Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh Hồng Hoang sơ khai, thời điểm mà trời đất vừa được Bàn Cổ khai mở, vạn vật bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Tại Thái Dương Tinh, nơi ngự trị của ngọn lửa chí dương, một sự kiện dị thường đã thay đổi hoàn toàn dòng chảy của lịch sử.

Tiêu Vân, một linh hồn xuyên không từ thời hiện đại, đã bất ngờ nhập vào Thái Dương Tinh và vô tình cướp đoạt tạo hóa, nuốt chửng cả hai vị Yêu Hoàng trong truyền thuyết là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ngay khi họ chưa kịp hóa hình.

Sở hữu bản thể Tam Túc Kim Ô cùng những pháp bảo nghịch thiên như Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, Tiêu Vân lẽ ra phải gánh vác vận mệnh thống lĩnh Yêu tộc.

Tuy nhiên, với ký ức của một người xuyên không, hắn thấu hiểu rõ kết cục bi thảm của Đế Tuấn và Thái Nhất trong Vu Yêu Lượng Kiếp: người chết, kẻ bị phong ấn, con cái bị giết hại, tộc đàn suy vong.

Quyết tâm không đi vào vết xe đổ đó, Tiêu Vân chọn con đường "nghịch thiên cải mệnh" bằng cách... trốn tránh trách nhiệm.

Hắn chủ trương "Yêu tộc quản thiên, Vu tộc quản địa, không liên quan đến ta", chỉ một lòng muốn tu luyện, chiếm đoạt bảo vật và sống tiêu dao tự tại.

Tuy nhiên, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Tại Tử Tiêu Cung, nơi Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo, Tiêu Vân vì hóa hình muộn nên đến trễ, dẫn đến việc xung đột trực diện với Tam

Thanh (Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên).

Với tính cách bá đạo, ngang tàng và không sợ trời đất, Tiêu Vân đã dùng Hỗn Độn Chung đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn hộc máu ngay trước cửa thánh nhân đạo trường, khiến cả Hồng Hoang rúng động.

Hắn không ngần ngại chửi mắng Tam Thanh, cướp đoạt cơ duyên của Nữ Oa, thậm chí giết chết Đông Vương Công (người được sắc phong là Nam Tiên Chi Thủ) và bắt Tây Vương Mẫu về làm thị nữ tư riêng.

Trong khi Tiêu Vân cố gắng đứng ngoài cuộc chiến Vu - Yêu, thì sự thiếu vắng người cầm đầu đã khiến Yêu tộc trở nên như rắn mất đầu, liên tục bị Vu tộc chèn ép.

Thập Nhị Tổ Vu, những kẻ chỉ tu thân thể không tu nguyên thần, cậy mạnh hiếp yếu, thậm chí còn gây hấn và đánh bại cả Tam Thanh, khiến danh dự của các đệ tử Thánh nhân bị chà đạp thê thảm.

Tiêu Vân lúc này lại đóng vai trò là một kẻ "khán giả" đầy châm biếm, ngồi trên mây uống rượu xem kịch hay, mặc kệ thế sự đảo điên.

Thế nhưng, thiên đạo vốn có sự sắp đặt khó lường.

Dù Tiêu Vân năm lần bảy lượt từ chối lời thỉnh cầu của các Đại Yêu như Bạch Trạch, Phục Hy, nhưng dòng chảy định mệnh vẫn ép hắn vào cuộc.

Trong một lần bế quan, hàng trăm Đại Yêu đã cùng nhau quỳ lạy bên ngoài Thái Dương Tinh, đồng thanh tôn xưng hắn là Yêu Hoàng.

Lời nguyện cầu này cộng hưởng với Thiên Đạo, cưỡng ép khí vận Yêu tộc và khí vận Thiên địa rót vào người Tiêu Vân, giúp hắn hợp nhất Tam Thi và chứng đạo Thành Thánh một cách đầy bất ngờ và... miễn cưỡng.

Trở thành Thánh nhân Yêu Hoàng, Tiêu Vân không còn cách nào khác phải xuất sơn.

Nhưng thay vì lao vào cuộc chiến đẫm máu với Vu tộc như lịch sử vốn có, hắn thiết lập Thiên Đình và ban hành những thiên quy sắt đá, cấm giết hại đồng tộc, chỉnh đốn quân đội, biến Yêu tộc từ một đám ô hợp thành một tổ chức quy củ, văn minh.

Hắn bá đạo chèn ép Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc phải quy phục, đồng thời xây dựng mối quan hệ "oan gia ngõ hẹp" đầy thú vị với Nữ Oa – người vừa là Thánh nhân Nhân tộc, vừa bị Tiêu Vân ép buộc số phận phải gắn liền với Yêu tộc.

Câu chuyện là hành trình của một Tiêu Vân bá đạo, vô sỉ nhưng cũng đầy mưu lược, từ kẻ muốn trốn tránh thế sự trở thành vị Chúa tể tối cao, thao túng các Thánh nhân, thay đổi cục diện Hồng Hoang và viết lại trật tự của tam giới.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 1

Hồng Hoang không ghi năm tháng, từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, lấy thân hóa vạn vật đến nay đã trải qua vô tận năm tháng, vô số sinh linh hóa hình ra đời giữa đất trời Hồng Hoang.

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh vốn do hai mắt của Bàn Cổ hóa thành, đại diện cho cực âm và cực dương.

Trên Thái Dương Tinh, tại cây Phù Tang, một cảnh tượng vô cùng quỷ dị đang diễn ra.

Trên cây Phù Tang, hai luồng lửa màu vàng kim dường như đang bị thứ gì đó kéo giật, không ngừng bị thôn phệ.

Hai luồng lửa ấy liên tục giãy giụa, muốn đào thoát, dùng đủ mọi thủ đoạn nhưng vẫn không thể thoát ra được.

Ngay cả một chiếc chuông nhỏ và một bộ sách tranh bên trong hai luồng lửa cũng không thể thoát ly.

Dần dần, hai luồng lửa màu vàng kim dung hợp thành một, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Bên trong luồng lửa, lơ lửng một chiếc chuông nhỏ cổ xưa cùng một bộ sách tranh.

Tiêu Vân vẫn không hiểu vì sao mình xuyên không, lại còn xuyên vào giữa Hồng Hoang, rồi một cách khó hiểu nuốt chửng hai vị Yêu Hoàng tương lai là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Giờ đây, hắn đã chiếm tổ chim khách, biến thành một khối Thái Dương Chân Hỏa màu vàng kim, treo lơ lửng trên cây Phù Tang, thuận tiện thu luôn pháp bảo bản mệnh của Đế Tuấn và Thái Nhất, không ngừng luyện hóa.

Trong trí nhớ của hắn, Đế Tuấn và Thái Nhất là hai kẻ xui xẻo.

Một kẻ bị Tổ Vu tự bạo nổ chết, một kẻ sau khi bị nổ chết, thần hồn bị giam cầm trên Thái Dương Tinh, vô lượng lượng kiếp không được rời đi, phụ trách việc mặt trời mọc lặn ở Hồng Hoang.

Mười đứa con trai bị Hậu Nghệ bắn chết chín, đứa còn lại chỉ có thể nhờ Nữ Oa đưa đến Phật giáo Tây phương tìm nơi bảo hộ.

Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất, trông thì oai phong tám cõi, có mặt có mũi, nhưng thực chất đều bị âm mưu hãm hại, quả thực đã cảnh tỉnh cho Tiêu Vân.

Phải biết rằng, hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất đã không còn tồn tại, bị thay thế hoàn toàn.

Đúng vậy, vị trí Yêu Hoàng trong thiên số đã bị thay thế.

Tiêu Vân lập tức nảy sinh ý nghĩ bài xích, hắn không muốn nhận lấy kết cục giống như Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn thì thôi, Đông Hoàng Thái Nhất mới thực sự là kẻ chết uất ức.

Thân mang Tiên thiên chí bảo khai thiên Hỗn Độn Chung, vậy mà đến lúc chết vẫn chưa thể luyện hóa hoàn toàn cấm chế bên trong.

Nếu không, với thực lực Chuẩn Thánh của Đông Hoàng Thái Nhất, lại có Hỗn Độn Chung bản mệnh, dù không phải đối thủ của Thánh nhân thì cũng chẳng cần phải nhìn sắc mặt Thánh nhân khắp nơi.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại cứng nhắc đánh một ván bài tốt thành ra nát bét.

Giữa Hồng Hoang, thực lực vi tôn, chỉ có thực lực mới là căn bản.

Tiêu Vân sẽ không đi theo vết xe đổ của Đế Tuấn và Thái Nhất,

cho dù hắn đã thay thế đối phương.

Còn về hướng phát triển của Hồng Hoang có lệch lạc hay không, Yêu tộc có thể phát triển lớn mạnh hay không... liên quan quái gì đến ta!

Tu luyện Thái Dương Tâm Kinh, luyện hóa Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung mới là việc cấp bách hiện giờ.

Hà Đồ Lạc Thư là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bên trong có hai mươi bốn tầng cấm chế.

Hỗn Độn Chung là Tiên thiên chí bảo, bên trong có ba mươi sáu tầng cấm chế.

"Ta là Hồng Quân, đắc được Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngộ ra vô thượng đại đạo, chứng được Hỗn Nguyên, thành tựu Thánh vị.

Nay thuận theo Thiên Đạo, giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, người hữu duyên đều có thể đến nghe." Sau Long Phượng lượng kiếp, Hồng Quân được Thiên Đạo ưu ái, chứng đạo thành Thánh, thuận theo ý chỉ Thiên Đạo, giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Trong phút chốc, cả Hồng Hoang đều sôi sục.

Sinh linh Hồng Hoang lần đầu tiên biết được sự đáng sợ của Thánh nhân, lập tức ùn ùn kéo đến Tam Thập Tam Thiên.

Trên Thái Dương Tinh, Tiêu Vân cũng nghe được lời của Hồng Quân, khiến hắn lập tức sốt ruột.

Nguyên nhân Tiêu Vân sốt ruột không gì khác, là vì hắn vẫn chưa hóa hình.

Không biết có phải vì nuốt chửng cả Đế Tuấn và Thái Nhất hay không, mà việc hóa hình của Tiêu Vân trở nên vô cùng gian nan.

Phải biết rằng Đế Tuấn và Thái Nhất đã hóa hình từ trước khi

Long Phượng lượng kiếp kết thúc.

Vậy mà bây giờ, Long Phượng lượng kiếp đã kết thúc, Hồng Quân đã chứng đạo thành Thánh, sắp bắt đầu giảng đạo, mà Tiêu Vân vẫn chưa hóa hình!

Giữa Hồng Hoang, vô số người ùn ùn kéo đến Tam Thập Tam Thiên tìm kiếm Tử Tiêu Cung, nào biết Tử Tiêu Cung không phải ai cũng vào được.

Một rào cản ở Tam Thập Tam Thiên đã ngăn trở phần lớn người đi qua.

Nguyên tố phong hỏa tứ ngược, hỗn độn khí lưu phiêu đãng, đủ để ép chín thành chín người quay về, hoặc bị tiêu diệt giữa Tam Thập Tam Thiên.

Vì truy tìm vô thượng đại đạo, vô số người đã chết thảm trong đó, đến nỗi cuối cùng chỉ có hơn ba ngàn người thành công đi qua, đến được bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Sinh linh Hồng Hoang nhiều vô số kể, nhưng cuối cùng người có thể thành công xuyên qua Tam Thập Tam Thiên đến được Tử Tiêu Cung lại ít đến đáng thương.

Người không có thực lực Thái Ất Kim Tiên, không có pháp bảo hộ thân, cuối cùng chỉ có thể quay về giữa chừng, hoặc bỏ mạng tại Tam Thập Tam Thiên.

Ngoài Tử Tiêu Cung, những nhân vật sau này đều có danh tiếng không nhỏ ở Hồng Hoang đều đã an toàn đến nơi.

Trong đó, tốc độ nhanh nhất, thong dong nhất phải kể đến Tam Thanh.

Người ngoài Tử Tiêu Cung ngày càng đông, không ít người quen biết tụ lại một chỗ thì thầm trò chuyện, sợ tiếng động quá lớn làm

Hồng Quân không vui.

Tam Thanh thì tạo thành một nhóm nhỏ, đứng riêng một bên, không có ý định giao lưu với bất kỳ ai, tỏ ra vô cùng cao ngạo.

Cửa lớn Tử Tiêu Cung vẫn chưa mở, hai tiểu đồng tử trước cửa đang ngủ gật.

Thấy không còn ai vượt qua Tam Thập Tam Thiên nữa, hai tiểu đồng tử đang ngủ gật ngoài Tử Tiêu Cung bèn tỉnh dậy, mở cửa lớn, cao giọng nói: "Lão sư sắp bắt đầu giảng đạo, các vị đạo hữu hãy tự tìm chỗ ngồi, không được làm ồn ào." Cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, ba ngàn người nghe giảng bắt đầu tranh giành chỗ ngồi.

Ngay lúc này, Tiêu Vân lại đang ở thời khắc mấu chốt nhất của việc hóa hình.

Trên Thái Dương Tinh xa xôi, quả cầu lửa khổng lồ màu vàng kim vốn treo trên cây Phù Tang bỗng nhiên bay vút lên trời.

Quả cầu lửa nổ tung, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ bay vút lên.

"Quác!!!" Tam Túc Kim Ô phát ra một tiếng kêu vang, nhưng thứ đáp lại lại là từng tràng sấm sét.

Từng đạo kiếp lôi ầm ầm giáng xuống, rơi trên người Tam Túc Kim Ô.

Nhưng Tam Túc Kim Ô lại chẳng hề hay biết, một chiếc chuông nhỏ hiện ra, bao phủ lấy nó, lao ra khỏi Thái Dương Tinh, đâm đầu vào hư không, hướng về phía Tam Thập Tam Thiên.

Mẹ kiếp, cuối cùng cũng hóa hình!

Tiêu Vân có một sự thôi thúc muốn khóc.

Hắn cũng chẳng quan tâm kiếp lôi hóa hình vẫn đang đuổi theo

giáng xuống, dù sao có Hỗn Độn Chung ở đây, mấy thứ đó không làm gì được hắn, đến Tử Tiêu Cung quan trọng hơn.

Nếu không đi nữa, thật sự sẽ muộn, có khi còn không vào được cửa Tử Tiêu Cung.

"Ầm!!!" Giữa hư không, từng đạo lôi điện bị Hỗn Độn Chung đánh văng ra, Tiêu Vân vẫn bình an vô sự.

Thân hình khổng lồ của hắn theo từng đạo lôi điện giáng xuống mà dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một thanh niên mặc trường bào màu vàng kim.

Hóa hình thành công, nhưng Tiêu Vân lại chẳng vui vẻ chút nào.

Đội Hỗn Độn Chung, hắn một mạch xông về phía Tam Thập Tam Thiên.

Thiên địa huyền hỏa, hỗn độn chi khí, tất cả cút sang một bên cho lão tử!

Lão tử đang vội!

Tu hành vô số năm, Hà Đồ Lạc Thư sớm đã bị Tiêu Vân luyện hóa.

Còn về ba mươi sáu tầng cấm chế của Hỗn Độn Chung, mỗi tầng lại khó phá hơn tầng trước, đến nay hắn cũng chỉ luyện hóa được hai mươi mốt tầng mà thôi.

Muốn luyện hóa toàn bộ, cần không ít thời gian.

Trong Tử Tiêu Cung, cuộc tranh giành chỗ ngồi đã kết thúc.

Chương 2

Tam Thanh, Nữ Oa, cùng với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến muộn hơn một bước, giả vờ đáng thương để lấy lòng thương hại cũng đã có được chỗ ngồi.

Vì Hồng Vân không nỡ nhìn Chuẩn Đề khóc lóc thảm thiết, bộ dạng như muốn đâm đầu chết ở Tử Tiêu Cung, nên đã nhường chỗ ngồi.

Kết quả Tiếp Dẫn ngồi xuống, liền bắt đầu công kích Côn Bằng, khiến Côn Bằng bất đắc dĩ chỉ có thể nhường vị trí cho Tiếp Dẫn.

Người khác nhường chỗ là để thu phục lòng người, tạo thiện cảm, còn Hồng Vân thì lại rước lấy vô số thù hận.

Danh xưng "lão người tốt" của Hồng Hoang quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc này, những người đến nghe giảng vẫn chưa ý thức được tầm quan trọng của chỗ ngồi.

Đã không giành được vị trí tốt nhất, không có bồ đoàn để ngồi, vậy thì dứt khoát tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống.

Ít nhất, người mà Hồng Vân nhường chỗ, đang ngồi cạnh Trấn Nguyên Tử, vẻ mặt hoàn toàn không để tâm.

Trấn Nguyên Tử liên tục lắc đầu, lão bạn tốt này lại tái phát bệnh cũ rồi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, cửa lớn Tử Tiêu Cung sắp đóng lại, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện trên đài cao.

"Các ngươi đến Tử Tiêu Cung, nghe bần đạo giảng đạo, đều là người có đại cơ duyên.

Vô thượng đại đạo, có thể thu hoạch được bao nhiêu tùy thuộc vào cơ duyên của các ngươi.” Hồng Quân hiện thân, cả Tử Tiêu Cung đều yên tĩnh lại.

Mọi người đều tỏ ra cung kính, ngay cả Tam Thanh vốn luôn tỏ ra lạnh lùng, cao ngạo, không coi ai ra gì cũng như vậy.

“Chỗ ngồi hôm nay đã định, sau này không thể tùy tiện thay đổi, các ngươi hãy nhớ kỹ.” Cảnh cáo chúng nhân một câu, Hồng Quân không nói thêm gì nữa.

Ngay khi chuẩn bị đóng cửa Tử Tiêu Cung, bắt đầu giảng đạo, cánh cửa đang từ từ khép lại bỗng nhiên khựng lại.

Trong Tử Tiêu Cung, một bộ phận nhỏ người nhạy bén đã chú ý thấy ngón tay Hồng Quân khẽ động.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Cửa lớn không đóng nữa sao?

Vì sao lại dừng lại, Thánh nhân không bắt đầu giảng đạo sao?

Sao lại dừng lại?

Trong lòng mọi người thắc mắc, nhưng không dám hỏi, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, âm thầm suy đoán.

“Ầm!!!” Tiêu Vân đâm thủng luồng hỗn độn khí lưu trước mặt.

Dù sao thực lực của hắn cũng đủ mạnh, vừa hóa hình đã là Đại La Kim Tiên, tuy chỉ là sơ kỳ, nhưng người vừa hóa hình đã là Đại La Kim Tiên, nhìn khắp Hồng Hoang cũng hiếm có.

Cộng thêm có Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư hộ thân, Tiêu Vân căn bản không sợ chút thiên địa huyền hỏa và hỗn độn khí lưu này, cứ thế hung hãn xông qua Tam Thập Tam Thiên, đến ngoài Tử Tiêu Cung.

May mà cửa vẫn chưa đóng.

Đã đuổi kịp.

Thấy cửa lớn Tử Tiêu Cung chưa đóng, Tiêu Vân thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nào biết, cánh cửa vốn sắp đóng lại, cuối cùng lại đột ngột dừng lại một chút, nếu không Tiêu Vân tuyệt đối đã bị nhốt ở bên ngoài.

Về phần chỗ ngồi, Tiêu Vân không dám nghĩ tới nữa.

Mặc dù biết thứ đó rất quan trọng, nhưng ai bảo hắn đến muộn chứ!

Nếu không đến muộn, Tiêu Vân cũng không ngại giành một chỗ ngồi.

Thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ không mạnh, nhưng có Hỗn Độn Chung trong tay, hoàn toàn có thể làm một vài chuyện ngang ngược.

Cơ duyên thành Thánh, chỉ cần Hồng Quân không để ý, hắn dám kéo người đang ngồi trên đó xuống, mặc kệ là Tam Thanh, Tiếp Dẫn, hay Chuẩn Đề, cút sang một bên chơi đi.

Còn về Nữ Oa... thôi bỏ đi, tranh chỗ ngồi với một người phụ nữ, thật quá mất mặt.

Không hề giảm tốc độ, Tiêu Vân trực tiếp xông vào trong Tử Tiêu Cung.

Ngay khoảnh khắc hắn tiến vào, cánh cửa vốn chưa đóng hoàn toàn đã khép lại hẳn.

Cũng vì Tiêu Vân không giảm tốc độ, khiến đám người vốn đang ngồi ngay ngắn trở nên hỗn loạn.

Thấy Tiêu Vân xông vào nhanh như vậy, không ít người giật mình

nhảy dựng lên, né sang một bên.

Ba ngàn người đang ngồi cùng nhau, bỗng nhiên có người né sang một bên, không loạn cũng không được.

Trên đài cao, Hồng Quân nhắm mắt, phảng phất như không thấy cảnh này.

"Xin lỗi, ta đến muộn." Nhìn lướt qua Hồng Quân trên đài cao, rồi lại nhìn sáu người trên bồ đoàn, Tiêu Vân thầm thở dài.

Không có cách nào cướp được rồi, thật đáng tiếc!

Nếu Hồng Quân không ở đây, có thể động thủ.

Nhưng Hồng Quân đang ngồi đó, Tiêu Vân cũng chỉ có thể tìm một vị trí phía sau ngồi xuống.

Dù sao ngoài sáu cái bồ đoàn phía trước, những nơi khác ngồi đâu cũng như nhau.

"Trước đạo trường của Thánh nhân, ngươi lỗ mãng xông vào, còn ra thể thống gì nữa!!!" Những người có thể ngồi ở phía sau cùng cơ bản đều là những người thực lực không quá mạnh, trong đó có không ít thành viên Yêu tộc.

Những người này dù bị dọa giật mình, cũng không dám tỏ vẻ khó chịu với Tiêu Vân.

Thánh nhân còn chưa lên tiếng, việc gì phải lo chuyện bao đồng?

Nhưng khi mọi người đều im lặng, có kẻ lại khó chịu.

Vừa ngồi xuống chưa kịp thở, Tiêu Vân ngẩn người.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc bồ đoàn thứ hai ở hàng đầu đang nhìn hắn với vẻ mặt không vui.

Lời quở trách vừa rồi chính là của y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Ba anh em Tam Thanh chiếm ba vị trí, lần lượt là Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên.

Tiêu Vân lập tức cảm thấy khó hiểu, ta và Nguyên Thủy Thiên Tôn không thù không oán, nhìn chằm chằm ta làm gì?

Ta lại không cướp chỗ ngồi của ngươi.

À phải rồi, kẻ này thích thể hiện sự tồn tại, lại không ưa người của Yêu tộc!

Tam Thanh hóa hình tương đối sớm, lại do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, nhận được truyền thừa nhiều hơn, tu luyện cũng dễ dàng hơn.

Cộng thêm việc chiếm cứ nơi bảo địa như Côn Luân Sơn, cho nên trong toàn bộ Tử Tiêu Cung, thực lực của Tam Thanh có thể nói là đứng đầu, chỉ sau Hồng Quân, đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chẳng trách Tam Thanh lại cao ngạo, người ta có vốn liếng để cao ngạo.

"Liên quan quái gì đến ngươi!" Do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, mệnh tốt thì sao?

Giành được chỗ ngồi là vì Tam Thanh thực lực đủ mạnh, đến Tử Tiêu Cung đúng thời điểm, chiếm được vị trí tốt, có được cơ duyên tốt.

Huấn thị ta à, thật sự cho rằng mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn to lắm sao?

Nếu không phải ta hóa hình quá muộn, lỡ mất thời gian, ta trực tiếp đuổi ngươi xuống, tin không.

"..." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến.

Lão Tử khẽ nhíu mày.

Thông Thiên ngây người.

Trong Tử Tiêu Cung, biểu cảm của những người khác đều trở nên kỳ quái.

Vạn lần không ngờ Tiêu Vân lại dám mắng đối phương như vậy trước mặt Thánh nhân, lại còn mắng thô tục đến thế.

"Tức chết ta rồi!" Cả khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đều biến thành màu tím bầm.

Nếu không sợ chọc giận Hồng Quân, e là y đã nhảy dựng lên liều mạng với Tiêu Vân rồi.

Hừ, có giỏi thì đánh ta đi.

Tiêu Vân khiêu khích nhướn mày.

"..." Hồng Quân vẫn luôn nhắm mắt không nói lời nào.

Tiêu Vân đã cố ý liếc nhìn một cái, cho nên mới yên tâm lớn mật mắng một câu.

Chỉ cần Đạo Tổ không có ý kiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn là cái thá gì.

Sau này thì không dám nói, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại, Tiêu Vân thật sự không đặt vào mắt.

Có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ thì sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có pháp bảo bản mệnh.

Tiêu Vân không khoác lác, hiện tại hắn có thể đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy khắp đất, tiền đề là Lão Tử không nhúng tay vào.

Nếu không, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp được tung ra, dù có Hỗn Độn Chung cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Thứ đó được mệnh danh là chí bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang, cứng rắn khó mà lay chuyển.

Chuyện xảy ra trong cung, Hồng Quân tự nhiên biết rõ, chỉ là không có ý định ngăn cản.

Hiện tại, ngài không có tâm tư quản mấy chuyện này, điều ngài để ý là thiên số đã thay đổi!

Từ khoảnh khắc Tiêu Vân hóa hình, nó đã thay đổi, trở nên có chút không nhìn thấu.

Tiêu Vân không biết Hồng Quân đang nghĩ gì.

Dù sao sự xuất hiện của hắn cũng đồng nghĩa với việc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn sẽ trở thành Yêu Hoàng, thống lĩnh hàng tỷ Yêu tộc cùng Vu tộc chém giết không ngừng, chưởng khống Thiên Đình đã không còn nữa.

Mặc dù Tiêu Vân đã nuốt chửng Đế Tuấn và Thái Nhất, bản thể cũng là Tam Túc Kim Ô, nhưng hắn sẽ không đi theo con đường cũ của họ.

Vậy vấn đề là, ai sẽ thống trị Yêu tộc, ai sẽ đối kháng với Thập Nhị Tổ Vu?

Đừng nhìn số lượng Yêu tộc nhiều vô kể, nhưng nếu không có người lãnh đạo các đại yêu chống lại Thập Nhị Tổ Vu, Yêu tộc căn bản không có tư cách đối kháng với Vu tộc!

Kẻ ngốc mới đi theo con đường cũ của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Vu Yêu lượng kiếp, càng tham gia càng chết nhanh, trông ta ngốc lắm sao?

Chỉ cần không dính vào chuyện của Yêu tộc và Vu tộc, cho dù không thể chứng đạo, vẫn có thể sống tiêu sái!

Đương nhiên, có thể chứng đạo thành Thánh là tốt nhất.

Không thể chứng đạo thành Thánh, cùng lắm thì trở thành một Chuẩn Thánh tôn quý cũng được.

Chương 3

Trở thành Chuẩn Thánh, có Hỗn Độn Chung trong tay, đối mặt với Thánh nhân cũng có thể không thèm để ý.

Dù sao ta cũng không lập giáo phái, không tranh thiên địa khí vận.

Mấy vị Thánh nhân kia dám gây khó dễ cho ta, thì cứ chuẩn bị sẵn sàng cho việc môn phái có người chết đi.

Dù sao cũng không giết được ta, ta đánh không lại ngươi, chẳng lẽ không đánh được đồ đệ của ngươi?

Tin rằng nếu tâm thái này bị các Thánh nhân biết được, e là cũng chẳng ai dám trêu chọc!

Rốt cuộc, ngoài Nữ Oa, các Thánh nhân khác đều có giáo phái, đều có đệ tử.

Chọc giận Tiêu Vân, hắn tìm cơ hội giết sạch đệ tử, xem ngươi còn vênh váo thế nào, xem ngươi truyền đạo ra sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là người sĩ diện, có thể nói việc Tam Thanh phân gia sau này cũng không thoát khỏi liên quan đến cái tính xấu này.

Trong Tử Tiêu Cung, trước mặt ba ngàn người nghe giảng, trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân bị mắng, bảo y làm sao nhịn được?

Chỉ có điều, điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa hộc máu là, ngay khi y định phản kích, Hồng Quân đã mở mắt ra.

"Yên lặng!" "..." Đáng tiếc Hồng Quân chẳng quan tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn có bị tức chết hay không, ngài thản nhiên mở miệng: "Hỗn độn sơ khai, thiên địa hữu linh, vạn vật giai hữu linh..." Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, Tiêu Vân cũng không thèm để ý đến Nguyên

Thủy Thiên Tôn đang tức tối, bắt đầu tĩnh tâm nghe đạo.

Tu luyện vô số năm, trải qua đủ loại gian nan mới có thể hóa hình.

Với tình hình của Tiêu Vân, sau khi hóa hình, chỉ cần tĩnh tâm bế quan một thời gian, thực lực sẽ tiếp tục đột phá.

Đáng tiếc không có thời gian đó, vì nếu trì hoãn thêm nữa sẽ thật sự bỏ lỡ buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Quả nhiên, trong cả Tử Tiêu Cung, ngoài Hồng Quân ra, những người khác đều nhắm mắt chăm chú nghe đạo, nghiêm túc suy ngẫm, tìm kiếm cơ duyên.

Thực lực cảnh giới cao thấp không đều, dẫn đến có người nghe hiểu, có người nghe mơ mơ màng màng, có người thậm chí như đang nằm mơ, lúc cười lúc khóc.

Trong đó, màn biểu diễn của Chuẩn Đề là đặc sắc nhất.

Giảng đạo ở Tử Tiêu Cung chia làm ba lần, mỗi lần một ngàn năm.

Lần đầu tiên chủ yếu giảng về đạo quả Đại La Kim Tiên.

Những người đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên thu được lợi ích nhiều hơn hẳn những người khác.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác, Tiêu Vân phát hiện cảnh giới của mình đã đột phá, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ lên đến trung kỳ, rút ngắn khoảng cách với những người đỉnh cao như Lão Tử.

Trong Tử Tiêu Cung, không ít người cũng giống như Tiêu Vân, đột phá ngay trong lúc nghe đạo.

Không ít người ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cũng đột phá tiến vào Đại La Kim Tiên.

Hồng Quân giảng đạo một ngàn năm, trực tiếp khiến thực lực tổng thể của tầng lớp cao cấp Hồng Hoang bước một bước dài.

Tiêu Vân không biết có phải cảm giác của mình sai lầm hay không, mà hắn luôn cảm thấy Hồng Quân đang nhìn chằm chằm mình.

Có lẽ chỉ là nghĩ nhiều thôi, Tiêu Vân nghĩ vậy cũng không để tâm nữa, nhắm mắt tiếp tục nghe đạo tham ngộ.

Cơ hội chỉ có ba lần, bỏ lỡ sẽ không có lại.

Nghe được càng nhiều, hiểu được cũng càng nhiều, những nơi cảm thấy mê hoặc, những bí ẩn đều được giải đáp từng cái một.

Duy nhất có chút thiếu sót là có những thứ nghe không hiểu.

Phải biết rằng Hồng Quân giảng đạo không giống như các Thánh nhân sau này.

Tam Thanh và những người khác sau khi chứng đạo thành Thánh, giảng đạo cho đệ tử, cơ bản đều lấy đạo của mình làm cơ sở để giảng.

Nhưng Hồng Quân thì khác, ngài giảng bao trùm vạn tượng, tất cả đều nằm trong đó.

Tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung đều gặp phải vấn đề này, có chỗ nghe hiểu, có chỗ không hiểu, cố gắng ghi nhớ cũng không làm được, ngược lại còn khiến đầu óc mơ màng, cảm xúc biến đổi.

Rõ ràng Chuẩn Đề đã chịu thiệt, nghe không hiểu cũng muốn cố gắng ghi nhớ để sau này tham ngộ, kết quả là lúc khóc lúc cười, như đang hát kịch.

Một ngàn năm, đối với người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung mà nói, cảm giác có chút ngắn ngủi.

Không ít người thực lực kém, ngộ tính kém thậm chí mới nghe ra

chút manh mối thì thời gian đã kết thúc.

Thời gian vừa hết, Hồng Quân liền dừng lại.

"Lão sư..." Hồng Quân ngừng giảng đạo, phần lớn mọi người đều cảm thấy thời gian quá ngắn, bao gồm cả Tiêu Vân.

Hắn cảm thấy nếu Hồng Quân tiếp tục thêm một lúc nữa, có thể hắn sẽ trực tiếp đột phá lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tốc độ này nhanh hơn khổ tu rất nhiều.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như hai vị Tổ Vu Đế Giang và Câu Mang đến để do thám tin tức.

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, đối với họ mà nói, nghe Hồng Quân giảng đạo chẳng khác gì nghe sách trời.

Người khác nhắm mắt nghe đạo, còn hai người đại diện cho Vu tộc thì lại ngủ thẳng cẳng.

May mà hai vị Tổ Vu ngủ khá ý tứ, không ngáy, nếu không trong Tử Tiêu Cung tuyệt đối sẽ vang lên từng tràng tiếng ngáy.

So với những người khác, Đế Giang và Câu Mang rõ ràng cũng không coi trọng Hồng Quân cho lắm.

"Dám hỏi lão sư, thế nào là đạo?" Thấy Hồng Quân nhìn chúng nhân mà không lên tiếng, Lão Tử tâm niệm vừa động, mở miệng hỏi, có lẽ đây là một cơ hội tốt để giải đáp thắc mắc trong lòng, cho nên Lão Tử là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

"Thiên địa vạn vật, đều là đạo." Quả nhiên, Hồng Quân trả lời câu hỏi của Lão Tử.

"Dám hỏi lão sư, làm sao để thành đạo?" Có Lão Tử đi đầu, những người khác cũng bắt đầu hỏi những thắc mắc trong lòng.

Người thứ hai mở miệng là Nữ Oa.

Nhìn Nữ Oa một cái, Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Đại đạo ba ngàn, đều có thể thành đạo." Trả lời xong câu hỏi của Nữ Oa, Hồng Quân không đợi những người khác mở miệng, tiếp tục nói: "Bần đạo chứng được Hỗn Nguyên đạo quả, thành Thánh vị.

Nay tại Tử Tiêu Cung giảng đạo ba lần.

Bây giờ một ngàn năm đã hết, ta chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, nên thu nhận mấy vị đệ tử, truyền bá đạo nghĩa Đạo giáo." Thánh nhân muốn thu đồ đệ?

Nghe vậy, trái tim nhỏ bé của mọi người đều không kìm được mà đập nhanh hơn, chỉ có Tiêu Vân và hai người đến xem náo nhiệt là Đế Giang, Câu Mang không để trong lòng.

Hai vị Tổ Vu Đế Giang thật sự không quan tâm.

Dù sao cũng nghe không hiểu, lại có huyết mạch truyền thừa của Bàn Cổ, cộng thêm Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, căn bản không cần phải bái Hồng Quân làm thầy.

Trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, Hồng Quân không đủ tư cách.

Không nhìn lầm đâu, Thập Nhị Tổ Vu chính là có tâm thái như vậy.

Bàn Cổ là trời, ngoài Bàn Cổ ra, những người khác bất kể thực lực thế nào, họ cũng không đặt vào mắt.

Còn Tiêu Vân không quan tâm, là vì hắn biết người có thể trở thành đệ tử của Hồng Quân đều là Thánh nhân, những người khác chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi, Hồng Quân căn bản sẽ không thu nhận.

Cầu xin, kỳ vọng cũng vô ích.

Đã không có hy vọng, hà tất phải lãng phí biểu cảm và tâm tư đó.

Đệ tử của Thánh nhân a, một khi trở thành đệ tử của Thánh nhân,

tuyệt đối sẽ có vô tận lợi ích.

Mọi người trong Tử Tiêu Cung đều kích động, từng người một mắt long lanh nhìn Hồng Quân, bộ dạng đáng thương đó suýt nữa làm Tiêu Vân phì cười.

Nhìn xem, Tam Thanh trước đó còn ra vẻ cao ngạo, bây giờ chẳng phải cũng đang mắt long lanh nhìn Hồng Quân sao?

Cho nên a, Vu Yêu tranh bá đều là chuyện tào lao, chỉ có thực lực bản thân là quan trọng nhất.

Thực lực đủ mạnh, ai dám trêu chọc?

Không có thực lực mà muốn xưng bá cả Hồng Hoang, đơn giản là lòng người không đủ, rắn muốn nuốt voi, một chút bất cẩn là sẽ bị bội thực mà chết!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn thống lĩnh Yêu tộc đối đầu với Vu tộc đã bị bội thực mà chết.

Vu tộc không dễ đối phó như vậy đâu.

Hồng Quân tuy mặt không biểu cảm, nhưng đối với phản ứng của ba ngàn người nghe giảng trong Tử Tiêu Cung, ngài cảm thấy hài lòng.

Chỉ đến khi chú ý đến Tiêu Vân đang cười như không cười, phảng phất như đang xem kịch, ngài bất giác nhíu mày.

Sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Hồng Quân.

Hồng Quân nhìn Tiêu Vân nhíu mày, những người khác cũng bất giác nhìn theo.

Thật là bất nhân tử!

Còn có lý hay không!

Lão sư muốn thu đệ tử, vào thời khắc trang trọng nghiêm túc như vậy, kẻ này lại đang cười!

Lập tức không ít người đều trừng mắt giận dữ với Tiêu Vân, khiến Tiêu Vân cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Trở thành đệ tử thân truyền của Hồng Quân liên quan quái gì đến ta, từng người một nhìn chằm chằm ta làm gì?

Ta lại không nhảy ra gào lên một tiếng, không cho thu người khác làm đệ tử, từng người kích động cái gì.

"Thái Dương Tinh Tiêu Vân ra mắt hai vị đạo hữu, sau này đến Thái Âm Tinh quấy rầy, mong đạo hữu đừng trách." Tiêu Vân chẳng thèm quan tâm đến những người đó.

Thấy hai chị em Thường Hi và Hi Hòa đang ngồi một bên mắt tròn mắt dẹt nhìn mình, hắn cười chào một tiếng.

Chúng ta đều là hàng xóm, sau này ta thường xuyên qua nhà các ngươi chơi, không vấn đề gì chứ?

"Phụt ~~~" Tiêu Vân mặt dày mày dạn chuyển chủ đề, khiến Thường Hi không nhịn được bật cười.

"Đó là tự nhiên, đạo hữu đến chơi, bần đạo cùng tỷ tỷ tự nhiên hoan nghênh." "Được, được." "..." Bỗng nhiên, những người đến nghe đạo đều cảm thấy, không khí trong Tử Tiêu Cung đã thay đổi.

Thánh nhân mau trừng phạt đi, giết chết cái tên không biết trên dưới này đi!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều không làm gì được Tiêu Vân, chỉ có thể kỳ vọng Hồng Quân sẽ xử lý hắn.

Nhưng Hồng Quân có xử lý Tiêu Vân không?

Lông mày giãn ra, Hồng Quân thu lại ánh mắt, nhìn về phía Tam

Thanh ngồi dưới.

“Ba người các ngươi vốn do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có thể làm đệ tử dưới trướng ta.” “Đệ tử bái kiến lão sư!!!” Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên kích động run rẩy, không nói hai lời vội vàng quỳ lạy hành lễ, khiến những người khác nhìn mà đỏ mắt.

“Nữ Oa, sau này có đại cơ duyên, có đại tạo hóa, cũng có thể làm đệ tử dưới trướng ta.” “Nữ Oa, bái kiến lão sư, lão sư vạn an.” Nữ Oa một trận kích động, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, khóe miệng khẽ nhếch, trực tiếp cúi lạy Hồng Quân.

Lúc này mọi người đều nhìn ra vấn đề, Hồng Quân thu đồ đệ là dựa vào người ngồi trên mấy cái bồ đoàn trước mặt.

Lập tức không ít người lộ ra ánh mắt đau khổ, hối hận, phẫn nộ.

Đặc biệt là Côn Bằng, ánh mắt gần như có thể giết người, gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Vân.

Nếu không phải tên khốn này chủ động nhường chỗ, lão tử sao lại bị mọi người chen xuống?

Chú ý thấy không ít người đang nhìn chằm chằm mình, Hồng Vân có chút chột dạ nép sau lưng Trấn Nguyên Tử.

Bây giờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn chưa được thu làm đệ tử.

Nếu thật sự bị Hồng Quân nhận, vậy thì thật sự toi rồi.

Chương 4

Chắc chắn sẽ bị người ta ghen ghét.

Đến ta rồi, đến ta rồi...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một trận kích động, mắt long lanh nhìn Hồng Quân.

Ai cũng không ngờ, Hồng Quân nhìn hai người họ lại do dự, nhíu mày, tỏ ra có chút lưỡng lự.

Hỏng rồi, Thánh nhân chẳng lẽ không muốn thu nhận hai chúng ta sao?

Cảnh tượng này khiến trái tim Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thót lại, nhịp tim cũng chậm đi nửa nhịp.

May mà chỉ là một phen hú vía.

Sau khi do dự một lúc, Hồng Quân mở miệng nói: "Các ngươi sau này cũng là người có đại cơ duyên, đại tạo hóa, cũng có thể làm đệ tử ký danh dưới trướng ta, có nguyện ý không?" Không phải đệ tử thân truyền.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một trận thất vọng, nhưng đệ tử ký danh cũng tốt.

Thấy lão sư không muốn thu nhận những người khác nữa, trong lòng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại vui vẻ.

Làm đệ tử ký danh còn hơn không có cơ hội.

"Chúng ta bái kiến lão sư, lão sư vạn an." Quả nhiên, những người khác đừng nói là đệ tử thân truyền, ngay cả cơ hội làm đệ tử ký danh cũng không có.

Sau khi thu nhận Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Quân không có ý định mở miệng nữa.

Lúc này không ít người đã sốt ruột, vội vàng quỳ xuống đất hô lớn: "Lão sư, chúng ta tu hành không dễ, xin lão sư xem xét trên phương diện tu hành gian nan của chúng ta, thu nhận chúng ta đi." Hừ!

Không biết điều!

Trong lòng, những người không vui là Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Theo họ, Thánh nhân thu nhận họ làm đệ tử đã là không dễ, làm sao có thể thu nhận những người khác?

Những kẻ này quả thực đang nằm mơ.

Đế Giang và Câu Mang cũng tỏ ra không biết điều!

Bàn Cổ chính tông, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông.

Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành thì sao, dựa vào đâu mà trở thành Bàn Cổ chính tông?

Đặt Thập Nhị Tổ Vu chúng ta ở đâu?

Ba ngàn người ào ào quỳ lạy Hồng Quân, lớn tiếng hô hào, giả vờ đáng thương, lấy lòng thương hại, khiến Tiêu Vân một lần nữa trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, ngay cả Hồng Quân cũng lần nữa nhíu mày nhìn hắn.

Nguyên nhân không gì khác, là vì khi những người khác đều đang cao giọng cầu xin bái sư, Tiêu Vân lại không hề động đậy ngồi nguyên tại chỗ, không có bất kỳ phản ứng nào.

Không những thế, hắn còn vui vẻ, phảng phất như đang xem kịch!

Cảnh tượng này khiến Tử Tiêu Cung vốn đang ồn ào trở nên yên

tĩnh, mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn Tiêu Vân.

Hai chị em Thường Hi vừa rồi bị hành động của Tiêu Vân làm cho mắt tròn mắt dẹt, nay lại một lần nữa ngây người.

Vị đạo hữu này, tình huống gì vậy?

Tại sao ta luôn cảm thấy ngươi không có hứng thú trở thành đệ tử của Thánh nhân.

Tại sao lại dùng ánh mắt nhìn kẻ thần kinh để nhìn ta?

Tình cảm là mọi người đều quỳ lạy, cao giọng cầu Hồng Quân thu làm đệ tử, ta không làm như vậy, ta liền biến thành kẻ khác người?

Thật là khó hiểu!

Nếu không phải Hồng Quân đang nhìn chằm chằm, Tiêu Vân thật sự muốn trợn trắng mắt đáp lại.

Chỉ là cái trợn mắt này không thể làm được, nếu không Hồng Quân sẽ hiểu lầm là nhắm vào ngài, vậy thì vui rồi.

Tiêu Vân cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý, luôn có điêu dân muốn hại trẫm!

Thật ra Tiêu Vân không biết, nếu hắn thật sự cúi đầu quỳ lạy, Hồng Quân thật sự sẽ thu hắn làm đệ tử ký danh.

Bởi vì thiên số đã thay đổi, thay đổi đến mức khiến Hồng Quân có chút không nhìn thấu, cho nên trong lòng ngài có ý định thu Tiêu Vân làm đệ tử ký danh.

Đương nhiên, đãi ngộ không thể giống như những người khác.

Nói cách khác, nếu Tiêu Vân bái nhập môn hạ Hồng Quân, các đệ tử khác có thể nhận được cơ duyên chứng đạo, còn Tiêu Vân thì không.

Hồng Quân động niệm thu đồ là để tìm hiểu rõ, tại sao thiên số lại thay đổi.

Còn những chuyện khác, đều không nói đến.

Mặc dù số lượng Thánh nhân nhiều hay ít không do Hồng Quân quyết định, mà do ý chí Thiên Đạo định đoạt, nhưng Hồng Quân cũng không rảnh rỗi đến mức tạo ra một đống Thánh nhân để gây chuyện.

Chỉ đáng tiếc, ý định trong lòng Hồng Quân, Tiêu Vân không biết, mà có biết cũng không có hứng thú.

Này các vị, thu ta làm đồ đệ cũng được thôi, Hồng Mông Tử Khí đâu, mang ra đây!

Không có Hồng Mông Tử Khí thì nói chuyện cái rắm!

Còn việc cướp đoạt của Hồng Vân?

Thôi bỏ đi, với tư cách là một người xuyên không, Tiêu Vân thừa biết đạo Hồng Mông Tử Khí đó chỉ là mồi nhử để Hồng Vân tự tìm đường chết, cướp lấy cũng vô dụng.

Không được ý chí Thiên Đạo công nhận, cho dù có bao nhiêu Hồng Mông Tử Khí cũng vô dụng.

Nếu người như Hồng Vân cũng có thể trở thành Thánh nhân, vậy thì Hồng Hoang cách đại loạn cũng không xa nữa.

Chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào một chân, mặc kệ đúng sai, đi khắp thế giới gây thù chuốc oán, Hồng Hoang không loạn mới lạ.

Ý định của Hồng Quân không tệ, đáng tiếc Tiêu Vân không hề phối hợp.

Không phối hợp thì thôi, lại còn trưng ra bộ mặt "ta chỉ xem kịch, không cần quan tâm ta".

"Các ngươi không cần nhiều lời, Tử Tiêu Cung một lát nữa sẽ

đóng lại, các ngươi mau chóng rời đi, không được ồn ào.

Một nguyên hội sau sẽ mở lại cửa cung!" Nói xong, Hồng Quân biến mất, để lại một đám người ngơ ngác.

Nhìn những kẻ mục đích không đạt được, tỏ ra thất hồn lạc phách, Tiêu Vân cảm thán: Hà khổ như vậy?

Hà tất phải như vậy?

Cười cười đứng dậy khỏi mặt đất, chỉnh lại y phục, chuẩn bị quay về bế quan.

Lần bế quan này xuất quan, thực lực hẳn có thể đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí có thể tiến đến cảnh giới đỉnh phong.

À không, không thể quay về, hình như bảy quả hồ lô sắp ra đời, phải lấy được mới được.

Dù sao cũng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, không thể bỏ lỡ.

Dây leo, đất đai đều là thứ tốt, không thể bỏ qua.

Tiêu Vân hóa hình vốn đã muộn, ngoài Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư ra, chẳng có gì cả, nghèo rớt mồng tơi.

Gặp được bảo bối, sao có thể bỏ lỡ?

"Sư đệ, sư muội." Thấy Tam Thanh đang vui vẻ kéo quan hệ với Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tiêu Vân không khỏi bĩu môi.

Trước đó sao không thấy kéo quan hệ đi?

Bây giờ mọi người đều ở cùng một chiến tuyến rồi, mới hạ mình xuống nở nụ cười, tỏ vẻ nhiệt liệt chào mừng sao?

Quả nhiên, không có lợi thì không dậy sớm.

Trước đây không coi người khác ra gì, tự cho rằng Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông.

Bây giờ đều bái chung một lão sư, cùng là môn hạ của Thánh nhân, tự nhiên hình thành một nhóm nhỏ, kéo quan hệ cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ là so sánh sự cao ngạo trước kia và sự nhiệt tình bây giờ, Tiêu Vân thầm lẩm bẩm trong lòng, quả nhiên con người đều sẽ thay đổi.

"Bần đạo Phục Hy, ra mắt đạo hữu!" Nữ Oa đang khách sáo với Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Phục Hy không chen vào, đó không phải vòng tròn của hắn.

Điều khiến Tiêu Vân bất ngờ là, vừa bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, Phục Hy đã tiến lên chào hỏi hắn.

"Tiêu Vân ra mắt đạo hữu." Tiêu Vân cười đáp lễ, đang chuẩn bị rời đi thì Phục Hy bỗng nhiên mở miệng nói: "Phục Hy cùng đạo hữu quen biết, gặp gỡ rất vui, hay là đạo hữu đến đạo trường của bần đạo làm khách vài ngày, thế nào?" Cái... cái gì?

Chẳng lẽ muốn làm anh vợ ta sao!

Ta và Phục Hy quen biết lắm sao?

Hành động của Phục Hy khiến Tiêu Vân có chút khó hiểu.

Chào hỏi một câu rồi mời ta đến nhà làm khách, ngươi chưa phân gia với Nữ Oa đâu nhé!

Phục Hy ơi là Phục Hy!

Tỉnh lại đi, ngươi làm vậy không biết dễ khiến người ta hiểu lầm sao?

Đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa ở trên Bất Chu Sơn, mấy quả hồ lô kim cương kia cũng ở Bất Chu Sơn, vừa hay thuận đường.

Tiêu Vân suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý.

"Như vậy rất tốt, vậy thì làm phiền rồi." "Hừ!!!" Tiêu Vân và

Phục Hy đang trò chuyện vui vẻ ngoài Tử Tiêu Cung, kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng đi ra nhìn thấy cảnh này, lập tức không vui.

Nữ Oa bây giờ là sư muội của y, nhưng Phục Hy thân là huynh trưởng của Nữ Oa, lại đi cùng với kẻ không biết trên dưới, mặt dày mày dạn như vậy, trò chuyện vui vẻ, quả thực là làm nhục người có học!

Rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã không vui.

Lão Tử và Thông Thiên khẽ nhíu mày, không lên tiếng, hiển nhiên cũng không thích Tiêu Vân cho lắm, nhưng cũng có chút không vui với việc Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cớ gây sự.

Về phần Thông Thiên, thì tò mò đánh giá Tiêu Vân.

Nữ Oa sắc mặt kỳ quái, cũng không hiểu tại sao huynh trưởng nhà mình lại trò chuyện vui vẻ với Tiêu Vân như vậy.

Khung cảnh đó phảng phất như bạn cũ lâu ngày không gặp.

Là ảo giác của ta sao?

Có kịch hay để xem rồi.

Những người chưa rời đi đều dừng bước, thậm chí có người còn nhìn Tiêu Vân với vẻ hả hê.

Đắc tội với Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà Tam Thanh là một thể, kẻ ngốc cũng nhìn ra, đắc tội một người đồng nghĩa với đắc tội tất cả.

Cộng thêm đối phương bây giờ là đệ tử của Thánh nhân, xem lần này hắn giải quyết ra sao.

Không ít người cho rằng Tiêu Vân chắc chắn sẽ cúi đầu.

"Hừ cái rắm hừ, huynh trưởng nhà ngươi không dạy ngươi không được tùy tiện dùng thần thức quét người khác à?" Điều khiến mọi người kinh ngạc là, Tiêu Vân đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn

đang khó chịu, trực tiếp phun lại một câu, rồi ném Hỗn Độn Chung về phía y.

Chương 5

Bắt đầu động thủ rồi sao?

Những người xem kịch không khỏi mắt tròn mắt dẹt, thật quá trẻ con rồi.

Đổi lại là người khác, cùng lắm là chửi mắng vài câu rồi không vui mà giải tán.

Nhưng Tiêu Vân thì sao?

Một lời không hợp liền động thủ, kẻ này sợ là một tên điên!

Hỗn Độn Chung vừa xuất hiện, khí tức đáng sợ đã khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi cảm thấy mình không thể động đậy!

Thực lực Đại La hậu kỳ thì sao, Hỗn Độn Chung uy năng toàn phát, là tồn tại có thể định trụ cả không gian Hồng Hoang, một tên Đại La Kim Tiên thì là cái thá gì?

"Sư đệ, cẩn thận!" Lão Tử kinh hô một tiếng.

Vốn không muốn xen vào, ôm tâm thái thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng bây giờ không thể không ra tay, tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, che chở cho Nguyên Thủy Thiên Tôn bên trong.

"Ầm!!!" Hỗn Độn Chung hung hăng va chạm với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, phát ra một tiếng nổ vang trời.

Hỗn độn chi khí bao phủ ngoài Tử Tiêu Cung đều bị chấn động đến không ngừng tan rã.

Bên trong Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, Nguyên Thủy Thiên Tôn phun ra một ngụm máu tươi.

Vạn lần không ngờ công kích của Hỗn Độn Chung lại có tính truyền dẫn.

Lão Tử kinh ngạc nhìn Hỗn Độn Chung bị bật trở về, cả người bị chấn bay ra rất xa.

Không những thế, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp của ông kim quang cũng mờ đi rất nhiều.

Ba mươi sáu tầng cấm chế của Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân chỉ luyện hóa được hai mươi mốt tầng.

Mặc dù vậy, công kích từ Hỗn Độn Chung cũng đủ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn uống một bình.

Đừng coi Tiên thiên chí bảo là đồ bỏ đi.

Lão thiên, pháp bảo gì vậy!

Lại có uy năng như thế.

Những người xem kịch xung quanh, từng người một sợ hãi chạy ra xa, sợ bị liên lụy.

Nhìn xem, cả Tử Tiêu Cung đều rung chuyển, đây là cấp bậc tồn tại gì?

Tòa tháp của Lão Tử cũng lợi hại, có thể đỡ được công kích của chiếc chuông đó.

Tử Tiêu Cung vốn tồn tại ở Tam Thập Tam Thiên, nơi đây có vô cùng vô tận hỗn độn chi khí và thiên địa huyền hỏa.

Nhưng vì sự va chạm của Hỗn Độn Chung và Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, mà những thứ đáng sợ này đều tan biến không còn dấu vết, thậm chí Tử Tiêu Cung đang lơ lửng cũng rung chuyển mấy

cái.

Có thể thấy va chạm đáng sợ đến mức nào.

Hỗn Độn Chung bay về tay Tiêu Vân.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm đến đáng sợ.

Lão Tử và Thông Thiên sắc mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm Tiêu Vân, sợ hắn lại ra tay.

Từ khi hóa hình đến nay, họ chưa từng thấy thứ gì có thể phá vỡ phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp để công kích người bên trong.

Kết quả, Hỗn Độn Chung đã làm được.

"Khụ khụ, không gian truyền dẫn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ho khan, không nhịn được lại phun ra một ngụm máu tươi, bộ bạch y trắng không tì vết cũng bị nhuộm đỏ.

"Tiêu Vân ta mới hóa hình, rời Thái Dương Tinh đến Tử Tiêu Cung mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho ta, lẽ nào cho rằng ta Tiêu Vân dễ bắt nạt lắm sao?" Một tay nâng Hỗn Độn Chung, một tay chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn mà mắng.

Còn về Hồng Quân... dẹp đi!

Ngài không cho phép động thủ, gây sự trong Tử Tiêu Cung, chứ có nói bên ngoài không được đâu.

Về phần tìm phiền phức, cứ tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đi, là y gây sự trước, ta Tiêu Vân chỉ phản kích mà thôi.

Ta là chính, y là thứ!

Có vũ lực uy hiếp, có bằng chứng phản bác, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn im bặt, không nói nên lời.

Còn dùng những lời phán xét Côn Bằng, y không dám.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ dám dùng mấy từ "thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp chi bối" để hình dung Tiêu Vân, Tiêu Vân tuyệt đối dám lột da y.

Sau này có đánh lại hay không chưa biết, nhưng bây giờ y chưa phải Thánh nhân, ta cứ đánh cho chết thì thôi.

Đánh cho không phục cũng phải phục, đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy ta phải đi đường vòng.

"Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi ỷ mình là nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thân phận cao quý, vậy cũng đừng trách bần đạo không khách khí.

Sau này gặp lần nào đánh lần đó.

Bàn Cổ chính tông cái gì, bần đạo đây còn do mắt của Bàn Cổ đại thần thai nghén ra đây này!" Chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiêu Vân trực tiếp phát ra cảnh cáo: Gặp lần nào đánh lần đó, liệu hồn đấy.

"Phụt ~~~~" Lời uy hiếp ngang ngược của Tiêu Vân khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận khí huyết công tâm, lại một lần nữa hộc máu.

Y tức đến toàn thân run rẩy, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Vân, nhưng lại không có cách nào.

Hiện tại, Tiêu Vân thật sự có thể đánh y chạy khắp đất.

Có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp cũng vô dụng!

Hỗn Độn Chung là Tiên thiên chí bảo, là pháp bảo vô lý nhất cũng toàn diện nhất.

Công kích, phòng ngự, giam cầm, trấn áp hợp làm một, không giống các pháp bảo khác có công năng đơn nhất.

Chưa nói Nguyên Thủy Thiên Tôn không có pháp bảo trong tay, cho dù có cầm Bàn Cổ Phiên, Tiêu Vân cũng không sợ.

Có giỏi thì phá vỡ phòng ngự và giam cầm của Hỗn Độn Chung rồi hẵng nói.

Phá không được thì nói cái rắm.

Thấy Tam Thanh hết cách, ba huynh đệ phẫn nộ nhìn chằm chằm, giận mà không dám nói, Tiêu Vân cười lạnh một tiếng, cưỡi tường vân đuổi theo Phục Hy và Nữ Oa đã né vào hư không chạy ra xa.

Lưu thôi, lưu thôi, không chạy nữa là Hồng Quân đánh người đó!

Bần đạo chuồn là thượng sách!

Tử Tiêu Cung cũng vì thế mà rung chuyển mấy cái, thân là chủ nhân, Hồng Quân chắc chắn không vui.

Tiêu Vân có thể đoán chắc, nếu ra tay nữa, Hồng Quân tuyệt đối sẽ tóm cả hắn và Nguyên Thủy Thiên Tôn, mỗi người đánh năm mươi đại bản.

Cho nên chuồn thôi, tránh bị đánh mất mặt.

Tiêu Vân độn vào hư không, thần thức khóa chặt trên người hắn mới tan biến.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn là Hồng Quân đang theo dõi.

Thật hả lòng hả dạ!

Mặc dù cảm thấy Tiêu Vân là một kẻ điên, một kẻ điên không thể trêu chọc, nói động thủ là động thủ, ngoài Tử Tiêu Cung cũng không thể trêu chọc, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đắc tội không ít người trong Tử Tiêu Cung.

Thấy y xui xẻo, mọi người đều vui vẻ.

Ít nhất trong lòng đang cười thầm, đặc biệt là người của Yêu tộc.

Phải biết rằng trong Tử Tiêu Cung, những lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn khó nghe đến mức nào.

Bây giờ thì sướng rồi, bị đánh đến hộc máu ra đất.

Gặp lần nào đánh lần đó, xem xem bá khí chưa.

Yêu tộc chúng ta cũng có đại nhân vật nhé, đừng tưởng người Yêu tộc chúng ta dễ bắt nạt.

"Hừ, xem chuyện tốt ngươi gây ra đi!" Tiêu Vân đi rồi, Lão Tử thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Thông Thiên nhìn Lão Tử, rồi lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm, ngoan ngoãn đi theo Lão Tử.

Lúc này không dám ở lại bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu không một trận chửi mắng là không tránh khỏi.

Tam Thanh vốn cao ngạo, lại được Đạo Tổ thu nhận, trở thành đệ tử của Thánh nhân, đáng lẽ là một chuyện đáng mừng.

Nhưng kết quả thì sao?

Vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp biến thành một trò cười.

Bàn Cổ chính tông ư, ba đánh một còn bị đánh cho giận mà không dám nói.

Quả thực là mất mặt đến tận nhà Thánh nhân.

Sẽ khiến người ta bất giác cho rằng, Bàn Cổ chính tông có gì ghê gớm đâu?

Bàn Cổ đại thần lấy thân hóa vạn vật, nói cho cùng mọi người đều

là Bàn Cổ chính tông.

Huống hồ Tiêu Vân kia còn do Thái Dương Tinh thai nghén ra.

Thái Dương Tinh là gì?

Là mắt của Bàn Cổ hóa thành.

Tam Thanh tự phụ?

Giờ thì hết vênh váo rồi nhé.

"Huynh trưởng tại sao lại trò chuyện vui vẻ với Tiêu Vân kia?" Nữ Oa sắc mặt kỳ quái nhìn Phục Hy cằm suýt rớt xuống mây.

Nhân vật nguy hiểm như vậy, huynh lại đi gần gũi, không chừng ngày nào đó lại rước phiền phức vào người.

Nữ Oa không hề có ý kiến gì với Tiêu Vân, ngược lại thấy hắn đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng còn cao hứng, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng người Yêu tộc, cũng đã lôi cả nàng vào.

Trở thành sư huynh muội không có nghĩa là có thể xóa bỏ ngăn cách.

Ngươi chỉ vào chỗ đau của ta mà mắng một trận, rồi lại vui vẻ kéo quan hệ với ta, muốn ta bỏ qua thành kiến?

Nằm mơ đi!

Nếu không phải thực lực không bằng người, Nữ Oa cũng đã động thủ rồi.

Trong lòng thì sảng khoái, chỉ là Nữ Oa lo lắng Phục Hy đi cùng Tiêu Vân sẽ xảy ra chuyện.

Chương 6

Phục Hy hoàn hồn, ha ha cười một tiếng: "Tiểu muội có điều không biết, vi huynh quan sát thấy Tiêu Vân kia có đế vương chi tư, là người quan trọng trong Yêu tộc chúng ta, cho nên mới đặc biệt tiến lên giao đàm, mời đến nhà làm khách, không có ý gì khác." "Ai ~~ Vu Yêu xuất thế, Yêu tộc ta lại không có người thống lĩnh, liên tục bị Vu tộc chèn ép, không biết đến khi nào mới ngóc đầu lên được." "Huynh trưởng nói có lý." Nữ Oa trầm mặc một lúc, cảm thấy có lý.

Phục Hy tinh thông thôi diễn, nhìn người sẽ không sai.

Điều đó cho thấy Tiêu Vân thật sự có đế vương chi tư, không chừng có thể trở thành đế vương của Yêu tộc, thống lĩnh hàng tỷ Yêu tộc, đối kháng với Vu tộc.

Không cầu đánh bại Vu tộc, ít nhất cũng phải khiến Yêu tộc không thê thảm như vậy.

Tình cảnh của Yêu tộc ở Hồng Hoang hiện tại quả thực có chút không ổn.

Long Phượng lượng kiếp kết thúc, Vu Yêu xuất thế, Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Mọi thứ phát triển không có gì thay đổi, thứ thay đổi là người thống lĩnh Yêu tộc đã không còn!

Điều này trực tiếp dẫn đến tình cảnh Yêu tộc không tốt.

Các đại yêu tự mình chiến đấu, mang theo vô số tiểu yêu trốn tránh Vu tộc, không dám chống lại.

"Đợi đã, mời đến nhà làm khách?" Bỗng nhiên, Nữ Oa nhận ra có gì đó không đúng, không khỏi trợn tròn mắt đẹp.

Ca ca ơi, huynh không ngốc chứ.

Hai huynh muội chúng ta chưa phân gia, huynh cứ thế qua mặt ta, mời người khác đến nhà, không cảm thấy có gì đó không đúng sao?

"Đúng vậy, có...

" Phục Hy đang định hỏi, bỗng nhiên quay đầu lại, cười nói: "Tiêu Vân đạo hữu đến rồi." "..." Thôi, không thể xúc động, phải tâm bình khí hòa, kẻo bị Tiêu Vân xem trò cười.

Nữ Oa không ngừng ép mình phải bình tĩnh, tuyệt đối không được tức giận.

"Để hai vị đạo hữu đợi lâu rồi.

Tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia da ngứa, thiếu đòn.

Dạy dỗ một trận là xong, sau này bảo đảm thấy ta đều phải đi đường vòng." Tiêu Vân cười bay tới, chỉ là lời nói từ miệng hắn ra khiến Phục Hy suýt nữa ngã ngồi trên tầng mây.

Đại ca ơi, đó là một trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Thánh nhân đó, có cần phải hung hãn như vậy không.

Mà thôi, trải qua chuyện hôm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Tiêu Vân chắc chắn sẽ đi đường vòng.

Ít nhất trước khi đánh lại, phải đi đường vòng.

Nếu không Tiêu Vân thật sự dám gặp lần nào đánh lần đó.

Lời đó là nói đùa sao?

À phải rồi, đánh thánh nhân phải tranh thủ lúc sớm, nếu không sau này đánh không lại!

Lau đi mồ hôi lạnh không tồn tại, Phục Hy cười gượng nói: "Không sao, không sao, đã đạo hữu đến rồi, vậy chúng ta xuất phát

thôi.” Ba người xuyên qua Tam Thập Tam Thiên, tiến vào Hồng Hoang, hướng về Bất Chu Sơn.

Thật ra, Tiêu Vân rất có hứng thú với Bất Chu Sơn, trụ trời mà!

Trụ trời chống đỡ đại địa Hồng Hoang.

Đáng tiếc bị tên con bất hiếu Cộng Công đâm gãy.

Vu tộc vẫn luôn tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ, gọi Bàn Cổ là Phụ Thần, vậy mà lại đâm gãy xương sống của cha mình.

Nghiệt tử a!

“Sát khí nặng quá!!!” Bất Chu Sơn rất lớn, thật sự rất lớn.

Nhìn từ xa, không giống một cây cột chống trời, mà là một ngọn núi khổng lồ không thấy điểm cuối, sừng sững trên đại địa Hồng Hoang.

Không phải Tiêu Vân khoác lác, nếu bay hết tốc lực một vòng quanh Bất Chu Sơn cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Thật không biết Tổ Vu Cộng Công làm sao mà đâm gãy được Bất Chu Sơn, cái đầu đó cũng quá cứng rồi.

Xung quanh Bất Chu Sơn đều bị bao phủ bởi sát khí ngút trời.

Người có thực lực thấp nếu đến quá gần, nguyên thần tuyệt đối sẽ bị ô nhiễm, trở nên giống như người Vu tộc.

“Người Vu tộc sinh ra dưới chân Bất Chu Sơn, hấp thu sát khí để rèn luyện bản thân, khiến nhục thân trở nên cường đại, cho nên Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần.” Sắc mặt Phục Hy trở nên nặng nề, giải thích: “Chỉ đáng tiếc, những năm gần đây theo dân số Vu tộc gia tăng, khiến cuộc sống của Yêu tộc ngày càng khó khăn.

Vô số đại yêu tự mình chiến đấu, không ai phục ai, cũng không biết sau này Yêu tộc sẽ trở thành thế nào.” Phục Hy vừa cảm thán,

vừa âm thầm dò xét phản ứng của Tiêu Vân.

Hắn nhìn ra Tiêu Vân có đế vương chi tư, người như vậy định sẵn sẽ trở thành đế vương của một tộc.

Dò xét trước cũng tốt, vả lại thực lực của Tiêu Vân đủ mạnh, ra tay ngoài Tử Tiêu Cung tuyệt đối đã trấn áp được những đại yêu kia.

Nếu trấn áp các đại yêu, thống lĩnh Yêu tộc tuyệt đối không có vấn đề gì.

Chỉ là điều khiến Phục Hy suýt nữa vấp ngã là, Tiêu Vân ra vẻ suy tư gật đầu, nói: "Cũng thảm thật.

Sau này Yêu tộc e là phải sống cúp đuôi rồi.

May mà người Vu tộc tuy bá đạo, nhưng đều là một đám đầu óc chỉ có cơ bắp.

Chỉ cần không đi trêu chọc, cũng sẽ không đặc biệt nhắm vào Yêu tộc." "..." Huynh trưởng, ánh mắt của huynh có vấn đề rồi sao?

Người có đế vương chi tư sẽ nói những lời như vậy?

Nữ Oa nhìn về phía Phục Hy, chớp chớp mắt.

Phục Hy suýt nữa ngã nhào, khó tin nhìn Tiêu Vân.

Hắn nghĩ rằng Tiêu Vân hiện tại dù không có ý định thống trị Yêu tộc, ít nhất cũng sẽ cảm thấy phẫn nộ bất bình, đau lòng cho số phận của Yêu tộc.

Nhưng kết quả thì sao?

Tiêu Vân như người không liên quan.

Một thái độ việc không liên quan đến mình thì treo lên cao, khiến Phục Hy ngây người, sao lại thế này?

Nếu không thì thế nào?

Thấy Phục Hy nhìn chằm chằm mình, Tiêu Vân cảm thấy bất đắc dĩ.

Ta chỉ đứng trên góc độ khách quan để nhìn nhận vấn đề thôi, ngươi muốn ta làm gì?

Cưỡng thế trấn áp các đại yêu, thống trị Yêu tộc lại với nhau, tập trung sức mạnh để đối kháng Vu tộc?

Phục Hy ngươi nhảy vào hố, sau này chết đi còn có em gái Thánh nhân kéo một tay, cho làm Nhân Hoàng.

Còn ta thì sao?

Ta nhảy vào hố, xảy ra chuyện ai kéo ta một tay?

Đúng là nói đùa!

Phục Hy dò xét, sao Tiêu Vân lại không nhìn ra.

Nhưng mấu chốt là nhìn ra cũng chỉ có thể giả vờ không hiểu.

Chuyện này ta không tham gia, ngươi đi tìm người khác đi!

Côn Bằng, Bạch Trạch, Cửu Anh, Quỷ Xa, mấy đại yêu đó chẳng phải có danh vọng cao trong Yêu tộc sao?

Đi tìm họ đi, chắc chắn họ sẽ vui vẻ làm chuyện này!

Đặc biệt là Côn Bằng, tên đó cũng là kẻ sĩ diện.

Tiêu Vân quyết không nhảy vào hố, khiến Phục Hy vô cùng bất đắc dĩ.

Dẫn đến sau khi vào đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa, ba người ngồi luận đạo một phen, Phục Hy cũng tâm hồn treo ngược cành cây.

Không lâu sau, Nữ Oa chọn cáo lui, đi bế quan.

Đợi bế quan kết thúc, thực lực chắc chắn sẽ có đột phá.

Nữ Oa cần bế quan, Phục Hy cũng vậy.

Chỉ là Tiêu Vân chưa đi, cũng không tiện ở lại.

Vì vậy Tiêu Vân cũng đứng dậy cáo từ.

"Quái lạ, rốt cuộc là sai ở đâu chứ?

Không nên như vậy a." Sau khi Tiêu Vân đi, Phục Hy ngay cả bế quan cũng không màng, một mực thôi diễn, qua lại chỉ để tìm hiểu, tại sao Tiêu Vân lại như vậy.

Chỉ đáng tiếc, có nằm mơ hắn cũng không ngờ, Tiêu Vân căn bản không muốn dính vào vũng nước đục này.

Vu Yêu đại chiến, Vu tộc quản đất, Yêu tộc quản trời, ai thích gây sự thì cứ việc, đừng tìm ta là được.

Ngươi không sợ chết, cứ đi.

Ngươi không sợ bị người ta tính kế, ta thì sợ.

Mặc dù nếu nhảy vào hố, thật sự trở thành Yêu Hoàng của Yêu tộc, chưa chắc sẽ chết, nhưng có ý nghĩa không?

Nhân tộc quật khởi là tất yếu, Yêu tộc dù có lớn mạnh đến đâu, cuối cùng cũng phải nhường đường.

Hà tất phải gây chuyện vô ích, chẳng kiếm được chút lợi lộc nào, lại còn rước lấy một thân ô danh.

Lần này Phục Hy mời Tiêu Vân đến đạo trường, có thể nói là đã lãng phí một phen khổ tâm.

Nếu không phải vì tìm bảo vật thuận đường, Tiêu Vân chưa chắc đã đồng ý lời mời của Phục Hy.

Rời khỏi đạo trường của Phục Hy, Tiêu Vân cố nén ý định tìm chỗ bế quan, bắt đầu tìm kiếm trên Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn quá lớn, muốn tìm bảy quả hồ lô không phải dễ.

May mà bảo vật xuất thế đều sẽ có cảm ứng, càng gần cảm ứng càng mạnh.

Mười mấy năm sau, Tiêu Vân cuối cùng cũng tìm được địa điểm.

Công phu không phụ lòng người, để tìm được bảy quả hồ lô, Tiêu Vân đã tốn mất mười mấy năm.

Lúc này dây hồ lô còn xanh non, tuy bảy quả hồ lô đã treo trên đó, nhưng vẫn chưa có khí tức nào tiết lộ ra ngoài.

Bảo bối còn một thời gian nữa mới có thể trưởng thành, có thể cần mấy ngàn năm thậm chí mấy vạn năm.

Nếu không tìm kiếm cẩn thận, thật sự không chắc có thể tìm được bảy quả hồ lô.

Ở Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian.

Tiêu Vân cũng không quan tâm, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, bao phủ một mảnh sườn núi, tiện thể cải tạo, để bảy quả hồ lô sinh trưởng tốt, sau đó bế quan tu luyện ngay tại đó.

Bảo bối thuộc về người hữu duyên.

Người có thể chia bảy quả hồ lô không ít, bảy quả hồ lô, bảy người chia.

Chương 7

Chỉ là Tiêu Vân không có ý định chia cho người khác.

Bảo bối là ta tìm thấy, dựa vào cái gì phải chia cho các ngươi?

Tất cả đều là của ta, tất cả cút sang một bên!

Dù sao nơi này Tiêu Vân đã chiếm trước, bảo bối là của hắn.

Về phần có cắt đứt cơ duyên của người khác hay không, liên quan quái gì đến ta!

Đừng thấy Nữ Oa là phụ nữ, tâm tư cũng nhiều lắm.

Ngươi đối với ta không thành khẩn, ta hà tất phải khách khí?

Bảo vật thuộc về người hữu duyên?

Thôi đi, ta thấy nó có duyên với ta đấy!

Chẳng lẽ Nữ Oa là vợ của ta chắc?

Cứ như vậy, Tiêu Vân bá chiếm khu vực xung quanh, bắt đầu tu hành, tiện thể tiếp tục luyện hóa cấm chế bên trong Hỗn Độn Chung.

Tu vi quan trọng, nhưng luyện hóa cấm chế pháp bảo cũng quan trọng không kém.

"Đại huynh, tại sao chúng ta không liều mạng với tên Tiêu Vân đó?

Hắn dám ra tay độc ác với đệ ngay ngoài Tử Tiêu Cung của lão sư, lão sư cũng tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản!" Về đến Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy oán khí trong lòng khó tiêu, bèn oán giận.

Thông Thiên liếc cho Lão Tử một ánh mắt "ta bất lực rồi".

Đại huynh giải thích đi, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ

không nghe lời Thông Thiên, không chừng người xui xẻo đầu tiên lại là y.

"Ngươi còn chưa đủ mất mặt sao?" Lão Tử lập tức nổi giận.

"Những việc Tiêu Vân làm liên quan gì đến ngươi?

Hắn vô tình va chạm ngươi, vốn không có gì.

Nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác trêu chọc hắn, dùng thần thức quét người khác, có khác gì khiêu khích gây chiến?" Nguyên thần quét qua, kẻ mạnh đối với kẻ yếu cũng không nên làm vậy, bằng không rất dễ bị người khác nhìn thấu, khiến bí mật đều giữ không được, đây chính là đại kỵ.

Cường giả đối với nhược giả đều không thể loạn, huống chi là dưới tình huống thực lực ngang hàng.

Lần này thoải mái rồi chứ, bị người ta đánh cho hộc máu ba lần, Tam Thanh mất hết mặt mũi, còn dám oán trách!

Lão sư xuất thủ?

Lão sư nếu xuất thủ, chỉ càng khiến bọn họ thêm mất mặt mà thôi! "Chuyện này tính sao?

Tam Thanh chúng ta còn cần mặt mũi nữa không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu nói.

Lão Tử lạnh lùng đáp: "Nhẫn!!

Ngày sau gặp tên Tiêu Vân kia thì tránh đi một chút, đợi khi có đủ thực lực hãy đi tìm hắn gây phiền toái, bằng không bị mất mặt, vi huynh cũng sẽ không giúp nữa." Giúp một lần, hại cho quang mang của Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp ảm đạm đi vài phần, đau lòng chết đi được.

Lần sau Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đi trêu chọc Tiêu Vân, hắn

mới lười quản, chuyện của ai người nấy xử lý.

Tam Thanh vốn là một thể không sai, nhưng không biết sống chết cứ luôn đi gây chuyện thị phi, ai có thể cứ mãi giúp lau mông, thu dọn tàn cuộc chứ? "Ta..." Lão Tử quyết tâm mặc kệ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến mức mặt đỏ bừng, quay sang nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên vội vàng nhắm mắt lại, chuẩn bị tu hành, lập tức chọc cho Nguyên Thủy tức đến mức lỗ mũi đều bốc khói.

Thái độ đã biểu minh rõ ràng: Ngươi lại đi trêu chọc Tiêu Vân, hậu quả tự gánh lấy, ta không quản.

Đánh được thì đánh, đánh không lại thì đừng đi trêu chọc, đó là tự tìm mất mặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hận chết Tiêu Vân, cũng bắt đầu đối với Lão Tử và Thông Thiên tỏ vẻ bất mãn.

Cùng là huynh đệ, sư huynh đệ đồng môn, hiện tại chuyện của ta các ngươi lại mặc kệ!

Như vậy còn gọi là huynh đệ?

Còn gọi là sư huynh đệ sao? *** "Hai vị ca ca, chuyến này đi Tử Tiêu Cung có thu hoạch gì không?

Thánh nhân giảng đạo đối với Vu tộc ta có tác dụng gì không?" Dưới chân núi Bất Chu, bên trong Bàn Cổ Thần Điện, thấy Đế Giang và Cú Mang trở về, Hậu Thổ dừng tu luyện, tiến lên hỏi thăm. "Hầy, đừng nhắc tới nữa." Đế Giang đại liệt vung tay, đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, dùng tay chống cằm, tức giận nói: "Có cái rắm dùng, ta đã biết Thánh nhân một chút tác dụng cũng không có, chứng đắc Hỗn Nguyên, quả thực làm cho người ta cười rụng răng, nói toàn những thứ nghe không hiểu, làm người ta chỉ muốn ngủ gật." Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần.

Hồng Quân giảng đạo chủ yếu giảng về tu hành nguyên thần và phương hướng đại đạo, Tổ Vu có thể nghe hiểu mới là lạ, mấy thứ đó bọn họ áp căn không có! "Quả thật như thế?" Hậu Thổ không khỏi ngẩn ra.

Cú Mang cười cười: "Tiểu muội, đại ca nói rất đúng, hào vô bán điểm tác dụng.

Chúng ta cứ tiếp tục hấp thu sát khí tu luyện là được, mặc kệ Thánh nhân, việc đó cùng Vu tộc chúng ta không quan hệ." Vừa nghĩ tới Hồng Quân giảng đạo ngàn năm thời gian, Đế Giang nhịn không được lại muốn ngủ gật: "Đúng rồi, mấy năm nay trong tộc không xảy ra đại sự gì chứ?" "Không có." Hậu Thổ mỉm cười: "Có bộ phận Yêu tộc bởi vì bất mãn Vu tộc ta săn giết, phẫn nộ phản kháng, kết quả không đợi tiểu muội chạy tới, đã bị Chúc Dung giết sạch rồi." Trong lời nói tràn đầy tiếc nuối, vì sao lại như vậy?

Đợi ta a, tiểu muội cũng muốn đi so chiêu nha. "..." Đế Giang há to miệng, không kìm được tưởng tượng ra cảnh Hậu Thổ nổi đóa, vội vàng ho khan một tiếng: "Vậy, chúng ta tu luyện đi." Lần trước Chúc Dung chọc giận Hậu Thổ, hai vị Tổ Vu độn nhập hư không, đánh đến mức bất khả khai giao, cuối cùng ngay cả Huyền Minh và Cộng Công đi khuyên can cũng bị cuốn vào.

Mấy vị Tổ Vu đánh nhau khoa trương đến mức người không biết còn tưởng là cừu địch sinh tử.

Nhưng Vu tộc hành sự chính là như vậy, có vấn đề không giải quyết được thì đánh một trận là xong.

Đánh thắng là đúng, đánh thua là sai, đừng nói đạo lý lung tung rối loạn, nắm đấm cứng mới là đạo lý lớn nhất.

Thập Nhị Tổ Vu theo lý mà nói là mười hai huynh muội, nhưng ai dám tin tưởng Thập Nhị Tổ Vu tùy thời đều có thể vì một chút chuyện

nhỏ mà phát sinh đại hỗn chiến.

Ta đánh ngươi, ngươi đánh ta, quyền quyền đến thịt, cước cước an ủi ngũ tạng lục phủ, tràng diện kia... người bình thường căn bản không thể tưởng tượng. "Chuyến này đi Tử Tiêu Cung, vi huynh đảo cũng gặp được một người thú vị, bản thể là Tam Túc Kim Ô, cũng là người Yêu tộc, kẻ này không thể xem thường." "Tam Túc Kim Ô?" Hậu Thổ trầm ngâm. "Tam Túc Kim Ô cái rắm, Yêu tộc là yếu nhất, bản Tổ vu có thể xé xác hắn!!" Chúc Dung mở mắt, khinh thường cười một tiếng.

Cộng Công cũng tỉnh, lườm một cái: "Tổ vu có thực lực đội sổ cũng dám ăn nói ngông cuồng?" "Đánh rắm!!

Bản Tổ vu là mạnh nhất!!

Không phục thì chiến!!" "Bản Tổ vu không phục!!" "Không phục thì chiến!!" "Chiến thì chiến!!!" Ba câu hai lời không hợp, Chúc Dung và Cộng Công liền bắt đầu hẹn đánh, rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, độn nhập hư không đánh đến chết đi sống lại.

Thập Nhị Tổ Vu có nhận thức chung, Bàn Cổ Thần Điện là do trái tim Phụ thần Bàn Cổ biến thành, ở chỗ này động thủ là bất kính với Phụ thần.

Chân núi Bất Chu là nơi Vu tộc sinh sôi, không thể phá hoại, muốn đánh nhau thì chạy xa một chút, hoặc vào hư không mà đánh.

Một màn này tập mãi thành quen, các Tổ Vu khác đều không cảm thấy tò mò, chỉ có Đế Giang gãi gãi đầu: "Hai thằng nhóc này lần này có thể đánh bao nhiêu năm?

Ta cảm thấy có khả năng phải một vạn năm mới có thể kết thúc đại chiến." "Ba ngàn năm là đủ." Cú Mang tự tin cười một tiếng. "Một vạn!" "Ba ngàn!!" "Không phục thì chiến!!" "Chiến!!" Chớp mắt, Đế

Giang và Cú Mang lập tức gân cổ lên, cùng nhau lao ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, độn nhập hư không.

Chỉ là hai người không phải đi đánh nhau, mà là đi xem chiến, xem Chúc Dung và Cộng Công đại chiến bao nhiêu năm mới kết thúc.

Thập Nhị Tổ Vu, sinh hoạt hàng ngày đúng là khác người. *** Ta hình như quên mất chuyện gì đó...

Đang tu luyện, Tiêu Vân thuận lợi đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lúc củng cố cảnh giới mới ý thức được hình như có sự tình gì đó bị quên mất.

Đúng rồi!

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu!

Hai cái tai tinh này, nguyên bản sau khi lần giảng đạo thứ nhất kết thúc sẽ được Hồng Quân phong làm Hồng Hoang Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, quản lý toàn bộ Hồng Hoang.

Kết quả Hồng Quân không có sắc phong hai người, cổ quái, quá cổ quái.

Đáng tiếc, quá đáng tiếc, nếu sắc phong hai người này, Hồng Hoang tuyệt đối sẽ náo nhiệt một trận.

Bất luận Đông Vương Công hay Tây Vương Mẫu đều không phải ngọn đèn cạn dầu, bằng không Tiêu Vân cũng sẽ không dùng từ "tai tinh" để hình dung.

So với Hồng Vân thích gây sự cũng không kém là bao, đặc biệt sau khi có pháp chỉ của Hồng Quân thì càng biến bản gia lệ.

Đáng tiếc hiện tại hai vị này không được sắc phong, nếu không thì có kịch hay để xem rồi. "Ha ha ha, nháo đi, nháo đi, dù sao cũng không liên quan đến Tiêu Vân ta, xem Thiên Đạo và Hồng Quân thu dọn tàn

cuộc thế nào." "Di, sắp chín rồi." Tiêu Vân cười trên nỗi đau của người khác.

Dù sao có Hỗn Độn Chung ở đây, Tiên Thiên Chí Bảo có thể che giấu thiên cơ, không cần lo lắng hành vi của mình bị Thiên Đạo và Hồng Quân phát hiện, không cần giống như những người khác phải cẩn thận từng li từng tí, sợ không cẩn thận đắc tội Thiên Đạo hoặc đắc tội Thánh nhân Hồng Quân.

Nhìn xem một chút, Tiêu Vân phát hiện Thất Thải Hồ Lô sắp thành thục.

Đại khái còn khoảng vài trăm, ngàn năm nữa là có thể thu hoạch.

Kiểm tra một chút, sau khi xác định Thất Thải Hồ Lô không có bất cứ vấn đề gì, Tiêu Vân tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Tại Ngũ Trang Quán, đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân vừa xuất quan không lâu, thực lực đột phá tới Đại La Kim Tiên, đang cao hứng luận đạo cùng Trấn Nguyên Tử.

Hai người là bạn tri kỷ, đáng tiếc thực lực Trấn Nguyên Tử so với Hồng Vân mạnh hơn nhiều, đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đang luận đạo, Hồng Vân bỗng nhiên dừng lại, nhìn Trấn Nguyên Tử.

Bấm tay tính toán, Hồng Vân cao hứng nói: "Đạo hữu, bần đạo bấm tay tính toán, có một cọc cơ duyên đang chờ ta, ta đi một lát sẽ trở lại." "Ra ngoài thiết không thể trêu chọc thị phi, gặp người không thể trêu chọc thì lập tức rời đi!!" Hồng Vân thích lo chuyện bao đồng, cái tật xấu đi đâu cũng gây chuyện thị phi quả thực làm Trấn Nguyên Tử thao nát tâm.

Thấy Hồng Vân ra ngoài, Trấn Nguyên Tử lập tức nhắc nhở.

Ra ngoài thì được, nhưng không thể làm loạn, cũng đừng lo chuyện bao đồng.

Bất kể là cơ duyên gì, nếu gặp người có thực lực quá mạnh tranh giành thì phải lập tức rời đi, ngàn vạn lần đừng để thân hãm vào trong đó, nếu không có khả năng sẽ chết. "Bần đạo tự biết.

Đạo hữu, bần đạo liền không khách khí." Hồng Vân hắc hắc cười một tiếng, dưới ánh mắt trợn mắt há hốc mồm của Trấn Nguyên Tử, gõ xuống hai quả Nhân Sâm Quả, để lại một tràng tiếng cười xấu xa rồi rời khỏi Ngũ Trang Quán. "..." Dù đã quen, Trấn Nguyên Tử vẫn bị Hồng Vân làm cho cạn lời.

Nhân Sâm Quả người khác cầu còn không được, Hồng Vân lại coi như đồ nhà mình, muốn ăn thì ăn, một chút cũng không màng đến cảm thụ của Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân đi rồi, đệ tử của Trấn Nguyên Tử vô lực oán thầm: "Sư phụ, da mặt Sư thúc cũng quá dày rồi, Nhân Sâm Quả đều sắp bị ăn sạch!" "Cũng được, cũng được, ăn thì ăn đi." Trấn Nguyên Tử bật cười lắc đầu, không để trong lòng, chỉ là mấy cái quả mà thôi, bao nhiêu năm nay, Trấn Nguyên Tử sớm đã ăn ngán rồi.

Cùng thời gian đó, phía bên kia núi Bất Chu, Nữ Oa vừa kết thúc bế quan bỗng nhiên cảm thấy có đồ vật quan trọng sắp xuất thế.

Thấy huynh trưởng Phục Hy đang bế quan, nàng dứt khoát một mình rời khỏi đạo trường, đi về phía nơi cảm ứng được.

Xa tận Côn Luân Sơn, Tam Thanh cũng cùng lúc mở mắt ra.

Chương 8

Bảo vật cùng người hữu duyên, Tam Thanh tự nhiên có thể cảm ứng được.

Bảo bối hữu duyên, tự nhiên phải đi tìm kiếm.

Tam Thanh lập tức kết thúc bế quan.

Dù sao lần này bế quan cũng không sai biệt lắm, đợi lấy được bảo vật xong, thời gian còn nhiều để từ từ tu luyện, Tử Tiêu Cung phải một nguyên hội nữa mới giảng đạo lần hai, thời gian còn sớm.

Một nguyên hội thời gian, hiện nay ngay cả số lẻ cũng chưa trôi qua.

Ai cũng không biết bảo bối đã bị Tiêu Vân bá chiếm, đều nhao nhao đi tới mục đích.

Sắp đến núi Bất Chu, Hồng Vân gặp Nữ Oa.

Hồng Vân có ý tiến lên kết giao một phen, chỉ phát hiện Nữ Oa ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn lấy một cái, cười gượng một tiếng, bỏ qua ý định chào hỏi.

Nữ Oa lúc này nhãn giới rất cao, người bình thường căn bản không thèm để ý.

Hồng Vân vấp phải cái đinh mềm, dứt khoát ngậm miệng không nói, nhưng phát hiện mục đích của Nữ Oa cũng giống mình.

Điều này làm cho Hồng Vân cảm thấy có chút không ổn.

Nếu đồ vật chỉ có một kiện thì chia thế nào?

Đoán chừng thiếu không được một phen tranh đấu.

Nếu đánh nhau thì phiền toái, khoan hãy nói thực lực Nữ Oa vốn

không yếu, hơn nữa thân phận Nữ Oa hiện tại đã bất đồng, là Thánh nhân đệ tử, không có mấy người dám tùy tiện trêu chọc.

Không phải mỗi người đều có thể giống như Tiêu Vân, muốn đánh là đánh, mặc kệ thân phận gì.

Điều Tiêu Vân làm được, Nữ Oa tự nhiên cũng làm được, chỉ là tính cách Nữ Oa chú định không thích tranh đấu, cũng không có biện pháp đuổi người.

Hai người tuy không cùng đường nhưng lại hướng về cùng một phương hướng tiến tới, không bao lâu đã đến đích.

Chỉ là khi nhìn thấy khu vực xung quanh đều bị một chiếc chuông bao phủ, hai người sững sờ tại chỗ.

Chiếc chuông này nhìn rất quen mắt, trước đó Tiêu Vân từng dùng nó đập Nguyên Thủy Thiên Tôn, là pháp bảo của Tiêu Vân.

Ý gì đây?

Trực tiếp dùng pháp bảo bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh, gần như cả một dải núi mạch đều bị Hỗn Độn Chung chụp lấy.

Đối với người khác mà nói, ý tứ chính là: Nơi này Tiêu Vân ta bá chiếm rồi, bảo vật xuất hiện cũng là của ta, cùng người khác không có bất cứ quan hệ nào, thức thời thì ngoan ngoãn lui đi, không thức thời thì đánh một trận.

Bảo vật người có tài mới chiếm được, phế vật không xứng sở hữu bảo vật.

Bên trong Hỗn Độn Chung, bên cạnh Thất Thải Hồ Lô, Tiêu Vân tự nhiên chú ý tới Nữ Oa và Hồng Vân, mở mắt nhìn hai người một chút, lãng thanh nói: "Hai vị đạo hữu, vật này do bần đạo phát hiện trước, lý nên thuộc về vật của bần đạo, hai vị mau chóng lui đi, miễn cho dẫn tới tranh đoan không cần thiết." "..." "..." Nữ Oa và Hồng Vân

suýt chút nữa tắc thở.

Phát hiện trước?

Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy! "Đạo hữu làm việc như vậy, không khỏi có chút quá mức bá đạo rồi?" Hồng Vân nhịn không được nói.

Nữ Oa giữ im lặng, cũng chưa mở miệng, trong lòng có chút hối hận trước đó vì sao không cùng Tiêu Vân lôi kéo quan hệ.

Hiện tại xấu hổ rồi, hoặc là xé rách da mặt đánh một trận, nhưng lại không phải đối thủ của Tiêu Vân.

Nhưng đồ vật bên trong đối với nàng mà nói thật sự rất quan trọng, Nữ Oa lại không muốn buông tha, phải làm sao bây giờ?

Thấy Hồng Vân nhịn không được mở miệng chất vấn, Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm, có người nguyện ý làm chim đầu đàn luôn là chuyện tốt. "Cút!!!" Tiêu Vân mở mắt, nộ quát: "Ta bá đạo thì sao?

Hồng Vân, ngươi không phục có thể đánh vào, bằng không thì cút cho ta!!

Chọc giận ta, Trấn Nguyên Tử cũng bảo không được ngươi đâu." "Ngươi... quả thực không thể nói lý!!" Hồng Vân bị giật nảy mình, tức đến mức thân thể đều run rẩy.

Từng thấy người bá đạo, nhưng bá đạo như vậy thì là lần đầu tiên thấy.

Không phải Tiêu Vân coi thường Trấn Nguyên Tử, tính cách của Trấn Nguyên Tử nếu cường thế hơn một chút thì còn tạm được, đáng tiếc quá mềm mỏng, đỉnh đa chỉ có thể bảo hộ Hồng Vân, nhiều hơn nữa thì đừng mong.

Cho mặt mũi mà không cần, vậy đừng trách Tiêu Vân ta trở mặt

không nhận người, Tiêu Vân cũng không sợ đắc tội người khác.

Có bản lĩnh thì giết ta, không có bản lĩnh thì đừng ở chỗ này ngại mắt, nhìn làm người ta tâm phiền. "Cút!!" Hồng Vân tức đến đỏ mặt, bị mắng không nói ra lời, cũng không dám đối với Tiêu Vân thả lời hung ác, bằng không Tiêu Vân tuyệt đối sẽ cho hắn đẹp mặt.

Sắc mặt Nữ Oa ở bên cạnh cũng khó coi, lời này là nói với Hồng Vân, nhưng cũng có ý tứ nhắc nhở Nữ Oa.

Đồ vật ta muốn, không có phần của các ngươi, hoặc là rời đi, hoặc là đánh vào, chúng ta làm một trận, ai sợ ai?

Danh đầu Thánh nhân đệ tử cũng không trấn được ta.

Làm sao bây giờ?

Đồ vật rất quan trọng, Nữ Oa không muốn buông tay, nhưng Tiêu Vân rõ ràng không muốn cho, muốn độc chiếm, ai làm gì được hắn?

Tại lúc Nữ Oa hào vô đầu mối, chân trời một đạo tường vân bay tới, Tam Thanh từ từ tới gần Bất Chu Sơn.

Nữ Oa nhìn thấy Tam Thanh, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Có lẽ Tam Thanh đến là một chuyện tốt, xem có thể trấn được Tiêu Vân hay không.

Trấn được thì bảo bối mọi người đều có phần, trấn không được thì mọi người chỉ có thể đứng một bên giương mắt nhìn Tiêu Vân đem bảo bối lấy đi, không có nửa xu quan hệ.

Bế quan ngàn năm, tâm tình chuyển biến tốt đẹp vài phần, thực lực cũng tăng cường không ít, Tam Thanh cùng đi một đường, tâm thái rất không tệ.

Chỉ là khi đến Bất Chu Sơn, nhìn thấy Nữ Oa và Hồng Vân, lại nhìn cái Hỗn Độn Chung to lớn kia, cả người đều không xong rồi.

Tình huống gì đây?

Đi đâu cũng có thể gặp phải cái tên Tiêu Vân này?

Sẽ không phải tên kia muốn độc chiếm bảo vật chứ! "Sư muội..." Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không tiện mở miệng, Thông Thiên đành phải đứng ra hỏi thăm.

Nghe vậy, Nữ Oa cười bất đắc dĩ, nói: "Ba vị sư huynh, tiểu muội cũng không biết làm sao cho phải, nơi này bị Tiêu Vân đạo hữu bá chiếm, bảo chúng ta mau chóng rời đi." "Khởi hữu thử lý!!

Quả thực khởi hữu thử lý!!!" Vốn trong lòng đã khó chịu với Tiêu Vân, gặp chuyện này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp bùng nổ.

Tiêu Vân rốt cuộc là có ý gì?

Một người độc chiếm bảo bối?

Nếu chỉ có một kiện thì thôi, số lượng nhiều như vậy một mình hắn muốn nuốt hết?

Cũng không sợ bị nghẹn chết! "Cút!!" Hỗn Độn Chung bỗng nhiên thu nhỏ, ngạnh sinh sinh hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đập tới.

Tiêu Vân cười lạnh nói: "Bần đạo đã nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cút xa một chút cho ta, bằng không gặp một lần đánh một lần!!!" Kẻ điên, Tiêu Vân là tên điên, là tên điên không chọc nổi!

Mắt thấy Hỗn Độn Chung đập tới, Hồng Vân mí mắt nhảy lên, vội vàng chạy ra xa.

Bảo vật gì đó đều là hư ảo, có bảo vật thì cũng phải có mạng lấy mới được.

Không cẩn thận bị đánh cho bán sống bán chết thì thôi, nếu trực tiếp bị lộng chết thì mới là lỗ nhất.

Hồng Vân trốn thật xa, Nữ Oa cũng không khá hơn chút nào, nàng cũng không dám đi đỡ đòn công kích của Hỗn Độn Chung, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn không gượng dậy nổi, nàng càng không được.

Đừng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn có Lão Tử và Thông Thiên giúp đỡ, Nữ Oa dựa vào ai?

Phục Hy đang bế quan đây.

Cho dù Phục Hy ở đây cũng chưa chắc dám ra tay với Tiêu Vân. "Hỗn trướng, ta trước đó đã nói gì?" Lão Tử tức chết đi được, thật muốn một phát bóp chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đã tái tam cảnh cáo không được đi trêu chọc Tiêu Vân, mới bế quan ngàn năm liền đem sự tình quên sạch sành sanh?

Lão Tử có thể không tức giận sao?

Nhưng tức giận thì tức giận, cũng không thể trơ mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Hỗn Độn Chung đập chứ?

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, đỉnh ở phía trước va chạm với Hỗn Độn Chung.

Cũng may lực đạo lần va chạm này cũng không nặng, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp bị đánh bay, Hỗn Độn Chung cũng quay về trong tay Tiêu Vân. "Đạo hữu thật sự muốn đối đầu với Tam Thanh ta không thành?" Lão Tử mặt âm trầm đáng sợ, cơ hồ sắp nhỏ ra mực.

Không gây chuyện nhưng không có nghĩa là sợ chuyện, nếu Tiêu Vân bức bách quá đáng, Lão Tử tuyệt đối có thể liều mạng, mang theo Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên cùng hắn đại chiến một trận. "Hừ, bảo vật người có thực lực mới chiếm được.

Trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh các ngươi chẳng phải cũng dựa vào thực lực tranh đoạt bồ đoàn sao?

Lại nói, miệng mồm có vài người quá thối, thiếu thu thập." Tiêu Vân mới không thèm để ý Lão Tử, cười lạnh một tiếng: "Vật này quy ta rồi, các ngươi mau chóng lui đi, còn dám tới gần, đừng trách Tiêu Vân ta không nể tình!!" "Đại huynh, chúng ta liều mạng với hắn!!!

Quả thực khinh người quá đáng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không được nữa, vừa rồi suýt bị dọa toát mồ hôi lạnh, Tiêu Vân lại một lần nữa không hiểu thấu ra tay với hắn.

Loại người này quả thực không thể nói lý, là kẻ điên. "Câm miệng!!" Lão Tử lạnh lùng hừ một tiếng.

Gây thị phi thì Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi nhất, làm mất mặt giỏi nhất, cuối cùng thu dọn tàn cuộc lại mỗi lần đều lôi kéo hắn. "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc nhìn Lão Tử, không dám tin Lão Tử đang mắng mình.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta làm sai cái gì? "Ha ha ha..." Giữa Tam Thanh có mâu thuẫn, làm cho Tiêu Vân không khỏi cười to.

Theo tiết tấu này, không chừng Tam Thanh chưa chứng đạo thành thánh thì đã phân gia rồi.

Lão Tử không để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn về phía Tiêu Vân: "Đạo hữu, lui một bước, mọi người sau này dễ gặp mặt, thấy thế nào?" "Xin lỗi, không được." Tiêu Vân nhếch miệng cười.

Hồng Hoang có câu nói rất đúng, tin tưởng lời ai cũng đừng tin lời Thánh nhân.

Vì lợi ích, vì chỗ tốt, mấy vị Thánh nhân này chuyện gì làm không được?

Ngoài mặt cười ha hả, trong tối đủ loại mưu kế, làm cho ngươi bị bán rồi cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Đánh hay không đánh?

Chương 9

Tiêu Vân rõ ràng không nguyện ý nể mặt, vấn đề đánh hay không nằm ngang trước mặt Lão Tử.

Lão Tử nhìn thoáng qua Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người đều không có ý mở miệng, hết thảy đều lấy Lão Tử làm chuẩn, ai bảo hắn là đại huynh, là Đại sư huynh môn hạ Thánh nhân chứ.

Luận thực lực, ba người tự nhiên không sợ Tiêu Vân, nhưng Tam Thanh trước mắt xấu hổ nhất là trong tay không có pháp bảo thuận tay.

Lão Tử có một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, là pháp bảo hộ thân, cộng thêm ba người từ khi hóa hình đến nay cơ bản đều tu hành trong đạo trường Côn Luân Sơn, chưa từng đi vào Hồng Hoang, trong tay không có vũ khí thuận tay, làm sao tranh đấu cùng Tiêu Vân?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thái độ minh xác, chỉ cần Lão Tử lên tiếng, hai người sẽ đi theo.

Lão Tử hơi híp mắt, quay đầu nhìn Nữ Oa một chút, thấy Nữ Oa cũng có ý tứ tương tự, không khỏi hít sâu một hơi, muốn đưa ra quyết định.

Về phần Hồng Vân thì bị Lão Tử ngó lơ.

Lão Tử tịnh không để Hồng Vân vào mắt, thậm chí càng không coi hắn là trợ thủ.

Mạc danh, Hồng Vân cảm thấy bị sỉ nhục.

Lập tức tức giận xoay người rời đi, bảo bối Hồng Vân ta không cần nữa, chuyện này Hồng Vân ta cũng không tham gia, Thánh nhân

đệ tử tự cho mình thanh cao hơn người, cứ tranh đi.

Chỉ hy vọng đừng để bảo bối không lấy được lại lạc mất mặt mũi, đến lúc đó mới thật mất mặt!!

Mang danh Thánh nhân đệ tử mà ngay cả một Tiêu Vân cũng không làm gì được, thật mất mặt.

Thấy bọn họ muốn đánh, Tiêu Vân đối với việc này chỉ cười nhạt một tiếng, tế xuất Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư phòng ngự, Hỗn Độn Chung công kích, xem các ngươi làm gì được ta.

Hà Đồ Lạc Thư cũng là một trong những Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là pháp bảo không tệ, chỉ là so với Tiên Thiên Chí Bảo như Hỗn Độn Chung thì có vẻ ảm đạm phai mờ.

Dù vậy, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải ai cũng có thể sở hữu.

Đế Tuấn có thể đánh ngang tay với hai ba vị Tổ Vu là dựa vào cái gì?

Trừ thực lực bản thân, Hà Đồ Lạc Thư là mấu chốt.

Tuy nhiên không cách nào so sánh với Hỗn Độn Chung, nhưng cũng rất không tệ rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng hiêu trương một thời gian, khiêng Hỗn Độn Chung chưa luyện hóa đồng thời đối kháng nhiều vị Tổ Vu mà không rơi vào thế hạ phong, thực là hiếm thấy. "..." Nếu Tam Thanh cũng là người xuyên việt, lúc này nhất định sẽ nhịn không được văng tục một câu: "Dựa vào cái gì!!" Một cái Hỗn Độn Chung đã khó chơi rồi, thế mà lại lôi ra thêm một cái Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể hay không vui vẻ chơi đùa?

Trước mắt ở Hồng Hoang, tuyệt đại bộ phận linh bảo đều ở trong tay Hồng Quân.

Trước khi Hồng Quân phân bảo, mọi người đều hai tay trống trơn, có pháp bảo cũng đều là loại không lên được mặt bàn, chứ đừng nói đến Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hoặc Tiên Thiên Chí Bảo có thể tả hữu thắng bại của một trận chiến đấu.

Đấu pháp ở Hồng Hoang cũng không giống tiểu thuyết huyền huyễn, có pháp bảo cường đại là có thể phá vạn pháp.

Đánh thử xem.

Thật coi bọn họ là Thập Nhị Tổ Vu sao?

Tiêu Vân đỉnh đầu Hỗn Độn Chung, thân khoác Hà Đồ Lạc Thư, Tam Thanh suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Còn chưa khai chiến, Tiêu Vân đã ở vào thế bất bại, đánh cái gì mà đánh!!

Tuy Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp là Công đức Chí bảo, nhưng đừng quên công kích của Hỗn Độn Chung có thể xuyên thấu, quả thực vô lại cực điểm.

Còn đánh được không?

Thông Thiên khóe miệng giật giật, nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử đen mặt, một lúc lâu không nói nên lời: "Việc này bần đạo nhớ kỹ!

Chúng ta đi!!" Đánh không lại rồi.

Nếu Tiêu Vân chỉ có Hỗn Độn Chung thì còn có thể đánh, dù sao bọn họ người đông thế mạnh, Hỗn Độn Chung cũng có lúc không bảo vệ hết được.

Tiên Thiên Chí Bảo không phải người bình thường có thể triệt để

luyện hóa, Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp nên tự nhiên biết đẳng cấp bảo vật này ở cảnh giới Đại La Kim Tiên không thể nào luyện hóa hoàn toàn.

Chỉ có đạt tới Chuẩn Thánh, Thánh Nhân cảnh giới mới có thể triệt để luyện hóa, phát huy ra uy năng vốn có.

Người đông đánh hội đồng, Tiêu Vân có khả năng sẽ bại, nhưng Hà Đồ Lạc Thư vừa ra, chiến đấu đã không còn cần thiết phải bắt đầu.

Lão Tử không bị mất trí, cũng không xúc động như Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã không có cách nào đánh, ở lại làm gì?

Về nhà tu luyện!

Ngày sau lại tìm lại tràng tử.

Bảo bối quan trọng, chẳng lẽ mặt mũi không quan trọng sao?

Bây giờ xám xịt rời đi thì mất mặt, nhưng bị người ta đánh một trận tơi bời rồi mới xám xịt rời đi thì càng mất mặt hơn.

Truyền đi ra ngoài, đều không còn mặt mũi tự xưng là Bàn Cổ chính tông, Thánh nhân đệ tử. "Uy, đừng đi a, đánh a!!" Mắt thấy Tam Thanh quay đầu bỏ đi, bảo bối cũng không cần, Tiêu Vân hét lớn một tiếng, làm cho Lão Tử đi phía trước lảo đảo một cái, suýt chút nữa từ trên tường vân ngã xuống.

Tam Thanh bị chọc tức bỏ đi, Hồng Vân thì bị Tam Thanh chọc tức bỏ đi, còn lại một mình Nữ Oa tại chỗ chưa đi.

Tiêu Vân quay đầu cười nói: "Người nên đi đều đi rồi, Nữ Oa đạo hữu còn muốn chút đồ vật sao?" "Vật này cùng ngô hữu duyên..." Nữ Oa bất đắc dĩ.

Nàng thật sự không muốn buông tha, nhưng Tiêu Vân sẽ nguyện ý

cho sao? "Ta cũng cảm thấy đạo hữu cùng bần đạo hữu duyên." Tiêu Vân ha ha cười. "..." Nét mặt ngẩn ra, Nữ Oa đỏ bừng cả khuôn mặt: "Vô sỉ!!" Nghe vậy, Nữ Oa cũng không màng tới bảo vật nữa, tức giận xoay người bỏ đi.

Hữu duyên cái gì, quả thực hồ bát đạo, chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như vậy!

Có nam nhân nào lại đi cướp đoạt đồ vật của nữ nhân mình thích chứ?

Cuối cùng cũng đi rồi a.

Tiêu Vân ha ha cười một tiếng, nhìn Thất Thải Hồ Lô sắp thành thục, cười càng ngày càng vui vẻ.

Hiện tại nhìn không ra, nhưng khi hồ lô thành thục, mỗi một cái hồ lô đều là tồn tại cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao có thể tùy tiện nhường cho người khác.

Sau này Hồng Quân phân bảo, Tiêu Vân ta đi tìm ai?

Đi tìm hắn cũng bởi vì hóa hình quá muộn, thời gian không đuổi kịp, bảo bối đều nằm trong tay Hồng Quân, ta có thể làm gì ni?

Cho nên ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Hồng Quân, đi tìm hắn mà đòi.

Muốn đánh Thánh nhân phải thừa dịp còn sớm, bằng không sau này đánh không lại.

Bắt nạt Thánh nhân cũng phải thừa dịp còn sớm, bằng không sau này sẽ đổi thành bị bắt nạt. "Quả nhiên là bảo bối." Thất Thải Hồ Lô sắp chín, Tiêu Vân vui vẻ thu lấy, ném vào một phiến tiểu thiên địa bên trong Hỗn Độn Chung, ngay cả dây hồ lô và Cửu Thiên Tức Nhưỡng bên dưới cũng thu hết.

Nữ Oa không phải trở thành Thánh nhân đệ tử sau liền bắt đầu ngạo khí sao?

Không có mấy thứ này, ta xem ngươi làm thế nào tạo nhân, làm thế nào chứng đạo thành thánh.

Sẽ có lúc ngươi phải cầu ta!

Còn có Tam Thanh, đừng tưởng Thánh nhân đệ tử là ngon, chọc giận ta, ta khiến cho đệ tử tam đại giáo phái đều không dám ra ngoài.

Có bản lĩnh thì cứ đi theo ta mãi, bằng không Tiêu Vân ta sẽ ra tay với môn hạ đệ tử các ngươi.

Chân trần không sợ đi giày, a, đến đây tổn thương nhau a!

Đồ tốt toàn bộ thu đi, Tiêu Vân mới tâm mãn ý túc rời đi, phản hồi Thái Dương Tinh, chuẩn bị tiếp tục bế quan tu luyện.

Cự ly lần giảng đạo tiếp theo còn mười mấy vạn năm nữa, thời gian đằng đẵng, tranh thủ sớm chút đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, như thế mới có thể đuổi kịp bước chân người khác.

Người khác thế nào Tiêu Vân quản không được, nhưng hắn nhất định phải đuổi kịp, hiện tại đã đứng ở mặt đối lập với Tam Thanh, không muốn bị bắt nạt thì phải phấn khởi tiến lên. "Đáng giận, đáng giận, đáng giận!!!" Vô công mà lui, ngược lại rước lấy một bụng lửa giận, Hồng Vân trở về Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Thấy Hồng Vân đi ra ngoài một chuyến lại sắc mặt khó coi trở về, mồm miệng mắng nhiếc, Trấn Nguyên Tử hỏi: "Đạo hữu..." "Đừng nhắc tới nữa, tức chết ta rồi.

Tên Tiêu Vân kia thật bá đạo, bảo vật xuất thế, hắn muốn toàn bộ bá chiếm, một chút cũng không chia cho ta và người khác, trực tiếp bảo ta cút!" Nghĩ đến đây, Hồng Vân tức đến giậm chân. "Có chút quá mức bá đạo rồi." Trấn Nguyên Tử hơi nhíu mày, nhưng cũng nhanh

chóng thích nhiên, dù sao cũng không liên quan đến hắn.

Lại nói, Tiêu Vân ngay cả Thánh nhân đệ tử cũng dám đánh, huống chi là Hồng Vân.

Chỉ có đủ thực lực cường đại mới có tư bản nói chuyện.

Bằng không nói gì cũng vô dụng. "Tiêu Vân thì thôi đi, hắn có thực lực và tư bản như vậy.

Điều làm ta tức giận nhất chính là Tam Thanh và Nữ Oa, mấy tên Thánh nhân đệ tử này tự cho là thanh cao, Tiêu Vân nhắm vào bọn họ quả nhiên là đúng!

Tức chết người a!!

Vô cớ nhục nhã ta, chọc ta tức chết!!!" Lúc này Hồng Vân căm hận Tam Thanh và Nữ Oa còn xa mới bằng Tiêu Vân.

Tiêu Vân chỉ là bá đạo, bắt hắn rời đi, còn Tam Thanh thì sao?

Trực tiếp nhục nhã hắn.

Không thể tha thứ.

Tình huống gì đây?

Tam Thanh và Nữ Oa làm sao nhục nhã hắn?

Trấn Nguyên Tử nghe đến đầy đầu sương mù.

Mãi cho đến khi Hồng Vân đem hết thảy đều kể ra, Trấn Nguyên Tử mới hiểu được, hóa ra là vì cái này.

Có đôi khi ngàn vạn lần đừng tùy tiện coi thường người khác, hoặc hứa ngươi cảm thấy ta lười phản ứng, không nhìn tới ngươi thì làm sao?

Nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy, kẻ khí lượng nhỏ thậm chí sẽ vì thế mà ghi hận.

Hồng Vân chính là thuộc về tình huống như vậy, cho nên đối với đám người Tam Thanh oán hận còn hơn Tiêu Vân.

Sự thật thì Tam Thanh có làm gì không?

Không có, cái gì cũng không làm, chỉ là coi thường Hồng Vân mà thôi, không có đem hắn kéo vào tiểu đoàn thể.

Sự thật là Hồng Vân thật sự không có tư cách tiến vào tiểu đoàn thể đó. "Haizzz ~~ Đạo hữu chớ nên tức giận, mấy người kia bên nào cũng không dễ chọc, đạo hữu hà tất phải dấn thân vào trong đó?" Trấn Nguyên Tử có thể làm gì?

Giúp hắn báo thù sao?

Thôi đừng, Hồng Vân đi là xui xẻo, Trấn Nguyên Tử đi thì cũng sẽ không khá hơn chút nào.

Chương 10

Không phải mỗi người đều có thể giống như Tiêu Vân vô thị thân phận Thánh nhân đệ tử.

Lại nói Tam Thanh dễ đối phó vậy sao?

Đánh cho ra phân, tin hay không?

Còn lại một Nữ Oa, ngươi không ngại ra tay với người ta?

Đại nam nhân, thật mất mặt.

Về phần Tiêu Vân, chọc không nổi, hắn là kẻ nguy hiểm nhất, tứ vô kỵ đạn, mặc kệ là ai cũng đánh.

Tại đạo trường Thánh nhân, trước mặt Thánh nhân mà dám mắng chửi người, mắng thô tục như vậy, Thánh nhân cũng không quản.

Tại cửa Tử Tiêu Cung trực tiếp ra tay, chấn động đến mức Tử Tiêu Cung rung chuyển, Thánh nhân cũng không ho he một tiếng.

Rõ ràng là có vấn đề, ngàn vạn lần đừng tìm hắn gây khó chịu. "Đạo hữu nói đúng, ta cũng chỉ phát phát lao tao, trong lòng không thống khoái mà thôi.

Bất quá cũng tốt, bần đạo không chiếm được đồ vật, Thánh nhân đệ tử cũng không chiếm được, ha ha ha..." Bàn Cổ chính tông?

Thánh nhân đệ tử?

Ngon lắm sao?

Thứ Hồng Vân ta không lấy được, các ngươi cũng không lấy được, đáng đời.

Nghĩ tới đây Hồng Vân trong lòng cân bằng lại, một câu hình dung: sướng rơn. "Bế quan tu luyện đi." Về Côn Luân Sơn, Lão Tử nói cũng

không nói, ném lại một câu rồi một mình đi vào mật thất bế quan tu luyện.

Trước kia ba người tu luyện đều ở cùng một chỗ, thuận tiện có thể luận đạo tham ngộ, nhưng lần này Lão Tử thật sự bị chọc giận.

Trực tiếp lựa chọn một mình bế quan.

Dù sao hắn là lão đại, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên không dám cùng hắn lải nhải, ít nhất trước mắt không dám.

Cũng giống như trước mắt Thông Thiên không dám đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng một đạo lý.

Hành động của Lão Tử khiến cho mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đen thêm một chút, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng xoay người rời đi, chào hỏi cũng không cùng Thông Thiên đánh một cái.

Hiển nhiên, hắn đối với Lão Tử cũng cảm thấy bất mãn.

Trong Tam Thanh, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đi vào mật thất vốn tưởng rằng cả một đời cũng không dùng tới để tu luyện, còn lại Thông Thiên một người nhìn đại điện trống rỗng, thật dài thở dài một hơi.

Đa sự chi thu a, gặp phải một tên Tiêu Vân, đủ loại sự tình không thuận lợi đều toát ra.

Ngay cả Tam Thanh mật thiết không thể phân ly cũng xuất hiện vết rạn.

Lão Tử càng ngày càng bất mãn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì cũng đối với Lão Tử càng ngày càng nhìn không thuận mắt.

Đối với người ngoài thì không hung dữ, chỉ biết hung dữ với ta là tiểu đệ, có chút dáng vẻ nào của huynh trưởng sao?

Đáng giận đến cực điểm.

Thực lực tiến thêm một bước, thật đáng mừng a.

Bên kia, Phục Hy xuất quan, trên mặt treo đầy nụ cười, trước đó bị Tiêu Vân làm cho tức đầy bụng cũng theo đó tiêu tán, chỉ là vừa mới đi ra liền thấy Nữ Oa đỏ mặt chạy về.

Phục Hy thề, từ khi hóa hình đến nay, lần đầu tiên thấy muội muội lộ ra biểu tình như vậy.

Mặt đều đỏ thấu, giống như e thẹn, tại lúc ta bế quan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Tiểu muội..." "Huynh trưởng đừng hỏi!

Đều tại huynh, vô duyên vô cớ cùng tên Tiêu Vân kia giao hảo, Tiêu Vân đem cơ duyên của tiểu muội đều cướp đi rồi!!!" Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi: "Không chỉ có thế, hắn còn ngôn ngữ trêu ghẹo tiểu muội, quả thực vô sỉ!!" "Hả?!" Phục Hy choáng váng, Tiêu Vân không phải đi sớm rồi sao?

Cướp đoạt cơ duyên?

Lúc nào thì trêu ghẹo?

Thấy Phục Hy ngơ ngác không rõ, Nữ Oa tức giận kể lại một lần.

Phục Hy nghe xong không khỏi nhíu mày.

Ngay khi Nữ Oa cảm thấy Phục Hy sẽ giúp nàng nói chuyện, Phục Hy lại hốt nhiên nói một câu: "Không hổ là người có tư chất Đế vương, hành sự bá đạo, không tệ, không tệ, vi huynh quả nhiên không nhìn lầm người." "Phụt..." Hóa hình đến nay, Nữ Oa chưa từng nếm trải tư vị bị chọc tức đến thổ huyết, hôm nay đã được nếm trải, lại là bị huynh trưởng Phục Hy chọc tức.

Nữ Oa bị chọc tức đến thổ huyết, dọa Phục Hy giật mình, tưởng rằng Nữ Oa bị thương do Tiêu Vân đánh.

Kết quả sau một phen hiểu rõ, lập tức xấu hổ, đem muội muội chọc tức đến thổ huyết, đây cũng là người đầu tiên ở Hồng Hoang đi!

Độc nhất vô nhị, không còn chi nhánh nào khác.

Bá đạo không nói lý, thật là vô sỉ, tùy ý trêu ghẹo người, ấn tượng của Nữ Oa đối với Tiêu Vân không nghi ngờ gì lại càng sâu sắc thêm, chỉ là ấn tượng không tốt lắm. *** "Đại vương, không xong rồi, tên Xích Quỷ kia lại dẫn người chạy tới ngọn núi của chúng ta đi săn rồi!!!" "?!" Trong động phủ, Đại yêu Cùng Kỳ đang hô hô đại ngủ, rùng mình một cái bừng tỉnh, nộ hống nói: "Tên Xích Quỷ đáng chết, lại tới nữa, đây là lần thứ mấy rồi, còn để cho người ta ngủ và tu luyện hay không?" "Các con, theo bản Đại vương xuất chiến, chúng ta đi giết tên Xích Quỷ đáng chết kia!!!" Hồng Hoang to lớn như vậy, vô biên vô tế, có nhiều dã thú chạy như vậy, Vu tộc vì sao không thích săn giết dã thú mà cứ nhìn chằm chằm Yêu tộc ta làm gì?

Cùng Kỳ tức a.

Là Sơn Đại Vương của vùng này, vô số người Yêu tộc đều dựa vào dưới trướng, phát sinh việc này, thân là Sơn Đại Vương, Cùng Kỳ tự nhiên phải xuất mã đi bình ổn.

Nếu giả bộ không biết, tin tức truyền đi, mặt mũi Cùng Kỳ coi như mất hết.

Mặc dù các lộ Đại yêu của Yêu tộc đối mặt với Vu tộc bị mất mặt cũng không phải lần một lần hai.

Nhưng ai cũng không muốn loại chuyện phá hoại này rơi xuống đầu mình.

Kỳ quái, Vu tộc trước kia vẻn vẹn chỉ săn giết một số hung thú hào vô ý thức, dã thú cũng có thể qua ngày.

Nhưng nương theo Thập Nhị Tổ Vu trở nên mạnh mẽ, nhân khẩu

Vu tộc không ngừng gia tăng, khẩu vị của Vu tộc bắt đầu biến lớn.

Trừ phi cần thiết, nếu không bọn họ căn bản không để những hung thú và dã thú kia vào mắt, cứ nhìn chằm chằm người Yêu tộc mà giết.

Về phần lý do... người Yêu tộc tu luyện có thành tựu, thịt tương đối ngon, chỉ đơn giản như vậy.

Cộng thêm bản thể của Đại yêu thực lực càng mạnh thì càng lớn, săn giết một đầu Đại yêu thực lực cường đại, đủ cho không ít người Vu tộc ăn một trận, như thế ai còn đi nhìn chằm chằm mấy con hung thú và dã thú kia?

Nhất định sẽ săn giết Yêu tộc làm thức ăn.

Trong núi lớn, một vị Đại vu da dẻ thâm trầm, thân cao cự đại, đang dẫn theo không ít tộc nhân săn giết người Yêu tộc.

Đội ngũ đã có không ít thu hoạch, một bộ phận tộc nhân đang khiêng con mồi chuẩn bị trở về. "Hống!!!" Cùng Kỳ thân hình mãnh hổ, lưng sinh đôi cánh, nộ hống một tiếng, dẫn theo một đám tiểu yêu vọt ra, gào thét nói: "Xích Quỷ!!

Lại tới nữa, Hồng Hoang lớn như vậy, vì sao ngươi phải hết lần này tới lần khác đến khiêu khích bản vương!!!" Cùng Kỳ xuất hiện, Xích Quỷ cũng không bất ngờ, ngược lại không hoảng hốt cười nhếch miệng: "Dù sao ngươi lại đánh không lại ta." "..." "Lại nói, tốc độ sinh sôi của Yêu tộc các ngươi rất nhanh, đánh giết mấy con làm thức ăn có gì to tát đâu, chẳng lẽ không ăn chúng nó mà đi ăn bản Đại vu?" "Được rồi, được rồi, lần sau sẽ không để ý tới các ngươi nữa, không có việc gì bản Đại vu xin cáo từ trước." Xích Quỷ cười phất phất tay, tư thế phảng phất như đang cùng bạn cũ nói chuyện phiếm đánh rắm, chứ không phải vừa đập phá địa bàn, săn giết tiểu đệ đối phương làm thức ăn.

Tức chết ta rồi!!

Khẩu khí này đổi lại là ai cũng không có biện pháp nhẫn thụ. "Xích Quỷ, nhận lấy cái chết cho bản vương!!!" Cùng Kỳ gào thét, lao lên: "Các con, theo bản Đại vương giết hắn, giết chết đám người Vu tộc đáng chết này!!!" "Giết!!!" Đại chiến hết sức căng thẳng.

Cho dù không phải đối thủ của đối phương, Cùng Kỳ cũng muốn cùng Xích Quỷ đại chiến một trận, miễn cho tên này hết lần này tới lần khác đến gây phiền toái, làm cho các Đại yêu khác của Yêu tộc coi thường, biến hắn thành một trò cười. "Hiếm thấy a..." Cùng Kỳ xông lên là điều Xích Quỷ không dự liệu được.

Đối mặt với Yêu tộc đại quân rậm rạp chằng chịt, Xích Quỷ không những không hoảng trương, ngược lại đáy mắt lóe lên một tia kích động, vác vũ khí trong tay rống to: "Tộc nhân, theo ta giết!!!" Đánh nhau, Vu tộc sợ ai?

Không chỉ Xích Quỷ là Đại vu thực lực cường hãn, ngay cả những người Vu tộc bình thường kia cũng đều nhao nhao ném xuống con mồi, rống to hướng về phía đại quân Yêu tộc lao tới.

Cho dù người ít, cho dù có thể sẽ chiến tử, nhưng chỉ có Vu tộc nhân chiến tử, không có Vu tộc nhân nhu nhược, úy kỵ chiến tranh.

Cho dù chết, cũng phải chết đến cứng khí!!

Đây chính là tính cách của người Vu tộc.

Từ Thập Nhị Tổ Vu cho đến người Vu tộc bình thường bên dưới, không có một ai là không hiếu chiến, tộc nhân không hợp nhau còn có thể đánh đến chết đi sống lại, huống chi là khai chiến với ngoại tộc.

Tư sát không ngừng, nhưng lần giao chiến này, Yêu tộc chiếm tiện nghi hơn vì số lượng đông đảo.

Cho dù cá thể Vu tộc thực lực mạnh, cũng chung quy bị dìm ngập

trong đại quân số lượng áp đảo.

Không có chi viện của Xích Quỷ, những người Vu tộc bình thường kia không ngừng chết đi, mặc dù cũng kéo theo không ít người Yêu tộc đệm lưng.

Nhưng tổn thất như vậy làm cho Xích Quỷ vưu vi phẫn nộ. "Cùng Kỳ!!!" Xích Quỷ toàn thân bao phủ trong một tầng hỏa diễm màu ám hồng, thân thể không ngừng bạo trướng, một trái tim bị phẫn nộ chiếm cứ, sát nhập vào trong đại quân Yêu tộc, giống như mãnh hổ nhập bầy cừu, không ngừng đồ sát người Yêu tộc, chọc cho Cùng Kỳ nghiến răng nghiến lợi.

Tuy nhiên đánh không lại Xích Quỷ, nhưng giữ chân hắn thì không thành vấn đề, nhưng Xích Quỷ thấy tộc nhân chết gần hết, chịu kích thích, trực tiếp bỏ qua hắn, sát nhập vào trong đại quân Yêu tộc.

Mắt thấy từng tên thuộc hạ bị giết chết, Cùng Kỳ vô cùng tức giận.

Bất đắc dĩ, Cùng Kỳ chỉ có thể gia nhập đại chiến, hy vọng có thể dùng số lượng đè chết Xích Quỷ.

Đáng tiếc ý tưởng không tệ, hiện thực tàn khốc, không bao lâu sau viện quân Vu tộc đã tới.

Thấy viện quân, Cùng Kỳ không lo được những thứ khác, dẫn theo tiểu yêu dưới trướng chạy trốn.

Không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, Cùng Kỳ ngược lại còn bị truy sát.

Cục diện như vậy thường xuyên xảy ra ở Hồng Hoang, Cùng Kỳ chỉ là một trong số đó mà thôi, không ít Đại yêu đều khổ không thể tả.

Bởi vì địa bàn của bọn họ gần địa bàn Vu tộc, cộng thêm nhân khẩu Vu tộc không ngừng tăng nhiều, không ngừng hướng về khu

vực xung quanh khuếch trương, từng bước áp súc phạm vi sinh tồn của Yêu tộc.

Trong một sơn cốc, rất nhiều Đại yêu của Yêu tộc tề tụ một đường.

Một người mặc trường sam màu trắng, diện mạo cương nghị là Bạch Trạch, thở dài một hơi: "Không lâu trước đây, Cùng Kỳ cùng Đại vu Xích Quỷ của Vu tộc phát sinh chiến đấu, giết không ít người Vu tộc, nhưng viện quân Vu tộc tới, Cùng Kỳ ngược lại bị truy sát, suýt chút nữa vẫn lạc.

Cứ mãi như vậy, thật không ổn a." Quần long vô thủ, đây chính là tình cảnh của Yêu tộc lúc này.

Số lượng có, Đại yêu đều tề tụ, nhưng thiếu một người dẫn đầu, chuẩn xác mà nói là thiếu một tồn tại có thể đối kháng Thập Nhị Tổ Vu.

Không cầu một người có thể lật đổ Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cầu ít nhất có năng lực địch lại mới được.

Như thế mới có thể phát huy ưu thế của Yêu tộc. "Vậy phải làm sao?

Trực tiếp giết trở về!!

Bản vương không tin người Vu tộc không sợ chết!!!" Quỷ Xa ảo não đập bàn: "Chúng ta giết không chết Tổ Vu, chẳng lẽ không thể giết chết những người Vu tộc khác?" Liên thủ giết Tổ Vu, loại chuyện này Yêu tộc không phải chưa từng làm.

Lúc Vu Yêu lưỡng tộc bắt đầu xuất hiện tranh đoan, khi đó Hồng Quân chưa chứng đạo thành thánh, Tử Tiêu Cung chưa bắt đầu giảng đạo, bởi vì địa bàn xung đột, mấy vị Đại yêu liên hợp vây giết Huyền Minh Tổ Vu.

Kết quả có chút thê thảm, đương trường bị đập chết hai Đại yêu, chạy mất ba cái, từ đó về sau rất nhiều Đại yêu của Yêu tộc không dám nhắc lại chuyện vây giết Tổ Vu nữa. "Người Vu tộc sợ chết sao?" Có người đương trường phản bác.

Chương 11

Quỷ Xa trừng mắt, nộ đạo: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, vậy phải làm sao?" "Hay là, chúng ta lại đi thỉnh Yêu sư xuất sơn?" Thân là nữ tính, Khâm Nguyên tính tình ôn hòa hơn rất nhiều, nhìn cũng xa hơn, không giống các Đại yêu khác dễ nổi giận, xúc động.

Khâm Nguyên thanh âm nhu hòa, nghe làm người ta cảm thấy thoải mái, đáng tiếc không có mấy Đại yêu có tâm tư đi chú ý mấy cái này.

Yêu tộc đều sắp trở thành thực vật được Vu tộc nuôi nhốt rồi, ai còn tâm tư để ý giọng nói của nữ nhân có hay hay không? "Vô dụng." Bạch Trạch hơi thở dài một hơi: "Yêu sư sớm đã minh xác sẽ không tham gia chuyện này, cho dù Yêu sư xuất sơn, cũng đoạn nhiên trấn không được Thập Nhị Tổ Vu kia." Trong rất nhiều Đại yêu, Yêu sư Côn Bằng được coi là nhân vật số một, tuy rằng là kẻ sợ chết, âm hiểm giảo trá, thấy thế không ổn liền lập tức bỏ chạy, nhưng người ta thật sự có thực lực, một mình ngạnh kháng một vị Tổ Vu không thành vấn đề.

Đổi thành các Đại yêu khác tuyệt đối làm không được, cho dù là Phục Hy.

Vậy phải làm sao?

Yêu tộc ngồi chờ chết?

Chờ bị Vu tộc từ từ vây giết?

Theo thời gian trôi qua, nhân khẩu Vu tộc chỉ sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó không gian sinh hoạt của Yêu tộc tiếp tục bị áp súc, cứ mãi như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra đại sự.

Thân là Cẩu đầu quân sư của Yêu tộc, Bạch Trạch ưu thương, trước mắt tình cảnh Yêu tộc xác thực không tốt lắm, nhất định phải phá vỡ cục diện này mới được. "Quỷ Xa, Khâm Nguyên cùng ta đi tìm Yêu sư, thỉnh Yêu sư xuất động, chúng ta đi thỉnh cao nhân xuất sơn!!" "Được!" Quỷ Xa và Khâm Nguyên gật đầu đáp ứng, chỉ là lời này hình như không đúng lắm, không phải đi thỉnh Côn Bằng sao?

Sao lại biến thành lôi kéo Côn Bằng cùng đi thỉnh cao nhân xuất sơn?

Bị Bạch Trạch kéo chạy ra khỏi sơn cốc, Quỷ Xa và Khâm Nguyên đầu óc mơ hồ, không rõ Bạch Trạch rốt cuộc đang đánh chủ ý gì.

Thỉnh cao nhân?

Chẳng lẽ là Yêu tộc đại năng sao?

Người này là ai?

Tuy nhiên Quỷ Xa và Khâm Nguyên trước đó cũng từng gặp Tiêu Vân ở Tử Tiêu Cung, nhưng hai người tịnh chưa liên tưởng đến Tiêu Vân.

Bắc Minh có cá, tên là Côn...

Vì giải quyết vấn đề trước mắt của Yêu tộc, Bạch Trạch dẫn theo Quỷ Xa và Khâm Nguyên đi tới Bắc Hải tìm Côn Bằng, hy vọng Côn Bằng có thể giúp một tay.

Trước mắt Yêu tộc thật sự cần một vị đại lão có thể tọa trấn để uy hiếp Vu tộc, thống soái Yêu tộc.

Kỳ thực trong mắt Bạch Trạch, Côn Bằng cũng không phải là một người thống trị hợp cách, chỉ có thể bị thay thế, tính cách có khiếm khuyết, không có biện pháp trấn áp được các Đại yêu khác.

Ngay cả rất nhiều Đại yêu của Yêu tộc đều trấn không được, nói chi đến đối kháng với Thập Nhị Tổ Vu?

Người Yêu tộc sở dĩ tôn kính Côn Bằng, là bởi vì Côn Bằng sáng tạo ra Yêu văn, chứ không phải bị mị lực cá nhân của Côn Bằng chiết phục, hoặc là bị thực lực trấn nhiếp.

Mị lực của Côn Bằng... bàn về thực lực thì tốt hơn!

Côn Bằng tại Yêu tộc thực lực không yếu, nhưng chưa đạt đến địa bộ chấn nhiếp mấy trăm Đại yêu, còn thiếu chút hỏa hầu.

Cộng thêm tính cách Côn Bằng có chút vấn đề, chú định không thể trở thành người thống trị Yêu tộc.

Yêu tộc cần một vị thực lực cứng, tính tình trương dương, hành sự bá khí như Đế vương, như thế mới có thể trấn được Vu tộc, trấn được Thập Nhị Tổ Vu.

Chứ không phải một tồn tại lúng ta lúng túng, tính tình âm trầm, phàm sự chưa bắt đầu đã lo hậu quả, hào vô nghi vấn, Côn Bằng thuộc về loại sau.

Có những thứ Bạch Trạch nhìn rất rõ ràng, đừng nhìn hắn là loại hình thống soái, kỳ thực có không ít năng lực tương tự với Phục Hy.

Phục Hy có thể nhìn ra Tiêu Vân có tư chất Đế vương, Bạch Trạch tự nhiên cũng có thể nhìn ra.

Trước đó tại Tử Tiêu Cung không thể cùng Tiêu Vân lôi kéo quan hệ, bị Phục Hy nhanh chân đến trước, ngay sau đó Tiêu Vân trực tiếp cùng Tam Thanh làm một trận, dọa cho những người khác đều vội vàng bỏ chạy, sợ bị lan đến gần.

Công đức Chí bảo, Tiên Thiên Chí Bảo va chạm, dư ba chiến đấu bộc phát ra, không trốn xa một chút tuyệt đối sẽ gặp tai ương.

Sau đó không đợi Bạch Trạch đi tìm Tiêu Vân, Tiêu Vân đã đi theo Phục Hy rời đi, muốn bắt chuyện lôi kéo quan hệ cũng không có cơ hội.

Bản thể Tiêu Vân là Tam Túc Kim Ô, cũng có thể cùng Quỷ Xa, Côn Bằng kéo lên một chút quan hệ, cho nên Bạch Trạch mới kéo bọn họ cùng đi thỉnh Tiêu Vân xuất sơn.

Đáng tiếc thế giới này không còn Đông Hoàng Thái Nhất, bằng không nếu biết chuyện này nhất định sẽ tức đến thổ huyết, chửi ầm lên: Đồ tiện cốt đầu!!

Lúc ta thu phục các ngươi, phải khiêng Hỗn Độn Chung đánh từ trên xuống dưới một lần mới chịu thần phục, còn Tiêu Vân thì không cần?

Chủ động đi thỉnh? *** "Bạch Trạch cùng Khâm Nguyên, Quỷ Xa đến bái kiến Yêu sư." Trên Bắc Hải, Bạch Trạch hơi cúc cung, lãng thanh nói rõ ý định.

Trong đạo trường, Côn Bằng mở mắt, đáy mắt âm vụ lóe lên, trong lòng buồn bực, Bạch Trạch tìm mình làm gì?

Sẽ không phải lại thỉnh mình đi xử lý chuyện giữa Yêu tộc và Vu tộc chứ?

Nghĩ đến đây, Côn Bằng lập tức bất mãn, đã minh xác cự tuyệt rồi, không ngờ Bạch Trạch lại tìm tới cửa.

Bởi vì bỏ lỡ chỗ ngồi, Côn Bằng từ Tử Tiêu Cung trở về vẫn luôn buồn bực không vui, cảnh giới đột phá cũng không vui nổi.

Người không biết thì thôi, đợi sau khi giảng đạo lần thứ hai, Côn Bằng sẽ uất ức đến thổ huyết.

Tuy muốn đem mấy người này cự tuyệt ngoài cửa, nhưng Côn Bằng không kéo xuống được thể diện, đành phải phất tay một cái.

Nước biển Bắc Hải băng lãnh thấu xương từ từ tách ra, xuất hiện một cái vòng xoáy khổng lồ: "Các ngươi vào đi." "Chúng ta xuống dưới." Bạch Trạch cười nắm chặt cây quạt trong tay, đi đầu xông vào trong vòng xoáy, Quỷ Xa và Khâm Nguyên đi theo. "Các ngươi tìm bần đạo sở vị hà sự a?" Trong đạo trường, Côn Bằng chào hỏi ba người ngồi xuống, lơ đãng hỏi.

Tuy chưa nói rõ, nhưng thái độ đã nói cho Bạch Trạch biết, tốt nhất đừng nói chuyện Yêu tộc và Vu tộc với ta, Côn Bằng ta không hứng thú. "..." Thần kinh tương đối thô như Quỷ Xa không có phản ứng gì, Bạch Trạch và Khâm Nguyên nụ cười cứng đờ, hiểu rõ Côn Bằng không hoan nghênh bọn họ.

Sắc mặt Khâm Nguyên không tốt lắm, Bạch Trạch cười cười, không quá để ý, giải thích nói: "Yêu sư hiểu lầm, chuyến này chúng ta đến tuy cũng là thỉnh Yêu sư xuất sơn, nhưng lại không phải để Yêu sư trấn áp rất nhiều Đại yêu, thống soái Yêu tộc đối kháng Vu tộc." Không phải là tốt rồi!

Côn Bằng thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí mới tốt hơn, nặn ra một nụ cười khó coi, hỏi: "Vậy các ngươi thỉnh bần đạo xuất sơn, là vì chuyện gì?" "Thỉnh Yêu sư làm một lần khách!

Cùng chúng ta đi tới Thái Dương Tinh, thỉnh Đại yêu Tiêu Vân xuất sơn!" Bất kể Tiêu Vân có thừa nhận hay không, hắn vốn là người Yêu tộc, giống như Nữ Oa không muốn cùng Yêu tộc dính dáng quá nhiều quan hệ, nhưng không ở cùng một chỗ không có nghĩa không phải là người Yêu tộc. "A?!" Côn Bằng sửng sốt, trong đầu hiện ra hình ảnh Tiêu Vân trực tiếp dùng Hỗn Độn Chung đập Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vị kia hình như không dễ nói chuyện như vậy, mạo muội tiến đến hắn là sẽ không chọc giận hắn chứ?

Dù sao ngô Côn Bằng cùng Tiêu Vân không oán không cừu.

Thì ra là thế!

Quỷ Xa và Khâm Nguyên hiểu rõ, bất quá hai người đều không có ý kiến.

Thực lực Tiêu Vân vốn không yếu, cộng thêm có chí bảo trong tay, ngay cả Thánh nhân đệ tử Tam Thanh cũng dám đánh, huống chi là cái gì mà Vu tộc.

Cộng thêm Tiêu Vân hành sự đủ quả đoán, đủ bá đạo, muốn đánh là đánh, chút nào không nương tay và chần chờ.

Trước mắt Yêu tộc xác thực cần một vị ngoan nhân như vậy trấn tràng tử mới được. "Vậy bần đạo tùy các ngươi đi một chuyến cũng được." Tầm tư giây lát, Côn Bằng cảm thấy mình và Tiêu Vân không oán không cừu, Tiêu Vân hẳn là sẽ không vì vậy mà gây phiền toái, thế là đáp ứng.

Yêu sư cũng không dễ làm, được thanh danh, tại lúc cần thiết cũng cần vì Yêu tộc làm một chút chuyện mới được.

Cũng may chỉ cần không liên quan đến lợi ích, không bảo hắn đi đối kháng Vu tộc, Côn Bằng cơ bản sẽ không cự tuyệt. "Thiện!!" Côn Bằng đáp ứng, Bạch Trạch lộ ra nụ cười hài lòng.

Ngay lập tức bốn người rời khỏi Bắc Hải, hướng về phía hư không bay đi, chuẩn bị đi tới Thái Dương Tinh tìm kiếm Tiêu Vân.

Xem tiểu thuyết thường cảm thấy từ Hồng Hoang đến Thái Dương Tinh cũng không xa, nhưng kỳ thực thì sao?

Đại La Kim Tiên cũng phải bay rất lâu mới có thể đến nơi.

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỗi lần có sự tình đều đến trễ là có thể hiểu được, Hồng Hoang thật sự rất lớn, Đại La Kim Tiên hay

Thánh nhân cũng không có khả năng trong nháy mắt từ đầu này Hồng Hoang chạy tới đầu kia được.

Bất quá Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến trễ, nói cho cùng là do cùng xuất phát nhưng Tây Phương cự ly rất xa, mỗi lần đều sẽ rơi vào cuối cùng.

Trong chư thiên tinh thần, Thái Dương Tinh là ngôi sao chói mắt nhất, cự ly còn rất xa đã có thể cảm ứng được Thái Dương Chân Hỏa nóng bỏng trên đó.

Thái Âm Tinh thì có vẻ hơi vắng vẻ, chư thiên tinh thần lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm trung tâm, bằng không Đế Tuấn cũng không có khả năng tham chiếu chư thiên tinh thần, lộng ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Bảo bối đoạt về rồi, không biết nên xử lý thế nào đây." Trên Thái Dương Tinh, tại nơi cách Phù Tang Thụ không xa, Tiêu Vân dựng lên một tòa cung điện màu vàng.

Không biết có phải do nuốt chửng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hay không mà từ kiếp trước thiên ái màu trắng, nay biến thành thiên ái màu vàng.

Cung điện màu vàng hùng vĩ đại khí là nơi ở của Tiêu Vân, cũng là đạo trường.

Trên đại môn cung điện quái dị khắc họa mấy chữ lớn rồng bay phượng múa, có vẻ hơi cổ quái: Tiêu Dao Cư!

Đoán chừng người dùng loại tên này đặt cho đạo trường, Tiêu Vân ở Hồng Hoang là độc nhất vô nhị.

Trong cung điện, Tiêu Vân ngồi trên bồ đoàn, nhìn đồ vật trên mặt đất.

Bảy cái hồ lô màu sắc khác nhau, mỗi một cái đều tản ra khí tức Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một sợi dây leo, cùng ngày sau Nữ Oa tạo nhân thoát ly không được quan hệ.

Không có vật này, Nữ Oa không có biện pháp trong thời gian ngắn tạo ra đại lượng Nhân tộc.

Về phần Cửu Thiên Tức Nhưỡng ở bên cạnh, càng là trọng trung chi trọng, không có thứ này, Nhân tộc căn bản tạo không ra.

Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng rất tốt, thu lấy!

Đợi Nữ Oa cái đồ tiểu ngạo kiều kia chứng đạo thành thánh đến cầu ta, lúc đó mới hưởng thụ.

Đến lúc đó có thể chia không ít công đức, quả thực nhất cử lưỡng tiện!

Nhất nghĩ đến cảnh Nữ Oa phải hạ mặt xuống cầu mình, Tiêu Vân cảm thấy mỹ tư tư.

Cho nha đầu kia trở thành Thánh nhân đệ tử rồi ngạo kiều, tiếp tục ngạo a, ta chờ xem đây.

Duy nhất không dễ xử lý là bảy cái hồ lô này.

Kỳ thực có Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, bảy cái hồ lô đối với Tiêu Vân mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ là tuân theo nguyên tắc "người không vì mình trời tru đất diệt", Tiêu Vân bá đạo cướp lấy toàn bộ.

Không bá đạo một chút, để người khác lấy mất, tuy không đắc tội người nhưng có khả năng sẽ lấy ra làm mình buồn nôn.

Tuy rằng bảy cái hồ lô đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cùng cấp bậc cũng có sự khác biệt rất lớn.

Bảy cái hồ lô luyện chế thành pháp bảo, tại trong Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chỉ có thể tính là trung đẳng, Tứ Đại Liên Đài,

Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh chi lưu mới là cực phẩm.

Đặc biệt Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh, phân biệt đại biểu công kích cực hạn và tạo hóa cực hạn.

Dĩ Tiêu Vân sở nhu, tầm thường pháp bảo căn bản dùng không thượng. "Thôi, cứ thu trước, biết đâu ngày sau có tác dụng khác." Nghĩ nghĩ, Tiêu Vân thở dài một hơi, đem đồ vật thu lại.

Mệt gần chết đem bảo vật cướp tới tay, kết quả lại không biết nên xử lý thế nào, Tiêu Vân ta thực sự quá khó khăn rồi.

Ai nói lý lẽ đây?

Chương 12

Lúc này, Tiêu Vân chú ý tới có người tới gần Thái Dương Tinh, ngẩng đầu nhìn lại, thần thức bao trùm hư không, nhìn thấy bốn người đang đi ngang qua Thái Âm Tinh, hướng về phía Thái Dương Tinh tới gần. "Làm gì vậy?" Phát hiện là Bạch Trạch, Côn Bằng bọn người, Tiêu Vân cũng không nghĩ nhiều.

Đối phương làm gì, thả vào hỏi một chút là được, hà tất lãng phí tế bào não của mình chứ! "Đại yêu Bạch Trạch cùng Đại yêu Quỷ Xa, Khâm Nguyên, Yêu sư Côn Bằng bái kiến đạo hữu." Tới gần Thái Dương Tinh, nhìn Thái Dương Tinh bị bao trùm trong vô tận Thái Dương Chân Hỏa, Bạch Trạch cảm thán, danh bất hư truyền, Thái Dương Chân Hỏa này Đại La Kim Tiên dính vào cũng sẽ không dễ chịu.

Cũng chỉ có Tiêu Vân sinh ra trong Thái Dương Chân Hỏa mới có thể tùy tâm sở dục khống chế. "Vào đi." Thái Dương Chân Hỏa hừng hực tách ra, xuất hiện một cánh cổng lớn đang thiêu đốt.

Bạch Trạch cười gật gật đầu với ba người kia, đi đầu một bước vào trong, những người khác từ từ đi theo. "Phù Tang..." Xuyên qua Thái Dương Chân Hỏa, trên Thái Dương Tinh, Bạch Trạch nhìn thấy cây Phù Tang cao ba ngàn trượng, to một ngàn trượng, không khỏi sững sờ vài giây.

Sau đó ánh mắt chuyển dời lên cung điện bên cạnh, khi nhìn thấy tên cung điện thì ngẩn người.

Một tòa cung điện kim bích huy hoàng như vậy lại đặt cái tên "Tiêu Dao Cư"...

Kỳ quái, thật sự kỳ quái.

Giống như có người ở nhà tranh hoặc nhà gỗ nhỏ lại treo biển tên cung điện mỗ mỗ nào đó, làm cho người ta cảm thấy có chút không tiếp thụ được.

Ta vui vẻ là được, đặt cái tên còn cần chiếu cố cảm thụ của người khác sao?

Đùa kiểu quốc tế gì vậy.

Tiêu Vân mới sẽ không cố kỵ những thứ này, địa bàn của ta ta làm chủ, ta thoải mái là được. "Không biết chư vị đạo hữu đến Tiêu Dao Cư của bần đạo là vì chuyện gì a?" Cũng may lúc thu hoạch Thất Thải Hồ Lô, thuận tiện thu một ít linh quả, bằng không khách nhân tới cửa, đồ vật chiêu đãi cũng không có, thật có chút xấu hổ.

Tiêu Vân thậm chí xấu xa nghĩ, Côn Bằng cư trú ở Bắc Hải, bên kia cái gì cũng không có, lạnh muốn chết, nước biển có thể đông chết người, thực lực nhỏ yếu ngay cả nguyên thần đều có thể bị đông cứng.

Không biết lúc chiêu đãi khách nhân hắn có làm thịt mấy con cá lớn bày lên bàn hay không.

Phất tay một cái, đối diện xuất hiện bốn cái bồ đoàn, Tiêu Vân ra hiệu bốn người ngồi xuống nói chuyện.

Hắn đại liệt dựa vào vị trí của mình, không có ý đứng lên.

Nếu là người khác làm như vậy, Côn Bằng sẽ là người đầu tiên nhịn không được, nhưng đây là Tiêu Vân, tồn tại ngay cả Thánh nhân đệ tử cũng dám đánh, chưa chắc sẽ để bọn hắn vào mắt.

Để cho bọn hắn đi vào Thái Dương Tinh, có linh quả chiêu đãi, có bồ đoàn ngồi, đã là không tệ rồi.

Mấy người đương nhiên... cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Côn Bằng trầm mặc không nói.

Quỷ Xa nhìn thoáng qua Tiêu Vân vẻ mặt không thèm để ý, cầm lấy linh quả gặm, làm cho Khâm Nguyên ở bên cạnh hận không thể bóp chết hắn.

Yêu đói bụng sao?

Mấy trăm vạn năm không ăn cái gì cũng không thấy chết đói, đến Thái Dương Tinh nhìn thấy mấy cái linh quả liền nhịn không được ăn?

Hành động này khiến cho Bạch Trạch đang chuẩn bị mở miệng khóe miệng giật giật hai cái, lựa chọn vô thị Quỷ Xa. "Tên thú vị." Tiêu Vân đem hành động của Quỷ Xa nhìn ở trong mắt, nhịn không được cười.

Thấy Tiêu Vân không có ý tức giận, Bạch Trạch thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười, dùng ngữ khí có vài phần cung kính nói: "Không biết Đạo hữu nhìn nhận cảnh ngộ của Yêu tộc Hồng Hoang thế nào?""Có thể thấy, không tốt chút nào.

Vu tộc cường thế, Yêu tộc quần long vô thủ, không người thống soái, làm sao đối kháng Vu tộc?

Mười hai Tổ Vu đủ để Yêu tộc uống một vò." Bạch Trạch vừa mở lời, Tiêu Vân đã biết mục đích của hắn."Vậy..." Bạch Trạch vừa định mở lời thì bị Tiêu Vân giơ tay cắt ngang."Bạch Trạch, người minh không nói lời ám muội.

Cảnh ngộ Yêu tộc ra sao, Vu tộc mạnh yếu thế nào, đều không liên quan đến ta, Tiêu Vân.

Chuyện của hai tộc Vu Yêu, bần đạo không có hứng thú nhúng tay.

Nếu muốn tìm người trấn áp các Đại Yêu, thống soái Yêu tộc, đối

kháng Vu tộc, các ngươi đã tìm nhầm người rồi, xin mời tìm cao minh khác."Sao lại dứt khoát vậy?

Một bụng lời định nói chưa kịp thốt ra đã bị cự tuyệt rồi.

Thái độ kiên quyết, không giống đùa giỡn, Bạch Trạch lập tức sốt ruột."Đạo hữu, hiện giờ Yêu tộc ta tuy đông đảo, không sợ đối kháng tiêu hao với Vu tộc, nhưng lại như một đống cát rời rạc.

Như lời Đạo hữu nói, quần long vô thủ, khắp nơi đều bị Vu tộc áp chế, đặc biệt là mười hai Tổ Vu kia, không ai có thể chống lại, mong Đạo hữu...""Bần đạo vô năng vi lực, xin mời chư vị đi thong thả, không tiễn." Tiêu Vân lắc đầu, giơ tay điểm một cái vào hư không."Đông!" Tiếng chuông du dương vang bên tai, dần dần truyền vào não hải, thậm chí tận sâu trong Nguyên Thần.

Bạch Trạch, Côn Bằng, Quỷ Xa, Khâm Nguyên sắc mặt đại biến, không kịp hoàn hồn đã thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, bị Tiêu Vân đưa ra khỏi cung điện, rời khỏi Thái Dương Tinh, xuất hiện giữa hư không.Tiêu Vân làm thế nào vậy?

Bốn người sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn không có sự chuẩn bị, cũng không biết Tiêu Vân đã làm cách nào mà bị đưa ra ngoài.

Điều đó cho thấy nếu Tiêu Vân muốn giết, thật sự rất đơn giản.

Cấm cố thời gian, phá vỡ không gian, chỉ vậy thôi.

Đối với Hỗn Độn Chung mà nói, thật dễ như trở bàn tay!

Đừng quên rằng sở trường lớn nhất của Hỗn Độn Chung là cấm cố thời gian và trấn áp không gian.

Tiêu Vân tuy luôn mượn Hỗn Độn Chung để tham ngộ pháp tắc thời gian và không gian, nhưng dựa vào thực lực bản thân thì không thể thần bất tri quỷ bất giác đưa người đi được.

Hắn cần phải mượn năng lực của Hỗn Độn Chung mới được.Giữa hư không, Bạch Trạch còn khá hơn, còn Quỷ Xa và Khâm Nguyên thì tim đập thình thịch.

Thật đáng sợ, thần thông gì đây?

Tiêu Vân muốn giết người thật quá dễ dàng, chênh lệch lớn đến vậy sao?

Côn Bằng, kẻ vốn có chút tự phụ, trái tim lạnh đi một nửa.

Ban đầu hắn không để tâm đến sự tồn tại của Tiêu Vân, nghĩ rằng mạnh thì mạnh, nhưng Côn Bằng ta lại không đối đầu với Tiêu Vân.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, hắn âm thầm hạ quyết tâm, sau này sẽ cố gắng hết sức tránh xa Tiêu Vân.

Hắn là một phần tử nguy hiểm, không thể trêu chọc được!"Thật quá non nớt." Nhìn Bạch Trạch và bốn người kia im lặng rời đi, Tiêu Vân mỉm cười, nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Hắn nhất tâm tam dụng: tu luyện, luyện hóa cấm chế Hỗn Độn Chung, và tham ngộ pháp tắc thời gian và không gian.

Để tham ngộ hai loại pháp tắc này, Tiêu Vân thậm chí còn gác lại Hỏa Chi Pháp Tắc mà hắn sở trường nhất.Muốn có tư bản để đối kháng và nói chuyện với Thánh nhân, phải có cách tăng cường thực lực.

Pháp tắc thời gian và không gian là lựa chọn tốt nhất, hiện tại là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần tham ngộ đủ sâu, lĩnh ngộ đủ nhiều, Tiêu Vân tự tin có thể xoay sở với vài vị Thánh nhân, trừ phi Hồng Quân xuất hiện.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không đi con đường thời gian và không gian, đó là ưu thế của Tiêu Vân.

Vì vậy, hắn đành phải tạm gác Hỏa Chi Đạo Lộ, chuyên tâm vào thời gian và không gian.Kế hoạch mời Tiêu Vân xuất sơn, dựng cờ, trấn áp các Đại Yêu, thống soái Yêu tộc đối kháng Vu tộc đã thất bại.

Bốn người Bạch Trạch ủ rũ quay về Hồng Hoang.

Cảnh ngộ của Yêu tộc không hề thay đổi, các Đại Yêu vẫn tự mình chiến đấu, ai cũng không phục ai.

Họ kính trọng Côn Bằng vì hắn sáng tạo ra Yêu Văn, tôn trọng Bạch Trạch vì hắn đủ thông minh, giỏi mưu kế, nhưng muốn lấy hai người đó làm tôn chủ?

Tuyệt đối không thể.Phần lớn ba ngàn khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung đều đang bế quan.

Việc Tiêu Vân một lần nữa trấn áp Tam Thanh, buộc Tam Thanh và Nữ Oa, những đệ tử Thánh nhân này phải bỏ đi, độc chiếm bảo bối, đã lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến người Hồng Hoang lại một lần nữa kinh ngạc.

Lần trước ở Tử Tiêu Cung đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đành, lần này còn ác liệt hơn.

Không ít người đang bàn tán về chuyện này, còn về việc tin tức từ đâu mà ra, hỏi cái miệng lớn của Hồng Vân thì biết.

Khi Tam Thanh và Nữ Oa biết chuyện này, họ nghiến răng nghiến lợi, hận không thể giết chết Hồng Vân.Tiêu Vân sẽ không làm những chuyện đó, cũng không có thói quen đó.

Tam Thanh và Nữ Oa là bên chịu thiệt thòi, vốn đã mất mặt, tự nhiên sẽ không nói lung tung.

Chỉ có Hồng Vân, từ lúc đầu khó chịu, sau đó lại hả hê trên nỗi đau của người khác, rồi vô ý làm lộ chuyện này.

Thế là Tam Thanh và Nữ Oa lại nổi danh nữa rồi.Chính xác hơn, các đệ tử Thánh nhân lại nổi danh nữa rồi, khiến không ít người cảm thấy rằng đệ tử Thánh nhân cũng chẳng qua là thế.

Đặc biệt là mười hai Tổ Vu, càng không coi những cái gọi là đệ tử Thánh nhân và Thánh nhân ra gì."Oanh!" Trên Thái Dương Tinh, kim sắc hỏa diễm xông thẳng lên trời, dường như toàn bộ Thái Dương Chân Hỏa của Thái Dương Tinh đều bùng nổ.

Bế quan nhiều năm, cảnh giới của Tiêu Vân lại một lần nữa đột phá, tốc độ nhanh đến kinh người.

Từ khi hóa hình cho đến nay, chưa đầy một Nguyên hội thời gian, hắn đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, quả thực nhanh đến mức khiến người ta khiếp sợ.

Hầu như đã đuổi kịp Lão Tử và những người khác.Thực lực đột phá, cấm chế của Hỗn Độn Chung lại luyện hóa thêm hai tầng, tâm trạng Tiêu Vân không tệ.

Đến lúc rồi, cần phải xuất phát thôi, hắn rời Thái Dương Tinh đi đến Tử Tiêu Cung.

Lần này không thể chậm trễ nữa, nếu không thật sự có khả năng bị nhốt ngoài cửa.

Tiêu Vân đã hỏi, nếu không phải Hồng Quân mở cửa sau, rõ ràng cánh cửa lớn vốn nên đóng sớm đã bị kéo dài thêm mấy năm mới đóng.

Nếu không, với thời gian hóa hình của Tiêu Vân mà muốn đến Tử Tiêu Cung, thời gian căn bản không đủ.Hồng Quân đang làm gì ư?

Tiêu Vân không biết, nhưng chỉ cần không ở trong kế hoạch của hắn là được.

Dù sao thì định mệnh đã an bài, cứ kệ hết sang một bên, ta, Tiêu

Vân, sẽ không nhúng tay vào vũng nước đục của Vu Yêu lượng kiếp."Đạo hữu." Trên đường, Tiêu Vân đang suy nghĩ về vấn đề pháp tắc thời gian và không gian, nghe có người gọi, dừng lại nhìn, lập tức bật cười.

Phục Hy vui vẻ bay tới, Nữ Oa mặt lạnh theo sau.

Tiêu Vân cười gật đầu chào Phục Hy, rồi nhìn Nữ Oa: "Đạo hữu, hôm đó bần đạo đã nói, chúng ta có duyên, không, lại gặp nhau rồi.""Khụ khụ!" Tình huống gì thế này, vừa gặp đã bắt đầu sao?

Phục Hy trợn tròn mắt, há hốc mồm, gần như có thể nhét vừa một nắm đấm, khó tin nhìn Tiêu Vân.

Tuy biết muội muội mình trời sinh diễm lệ, là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Tiêu Vân có cần phải mạnh bạo thế không?

Lại bắt đầu trêu chọc muội muội ta ngay trước mặt ta rồi.Nữ Oa suýt nữa phun ra một ngụm máu cũ, gọi là có duyên ư?

Nếu không phải đại huynh ta trực tiếp xông lên, ngươi nghĩ ta sẽ gặp ngươi sao?

Vô sỉ!

Nữ Oa tức đến đỏ mặt.Phục Hy cười gượng, lảng sang chuyện khác.

Chuyện nam nữ giữa bọn họ, làm huynh trưởng tốt nhất đừng nhúng tay vào.

Chỉ cần Tiêu Vân không cố ý dùng sức mạnh với muội muội mình là được.

Còn về việc tranh đoạt cơ duyên và bảo vật, ai có bản lĩnh thì người đó lấy!

Về phương diện này, Phục Hy nhìn khá thoáng.

Nếu là người khác, có lẽ đã có ý định liều mạng với Tiêu Vân rồi.

Muốn hòa nhã nói chuyện ư?

Nằm mơ đi."Đạo hữu, nghe nói Đại Yêu Bạch Trạch đã dẫn người đến Thái Dương Tinh?" Nữ Oa tức đến mức đau cả ngực, Tiêu Vân cũng không trêu chọc nữa, cùng Phục Hy đi về phía Tử Tiêu Cung.

Còn Nữ Oa, cứ để nàng ta đi theo sau đi, một tiểu ngạo kiều mà."Cũng có chuyện đó.

Chương 13

Yêu tộc như một đống cát rời rạc, quần long vô thủ, khắp nơi bị Vu tộc áp chế, muốn mời ta trấn áp các Đại Yêu, thống soái Yêu tộc." Tiêu Vân thở dài, cũng không giấu giếm, kể rõ đầu đuôi, "Nhưng bần đạo đối với Vu Yêu chi tranh không có chút hứng thú nào.

Chỉ muốn tu hành thanh tĩnh, tiêu dao Hồng Hoang, vậy thôi."Dừng một chút, hắn cố ý liếc nhìn Nữ Oa: "Nếu có thể, tìm vài vị đạo lữ xinh đẹp hơn cả Nữ Oa Đạo hữu thì tốt hơn, sinh một bầy Tiểu Kim Ô, sống ngày tháng tiêu dao tự tại.""Phốc ~~~" Nữ Oa suýt nữa đâm sầm vào người Phục Hy.

Nghe xem, lời người nói đó sao?

Phục Hy cứng đờ.

Đại huynh đệ của ta, thật sự để ý muội muội ta rồi ư?

Nhưng ngươi có thể bình thường một chút không, thích thì cứ theo đuổi, kiểu này khiến ta làm huynh trưởng thật khó xử.Nữ Oa tăng tốc, không muốn tiếp tục ở cùng Tiêu Vân nữa, cảm thấy nếu tiếp tục ở cùng sẽ phát điên mất!

Không đợi Nữ Oa rời đi, một chuyện còn buồn bực hơn lại xảy ra.Tiêu Vân nhìn hai bóng dáng thanh thoát bay từ xa tới, cười nói: "Hai vị Đạo hữu, dạo này vẫn khỏe chứ?" Nghe có người chào hỏi, Thường Hi và Hi Hòa dừng lại, nhìn Tiêu Vân ánh mắt sáng lên, chủ động bay tới: "Thường Hi, Hi Hòa bái kiến ba vị Đạo hữu.""Cùng nhau đi thế nào?" "Thiện!" Nhìn Thường Hi và Hi Hòa cùng Tiêu Vân vừa nói vừa cười đi về phía Tử Tiêu Cung, Nữ Oa cảm thấy một luồng khí nghẹn ở cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong, thật khó chịu không tả xiết.Đương nhiên nàng không ghen tị,

cũng không hâm mộ, chỉ cảm thấy Thường Hi và Hi Hòa bị mù mắt rồi, loại người vô sỉ như Tiêu Vân mà lại được hoan nghênh đến thế.

Thường Hi và Hi Hòa nhất định đã bị mê hoặc!

Giống như huynh trưởng của nàng vậy, cứ thế mà dính vào.Ai ngờ, bản thể của Tiêu Vân chính là Tam Túc Kim Ô, được Thái Dương Tinh thai nghén, còn Thường Hi và Hi Hòa được Thái Âm Tinh thai nghén.

Tiêu Vân đối với hai tỷ muội Thường Hi có sức hấp dẫn đặc biệt, nếu không thì trong Hồng Hoang nguyên bản, Thường Hi và Hi Hòa cũng sẽ không vì Nữ Oa vừa mở lời mà gả cho Đế Tuấn.

Không có nhân tố như vậy, Thường Hi và Hi Hòa thậm chí còn lười nhìn nhiều một cái.Hai vị nữ thần mặt trăng, có dung mạo thì có dung mạo, có thực lực thì có thực lực, bối cảnh cũng thâm hậu, sao lại gả cho Đế Tuấn làm vợ?

Chỉ vì Nữ Oa mở lời sao?

Hừ, Nữ Oa không đi làm Nguyệt Lão thì thật đáng tiếc.Đoàn người đến Tử Tiêu Cung, lúc này đã có không ít người đến trước, trong đó có Tam Thanh và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Vì có thời gian cụ thể, hai người họ cũng không muốn tụt hậu, đã sớm xuất phát trước để có thể đến cùng lúc với Tam Thanh.

Tam Thanh đang ngồi trên bồ đoàn thấy Tiêu Vân cùng Thường Hi, Hi Hòa vừa nói vừa cười bước vào, sắc mặt liền sa sầm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì cười tủm tỉm thu hết mọi thứ vào đáy mắt.Nữ Oa tìm vị trí của mình ngồi xuống, cũng không chào hỏi Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Lòng nàng mệt mỏi, một đường bị Tiêu Vân chọc tức đến đau cả ngực, hiện giờ chỉ muốn yên tĩnh một chút, không nói gì cả.Càng lúc

càng nhiều người bước vào Tử Tiêu Cung, trừ hai vị Tổ Vu Đế Giang và Cú Mang vẫn đang ngáy ngủ, thì những người nghe giảng lần trước cơ bản đều đã đến đông đủ."Đương!" Cửa lớn Tử Tiêu Cung đóng chặt, một trận chuông vang lên.

Thân ảnh Hồng Quân cũng xuất hiện trên đài cao: "Đạo vô ngôn, đạo khả ngôn, vạn vật giai khả đạo. ..." Hồng Quân không có ý kéo dài, thậm chí không có lời mở đầu, cũng không mở mắt nhìn những người trong Tử Tiêu Cung một cái, vừa xuất hiện đã đi thẳng vào chính đề.

Bài giảng bắt đầu.Mọi người thần kinh chấn động, chăm chú lắng nghe, bao gồm cả Tiêu Vân.

Ba lần giảng đạo, nội dung lần đầu chủ yếu giới hạn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, lần thứ hai tương ứng với cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn lần giảng đạo cuối cùng, đa phần giảng về tu hành của Thánh nhân, hầu như không ai có thể hiểu được, chỉ có sau khi thành Thánh mới có thể lĩnh hội được lời Hồng Quân giảng."Tình huống gì đây?" Chẳng lẽ ta, Tiêu Vân, thiên phú dị bẩm?

Gộp cả thiên phú của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vào một mình?

Hồng Quân mới giảng đạo không lâu, Tiêu Vân đã cảm thấy Tam Hoa rục rịch, dường như có thứ gì đó muốn vọt ra, có thể trảm thi, khó nhất là trảm đi bản ngã.Là ảo giác của ta sao?

Tiêu Vân vừa mới đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong chưa bao lâu, kết quả nghe giảng chưa đến trăm năm đã có thể Trảm Thi.

Lão Tử, người đã sớm đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong và luôn áp chế cảnh giới, cũng không nhanh đến thế.

Tương đương với việc Tiêu Vân không những phấn đấu đuổi kịp, vượt qua những người khác, thậm chí còn đuổi sát Tam Thanh, bỏ xa cả Lão Tử phía sau!

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Nhanh đến mức Tiêu Vân cũng có chút bất an.

Phải biết rằng đôi khi tốc độ đột phá quá nhanh cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Tương tự, việc áp chế cảnh giới quá lâu cũng không phải là chuyện tốt.Chẳng lẽ vì ta hóa hình quá gian nan, hao phí quá nhiều thời gian, nên bây giờ mới bắt đầu bùng nổ?

Vừa hay Hồng Quân đang giảng về Trảm Tam Thi, Tiêu Vân nghiến răng, quyết định Trảm Thi.

Đã không áp chế được nữa, thì áp chế làm gì?

Trực tiếp Trảm Thi!

Dù sao có Hỗn Độn Chung ở đây, Trảm Thi cũng không ngại gì.

Ngay lập tức, Tiêu Vân vừa nghe Hồng Quân giảng đạo, vừa dùng Hỗn Độn Chung để trảm đi bản ngã.Quá trình thuận lợi đến mức không tưởng, khiến Tiêu Vân có cảm giác như đang nằm mơ.

Một nam tử ngoại hình giống hệt Tiêu Vân, thân khoác bạch y xuất hiện, khiến không ít người trong Tử Tiêu Cung kinh ngạc trợn tròn mắt, thậm chí quên cả nghe Hồng Quân giảng đạo.Trảm Thi ư?

Không thể nào, Tiêu Vân chẳng lẽ muốn nghịch thiên sao?

Lần trước nghe giảng đạo mới là cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, giữa chừng đột phá trung kỳ.

Một Nguyên hội đã đạt tới đỉnh phong rồi, rõ ràng chưa ổn định cảnh giới, kết quả lại đột phá, trực tiếp Trảm một thi.

Làm sao vậy?Điều này khiến không ít người đã ẩn mình bế quan vô số Nguyên hội, thực lực khó mà đột phá, có cảm giác muốn đâm đầu vào tường.

Nguyên thần của Tam Thanh chấn động, suýt chút nữa loạn cả tâm thần.

Ngay cả Hồng Quân trên đài cao cũng không khỏi nhíu mày, mở mắt ra liếc nhìn Tiêu Vân một cái.Quá trình quá thuận lợi, có chút không kịp phản ứng.

Tiêu Vân cũng không quấy rầy người khác, lặng lẽ chào hỏi bản ngã của mình, rồi thu nó vào Tam Hoa.

Khí tức của bản thân hắn lập tức thay đổi long trời lở đất, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.Trước khi đột phá, Tiêu Vân từng nói có thể đánh bầm dập Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy bây giờ hắn tuyên bố có thể đè tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung (trừ Hồng Quân) xuống đất mà xoa, giết!!!Đó chưa phải là kinh hỉ lớn nhất.

Kinh hỉ lớn nhất là cùng với sự đột phá thực lực, cấm chế vốn khó luyện hóa của Hỗn Độn Chung lại phá thêm hai tầng.

Ba mươi sáu tầng cấm chế, giờ chỉ còn mười một tầng là có thể triệt để luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Quả thực là kinh hỉ ngoài ý muốn!Tiêu Vân bình tâm lại, không để cảm xúc ảnh hưởng, tiếp tục nghe giảng đạo.

Nếu có vấn đề gì, đợi sau khi giảng đạo kết thúc sẽ từ từ xử lý.Tiêu Vân có thể chuyên tâm nghe giảng, nhưng có những người thì không thể.

Ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn, ví dụ như Nữ Oa.

Thiên Đạo bất công!Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên một tiếng trong lòng, cảm thấy lão thiên thật bất công.

Hắn là do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là chính tông của Bàn Cổ, còn Tiêu Vân tuy cũng có liên hệ với Bàn Cổ, nhưng so với Tam Thanh thì kém xa.

Dựa vào đâu mà Tiêu Vân hóa hình lại có Khai Thiên Chi Bảo, còn hắn thì không?

Dựa vào đâu mà Tiêu Vân đột phá thuận lợi như ăn cơm uống nước, còn hắn thì không được?Mắt thấy Tiêu Vân đã Trảm Thi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng lúc càng sốt ruột.

Nữ Oa thì có chút hoang mang, loại người vô sỉ như Tiêu Vân lại được Thiên Đạo ưu ái sao?

Nếu không, tại sao tu hành lại thuận lợi đến thế?Đáng tiếc là họ chỉ nhìn thấy Tiêu Vân tu hành thuận lợi, mà không thấy nỗi khổ hóa hình gian nan của Tiêu Vân.

Vốn dĩ hắn hóa hình cùng thời kỳ với Tam Thanh, nhưng lại bị chậm trễ vô số năm so với người khác, khiến Tiêu Vân phát điên."Tĩnh tâm!" Đột nhiên, Hồng Quân đang giảng đạo khẽ quát một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy đầu óc mình suýt chút nữa nổ tung.

Hồng Quân trên đài cao lạnh lùng nhìn hắn, tiếp tục giảng đạo.Nếu người khác bị ảnh hưởng, Hồng Quân còn lười quản.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không được, hắn là đệ tử, là Thánh nhân tương lai, là sự tồn tại để truyền bá Đạo giáo.

Nhìn thấy hắn sắp sinh ra tâm ma, Hồng Quân làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Ngay lập tức kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.Điều đó khiến

Nguyên Thủy Thiên Tôn tỉnh ngộ, xấu hổ khó tả, không dám nói thêm lời nào, cúi đầu nhắm mắt chăm chú lắng nghe.

Lão Tử và Thông Thiên thầm thở dài trong lòng, coi như không nghe thấy gì.

Rõ ràng, Tiêu Vân gần như đã trở thành tâm ma của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây không phải chuyện tốt.Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn trêu chọc, mà là trêu chọc rồi thì không giải quyết được, thậm chí không thông suốt.

Chỉ có thể coi đây là một loại kiếp nạn, không thể trách ai được.

Những người khác đều không chú ý đến hành động này của Hồng Quân, dù sao với thực lực của Hồng Quân, việc nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn một cách không để lại dấu vết, kéo hắn một cái, thật quá đơn giản.

Chuyện dễ như trở bàn tay.Nếu không có Hồng Quân kéo một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn e rằng sẽ gặp họa, tâm ma hoành hành, không kém gì trải qua một trận kiếp nạn.

Cùng với thời gian trôi đi, Tiêu Vân, người vừa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, khí tức không ổn định, dần dần bình phục lại, khí tức xao động từ từ tiêu tán.Lúc này, Hồng Quân đang giảng đạo cũng dừng lại.

Mọi người lập tức lộ ra vẻ tiếc nuối, cảm thấy một ngàn năm trôi qua thật quá nhanh, đang lúc nhập trạng thái thì đột nhiên kết thúc.Sau khi giảng đạo kết thúc, Hồng Quân vẫn như lần trước, nhìn mọi người mà không có ý mở miệng.

Rõ ràng đã đến lúc đặt câu hỏi, nhưng cơ hội không nhiều.

Hồng Quân có thể sẽ trả lời vài câu hỏi, cũng có thể không trả lời bất kỳ câu nào.Thấy vậy, Lão Tử vội vàng mở lời: "Kính hỏi Lão sư,

đệ tử làm sao để xác định lộ đồ Chứng Đạo?" Nghe vậy, Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Đại đạo tam thiên giai khả Chứng Đạo, Trảm Tam Thi chi pháp cũng có thể Chứng Đạo!"Về điều này, Hồng Quân không nói nhiều.

Trảm Tam Thi Chứng Đạo là một phương pháp tồn tại, tự nhiên sẽ không để đệ tử chọn con đường khác, vì vậy cũng sẽ không giảng giải nhiều.

Huống hồ Hồng Quân cũng không có tâm tư đó.Đại đạo tam thiên giai khả Chứng Đạo, tiếc là đó là trước khi quy tắc Đại Đạo và quy tắc Thiên Đạo chưa hoàn thiện a.

Tiêu Vân thầm thêm một câu trong lòng.

Đại đạo tam thiên giai khả Chứng Đạo, nói thì không sai, quy tắc không hoàn thiện thì đương nhiên có thể Chứng Đạo, ví dụ như Bàn Cổ, lấy lực Chứng Đạo.

Hiện giờ quy tắc Đại Đạo và quy tắc Thiên Đạo đều đã hoàn thiện rồi, thử xem ai có thể lấy lực Chứng Đạo.

E rằng ngay cả việc tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh cũng khó khăn vạn phần.Trảm Tam Thi chi pháp, có thể Chứng Đạo!!!

Mọi người thần kinh chấn động, Lão Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng con đường của mình và Trảm Tam Thi Chứng Đạo có xung đột.Hỏi xong một vấn đề, Lão Tử trầm mặc.

Tuy thân là Đại sư huynh nhưng cũng không tiện độc chiếm hết cơ hội, lập tức nhìn sang những người khác.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, người vốn luôn thích thể hiện, lại im lặng đáng sợ, không hề có ý định mở lời.Thông Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ, đợi một lúc thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, đành phải mở lời hỏi: "Kính hỏi Lão sư, thế nào là Thánh nhân?

Số lượng Thánh nhân có hạn chế không?"Liếc nhìn Thông Thiên một cái, Hồng Quân nói: "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể là Thánh nhân, nhưng Thánh nhân không chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa đến nay, ý chí và quy tắc Thiên Đạo đã hoàn thiện.

Thánh nhân Hồng Hoang, chín là cực số!"Chín vị phong đỉnh, có nghĩa là trừ Hồng Quân, tối đa có tám người có thể thành Thánh sao?

Mọi người trong Tử Tiêu Cung giật mình, không ít người trong lòng có chút sốt ruột.Không đợi ai tiếp tục mở lời, Hồng Quân liền nói: "Ta chưởng quản Tạo Hóa Thần Khí, truyền lại Đạo giáo đạo thống, môn hạ có thể có vài vị Thánh nhân.

Nguyên thần Thánh nhân ký thác hư không, vô lượng lượng kiếp bất tử.

Không thành Thánh nhân, cuối cùng chỉ là lâu nghĩ!"Ý gì đây?

Không thành Thánh nhân có thể chết trong lượng kiếp sao?

Không ít người hít một hơi khí lạnh, trở nên căng thẳng, biết rằng tôn vị Thánh nhân được phân phối, dựa vào nỗ lực tu luyện Chứng Đạo thành Thánh.Điều này rất quan trọng đối với mọi người, không ít người đã nhận thức được, ánh mắt vô thức nhìn về phía Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở hàng đầu, trong lòng thắt lại.Đặc biệt là Hồng Vân và Côn Bằng cực kỳ để ý điều này.

Nếu các vị trí đã được định sẵn, thì hai người họ sẽ thổ huyết, trong đó Côn Bằng là tệ nhất.

Hồng Vân tuy là người tốt bụng, nhưng cũng có tự tri chi minh.

Còn Côn Bằng thì không, hắn sẽ trở nên cực đoan, nếu mất đi Thánh vị, sẽ đổ lỗi cho Hồng Vân, cho rằng Hồng Vân đã khiến hắn

mất đi Thánh vị.

Hắn nhất định sẽ trả thù Hồng Vân.

Thậm chí giết chết Hồng Vân.

Đừng nghi ngờ, Côn Bằng làm được chuyện như vậy, cũng dám làm."Cầu Lão sư xem xét chúng con tu luyện gian nan, xin hãy ban Thánh vị cho chúng con!" Không biết là ai hô hoán trước một tiếng, khiến ba ngàn khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa, những đệ tử Thánh nhân này cũng không tránh khỏi, tất cả đều hô hoán quỳ bái trước Hồng Quân.

Chỉ có Tiêu Vân, người thấu hiểu mọi chuyện, vẫn ngồi yên tại chỗ không hề động đậy.Tiêu Vân lập tức trở thành dị loại.

Hô hoán vài tiếng, mọi người cảm thấy có gì đó không đúng, thấy có người nhìn về phía sau, họ cũng nhìn theo.

Chương 14

Thấy Tiêu Vân vẻ mặt ngơ ngác ngồi đó không quỳ bái, không hô hoán, có chút ngớ người.Không thành Thánh nhân, cuối cùng chỉ là lâu nghĩ, bất kỳ ai cũng có thể chết trong lượng kiếp.

Chẳng lẽ Tiêu Vân không hề để tâm sao?

Hắn biết rõ nội tình?

Mê đoàn càng lúc càng nhiều.Hồng Quân lại một lần nữa nhíu mày!

Vì Tiêu Vân mà nhíu mày!

Hắn có chút không hiểu, Tiêu Vân rốt cuộc là sao.

Có tư chất đế vương nhưng lại muốn làm một con cá ướp muối, tiêu dao tự tại, không quản chuyện gì khác.Người khác đều e ngại, không dám trêu chọc đệ tử Thánh nhân, nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác gây chuyện.

Khiến Tam Thanh và Nữ Oa mặt mũi xám xịt.

Người khác đều bị dọa sợ, không thành Thánh nhân thì là lâu nghĩ, đều sợ chết, Tiêu Vân ngồi yên tại chỗ không động tĩnh gì, ý gì đây? Chẳng lẽ thật sự có người không Chứng Đạo thành Thánh sao?

Chẳng lẽ không phải ngẫu nhiên, Tiêu Vân thuộc loại người tùy ngộ an?

Không đúng a, nếu thật sự như vậy, Tiêu Vân sẽ như Trấn Nguyên Tử, khắp nơi nhẫn nhịn, chứ không như một kẻ điên, ai dám trêu chọc thì đánh trả, hành sự kiêu ngạo, bá đạo.Tiêu Vân không biết Hồng Quân đang tự hỏi hàng loạt vấn đề.

Lúc này hắn có chút bất đắc dĩ.

Lại trở thành dị loại rồi, nhưng có cách nào khác đâu?

Ta phải có Hồng Mông Tử Khí Chứng Đạo thành Thánh, như vậy mới không sợ Thánh nhân, cũng không sợ bị tính kế, Hồng Hoang có tan biến cũng không sao.

Nhưng chuyện như vậy... ta, Tiêu Vân, có thể quyết định được sao?Khi mọi người đang hoảng hốt trong lòng, Hồng Quân mở lời: "Tam Thanh là do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là chính tông của Bàn Cổ, có thể thành Thánh nhân." Tam Thanh thành Thánh là điều tất nhiên, nếu không tại sao lại nhận được nhiều lợi ích như vậy?

Chỉ là lời của Hồng Quân khiến Tam Thanh có chút xấu hổ, may mắn là sự kinh hỉ đã che lấp điều đó.

Bởi vì là chính tông của Bàn Cổ nhưng lại liên tục bị Tiêu Vân đánh bại, thật là mất mặt."Nữ Oa sau này có đại tạo hóa phải làm, cũng có thể thành Thánh." Ta biết rồi!

Rõ ràng, Tam Thanh, rồi đến Nữ Oa, dựa theo vị trí chỗ ngồi.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, giống như lúc thu đồ đệ vậy.

Hồng Vân tốt bụng, chỉ cảm thấy tiếc nuối.

Mắt Côn Bằng thì đã đỏ ngầu.Hắn không còn để ý ai có thể thành Thánh nữa, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm Hồng Vân, hận không thể giết chết Hồng Vân ngay trong Tử Tiêu Cung.

Nhận thấy sát ý không hề che giấu của Côn Bằng, Hồng Vân sợ hãi nép vào Trấn Nguyên Tử.Trấn Nguyên Tử thở dài, biết Hồng Vân gặp rắc rối lớn rồi.

Bởi vì nhường chỗ ngồi mà đắc tội với vô số người.

Chỉ cần có người dẫn đầu, tuyệt đối sẽ có vô số người sẵn lòng

liên thủ đối phó Hồng Vân, đó là điều tất nhiên.Còn ta thì sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang cười, nhưng dần dần nụ cười của họ đông cứng lại, vì Hồng Quân đã dừng lại.

Lão sư ngài không thể như vậy!

Nếu không thể thành Thánh, ta có chỗ ngồi thì có ích gì?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức sốt ruột.May mắn thay Hồng Quân không quên.

Nhìn hai người đang sốt ruột, ngài chần chừ một lát rồi nói: "Hai người này sau này cũng có đại cơ duyên, là người có đại tạo hóa, cũng có thể thành Thánh."Nghe lời đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đều vui sướng phát điên.

Sư huynh đệ quả nhiên cũng có thể thành Thánh, Lão sư công bằng nhất!

Lão sư vạn an!"Hôm nay, vi sư sẽ ban cho các ngươi cơ duyên Chứng Đạo." Nói đoạn, Hồng Quân giơ tay lên, vài đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra.

Trong đó, ba đạo bay thẳng về phía Tam Thanh, tiến vào thể nội của Tam Thanh.

Nữ Oa cũng nhận được một đạo, sau đó là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Không ít người trong Tử Tiêu Cung đều đỏ mắt.Bởi vì họ chú ý thấy có một đạo Hồng Mông Tử Khí vẫn ở trong tay Hồng Quân, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm cứ xoay vòng, chưa bay đi.

Còn một tôn Thánh vị!

Mọi người lập tức nhận ra điều này."Lão sư, đệ tử không phục!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là người Tây Phương, vì sao cũng có thể

thành Thánh nhân, còn chúng con, những người Đông Phương lại không có duyên với bảo vật Chứng Đạo?" Không biết là do tâm đố kỵ phát tác, Minh Hà Lão Tổ chỉ vào Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lớn tiếng chất vấn.Hắn điên rồi sao?

Có được bảo vật cần thiết để Chứng Đạo, có nghĩa là có thể trở thành Thánh nhân, vậy mà còn đi đắc tội với Thánh nhân tương lai, hắn có biết không?

Không ít người đều cảm thấy Minh Hà Lão Tổ đã điên rồi, có thời gian quan tâm chuyện này, chi bằng đi giành lấy đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng thì hơn.Hỗn trướng!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đang vui vẻ lập tức sa sầm mặt, không vui nhìn Minh Hà Lão Tổ.

Hiển nhiên hai người đều đã ghi nhớ Minh Hà Lão Tổ.

Chỉ cần có cơ hội, tuyệt đối sẽ báo thù Minh Hà Lão Tổ.Đáng tiếc Minh Hà Lão Tổ không dễ đối phó như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng không có cách nào.

Hắn ẩn mình trong Vô Tận Huyết Hải, có thể làm gì được hắn?

Có gan thì rút cạn Vô Tận Huyết Hải rồi giết ta đi.

Còn phải xem Đạo Tổ có đồng ý không đã."Lão sư, chúng con không phục!!!" Không có người dẫn đầu thì thôi, có người dẫn đầu rồi, cũng cảm thấy Minh Hà Lão Tổ ngu ngốc, nên cũng hô lớn theo, hy vọng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thể nhường Thánh vị.

Vật của Đông Phương ta vì sao lại phải cho người Tây Phương?

Chỗ ngồi của ta là ta bố thí đó!Đáng tiếc là tất cả đều đánh giá thấp sự trơ trẽn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người căn bản không hề động đậy, vẫn an nhiên tự tại ngồi

trên bồ đoàn, nhắm mắt lại.

Ta nhắm mắt dưỡng thần, không thấy, không nghe gì cả.Thật vô vị.

Nhìn mấy ngàn người vì cơ duyên Chứng Đạo, vì Hồng Mông Tử Khí mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, Tiêu Vân cảm thấy vô vị.

Hà tất phải thế?

Không thể Chứng Đạo thành Thánh, chỉ cần thực lực bản thân đủ mạnh, Thánh nhân cũng không dám làm gì đâu!Thành Thánh, ngược lại lại có nhiều điều cố kỵ hơn.

Chỉ cần dám liều, dám gây rối, Thánh nhân cũng phải nhường ba phần."Thôi được, thấy các ngươi tu hành gian nan, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này liền ban cho các ngươi." Hồng Quân dường như biến thành ông lão KFC, thông cảm cho sự gian nan trong tu hành của mọi người, khó khăn lắm mới thả đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng ra.

Hồng Mông Tử Khí lập tức chạy lung tung dưới những đôi mắt xanh lè, như đứa trẻ bị dọa sợ, cứ luồn lách giữa đám đông.Nhưng những người tranh đoạt đều sợ chọc giận Hồng Quân, không dám dùng pháp lực, chỉ có thể dựa vào sức mạnh nhục thể mà tranh giành.

Kết quả là chẳng ai có thể tóm được Hồng Mông Tử Khí, trơ mắt nhìn nó chạy lung tung, cuối cùng rẽ một vòng rồi chui vào thể nội Hồng Vân.Phải biết rằng Hồng Vân chỉ đứng một bên, không hề tham gia tranh đoạt.

Không, không dám.

Bản thân hắn đã vì nhường chỗ ngồi mà đắc tội với không ít người, nếu còn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí nữa, trước hết không nói có giành được hay không, nhưng dám ra tay thì đồng nghĩa với

việc đắc tội thêm người, cứ chờ chết đi!Giành được rồi cũng chưa chắc có ngày tháng tốt đẹp, trừ phi có một ngày thật sự Chứng Đạo.

Nếu không thì sẽ có vô số người dòm ngó.

Những đệ tử Thánh nhân, Thánh nhân kia có thể thành Thánh nhân, mọi người không dám động đến đệ tử Thánh nhân, không dám động đến Hồng Vân sao?

Bởi vì tài tử chim vì thức ăn mà vong mạng, huống chi là Hồng Mông Tử Khí có thể Chứng Đạo thành Thánh.Hồng Mông Tử Khí chui vào thể nội Hồng Vân, Hồng Vân ngây người, những người xung quanh cũng ngây người.

Cảnh tượng này khiến Tiêu Vân suýt chút nữa bật cười.

Bất ngờ không, kinh hỉ không?

Đáng tiếc là vô ích, Hồng Mông Tử Khí không thể luyện hóa, có được cũng vô ích.Đáng ghét a, tại sao lại là Hồng Vân có được đồ vật?

Vô số người cảm thấy không cam lòng.

Hồng Vân thì từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, cười toe toét.

Không ngờ Hồng Quân lại ném ngay một quả bom nữa cho hắn."Đại đạo ngũ thập, Thiên diễn tứ cửu, còn sót lại một tuyến Thiên Cơ trốn đi.

Nếu có thể nắm bắt được một phần cơ duyên, cũng có thể Chứng Đạo thành Thánh." Ý tứ rõ ràng, Hồng Mông Tử Khí không cố định, có thể cướp được!

Mọi người cứ đi cướp đi, cướp được là có thể thành Thánh! Không thể không nói, Hồng Quân ra tay thật bẩn thỉu, cũng rất độc ác.

Mọi người đều biết, nhưng cũng không thể không làm.

Giết chết Hồng Vân.

Còn về lý do tại sao lại phải làm vậy, chắc chỉ có lão thiên mới biết.

Người tốt thì không làm được việc đó a, nếu không thì lão thiên cũng không nhìn nổi, muốn giết chết hắn, đó là minh chứng tốt nhất.

Tiêu Vân cảm khái.Một đạo Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối có thể tạo nên một trận huyết vũ tinh phong ở Hồng Hoang.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng chưa chắc đã bảo vệ được Hồng Vân.

Ban đầu, sự chú ý của mọi người sẽ bị Vu Yêu đại chiến hấp dẫn, nhưng bây giờ Vu Yêu đại chiến chưa nổ ra, tự nhiên mọi người đều muốn đi tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Một hai người Trấn Nguyên Tử có thể ngăn cản được, nhưng mấy chục, mấy trăm, mấy ngàn người, Trấn Nguyên Tử có thể ngăn cản được sao?Bị những cặp mắt đầy sát khí trừng trừng nhìn, Hồng Vân sợ hãi đến mức tim gần như nổ tung.

Trấn Nguyên Tử vừa kinh vừa mừng, mừng vì lão hữu có thể có được cơ duyên Chứng Đạo, kinh vì, rắc rối rồi, đại rắc rối rồi.Không đợi mọi người tiêu hóa hết những lời này, Hồng Quân tiếp tục nói: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu." "Đệ tử có mặt." Hai người đang nhìn chằm chằm Hồng Vân, thấy Hồng Quân triệu hoán liền vội vàng đứng dậy, hướng Hồng Quân hành lễ.Nhìn về phía hai người, Hồng Quân nói: "Ta thấy Hồng Hoang hỗn loạn không thể tả, vậy sách phong các ngươi làm Nam Tiên Chi Thủ, Nữ Tiên Chi Thủ để quản lý chư tiên thiên hạ."Kinh hỉ ngoài ý muốn?

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chấn kinh, những người khác cũng vậy.

Chúng tiên chi thủ, chẳng phải có nghĩa là trừ Hồng Quân ra thì ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng nằm trong phạm vi quản hạt sao?

Quả là một cơ hội tốt, Tiêu Vân nhìn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đang vô cùng kinh hỉ, trong lòng cười lạnh: "Cứ vui đi, xem ai sẽ chết."Ban xong pháp bảo, Hồng Quân rời đi, Tử Tiêu Cung sắp đóng cửa.

Mọi người lần lượt rời đi.

Tam Thanh chạy nhanh nhất, muốn về luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, chuẩn bị cho đột phá.

Lão Tử cũng chuẩn bị Trảm Thi, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện giờ không dám đối đầu với Tiêu Vân, sợ lại bị Tiêu Vân đánh bầm dập.

Mọi chuyện đợi sau khi Chứng Đạo rồi tính!

Hắn không tin Tiêu Vân có thể đánh cả Thánh nhân.Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Nguyên Thủy Thiên Tôn báo thù ức vạn năm cũng chưa muộn.

Trấn Nguyên Tử cũng ngay lập tức tế xuất Địa Thư bảo vệ Hồng Vân bỏ chạy.

Ngay lúc đó, không ít người đã đuổi theo ra ngoài.Có một số người tự biết thực lực của mình không đủ, không dám tham gia tranh đoạt, liền đi nịnh bợ Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, kéo bè kết phái để tránh bị gây khó dễ, hoặc bị chèn ép khắp nơi.

Thật vô vị.

Tiêu Vân cười lắc đầu, bản thân chuẩn bị rời đi."Đạo hữu dường như không coi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ra gì?" Vừa bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, chuẩn bị rời đi, thì Phục Hy và Bạch Trạch tiến tới.

Trước đó Bạch Trạch và Phục Hy tụm lại một chỗ, không biết đang nói thầm gì."Người nhân thấy nhân." Tiêu Vân khẽ cười, chỉ cần không trêu chọc ta, Tiêu Vân, thì mọi chuyện đều tốt.

Mặc kệ Nam Tiên Chi Thủ hay Nữ Tiên Chi Thủ, nếu dám trêu chọc ta, ta sẽ khiến kẻ đó ngay cả làm tiên cũng không được, làm quỷ tiên cũng không có tư cách."Khẩu khí không nhỏ." Nữ Oa đi chậm hơn một bước, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Dường như có được Hồng Mông Tử Khí quan trọng nhất để Chứng Đạo, Nữ Oa lại tự tin trở lại.

Cái thuộc tính ngạo kiều đó lại phát tác rồi.Tiêu Vân ha ha cười lớn, căn bản không tiếp lời, ngược lại cười nói: "Chúc mừng Nữ Oa Đạo hữu, chi bằng chúng ta trở về ăn mừng một phen, một đêm phong hoa tuyết nguyệt..." "..." Nữ Oa lập tức phá công, tức đến đỏ mặt: "Vô sỉ!!!" "Ha ha ha.""Cũng không biết Nữ Oa Đạo hữu liệu có thoát khỏi lòng bàn tay của Tiêu Vân Đạo hữu được không, xem ra khó lắm." Bạch Trạch nheo mắt khẽ gật đầu, cảm thấy Tiêu Vân thật bá đạo.

Đây mới là điều một người có tư chất đế vương nên làm, đệ tử Thánh nhân thì sao?

Thánh nhân tương lai thì sao?

Chương 15

Ta nói chúng ta có duyên, có duyên đấy, ngươi không phục sao?

Ta cứ làm đấy, xem ngươi làm gì được ta.Chỉ là Bạch Trạch truyền âm nhầm người.

Nếu nói thẳng mặt, Bạch Trạch không dám, sợ Nữ Oa ghi thù, sau này tìm rắc rối.

Nhưng truyền âm thì không cần lo Nữ Oa nghe thấy, hắn lại chỉ truyền âm cho Phục Hy. "...Không, đại huynh đệ ngươi ý gì vậy?" "Cảm tình nữ nhân mà Tiêu Vân Đạo hữu đã để mắt tới thì không chạy thoát được sao?

Vậy muội muội của ta, ngươi lại hỏi bần đạo những vấn đề đó, có biết xấu hổ không!"Dưới ánh mắt kỳ quái lại bất đắc dĩ của Phục Hy, Bạch Trạch nhận ra có điều không ổn, lúc này mới phản ứng rằng người bên cạnh hắn là Phục Hy, không phải cái tên thích đi theo Quỷ Xa kia.

Hắn lập tức đỏ mặt, xấu hổ! "Đạo hữu đừng trách, bần đạo cũng chỉ hồ ngôn loạn ngữ, tuyệt không có ý đó."Ta tin quỷ!

Phục Hy liếc mắt một cái, thở dài: "Thôi được rồi, thôi được rồi, bần đạo cũng quen rồi, cứ mặc kệ đi, bần đạo cũng không nhúng tay." "Ha ha ha, Đạo hữu đi thong thả." Tiêu Vân nói không nên lời, Nữ Oa càng chạy nhanh hơn.Xem đi, đối phó với tiểu ngạo kiều phải như vậy, đảm bảo ra tay cái nào trúng cái đó, khiến đối phương không còn chút tính khí nào."Vô liêm sỉ!" Khi Tiêu Vân chuẩn bị trò chuyện với Phục Hy và Bạch Trạch, một âm thanh không âm không dương vang lên.

Chỉ thấy Đông Vương Công được một đám người bao vây đi ra,

thấy Tiêu Vân trêu chọc Nữ Oa, trong lòng nghĩ mình là Nam Tiên Chi Thủ Hồng Hoang, chuyện như vậy nên quản lý một chút mới phải.

Ngay lập tức lên tiếng quở trách Tiêu Vân.Vừa trêu chọc, vừa bắt nạt người khác, quả thực không biết liêm sỉ!

Có trò hay để xem rồi!

Sẽ không đánh nhau chứ?

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là Nam Tiên, Nữ Tiên Chi Thủ được Đạo Tổ sách phong, quản lý chư tiên thiên hạ, Tiêu Vân dám ra tay với họ sao?

Chắc là không dám đâu...

Những người chưa rời đi đều dừng bước, ngay cả Thường Hi và Hi Hòa đang định về thẳng Thái Âm Tinh cũng hiếu kỳ dừng lại.

Hai tỷ muội ánh mắt xinh đẹp tập trung vào Tiêu Vân, biết rằng cục diện này Tiêu Vân nên xử lý.Dưới ánh mắt của mọi người, Tiêu Vân quay người nhìn Đông Vương Công: "Nóng lòng muốn chết đến vậy sao?" "?" Đông Vương Công ngẩn người, cười thất thanh nói: "Giết bản tiên ư?" Chỉ vào mình, Đông Vương Công không khỏi cười lớn.

Ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ sách phong, giết ta, ngay bên ngoài Tử Tiêu Cung!

Tiêu Vân ngươi không phải mất trí rồi chứ.Đông Vương Công đầy tự tin, căn bản không sợ Tiêu Vân, vì hắn cho rằng Tiêu Vân không dám.

Mọi người đều biết Thánh nhân đáng sợ, cũng biết không thể trêu chọc Thánh nhân, nếu không thì đã không có nhiều người trực tiếp đi nịnh bợ Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu như vậy, vây quanh họ, suýt nữa là viết rõ mấy chữ "muốn kéo bè kết phái" lên mặt

rồi."Ha ha ha, thì sao chứ?

Tiêu Vân ngươi dám giết bần đạo sao?" "A a..." Tiêu Vân cười rạng rỡ, nhưng chỉ một giây sau, không gian chấn động, Tiêu Vân đã xuất hiện trước mặt Đông Vương Công.

Hắn một tay bóp chặt cổ Đông Vương Công, trên tay Thái Dương Chân Hỏa bùng cháy, nhanh đến mức Đông Vương Công không kịp phản ứng đã bị khống chế.Tiêu Vân mạnh hơn một bậc, cộng thêm Đông Vương Công quá khinh suất, cho rằng Tiêu Vân không dám ra tay, kết quả Tiêu Vân thật sự dám.

Thực ra cái danh Nam Tiên Chi Thủ chỉ là chó má, động thì cứ động, chỉ cần không giết chết ở trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân căn bản sẽ không quản.Kết quả là Đông Vương Công cầm lông gà làm lệnh tiễn, thật sự cho rằng Tiêu Vân không dám ra tay.

Quả thực là lão thọ tinh ăn tì sương, tự tìm đường chết."A!" Thái Dương Chân Hỏa đáng sợ đến mức chỉ có người trải nghiệm mới biết, Đông Vương Công lập tức kêu thảm thiết.

Những người xung quanh giật mình, vội vàng tránh xa, không dám tin Tiêu Vân thật sự dám ra tay, nhìn dáng vẻ thì không giống đùa giỡn, hắn định dùng Thái Dương Chân Hỏa mà thiêu chết Đông Vương Công.

Kiểu hình thần câu diệt đó.

Thật quá đáng sợ.Loại người này không thể trêu chọc được, thật sự không thể trêu chọc được.

Mọi người đều rùng mình một cái."Ha ha ha, náo loạn nữa đi." Tiêu Vân ha ha cười lớn, tay lớn vung một cái, cuốn lấy Tây Vương Mẫu đang ngây người, độn thổ vào hư không: "Ta không quản Nam Tiên Chi Thủ, đã tự tìm đường chết, vậy bần đạo thành toàn cho.

Ai cũng không giữ được, ta, Tiêu Vân, nói rồi!""A!" Để lại một chuỗi tiếng kêu thảm thiết, Đông Vương Công bị Tiêu Vân kéo đi, một đường bị thiêu đốt.

Những người xung quanh vô thức quay đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Nhưng Tử Tiêu Cung không hề có chút động tĩnh nào.Hạo Thiên và Dao Trì, thân là tiểu đồng tử, đều run rẩy, không ngừng tự nhủ không được trêu chọc Tiêu Vân.

Thật quá đáng sợ, người được Đạo Tổ sách phong mà hắn cũng dám giết, trực tiếp ra tay bên ngoài Tử Tiêu Cung, quả thực quá bá đạo.Đúng là kẻ điên!

Hành động của Tiêu Vân trực tiếp dẫn đến sau này Hạo Thiên và Dao Trì tiếp quản Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang, thà đối đầu với các Thánh nhân khác chứ cũng không dám trêu chọc Tiêu Vân, đối mặt với Tiêu Vân đến một cái rắm cũng không dám thả.Bởi vì họ không dám chắc Tiêu Vân sẽ không giết họ.

Các Thánh nhân khác khẳng định không dám, vì phải kiêng dè sự tồn tại của Đạo Tổ, nhưng Tiêu Vân thì có lẽ không.

Một khi bị giết, rồi lại tùy tiện chọn hai người khác làm Thiên Đế, Vương Mẫu, biết tìm ai mà khóc đây?Lão sư, ngài không quản sao?

Vậy Tiêu Vân sẽ vô pháp vô thiên mất.

Hai người nhìn về phía Hồng Quân, đáng tiếc Hồng Quân như lão tăng nhập định, dường như không biết mọi chuyện xảy ra bên ngoài Tử Tiêu Cung."Chết!" Giữa hư không, Đông Vương Công thậm chí không kịp phát ra tiếng cầu xin nào, bị Tiêu Vân dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu chết cứng, hình thần câu diệt, chỉ còn lại vài kiện pháp bảo.

Trong đó có Long Đầu Quải Trượng mà Hồng Quân vừa ban tặng chưa kịp ấm tay.Hắn vung tay thu lấy đồ vật, mấy kiện pháp bảo rác rưởi, Tiêu Vân thậm chí không thèm liếc mắt nhìn, chỉ thu lấy Long Đầu Quải Trượng.

Dù sao cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không dùng thì sau này làm nhân tình cũng tốt.Giết chết Đông Vương Công xong, Tiêu Vân quay đầu lạnh lùng nhìn Tây Vương Mẫu: "Chết, hay sống?" "Đạo, Đạo hữu, mọi chuyện đều không liên quan đến bần đạo, tất cả là do Đông Vương Công kia, bần đạo vô tội." Tây Vương Mẫu suýt nữa thì sợ tè ra quần, lắp bắp cầu xin tha thứ.Tiêu Vân tùy tiện bắt Đông Vương Công thiêu sống chết tươi, còn cuốn nàng đi, thực lực của nàng thì không thể phản kháng được.Cộng thêm việc Hồng Quân đối với chuyện này không hề có động tĩnh gì, Tây Vương Mẫu gần như tuyệt vọng.

Đông Vương Công chết tiệt, không có chuyện gì lại đi trêu chọc sát tinh làm gì?

Giờ thì hay rồi, chết rồi còn liên lụy lão nương!"Ngẩng đầu lên." Tiêu Vân lạnh lùng nói.

Tây Vương Mẫu vội vàng ngẩng đầu, Tiêu Vân khẽ nheo mắt, nhìn ngắm vài lần, rồi buông tay, nhàn nhạt nói: "Nghe nói Tây Côn Luân có một cây Hoàng Trung Lý, đạo trường của bần đạo thiếu một ít vật chiêu đãi quý khách, ngươi đi mang về đi.

Thấy ngươi có vài phần tú khí, sau này cứ ở lại đạo trường của bần đạo làm thị nữ đi.""Vâng!" Sống sót sau kiếp nạn, vốn tưởng mình đã chết chắc, Tây Vương Mẫu làm gì còn quan tâm những chuyện khác, vội vàng gật đầu đồng ý.

Mất mặt thì mất mặt, mất mạng nhỏ thì không đáng.

Còn về Hoàng Trung Lý, Tây Vương Mẫu cũng không để ý, chỉ

cần giữ được mạng, mất thì mất thôi.

Tiêu Vân bảo nàng làm thị nữ, bảo nàng đi sưởi ấm chăn đệm, lúc này Tây Vương Mẫu cũng sẽ gật đầu."..." Đầu óc hơi loạn, để ta bình tĩnh lại đã.

Những người xem trò vui kia, nhìn Tây Vương Mẫu ngoan ngoãn như một tiểu linh thú, đầu óc gần như không thể xoay chuyển.Thường Hi và Hi Hòa trợn tròn mắt, đôi mắt đẹp gần như muốn lồi ra.

Tiêu Vân khẽ mỉm cười với hai người: "Hai vị Đạo hữu, không lâu nữa mời đến đạo trường của bần đạo làm khách, bần đạo vô cùng hoan nghênh, đợi hai vị." Nói đoạn, Tiêu Vân độn vào hư không biến mất không thấy tăm hơi.Tây Vương Mẫu gần như tê liệt ngồi trên tầng mây. "Tỷ tỷ, muội không thể không đi sao?

Muội cảm thấy Tiêu Vân Đạo hữu đột nhiên có chút đáng sợ." Thường Hi nắm chặt tay Hi Hòa, có chút sợ hãi.

Hi Hòa dở khóc dở cười: "Để ngươi đi ư?

Đi thì đi, sợ gì chứ.

Tỷ muội chúng ta đâu có đắc tội với hắn, cùng lắm thì... cùng lắm thì..." Hi Hòa có chút khó nói thành lời, không nói tiếp được nữa.

Nàng cảm thấy Tiêu Vân đã để mắt đến hai tỷ muội rồi.Lời vừa rồi, chẳng khác nào nói: "Ta sẽ đến tìm các ngươi"?

Cộng thêm việc Tiêu Vân trực tiếp biến Tây Vương Mẫu thành thị nữ, khiến người ta nhận ra Tiêu Vân có lẽ đang để tâm đến chuyện đạo lữ, nếu không thì hắn cứ mãi nhìn chằm chằm Nữ Oa làm gì?

Có lẽ có thể chiều ý hắn.Bạch Trạch đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy ngẩn người, ho khan nói: "Bất khả ngôn, bất khả ngôn."

Rồi lắc đầu, đi trước, đuổi theo Nữ Oa.

Còn việc Bạch Trạch sẽ dùng thủ đoạn lôi kéo Tiêu Vân, hắn không quản được, dù sao Phục Hy cũng không nhúng tay vào chuyện đó.

Muội muội của ta ta còn không quản nổi, hơi sức đâu mà lo chuyện này.Không thể không nói, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu quả thực rất xui xẻo.

Đông Vương Công thì tự gây họa lên thân, chết thì chết rồi.

Còn Tây Vương Mẫu thì chẳng làm gì cả, kết quả cũng theo đó mà xui xẻo.Sự thật chứng minh, ngàn vạn lần đừng dính vào những kẻ dễ gặp xui xẻo, nếu không cũng sẽ bị lây.

Nhưng Đạo Tổ vì sao lại không có động tĩnh gì?

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là Nam Tiên, Nữ Tiên Chi Thủ được sách phong, hiện tại Nam Tiên bị người giết, Nữ Tiên bị người bắt đi làm thị nữ, quả thực là...Bởi vì Đạo Tổ căn bản không để ý những chuyện này, Đạo Tổ đối với Tiêu Vân có dụng tâm khác?

Có một số vấn đề trong lòng, nhưng ngàn vạn lần đừng mạo hiểm làm, nếu không sẽ chết người!

Biết đâu Tiêu Vân náo loạn bên ngoài Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng nếu người khác đi náo loạn, sẽ chết!

Chết thảm!"Đi đi, mang theo đồ đạc, ngàn vạn lần đừng có chạy, vì chạy không thoát đâu." Tiến vào Hồng Hoang, Tiêu Vân tiện tay ném Tây Vương Mẫu xuống, rồi ngồi trên tầng mây, nhắm mắt bắt đầu ổn định khí tức bản thân, để Tây Vương Mẫu về Tây Côn Luân mang theo gia sản đến.

Còn về việc chạy trốn, cứ thử xem, xem có chạy thoát được không."Lão gia yên tâm, tiểu nữ tuyệt đối không dám có bất kỳ ý nghĩ nào khác." Cảnh tượng Đông Vương Công bị thiêu sống vẫn còn quanh quẩn trong não hải nàng!

Tây Vương Mẫu vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, không khỏi rùng mình một cái.Kẻ trước mắt này đúng là một kẻ tàn nhẫn, giết là giết, đánh là đánh, không thể trêu chọc được.

Trước đó được sách phong làm Nữ Tiên Chi Thủ, Tây Vương Mẫu đắc ý một hồi, đáng tiếc không kéo dài được bao lâu, giấc mộng đẹp trực tiếp bị Tiêu Vân chọc thủng.

Nam Tiên Nữ Tiên Chi Thủ chó má gì chứ, đối mặt với người mạnh hơn thì chẳng là cái thá gì.Còn về giấc mộng đẹp được Đạo Tổ ra mặt giúp đỡ thì thôi đi.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công bị giết chết, điều đó đại biểu Đạo Tổ Hồng Quân sẽ không ra mặt giúp đỡ, điểm này Tây Vương Mẫu nhìn rất rõ ràng.Ngoan ngoãn làm một tiểu thị nữ thì sẽ không có chuyện gì, nếu không nghe lời, kết cục tuyệt đối sẽ không khá hơn Đông Vương Công chút nào.

Vì vậy Tây Vương Mẫu không hề có chút ý định phản kháng hay chạy trốn nào, ngoan ngoãn quay về Tây Côn Luân, chuẩn bị mang theo gia sản dọn đến Thái Dương Tinh, làm tiểu thị nữ cho Tiêu Vân."Trấn Nguyên Tử, ngươi thật sự nghĩ có thể bảo vệ Hồng Vân cả đời sao!!!" "Chết đi cho bần đạo!" Một bên Tiêu Vân đang thanh tĩnh, bên kia thì lại khác rồi.Một đám người do Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ dẫn đầu, đuổi theo Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân không tha, khiến Hồng Vân sợ hãi đến mức tè ra quần.

Đừng thấy hắn hóa hình đặc biệt sớm, bối cảnh thâm hậu, nhưng luận về thực lực, Hồng Vân chỉ là một tên phế vật.Nếu không có Trấn

Nguyên Tử bảo vệ, hắn đã sớm bị giết rồi.

Vội vàng rời khỏi Tử Tiêu Cung, Trấn Nguyên Tử liền dùng bạn thân pháp bảo Địa Thư cuốn lấy Hồng Vân, mang theo hắn một đường bỏ chạy, đi về Ngũ Trang Quán.

Chỉ cần tiến vào Ngũ Trang Quán, hắn sẽ an toàn.Địa Thư kết hợp với trận pháp Ngũ Trang Quán, Minh Hà Lão Tổ và những người khác đừng hòng công phá vào.

Trên đường gặp phải phục kích, Trấn Nguyên Tử một phen luống cuống tay chân, may mắn là tuy tính cách hiền lành, nhưng thực lực không tệ, đã chết sống bảo vệ được Hồng Vân.Vì vậy, hắn bị thương một chút, bị kiếm của Minh Hà Lão Tổ đâm trúng.

Tuy không thương tổn đến căn bản, nhưng cần thời gian dài tĩnh dưỡng mới có thể hồi phục, khiến Hồng Vân xấu hổ không thôi.

Hắn âm thầm thề, đợi Chứng Đạo thành Thánh, nhất định sẽ khiến những kẻ vây công hôm nay phải lãnh đủ.Chỉ đáng tiếc là hắn nằm mơ cũng không được, sẽ không có ngày Chứng Đạo thành Thánh đó.

Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân ban cho căn bản không có cách nào luyện hóa, có được cũng vô ích.Trong Tử Tiêu Cung, đôi mắt của Hồng Quân dường như là thiên nhãn, chăm chú nhìn Tiêu Vân và Hồng Vân được Trấn Nguyên Tử bảo vệ rời đi.

Hồng Vân bị truy sát không nằm ngoài dự liệu, bởi vì Hồng Mông Tử Khí trong người chính là nguyên tội.Những người khác có Hồng Mông Tử Khí, vì họ là đệ tử Thánh nhân, người khác không dám tranh đoạt.

Nhưng Hồng Vân thì khác, có được Hồng Mông Tử Khí, nhất định sẽ bị tranh cướp điên cuồng.Sự thật là vậy, một lượng lớn người đã được cơ duyên Chứng Đạo.

Nhưng với Tiêu Vân mà Hồng Quân đã ban cho, hắn không hề có phản ứng, sau khi tiến vào Hồng Hoang, ngược lại không vội vàng gì mà bắt đầu tu hành, ổn định tu vi bản thân, không hề có ý định tham gia tranh đoạt.Thiên số đại biến, trở nên khiến người ta không thể nhìn thấu.

Ngay cả khi có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, Hồng Quân vẫn cảm thấy mê mang.

Hiện giờ Yêu tộc quần long vô thủ, Vu tộc ngày càng lớn mạnh, xu thế phát triển của hai tộc Vu Yêu bắt đầu xuất hiện sai lệch.

Một chút sai lệch nhỏ cũng có thể dẫn đến toàn bộ Hồng Hoang phát triển lệch hướng.Nhưng Tiêu Vân lại không can thiệp, không ngăn cản, cũng không làm gì cả, chỉ là không nhúng tay vào đống hỗn độn của Yêu tộc mà thôi.

Chuyện Yêu tộc không tham gia, cũng không đi tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, Tiêu Vân rốt cuộc muốn làm gì?

Gan quá nhỏ, không dám sao?Không hẳn vậy, hắn dám ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn bên ngoài Tử Tiêu Cung, bức lui Tam Thanh, chiếm đoạt bảo vật, rồi quay đầu giết chết Đông Vương Công.

Tất cả những điều này chứng minh Tiêu Vân là một kẻ gan to tày trời, nhưng tại sao một kẻ gan to tày trời như vậy lại đứng ngoài cuộc trong những chuyện này?"Đạo hữu thật tiêu sái, trên vạn dặm vân thải liền bắt đầu tĩnh tâm tu hành." Một tràng cười truyền đến, Tiêu Vân mở mắt, nhìn về phía Bạch Trạch đang dẫn theo Quỷ Xa, nhàn nhạt nói: "Trên vạn dặm vân thải này, cũng sẽ không có ai quấy rầy bần đạo tu hành ở đây, huống hồ cũng không có mấy người dám tìm bần đạo gây sự.""..." Ngầu, được rồi!

Môi Bạch Trạch giật giật, thật sự không biết nên nói gì.

Hồng Hoang hiện tại, trừ Thánh nhân Hồng Quân, ai dám trêu chọc Tiêu Vân, một người có thực lực Chuẩn Thánh mạnh mẽ?Hiện tại đâu phải thời đại Thánh nhân đồng loạt xuất thế, Chuẩn Thánh đi khắp nơi.

Đến thời kỳ đó, Tiêu Vân cũng có thể tự phụ một câu: "Ai dám trêu chọc ta?" Huống hồ hắn chỉ tu hành bình thường thôi, có thể dừng lại bất cứ lúc nào, cũng không phải đột phá cảnh giới cần bế quan.Lợi hại!

Quỷ Xa, thân là Đại Yêu, nhìn Tiêu Vân khí tức hư vô phiêu miểu, một trận kinh thán, trong mắt mang theo vài phần kính phục.

Bạch Trạch nhìn thấy mà còn cảm thấy nghẹn họng.

Phải biết rằng Quỷ Xa trong số các Đại Yêu, vốn thuộc loại vô pháp vô thiên, ngay cả một tồn tại như vậy cũng kính phục Tiêu Vân vạn phần.

Chương 16

Có thể thấy, chỉ cần Tiêu Vân đứng ra, các Đại Yêu trong Yêu tộc tuyệt đối sẽ bị trấn áp đến mức phục phục thiếp thiếp.Như vậy, Yêu tộc đâu cần phải khắp nơi nhìn sắc mặt Vu tộc?

Đáng tiếc, Tiêu Vân lại không làm vậy.Có một số việc không thể đề cập nhiều, nếu không sẽ khiến đối phương không vui.

Bạch Trạch hiểu rõ điều này, "Đạo hữu, nghe nói không ít người đang tranh đoạt đạo cơ duyên Chứng Đạo cuối cùng kia, Đạo hữu lại ở đây tu hành, chẳng lẽ đối với việc Chứng Đạo thành Thánh không có tâm tư?"Trong Tử Tiêu Cung, khi Bạch Trạch vừa hỏi câu hỏi đó, Hồng Quân đột nhiên mở mắt, làm Hạo Thiên và Dao Trì giật mình.

Không đợi hai người hoàn hồn, họ phát hiện mình đã bị ném ra khỏi đại điện, chỉ có thể tu hành bên ngoài."Có được cơ duyên thành Thánh, Chứng Đắc Hỗn Nguyên, Nguyên Thần ký thác hư không, vô lượng lượng kiếp bất diệt, tồn tại bất tử bất diệt.

Ai lại không muốn trở thành Thánh nhân?" Tiêu Vân khẽ cười một tiếng, đáp: "Chẳng lẽ đạo hữu đã quên lời Đạo Tổ, không thành Thánh nhân cuối cùng cũng chỉ là sâu kiến sao?" "Vậy tại sao đạo hữu lại không tâm động?" Bạch Trạch cũng nảy sinh hứng thú.

Kể từ khi Tiêu Vân trở thành Chuẩn Thánh, khi mà mọi người đều vì Hồng Mông Tử Khí mà liều mạng giết Hồng Vân, tại sao hắn lại không đi?

Liếc nhìn Bạch Trạch một cái, Tiêu Vân nói: "Thế Tam Thanh, Nữ Oa, phương Tây hai người tại sao có thể trở thành đệ tử Thánh nhân?

Tại sao có thể trở thành Thiên định Thánh nhân?" "Ngạch....." Đạo hữu, lúc ở Tử Tiêu Cung ngài đang mộng du sao?

Bạch Trạch ngẩn người, trả lời: "Đạo Tổ có ngôn, mấy vị đạo hữu đó đều là người có đại cơ duyên, đại tạo hóa sau này, có thể làm đệ tử Thánh nhân, có thể làm Thiên định Thánh nhân." "Đã như vậy, cần gì phải cưỡng cầu?

Nếu thật sự có đại cơ duyên, đại tạo hóa kia, tất nhiên có thể thành Thánh, nếu không có cơ duyên, đắc được Hồng Mông Tử Khí thì có ích gì?" Tiêu Vân cười lắc đầu, một bộ biểu tình phong khinh vân đạm.

Mẹ kiếp, nếu không phải đạo Hồng Mông Tử Khí kia lấy được cũng không thể chứng đạo, ta đây ngồi ở đây ăn thí à?

Thánh nhân mạnh mẽ như vậy, ai mà không muốn thành Thánh? "....." Hình như có đạo lý, nếu cơ duyên không đủ, làm sao chứng đạo thành Thánh?

Ngưỡng cửa Thánh nhân đâu có thấp như vậy!

Bạch Trạch bị lời của Tiêu Vân làm cho đầu óc có chút loạn lạc.

Một bên Quỷ Xa càng sáng mắt lên, không nghĩ tới nhiều vấn đề phức tạp như vậy, chỉ càng thêm sùng bái Tiêu Vân. "Bần đạo thụ giáo rồi." Hồi lâu sau Bạch Trạch mới phản ứng lại, hướng về Tiêu Vân vái chào một cái thật sâu, sau đó không còn quan tâm đến chuyện Hồng Mông Tử Khí nữa, mà hướng Tiêu Vân cầu giáo về những điểm khó hiểu trong đạo Trảm Tam Thi.

Dù sao người khác vẫn còn đang mày mò, Tiêu Vân đã trảm được nhất thi, có những chỗ tự nhiên có thể hướng hắn cầu giáo.

Bạch Trạch cũng không cảm thấy mất mặt!

Im hơi lặng tiếng tự mình mò mẫm, đến lúc nửa vời truyền ra ngoài mới gọi là mất mặt.

Đối với việc Bạch Trạch cầu giáo, Tiêu Vân hào phóng giải đáp

từng câu một. "Lão gia!" Không biết qua bao lâu, Tây Vương Mẫu đi Tây Côn Luân lấy đồ đã trở về, Tiêu Vân đứng dậy chỉnh lý y phục: "Đạo hữu, bần đạo xin cáo từ trước, nếu có rảnh có thể đến Tiêu Dao Cư của bần đạo luận đạo một phen." "Ngày khác nhất định sẽ đến quấy rầy sự thanh tu của đạo hữu." Bạch Trạch cười đáp ứng.

Tiêu Vân ha ha cười lớn, hắn thích làm bạn với những người thông minh, liền dẫn theo Tây Vương Mẫu trở về Thái Dương Tinh. "Đem cây Hoàng Trung Lý kia trồng bên cạnh cây Phù Tang đi, sau đó lui xuống nghỉ ngơi, trong lúc tu hành nếu có chỗ nào không rõ, có thể đến hỏi ta." Về đến Thái Dương Tinh, Tiêu Vân dặn dò một phen rồi bắt đầu bế quan.

Có thêm một người và một cây cực phẩm tiên thiên linh căn, Thái Dương Tinh bớt đi phần nào quạnh quẽ.

Tây Vương Mẫu đã triệt để nhận mệnh, không còn tâm tư khác, an tâm ở lại Tiêu Dao Cư, thấy Tiêu Vân bế quan tu hành, nàng cũng tiến vào trạng thái bế quan.

Nói thật, về phương diện tu hành Tây Vương Mẫu quả thực có không ít thắc mắc, chỉ là không dám tìm Tiêu Vân để nhờ giải đáp.

Nói trắng ra là bị dọa sợ.

Hình ảnh Đông Vương Công bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu chết vẫn luôn khắc sâu trong thâm tâm nàng, khiến nàng không thể nào quên.

Thái Dương Tinh yên tĩnh, nhưng Hồng Hoang thì hoàn toàn ngược lại.

Trấn Nguyên Tử dù bị thương cũng phải hộ trụ Hồng Vân, tiến vào trong Ngũ Trang Quan, bọn người Côn Bằng, Minh Hà Lão Tổ muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí tức giận không thôi, nhưng cũng

không có cách nào với Trấn Nguyên Tử đang trốn trong Ngũ Trang Quan.

Điều khiến người ta kinh ngạc là một số người đã liên hợp lại, bao vây Ngũ Trang Quan, ở bên ngoài khai tịch đạo trường giản dị để tu hành, canh giữ chết ở Ngũ Trang Quan, không tin là đối phương không ra ngoài.

Trong Yêu tộc, các đại yêu sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, có kẻ tham gia vây công Hồng Vân, có kẻ lại về Hồng Hoang bắt đầu bế quan.

Nhiều năm sau, một số đại yêu xuất quan thực lực đều tiến thêm một bước, trực tiếp dẫn đến mâu thuẫn với Vu tộc bắt đầu gia tăng.

Thực lực đại tăng, nhiều đại yêu cũng có thêm tự tin, trước kia không ít người bị Đại Vu đuổi đánh, hiện tại thực lực không hề yếu hơn những Đại Vu đó, tự nhiên sẽ không còn nhìn sắc mặt Vu tộc nữa.

Trừ phi Thập Nhị Tổ Vu xuất mã, nếu không chỉ dựa vào một bộ phận Đại Vu thì không cách nào trấn áp được những đại yêu này của Yêu tộc.

Cộng thêm thời gian trôi qua, nhân khẩu tăng nhiều, dưới chân núi Bất Chu Sơn đã không còn đủ chỗ chứa bấy nhiêu người của Vu tộc.

Thức ăn xung quanh càng ngày càng thiếu hụt, sự phản kháng của Yêu tộc không ngừng gia tăng, mười hai Tổ Vu đang cùng nhau thương lượng đối sách.

Thế rồi trong lúc thương lượng, mười hai người trực tiếp độn nhập hư không đánh nhau túi bụi, sau một trận đại chiến, đối sách đã có.

Thập Nhị Tổ Vu chính thức phân tách, ngoại trừ Đế Giang, mười

một vị Tổ Vu còn lại đều dẫn theo một bộ phận tộc nhân rời khỏi Bất Chu Sơn, đến nơi khác an gia.

Vu tộc vốn là một khối chặt chẽ, nay bị phân hóa thành mười hai bộ lạc lớn, lần lượt do Thập Nhị Tổ Vu thống trị, tên bộ lạc cũng được đặt theo tên của Tổ Vu.

Vu tộc phân gia thành mười hai bộ lạc, áp lực về thức ăn do nhân khẩu mang lại đã giảm bớt, nhưng đồng thời cũng dẫn đến tranh đấu giữa hai tộc Vu-Yêu càng thêm gay gắt.

Vu tộc không ngừng săn sát người của Yêu tộc, may mà phạm vi vẫn chỉ ở gần Bất Chu Sơn.

Nhưng hiện tại Vu tộc phân hóa thành mười hai bộ lạc, phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang, xung đột tự nhiên nổ ra liên miên, không chỉ xung đột với Yêu tộc không ngừng diễn ra, mà ngay cả không ít tu sĩ cũng bị Vu tộc nhắm vào.

Người Vu tộc chọn địa bàn vốn không quản nơi đó có người thiết hạ đạo trường hay không, trực tiếp bá chiếm, không phục?

Vậy thì đánh.

Nhất thời trong Hồng Hoang, không ít người tu hành than ngắn thở dài, vận khí tốt thì chỉ bị đuổi đi, bị đánh một trận, vận khí không tốt thì trực tiếp bị một chưởng vỗ chết.

Vu tộc gần như trở thành căn nguyên của mọi sự hỗn loạn trong toàn bộ Hồng Hoang.

Yêu tộc vốn dĩ nên ngưng tụ thành một chỉnh thể để đối kháng với Vu tộc thì lại không thể thống nhất, như một mớ cát rời, không có cách nào đối kháng với Vu tộc, dẫn đến hành vi của Vu tộc càng thêm trương dương.

Thật không khéo, có một bộ lạc Vu tộc không ngừng thâm nhập

vào khu vực nội địa, gần như đã tiếp cận Côn Luân Sơn, bộ lạc Vu tộc đó tình cờ thay lại tên là Chúc Dung bộ lạc.

Còn về việc tại sao lại di dời bộ lạc đi xa như vậy, ngoài việc Yêu tộc là một mớ cát rời không thể chính diện đối kháng với Vu tộc ra, thì còn vì Chúc Dung muốn tránh xa tên đáng ghét Cộng Công kia một chút.

Nhiều năm sau, trên Thái Dương Tinh, Tiêu Vân xuất quan.

Lần bế quan này thu hoạch rất nhiều, cấm chế của Hỗn Độn Chung cũng được luyện hóa thêm một tầng, khoảng cách đến tầng thứ ba mươi sáu càng ngày càng gần.

Nguyên thần quét qua, thấy Tây Vương Mẫu đang bế quan, Tiêu Vân dứt khoát rời khỏi Thái Dương Tinh, tiến vào trong Hồng Hoang.

Bế quan quanh năm ra ngoài hít thở không khí cũng không tệ, chỉ là Tiêu Vân không ngờ tới, khi vừa vào Hồng Hoang, hắn đã nhận được một số tin tức khiến người ta kinh ngạc.

Một đám người truy đuổi Hồng Vân không buông tay, điều này chẳng có gì lạ, nhưng trực tiếp canh giữ bên ngoài Ngũ Trang Quan, một bộ dáng không lấy được Hồng Mông Tử Khí thì thề không bãi hưu, chẳng phải hơi quá đáng sao?

Ngày tháng của Hồng Vân tuyệt đối không dễ chịu.

Đúng là một tên đen đủi, Tiêu Vân nhịn không được cười thầm.

Để hắn làm kẻ tốt bụng, giờ thì biết lợi hại chưa, giúp đỡ bao nhiêu người như vậy, cuối cùng có ai đoái hoài không?

Ngoại trừ Trấn Nguyên Tử, căn bản không có ai quan tâm đến sự sống chết của Hồng Vân, thậm chí còn mong hắn chết sớm một chút để trảm đoạn nhân quả bản thân!

Xem chừng, Hồng Vân có lẽ ngay cả lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung cũng không dám đi nghe.

Cộng thêm trạng thái Vu-Yêu hiện tại, Hồng Hoang đang đi chệch quỹ đạo với tốc độ nhanh chóng, cuối cùng sẽ lệch về đâu, Tiêu Vân cũng không rõ: "Chậc, quả nhiên, thật sự quá đặc sắc." Vu tộc vì áp lực nhân khẩu mà phân gia, không có Yêu tộc gây ra áp lực quá lớn, dẫn đến việc mười hai bộ lạc Tổ Vu vốn dĩ nên phân bố quanh Bất Chu Sơn làm trung tâm, nay lại phân tán khắp Hồng Hoang.

Ôi chao, bộ lạc Chúc Dung đã chạy đến bên ngoài Côn Luân Sơn rồi kìa.

Bộ lạc Cộng Công thì trực tiếp tiếp cận vùng đất phương Tây, hai tên Tổ Vu này làm gì vậy?

Không có xa nhất, chỉ có xa hơn sao?

Phương Tây và Côn Luân Sơn đều sắp không có ngày lành rồi.

Tiêu Vân cười, cười rất khoái chí.

Tính cách của Thập Nhị Tổ Vu thế nào?

Hoàn toàn là những kẻ bạo tính, trong đó Chúc Dung và Cộng Công là nhất, ai cũng không dễ chọc vào, kết quả là hai bộ lạc lại tọa lạc ngay biên giới Côn Luân Sơn và vùng đất phương Tây, không nghi ngờ gì sẽ dẫn đến việc Vu tộc bạo phát xung đột với Tam Thanh và nhóm Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Không có Yêu tộc đối kháng, để xem những vị Thánh nhân tương lai này trấn áp Vu tộc như thế nào.

Mà oái oăm thay, những vị Thánh nhân này không thể thật sự trấn áp toàn bộ Vu tộc xuống, bởi vì cần phải dựa vào Vu tộc để thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang.

Ha ha ha, thú vị, thật sự quá thú vị.

Lúc này Tiêu Vân ngay cả tâm tư du lịch Hồng Hoang hay về Thái Dương Tinh bế quan cũng không còn, trực tiếp đỉnh lấy Hỗn Độn Chung che giấu thiên cơ, đứng bên ngoài Côn Luân Sơn im lặng xem kịch, xem bộ lạc Chúc Dung và Tam Thanh sẽ náo ra mâu thuẫn gì.

Dù sao cũng vừa trảm đi tự ngã, mới xuất quan không lâu, trong thời gian ngắn tu hành khó mà tiến bộ thêm, như vậy không bằng ở lại Hồng Hoang xem đại kịch.

Lão Tử cũng nên trảm đi nhất thi rồi nhỉ.

Lão Tử là người đầu tiên trảm đi thi tự ngã, giống như Tiêu Vân, Tiêu Vân vì là người xuyên không nên trảm đi tự ngã đặc biệt dễ dàng.

Còn Lão Tử, vì đi theo đạo Vô Vi nên cũng dễ dàng trảm đi tự ngã, đạo Vô Vi một khi đã bước vào, kết quả cuối cùng còn đáng sợ hơn cả Tứ Đại Giai Không của Phật giáo, ngay cả cảm xúc cũng bị biến thành một khuôn mẫu.

Người đi con đường này thường gọi nôm na là: Kẻ công cụ không có tình cảm!

Đương nhiên là kiểm soát cảm xúc chứ không phải không có cảm xúc, nếu chạm đến lằn ranh cuối cùng của Lão Tử, để xem lão có nổi trận lôi đình hay không. "Thật là một nơi sơn thanh thủy tú, nhi lang, bản Tổ Vu phải về Bàn Cổ Thần Điện hấp thu sát khí tu hành, các ngươi hãy phát triển cho tốt, biết chưa?" Phân gia rồi, Thập Nhị Tổ Vu nếu không có chuyện gì cũng sẽ không ở lại bộ lạc quá lâu, vẫn sẽ về Bàn Cổ Thần Điện tu hành, nơi đó có đủ sát khí nồng đậm để thỏa mãn việc tu hành của họ.

Hồng Hoang rộng lớn, nơi ngưng tụ sát khí vô số, nhưng Thập

Nhị Tổ Vu sẽ không đi tranh giành với các Đại Vu và người Vu tộc bình thường bên dưới.

Huống hồ chút sát khí đó đối với Thập Nhị Tổ Vu mà nói cũng chỉ là hạt mưa, không đáng nhắc tới, muốn tu hành tốt thì phải về Bàn Cổ Thần Điện mới được.

Do đó sau khi bộ lạc ổn định, Chúc Dung mãn nguyện tiến về Bất Chu Sơn: "Hừ, địa điểm bản Tổ Vu chọn, khởi là nơi mà Cộng Công có thể so sánh được?" Bất cứ việc gì cũng phải tranh hơn một đầu, đó là chuyện thường ngày giữa Chúc Dung và Cộng Công.

Chỉ là khả năng chọn địa điểm của Chúc Dung quả thực có chút lợi hại, trực tiếp dời bộ lạc đến Côn Luân Sơn, Côn Luân Sơn vốn là đại bảo địa của Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ vì sự hiện diện của bộ lạc Chúc Dung mà bị náo loạn đến gà bay chó sủa, đó là kết quả tất nhiên.

Tam Thanh, đệ tử Thánh nhân, Chúc Dung căn bản không để tâm.

Tại Côn Luân Sơn là đạo trường của Tam Thanh, nhưng bộ lạc của bản Tổ Vu lại không tiến vào cảnh nội Côn Luân Sơn, đóng quân ở đó thì liên quan gì đến Tam Thanh!

Hồng Hoang rộng lớn, chỉ cho phép Tam Thanh chiếm cứ địa phương tốt, Vu tộc ta đáng đời phải ở lại dưới chân núi Bất Chu Sơn sao?

Đạo lý chó má!

Số lượng Yêu tộc hào xưng là ức vạn vạn, số lượng Vu tộc tuy không đồ sộ như vậy nhưng cũng không hề ít, chia thành mười hai bộ lạc lớn, nhân khẩu mỗi bộ lạc vẫn đông tới mức đáng sợ, nhân khẩu nhiều nghĩa là ăn nhiều, ăn nhiều đại biểu cho việc cần phải không ngừng săn bắn.

Đó cũng là lý do Vu tộc thích săn sát người Yêu tộc.

Ăn thịt máu của người Yêu tộc vào sẽ no bụng, có thể duy trì trong thời gian dài, không giống như dã thú và hung thú, ăn xong không bao lâu đã đói, ăn một lần cũng không bõ bèn gì.

Vả lại bản thể Yêu tộc đủ lớn, săn một con đủ đỉnh hơn vạn dã thú và hung thú.

Bộ lạc tọa lạc bên ngoài Côn Luân Sơn, người Vu tộc trong bộ lạc Chúc Dung bắt đầu săn sát người Yêu tộc xung quanh để làm thức ăn, trong đó có một số người không thuộc Yêu tộc cũng bị vạ lây, thậm chí linh thú trên Côn Luân Sơn cũng bị đánh chết.

Chủng tộc trong Hồng Hoang vô số, không phải chủng tộc nào cũng có thể phân vào Yêu tộc, nhưng Vu tộc không quản những chuyện đó, chỉ cần ăn được, ngon, no bụng là được.

Bất quản chủng tộc, bất quản thân phận, yêu thú cũng tốt, người Yêu tộc cũng bãi, thậm chí là linh thú cũng không có gì khác biệt. "Ha ha ha, chết cho bản Đại Vu!!" Một con linh hạc bị thương muốn chạy trốn, Đại Vu Hình Thiên tự nhiên sẽ không để nó chạy thoát, đại phủ trong tay nặng nề bổ xuống, đánh chết con linh hạc đang muốn đào tẩu vào cảnh nội Côn Luân Sơn: "Nhi lang, mang theo con mồi, chúng ta về bộ lạc!!" "Thật đúng là tham lam." Trên tầng mây, Tiêu Vân nhìn người Vu tộc đại tứ săn sát người Yêu tộc xung quanh, ngay cả một số tộc nhân khác và linh thú cũng không tha: "Không biết Tam Thanh sau khi biết tin tức này có tức đến hộc máu không?

Chương 17

Chắc là sắp xuất quan rồi nhỉ?" Tiêu Vân tính toán thời gian, cảm thấy đã hòm hòm.

Lão Tử chắc chắn đã trảm thi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thì sẽ chậm hơn một chút, vì trong tay không có pháp bảo thích hợp.

Đạo Trảm Tam Thi, pháp bảo dùng để trảm thi càng tốt thì thực lực sau khi trảm thi cũng càng mạnh, dùng Tiên Thiên Chí Bảo trảm thi là thích hợp nhất, nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo thì Công Đức Chí Bảo hoặc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể dùng được.

Tiếc là những thứ đó...

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đều không có.

Chỉ có Lão Tử trong tay có một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp là Công Đức Chí Bảo.

Cho nên Lão Tử có thể trảm đi nhất thi trước Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, con người ta khó nhất là trảm đi tự ngã.

Thất thải hồ lô bị Tiêu Vân bá chiếm cướp đi hết vốn có thể dùng để trảm thi, đáng tiếc đều ở trong tay Tiêu Vân, Tam Thanh chẳng vớt được cái nào, uổng công tranh đoạt.

Chẳng vớt được gì thì chớ, ngược lại còn bị tức đến nửa chết nửa sống.

Không có pháp bảo thích hợp để trảm thi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên chỉ có thể nén nhịn trước.

Phải sau lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân phân phát vô số pháp bảo, Tam Thanh mới bắt đầu phất lên. "Đáng tiếc không có pháp bảo

thích hợp để trảm thi." Trong đại điện, Thông Thiên mở mắt ra, thở dài một tiếng, cảnh giới đã đạt tới nhưng không có cách nào trảm thi, cảm giác trong tay nghèo rớt mồng tơi thật không dễ chịu chút nào.

Lúc này Thông Thiên có chút hâm mộ Lão Tử.

Chưa hóa hình đã có Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đi kèm, lúc mọi người đều trắng tay thì Lão Tử có thể trực tiếp trảm thi, không cần phải áp chế cảnh giới của bản thân.

Đáng tiếc Thông Thiên không làm được.

May mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không làm được!

Nghĩ vậy, trong lòng Thông Thiên mới thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Con người mà, khó tránh khỏi sẽ có tâm lý chênh lệch, nhưng chỉ cần trên thế giới này có người cùng bi kịch như mình, tâm trạng sẽ tốt lên. "Đáng tiếc cho mấy quả thất thải hồ lô kia." Thông Thiên không khỏi nghĩ đến mấy quả thất thải hồ lô lúc trước, sau khi thành thục đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dù không phải tồn tại đỉnh phong nhất nhưng ít nhất có thể dùng để trảm thi, nhiên mà chẳng có tác dụng gì, đã bị Tiêu Vân cướp mất rồi.

Nghĩ đến một Tiêu Vân bá đạo, hành sự hiêu trương, Thông Thiên lại thấy có chút đau đầu.

Loại người này không thể trêu vào!

Trừ phi có thực lực tuyệt đối để trấn áp, nếu không thật sự không thể trêu vào.

Cảm khái một hồi, Thông Thiên đứng dậy chỉnh lý đạo bào, hỏi: "Gần đây trong núi có đại sự gì phát sinh không?" Trong đạo trường, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã điểm hóa một số linh thảo và linh hạc trở thành tiểu đạo đồng để trông coi đạo trường.

Côn Luân Sơn là đạo trường của Tam Thanh, là địa bàn của họ, người bình thường sẽ không không có mắt mà đến đây nháo sự, nên Thông Thiên cũng chỉ hỏi qua loa.

Ai ngờ không hỏi thì thôi, vừa hỏi đã ra vấn đề.

Tiểu đồng tử vốn đang tu hành bừng tỉnh, quỳ rạp xuống trước mặt Thông Thiên, khóc lóc thảm thiết, vừa khóc vừa kể tội ác của Vu tộc, khiến Thông Thiên vốn chỉ tùy miệng hỏi một câu cũng ngẩn người.

Thật sự có chuyện sao? "Khởi bẩm lão gia, lúc lão gia bế quan, Vu tộc có một bộ lạc tên là Chúc Dung bộ lạc đã cắm rễ ở bên ngoài Côn Luân Sơn, đại tứ săn sát người Yêu tộc xung quanh, ngay cả Linh Hạc nhất tộc của chúng ta cũng bị săn sát không ít thành viên, bị những kẻ vô tri kia lôi đi làm thức ăn." "Cái gì?" Thông Thiên ngỡ lỗ tai mình có vấn đề, đến nỗi nghe nhầm: "Người Vu tộc kia chẳng phải tọa lạc dưới chân núi Bất Chu Sơn sao?

Tại sao lại cắm rễ bên ngoài Côn Luân Sơn ta?" "Đệ tử không rõ." Đồng tử đỏ mắt lắc đầu, "Nghe nói Thập Nhị Tổ Vu phân gia rồi, Tổ Vu Chúc Dung dẫn theo bộ lạc đến bên ngoài Côn Luân Sơn để an trí bộ lạc." Hiện tại trên Côn Luân Sơn giản trực là lòng người bàng hoàng, ai nấy đều sợ người Vu tộc đột nhiên tìm tới cửa, sau đó đánh chết rồi lôi về làm thức ăn, thật sự quá đáng sợ!

Trước kia mọi người đều thấy người Yêu tộc đáng sợ, hiện tại so ra thì người Vu tộc còn đáng sợ hơn.

Đã vậy những người Vu tộc này thực lực lại mạnh tới mức đáng sợ, da thô thịt dày, người tầm thường căn bản không phải đối thủ, dưới cùng đẳng cấp cảnh giới thì hoàn toàn nghiền ép những chủng tộc khác.

Gặp phải sự tồn tại hơi khó nhằn một chút thì trực tiếp có Đại Vu

trong bộ lạc xuất động, toàn lực đánh chết.

Sắc mặt Thông Thiên biến đổi, vội vàng giơ tay bấm quyết, trái lòng trở nên nặng trĩu, nhanh chóng rời khỏi đạo trường.

Côn Luân Sơn vốn an bình nay không còn vẻ tĩnh lặng của ngày xưa, không những loạn xà ngầu mà còn mang theo một cỗ huyết sát chi khí, không nghi ngờ gì nữa, chính là do người Vu tộc gây ra.

Sinh linh bị săn sát quá nhiều, huyết sát chi khí ngưng tụ, bao phủ cả bầu trời, chỉ là người Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần nên không nhìn thấy những thứ này, mà có nhìn thấy cũng chẳng thèm để ý.

Thêm vào đó người Vu tộc tu luyện cần hấp thu sát khí, định cư tại một địa phương quá lâu thì nơi đó cũng sẽ biến thành một nơi sát khí nồng đậm, giống như dưới chân núi Bất Chu Sơn vậy, những người hóa hình sớm đều rõ, sát khí dưới chân núi Bất Chu Sơn ban đầu không hề nồng đậm như vậy.

Từ khi Thập Nhị Tổ Vu hóa hình, đại phê Đại Vu và người Vu tộc bình thường bắt đầu xuất hiện, sát khí xung quanh Bất Chu Sơn ngày một nồng đậm hơn.

Cứ đà này, những tiên gia bảo địa như Côn Luân Sơn tuyệt đối sẽ bị làm cho rối tung rối mù.

Hành vi như vậy đối với Tam Thanh mà nói, chẳng khác nào trước cửa nhà bị người ta xây một cái nhà vệ sinh công cộng, tát vào mặt không thương tiếc.

Phải biết rằng toàn bộ Hồng Hoang ai cũng biết đạo trường của Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, đệ tử Thánh nhân, là Thiên định Thánh nhân tương lai, Vu tộc dời bộ lạc đến đây, chẳng khác nào đang tát vào mặt Tam Thanh! "Hai vị huynh

trưởng, Côn Luân Sơn xuất hiện một số vấn đề, thỉnh hai vị huynh trưởng xuất quan để cùng đưa ra định luận." Rõ ràng, Tam Thanh đều không muốn có xung đột với Vu tộc, ít nhất là Thông Thiên hiện tại không muốn, làm tốt thì không sao, làm không tốt thì Thông Thiên chỉ biết chờ bị Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn phê phán.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mỗi lần giáo huấn đều khiến Thông Thiên thấy đau đầu.

Do đó sau khi biết chuyện, Thông Thiên không hề đơn độc xử lý mà chọn thông báo cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vu tộc tuy không trực tiếp đánh tới cửa, nhưng hành vi này còn khiến người ta khó chấp nhận hơn cả việc đánh tới cửa. "Chuyện gì vậy?" Tu luyện ròng rã mấy vạn năm, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có đầy bụng hỏa khí thì nay cũng đã tiêu tán gần hết, nhận được thông báo của Thông Thiên, hai người lập tức xuất quan, rời khỏi đạo trường xuất hiện bên cạnh Thông Thiên. "Hai vị huynh trưởng xem đi, hành động của Vu tộc thật sự quá đáng." Thông Thiên cũng không biết phải nói thế nào, chỉ có thể để hai người tự nhìn.

Nhìn là hiểu ngay.

Vừa xuất quan nên đối với những chuyện xảy ra bên ngoài đều không hay biết gì, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nhíu mày nhìn xuống, cái nhìn này khiến cả hai ngẩn ngơ tại chỗ.

Côn Luân Sơn là tiên gia phúc địa, bên ngoài cũng chẳng kém là bao, có thể dùng từ linh căn biến địa, linh quả đầy sơn, linh thú khắp nơi để hình dung.

Vì gần đạo trường Tam Thanh nên cũng không ai dám tới đây làm càn.

Do đó những linh căn linh quả bình thường kia có được môi

trường sinh trưởng an nhàn, linh thú cũng không ngừng sinh sôi, số lượng ngày một nhiều, chỉ là cảnh tượng trước mắt khiến người ta không khỏi tặc lưỡi, đây là bên ngoài Côn Luân Sơn ta sao?

Tại sao lại biến thành cái dạng quỷ này rồi.

Linh cốc biến mất vô số, ngay cả cây ăn quả cũng bị chà đạp, mặt đất bị đào bới nham nhở, không ít nơi còn sót lại vết máu và dấu vết chiến đấu, huyết sát chi khí nồng đậm lượn lờ, không chỉ là sự ngưng tụ của huyết tinh mà còn có cả sát khí đang tích tụ.

Nhìn thấy cửa nhà mình bị biến thành một đống hỗn độn, Thông Thiên đen mặt, nghiến răng nói: "Vu tộc, trong thời gian chúng ta bế quan, người Vu tộc vì nhân khẩu không ngừng bành trướng, giữa Thập Nhị Tổ Vu phát sinh mâu thuẫn nên đã phân gia, tên Tổ Vu Chúc Dung kia đã dời bộ lạc đến bên ngoài Côn Luân Sơn ta, cho nên mới biến thành thế này." "Vô số linh căn, linh quả, linh thảo bị vạ lây, linh thú cũng đều bị coi như người Yêu tộc mà đánh chết để làm thức ăn." "Thật là vô lý hết sức!!" Thông Thiên chưa nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tức giận mắng lớn, chòm râu dài bắt đầu run bần bật.

Hành động này rõ ràng là đang tát vào mặt Tam Thanh, Vu tộc cố ý!

Quá đáng lắm rồi!!

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nhảy dựng lên, ngay cả Lão Tử cũng cảm thấy không thoải mái.

Một nơi tiên gia phúc địa tốt đẹp như vậy, vì người Vu tộc mà biến thành cái dạng quỷ này, còn ra thể thống gì nữa?

Ngay cả người Yêu tộc cũng không dám làm càn như vậy.

Tuy rằng những linh thú đó cũng thuộc về thành viên Yêu tộc.

Nhưng từ lâu đã thoát ly quan hệ với Yêu tộc, đều thuộc về trận

doanh linh thú của Côn Luân Sơn, chẳng khác nào linh thú do Tam Thanh nuôi dưỡng, nói như vậy tuyệt đối không sai.

Hiện tại linh thú bị coi như người Yêu tộc để đánh chén, Tam Thanh làm sao chấp nhận được?

Nhìn xem nơi này bị tàn phá không ra hình thù gì nữa. "Ha ha ha, cười chết ta rồi." Trên bầu trời, tiếng cười hả hê của Tiêu Vân truyền tới, khiến Tam Thanh không vui, phẫn nộ ngẩng đầu nhìn lên.

Hóa ra Tiêu Vân cũng ở đây.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy hắn, lập tức cảm thấy không thoải mái, nhưng may mà cũng không phát tác.

Lão biết mình chưa thành Thánh, hiện tại không phải đối thủ của Tiêu Vân, nên cứ nhẫn nhịn trước, đợi thành Thánh rồi mới tính sổ với Tiêu Vân.

Thông Thiên nhíu mày không nói lời nào.

Lão Tử đạm nhiên nói: "Đạo hữu không ở Thái Dương Tinh tu hành, đến Côn Luân Sơn ta có việc gì?" "Xem kịch." Tiêu Vân thẳng thắn, cũng rất trực tiếp, "Người Vu tộc là đại địch của Yêu tộc ta, bần đạo vừa kết thúc bế quan, nghe tin Thập Nhị Tổ Vu phân gia, đặc biệt đi kiểm tra tình hình các bộ lạc Vu tộc, không ngờ bộ lạc Chúc Dung lại di dời đến bên ngoài Côn Luân Sơn." "....." Tiêu Vân thẳng thắn như vậy khiến Lão Tử nghẹn lời.

Đổi lại là người khác có lẽ sẽ nói uyển chuyển hơn, nhưng Tiêu Vân có cần thiết không?

Ta xem kịch của các ngươi, không được sao? "Vả lại, nơi này cũng không phải Côn Luân Sơn, mà là bên ngoài Côn Luân Sơn, chẳng lẽ toàn bộ Hồng Hoang đều là địa bàn của Côn Luân Sơn sao?" Tiêu Vân ta nếu tiến vào phạm vi Côn Luân Sơn thì thôi, nhưng ta không

vào, quản ta ở đây làm gì!

Phân minh là sẽ không tìm Tam Thanh để ôn chuyện cũ, giữa chúng ta chẳng có gì hay để nói. "Đúng rồi, cung hỷ đạo hữu đã trảm đi nhất thi, thành tựu Chuẩn Thánh chi tôn." Nói đoạn, Tiêu Vân cười như không cười chúc mừng Lão Tử trảm thi thành công, đột phá cảnh giới.

Lão Tử căn bản không để tâm, Thông Thiên thì giả vờ như không nghe thấy, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn dù không liên quan gì đến mình nhưng lại bị tức đến không nhẹ, Tiêu Vân cũng không hiểu lão đang tức cái gì.

Tiêu Vân ta cũng đâu có nói ngươi, làm gì mà nổi giận?

Hỏa khí quá lớn sẽ hại gan, bớt bớt lại đi. "Thừa mông đạo hữu cát ngôn, đạo hữu cứ tự nhiên." Lão Tử vô biểu tình đáp lại một câu, rồi tiến về phía bộ lạc Chúc Dung, định hỏi cho ra lẽ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên lập tức theo sau.

Còn về Tiêu Vân, muốn xem thì cứ để hắn xem, chẳng có gì to tát.

Dù sao hắn cũng đâu có xông vào trong đạo trường của Tam Thanh, quản hắn làm gì.

Dù trong lòng không thoải mái, Lão Tử cũng chỉ có thể coi Tiêu Vân như không khí.

Cách làm của Chúc Dung không nghi ngờ gì là đang tát vào mặt Tam Thanh, Tam Thanh chắc chắn phải đòi lại công đạo, mà với tính cách của Chúc Dung, chậc chậc, kịch hay đây!

Không chừng đại chiến Vu-Yêu chưa bắt đầu, Vu tộc đã cùng Tam Thanh đánh nhau trước rồi.

Vở kịch lớn như vậy không thể bỏ lỡ.

Tiêu Vân lập tức đi theo, Tam Thanh coi hắn như không tồn tại, như không khí vậy.

Haizz, biết thế lúc nãy đừng cười, như vậy mới có thể lén lút xem kịch!

Giờ thì không được rồi!

Thôi kệ, lén lút xem cũng được, mà đường đường chính chính xem cũng xong, chỉ cần có kịch hay là được, để ý nhiều thế làm gì.

Đối với người Vu tộc trong bộ lạc Chúc Dung mà nói, lại là một ngày tốt đẹp.

Từ khi đại gia đình Bất Chu Sơn phân gia, dời đến bên ngoài Côn Luân Sơn, đối với người bộ lạc Chúc Dung mà nói, mỗi ngày đều là một ngày tươi đẹp, tài nguyên ở đây không khan hiếm như vùng ven Bất Chu Sơn, người Yêu tộc có mặt khắp nơi, linh quả đầy sơn, linh căn, linh thảo gần như có đủ mọi thứ.

Mỗi ngày đều có thể dễ dàng kiếm được lượng lớn thức ăn, đối với người Vu tộc mà nói, nơi này chẳng khác nào thiên đường.

Còn về địa bàn của ai, điều đó có quan trọng không?

Bộ lạc đã ở đây rồi, thì nơi này là địa bàn của người Vu tộc, những người khác đều phải đứng sang một bên. "Kẻ nào dám rình rập bộ lạc Chúc Dung của ta!!" Tam Thanh bay lơ lửng trên không bộ lạc Chúc Dung, khi dùng nguyên thần quét qua bộ lạc, một tiếng mắng lớn từ trong bộ lạc truyền ra, sắc mặt Tam Thanh cứng đờ, từ từ đỏ bừng lên, nảy sinh sát ý.

Ngay cả Lão Tử cũng có chút nhịn không được!

Chương 18

Đối phương dám dùng từ "kẻ nào" để hình dung Tam Thanh!!

Một thân hình khôi ngô từ trong bộ lạc bay ra, Hình Thiên vác hai cây rìu khổng lồ trên vai, vẻ mặt bất mãn chằm chằm nhìn Tam Thanh.

Vu tộc chỉ tu nhục thân không tu nguyên thần, nhưng không có nghĩa là khi bị dùng nguyên thần rình rập, họ lại không biết.

Hình Thiên đang ngủ trong bộ lạc thì phát hiện bộ lạc bị rình mò, lập tức nổi giận, vác rìu xông ra xem kẻ nào không có mắt dám tới kiếm chuyện, thật sự là tìm cái chết.

Sau khi nhìn rõ diện mạo của những người tới, Hình Thiên nhe răng cười: "Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là ba vị đệ tử Thánh nhân, không biết ba vị không ở trong đạo trường tu luyện, đến bộ lạc Chúc Dung của ta có việc gì?" Giọng điệu của Hình Thiên rất hờ hững, căn bản không vì thân phận cao quý của Tam Thanh mà coi trọng thêm một chút nào.

Trong mắt người Vu tộc, ngoại trừ chính mình ra, những người khác đều là dị loại, bất quản xuất thân, bất quản chủng tộc. "Hỗn trướng!!

Các ngươi là người Vu tộc không ở lại Bất Chu Sơn, lại chạy đến Côn Luân Sơn ta, làm cho khắp nơi loạn xà ngầu, còn có mặt mũi chất vấn bần đạo làm cái gì?" Lão Tử và Thông Thiên không lên tiếng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được mà mắng.

Kẻ nào?

Bần đạo thấy người Vu tộc các ngươi mới giống kẻ nào thì có,

từng đứa một trông kỳ hình dị trạng, cũng chẳng khá khẩm hơn lũ người Yêu tộc kia là bao.

Người Yêu tộc có kẻ hóa hình không hoàn thiện, có kẻ lại cố ý để lại một số đặc điểm bản thể để trông có vẻ hung dữ, uy phong, cho nên người Yêu tộc ngũ hoa bát môn, kỳ kỳ quái quái là chuyện bình thường, mà người Vu tộc cũng chẳng khá hơn.

Nhìn Thập Nhị Tổ Vu xem, nhìn nhiều Đại Vu xem, ngay cả người Vu tộc bình thường cũng vậy, tướng mạo quái dị. "Liên quan gì đến ngươi!!" Hình Thiên đối với Tam Thanh, đệ tử Thánh nhân gì đó chẳng có chút hứng thú nào.

Thế giới này ngoại trừ Bàn Cổ đã biến mất ra, chỉ còn Thập Nhị Tổ Vu mới có thể khiến hắn giữ sự tôn kính, còn lại đều cút sang một bên, phải biết rằng người Vu tộc ngay cả Hồng Quân còn dám mắng, huống chi là Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Không chỉ vậy, Hình Thiên lập tức thốt ra một câu khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cả đời không thể quên được.

Vu tộc chúng ta phân gia, định cư ở đâu thì liên quan gì đến ngươi, nơi này lại không phải nhà ngươi?

Côn Luân Sơn là đạo trường của Tam Thanh, chẳng lẽ những nơi khác cũng là của các ngươi sao? "Phụt~~ ha ha ha ha....." Tiêu Vân ngồi trên tầng mây xem kịch lại cười phun ra.

Không thể không nói câu nói này rất có tính sát thương, kể từ lần đầu tiên tiến vào Tử Tiêu Cung bị mắng một trận tơi bời, câu nói đó gần như trở thành ngôn từ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thống hận nhất, không có cái thứ hai.

Không ngờ Hình Thiên còn lầy lội hơn, trực tiếp bắt chước mắng ra.

Bị câu nói mà mình ghét nhất mắng vào mặt, lại bị một tồn tại gần như kẻ thù như Tiêu Vân cười nhạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như mất hết lý trí trong tích tắc: "Nghiệt súc, chết cho bần đạo!!" Trong cơn thịnh nộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp ra tay.

Lão Tử và Thông Thiên không hề ngăn cản, bởi vì câu nói của Hình Thiên cũng chẳng khác nào đang mắng họ.

Đánh không lại Tiêu Vân, không làm gì được Tiêu Vân, nhưng chẳng lẽ lại không xử lý được một tên Đại Vu?

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống chụp lấy Hình Thiên, Hình Thiên không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ra tay mà không thèm chào hỏi một tiếng, liền vác rìu chém về phía bàn tay khổng lồ đó: "Cút ngay cho lão tử!!" "Oành!!" Lôi điện quấn quanh cự phủ bổ vào bàn tay khổng lồ.

Mỗi một vị Tổ Vu thực chất là một đạo pháp tắc hóa thân, Đại Vu so ra thì yếu hơn không ít, đừng nhìn Hình Thiên khôi ngô khí thế hừng hực mà lầm, hắn còn xa mới là đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cự phủ bổ xuống bị bàn tay khổng lồ cứng rắn trấn áp, bàn tay rơi trên người Hình Thiên, đánh bay hắn rơi vào trong bộ lạc Chúc Dung, làm sập vô số nhà cửa, cả bộ lạc chấn động mấy cái.

Những người Vu tộc xung quanh ngơ ngác nhìn cảnh này, không ngờ Đại Vu thực lực cường đại trong mắt họ lại không chịu nổi một kích như vậy.

Thực ra là do Nguyên Thủy Thiên Tôn quá mạnh, chỉ là lúc đầu chọn sai đối tượng ra tay, cộng thêm việc Tiêu Vân có Hỗn Độn Chung trong tay, tự nhiên có thể dễ dàng đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy trối chết.

Nhưng Tiêu Vân làm được không có nghĩa là Đại Vu Hình Thiên cũng làm được, thậm chí ngay cả Tổ Vu Chúc Dung cũng không khủng bố đến mức đó.

Hình Thiên với thực lực Đại La Kim Tiên sơ giai mà đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chẳng khác nào đang tìm ngược.

Cũng may người Vu tộc lực đại vô cùng, da thô thịt dày, đòn tấn công như vậy đối với Hình Thiên không quá nghiêm trọng, nhưng thật sự rất đau và mất mặt.

Chúc Dung đã đến Bàn Cổ Thần Điện, cả bộ lạc Chúc Dung do Hình Thiên và vài vị Đại Vu khác tọa trấn, nay lại bị đánh thảm như vậy, tuyệt đối sẽ bị các Đại Vu khác cười nhạo. "Hừ, không biết lượng sức mình!!" Một tên Đại Vu nhỏ nhoi cũng dám khiêu khích, đúng là tìm chết!!

Một chưởng đánh bay Hình Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới cảm thấy lấy lại được chút tôn nghiêm, phất tay áo một cái, hừ lạnh một tiếng, ra dáng một vị cao nhân. "Nếu là ta, tuyệt đối đánh xong là chạy liền." Tiêu Vân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đắc thủ đã bắt đầu lên mặt, cảm thấy thật buồn cười, liền có lòng tốt nhắc nhở.

Đánh thì cũng đánh rồi, mau chạy đi thôi, chạy về trong đạo trường ấy, nếu không sẽ có phiền phức to đấy!

Chỉ có người Yêu tộc mới sợ người Vu tộc thôi!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thèm để ý đến Tiêu Vân, chỉ hừ một tiếng trong lòng.

Lão không chú ý rằng, biểu tình của Lão Tử và Thông Thiên đang dần trở nên nghiêm trọng.

Bởi vì cả bộ lạc Chúc Dung, bất kể thực lực mạnh yếu, đều đang phẫn nộ chằm chằm nhìn họ, cái tư thế đó giống như muốn liều mạng

với họ vậy.

Tình huống dường như không ổn lắm!

Đánh không lại thì chạy?

Đánh không lại thì từ bỏ?

Đó không phải phong cách của người Vu tộc, trừ phi có thể cưỡng thế nghiền ép, trấn áp tất cả mọi người, nếu không thì đừng dại mà trêu vào rồi tùy tiện thoát thân, đánh một đứa chẳng khác nào đắc tội với tất cả. "Giết!!!" Nhất thời, tiếng giết chóc rung trời vang lên khắp bộ lạc Chúc Dung, mấy vị Đại Vu còn lại lôi Hình Thiên ra khỏi hố lớn, ai nấy cầm vũ khí, gào thét: "Nhi lang, Tam Thanh khinh người quá đáng, theo bản Đại Vu giết!!

Giết bọn chúng!!" "Giết!!!" Tất cả mọi người bất kể nam nữ già trẻ đều hưởng ứng, khiến Tam Thanh nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Lũ người Vu tộc này đều là một đám điên sao!!

Biết rõ thực lực không bằng người ta mà vẫn xông lên liều mạng!!

Cảm thấy ngay cả Hồng Quân cũng dám chỉ vào mũi mà mắng, bộ tưởng người Vu tộc dễ đối phó sao?

Nếu dễ đối phó thì làm sao đối kháng được với Yêu tộc?

Đừng thấy Yêu tộc luôn bị đánh, thực chất kẻ càng đánh càng suy yếu chính là Vu tộc, dù sao cơ số nhân khẩu cũng nằm ở đó.

Thực lực cá thể dù có mạnh đến đâu, không sợ chết thì đã sao, số lượng không theo kịp, thời gian dài thì cũng bị đánh cho thành tướng không quân.

Mấy lần đại chiến Vu-Yêu đã đủ chứng minh số lượng Yêu tộc đáng sợ đến nhường nào, và ý chí chiến đấu của Vu tộc mạnh ra sao. "Tìm chết!!" Tam Thanh chúng ta chưa chủ động hạ thủ, lũ người Vu

tộc không biết sống chết này dám giết chúng ta, đúng là tìm chết!!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn nương tay, ngay cả Thông Thiên và Lão Tử cũng ra tay, chỉ là thủ đoạn của hai người ôn hòa hơn nhiều, không mãnh liệt như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ trong một hiệp, mấy vị Đại Vu đã bay ra ngoài, nửa ngày không bò dậy nổi, kéo theo một lượng lớn người Vu tộc bình thường tử thương thảm khốc, cả bộ lạc Chúc Dung trở nên hỗn loạn.

Chẳng có gì thú vị!

Nhìn Tam Thanh đang bán hành cho lũ tép riu, Tiêu Vân chẳng còn tâm trí đâu mà xem tiếp, hắn giá tường vân bay lên cao hơn, thong dong nằm đó, không quên lấy ra mấy quả linh quả để gặm, lúc xem kịch thì sao có thể thiếu chút đồ ăn vặt được chứ.

Tuy rằng trận chiến bên dưới không gợi lên được chút hứng thú nào, nhưng con người phải có tính kiên nhẫn, hiện tại không thú vị không có nghĩa là lúc nào cũng vậy.

Vở kịch thật sự hay còn ở phía sau kìa!

Vu tộc mà đã đánh một đứa thì sẽ có cả bầy xông tới, đánh một bầy thì sẽ có Tổ Vu xuất hiện!

Nếu ngay cả Tổ Vu cũng bị đánh, vậy thì xin lỗi nhé, Thập Nhị Tổ Vu sẽ hợp thể, đến lúc đó cho các ngươi xem Bàn Cổ chân thân lợi hại thế nào!!

Nếu sát khí của Vu tộc không dùng lên người Yêu tộc mà lại dùng lên người Tam Thanh, thì Tiêu Vân tuyệt đối sẽ cười chết mất.

Đánh mấy kẻ yếu thực sự chẳng có gì hay.

Sau khi giết một bộ phận người, Tam Thanh lập tức dừng tay, cũng không muốn dính dáng quá nhiều máu tươi, dính dáng quá nhiều

nhân quả.

Nếu không phải vì Hình Thiên quá đáng, thậm chí họ còn không ra tay, mà chỉ ép bộ lạc Chúc Dung dời đi. "Các ngươi mau chóng dời đi, nếu để bần đạo còn phát hiện các ngươi săn sát linh thú của Côn Luân Sơn ta, khai quật linh căn linh thảo, thì đừng trách Tam Thanh ta không khách khí!!" Xong việc, Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng thèm quan tâm đến bộ lạc Chúc Dung đang rối như tơ vò, quăng lại mấy câu đe dọa rồi mới phiêu nhiên rời đi.

Chuyện xảy ra ở bộ lạc Chúc Dung chắc chắn không giấu được, tin tức tất yếu sẽ truyền ra, người trong bộ lạc cũng sẽ phái người đi thỉnh Tổ Vu Chúc Dung về chủ trì công đạo cho bộ lạc.

Sự việc không có dấu hiệu lắng xuống, ngược lại còn có xu hướng ngày một lớn hơn.

Tiêu Vân không khỏi cảm thán, Hồng Hoang quả nhiên bị dắt đi chệch hướng rồi, mà hình như không phải lỗi của ta!

Đáng lẽ phải thế này, phát triển thế nào thì liên quan gì đến ta, đừng có chuyện gì cũng lôi Tiêu Vân ta vào, lôi Yêu tộc vào.

Dù sao Yêu tộc không thể thống nhất, không có người lãnh đạo, không thể gây đủ áp lực cho Vu tộc, khiến Vu tộc đoàn kết đối kháng Yêu tộc, thì một số người trong Hồng Hoang sẽ phải xui xẻo theo, ví dụ như Tam Thanh hiện tại.

Bộ lạc Chúc Dung dời đến đây không phải cố ý nhắm vào Tam Thanh, nhưng việc Tam Thanh vì thế mà gặp vạ lây là sự thật không thể chối cãi.

Với tính khí bộc trực của Chúc Dung, chắc chắn lão sẽ trực tiếp đánh tới cửa, đánh không lại cũng không sao, đã có các Tổ Vu khác giúp đỡ.

Đừng thấy Thập Nhị Tổ Vu đánh nhau suốt ngày, đại hỗn chiến bất cứ lúc nào, nhưng khi đối phó với ngoại địch thì lại dị thường đoàn kết.

Đến lúc Thập Nhị Tổ Vu tụ hội, đủ để Tam Thanh nếm mùi đau khổ.

Tam Thanh lại là những người rất trọng sĩ diện, coi mình là Bàn Cổ chính tông, Thập Nhị Tổ Vu cũng tự coi mình là Bàn Cổ chính tông, ai cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua hay cúi đầu.

Đến lúc đó có lẽ sẽ diễn biến thành một trận chiến tranh giành danh hiệu Bàn Cổ chính tông.

Đạo Tổ sẽ xoay chuyển cục diện như thế nào đây?

Nhìn bộ lạc Chúc Dung đang hoang tàn, tử thương không ít, Tiêu Vân nheo mắt lại, chuyến đi vào Hồng Hoang lần này thật đáng giá, nếu không tuyệt đối sẽ bỏ lỡ một vở kịch lớn.

Từ khi Vu tộc sinh ra đến nay, chưa bao giờ có tiền lệ bị người ta đánh trực tiếp vào trong bộ lạc, hành động này của Tam Thanh chẳng khác nào tát vào mặt Thập Nhị Tổ Vu mấy cái thật mạnh, xong việc còn không quên nhổ thêm vài bãi nước bọt.

Có thể tưởng tượng được, với tính khí bộc trực của Thập Nhị Tổ Vu thì họ sẽ tức giận đến mức nào.

Đặc sắc, thật sự quá đặc sắc.

Một mình xem kịch quả thực có chút vô vị, hay là kéo thêm vài người cùng xem cho vui.

Nghĩ đoạn, Tiêu Vân rời khỏi Côn Luân Sơn bay về phía núi Bất Chu Sơn, người của bộ lạc Chúc Dung muốn đi thông báo cho Chúc Dung cũng cần một khoảng thời gian nhất định, đợi hắn kéo người tới xem kịch thì thời gian chắc là vừa khéo.

Đúng rồi, có thể chuẩn bị thêm một ít linh tửu và linh quả các loại. "Thái Dương Tinh Tiêu Vân, đến bái phỏng Phục Hy, Nữ Oa hai vị đạo hữu." Bay lên núi Bất Chu Sơn, bên ngoài đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa, Tiêu Vân xưng rõ danh tính.

Trong đạo trường, Phục Hy và Nữ Oa xuất quan, qua hai lần nghe đạo hai huynh muội cũng thu hoạch được rất nhiều, thực lực đều tiến bộ, cũng đã đạt đến ngưỡng cửa trảm thi, chỉ còn thiếu một chút xíu nữa thôi.

Vả lại trong tay họ cũng không có pháp bảo thích hợp để trảm thi.

Cho nên mới xuất quan không lâu, Phục Hy và Nữ Oa huynh muội đang ngồi cùng nhau luận đạo, thảo luận về những điểm khó khăn trong tu hành, thì tiếng của Tiêu Vân truyền vào.

Phục Hy ngẩn người, bình rượu trong tay dừng lại giữa không trung, Nữ Oa đang cầm chén rượu thì tay run lên, rượu trong chén suýt chút nữa văng ra ngoài, có thể thấy tâm cảnh đã bị xáo trộn.

Không có cách nào khác, Nữ Oa hiện tại sợ nhất là nghe thấy tiếng Tiêu Vân và nhìn thấy Tiêu Vân.

Mỗi lần gặp Tiêu Vân, hắn đều không thiếu được những màn trêu chọc, thả thính, khiến Nữ Oa vô cùng khổ não.

Đúng là đàn bà sợ nhất là bị bám riết, câu nói đó đặt ở đâu cũng đúng!

Từ khi hóa hình đến nay, Nữ Oa chưa từng chạm ngõ chuyện tình cảm, nay lại gặp phải Tiêu Vân, một kẻ không theo lẽ thường, quấy nhiễu đủ đường, tâm cảnh không loạn mới là lạ.

Trái tim nhỏ bé bị Tiêu Vân dày vò đến mức lên xuống thất thường, khỏi phải nói là khó chịu thế nào.

Chương 19

Đúng như Phục Hy đã nói, nếu thật sự có ý đó thì mọi người nên thẳng thắn một chút, đằng này Tiêu Vân lại không làm vậy, cứ liên tục thả thính, khiến nàng không phân biệt được đâu là chân tâm thực ý, đâu là cố ý trêu đùa.

Là đàn ông thì thấy Tiêu Vân quá đỉnh, nhưng phụ nữ thì không chịu nổi đâu. "Khụ khụ, Tiêu Vân đạo hữu tới rồi, cũng không biết có việc gì." Phục Hy thấy tâm cảnh muội muội có chút loạn, khẽ ho một tiếng, nhìn xem ý tứ của Nữ Oa thế nào.

Gặp, hay không gặp.

Nữ Oa lườm Phục Hy một cái, từ từ đặt chén rượu xuống, nói: "Có lẽ đạo hữu đến gặp huynh trưởng cũng không chừng." "....." Thật sao?

Tiêu Vân tìm ta làm gì?

Phục Hy ngẩn người, cười gượng một tiếng, thấy ánh mắt muội muội bắt đầu không đúng, liền vội vàng nói: "Đúng vậy, Tiêu Vân đạo hữu chắc chắn là tìm vi huynh rồi, đã như vậy, vi huynh ra gặp một chút." Nhìn Phục Hy đi đón khách, Nữ Oa thở dài một tiếng.

Huynh trưởng cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá dễ bị Tiêu Vân dụ dỗ, điểm này thật khiến người ta đau đầu.

Kỳ lạ thay, nếu là người khác thì Phục Hy đừng hòng dụ dỗ được, cơ bản là lão chẳng thèm đoái hoài, nhưng hễ là Tiêu Vân thì Phục Hy mang lại cảm giác chỉ số thông minh sụt giảm mấy chục phần trăm, để Tiêu Vân dắt mũi đi mất chỉ sau vài câu nói.

Mở sơn môn ra, Phục Hy cười nói: "Không biết đạo hữu lần này

tới thăm là có việc gì?" "Nhàn rỗi không có việc gì, đến tán gẫu chút thôi, thuận tiện mời hai vị đạo hữu mang theo rượu và linh quả đi xem một vở kịch hay." Tiêu Vân cười đáp. "....." Cái gì cơ?

Phục Hy ngây mặt ra, tìm huynh muội ta chỉ để xem kịch?

Phục Hy cứ ngỡ Tiêu Vân nhắm vào Nữ Oa, hóa ra không phải, nghĩ nhiều rồi.

Mà xem kịch thì xem kịch, tại sao phải mang theo rượu và linh quả?

Không chỉ Phục Hy, ngay cả Nữ Oa đang bắt đầu chuẩn bị tâm lý trong đạo trường cũng ngây người, xem kịch? "Đạo hữu. ....." "Ái chà, đừng đạo hữu nữa, mau đi thu dọn đồ đạc đi, Nữ Oa đâu rồi?

Đi muộn quá là không xem được đâu, không khéo còn bị coi là đồng phạm rồi bị cuốn vào đại chiến thì không vui đâu." Tiêu Vân đẩy Phục Hy một cái, bảo lão nhanh nhẹn lên, mau chóng đi thu dọn đồ đạc.

Thật ngại quá, Tiêu Vân từ khi hóa hình đến nay không lo tu luyện thì cũng lo chuyện bao đồng, mấy việc như ủ rượu linh tinh này hắn căn bản chưa làm, trong tay chẳng có thứ gì cả.

Không có nước ngọt có gas, lúc xem kịch chỉ có thể uống chút rượu linh để giết thời gian và tăng thêm không khí.

Không lâu sau, Nữ Oa và Phục Hy đầy đầu thắc mắc bị Tiêu Vân dẫn rời khỏi đạo trường.

Trên đường từ đạo trường đến Côn Luân Sơn, đầu óc hai huynh muội rối như tơ vò, không biết Tiêu Vân đang tính toán trò gì.

Vở kịch hay đến mức nào mà phải lôi kéo họ đi xem, làm ra vẻ cao sang như vậy khiến hai huynh muội không khỏi thắc mắc.

Chỉ là càng tiến gần Côn Luân Sơn, hai người càng cảm thấy không ổn, đây là hướng đi Côn Luân Sơn mà!

Chẳng lẽ cái gọi là kịch hay của Tiêu Vân là trực tiếp lên Côn Luân Sơn tìm Tam Thanh gây phiền phức?

Nghĩ đến việc Tiêu Vân muốn tìm Tam Thanh gây phiền phức, cả Phục Hy và Nữ Oa đều không giữ được bình tĩnh, đặc biệt là Nữ Oa.

Hiện tại nàng và Tam Thanh dù sao cũng là sư huynh muội, cứ thế này mà đi theo Tiêu Vân đến tìm phiền phức, nàng và Phục Hy tuyệt đối sẽ bị coi là đồng phạm. "Đạo hữu, chúng ta đi Côn Luân Sơn sao?" Lại giở thói ngạo kiều rồi sao?

Tiêu Vân quay đầu nhìn Nữ Oa một cái, đáp: "Đúng vậy, nếu không thì lấy đâu ra kịch hay mà xem?

Xem mấy cuộc tranh đấu tầm thường thì chỉ cần đến khu vực săn bắn của Vu tộc là được, cần gì phải cất công đến Côn Luân Sơn." "....." Ta tin ngươi mới là lạ!!

Trên mặt Nữ Oa viết rõ ba chữ "Ta không tin".

Phục Hy dở khóc dở cười, chỉ có thể tiến lên khuyên nhủ: "Đạo hữu, dù ngươi có mâu thuẫn với Tam Thanh đạo hữu, cũng không cần phải trực tiếp đánh tới cửa như vậy chứ, dù gì đối phương cũng là đệ tử Thánh nhân, là Thiên định Thánh nhân tương lai, đạo hữu hãy tam tư." Cái gì vậy trời, ai bảo ta muốn đi đánh Tam Thanh?

Tiêu Vân bực mình nói: "Hiểu rồi, đánh Thánh nhân thì phải tranh thủ lúc sớm, nếu không sau này không đánh được nữa, vả lại ta cũng đâu có tìm họ gây phiền phức, chỉ là đi xem kịch thôi, đừng lo bị kéo xuống nước, bần đạo với Tam Thanh kia cũng đâu có thâm cừu đại hận gì mà phải trực tiếp đánh tới cửa?" "Vậy thì tốt." Phục Hy và Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm.

Khoan đã, câu nói đó hình như có gì đó không ổn, đánh Thánh nhân phải tranh thủ lúc sớm, nếu không sau này không đánh được nữa.....

Nữ Oa trợn tròn đôi mắt đẹp nhìn Tiêu Vân, trong đôi mắt to xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc, Tiêu Vân mấy lần ẩu đả Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc không phải vì nguyên nhân này chứ?

Đúng là một gã không có chút tiết tháo nào. "Sắp muộn rồi, rề rà quá." Bên ngoài Côn Luân Sơn, Tiêu Vân nhìn bộ lạc Chúc Dung đang hỗn loạn, thoải mái nằm trên mây, ra hiệu cho Phục Hy lấy rượu và linh quả ra chuẩn bị sẵn sàng.

Phục Hy chẳng làm gì được Tiêu Vân, đành phải mang hết đồ đạc ra.

Nữ Oa nhìn bộ lạc Chúc Dung đang đầy tiếng mắng nhiếc hỗn loạn, kinh ngạc nói: "Người Vu tộc?

Tại sao người Vu tộc không ở dưới chân núi Bất Chu Sơn, mà lại đến bên ngoài Côn Luân Sơn từ khi nào vậy?" "Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là chúng ta có nên đi bái phỏng một chút không." Phục Hy u u nói.

Bái phục luôn, người xem kịch thì phải có tâm lý vững vàng, thế giới có sụp đổ cũng không liên quan đến mình, không có tâm thế đó thì xem kịch cái gì!

Tiêu Vân đảo mắt một cái: "Tốt nhất là không nên, nếu không dễ bị cuốn vào đại chiến, người Vu tộc vì nhân khẩu quá đông, cộng thêm việc Thập Nhị Tổ Vu vừa đánh nhau mấy trận rồi phân gia, Thập Nhị Tổ Vu chia thành mười hai bộ lạc lớn, bộ lạc bên dưới chính là bộ lạc Chúc Dung, đi từ Bất Chu Sơn dời đến đây, đánh chết không ít linh thú trên Côn Luân Sơn, rồi đánh nhau một trận với ba vị bên trong kia, tử thương không ít đâu." "Với tính khí thù dai của Vu tộc thì tuyệt đối sẽ không chịu chịu thiệt thòi, huống hồ Tổ Vu Chúc

Dung cũng không có mặt ở bộ lạc, thử đoán xem khi Chúc Dung nhận được tin tức thì sẽ thế nào?" Cần gì phải đoán?

Chắc chắn là trực tiếp đánh tới cửa, rồi đánh không lại thì Thập Nhị Tổ Vu sẽ cùng xuất động.

Phục Hy và Nữ Oa thở dài trong lòng, Tiêu Vân nhìn bộ dáng này đúng là đang hả hê xem kịch, vở kịch này quả thực quá lớn.

Vốn dĩ tưởng rằng Vu tộc sẽ đại chiến với Yêu tộc, ai ngờ đại chiến toàn diện Vu-Yêu chưa nổ ra mà đã cùng Tam Thanh đánh nhau trước.

Tiêu Vân nói đúng, lúc này mà lên bái phỏng thì chắc chắn sẽ bị Tam Thanh coi là đồng phạm, mà không bái phỏng mà đứng đây xem kịch thế này cũng sẽ bị Tam Thanh coi là đang trêu chọc họ, đằng nào cũng không xong.

Cân nhắc hậu quả xong, Nữ Oa và Phục Hy dập tắt ý định đi bái phỏng Tam Thanh.

Trong đạo trường, Tam Thanh phát hiện Tiêu Vân đang xem kịch, còn kéo thêm cả Nữ Oa và Phục Hy, thậm chí còn bày biện cả rượu thịt linh quả, cảnh tượng này khiến họ nghiến răng kèn kẹt, mũi Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến méo cả đi. "Tránh ra!!

Ngô muốn gặp Tổ Vu Chúc Dung!!" Người được phái đi từ bộ lạc Chúc Dung không ngừng nghỉ chạy đến Bàn Cổ Thần Điện tại Bất Chu Sơn, muốn tiến vào Bàn Cổ Thần Điện nhưng bị hai vị Đại Vu canh cửa chặn lại. "Tiểu tử, đây là Bàn Cổ Thần Điện, ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu, bất kỳ ai cũng không được tùy ý tiến vào." Đại Vu chịu trách nhiệm gác cửa hôm nay là Khoa Phụ, hắn chặn đối phương lại, không cho phép tiến vào Bàn Cổ Thần Điện. "Ngô muốn gặp Tổ Vu Chúc Dung, ngô là người của bộ lạc Chúc Dung, lũ Tam Thanh ở Côn Luân Sơn kia đã trực tiếp đánh vào trong bộ lạc, tộc nhân tử

thương vô số, xin Đại Vu thông tri cho Tổ Vu, thỉnh Tổ Vu về bộ lạc chủ trì công đạo." Xảy ra chuyện rồi!!

Người Vu tộc sẽ không mang chuyện này ra làm trò đùa, Khoa Phụ ý thức được phiền phức rồi, gật đầu với đồng bọn ra hiệu canh giữ ở đó, rồi tiến vào trong Bàn Cổ Thần Điện.

Bàn Cổ Thần Điện ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu thì chỉ có Đại Vu có việc hệ trọng mới có thể vào thông báo.

Nếu không Bàn Cổ Thần Điện có thể tự động che giấu thiên cơ, Tổ Vu ở bên trong bế quan tu hành, nếu không có người thông báo thì bên ngoài dù trời có sập họ cũng không hay biết gì. "Chuyện gì?" Khoa Phụ là Đại Vu của bộ lạc Đế Giang, việc Khoa Phụ vào Bàn Cổ Thần Điện chứng tỏ có chuyện phát sinh.

Đế Giang mở mắt ra nhìn Khoa Phụ.

Khoa Phụ bán quỳ xuống đất, cung kính nói: "Hồi Tổ Vu, bộ lạc Chúc Dung bị ba đạo nhân Tam Thanh ở Côn Luân Sơn tấn công, tộc nhân tử thương vô số, tộc nhân đã đến thông báo, khẩn thỉnh Tổ Vu Chúc Dung về bộ lạc xử lý chuyện này." Bộ lạc bị tấn công?

Do không có kẻ thống trị tuyệt đối, Yêu tộc căn bản không phải đối thủ của Vu tộc, không thể gây đủ áp lực cho Vu tộc, nên tự nhiên cũng chưa từng xảy ra chuyện bộ lạc bị tấn công, đây là lần đầu tiên.

Tam Thanh ở Côn Luân Sơn đã làm chuyện tốt rồi đấy!

Thập Nhị Tổ Vu quanh năm bế quan, thỉnh thoảng mới ra ngoài đánh nhau, nhưng không có nghĩa là họ không biết những chuyện xảy ra bên ngoài.

Định kỳ sẽ có Đại Vu thông báo những chuyện xảy ra bên ngoài cho họ.

Chuyện Tam Thanh trở thành đệ tử Thánh nhân, trở thành Thiên

định Thánh nhân tương lai, những chuyện này Thập Nhị Tổ Vu đều biết.

Chỉ là Thập Nhị Tổ Vu không ngờ tới, Tam Thanh lại trực tiếp đánh vào bộ lạc Chúc Dung.

Bất kể nguyên nhân là gì, đúng sai thế nào, tóm lại chỉ một câu: đó là lỗi của Tam Thanh. "Hỗn trướng, lũ Tam Thanh nhi tử khinh người quá đáng!!" Chúc Dung vốn đang nhắm mắt tu hành bỗng mở trừng mắt, nhảy dựng lên, toàn thân bốc hỏa diễm hừng hực, mắng lớn: "Lũ Tam Thanh kia tưởng rằng trở thành đệ tử Thánh nhân là có thể ức hiếp nhi lang Vu tộc ta sao!!" "Làm thịt chúng!!" Cộng Công bày ra một vẻ mặt như thể Chúc Dung không làm thịt được Tam Thanh thì uổng công làm Tổ Vu, khiến Chúc Dung tức đến mức suýt chút nữa lao vào đánh nhau với lão.

Nếu không phải tình hình hiện tại không đúng, Chúc Dung tuyệt đối sẽ đánh với Cộng Công một trận trước.

Các Tổ Vu khác cũng đều mỉm cười nhìn Chúc Dung, không ngại chuyện lớn. "Đúng, làm thịt chúng!!" "Chúc Dung, chúng ta chờ tin tốt của ngươi." Đối với Thập Nhị Tổ Vu mà nói, trời có sập cũng chẳng sợ, huống chi là làm thịt lũ Tam Thanh gì đó, cái danh xưng đệ tử Thánh nhân hay Thiên định Thánh nhân Thập Nhị Tổ Vu chẳng thèm để ý.

Trong mắt họ ngoại trừ Bàn Cổ ra thì những kẻ còn lại đều là rác rưởi. "Hừ!!

Cứ chờ xem!!

Đợi Chúc Dung ta xử lý xong lũ Tam Thanh kia, sẽ lại đại chiến với các ngươi một trận!" Chúc Dung buông lời đe dọa rồi xông ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, hiển hóa bản thể, hóa thân thành một tôn hỏa diễm cự nhân, bay về phía Côn Luân Sơn.

Đầu thú hung tợn, vảy đỏ bao phủ toàn thân, tai treo hỏa xà, chân đạp hỏa long, đó chính là chân thần của Chúc Dung.

Thật ra mà nói, trong Thập Nhị Tổ Vu ngoại trừ Hậu Thổ và Huyền Minh trông còn dễ nhìn một chút, mười Tổ Vu còn lại đứa nào cũng kỳ quái, diện mạo chẳng khá hơn lũ yêu quái kỳ ba của Yêu tộc là bao, nhưng khổ nỗi người ta thực lực mạnh, lại là hậu duệ Bàn Cổ.

Hiện tại trong Thập Nhị Tổ Vu, ngoại trừ đại ca Đế Giang có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, các Tổ Vu còn lại tu vi đều ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng vạn lần đừng vì cảnh giới của họ thấp mà coi thường Thập Nhị Tổ Vu, nếu không khi Tổ Vu chân thân xuất hiện, sẽ đánh cho các ngươi tìm răng khắp nơi đấy.

Lúc này, Chúc Dung xông ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện hiển hóa bản thể, lộ ra chân thân, có thể thấy lão đang tức điên rồi, với tốc độ nhanh nhất chạy đến Côn Luân Sơn để tìm Tam Thanh gây phiền phức. "Tại sao lại là bản Tổ Vu?" Chúc Dung đi rồi, các Tổ Vu khác đều nhìn về phía Huyền Minh, Huyền Minh vẻ mặt đầy vẻ không tình nguyện.

Tại sao mỗi lần Chúc Dung gây chuyện thì cuối cùng đều là Huyền Minh ta phải đi dọn bãi chiến trường cơ chứ. "Bởi vì muội muội là Vũ Chi Tổ Vu, thích hợp nhất để áp chế ngọn lửa của Chúc Dung." Đế Giang khóe miệng giật giật, khẽ tâng bốc một câu, Huyền Minh mới thu lại vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, mãn nguyện gật đầu: "Cũng tạm được." Ai cũng bảo Tam Túc Kim Ô đáng sợ, nơi nào đi qua đều tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa không thể dập tắt, thực chất về phương diện hỏa diễm, hỏa diễm của Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung cũng đáng sợ không kém.

Dù không khủng bố như Thái Dương Chân Hỏa nhưng cũng chẳng kém là bao, Chúc Dung đang đùng đùng nổi giận chạy ra ngoài

như vậy, không biết trên đường đi sẽ gây ra bao nhiêu đám cháy nữa.

Đế Giang ngược lại không sợ lửa lớn sẽ vô tình làm bị thương sinh linh vô tội, mà sợ Chúc Dung nổi lửa thiêu chết cả tộc nhân, hoặc thiêu chết quá nhiều sinh linh, dẫn đến thức ăn của Vu tộc bị giảm sút, chỉ thế mà thôi.

Được đại ca công nhận, Huyền Minh tâm trạng vui vẻ liền giáng một trận mưa lớn về phía Chúc Dung vừa rời đi, ngọn lửa lớn vốn không thể dập tắt trên đường đi đã bị trận mưa rào nhấn chìm.

Một trái tim gần như bị phẫn nộ chiếm cứ, Chúc Dung sắp mất đi lý trí chẳng thèm quan tâm sẽ gây ra phiền phức lớn đến đâu, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất lao đến Côn Luân Sơn, sau đó cho Tam Thanh một bài học, tốt nhất là có thể giết chết bọn chúng.

Về phần hậu quả của việc giết đệ tử Thánh nhân, vị Thánh nhân, Chúc Dung căn bản không hề suy xét.

Đương nhiên cũng không nghĩ xem mình có đánh lại đối phương hay không.

"Đến rồi!!" Trên tầng mây, Tiêu Vân chú ý đến thiên cơ, thấy thân ảnh màu đỏ kia đang bay nhanh tới, không khỏi phấn chấn tinh thần, thân thể vốn đang nằm nghiêng trên mây cũng ngồi thẳng dậy, Nữ Oa và Phục Hy cũng trở nên tỉnh táo.

Đã làm cho Tam Thanh khó chịu rồi, vậy thì cứ xem kịch cho hết.

Nếu không thì vừa đắc tội người ta mà lại không có kịch hay để xem, quá thiệt thòi.

Bằng tốc độ nhanh nhất quay về bộ lạc, Chúc Dung nhìn những vết tích chiến đấu còn sót lại trong bộ lạc, và những thi thể tộc nhân được xếp ngay ngắn, cùng với một lượng lớn người bị thương, trong đó có cả Đại vu mà y coi trọng, Chúc Dung lập tức nổi giận đùng

đùng, đối mặt với Côn Luân Sơn gầm lên giận dữ: "Lũ tiểu nhi Tam Thanh, mau ra đây chịu chết!!!" Người nhà mình tự biết chuyện nhà mình.

Kể từ khoảnh khắc trận chiến nổ ra, Tam Thanh đã biết khó tránh khỏi sẽ xảy ra tranh đấu với Thập Nhị Tổ Vu.

Chỉ là Tam Thanh có nằm mơ cũng không ngờ, Tổ vu Chúc Dung vừa bắt đầu đã chửi bới thậm tệ, chửi khó nghe đến vậy.

Phải biết rằng ngay cả Tiêu Vân, người mà Nguyên Thủy Thiên Tôn căm ghét nhất, cũng sẽ không đi chửi bới Tam Thanh.

"Phụt~~~ khụ khụ khụ!!" Tiêu Vân cười đến nghiêng ngả, còn Phục Hy và Nữ Oa bên cạnh lại bị sốc không nhẹ, chén rượu linh đang cầm trên tay bỗng chốc mất ngon, hoàn toàn bị Chúc Dung dọa cho sợ.

Thật quá hung hãn, trực tiếp dùng những từ như "tiểu nhi" để gọi người.

Chương 20

Chưa nói đến việc Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, Thập Nhị Tổ Vu do Bàn Cổ tinh huyết hóa thành, những lời lẽ như vậy dù đặt lên người ai, người đó cũng không thể chấp nhận được.

"Hỗn trướng!!!" Trong Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến mức bộ râu dài màu trắng cũng phải run lên, Thông Thiên với dung mạo trẻ trung tuấn tú cũng sầm mặt lại.

Lần đầu tiên, ngay cả Lão Tử tính tình điềm đạm nhất, nhẫn nại nhất cũng không nhịn được mà văng tục, đủ biết câu nói đó có sức sát thương lớn đến mức nào đối với Tam Thanh.

So sánh giữa câu "quan ta thí sự" của Tiêu Vân và câu "Tam Thanh tiểu nhi" của Chúc Dung, sức sát thương quả thực không cùng một đẳng cấp.

"Lũ tiểu nhi Tam Thanh mau ra đây chịu chết!!!" Chúc Dung dường như chửi đã thành nghiện, rời khỏi bộ lạc, tiến gần đến Côn Luân Sơn chửi mắng không ngớt, giọng nói vang dội, sức xuyên thấu cực mạnh, không ngừng lan ra bốn phương tám hướng, người xung quanh đều có thể nghe thấy.

Trong chốc lát, không ít người trong Hồng Hoang đều có sắc mặt trở nên kỳ quái.

Phải biết rằng bây giờ Tam Thanh là đệ tử của Thánh nhân, sau này nhất định sẽ trở thành tồn tại Thánh nhân.

Trừ Tiêu Vân ra, ai gặp mà không tôn xưng một tiếng sư huynh?

Đối với họ không dám mạo phạm, cũng không dám phóng túng,

nhưng Chúc Dung thì hay rồi, trực tiếp chửi ầm lên, chửi những lời khó nghe, sợ người xung quanh không biết nên cố ý nói to.

Trong chốc lát không ít người đều bị thu hút, trốn ở xa xem kịch.

Kết quả trận chiến này thế nào không rõ, nhưng sau này Tam Thanh chắc chắn sẽ có thêm một biệt danh, Tam Thanh tiểu nhi.

Ba người Tam Thanh yêu mặt mũi, xem trọng thể diện gần như tức giận đến nổ tung tại chỗ, ba huynh đệ ngầm hiểu ý nhau nhìn đối phương một cái, rồi lao ra khỏi Ngọc Hư Cung.

"Chúc Dung, ngươi không ở Bất Chu Sơn tu hành cho tốt, lại dám đến Côn Luân Sơn của ta gây sự!!!" "Gây sự?

Hahaha!!!" Chúc Dung cười lớn, trong tiếng cười đầy vẻ khinh thường, lúc này Chúc Dung là một người khổng lồ lửa, đứng trên đại địa Hồng Hoang, nhìn từ xa Tam Thanh như ba con kiến nhỏ, mắng: "Ba tên tiểu nhi vô sỉ, Bản Tổ vu không có ở bộ lạc, các ngươi lại dám đột kích người trong bộ lạc của ta, giết hại tộc nhân của ta, coi Chúc Dung ta không tồn tại sao?" Miệng thì một câu tiểu nhi, lại một câu tiểu nhi, như thể Tam Thanh là con của Thập Nhị Tổ Vu vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn nổi nữa.

Trong Tam Thanh, y vốn là người nóng tính nhất, làm sao nhịn được, nếu nhịn thì sau này Tam Thanh còn có thể lăn lộn ở Hồng Hoang nữa không?

"Tìm chết!!!" Chửi người không phải là sở trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y nổi giận, trực tiếp ra tay với Chúc Dung.

Thân ngoại hóa thân, một người khổng lồ xuất hiện, lao về phía Tổ vu Chúc Dung.

"Đạo hữu, ai có thể giành thắng lợi?" Phục Hy tò mò nhìn về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân đang nhìn chằm chằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chúc Dung, đối với việc Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng thân ngoại hóa thân để đối phó Chúc Dung có chút buồn cười.

Bắt nạt Đại vu, tưởng rằng Tổ vu cũng dễ bắt nạt sao, dùng chiêu này đối phó Tổ vu, quả thực là đang tự tìm áp lực.

Nghe Phục Hy hỏi, hắn liền cười nói: "Nguyên Thủy sẽ chịu thiệt, Chúc Dung không dễ đối phó như vậy đâu, đừng thấy Thập Nhị Tổ Vu cảnh giới thấp, nhưng đánh rồi mới biết sự đáng sợ của họ.

Người tu hành chúng ta, nếu trong tay không có pháp bảo thuận tay, dưới tình huống chênh lệch cảnh giới không lớn, tuyệt đối đừng đi trêu chọc đám người này." Từng người da dày thịt béo, đánh cũng không động, không có pháp bảo thích hợp, chỉ có thể từ từ mài mòn, cách đánh như vậy có bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu uất ức.

Đến lúc đó người khác sẽ nói, nhìn kìa, Thánh nhân Tam Thanh, năm xưa ngay cả một Tổ vu cũng đánh không lại, từ từ mài a mài, khiến người ta xem mà buồn ngủ.

"Ầm!!!" Thân ngoại hóa thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Chúc Dung một chưởng đánh nát, y cười lớn đầy khinh miệt.

"Hahaha, lũ tiểu nhi Tam Thanh, các ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Theo Bản Tổ vu thấy, các ngươi đừng làm đệ tử Thánh nhân nữa, ngoan ngoãn rời khỏi Côn Luân Sơn đi, để khỏi mất mặt xấu hổ." "Ngọn lửa thật lợi hại, ta cảm giác như đang đối mặt với một Thái Dương Tinh." Phục Hy thật lòng cảm thán.

Chỉ là lời vừa nói xong, liền bị Tiêu Vân nhìn chằm chằm.

Phục Hy ngẩn người: "Đạo hữu, ta nói sai gì sao?" "Thái Dương Tinh ở đây này?

Chúc Dung so với Thái Dương Tinh cái rắm, nhiều nhất cũng chỉ là một đạo hỏa chi pháp tắc yếu ớt trên người mà thôi, Thái Dương Tinh đâu, Thái Dương Chân Hỏa đâu?" Quả quyết không thể nhịn, ta, Tiêu Vân, là Tam Túc Kim Ô, do Thái Dương Tinh thai nghén sinh ra, trước mặt ta mà nói Chúc Dung giống như một Thái Dương Tinh, ngươi đặt ta, Tiêu Vân, ở đâu?

Phục Hy lập tức khó xử, giải thích: "Đạo hữu đừng tức giận, chỉ là ví dụ, ví dụ mà thôi." "Phụt~~~" Tiêu Vân và Phục Hy hai người như trẻ con cãi nhau, khiến Nữ Oa không nhịn được cười phụt ra, chỉ là giây tiếp theo Nữ Oa không cười nổi nữa.

Tiêu Vân quay đầu nhìn nàng.

"Không tệ, cười lên trông xinh đẹp hơn, sau này rảnh rỗi thì cười nhiều một chút, cả ngày cứ trưng ra bộ mặt lạnh lùng làm gì." "....." Thôi được rồi, lại bắt đầu nữa rồi.

Phục Hy giả vờ không nghe, cũng không nhìn, tiếp tục xem kịch lớn.

Tam Thanh chiến Tổ vu, kịch lớn thế này khó mà được thấy, không thể bỏ lỡ, còn chuyện vặt vãnh giữa Nữ Oa và Tiêu Vân, cứ để họ tự giải quyết đi!

Là huynh trưởng, ta quản nhiều chuyện như vậy làm gì.

Dáng vẻ của Phục Hy nếu để người đời sau biết, nhất định sẽ cảm thán: "Đây mới là phiên bản tiêu chuẩn của anh vợ chứ!!" Mấy ông anh vợ hở một chút là gào lên "dám bắt nạt em gái ta, ta cho ngươi biết tay", căn bản là cuồng em gái!!!

Liếc Tiêu Vân một cái, Nữ Oa không đáp lời, đôi mắt đẹp nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chúc Dung.

Nàng hiểu rõ, nếu không làm vậy, Tiêu Vân chắc chắn sẽ được

đằng chân lân đằng đầu.

“Hahaha, lũ tiểu nhi Tam Thanh chết cho Bản Tổ vu!!!” Chúc Dung một đòn phá vỡ thân ngoại hóa thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bàn tay khổng lồ đầy lửa gần như làm cho không gian trở nên méo mó, nhanh chóng chộp về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“To gan!!!” Nguyên Thủy Thiên Tôn giận mắng một tiếng, phất tay áo, đánh văng tay Chúc Dung ra, chỉ là ngọn lửa rơi đầy trời gần như rơi vào trong Côn Luân Sơn.

Lửa rơi đến đâu, nơi đó bùng cháy một trận lửa lớn, lửa lớn không ngừng thiêu đốt, những sinh linh không kịp thoát thân đều gặp nạn, dùng từ sinh linh đồ thán để hình dung, không hề quá đáng.

Cái gọi là Khoa Phụ đuổi mặt trời thực ra không đáng được ca ngợi, phải biết tại sao Khoa Phụ lại đuổi mặt trời?

Không phải vì một lượng lớn tộc nhân Vu tộc bị mười con Kim Ô nhỏ thiêu chết quá nhiều sao, nếu không thì mười con Kim Ô nhỏ làm gì, liên quan quái gì đến Khoa Phụ, cần gì phải cứ bám riết mười con Kim Ô nhỏ không buông, cuối cùng lại bị thiêu sống?

Cho nên a, cũng đừng sùng bái Hậu Nghệ bắn mặt trời, người ta vì tộc nhân mà bắn mặt trời, không phải vì hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang.

Hai bên đánh qua đánh lại vô cùng náo nhiệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dùng đủ mọi thủ đoạn.

So sánh ra, Chúc Dung có vẻ đơn điệu hơn, không phải quyền đấm thịt nát thì cũng là lửa cháy, cách chiến đấu của Tổ Vu thật sự có chút đơn điệu, một chữ thôi, liều!

Hai người đánh nhau không thể tách rời, trông như kẻ tám lạng người nửa cân, không ai hơn ai, chẳng qua chỉ là đang tiêu hao, tuy

đánh đến kinh thiên động địa, cảnh tượng cực lớn, nhưng thực sự là đang tiêu hao.

Bởi vì trong thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

Chúc Dung đánh không lại bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhất thời không phá được bản thể của Chúc Dung, hai người cứ thế giằng co.

Chỉ là trong mắt người ngoài thì lại khác.

Không ít người bị trận chiến thu hút, bị tiếng gầm của Chúc Dung thu hút đến vây xem, đều nhìn đến trợn mắt há mồm.

Phải biết danh tiếng của Tam Thanh ở Hồng Hoang rất lớn, đệ tử của Thánh nhân, Thánh nhân định sẵn, đi đâu cũng cao hơn người khác một bậc, nhưng bây giờ thì sao, lại đánh với một vị Tổ vu bất phân thắng bại.

Trông bộ dạng này trong thời gian ngắn không phân được thắng bại, trong Hồng Hoang có mấy người có thể sánh vai với Tam Thanh?

Nhưng Tổ vu thì sao?

Cả Vu tộc có tới mười hai Tổ vu, Chúc Dung không phải là người mạnh nhất.

Nếu mười hai Tổ vu cùng ra tay, trời ơi, ai có thể chống đỡ?

Con đường của Yêu tộc ở đâu?

Nhìn Chúc Dung cảnh giới kém hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng lại có thể đánh với đối phương bất phân thắng bại, Phục Hy bỗng nhiên nảy ra một vấn đề.

Tổ vu mạnh mẽ như vậy, những đại yêu của Yêu tộc căn bản không chống đỡ nổi, thử hỏi con đường của Yêu tộc nên đi thế nào?

Cục diện Vu Yêu lưỡng tộc hiện nay, Đại vu dẫn theo tộc nhân Vu

tộc và Yêu tộc tư sát, Thập Nhị Tổ Vu căn bản lười để ý, không coi Yêu tộc ra gì.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu xuất động, Yêu tộc căn bản không thể chống cự.

Thêm nhiều đại yêu nữa có thể kéo chân Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cuối cùng sẽ chết bao nhiêu, không ai có thể đảm bảo.

Nghĩ đến đây, trái tim Phục Hy không hiểu sao trở nên nặng trĩu.

Tuy thêm nhiều đại yêu đang mạnh lên, nhưng Thập Nhị Tổ Vu cũng đang mạnh lên, cứ tiếp tục kéo dài như vậy, Yêu tộc căn bản không có vốn liếng để đối kháng với Vu tộc.

"Đạo hữu, Tổ vu thật sự khó đối phó như vậy sao?" Chú ý đến tâm trạng của Phục Hy trở nên sa sút, Nữ Oa nhíu mày, mở miệng hỏi.

Thực ra nàng không hiểu tại sao Phục Hy lại để ý đến chuyện của Yêu tộc như vậy, luôn đặt mình vào lập trường của Yêu tộc để suy nghĩ những vấn đề này, cuối cùng tự gây phiền não cho mình.

Nhìn huynh trưởng tâm trạng sa sút như vậy, Nữ Oa cũng không biết nên an ủi thế nào, bất đắc dĩ, đành phải ra tay từ chỗ Tiêu Vân.

Thật hiếm thấy, nàng lại chủ động tìm ta!

Tiêu Vân không chú ý đến sự bất ổn của Phục Hy, ánh mắt vẫn đặt trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chúc Dung, trả lời: "Cũng được, trong Thập Nhị Tổ Vu, Chúc Dung không phải là người mạnh nhất, nếu gặp phải Đế Giang, Huyền Minh những Tổ vu này phải cẩn thận một chút, không phát hiện ra sao?

Nguyên Thủy tranh đấu với Chúc Dung chịu thiệt ở chỗ, trong tay không có pháp bảo thuận tay, nếu có pháp bảo thích hợp, phá vỡ chân thân của Tổ vu, Nguyên Thủy có thể giành thắng lợi, sẽ không như hiện tại đánh bất phân thắng bại." "Thực ra, không có pháp bảo, chỉ

bằng thực lực bản thân có thể đánh với một vị Tổ vu thành ra thế này, đủ để chứng minh thực lực của đối phương mạnh mẽ." Nói một câu không khách khí, cả Hồng Hoang có mấy người làm được điều này.

Trừ Tam Thanh ra, còn đếm được mấy người nữa?

"Cũng đúng, nếu có pháp bảo thích hợp trong tay, người của Yêu tộc cũng có thể chiến một trận với Thập Nhị Tổ Vu?" Phục Hy mắt sáng lên.

Tiêu Vân không nói gì.

"Nếu có pháp bảo thích hợp, ngươi cũng có thể chiến một trận với Chúc Dung, đương nhiên, cây đàn kia thì đừng lấy ra, sẽ bị Chúc Dung đánh nát." Phục Hy có pháp bảo cộng sinh, một cây cổ cầm, nhưng thật sự cầm thứ đó mà đối đầu cứng với Chúc Dung, pháp bảo chắc chắn không chịu nổi.

"Ai~~" Phục Hy nghe hiểu rồi, có pháp bảo tốt, chỉ cần thực lực bản thân không kém, đầu óc không có vấn đề là có thể chiến một trận với Tổ vu, nhưng pháp bảo tốt... làm gì có dễ lấy như vậy?

Tiêu Vân cười cười không nói gì, bây giờ không phải là thời điểm Hồng Quân phân bảo, có một số bí mật không thể nói, nếu không chắc chắn sẽ bị Hồng Quân để mắt tới, thậm chí bị Thiên Đạo để mắt tới.

Nhắc đến pháp bảo, ánh mắt Nữ Oa nhìn Tiêu Vân đã thay đổi, mang theo vài phần phẫn nộ và bất đắc dĩ, cũng có chút oán trách.

Bởi vì nàng vốn có thể có được một món pháp bảo thuận tay, lại bị Tiêu Vân ngang nhiên chiếm đoạt.

Hai bàn tay khổng lồ va chạm, một trong hai bàn tay khổng lồ vỡ tan, chấn động khiến xung quanh sụp đổ không ít, cũng may là địa chất Hồng Hoang kiên cố, nếu đổi lại là Trái Đất, đã nổ tung từ lâu rồi.

“Hahaha. .....” Chúc Dung cười lớn một tiếng.

“Lũ tiểu nhi Tam Thanh cũng chỉ đến thế mà thôi!!!” Đệ tử của Thánh nhân thì sao, ngay cả Chúc Dung ta cũng đánh không lại, còn bảo Chúc Dung ta dời bộ lạc đi?

Đơn giản là nằm mơ!!!

Đáng ghét, đáng hận!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến xanh mặt, nhưng chẳng có tác dụng gì, thực lực không hề yếu, mỗi lần cảm thấy sắp chiếm được thế thượng phong, lại cứng rắn không làm gì được chân thân của Tổ vu Chúc Dung, khiến cho trận chiến biến thành trận chiến tiêu hao, ngươi tới ta đi, khó phân thắng bại.

“Bắt lấy!!” Chúc Dung một câu Tam Thanh tiểu nhi, lại một câu Tam Thanh tiểu nhi, sớm đã khiến Lão Tử và Thông Thiên không nhìn nổi nữa.

Nếu không sợ người khác chế giễu, Tam Thanh cần phải liên thủ ba đánh một mới đối phó được một Tổ vu Chúc Dung, hai người họ đã ra tay rồi.

Nếu Lão Tử và Thông Thiên cũng ra tay, Chúc Dung sớm đã gục ngã rồi.

Tổ vu có mạnh mẽ đến đâu, không có pháp bảo thuận tay thì sao, ba người liên thủ các loại thần thông ném xuống, cũng có thể ném cho Chúc Dung nửa sống nửa chết.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chiến đấu, Lão Tử và Thông Thiên cũng không tiện xen vào.

Mắt thấy Chúc Dung ngày càng kiêu ngạo, Lão Tử thực sự không nhìn nổi nữa, đành phải ném Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp qua, cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn dùng.

Mặc dù Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp là chí bảo phòng ngự, không phải chí bảo công kích, nhưng lúc này không có lựa chọn nào khác, chí bảo công đức, chí bảo phòng ngự cũng cứ cầm lấy mà nện cho ta!!

Nện chết cho ta!!

Nện chết cái tên khốn miệng đầy phân này.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn Côn Luân Sơn tan hoang, nhìn Tam Thanh tức giận đến nhảy dựng lên, không khỏi nhíu mày.

Chương 21

Không ngờ mọi chuyện lại diễn biến thành thế này, theo như Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn, Thập Nhị Tổ Vu không nhanh như vậy đã phân gia, tách ra, bộ lạc của Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ được thành lập xung quanh Bất Chu Sơn.

Không giống như bây giờ, một cái ở đông, một cái ở tây, thành lập lung tung, nơi nào có địa phương tốt, nơi nào có thức ăn dồi dào, thì đặt bộ lạc ở đó, quả là loạn xạ.

Thiên số thay đổi, tất cả đều thay đổi theo.

Mâu thuẫn giữa Vu tộc và Tam Thanh, thậm chí đánh nhau, chuyện vốn không nên xảy ra, lại vì thiên số thay đổi mà xảy ra.

Càng tức giận hơn là, tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện lại đang xem kịch, suốt ngày không làm gì, khiến Hồng Quân dù muốn tìm phiền phức cũng đành bất lực.

Nếu cứ không làm gì, sự phát triển của Hồng Hoang có thể sẽ ngày càng hỗn loạn.

Côn Luân Sơn không tốt, phương Tây e rằng cũng không khá hơn, bộ lạc Cộng Công gần như đã cắt đứt con đường của phương Tây!

Phải biết rằng phương Tây kể từ sau trận đại chiến giữa Tam tộc và một đám đại lão hóa hình sớm nhất dưới trướng La Hầu ma giáo, sinh linh thưa thớt, linh khí mỏng manh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không ngừng từ phương Đông cướp một số thứ về.

Nhưng bây giờ bộ lạc Cộng Công, lại tọa lạc ở nơi giáp ranh với phương Tây.

Những thứ mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cướp được, chính là những

thứ Vu tộc cần, làm như vậy chẳng khác nào đang cướp đoạt thức ăn để sinh tồn của Vu tộc, người ta mà chịu buông tay mới là lạ.

E rằng không bao lâu nữa, cảnh tượng tương tự như trận đại chiến giữa Chúc Dung và Tam Thanh hôm nay, sẽ được diễn ra ở phương Tây.

So với Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nếu bây giờ gặp phải Tổ vu thì không cứng rắn được như vậy.

Thực lực không đủ, lấy gì mà cứng rắn?

Một bước sai, bước nào cũng sai.

Thiên số rốt cuộc vì sao lại thay đổi?

Hồng Quân vẫn đang thôi diễn, đáng tiếc không thu được kết quả gì, ngược lại còn khiến Hồng Hoang bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo phát triển ban đầu, nếu tiếp tục mặc kệ, chỉ càng thêm hỗn loạn, cuối cùng loạn thành một nồi cháo.

Hồng Quân không muốn ra mặt can thiệp những chuyện này, nhưng thực tế lại ép buộc, không thể không ra mặt.

"Chết cho bần đạo!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang đối kháng với Chúc Dung không chiếm được thế thượng phong, nay có được Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, liền trực tiếp tế pháp bảo, nện về phía Chúc Dung.

Chí bảo phòng ngự thì sao, nện chết người được là pháp bảo tốt.

Có thể ép Tam Thanh đến mức này, không thể không nói Chúc Dung có chút bản lĩnh.

Chỉ là đầu óc không được tốt lắm, quá dễ nổi giận, một khi tức giận sẽ mất đi lý trí, sau khi mất đi lý trí dễ làm ra những hành động ngu ngốc, ví dụ như bây giờ.

Thấy Lão Tử đưa Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp cho Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng, nện về phía mình, Chúc Dung cười lạnh một tiếng, trực tiếp dùng chân thân Tổ vu để đối đầu với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp.

"Chúc Dung thua rồi." Thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp xuất hiện, Tiêu Vân biết kết quả đã rõ.

Chúc Dung né tránh một chút còn có thể đánh, cứ thế liều mạng lao lên, không thua cũng khó.

"Phá cho Bản Tổ vu!!!" Chúc Dung như một ma thần, hỏa chi pháp tắc quấn quanh thân, đối mặt với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đang không ngừng lớn lên như một ngọn núi bay về phía mình, đấm một quyền lên đó.

Chúc Dung sẽ nhanh chóng biết hành vi của mình ngu ngốc đến mức nào, cái mai rùa số một Hồng Hoang này không dễ phá vỡ như vậy.

"Ầm ầm ầm!!!" Chân thân Tổ vu khổng lồ va chạm với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, bảo tháp màu vàng tỏa ra ánh sáng chói lọi, gần như chiếu sáng cả mấy triệu dặm xung quanh thành một màu vàng, trong nháy mắt, ánh vàng thậm chí còn che lấp cả màu sắc của ánh mặt trời, biến mấy triệu dặm xung quanh thành một thế giới màu vàng.

Một tiếng gầm giận dữ, chân thân Tổ vu to lớn bay ra ngoài, một lần đối đầu cứng, Chúc Dung đã chịu thiệt lớn, bị đụng bay ra ngoài.

"Trấn cho ta!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã ôm một bụng tức giận, được thế không tha người, khống chế Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp tiếp tục nện về phía Chúc Dung, dường như cảm ứng được hoạt động nội tâm của Lão Tử.

Nện cho ta, nện chết cho ta!!!

"Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp thật mạnh!!" Nhìn Chúc Dung vốn không thể địch nổi lại bị đụng bay ra ngoài bị thương, Phục Hy nuốt nước bọt, kinh ngạc nhìn bảo tháp màu vàng kia.

Tiêu Vân cười cười, nói: "Công đức Bàn Cổ khai thiên có được, một phần rơi vào nguyên thần, thai nghén ra Tam Thanh, phần còn lại ngưng tụ thành Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, có thể không mạnh sao?" Gọi nó là chí bảo phòng ngự mạnh nhất Hồng Hoang không hề quá đáng, cũng chỉ có Thái Cực Đồ kia mới có thể so sánh." Thực ra mọi người đều bỏ qua một vấn đề.

Tại sao Hồng Quân phân bảo lại đưa Thái Cực Đồ cho Lão Tử, trong tay Lão Tử đã có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, chẳng lẽ Lão Tử chỉ xứng làm con trâu máu số một Hồng Hoang, ai cũng không động vào được loại đó!

Lại còn đưa Thái Cực Đồ.

Nếu Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn trao đổi, Nguyên Thủy Thiên Tôn được Thái Cực Đồ, Lão Tử được Bàn Cổ Phiên, một công một thủ hai đại chí bảo trong tay, e rằng không còn chuyện của Thông Thiên nữa.

Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại, nhưng có thể đánh vỡ Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp không?

Đánh không vỡ, chỉ chờ bị Lão Tử từ từ tiêu hao đến chết.

Căn bản không cần phải bày trò tứ thánh phá Tru Tiên.

Đương nhiên, Lão Tử không thể làm như vậy, dù có Bàn Cổ Phiên trong tay cũng sẽ không làm như vậy, nếu không thời kỳ Phong Thần, một mình Lão Tử ra tay là được rồi, cần gì phải bốn vị Thánh nhân cùng xuất động?

Tứ thánh cùng ra tay, cái nồi đen này mọi người cùng gánh, pháp bất trách chúng, một chọi một mượn Bàn Cổ Phiên, đi đối đầu với Thông Thiên, cuối cùng Hồng Quân sẽ đổ trách nhiệm lên đầu ai?

Thông Thiên hay Lão Tử?

Nhìn lại quá trình phát triển vô số năm của Hồng Hoang, Lão Tử âm người không ít lần, nhưng có lần nào mạnh mẽ ra mặt, có ví dụ nào một mình gánh nồi đen không?

Không có.

Lần nào cũng sẽ kéo theo người khác.

"Đáng tiếc loại chí bảo đó không phải người bình thường có thể có được." Phục Hy cười cười, không còn rối rắm về vấn đề này nữa.

"Cũng đúng." Những pháp bảo này trong thời kỳ Long Phượng lưỡng kiếp đều đã xuất hiện cả rồi, Tiêu Vân cũng không sợ lảm nhảm vài câu sẽ bị Hồng Quân ghi nhớ, dù sao không ít người đều biết đồ vật ở trong tay ai, tại sao lại sợ người ta lảm nhảm, còn việc có lấy được hay không, chỉ có trời mới biết.

Lời nói không sai, nhưng Phục Hy và Nữ Oa nhớ rằng Tiêu Vân đã từng dùng Hỗn Độn Chung để đối đầu với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, phòng ngự của Hỗn Độn Chung so với những chí bảo này thì thế nào?

Một vấn đề đáng để suy ngẫm.

"A a a!!

Tên tiểu nhi Nguyên Thủy, Bản Tổ vu muốn giết ngươi!!!" Bị nện đau, bị thương, Chúc Dung gầm lên liên tục, chỉ là người bị chửi từ cả ba người Tam Thanh biến thành chỉ chửi một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì là do pháp bảo của y nện bị thương.

Về phần pháp bảo của ai, Chúc Dung không có tâm tư cũng lười đi nghĩ, dù sao cái nồi này Nguyên Thủy Thiên Tôn gánh.

Chiêu này chơi thật 6!!

Ta cho ngươi một cú đúp!!

Tiêu Vân nhìn Lão Tử, nở một nụ cười đầy ý vị, tiểu tử này, giá trị thù hận đều chuyển hết lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, Lão Tử đã thành công thoát thân.

"....." Tiêu Vân nhìn một cách đầy ý vị, Lão Tử trong lòng có chút không vui, nhíu mày, không đáp lời, tiếp tục nhìn hai người đang đại chiến.

Có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp trong tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn như cá gặp nước, cầm bảo tháp vô cùng hung hãn, nện Chúc Dung không có chút sức lực nào để chống trả.

Sự chuyển biến khiến người ta kinh ngạc, phải biết trước đó hai người đánh bất phân cao thấp, không ai chiếm được lợi thế, nhưng bây giờ có pháp bảo trong tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn như thể đã ăn phải thuốc tăng lực, đánh Chúc Dung liên tiếp bại lui, toàn thân đầy thương tích.

Từ đó có thể thấy tầm quan trọng của pháp bảo.

"Hỗn trướng, bần đạo giết ngươi!!!" Từ bị chửi cả ba người, biến thành một mình chịu chửi, có thể biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tức giận đến mức nào, khống chế Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp nện loạn xạ.

"Hahaha, tên tiểu nhi Nguyên Thủy mượn pháp bảo của người khác, có bản lĩnh gì, có gan thì đấu một trận với Bản Tổ vu!!" Vết thương của Chúc Dung ngày càng nặng, nhưng miệng lại không hề có ý định thả lỏng, vẫn tiếp tục chửi mắng không ngớt.

Nhưng càng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tức giận, nện càng hung, khiến những người xem kịch cũng phải giật mí mắt, ai cũng không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có một mặt cuồng bạo như vậy.

Cán cân thắng lợi từ lúc Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp xuất hiện đã bắt đầu nghiêng, và là loại trượt thẳng một mạch, Chúc Dung biết mình không làm gì được pháp bảo đó, nhưng cũng sẽ không cúi đầu nhận thua.

"Hahaha, tên tiểu nhi Nguyên Thủy có gan thì giết Bản Tổ vu đi, a!!" Mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đỏ ngầu vì tức giận, thật sự đã có ý định giết chết Chúc Dung.

Ngay lúc Chúc Dung bị thương, thương thế không nhẹ, đang định thừa thắng xông lên, ai ngờ Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đột nhiên không còn bị khống chế, bay trở về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạc nhiên quay đầu nhìn Lão Tử, không hiểu tại sao Lão Tử đột nhiên thu hồi pháp bảo, y thậm chí đã có chút quyến luyến cảm giác này rồi.

Thật sảng khoái!!

Thật thoải mái!!

Đáng tiếc không phải là đồ của mình, vĩnh viễn cũng không phải là của mình, Lão Tử có thể tùy thời thu hồi quyền khống chế Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, thu hồi pháp bảo.

"Sư đệ, đủ rồi!!" Trong lòng nghĩ là một chuyện, có thể thật sự giết chết Chúc Dung hay không lại là một chuyện khác!

Chưa nói Chúc Dung chỉ bị thương, chưa đến mức sắp bị giết, dù thật sự như vậy, Lão Tử có dám để Nguyên Thủy Thiên Tôn giết Chúc Dung không?

Rõ ràng là không dám.

Nếu không thì cứ chờ các Tổ vu khác đến Côn Luân Sơn báo thù đi.

Không cần các mười một Tổ vu khác báo thù, với tính cách của Chúc Dung, tuyệt đối thà tự bạo, cũng không chịu bị nện chết, nếu phát hiện thương thế quá nặng không còn sức chiến đấu, tuyệt đối sẽ chọn tự bạo, đến lúc đó cả Bất Chu Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sẽ gặp nạn.

Uy lực của Tổ vu tự bạo mạnh đến đâu, nhìn kết quả cuối cùng của đại chiến Vu Yêu là biết.

Đáng tiếc Lão Tử không biết những điều này, nếu biết tính cách của Tổ vu táo bạo như vậy, tuyệt đối không dám tùy ý cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn pháp bảo.

"Hừ!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng bất mãn, nhưng cũng không thể trở mặt với Lão Tử, chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Lão Tử không để ý, bay đến trước mặt Chúc Dung, lạnh lùng nói: "Bộ lạc Chúc Dung của ngươi nên sớm dời đi thì hơn, để tránh tái diễn tranh chấp, lời nói đến đây thôi, đi đi." Giọng điệu như đang đuổi ăn mày, khiến Chúc Dung cười lớn.

"Côn Luân Sơn là đạo trường của Tam Thanh, Vu tộc ta cũng không có ý mạo phạm, nhưng nơi này là ngoài Côn Luân Sơn, Tam Thanh đạo nhân vô cớ xông vào bộ lạc Chúc Dung của ta, đánh bị thương Đại vu của bộ lạc ta, giết hại tộc nhân của bộ lạc ta, chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu!!" "Người Vu tộc ta, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự thỏa hiệp nào!!!" Chúc Dung cười lớn rời đi, dời bộ lạc đi ư?

Có thể không?

Tam Thanh cứ chờ đó.

Thật sự coi Vu tộc ta không có ai sao?

Chúc Dung ta đánh không lại, nhưng ta có thể gọi người.

Thập Nhị Tổ Vu là một thể, cùng nhau đối kháng ngoại địch, không có bất kỳ vấn đề gì.

Rõ ràng, đối với Tam Thanh mà nói, phiền phức lớn hơn, còn ở phía sau.

Nhìn Chúc Dung bước đi, Lão Tử rối rắm.

Chết tiệt, sao lại vô duyên vô cớ đối đầu với Vu tộc rồi?

Tam Thanh chỉ muốn tĩnh tu, chứng đạo thành Thánh, không muốn có mâu thuẫn với Vu tộc, dù có đánh chết ta cũng không làm.

"Các vị đã xem đủ chưa?" Gây ra một thân rắc rối, lại có một đám người xem kịch, khiến Lão Tử không vui.

Tiêu Vân thì thôi, không dễ gây sự, nhưng đám người xem kịch ở vòng ngoài kia là sao?

Thực lực yếu, cũng dám xem kịch?

Không mau cút đi!!!

Lão Tử không vui rồi.

Những người xem kịch kia lập tức tan tác, Tam Thanh không làm gì được Tiêu Vân, không có nghĩa là không có cách nào đối phó họ.

Mấy con tôm tép này căn bản không đắc tội nổi Tam Thanh.

"Đi, đi, Đạo chủ bắt đầu đuổi người rồi!!" Tiêu Vân cười đứng dậy, chuẩn bị chuồn đi, kịch hay cũng xem gần xong rồi, Thập Nhị Tổ Vu báo thù không nhanh như vậy đâu.

Hoặc có lẽ sẽ không bùng nổ, bởi vì Hồng Quân có thể sẽ ngăn cản, tiếp tục ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì, đại chiến sẽ không bùng nổ, đến lúc đó lại đến là được, không cần phải cứ chờ đợi.

Chương 22

Biết ngay từ miệng hắn không nghe được lời hay ý đẹp!!

Lão Tử mặt đen như than, nhìn Tiêu Vân dẫn Phục Hy và Nữ Oa rời đi.

"Đáng ghét, Nữ Oa sư muội tại sao lại đi cùng với hạng người như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày khó chịu.

Thông Thiên trong lòng thở dài, chuyện giữa người khác, quản nhiều làm gì?

Hơn nữa ngươi dám chắc không có nguyên nhân của mình trong đó?

Một câu "thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp chi bối" đã đắc tội chết Yêu tộc, Nữ Oa chẳng lẽ không phải là người của Yêu tộc?

May mà lúc đó Tiêu Vân không có ở đó, nếu không chắc chắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

Lão Tử lườm Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, lạnh giọng nói: "Trở về!!" Một trận đại chiến kết thúc, chuyện Tam Thanh chiến Tổ vu nhanh chóng bị đồn thổi khắp nơi, vô số người trong Hồng Hoang đều bàn tán xôn xao.

Thập Nhị Tổ Vu sau khi nghe tin, không khỏi cười lớn, rồi lại bắt đầu tức giận, cười vì Chúc Dung chịu thiệt, ăn quả đắng, tức vì Tam Thanh không coi Thập Nhị Tổ Vu ra gì, bảo bộ lạc Chúc Dung dời đi.

Thật sự tưởng mặt mũi Tam Thanh lớn lắm sao.

Thập Nhị Tổ Vu không hề để lời nói đó vào lòng, thêm nhiều Tổ vu nữa đang chờ đợi, chờ Chúc Dung dưỡng thương trở về.

Chúc Dung không đến Bàn Cổ thần điện cầu cứu, họ sẽ không tùy tiện ra tay, nếu không họ đã đi giúp đỡ, chứ không phải đi khiêu khích Chúc Dung.

"Cộng Công, nghe nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là đệ tử của Thánh nhân, thỉnh thoảng thích chạy đến địa bàn của ngươi cướp đồ, tại sao không thấy ngươi có động tĩnh gì?" Rảnh rỗi không có việc gì, Huyền Minh nhắc đến một chuyện.

Cộng Công mở mắt, giận dữ nói: "Ai nói?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có gan lớn như vậy sao?

Bản Tổ vu không xé xác chúng ra!!

Chúc Dung thực lực kém, không địch lại đệ tử của Thánh nhân, đó là hắn vô dụng, Bản Tổ vu không sợ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, để chúng dám đến, Bản Tổ vu xé xác chúng ra." "Hy vọng tài năng khoác lác của ngươi có thể tỷ lệ thuận với thực lực." Cường Lương cười hắc hắc, khiến Cộng Công tức giận đến mức muốn lao lên đánh một trận.

"Hừ, các ngươi sẽ thấy, từ từ tu luyện, Bản Tổ vu không có tâm tư đó, ta đi trấn giữ bộ lạc, để tránh bị lũ tiểu nhi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đánh lén." "Mấy tên đệ tử của Thánh nhân này, không phải là thứ tốt, thích chơi trò âm hiểm." Tiến vào Hồng Hoang xem được một trận kịch lớn, chuyến đi này thật đáng giá, Tiêu Vân hài lòng thỏa mãn chia tay Nữ Oa và Phục Hy, trở về Thái Dương Tinh.

"Chăm sóc Hoàng Trung Lý cho tốt, tích lũy thêm một ít quả, thêm vào những thứ khác, luyện chế linh tửu, ngoài ra, nếu Hồng Hoang có đại sự gì xảy ra, phải thông báo cho ta ngay lập tức." Rảnh rỗi không có việc gì, Tiêu Vân quyết định tiếp tục tu hành, chuyện luyện chế linh tửu giao cho Tây Vương Mẫu làm.

Là một tiểu thị nữ, đây là công việc của nàng.

Chu kỳ trưởng thành của Hoàng Trung Lý quá dài, về mặt này không thể so sánh với Bàn Đào, Nhân Sâm Quả.

Nhân Sâm Quả, Bàn Đào mấy nghìn năm có thể chín một lần, nhưng Hoàng Trung Lý thì không, thứ này vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, vạn năm mới chín, một lần chỉ có chín quả.

May mà chậm có cái lợi của chậm, quả Hoàng Trung Lý không phải là thứ mà Bàn Đào và Nhân Sâm Quả có thể so sánh.

Thích hợp dùng để luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Cửu Chuyển Kim Đan không phải là độc quyền của Lão Tử, cũng có thể dùng các loại dược liệu khác nhau để luyện chế, nhưng hiệu quả luyện chế từ Hoàng Trung Lý là tốt nhất, Lão Tử giỏi luyện đan, không có nghĩa là chỉ có ông ta mới có thể luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, dược liệu đủ, Tiêu Vân cũng có thể luyện chế.

Chỉ là không muốn mà thôi, có công phu luyện đan, không bằng luyện chế thêm một ít linh tửu còn hơn.

Linh tửu không phải là rượu của thế gian phàm trần sau này, cần phải luyện chế mới có được.

"Vâng, nô tỳ ghi nhớ." Dùng Hoàng Trung Lý và những thứ quý giá khác để luyện chế linh tửu, không thể không nói, cả Hồng Hoang cũng chỉ có Tiêu Vân mới phá gia chi tử như vậy, Tây Vương Mẫu không nỡ, nhưng không nỡ cũng không có cách nào, Tiêu Vân đã ra lệnh, chỉ có thể làm theo.

Vở kịch lớn Tam Thanh đại chiến Chúc Dung đã kết thúc, Hồng Hoang cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng thu thập được một số phiên bản của trận chiến, khiến Tam Thanh tức đến đỏ mặt tía tai.

Suốt ngày người trong Hồng Hoang phần lớn đều đang truyền tai

nhau, pháp bất trách chúng, khiến họ biết cũng đành bất lực, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Không thể tùy ý nghị luận Thánh nhân, nhưng hiện tại Tam Thanh không phải là Thánh nhân, đối với chuyện này không có cách nào ngăn cản.

Trừ khi đợi xem ai đang loan tin bậy bạ thì giết người đó, truyền ra hung danh, mới có thể ngăn cản.

Nhưng làm như vậy, danh tiếng của Tam Thanh sẽ trực tiếp thối nát, sau này làm sao truyền đạo?

Nếu không phải để truyền bá đạo thống của Đạo giáo, Hồng Quân thu đồ đệ làm gì?

Phải biết rằng đồ đệ đều là những tồn tại chuyên báo hại sư phụ, phải tận tâm dạy dỗ, cho lợi ích, phân phát pháp bảo để phòng thân, đồ đệ có phiền phức sư phụ phải ra mặt giải quyết, đừng nói là lo lắng đến mức nào.

Phương Đông truyền tai nhau rầm rộ, phương Tây cũng vậy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thường xuyên chạy sang phương Đông cướp đồ sau khi biết được những tin tức này đã tụ lại với nhau.

"Sư đệ, Thập Nhị Tổ Vu quả thực không dễ trêu chọc, nhưng bộ lạc Cộng Công lại tọa lạc ở nơi giáp ranh với địa phương của chúng ta, phải làm sao bây giờ." Linh căn, linh thảo, nhân khẩu, pháp bảo vân vân tất cả đều là những thứ phương Tây cần, nhưng bây giờ bộ lạc Cộng Công làm như vậy, làm sao đi phương Đông lấy đồ?

Không mang đồ của phương Đông về phương Tây, phương Tây làm sao phồn vinh?

"Sư huynh yên tâm, người Vu tộc kia coi trọng thức ăn, chúng ta chỉ cần không bắt người của Yêu tộc, không động đến một ít linh căn

linh thảo là được, không có trở ngại lớn, tuy thiếu đi một ít đồ tốt, nhưng cũng tốt hơn là lúc này xảy ra mâu thuẫn với Vu tộc." Tiếp Dẫn đang phiền não, Chuẩn Đề lại không để trong lòng.

Trong lòng y, chỉ cần gạt những thứ đó sang một bên, tin rằng Vu tộc cũng sẽ không cố ý làm khó.

Chỉ là Chuẩn Đề không ngờ, Cộng Công thật sự chuẩn bị làm khó, vì muốn thể hiện mình có thể đánh bại đệ tử của Thánh nhân, tranh giành với Chúc Dung.

Mọi việc đều phải tranh cao thấp với Chúc Dung, đó là Cộng Công.

Chúc Dung bị đệ tử của Thánh nhân đánh bại, ta, Cộng Công, lại có thể đánh cho đệ tử của Thánh nhân chạy trối chết, đủ để chứng minh ta, Cộng Công, mạnh hơn Chúc Dung.

Thêm vào sự trêu chọc của các Tổ vu khác, khiến Cộng Công trực tiếp rời khỏi Bàn Cổ thần điện trở về bộ lạc, chờ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến cửa.

Không gây sự thì tốt, nếu gây sự thì chắc chắn sẽ khiến chúng không ngóc đầu lên được.

May mà trong thời gian ngắn, ít nhất mọi thứ đều bình tĩnh.

Tam Thanh và Chúc Dung trên Côn Luân Sơn gây ra chuyện lớn như vậy, đã nhắc nhở Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người trong thời gian ngắn cũng không đến phương Đông gây sự.

Thời gian bình tĩnh cứ thế trôi qua, cho đến khi lần giảng đạo thứ ba ở Tử Tiêu Cung bắt đầu, Hồng Hoang mới trở nên náo nhiệt.

Thêm nhiều khách nghe giảng lần lượt rời khỏi đạo trường đến Tử Tiêu Cung, Tiêu Vân cũng dẫn theo Tây Vương Mẫu cùng đi.

Tây Vương Mẫu không tồi, chắc chắn sau khi trở về có thể bắt đầu trảm thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sau lần giảng đạo này, số lượng Chuẩn Thánh xuất hiện trong Hồng Hoang không ít, chủ yếu là nhờ Hồng Quân sau lần giảng đạo thứ ba bắt đầu phân bảo, mọi người cướp được pháp bảo, tự nhiên có thể dùng để trảm thi, không giống như lúc giảng đạo lần thứ hai, trừ Tiêu Vân và Lão Tử trảm được một thi, những người khác không phải thực lực không đủ, thì những người thực lực mạnh mẽ, cảnh giới đủ, cũng không thể trảm thi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Ngày càng nhanh rồi." Thu hồi Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân cười tiến vào hư không, phía sau là Tây Vương Mẫu ngoan ngoãn nghe lời.

Cấm chế của Hỗn Độn Chung từng lớp từng lớp bị công phá, Tiêu Vân tin rằng không cần quá lâu, Hỗn Độn Chung sẽ bị hoàn toàn thu phục, lúc đó thực lực của Tiêu Vân có thể trở nên mạnh hơn.

Trong Tử Tiêu Cung, không ít người nhìn Tam Thanh, biểu cảm đều kỳ quái.

Nguyên nhân không gì khác, những năm này, câu cửa miệng "Tam Thanh tiểu nhi" của Chúc Dung gần như đã truyền khắp cả Hồng Hoang, các phiên bản câu chuyện khác nhau cũng cùng lúc lan truyền, khiến Tam Thanh hoàn toàn trở thành người nổi tiếng, chỉ là danh tiếng dường như không tốt.

Như vậy tự nhiên sẽ khiến mọi người dùng ánh mắt kỳ quái đối đãi.

"....." Bị mọi người dùng ánh mắt này nhìn chằm chằm, Tam Thanh tức giận đến mức gần như muốn phát điên, nhưng lại không làm gì được, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đối với Vu tộc thì nổi điên cũng thôi, nếu đối với những người

này cũng nổi giận, chẳng khác nào đang chọc giận đám đông.

Dù là Thánh nhân thì sao, vẫn chưa thành Thánh mà.

Đợi sau khi thành Thánh, chuyện này tự nhiên sẽ biến mất.

Bởi vì mọi người đều biết Thánh nhân không thể đắc tội, trong lòng cũng không còn những suy nghĩ nhỏ nhặt đó nữa.

Mặc dù Thánh nhân đủ mạnh mẽ, cũng không thể biết được tất cả mọi chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, nhưng đều đang ở dưới mắt Thánh nhân, có thể không biết sao?

Có thể che đậy thiên cơ thì tốt, nếu không thể, thì cứ chờ Thánh nhân chiếu cố đi.

Không báo thù chính diện, cũng sẽ âm thầm tính kế hại chết.

Dù sao Thánh nhân cũng cần thể diện, khả năng báo thù công khai không lớn, không có lợi cho việc truyền giáo.

Cả Tử Tiêu Cung dám vui vẻ xem trò cười chỉ có một mình Tiêu Vân, Tam Thanh trực tiếp chọn cách phớt lờ.

Đánh cũng không lại, chửi cũng không lại, có thể làm gì?

Về phần những ân oán này tạm thời ghi vào sổ nhỏ, đợi sau khi thành Thánh rồi tính.

Nào biết chưa thành Thánh nhân, đã không trêu chọc nổi Tiêu Vân, sau khi chứng đạo thành Thánh lại càng không trêu chọc nổi, cái gọi là sổ nhỏ, chỉ có thể mãi mãi giấu trong lòng không lấy ra được.

Trừ Tam Thanh trở thành tiêu điểm, còn có một người không tự tại, đó là Hồng Vân.

Hồng Vân bị một đám người vây trong Ngũ Trang Quán không ra được, những người này không giết Hồng Vân thề không bỏ cuộc, không còn cách nào, Trấn Nguyên Tử chỉ có thể mạnh mẽ dẫn Hồng

Vân rời đi.

May mà thực lực của Trấn Nguyên Tử đã tăng lên không ít, cộng thêm có đại trận của Ngũ Trang Quán hỗ trợ, đánh lui mọi người, nhanh chóng độn vào hư không, mới có thể tiến vào Tử Tiêu Cung.

Dù vậy, trong Tử Tiêu Cung, có không ít người đang nhìn chằm chằm y, trong đó Côn Bằng và Minh Hà lão tổ là gay gắt nhất.

Hai người là những người cấp thiết nhất muốn có được Hồng Mông Tử Khí đó, cũng là những người căm hận Hồng Vân nhất.

Côn Bằng không cần phải nói, vì Hồng Vân mà mất đi chỗ ngồi, mất đi thánh vị, trong lòng sinh oán hận, Minh Hà lão tổ thì còn xa hơn, những năm đầu có mâu thuẫn với Hồng Vân, chỉ là lúc đó thực lực của mọi người đều bình thường, Minh Hà lão tổ không làm gì được Hồng Vân, bây giờ thì ngược lại, sau khi luyện hóa hai thanh bảo kiếm và Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Minh Hà lão tổ có thể dễ dàng giết chết Hồng Vân.

Không chạy thoát được đâu!!

Hai người nhìn chằm chằm Hồng Vân, khiến Hồng Vân một trận kinh hồn bạt vía.

Trấn Nguyên Tử che chắn cho Hồng Vân, trong lòng thở dài một tiếng, cục diện này không biết nên làm thế nào, trước đó bị Minh Hà lão tổ đâm bị thương, tu dưỡng nhiều năm mới hồi phục, đợi lần này rời khỏi Tử Tiêu Cung, phiền phức sẽ rất nhiều.

Trấn Nguyên Tử may mắn là trong mắt mọi người, người được coi là bá đạo như Tiêu Vân lại không tham gia vào chuyện này, nếu không Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể giơ tay đầu hàng.

Tại sao Tiêu Vân không tham gia, là vì khinh thường liên thủ với người khác, hay có nguyên nhân khác?

Nghĩ vậy, Trấn Nguyên Tử quyết định mạo hiểm thăm dò, liền đi đến bên cạnh Tiêu Vân, dùng nguyên thần truyền âm nói: "Không biết có thể mời đạo hữu giúp một việc được không?" Bất kể Tiêu Vân có tâm tư gì, chỉ cần đồng ý, thì tuyệt đối sẽ không gây rối, đây là cách cuối cùng của Trấn Nguyên Tử.

Nếu như vậy mà vẫn không bảo vệ được Hồng Vân, thì cũng chỉ có thể nhận mệnh.

"Ồ?!" Tiêu Vân bất ngờ nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, cười cười, hỏi: "Đạo hữu mời nói." Bất ngờ a, bất ngờ, Trấn Nguyên Tử lại tìm đến mình, xem ra là vì Hồng Vân.

Tình bạn thật thuần khiết và đáng tin cậy, cả Hồng Hoang trừ Trấn Nguyên Tử ra, còn có ai đối xử chân thành với bạn bè như vậy không?

Đáng tiếc không liên quan gì đến ta, Tiêu Vân, Trấn Nguyên Tử mời ta, Tiêu Vân, giúp đỡ cũng được, nhưng phải đưa ra cái giá tương ứng.

Quay đầu nhìn Hồng Vân đang bị Côn Bằng và Minh Hà lão tổ cùng những người khác nhìn chằm chằm như một cô dâu nhỏ bị bắt nạt, Trấn Nguyên Tử thở dài một hơi, cắn răng nói: "Bần đạo mời đạo hữu sau khi Đạo Tổ giảng đạo kết thúc, giúp bần đạo hộ tống Hồng Vân đạo hữu đến Ngũ Trang Quán, không biết đạo hữu có nguyện ý giúp đỡ?" Không có chuyện tốt xảy ra!!

Trấn Nguyên Tử đến gần Tiêu Vân, Minh Hà lão tổ và Côn Bằng đều nhìn chằm chằm Tiêu Vân.

Côn Bằng thì thôi, không dám nổi cáu với Tiêu Vân, Minh Hà lão tổ trực tiếp nhíu mày, không vui nhìn Tiêu Vân, như thể đang nói, dám giúp đỡ thì thử xem.

Cơ duyên chứng đạo thật sự quan trọng, vì điều này dù có đắc tội với Tiêu Vân, chiến một trận với Tiêu Vân, Minh Hà lão tổ cũng sẽ tiếp tục đối phó Hồng Vân, cho đến khi cướp được thứ đó mới thôi.

Cút đi, dám động vào thử xem!!

Tiêu Vân trong lòng hừ lạnh một tiếng, không coi Minh Hà lão tổ ra gì, đánh giá Trấn Nguyên Tử từ trên xuống dưới, trầm ngâm một lát, truyền âm nói: "Được thôi, gần đây bần đạo đang sầu không biết tìm đâu dược liệu ủ rượu, cây Nhân Sâm Quả kia không tệ, ta lấy." "?!

Không được!!" Trấn Nguyên Tử kinh hãi, không khỏi kinh hô một tiếng, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ngay cả Tam Thanh vốn không muốn đến gần Tiêu Vân, cũng không nhịn được mà nhìn sang.

Lấy đi cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, không khác gì cắt đi một miếng thịt trên người y, nhưng Tiêu Vân lại muốn thứ đó.

Trên người Trấn Nguyên Tử có thể có thứ gì tốt?

Trừ Địa Thư ra, chính là cây Nhân Sâm Quả.

Chương 23

Địa Thư chắc chắn sẽ không đưa, đó là vốn liếng cuối cùng của Trấn Nguyên Tử, huống hồ Tiêu Vân cũng không coi trọng, có Hà Đồ Lạc Thư rồi lấy Địa Thư làm gì?

Địa Thư có tốt đến đâu cũng không thể so sánh với Hà Đồ Lạc Thư, phải biết Hà Đồ Lạc Thư có thể thôi diễn ra sự tồn tại của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sau này có thể kiếm được không ít công đức.

Ngược lại Địa Thư, trừ việc có thể đi theo Trấn Nguyên Tử mạnh lên, còn có tác dụng gì?

Cũng chỉ có cây Nhân Sâm Quả mới lọt vào mắt xanh của Tiêu Vân.

Nghèo, quá nghèo!!

"Một cây Nhân Sâm Quả đổi lấy cơ duyên chứng đạo, nói thật đạo hữu không thiệt, có thể đổi được sự đảm bảo của bần đạo, nếu bần đạo cũng ra tay, đạo hữu có thể bảo vệ được Hồng Vân kia không?" Tiêu Vân không vội, một chút cũng không vội, Trấn Nguyên Tử sẽ đồng ý thôi.

Bởi vì không có lựa chọn nào khác.

Minh Hà lão tổ liên hợp với Côn Bằng và những người khác đã đủ cho y uống một bầu rồi, Tiêu Vân lại tham gia vào, Hồng Vân chết chắc rồi.

"Nhưng. ....." Đem cây Nhân Sâm Quả đã trồng vô số năm này đổi đi có đáng không?

Đổi lấy một vị Thánh vị chắc chắn là đáng, nhưng Trấn Nguyên

Tử không nỡ, nhưng không có cây Nhân Sâm Quả, Tiêu Vân không những không giúp đỡ, mà có thể vì thế mà ra tay với Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử khó xử, thật sự khó xử.

Về phần bán nhân tình, thôi đi, Tiêu Vân căn bản không cần nhân tình của Trấn Nguyên Tử.

Trong đầu không ngừng hiện lên những năm tháng quen biết với Hồng Vân, những lần cùng nhau luận đạo du lịch Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử cuối cùng chỉ có thể cắn răng gật đầu.

"Chỉ cần đạo hữu hứa sẽ không ra tay cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đạo hữu, và hộ tống Hồng Vân đạo hữu trở về Ngũ Trang Quán, thì cây Nhân Sâm Quả đó sẽ đưa cho đạo hữu." "Nhất ngôn vi định!!" Tiêu Vân cười gật đầu, không công mà được một gốc cực phẩm tiên thiên linh căn, thật sung sướng, dù sao Trấn Nguyên Tử cũng không biết Tiêu Vân căn bản không có ý định gì với Hồng Vân.

"Đang!!" Cũng giống như trước, tiếng chuông vang lên, Hồng Quân hiện thân, ngồi ngay ngắn trên cao đài, nhắm mắt bắt đầu giảng đạo: "Đạo sinh âm dương, âm dương hài hòa. ....." Không có bất kỳ dấu hiệu nào đã bắt đầu giảng đạo.

Chỉ là lần giảng đạo này khiến đại bộ phận người nghe đều mơ hồ, ngay cả Tiêu Vân và Lão Tử đã trở thành Chuẩn Thánh cũng không hiểu được quá nhiều.

Hồng Quân cũng không quan tâm những người bên dưới có hiểu hay không, cứ tự mình giảng, chỉ tội nghiệp cho ba nghìn khách nghe giảng, từng người một nghe đến đầu váng mắt hoa, không ít người như Chuẩn Đề lúc thì khóc lóc thảm thiết, lúc thì cười ha hả.

Người biết thì không sao, người không biết còn tưởng họ bị thần

kinh, lúc khóc lúc cười.

Nghìn năm thời gian, trôi qua trong nháy mắt.

Vào thời khắc đó, Hồng Quân dừng lại.

"Bần đạo chứng đắc Hỗn Nguyên, thành thánh vị, thuận theo Thiên Đạo giảng đạo ba lần, nay đã công đức viên mãn, các ngươi hãy ghi nhớ, không thành Thánh nhân, cuối cùng cũng là con kiến, đều sẽ vẫn lạc trong vô tận lượng kiếp, các ngươi tự lo liệu đi." Mọi người vốn đang cảm thấy tiếc nuối, trái tim liền chùng xuống.

Không cho mọi người cơ hội đặt câu hỏi, Hồng Quân tiếp tục nói: "Nay Hồng Hoang đã có hỗn loạn, tiến vào thế lượng kiếp, vi sư năm xưa thu thập được một ít pháp bảo, hôm nay ban cho các ngươi để phòng thân." Nghe có thể nhận được pháp bảo?

Mắt mọi người không khỏi sáng lên, ngay cả Tiêu Vân cũng vậy.

Không còn cách nào khác, quá nghèo rồi, chỉ có thể đến Phân Bảo Nhai kiếm chác một phen, Hỗn Độn Chung cố định thời gian trấn áp không gian, ai có thể cướp được của ta?

Tiêu Vân quyết định từ Phân Bảo Nhai cướp thêm một ít bảo bối.

"Tam Thanh, các ngươi do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, sau này gánh vác trọng trách truyền thừa giáo phái, hôm nay vi sư sẽ ban cho các ngươi pháp bảo phòng thân." "Lão Tử, là đồ đệ đầu tiên của vi sư, vi sư ban cho ngươi khai thiên chí bảo Thái Cực Đồ, bảo vật này có thể dùng để trảm thi, trấn áp khí vận giáo phái." "Đệ tử bái tạ lão sư, lão sư vạn an." Lão Tử một trận kích động, dù đi theo đạo vô vi cũng khó che giấu vẻ kích động trên mặt, vui mừng bái Hồng Quân một lạy, nhận lấy Thái Cực Đồ, đây là khai thiên chí bảo cùng cấp bậc với Hỗn Độn Chung.

Có Thái Cực Đồ, Tiêu Vân làm sao so bì?

Khai thiên chí bảo Thái Cực Đồ!!

Mở đầu đã đốt cháy tất cả, khiến không khí trong Tử Tiêu Cung trở nên nóng rực, mọi người đều nhìn chằm chằm Hồng Quân, hy vọng Hồng Quân cũng ban cho mình một ít bảo bối tốt.

"Nguyên Thủy, là một trong Tam Thanh, đáng được nhận khai thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên, cũng có thể dùng để trảm thi, trấn áp khí vận giáo phái." "Đệ tử bái tạ lão sư, lão sư vạn an!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kích động đến mức cơ thể cũng run lên, khổ vì trong tay không có pháp bảo thích hợp để trảm thi, tu vi thấp hơn Lão Tử và Tiêu Vân, khổ vì không có pháp bảo thích hợp trong tay bị Tiêu Vân đè xuống đất ma sát, ngay cả một Chúc Dung cũng khinh miệt y.

Nay, bảo bối cuối cùng cũng đến rồi.

Khai thiên chí bảo!!!

Không để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn đang vui mừng đến mức gần như muốn buông thả bản thân, Hồng Quân nhìn về phía Thông Thiên, lấy ra bốn thanh bảo kiếm và một tấm bản đồ, bảo vật bay về phía Thông Thiên.

"Thông Thiên, là một trong Tam Thanh, đi theo con đường sát phạt, Tru Tiên Kiếm Trận vi sư sẽ ban cho ngươi, dùng để trảm thi, chỉ là vật này chủ trương sát phạt, là đệ nhất sát phạt đại trận của Hồng Hoang, Tru Tiên Kiếm Trận xuất, phi tứ thánh bất khả phá, hãy tự lo liệu." Hồng Quân đã bỏ sót một câu, Tru Tiên Kiếm Trận không thể dùng để trấn áp khí vận giáo phái.

Kết quả là khi thành Thánh, Thông Thiên đã chọn dùng Tru Tiên Kiếm Trận để trấn áp khí vận giáo phái, kết quả là khí vận của Tiệt giáo không ngừng thất thoát, bị Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo cướp đi.

Cũng không biết hành động này của Hồng Quân là cố ý hay vô ý.

Thông Thiên tuy là người nhỏ nhất trong Tam Thanh, nhưng cũng khá ổn trọng, không thất thố như Nguyên Thủy Thiên Tôn, cung kính hành lễ với Hồng Quân.

"Đệ tử bái tạ lão sư, lão sư vạn an." Phân bảo vẫn tiếp tục, nhưng theo những bảo bối Hồng Quân lấy ra không ngừng phân phát, khiến trái tim nhỏ bé của mọi người có chút không chịu nổi thử thách, khai thiên chí bảo, Tru Tiên Kiếm Trận, sau này Thông Thiên chẳng phải sẽ nghịch thiên sao?

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, ai có thể đánh bại?

Tam Thanh là một thể, các Thánh nhân còn lại cũng không đủ bốn người, ai có thể đối đầu với Thông Thiên?

Tiêu Vân thảm rồi.

Không ít người đều nhìn về phía Tiêu Vân, đáng tiếc Tiêu Vân chỉ cười nhạt, căn bản không để ý.

Tru Tiên Kiếm Trận mạnh mẽ, khai thiên chí bảo cũng mạnh mẽ, nhưng Tam Thanh căn bản không cần người ngoài đối phó, nội bộ sẽ tự tan rã trước, cuối cùng nháo đến mức không qua lại với nhau, gặp mặt như kẻ thù.

Hơn nữa, Tru Tiên Kiếm Trận thật sự vô địch?

Nếu thật sự vô địch, La Hầu tại sao lại thua?

Tại sao người chứng đạo thành Thánh lại là Hồng Quân, chứ không phải La Hầu?

Pháp bảo của Tam Thanh đã phân xong, Hồng Quân tiếp tục.

"Nữ Oa, tính tình thanh đạm, không thích tranh đấu, vi sư sẽ ban cho ngươi Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một công một thủ, đủ

để bảo vệ chu toàn.” “Đệ tử bái tạ lão sư, lão sư vạn an.” Nữ Oa nhận lấy đồ vật, không biểu hiện ra bất kỳ biểu cảm nào khác.

Chỉ là biểu cảm của mọi người có chút kỳ quái.

Bởi vì so với những thứ Tam Thanh nhận được, Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa có vẻ bình thường.

Mặc dù hai kiện pháp bảo này đều là cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng so với khai thiên chí bảo, Tru Tiên Kiếm Trận của Tam Thanh, thì xách dép cũng không xứng.

Như thể Tam Thanh là con ruột, còn Nữ Oa là con ghẻ.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. ..... thôi được rồi, thậm chí còn không bằng Nữ Oa.

Bởi vì Hồng Quân không lên tiếng nữa.

Tỏ vẻ không có phần của họ.

Không thể nào?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngây người, ngưỡng mộ Tam Thanh, đáng tiếc có những thứ ngưỡng mộ cũng không được, không thể có được khai thiên chí bảo, có được cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng không tệ, đáng tiếc không có.

Hai người lập tức đỏ mắt, khóc lóc nói: “Cầu lão sư thương xót phương Tây nghèo khó của chúng con, ban cho chúng con pháp bảo hộ thân đi.” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn khóc lóc thảm thiết, khiến mọi người một trận im lặng, hai câu này, lần nào cũng vậy.

Tranh giành chỗ ngồi thì khóc lóc thảm thiết.

Thánh nhân thu đồ đệ thì khóc lóc thảm thiết.

Phân Hồng Mông Tử Khí thì khóc lóc thảm thiết, bây giờ phân pháp bảo, lại khóc lóc thảm thiết, quả là không có hồi kết.

Đáng tiếc đứa trẻ biết khóc mới có sữa ăn, mọi người không hiểu được điều này.

Đối mặt với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang khóc lóc, Hồng Quân bất đắc dĩ, đành phải lấy ra hai kiện pháp bảo.

"Thôi được, thấy phương Tây nghèo khó, vi sư sẽ ban cho các ngươi pháp bảo để phòng thân." Công Đức Kim Liên, Gia Trì Thần Xử hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo đã rơi vào tay Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chỉ là Chuẩn Đề có chút không hài lòng, nhưng cũng không dám khóc lóc nữa.

Khiến không ít người ngây người, chúng ta cũng khóc lóc một trận, như vậy Đạo Tổ có thể phân phát pháp bảo không?

"Lão sư, xin hãy xem xét việc chúng con tu hành gian nan, hóa hình không dễ, ban cho chúng con một ít pháp bảo phòng thân đi." Hơn ba nghìn người đồng loạt quỳ xuống, khiến Tiêu Vân một trận lúng túng.

Phải làm sao đây?

Hồng Quân mặt không biểu cảm nhìn những người này, nhưng ánh mắt nhanh chóng bị Tiêu Vân thu hút, bởi vì lúc này Tiêu Vân lại trở thành người đặc biệt.

Mọi người đều đang lớn tiếng hô hào, quỳ bái trên đất, còn Tiêu Vân thì đang ngẩn người.

Cả Tử Tiêu Cung như biến thành một cái chợ, ồn ào náo nhiệt, thật không khí.

Nhíu mày, Hồng Quân do dự mãi, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Thôi được, vi sư những năm qua cũng tìm được một ít pháp bảo, đều đặt trên Phân Bảo Nhai ngoài Tử Tiêu Cung, các ngươi tự đi lấy

đi.” Trên Phân Bảo Nhai có pháp bảo?

Mọi người ngẩn người, Tiêu Vân đã chuẩn bị sẵn sàng để chuồn đi, ngay sau khi lời nói của Hồng Quân vừa dứt liền trực tiếp bỏ đi, thẳng đến Phân Bảo Nhai, chỉ là điều khiến hắn kinh ngạc là không thể động đậy!

Hồng Quân!

Tại sao lại hạn chế ta?

“Đang!!!” Trong cơ thể, Hỗn Độn Chung phát ra từng tiếng vang, dường như muốn phá thể mà ra, đây là biểu hiện của pháp bảo hộ chủ, không ngờ Hỗn Độn Chung lại chủ động hộ chủ, Tiêu Vân có chút cảm động.

Đáng tiếc bây giờ không phải là lúc cảm động, Hồng Quân rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại hạn chế mình, không cho mình đến Phân Bảo Nhai tranh đoạt pháp bảo?

Dường như trừ mình ra, những người khác đều không bị hạn chế, chẳng lẽ vì mình không bái?

Không nên a, lễ tiết bái sư mình đã làm, cũng không có chuyện nghe xong người khác giảng đạo, rồi quay lưng không nhận người, vậy tại sao Hồng Quân lại cứ nhắm vào mình không buông?

Trong chớp mắt, Tử Tiêu Cung hoàn toàn yên tĩnh, ba nghìn khách nghe giảng, ào ào chạy hết ra ngoài, thẳng đến Phân Bảo Nhai, tranh đoạt pháp bảo, trong đó tốc độ của Tam Thanh là nhanh nhất.

Người cần đi đã đi, Hồng Quân nhìn Tiêu Vân đang ngồi trong Tử Tiêu Cung, liền giải trừ cấm chế.

“Có biết, vi sư tại sao lại giữ ngươi lại không?” “Đệ tử không

biết.” Khóe miệng Tiêu Vân giật giật, thành thật trả lời, thực sự không biết tại sao Hồng Quân lại hạn chế mình đi đến Phân Bảo Nhai tranh đoạt bảo vật.

“Thế gian đại thế, hợp lâu lại tan, tan lâu lại hợp, ngươi nhìn nhận Vu Yêu lưỡng tộc ở Hồng Hoang hiện nay như thế nào?” Gì đây?

Tiêu Vân thực sự không hiểu Hồng Quân đang nói nhảm cái gì, chỉ có thể trả lời: “Vu tộc thế lớn, Yêu tộc quần long vô thủ, như một đống cát rời rạc, Thập Nhị Tổ Vu sức mạnh không thể địch, vạn tộc Hồng Hoang đều sẽ thần phục dưới chân Vu tộc.” Nếu không có người hạn chế, vạn tộc Hồng Hoang thực sự chỉ có thể thần phục dưới chân Vu tộc, bao gồm cả Yêu tộc, đây không phải là nói đùa.

Thập Nhị Tổ Vu cùng xuất hiện, hiện tại vạn tộc Hồng Hoang không có chủng tộc nào có thể đối kháng, bao gồm cả Yêu tộc.

Dù cho một số đại yêu của Yêu tộc dần dần tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Vu Yêu lưỡng tộc nhiều nhất cũng chỉ có thể xoay xở vài phen, vẫn không có cách nào chống lại mọi áp lực, đừng quên, khi họ đang mạnh lên, Vu tộc cũng đang mạnh lên.

“Yêu tộc quần long vô thủ, như một đống cát rời rạc.” Hồng Quân tự nói một mình, giơ tay lên, trong tay hiện ra hai kiện pháp bảo và một đạo Hồng Mông Tử Khí, khiến Tiêu Vân ngẩn người.

Tình huống gì đây?

Cho ta sao?

Dường như không chú ý đến vẻ kinh ngạc trong mắt Tiêu Vân, Hồng Quân tiếp tục nói: “Hiện nay trật tự Thiên Đạo Hồng Hoang đã hoàn thiện, người chứng đạo thành Thánh, đều có cơ duyên riêng, Yêu tộc cũng có cơ duyên.” Chứng đạo không dễ dàng như vậy, có được Hồng Mông Tử Khí, nên làm gì để Thiên Đạo công nhận?

Chương 24

Nữ Oa tạo ra Nhân tộc bằng công đức thành Thánh, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở phương Tây lập giáo chứng đạo, những người khác có được Hồng Mông Tử Khí, nên chứng đạo như thế nào?

Không thể lập giáo phái, không chiếm được khí vận trời đất to lớn, chỉ có thể giống như Nữ Oa công đức chứng đạo, trở thành Thánh nhân có thực lực yếu nhất.

Công đức chứng đạo cũng không dễ dàng, bởi vì công đức cần thiết quá nhiều, quá nhiều rồi.

Chết tiệt!!

Ta biết rồi!!

Hồng Quân lải nhải một hồi, sau đó lôi ra hai món pháp bảo cùng một đạo Hồng Mông Tử Khí, cứ lôi kéo qua lại giữa Vu Yêu lưỡng tộc, ý tứ vô cùng rõ ràng: Pháp bảo ta ban cho, Hồng Mông Tử Khí cũng cho, nhưng Tiêu Vân có muốn chứng đạo thành Thánh không?

Nếu muốn, vậy thì đi thống lĩnh Yêu tộc đi, trở thành Yêu Hoàng.

Xem kìa, Yêu tộc không thể trấn áp Vu tộc, Vu tộc quản đất, Yêu tộc quản trời, chiếm cứ bao nhiêu thiên địa khí vận của Hồng Hoang?

Đạt tới bước đó, thân là Yêu Hoàng, Tiêu Vân đủ sức chứng đạo thành Thánh.

Ép buộc Tiêu Vân đi thống lĩnh Yêu tộc ư?

Không không không, đó là hạ sách, thượng sách tốt nhất là để hắn chủ động gánh vác việc này, tự mình ngồi lên vị trí đó.

Đây chính là điều Hồng Quân muốn làm.

Muốn thành Thánh, Tiêu Vân phải trở thành Yêu Hoàng, phải đi tranh đoạt thiên địa khí vận với Vu tộc.

Vu tộc không quan tâm mấy thứ đó, nhưng sẽ quan tâm đến việc Yêu tộc lớn mạnh!

Chỉ cần có tranh đoạt, có đối đầu với Vu tộc, thì tranh đấu tất sẽ xảy ra.

"Đây là Thí Thần Thương, do căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm hóa thành, vốn là một trong những Tiên Thiên Chí Bảo, đáng tiếc khi Bàn Cổ khai thiên, Thí Thần Thương bị rìu Bàn Cổ làm ảnh hưởng, dẫn đến hư tổn, cảnh giới rơi rớt.

Bảo vật này có sức công kích cực hạn trong Hồng Hoang, không thua kém Bàn Cổ Phiên, ở một số phương diện còn hơn cả Bàn Cổ Phiên." "Bàn Cổ đại thần được Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm thai nghén, mà Thất Thải Hồ Lô kia lại đản sinh trên Bất Chu Sơn, hấp thu tinh tủy của Bất Chu Sơn để trưởng thành, cùng Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm đồng nguyên.

Vì vậy có thể dùng làm dược liệu tu phục, lấy lực lượng của Thánh nhân, phối hợp với Càn Khôn Đỉnh có thể luyện hóa vạn vật để luyện chế tu bổ." Thí Thần Thương.

Món đồ này vốn nằm trong tay La Hầu, giống như Diệt Thế Hắc Liên, chỉ đáng tiếc Diệt Thế Hắc Liên đã bị La Hầu lựa chọn tự bạo trong trận chiến cuối cùng.

Sau khi La Hầu chết, Thí Thần Thương tự nhiên rơi vào tay Hồng Quân.

Chỉ là trước đây Hồng Quân chưa từng lấy Thí Thần Thương ra, bởi vì linh bảo này có thể làm tổn thương nguyên thần của Thánh nhân, không phải chuyện đùa.

Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng nguyên thần bị thương, thực lực sẽ thụt lùi, cần vô số năm để bù đắp, sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu, đủ để chứng minh sự đáng sợ của Thí Thần Thương.

Càng khiến Tiêu Vân cạn lời hơn là Hồng Quân còn hào phóng nói cho hắn biết, Thất Thải Hồ Lô hấp thu tinh tủy Bất Chu Sơn mà thành, mà Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, tương đương với việc Thất Thải Hồ Lô và Hỗn Độn Thanh Liên có chung nguồn gốc.

Chỉ cần trở thành Thánh nhân, dùng sức mạnh của Thánh nhân sử dụng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa bảy quả hồ lô, là có thể dùng để tu phục Thí Thần Thương, có thể khôi phục Thí Thần Thương về cấp bậc Khai Thiên Chí Bảo.

Đương nhiên, nếu không thể chứng đạo thành Thánh, tất cả đều là công dã tràng.

Thí Thần Thương cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chung quy vẫn là đồ hư tổn, sức công kích tuy cực hạn, nhưng đối mặt với Khai Thiên Chí Bảo cũng sẽ chịu thiệt, nhắm vào Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì được, sau này đối đầu với Tam Thanh sẽ không ổn.

"Hiện tại vi sư sẽ ban cho ngươi những bảo vật này và Hồng Mông Tử Khí." Hồng Quân giơ tay, Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh, cộng thêm Hồng Mông Tử Khí cùng bay ra, rơi xuống bên cạnh Tiêu Vân, đáng tiếc là đầu óc Tiêu Vân vẫn đang mơ màng.

Thí Thần Thương vốn không nên xuất hiện nữa đã xuất hiện, bởi vì pháp bảo này có uy hiếp nghiêm trọng đối với Thánh nhân.

Càn Khôn Đỉnh vốn không nên ban cho bất kỳ ai cũng đã được ban, bởi vì Càn Khôn Đỉnh vô cùng quan trọng, sẽ trở thành một trong những nhân vật chính trong các sự kiện lớn của Hồng Hoang sau này, ai sở hữu Càn Khôn Đỉnh, người đó có thể phân chia được một lượng

lớn công đức.

Mà hiện tại Hồng Quân lại đem tất cả pháp bảo cho Tiêu Vân, ép hắn không được đến Phân Bảo Nhai tranh đoạt bảo vật, dường như cũng không có gì không đúng.

Bảo bối trên Phân Bảo Nhai, thật sự cố ý phân cho những người nghe đạo đó sao?

Phải biết rằng Tam Thanh là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, gánh vác trọng trách truyền bá Đạo giáo, tất nhiên sẽ thu nhận đệ tử, trong tay không có chút pháp bảo nào phân cho đệ tử, chẳng phải quá mất mặt sao.

Thánh nhân mà, nghèo rớt mồng tơi, cái gì cũng không lấy ra được, quả thực mất mặt xấu hổ.

Cứ nhìn sau khi Tam Thanh chứng đạo thành Thánh bắt đầu thu đệ tử phân bảo là biết, đại bộ phận pháp bảo trên Phân Bảo Nhai đều rơi vào tay Tam Thanh, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không vớt vát được bao nhiêu, huống chi những người khác.

Nếu Tiêu Vân đến khuấy đảo, Tam Thanh vớt được cái rắm, Hỗn Độn Chung giam cầm thời gian, trấn áp không gian, ta đây Tiêu Vân lấy xong rồi mới đến lượt các ngươi chọn.

Hồng Quân không giữ Tiêu Vân lại mới là lạ.

"Đệ tử bái tạ lão sư ban bảo, lão sư vạn an." Mặc kệ, đều là đồ tốt, cứ nhận lấy đã, còn con đường nên đi thế nào, từ từ lựa chọn sau.

Tiêu Vân thu Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh, vừa lúc Tam Thanh cũng từ Phân Bảo Nhai trở về.

Kỳ lạ là Tam Thanh dường như không hề cảm thấy gì về việc Tiêu Vân không rời Tử Tiêu Cung đến Phân Bảo Nhai, phảng phất như Tiêu Vân đã cùng họ đến Phân Bảo Nhai, chứ không hề ở lại

trong Tử Tiêu Cung.

Những người khác cũng vậy.

Ba ngàn khách nghe đạo trở lại trong Tử Tiêu Cung, có người vui vẻ hớn hở, có người mặt mày đưa đám.

Thu hoạch lớn nhất là Tam Thanh, đang im lặng ngồi ở vị trí của mình, bên cạnh là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liên tục dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm ba người họ.

Rõ ràng vừa rồi Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã đấu nhau một trận, kết quả cũng rõ ràng, Tam Thanh chiếm ưu thế, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã chịu thiệt.

Hồng Mông Tử Khí tiến vào cơ thể, Tiêu Vân thử luyện hóa, phát hiện một đạo Hồng Mông Tử Khí này có thể luyện hóa được.

Chỉ là tốc độ... còn chậm hơn cả ốc sên bò.

Không mượn thiên địa khí vận để luyện hóa, ước chừng đợi đến khi Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, Tây Du, Thục Sơn kết thúc, Tiêu Vân cũng chưa chắc đã luyện hóa xong Hồng Mông Tử Khí.

Thật khó xử, thiên địa khí vận mà Tiêu Vân hiện đang nắm giữ chỉ có một chút xíu, cơ bản đều là do Thái Dương Tinh và hai gốc Cực phẩm Tiên thiên linh căn mang lại.

Muốn có được lượng lớn thiên địa khí vận, đơn giản, đi thống lĩnh Yêu tộc đi!

Trở thành Yêu Hoàng, chiếm cứ không ít thiên địa khí vận của Hồng Hoang hiện tại, dùng để luyện hóa Hồng Mông Tử Khí không thành vấn đề, chỉ là muốn thoát thân... lại không dễ dàng như vậy.

Chiếm cứ thiên địa khí vận để tu luyện, luyện hóa Hồng Mông Tử

Khí, tương đương với việc vay mượn đồ của Thiên Đạo, đã vay thì phải trả.

"Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, lấy thân hóa vạn vật, trật tự Hồng Hoang không ngừng hoàn thiện.

Vi sư thuận theo Thiên Đạo, giảng đạo ba lần tại Tử Tiêu Cung, đến nay đã công đức viên mãn.

Vi sư sắp tới đây sẽ lấy thân hợp đạo, bổ sung phần thiếu sót cuối cùng của thiên địa.

Từ nay về sau, Thiên Đạo là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không phải là Thiên Đạo.

Các ngươi hãy tự lo liệu cho tốt." Bảo vật đã phân chia xong, Hồng Quân cũng tuyên bố tin tức mình sắp lấy thân hợp đạo, bổ sung phần thiếu sót cuối cùng của Thiên Đạo, trở thành một phần của Thiên Đạo.

Từ đó Thiên Đạo là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không phải là Thiên Đạo.

"Lão sư không thể!!!" Sắc mặt không ít người đại biến, kinh hô thành tiếng.

Đáng tiếc chẳng có mấy ai thật lòng, bởi vì Hồng Quân không hợp đạo trở thành một phần của Thiên Đạo, thì chẳng khác nào trên cổ tất cả mọi người đều có một cái khóa, chỉ có sau khi Hồng Quân hợp đạo cái khóa đó mới được tháo ra.

Đổi lại là ai cũng không muốn bị gông cùm trên cổ.

Chỉ là người hiểu rõ đạo lý này rất ít, bởi vì khóa đã được tháo, nhưng người có thể khóa lại vẫn tồn tại.

Hồng Quân hợp đạo chẳng qua chỉ là để theo đuổi cảnh giới cao

hơn mà thôi.

Dù sao cũng đã chịu thiệt trong tay Dương Mi đại tiên, biết rằng không hợp đạo để theo đuổi cảnh giới cao hơn, thì không có cách nào sánh vai với đối phương.

Chỉ là có một số chuyện không thể nói ra, nếu không Hồng Quân chắc chắn sẽ bóp chết Tiêu Vân.

"Tâm ý của vi sư đã quyết, các ngươi đừng khuyên nữa.

Sau này nếu không phải đại kiếp thiên địa, Hồng Quân sẽ không hiện thân.

Các ngươi lui ra đi." Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, sau đó đã bị dịch chuyển ra ngoài Tử Tiêu Cung, tất cả mọi người đều như vậy.

Không ít người nhìn Tử Tiêu Cung mà cảm khái, quỳ lạy Hồng Quân.

Đầu óc Tiêu Vân có chút hỗn loạn, căn bản không có tâm tư.

Thành tâm thì lạy hay không cũng như nhau, Hồng Quân cũng sẽ không để ý những thứ này, chỉ cần không đi ngược lại ý người là được.

Xem ra phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Chứng đạo thành Thánh, nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt, ai mà không muốn trở thành Thánh nhân chứ?

Tiêu Vân cũng không ngoại lệ!

Chuẩn Thánh dù mạnh đến đâu, vẫn là Chuẩn Thánh, có thể chống đỡ với Thánh nhân một hai chiêu thì sao, vẫn không thể san bằng khoảng cách ở giữa.

Chỉ có chứng đạo thành Thánh, mới có tư cách bình đẳng ngồi

ngang hàng với Thánh nhân, nắm giữ quyền lực.

Nhưng Vu Yêu lượng kiếp là một vòng xoáy sâu không thấy đáy, một khi bị cuốn vào, ngay cả Thánh nhân cũng có thể gặp tai ương.

Tuy sẽ không chết, nhưng bị bắt đi giam cầm, quả thực còn khó chịu hơn cả cái chết.

Thông Thiên sau Phong Thần lượng kiếp chính là như vậy.

Danh nghĩa là để bảo vệ, nhưng lại bị nhốt trong Tử Tiêu Cung, đó không phải là giam cầm sao?

Có thể thấy những gì xảy ra ở Hồng Hoang, nhưng không thể can thiệp, không thể rời đi, buồn bực đến chết.

Thánh nhân bất tử bất diệt như vậy, còn có ý nghĩa gì?

Tiêu Vân không muốn trở thành Thông Thiên thứ hai, không, chính xác là người đầu tiên, bởi vì hiện tại mới chỉ bước vào Vu Yêu lượng kiếp, cách Phong Thần lượng kiếp còn vô số năm.

Làm thế nào để chứng đạo thành Thánh, sau đó lại không bị cuốn vào vòng xoáy sâu không thấy đáy đó, đó là điều Tiêu Vân cần phải cân nhắc.

"Đạo hữu, có phải vì không cướp được đồ tốt mà khó chịu không?" Phục Hy thấy Tiêu Vân cau mày không nói, tưởng rằng hắn vì không cướp được đồ tốt trên Phân Bảo Nhai mà buồn bực.

Trời ạ, đủ loại pháp bảo dày đặc, nhìn đến hoa cả mắt, còn có nhiều linh căn, dược liệu luyện khí trân quý, Phân Bảo Nhai quả nhiên danh bất hư truyền.

Cái ấm nào không sôi đừng xách cái ấm đó, lão tử lật bàn bây giờ ngươi tin không?

Ta căn bản không đến Phân Bảo Nhai, bị Đạo Tổ giữ lại trong Tử

Tiêu Cung mà!!

Tiêu Vân liếc mắt coi thường Phục Hy, nếu ta đi, Phân Bảo Nhai đó còn có chuyện của các ngươi sao?

Từng người cứ chờ tay không trở về đi.

Tiêu Vân không biết nên phàn nàn thế nào, nhưng có một số chuyện không thể nói ra, chỉ có thể giữ trong lòng, khỏi phải nói khó chịu đến mức nào.

Thật may mắn, Hồng Quân vì Tam Thanh mà thật sự đã hao tổn tâm sức.

Đệ tử thân truyền quả là đệ tử thân truyền, đãi ngộ này quả thật...

Chú ý thấy có người nhìn mình, Tam Thanh quay đầu lại, phát hiện là Tiêu Vân, sắc mặt ba người lập tức trầm xuống.

Tâm trạng vốn đã không tốt của Tiêu Vân, hừ lạnh một tiếng: "Nhìn cái gì mà nhìn?

Muốn ăn đòn à!!" Nói rồi tế ra Hỗn Độn Chung, không nói hai lời liền ném về phía Tam Thanh.

Chương 25

Lão sư làm ta không vui, ta đánh không được người, vậy ta đánh các ngươi là được chứ gì!

Dám trưng bộ mặt đó ra cho ta xem, tưởng rằng phân được mấy món pháp bảo là có thể bắt đầu cuộc đời huy hoàng rồi sao?

Chung quy cũng chỉ là đàn em mà thôi.

Đệch!!

Tiêu Vân điên rồi sao, lại ra tay với Tam Thanh ngay ngoài Tử Tiêu Cung, nói không hợp là động thủ ngay, quả nhiên là kẻ tàn nhẫn.

"Tiêu Vân điên rồi sao!!" Tam Thanh một phen tay chân luống cuống, Lão Tử vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp để chống đỡ phía trước.

Đừng nhìn Tam Thanh phân được không ít đồ tốt, cũng cướp được không ít bảo bối trên Phân Bảo Nhai.

Nhưng tất cả đều chưa kịp luyện hóa, không có cách nào sử dụng để đối kháng với Tiêu Vân, nếu lấy ra không khéo còn trở thành trò cười.

"Lão tử điên rồi đấy, nhìn ba người các ngươi không thuận mắt!!" Một bụng tức giận không có chỗ xả, kết quả Tam Thanh lại dám trưng bộ mặt đó ra với ta, tìm đòn à.

"Đang!!!" Hỗn Độn Chung và Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp va vào nhau, dọa những người khác vội vàng rời khỏi Tử Tiêu Cung, độn vào hư không, trợn mắt há mồm nhìn hai bên đại chiến, thật sự không hiểu tại sao Tiêu Vân và Tam Thanh lại đánh nhau.

Mọi người chú ý thấy Phục Hy vừa rồi đang nói chuyện với Tiêu

Vân, thế là đều nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy thấy mọi người nhìn mình, cười khổ nói: "Bần đạo cũng không biết, chỉ thấy đạo hữu không nói gì, tưởng rằng ngài ấy không lấy được đồ tốt trên Phân Bảo Nhai, ai ngờ Tam Thanh lại trưng bộ mặt đó ra nhìn, đạo hữu liền nổi giận." "Thật vi diệu!!" Lập tức không ít người đều cảm thấy hả hê, trên Phân Bảo Nhai, ba người Tam Thanh kia quả thực bá đạo vô cùng, phảng phất như bị Tiêu Vân nhập hồn, đẩy những người khác ra, cướp đi hơn nửa số đồ tốt.

Bây giờ báo ứng đã đến, trong số mọi người thì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là vui nhất.

Để cho Tam Thanh đắc ý, bây giờ biết lợi hại rồi chứ, còn có kẻ bá đạo hơn chưa động thủ kìa.

"Giam cầm, trấn!!!" Theo thực lực tăng cường, cấm chế không ngừng được luyện hóa, Tiêu Vân càng cảm nhận được sự cường đại của Hỗn Độn Chung.

Pháp bảo này quả thực nghịch thiên, uy năng cường đại, đặc biệt là khả năng giam cầm thời gian và trấn áp không gian, quả thực có thể càn quét Hồng Hoang.

"Ầm!!" Một tiếng nổ lớn, Hỗn Độn Chung dường như va vào Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, nhưng Tam Thanh ở phía sau Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp lại bay ngược ra sau, phun ra một ngụm tiên huyết.

Cảm giác chân thực là Hỗn Độn Chung đã trực tiếp va vào người ba người họ, chứ không phải va vào Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp.

Thật đáng ghét, lại là chiêu đó, giam cầm thời gian, trấn áp không gian, truyền dẫn, tương đương với việc lực va chạm đã xuyên qua

Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, chuyển lên người Tam Thanh.

Cảm giác bị Khai Thiên Chí Bảo đụng phải là thế nào, tình hình của Tam Thanh hiện tại có thể trả lời câu hỏi này.

Ba người đạo cốt tiên phong trong nháy mắt biến thành huyết nhân, đạo bào trắng tinh dính đầy tiên huyết.

"Tiêu Vân, ân oán hôm nay, bần đạo ghi nhớ!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên một tiếng, cùng với Lão Tử và Thông Thiên độn vào hư không, biến mất không thấy đâu.

Bọn họ sợ Tiêu Vân, không dám ở lại tìm khó chịu, lại bị đánh trước mặt mọi người, quả thực mất hết mặt mũi.

Nhưng mất mặt thì có cách nào?

Hiện tại Tam Thanh căn bản không phải là đối thủ của Tiêu Vân.

"Hừ!!" Nhìn Tam Thanh rời đi, Tiêu Vân cũng không tiếp tục ra tay, quay người nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang hả hê, hỏi: "Bần đạo có buồn cười lắm sao?" "....." "....." Mẹ kiếp!

Sư huynh đệ ta có trêu chọc gì ngươi đâu, trừng mắt nhìn ta làm gì, đi thôi đi thôi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị dọa chạy mất, biểu cảm của mọi người càng thêm kỳ quái, nhìn về phía Nữ Oa, bởi vì trong sáu đệ tử Thánh nhân, Tam Thanh đã bị đánh chạy, bị thương không nhẹ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị dọa chạy, chỉ còn lại một mình Nữ Oa.

Chắc là Tiêu Vân không đến nỗi mất trí mà ra tay với Nữ Oa đâu nhỉ.

Bình thường hắn đối với Nữ Oa nhiệt tình lắm mà.

"Đạo hữu cũng muốn ra tay với bần đạo sao?" Trái tim Nữ Oa lập tức rối loạn, nếu Tiêu Vân thật sự ra tay với nàng, nàng nên chống trả

thế nào?

Tiêu Vân thu lại Hỗn Độn Chung, cười nói: "Bần đạo sao có thể ra tay với Nữ Oa đạo hữu được, cũng không nỡ ra tay." "Vậy thì tốt." Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm thấy lời này có gì đó không đúng, cái gì gọi là không nỡ...

Ngẩng đầu lên, quả nhiên mọi người đều lộ ra vẻ mặt "quả nhiên là vậy".

Trong một giây, Nữ Oa tức đến mức suýt phun ra một ngụm máu già, nhưng lại không biết giải thích thế nào, đành phải giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhanh chóng rời đi.

"Đạo hữu thật bá khí." Trấn Nguyên Tử cười khen ngợi, Tiêu Vân khẽ lắc đầu, bá khí cái rắm, nếu ta thật sự bá khí, có cần phải rối rắm như vậy không?

Trực tiếp đấm Hồng Quân, đá Thiên Đạo, để chúng nó cút sang một bên chơi trứng đi.

"Đi thôi, đưa các ngươi về Ngũ Trang Quán, giao ước của ta và ngươi hoàn thành, bần đạo cũng sẽ giữ lời hứa không ra tay với Hồng Vân đạo hữu, bất kể thời gian, bất kể địa điểm." "Thiện!!" Trấn Nguyên Tử cười gật đầu, thứ hắn muốn chính là hiệu quả này.

Chỉ cần Tiêu Vân không hủy bỏ giao ước, đưa họ về Ngũ Trang Quán, hứa sẽ không ra tay với Hồng Vân là được.

Còn về cây Nhân Sâm Quả bị tổn thất, tuy đau lòng, nhưng không thể không đưa.

"Đúng rồi, Côn Bằng, Minh Hà lão tổ bọn họ đâu?" "Họ đã rời đi trước một bước, trước khi đạo hữu động thủ với Tam Thanh." "....." Thật không từ bỏ ý định.

Tiêu Vân tưởng rằng mình động thủ với Tam Thanh sẽ dọa được

Côn Bằng và Minh Hà lão tổ, kết quả những kẻ đó đã chạy trước.

Chắc hẳn bọn họ cho rằng Tiêu Vân sẽ hộ tống Hồng Vân trở về, nên cần phải chuẩn bị trước một chút.

Đáng tiếc, nếu họ thấy được cảnh tượng vừa rồi, tuyệt đối sẽ không còn ý định ra tay với Hồng Vân nữa, đáng tiếc là họ không biết.

Có một số người đã định trước sẽ chịu thiệt lớn.

Sau đó, Tiêu Vân mang theo Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tiến vào hư không, hướng về Ngũ Trang Quán ở Hồng Hoang, hộ tống một chuyến để đổi lấy cây Nhân Sâm Quả, một cuộc mua bán có lời.

Những thứ bình thường Tiêu Vân không coi trọng, nhưng Cực phẩm Tiên thiên linh căn là đồ tốt, sau này không sợ không có rượu ngon để uống.

Rượu linh được luyện chế từ Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý, Cửu Chuyển Kim Đan cũng phải đứng sang một bên.

Tử Tiêu Cung giảng đạo kết thúc, Côn Bằng, Minh Hà lão tổ và những người khác quả thực đã đi trước, vì họ cần phải mai phục trên đường.

Tự nhiên họ không biết chuyện Tiêu Vân đánh Tam Thanh, dọa chạy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, làm Nữ Oa tức giận bỏ đi.

"Đạo hữu, thực lực của Tiêu Vân đó không yếu, lần này chúng ta mai phục, e rằng không dễ thành công." Côn Bằng lộ vẻ âm hiểm, trong lòng thầm mắng Tiêu Vân.

Rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi xía vào, ngươi không quan tâm đến cơ duyên thành Thánh, thì cũng đừng cản đường ta chứ.

Minh Hà lão tổ lạnh lùng cười một tiếng: "Tiêu Vân đó mạnh thì mạnh, nhưng chẳng qua cũng chỉ giỏi bắt nạt những kẻ không có bảo

vật trong tay thôi.

Minh Hà ta đây không sợ hắn.” Có hai thanh Cực phẩm Tiên thiên linh bảo A Tỳ và Nguyên Đồ bên người, có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bảo vệ, Minh Hà lão tổ không hề sợ hãi Tiêu Vân.

Đánh không lại, nhưng cầm cự thì được, chỉ cần giữ chân được Tiêu Vân, đại sự có thể thành!

“.....” Hy vọng mọi chuyện thật sự như lời ngươi nói, có thể giữ chân được Tiêu Vân, tranh thủ cơ hội cho những người khác.

May mà không cần phải đối mặt với Tiêu Vân, Côn Bằng thở phào nhẹ nhõm!

Hắn đã từng tiếp xúc với Tiêu Vân, biết rằng loại người như Tiêu Vân không thể trêu vào, cách tốt nhất là tránh xa một chút, đừng đi gây sự.

Dù sao cũng không cần Côn Bằng ta phải nhọc công, xem ra Minh Hà lão tổ có thể thành công.

Mọi người cùng nhau chặn giết Hồng Vân, nếu không thành công, thì mỗi người một ngả, ai về nhà nấy.

Thực ra thực lực của Minh Hà lão tổ không tồi, nếu không cố chấp truy sát Hồng Vân để cướp Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà lão tổ về Vô Tận Huyết Hải bế quan một thời gian, chắc chắn có thể trảm một thi, trở thành Chuẩn Thánh.

Thêm vào đó có Nguyên Đồ, A Tỳ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo bên người, quả thực được xem là một trong số những người có thực lực đỉnh cao nhất Hồng Hoang hiện tại.

Chỉ là có tự tin suông thì không được, đối mặt với Tiêu Vân, chút thực lực đó của Minh Hà lão tổ không đủ xem.

Bốn tòa liên đài cũng được phân hóa từ Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm, đồng nguyên, hẳn là có thể dùng để tu phục Thí Thần Thương.

Trên đường đi, Tiêu Vân đang suy nghĩ một vấn đề, nếu Minh Hà lão tổ dám ra tay với hắn, hắn có dám cướp Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà lão tổ không.

Luyện hóa không dùng đến, cũng có thể giữ lại để tu phục Thí Thần Thương!

Chờ đã, mình đang nghĩ gì vậy?

Mình chưa quyết định mà?

Nghĩ đến đây, Tiêu Vân vội lắc đầu, vứt bỏ những ý nghĩ lung tung trong đầu.

Tóm lại một câu, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là cực phẩm trong số các Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chỉ cần Minh Hà lão tổ dám ra tay với hắn, không nói hai lời, trực tiếp đánh cho hắn tơi bời, cướp đồ của hắn, xem Minh Hà lão tổ còn kiêu ngạo, đánh cho hắn ra bã!

Có Tiêu Vân hộ tống, trái tim treo lơ lửng của Trấn Nguyên Tử cũng đã hạ xuống, thầm truyền âm cho Hồng Vân: "Đạo hữu, lần này về đến Ngũ Trang Quán, hãy chuyên tâm bế quan, đừng tùy tiện chạy lung tung, cố gắng sớm ngày chứng đạo." Trấn Nguyên Tử sợ Hồng Vân không ngồi yên được, đã phải trả một cái giá không nhỏ mới đưa được hắn về, nếu không chịu bế quan tu luyện luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, mà lại chạy lung tung, dẫn đến bị giết, Hồng Mông Tử Khí bị cướp đi, thì mọi nỗ lực của Trấn Nguyên Tử đều uổng phí.

Nỗ lực uổng phí là một chuyện, quan trọng nhất là Trấn Nguyên Tử không muốn mất đi một người bạn tốt.

Đương nhiên, nếu Hồng Vân thật sự trở thành Thánh nhân, sau này cho Trấn Nguyên Tử một chút thuận tiện, một chút lợi ích cũng được.

"Đạo hữu yên tâm, bần đạo sẽ không bao giờ chạy lung tung nữa, sẽ bế quan tiềm tu, cho đến khi chứng đạo thành Thánh.

Đợi bần đạo chứng đạo, nhất định sẽ cho những kẻ đó biết tay." Vô cùng chật vật, bị một đám người truy sát, Hồng Vân hận đến nghiến răng nghiến lợi, thầm thề trong lòng, chỉ cần chứng đạo thành Thánh, nhất định sẽ không để yên cho bọn chúng.

"Vậy thì tốt." Trấn Nguyên Tử cười gật đầu, cảm thấy cây Nhân Sâm Quả bỏ ra cũng đáng, không lỗ.

Tâm trạng tốt lên, Trấn Nguyên Tử cũng tùy ý trò chuyện với Tiêu Vân.

Còn Hồng Vân thì có chút sợ hãi Tiêu Vân, không dám tùy tiện xen mồm, chỉ có thể im lặng đi theo bên cạnh.

"Đạo hữu, nghe nói Chúc Dung Tổ vu đã có một trận chiến với Tam Thanh đạo hữu ở Côn Luân Sơn, còn đủ lời mắng chửi đối phương, không biết chuyện này có thật không." "Phụt~~ ha ha ha....." "Thật, sao lại không thật, bần đạo là một trong những khán giả đấy, cảnh tượng đó quả thực là đặc sắc, Chúc Dung mở miệng liền gọi Tam Thanh là tiểu nhi, làm Tam Thanh tức điên lên." Trấn Nguyên Tử nhắc đến chuyện này, Tiêu Vân không nhịn được cười.

Tính thời gian, thương thế của Chúc Dung chắc cũng đã hồi phục gần xong, có lẽ Thập Nhị Tổ Vu sẽ đến Côn Luân Sơn chặn cửa, bèn cười nói: "Đạo hữu nếu tò mò, ít hôm nữa bần đạo có thể rủ ngươi cùng đến Côn Luân Sơn xem kịch.

Thập Nhị Tổ Vu không phải là hạng người dễ tính, đã chịu thiệt thì chắc chắn sẽ báo thù, một trận chiến giữa Thập Nhị Tổ Vu và Tam

Thanh là khó tránh khỏi.” “.....” Thập Nhị Tổ Vu thật sự dám đánh đến tận Ngọc Hư Cung của Tam Thanh sao?

Có phải hơi quá không?

Nhưng nếu có kịch hay để xem, thì quả thực có thể đi xem, dù sao cũng không phải chuyện của mình, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Thấy Trấn Nguyên Tử động lòng, Tiêu Vân thầm nghĩ: “Tam Thanh, đợi đến khi Thập Nhị Tổ Vu đến tận cửa, các ngươi sẽ được hưởng thụ cho đủ, cứ chờ đấy.” “Hiện tại có lẽ cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng sẽ chịu thiệt lớn, đến lúc đó mới gọi là náo nhiệt.....” “Hồng Vân, chạy đi đâu!!!” Ngay lúc Tiêu Vân và Trấn Nguyên Tử đang trò chuyện vui vẻ, một tiếng hét lớn vang lên, dọa Hồng Vân giật nảy mình.

Minh Hà lão tổ xông ra, lần trước đã dọa Hồng Vân không nhẹ, sắc mặt Trấn Nguyên Tử không được tốt lắm, vì hắn cũng đã chịu thiệt, phải tu dưỡng nhiều năm mới hồi phục.

Minh Hà lão tổ và những người khác quả nhiên đang mai phục.

Một thân huyết khí, khoác trường bào màu đỏ, huyết khí ngút trời, Minh Hà lão tổ lao thẳng về phía Hồng Vân.

Minh Hà lão tổ sinh ra từ Vô Tận Huyết Hải, mà Vô Tận Huyết Hải lại là nơi ô uế nhất Hồng Hoang.

Sinh ra ở một nơi quỷ quái như vậy, huyết sát chi khí trên người Minh Hà lão tổ không nặng mới lạ.

Huyết khí ngút trời cuồn cuộn, khí thế đó còn kinh khủng hơn cả yêu khí của đại yêu.

“Hừ!!” Dám sát hại người do Tiêu Vân ta hộ tống, Minh Hà lão tổ chẳng phải đang tát vào mặt Tiêu Vân ta sao?

Lạnh lùng hừ một tiếng, Tiêu Vân tế ra Hỗn Độn Chung chặn Minh Hà lão tổ lại, nói với Trấn Nguyên Tử: "Hai vị đạo hữu xin hãy mau chóng rời đi, Minh Hà lão tổ bần đạo sẽ tự mình chặn lại, đợi hai vị trở về Ngũ Trang Quán, không vấn đề gì chứ?" Minh Hà lão tổ là chủ lực tuyệt đối truy sát Hồng Vân, chỉ cần chặn được hắn, những người còn lại Trấn Nguyên Tử hẳn có thể đối phó, cho dù Côn Bằng có ở trong đó cũng vậy.

Nhược điểm lớn nhất của Côn Bằng là không có pháp bảo thích hợp bên người, trên Phân Bảo Nhai cướp được một số thì phẩm chất cũng bình thường, lại chưa kịp luyện hóa.

Trấn Nguyên Tử có Địa Thư hộ thân, tự nhiên không sợ Côn Bằng và những người khác.

"Đa tạ, đạo hữu, chúng ta ở Ngũ Trang Quán chờ đạo hữu trở về." Trấn Nguyên Tử tế ra Địa Thư, bảo vệ mình và Hồng Vân bên trong, độn về phía Ngũ Trang Quán.

Côn Bằng và một số kẻ không từ bỏ ý định lập tức đuổi theo.

Không cần phải ôm đồm hết mọi việc là tốt rồi.

Chương 26

Tiêu Vân nhìn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rời đi, khẽ cười, hỏi Minh Hà lão tổ trước mặt: "Ngươi có biết kết cục của việc ra tay với bần đạo không?" "Hừ, nói khoác thì ai cũng biết!!" Minh Hà lão tổ ngồi trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, điều khiển hai thanh bảo kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ đâm về phía Tiêu Vân, đồng thời thầm truyền âm cho Côn Bằng và những người khác: "Bần đạo phụ trách chặn Tiêu Vân, hy vọng các ngươi đừng làm bần đạo thất vọng!" "Đạo hữu yên tâm, chỉ cần ngài có thể chặn được Tiêu Vân, đại sự có thể thành!" "Vậy thì tốt!!" Chặn Tiêu Vân, có khó đến vậy sao?

Minh Hà lão tổ tự hỏi mình có thể làm được, vừa có thể công vừa có thể thủ, không bị động như Tam Thanh, đối mặt với Tiêu Vân tự nhiên có đủ tự tin.

Không tệ, rất có tự tin.

Tiêu Vân cười cười, giơ tay ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa hùng hậu, quét về phía bầu trời.

Huyết sát chi khí ngút trời chạm phải chí dương hỏa diễm như Thái Dương Chân Hỏa, trong khoảnh khắc bị thiêu đốt không còn một dấu vết.

Những thứ quỷ quái lộn xộn này sợ nhất chính là chí dương hỏa diễm như Thái Dương Chân Hỏa.

"Ngao!!!" Thiêu sạch huyết sát chi khí vô tận trên bầu trời, Thái Dương Chân Hỏa hóa thành một con kim sắc hỏa long, nhe nanh múa vuốt lao về phía Minh Hà lão tổ, miệng lớn như chậu máu mở ra, gần như muốn nuốt chửng Minh Hà lão tổ vào trong.

"Nghiệt súc, đừng có làm càn!!" Minh Hà lão tổ quát khẽ một

tiếng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên không ngừng phóng to, sau khi bị hỏa long nuốt chửng, đã căng phồng làm nổ tung hỏa long.

Hỏa diễm bay lả tả khắp trời, Tiêu Vân lại không để ý, hai mắt nhìn chằm chằm Hồng Vân, nói từng chữ một: "Ngươi... vừa nói cái gì?" Nếu có thể lựa chọn, Tiêu Vân thà chọn một người có xuất thân kém một chút, chứ không muốn trở thành Tam Túc Kim Ô.

Kiếp trước là nhân tộc, nhưng bây giờ lại biến thành yêu tộc, yêu tộc và nhân tộc là tử địch, sự chênh lệch này vốn đã khiến người ta khó chịu, nhưng mọi chuyện đã thành định cục, không thể không nhận mệnh.

Chấp nhận thân phận Tam Túc Kim Ô, thân phận yêu tộc, điều Tiêu Vân ghét nhất là nghe người khác nói những từ như nghiệt súc, phi mao đái giáp, thấp sinh noãn hóa chi bối.

Bởi vì những từ này đều là sỉ nhục yêu tộc.

Mặc dù Tiêu Vân chỉ là một trong số yêu tộc, không thể đại diện cho tất cả, nhưng đổi lại là ai nghe bị mắng cũng sẽ không cảm thấy thoải mái.

"???" Minh Hà lão tổ ngẩn người, không hiểu Tiêu Vân rốt cuộc bị sao, hắn mắng một câu "nghiệt súc" là mắng con hỏa long đó, không phải nhắm vào Tiêu Vân, nhưng Tiêu Vân sẽ nghĩ vậy sao?

Một luồng khí tức nguy hiểm đáng sợ lan tỏa, Tiêu Vân từ trạng thái lười biếng ban đầu, chuyển sang trạng thái cực kỳ nguy hiểm, nhìn chằm chằm Minh Hà lão tổ.

Hắn muốn giết ta!!

Từ trong đôi đồng tử màu vàng lóe lên ánh lạnh của Tiêu Vân, Minh Hà lão tổ có thể đọc được ý nghĩ này.

Tiêu Vân muốn giết hắn, không đơn giản là đánh lui, cho một chút

bài học đơn giản như vậy.

Mình vừa làm gì?

Đã chọc giận Tiêu Vân sao?

Minh Hà lão tổ đầy dấu chấm hỏi trong đầu.

Dường như cảm nhận được sự phẫn nộ của chủ nhân, Hỗn Độn Chung bay ra khỏi cơ thể, lơ lửng bên cạnh Tiêu Vân, Hà Đồ Lạc Thư cũng cùng xuất hiện.

Minh Hà lão tổ cảm thấy không ổn, nhanh chóng lùi lại, nhưng giây tiếp theo Tiêu Vân đã lao tới: "Thứ chó má hôi hám, chết đi cho lão tử!!!" Hôi hám, chó má?

Đang nói ta sao?

Minh Hà lão tổ suýt nữa thì đầu óc rối loạn, sau khi phản ứng lại, tức đến sắc mặt tái xanh: "Tiêu Vân, đừng quá đáng!!!" "Quá đáng thì sao, hôm nay bần đạo giết ngươi, thì sao?" Tiêu Vân trong trạng thái bạo nộ cực kỳ đáng sợ, Hỗn Độn Chung được gõ vang lên.

Minh Hà lão tổ đang định nói lời cay độc bỗng cảm thấy cơ thể cứng đờ, dường như bị định trụ.

Nhưng định thân thuật thông thường sao có thể có tác dụng với hắn?

Vô dụng!

Không gian bị định trụ, thời gian cũng đang ngưng đọng.

Không ổn!!

Minh Hà lão tổ kinh hãi trong lòng, vội vàng điều khiển Nghiệp Hỏa Hồng Liên chống đỡ, chuẩn bị dùng nghiệp hỏa trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên để thiêu đốt Tiêu Vân.

Đây là thứ mà người tu hành sợ nhất, một khi dính phải, khó mà thoát thân.

Mặc dù phòng ngự không mạnh bằng Công Đức Kim Liên, nhưng nghiệp hỏa vô tận trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên là một trong những thứ mà người tu đạo không muốn chạm phải nhất.

Minh Hà lão tổ giao đấu với người khác luôn bất lợi là một trong những nguyên nhân.

Trấn Nguyên Tử bị đâm bị thương, cũng là do sợ dính phải nghiệp hỏa.

Người tu hành, ai mà không có chút sát lục, ai mà không dính chút nhân quả và nghiệp lực?

Một khi bị nghiệp lực dính vào, đốt cháy nhân quả và nghiệp lực của bản thân, hậu quả không thể lường được.

Nghiệp hỏa màu đỏ sẫm như những bóng ma màu đỏ lan tỏa, quét về phía Tiêu Vân.

"Đang!!!" Lúc này Hỗn Độn Chung lại vang lên.

Minh Hà lão tổ kinh ngạc phát hiện, Tiêu Vân phảng phất như biến mất, một móng vuốt khổng lồ màu vàng xuất hiện trước mắt, hung hăng cào về phía hắn.

"A!!!" Minh Hà lão tổ chưa từng gặp phải loại công kích quỷ dị như vậy, bị cào trúng, hét thảm một tiếng, bay ra ngoài.

"Nghiệp hỏa vô tận?

Cũng chỉ có vậy." Thân thể Tiêu Vân xuyên qua nghiệp hỏa ngút trời, thứ này không gây cho hắn bất kỳ khó khăn nào.

Có Hỗn Độn Chung ở đây, Minh Hà lão tổ mà đòi dùng nghiệp hỏa thiêu ta sao?

Ăn shit đi!

"Hỗn Độn Chung, trấn áp Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho ta!!!" "Đang!!!" Hỗn Độn Chung bay ra, không ngừng phóng to, từ trên trời rơi xuống, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Minh Hà lão tổ, bao trùm Nghiệp Hỏa Hồng Liên vào trong.

Giây tiếp theo, biểu cảm trên mặt Minh Hà lão tổ trở nên méo mó, bởi vì hắn phát hiện liên lạc giữa mình và Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã bị cắt đứt!

"Đang!!!" "Đang!!!" Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị trấn áp trong Hỗn Độn Chung giống như một con bò điên, không ngừng va chạm, muốn thoát ra, nhưng đáng tiếc dù có giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trấn áp của Hỗn Độn Chung.

So với Hỗn Độn Chung, Nghiệp Hỏa Hồng Liên kém hơn rất nhiều.

Hỗn Độn Chung trấn áp Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tiêu Vân không thèm quan tâm nữa, áp sát, tấn công về phía Minh Hà lão tổ.

"Chết!!!" Liên lạc với Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị cắt đứt, đây là lần đầu tiên Minh Hà lão tổ gặp phải chuyện này.

Chưa kịp hoàn hồn, Tiêu Vân đã lại xông đến.

Minh Hà lão tổ kinh hãi, vội vàng tế ra hai thanh bảo kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ đâm tới: "Tiêu Vân, ngươi dám!!!" "Phế vật, phế vật hôi hám." Tiêu Vân lạnh lùng cười, Hà Đồ Lạc Thư bay ra, cuốn lấy hai thanh bảo kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ, tốc độ của Tiêu Vân không giảm, tiếp tục lao về phía Minh Hà lão tổ.

Như vậy là xong rồi sao?

Pháp bảo hộ thân của hắn đã không còn, nhưng bên phía Tiêu Vân cũng trong tình huống tương tự.

Chỉ là không có pháp bảo bên người, dùng bản thể chiến đấu, Minh Hà lão tổ có phải là đối thủ của Tiêu Vân không?

"Thu!!!" Đại bàng giang cánh mười vạn dặm, Côn Bằng giang cánh còn che cả bầu trời.

Nhưng dù là chim lớn hay đại bàng, xét về bản thể của Côn Bằng, đều không thể so sánh với Tiêu Vân.

Thực lực càng mạnh, bản thể càng lớn, đó là quy tắc trưởng thành của yêu tộc.

Bản thể của Tiêu Vân vừa xuất hiện, vùng đất xung quanh mấy trăm vạn dặm đều bị bao phủ.

Bầu trời tối sầm, gần như cả mặt trời cũng bị che khuất.

Tiêu Vân phảng phất như một mặt trời mới, lượn lờ trên đại địa Hồng Hoang.

Thực vật khô héo, sinh linh biến thành xác khô, sông ngòi cạn kiệt, nơi Tiêu Vân đi qua, đều là một vùng đất chết tĩnh lặng.

"Hú ~~~" Không thể tạo ra quá nhiều sát nghiệt, nếu không nghiệp lực quấn thân sẽ phiền phức lớn, Tiêu Vân khống chế Thái Dương Chân Hỏa quanh thân, móng vuốt sắc bén cào về phía Minh Hà lão tổ nhỏ như một hạt bụi.

"A!!!" Thái Dương Chân Hỏa vô tận gần như muốn thiêu Minh Hà lão tổ thành người khô, Minh Hà lão tổ gầm lên, cơ thể nhanh chóng biến lớn, giống như một người khổng lồ màu máu, hai tay đánh về phía móng vuốt vàng khổng lồ đó.

"Ầm ầm ầm!!!" Một trận đất rung núi chuyển, Minh Hà lão tổ trong nháy mắt bị Tiêu Vân đánh bay.

Cái gọi là người khổng lồ màu máu, đối mặt với Tiêu Vân giang

cánh mấy trăm vạn dặm, quả thực không chịu nổi một kích.

Kiến nhỏ so với người khổng lồ, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Nếu ở trong Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà lão tổ có thể cầm cự với Tiêu Vân vài chiêu, nhưng ở bên ngoài, bản thể của Minh Hà lão tổ đối với Tiêu Vân chỉ là cái rắm!

"Ghê tởm!!!" Móng vuốt sắc bén của Tiêu Vân nắm chặt lấy Minh Hà lão tổ, nhưng đối phương lại hóa thành những giọt máu tươi nhanh chóng chảy đi, trốn ra xa.

Chỉ là Minh Hà lão tổ tuy trốn được, nhưng một phần cơ thể đã trực tiếp bị bốc hơi, không khác gì bị Tiêu Vân xẻo đi mấy miếng thịt.

Bản thể của Tiêu Vân?

Quả nhiên đáng sợ!!

Đại chiến đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Nhìn Tiêu Vân che trời lấp đất, gần như trở thành một Thái Dương Tinh khổng lồ thứ hai, vô số người trong Hồng Hoang thầm kinh hãi, cũng có không ít người hả hê.

Minh Hà lão tổ đúng là đầu sắt, biết rõ Tiêu Vân không dễ chọc, lại đi gây sự, bây giờ biết lợi hại rồi chứ.

"Tiêu Vân, bần đạo với ngươi không chết không thôi!!!" Bản thể bị tổn thương, Minh Hà lão tổ tức không nhẹ, vừa chạy vừa gầm thét.

Nguyên Đồ và A Tỳ thoát khỏi vòng vây của Hà Đồ Lạc Thư, hai thanh kiếm đâm về phía Tiêu Vân, nhưng bị móng vuốt sắc bén của Tiêu Vân gạt ra.

Tiêu Vân không hề để hai thanh kiếm này vào mắt, tiếp tục truy sát Minh Hà lão tổ.

Đáng ghét!!

A Tỳ và Nguyên Đồ không làm gì được Tiêu Vân, lúc này Minh Hà lão tổ mới nhận ra sự đáng sợ của Tiêu Vân, đâu còn dám ở lại đối kháng.

Hắn quay người liều mạng chạy về phía Vô Tận Huyết Hải, biết rằng chỉ có trốn trong Vô Tận Huyết Hải, mới có thể cầm cự với Tiêu Vân.

Tiêu Vân có mạnh đến đâu, chẳng lẽ có thể làm bốc hơi cả Vô Tận Huyết Hải sao?

Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí, những thứ này Minh Hà lão tổ đều không quan tâm nữa, hắn biết rõ, nếu không chạy, sẽ bị Tiêu Vân giết chết.

Một khi bị giết, tất cả đều không còn.

"A!!!" Mặc dù Minh Hà lão tổ có thần thông thân hóa biển máu, nhưng cũng liên tiếp bị Tiêu Vân trọng thương, mỗi lần phân hóa cơ thể đều khiến thương thế trên người thêm nặng.

Tiêu Vân bất chấp tất cả truy sát Minh Hà lão tổ, hai người một đuổi một chạy, không ngừng tiến gần Vô Tận Huyết Hải, khiến những người bị thu hút đến gần phải tặc lưỡi.

Cũng quá khủng bố rồi, Tiêu Vân quả nhiên là kẻ tàn nhẫn, không thể trêu vào.

Một câu "nghiệt súc" đã gây ra tai nạn như vậy.

Xem ra ngoài việc không thể trêu chọc Tiêu Vân, những từ ngữ sỉ nhục yêu tộc cũng không thể tùy tiện nói, nếu không bị Tiêu Vân nghe thấy, chắc chắn sẽ tìm đến liều mạng.

Còn về Hỗn Độn Chung trấn áp Nghiệp Hỏa Hồng Liên ở lại tại

chỗ, căn bản không ai dám có ý đồ.

Hỗn Độn Chung cứ lơ lửng trên không trung như vậy, trấn trụ Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng không di chuyển, cứ yên tĩnh lơ lửng.

"Thứ chó má hôi hám!!!" Tiêu Vân mắng mấy câu, mới biến trở lại tiên thiên đạo thể.

Nơi Minh Hà lão tổ và những người khác mai phục khá gần Vô Tận Huyết Hải, cộng thêm thần thông của Minh Hà lão tổ khó đối phó, khiến Tiêu Vân công kích mấy lần, đều không thể triệt để giết chết hắn.

Nhưng nguyên khí đại thương là chắc chắn, trong vạn năm tới Minh Hà lão tổ đừng hòng ra ngoài gây sự.

Chương 27

Lần này đủ cho hắn hưởng thụ rồi.

Để đối phương chạy vào Vô Tận Huyết Hải, Tiêu Vân có chút bực bội, nhưng đáng tiếc không có cách nào, không thể nào thiêu cạn cả Vô Tận Huyết Hải được?

Chưa nói có làm được hay không, cho dù làm được cũng sẽ không làm như vậy.

Vô Tận Huyết Hải thu hết những thứ ô uế của Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không làm sạch được, huống chi nếu làm Vô Tận Huyết Hải biến mất, sẽ gây ra hậu quả gì, không ai biết được.

Minh Hà lão tổ đâm đầu vào Vô Tận Huyết Hải, chui sâu vào bên trong, chìm vào giấc ngủ sâu, ngay cả thời gian để nói vài câu cay độc cũng không có.

Lần này thương thế quá nặng, suýt nữa thì chết dưới Thái Dương Chân Hỏa của Tiêu Vân.

Chọc phải Tiêu Vân, đúng là xui tám đời.

Nếu không có câu "nghiệt súc" đó, Tiêu Vân cùng lắm chỉ dạy dỗ hắn một trận, cướp đi Nghiệp Hỏa Hồng Liên là xong.

Nhưng Minh Hà lão tổ lại không biết sống chết nói một câu "nghiệt súc", Tiêu Vân không giết hắn mới lạ.

Đáng tiếc không thành công.

Thực lực của Minh Hà lão tổ bình thường, nhưng bản lĩnh chạy trốn lại thuộc hàng nhất lưu.

Sau một trận đại chiến, khắp nơi tan hoang.

May mà chỉ cần linh khí không thiếu hụt, Hồng Hoang hồi phục rất nhanh, không cần Tiêu Vân lo lắng đánh một trận sẽ khiến vô số sinh linh tuyệt diệt, hệ sinh thái gặp vấn đề.

Nếu thật sự như vậy, sinh linh Hồng Hoang đã sớm tuyệt diệt trong thời kỳ thượng cổ tam tộc lượng kiếp rồi.

"Minh Hà, Tiêu Vân ta tất sẽ giết ngươi, có gan thì trốn trong Vô Tận Huyết Hải cả đời, ngàn vạn lần đừng bước ra khỏi Vô Tận Huyết Hải nửa bước!!!" Tiêu Vân nhìn Vô Tận Huyết Hải bên dưới, chỉ có thể lựa chọn rút lui.

Thứ này ngay cả Thánh nhân cũng bó tay, nếu không sau này Phật giáo cũng không cần phải hạ mình đưa đủ loại lợi ích, đủ kiểu lôi kéo Minh Hà lão tổ, trực tiếp tìm cớ đánh là xong.

Chính vì không làm gì được đối phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới làm như vậy.

Cho lợi ích, không ngừng nói lời hay, kéo Minh Hà lão tổ vào Phật giáo, lấy đó làm bàn đạp tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ đáng tiếc vào được cũng vô dụng, chuyện nhỏ thì tùy tiện gây rối, gặp chuyện lớn, không ai có thể từ tay Hậu Thổ cướp đi quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi.

Dù là Thánh nhân cũng không được.

Tàn nhẫn!!

Đủ tàn nhẫn!!

Thật bá đạo, làm việc đặc biệt tàn nhẫn, đã đánh người ta trọng thương nguyên thần bản thể, suýt nữa thì chết, vẫn không tha cho đối phương.

Tất sát!

Chỉ cần dám bước ra khỏi Vô Tận Huyết Hải nửa bước!

Hành động của Tiêu Vân quả thực đã dọa không ít người.

"Hừ, có nhiều thời gian để thu thập ngươi!!!" Thu hồi Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân phát hiện Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang chống cự kịch liệt, lạnh lùng cười một tiếng.

Ta không thiếu thời gian, từ từ cưỡng chế luyện hóa, xem Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể chống cự đến khi nào.

Đến lúc đó nếu không vừa mắt, trực tiếp ném vào Càn Khôn Đỉnh luyện hóa, làm dược liệu tu phục Thí Thần Thương.

Đánh cũng đã đánh, đồ cũng đã cướp, chỉ là trong lòng còn một cục tức khó chịu.

Tiêu Vân nhanh chóng bay về Ngũ Trang Quán, phát hiện Côn Bằng và những người khác đã rút lui.

Trấn Nguyên Tử mang theo Hồng Vân an toàn trở về.

"Đa tạ đạo hữu." Mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Trấn Nguyên Tử đều có quan sát.

Không xem thì thôi, xem xong thì giật mình, lão lão thực thực cảm tạ, đem cây Nhân Sâm Quả giao cho Tiêu Vân, không có nửa lời thừa thãi, sợ Tiêu Vân một mồi lửa thiêu rụi Ngũ Trang Quán.

"Đạo hữu quả là người sảng khoái, nếu chuyện này đã kết thúc, vậy bần đạo xin cáo từ trước." Tiêu Vân cũng không nói nhiều, nhận cây Nhân Sâm Quả rồi trực tiếp rời khỏi Ngũ Trang Quán, độn vào hư không, bay về phía Thái Dương Tinh.

Hắn cảm thấy tam hoa đang nhảy múa, đã đến ngưỡng trảm thi, Ác Thi có thể trảm được rồi.

Nhưng trước khi trảm thi, Tiêu Vân cần phải luyện hóa Thí Thần

Thương trước, dùng Thí Thần Thương để trảm Ác Thi là thích hợp nhất.

Phải nói, Hồng Quân thật sự đã cho Tiêu Vân hai món bảo bối cực tốt, Thí Thần Thương công kích cực hạn, dùng để trảm Ác Thi là thích hợp nhất, Càn Khôn Đỉnh là chí bảo tạo hóa, tuy chỉ là cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng dùng để trảm Thiện Thi là tốt nhất.

Sau này có thể dựa vào Càn Khôn Đỉnh để kiếm không ít công đức, quả là chuyện tốt.

Chuyện tốt cầu còn không được, Hồng Quân vì để xoay chuyển biến số của Hồng Hoang, thật sự đã hao tổn tâm sức.

Nhưng... ván cờ này có thành công hay không, còn phải xem quyết định của Tiêu Vân.

"Mang cây Nhân Sâm Quả đi trồng, quả kết ra dùng để luyện chế linh tửu.

Chuyện này xử lý xong, nếu trong Hồng Hoang Vu tộc có hành động gì, hãy thông báo cho ta ngay lập tức." Trước khi bế quan, Tiêu Vân đã giao phó những việc cần làm.

Phải nói rằng, Tiêu Dao Cư có Tây Vương Mẫu làm tiểu thị nữ, đã giúp Tiêu Vân bớt đi không ít tâm tư, không cần phải việc gì cũng tự mình làm.

"Vâng, lão gia." Tây Vương Mẫu nhất nhất ghi nhớ, không dám có chút sơ sót.

Tiêu Vân lúc này mới tiến vào mật thất bắt đầu bế quan, trước tiên luyện hóa Thí Thần Thương, sau đó mới trảm thi.

Phải nói, Thí Thần Thương cũng giống như Tru Tiên Kiếm Trận, là pháp bảo chủ sát phạt.

Thêm vào đó người sử dụng trước đó là La Hầu, sát phạt chi khí của Thí Thần Thương cực nặng.

Người có nguyên thần yếu ớt, nếu có được Thí Thần Thương, có lẽ chưa kịp luyện hóa, nguyên thần đã bị sát phạt chi khí ô nhiễm, biến thành một kẻ điên chỉ biết giết chóc.

Chẳng trách Hồng Quân không lấy Thí Thần Thương ra.

Thứ này mạnh thì mạnh, nhưng lại có thể hại người, người bình thường cũng không chịu nổi sát phạt chi khí, nguyên lý tương tự như Tru Tiên Kiếm Trận.

Trấn áp được thì là chí bảo, trấn áp không được thì còn không bằng linh bảo bình thường, thậm chí còn hại mình.

Thí Thần Thương do căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm hóa thành, vốn là Khai Thiên Chí Bảo, nhưng bị rìu Bàn Cổ ảnh hưởng mà rơi phẩm giai, có thể thấy sự cường đại của rìu Bàn Cổ, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể bị đánh rớt phẩm giai.

Phẩm giai rơi rớt, đồng nghĩa với việc luyện hóa Thí Thần Thương tương đối dễ dàng, không gian nan như Hỗn Độn Chung và các Khai Thiên Chí Bảo khác.

Hai mươi bốn tầng cấm chế, dưới tiền đề Tiêu Vân có thể trấn áp được sát phạt chi khí, luyện hóa rất nhanh, cũng rất dễ dàng.

Sau khi luyện hóa thêm mười tầng cấm chế của Thí Thần Thương, Tiêu Vân mới dùng nó để trảm đi Ác Thi.

Quá trình thuận lợi, không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Trảm đi Ác Thi, cảnh giới của Tiêu Vân cũng tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trong lúc ổn định cảnh giới, hắn tiếp tục luyện hóa Thí Thần

Thương và Càn Khôn Đỉnh.

So sánh ra, luyện hóa Càn Khôn Đỉnh có chút phiền phức, vì trong lúc luyện hóa thứ này, cần phải có sự lĩnh ngộ đối với Tạo Hóa chi đạo.

Đây là sở trường của Nữ Oa.

Tiêu Vân đi theo con đường thời gian, không gian chi đạo, đối với Tạo Hóa lĩnh ngộ không cao.

May mà vẫn có thể luyện hóa Càn Khôn Đỉnh, sau khi luyện hóa thì dùng thế nào, tùy Tiêu Vân vui.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên vẫn đang chống cự kịch liệt, nhưng đáng tiếc không có cách nào thoát khỏi sự trấn áp của Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân cũng lười quản.

Còn về Hồng Mông Tử Khí, bị Tiêu Vân vứt sang một bên không thèm ngó ngàng.

Hiện tại hắn căn bản không có cách nào luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, thay vì lãng phí thời gian, không bằng làm thêm chút chuyện khác.

Trảm đi Ác Thi, thực lực của Tiêu Vân trở nên mạnh hơn.

Chỉ là một lúc phải làm ba việc, đồng thời luyện hóa Hỗn Độn Chung, Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh, đối với Tiêu Vân cũng có chút áp lực.

May mà vẫn chịu được, có áp lực mới có động lực, phải không?

Trong Hồng Hoang, chuyện Tiêu Vân đánh bầm dập Minh Hà lão tổ, truy sát Minh Hà lão tổ ức vạn vạn dặm, một mạch đuổi đến Vô Tận Huyết Hải đang được lưu truyền, khiến hung danh của Tiêu Vân ở Hồng Hoang lại lên một tầm cao mới.

Hồng Hoang lúc này trở nên yên tĩnh lạ thường.

Đại bộ phận mọi người đều đang bế quan tu luyện, không gây chuyện trong Hồng Hoang.

Chỉ có những mâu thuẫn nhỏ giữa Vu Yêu lưỡng tộc đang bùng nổ, nhưng đó chỉ là những người ở tầng thấp va chạm, đại yêu của Yêu tộc, đại vu của Vu tộc đều không tham gia, còn Thập Nhị Tổ Vu thì càng không quan tâm đến chuyện này.

Yêu tộc?

Không chịu nổi một kích mà thôi.

Đánh nhau lặt vặt, có cần Thập Nhị Tổ Vu phải quản không?

Không có thời gian rảnh đó.

Dưới những trận đánh nhau lặt vặt, theo thời gian trôi đi, dân số của Vu Yêu lưỡng tộc ngày càng nhiều, thậm chí có xu thế lấn át vạn tộc Hồng Hoang.

Mấy chục vạn năm trôi qua, Hồng Hoang có thêm một nhóm Chuẩn Thánh.

Trong Tam Thanh có Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, phương Tây có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, trên Bất Chu Sơn có Nữ Oa, Phục Hy, còn có các tán tu như Trấn Nguyên Tử, cũng như không ít đại yêu của Yêu tộc đều đã tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hồng Hoang phát triển, từng bước tiến đến đỉnh thịnh.

Đến khi các Thánh nhân cùng xuất hiện, sẽ đạt đến đỉnh phong!

Ngoài việc có thêm một nhóm Chuẩn Thánh, mấy vị đệ tử Thánh nhân cũng đang nỗ lực luyện hóa Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể, tiến triển đều không tồi.

Những người có được Hồng Mông Tử Khí, ngoài mấy vị đệ tử Thánh nhân ra, Hồng Vân và Tiêu Vân, hai người một người luyện

hóa không có động tĩnh gì, một người tốc độ quá chậm, dẫn đến căn bản không luyện hóa.

Mấy chục vạn năm, Hồng Vân thật sự đã nỗ lực tu luyện để luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, nhưng đáng tiếc không có chút động tĩnh nào.

Hồng Mông Tử Khí giống như một khối tinh thạch huyền thiết giấu trong cơ thể, bất luận Hồng Vân nỗ lực thế nào cũng không có chút phản ứng.

Vì thế lãng phí lượng lớn thời gian, dẫn đến cảnh giới vẫn luôn kẹt ở Đại La Kim Tiên, không thể trảm thi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Càng khiến Hồng Vân uất ức hơn là, khi hắn từ bỏ luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, định dùng tâm tu luyện để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi mới luyện hóa, thì lại cảm thấy Hồng Mông Tử Khí đang cản trở, dẫn đến ngay cả một chút dấu hiệu trảm thi cũng không có, làm Hồng Vân lo lắng xoay quanh.

Bất luận nỗ lực thế nào, cũng không có chút hiệu quả.

Nếu Tiêu Vân ở bên cạnh, nhất định sẽ đồng tình gửi một câu: "Đứa trẻ đáng thương, đừng nỗ lực nữa, nỗ lực cũng vô dụng, vì thứ Hồng Quân cho ngươi là để ngươi chết, không phải để ngươi luyện hóa, cả đời cũng không có cách nào luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, chết đi thì trực tiếp hơn." Tam Thanh bận luyện hóa chí bảo, luyện hóa Hồng Mông Tử Khí không có thời gian ra ngoài gây sự, Nữ Oa cũng bận luyện hóa Hồng Mông Tử Khí.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây, sau khi tu luyện một thời gian phát hiện tốc độ luyện hóa Hồng Mông Tử Khí càng lúc càng chậm, bèn lựa chọn xuất quan.

Tiếp Dẫn còn đỡ, có không ít chuyện cần xử lý.

Chuẩn Đề vô công rồi nghề, đảo mắt một cái liền rời khỏi Linh Sơn phương Tây, tiến vào phương Đông, định bụng như mọi khi vớt vát chút đồ về.

Chỉ là Chuẩn Đề nằm mơ cũng không ngờ, vừa mới tiến vào phương Đông, bắt được mấy sinh linh có bản thể là linh căn vừa mới hóa hình, thì đã bị chặn lại.

"Tên ngốc kia, là ai, tại sao lại chạy đến địa bàn của bản Tổ vu cướp đồ của Vu tộc ta?" Yêu tộc cũng thôi, các chủng tộc khác cũng được, chỉ cần ăn ngon, có dinh dưỡng, đều là của Vu tộc, huống chi đây còn là địa bàn của bộ lạc Cộng Công.

Chương 28

Cộng Công lo lắng cho cái tổ của mình bị tấn công, nên vẫn luôn ở trong bộ lạc, tiện thể cười nhạo Chúc Dung, không ngờ lại phát hiện Chuẩn Đề lén lén lút lút chạy đến bắt đi sinh linh.

Lần này, Cộng Công không nhịn được nữa.

Nhìn từ xa Chuẩn Đề có mái tóc cuộn trên đầu, mở miệng một câu "tên ngốc" đã văng ra.

Cũng may là bây giờ không thịnh hành từ "lừa ngốc", nếu không với tính cách của Thập Nhị Tổ Vu, tuyệt đối sẽ mở miệng một câu: Tên lừa ngốc kia, đứng lại cho bản Tổ vu!!

"Ngốc... tên ngốc?" Chuẩn Đề giật mình, tưởng mình nghe nhầm.

Không phải đang gọi mình, nhưng nhìn Cộng Công chỉ vào mình, có ngốc đến đâu cũng biết cái gọi là "tên ngốc", là mình!!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một lòng muốn thành lập Phật giáo, tuy kiểu tóc không khoa trương như các vị Phật tổ sau này, nhưng có sự khác biệt lớn với các tu hành giả phương Đông, trực tiếp cuộn tóc trên đầu, chẳng phải là tạo hình của Bồ Đề lão tổ dạy dỗ Tôn Hầu Tử trong Tây Du Ký sao.

Vì vậy nhìn từ xa, không chú ý sẽ tưởng là tên ngốc.

Cộng Công chính vì điều này, mới gọi Chuẩn Đề là tên ngốc.

"....." Chuẩn Đề phản ứng lại, mặt mày đen sạm, tức giận nói: "Cộng Công?

Tại sao vô duyên vô cớ sỉ nhục bần đạo?

Tại sao gọi bần đạo là tên ngốc?" Tóc trên đầu không thấy sao?

Mắt của người Vu tộc không tốt à.

Quả thực khi người quá đáng.

Mắng ta là tên ngốc!!

Cộng Công bước tới, nhìn kỹ lại: "Hầy, thật sự có tóc, nhưng có tóc thì sao, trông vẫn giống tên ngốc, là tên ngốc, bản Tổ vu thích gọi vậy đấy!!!" "Khốn nạn!!" Chuẩn Đề không có sự hàm dưỡng tốt như Tam Thanh, tức đến mặt mày tái xanh, cầm Thất Bảo Diệu Thụ đánh về phía Cộng Công.

Tên vương bát đản này quả thực khi người quá đáng, hết câu này đến câu khác gọi là tên ngốc, có thôi đi không.

Đừng tưởng bần đạo sợ Thập Nhị Tổ Vu các ngươi!

Trước khi đột phá cảnh giới, Chuẩn Đề có chút chột dạ, nhưng hiện tại đã trở thành Chuẩn Thánh, Chuẩn Đề không để Cộng Công vào mắt.

Bởi vì trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có Đế Giang tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, những người còn lại đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chênh lệch cả một đại cảnh giới, ta đánh không lại ngươi sao?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Chuẩn Đề ta còn muốn lăn lộn ở Hồng Hoang nữa không?

Nói không hợp là động thủ, còn kiêu ngạo hơn cả bản Tổ vu!

Cộng Công ngẩn người, cười lớn hiện ra tổ vu chân thân, tay không đánh về phía Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Còn về chênh lệch một cảnh giới, Cộng Công không hề quan tâm.

Đối kháng với Thập Nhị Tổ Vu, ngàn vạn lần đừng xem thường cảnh giới thấp, nếu không sẽ chịu thiệt lớn.

Bồ Đề bản thể là một trong mười đại Cực phẩm Tiên thiên linh căn, cây Bồ Đề.

Thất Bảo Diệu Thụ là do Bồ Đề dùng cành của bản thể thêm vào không ít dược liệu luyện chế thành, lực công kích cũng khá, giỏi nhất là quét đồ.

Có lẽ là do phương Tây cằn cỗi, Chuẩn Đề nghèo đến điên rồi, đi khắp nơi quét đồ.

Phải nói Thất Bảo Diệu Thụ rất thần kỳ, khả năng quét đồ thuộc hàng nhất lưu.

Thực lực của Chuẩn Đề càng mạnh, uy năng của thứ này cũng theo đó mà mạnh lên.

Không ít người ở Hồng Hoang đã chịu thiệt của Chuẩn Đề, pháp bảo bị quét đi.

Chỉ là dùng Thất Bảo Diệu Thụ để quét Tổ vu Cộng Công, phải nói Chuẩn Đề là một nhân tài!

Chỉ với thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, Thất Bảo Diệu Thụ không thể trở nên quá mạnh, lúc này đi quét tổ vu chân thân, quả thực là tự tìm khó chịu.

"Ầm!!!" Thất Bảo Diệu Thụ quét lên người Cộng Công, khiến cơ thể Cộng Công chấn động, không ngừng lùi lại.

Mấy cành nhỏ trên đỉnh Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề xuất hiện vết nứt.

Xong rồi!!

Mặt Chuẩn Đề như bị táo bón, pháp bảo của hắn có vấn đề, muốn tu phục phải tốn không ít đồ tốt, khiến Chuẩn Đề đau lòng không thôi.

"Khốn nạn, ngươi...

Tổ Vu chân thân của Cộng Công ngươi sao lại cứng rắn như vậy?" Thực tế, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề gặp người bình thường thì gọi là lợi hại, nhưng gặp kẻ lợi hại hơn thì tắt điện, được mệnh danh là pháp bảo thuận gió số một Hồng Hoang.

Khi thực lực áp chế thì vô cùng lợi hại, nhưng khi không phải đối thủ, thì tùy thời bị đánh gãy cành, bị đánh nứt.

Trong đó số lần bị Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh nứt, đánh gãy không ít.

"Hả?!" Cộng Công vốn đang một bụng tức giận, chuẩn bị nổi điên, nghe xong lời này cũng ngớ ra.

Cái quái gì vậy!

Tấn công ta, lại còn chê bản thể của ta quá cứng rắn, khiến pháp bảo của ngươi có vấn đề?

Đây là người sao.

"Ha ha ha, ta còn tưởng là ai, hóa ra là đệ tử Thánh nhân.

Quả nhiên đệ tử Thánh nhân đều không phải thứ tốt lành gì.

Đồ của mình kém cỏi lại dám trách bản Tổ vu quá cứng, quả thực là một trò cười." Sau khi ngẩn người, Cộng Công cười lớn, bước tới, đánh về phía Chuẩn Đề.

Bị trào phúng, Chuẩn Đề nổi giận, định tấn công, nhưng một nhánh cây ở đầu Thất Bảo Diệu Thụ đã nứt ra, khiến hắn phải lập tức thu tay, trong lòng bắt đầu rỉ máu.

Hắn tế ra Gia Trì Thần Xử, cùng Cộng Công giao chiến.

Sự thật chứng minh, trong Thập Nhị Tổ Vu, thực lực càng mạnh, Tổ Vu chân thân càng cường đại, pháp bảo tầm thường khó mà gây tổn thương.

Chuẩn Đề càng đánh càng kinh hãi, thảo nào Chúc Dung có thể đánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn bất phân thắng bại, Tổ Vu quả thật không dễ đối phó.

Chuẩn Đề đâu biết rằng lúc đó trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không có pháp bảo, nếu có Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đã luyện hóa, làm sao để Chúc Dung giương oai được?

Hơn nữa, lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là Đại La Kim Tiên, thực lực của Chúc Dung cũng chưa đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, làm sao có thể so với Cộng Công hiện tại?

Đối với Vu tộc mà nói, không tồn tại vấn đề bình cảnh, chỉ cần cho họ thời gian và đủ sát khí, họ có thể tu luyện một mạch lên đến cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chết tiệt!

Sao lại thế này?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có pháp bảo cũng có thể đánh với Chúc Dung bất phân thắng bại, còn mình là Chuẩn Thánh, có Gia Trì Thần Xử các loại pháp bảo, lại chỉ có thể đánh với Cộng Công ngang tay, đây là đạo lý gì?

Chuẩn Đề càng đánh càng kinh hãi.

Nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được suy nghĩ trong lòng hắn, e là sẽ tức đến mức đánh cho Chuẩn Đề không ra hình người.

Bần đạo và Chuẩn Đề sao có thể là người cùng đẳng cấp?

Đánh rồi!

Náo nhiệt rồi!

Mau lên, Chuẩn Đề và Tổ Vu Cộng Công trong Thập Nhị Tổ Vu đã đánh nhau, đánh đến không thể tách rời, bất phân thắng bại, tin tức

nhanh chóng lan truyền ra ngoài, bắt đầu có người đến xem trận chiến.

Người xem càng đông, trong lòng Chuẩn Đề càng khó chịu, sắc mặt càng khó coi, ngược lại Cộng Công càng đánh càng hăng.

Hắn cất tiếng cười ha hả, dù bị Gia Trì Thần Xử đánh bị thương cũng không hề gì, tiếp tục tấn công Chuẩn Đề.

Mẹ kiếp, thứ quỷ gì đây?

Chuẩn Đề sắp chửi thề, đám Tổ Vu này không sợ bị thương sao?

Hệt như kẻ điên, chiến đấu không có hồi kết.

Bất kỳ thế giới nào cũng không thiếu những kẻ to gan thích xem kịch, vì vậy mới có người chú ý đến trận đại chiến ngay từ đầu, sau đó truyền tin ra ngoài, dẫn đến ngày càng nhiều người đến vây xem, hóng chuyện.

Cộng Công cũng lười quan tâm đến những kẻ này, trong mắt hắn chỉ còn lại Chuẩn Đề.

Một trận chiến thống khoái, buông tay đánh một trận, không chút e dè, đây mới là trận chiến mà Tổ Vu yêu thích.

Chỉ là Cộng Công thống khoái, Chuẩn Đề lại khó chịu.

Kẻ điên, đúng là một tên điên, giống hệt Tiêu Vân, đều là kẻ điên.

Chuẩn Đề càng đánh càng mất sức, không biết đã dùng Gia Trì Thần Xử đánh Cộng Công bao nhiêu lần, nhưng gã này vẫn như không có chuyện gì, trên người mang vết thương vẫn liều mạng lao vào tranh đấu, quyết đấu với hắn.

Kẻ mềm sợ kẻ cứng, kẻ cứng sợ kẻ ngang, kẻ ngang sợ kẻ liều mạng, mà kẻ liều mạng lại sợ kẻ điên.

Gặp phải loại người như Cộng Công, đánh mãi không dứt, hệt như một tên điên, Chuẩn Đề chột dạ.

Mắt thấy người xem kịch ngày càng đông, Chuẩn Đề thật sự chột dạ, muốn bỏ đi, nhưng có thể đi được sao, Cộng Công sẽ chịu buông tha ư?

Đương nhiên là sẽ phấn khởi đuổi theo, hoàn toàn không cho Chuẩn Đề cơ hội rời đi, vừa đánh vừa hét: "Hỡi các chàng trai, tên ngốc này chạy tới bộ lạc của ta cướp đồ, giờ lại muốn chạy, phải làm sao?" "Giết!

Giết hắn!" Dưới sự dẫn dắt của mấy vị Đại vu, tất cả Vu tộc nhân của bộ lạc Cộng Công đều gầm lên giận dữ. "Hỗn trướng!" Vốn tưởng chỉ đánh một trận rồi đi, không ngờ lại chọc phải tổ ong vò vẽ, thấy người của bộ lạc Cộng Công đều lao ra, Chuẩn Đề đâu còn dám chạy.

Tây phương sau bao năm tháng nghỉ ngơi dưỡng sức mới có được chút sinh khí, nếu để Vu tộc nhân tràn vào, tuyệt đối sẽ trở về thời kỳ tiền giải phóng, mọi nỗ lực đều đổ sông đổ bể.

Chuẩn Đề không dám chạy nữa. "Lão gia, đệ tử Thánh nhân Chuẩn Đề đang đại chiến với Tổ Vu Cộng Công, đánh rất kịch liệt." Chú ý đến chuyện này, Tây Vương Mẫu không dám chậm trễ, lập tức đi báo cho Tiêu Vân.

Tuy chưa xuất quan nhưng đã kết thúc tu luyện, Tiêu Vân vừa nghe tin liền lập tức phấn chấn tinh thần, rời khỏi Tiêu Dao Cư, lao ra khỏi Thái Dương Tinh với tốc độ nhanh nhất để đến Hồng Hoang. "Ngươi đi bế quan đi, cũng có thể trảm khứ một thi, trở thành Chuẩn Thánh chi tôn, đừng để bần đạo thất vọng." "Vâng, lão gia." Thấy không có việc gì làm, Tiêu Vân lại ra ngoài, Tây Vương Mẫu dứt khoát làm theo lời Tiêu Vân đi bế quan, tranh thủ sớm ngày trảm thi, trở thành Chuẩn Thánh.

Nhưng dù trở thành Chuẩn Thánh, nàng vẫn là tiểu thị nữ bên

cạnh Tiêu Vân, Tây Vương Mẫu không chạy thoát được, cũng không dám chạy.

Khi Tiêu Vân tiến vào Hồng Hoang, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Chính xác hơn là Chuẩn Đề sớm đã không còn tâm tư chiến đấu, nhưng hắn không dám đi, sợ rằng nếu mình đi, Cộng Công sẽ dẫn theo đám Đại vu và vô số Vu tộc nhân tràn vào Tây phương, khiến cho sinh linh Tây phương vốn phải mất vô số năm tháng nghỉ ngơi dưỡng sức mới khôi phục lại bị diệt vong một lần nữa.

Hiện tại Chuẩn Đề có cảm giác như đang cưỡi trên lưng cọp, khó mà xuống được. "Tuyệt vời, thật tuyệt vời!" Nhìn Cộng Công và Chuẩn Đề đánh qua đánh lại, Tiêu Vân lấy ra vật phẩm cần thiết để xem trận chiến, vừa ăn vừa xem.

Lần này hắn chuẩn bị rất đầy đủ, ngoài linh quả và linh tửu ra còn có một ít thịt rồng.

Về phần thịt rồng ở đâu ra, đó là do Tây Vương Mẫu nhiều năm trước ở Tây Côn Luân đã giết một con giao long để lại.

Dùng làm đồ ăn vặt cũng không tệ.

Chương 29

Không biết có phải vì bản thể là Tam Túc Kim Ô hay không, Tiêu Vân cảm thấy thịt rồng đặc biệt ngon.

Những người xem kịch thấy Tiêu Vân đến, liền lập tức cười hì hì nhường chỗ, không dám cản đường.

Tiêu Vân cũng không khách sáo, trực tiếp chiếm lấy vị trí tốt nhất, ăn thịt rồng, uống linh tửu, ung dung xem kịch.

Mới mấy chục vạn năm trước Tam Thanh bên kia vừa chịu thiệt, giờ đến lượt Chuẩn Đề cũng chịu thiệt rồi.

Về phần tại sao Chuẩn Đề lại đánh nhau với Cộng Công, kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Chẳng qua là không quản được bản thân, chạy đến phương Đông gây sự, sau đó bị Cộng Công bắt quả tang, một lời không hợp liền đánh nhau, chỉ là người ra tay trước không phải Cộng Công, mà là Chuẩn Đề mà thôi.

Cộng Công không hổ danh là Thủy Thần, sóng lớn từng đợt từng đợt cuốn về phía Chuẩn Đề, khiến Chuẩn Đề trong lòng thầm mắng không thôi.

Tổ Vu chân thân cường đại thì thôi, ngay cả năng lực khống chế nước cũng không yếu, đánh đến phiền lòng.

Bỏ chạy thì mất mặt, không chạy thì có thể khiến Tây phương vì vậy mà gặp tai ương.

Chuẩn Đề hối hận rồi, sớm biết như vậy, đã không đến phương Đông kiếm chác, ngoan ngoãn ở lại Linh Sơn tu hành thì tốt biết bao.

Kết quả lại đụng phải Cộng Công, một sát tinh, khiến cho bây giờ

tiến thoái lưỡng nan.

Tiêu Vân đã nhận được tin, có thể biết Tiếp Dẫn ở hậu phương chắc chắn cũng đã nhận được tin, chỉ là Tiếp Dẫn không đến mà thôi, y cần phải trấn giữ Linh Sơn, phòng ngừa Linh Sơn động loạn.

Linh Sơn lúc này không hề vàng son lộng lẫy như sau này, khó khăn lắm mới tích góp được một chút gia sản, nếu xảy ra động loạn bị phá sạch, Tiếp Dẫn sẽ khóc mất.

Bất đắc dĩ, y chỉ có thể trấn giữ Linh Sơn, không thể giúp Chuẩn Đề.

Nhưng đến cũng vô dụng, dù đánh chạy được Cộng Công cũng tuyệt đối không có quả ngọt để ăn.

Y tin rằng Chuẩn Đề có thể tùy cơ ứng biến, tránh được tai họa lần này. "Cộng Công, chúng ta vốn không có thâm thù đại hận, tại sao phải ở đây đại chiến không ngừng?" Chuẩn Đề đã mất hết kiên nhẫn, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng thoát thân, bèn bắt đầu đánh bài tình cảm, chúng ta vô oan vô cừu, đánh qua đánh lại có ý nghĩa gì?

Chi bằng cứ thế giải tán thì tốt hơn. "Vậy thì không được!" Cộng Công lắc đầu, nhếch miệng cười, "Bản Tổ vu khó khăn lắm mới đợi được một đệ tử Thánh nhân, chưa đánh đã, không thể đi, nếu ngươi đi, Bản Tổ vu sẽ dẫn dắt các chàng trai Vu tộc, tràn vào Tây phương chi địa." Khốn kiếp!

Chuẩn Đề tức đến râu cũng run lên, Thập Nhị Tổ Vu có nói lý lẽ không vậy? "Vậy ngươi đi tìm Tiêu Vân đi, vị đang ngồi trên kia uống rượu ăn thịt xem kịch đó, chính là tồn tại mạnh nhất dưới Thánh nhân, ngay cả Tam Thanh ở Côn Luân Sơn cũng bị đánh chạy mất dép." Thực sự không chống đỡ nổi, Chuẩn Đề đành phải lựa chọn chuyển dời hận thù, đổ vạ lên người Tiêu Vân.

Đã đến xem kịch, vậy thì giúp ta xử lý Cộng Công đi. "Ồ?!" Quả nhiên, Cộng Công vừa nghe liền lập tức dừng tay, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân.

Chúc Dung bị Tam Thanh đánh bại, trở thành trò cười, Tiêu Vân có thể dễ dàng đánh bại Tam Thanh, khẳng định là cường giả, tìm người như vậy chiến đấu... nhất định sẽ rất thống khoái! "..." Lão tử chỉ xem kịch thôi, chọc ai ghẹo ai rồi?

Tiêu Vân đảo mắt, thấy Cộng Công đã nhìn chằm chằm mình, không khỏi thầm mắng một tiếng, "Chuẩn Đề, ngươi cứ chờ đấy!" Một lần đắc tội chết cả Tiêu Vân và Tam Thanh, Chuẩn Đề cũng không còn quan tâm đến những điều này nữa, chỉ muốn nhanh chóng thoát thân, không bị Cộng Công tiếp tục quấn lấy.

Đắc tội với Tiêu Vân và Tam Thanh, cùng lắm sau này gặp thì đi đường vòng.

Đợi sau này chứng đạo thành Thánh, Tiêu Vân dám gây khó dễ sao?

Về phần Tam Thanh cũng không sao cả, mọi người đều là Thánh nhân, có thể làm gì được nhau?

Vì vậy, hắn không chút do dự kéo Tiêu Vân và Tam Thanh xuống nước, chủ yếu là kéo Tiêu Vân, còn Tam Thanh thì trở thành đá lót đường, tấm gương phản diện.

Đợi Tam Thanh biết chuyện, chắc chắn sẽ tức đến nhảy dựng lên. "Hình như thật sự mạnh hơn ngươi." Cộng Công nhìn chằm chằm Tiêu Vân, xem một lúc rồi nhếch miệng cười nói, khiến Chuẩn Đề lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã nhào.

Ý gì đây?

Ta, Chuẩn Đề, có yếu như vậy sao?

Mắt thấy vạ sắp đổ lên đầu mình, Tiêu Vân đặt chén rượu xuống, cất cao giọng nói: "Cộng Công, ngươi cho rằng bần đạo sẽ lợi hại hơn đệ tử Thánh nhân sao?

Nếu vậy, tại sao Đạo Tổ không nhận bần đạo làm đệ tử?" Hình như cũng có chút đạo lý, không có chút bản lĩnh làm sao trở thành đệ tử Thánh nhân!

Cộng Công quay đầu nhìn về phía Chuẩn Đề đang chạy, Tiêu Vân nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, "Chuẩn Đề tâm tư thâm sâu, chắc chắn là lừa ngươi đánh nhau với ta, để hắn có thể thoát thân, lại có thể phòng ngừa ngươi ghi hận, sẽ không tấn công Tây phương Linh Sơn, loại tiểu nhân này thật sự đáng ghét!

Ghê tởm!" Chuẩn Đề cứ chờ đó, ngươi biết nói bậy phải không?

Ta, Tiêu Vân, cũng có thể khiến ngươi sứt đầu mẻ trán. "Cộng Công là một trong Thập Nhị Tổ Vu, bỏ qua đệ tử Thánh nhân mà lại đến đánh nhau với ta, Tiêu Vân, không sợ người đời cười chê Cộng Công ức hiếp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh sao?" "Phụt ~~~~" Chuẩn Đề phun ra một ngụm máu tươi.

Tiêu Vân, tên khốn này định ép Tây phương chúng ta vào chỗ chết hay sao?

Không thấy Vu tộc tấn công Tây phương Linh Sơn, trong lòng ngươi không thoải mái à?

Đánh với Cộng Công nửa ngày trời không bị thương, chỉ tiêu hao năng lượng cực lớn, Chuẩn Đề lại bị những lời của Tiêu Vân làm cho tức đến thổ ra một ngụm máu tươi, trợn to mắt nhìn Tiêu Vân, không nói nên lời.

Nói lý lẽ với người Vu tộc, có được không?

Nói thật cho ngươi biết, được, chỉ cần không cố ý va chạm, dùng

góc độ tư duy của họ để nói, thì không có vấn đề gì.

Người Vu tộc đa số thuộc loại thẳng ruột ngựa, không sợ đụng phải kẻ cứng đầu, càng cứng, họ càng thích đụng, thậm chí là lao vào.

Nếu trực tiếp dùng dao mềm đãi một bữa thịnh soạn, hiệu quả có lẽ sẽ không tệ.

Giống như bây giờ, Tiêu Vân cũng không nói Vu tộc không đúng, chỉ nói Chuẩn Đề là một kẻ ghê tởm, cố ý lợi dụng Cộng Công, nhân cơ hội để bỏ chạy, cứ như vậy chuyển sự chú ý của Cộng Công trở lại, ném lại củ khoai lang phỏng tay cho Chuẩn Đề.

Cộng Công có phải là người dễ bị lừa không?

Không phải.

Người Vu tộc làm việc thích thẳng thắn, nhưng không có nghĩa là họ ngu ngốc.

Bị Tiêu Vân dẫn dắt như vậy, Cộng Công quay đầu nhìn về phía Chuẩn Đề đã chạy rất xa, bừng tỉnh nói: "Các ngươi, đệ tử Thánh nhân, quả nhiên đều là một đám vô sỉ, chuyển dời sự chú ý của Bản Tổ vu, sau đó lén lút bỏ đi!

Tên ngốc, coi ta không phải người hay sao!

Âm hiểm xảo trá." "Phụt ~~~~" Thấy Cộng Công mắng ngày càng khó nghe, một bộ dạng muốn liều mạng với mình, cho rằng mình đã lừa gạt hắn, Chuẩn Đề không nhịn được lại phun ra một ngụm máu tươi, khiến cho đám người xem kịch ngây như phỗng. "Đúng vậy, Chuẩn Đề vốn là một kẻ âm hiểm, ngày đó ở trong Tử Tiêu Cung, cố ý khóc lóc thảm thiết, giống như đàn bà khiến người khác vô cùng đồng tình, nhường Thánh vị cho hắn, sau đó lại dương dương đắc ý." Tiêu Vân thậm chí còn moi cả gốc rễ của Chuẩn Đề ra.

Đế Giang và Câu Mang tuy cũng đã đến Tử Tiêu Cung, nhưng loại

chuyện mất mặt này trong mắt các Tổ Vu, Đế Giang và Câu Mang ngay cả tâm tư nhắc đến cũng không có.

Vì vậy, các Tổ Vu khác cũng không biết những chuyện này. "Cộng Công, cẩn thận một chút, không chừng lát nữa Chuẩn Đề sẽ khóc lóc xin tha, để ngươi thả hắn đi." Tiêu Vân tiếp tục bồi thêm một dao.

Chọc vào ta, ta sẽ khiến ngươi khóc, không phải khóc giả, mà là khóc thật. "Đạo hữu nói có lý." Cộng Công nhíu mày, ánh mắt nhìn Chuẩn Đề tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Đệ tử Thánh nhân Chuẩn Đề à, tình cảm là Thánh vị này do khóc mà có được, lão tử khinh! "Đạo hữu cứ yên tâm, dù Chuẩn Đề có khóc, Bản Tổ vu cũng sẽ không tha!" "Các chàng trai, Chuẩn Đề khi người quá đáng, lừa gạt Bản Tổ vu, các ngươi nói xem phải làm sao?" "Giết!" Tiếng giết vang trời, trong bộ lạc Cộng Công bất kể nam nữ già trẻ, tất cả mọi người đều gào thét.

Cộng Công cười ha hả, "Đúng, giết hắn!" "Các chàng trai, theo ta xông lên, tràn vào Tây phương, cho Chuẩn Đề một bài học, xem hắn còn dám đến địa bàn Vu tộc chúng ta cướp đồ không!" Vô số Vu tộc nhân từ trong bộ lạc xông ra, dưới sự dẫn dắt của mấy vị Đại vu, theo sau Cộng Công xông vào Tây phương chi địa.

Chuẩn Đề đâu còn để ý đến những thứ khác, ôm đầu bỏ chạy, hắn cần phải quay về liên thủ với Tiếp Dẫn, cùng nhau đối kháng với sự tấn công của Vu tộc, nếu không Tây phương chi địa sẽ bị hủy diệt. "Tiêu Vân, chuyện này bần đạo ghi nhớ!" Vừa chạy, Chuẩn Đề vừa buông lời cay độc, rõ ràng đã hận Tiêu Vân.

Nếu không phải Tiêu Vân ở đó nói bậy, tại sao Cộng Công lại dẫn người của bộ lạc tràn vào Tây phương chi địa?

Nhưng Tiêu Vân hoàn toàn không để Chuẩn Đề vào lòng, nếu không phải Chuẩn Đề trước tiên đổ vạ cho ta, ta, Tiêu Vân, có hại Tây

phương không?

Đúng là không biết trời cao đất dày.

Nhưng hình như náo loạn hơi lớn rồi, hì hì, bị Vu tộc náo loạn một phen như vậy, cũng không biết Tây phương cần bao lâu mới có thể khôi phục. "Giết!" Tiếng giết vang trời, người của bộ lạc Cộng Công toàn bộ xuất động, đông nghịt như một đàn kiến tràn vào Tây phương chi địa.

Lần này, không biết Tây phương chi địa sẽ có bao nhiêu sinh linh gặp tai ương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuyệt đối sẽ đau đầu.

Quả nhiên là kẻ tàn nhẫn!

Mọi người thấy Tiêu Vân cũng đi theo xem kịch, đưa mắt nhìn nhau, do dự một lúc rồi cũng theo sau.

Trận đại chiến Tam Thanh đấu Chúc Dung ở ngoài Côn Luân Sơn mọi người không xem được, lần này vở kịch hay Cộng Công đấu Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị đệ tử Thánh nhân, mọi người đều không muốn bỏ lỡ, thế là đều nhao nhao tiến vào Tây phương chi địa.

Đáng ghét!

Đáng hận!

Chuẩn Đề chạy rất nhanh, trên đường gặp sinh linh liền dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét một cái, mang tất cả những sinh linh này đi, tránh cho họ phải chịu độc thủ của Vu tộc, đồng thời thông báo cho Tiếp Dẫn chuẩn bị chiến đấu. "Sư huynh..." Tiếp Dẫn xuất hiện, Chuẩn Đề xấu hổ cúi đầu.

Nếu không phải hắn không nhịn được chạy ra ngoài dạo chơi, chuẩn bị kiếm chút đồ mang về, sẽ không xảy ra những chuyện này.

Bây giờ toàn bộ người của bộ lạc Cộng Công đã tràn vào Tây

phương chi địa, không khéo bao năm kinh doanh sẽ bị hủy trong một sớm một chiều. "Sư đệ đừng vội." So với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bình tĩnh hơn nhiều.

Y tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bao phủ lấy vùng đất Linh Sơn Tây phương, rất nhiều sinh linh cũng ở trong đó.

Chuẩn Đề thấy tình thế này liền ngây người, "Sư huynh,..." Tiếp Dẫn thở dài một hơi, "Sư đệ, sau này đừng bao giờ đi trêu chọc Tiêu Vân đó nữa, đối với người Vu tộc cũng vậy.

Hiện đang trong thời kỳ lượng kiếp, chúng ta không thể dính líu quá nhiều nhân quả, nghiệp lực.

Trận chiến này không thể đánh, Tam Thanh có Khai thiên công đức che chở, chúng ta lại không có." Không có công đức che chở, dính vào nhân quả và nghiệp lực không nên dính, không khéo sư huynh đệ hai người sẽ chịu thiệt lớn.

Hai người có thể thành Thánh, nhưng những người theo sau thì sao?

Tây phương chỉ cần hai sư huynh đệ, có thể vận hành được sao?

Chuẩn Đề trước đó không suy nghĩ đến những điều này, kinh hãi thất sắc, ảo não nói: "Sư huynh giáo huấn chí phải, sư đệ biết sai rồi." Tam Thanh có Khai thiên công đức hộ thân, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không có, trước khi chứng đạo thành Thánh, nếu dính líu quá nhiều nhân quả và nghiệp lực, đối với họ không có nửa điểm lợi ích.

Vì vậy Tiếp Dẫn mới dùng hạ sách này để phòng bị, không giống như Tam Thanh, trực tiếp đánh một trận với người Vu tộc. "Chỉ là làm vậy sẽ khiến danh tiếng của sư huynh đệ chúng ta sụt giảm nghiêm trọng." Chuẩn Đề tỏ ra không cam lòng, thở dài một hơi.

Tiếp Dẫn nhàn nhạt nói: "Sư đệ đừng hoảng, đợi sau khi chúng ta chứng đạo thành Thánh, tất cả sẽ được giải quyết dễ dàng." Danh tiếng kém một chút cũng không sao, chỉ cần hai người có thể trở thành Thánh nhân, tất cả đều có thể giải quyết.

Bây giờ lùi bước, cúi đầu trước Vu tộc, sẽ bị người đời chế giễu, nhưng một khi thành đạo thành Thánh, ai sẽ chế giễu?

Ai dám? "Sư huynh nói đúng." Uất ức, nhưng không có cách nào, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Biết Chuẩn Đề trong lòng không vui, Tiếp Dẫn cười nói: "Sư đệ, về Linh Sơn trấn giữ đi, nơi này có sư huynh chống đỡ, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì." "Vậy thì vất vả cho sư huynh rồi." Chuẩn Đề nghiến răng quay người rời đi, đến Linh Sơn, sợ ở lại chịu không nổi kích thích, thật sự đánh nhau với Cộng Công, đến lúc đó liên lụy đến người Vu tộc thì phiền phức lớn.

Chương 30

Bất đắc dĩ, Chuẩn Đề chỉ có thể về Linh Sơn co đầu rụt cổ, coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra. "Vu tộc...

Tiêu Vân..." Hơi thở này, Chuẩn Đề làm sao cũng nuốt không trôi, sẽ ghi nhớ trong lòng, ngày tháng còn dài, sớm muộn gì cũng có ngày báo thù. "Giết!" Chuẩn Đề chạy rồi, Tiếp Dẫn thay thế vị trí của Chuẩn Đề, tiếng gào thét vang trời từ xa đến gần, vô số Vu tộc nhân dưới sự dẫn dắt của Tổ Vu Cộng Công tràn vào Tây phương chi địa.

Chỉ là điều khiến họ thất vọng là, Tây phương cũng quá nghèo nàn, chạy suốt một đường ngay cả sinh linh cũng không thấy được bao nhiêu.

Họ không biết rằng, Chuẩn Đề đã đi trước một bước mang những sinh linh đó đi rồi.

Nếu không, Tây phương dù nghèo nàn đến mấy cũng không đến mức đồng không mông quạnh, ngay cả sinh linh cũng không có, chỉ là so với phương Đông số lượng ít ỏi, thực lực yếu kém mà thôi, cũng không có thiên địa linh căn hay linh thảo quý hiếm gì tốt.

Cộng Công dẫn người của bộ lạc vừa tràn vào Tây phương chi địa, tốc độ liền chậm lại, không thể bỏ lại tộc nhân một mình xông lên phía trước, nếu tộc nhân lúc đó bị tấn công, thương vong nhiều, tuyệt đối sẽ bị các Tổ Vu khác cười chết.

Để phòng ngừa xảy ra chuyện ô long như vậy, Cộng Công chỉ có thể giảm tốc độ, cùng tộc nhân đi đường.

Người Vu tộc chậm lại, Tiêu Vân và những người xem kịch lại trực tiếp bay lên phía trước.

Chưa đến gần Linh Sơn, nhìn thấy tòa sen đài vàng óng ánh đó, Tiêu Vân tức thì không nói nên lời, "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thật không có chút cốt khí nào..." Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng đã bày ra, một bộ dạng ta không ứng chiến, trực tiếp cúi đầu trước Vu tộc, cúi đầu trước Cộng Công.

Về phần tại sao?

Tiêu Vân không hiểu, tuy sinh linh Tây phương ít, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vì những điều này mà ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa, không phải là hơi quá sao?

Tiêu Vân cảm thấy mình đã đánh giá cao mức độ mặt dày của hai người này.

Chuẩn bị làm rùa rụt cổ.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu tề tựu thì thôi, đánh không lại chỉ có thể cúi đầu, nhưng chỉ một Cộng Công đã khiến họ lựa chọn lùi bước, thật sự là tam quan đổ vỡ!

Không chỉ Tiêu Vân, ngay cả những người đi theo xem kịch cũng ngây người.

Tưởng rằng sẽ có một vở kịch lớn, kết quả là đi một chuyến công cốc.

Tiêu Vân cảm thấy vô vị, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đúng là lãng phí thời gian, lãng phí nước bọt của mình, nói nhảm với Cộng Công nửa ngày trời, tình cảm là để diễn cho ta xem một màn kịch như vậy. "Chuẩn Đề tên ngốc, mau ra đây, đừng trốn nữa!

Ra đây cùng Bản Tổ vu đại chiến ba trăm hiệp!" Càng đi sâu vào Tây phương chi địa, Cộng Công cũng phát hiện ra điều không ổn, Chuẩn Đề đã mất tăm, một tòa kim liên khổng lồ bao phủ lấy Tây phương chi địa, chặn con đường đến Linh Sơn.

Cộng Công ý thức được Chuẩn Đề đã khiếp chiến, liền lớn tiếng chửi mắng.

Lão tử dẫn người của bộ lạc tràn vào Tây phương chi địa, ngươi lại trốn, chặn ta ở bên ngoài, có cần phải hèn như vậy không!

Trong kim liên, thân ảnh của Tiếp Dẫn hiện ra, "Đạo hữu, chuyện lần này, là sư đệ ta không đúng, người Tây phương chúng ta không có ý tranh đoạt với Vu tộc, đạo hữu mau mau lui đi." "Nói bậy!" Cộng Công tức điên, "Bản Tổ vu dẫn người chạy đến đây, các ngươi lại không dám nghênh chiến, các ngươi còn tu vi là đệ tử Thánh nhân sao!" Tiếp Dẫn không trả lời, ngồi ngay ngắn trong kim liên, cũng không quan tâm đến Cộng Công, dù sao Tây phương không ứng chiến, Vu tộc muốn làm gì thì làm.

Không ít người đều nhìn về phía Tiêu Vân, Tiêu Vân đảo mắt, không nói nên lời thu lại linh quả rượu ngon.

Nhìn ta làm gì, kịch hay hết rồi, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy đi, chẳng lẽ ta, Tiêu Vân, có thể xé rách Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, để đại quân Vu tộc tràn vào sao? "Đi thôi." Thấy Tiêu Vân cũng đi, mọi người cũng biết trận chiến này không đánh được nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có tài gây sự, nhưng lại không có thực lực và khí phách như Tam Thanh, trận chiến không đánh được, ở lại cũng chỉ lãng phí thời gian.

Người Vu tộc vẫn đang chửi bới, không chỉ Cộng Công chửi, Đại vu và không ít Vu tộc nhân bình thường cũng tham gia, nhưng Tiếp Dẫn không hề lay động.

Cứ chửi, dù sao ta cũng không động, ngươi làm gì được ta?

Cộng Công, người có thể vì một lời không hợp mà đánh nhau với Chúc Dung, cũng không phải là người hiền lành, hành động của Tiếp

Dẫn tự nhiên khiến hắn tức đến nhảy dựng lên, liền hiện hóa Tổ Vu chân thân không ngừng tấn công Công Đức Kim Liên.

Đáng tiếc, Công Đức Kim Liên không phải là thứ Cộng Công có thể tùy tiện phá vỡ, các loại tấn công của Cộng Công đối với Công Đức Kim Liên đều là công cốc.

Chỉ cần Tiếp Dẫn không lay động, một lòng chỉ phòng ngự, dù Tổ Vu chân thân có mạnh, cũng không làm gì được Tiếp Dẫn.

Cực phẩm phòng ngự linh bảo có thể cứng rắn chống lại công kích của chí bảo, không phải là chuyện đùa. "Đạo hữu." Rời khỏi Tây phương chi địa, Tiêu Vân chuẩn bị trở về Thái Dương Tinh, chỉ điểm Tây Vương Mẫu, để Tây Vương Mẫu nhanh chóng trảm thi.

Gót chân của Tây Vương Mẫu không tệ, nếu bồi dưỡng tốt sẽ có được một Chuẩn Thánh thực lực không tồi, Tiêu Vân sẽ không đi áp chế thực lực của Tây Vương Mẫu.

Tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Tây Vương Mẫu cũng đừng hòng thoát khỏi tay Tiêu Vân.

Nhưng một đạo nhân mặc trường sam màu trắng, tay cầm quạt lông vũ, cười hì hì xuất hiện trước mặt hắn. "Đạo hữu chuẩn bị đến Tây phương xem kịch sao?" Tiêu Vân trên dưới đánh giá Bạch Trạch.

Không hổ là nhân vật lĩnh quân hàng đầu của Yêu tộc, đã trảm khứ một thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Một thân trường sam màu trắng, tay cầm quạt lông vũ, Tiêu Vân cảm thấy Bạch Trạch và Gia Cát Lượng thời Tam Quốc sau này là cùng một loại người.

Bạch Trạch cười gật đầu, phe phẩy chiếc quạt trong tay, nói: "Cơ hội có thể quan sát thực lực của Vu tộc như vậy, bần đạo tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Bần đạo chúc mừng đạo hữu lại trảm một thi, thật đáng mừng, đáng mừng." "..." Phải là ta, Tiêu Vân, ngược lại chúc mừng ngươi mới đúng chứ.

Không biết vì sao, nhìn Bạch Trạch với vẻ mặt cười hì hì, Tiêu Vân cảm thấy gã này không phải người tốt, tuyệt đối thuộc loại người bụng đầy nước độc, "Bần đạo chúc mừng đạo hữu mới đúng, nhưng..." Tiêu Vân chau mày, muốn nói lại thôi.

Bạch Trạch không hiểu tại sao, trên mặt vẫn treo nụ cười, nhìn hắn.

Không được rồi, không được rồi.

Tiêu Vân giơ tay chỉ vào Bạch Trạch, hét lên: "Đạo hữu đừng cười nữa, nụ cười của ngươi luôn khiến bần đạo cảm thấy ngươi không phải người tốt, muốn đánh một trận." "...Khụ khụ!" Nụ cười trên mặt Bạch Trạch cứng đờ, không khỏi ho khan, cười giải thích rằng mình không có ý đó, cũng không dám có suy nghĩ đó, nhưng nụ cười vừa lộ ra lại bị kìm lại, một khuôn mặt biểu tình không ngừng biến đổi, khỏi phải nói khó chịu đến mức nào.

Người ta thường nói không ai nỡ đánh người mặt cười, chẳng lẽ bần đạo cười không đúng?

Không đủ ôn hòa?

Phải âm hiểm một chút? "Trong Yêu tộc có không ít đại yêu đã trảm thi rồi chứ." Tiêu Vân hỏi một câu.

Bạch Trạch đang rối rắm có nên cười hay không, vội vàng nghiêm mặt nói: "Đạo hữu nói không sai, trong Yêu tộc có không ít đại yêu đã trảm thi, trở thành Chuẩn Thánh chi tôn, chỉ không biết lần sau sẽ là lúc nào." Những đại yêu chăm chỉ tu luyện, một đường không ngừng đột phá thì tốt, đột phá cảnh giới dễ dàng hơn một chút, những đại yêu

không ngừng chém giết, nghiệp hỏa quấn thân muốn đột phá thì khó khăn vô cùng.

Nhân cơ hội Hồng Quân ba lần giảng đạo, thành công trảm thi, cảnh giới sau này cũng cơ bản bị khóa chặt ở đó. "Vậy thì tốt lắm." Tiêu Vân không nói nhiều nữa, gật đầu, trực tiếp rời đi.

Bạch Trạch giơ tay, muốn gọi Tiêu Vân lại, mấy lần mở miệng đều không thể nói ra. "Ai..." Không ít đại yêu đột phá, trở thành Chuẩn Thánh, thực lực tổng thể của Yêu tộc tăng lên một bậc, không ít đại yêu gào thét đòi ra tay với Vu tộc.

Bạch Trạch cũng bị đám này làm phiền không chịu nổi, mới ra ngoài giải khuây, biết được Tây phương có kịch hay để xem, Tiêu Vân cũng ở đó, liền đến Tây phương chi địa, chỉ là không ngờ giữa đường lại gặp Tiêu Vân.

Bị Tiêu Vân làm cho cười cũng không được, khóc cũng không xong.

Nếu Tiêu Vân xuất sơn, Yêu tộc tuyệt đối sẽ không hỗn loạn không chịu nổi như hiện nay.

Tây phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đối mặt với Vu tộc đã hèn rồi!

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến không ít người cười vui vẻ, ngay cả Tam Thanh vừa xuất quan không lâu cũng đã biết tin.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thành công trảm thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cảnh giới của Lão Tử không thấp hơn Tiêu Vân, cũng đã trảm khứ đệ nhị thi.

Khác biệt là, Tiêu Vân trảm khứ ác thi tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ, Lão Tử thì trảm khứ thiện thi tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đúng là làm mất hết mặt mũi của lão sư." Một

Cộng Công đã dọa cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến cửa cũng không dám ra, trốn trong Linh Sơn, mặc cho đối phương gây rối, quyết không ứng chiến.

Còn là đệ tử Thánh nhân à. "Đừng nói bậy." Lão Tử trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Ngươi thì không mất mặt mũi sao, đánh thắng Tổ Vu Chúc Dung là được rồi à, bây giờ là lúc lo lắng những chuyện này sao?

Có tâm tư đi lo lắng cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không bằng lo lắng cho bản thân, đám Thập Nhị Tổ Vu không chừng sẽ đến cửa báo thù. "Vâng, đại huynh." Lão Tử có mấy phần uy nghiêm, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền ngoan ngoãn lại.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đã im lặng nhưng vẫn có mấy phần không vui, Lão Tử thở dài nói: "Sư đệ, không phải vi huynh có thành kiến với ngươi, người Vu tộc đó lòng dạ thù dai, vi huynh nếu không đoán sai, Thập Nhị Tổ Vu chắc chắn sẽ lại đến cửa, có thể lần sau sẽ không chỉ có một vị Tổ Vu Chúc Dung." "Hừ, Tam Thanh chúng ta lẽ nào lại sợ?" Dung hợp Hồng Mông Tử Khí, luyện hóa một phần cấm chế của Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự tin tràn đầy, Chúc Dung dám đến, đảm bảo đánh cho hắn răng rơi đầy đất!

Trước kia đánh còn rụt rè, bây giờ đã khác, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, được Hồng Quân ban bảo vật, đã có khí phách. "Đại huynh, huynh trưởng nói đúng, Thập Nhị Tổ Vu đó bá đạo, nhưng Tam Thanh chúng ta cũng không phải dễ chọc, không đến thì thôi, nếu đã đến, nhất định phải cho Vu tộc một bài học." Lần này Thông Thiên không đứng về phía Lão Tử, mà giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn nói chuyện.

Ai cũng có tính khí, Vu tộc làm như vậy, Thông Thiên trong lòng sớm đã không vui!

Trước kia Tam Thanh không hề yếu thế, bây giờ thực lực Tam Thanh đại tăng, tự nhiên không sợ Thập Nhị Tổ Vu. "Ngươi nói đúng." Lão Tử thừa nhận lời hắn có lý, Tây phương Tiếp Dẫn Chuẩn Đề sẽ cúi đầu, nhưng Tam Thanh sẽ không, đây là điểm mấu chốt.

Đệ tử thân truyền của Hồng Quân, nếu cũng cúi đầu, vậy chẳng khác nào đang tát vào mặt Hồng Quân, cộng thêm thực lực ba người đại tăng, cũng không cần phải sợ Thập Nhị Tổ Vu.

Không sao cả, nếu thật sự đến, cứ đánh một trận. "Nói thì như vậy, chúng ta cũng không thể tự mãn, tiếp tục bế quan tiềm tâm tu hành, luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, luyện hóa chí bảo chờ đợi cơ duyên chứng đạo xuất hiện, mới là chính đạo." "Vâng." Không chủ động gây sự, nhưng cũng không sợ sự, Tam Thanh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đại chiến một trận với Thập Nhị Tổ Vu.

Từ Hồng Hoang trở về Thái Dương Tinh, Tiêu Vân thấy Tây Vương Mẫu đang bế quan chuẩn bị trảm thi, quá trình thuận lợi, không cần mình phải chỉ tay năm ngón, mới quay về mật thất.

Không ít đại yêu đã trảm khứ một thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực Yêu tộc đại tăng, điều này có nghĩa là trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất sắp đến rồi.

Thiên cơ bắt đầu hỗn loạn.

Điều này đại biểu Hồng Hoang đã tiến vào thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, chỉ có sau khi lượng kiếp kết thúc, thiên cơ hỗn loạn mới có thể khôi phục.

Mùa thu nhiều biến cố.

Vu Yêu đại chiến, Tiêu Vân cũng không quan tâm, kết quả chỉ có một, Yêu tộc thảm bại.

Dù không ít đại yêu tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, vẫn chỉ có

nước bị Thập Nhị Tổ Vu dí đánh, đây là số mệnh đã định.

Vượt cấp khiêu chiến, một người dí đánh cả đám, đối với Thập Nhị Tổ Vu, không phải chuyện gì mới mẻ.

Tâm thái tự tin tràn đầy của rất nhiều đại yêu, sẽ nhanh chóng bị phá vỡ.

Trong mật thất, Tiêu Vân phất tay, một đạo Hồng Mông Tử Khí từ trong cơ thể hiện ra, phiêu phù trong mật thất.

Hồng Mông Tử Khí đã luyện hóa được một chút xíu, nếu nhìn vào tiến độ dung hợp, thì cũng chỉ dung hợp được khoảng một phần triệu...

Tiêu Vân không có Khai thiên công đức, không thể lập giáo thành Thánh, muốn luyện hóa và dung hợp Hồng Mông Tử Khí, chỉ có một con đường để đi, thống soái Yêu tộc, cùng Vu tộc tranh giành thiên địa khí vận.

Giáo phái ở Hồng Hoang nhiều như lông trâu, đặc biệt là sau khi Nhân tộc ra đời, nhưng ngoài Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Phật giáo Tây phương, có giáo phái nào có thể chiếm cứ thiên địa khí vận?

Chiếm cứ khí vận Nhân tộc?

Lập một giáo phái, bắt chước người khác chứng đạo là không thể.

Một con đường chết.

Hồng Mông Tử Khí phảng phất như một đứa trẻ nghịch ngợm, bay lượn quanh Tiêu Vân, không có khả năng thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Vân mà bay đi, dù Tiêu Vân có ném nó đi, nó cũng sẽ bay về.

Hồng Quân một tay này, chơi rất đẹp.

Chương 31

Thánh nhân bất tử bất diệt, dù tâm tính có đạm bạc đến đâu cũng sẽ động lòng trước cơ duyên chứng đạo, đoán chắc Tiêu Vân cũng không ngoại lệ, sẽ không đi ép buộc Tiêu Vân thống trị Yêu tộc, xoay chuyển biến số, mà bày ra cơ hội tốt đẹp trước mặt Tiêu Vân.

Chỉ cần Tiêu Vân muốn trở thành Thánh nhân, không thể không rời khỏi Thái Dương Tinh, trấn áp đám đại yêu, thống soái Yêu tộc, đối kháng với Vu tộc.

Hồng Mông Tử Khí và các Thánh nhân khác đều là bảo bối không thể có được, cũng đều đã cho rồi.

Xem Tiêu Vân có động lòng hay không.

Chuẩn Thánh dù mạnh đến đâu cũng chỉ là Chuẩn Thánh, Thánh nhân sẽ kiêng kỵ, sẽ e ngại, đó là vì không muốn cá chết lưới rách, một khi chạm đến điểm mấu chốt của Thánh nhân, dù phải liều mạng để đệ tử trong giáo phái chết thảm, Thánh nhân cũng sẽ liều mạng với ngươi.

Khi đó một Chuẩn Thánh làm sao đối kháng với Thánh nhân?

Hơn nữa còn là nhiều vị Thánh nhân.

Bước đi bước đó, Tiêu Vân sẽ đối địch với tất cả Thánh nhân, không phải một hai người.

Tiêu Vân như một pho tượng, nhìn Hồng Mông Tử Khí bay lượn không ngừng, thỉnh thoảng xoay một vòng, lộn một vòng, thân thể không hề động đậy.

Chuyện ở Tây phương, biến thành câu chuyện thú vị trong lúc trà dư tửu hậu của vô số người.

Thiên cơ hỗn loạn, trong Hồng Hoang, đại bộ phận người đều không ý thức được, gió mưa sắp đến, chiến tranh giữa hai tộc Vu-Yêu sắp sửa nổ ra.

Không có người thống trị tuyệt đối, các đại yêu của Yêu tộc đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên và một bộ phận Chuẩn Thánh, bất chấp sự phản đối của Bạch Trạch, tụ tập lại một chỗ, thương nghị đối sách đối phó Vu tộc.

Thực lực không ngừng tăng cường, khiến cho một bộ phận đại yêu tự tin tràn đầy, cho rằng Yêu tộc có thể cùng Vu tộc một trận chiến.

Ngay cả Vu tộc cũng không ngờ, mấy trăm vị đại yêu của Yêu tộc tụ tập lại một chỗ, đột nhiên tấn công bộ lạc Cường Lương của Vu tộc.

Người Vu tộc của bộ lạc Cường Lương cũng không ngờ Yêu tộc sẽ đột nhiên tập kích, quan trọng nhất là Yêu tộc vốn bị đánh đến không dám ngẩng đầu, lại dám liên hợp tấn công.

Mấy trăm vị đại yêu liên hợp, dưới trướng mỗi vị đại yêu đều có lượng lớn Yêu tộc nhân, số lượng liên hợp có thể biết lớn đến mức nào.

Điều khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi là, nhiều Yêu tộc nhân tụ tập lại một chỗ như vậy, ít nhất cũng phải cần một khoảng thời gian dài để liên hợp chờ đợi.

Nhưng trong thời gian dài như vậy, Vu tộc một chút phòng bị cũng không có, hoặc có lẽ phát hiện ra cũng không thèm để ý, ai biết được Yêu tộc lần này thật sự dám tấn công.

Người Vu tộc cá thể thực lực cường đại, dưới cùng cảnh giới, dù cảnh giới chênh lệch không ít, vẫn khó có thể đơn độc đối kháng với

người Vu tộc, nhưng sau khi số lượng hình thành chênh lệch nhất định, chịu thiệt chỉ có thể là Vu tộc, không phải Yêu tộc. "Giết!" Toàn bộ bộ lạc Vu tộc trong nháy mắt bị đại quân Yêu tộc nhấn chìm.

Khi bị tập kích, Đại Vu của bộ lạc ngay lập tức dẫn dắt tộc nhân chống cự, nhưng cũng không thể chống đỡ được cuộc tấn công của Yêu tộc, số lượng quá đông.

Tiếng chém giết vang thấu cửu tiêu, lượng lớn người Vu tộc bị đại quân Yêu tộc nhấn chìm, toàn bộ bộ lạc Cường Lương loạn thành một đoàn, trong bộ lạc chỉ có mấy Đại vu bị đám đại yêu vây công, từng người một vẫn lạc.

Bộ lạc Cường Lương tổn thất thảm trọng, nhưng Yêu tộc cũng không khá hơn bao nhiêu, không chỉ Yêu tộc nhân bình thường chết nhiều, ngay cả đại yêu cũng chết không ít, bị những Đại vu vẫn lạc cưỡng ép kéo theo làm đệm lưng. "Chúng ta cứ trơ mắt nhìn như vậy sao?" Ở một nơi khá xa bộ lạc Cường Lương, một đám đại yêu đứng sau lưng Bạch Trạch.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, những đại yêu trà trộn với Bạch Trạch này, không ít người thuộc hàng Yêu tộc Thập đại yêu tướng của Thiên Đình, cũng không tham gia vào trận chiến này.

Mạnh như bộ lạc lớn của Vu tộc, dưới sự giày xéo của vô số đại quân Yêu tộc cũng khó có thể chống cự, bộ lạc Cường Lương coi như phế.

Nhìn thi thể của hai tộc đầy đất, sắc mặt Bạch Trạch trầm trọng, Yêu tộc xem ra đại thắng, thực ra không phải, bởi vì trong bộ lạc, Tổ Vu Cường Lương không có mặt.

Không thể giết được Tổ Vu, dù có đạp phá bộ lạc Cường Lương, giết sạch toàn bộ người trong bộ lạc, có ý nghĩa gì?

Điều động một số người từ các bộ lạc khác, bộ lạc Cường Lương vẫn là bộ lạc lớn.

Chiến tranh một khi đã nổ ra, khó có thể dừng lại, điều này đại biểu Yêu tộc tuyên chiến với Vu tộc, chờ đợi Yêu tộc sẽ là sự xuất động của Thập Nhị Tổ Vu. "Đến Thái Dương Tinh!" Bạch Trạch không chút do dự, dẫn theo những đại yêu có xu hướng ủng hộ mình, bay về phía Thái Dương Tinh, không còn quan tâm đến kết cục của trận đại chiến này nữa.

Đám đại yêu không có dị nghị, theo sau Bạch Trạch cùng rời khỏi Hồng Hoang, bay về Thái Dương Tinh.

Thiên cơ hỗn loạn, Vu Yêu đại chiến mở màn, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết Hồng Hoang đã tiến vào lượng kiếp, trong trận lượng kiếp này, Vu Yêu hai tộc mới là nhân vật chính.

Vô số người thích du lịch Hồng Hoang, nhao nhao trở về đạo trường của mình, lựa chọn đóng cửa sơn môn, bế quan tu hành, âm thầm quan sát tin tức Vu Yêu đại chiến, không muốn tiến vào Hồng Hoang nữa.

Sợ bị cuốn vào trận đại chiến này.

Bạch Trạch nhìn thấu, tập hợp đại bộ phận thành viên Yêu tộc, đánh lén một bộ lạc Vu tộc không có Tổ Vu trấn giữ, căn bản không thể cứu vãn được tình cảnh hiện tại của Yêu tộc, ngược lại sẽ chọc giận Thập Nhị Tổ Vu, chính thức vén lên màn che của Vu Yêu đại chiến. "Bắt đầu rồi sao?" Vu Yêu đại chiến khai mạc, trong mật thất, khóe mắt Tiêu Vân giật một cái, người đã giữ trạng thái bất động nhiều năm hồi thần, thu lại Hồng Mông Tử Khí.

Tế ra Hỗn Độn Chung phá vỡ thiên cơ hỗn loạn, chặn lấy tin tức cần thiết.

Tiêu Vân không phải Thánh nhân, thân ở trên Thái Dương Tinh không thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, cần phải sử dụng biện pháp đặc thù mới được.

Thánh nhân, cũng không có cách nào làm được điều đó.

Thánh nhân có thể biết rõ một số chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, không phải vì có thể một mắt nhìn khắp toàn bộ Hồng Hoang, mà là vì chặn lấy thiên cơ, từ đó có được thứ mình cần.

Chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang, biết mọi chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, trừ phi có thể biến thành ý chí Thiên Đạo.

Thiên cơ hỗn loạn, trong tình huống như vậy muốn chặn lấy thiên cơ, chỉ có thể nhờ vào chí bảo mới được.

Quả nhiên, thực lực có thể khiến người ta bành trướng, mấy trăm đại yêu liên hợp tấn công bộ lạc Cường Lương, cho rằng mình uy phong, nhưng trong mắt Tiêu Vân, đều là một đám ngu ngốc!

Nếu án binh bất động, Yêu tộc tuy chịu thiệt, nhưng có thể ổn định phát triển, Vu tộc không cảm nhận được mối đe dọa quá lớn, sẽ không coi Yêu tộc ra gì.

Nhưng bây giờ lại tiên phong phát động chiến tranh, chẳng khác nào tự tay vén lên màn che của Vu Yêu đại chiến, triệt để chọc giận Thập Nhị Tổ Vu.

Giết nhiều Đại vu, giết vô số người Vu tộc bình thường có ích gì, mấu chốt của Vu Yêu đại chiến là Thập Nhị Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu không chết, giết thêm bao nhiêu người Vu tộc cũng vô dụng.

Dù là người Yêu tộc, Tiêu Vân cũng cảm thấy trong Yêu tộc có quá nhiều kẻ ngu ngốc. "Lão gia, đại yêu Bạch Trạch dẫn theo nhiều vị đạo hữu đến bái kiến." Trong mật thất truyền đến giọng nói của Tây Vương Mẫu, Tiêu Vân thu lại Hỗn Độn Chung, "Biết rồi, mời họ

vào đại điện." "Chư vị đạo hữu mời." Thông báo cho Tiêu Vân, được Tiêu Vân chỉ thị, Tây Vương Mẫu dẫn Bạch Trạch và những người khác tiến vào đại điện của Tiêu Dao Cư.

Theo sau Tây Vương Mẫu, ánh mắt của Bạch Trạch và những người khác có chút rối rắm, bởi vì người không mù đều nhìn ra được, Tây Vương Mẫu đã tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thực lực cấp bậc này đặt ở Hồng Hoang hiện tại, thuộc hàng đại lão, nhưng ở Thái Dương Tinh vẫn chỉ là một thị nữ. "Chư vị, mời ngồi." Tiêu Vân xuất hiện trong đại điện, Tây Vương Mẫu bày ra linh quả, linh tửu xong, liền lui ra khỏi đại điện.

Linh tửu không tệ!

Uống một ngụm rượu, Tiêu Vân phải thừa nhận Tây Vương Mẫu luyện chế linh tửu có chút bản lĩnh.

Chú ý đến Tây Vương Mẫu rời khỏi đại điện đã rời khỏi Thái Dương Tinh, bay về phía Hồng Hoang, Tiêu Vân cười cười không để ý, nhìn về phía Bạch Trạch và những người khác, "Các vị đạo hữu, hiện tại trung bộ Hồng Hoang loạn thành một đoàn, đại quân Yêu tộc tấn công bộ lạc Vu tộc, các vị không tham gia, tại sao lại có thời gian đến Thái Dương Tinh của bần đạo ghé chơi?" "Bộ lạc Cường Lương không có Tổ Vu trấn giữ, chắc chắn sẽ diệt vong, chúng ta tham gia cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là trong lòng uất ức không chịu nổi, cho nên đặc biệt đến chỗ đạo hữu đây xin hai chén rượu uống." Bạch Trạch cười lắc đầu, đè nén nỗi khổ tâm trong lòng xuống.

Diệt thì diệt rồi, nhưng sau khi diệt thì sao?

Chờ đợi sự báo thù điên cuồng của Thập Nhị Tổ Vu đi.

Bạch Trạch không thành thật, Tiêu Vân cũng không vạch trần, giơ tay nói: "Nếu đã như vậy, các vị đạo hữu đừng khách sáo, linh tửu này

được dùng Cực phẩm Tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý hỗn hợp luyện chế thành, là thượng đẳng giai nhưỡng khó có được." Mọi người lòng dạ biết rõ, không nhắc đến chuyện hai tộc Vu Yêu nữa, tán gẫu về một số chuyện thú vị, uống linh tửu.

Trong Hồng Hoang, bộ lạc Cường Lương trực tiếp bị đại quân Yêu tộc san bằng, không có sức mạnh cao cấp áp chế đám đại yêu, bộ lạc Cường Lương căn bản không chống đỡ nổi cuộc tấn công của đại quân Yêu tộc.

Vô số người Vu tộc chết thảm, mặc dù trong trận chiến này số người Yêu tộc hy sinh nhiều hơn Vu tộc, nhưng đối với Yêu tộc, đây được coi là một trận thắng.

Mặc dù chỉ là trên danh nghĩa!

Không có Tổ Vu trấn giữ, mấy trăm đại yêu liên hợp san bằng, trả giá thảm liệt như vậy, có thể biết chiến lực của Vu tộc đáng sợ đến mức nào.

Vùng đất trăm vạn dặm xung quanh bộ lạc Cường Lương, đầy thi thể của hai tộc Vu Yêu, hồn phách của người chết trận phiêu đãng khắp nơi trong Hồng Hoang, một số nơi bắt đầu ngưng tụ thành từng vùng Âm Sát chi địa.

Lượng lớn hồn phách bị Vô Tận Huyết Hải hấp dẫn bay đến, chỉ đáng tiếc lượng hấp thu của Vô Tận Huyết Hải có hạn, không giống như Lục Đạo Luân Hồi sau này.

Toàn bộ trung bộ Hồng Hoang vì một trận chiến mà trở nên quỷ khóc sói gào, âm khí, huyết khí ngút trời.

Trận đại chiến kịch liệt khiến vô số người kinh hãi.

Trước đây hai tộc Vu Yêu không phải là không có tranh đấu, chỉ là tranh đấu quy mô nhỏ, gần như là đánh nhau lặt vặt.

Lần này, Yêu tộc hoàn toàn động thật, dùng ưu thế số lượng tuyệt đối, san bằng toàn bộ bộ lạc Cường Lương.

Nếu có người ở trên cao quan sát, sẽ kinh ngạc phát hiện, trận chiến này hệt như hai tổ kiến đánh nhau, một bên màu sắc sặc sỡ hỗn tạp nhanh chóng nuốt chửng một bên màu đen sẫm số lượng ít hơn.

Dù bên màu đen sẫm cá thể lớn hơn, cũng cuối cùng bị bên sặc sỡ nhấn chìm, để lại một bãi thi thể.

Ngoài trận đại chiến Long Phượng tam tộc thời thượng cổ, tam tộc đại chiến với Tây phương, Hồng Hoang chưa từng có cuộc chiến tranh thảm liệt như vậy, ít nhất là sau khi Thánh nhân xuất hiện.

Trong Bàn Cổ Thần Điện, không khí ngưng trọng.

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu một nơi, Chúc Dung đang bế quan tu luyện hồi phục thương thế và Cộng Công đang náo loạn ở Tây phương cũng đã trở về Bàn Cổ Thần Điện.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, khí tức của Tổ Vu Cường Lương không ổn định, sắc mặt âm trầm, cả người ở trong trạng thái tức giận, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, chỉ cần có một chút tia lửa, một ngọn núi lửa sẽ lập tức phun trào.

Ai cũng không ngờ Yêu tộc lại có gan lớn như vậy, trong tình huống mọi người đều cảm thấy khó hiểu, mấy trăm đại yêu tề tựu, đại quân Yêu tộc tụ tập, trực tiếp san bằng toàn bộ bộ lạc Cường Lương.

Vô số người Vu tộc chết thảm, Yêu tộc trả giá cũng không nhỏ, nhưng Vu tộc ai sẽ quan tâm đến cái này?

Toàn bộ Hồng Hoang, chủng tộc nào có thể so sánh số lượng với Yêu tộc?

Sau khi sự việc bùng phát, Cường Lương tức điên, muốn xông ra

khỏi Bàn Cổ Thần Điện, đi tìm Yêu tộc gây phiền phức, may mà bị Đế Giang ngăn lại, phối hợp với các Tổ Vu khác trấn áp Cường Lương, sau đó thông báo cho Chúc Dung và Cộng Công hai người, thế là Thập Nhị Tổ Vu tề tựu một nơi. "Nói đi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, mấy trăm đại yêu tề tựu, vô số đại quân Yêu tộc tụ tập, một chút tin tức cũng không có." Đế Giang cười lạnh liên tục, nhìn Cường Lương, "Vi huynh biết ngươi tức giận, nhưng vi huynh cũng muốn biết, nhiều Yêu tộc nhân tụ tập bên ngoài bộ lạc như vậy, tại sao bộ lạc Cường Lương một chút phản ứng cũng không có?" "Không phải không phát hiện, mà là căn bản không thèm để ý." Thật quỷ dị, dù Yêu tộc chỉ tu nhục thân không tu nguyên thần, không tinh thông kế sách và suy diễn, nhưng đại quân Yêu tộc số lượng lớn như vậy, kẻ mù cũng thấy được cần phải từ các nơi tụ tập lại, cần thời gian dài, tại sao một chút tiếng gió cũng không có?

Toàn bộ người trong bộ lạc Cường Lương đang làm gì.

Một chút ý thức phòng bị cũng không có sao? "Có phát hiện." Cường Lương hừ một tiếng, không vui nói: "Có người thông báo, bên ngoài bộ lạc xuất hiện lượng lớn Yêu tộc nhân." Kết quả rõ ràng, không phải không phát hiện, mà là phát hiện rồi lại không để ý, không ai coi trọng, mới dẫn đến kết quả này.

Vốn dĩ Thập Nhị Tổ Vu, mười hai bộ lạc vây quanh Bất Chu Sơn, một bộ lạc bị tập kích, các bộ lạc khác có thể đến chi viện, nhưng bây giờ thì hay rồi, cảm thấy Yêu tộc không có uy hiếp, chạy khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa, đông một cái, tây một cái, một bộ lạc bị vây công, các bộ lạc khác căn bản không biết.

Đợi đến khi nhận được tin, chiến tranh đã đánh xong rồi, càng đừng nói đến chi viện.

Bộ lạc Cường Lương đã chịu một cú thiệt lớn.

Đánh cũng đã đánh xong, người Yêu tộc cũng đã giải tán, tin tức mới truyền đến Bàn Cổ Thần Điện.

Người của Yêu tộc đâu, đều đã giải tán rồi!

Rải rác khắp nơi trong Hồng Hoang, khôi phục lại trạng thái trước đó.

Trong mắt Tiêu Vân, hành động của những đại yêu này là ngu ngốc, nhưng may mà không ngu đến mức không thể cứu chữa, biết đánh một đòn rồi chạy, sau đó giải tán, dù sao người Vu tộc không giỏi suy diễn, chỉ cần không bị bắt gặp, khó mà tìm ra vị trí cụ thể.

Dù sao, Hồng Hoang quá lớn.

Đương nhiên, loại ngu ngốc sau trận chiến không muốn rời khỏi hang ổ, tiếp tục diễu võ dương oai không phải là không có, loại ngu ngốc này không chết, thiên lý khó dung. "Lợi hại!" Huyền Minh cười lạnh, nhìn Cường Lương, "Toàn bộ bộ lạc Cường Lương, chỉ có số ít tộc nhân thoát ra, những người còn lại đều đã chết trận." "..." Cường Lương giận dữ nhìn Huyền Minh, mắt thấy sắp bùng nổ, Hậu Thổ quay đầu nhìn chằm chằm, nhàn nhạt nói: "Bị Yêu tộc diệt bộ lạc, quay đầu tìm phiền phức với anh em chị em nhà mình sao?" "Không dám!" Cường Lương một mặt không vui, nhịn xuống, một Huyền Minh thì thôi, thêm một Hậu Thổ, thật sự đánh, e là các Tổ Vu khác cũng sẽ không giúp.

Huống hồ hiện tại Cường Lương không có tâm tư đánh nhau với Huyền Minh, Hậu Thổ, chỉ muốn báo thù Yêu tộc.

Báo thù cho các chàng trai đã chết. "Hèn!" Chúc Dung bĩu môi, theo thói quen bật chế độ trào phúng. "..." Mấy giây sau...

Chương 32

trong Bàn Cổ Thần Điện thiếu đi hai bóng người, nhanh chóng lại thêm một bóng.

Chúc Dung và Cường Lương đã ra ngoài, sau đó Cộng Công không ngại chuyện lớn cũng đi theo, không cần nói nhiều, cũng biết hỗn chiến đã bắt đầu.

Ta đã biết sẽ như vậy.

Đế Giang đau đầu, nhìn các Tổ Vu khác, cũng không quan tâm ba tên kia bên ngoài đánh thành ra sao.

Đánh một trận xả giận cũng tốt, vừa hay ba người đều đang nén một bụng tức, nếu hơi thở này không xả ra, không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn. "Nói đi, chuyện này nên xử lý thế nào, ngoài Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta không có thói quen bị đánh rồi không đánh lại." "Giết!" Đôi mắt Câu Mang biến thành màu đỏ, sát khí lẫm liệt, "Nếu người Yêu tộc đã phân tán ra ngoài, vậy thì trực tiếp vây quét, gặp ai giết nấy, đại yêu xung quanh một người cũng đừng tha!" "Không giết không đủ để lập uy, không giết không có lỗi với các chàng trai đã chết.

Về phần Tam Thanh đạo nhân, chúng ta Thập Nhị Tổ Vu cùng đến bái kiến là được." Bị giết nhiều tộc nhân như vậy, Vu tộc chắc chắn sẽ lựa chọn báo thù.

Chỉ là đám đại yêu và đại quân Yêu tộc đã từ chỉnh thể hóa thành lẻ, phân tán ở các nơi trong Hồng Hoang, không dễ tập trung gây khó khăn.

Nếu đã như vậy, vậy thì gặp một giết một, trước tiên bắt đầu từ những đại yêu này, người Yêu tộc bình thường cũng không thể tha,

mở rộng thanh lý.

Vu tộc nuốt không trôi cục tức này.

Thù này không thể không báo!

Yêu tộc, chỉ là một đám trốn trong bóng tối không dám thở mạnh mà thôi!

Trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, uy hiếp của Yêu tộc không lớn bằng Tam Thanh. "Nếu đã như vậy, Câu Mang dẫn người đi thanh lý đi, ta không muốn nhìn thấy bóng dáng Yêu tộc trong vòng trăm vạn dặm của Bất Chu Sơn.

Sau đó Thập Nhị Tổ Vu chúng ta sẽ đến bái kiến Côn Luân Sơn!" Vu tộc báo thù rồi.

Mặc dù đại yêu biết Vu tộc sẽ báo thù, sau đại chiến đã từ chỉnh thể hóa thành lẻ, thiên cơ hỗn loạn, tăng thêm độ khó của việc suy diễn, Vu tộc cũng không giỏi việc này, nhưng báo thù vẫn đến.

Vu tộc bắt đầu vây quanh Bất Chu Sơn đại tứ thanh lý người Yêu tộc, từ đại yêu đến tiểu yêu thấp nhất vừa mở linh trí đều không tha.

Trong vòng trăm vạn dặm của Bất Chu Sơn không được phép xuất hiện bất kỳ bóng dáng Yêu tộc nào!

Nghe có vẻ không có gì, vì Hồng Hoang quá lớn, nhưng chỉ cần có tâm, cẩn thận sẽ phát hiện sự báo thù của Vu tộc đáng sợ đến mức nào, trong vòng trăm vạn dặm của Bất Chu Sơn không cho Yêu tộc xuất hiện, chẳng khác nào Vu tộc muốn giết sạch toàn bộ Yêu tộc trong phạm vi đó.

Một con số thiên văn.

Thi thể chất thành núi, máu tươi chảy thành sông, một chút cũng không phải nói đùa.

Thậm chí các đại yêu trong khu vực đó đều cùng chịu tai ương.

Cũng may một số người Yêu tộc trung lập trên Bất Chu Sơn không sao, nếu không phải vì người Vu tộc đối với Bất Chu Sơn tỏ lòng tôn kính, chưa từng bước lên Bất Chu Sơn, e là ngay cả người Yêu tộc trên Bất Chu Sơn cũng phải cùng chịu tai ương. "Câu Mang, các ngươi đừng khi người quá đáng, bần đạo dù tự bạo cũng sẽ không để các Tổ Vu các ngươi yên!" Khi Tổ Vu ra tay, những đại yêu này mới ý thức được sự đáng sợ của Tổ Vu, căn bản không phải đối thủ.

Cùng cảnh giới, bốn năm đại yêu cũng không đánh lại một vị Tổ Vu, đây là cục diện hình thành trong tình huống mấy vị thực lực mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu chưa xuất động.

Nếu Đế Giang, Huyền Minh các Tổ Vu xuất động, tỷ lệ này sẽ không ngừng mở rộng. "Hừ, không biết trời cao đất dày!" Đại yêu tự bạo, đổi lại chỉ là một chút vết tích nổ trên Tổ Vu chân thân.

Dùng tự bạo để giết chết Thập Nhị Tổ Vu, căn bản là chuyện không thể, ít nhất đại yêu cấp bậc Đại La Kim Tiên không làm được.

Đổi lại là đại yêu cấp bậc Chuẩn Thánh, cũng chưa chắc có thể trực tiếp nổ chết.

Trong thời gian đó, có một bộ phận đại yêu hiếu chiến không phục, tề tựu liên hợp vây công Tổ Vu, đáng tiếc chiến quả đổi lại khiến người Yêu tộc kinh hãi.

Hơn ba mươi vị đại yêu vây công ba vị Tổ Vu, ba vị Tổ Vu đều bị thương, hơn ba mươi người chết thảm một nửa, số còn lại tan tác, tháo chạy khỏi chiến trường.

Thập Nhị Tổ Vu vốn đã cường đại, các Tổ Vu tụ tập lại một chỗ, Tổ Vu chân thân tương hỗ bổ sung, thực lực được tăng cường một phần, thực lực càng thêm khủng bố.

Một trận chiến đã đập tan sự tự tin của không ít đại yêu, khiến những đại yêu ngóc đầu dậy đều nhao nhao trốn đi, không dám vào lúc này tiếp tục đi kích thích Thập Nhị Tổ Vu.

Cùng là đại yêu, chênh lệch thực lực cũng rất lớn.

Mạnh như Côn Bằng, có thể một mình cứng rắn chống lại một Tổ Vu không bại, cấp bậc như Bạch Trạch cần thêm hai người giúp sức mới có thể kéo chân một vị Tổ Vu, loại đại yêu như Quỷ Xa nhiều vị liên hợp, có thể cùng một Tổ Vu đối kháng không rơi vào thế hạ phong, những đại yêu cấp thấp hơn nữa đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu, đúng là quá yếu. "Kết thúc rồi, trong vòng trăm vạn dặm của Bất Chu Sơn không được có bất kỳ bóng dáng Yêu tộc nào.

Đây là sự báo thù cho việc đám đại yêu liên hợp tấn công bộ lạc Cường Lương, trong đó mấy vị thực lực mạnh nhất của Tổ Vu cũng chưa ra tay." Trên Thái Dương Tinh, Bạch Trạch và những người khác biết được tình hình trong Hồng Hoang, Tiêu Vân thở dài một hơi, nói cho họ biết kết quả. "Hít ~~~" Sắc mặt Bạch Trạch và những người khác đại biến, hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ sự báo thù của Vu tộc lại độc ác như vậy, tàn nhẫn như vậy, số người Yêu tộc chết đi nhiều hơn Vu tộc gấp mười lần không chỉ!

Diệt đi một bộ lạc Cường Lương thì sao, Yêu tộc tổn thất quá lớn rồi. "Có đại yêu nào chống cự không?" Bạch Trạch vội vàng hỏi.

Tiêu Vân nhìn hắn một cái, gật đầu, "Có, hơn ba mươi vị đại yêu liên hợp vây công ba vị Tổ Vu, chết thảm một nửa, số còn lại bị thương tháo chạy." "Dù có nhiều đại yêu hơn nữa, đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu, nếu đối phương tề tựu, cũng tất bại." "Thật sự không thể chiến thắng?" Bạch Trạch trong lòng có chút hoang mang, Thập Nhị Tổ Vu cường đại, nhưng đại yêu của Yêu tộc cũng không ít, đủ cả

mấy trăm vị, một đám đánh một người, đủ rồi chứ. "Xuy ~~" Tiêu Vân khinh thường cười một tiếng, "Thập Nhị Tổ Vu, mười hai loại pháp tắc khác nhau ngưng tụ trên thân, càng nhiều Tổ Vu, thực lực càng mạnh, tương hỗ bù đắp khuyết điểm.

Đây chỉ là khởi đầu, một khi Thập Nhị Tổ Vu đều tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đám đại yêu này số lượng có nhiều hơn nữa, cũng không phải đối thủ." Tổ Vu tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh đáng sợ đến mức nào, Hồng Hoang hiện tại không ai có thể thấy được. "Có lẽ, thực lực cụ thể của Thập Nhị Tổ Vu, sẽ có người giúp các ngươi thử nghiệm, bất cứ lúc nào cũng chú ý đến Côn Luân Sơn, có lẽ cũng có thể xem một vở kịch hay." "Lời nói đến đây thôi, các vị, mời về đi." Những gì cần nói đều đã nói, Tiêu Vân liền hạ lệnh đuổi khách.

Ở chỗ ta uống rượu ăn đồ, ăn nhiều năm như vậy, cũng nên đi rồi chứ!

Có nhiều linh tửu, linh quả hơn nữa cũng không đủ ăn.

Yêu tộc tấn công bộ lạc Cường Lương, dẫn đến Vu tộc tổn thất nặng nề, Vu tộc triển khai báo thù, nhưng Yêu tộc không còn ngóc đầu dậy nữa, với tính cách của Thập Nhị Tổ Vu sẽ tạm gác chuyện Yêu tộc lại, sự chú ý sẽ chuyển sang phía Tam Thanh, chuyện Chúc Dung bị đánh, bộ lạc bị tấn công, không thể bỏ qua.

Đánh thắng Tam Thanh, có thể mượn danh tiếng của Tam Thanh để uy hiếp người trong Hồng Hoang, thủ đoạn đơn giản như vậy, Thập Nhị Tổ Vu chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Đệ tử Thánh nhân đắc tội với ta, Thập Nhị Tổ Vu ta cũng không tha, huống hồ là người khác.

Ai muốn chết, cứ thử xem.

Người khác giết gà dọa khỉ, Thập Nhị Tổ Vu chuẩn bị giết khỉ

dọa gà.

Vì vậy, lúc giết khỉ cần phải dùng thủ đoạn sấm sét, kết thúc chiến đấu mới được, như vậy mới có thể đạt được mục đích, hình thành uy hiếp.

Đối phó với Yêu tộc không phải là chuyện một sớm một chiều, dù sao số lượng Yêu tộc cũng quá đông, nhưng chuyện của Tam Thanh, không thể trì hoãn nữa.

Bạch Trạch tuy thất vọng, nhưng may mà cũng không hy vọng vì Yêu tộc chết không ít người, có thể khiến Tiêu Vân hồi tâm chuyển ý, rời khỏi Thái Dương Tinh, tiến vào Hồng Hoang thống soái Yêu tộc.

Hắn biết những ngày tiếp theo của Yêu tộc sẽ không dễ chịu.

Tốt nhất là tránh xa bộ lạc Vu tộc, nếu không chắc chắn sẽ bị truy sát, thanh lý.

Cứ như vậy, trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất diễn ra một cách khó hiểu như vậy, cũng có chút đầu voi đuôi chuột, khiến người ta không nhìn rõ, rốt cuộc là vì sao.

Bộ lạc Cường Lương bị san bằng không lâu sau liền được tái lập, dù sao Vu tộc cũng là chủng tộc có số lượng đông đảo nhất ngoài Yêu tộc, điều động một số người từ các bộ lạc khác, bộ lạc Cường Lương mới lại xuất hiện ở Hồng Hoang, lần này lại không có người Yêu tộc nào đến tấn công nữa.

Loạn, hỗn loạn không chịu nổi!

Vì trận đại chiến này, không ít nơi ở Hồng Hoang đều trở nên hỗn loạn, Tây Vương Mẫu nhìn thấy mọi thứ trong mắt, nhưng không có tâm tư quan tâm nhiều, chỉ ghi nhớ lại.

Sau đó giết mấy con yêu long, liền trở về Thái Dương Tinh, mấy con yêu long đều là chuẩn bị cho Tiêu Vân.

Thân là thị nữ, chăm lo ăn uống của Tiêu Vân cũng là chuyện bổn phận.

Bản thể là Tam Túc Kim Ô, một loài chim mạnh hơn Côn Bằng, Tiêu Vân có một nỗi ám ảnh với thịt rồng.

Dường như tất cả sinh linh thuộc loài chim bay đều có một sự yêu thích đặc biệt đối với sinh vật Long tộc.

Chưa nói đến Phượng Hoàng nhất tộc thời thượng cổ, ngay cả một tồn tại hóa hình tương đối sớm như Côn Bằng cũng sẽ lén lút đi săn bắt Long tộc làm thức ăn.

Chỉ là đa phần chỉ săn bắt những yêu long và tạp long huyết mạch không thuần khiết, chứ không thực sự nhắm vào những con rồng thuần huyết như Ngũ Trảo Kim Long.

"Không cần phải vất vả như vậy, nếu không có thức ăn, cứ đến Long tộc đòi một mẻ là được, yêu long và tạp long ở Long tộc nhiều vô số." Tây Vương Mẫu vừa trở về, Tiêu Vân liền nhắc nhở.

Không cần phải tự mình chạy ra Hồng Hoang để săn giết yêu long, cứ trực tiếp đến Long tộc mà đòi.

Long tộc thời kỳ Tam tộc thượng cổ không ai dám chọc, nhưng Long tộc hiện tại, ai cũng có thể giẫm lên hai chân.

Đương nhiên, Tiêu Vân cũng không có ý định thừa nước đục thả câu.

Tây Vương Mẫu ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Lão gia, Long tộc đã suy yếu, lúc này đi đòi, chẳng phải..." Chẳng phải sẽ khiến người ta cảm thấy chúng ta bắt nạt người quá đáng sao?

Chỉ là những lời phía sau, Tây Vương Mẫu không dám nói ra.

Tiêu Vân khẽ mỉm cười, nói: "Không cần lo lắng, sẽ không ai bàn

tán đâu.

Tiêu Vân ta chỉ dùng một ít yêu long, tạp long mà thôi, không đi ăn Hoàng tộc Ngũ Trảo Kim Long.

Yêu long, tạp long ở Long tộc nhiều lắm, ta đi đòi, bọn họ phải mừng mới đúng." "Nô tỳ biết rồi." Tây Vương Mẫu đã hiểu ra.

Nếu mang danh hiệu của Tiêu Vân đi đòi, Long tộc hiện tại không những không tức giận mà ngược lại còn vui mừng.

Tại sao lại vui mừng?

Bởi vì Long tộc thật sự quá yếu rồi.

Nhìn Tứ Hải Long Vương hiện tại xem, từng người chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên.

Trong Hồng Hoang có không ít kẻ địch tiềm tàng của Long tộc, cống nạp một ít yêu long và tạp long cho Tiêu Vân làm thức ăn cũng tương đương với việc dựa dẫm dưới trướng Tiêu Vân.

Như vậy thì có bao nhiêu kẻ dám tìm đến gây phiền phức?

Ăn của người miệng ngắn, nhận của người tay mềm, đạo lý này cũng áp dụng được ở Hồng Hoang.

Kể từ sau lượng kiếp Tam tộc, Long tộc đã hoàn toàn trở thành vai diễn bi thảm.

Họ sẽ không gây phiền phức, chấp nhận đầu quân để đổi lấy một phiếu cơm ổn định lâu dài.

Tiêu Vân cảm thấy món giao dịch này rất hời, chỉ cần không ăn Ngũ Trảo Kim Long liên tục là được.

Nói không khách khí, dù Tiêu Vân có ăn, Long tộc cũng phải đưa!

Chỉ là tiết tấu không thể quá nhanh, nếu không có thể sẽ ăn đến

mức khiến Ngũ Trảo Kim Long tuyệt chủng mất!

Nếu không dùng làm đồ ăn vặt mà dùng làm thức ăn chính, một con Ngũ Trảo Kim Long dài mấy nghìn trượng còn không đủ cho Tiêu Vân nhét kẽ răng.

Tiến vào mật thất, Tiêu Vân tiếp tục bế quan.

Về việc luyện hóa Hồng Mông Tử Khí thì không vội, chỉ cần có đủ thiên địa khí vận gia trì, thực lực càng mạnh thì luyện hóa Hồng Mông Tử Khí càng dễ dàng, tốc độ càng nhanh, không lo bị chậm trễ.

Hơn nữa... nếu có thể chém hết Tam Thi, rồi Tam Thi hợp nhất để chứng đạo thành Thánh, đó tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nếu Tam Thi chưa chém hết, cũng chưa Tam Thi hợp nhất mà đã bắt đầu chứng đạo, thì thực lực sau khi chứng đạo sẽ yếu hơn người khác.

Tiêu Vân là người theo đuổi sự hoàn hảo, tự nhiên sẽ không để mình tụt lại ở vạch xuất phát.

Ta là nhân vật chính của trời đất, lượng kiếp nghiệp hỏa thì đã sao, chỉ cần ta là Tiêu Vân, ta có thể đâm thủng trời!

Chương 33

Chứng đạo thành Thánh?

Không có sự cho phép của Tiêu Vân ta, tất cả cứ nằm yên đó đi!

Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều một lòng muốn chứng đạo thành Thánh, nhưng họ không biết rằng, nếu Tiêu Vân không đồng ý, từng người đều phải nằm yên đó.

Sớm chứng đạo rồi tranh đấu với Tiêu Vân sao?

Cửa cũng không có!

Cơ sở để sáu đại đệ tử Thánh nhân chứng đạo thành Thánh là gì?

Nhân tộc!

Nhưng Nữ Oa có thể tạo ra Nhân tộc, liệu điều kiện của nàng có đủ không?

Càn Khôn Đỉnh đang ở trong tay ta, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng ở trong tay ta.

Nàng có dây Hồ Lô Đằng, nhưng nếu Tiêu Vân ta không gật đầu, cứ kéo dài mãi, xem Nữ Oa làm sao tạo người thành Thánh.

Không có Nhân tộc, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dựa vào cái gì?

Chứng đạo?

Cứ chờ đấy, hôm nào lão tử tâm trạng tốt rồi nói sau!

Đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, các Thánh nhân cùng xuất hiện là điều tất yếu.

Đại thế không thể thay đổi, nhưng những sai lệch nhỏ trong tiểu

tiết có thể được chấp nhận.

Chỉ cần không quá phận, chỉ cần bóp cổ mấy vị chưa thành Thánh này, Hồng Quân và Thiên Đạo đều sẽ coi như không thấy.

Tiểu ngạo kiều, ta ngược lại muốn xem lúc ngươi gấp gáp cầu xin ta.

Nghĩ đến cảnh Nữ Oa và đám người Tam Thanh nóng lòng chứng đạo nhưng lại không tìm được đường, Tiêu Vân không nhịn được mà cười lớn.

Luyện hóa pháp bảo, tu luyện, tranh thủ sớm ngày mượn Càn Khôn Đỉnh chém đi thiện thi cuối cùng.

Trước khi chưa chém hết Tam Thi, trước khi Tam Thi chưa thể hợp nhất, Tiêu Vân sẽ không tham gia vào bất cứ chuyện gì của hai tộc Vu và Yêu.

Dù có thực lực tuyệt đối để trấn áp Yêu tộc, trở thành Yêu Hoàng, dù có Hồng Mông Tử Khí trong người cũng vậy.

Khi được thiên địa khí vận gia trì, cũng đồng nghĩa với việc phải gánh chịu nghiệp hỏa do tội nghiệt mà Yêu tộc gây ra, điều đó sẽ hạn chế Tiêu Vân chém thiện thi, làm tăng độ khó của việc hợp nhất Tam Thi.

Hồng Hoang trở nên yên tĩnh, mọi người đều đang đồn đoán, lần đại chiến Vu Yêu tiếp theo sẽ bắt đầu khi nào.

Yêu tộc và Vu tộc hiện tại khó mà quay lại được hình thức sinh hoạt hài hòa như trước khi đại chiến bùng nổ.

Mọi người đều đang suy đoán, chỉ là điều khiến chúng sinh Hồng Hoang cảm thấy kỳ lạ là, Vu tộc sau khi báo thù Yêu tộc một phen thì không còn động tĩnh gì nữa.

Vu tộc không có động tĩnh, đám đại yêu bị dọa sợ cũng không dám có hành động khác thường.

Vu tộc và Yêu tộc lại một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Một số người bế quan đã xuất quan tiến vào Hồng Hoang, họ nghĩ rằng đánh nhau cũng tốt, chỉ cần không cuốn mình vào đại chiến Vu Yêu là được, Yêu tộc và Vu tộc đánh nhau là chuyện của họ.

"Côn Luân Sơn!!!" Thương thế đã hoàn toàn phục hồi, thực lực lại tiến thêm một bước, Chúc Dung mở mắt ra, nhìn về phía Côn Luân Sơn.

"Vội cái gì?

Khí tức của lão nương còn chưa ổn định đây này." Huyền Minh với khí tức không ổn định lườm Chúc Dung một cái, ý là ngươi khỏi rồi, ta chưa khỏi.

"..." Nếu là trước kia, Chúc Dung chắc chắn sẽ nổi nóng với Huyền Minh, nhưng bây giờ hắn đành nhịn.

Thứ nhất là không đắc tội nổi Huyền Minh.

Đắc tội một người tương đương đắc tội một nhóm, không ít Tổ vu sẽ đứng về phía Huyền Minh.

Một nhóm đấu với một người, không có lợi.

Không giống như đánh nhau với Cộng Công, đánh xong thì thôi, không có chuyện gì.

Thêm vào đó, Huyền Minh đã trở thành Tổ vu thứ hai trong Thập Nhị Tổ Vu đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đó là điều Chúc Dung kiêng kỵ nhất.

Từ chuyện của Đế Giang, mọi người đều hiểu rằng, thực lực của Tổ vu sau khi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh và cảnh giới Đại La

Kim Tiên hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Từ thế cân bằng ban đầu biến thành bị áp đảo một chiều, chỉ có kẻ ngốc mới đi gây sự.

Chúc Dung chỉ là tính tình không tốt, chứ không ngốc.

Thập Nhị Tổ Vu vốn chuẩn bị lên Côn Luân Sơn đòi lại thể diện, nhưng lại bị việc Huyền Minh đột phá làm trì hoãn một thời gian.

Ai cũng không ngờ Huyền Minh lại trở thành người thứ hai sau Đế Giang đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hà Đồ Lạc Thư đã xong, Càn Khôn Đỉnh đã xong, Thí Thần Thương đã xong, Hỗn Độn Chung còn kém sáu tầng cấm chế!

Trong mật thất, Tiêu Vân thở ra một ngụm trọc khí.

Về phần Hồng Mông Tử Khí, không có chút động tĩnh nào.

Tiêu Vân cũng không đi luyện hóa thứ đó, hắn không phải là kẻ ngốc như Hồng Vân.

Xem ra cần thêm một chút thời gian.

Quả nhiên chỉ bế quan một cách mù quáng là không được.

Một hơi làm nên, Tiêu Vân vốn định chém luôn thiện thi cuối cùng, nhưng phát hiện mình đã gặp phải bình cảnh, luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Con đường tu hành gian nan biết bao, gặp chút bình cảnh là chuyện bình thường.

Thiên nan vạn nan hóa hình, Tiêu Vân đều đã vượt qua, huống chi là một cửa ải nhỏ như thế này.

Tiêu Vân cũng không nản lòng, trực tiếp chọn xuất quan.

“Lão gia, mấy ngày nay nô tỳ ở Hồng Hoang điểm hóa vài tiểu yêu,

nghe nói trong Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu đã cùng nhau xuất động, rời khỏi Bất Chu Sơn, tiến về phía bộ lạc của Chúc Dung." Tiêu Vân vừa mới xuất quan, Tây Vương Mẫu liền mang đến một tin tức cực kỳ bùng nổ.

Thập Nhị Tổ Vu đến bộ lạc của Chúc Dung để làm gì?

Uống rượu ăn thịt, giao lưu tình cảm ư?

Đừng đùa, cách giao lưu tình cảm trực tiếp nhất của Thập Nhị Tổ Vu chính là đánh nhau!

Thập Nhị Tổ Vu lại rầm rộ tiến về bộ lạc của Chúc Dung, đáp án chỉ có một.

Tam Thanh sắp gặp xui rồi!

Đúng vậy, Tam Thanh sắp gặp xui rồi.

Có lẽ mọi người đều cho rằng Tam Thanh hiện tại không sợ Thập Nhị Tổ Vu, nhưng Tiêu Vân biết, Tam Thanh sẽ gặp đại họa!

Chuẩn Thánh thì sao, thực lực mạnh mẽ thì sao, có chí bảo thì sao, chọc giận Thập Nhị Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận vừa xuất ra, ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, tuyệt đối đánh cho bọn họ kêu trời không thấu.

Đây mới gọi là kịch hay, đây mới gọi là đại kịch.

"Ha ha ha, Tây Vương Mẫu, thu dọn đồ đạc, cùng lão gia đi xem kịch." Tiêu Vân ha hả cười một tiếng, tâm trạng lập tức tốt lên.

Đại kịch như thế này không thể bỏ lỡ, cũng không biết có chọc giận cả Hồng Quân ra không, nếu thật như vậy, thì náo nhiệt lắm.

"Vâng!" Tây Vương Mẫu lập tức thu dọn đồ đạc, cùng Tiêu Vân rời khỏi Thái Dương Tinh.

Dường như người quan tâm đến Thập Nhị Tổ Vu không ít, đặc

biệt là trong tình huống Thập Nhị Tổ Vu tiến về Côn Luân Sơn, ngay cả Nữ Oa và Phục Hy cũng xuất quan, rời khỏi Bất Chu Sơn, vừa hay gặp Tiêu Vân trên đường.

Gặp Tiêu Vân, Nữ Oa lo lắng Tiêu Vân lại trêu chọc mình như trước, liền cảnh giác ngay lập tức, nhưng nhanh chóng phát hiện mình đã hiểu lầm.

Tiêu Vân chỉ đơn giản chào hỏi Phục Hy, nói chuyện phiếm vài câu, rồi cùng đồng hành, không có gì thêm.

Cứ như thể Nữ Oa là người vô hình.

"Ta vẫn là thiếu niên năm ấy, không có một chút thay đổi nào..." Tâm trạng đang tốt, Tiêu Vân bất giác ngâm nga một khúc hát nhỏ, cũng không quan tâm người khác nhìn mình thế nào.

Ta ngâm nga vài câu đấy, thì sao, có ý kiến à?

"..." Biểu cảm của Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu đều trở nên kỳ quái, đây là lần đầu tiên họ thấy Tiêu Vân như vậy.

"Tiêu Vân đạo hữu có phải gần đây bị kích thích gì không?

Hay là có được cơ duyên gì?" Phục Hy gần như ngây người ra nhìn, tuy cảm thấy Tiêu Vân ngâm nga nghe cũng thuận tai, nhưng nghe xong lại thấy đầu đầy vạch đen.

Thiếu niên năm ấy sao?

Từ lúc vào Tử Tiêu Cung đến giờ, thay đổi quá lớn rồi còn gì.

Tiêu Vân có khả năng đã bị kích thích!

Phục Hy nghĩ vậy.

"Không phải như vậy." Tây Vương Mẫu âm thầm truyền âm cho Phục Hy.

Vậy thì lạ thật.

Thấy Tây Vương Mẫu dường như không muốn nói nhiều, Phục Hy cũng đành thôi, cất chuyện này vào lòng, cùng Tiêu Vân đi về phía Côn Luân Sơn.

"Đạo hữu có cảm ngộ được cơ duyên chứng đạo chưa?" Đi được một lúc, Tiêu Vân đột nhiên mở lời, tùy ý nhìn Nữ Oa một cái.

Quả nhiên, về mặt tu hành, Nữ Oa kém xa Tam Thanh, chỉ mới chém được một thi.

Tiểu ngạo kiều, đệ tử Thánh nhân cơ đấy, lại giống như ta, chỉ chém được một thi!

Dường như vì Tiêu Vân nói trúng chỗ Nữ Oa tự cảm thấy ưu việt, Nữ Oa hơi ngẩng đầu, "Chưa thể cảm ngộ, nhưng cũng đã có vài ý tưởng." Có ý tưởng?

Nhìn bộ dạng ra vẻ của Nữ Oa, Tiêu Vân suýt nữa thì cười phá lên.

Thôi bỏ đi, dù sao lát nữa cũng phải xem kịch, bên cạnh có một tuyệt sắc nữ tử ngồi, nếu nàng cứ trưng ra bộ mặt lạnh lùng thì không hay lắm, cứ để nàng vậy đi!

"Không giấu đạo hữu, bần đạo ngược lại có chút cảm ngộ.

Ta cảm thấy đạo hữu trước khi chứng đạo, tốt nhất nên chém hết Tam Thi, Tam Thi hợp nhất, giống như Đạo Tổ là tốt nhất." Không châm chọc nữa, nhưng kích thích một chút chắc không sao đâu nhỉ?

Hơn nữa, những gì Tiêu Vân nói đều là sự thật.

Đáng tiếc lời nói là thật, nhưng Nữ Oa thật sự có thể chém hết Tam Thi, sau đó Tam Thi hợp nhất sao?

Khó... hoặc là gần như không có hy vọng.

Tự mình chém thi, Tam Thi hợp nhất, và hoàn thành dưới sự trợ giúp của công đức, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Vậy sao?" Nữ Oa khẽ nhíu mày, âm thầm suy nghĩ về câu nói của Tiêu Vân.

Thấy Tiêu Vân không nói thêm gì nữa, Nữ Oa cũng không tiện hỏi thêm.

Chương 34

Thấy muội muội trầm mặc, khổ sở suy tư, Phục Hy cười khổ không thôi, đành phải hỏi: "Đạo hữu đã chém hết Tam Thi rồi sao?" Phục Hy không nhìn thấu được thực lực của Tiêu Vân, huống chi Tiêu Vân còn có nhiều pháp bảo bên mình, Phục Hy căn bản không thể nhìn thấu, chỉ biết rằng Tiêu Vân lúc này một khi bùng nổ, sẽ vô cùng đáng sợ.

"Chưa, thiện thi còn thiếu một chút, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó." Tiêu Vân khẽ lắc đầu, ha hả cười, nói: "Bần đạo cảm thấy chắc là thiếu chút kích thích, nên mới đặc biệt đi xem kịch, biết đâu có kích thích, về nhà trực tiếp chém thi, chuẩn bị Tam Thi hợp nhất." "..." Mẹ kiếp!

Ta, Phục Hy, không nên nhiều lời!

Phục Hy bắt đầu tự kỷ.

Bên ngoài ồn ào huyên náo, không ít người giống như Tiêu Vân đang tiến về Côn Luân Sơn xem kịch.

Thập Nhị Tổ Vu đi không nhanh, cũng không sợ Tam Thanh nhận được tin tức, càng không quan tâm có người xem kịch.

Đối với họ, Tam Thanh biết cũng tốt, không biết cũng chẳng sao, kết quả đều như nhau.

Còn về việc có người xem kịch, vậy càng tốt.

Trước mặt mọi người dạy dỗ Tam Thanh một trận ra trò, tốt nhất là giết luôn, xem sau này ai còn dám trêu chọc Vu tộc.

"Đại huynh, người đến ngày càng đông." Tam Thanh cũng thuộc nhóm nhận được tin tức sớm nhất.

Từ sau trận chiến với Chúc Dung, họ đã dự liệu rằng Thập Nhị Tổ Vu có thể sẽ báo thù.

Nếu là trước kia, Tam Thanh sẽ có vài phần kiêng kỵ, nhưng hiện tại thực lực đã mạnh hơn, có pháp bảo bên mình, căn bản không sợ hãi Thập Nhị Tổ Vu, ít nhất họ nghĩ vậy.

"Không sao." Lão Tử hoàn toàn không để ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sĩ diện hơn lại càng như vậy.

Có người xem càng tốt!

Để mọi người đều thấy được thực lực hiện tại của Tam Thanh, tốt nhất là cả Tiêu Vân nữa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã luyện hóa được phần lớn Bàn Cổ Phiên, thành công chém được hai thi, tự tin tràn đầy.

Tuy Lão Tử là người chém thi đầu tiên, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên cũng đã đuổi kịp, đều chém được hai thi.

Chỉ là so với Lão Tử và Tiêu Vân, khí tức của hai người không ổn định lắm, rõ ràng là vừa mới chém thi đột phá không lâu.

Khí tức của Lão Tử ổn định, đang hướng tới ác thi cuối cùng.

Trong một thời gian ngắn, ở Hồng Hoang, trừ một số người không dám lộ diện, những người tự cho rằng thực lực không tồi đều đã đến, ngay cả không ít đại yêu của Yêu tộc cũng đến.

Những đại yêu này đứng ở khá xa, có lẽ là sợ Thập Nhị Tổ Vu đột nhiên ra tay đối phó họ.

Phải biết rằng trước đó họ đã giết không ít người của Vu tộc.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đã đến.

Khi Tiêu Vân đến Côn Luân Sơn, hắn đã quan sát kỹ.

Trong ba nghìn vị khách nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, trừ Hồng Vân đang bế quan không ra ngoài, Minh Hà Lão Tổ bị đánh không dám ra khỏi Vô Tận Huyết Hải, và một bộ phận đã vẫn lạc, những người còn lại đều đã đến.

Minh Hà Lão Tổ thật bi thảm, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên còn bi thảm hơn, lúc này đang quậy phá trong Hỗn Độn Chung của Tiêu Vân.

Tiêu Vân cũng không quản, cứ để nó quậy.

Đợi khi Tiêu Vân ta thực lực đủ mạnh, có thời gian rồi sẽ xử lý.

"Lão gia, mời ngài ngồi." Tây Vương Mẫu bê ra một chiếc ghế vàng to lớn, trước ghế đặt một chiếc bàn, các loại linh quả, linh tửu, và cả những món ăn vặt ngon miệng làm từ thịt rồng cũng đã được bày sẵn.

Tiêu Vân thật biết hưởng thụ!

Nhìn Tây Vương Mẫu có thực lực Chuẩn Thánh, lại giống như một tiểu thị nữ, ngoan ngoãn hầu hạ Tiêu Vân, không biết bao nhiêu người trong lòng lúc này cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Chuẩn Thánh hiện tại là thực lực đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng ở chỗ Tiêu Vân, ngay cả thị nữ cũng là Chuẩn Thánh, hỏi có phục không.

"..." Nhìn Tiêu Vân ung dung tựa vào chiếc ghế vàng, hưởng thụ thịt rồng, linh quả, linh tửu do Tây Vương Mẫu dâng lên, không ít người đều thầm mắng trong lòng.

Ngay cả huynh muội Phục Hy và Nữ Oa ngồi cách đó không xa cũng đầy vạch đen trên đầu.

"Đạo hữu, chúng ta thật sự đến gần vậy sao?

Nếu Thập Nhị Tổ Vu đột nhiên ra tay với chúng ta...” Trong đám đại yêu, Bạch Trạch chuẩn bị đến bên cạnh Tiêu Vân, có đại yêu lo lắng đến quá gần sẽ rước lấy phiền phức.

Bạch Trạch quay đầu lại nhìn một cái, khẽ cười, “Không sao, lần này Thập Nhị Tổ Vu sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức đâu, cứ yên tâm đi tới.” Một đám đại yêu nửa tin nửa ngờ, đi theo Bạch Trạch đến bên cạnh Tiêu Vân.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, mấy trăm đại yêu đều đứng sau lưng Tiêu Vân, cái thế chúng tinh phủng nguyệt đó, khiến người ta nhìn vào cứ tưởng Tiêu Vân đã trở thành lão đại của Yêu tộc.

“Gặp qua đạo hữu!” Bạch Trạch cười hì hì chào hỏi, nhưng Tiêu Vân lại không cười nổi chút nào.

Ý gì đây?

Một bộ dạng đi theo đại ca, cứ như thể Tiêu Vân ta đã trở thành lão đại của đám đại yêu này vậy.

Thôi bỏ đi, lười để ý!

Tiêu Vân lườm Bạch Trạch một cái, không nói gì, tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Về phần mấy trăm đại yêu đứng đâu thì đứng, dù sao cũng không liên quan đến Tiêu Vân!

Ít nhất, hiện tại không liên quan.

Người của Yêu tộc đều đã đầu quân cho Tiêu Vân kia?

Cảnh này lọt vào mắt những người khác, ý vị đã thay đổi.

Chín mươi chín phần trăm người đều cho rằng, các đại yêu của Yêu tộc đã đầu quân cho Tiêu Vân, lấy Tiêu Vân làm tôn chủ.

“Đến rồi.” Tam Thanh đứng trên không trung Côn Luân Sơn.

Lão Tử đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt, nhìn về phía chân trời.

Mọi người cũng đồng loạt nhìn theo.

Chỉ thấy phía chân trời xuất hiện vài chấm đen nhỏ, những chấm đen nhỏ nhanh chóng phóng to, mười hai gã khổng lồ đáng sợ chậm rãi bay tới, tiếp cận Côn Luân Sơn.

"Thật náo nhiệt." Đế Giang đi đầu cười hì hì nhìn đám người đang xem kịch, cũng giống như các Tổ vu khác, khi nhìn đám đại yêu, ánh mắt khẽ nheo lại, trở nên không mấy thiện cảm.

Đám đại yêu như gặp đại địch, thần kinh căng thẳng, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bạch Trạch nói không sai, Thập Nhị Tổ Vu lúc này không có tâm tư tìm phiền phức với đám đại yêu, trong mắt họ chỉ còn lại Tam Thanh.

Nhưng không tìm phiền phức, không có nghĩa là có những chuyện Thập Nhị Tổ Vu đã bỏ qua, chỉ là để sau này tính sổ từ từ mà thôi.

Nhìn đám đại yêu một lúc, ánh mắt của Thập Nhị Tổ Vu dừng lại trên người Tiêu Vân, bởi vì lúc này Tiêu Vân trông thật sự giống như lão đại của Yêu tộc.

Tiêu Vân không hề sợ hãi, thậm chí còn không thèm để ý, thản nhiên đối mặt với ánh mắt dò xét của Thập Nhị Tổ Vu, không quên nhếch miệng cười với Đế Giang.

Điều kỳ lạ là, Đế Giang lại cười gật đầu đáp lại, khiến không ít người suýt nữa thì rớt cằm xuyên qua tầng mây rơi xuống đất.

Gặp ma rồi, Tiêu Vân và Đế Giang chẳng lẽ có quan hệ riêng tư không tồi sao?

Nếu không tại sao vừa gặp mặt đã cười hì hì, đối phương còn cười gật đầu đáp lại!

Không chỉ người ngoài, ngay cả các Tổ vu khác cũng có chút khó hiểu.

"Đạo hữu, không ngờ trong Thập Nhị Tổ Vu lại có mỹ nhân như vậy, dung mạo của Huyền Minh và Hậu Thổ không thua kém đạo hữu." Sóng gió sắp nổi lên, không khí trở nên vô cùng áp lực, căng thẳng.

Lúc này Tiêu Vân lại có tâm tư quan tâm đến chuyện khác.

Một câu nói khiến Nữ Oa tức không nhẹ.

Nữ Oa hung hăng lườm Tiêu Vân một cái.

Phụ nữ xinh đẹp trong Hồng Hoang nhiều vô số, Tiêu Vân cứ nhìn chằm chằm ta là ý gì, tại sao lại phải lấy bần đạo ra làm thước đo?

Lại bắt đầu rồi...

Phục Hy thầm thở dài, cứ tưởng Tiêu Vân đã cải tà quy chính, kết quả vẫn như cũ.

Quả nhiên, đây mới là Tiêu Vân mà ta biết.

Chú ý đến ánh mắt khiến người ta khó chịu của Tiêu Vân, cộng thêm lời nói của hắn với Nữ Oa, khiến người ta dở khóc dở cười, Huyền Minh và Hậu Thổ đều không vui nhìn chằm chằm Tiêu Vân.

Dưới ánh mắt nguy hiểm của hai nữ nhân, Tiêu Vân cười nhún vai, không có biểu hiện gì khác.

Trông xinh đẹp, không cho nhìn sao?

Không cho nhìn thì che mặt lại đi!

Quả nhiên, phụ nữ đều là một đám sinh vật phức tạp, không phân

biệt chủng tộc và năm tháng.

Hồng Hoang là vậy, ngay cả Địa Cầu nhỏ bé không đáng kể cũng vậy.

Phụ nữ có thể xinh đẹp, có thể trang điểm lộng lẫy, nhưng không được nhìn, nếu không là đang gây sự.

Lợi hại!

Ngay cả hai người tính tình nóng nảy của Vu tộc cũng dám động tâm tư!

Điều kỳ lạ là, các Tổ vu khác không vì thế mà tức giận, một đám người ngược lại còn nhìn Tiêu Vân một cái.

Từ ánh mắt của họ, Tiêu Vân lĩnh ngộ được hai chữ "khâm phục", bao gồm cả Đế Giang, các Tổ vu đều như vậy.

"Tam Thanh, hôm nay Thập Nhị Tổ Vu chúng ta đến đây, là để đòi một lời giải thích.

Các ngươi là những kẻ đầu tiên trong Hồng Hoang dám tập kích bộ lạc Vu tộc ta, đánh bị thương Thập Nhị Tổ Vu chúng ta.

Mối hận này, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta sẽ không nuốt trôi." Đế Giang với tư cách là đại ca đứng ra.

"Đạo hữu thật sự muốn đấu một trận với chúng ta sao?" Lão Tử nhíu mày.

Nếu có thể, ông không muốn đánh trận này, nhưng có những chuyện không thể không làm, không thể giải quyết vấn đề.

"Trận này không đánh, chúng sinh Hồng Hoang sẽ nhìn Vu tộc chúng ta thế nào, sẽ nhìn Thập Nhị Tổ Vu chúng ta thế nào?" Đế Giang thu lại nụ cười trên mặt, quay đầu nhìn đám đại yêu đứng sau lưng Tiêu Vân, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Bây giờ không có tâm tư tìm phiền phức, nhưng các ngươi chạy không thoát đâu, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn thôi.

Vu tộc không chủ động gây sự, nhưng Vu tộc không sợ sự, người Vu tộc cũng rất thù dai!

Một đám đại yêu, không ít người bị ánh mắt của Đế Giang dọa sợ, khiến Tiêu Vân không khỏi bật cười.

Quả nhiên là một đám vô dụng!

Gây sự thì tài giỏi, nhưng bản lĩnh thật sự lại chẳng có bao nhiêu, thật không biết lấy đâu ra dũng khí đi tập kích bộ lạc Vu tộc, quả là không biết trời cao đất dày!

Trong mấy trăm đại yêu, chỉ có một số ít người, sắc mặt không đổi, thản nhiên đối mặt với Đế Giang.

Rõ ràng những người này mới là sức mạnh nòng cốt của Yêu tộc, còn những người khác, chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi.

"Nếu đã như vậy, Tam Thanh chúng ta hôm nay xin được lĩnh giáo cao chiêu của Thập Nhị Tổ Vu." Đàm phán là không thể nữa rồi.

Chương 35

Cơ hội khuyên bảo chỉ có một lần, Thập Nhị Tổ Vu cần mặt mũi, Tam Thanh cũng vậy.

Cho một lần cơ hội, nếu không sẽ khiến Côn Luân Sơn sinh linh đồ thán, gà chó không yên.

Cho thêm cơ hội nữa chẳng khác nào tỏ ra yếu thế.

Lão Tử tế ra pháp bảo, tỏ rõ thái độ của mình.

Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp bao trùm Côn Luân Sơn, Tam Thanh cũng không muốn vì một trận chiến mà khiến đạo trường của mình bị phá hủy.

Lão Tử khoác Thái Cực Đồ, trực diện đối đầu với Đế Giang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tế ra Bàn Cổ Phiên.

Thông Thiên tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

Bốn thanh kiếm tụ lại, dù chưa bày ra trận pháp, uy lực cũng không thể xem thường, sức công kích không kém gì chí bảo thông thường.

Thực lực của Thông Thiên không yếu, cùng đi theo con đường sát phạt như La Hầu, chỉ cần trong tay có pháp bảo thích hợp, thực lực có thể tăng lên gấp bội.

Đi con đường sát phạt cũng không cần phải giống như La Hầu, giết chóc đến mức cả Hồng Hoang chìm trong tăm tối.

Cùng một con đường, người khác nhau đi, kết quả cũng khác nhau.

"Nguyên Thủy, chết cho bản Tổ vu!!!" Đại chiến sắp nổ ra, những người xung quanh xem kịch nhanh chóng lùi lại, tránh bị ảnh hưởng.

Người có thực lực mạnh có thể đến gần hơn một chút, người thực lực càng yếu lùi càng xa.

Chúc Dung ra tay trước tiên, phá vỡ sự tĩnh lặng, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn như nhìn kẻ thù giết cha, bất chấp tất cả xông lên.

Tổ vu chân thân hiện ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt Chúc Dung giống như một con kiến nhỏ.

Hầu như tương đương với một tín hiệu, Thập Nhị Tổ Vu tách ra, phân biệt lao về phía Tam Thanh, trong đó tốc độ của Chúc Dung là nhanh nhất.

"Cút!!!" Với thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, tay cầm Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không sợ mấy vị Tổ vu.

Không có pháp bảo, trước khi chém thi còn có thể đánh ngang ngửa với Chúc Dung, huống chi là bây giờ.

Bàn Cổ Phiên vung lên, trời đất biến sắc, một luồng Hỗn Độn chi khí đáng sợ bay ra, va vào Tổ vu chân thân của Chúc Dung.

Trông giống như một con kiến nhỏ cầm một chiếc lá nhỏ vung ra một luồng khí đánh vào một gã khổng lồ.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, luồng khí nhỏ bé va vào thân thể gã khổng lồ, khiến Chúc Dung, người khổng lồ, trông có vẻ không thể bị đánh bại, lại rên lên một tiếng, thân thể to lớn trực tiếp bay ra ngoài.

Trên người, chỗ bị Hỗn Độn chi khí tấn công, xuất hiện một vết thương sâu hoắm.

Đây là sự đáng sợ của chí bảo sao?

Những người xem kịch không khỏi hít một hơi khí lạnh, ngay cả Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng bị dọa cho giật mình.

Ai cũng không ngờ công kích của Bàn Cổ Phiên lại bá đạo đến vậy.

Ngay cả Tiêu Vân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hắn thừa nhận Bàn Cổ Phiên về mặt công kích mạnh hơn Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung mạnh ở chỗ toàn năng, công kích, phòng ngự đều có thể tham gia, và vì có thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian, nên công kích của Hỗn Độn Chung rất quỷ dị, khó lòng phòng bị, nhưng không thể bá đạo như Bàn Cổ Phiên.

Trừ phi lấy ra Thí Thần Thương mới được.

Tất cả mọi người đều biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đó đánh ngang ngửa với Chúc Dung, nhưng hiện tại có Bàn Cổ Phiên trong tay, thực lực đột phá, sau khi tiến vào Chuẩn Thánh đã hoàn toàn áp đảo Chúc Dung.

Một đòn tùy ý đã đánh bay Chúc Dung.

Điều này khiến mọi người trực tiếp kinh ngạc, Khai Thiên Chí Bảo quả nhiên đáng sợ.

Có ai có thể khống chế được Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng chua xót, tuy họ cũng được Hồng Quân ban bảo vật, nhưng pháp bảo được ban so với Khai Thiên Chí Bảo như Bàn Cổ Phiên căn bản không thể so sánh.

Những người xem kịch không lường trước được cục diện này, Thập Nhị Tổ Vu cũng vậy.

Họ cho rằng thực lực của Tam Thanh có tăng lên cũng không mạnh hơn bao nhiêu, ai ngờ vừa khai chiến đã chịu thiệt thòi.

Tổ vu chân thân vốn bất khả chiến bại lại bị phá vỡ, dễ dàng bị

phá vỡ.

Nhìn bộ dạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, dường như còn chưa dùng hết sức.

"Hít~~~ Đạo hữu, Bàn Cổ Phiên, sao lại đáng sợ như vậy." Bên cạnh Tiêu Vân, Bạch Trạch và Phục Hy nhìn ngây người.

Nữ Oa khá hơn một chút.

Trạng thái của Tây Vương Mẫu cũng tương tự như Phục Hy và Bạch Trạch.

Tựa vào ghế, Tiêu Vân mắt không chớp nhìn chằm chằm vào trận chiến giữa Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, mở miệng nói: "Uy năng của Khai Thiên Chí Bảo đâu phải chuyện đùa?

Đừng quên Bàn Cổ Phiên là chí bảo công kích cực hạn, cả Hồng Hoang gần như không có gì sánh được." So về công kích cực hạn, Hỗn Độn Chung không bằng.

Toàn diện tuy tốt, nhưng toàn diện cũng có nghĩa là có điểm yếu.

Thí Thần Thương có thể so sánh, nhưng điểm mạnh của Thí Thần Thương không phải ở công kích cực hạn.

Tiêu Vân đã luyện hóa Thí Thần Thương nên trong lòng hiểu rõ.

Không ít tiểu thuyết viết rằng Thí Thần Thương có thể sánh ngang Bàn Cổ Phiên, không sai, có thể so sánh, nhưng để đạt được công kích cực hạn như vậy căn bản là không thể.

Trừ phi tu bổ lại Thí Thần Thương mới được.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chung quy vẫn kém Tiên Thiên Chí Bảo một bậc.

"Hỗn Độn Chung cũng không được sao?" Nữ Oa nhíu mày, hiếm khi chủ động hỏi ý kiến Tiêu Vân.

“Không được.” Tiêu Vân cười cười, “Hỗn Độn Chung mạnh ở chỗ quỷ dị, nhưng công kích không cực hạn.

Đừng nhìn bần đạo như vậy, đó là sự thật.

Nhưng để trấn áp một Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không khó đến thế, Bàn Cổ Phiên cũng không phải vạn năng.” Bàn Cổ Phiên mạnh mẽ, nhưng Tiêu Vân hiện tại vẫn có thể đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy khắp nơi.

Lão Tử cũng có thể áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn đến chết.

Thông Thiên cũng không sợ.

Hơn nữa, công kích cực hạn có nghĩa là công thừa, thủ không đủ.

Bị người ta nắm được cơ hội, đủ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn hưởng thụ.

“Cút ra!!!” Đế Giang lao về phía Lão Tử, một quyền đánh vào Thái Cực Đồ.

Nhưng điều khiến Đế Giang kinh ngạc là, một quyền này như đánh vào bông gòn, mềm nhũn, lực đạo không thể truyền đi, ngược lại còn chấn động khiến toàn thân khó chịu.

Gầm nhẹ một tiếng, trên người Đế Giang tỏa ra từng luồng ánh sáng trắng, nắm đấm trong nháy mắt lấp lánh, như muốn xuyên qua Thái Cực Đồ, trực tiếp tấn công Lão Tử phía sau.

Nhưng đã chịu thiệt vài lần trong tay Tiêu Vân, Lão Tử sao có thể bị lừa.

Đừng quên Thập Nhị Tổ Vu đại diện cho mười hai loại pháp tắc, Đế Giang là không gian Tổ vu, một chút không cẩn thận là sẽ chịu thiệt ngầm.

Đáng tiếc Lão Tử đã có phòng bị, cộng thêm Đế Giang tuy có thể

khống chế không gian pháp tắc đáng sợ, nhưng lại thiếu thời gian, không có cách nào nhắm vào Lão Tử.

"Vút~~~" Thái Cực Đồ nhanh chóng xoay tròn, lại một lần nữa chặn đứng công kích của Đế Giang.

Cảm giác đánh vào bông gòn đó khiến Đế Giang tức đến mức suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

"Đại huynh, ta giúp ngươi!!" Cú Mang và Cường Lương thấy vậy, tiến lên giúp Đế Giang.

Chỉ là hai vị Tổ vu này nhanh chóng rơi vào tình trạng uất ức và tự kỷ giống như Đế Giang.

Mẹ nó, đánh thế nào được?

Đánh thế nào?

Vĩnh viễn chỉ đánh vào tấm vải rách Thái Cực Đồ đó, nhưng không thể đánh xuyên qua, không thể đánh trúng Lão Tử phía sau, khiến họ uất ức muốn thổ huyết, lần lượt nếm trải cảm giác bị sức mạnh của chính mình chấn động.

Không hổ là Khai Thiên Chí Bảo!

Nhìn Lão Tử khoác Thái Cực Đồ, tùy ý có thể chu toàn với ba vị Tổ vu, khiến đối phương không có chút tức giận nào, mọi người lại một lần nữa bị chấn động, cũng hiểu rõ tầm quan trọng của chí bảo.

"Phế vật!!" Huyền Minh nhìn Chúc Dung bị đánh bay, không nhịn được chửi thầm một câu, sải bước xông lên, đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn triển khai công kích, Hỗn Độn chi khí đáng sợ đánh vào Tổ vu chân thân của Huyền Minh, nhưng không xuất hiện vết thương đáng sợ, cũng không bị đánh bay.

Điều này có nghĩa là Huyền Minh đã chống đỡ được.

Tổ vu chân thân của Huyền Minh có thể chống lại công kích của Bàn Cổ Phiên.

Chuyện gì vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ngẩn ra, Huyền Minh có thể chống lại công kích của Khai Thiên Chí Bảo sao?

Nhưng hắn biết rõ sự đáng sợ của Bàn Cổ Phiên, không tin là không có cách nào với Huyền Minh.

Thực ra Huyền Minh đã bị thương, chỉ là vết thương không nghiêm trọng như Chúc Dung.

Nói một câu cho cùng, Tổ vu ở cảnh giới Đại La Kim Tiên và Tổ vu đã tiến vào Chuẩn Thánh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Cộng thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa luyện hóa hoàn toàn Bàn Cổ Phiên, Chuẩn Thánh cũng khó mà phát huy hết uy năng của chí bảo.

Trông có vẻ như không làm gì được Huyền Minh.

"Đáng ghét!!

Chết cho bản Tổ vu!!!" Chúc Dung mắng không ngớt, nhưng cũng chỉ mắng được vài câu đó.

Có Huyền Minh trấn giữ, Chúc Dung và Cộng Công lập tức tiến lên giúp đỡ, vây công Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đồng thời, các Tổ vu cũng ý thức được tầm quan trọng của cảnh giới, chênh lệch thực lực giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh thật sự quá lớn.

Trận chiến giữa mười hai gã khổng lồ vây công ba con kiến nhỏ đã hoàn toàn bùng nổ.

Chỉ là trong trận chiến, có một người trong lòng không thoải mái.

Mẹ nó, tình huống gì đây?

Thông Thiên có chút hoài nghi nhân sinh, ba vị Tổ vu đi vây công Lão Tử, ba vị Tổ vu đi vây công Nguyên Thủy Thiên Tôn, mẹ nó, sáu người còn lại đều đuổi theo đánh ta!

Ta trêu ai chọc ai rồi?

Thông Thiên cũng quá xui xẻo rồi.

Là em út trong Tam Thanh, một mình gánh chịu một nửa đợt tấn công của các Tổ vu.

"Phụt ha ha ha, cười chết ta rồi." Mọi người đều nhìn không chớp mắt, còn Tiêu Vân lại cười không ngớt.

Chương 36

Nhìn Thông Thiên đông né tây tránh, không ngừng dùng Tru Tiên Tứ Kiếm để lại từng vết thương trên người sáu vị Tổ vu, sau đó bị đuổi chạy khắp nơi, Tiêu Vân không nhịn được cười.

Cảnh này quá hài hước.

Trong lúc nghiêm túc như vậy, tự nhiên không nên cười, nhưng Tiêu Vân biểu thị, ta thật sự không nhịn được.

Được rồi, Tiêu Vân cười, những người khác cũng không nhịn được cười theo, suýt nữa thì làm Thông Thiên tức chết.

Dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Tổ vu chân thân, có thể thấy sự đáng sợ của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Dù vậy, Thông Thiên cũng hiểm tượng hoàn sinh, dù sao đối mặt với quá nhiều Tổ vu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đánh ra chân hỏa, không quan tâm tình hình của Thông Thiên, đánh không thể tách rời với Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công.

Tay cầm Bàn Cổ Phiên, trực tiếp đối đầu với ba vị Tổ vu, không chút nao núng.

May mà Lão Tử có lương tâm hơn, thấy bên phía Thông Thiên khá khó khăn, Thái Cực Đồ cuộn một vòng cuốn đi hai vị Tổ vu, giảm bớt gánh nặng cho Thông Thiên.

Một chọi bốn, Thông Thiên cuối cùng cũng có thể thở phào.

Lúc này Thông Thiên cũng không còn oán trách nữa.

Người không mù đều thấy được, Huyền Minh và Đế Giang rất

mạnh.

Họ chủ động tìm đến Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên một mình đối mặt với bốn vị Tổ vu, áp lực đã giảm đi rất nhiều.

Không thể dễ dàng đánh bại đối phương, nhưng đối kháng chu toàn thì không có vấn đề gì.

Lão Tử đánh không nóng không vội, khiến mấy vị Tổ vu càng đánh càng uất ức.

Bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn thì gọi là trời long đất lở, không thể tách rời.

Còn bên Thông Thiên thì chủ yếu là chu toàn.

Xem ra Tam Thanh thật sự có vốn liếng để đối kháng với Thập Nhị Tổ Vu, và có thể giành chiến thắng!

Bên Thông Thiên cầm chân, bên Lão Tử kiềm chế, chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đó mở ra đột phá khẩu, chiến thắng tự nhiên sẽ đến tay.

Dưới sự tấn công của Bàn Cổ Phiên, vết thương trên người Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công ngày càng nhiều, đặc biệt là Cộng Công và Chúc Dung, dần dần có chút không chống đỡ nổi.

Một khi họ ngã xuống, Huyền Minh không thể nào tiếp cận được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi đó Thập Nhị Tổ Vu tất bại.

"Ăn một quyền của ta!!!" Đế Giang sốt ruột quay vòng vòng, các Tổ vu khác cũng vậy.

Nhưng cái quái gì mà không thể đánh trúng Lão Tử, quả là có sức mà không có chỗ dùng.

Điều khiến mấy vị Tổ vu đau đầu nhất là, đánh không trúng Lão Tử thì thôi, lại còn không thể đi giúp người khác.

Chỉ cần rời đi, Thái Cực Đồ sẽ lập tức lao tới, cuốn họ vào trong, khiến mấy vị Tổ vu không có cách nào đi chi viện cho bên Huyền Minh.

"Trảm!!!" Bên phía Thông Thiên vừa có người định rút lui đi chi viện cho Huyền Minh, không ngờ Tru Tiên Tứ Kiếm hợp làm một chém xuống, trong nháy mắt làm trọng thương Thiên Ngô có tốc độ nhanh nhất.

Công kích của Tru Tiên Tứ Kiếm không hề tầm thường, ngược lại còn rất đáng sợ.

Chỉ là tính cách của Thông Thiên không bá đạo và nóng nảy như Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên trong lúc chiến đấu cũng không tỏ ra quá mạnh mẽ.

Thông Thiên đột nhiên bùng nổ, khiến các Tổ vu đang vây công trực tiếp dập tắt ý định chi viện.

Vốn là bốn đánh một, nhưng bây giờ một người bị trọng thương, ba người còn lại chống đỡ còn khó, làm sao chi viện?

"Thập Nhị Tổ Vu bại rồi." Nữ Oa thở dài.

Cộng Công và Chúc Dung toàn thân đầy vết thương, đang cố gắng chống đỡ, chẳng mấy chốc sẽ ngã xuống, không còn sức chiến đấu.

Một bên có vấn đề, sẽ nhanh chóng lan ra toàn cục, dẫn đến Thập Nhị Tổ Vu thất bại.

Không chỉ Nữ Oa, ngay cả những người khác cũng đều cảm thấy Thập Nhị Tổ Vu đã bại, sẽ bị Tam Thanh dựa vào sự đáng sợ của Bàn Cổ Phiên, lần lượt đánh bại.

Tru Tiên Tứ Kiếm kia cũng đáng sợ, trong nháy mắt đã hạ được một Tổ vu.

"Sai, Tam Thanh tất bại!!!" Tiêu Vân tự tin sửa lại lời của Nữ Oa, khiến những người xung quanh đều nhìn sang.

Tam Thanh tất bại?

Nhưng cục diện hiện tại của Tam Thanh rất tốt, nhìn thế nào cũng không giống sẽ bại trận.

Pháp lực cạn kiệt?

Có thể sao?

Pháp lực của Chuẩn Thánh đâu có dễ bị cạn kiệt như vậy.

Hơn nữa Tam Thanh không có dấu hiệu pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, để pháp lực cạn kiệt, không biết phải đánh bao lâu.

Mọi người đều tỏ ra không hiểu, Tam Thanh sao lại bại?

Nếu không phải vì thực lực của Tiêu Vân quá mạnh không thể trêu vào, có lẽ đã có người nhảy ra phản bác và chế giễu.

Bại?

Mắt không thấy sao?

Tình hình đang rất tốt, Tam Thanh sao có thể bại?

Các ngươi không tin, Tiêu Vân ta có cách nào đây!

Thôi, xem kịch, xem kịch!

Nhìn một ngọn núi bị đánh vỡ, đá bay tứ tung, Tiêu Vân không để ý, tiếp tục uống rượu.

Quỷ Xa đứng sau lưng Tiêu Vân, không đợi Tây Vương Mẫu hành động, đã vội vàng đánh tan những tảng đá, tránh làm phiền Tiêu Vân xem kịch, không quên cười hắc hắc với Tiêu Vân hai tiếng, một bộ

dạng nịnh hót, đâu còn chút phong thái của một đại yêu Chuẩn Thánh?

Cục diện đối với Tam Thanh đang rất tốt, đó là sự thật, nhưng không có nghĩa là Thập Nhị Tổ Vu thật sự sẽ chiến bại.

Màn kịch đặc sắc hơn còn ở phía sau.

Bắt đầu rồi!

Mẹ kiếp!

Nguyên Thủy, ra tay nhẹ nhàng một chút chứ, đối với phụ nữ mà cũng ra tay ác như vậy, không biết trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ và Huyền Minh là hai người phụ nữ không thể trêu vào sao?

Tổ vu chân thân cấp bậc Chuẩn Thánh có thể chống lại công kích nửa vời hiện tại của Bàn Cổ Phiên, nhưng thời gian có hạn.

Thương thế không ngừng gia tăng, Huyền Minh cũng sẽ ngã xuống.

Không, mắt thấy khí tức của Huyền Minh ngày càng yếu đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn khai Cộng Công, nhân cơ hội phát động tập kích.

Hắn đã cho Huyền Minh một đòn ác hiểm.

Một tiếng nổ lớn, thân thể to lớn của Huyền Minh trực tiếp bị chôn vùi trong một ngọn núi.

Xuyên qua lớp bụi mù mịt có thể thấy, vết thương sâu đến thấy xương, gần như xuyên thủng ngũ tạng lục phủ trên người Huyền Minh đáng sợ đến mức nào.

Cũng may đó là Huyền Minh Tổ vu, nếu là người của chủng tộc khác, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Huống chi bị Bàn Cổ Phiên đánh bị thương, trên vết thương còn mang theo Hỗn Độn chi khí đậm đặc, khó mà chữa lành.

Xử lý Hỗn Độn chi khí trên vết thương là một việc phiền phức.

"Hừ!!" Xử lý xong Huyền Minh khó nhằn nhất, Chúc Dung và Cộng Công cũng theo đó ngã xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên, nhìn những Tổ vu còn lại lạnh lùng hừ một tiếng, rõ ràng là muốn nói, kết quả đã rõ ràng, Thập Nhị Tổ Vu còn đánh nữa sao?

Thông Thiên nhìn xem, thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm, nhanh chóng rời đi.

Lão Tử cũng thả mấy vị Tổ vu bị Thái Cực Đồ cuốn lấy không làm gì được ra.

Tam Thanh đứng cùng nhau, Lão Tử nói với Đế Giang: "Các ngươi đã bại, mau chóng lui đi." Tam Thanh không phải là những kẻ không biết thiên số.

Đại chiến không thể tránh khỏi, nhưng đã giành được thắng lợi, họ sẽ không tiếp tục ra tay, cũng không giết chết Thập Nhị Tổ Vu.

Thắng bại đã phân, chiến đấu còn cần thiết phải tiếp tục không?

Chỉ là điều khiến Tam Thanh ngạc nhiên là, một đám Tổ vu hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm họ, nghiến răng nghiến lợi, từng chữ từng chữ nói: "Các ngươi... dám trọng thương Huyền Minh?" Một đám Tổ vu nhìn chằm chằm Tam Thanh, trong đó Nguyên Thủy Thiên Tôn là mục tiêu chính, hận không thể từng người xông lên xé xác Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có một cảm giác không lành!

Lão Tử nhíu mày, nói: "Đạo hữu, chiến đấu có tổn thương, là điều khó tránh khỏi.

Hiện tại Thập Nhị Tổ Vu đã không phải là đối thủ của Tam Thanh

chúng ta, mau chóng lui đi, di dời bộ lạc của Chúc Dung, trả lại cho Côn Luân Sơn ta một phần yên tĩnh." Lời nói không có vấn đề gì.

Ta là người chiến thắng, yêu cầu Vu tộc di dời bộ lạc, không có điều kiện gì khác, không có vấn đề gì chứ?

"Ha ha ha..." Đế Giang không hề bị lay động, ngược lại còn cười lạnh, "Nguyên Thủy, ngươi dám làm Huyền Minh bị thương!!!" Phiền phức!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với lời nói khó hiểu của Đế Giang cảm thấy khó chịu, "Bị thương thì đã bị thương, ngươi làm gì được bản tôn?" Là kẻ bại trận, còn chỉ trích ta sao?

Nếu không phải bản tôn nương tay, Huyền Minh không chỉ bị thương, mà đã chết rồi.

"Ha ha ha..." Đế Giang như thể nghe được một câu chuyện cười, không nhịn được lại cười, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Đánh thua rồi còn cười được, đánh thua rồi còn đi tìm phiền phức, trong đầu Thập Nhị Tổ Vu chứa cái gì vậy?

Quay đầu nhìn Huyền Minh được Hậu Thổ dìu, cùng các Tổ vu bị thương nặng khác, Đế Giang cười lớn không ngớt, "Vốn chỉ định cho Tam Thanh một bài học nhỏ, nếu đã như vậy, thì đừng trách chúng ta không khách khí, để Tam Thanh các ngươi thấy thế nào mới là Bàn Cổ chính tông!!!" "Sau này nếu còn nghe Tam Thanh nhắc đến việc mình là Bàn Cổ chính tông, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta sẽ san bằng Côn Luân Sơn!!!" Đế Giang chỉ vào Lão Tử, giọng nói vang dội truyền ra, không ngừng khuếch tán.

Lời nói thật bá khí!

Chỉ là Đế Giang nói vào lúc này, có vẻ không ổn lắm?

Nếu là người chiến thắng thì không sao, nhưng hiện tại hắn là kẻ

thất bại, lấy đâu ra tự tin để nói những lời đó?

Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công, Thiên Ngô rõ ràng không thể chiến đấu nữa, đã mất bốn người, tám vị Tổ vu còn lại có thể đối kháng với Tam Thanh và xoay chuyển cục diện sao?

Trông như đang nằm mơ.

Không cho phép Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông, nếu không sẽ san bằng cả Côn Luân Sơn.

Thử hỏi Thập Nhị Tổ Vu lấy bản lĩnh gì để san bằng Côn Luân Sơn?

Không ít người đều cảm thấy Thập Nhị Tổ Vu không biết tự lượng sức mình.

Tam Thanh hiện tại không phải là đối tượng họ có thể trêu chọc, cũng không phải là đối thủ Thập Nhị Tổ Vu có thể chiến thắng.

Dưới ánh mắt đầy chế giễu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đế Giang cười lạnh, lớn tiếng hô: "Thập Nhị Tổ Vu." "Có!!!" Bao gồm cả Huyền Minh bị trọng thương, tất cả các Tổ vu đều lớn tiếng đáp lại.

Chương 37

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận!!

Hôm nay chúng ta sẽ san bằng Côn Luân Sơn!!!” “Vâng!!!” Mắt thấy Thập Nhị Tổ Vu như phát bệnh tâm thần, la hét ầm ĩ, không biết đang làm gì, mọi người đều nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Trong lòng Lão Tử của Tam Thanh, dự cảm không lành kia ngày càng mãnh liệt.

Thông Thiên dường như cũng cảm ứng được, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn là không có cảm giác gì.

Các Tổ vu bị thương được dìu, đi về phía Đế Giang.

Thập Nhị Tổ Vu lấy Đế Giang làm đầu, xếp thành một hàng, giống như một mũi tên sắc bén.

Làm gì vậy?

Lúc này trừ Tiêu Vân, không ai hiểu Thập Nhị Tổ Vu đang làm gì.

Khi Thập Nhị Tổ Vu xếp thành một hàng, Đế Giang lớn tiếng hô: “Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận, khởi!!!” Sát khí nồng đậm bao quanh Thập Nhị Tổ Vu dâng lên, xông thẳng lên trời, bao trùm cả khu vực Côn Luân Sơn.

Tam Thanh bất giác siết chặt pháp bảo trong tay.

Tiêu Vân thấy Thập Nhị Tổ Vu bắt đầu nghiêm túc, lập tức ra hiệu cho những người xung quanh lùi lại.

Hắn không muốn bị Bàn Cổ chân thân đập một búa, thứ đó không phải chuyện đùa.

Thấy Tiêu Vân lùi lại, những người khác cũng theo sau, chỉ là

trong đầu vẫn còn mông lung.

Bị sát khí nồng đậm bao phủ, bóng dáng của Thập Nhị Tổ Vu biến mất trong đó.

"Các Tổ vu biến mất rồi!!" Một người tinh mắt la lên.

Sắc mặt Lão Tử đại biến, quát: "Ngăn lại!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên trong lòng run lên, lập tức điều khiển pháp bảo đánh vào luồng sát khí nồng đậm kia.

Công kích đáng sợ của Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm rơi vào trên luồng sát khí lại không hề tạo ra một gợn sóng nào.

Công kích vô dụng!

Trong đại trận, bóng dáng của Thập Nhị Tổ Vu biến mất, sát khí nồng đậm căn bản không phải thứ Tam Thanh có thể phá vỡ.

Điều khiến người ta kinh hãi là, trong luồng sát khí, một bóng ảo của một gã khổng lồ từ từ xuất hiện.

So sánh mà nói, Tổ vu chân thân so với bóng ảo của gã khổng lồ này, quả thực là sự đối lập giữa trẻ con và người khổng lồ.

Thân thể của gã khổng lồ từ hư ảo ngưng thực.

Lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Một luồng khí tức khủng bố lan tỏa, như thể có một thứ gì đó đáng sợ đã giáng lâm Hồng Hoang.

Lấy Côn Luân Sơn làm trung tâm, sinh linh trong phạm vi hàng vạn vạn dặm xung quanh đều không nhịn được mà nảy sinh ý niệm quỳ lạy gã khổng lồ.

Những sinh linh và yêu thú thực lực yếu ớt không nhịn được mà quỳ lạy xuống.

Sau lưng Tiêu Vân, không ít đại yêu tâm trí không kiên định đã trực tiếp quỳ xuống.

Ngay cả trong lòng Tiêu Vân cũng nảy sinh ý niệm kỳ quái đó, nhưng đã bị nghiền nát ngay lập tức.

Chỉ là Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ mà thôi, lại không phải Bàn Cổ thật, quỳ lạy sao?

Điên rồi thì có.

"Bàn...

Bàn Cổ!!!" Có người hét lên thất thanh.

Trong tay gã khổng lồ đáng sợ kia cầm một chiếc rìu lớn, chẳng phải là Bàn Cổ Phủ sao?

Thân phận của gã khổng lồ đó đã rõ ràng, chính là Bàn Cổ khai thiên tích địa, lấy thân hóa vạn vật!

Thập Nhị Tổ Vu luôn tỏ ra không đồng tình với việc Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông, mọi người đều cảm thấy khó hiểu về điều này.

Ai cũng là do một phần của Bàn Cổ hóa thành, tại sao các ngươi là chính tông, còn người khác thì không?

Hôm nay mọi người mới hiểu, tại sao Thập Nhị Tổ Vu lại nói vậy.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu mới là Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh cẩu thí, đều không phải!

Thập Nhị Tổ Vu có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, Tam Thanh làm được không?

Có thể không?

Nếu không làm được, dựa vào đâu mà tự xưng là Bàn Cổ chính tông?

Dựa vào cái gì?

Sắc mặt của Tam Thanh khó coi, họ cố gắng kìm nén sự thôi thúc muốn cúi đầu bái lạy trong lòng, nhìn Bàn Cổ chân thân đang không ngừng ngưng thực, khí tức từng bước trở nên mạnh mẽ, trong lòng không biết là tư vị gì.

Họ cũng lập tức hiểu ra tại sao Thập Nhị Tổ Vu lại có tính cách kiểu Bàn Cổ là lão đại, ta là lão nhị, hóa ra người ta thật sự có vốn liếng, không phải cố ý giả vờ.

Nếu hỏi thực lực của Bàn Cổ chân thân mạnh đến đâu, Tiêu Vân chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: mạnh!

Thật sự rất mạnh, và khí tức vẫn đang tăng lên vùn vụt.

Đây là Bàn Cổ chân thân được ngưng tụ trong tình huống mấy vị Tổ vu bị thương không thể chiến đấu, suy yếu, và đại bộ phận Tổ vu đều chưa tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu đều ở trạng thái tốt nhất, không có ai bị thương, mỗi người thực lực đều đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, thì sẽ khủng bố đến mức nào?

Phải biết rằng Thập Nhị Tổ Vu không có cái gọi là bình cảnh, chỉ cần nỗ lực hấp thu sát khí tu luyện, thực lực có thể không ngừng đột phá, không giống như người khác, một cái bình cảnh có thể kẹt chết họ giữa đường.

Điều này có nghĩa là thực lực của Thập Nhị Tổ Vu có thể một đường thẳng tiến đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thử hỏi, nếu thực lực của Thập Nhị Tổ Vu đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, rồi sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma

Đại Trận ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, lúc đó Bàn Cổ chân thân sẽ khủng bố đến mức nào?

Có lẽ ngay cả Thánh nhân bình thường cũng có thể bị truy sát.

Bàn Cổ chân thân trước mắt không khủng bố đến vậy, nhưng khí tức mạnh mẽ vẫn áp bức đến mức người ta không thở nổi, cảm giác như trời sắp sập xuống.

Từ bóng ảo hư huyễn, từ hư ảnh ngưng thực, Bàn Cổ chân thân cứ thế chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người, khiến mọi người nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Những người bị dọa đến quỳ trên đất, lại càng không dám nhìn Bàn Cổ chân thân thêm một cái, có thể thấy sự áp chế của Bàn Cổ đối với sinh linh Hồng Hoang.

Nếu Bàn Cổ sau khi khai thiên không chết, Hồng Hoang cơ bản cũng không có chuyện của Thiên Đạo nữa.

Bàn Cổ: Ta là người phát ngôn của ta, khai tịch một thế giới Hồng Hoang!

Chẳng trách Tiêu Vân lại nói, Tam Thanh đối kháng với Thập Nhị Tổ Vu tất bại.

Hóa ra Thập Nhị Tổ Vu thật sự có hậu thủ!

Phục Hy nuốt nước bọt, mang theo vài phần căng thẳng, nhìn chằm chằm Bàn Cổ chân thân đáng sợ kia, nói: "Đạo hữu, lẽ nào ngài đã biết trước những chuyện này?" "Biết sao?" Có những chuyện không thể tùy tiện thừa nhận, nếu không sẽ rước lấy phiền phức.

Tiêu Vân xua tay, cười nói: "Thập Nhị Tổ Vu ở Hồng Hoang, tính cách trời không sợ đất không sợ, ngay cả Đạo Tổ cũng dám ba lời bốn tiếng.

Nếu không có chút bản lĩnh, ngươi thấy có khả năng không?" "Biết rõ Tam Thanh là đệ tử của Thánh nhân, thực lực đại tăng, không dễ đối phó, trong tay có chí bảo, vẫn đến tìm phiền phức.

Không có chút tự tin, có thể làm được không?" "Đạo hữu nói có lý, nhưng Bàn Cổ chân thân này... quả thực đáng sợ." Phục Hy không thể không thừa nhận khí tức của Bàn Cổ chân thân thật sự mạnh mẽ, dù không đáng sợ như Thánh nhân Hồng Quân, nhưng đối với mọi người mà nói, vẫn thuộc hàng không thể chiến thắng.

Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, có thể phát huy được bao nhiêu thực lực của Bàn Cổ?

Chắc là không ai biết!

Nhưng Tiêu Vân cảm giác khí tức của Bàn Cổ chân thân chưa vượt qua Chuẩn Thánh, chưa xông vào cảnh giới Thánh nhân.

Nói cách khác, thực lực của Bàn Cổ chân thân này tuyệt đối ở đỉnh cao của Chuẩn Thánh.

Đừng nghĩ rằng chỉ có thực lực Chuẩn Thánh là có thể coi thường.

Chỉ cần Bàn Cổ chân thân ngưng tụ ý chí của Bàn Cổ, dù chỉ có thực lực Chuẩn Thánh, cũng có thể áp đảo tất cả mọi người trừ Hồng Quân.

Ngay cả Tiêu Vân cũng không muốn đối đầu với Bàn Cổ chân thân này.

Huống chi Bàn Cổ chân thân sẽ không ngừng mạnh lên theo thực lực của Thập Nhị Tổ Vu.

Nếu để Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, lại có thêm vài vị đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ hoặc đỉnh phong, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ ra tuyệt đối có thể đối kháng với Thánh nhân.

Không chỉ khí tức đáng sợ, trên người Bàn Cổ chân thân, từng luồng sức mạnh pháp tắc đáng sợ ngưng tụ, đó mới là điều khủng bố nhất.

"Bàn Cổ chân thân vừa xuất hiện, Hồng Hoang rộng lớn, trừ Thánh nhân ra, ai có thể đối kháng?" Bạch Trạch vốn thích ra vẻ cầm một chiếc quạt, cả người rơi vào trạng thái ngây dại.

Vốn nghĩ rằng Yêu tộc có thể tranh đấu với Vu tộc, nhưng hiện tại át chủ bài cuối cùng của Thập Nhị Tổ Vu đã lộ ra, Bạch Trạch mới ý thức được suy nghĩ của mình nực cười đến mức nào.

Trước mặt Bàn Cổ chân thân, ai có thể chống lại?

Ai có thể chiến thắng Thập Nhị Tổ Vu?

Nếu không thể đánh bại Thập Nhị Tổ Vu, vậy Yêu tộc sẽ đi về đâu?

Quay đầu nhìn Bạch Trạch một cái, biết tâm cảnh của Bạch Trạch đã loạn, Tiêu Vân quát khẽ một tiếng, "Tỉnh!!!" Bạch Trạch giật mình một cái, mới phát hiện mình đã toát một thân mồ hôi lạnh, vội vàng cảm tạ Tiêu Vân.

Tiêu Vân khẽ lắc đầu, nói: "Chuyện nhỏ thôi, đạo hữu đừng quá cố chấp, nếu không dễ sinh tâm ma.

Người Yêu tộc chúng ta tu hành vốn đã không dễ, không thể tự mình lạc lối." "Đạo hữu nói đúng, bần đạo ghi nhớ rồi." Bạch Trạch cười khổ, người thì đã tỉnh ngộ, nhưng vấn đề nan giải chắn ngang trước mắt Yêu tộc, không có cách nào giải quyết.

"Bàn Cổ chân thân mạnh mẽ, không cần nghi ngờ, nhưng Bàn Cổ chân thân có mạnh đến đâu, cũng chỉ là do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ ra mà thôi, dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận.

Bất kỳ trận pháp nào cũng sẽ có khuyết điểm, huống chi trận pháp

cũng không phải muốn khởi động là khởi động được, hạn chế chắc chắn rất lớn, giống như Tru Tiên Kiếm Trận vậy." Nhìn Bàn Cổ chân thân đang không ngừng mạnh lên, Tiêu Vân khẳng định nói: "Bần đạo có thể đoan chắc, Bàn Cổ chân thân tuyệt đối có rất nhiều hạn chế.

Có lẽ sử dụng một lần, sau đó trong một thời gian dài ở Hồng Hoang sẽ không thấy bóng dáng của Thập Nhị Tổ Vu quậy phá nữa." Thứ như trận pháp có mạnh đến đâu cũng có khuyết điểm, ví như Tru Tiên Đại Trận được mệnh danh là đại trận sát phạt đệ nhất Hồng Hoang.

Tru Tiên Đại Trận mạnh, nhưng Thông Thiên có thể tùy tiện bày ra không?

Thời gian chuẩn bị cũng đủ để hành hạ người ta một trận.

Nếu không Hồng Hoang làm gì có chuyện của Hồng Quân, thời thượng cổ, La Hầu đã có thể xưng vương xưng bá, chưởng khống Hồng Hoang, chiếm cứ phần lớn thiên địa khí vận.

Huống chi...

Cứ quậy đi, quậy đi, quậy càng lớn, Thánh nhân càng kiêng kỵ Vu tộc!

Càng kiêng kỵ Thập Nhị Tổ Vu, xem sau này khi các Thánh nhân cùng xuất hiện, Thập Nhị Tổ Vu sẽ đưa cả Vu tộc vào tình cảnh gì?

Vốn dĩ trong thế giới Hồng Hoang, vì Đế Tuấn và Thái Nhất, hai vị Yêu hoàng quá ngông cuồng, dẫn đến các Thánh nhân đều không ưa Yêu tộc.

Giờ thì hay rồi, Yêu tộc tan tác, Vu tộc không có đối thủ lại đi gây sự, làm mấy vị Thiên định Thánh nhân gà bay chó sủa.

Tam Thanh và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuyệt đối hận chết Vu tộc, hận chết Thập Nhị Tổ Vu.

Bị Thánh nhân để ý không phải là chuyện tốt, trừ phi Vu tộc cũng có Thánh nhân, nếu không thì cứ chờ bị tính kế và nhắm vào đi.

Thêm vào đó, Vu tộc chỉ tu nhục thân không tu nguyên thần, bị tính kế cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Chương 38

Bị Thánh nhân nhắm vào, gọi là ra tay một phát là trúng.

Đánh Thánh nhân phải tranh thủ sớm, nếu không sau này có thể đánh không lại.

Câu này có lý, nhưng không nên ép đến mức không giết chết không thôi.

"Gào!!!" Bàn Cổ chân thân khí tức ngày càng mạnh mẽ phát ra một tiếng gầm giận dữ, như một con hung thú.

Ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, chỉ có một phần sức mạnh pháp tắc và ý chí chiến đấu của Bàn Cổ, không có thần trí.

Nói đơn giản, là một cỗ máy chiến đấu siêu cấp yếu hóa chỉ có lớp vỏ của Bàn Cổ.

Bàn Cổ chân thân gầm lên mở mắt, hai mắt một màu đỏ rực, ánh mắt chiếu đến đâu, thế giới đều biến thành một màu đỏ như máu, quỷ dị đáng sợ.

Chẳng trách cần phải tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khống chế chu thiên tinh thần mới có thể đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận.

Bàn Cổ chân thân này cũng đủ khoa trương rồi.

Tiêu Vân giơ tay lên, thấy tay mình bị ánh sáng đỏ bao phủ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đạo Tổ, không biết tiếp theo ngài sẽ kết thúc thế nào đây?

Ba đệ tử thân truyền của ngài sắp gặp xui rồi.

"Yêu ngôn hoặc chúng!!!" Dưới áp lực cực lớn, Nguyên Thủy

Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên đứng ra, nghiêm giọng quát: "Bàn Cổ đại thần đã sớm vẫn lạc, các ngươi Thập Nhị Tổ Vu chẳng qua chỉ mượn ý chí của Bàn Cổ đại thần mà thôi!!!" Bàn Cổ thì sao, đã chết từ lâu rồi, Hồng Hoang không phải là thiên hạ của Bàn Cổ!

Một cái vỏ Bàn Cổ siêu cấp yếu hóa, Tam Thanh tự nhiên sẽ không coi đó là Bàn Cổ thật sự.

Chết vì sĩ diện a, vậy ta lại muốn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thế nào để chống lại cái gọi là ý chí của Bàn Cổ, hy vọng đừng bị đánh cho te tua là được.

"Đại huynh hộ pháp cho ta, để ta phá trận này!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu cầu Lão Tử phối hợp, dùng Thái Cực Đồ bảo vệ, sau đó dùng Bàn Cổ Phiên tấn công, phá vỡ Bàn Cổ chân thân, "Thông Thiên, ngươi mau chóng bày ra Tru Tiên Đại Trận!!" Là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám tùy tiện nói ra lời phá vỡ Bàn Cổ chân thân.

Người khác thì không sao, nhưng Tam Thanh nói những lời như vậy, sẽ tỏ ra bất kính với Bàn Cổ.

Dù sao cũng là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nói những lời đó, điển hình là qua cầu rút ván.

Chỉ có thể dùng từ "phá trận" để thay thế.

Bàn Cổ chân thân xuất hiện là do Thập Nhị Tổ Vu sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận mới ngưng tụ ra, ta phá trận thì không có vấn đề gì, cũng không ai có thể nói gì được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tính toán không tồi.

Chỉ là Lão Tử và Thông Thiên đều sắp mắng chửi rồi.

Mẹ nó, có thể đừng làm bừa như vậy không?

Lão Tử thì thôi, trực tiếp dùng Thái Cực Đồ bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn là được.

Đánh không lại cũng không thể trách Lão Tử không hết sức, hoặc Thái Cực Đồ quá rác, mà là Bàn Cổ chân thân quá mạnh.

Nhưng Thông Thiên thì sao?

Tru Tiên Kiếm Trận dễ bày ra như vậy sao?

Cứ như đang đùa ta vậy!

Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn là muốn Thông Thiên nhanh chóng bày trận, nhưng Thông Thiên căn bản không làm được!

Về lý thuyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ công, Thông Thiên hợp nhất Tru Tiên Tứ Kiếm phụ trợ công kích, Lão Tử phụ trách phòng ngự mới là sự phối hợp hoàn hảo nhất.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở miệng đã yêu cầu Thông Thiên bày Tru Tiên Kiếm Trận, nghe qua quả thực là cố ý làm khó Thông Thiên.

"Phụt~~ Khụ khụ!!" Tiêu Vân cười phun ra, những người xung quanh đều ngạc nhiên nhìn hắn.

Đến thời điểm hiện tại, người có thể cười được chỉ có một mình Tiêu Vân.

Ngay cả Tam Thanh đang như gặp đại địch, chuẩn bị đại chiến cũng không vui nhìn hắn, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, khó chịu nhìn chằm chằm Tiêu Vân, như thể đang hỏi: "Cười cái gì?

Bần đạo trông buồn cười lắm sao?" "Nhìn ta làm gì?

Kẻ địch của ngươi là Thập Nhị Tổ Vu, không phải bần đạo.

Chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn vào thời khắc quan trọng này, tìm bần đạo đấu một trận?" Nhìn cái gì?

Tưởng thực lực đại tăng, Tiêu Vân ta sợ ngươi chắc?

Cút sang một bên chơi đi.

“Ngươi!!!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến xanh mặt.

Lão Tử tương đối ổn trọng, giữ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, nói với Tiêu Vân: “Đạo hữu, Vu tộc hành sự ngang ngược bá đạo, người Yêu tộc cũng không khá hơn.

Hiện tại Bàn Cổ chân thân không ngừng mạnh lên, hay là chúng ta liên thủ, cùng nhau trấn áp đối phương thì thế nào?” Lão Tử khá lắm, không có tự tin nên lôi cả Tiêu Vân ta vào cuộc sao?

Ta với ngươi thân lắm à?

Tiêu Vân không nhịn được mà đảo mắt, chậc chậc nói: “Xin lỗi, không có hứng thú.

Phiền phức do Tam Thanh các ngươi gây ra thì tự mình xử lý đi.

Bần đạo cười sao?

Lời nói của Tam Thanh có thể làm người ta cười chết, không lẽ không cho người khác cười sao?” Nhưng... chúng ta không phát hiện điểm gây cười ở đâu.

Tam Thanh mặt mày đen sì, những người xem kịch cũng cảm thấy khó hiểu.

Thật sự, thật sự không phát hiện điểm gây cười ở đâu cả.

Hình như Nguyên Thủy Thiên Tôn không có nói gì buồn cười.

Chịu thua rồi!

Thấy nhiều người đều ngơ ngác nhìn, Tiêu Vân không khỏi buông lời châm chọc: “Bất kỳ trận pháp nào cũng cần thời gian chuẩn bị.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể chuẩn bị nhanh như

vậy là vì Thập Nhị Tổ Vu được hóa thành từ tinh huyết của Bàn Cổ.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy được xưng là đệ nhất sát phạt đại trận của Hồng Hoang, Đạo Tổ từng nói, Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện, không phải bốn Thánh nhân thì không thể phá, nhưng tiền đề là Thông Thiên phải chứng đạo thành Thánh.

Một sát phạt đại trận đáng sợ như vậy, có thể dễ dàng bố trí được sao?

Nực cười quá phải không?" "....." Ta nói sai chỗ nào!

Lão Tử liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, ý bảo ngươi bố trí thử xem.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây cả người, chỉ là theo tiềm thức nói ra, hơn nữa cũng không nghiên cứu gì về Tru Tiên Kiếm Trận, làm sao biết nó lại phức tạp đến thế.

Giờ thì hay rồi, mặt đỏ bừng, mất mặt quá đi!

"....." Thông Thiên lòng đầy uất ức, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ta không thấy gì cả, cũng không nghe gì hết!

Lúc này chỉ có thể giả ngốc.

Chỉ cần tỏ ra một chút bất mãn hay oán giận, sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu lầm là tức giận vì lời nói vừa rồi, vậy thì phiền to.

Thông Thiên không có thời gian rảnh rỗi để hờn dỗi với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không muốn bị quở trách.

Việc quan trọng nhất lúc này là làm sao chống lại Bàn Cổ Chân Thân.

Lời nói vốn không có gì sai, nhưng qua lời giải thích của Tiêu Vân, vấn đề đã nảy sinh.

Biểu cảm của mọi người trở nên kỳ quái, khiến Nguyên Thủy

Thiên Tôn cảm thấy toàn thân không thoải mái, trong một giây cảm giác mình như một tên ngốc.

Chỉ tiếc là không phải ai cũng tên Tiêu Vân, dám đắc tội với Tam Thanh.

Mọi người không nhịn được cười, nhưng cũng chỉ có thể cố nén lại.

Sợ rằng nếu thật sự cười ra tiếng, sẽ bị Tam Thanh tìm đến gây phiền phức.

Tam Thanh sợ Tiêu Vân, không dám tùy tiện động thủ với Tiêu Vân, nhưng không có nghĩa là họ sợ những người khác.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, câu nói này không phải nói đùa.

Bị Tiêu Vân giày vò mấy lần, bị đánh mấy lần, Tam Thanh trừ phi cảm thấy thực lực có thể áp chế được Tiêu Vân, nếu không tuyệt đối sẽ không dễ dàng động thủ với hắn, nếu không người chịu thiệt cuối cùng, người mất mặt, vẫn là chính mình.

Có lẽ vì là lần đầu tiên ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu đều tập trung lại, dẫn đến có chút không thích ứng, Bàn Cổ Chân Thân tuy đã ngưng tụ ra, nhưng lại không ra tay với Tam Thanh ngay lập tức.

Thập Nhị Tổ Vu không động thủ, nhưng Tam Thanh lại không nhịn được nữa.

Bởi vì khí tức tỏa ra từ Bàn Cổ Chân Thân ngày càng khủng bố, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không biết sẽ biến thành dạng gì, chỉ có thể lựa chọn ra tay trước để chiếm ưu thế.

Câu nói đó, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Đại chiến không thể tránh khỏi, cứ rụt rè như vậy để làm gì?

Xông lên!!!

Sau khi rút kinh nghiệm, Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn ngây ngô bảo Thông Thiên bày Tru Tiên Kiếm Trận nữa, mà quát khẽ: "Thông Thiên theo ta!

Đại huynh, bảo vệ chúng ta!!!" Bàn Cổ Phiên đón gió tung bay, những luồng Hỗn Độn chi khí có thể phá vỡ chân thân của Tổ vu bay ra, số lượng không ít.

Tru Tiên Tứ Kiếm hợp lại làm một, hình thành một thanh cự kiếm, chém thẳng về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Phiên mang theo Hỗn Độn chi khí thì thôi, món đồ chơi đó thanh thế không lớn, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm thì không đơn giản.

Các sinh linh xung quanh bị Bàn Cổ Chân Thân dọa đến quỳ lạy trên đất, chỉ thấy một thanh cự kiếm đáng sợ từ trên trời giáng xuống, gần như che khuất cả bầu trời, chém về phía Bàn Cổ Chân Thân.

"Hống!!!" Bàn Cổ Chân Thân vốn không có động tĩnh gì, bỗng nhiên có phản ứng, một tiếng gầm rú vang trời, chấn động cửu tiêu, làm cho màng nhĩ của mọi người đau nhói, nguyên thần run rẩy, tam hoa trên đỉnh đầu không ổn định.

Đối mặt với công kích của Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm, Bàn Cổ Chân Thân giơ cao Bàn Cổ Phủ trong tay, một búa bổ xuống.

Một búa đơn giản, trông có vẻ bình thường, nhưng lại mang theo sát khí vô biên, dễ dàng đánh tan Hỗn Độn chi khí.

Phải biết rằng món đồ Hỗn Độn chi khí đó do Bàn Cổ Phiên vung ra, đừng nói Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh va phải cũng phải lột một lớp da, nhưng bây giờ lại bị sát khí màu huyết hồng đánh tan.

Thậm chí chưa chạm được một sợi lông của Bàn Cổ Chân Thân, công kích đã biến mất.

Tru Tiên Tứ Kiếm mang theo kiếm ý đáng sợ, phảng phất muốn chém rách cả bầu trời, thanh thế to lớn, lại bị Bàn Cổ Phủ cứng rắn chặn lại.

Đến rồi!

Tiêu Vân nheo mắt, trực tiếp ném ra Hỗn Độn Chung, bao bọc lấy mình và mấy người bên cạnh.

Ánh sáng chói mắt bùng nổ, theo sau là tiếng nổ vang trời, khu vực xung quanh Côn Luân Sơn hàng trăm vạn dặm đều rung chuyển, vô số ngọn núi bị chấn sụp.

Phải biết rằng địa chất của Hồng Hoang vô cùng kiên cố, ngay cả trận chiến của Đại La Kim Tiên cũng không để lại quá nhiều dấu vết phá hoại.

Có thể thấy va chạm giữa Tru Tiên Tứ Kiếm và Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ Chân Thân tạo ra xung kích đáng sợ đến mức nào.

May mà Bàn Cổ Phủ chỉ là ngưng tụ ra, không phải Bàn Cổ Phủ thật sự, nếu không chỉ một chiêu, Tru Tiên Tứ Kiếm tuyệt đối phế bỏ.

Chương 39

Sóng xung kích đáng sợ không ngừng lan ra xung quanh, cuốn vô số người xem kịch vào trong, không biết bay đến xó xỉnh nào.

Chỉ có những người dùng pháp bảo bảo vệ mới thoát được một kiếp.

Những người được Hỗn Độn Chung bảo vệ thì không hề hấn gì, ai nấy đều trợn mắt há mồm nhìn Bàn Cổ Chân Thân đáng sợ kia.

Không dám tin thực lực của Bàn Cổ Chân Thân lại khủng khiếp đến vậy.

Tru Tiên Tứ Kiếm va chạm với Bàn Cổ Phủ phát ra một tiếng kêu thảm, trực tiếp tan rã, biến thành bốn thanh kiếm bay trở về.

Người tinh mắt đều có thể thấy ánh sáng trên Tru Tiên Tứ Kiếm đã mờ đi không ít.

Tru Tiên Tứ Kiếm ngưng tụ lại có thể sánh với chí bảo, nhưng chung quy vẫn không phải chí bảo, chỉ ở cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Nếu đổi thành Khai Thiên Chí Bảo thì mới được.

Tru Tiên Tứ Kiếm bị tổn hại, khiến Thông Thiên đau lòng một trận, cần phải ôn dưỡng không biết bao nhiêu năm mới có thể phục hồi như cũ.

"Khốn kiếp!!!" Công kích của mình còn không bằng Thông Thiên!

Nhìn Bàn Cổ Chân Thân đại phát thần uy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận đến nghiến răng, liều mạng vung Bàn Cổ Phiên, từng luồng Hỗn Độn chi khí bay ra, đánh vào người Bàn Cổ Chân Thân, bắn lên từng đám bụi mù, làm cho Bàn Cổ Chân Thân không ngừng rung chuyển.

Có hiệu quả!

Mặc dù phòng ngự và công kích đều khủng bố, nhưng công kích của chí bảo vẫn có tác dụng!

Dù hiệu quả trông không rõ ràng lắm, nhưng trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn vui mừng.

Có được hiệu quả như vậy không dễ dàng, chỉ cần kiên trì đánh thêm một trận, nhất định có thể công phá Bàn Cổ Chân Thân.

Suy nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn không sai, chỉ là Thập Nhị Tổ Vu có cho hắn cơ hội như vậy không?

"Ầm ầm ầm!!!" Bàn Cổ Chân Thân to lớn như cột chống trời đã di chuyển, từng bước tiến về phía Tam Thanh, Bàn Cổ Phủ trong tay giơ cao, chuẩn bị một búa bổ chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đại huynh cứu ta!!!" Bàn Cổ Phiên là chí bảo công kích, bản thân chí bảo phòng ngự cũng không tệ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám lấy mạng nhỏ của mình ra thử, chỉ có thể cầu cứu.

"!!!" Lão Tử không chút do dự, khống chế Thái Cực Đồ bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bàn Cổ Chân Thân có thể công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn không?

Vừa rồi Thái Cực Đồ đã khiến đám Tổ Vu ăn không ít đau khổ, chạy không thoát, đánh không phá, phiền chết người, mà phòng ngự lại mạnh đến đáng sợ, có thể làm người ta tức đến hộc máu.

"Có thể đỡ được không?" Ai nấy đều tự hỏi trong lòng, ngay cả Tiêu Vân cũng tỏ ra tò mò.

Bàn Cổ Phủ hiện tại có thể phá vỡ phòng ngự của Thái Cực Đồ không?

Thái Cực Đồ tuy là chí bảo phòng ngự, nhưng Lão Tử chưa thể luyện hóa hoàn toàn, sự mạnh mẽ của Thái Cực Đồ cần phải có Thánh nhân mới có thể phát huy hết.

Lão Tử có thể phát huy được mấy phần, đó là một dấu hỏi lớn!

"Ầm!!!" Thái Cực Đồ không hổ là chuyên gia phòng ngự trong số Khai Thiên Chí Bảo, đã đỡ được công kích của Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Phủ bị chặn ở bên ngoài, không thể làm hại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Cực Đồ cũng không bị đánh văng, thậm chí bị đánh lùi, càng không nói đến bị phá vỡ.

Quá lợi hại, không biết có thể chống được mấy lần.

Tiêu Vân hơi híp mắt, nhìn chằm chằm Lão Tử.

Hắn chú ý thấy sắc mặt Lão Tử trầm trọng, bề ngoài Thái Cực Đồ đỡ được công kích của Bàn Cổ Chân Thân không có vấn đề gì lớn, nhưng thực tế áp lực của Lão Tử rất lớn.

"Hống!!!" Không thể công kích mục tiêu, Bàn Cổ Chân Thân nổi giận, lại giơ Bàn Cổ Phủ trong tay lên, mặc kệ những luồng Hỗn Độn chi khí va vào người, lại một búa bổ xuống.

Thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét, đất rung núi chuyển.

Những ảnh hưởng đáng sợ này xuất hiện, đủ để chứng minh ba động do trận chiến này gây ra mạnh đến mức nào.

Thái Cực Đồ lại lập công, chặn được Bàn Cổ Phủ, tranh thủ thời gian cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên.

Tru Tiên Tứ Kiếm bị đánh một đòn đau, có chút tổn hại, nhưng bây giờ không phải lúc để ý những chuyện đó, kết thúc trận đấu càng nhanh càng tốt mới là đúng đắn nhất.

Thông Thiên đành phải cứng rắn, tiếp tục điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận công kích Bàn Cổ Chân Thân.

May mà với Tru Tiên Kiếm Trận, trận đồ mới là quan trọng nhất, Tru Tiên Tứ Kiếm chỉ cần không bị hủy hoại toàn bộ một lần, vấn đề không lớn, có thể sửa chữa, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Công kích mạnh mẽ, phòng ngự mạnh mẽ, Bàn Cổ Chân Thân vừa xuất hiện, giống như người chơi bật hack, đuổi theo Tam Thanh chém loạn xạ.

Bề ngoài, Thái Cực Đồ mỗi lần đều chặn được công kích, nhưng thực tế sau nhiều lần, Lão Tử có chút không chịu nổi.

Thái Cực Đồ không có vấn đề gì, nhưng Lão Tử thật sự không chịu nổi.

Tại sao Khai Thiên Chí Bảo cần Thánh nhân mới có thể phát huy toàn bộ uy năng?

Tại sao trong tay Thánh nhân lại đáng sợ nhất?

Ngoài việc khó luyện hóa toàn bộ cấm chế, khó khống chế hoàn toàn, còn vì món đồ này quá tiêu hao pháp lực.

Đừng thấy Lão Tử gần như không xông lên, chỉ phòng ngự ở xa, thực ra trong ba người Tam Thanh, áp lực của ông là lớn nhất, tiêu hao cũng lớn nhất.

Chuẩn Thánh có thể sử dụng chí bảo, chỉ là tiêu hao sẽ đặc biệt lớn, huống chi là Đại La Kim Tiên.

Đó cũng là lý do tại sao Tiêu Vân thời Đại La Kim Tiên chỉ thích dùng Hỗn Độn Chung để đập người, chứ không điều khiển Hỗn Độn Chung chiến đấu một cách nghiêm túc.

Không phải không muốn, mà là tiêu hao quá lớn, không chịu nổi.

Sau khi trở thành Chuẩn Thánh mới đỡ hơn một chút, nhưng cũng không thể kiên trì quá lâu.

Nếu không sẽ xảy ra vấn đề!

Hiện tại Lão Tử đang đối mặt với tình huống như vậy, thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khá hơn bao nhiêu.

Lão Tử sử dụng Thái Cực Đồ tiêu hao lớn, chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng Bàn Cổ Phiên tiêu hao không lớn sao?

Đó là chuyện không thể.

Chỉ có Thông Thiên sử dụng Tru Tiên Tứ Kiếm là nhẹ nhàng hơn một chút.

Bên kia, Thập Nhị Tổ Vu sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, tiêu hao cũng lớn không kém.

Bây giờ phải xem bên nào kiên trì được lâu hơn.

Tam Thanh không phá được Bàn Cổ Chân Thân, Bàn Cổ Chân Thân cũng không có cách nào phá vỡ Thái Cực Đồ để công kích bản thân Tam Thanh.

"Lui!!!" Chú ý thấy bộ râu dài của Lão Tử run lên mấy cái, Tiêu Vân biết Lão Tử không chịu nổi nữa.

Tiêu hao cần thiết để sử dụng Khai Thiên Chí Bảo không phải chuyện đùa.

Dù Lão Tử có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng không chịu được quá lâu, huống chi cứ phải dùng Thái Cực Đồ, cuối cùng sẽ là người đầu tiên không chịu nổi.

Mọi công kích đều phải chống đỡ, đều có giới hạn.

Hơn nữa Lão Tử còn cần khống chế Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp bao phủ Côn Luân Sơn, sợ Côn Luân Sơn vì đại chiến mà bị phá

hủy.

Tiêu Vân thấy Lão Tử không ổn, lập tức lùi lại.

Những người khác thấy vậy cũng theo sau, không có Tiêu Vân giúp đỡ chống đỡ dư ba của trận chiến, họ không chịu nổi.

Nhìn Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu, vô số người lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Nghe nói Hỗn Độn Chung là pháp bảo cộng sinh, trời ơi, tại sao ta lại không có vận may tốt như vậy chứ?

Chỉ nghe một tiếng hừ trầm, sắc mặt Lão Tử trắng bệch, Thái Cực Đồ không thể chặn được Bàn Cổ Phủ nữa.

Thái Cực Đồ bị đánh rơi, Lão Tử cũng vì vậy mà bị chấn động.

Thái Cực Đồ bị đánh rơi, đồng nghĩa với việc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên phải trực tiếp đối mặt với công kích của Bàn Cổ Chân Thân.

Thấy Bàn Cổ Chân Thân lại giơ Bàn Cổ Phủ lên, sắc mặt hai người đại biến, điều khiển pháp bảo bay ra chống đỡ công kích.

Lúc này ai còn quan tâm đến tổn hại của pháp bảo.

Pháp bảo tổn hại có thể sửa chữa, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm đều không phải hàng thường, không thể bị đánh vỡ, nhưng người mất rồi thì mất tất cả.

Trở thành đệ tử của Thánh nhân, trở thành Chuẩn Thánh, không có nghĩa là sẽ không chết.

Tru Tiên Tứ Kiếm và Bàn Cổ Phiên có thể trực tiếp đỡ được công kích của Bàn Cổ Chân Thân, chỉ là hành vi này không quá lý trí, pháp bảo dễ bị tổn hại không nói, còn có thể bị thương.

“A!!!” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên

Tứ Kiếm bị một búa bổ bay đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên bị chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Tình trạng của hai người thảm hơn Lão Tử nhiều.

Ít nhất Lão Tử chỉ là tiêu hao quá độ, không đến mức nghiêm trọng phải phun máu trực tiếp.

Pháp bảo bị đánh bay, bản thân cũng bị thương, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên kinh nghi bất định, nhìn Bàn Cổ Chân Thân từng bước tiến tới, trái tim lạnh đi một nửa.

Ta, Tam Thanh, được hóa thành từ nguyên thần của Bàn Cổ, là Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Thánh nhân, lẽ nào sẽ vẫn lạc tại đây?

Thật đáng sợ!

Tam Thanh cũng không chịu nổi!

Mọi người thấy vậy, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Quỷ Xa bên cạnh Tiêu Vân nếu không có Tiêu Vân ở đó, e rằng cũng sẽ chạy trối chết như những người khác.

Nhìn xem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thấy tình hình không ổn liền lập tức rút lui, chạy đi thật xa.

Sợ rằng sau khi Tam Thanh thất bại, Bàn Cổ Chân Thân sẽ tấn công cả bọn họ.

Bàn Cổ Chân Thân trông không có lý trí, thấy ai chém người đó thật vui.

Tam Thanh còn không chịu nổi, xông lên chỉ chết nhanh hơn.

Có thể lùi không?

Tam Thanh đã lùi ra ngoài Côn Luân Sơn, lùi nữa là vào phạm vi

Côn Luân Sơn rồi!

Ba người nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ và không cam lòng trong mắt đối phương.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ bị Thập Nhị Tổ Vu đánh thảm như vậy!

Vốn tưởng rằng đã vào cảnh giới Chuẩn Thánh, có chí bảo hộ thân, căn bản không sợ Thập Nhị Tổ Vu, kết quả thực tế cho họ một cái tát đau điếng, đánh cho đầu óc choáng váng.

Lúc này lại rơi vào tình thế khó xử.

Lùi, Côn Luân Sơn sẽ gặp tai ương.

Mặc dù có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, nhưng Lão Tử không còn cách nào thúc đẩy công đức chí bảo nữa, món đồ đó tiêu hao cũng không nhỏ.

Không lùi thì có thể mất mạng, sẽ bị vô số người ở Hồng Hoang chế nhạo.

Chương 40

Tam Thanh rơi vào một tình thế khó khăn.

Thực ra Tam Thanh có đường lui.

Cũng không cần làm gì, chỉ cần lớn tiếng cầu cứu là được.

Đã bái sư rồi, sư phụ chắc chắn không phải để trưng.

Đệ tử sắp chết, sư phụ có thể không ra tay sao?

Mặc dù không có chút động tĩnh nào, nhưng Tiêu Vân dám chắc Hồng Quân nhất định đang quan sát mọi thứ.

Tam Thanh có thể bị thương, có thể thất bại, thậm chí Côn Luân Sơn có thể sụp đổ, nhưng Tam Thanh không thể chết.

Ai giết Tam Thanh, đều phải hỏi xem Hồng Quân có đồng ý không, hỏi xem Thiên Đạo có cho phép không.

"Đại huynh." Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đều quay đầu nhìn Lão Tử.

Lão Tử hít sâu một hơi, không có ý định lùi lại.

Đây là giới hạn cuối cùng, nếu Côn Luân Sơn bị hủy, thì mặt mũi của Tam Thanh thật sự không còn nữa.

Sau này Tam Thanh cũng không còn mặt mũi nào xuất hiện ở Hồng Hoang, giương cao lá cờ Bàn Cổ chính tông để làm việc.

Nếu là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chắc chắn đã sớm chạy rồi.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể chạy, Tam Thanh không thể chạy.

Có thể nhận thua, có thể bị đánh bại, có thể bị thương, nhưng Côn

Luân Sơn không thể bị tổn hại.

Không ngờ Lão Tử cũng có lúc cứng rắn như vậy.

Cũng đúng, nếu không có tính khí, cuối cùng cũng sẽ không dẫn đến việc chia nhà.

Đôi khi tính tình quá tốt không phải là chuyện tốt, nhưng tính cách quá mạnh mẽ, không chịu cúi đầu cũng chưa chắc là chuyện tốt.

"Hống!!!" Tam Thanh không muốn lùi lại nữa, nhưng Bàn Cổ Chân Thân không quan tâm ngươi ở đâu.

Nếu không lùi, vậy thì ta chém chết ngươi!

Bàn Cổ Chân Thân từng bước tiến gần Côn Luân Sơn, miệng phát ra âm thanh trầm thấp.

Nếu không phải hình người, nếu không thực sự là Bàn Cổ Chân Thân, tuyệt đối sẽ khiến người ta nghĩ rằng đây là một con hung thú không có thần trí!

Giống như một số Tiên Thiên Ma Thần thời Hồng Mông.

Trong vô số Tiên Thiên Ma Thần, có không ít thuộc loại không có thần trí, ý thức không rõ ràng.

Sau khi những Tiên Thiên Ma Thần này chết, thi thể cùng với Bàn Cổ diễn hóa thành toàn bộ Hồng Hoang.

Những hung thú không có thần trí được sinh ra ở Hồng Hoang, chính là do thi thể của những Tiên Thiên Ma Thần này hóa thành.

Sinh linh được diễn hóa từ thi thể của những Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí, tự nhiên cũng không có thần trí gì cả.

Những hung thú hậu thiên hấp thu sát khí dẫn đến thần trí không rõ ràng, không nằm trong phạm vi này.

Nghe nói Thánh thú Bạch Hổ vĩnh viễn trấn thủ phía tây Hồng Hoang, chính là một con hung thú đáng sợ do thi thể của một Tiên Thiên Ma Thần hóa thành, thần trí không rõ, cả đời giết chóc vô số.

Lúc đó ngay cả người của Tây phương Ma giáo cũng không muốn trêu chọc.

Sau khi lượng kiếp kết thúc, ba tộc trưởng hóa thành Thánh thú trấn thủ Hồng Hoang, Bạch Hổ cũng bị bắt đi lính, dưới ý chí của Thiên Đạo, trở thành Thánh thú Bạch Hổ, chủ quản sát phạt.

"Đủ rồi!" Thấy Bàn Cổ Chân Thân từng bước tiến gần Côn Luân Sơn, một bộ dạng không giết Tam Thanh thề không bỏ qua, Bàn Cổ Phủ trong tay sắp rơi xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, một tiếng quát uy nghiêm từ trên trời giáng xuống.

Bàn Cổ Chân Thân đáng sợ lập tức cứng đờ, phảng phất như bị người ta thi triển định thân thuật.

Âm thanh này...

Đạo Tổ!

Thánh nhân Hồng Quân!

Trừ Tiêu Vân, không ai nghĩ rằng Hồng Quân đã hợp đạo lại xuất hiện vào lúc này, giáng lâm Hồng Hoang vì Tam Thanh.

"Chúng con tham kiến Đạo Tổ, Đạo Tổ vạn an." Hồng Quân giáng lâm, những sinh linh xung quanh bị khí tức của Bàn Cổ Chân Thân dọa đến nằm rạp trên đất quỳ lạy, lại một lần nữa ngã xuống.

Khác ở chỗ, lần này đối tượng tham bái là Hồng Quân, không phải Bàn Cổ Chân Thân.

"Chúng con bái kiến lão sư." Những người từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo gọi Hồng Quân là lão sư, ngay cả Tiêu Vân cũng

không ngoại lệ.

Nghe Hồng Quân giảng đạo ba lần, dù không có hình thức, Hồng Quân cũng không để ý, nhưng ông cũng là lão sư của những người này, gọi một tiếng lão sư là hợp tình hợp lý.

"Lão sư....." Tam Thanh hướng Hồng Quân hành lễ.

Hồng Quân hiện thân hóa giải nguy cơ cho Tam Thanh, nhưng trong lòng Tam Thanh không vui chút nào.

Bị đẩy vào tình thế khó xử phải để lão sư ra mặt giúp đỡ, nói trắng ra là hai chữ: mất mặt!

Nhìn Tam Thanh một cách thờ ơ, Hồng Quân hơi gật đầu rồi không nói gì thêm, quay đầu nhìn Bàn Cổ Chân Thân đang bất động, nói: "Đắc tội rồi, tan đi." Hồng Quân giơ tay vẫy một cái, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay ra, bay một vòng quanh Bàn Cổ Chân Thân rồi trở về tay ông, chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân bất khả nhất thế kia lập tức sụp đổ.

Có thể thấy Hồng Quân rất tôn kính Bàn Cổ.

Trước tiên cáo tội, sau đó mới phá vỡ, không giống như một số tiểu nhân, sau khi thành Thánh không coi Bàn Cổ ra gì, thậm chí còn ném hai chữ Bàn Cổ xuống đất hung hăng giẫm mấy cái, xong việc còn không quên nhổ hai bãi nước bọt, để tự nâng cao bản thân.

Đối với Hồng Quân, hoàn toàn không cần thiết.

Bàn Cổ đã trở thành quá khứ, đã mất từ vô số nguyên hội trước.

Sinh linh trong Hồng Hoang sẽ kính ngưỡng Bàn Cổ, tôn kính Bàn Cổ, Hồng Quân cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, dù đã thành Thánh, ông cũng sẽ không giẫm đạp lên người khác để nâng mình lên.

“Phụt~~~” Bàn Cổ Chân Thân sụp đổ, mười hai thân ảnh khổng lồ ngã xuống, chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Chỉ là tình trạng hiện tại của Thập Nhị Tổ Vu không tốt, ai nấy đều tiêu hao nghiêm trọng, mấy người vốn đã bị thương thì thương thế càng nặng thêm.

Vốn dĩ Thập Nhị Tổ Vu chưa bao giờ coi Hồng Quân ra gì, cảm thấy Thánh nhân cũng chỉ đến thế.

Nhưng bây giờ nhìn Hồng Quân với ánh mắt khác hẳn.

Một tồn tại không tốn chút sức lực nào đã phá vỡ Bàn Cổ Chân Thân, ngươi còn dám không coi người ta ra gì?

Người ta chỉ lười chấp nhặt với ngươi thôi.

Nếu ngươi cứ khiêu khích hết lần này đến lần khác, xem người ta có bóp chết ngươi không.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu quá đáng, không chừng Hồng Quân thật sự có thể bóp chết một hai người để giết gà dọa khỉ.

May mà Thập Nhị Tổ Vu biết điều, sau khi thấy sự đáng sợ của Hồng Quân, không dám làm loạn.

Nhìn Thập Nhị Tổ Vu một cái, thân ảnh Hồng Quân biến mất khỏi Hồng Hoang, không trách mắng Tam Thanh, cũng không nói gì về việc Thập Nhị Tổ Vu công phá Côn Luân Sơn.

Đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Thực ra, nếu Tam Thanh không bị đẩy vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không còn sức chiến đấu, Hồng Quân cũng sẽ không xuất hiện.

Ông xuất hiện chỉ để ngăn Thập Nhị Tổ Vu thật sự giết chết Tam Thanh, còn những chuyện khác ông căn bản không quan tâm.

Tam Thanh bị Thập Nhị Tổ Vu đánh tơi tả, đó là do thực lực không bằng người, đừng mong Hồng Quân ra mặt giúp đỡ, hoàn toàn không có khả năng.

Kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc.

Hồng Quân phá vỡ Bàn Cổ Chân Thân xong liền trở về Tử Tiêu Cung.

Cả Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu trông đều có chút thảm hại.

May mà Hồng Quân chỉ phá vỡ Bàn Cổ Chân Thân chứ không làm hại họ, biến thành bộ dạng này là do di chứng của việc sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

"Đi!!!" Thấy Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh, Thiên Ngô thương thế nặng thêm, Đế Giang lập tức cùng mấy vị Tổ vu có trạng thái tốt hơn mang họ trở về Bàn Cổ Thần Điện.

Chỉ có ở Bàn Cổ Thần Điện mới có đủ sát khí đậm đặc để họ hấp thu, giúp thương thế nhanh chóng hồi phục.

Trước khi đi, Đế Giang quay đầu nhìn Tam Thanh, lạnh lùng nói: "Lần này Đạo Tổ hiện thân, không phải là bản lĩnh của Tam Thanh các ngươi.

Chuyện này Vu tộc ta sẽ không bỏ qua, bộ lạc Chúc Dung sẽ không dời đi!

Núi không chuyển, nước chuyển, hừ!" Lúc này, nói thêm lời cay độc cũng không có ý nghĩa gì.

Đế Giang chỉ cảnh cáo Tam Thanh, chuyện này chưa xong đâu, muốn Thập Nhị Tổ Vu chúng ta bỏ qua mọi chuyện là không thể, bộ lạc Chúc Dung chúng ta cũng sẽ không dời đi.

Ân oán giữa Tam Thanh và Vu tộc ta chưa kết thúc, cứ chờ đấy!

“Khốn nạn!!!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến mặt mày xanh mét.

Hồng Quân hiện thân cứu viện, đặt dấu chấm hết cho trận đại chiến này, nhưng ba người họ lại không vui chút nào.

Kết quả Thập Nhị Tổ Vu thì hay rồi, trước khi đi không quên mỉa mai, cảnh cáo hãy cẩn thận, chuyện chưa xong đâu!

Ta nếu chứng đạo, nhất định sẽ không tha cho các ngươi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng thầm mắng trong lòng.

Lão Tử và Thông Thiên không nói gì, cau mày nhìn Thập Nhị Tổ Vu rời đi.

“Đi thôi!” Kịch hay đã kết thúc.

Nói thật, Tiêu Vân cảm thấy rất đặc sắc, xem rất thỏa mãn.

Bình cảnh vốn có chút không thuận lợi lúc này thông suốt hẳn, trở về có thể trảm thiện thi, thật là tuyệt vời.

Còn về Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu... cứ đánh đi, tùy các ngươi, thích đánh thì đánh.

Dù sao đều là người có thân phận cao quý, thực lực không yếu.

Đâu giống như chúng ta, không dám tự xưng Bàn Cổ chính tông, không cần phải đấu đá nội bộ gia đình?

Giống như tình tiết trong Naruto?

Bất giác, sắc mặt Tiêu Vân trở nên kỳ quái.

Đừng nói là giống thật nhé.

Tam Thanh được hóa thành từ nguyên thần của Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu được hóa thành từ tinh huyết của Bàn Cổ, cùng một nguồn gốc, mối liên hệ giữa họ gần gũi hơn bất kỳ ai khác.

Trong Hồng Hoang có vô số sinh linh liên quan đến Bàn Cổ, nhưng gần như không có mối quan hệ nào gần gũi hơn thế.

Nhưng bây giờ thì sao?

Đánh nhau đến sống chết.

Chương 41

Chẳng phải cũng giống như gia đình Otsutsuki trong thế giới Naruto sao?

Anh trai đánh em trai, đánh chết em trai rồi lại hồi sinh, cùng nhau đánh mẹ già, phát hiện không đánh chết được chỉ có thể phong ấn, sau đó con cháu của họ lại đánh nhau không dứt, ngươi đánh ta, ta đánh ngươi, thật là náo nhiệt.

Đại chiến giữa Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu cũng náo nhiệt, chỉ khác ở chỗ không có một bà mẹ để đánh, cấp độ thế giới, cấp độ thực lực không cùng một tầng thứ mà thôi.

"Hừ!!!" Nhìn đám người xem kịch dần dần rời đi, trong lòng Tam Thanh cực kỳ khó chịu.

Cứ chờ đấy, đợi ngày nào các ngươi gặp chuyện, có tranh chấp với người khác, xem Tam Thanh ta có vui sướng khi người gặp họa mà xem kịch không.

Xem kịch thôi mà, ai mà không biết?

Phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, sớm muộn gì cũng đến lượt các ngươi.

"Sao, bị dọa sợ rồi à?" Trên đường, thấy mọi người đều có vẻ trầm mặc, Tiêu Vân biết, trận chiến giữa Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đã làm họ chấn động.

Tam Thanh mạnh mẽ là điều dễ hiểu, dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, gánh vác nhiệm vụ truyền giáo sau này, được Hồng Quân ban cho Khai Thiên Chí Bảo, cộng thêm gốc gác sâu dày.

Trong tình huống như vậy, nếu thực lực của Tam Thanh không

mạnh thì mới là có vấn đề.

Điều khiến người ta kinh ngạc là Thập Nhị Tổ Vu.

Ban đầu Thập Nhị Tổ Vu bộc phát thực lực đã khiến mọi người kinh ngạc, may mà Tam Thanh đủ mạnh.

Nhưng sau đó, Bàn Cổ Chân Thân vừa xuất hiện, Tam Thanh không chống cự được bao lâu đã gục ngã.

Bàn Cổ Chân Thân quá đáng sợ.

Sau này phải ít trêu chọc Vu tộc và Thập Nhị Tổ Vu mới được.

Thực lực mạnh mẽ thì thôi, lại còn là một đám thù dai.

Chọc một người là chọc cả đám, đánh cả đám là đánh mười hai con quái vật, rồi lại cho ra một Bàn Cổ Chân Thân, khiến ngươi khóc cũng không tìm được chỗ mà khóc.

Trong số những người này, sắc mặt của những đại yêu từng tham gia công phá bộ lạc Vu tộc là khó coi nhất, trong lòng thấp thỏm không yên, lo lắng vô cùng.

"Để đạo hữu chê cười rồi." Các đại yêu khác không dám lên tiếng, chỉ có Bạch Trạch có thể.

Ông thở dài, cười khổ nói: "Hôm nay xem rồi mới biết Thập Nhị Tổ Vu mạnh đến mức nào, cũng không biết vận mệnh của Yêu tộc ta sau này sẽ ra sao, e rằng khó có ngày ngẩng đầu đối đầu với Vu tộc." Nhìn thấy các đại yêu đều không phục, nhưng lại không dám hó hé một lời, Tiêu Vân cười nói: "Đạo hữu, không khoa trương đến thế đâu, đừng tự tạo áp lực quá lớn.

Nếu các ngươi không gây sự, Thập Nhị Tổ Vu tuy thù dai, nhưng cũng không có thời gian rảnh rỗi để tìm đến Yêu tộc gây phiền phức." Ăn cơm, ngủ, hẹn đánh nhau, đó là sinh hoạt thường ngày của Thập

Nhị Tổ Vu.

Chỉ cần các đại yêu này không tiếp tục gây sự, Thập Nhị Tổ Vu sẽ không rảnh đi tìm phiền phức.

Đương nhiên, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nói không chừng, thật sự xảy ra, vậy thì xui xẻo thôi.

"Các vị, cáo từ." Chào tạm biệt mọi người, Tiêu Vân đưa Tây Vương Mẫu trở về Thái Dương Tinh.

Trên đường, Tây Vương Mẫu vốn im lặng bỗng mở lời: "Lão gia, cuộc sống của Yêu tộc sau này e rằng thật sự không dễ dàng." "Có lẽ vậy." Tiêu Vân cười cười, không muốn nói nhiều.

Bây giờ những chuyện đó liên quan gì đến hắn.

Dù sao đánh một trận xong, Thập Nhị Tổ Vu sẽ yên tĩnh một thời gian dài.

Không chừng lần sau Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, sẽ là mười hai vị Chuẩn Thánh, lúc đó ngưng tụ một Bàn Cổ Chân Thân, chậc, tuyệt đối trâu bò không chịu nổi.

"Tiểu muội không cần lo nhiều, hãy chăm chỉ tham ngộ, bế quan tu luyện.

Đắc được cơ duyên chứng đạo, sau khi chứng đạo thành Thánh, còn sợ gì Thập Nhị Tổ Vu?" Trở về đạo trường, thấy muội muội có chút trầm mặc, Phục Hy cười an ủi Nữ Oa.

Người khác sợ, chúng ta có gì phải sợ?

Muội là Thánh nhân thiên định, sớm muộn cũng thành Thánh.

Trước khi thành Thánh thì khiêm tốn một chút, sau khi thành Thánh, cần phải sợ Thập Nhị Tổ Vu sao?

Hơn nữa Nữ Oa bình thường không ra khỏi cửa, không thích tranh đấu, trong tình huống bình thường sẽ không có xung đột với ai, càng không có xung đột với Vu tộc.

Như vậy, Thập Nhị Tổ Vu có mạnh mẽ, cũng không liên quan gì đến huynh muội chúng ta.

"Đại huynh nói có lý, tiểu muội lo xa rồi." Nữ Oa mỉm cười, gật đầu.

Nàng phát hiện mình thật sự lo xa rồi.

Vu tộc có mạnh, có thể mạnh hơn Thánh nhân sao?

Hơn nữa mình và Vu tộc cũng không có mâu thuẫn, lo nhiều chuyện như vậy để làm gì.

Ai gây sự với ai thì mặc kệ họ, nhanh chóng chứng đạo thành Thánh mới là con đường đúng đắn.

"Tiểu muội mấy năm nay có cảm ngộ được cơ duyên chứng đạo không?" "Chưa có, cơ duyên chứng đạo không dễ dàng như vậy, cứ tùy duyên thôi." "....." "Sư huynh, cách làm ngày đó của người là đúng, sư đệ ta đã quá cuồng vọng rồi." Vì khoảng cách khá xa, những người khác đều đã về nhà, còn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây phương vẫn còn trên đường.

Trên đường họ vòng qua bộ lạc của Cộng Công, để tránh lại chọc phải đám Tổ vu trời đánh đó.

Chuẩn Đề bất giác cảm thấy có chút sợ những Tổ vu này.

Chết tiệt, đều tại ta quá tham lam!

Chuẩn Đề thầm may mắn vì trong cuộc tranh chấp trước đó, Tiếp Dẫn đã bảo hắn trở về Linh Sơn nghỉ ngơi, không đối đầu với Cộng Công và bộ lạc Vu tộc.

Đối với Vu tộc, nếu có mâu thuẫn, cứ nhận thua, khi họ thấy không làm gì được ngươi, tự nhiên sẽ bỏ qua.

Mặc dù mất mặt, nhưng có thể biến chuyện lớn thành nhỏ.

Nếu cứ đối đầu, sự việc chỉ ngày càng nghiêm trọng, giống như Tam Thanh bây giờ.

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đối đầu trực diện, nên mới ra nông nỗi này.

Lần này mất mặt thật lớn.

Cầm chí bảo mà bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho tơi tả.

Mặc dù Bàn Cổ Chân Thân thật sự rất mạnh, nhưng có những người chỉ xem kết quả chứ không xem quá trình.

Nói tóm lại, Tam Thanh bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho tơi tả, có chỗ nào để phản bác không?

Dù có phản bác, ngươi vẫn bị đánh rồi.

Cho nên hãy ngoan ngoãn chấp nhận đi, đừng chống cự.

"Không sao." Tiếp Dẫn nói: "Sau này chúng ta hành sự cẩn thận một chút, không tranh chấp với Thập Nhị Tổ Vu hay Vu tộc.

Nếu có thể chứng đạo, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Nếu không thể, thì ít đến phương Đông thôi." Sau khi chứng đạo thành Thánh, muốn làm gì thì làm, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của các Thánh nhân khác, ai mà quản.

Xem Tam Thanh và Nữ Oa kìa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề từ phương Đông mang đi bao nhiêu thứ và người, thì sao chứ?

Nhiều nhất là lúc cãi nhau, lôi chuyện đó ra để chọc tức đối phương, rồi không có phản ứng gì khác.

Mọi người đều là Thánh nhân, không cần thiết phải làm lớn chuyện, hoàn toàn xé rách mặt mũi thì không ai có lợi.

Như vậy tự nhiên không ai muốn quản những chuyện này, Thánh nhân không quản, ai dám quản?

Nói một câu, chứng đạo rồi, muốn làm gì thì làm, Thập Nhị Tổ Vu cũng không cần để ý!

Chưa chứng đạo, thì khiêm tốn một chút, gặp Vu tộc, cứ đi đường vòng.

Trận chiến Côn Luân Sơn, người quan chiến không ít, đại danh của Thập Nhị Tổ Vu lại một lần nữa vang dội khắp Hồng Hoang, khiến người trong Hồng Hoang ý thức được sự mạnh mẽ của họ, đặc biệt là Yêu tộc.

Những Yêu tộc vốn sinh sống xung quanh các bộ lạc Vu tộc đều sợ hãi bỏ đi, chạy đến những nơi xa xôi hơn không có bộ lạc Vu tộc để sinh sống.

Sợ không cẩn thận bị Vu tộc đánh giết, lôi đi làm thức ăn.

Đánh cũng không lại, bị giết cũng không ai giúp đòi lại công bằng, không chạy còn ở lại chờ chết?

Hồng Hoang vạn tộc, ngay cả Yêu tộc cũng phải tránh né Vu tộc, huống chi các chủng tộc khác.

Họ đều trốn ở những nơi ẩn dật, sợ không cẩn thận gặp xui xẻo, lỡ chọc phải Vu tộc, không chừng cả tộc sẽ bị Vu tộc đánh giết, lôi đi làm thức ăn.

Lúc này Vu tộc ở Hồng Hoang có thể nói là phong quang vô hạn, vạn tộc tránh né, căn bản không ai dám trêu chọc.

May mà Vu tộc đều là những kẻ đầu óc đơn giản, không có hứng

thú với việc tranh bá Hồng Hoang.

Ăn no uống đủ, thoải mái, có thể tùy ý tu luyện là được.

Những chuyện khác họ lười quản, cũng lười đi làm.

Thập Nhị Tổ Vu còn không quản những chuyện đó, người bên dưới đi làm gì chứ?

Không loại trừ một số đại vu có suy nghĩ như vậy, đáng tiếc Thập Nhị Tổ Vu không lên tiếng, những đại vu này có suy nghĩ cũng chỉ có thể nén lại.

Ví dụ như Xi Vưu, Hình Thiên, những đại vu này có ý tưởng dẫn dắt Vu tộc chinh chiến Hồng Hoang, xưng bá toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu không có ý đó.

Nếu dám đề cập, hoặc âm thầm làm, tuyệt đối là khiêu khích Thập Nhị Tổ Vu, lúc đó sẽ bị đánh cho nửa sống nửa chết, loại mà bị Thập Nhị Tổ Vu thay phiên nhau đánh.

Đừng nghi ngờ, chuyện như vậy Thập Nhị Tổ Vu làm được.

Dạy dỗ thuộc hạ thôi mà, chuyện nhỏ.

Nhưng chia rẽ bộ lạc, là giẫm lên giới hạn của Thập Nhị Tổ Vu, mặc kệ là người của bộ lạc nào, đánh chết.

Đại chiến kết thúc, trong Hồng Hoang trừ Vu tộc, gần như không còn tiếng nói của chủng tộc nào khác.

Yêu tộc cũng phải cụp đuôi làm người.

Tiêu Vân trở về Thái Dương Tinh bắt đầu bế quan, thuận lợi trảm đi thiện thi phiền phức nhất.

Tiêu Vân chưa bao giờ cảm thấy mình là người lương thiện.

May mà tuy tự nhận không phải người tốt, nhưng cũng không phải

loại ác nhân giết người như ngóe, trên tay cũng không nhuốm nhiều máu tươi, không có nhiều nghiệp lực quấn thân, vì vậy việc trảm đi thiện thi rất thuận lợi, ảnh hưởng không lớn.

Nếu đổi thành một số đại yêu của Yêu tộc, e rằng cả đời cũng không trảm được thiện thi.

Trong một trăm Yêu tộc có thể trảm thi tiến vào Chuẩn Thánh, chín mươi chín người đều trảm đi ác thi.

Có thể thấy, trên tay những đại yêu của Yêu tộc này đã nhuốm bao nhiêu máu tươi.

Người có sát nghiệt càng nặng, trảm đi ác thi càng dễ.

Người lương thiện trảm đi thiện thi dễ dàng.

Một số người có ý chí kiên định không dời, trảm đi tự ngã dễ dàng nhất.

Điều này có liên quan đến con đường họ đi.

"Tam thi đều đã trảm đi." Trong mật thất, Tiêu Vân thở ra một hơi trọc khí.

Chương 42

Khí thể rời khỏi cơ thể hóa thành một đạo Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, theo ý niệm của Tiêu Vân, rời khỏi mật thất, hòa vào Thái Dương Tinh.

"Tiếp theo là tam thi hợp nhất." Tiêu Vân chuẩn bị một mạch làm xong, sau khi tam thi hợp nhất mới xuất quan.

Lúc đó là lúc phải đưa ra lựa chọn.

Còn về những Thánh nhân thiên định khác... cứ chờ đi.

Ta, Tiêu Vân, còn chưa chứng đạo thành Thánh, chứng cái gì mà đạo, tất cả đều phải chờ cho ta!

Đều phải chờ, muốn chứng đạo trước?

Được thôi, không có lợi lộc gì thì cút sang một bên, đừng làm phiền ta.

Chỉ là kéo dài thời gian, không hạn chế họ chứng đạo, Thiên Đạo và Hồng Quân sẽ không hỏi.

Như vậy Tiêu Vân căn bản không sợ làm lớn chuyện.

Ta, Tiêu Vân, có ngăn cản đâu, cứ đi chứng đạo đi, tìm ta làm gì!

Chỉ cần có thể chứng đạo, ta tuyệt đối vỗ tay chúc mừng.

Làm không được thì ngoan ngoãn một chút, đừng gây sự.

"Tây Vương Mẫu, nếu có đại yêu của Yêu tộc đến bái kiến, cứ nói lão gia ta không gặp ai cả.

Chuyện của Yêu tộc ngươi cứ xem mà làm, đừng làm phiền ta." "Vâng!" Tây Vương Mẫu đáp lời, cung kính hành lễ với mật thất, thầm đoán: "Xem ra lão gia không có hứng thú với chuyện của hai tộc

Vu Yêu.” Sau khi dặn dò Tây Vương Mẫu, Tiêu Vân tiếp tục bế quan, tiện thể tiếp tục luyện hóa pháp bảo của mình.

Trong số mấy đại pháp bảo, chỉ có Hỗn Độn Chung là chưa được luyện hóa hoàn toàn.

May mà lúc này Tiêu Vân đã trảm đi tam thi, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thực lực ở cảnh giới này đủ để luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Chung.

Mặc dù không dễ dàng, nhưng ít nhất đã có tư cách.

Nhanh chóng luyện hóa Hỗn Độn Chung, tam thi hợp nhất là việc Tiêu Vân cần làm hiện tại.

Những chuyện khác, đều có thể gác lại.

“Các ngươi cũng có ngày hôm nay sao.

Ngày trước bần đạo đã từng nói, lúc này đừng đi trêu chọc Vu tộc, một động không bằng một tĩnh.

Bây giờ các ngươi biết sự đáng sợ của Thập Nhị Tổ Vu, Yêu tộc bị Vu tộc áp bức, từng bước thu hẹp phạm vi sinh tồn, vô số Yêu tộc bị đánh giết, các ngươi mới lo lắng, có ích gì chứ?” Bạch Trạch khó chịu nhìn những đại yêu đến tìm mình.

Chậc chậc, lợi hại rồi, hàng trăm đại yêu của Yêu tộc tụ tập lại một chỗ, xin Bạch Trạch cách giải quyết.

Ta có cách gì chứ?

“Khụ khụ!

Đạo hữu, chúng ta nguyện tôn đạo hữu làm thống soái của Yêu tộc ta, xin đạo hữu.....” Một đại yêu yêu long ho khan, nói ra tiếng lòng của không ít Yêu tộc.

Loại sinh vật đặc biệt này hóa hình, tiến hóa thành yêu long.

Long và long tộc không có chút quan hệ nào, vì vậy chỉ là người của Yêu tộc, không phải long tộc.

Hơn nữa ở Hồng Hoang hiện tại, vô số tạp long, yêu long thà tự xưng là Yêu tộc, cũng không muốn thừa nhận thân phận long tộc.

Yêu tộc tuy phải cụp đuôi sống qua ngày, nhưng đông người, trừ Vu tộc ra, cũng không cần phải sợ ai.

Nhưng long tộc thì sao?

Ngay cả tư cách cụp đuôi sống qua ngày cũng không có, trốn trong tứ hải, đầu cũng không dám ngóc lên, ai cũng có thể đến giẫm mấy cái.

Kẻ ngốc mới muốn làm người của long tộc.

Thời thượng cổ tam tộc thì còn được, bây giờ thì, kẻ ngốc mới vui lòng.

"Câm miệng đi, Xích Long, ngươi nghĩ ta, Bạch Trạch, ngốc sao?" Bạch Trạch liếc yêu long một cái, lạnh lùng hừ nói: "Ta, Bạch Trạch, không nhận nổi tôn vị của các ngươi.

Các ngươi không bằng đi mời Yêu Sư ra, có lẽ còn có vài phần hy vọng.

Yêu Sư thực lực mạnh mẽ, không phải ta, Bạch Trạch, có thể so sánh." Đẩy ta ra chịu trận, gánh vác áp lực, đừng có mơ!

"Yêu Sư sẽ không xuất sơn." Cùng Kỳ mặt mày ủ rũ.

Trước đây hắn thích dẫn theo vô số tiểu yêu đối đầu với Vu tộc, bây giờ còn dám sao?

Hồng Hoang tứ đại hung thú, con mẹ nó tứ đại hung thú, bây giờ sắp bị Vu tộc áp bức đến không thở nổi rồi.

Côn Bằng là người thông minh, cho nên không xuất sơn, không hiểu sao?

Bạch Trạch đảo mắt, nhìn hàng trăm đại yêu đều đang nhìn mình, không nói nên lời.

Ông thở dài, đặt cây quạt xuống, bất đắc dĩ nói: "Bần đạo nói thật cho các ngươi biết, Yêu Sư Côn Bằng xuất sơn cũng vô dụng.

Hiện tại người có thể xoay chuyển tình thế của Yêu tộc chỉ có một người." Nói rồi, Bạch Trạch ngẩng đầu nhìn về phía Thái Dương Tinh.

Có thể tu hành đến cảnh giới này, ai cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ý của Bạch Trạch.

Tiêu Vân!

Chủ nhân Thái Dương Tinh Tiêu Vân.

Bản thể của Tiêu Vân là Tam Túc Kim Ô.

Bạch Trạch và Phục Hy sớm đã nói, hắn là người có tướng vương giả, tư chất đế vương, có thể thống lĩnh Yêu tộc.

"Nhưng vị đó dường như không tham gia vào chuyện của hai tộc Vu Yêu." Khâm Nguyên từng đến Thái Dương Tinh thở dài.

Giống như Côn Bằng, hoàn toàn không quản chuyện của hai tộc Vu Yêu, ai làm gì thì làm.

"Không!

Không giống." Bạch Trạch nheo mắt, lộ ra một nụ cười, "Yêu Sư không đủ để thống lĩnh Yêu tộc, nhưng vị kia có thể.

Vị kia có thể bị lay động, Yêu Sư thì khó." "Vậy chúng ta....." "Ai~ Thử một lần vậy.

Các vị hãy cùng ta đến Thái Dương Tinh, nghênh đón Yêu Hoàng trở về, thế nào?" Bạch Trạch không cần biết ba bảy hai mốt, trước tiên cứ gán danh hiệu Yêu Hoàng lên đầu Tiêu Vân đã.

Dù sao trong Hồng Hoang rộng lớn, trong Yêu tộc thực lực của Tiêu Vân là mạnh nhất.

Mọi người đều mời hắn ra, tôn xưng là Hoàng cũng không có gì không ổn.

Lời của Bạch Trạch vừa nói ra, mắt của một đám đại yêu có thực lực mạnh nhất sáng lên, những đại yêu chưa từng tiếp xúc với Tiêu Vân cũng không có ý kiến.

Hoàng thì hoàng, chỉ cần có thể ổn định cục diện của Yêu tộc, khiến Yêu tộc không còn bị Vu tộc bắt nạt, tôn hắn làm Hoàng cũng không sao.

Nếu không cứ tiếp tục là một đống cát rời, ai biết ngày nào đó Vu tộc có báo thù không.

Bị giết là mất tất cả.

Nhìn hàng trăm đại yêu, ý của Bạch Trạch rất rõ ràng.

Dù sao ta, Bạch Trạch, nguyện ý thần phục Tiêu Vân, tôn Tiêu Vân làm Yêu Hoàng, xem các ngươi có nguyện ý không.

Nguyện ý thì cùng ta đi Thái Dương Tinh, không nguyện ý thì tan đi, đừng lãng phí thời gian của ta.

Yêu tộc có chuyện gì cũng đừng kéo ta vào, ta muốn sống thêm vài năm, không muốn bị Thập Nhị Tổ Vu đánh chết, hoặc bị Bàn Cổ Chân Thân một búa bổ chết.

"Chúng ta không có dị nghị!

Mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của đạo hữu!" Hàng trăm đại

yêu thì thầm một trận, sau đó biểu thị không có ý kiến.

Ngay cả một số đại yêu có dã tâm lúc này cũng ngoan ngoãn vô cùng.

Sau trận chiến giữa Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, những đại yêu kiêu ngạo, bất tuân này đều đã sợ hãi.

"Như vậy rất tốt.

Chúng ta còn thiếu một vị đạo hữu chí đồng đạo hợp.

Các vị chờ bần đạo đi Bất Chu Sơn mời Phục Hy đạo hữu xuất sơn, rồi cùng đến Thái Dương Tinh." Hàng trăm đại yêu đều ngoan ngoãn phối hợp, thật không dễ dàng.

Bạch Trạch trong lòng kích động, không chừng thật sự có thể lay động Tiêu Vân.

Nhân cơ hội lôi kéo Phục Hy, kéo hắn vào trận doanh Yêu tộc.

Nữ Oa là Thánh nhân tương lai, dù không quản chuyện của Yêu tộc, nhưng có chút chống lưng, cũng có thể khiến Vu tộc và các Thánh nhân khác có chút kiêng dè.

Bạch Trạch tính toán rất kỹ lưỡng.

Sau đó ông một mình đến Bất Chu Sơn mời Phục Hy xuất sơn, không dẫn theo các đại yêu khác vì sợ gây chú ý của Vu tộc.

Bây giờ Vu tộc hận chết đám đại yêu của Yêu tộc, nếu họ chạy đến Bất Chu Sơn, Vu tộc tuyệt đối sẽ nổi điên.

Một mình thì không vấn đề gì.

Bạch Trạch cũng không tham gia trận đại chiến trước đó, Vu tộc sẽ không ghi hận.

Từ đó có thể thấy, ở một số phương diện Vu tộc rất đáng yêu.

Ít nhất là chuyện ghi thù, sẽ không tùy tiện liên lụy đến người không liên quan.

Ai đánh ta, ta sẽ đánh người đó.

Còn người không liên quan, chỉ cần không tham gia vào, ai mà quản?

"Ồ?

Hàng trăm đại yêu nguyện ý tôn xưng Tiêu Vân làm Yêu Hoàng?" Bạch Trạch đến, Phục Hy tiếp đãi Bạch Trạch bị lời nói của ông làm cho giật mình.

Mấy đại yêu này bình thường không phải là ai cũng không phục sao?

Lúc này lại ngoan ngoãn đến lạ, đều thống nhất ý kiến nguyện ý tôn xưng Tiêu Vân làm Yêu Hoàng.

Không có một ai gây sự.

Bạch Trạch cười lắc đầu không giải thích, tin rằng Phục Hy đều có thể đoán ra.

"Đạo hữu, không bằng chúng ta cùng nhau dẫn dắt đám đại yêu này, đến Thái Dương Tinh, có được không?" "....." Phục Hy do dự, Bạch Trạch đang mời hắn đứng về một phe.

Bản thân là người của Yêu tộc, mặc dù không hài lòng với tác phong của không ít Yêu tộc, nhưng chuyện của Yêu tộc, Phục Hy vẫn quan tâm, nếu không cũng sẽ không sớm qua lại thân thiết với Tiêu Vân.

Đối với lời mời của Bạch Trạch, Phục Hy cân nhắc được mất, nhìn thoáng qua nơi Nữ Oa bế quan, thấy Nữ Oa không có ý kiến, liền gật đầu.

“Nếu vậy, xin đạo hữu chờ một lát, bần đạo từ biệt tiểu muội xong, sẽ cùng đến Thái Dương Tinh.” Nữ Oa chắc chắn biết chuyện xảy ra bên ngoài, nhưng Phục Hy cảm thấy nên nói một tiếng.

Chương 43

Mặc dù chuyện của Yêu tộc là một vòng xoáy khổng lồ, một hố sâu không đáy, nhưng thân là hiền giả của Yêu tộc, Phục Hy nguyện ý đứng về phe Yêu tộc.

"Huynh trưởng đã lựa chọn, vậy thì cứ đi, không cần lo lắng cho tiểu muội.

Chỉ hy vọng huynh trưởng đừng hối hận." Vòng xoáy lớn này, Nữ Oa không muốn Phục Hy tham gia vào, nhưng Phục Hy có suy nghĩ của mình, Nữ Oa cũng sẽ không can thiệp.

Thực ra nguyên nhân căn bản khiến Phục Hy đứng về phe Yêu tộc là vì Nữ Oa sau này là Thánh nhân thiên định.

Đợi Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, Phục Hy cứ đi theo bên cạnh Nữ Oa, thì ra thể thống gì?

Truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ có vô số người bàn tán về Phục Hy.

Dựa vào muội muội để ra oai.

Lời nói này bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chấp nhận, Phục Hy cũng vậy.

Nữ Oa thành Thánh, hắn sẽ thật lòng vui mừng cho muội muội, nhưng dựa dẫm vào muội muội?

Tuyệt đối không được!

Đây là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm của Phục Hy.

Nếu trở thành quan hệ trên dưới thì thôi, nếu không có quan hệ như vậy, sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Vì vậy Phục Hy nguyện ý đứng về phía Yêu tộc, cố gắng không

liên lụy đến thân phận của Nữ Oa.

"Tốt, nếu đã như vậy, ngu huynh đi đây, tiểu muội đừng lo lắng cho huynh trưởng." Phục Hy ha ha cười một tiếng, chút lo ngại cuối cùng trong lòng cũng tan biến, cười nói cùng Bạch Trạch rời đi.

Trong mật thất, Nữ Oa thở dài.

Vấn đề giữa hai tộc Vu Yêu hiện tại là một vòng xoáy lớn, ai bước vào cũng có thể gặp xui xẻo.

Nhưng Phục Hy nguyện ý, Nữ Oa cũng không có cách nào.

Việc Phục Hy đứng về phe nào đã thành định cục.

Không thể thay đổi.

Nữ Oa bế quan lâu ngày tìm kiếm cơ duyên chứng đạo mà không có động tĩnh gì, cảm thấy trong lòng phiền muộn, bèn lựa chọn xuất quan, rời khỏi đạo trường, tránh các bộ lạc Vu tộc dưới chân Bất Chu Sơn, tiến vào Hồng Hoang.

Lúc này Nữ Oa cũng không muốn có liên quan hay mâu thuẫn gì với Vu tộc.

Nữ Oa tiến vào Hồng Hoang.

Bạch Trạch mời được Phục Hy xong, cùng hàng trăm đại yêu xuất phát, tiến vào hư không, đến Thái Dương Tinh, cung nghênh Yêu Hoàng Tiêu Vân xuất sơn.

Trên Thái Dương Tinh, trong mật thất, Tiêu Vân đang cố gắng tam thi hợp nhất.

So với trảm thi, tam thi hợp nhất dễ dàng hơn nhiều.

Tiêu Vân đã tìm ra một số manh mối, kết hợp với một phần nội dung Hồng Quân giảng đạo, cảm thấy tam thi hợp nhất sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Đối với Tiêu Vân, đây không nghi ngờ gì là một tin tốt.

Chỉ cần tam thi hợp nhất, không bao lâu sau, Tiêu Vân có thể tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành một trong những người mạnh nhất, cảnh giới cao nhất của Hồng Hoang hiện tại.

Trừ Hồng Quân ra, nhìn khắp Hồng Hoang hàng tỷ tỷ sinh linh, ngay cả những đệ tử của Thánh nhân như Tam Thanh cũng sẽ bị bỏ lại rất xa.

"Chúng ta, các đại yêu, nguyện bái Tiêu Vân làm Yêu Hoàng, khẩn cầu Yêu Hoàng xuất sơn, thống lĩnh Yêu tộc của ta." Ngoài Thái Dương Tinh, hàng trăm đại yêu của Yêu tộc tụ tập, làm Tây Vương Mẫu giật mình, không biết đám Yêu tộc này đang làm gì.

Không đợi Tây Vương Mẫu nhắc nhở Tiêu Vân đang bế quan, không gặp người, kết quả đám đại yêu này quỳ lạy trong hư không, hướng về Thái Dương Tinh, tôn xưng Tiêu Vân làm Yêu Hoàng, khẩn cầu xuất sơn thống lĩnh Yêu tộc Hồng Hoang.

Đang đùa sao?

Bất ngờ trở thành Yêu Hoàng?

Tây Vương Mẫu cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, không biết có nên thông báo cho Tiêu Vân không.

Hoặc có lẽ căn bản không cần, động tĩnh lớn như vậy, Tiêu Vân không biết cũng khó.

"Tam thi hợp nhất, tự ngã, thiện thi, ác thi thực ra cũng là một lần luân hồi, ba thứ hợp nhất sẽ có thể....." Trong mật thất, Tiêu Vân nỗ lực tham ngộ, tu hành, kết quả bên ngoài đột nhiên xuất hiện một đám người giọng to, âm thanh vang dội, bao trùm cả Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh.

Trên Thái Âm Tinh, chị em Thường Hi và Hi Hòa ngây như phỗng.

Hàng trăm đại yêu tôn xưng Tiêu Vân làm Yêu Hoàng, khẩn cầu xuất sơn thống lĩnh Yêu tộc.

Phải nói, thành ý thật sự quá đủ.

E rằng người bình thường tuyệt đối không thể từ chối, thống lĩnh Yêu tộc, điều kiện hấp dẫn biết bao.

Hai chị em mắt đẹp mở to, đều nhìn về phía Thái Dương Tinh, không biết Tiêu Vân sẽ có phản ứng gì, có đáp lại hay không.

Trong tam hoa trên đỉnh đầu, tam thi đang từ từ dung hợp.

Nhưng hàng trăm đại yêu hét một tiếng, Tiêu Vân cảm thấy tam hoa chấn động, bất ngờ một luồng khí vận thiên địa đáng sợ giáng xuống người.

Tam thi vốn có chút chống cự đột nhiên hợp nhất, càng khiến Tiêu Vân ngây người hơn là, mấy tầng cấm chế khó luyện hóa còn lại của Hỗn Độn Chung đột nhiên bị phá vỡ.

"Đang!!!" Hỗn Độn Chung bay lên, bay một vòng quanh Tiêu Vân, có vẻ có chút vui mừng.

Sau vô số năm nỗ lực, Tiêu Vân cuối cùng đã khống chế hoàn toàn chí bảo.

"Ầm!!!" Trong cơ thể Tiêu Vân dường như có thứ gì đó bị phá vỡ, khiến cảnh giới vừa đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ đột nhiên lại tăng vọt lên cảnh giới đỉnh phong.

Toàn bộ Thái Dương Tinh vì Tiêu Vân đột phá cảnh giới, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn, nổ tung, hình thành một con Tam Túc Kim Ô đáng sợ lơ lửng trong hư không, lạnh lùng nhìn hàng trăm đại yêu đang quỳ lạy trong hư không.

Dọa cho hàng trăm đại yêu vội vàng cúi đầu, để tỏ lòng kính ý.

Ngay cả Thường Hi và Hi Hòa trên Thái Âm Tinh cũng không kìm được mà cúi đầu về phía Thái Dương Tinh.

Nơi sâu thẳm của Hỗn Độn xa xôi, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Thái Dương Tinh.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay sáng lên.

Hồng Quân nhìn một lúc lâu, lại nhắm mắt lại, phảng phất như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Chỉ là khóe miệng Hồng Quân xuất hiện một nụ cười nhạt rồi nhanh chóng biến mất.

Tiêu Vân đã nhập lượng kiếp, dù là chủ động hay bị động.

Đã vào rồi, nếu đã vào, không có cách nào thoát ra.

Yêu tộc cần một vị hoàng đế đủ để trấn áp đám đại yêu, thống lĩnh vô số Yêu tộc.

Hàng trăm đại yêu tự tay dâng tôn vị lên, tương đương với việc Thiên Đạo đã công nhận!

Còn việc Tiêu Vân không tự nguyện, bị ép buộc, ý chí của Thiên Đạo không quan tâm.

Tôn vị Yêu Hoàng được xác lập, khí vận Yêu tộc, khí vận thiên địa Hồng Hoang giáng xuống, gia trì lên người Tiêu Vân.

Vì vậy tam thi đang dung hợp của Tiêu Vân trực tiếp hợp thành một, thuận lợi đến mức khó tin.

Mấy đạo cấm chế chưa luyện hóa của Hỗn Độn Chung cũng lập tức bị phá vỡ toàn bộ.

Ngay cả Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Tiêu Vân vốn không để ý đến, không luyện hóa dung hợp, cũng trong khoảnh khắc dung hợp

với Tiêu Vân hơn một nửa.

Ta biết ta không nhìn lầm người!

Thiên địa dị tượng trên Thái Dương Tinh cho thấy Tiêu Vân lại mạnh lên.

Thiên địa dị tượng khiến vô số Thái Dương Chân Hỏa tự chủ hình thành một tôn Tam Túc Kim Ô, khí tức đáng sợ bao trùm khắp hư không xung quanh.

Điều khiến hàng trăm đại yêu kinh hãi là, khí tức của Tam Túc Kim Ô không hề yếu hơn Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ.

Các đại yêu khác sợ đến đầu cũng không dám ngẩng lên, trong lòng thầm tôn Tiêu Vân làm Yêu Hoàng.

Bạch Trạch và Phục Hy thì kích động, không nhìn lầm người.

Tiêu Vân có tướng vương giả, tư chất đế vương, là Yêu Hoàng của Yêu tộc, là kẻ thống trị của Yêu tộc.

Bây giờ Yêu Hoàng đã lên ngôi, hai người làm sao không vui mừng?

Dù sao mọi thứ đều đã buộc vào con thuyền lớn của Yêu Hoàng, nên gọi là hàng không mẫu hạm.

"Cung thỉnh Yêu Hoàng!!" "Cung thỉnh Yêu Hoàng!!" Hàng trăm đại yêu dưới sự dẫn dắt của Phục Hy và Bạch Trạch, hét lên từng tiếng, phảng phất như hàng trăm vạn máy phát lại đang lặp đi lặp lại một câu nói, khiến âm thanh ngày càng lớn, ngày càng đều, ngày càng thành tâm, thậm chí lan ra cả Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, một nhóm người có thực lực mạnh nhất kinh ngạc nhìn hư không, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cung thỉnh Yêu Hoàng?

Yêu tộc đang làm trò gì vậy.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta đã làm gì?

Trên người bất ngờ bị buộc vào khí vận của Yêu tộc, khí vận thiên địa khổng lồ gia trì vào người, khiến tam thi vốn cần thời gian dài mới có thể dung hợp trực tiếp hợp nhất, cấm chế của Hỗn Độn Chung được luyện hóa toàn bộ, Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể vốn không để ý đến đã dung hợp hơn một nửa.

Một khắc đó, đầu óc Tiêu Vân trống rỗng.

Ta là ai?

Ta đã làm gì?

Tại sao khí vận của cả Yêu tộc đột nhiên buộc vào người ta, Tiêu Vân?

Tại sao một lượng lớn khí vận thiên địa lại giáng xuống người ta, Tiêu Vân?

Thực lực đã đột phá, nhưng trong đầu Tiêu Vân đầy dấu hỏi.

Trong đầu toàn là ba câu hỏi của linh hồn: Ta là ai, ta đang ở đâu, ta đã làm gì!

Hồi lâu sau, Tiêu Vân mới hoàn hồn, ý thức khôi phục lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, bên ngoài Thái Dương Tinh là hàng trăm Đại Yêu đang cung thỉnh Yêu Hoàng, Tiêu Vân hít ngược một hơi khí lạnh, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già xa ba mét!

Khốn kiếp, một đám vương bát đản, xem chuyện tốt mà các ngươi

làm đi?

Ta mẹ nó đâu có làm gì đâu!!

Khí vận Yêu tộc vì sao lại buộc chặt với ta rồi?

Còn có thiên địa khí vận, chuyện gì thế này?

Yêu Hoàng quy vị...

Ta mẹ nó giết chết các ngươi!!!

Tiêu Vân nổ tung, trực tiếp tức điên, tâm thái suýt chút nữa trực tiếp sụp đổ.

Chương 44

Yêu Hoàng sẽ xuất sơn sao?

Hàng trăm Đại Yêu dường như không biết mệt mỏi, hô hào tham bái hết lần này đến lần khác.

Bỗng nhiên, Tam Túc Kim Ô do Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ mở miệng: "Cút!!

Cấp lão tử toàn bộ cút hết!!

Nếu không ta ném vào bên trong Thái Dương Tinh, để Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt nguyên thần một cái Nguyên hội!!

Toàn bộ cút cho ta!!!" Tiêu Vân nổ, trực tiếp chửi ầm lên.

Khốn kiếp a!!!

Cái này gọi là chuyện gì, hàng trăm Đại Yêu ngạnh sinh sinh đem tôn vị Yêu Hoàng tống xuống dưới mông Tiêu Vân ta, dẫn đến Yêu Hoàng quy vị, Yêu tộc khí vận trói định, thiên địa khí vận gia trì.

Cạn lời nhất là Thiên Đạo ý chí lại nhận nhưng rồi.

Biến số thiên địa xuất hiện cự biến lại quy chính rồi.

Ta đi đại gia nhà ngươi!!! "Ách..." Bên ngoài Thái Dương Tinh, hàng trăm Đại Yêu đều ngơ ngác, bao gồm cả Phục Hy và Bạch Trạch.

Ai cũng không ngờ Tiêu Vân sẽ trực tiếp chửi ầm lên, còn chuẩn bị đem bọn hắn ném vào bên trong Thái Dương Tinh, để Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt nguyên thần một cái Nguyên hội thời gian, đó chính là mười mấy vạn năm a.

Tuyệt đối sống không bằng chết, hận không thể dùng một con dao

tự chém chết mình cho xong. "Cút, toàn bộ cho lão tử cút!!

Nếu không ta giết chết các ngươi!!

Khốn kiếp, dao của lão tử đâu, đao của ta đâu, ta muốn chém chết đám vương bát đản này!" Tâm thái đều suýt chút nữa nổ tung, Tiêu Vân mắng có chút nói năng lộn xộn.

Hàng trăm Đại Yêu nhìn ta, ta nhìn ngươi, vẻ mặt mờ mịt. "Chúng ta hay là lui trước đi." Bạch Trạch và Phục Hy cảm giác bất ổn, Tiêu Vân hiển nhiên đang tức giận, tựa hồ việc hàng trăm Đại Yêu tề tụ Thái Dương Tinh đã dẫn đến chuyện không tốt phát sinh.

Cho nên Tiêu Vân tức giận, phẫn nộ!

Nghe những lời chửi mắng nói năng lộn xộn kia là biết rồi.

Lúc này lui trước là hơn, nếu không Tiêu Vân thật sự sẽ đem bọn hắn cấm cố tại Thái Dương Tinh thiêu đốt nguyên thần mười mấy vạn năm.

Lão thiên, thế thì sẽ chết người đấy. "Rút!!

Yêu Hoàng quy vị, Yêu tộc khí vận đã ổn định, chúng ta chớ chọc giận Yêu Hoàng nữa." Trong tình huống này Tiêu Vân chạy không thoát, Bạch Trạch và Phục Hy am hiểu thôi diễn đều nhìn ra được, cho nên lựa chọn trực tiếp rút lui. "Rút!!!" Phục Hy và Bạch Trạch rút lui, những Đại Yêu khác bị Tiêu Vân dọa đến không dám động đậy cũng nhao nhao đi theo rút lui.

Rất nhanh bên ngoài Thái Dương Tinh an tĩnh lại, phảng phất như hàng trăm Đại Yêu đều chưa từng tới.

Duy chỉ có tâm Tiêu Vân là không có cách nào bình tĩnh.

Rời đi hư không, sau khi về tới Hồng Hoang, rất nhiều Đại Yêu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. "Thật đáng sợ, ngô cảm giác con

Tam Túc Kim Ô mà Yêu Hoàng ngưng tụ, không hề yếu hơn Bàn Cổ Chân Thân của Vu tộc." "Ai, chỉ sợ chúng ta chọc giận Yêu Hoàng, cũng không biết Yêu Hoàng có ghi thù hay không." "Hi vọng là không..." Hàng trăm Đại Yêu tề tề nhìn về phía Bạch Trạch, dù sao chủ ý là do Bạch Trạch nói ra, lúc này nên lấy ra một cái thuyết pháp, ổn định lòng người, đừng để mọi người đều lo sợ bất an, thật không tự tại.

Nhìn hàng trăm Đại Yêu lòng người bàng hoàng, Bạch Trạch cạn lời: "Các vị cứ về trước chờ đợi tin tức đi, chúng ta tùy thời chuẩn bị cung nghênh Yêu Hoàng buông xuống, trong thời gian này ngàn vạn lần đừng xung đột với người Vu tộc, cũng đừng không có việc gì chạy đến xung quanh bộ lạc Vu tộc mà nhảy nhót." Bây giờ hết thảy đều đã trở thành định cục, việc có thể làm duy nhất là chờ đợi tin tức, xem Tiêu Vân lúc nào tiếp nhận cái hiện thực này, sau đó đến thống soái Yêu tộc, làm một vị Yêu Hoàng chân chính.

Trong thời gian này, Yêu tộc tốt nhất nên thành thật một chút, ngàn vạn lần không nên mâu thuẫn cùng Vu tộc mới tốt.

Bạch Trạch sợ có Đại Yêu nào không biết sống chết đi gây sự, đến lúc đó liên lụy mọi người, liên lụy những người khác.

Cũng may trải qua một trận chiến cùng Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu đều đang bận rộn tu hành tại Bàn Cổ Thần Điện để tăng cường thực lực, khôi phục thực lực, không có thời gian quản chuyện Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu không xuất hiện, người Vu tộc bên dưới cũng sẽ an định một chút, chỉ cần Yêu tộc an định một điểm, đừng thừa dịp Thập Nhị Tổ Vu không có mặt mà tiếp tục công đánh bộ lạc Vu tộc là được.

Tiêu Vân sớm muộn gì cũng sẽ rời đi Thái Dương Tinh, tiến vào Hồng Hoang thống soái, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà

thôi, trong thời gian này chỉ cần an phận một chút, trên cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề lớn. "Đạo hữu yên tâm, chúng ta nhất định về động phủ ngốc, tuyệt đối không đi tìm Vu tộc gây phiền toái." "..." Kháo!

Đều lúc nào rồi, còn tìm Vu tộc gây phiền toái?

Người ta không tìm mình gây phiền toái là đã không tệ rồi!

Bạch Trạch liếc mắt, nhưng vẫn nhịn xuống, lắc lắc cây quạt trong tay, nói: "Trong thời gian chờ Yêu Hoàng buông xuống, xin các vị năng an phận thủ thường, chớ có lại làm ra chuyện khiêu khích gây sự, nếu không một khắc Yêu Hoàng buông xuống kia, ai cũng không dễ ăn nói." "Chư vị, giải tán đi." Người trong Yêu tộc đa phần là hạng người kiệt ngạo bất tuần, không cảnh cáo, không gõ một cái, căn bản sẽ không để trong lòng.

Không còn cách nào, hiện tại mọi người tôn Tiêu Vân làm Yêu Hoàng, hết thảy trở thành định cục, còn tiếp tục làm loạn, Tiêu Vân cường đại bọn hắn đã thấy rồi, chờ ngày nào đó Tiêu Vân nghĩ thông suốt, tiến vào Hồng Hoang thống soái Yêu tộc, đến lúc đó xem bọn hắn giao phó như thế nào.

Làm không tốt Vu tộc chưa báo thù, Tiêu Vân đã giết chết bọn hắn trước.

Không bị gõ và cảnh cáo, trời mới biết những Đại Yêu này não bị co giật sau đó sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì. "Lão gia..." "Đừng để ý đến ta, ta muốn yên tĩnh, ngươi đi bế quan tu luyện đi." Tiêu Vân uống một ngụm linh tửu, phất phất tay, để Tây Vương Mẫu đừng quấy rầy, nên đi tu luyện thì tu luyện. "Vâng." Lần này chơi lớn rồi, lọt hố rồi.

Bị hố đi vào.

Người ngồi trong nhà, hố từ trên trời rơi xuống a.

Trước đó còn tính toán nên đối phó những Thánh Nhân kia thế nào, nên nhằm vào những Thánh Nhân không hợp thế nào, hiện tại được rồi, hết thảy kế hoạch đều uổng phí, cần lật đổ làm lại!!!

Hố cha a!!!

Đám vương bát đản này, lão tử sớm muộn gì cũng chém bọn chúng trước.

Một đám Đại Yêu quả thực đưa tới cho hắn một cái đại kinh hỉ, kết quả lại là kinh hỉ vừa kinh vừa hỉ.

Kinh đến mức Tiêu Vân thiên lôi cuồn cuộn, hỉ đến mức Tiêu Vân hận không thể xách đao đem đám Đại Yêu kia chém sạch.

Cuối cùng vẫn đi vòng về nguyên điểm.

Cũng may cục thế Hồng Hoang không có gian nan như vậy, đối với Yêu tộc mà nói cũng không có không thân thiện như vậy, chỉ cần Tiêu Vân không học theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ai cũng không có biện pháp bắt bẻ hắn.

Chí ít Yêu tộc... sẽ xuống dốc, nhưng sẽ không diệt vong.

Muốn Yêu tộc diệt vong, ai cũng làm không được, trừ phi tất cả thảo mộc, huyết nhục sinh linh toàn bộ biến mất, nếu không Yêu tộc sẽ không tiêu vong.

Nhân tộc khí vận cường đại, lâu dài, Yêu tộc cũng giống như thế, nhưng phải xem người lãnh đạo có hiểu được kinh doanh cùng tính toán hay không.

Liếc mắt nhìn Hồng Mông Tử Khí đang không ngừng dung hợp trong cơ thể, Tiêu Vân nhịn không được phun ra một chữ: "Đù!!!" Mẹ nó, Hồng Mông Tử Khí của người khác cần người sở hữu đi luyện

hóa, đi dung hợp, ta Tiêu Vân cái gì cũng không làm, nó lại đang tự dung hợp rồi?

Có muốn hố cha như vậy hay không!!!

Thiên Đạo ý chí rõ ràng là đang thúc giục Tiêu Vân, nhanh một chút đi làm Yêu Hoàng, nhanh một chút đi chứng đạo, đừng ở trên Thái Dương Tinh mà cứ ì ra mãi.

Sự tình phát sinh trong hư không, Nữ Oa không được biết, lúc này nàng đang bước đi không mục đích trên đại địa Hồng Hoang.

Từ Bất Chu Sơn xuất phát, Nữ Oa không có dừng bước lại, dấu chân đạp khắp các nơi tại Hồng Hoang.

Đi suốt một đường, Nữ Oa phát hiện ra một số vấn đề trước mắt của Hồng Hoang.

Tuy rằng Hồng Hoang xưng là vạn tộc, nhưng trừ Vu tộc và Yêu tộc ra, các chủng tộc khác đều lui tránh ba xá, ẩn nấp đi, sợ không cẩn thận trêu chọc Vu tộc và Yêu tộc, dẫn đến chủng tộc thảm tao diệt tộc.

Vu tộc căn bản không chọc nổi, trước mắt Hồng Hoang không ai dám đi trêu chọc.

Còn về Yêu tộc, không cần nói cái khác, nhìn xem số lượng Yêu tộc là biết rồi, có thể hù chết người.

Cả đại địa Hồng Hoang, mỗi cái địa phương đều có thân ảnh Yêu tộc, có thể thấy được số lượng Yêu tộc bàng đại cỡ nào.

Hơn nữa Yêu tộc trước mắt không dám đi trêu chọc Vu tộc, nhưng chủng tộc khác để cho người Yêu tộc khó chịu, thử xem bọn hắn có dám giết chết hay không.

Như thế Hồng Hoang vạn tộc tự nhiên sẽ ẩn nấp, miễn cho rước

lấy phiền toái.

Hồng Hoang vạn tộc lui tránh, lo lắng gây chuyện thị phi dẫn đến liên lụy chủng tộc, không còn cách nào khác, chỉ là những chủng tộc này lui tránh, cộng thêm nhân khẩu không nhiều, hình thành cho người ta một loại giả tượng Hồng Hoang chỉ có hai tộc Vu Yêu.

Nữ Oa chính là chú ý tới điểm này mới dừng bước lại.

Suốt một đường, ngoại trừ người Vu tộc và người Yêu tộc, rất khó nhìn thấy người các chủng tộc khác đi lại trong Hồng Hoang.

Có chút không thể tin nổi, nhưng tình huống này thật sự đã phát sinh. "Haizz ~~ Hồng Hoang chủng tộc xem ra cũng có chút đơn điệu." Không biết vì sao, Nữ Oa thở dài một hơi.

Tuy rằng nàng là người Yêu tộc, nhưng lúc này Nữ Oa có chút đồng tình với người các chủng tộc khác, nếu Hồng Hoang lại xuất hiện thêm mấy cái chủng tộc số lượng tương đối nhiều thì tốt biết bao, như thế Hồng Hoang cũng sẽ càng thêm náo nhiệt.

Trong đầu mới hiện lên ý nghĩ như vậy, Nữ Oa bỗng nhiên cả người đều cứng đờ, uyển như bị sét đánh trúng vậy.

Trong cõi u minh, Nữ Oa cảm thấy giống như đã tìm được con đường chứng đạo.

Nữ Oa không thích tranh đấu, cho nên đi theo Tạo Hóa Chi Đạo, mắt thấy Hồng Hoang vạn tộc lui tránh, dẫn đến Hồng Hoang chủng tộc đơn điệu, mất đi sắc thái, vậy vì sao nàng không chế tạo một số chủng tộc ra chứ?

Trong đầu xuất hiện những ý nghĩ này, Nữ Oa ngồi xổm người xuống, từ dưới đất đào ra một ít bùn đất, nặn lên.

Chỉ là lúc nặn, Nữ Oa theo bản năng tham chiếu Tiên Thiên Đạo Thể mà nặn.

Người đời sau đều nói, vì sao những chủng tộc loạn thất bát tao kia sau khi hóa hình bộ dáng đều giống Nhân tộc, chẳng lẽ là tham chiếu Nhân tộc?

Không phải vậy, Nhân tộc mới là bởi vì cái hình thái này mà bị chế tạo ra.

Người hóa hình đầu tiên tại Hồng Hoang là Bàn Cổ, bản thể Bàn Cổ mang bộ dáng Tiên Thiên Đạo Thể.

Từ sau khi Bàn Cổ chém giết ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, khai thiên tích địa, lấy thân hóa vạn vật, vô số sinh linh trong Hồng Hoang chỉ cần có thể hóa hình, hình thái đều sẽ tham chiếu Bàn Cổ.

Nữ Oa muốn chế tạo sinh linh, theo bản năng dùng cái bộ dáng này để nặn.

Không bao lâu sau, một cái người bùn nhỏ đáng yêu xuất hiện trong tay Nữ Oa, đáng tiếc người bùn sẽ không động, Nữ Oa đành phải phun ra một ngụm khí dung nhập trong đó, người bùn nhỏ rất nhanh liền động, biến thành một con người, chỉ là làm cho Nữ Oa thất vọng là người này không có thần trí.

Phảng phất giống như một cái xác không hồn, không tính là sinh linh chân chính.

Nữ Oa đành phải buông xuống người bùn, tiếp tục nếm thử, lần này đem một bộ phận tinh huyết của bản thân dung nhập trong đó, người bùn trở nên càng thêm tươi sống, chỉ là vẫn như cũ không có thần trí đáng nói, hơn nữa thần trí không bao lâu liền sụp đổ, hiển nhiên thân thể gánh không được Hồng Hoang thiên địa uy áp nên tán loạn. "Sai ở đâu rồi?" Nữ Oa biết đây là cơ duyên chứng đạo của mình, quan hệ đến việc có thể chứng đạo thành Thánh hay không, nhưng vì sao tạo ra sinh linh lại không có thần trí, gánh không được thiên địa uy áp đây?

Nếu như không có thần trí, gánh không được thiên địa uy áp, căn bản không tính là sinh linh chân chính.

Nữ Oa lập tức có chút nóng nảy, khổ khổ minh tư, nếm thử hết lần này tới lần khác, nhưng mỗi một lần đạt được kết quả đều giống nhau.

Điều này làm cho Nữ Oa ý thức được cần một ít bùn đất đặc thù mới được, nhưng thứ này đi nơi nào tìm?

Có bùn đất thích hợp rồi, vậy làm sao giải quyết vấn đề sinh linh tạo ra không có thần trí đây? "Lão sư nãi là Thánh Nhân, hoặc là sẽ có biện pháp." Nghĩ một hồi, Nữ Oa trực tiếp rời đi Hồng Hoang, xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, tiến về Tử Tiêu Cung hướng Hồng Quân cầu giáo.

Tử Tiêu Cung từ sau khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc, vẫn luôn đại môn đóng chặt, thường xuyên sẽ có một số người đứng xa xa quan sát, đáng tiếc những người này mỗi một lần đều thất vọng mà về.

Chương 45

Hồng Quân Tử Tiêu Cung luôn luôn đóng chặt cửa lớn, Nữ Oa cũng không biết Hồng Quân có thể gặp mình hay không, có thể vì mình giải khai nghi hoặc trong lòng hay không.

Lúc này Nữ Oa không sợ Tam Thập Tam Ngoại Thiên chi trung Thiên Địa Huyền Hỏa cùng Hỗn Độn Chi Khí, một đường lấy tốc độ nhanh nhất xuyên qua.

Có hi vọng!!!

Thật vất vả xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, đến bên ngoài Tử Tiêu Cung, Nữ Oa nhìn thấy đại môn mở ra, không khỏi đại hỉ, vội vàng đi lên. "Sư tỷ!!" Ngoài cửa Hạo Thiên cùng Dao Trì vẫn như cũ là bộ dáng đồng tử, thấy Nữ Oa đến, vội vàng hành lễ.

Đáng tiếc Nữ Oa nào có thời gian đi chú ý bọn họ?

Nàng rảo bước tiến vào Tử Tiêu Cung, nhìn cũng không nhìn hai người một cái.

Dao Trì ném cho Hạo Thiên một cái ánh mắt bất đắc dĩ, khóe miệng Hạo Thiên giật giật mấy cái, trong lòng bốc lên một trận nộ hỏa, lại không dám bộc phát ra chỉ có thể nín nhịn.

Thân là tiểu đồng tử bên cạnh Hồng Quân, vẫn luôn đi theo Hồng Quân tu hành thì lại như thế nào, tùy thời được Hồng Quân chỉ điểm một chút thì đã làm sao?

Hồng Hoang to lớn, người khác có lẽ sẽ cho bọn hắn một chút mặt mũi, nhưng đám người Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngay cả nhìn thẳng cũng sẽ không nhìn bọn hắn thêm một cái.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đoan tọa trên cao đài, Nữ Oa vội

vàng đi đến vị trí của mình triều Hồng Quân thi lễ một cái: "Lão sư, Nữ Oa khổ tu nhiều năm, tiến vào Hồng Hoang hành tẩu, tìm cầu chứng đạo cơ duyên, bây giờ chứng đạo cơ duyên đã minh ngộ, nhưng cố tình cuối cùng lại xuất hiện vấn đề.

Xin lão sư vì đệ tử giải hoặc, vì sao những sinh linh kia được chế tạo ra lại không có thần trí, vô pháp thừa nhận Hồng Hoang thiên địa uy áp, dù cho gia nhập nguyên khí cùng tinh huyết của đệ tử cũng sẽ sụp đổ." Hồng Quân mở mắt nhìn Nữ Oa một cái, nói: "Những sinh linh không bằng thảo mộc kia làm sao có thể có được thần trí?

Làm sao có thể kháng trụ thiên địa uy áp?" Ngay cả thảo mộc cũng không bằng?

Nữ Oa ta tạo hóa chi đạo kém cỏi như vậy sao?

Nghe Hồng Quân nói như vậy, Nữ Oa lập tức có chút nhụt chí, cũng có chút nóng nảy.

Lúc này, nàng bỗng nhiên nghĩ đến mình dùng chỉ là bùn đất bình thường mà thôi, nếu tìm được bùn đất thích hợp, chẳng phải đại biểu có thể tạo ra sinh linh chân chính, sau đó hình thành một cái chủng tộc đặc thù?

Nữ Oa cảm giác nhịp tim của mình đều nhanh lỡ nửa nhịp, theo bản năng nhìn về phía Hồng Quân, đáng tiếc Hồng Quân không có mở miệng nữa, chỉ xa xa nhìn hư không một cái, nhắm mắt lại, trong tay phất trần vung lên, Nữ Oa bị tống xuất Tử Tiêu Cung. "..." Đệ tử còn có nghi vấn chưa hỏi thăm mà.

Bị đưa ra ngoài, Nữ Oa ngẩn người tại chỗ, Lão sư rốt cuộc là có ý gì?

Nhìn về nơi xa trong hư không?

Nữ Oa hướng về phương hướng Hồng Quân sở nhìn ngắm nhìn,

ngoài cửa Dao Trì nói: "Sư tỷ có thể là nhìn về Thái Dương Tinh kia?" "Thái Dương Tinh?" Nữ Oa cúi đầu nhìn Dao Trì, không rõ Dao Trì vì sao lại nói đang nhìn Thái Dương Tinh.

Dao Trì dùng tay nhỏ chỉ phương hướng vừa rồi Hồng Quân nhìn xa xăm, giải thích: "Từ chỗ này độn nhập hư không, liền có thể nhìn thẳng Thái Dương Tinh, chỉ tiếc chúng ta thực lực quá yếu, không thể trực tiếp nhìn thấu, nếu sư tỷ chứng đạo thành Thánh, hoặc là có thể thử xem." Mặc kệ là ở vị trí nào tại Hồng Hoang, Thái Dương Tinh đều ở trong hư không, chỉ cần biết vị trí, đều có thể nhìn sang, chỉ là người bình thường không thể nhìn xa như vậy.

Trừ phi trở thành Thánh Nhân.

Thánh Nhân cũng có chuyện không làm được, Phong Thần lượng kiếp về sau là minh chứng tốt nhất.

Bởi vì Hồng Hoang bị đánh vỡ, Hồng Quân cấm chỉ Thánh Nhân xuất hiện tại bên trong Hồng Hoang, chỉ có thể lưu tại đạo trường khai tịch trong hỗn độn, đến lúc đó lại không có thủ pháp thông tri đặc thù.

Trong Hồng Hoang phát sinh đại sự gì, Thánh Nhân tại trong hỗn độn cũng không được biết, trừ phi là loại đại sự đủ để ảnh hưởng khí vận giáo phái nhà mình, Thánh Nhân mới có thể trước tiên chú ý, dù sao quan hệ đến vấn đề khí vận bản thân, không thể qua loa.

Lão sư đang nhìn Thái Dương Tinh, cũng chính là nói thứ ta cần đang ở trên Thái Dương Tinh. "Nữ Oa tạ sư muội chỉ điểm." Nữ Oa không có lại xem nhẹ Dao Trì, ngược lại cao hứng nói cám ơn, sau đó độn nhập bên trong Tam Thập Tam Ngoại Thiên, hướng về Thái Dương Tinh bay đi. "Phiền toái..." Nữ Oa bỗng nhiên nghĩ đến, đồ vật ở Thái Dương Tinh, chẳng khác nào ở trong tay Tiêu Vân, muốn từ trong tay Tiêu Vân lấy đồ vật mình cần, tựa hồ rất khó!!!

Tiêu Vân chỉ sợ nhất định phải đưa ra điều kiện đáng sợ.

Thậm chí có khả năng là phong hoa tuyết nguyệt a.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa kìm lòng không được rùng mình một cái.

Hẳn là không thể nào đâu, Tiêu Vân nếu là hạng người cầm dao kề cổ kia, Tây Vương Mẫu một tiểu thị nữ có thể chạy thoát được sao?

Thế nhưng Tây Vương Mẫu bị Tiêu Vân bắt đi làm thị nữ nhiều năm rồi, vẫn là hoàn bích chi thân, từ đó có thể nhìn ra được, Tiêu Vân không phải người làm loạn.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Là Tiêu Vân chướng mắt Tây Vương Mẫu, hay là bởi vì cố ý nói lời như vậy.

Nếu như đến lúc đó Tiêu Vân thật sự nói lời như vậy, muốn nàng cùng kết làm đạo lữ, vậy phải làm sao?

Cứ như vậy, Nữ Oa một đường suy nghĩ miên man đi đến Thái Dương Tinh. "Tiểu ngạo kiều?" Đang uống rượu giải sầu ăn thịt rồng, Tiêu Vân chú ý tới có người đến Thái Dương Tinh, ngẩng đầu nhìn lên, là Nữ Oa. "Xem ra thời gian Nữ Oa cầu ta Tiêu Vân đã đến rồi, ta nên đưa ra yêu cầu gì đây?" Tiêu Vân đưa tay sờ sờ cằm.

Bên ngoài Thái Dương Tinh, nội tâm Nữ Oa thấp thỏm, nhưng cái gì nên đối mặt thì phải đối mặt, mặc kệ Tiêu Vân có đưa ra điều kiện khó có thể tiếp thu hay không, đều cần tiên kiến Tiêu Vân một mặt, như thế mới có thể cùng đối phương cò kè mặc cả. "Nữ Oa bái kiến đạo hữu, mong đạo hữu hiện thân gặp mặt." "Vào đi." Bên ngoài Thái Dương Tinh, hừng hực Thái Dương Chân Hỏa tách ra một cánh cửa, Nữ Oa hít sâu một hơi bay vào.

Tiêu Vân đang ngồi dưới tàng cây Phù Tang, đối với Nữ Oa nói: "Ngồi." Chờ Nữ Oa sau khi ngồi xuống, Tiêu Vân mới nhìn nàng, mở

miệng: "Đạo hữu không ở Bất Chu Sơn tu hành, lại đến bần đạo Thái Dương Tinh, không biết là vì chuyện gì a?" Biết rõ còn cố hỏi!

Nữ Oa ngồi ở trên ghế, điều chỉnh suy nghĩ, nói: "Không dối gạt đạo hữu, bần đạo dĩ nhiên tại trong Hồng Hoang ngộ được cơ duyên chứng đạo kia." "A, chúc mừng, chúc mừng." Tiêu Vân ngoài cười nhưng trong không cười hướng Nữ Oa chúc một câu, còn về thành ý, giống như một đinh điểm đều không có, thậm chí cảm xúc không gợn sóng, phảng phất Nữ Oa nói là Hồng Hoang có một ổ yêu tể tử đản sinh, chứ không phải ngộ được chứng đạo cơ duyên chờ đại sự.

Đổi thành ai cũng khó có thể giữ vững bình tĩnh, nhưng Tiêu Vân lại căn bản không thèm để ý.

Làm cho Nữ Oa đã chuẩn bị không ít lời thoại có chút choáng váng, cái gì vậy?

Đạo hữu, kịch bản không nên viết như thế, như vậy ngươi làm ta rất khó cùng ngươi giao lưu!!

Tiêu Vân nếu cảm thấy giật mình, sau đó hỏi thăm cái gọi là chứng đạo cơ duyên, Nữ Oa mới có thể nhân cơ hội tiếp lời, sau đó đem mục đích của mình nói ra, hi vọng Tiêu Vân có thể đem thứ quan hệ đến chứng đạo kia cho nàng.

Nhưng Tiêu Vân không lạnh không nhạt một câu chúc mừng, trực tiếp cho Nữ Oa một ký muộn chùy, chùy đến mức Nữ Oa á khẩu không trả lời được.

Chúc xong, Tiêu Vân cũng không nói chuyện nữa, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, cứ như vậy nhìn Nữ Oa, giống như đang thưởng thức nàng.

Nhìn đến mức Nữ Oa toàn thân không được tự nhiên, đổi thành người khác dám nhìn chằm chằm như vậy, Nữ Oa tuyệt đối muốn

hắn đẹp mặt.

Nhưng người nhìn chằm chằm lại là Tiêu Vân, Nữ Oa căn bản bắt Tiêu Vân không có biện pháp, đánh thì đánh không lại, nói lại không nói lại, về phần mắng chửi người thì càng đừng nhắc tới.

Dám mở miệng, tuyệt đối sẽ bị Tiêu Vân mắng đến máu chó đầy đầu, hoài nghi nhân sinh, huống chi Tiêu Vân cũng không sợ cái gọi là thân phận đệ tử Thánh Nhân.

Giống cực kỳ một con nhím sắt, làm cho người ta không chỗ hạ miệng.

Đã ngươi không nói, vậy ta cũng không hỏi, vừa vặn tâm tình không tốt, nhìn xem mỹ nữ, chuyển đổi tâm tình cũng là không tệ.

Không thể không nói, kiếp trước những cái gọi là minh tinh, cái gọi là hot girl, cùng nữ nhân như Nữ Oa so sánh thì căn bản không có cách nào so, không có việc gì nhìn xem mỹ nữ cũng không tệ. "..." Thật muốn đem tròng mắt của ngươi móc ra!!!

Một khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa từ từ đen lại, không còn kiên nhẫn cùng Tiêu Vân chu toàn, nghiêm túc nói: "Đạo hữu, bần đạo đi Tử Tiêu Cung, lão sư nói bần đạo chứng đạo sở nhu chi vật, đang ở trên tay đạo hữu, mong đạo hữu có thể giao cho bần đạo, bần đạo định sẽ không quên đại ân của đạo hữu." "Là cái này?" Tiêu Vân lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Nữ Oa cảm giác trái tim đều sắp nhảy ra ngoài, chính là thứ này!!!

Nếu không phải khắc chế được, nếu không phải thực lực không bằng Tiêu Vân, đoán chừng Nữ Oa đều muốn lao lên cướp đoạt.

Nữ Oa hai mắt nhìn chằm chằm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng, trên một khuôn mặt trực tiếp đều viết hai chữ "muốn lấy", trong mắt Tiêu Vân hiện lên một tia cười xấu xa, đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng ném

lên, sau đó tiếp được, lại ném, lại tiếp được, làm cho một trái tim của Nữ Oa đi theo hốt lên hốt xuống, sợ Tiêu Vân đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng làm hỏng. "Đạo hữu nếu có điều kiện, cứ việc đề, chỉ cần Nữ Oa có thể làm được, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt." Đồ vật không dễ cầm, đại nhân tình này chú định muốn thiếu, Nữ Oa bất đắc dĩ, quan hệ đến chứng đạo, nhân tình này phải lớn bao nhiêu? "Nói sớm đi, bần đạo còn tưởng rằng đạo hữu muốn lấy không đâu, giật cả mình." Tiêu Vân ha ha cười một tiếng: "Kỳ thật bần đạo cũng không có yêu cầu gì quá lớn, chỉ là bần đạo đối với đạo hữu nhất kiến khuynh tâm, cho nên..." Quả nhiên là như vậy!!!

Nữ Oa sắp tức điên rồi, vội vàng lắc đầu quả quyết cự tuyệt nói: "Không được!!

Việc này không có thương lượng." Thà rằng thiếu một cái đại nhân tình, cũng không muốn cùng Tiêu Vân kết thành đạo lữ, Nữ Oa căn bản không có ý nghĩ về phương diện này, chỉ muốn chứng đạo thành Thánh, thành tựu Thánh Nhân chí tôn, từ đây nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt.

Đạo lữ cái quỷ gì?

Nữ Oa mới không cần.

Phản ứng của Nữ Oa nằm trong dự liệu của Tiêu Vân, lập tức sầm mặt lại, khó chịu nói: "Đã như vậy, thế thì không có gì để bàn nữa, đi thong thả không tiễn!!" "Đạo hữu!!

Bần đạo có thể..." Nữ Oa lời còn chưa nói hết, liền bị Tiêu Vân ném ra khỏi Thái Dương Tinh, tiến vào trong hư không, lăng lăng nhìn Thái Dương Tinh bị Thái Dương Chân Hỏa bao vây, tâm muốn chửi mẹ nó đều có.

Tiêu Vân ngươi có cần phải như vậy hay không!!

Lão nương có lực hấp dẫn lớn như vậy sao?

Đạo lữ, đạo lữ, quả thực không thể nói lý.

Trong hư không, Nữ Oa tức đến mặt đều đỏ lên, gấp đến độ xoay quanh.

Tiêu Vân không buông tay, Nữ Oa làm sao chứng đạo?

Giản trực là gắt gao bóp lấy mệnh mạch của nàng. "Xùy, tìm cái cớ cự tuyệt mà thôi, tưởng thật sao?

Hồng Hoang không có nữ nhân à?

Ta phi yếu Nữ Oa ngươi không thể sao?

Không tự tin quá trớn rồi." Bên trong Thái Dương Tinh, Tiêu Vân bĩu môi, đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng thu lại, dù sao hắn không vội, một chút cũng không vội.

Thật sự! "Ta Tiêu Vân còn chưa chứng đạo đâu?

Cho ngươi cái rắm!!

Đều cho ta nằm đó đi, chờ ngày nào tâm tình tốt rồi tính." Một đầu ngón tay đem Nữ Oa búng ra khỏi Thái Dương Tinh, tâm tình Tiêu Vân lập tức tốt đẹp, không thể không nói, Nữ Oa chính là không giống bình thường, chậc chậc, một ngón tay búng đi cảm giác rất khác biệt. "Ta đắc ý cười ~~~" Hát vang điệu hát dân gian, Tiêu Vân về mật thất tiếp tục bế quan đi.

Còn về Nữ Oa, mời về đi, không đi cũng được, tùy tiện ngốc ở đó, dù sao hư không lại không phải nhà ta, ngươi thích ngốc bao lâu thì ngốc bấy lâu, cùng ta không quan hệ.

Tiêu Vân chuẩn bị đem cảnh giới củng cố một chút.

Còn về việc chọc tức Nữ Oa...

Ai thèm để ý?

Thích sao thì sao, mỹ nữ thì giỏi lắm a?

Đồ vật là của ta Tiêu Vân, muốn cho thì cho?

Ta Tiêu Vân cần nhân tình của Nữ Oa ngươi?

Giữ lại cho người khác là tốt rồi.

Phiền toái!!

Rõ ràng ngộ được chứng đạo cơ duyên, nhưng cố tình không thể chứng đạo, thiếu khuyết đồ vật chứng đạo cần thiết, cố tình vật kia lại ở trong tay kẻ khó chơi nhất là Tiêu Vân.

Tiêu Vân muốn Nữ Oa con người nàng, không cho người, chứng đạo sở nhu đồ vật liền không cho!!!

Nữ Oa nằm mơ cũng không nghĩ đến Tiêu Vân lật mặt liền lật mặt, không nói hai lời, một ngón tay đem nàng búng ra ngoài, khốn kiếp còn dùng ngón giữa đối với nàng, khẳng định là dụng ý không tốt.

Tức chết cá nhân!!!

Chương 46

Dùng ngón giữa đối với nàng cũng Thôi, đem một đầu ngón tay búng ra cũng thôi, về sau bất luận Nữ Oa ở ngoài Thái Dương Tinh nói cái gì, Tiêu Vân đều không đáp lý.

Đen một khuôn mặt về Hồng Hoang về đạo trường, lúc này Nữ Oa hận không thể đem Tiêu Vân lột da tróc thịt, đồng thời cũng vì thực lực cường đại của Tiêu Vân mà cảm thấy khiếp sợ, không có dùng pháp bảo, cứ như vậy một đầu ngón tay đem nàng búng ra ngoài, nửa điểm phản ứng năng lực đều không có, liền bay ra ngoài Thái Dương Tinh.

Tuy rằng không có Đạo Tổ đáng sợ như vậy, nhưng đối với Nữ Oa lúc này mà nói, vẫn như cũ là tồn tại khủng bố.

Điều này làm cho Nữ Oa càng thêm cấp thiết muốn chứng đạo, nhưng càng như vậy, tâm lý Nữ Oa càng phiền toái. "Tiểu muội..." Thấy Nữ Oa trở về, Phục Hy đưa tay đang muốn chào hỏi, lại thấy Nữ Oa tức giận, lập tức đem lời còn lại đều nuốt trở về, yên lặng rót một chút nước đưa cho Nữ Oa.

Cảm thấy lúc này Nữ Oa cần uống chút nước tỉnh táo lại.

Hung hăng uống mấy ngụm linh thủy, Nữ Oa khí thế hung hăng hỏi: "Huynh trưởng, chẳng lẽ tìm kiếm đạo lữ thật quan trọng đến vậy sao?" "Hả???" Phục Hy đầy đầu dấu chấm hỏi: "Cái này, nhìn tình huống đi, đối với có người mà nói rất quan trọng, đối với có người mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao." Phục Hy thuộc về loại tồn tại căn bản không cần đạo lữ. "Tiểu muội nói là Yêu Hoàng?" Tuy rằng Nữ Oa nói không đầu không đuôi, nhưng Phục Hy mới phỏng đoán ra một ít đồ vật.

Nữ Oa nhíu mày, nói: "Yêu Hoàng?

Tiêu Vân?" "Chính là như thế." Phục Hy cười đem chuyện hàng trăm Đại Yêu tề tụ bên ngoài Thái Dương Tinh, dẫn đến Tiêu Vân không giải thích được ngồi vững tôn vị Yêu Hoàng, bị Thiên Đạo ý chí tán thành kể lại một lần.

Phục Hy đứng đội Yêu tộc, Yêu tộc có thống trị giả, cứ việc vị thống trị giả này hiện tại mặc kệ tình huống Yêu tộc, không cao hứng, nhưng đây cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi, Tiêu Vân tổng sẽ lựa chọn xuất sơn, trừ phi hắn cũng muốn đi theo xui xẻo. "..." Phục Hy cười được, nhưng thịt trên mặt Nữ Oa lại nhịn không được giật mấy cái, vô lực nhìn Phục Hy, nói: "Ý tứ của huynh trưởng là Tiêu Vân tìm kiếm đạo lữ là chuyện đã chú định?" "Tự nhiên là như thế." Phục Hy gật gật đầu, một bộ vi huynh rất hiểu biểu tình: "Tuy Yêu Hoàng trước mắt vẫn như cũ ở trên Thái Dương Tinh, nhưng xuất sơn là chuyện sớm hay muộn, thân là Yêu tộc chí tôn, không có Yêu Hậu tọa trấn, làm sao có thể được?

Yêu Hậu cũng không phải người bình thường có thể đảm nhiệm." "..." Nhưng tìm Yêu Hậu cũng đừng kéo lấy ta a!!

Nữ Oa đều sắp tức phát khóc. "Huynh trưởng có biết tiểu muội đã ngộ được cơ duyên chứng đạo kia." "Không tệ, không tệ." Phục Hy gật gật đầu, sau đó phản ứng lại, kinh hỉ vạn phần, kém chút từ trên bồ đoàn nhảy dựng lên: "Lời ấy là thật?" Mặt không thay đổi nhìn huynh trưởng nhà mình, Nữ Oa nói: "Thế nhưng vật chứng đạo cần thiết kia lại ở trên tay Tiêu Vân, hắn muốn để tiểu muội trở thành Yêu tộc Yêu Hậu, nếu không sẽ không đem đồ vật giao cho tiểu muội dùng để chứng đạo." "...

Khụ khụ!!" Phục Hy suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, tay giơ lên vội vàng buông xuống, trợn mắt há hốc mồm nhìn

qua Nữ Oa, tốt một hồi mới yếu ớt mở miệng: "Sau đó tiểu muội cự tuyệt?" Phục Hy quá hiểu rõ Nữ Oa, Nữ Oa căn bản không có ý nghĩ về phương diện này.

Thêm nữa làm huynh trưởng cũng không tiện trộn lẫn, cho nên vẫn luôn giả bộ như không nhìn thấy.

Không ngờ lại nháo thành bộ dạng này.

Không làm nữ nhân của ta thì không cho ngươi chứng đạo, Tiêu Vân một tay này chơi quả thực quá lưu manh. "Tự nhiên cự tuyệt, sau đó bị tên Tiêu Vân kia một ngón tay búng ra khỏi Thái Dương Tinh..." "..." Lão đại nhà ta coi trọng muội ta, ta nên làm gì đây?

Phục Hy có chút choáng váng.

Đứng tại góc độ Yêu tộc mà xem, tự nhiên hi vọng thân là Yêu Hoàng Tiêu Vân, có thể tìm một cái Yêu Hậu thực lực cường đại, Nữ Oa là thiên định Thánh Nhân, còn có ai so với nàng càng mạnh hơn?

Nhưng đứng tại góc độ ca ca mà xem, sự tình làm cho người ta đau đầu rồi.

Thậm chí muốn đối với Tiêu Vân mắng: "Cái tên khốn kiếp này!!" Có bản lĩnh hướng về phía ta, đừng khi dễ muội muội ta, bất quá nhớ tới Nữ Oa còn cường đại hơn mình mà còn bị Tiêu Vân một ngón tay búng ra, Phục Hy lập tức bóp tắt cái ý niệm này, Tiêu Vân đánh hắn, phút mốt là xong chuyện.

Chọc không nổi, chọc không nổi! "Cái này...

Ha ha ha, cái này, vi huynh..." Phục Hy nói nửa ngày, cũng không nói ra cái nguyên cớ.

Cảm giác hai bên đều không lấy lòng.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đối với Nữ Oa nói: "Tiểu muội, hay là trước

tỉnh táo một trận, chờ mọi người đều tỉnh táo lại, vi huynh cùng ngươi tiến về Thái Dương Tinh một chuyến?" "Chỉ có thể như thế." Nữ Oa thở dài một hơi, cũng không muốn làm cho Phục Hy khó xử, tự thân tiến về chỗ ở của mình, lưu lại Phục Hy một mình ở trong điện, biểu tình biến hóa kia kêu là một cái đặc sắc.

Lão Tử kẹt lại, từ sau khi đem Ác Thi cuối cùng trảm khứ liền kẹt lại, một năm lại một năm trôi qua, bất luận nỗ lực thế nào, Tam Thi trước sau không có cách nào hợp nhất.

So với hắn càng thảm hơn là Nguyên Thủy và Thông Thiên, hai người đều không có biện pháp đem tự ngã trảm khứ, vẫn luôn kẹt tại nơi đó, động đậy không được.

Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng giống như thế, thật vất vả trảm khứ Thiện Thi và Ác Thi, lại bị tự ngã kẹt lại.

Hồng Mông Tử Khí triệt để dung hợp, nhưng làm cho người ta buồn bực là, chứng đạo cơ duyên vẫn luôn không có xuất hiện, quả thực có thể gấp chết người.

Bất đắc dĩ nhất phải kể đến Hồng Vân vẫn luôn ngoan ngoãn trốn ở bên trong Ngũ Trang Quán.

Tên này sắp bị tức chết, nỗ lực vô số năm, thực lực không có nửa điểm tiến bộ, tựa hồ bị Hồng Mông Tử Khí kẹt lại, Hồng Mông Tử Khí đâu, không có thể luyện hóa dung hợp nửa phần!!

Điều này làm cho Hồng Vân không khỏi hoài nghi bản thân có phải quá kém cỏi rồi hay không, không xứng với Hồng Mông Tử Khí, nếu không vì sao lại xuất hiện tình huống bực này chứ?

Hồng Vân tức đến mức gần như phát điên, cũng may bị Trấn Nguyên Tử khuyên bảo, ngoan ngoãn trở về tiếp tục bế quan tu luyện, nỗ lực luyện hóa Hồng Mông Tử Khí.

Cự ly Tam Thanh cùng Thập Nhị Tổ Vu một trận chiến, đã qua đi nhiều năm, trong lúc đó Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đều không hiện thân Hồng Hoang, đều đang bế quan tu hành, Hồng Hoang cũng không có đại sự phát sinh, trừ việc Yêu tộc hàng trăm Đại Yêu tôn Tiêu Vân làm Yêu Hoàng ra, thì hầu như sóng yên biển lặng.

Tiêu Vân trở thành Yêu Hoàng, cái tin tức này vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, nhưng làm mọi người không nghĩ tới chính là, Tiêu Vân vẫn là bộ dạng cũ, không có nửa điểm ý tứ đáp lý Yêu tộc, vẫn luôn tại trên Thái Dương Tinh bế quan tu luyện.

Yêu tộc thì đang kẹp chặt cái đuôi sống qua ngày, không dám trêu chọc Vu tộc. "Đại huynh nhưng đã ngộ được cơ duyên chứng đạo kia?" Tam Thanh ngồi tại Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đều kỳ vọng nhìn Lão Tử xuất quan muộn nhất, hi vọng Lão Tử có thể ngộ được chứng đạo cơ duyên, sau đó tốt chỉ điểm một hai.

Dù sao Lão Tử thực lực mạnh hơn, ngộ được chứng đạo cơ duyên cũng là bình thường.

Đáng tiếc hai người chú định phải thất vọng. "Chưa từng." Lão Tử khẽ lắc đầu: "Cũng không biết Nữ Oa sư muội, cùng Tây Phương hai vị kia tình huống như thế nào." Nằm mơ cũng muốn chứng đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn gục xuống bả vai: "Không biết, đoán chừng tình huống cùng chúng ta không sai biệt lắm, Tây Phương hai người không rõ ràng, còn về Nữ Oa sư muội, nhiều năm trước từng đi một chuyến Tử Tiêu Cung, hoặc là có chỗ thu hoạch." Nữ Oa đi Tử Tiêu Cung, bị người chú ý cũng không kỳ quái, sau đó tin tức truyền ra, còn về Nữ Oa đi Tử Tiêu Cung cần làm chuyện gì, ai cũng không rõ ràng.

Tam Thanh cũng không dám mạo muội chạy đến Tử Tiêu Cung đi tìm Hồng Quân hỏi thăm.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Thông Thiên hai mắt tỏa sáng, nói: "Đã như vậy, huynh đệ ba người chúng ta sao không tiến về Bất Chu Sơn kia, cùng Nữ Oa sư muội luận đạo một phen?" Lấy thân phận sư huynh muội đi luận đạo, không tật xấu chứ?

Thuận tiện hỏi thăm chứng đạo cơ duyên, cũng không tật xấu chứ?

Lời vừa nói ra, Lão Tử và Nguyên Thủy đều pha vui vẻ động, cứ việc cảm thấy bản thân khẳng định tiên phong chứng đạo, sẽ không bị Nữ Oa và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thưởng tiên, nhưng loại sự tình này ai dám cam đoan sẽ không phát sinh đây?

Vạn nhất Nữ Oa thật sự ngộ được chứng đạo cơ duyên trước rồi thì làm sao?

Nếu không Nữ Oa vì sao lại tiến về Tử Tiêu Cung kia?

Nếu như Nữ Oa không đi Tử Tiêu Cung, Tam Thanh sẽ không nghĩ nhiều, cố tình Nữ Oa lại đi, việc này đáng giá suy tư.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một bộ dạng ngo ngoe muốn động, Lão Tử suy nghĩ một chút, nói: "Đã như vậy, huynh đệ ba người chúng ta liền đi Bất Chu Sơn kia một chuyến, chỉ là vi huynh hi vọng các ngươi chớ có cùng Vu tộc kia xung đột." Trước khi chứng đạo, Lão Tử không muốn lại hòa Vu tộc có mâu thuẫn, sự tình lần trước quả thực mất mặt chết người.

Đánh định chủ ý, ý kiến thống nhất, Tam Thanh lập tức thu thập một phen, mang lên một điểm lễ vật nhỏ, dặn dò đồng tử trông coi sơn môn, sau đó rời đi Côn Luân Sơn, tiến đến Bất Chu Sơn bái phỏng Nữ Oa.

Đối với việc Tam Thanh đến, Nữ Oa không cảm thấy ngoài ý muốn, quan hệ đến chứng đạo, ai cũng sẽ nóng vội.

Tam Thanh đánh lấy cờ hiệu luận đạo, nhưng luận đạo không bao lâu, liền quanh co lòng vòng bắt đầu hỏi thăm chuyện chứng đạo cơ duyên.

Nữ Oa không ngốc, biết mục đích ba người, lập tức cũng không giấu diếm: "Ba vị sư huynh, không dối gạt các ngươi, chứng đạo cơ duyên, tiểu muội xác thực đã ngộ được." "Lời ấy là thật?!" Bây giờ toàn bộ đều là tạo hình tiên gia lão gia gia, Tam Thanh trừng lớn hai mắt, kích động đến thân thể đều đứng lên, ba đôi, sáu con mắt đều nhìn chằm chằm Nữ Oa. "Là thật." Nữ Oa cười khổ: "Tiểu muội đoạn nhiên sẽ không lừa gạt ba vị sư huynh, cơ duyên chứng đạo kia, nhiều năm trước tiểu muội đã ngộ được, vì thế đặc ý đi Tử Tiêu Cung bái kiến lão sư, xin lão sư chỉ điểm sai lầm.

Đáng tiếc tiểu muội trước mắt cũng vô pháp chứng đạo." "Vì sao?" Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên đều cuống lên, Nữ Oa ngộ được chứng đạo cơ duyên không có biện pháp chứng đạo, vậy còn ta thì sao?

Đừng nói chứng đạo, ngay cả biên duyên chứng đạo cơ duyên đều chưa đụng tới đâu. "..." Nữ Oa trầm mặc một chút, đối với việc khó nói, có chút khó có thể mở miệng.

Nhưng càng như vậy, Tam Thanh càng nóng vội.

Bất đắc dĩ, Nữ Oa chỉ có thể thản bạch: "Tiểu muội chứng đạo sở nhu chi vật đang ở trên tay Yêu Hoàng Tiêu Vân, nhưng Tiêu Vân lại muốn kén chọn Yêu Hậu, tiểu muội không ứng, vì vậy bị một ngón tay búng ra ngoài, không cho tái kiến ta." Nhìn ra được Nữ Oa đối với ngón giữa kia của Tiêu Vân rất có ý kiến.

Một ngón tay kia, cả một đời có khả năng đều vô pháp quên được.

Kháo!!

Tam Thanh choáng váng.

Không dám tin tưởng Tiêu Vân muốn Nữ Oa trở thành nữ nhân của hắn, không nguyện ý liền không cho đồ vật, có cần phải loạn như vậy hay không?

Nguyên bản nội tâm nóng vội, Tam Thanh lập tức tỉnh táo lại.

Loại sự tình này bọn hắn nhưng không có biện pháp hỗ trợ, dính dáng đến đạo lữ, dính dáng đến vấn đề Yêu tộc Yêu Hậu, Tam Thanh không có tư cách phát ngôn, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể làm một cái công cụ nhân, người đứng xem. "Tiêu Vân thật là người chân tính tình." Sư huynh muội bốn người ngồi cùng một chỗ đều cạn lời, hồi lâu, Thông Thiên không khỏi đậu đen rau muống một câu.

Loại sự tình này, người ngoài thật không tiện xen vào.

Tam Thanh hết cách rồi, cùng Nữ Oa luận đạo mấy trăm năm sau, vội vàng kết thúc lần hội diện này, trở về Côn Luân Sơn, lựa chọn tự bế.

Nữ Oa khó xử, cũng khó đưa ra lựa chọn.

Lúc này nan đề phải đối mặt là, hoặc là đáp ứng Tiêu Vân, trở thành đạo lữ của hắn, trở thành Yêu tộc tôn quý Yêu Hậu ngày sau, sau đó chứng đạo thành Thánh, trở thành bất tử bất diệt Thánh Nhân.

Hoặc là tiếp tục cự tuyệt, sau đó bị một mực kẹt chết tại nơi đó.

Trừ phi Tiêu Vân gật đầu, nếu không đồ vật Nữ Oa tuyệt đối cầm không được, trước mắt Hồng Hoang to lớn, cũng chỉ có Hồng Quân có thể từ trong tay Tiêu Vân lấy đồ vật, quá trình cũng sẽ không thuận lợi.

Không có vật chứng đạo cần thiết, Nữ Oa chỉ có thể bị kẹt chết tại nơi đó, động đậy không được. "Tiểu muội, Yêu Hoàng xuất quan, phải chăng đã đưa ra quyết định?" Được Tây Vương Mẫu thông tri,

Phục Hy đem tin tức này báo cho Nữ Oa, còn về việc Nữ Oa lựa chọn thế nào, hắn không có biện pháp can thiệp.

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn đi Thái Dương Tinh cầu kiến Tiêu Vân, đáng tiếc Tiêu Vân ai cũng không gặp, trực tiếp bế quan mấy chục vạn năm, cho đến hôm nay mới xuất quan, Tây Vương Mẫu ngay lập tức thông tri Phục Hy.

Phục Hy đi nhiều lần, mỗi lần đều mang lên mấy con Yêu Long đặc ý đánh giết, số lần nhiều, Tây Vương Mẫu cũng ngại ngùng, chỉ có thể nói cho hắn biết, chờ Tiêu Vân xuất quan, cái thứ nhất thông tri hắn. "Huynh trưởng không cần lo lắng, tùy tiểu muội tiến về Thái Dương Tinh kia là được." Suy tư mấy chục vạn năm, Nữ Oa khẳng định đưa ra quyết định, đặc biệt là tại sau khi gặp qua Tam Thanh. "Được rồi." Phục Hy không tiện nói gì, mang theo Nữ Oa cùng nhau tiến về Thái Dương Tinh, lần này ngay cả thông báo đều không có, Thái Dương Tinh bên ngoài Thái Dương Chân Hỏa liền tách ra, hiển nhiên Tiêu Vân đang chờ bọn hắn.

Mấy chục vạn năm đi qua, Tiêu Vân khí tức trở nên càng thêm hư vô phiếu miểu, khiến Nữ Oa và Phục Hy căn bản nhìn không thấu, đại biểu Tiêu Vân thực lực đã đạt đến một cái tình trạng đáng sợ, không phải Phục Hy và Nữ Oa có thể thấy rõ. "Hai vị tùy ý." Để Tây Vương Mẫu tăng thêm chỗ ngồi và cái bàn, bày lên linh tửu thịt rồng, Tiêu Vân lầm lũi ăn.

Một lần bế quan mấy chục vạn năm, có chút thèm, đều nói Hồng Hoang thời gian không đáng tiền, quả nhiên là thế.

Trước mắt Tiêu Vân thực lực đã đạt đến Chuẩn Thánh cực hạn, hiện tại hắn tự tin có thể cùng Thánh Nhân đối kháng một hai, Thánh Nhân muốn giết hắn rất khó, trừ phi là cấp bậc như Hồng Quân.

Hồng Mông Tử Khí cũng triệt để cùng Tiêu Vân dung hợp, trên

thân Yêu tộc khí vận cùng thiên địa khí vận vẫn luôn ổn định.

Vu Yêu không có lại bộc phát đại chiến, Hồng Hoang thiên địa khí vận cũng ổn định.

Phục Hy nhìn qua Nữ Oa, Nữ Oa nhấp một ngụm linh tửu, tựa hồ đang cổ vũ cho mình, chuẩn bị tốt một hồi, mới cắn răng mở miệng, nói: "Yêu Hoàng, điều kiện của ngươi Nữ Oa có thể đáp ứng, nhưng hi vọng Yêu Hoàng tại sau khi cưới, sẽ không hạn chế Nữ Oa tự do, Nữ Oa cũng không muốn trở thành Yêu Hậu chỉ có thể tọa trấn Yêu tộc, mong Yêu Hoàng lý giải." Lựa chọn nói ra, ngay cả xưng hô đều thay đổi.

Chỉ là làm cho Nữ Oa thật vất vả mới hạ quyết tâm không nghĩ tới chính là, Tiêu Vân chớp chớp mắt, nói: "Cái gì Yêu Hoàng, Yêu Hậu, loạn thất bát tao, đạo hữu muốn Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng cần phải đem khí vận bản thân cùng Yêu tộc trói định, như thế bần đạo trực tiếp đem đồ vật cho ngươi." "..." Ta bị đùa giỡn sao?

Nữ Oa hô hấp biến trọng, sắc mặt từ từ đi theo thay đổi, nhìn qua đôi mắt đẹp của Tiêu Vân gần như có thể phun ra hỏa diễm.

Chú ý tới Nữ Oa biến hóa, Tiêu Vân không thèm để ý chút nào nở nụ cười: "Đừng trừng ta như vậy, tuy rằng xinh đẹp, nhưng ta sợ hãi." Lão nương muốn lật bàn!!!

Thật vất vả thuyết phục chính mình, hạ quyết tâm, làm đạo lữ của Tiêu Vân, trở thành Yêu Hậu của hắn, kết quả trở tay cho ta đến một màn này.

Phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt giết người kia của Nữ Oa, Tiêu Vân tiếp tục nói: "Mỹ nhân tuy tốt, nhưng bần đạo cũng không phải hạng người thích ép buộc người khác, ít nhất tại trên loại sự tình này không thích, đã để ngươi tiến vào Thái Dương Tinh, nói rõ bần đạo nãi là chân thành đang bàn bạc." "Đem khí vận bản thân cùng

Yêu tộc trói định, chứng đạo chi vật liền là của ngươi." Mỹ nữ ai không thích?

Nhưng trước mắt, nữ nhân quan trọng sao?

Tiêu Vân bị ép ngồi tại cái tôn vị Yêu Hoàng này, thực lực cũng không có biện pháp lại tăng lên, không ngừng tham ngộ không gian và thời gian pháp tắc, đỉnh đa cũng chỉ là Chuẩn Thánh mạnh đến đáng sợ, vẫn như cũ cùng Thánh Nhân có chênh lệch, vẫn như cũ không phải Thánh Nhân.

Đều lúc nào rồi, có thể làm sao bây giờ?

Chương 47

Chứng đạo thành Thánh!!

Trở thành Yêu Hoàng thì như thế nào, ta Tiêu Vân trở thành Yêu Hoàng, chẳng lẽ thật sự sẽ rơi vào kết cục giống Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất?

Nghĩ quá nhiều, Hồng Mông Tử Khí các ngươi có, ta cũng có, các ngươi có thể chứng đạo, ta cũng có thể chứng đạo, những Thánh Nhân các ngươi chứng đạo về sau lại thu sau sổ sách?

Không thể nào!!!

Đại gia vẫn như cũ là đại gia, ta Tiêu Vân vẫn như cũ có thể đánh các ngươi chạy đầy núi, đánh các ngươi đi đường vòng, đánh các ngươi không dám chọc ta. "Vì sao?" Nữ Oa phẫn nộ nói: "Nữ Oa vốn là người Yêu tộc, vì sao còn muốn đem khí vận bản thân cùng Yêu tộc khổn bảng?" Có khác biệt sao? "Ngươi hiện tại là người Yêu tộc, nhưng chứng đạo về sau thì sao?" Tiêu Vân nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Nếu không nguyện ý, bần đạo cũng không miễn cưỡng." Vì sao muốn đem khí vận của ta cùng Yêu tộc khổn bảng?

Nữ Oa nghĩ không thông, cũng đoán không thấu, dù sao sự tình chưa phát sinh, Nữ Oa cũng dự liệu không được.

Đều ngồi tại Yêu Hoàng tôn vị bên trên, Tiêu Vân khẳng định không thể giống như trước kia tiểu đả tiểu nháo, cần bắt đầu mưu đồ mới được.

Còn về việc có phải vẫn luôn đang tính kế người khác hay không, Tiêu Vân mới không thèm để ý.

Ta tốt rồi hết thảy đều tốt, ta Tiêu Vân không tốt, các ngươi cũng

đừng hòng tốt!!!

Lại một cái nan đề làm người ta khó có thể quyết định.

Cũng may không có để cho Nữ Oa bạo tẩu, đối với nàng không thích tranh đấu, không lập giáo phái, khí vận bản thân có cùng Yêu tộc khổn bảng tại cùng một chỗ hay không khác biệt không lớn.

Nữ Oa cũng không biết Nhân tộc khí vận chưa xuất thế đáng sợ cỡ nào.

Chỉ cần không tìm đường chết, không cùng Vu tộc đấu đến sơn cùng thủy tận, thiên băng địa liệt, khổn bảng Nhân tộc khí vận, ai có thể nại Tiêu Vân ta như thế nào. "Nhất ngôn vi định!!!" Trầm mặc suy tư Nữ Oa, cân nhắc được mất về sau, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Chỉ là khi Nữ Oa nói ra câu nói này, biến số lại tới, chỉ là biến động không nghiêm trọng như trước đó, không có làm loạn sáo, thuộc về phạm vi có thể tiếp nhận.

Tử Tiêu Cung bên trong Hồng Quân nhíu mày, có chút đau đầu, vì sao chuyện gì dính dáng tới Tiêu Vân đều sẽ trở nên phức tạp đây?

Thiên số biến tới biến lui, làm cho người ta nắm lấy không ra, dù cho cùng lấy thân hợp đạo, trở thành một bộ phận Thiên Đạo, Hồng Quân cũng có chút không thể làm gì.

Cũng may chỉ là thiên số biến động, hết thảy đều ở trong phạm vi có thể tiếp nhận, không có vượt rào, thoát ly Thiên Đạo ý chí và Đại Đạo ý chí quản khống khả năng, như thế Hồng Quân dứt khoát coi như không nhìn thấy. "Như thế, Cửu Thiên Tức Nhưỡng liền là của đạo hữu." Tiêu Vân cũng không có tiếp tục làm khó dễ Nữ Oa, sảng khoái đem đồ vật cho, chỉ là Nữ Oa thu Cửu Thiên Tức Nhưỡng về sau ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Hồ Lô Đằng và Càn Khôn Đỉnh không thả.

Tiêu Vân cảnh giác nói: "Đồ vật bần đạo có tác dụng lớn, không thể cho đạo hữu, còn về Càn Khôn Đỉnh càng không thể cho, bảo vật này nãi là tạo hóa bảo vật, có công hiệu Hậu Thiên phản Tiên Thiên, là trọng bảo." Tiêu Vân từ nơi nào lấy được nhiều đồ tốt như vậy?

Nữ Oa và Phục Hy chớ nói chi là hâm mộ cỡ nào. "Đạo hữu, vật này cùng bần đạo chứng đạo có quan hệ, mong đạo hữu có thể bỏ những thứ yêu thích." Nữ Oa vẫn như cũ muốn cái kia Hồ Lô Đằng: "Còn về Càn Khôn Đỉnh, hy vọng mượn dùng một phen, chờ sự thành về sau tức khắc trả lại." "Có thể, làm Yêu Hậu đi." Người khác tổng lừa dối ta Tiêu Vân làm Yêu Hoàng, hiện tại mục đích đạt được, đến phiên ta Tiêu Vân lừa dối Nữ Oa làm Yêu Hậu. "Khụ khụ!!" Phục Hy trong miệng linh tửu trực tiếp từ trong lỗ mũi phun tới, vội vàng xoay người sang chỗ khác, quẫn bách không chịu được.

Một bên Tây Vương Mẫu ngẩn ngơ, không khỏi cười. "Ngày sau nhất định sẽ trả lại!!!" Nữ Oa đen mặt đem đồ vật mượn đi, ngay lập tức rời đi Thái Dương Tinh, sợ nhịn không được thật sự bạo tẩu cùng Tiêu Vân liều mạng, hết lần này tới lần khác giày vò lão nương, không thấy thú vị sao? "Ha ha ha, đạo hữu đi thong thả." Tiêu Vân cười to không chỉ, tức giận đến Nữ Oa bước chân lảo đảo một cái, vội vàng rời đi, không dám ở lại Thái Dương Tinh ngốc lâu.

Phục Hy cũng không tiện lưu lại, cùng Tiêu Vân chào hỏi về sau, đi theo Nữ Oa cùng nhau rời đi.

Người nên đi đều đi, Tây Vương Mẫu thu dọn đồ đạc, do dự một chút, đi đến bên cạnh Tiêu Vân, đưa tay nhỏ giúp hắn xoa bóp bả vai, nhu thanh nói: "Lão gia, Nữ Oa đạo hữu chứng đạo thành Thánh, vậy lão gia tình cảnh có thể sẽ không ổn." Một cái Thánh Nhân xuất hiện, đại biểu các Thánh Nhân khác cũng nhanh thôi.

Tiêu Vân đều đem những thiên định Thánh Nhân này đắc tội một

lần, nếu đều thành Thánh, có thể thấy được, Tiêu Vân tuyệt đối sẽ bị nhằm vào.

Đừng nói các Thánh Nhân khác, có khả năng Nữ Oa sau khi chứng đạo đều sẽ quay lại giày vò Tiêu Vân mấy lần, dù sao tại trong tay Tiêu Vân ăn thiệt thòi quá nhiều.

Thật vất vả mới chứng đạo thành Thánh, xuất khẩu ác khí thuộc về hành vi bình thường, Tây Vương Mẫu lo lắng cái cục diện này xuất hiện.

Đến lúc đó cũng không dễ thu tràng, Nữ Oa không phải Thánh Nhân, nhưng sau khi chứng đạo Nữ Oa là Thánh Nhân, Tiêu Vân nên đối mặt như thế nào?

Nhất là nhớ tới Tiêu Vân ngày xưa cùng Nữ Oa ở giữa những chuyện kia, Tây Vương Mẫu biểu tình trở nên thập phần cổ quái.

Hi vọng Nữ Oa chứng đạo thành Thánh về sau, sẽ không cố ý làm khó dễ Tiêu Vân đi. "Không sao." Nữ Oa sẽ tìm phiền toái sao?

Đáp án là khẳng định, đừng đem Thánh Nhân nhìn đại khí như vậy, nhưng Tiêu Vân nếu sợ Nữ Oa tìm phiền toái, sẽ đem đồ vật cho nàng?

Chứng đạo thành Thánh thì như thế nào?

Lấy công đức chứng đạo, Nữ Oa thực lực, nói thật, Tiêu Vân một đinh điểm đều không coi trọng, nhìn xem Thánh Nhân tranh đấu là biết rồi, bất luận là Tam Thanh hay Tây Phương Nhị Thánh, có ai đem Nữ Oa để ở trong mắt?

Các loại tranh đấu, tranh tới tranh lui đều là Nữ Oa đang chịu thiệt.

Không thích tranh đấu là một chuyện, đây là Nữ Oa tính cách, nhưng không thích tranh đấu không có nghĩa là bị người khi dễ cũng không đánh trả, nói trắng ra là Nữ Oa tranh không lại là do thực lực

không được, phàm nhân còn biết tranh một hơi, huống chi là Thánh Nhân.

Nại hạ thực lực không bằng người, không có biện pháp cùng Tam Thanh tranh đấu, dù cho Tam Thanh phân gia, cũng không phải Nữ Oa có thể đối phó.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề càng không cần phải nói, tùy thời tùy khắc đều cùng nhau xuất hiện, hoàn toàn để Nữ Oa nửa điểm tỳ khí đều không có.

Lại nói, Nữ Oa nếu cảm thấy Tiêu Vân dễ bắt nạt, vậy bàn tính nhỏ đánh sai rồi.

Khí vận bản thân triệt để cùng Yêu tộc khổn bảng tại cùng một chỗ, Nữ Oa đoán không thấu Tiêu Vân vì sao lại đưa ra lựa chọn như vậy, nhưng Nữ Oa không có lựa chọn.

Mang theo Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng Hồ Lô Đằng, Càn Khôn Đỉnh, Nữ Oa tiến vào Hồng Hoang.

Trên Thái Dương Tinh, Tiêu Vân bàn tính một hồi, bóp tắt ý niệm đi xem Nữ Oa lấy công đức thành Thánh, ngay tại trên Thái Dương Tinh chờ Nữ Oa.

Chờ Nữ Oa chứng đạo thành Thánh minh bạch Nhân tộc khí vận quan trọng cỡ nào về sau, tuyệt đối muốn tức điên.

Ngô ~~ Trước tiên bố trí một chút, miễn cho nàng nữu đem Thái Dương Tinh đều cho nổ tung.

Hồng Hoang hơn phân nửa Nhân tộc khí vận đều ở trên thân Nữ Oa, Nhân tộc bất diệt, khí vận bất suy, những khí vận này đều khổn bảng tại trên thân Yêu tộc, Tiêu Vân nhịn không được cười.

Giày vò, tiếp tục giày vò, ta nhìn xem không nói lời nào.

Nhân tộc khí vận bị khổn bảng, ngay cả Tam Thanh và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tại lập giáo chứng đạo thành Thánh về sau đều muốn chửi má nó, hình ảnh kia khẳng định đặc sắc.

Sau khi tiến vào Hồng Hoang, Nữ Oa lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng cầu ông nội cáo nãi nãi, thật vất vả mới lấy được, đang muốn chuẩn bị động thủ, nhưng trước khi động thủ, Nữ Oa bỗng nhiên dừng một chút, đem Càn Khôn Đỉnh lấy ra, đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng ném vào luyện chế một phen, dung nhập bộ phận tinh huyết cùng tinh khí, lúc này mới đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng lấy ra, tiếp tục nặn người.

Vẫn như cũ là Tiên Thiên Đạo Thể bộ dáng, có kinh nghiệm, không bao lâu một cái người bùn nhỏ thành hình, trong lòng Nữ Oa có chút thấp thỏm bất an, sợ tiểu nhân hòa trước đó đồng dạng, không có thần trí, gánh không được Hồng Hoang thiên địa uy áp tán loạn.

Cũng may loại sự tình này cũng không có phát sinh.

Người bùn nhỏ sau khi nặn xong, Nữ Oa đối với người bùn phun ra một ngụm nguyên khí, sau đó người bùn nhỏ phảng phất sống lại đồng dạng, từ trên tay Nữ Oa nhảy xuống, thân thể không ngừng cao lớn, chừng trưởng thành tốt mấy trượng mới đình chỉ lại, cao hứng xông về phía Nữ Oa quỳ lạy, cao thanh hô hào: "Bái kiến Thánh Mẫu!!!" Nãi là Nữ Oa thân thủ tạo ra người, cộng thêm có dung nhập Nữ Oa tinh huyết cùng tinh khí, dùng nguyên khí thôi hóa, kêu Nữ Oa một tiếng Thánh Mẫu, không có bất kỳ cái gì vấn đề.

Tiên Thiên Đạo Thể, có được thần trí!

Nguyên thần thanh tịnh, không có chịu nửa điểm ô nhiễm!

Nữ Oa đại hỉ, không kịp chờ đợi tiếp tục nặn, từng cái từng cái người bùn nhỏ xuất hiện, toàn bộ đều biến thành người, quỳ trên mặt đất cao hô Thánh Mẫu, Nữ Oa thể nội Hồng Mông Tử Khí triệt để

cùng nàng tương dung, không phân ngươi ta.

Tâm đầu một trận khoát đạt.

Nữ Oa đưa tay, Hồ Lô Đằng một bên rơi vào trong tay nàng, Nữ Oa đem Tam Quang Thần Thủy ngày xưa lấy được đổ vào bên trong Càn Khôn Đỉnh, cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn lại dung hợp tại một chỗ, không ngừng quất, từng đoàn bùn không ngừng từ bên trong Càn Khôn Đỉnh bay ra, biến thành từng cái từng cái người bùn nhỏ, sau đó lớn lên, trở thành người chân chính.

Tiên thiên đệ nhất phê người tạo ra, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng nhóm người này ngoại trừ bộ dáng cùng Nhân tộc về sau tương tự, thân cao lại dị thường khôi ngô, hoặc là có quan hệ đến việc dung nhập Nữ Oa tinh huyết cùng tinh khí, những tinh huyết cùng tinh khí này sẽ theo thời gian trôi qua một đời so một đời suy yếu. "Đản sinh tiện là Tiên Thiên Đạo Thể, nguyên thần thuần tịnh, đã như vậy, các ngươi liền là Nhân tộc đi." Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh, hóa hình ngưng tụ Tiên Thiên Đạo Thể, liền xưng là Nhân, tạo ra những người này liền là Tiên Thiên Đạo Thể, như vậy dĩ nhân mệnh danh, vi Nhân tộc!!!

Chủng tộc mới đản sinh, trời sinh Tiên Thiên Đạo Thể, nguyên thần thuần tịnh. "Oanh long long!!!" Nữ Oa tạo nhân thành công, Thiên Đạo ý chí hưởng ứng, Hồng Hoang bầu trời một tiếng sấm rền, kinh đến tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời bị vô số thất thải tường vân bao phủ, một đạo Công Đức Chi Khí số lượng cực kỳ bàng đại từ trên trời giáng xuống, trong đó bộ phận lớn nhất rơi vào trên thân Nữ Oa, giác thiếu một phần rơi vào trên Càn Khôn Đỉnh, một điểm công đức cuối cùng tắc rơi vào trên Hồ Lô Đằng mà Nữ Oa dùng để tạo nhân.

Nữ Oa nhắm mắt lại, thật giống như Cửu Thiên Thánh Nữ, khí

tức không ngừng liên tục tăng lên, hai đạo nhân ảnh từ trong cơ thể nàng bay ra, một người thân mặc bạch y, một người thân mặc hắc y. "Ngô, kiến quá đạo hữu!" Nữ Oa Ác Thi và Thiện Thi, Nữ Oa vốn không thể trảm khứ, hiện tại lại dưới sự trợ giúp của công đức, Tam Thi toàn bộ trảm khứ, cũng nhanh chóng dung hợp, Tam Thi hợp nhất, đơn giản như vậy.

Chỉ tiếc Nữ Oa có thể nhanh chóng trảm khứ Ác Thi và Tự Ngã, sau đó Tam Thi hợp nhất, dựa vào đều là công đức.

Trảm thi, Tam Thi hợp nhất vẻn vẹn chỉ là một cái bắt đầu, Nữ Oa khí tức vẫn như cũ đang tiếp tục kéo lên, từng đạo Đại Đạo pháp tắc rơi xuống, vây quanh Nữ Oa quanh thân, bầu trời lôi minh không ngừng truyền ra, cả Hồng Hoang hạ xuống một trận linh vũ, đây là Thiên Đạo ý chí đối với Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, đối với Hồng Hoang sinh linh ngợi khen.

Đại Đạo pháp tắc dần dần dung nhập Nữ Oa thể nội, Nữ Oa khí tức tăng vọt đến một cái cảnh giới đáng sợ, vô số sinh linh không khỏi quỳ bái trên mặt đất. "Đạo hữu, thật là hảo kế!!!" Không biết qua bao lâu, khi Nữ Oa khí tức bình tức lại về sau, đón lấy không phải là vui sướng, mà là một bụng lửa giận.

Phẫn hận nhìn về phía Thái Dương Tinh, trong mắt Nữ Oa đều sắp phun ra lửa.

Trước khi chưa chứng đạo, cộng thêm thiên cơ hỗn loạn, Nữ Oa cả người đều là mơ mơ hồ hồ, nhưng hiện tại tạo nhân đạt được đại công đức, chứng đạo thành Thánh, đây là chuyện tốt, cả Nhân tộc khí vận đều ở trên thân Nữ Oa, nhưng tại trên Thái Dương Tinh, Nữ Oa đáp ứng đem tự thân khí vận cùng Yêu tộc khổn bảng.

Ngạnh sinh sinh đem mình trói tại trên chiếc thuyền lớn nát bấy của Yêu tộc.

Chứng đạo thành Thánh Nữ Oa, thừa dịp đạt được pháp tắc gia thân, có thể nhìn thấu một ít Nhân tộc cơ duyên, lập tức trực tiếp tức điên, người khác chứng đạo thành Thánh cười a a, Nữ Oa chứng đạo thành Thánh nháo đến một bụng lửa, sắp tức chết rồi.

Tiêu Vân, bần đạo cùng ngươi không xong!!!

Nữ Oa cảm giác tâm thống, đều đau đến sắp rỉ máu.

Không thể nghi ngờ, lần này thiệt thòi lớn, lỗ đến mức quần cộc đều sắp rớt.

Nhân tộc khí vận, Thánh Nhân chiếm cứ thiên địa khí vận, đều hòa Yêu tộc bảng tại cùng một chỗ, sau đó thì sao, Tiêu Vân nãi là hiện tại Yêu tộc Yêu Hoàng!!! "Thành công." Hồng Hoang động tĩnh không thể ảnh hưởng hư không thâm xử, tại trên Thái Dương Tinh Tiêu Vân không có cảm xúc gì quá lớn, chỉ cảm giác bỗng nhiên bị người nhìn chằm chằm, hòa với cảm giác bị Hồng Quân nhìn chằm chằm không sai biệt lắm.

Tuy rằng cảm xúc rất yếu, nhưng xác thực có thể phát hiện bị người nhìn chằm chằm.

Không thể nghi ngờ là Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, sau đó nhìn thấu bộ phận thiên cơ, trực tiếp tức đến giậm chân, hận không thể giết tới Thái Dương Tinh giết chết hắn. "Ha ha ha ha..." Trong Hồng Hoang, Nữ Oa tức đến giậm chân.

Trên Thái Dương Tinh, Tiêu Vân cười đến nước mắt đều sắp chảy ra.

Như thế nào?

Tiểu ngạo kiều, bảo ngươi cùng ta giày vò, sớm một chút thống khoái cho ta Tiêu Vân làm cái Yêu Hậu không phải được rồi, hiện tại bồi liễu phu nhân hựu chiết binh (mất cả chì lẫn chài), biết lợi hại

chưa.

Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, thế nhưng vô hình trung lại hung hăng đẩy Tiêu Vân một cái, bởi vì Nữ Oa tự thân khí vận hòa Yêu tộc khổn bảng, không khéo, Tiêu Vân lại là Yêu Hoàng, là Yêu Hoàng được Thiên Đạo ý chí tán thành, sau đó Nữ Oa chứng đạo xong, Nhân tộc khí vận hòa thiên địa khí vận mang đến chỗ tốt, đều từ chỗ Nữ Oa chuyển dời đến nơi này của Tiêu Vân.

Điều này làm cho Tiêu Vân nhịn không được cười to.

Chỉ là cười cười, Tiêu Vân nhanh xấu hổ: "Đáng chết, sắp áp chế không nổi." Thể nội, Hồng Mông Tử Khí bắt đầu chấn động, phảng phất muốn phá thể mà ra, ý vị này là Tiêu Vân muốn đắc đạo chứng đạo mới được, kéo thời gian càng lâu đối với hắn càng bất lợi.

Không thể không nói, Nữ Oa khí vận thật sự cường hãn, nguyên bản Tiêu Vân cần đi không ít đường, kết quả hiện tại ngồi tên lửa đồng dạng, trực tiếp đem hắn đẩy đi lên. "Lão gia..." Tây Vương Mẫu đưa tay, lời còn chưa nói hết, Tiêu Vân thân ảnh đã không thấy tăm hơi. "Thánh vị đã quy, ngươi có thể tiến về Tam Thập Tam Ngoại Thiên khai tịch Thánh Nhân đạo trường." Nữ Oa tức giận đến không nhẹ, lúc này Hồng Quân thanh âm lại vang lên trong đầu, hào vô dự triệu truyền đến, Nữ Oa nội tâm chấn động, vội vàng đối với Tử Tiêu Cung thi lễ một cái: "Đệ tử lĩnh mệnh." Món nợ này tính từ từ!!

Nữ Oa đang tức giận cũng không dám đi ngỗ nghịch Hồng Quân, chứng đạo thành Thánh, Hồng Quân lặng yên không một tiếng động truyền âm cho nàng, nàng một đinh điểm đều không phát giác, điều này nói rõ, đồng dạng là Thánh Nhân, chênh lệch giữa Nữ Oa cùng Hồng Quân là rất lớn, rất lớn.

Quay đầu nhìn thoáng qua Nhân tộc trên mặt đất, Nữ Oa thở dài một hơi.

Chương 48

Tạo Nhân tộc thành Thánh, thân là Nhân tộc Thánh Mẫu, thân là Thánh Nhân tự nhiên biết, Nhân tộc rất quan trọng, nhưng Nhân tộc muốn trưởng thành, không biết phải kinh lịch bao nhiêu kiếp nạn mới được.

Cắn răng, Nữ Oa xoay người rời đi, không đi quản Nhân tộc sinh tồn.

Lúc này Nhân tộc giống như trẻ sơ sinh, muốn tại Hồng Hoang phồn diễn tiếp, muốn trưởng thành lớn mạnh cần kinh lịch vô số ma nạn, những thứ này đều là Nhân tộc cần thiết kinh lịch, dù cho Nữ Oa mềm lòng, cũng không thể đi xuất thủ giúp đỡ.

Để hài tử của mình tự sinh tự diệt, loại tư vị này không dễ chịu, nhưng Nữ Oa không có lựa chọn, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Nếu như xuất thủ hỗ trợ, Nhân tộc có khả năng sẽ nhanh chóng vượt qua thời kỳ gian nan ban đầu, nhưng về sau sẽ nghênh đón khó khăn kiếp nạn như thế nào, ai cũng không biết.

Dục tốc bất đạt, kiếp nạn tiền kỳ bị tiêu trừ, chẳng khác nào gia trọng kiếp nạn hậu kỳ, trong cõi u minh tự có thiên ý, đây là Nhân tộc túc mệnh.

Cũng may lúc này Nhân tộc tuy rằng mộng mộng đổng đổng, đơn thuần giống một tờ giấy trắng cái gì cũng đều không hiểu, nhưng nhóm Nhân tộc đản sinh đầu tiên thể phách mạnh nhất, không có giống Nhân tộc đời sau yếu ớt như vậy, chỉ cần không phạm sai lầm lớn, sinh tồn được không phải là vấn đề. "Coong!!!" Tại thời điểm Nữ Oa chuẩn bị tiến về Tam Thập Tam Ngoại Thiên, bỗng nhiên nhìn thấy một đạo nhân ảnh nhanh chóng hướng về phía Hồng Hoang vọt

tới, thậm chí không tiếc mượn nhờ sức mạnh Hỗn Độn Chung, để cho tốc độ của mình đạt tới nhanh nhất.

Tiêu Vân!!!

Thật là một cái giảo hoạt!!!

Nhìn qua Tiêu Vân xông vào bên trong Hồng Hoang, Nữ Oa tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ là không đợi nàng có hành động, liền chú ý tới tình huống của Tiêu Vân không thích hợp, giống như là khí tức của Hồng Mông Tử Khí.

Trước khi chưa chứng đạo, Nữ Oa tự nhiên cảm ứng không được, nhưng hiện tại đều trở thành Thánh Nhân, Nữ Oa tự nhiên có thể cảm ứng được trong cơ thể Tiêu Vân có Hồng Mông Tử Khí, hơn nữa đều đã triệt để tương dung, muốn chứng đạo.

Tình huống gì?

Nữ Oa choáng váng.

Tiêu Vân lấy đâu ra Hồng Mông Tử Khí?

Dung hợp đến tình trạng này, đều đến biên duyên chứng đạo, quá khoa trương rồi.

Vì sao một đinh điểm phong thanh đều không thu được!!

Mãn não toàn là dấu hỏi, Nữ Oa theo bản năng đi theo Tiêu Vân hướng Bất Chu Sơn bay đi. "Coong!!!" Tiêu Vân đáp xuống Bất Chu Sơn, dùng Chuông Hỗn Độn bá đạo cắt đứt thiên cơ, khiến âm thanh vang vọng khắp nơi: “Đại yêu Yêu tộc, tốc tốc đến Bất Chu Sơn, triều kiến bản hoàng!!!”.

Cùng lúc đó, những đại yêu đang phân tán khắp Bất Chu Sơn đều chấn động, từng người đều suýt chút nữa cho rằng đầu óc mình có vấn đề, dẫn đến ảo giác.

Yêu Hoàng Tiêu Vân lại lệnh cho họ đến Bất Chu Sơn diện kiến.

Đầu óc họ ong ong ong, để đạt được mục đích, Tiêu Vân chỉ có thể chọn phương pháp thô bạo một chút, nếu không không thể nào tìm được vị trí của tất cả đại yêu và truyền âm trong thời gian ngắn, gần giống như Thánh nhân vậy.

Rất nhanh, các đại yêu ý thức được đó không phải ảo giác, đầu óc cũng không có vấn đề, giọng nói của Tiêu Vân mang theo khí tức của Tiêu Vân, giọng nói có thể sai nhưng khí tức tuyệt đối không.

Đến Bất Chu Sơn triều kiến Yêu Hoàng ư?

Chẳng lẽ Yêu Hoàng muốn xuất sơn?

Hàng trăm đại yêu kích động vạn phần, kẻ đang nghỉ ngơi, kẻ đang bế quan, kẻ đang ngủ, thậm chí kẻ đang bầu bạn với nửa kia, đều lăn lộn bò trườn lao ra khỏi đạo trường, bay về phía Bất Chu Sơn.

"Ngô Phục Hy bái kiến Yêu Hoàng!!!" Phục Hy và đạo trường của Nữ Oa vốn ở trên Bất Chu Sơn, nên là những người đến sớm nhất.

"Ừm." Tiêu Vân ừ một tiếng, gật đầu, rồi nhắm mắt lại.

Hiện tại hắn cần không ngừng áp chế, nếu không sẽ vô duyên vô cớ chứng đạo mất.

Đó không phải điều Tiêu Vân muốn, nếu thật sự vô duyên vô cớ chứng đạo, Tiêu Vân sẽ lỗ nặng.

Ánh kim quang hư ảo không ngừng tỏa ra từ cơ thể Tiêu Vân, khiến Phục Hy kinh hồn bạt vía.

"Đã đến rồi, hà tất phải ẩn giấu, Thánh nhân há lại không làm Yêu Hậu của bản hoàng?" Tiêu Vân đang nhắm mắt đột nhiên mở miệng, Nữ Oa đang ở trong bóng tối suýt chút nữa đâm thẳng vào Bất Chu Sơn.

“Yêu Hậu, Yêu Hậu, chỉ biết Yêu Hậu!” Nhìn Nữ Oa với khí tức đáng sợ xuất hiện không tiếng động, Phục Hy đưa tay ra hiệu, nhưng vội vàng nuốt lời định nói, cúi đầu chào Nữ Oa: “Phục Hy kiến Thánh nhân.” Huynh muội ngày xưa, nay Nữ Oa đã thành Thánh, dù là quan hệ huynh muội nhưng sự tôn kính đối với Thánh nhân vẫn không thể thiếu.

“Huynh trưởng hà tất phải như thế, ta vốn là một thể.” Nữ Oa không vui, nhíu mày, vẫn coi Phục Hy là ca ca.

Phục Hy cười cười nói: “Lễ không thể phế.” Nữ Oa lười quản, mắt đẹp chuyển sang Tiêu Vân, lạnh lùng hừ một tiếng: “Yêu Hoàng quả nhiên cao kế, lại đẩy Nữ Oa vào Yêu tộc.” “Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi!” Tiêu Vân mở mắt, đôi mắt biến thành một mảng màu vàng kim: “Thường ngôn đạo, người không vì mình trời tru đất diệt, bần đạo cũng bất đắc dĩ, mong Thánh nhân đừng trách cứ.” “Tiêu Vân không tôn trọng Thánh nhân, liền đại…” “Xin Thánh nhân ra tay giúp đỡ, đưa những đại yêu này đến đây.” Vừa mở miệng đã muốn Thánh nhân làm Yêu Hậu, Nữ Oa tìm một cớ để chèn ép Tiêu Vân, kết quả Tiêu Vân một câu nói suýt chút nữa khiến nàng nghẹn chết.

Rõ ràng, Tiêu Vân không hề coi Thánh nhân Nữ Oa ra gì, thậm chí còn muốn nàng làm lao động miễn phí!

Một chưởng đập chết ngươi!

Nữ Oa giận không nhẹ, nhìn Tiêu Vân với vẻ mặt trấn định, bên cạnh lơ lửng Chuông Hỗn Độn, cuối cùng nàng đành dẹp bỏ ý định ra tay.

Nàng giơ tay kéo những đại yêu đang đến gần Bất Chu Sơn lại, khiến các đại yêu sợ tới mức hồn xiêu phách lạc.

Còn những kẻ quá xa, Nữ Oa cũng đành chịu, dù sao Thánh nhân cũng không phải vạn năng.

Có Nữ Oa giúp đỡ, tốc độ tập hợp hàng trăm đại yêu của Yêu tộc ngày càng nhanh.

Khi vị đại yêu cuối cùng đến nơi, xung quanh Bất Chu Sơn xuất hiện không ít người xem kịch, ngay cả Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đã đến.

Việc Nữ Oa chứng đạo là một sự kiện lớn.

Tam Thanh và Chuẩn Đề chưa gặp được cơ duyên chứng đạo đó, nên nóng lòng.

Nhân dịp Nữ Oa chứng đạo, họ rời đạo trường đến xem cũng là điều bình thường.

Nữ Oa đuổi theo Tiêu Vân đến Bất Chu Sơn, Tam Thanh và những người khác đương nhiên cũng đi theo, sau đó chứng kiến cảnh tượng hàng trăm đại yêu tập hợp ở Bất Chu Sơn vô cùng chấn động.

Rất nhanh, một sự việc khiến Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp bắt đầu nghi ngờ nhân sinh đã xảy ra.

Hàng trăm đại yêu kích động nhìn Tiêu Vân, quỳ bái dưới đất, cao giọng hô: "Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng!!!" Giọng nói hùng tráng của hàng trăm đại yêu không ngừng truyền ra, dưới chân Bất Chu Sơn, tộc nhân Vu tộc đều nhíu mày nhìn, không đoán được Yêu tộc đang làm gì.

Mười Hai Tổ Vu đang tu luyện trong Thần Điện Bàn Cổ đều chạy ra ngoài, nhưng chỉ Mười Hai Tổ Vu và tộc nhân Vu tộc đều không lên Bất Chu Sơn, chỉ đứng dưới núi nhìn lên.

"Ngô Tiêu Vân, chính là Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Hôm nay lấy khí vận Yêu tộc làm căn cơ, chứng đạo thành Thánh, lấy Chuông Hỗn Độn trấn áp khí vận Yêu tộc, thiên địa giám chi!!!" Mỗi người có một phương thức chứng đạo khác nhau.

Nữ Oa lấy công đức chứng đạo, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cần lập giáo chứng đạo, Tiêu Vân chỉ có thể lấy khí vận Yêu tộc làm căn cơ để chứng đạo, không còn cách nào khác, hoàn toàn gắn bó với Yêu tộc.

Mặc dù cũng bị ép buộc, giống như Nữ Oa.

"???" Cứ tưởng Tiêu Vân định làm gì, kết quả vừa mở miệng đã muốn chứng đạo thành Thánh.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hàng trăm đại yêu Yêu tộc, vô số người đến xem náo nhiệt đều đồng loạt ngây người.

Chỉ có khóe môi Nữ Oa giật giật, lộ vẻ bất lực.

Cùng là chứng đạo, vì sao Nữ Oa ta lại gian nan như vậy, còn Tiêu Vân thì lại nhẹ nhàng đến thế?

Tiêu Vân có thể chứng đạo ư?

Điên rồi, ngốc rồi!!!

Trong một khoảnh khắc, không ít người đều nảy ra ý nghĩ đó.

Nếu Tiêu Vân không bị phát điên, vậy cơ duyên chứng đạo của hắn từ đâu mà có, từ Hồng Vân chăng?

Nhưng Hồng Vân đang ở Ngũ Trang Quán mà, Trấn Nguyên Tử cũng đến xem mà hơi mơ hồ.

Đối mặt với những ánh mắt hiếu kỳ, Trấn Nguyên Tử thề với trời rằng Hồng Vân vẫn ở Ngũ Trang Quán, Hồng Mông Tử Khí cũng ở trong cơ thể.

So với người ngoài, hàng trăm đại yêu Yêu tộc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Yêu Hoàng muốn chứng đạo, không phải thật sao??

Hàng trăm đại yêu đều không rõ, ngay cả Phục Hy và Bạch Trạch thân cận với Tiêu Vân cũng không rõ.

Nếu là thật, họ sẽ vui đến phát điên.

Yêu tộc có Thánh nhân tọa trấn, hai vị Thánh nhân, cần gì phải sợ Mười Hai Tổ Vu, cần gì phải sợ Vu tộc?

Tiêu Vân vẫn luôn không coi Vu tộc ra gì, cảm tình là có chỗ dựa.

Không ít đại yêu bắt đầu ảo tưởng trong lòng.

Tiêu Vân điên rồi sao!!!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều nhìn về phía Nữ Oa, dù sao Nữ Oa đã thành Thánh, những thứ người khác không nhìn thấy, Nữ Oa lại nhìn thấy.

Đáng tiếc, Nữ Oa không trả lời, hiện tại Nữ Oa gần như biến thành một hũ giấm, chua lè.

"Ầm!!!" Tiêu Vân chứng đạo không rườm rà như Nữ Oa, thậm chí các bước cũng bớt đi rất nhiều, cũng không biết là do Thiên Đạo hay Đại Đạo không có ý cản trở, vì phương thức chứng đạo khác nhau nên các bước và kết quả cũng không giống nhau.

"Hừ!!!" Tiêu Vân lạnh lùng hừ một tiếng, một con Băng Phượng trắng như tuyết từ trong mây rơi xuống, đôi cánh bị thương, bị chấn động bởi Tiêu Vân.

Con Băng Phượng này cũng xui xẻo, Nữ Oa chứng đạo nó háo hức chạy đến, hy vọng có thể trở thành tọa kỵ của Nữ Oa.

Đang định đến nơi thì Nữ Oa lại đuổi theo Tiêu Vân đi mất.

Băng Phượng không còn cách nào khác đành đi theo đến Bất Chu Sơn, kết quả chưa kịp đáp xuống đã bị Tiêu Vân coi là kẻ nhìn trộm mà đánh rớt xuống.

“Chậm!” Thấy Tiêu Vân có vẻ muốn giết chết Băng Phượng, Nữ Oa vội vàng lên tiếng, đưa tay bảo vệ Băng Phượng: “Yêu Hoàng, Băng Phượng này có duyên với ngô, mong người đừng làm tổn thương, ngô vừa hay đang thiếu một tọa kỵ.” “Tùy.” Mắt Tiêu Vân đâu có mù, đương nhiên nhìn ra Băng Phượng có duyên với Nữ Oa.

Chỉ là điều khiến Tiêu Vân khó chịu là bản thể của hắn là Tam Túc Kim Ô, hiện tại là tồn tại mạnh nhất trong chúng phi cầm ở Hồng Hoang, con Băng Phượng này lại cứ bay lượn trên đầu, không phải muốn chết sao?

Một sự cố nhỏ xảy ra, Nữ Oa thu Băng Phượng về.

Trên trời giáng xuống một trận mưa linh khí, một luồng công đức khí rơi xuống người Tiêu Vân.

Mặc dù lượng công đức không nhiều bằng Nữ Oa, nhưng cũng không ít.

Hồ lô đằng và Càn Khôn Đỉnh trên người Nữ Oa tự động bay ra, bay đến bên cạnh Tiêu Vân.

Từng đạo pháp tắc đại đạo đáng sợ giáng xuống, bao quanh Tiêu Vân.

Thật sự đang chứng đạo ư?

Vô số người há hốc miệng, cằm suýt rớt xuống Bất Chu Sơn.

Tiêu Vân rốt cuộc có cơ duyên chứng đạo từ đâu?

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mắt đều đỏ lên.

Là đệ tử Thánh nhân, là Thánh nhân định sẵn, thế mà không hề có chút tin tức chứng đạo nào.

Ngược lại Nữ Oa lại chứng đạo trước, Nữ Oa chứng đạo thì thôi đi, dù sao cũng là đệ tử của Hồng Quân.

Nhưng Tiêu Vân thì sao?

"Điên rồi!!!" Khi mọi người đang ghen tỵ, đố kỵ, căm hờn, và đầy dấu hỏi trong đầu, Nữ Oa đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy công đức khí giáng xuống, Tiêu Vân bị pháp tắc đại đạo bao quanh.

Điều khiến Nữ Oa kinh hồn bạt vía là Tiêu Vân đưa tay thu công đức vào Càn Khôn Đỉnh, sau đó cứng rắn chống đỡ pháp tắc đại đạo, cưỡng ép dung hợp những pháp tắc đại đạo đó vào cơ thể.

Hình thức chứng đạo bình thường là mượn công đức khí để dung hợp pháp tắc đại đạo vào cơ thể, đột phá cảnh giới, trở thành Thánh nhân.

Chương 49

Tiêu Vân thì hay rồi, thu vô số công đức, lại cưỡng ép dung hợp pháp tắc đại đạo, đây là tự tìm chết sao?

Điều khiến Nữ Oa càng kinh hãi hơn là từng đạo pháp tắc đại đạo bị Tiêu Vân bài xích ra ngoài, chỉ giữ lại ba đạo pháp tắc Hỏa, Thời Gian, Không Gian để dung hợp vào cơ thể.

Điều đó có nghĩa là Tiêu Vân sẽ không dung hợp những pháp tắc lộn xộn khác, chỉ cần ba loại pháp tắc Hỏa, Thời Gian, Không Gian.

Kim quang mãnh liệt không ngừng lan tỏa từ cơ thể Tiêu Vân, cơ thể Tiêu Vân đang tan rã, từng vết nứt xuất hiện trên người, máu tiên màu vàng chảy ra theo các vết nứt.

Điên rồi, tuyệt đối điên rồi.

Nhiều pháp tắc là gia tưởng của ý chí đại đạo khi chứng đạo, nhưng Tiêu Vân chỉ cần ba loại pháp tắc Hỏa, Thời Gian, Không Gian, còn lại đều bị đẩy ra ngoài.

Hắn không mượn công đức khí để dung hợp, mà là cưỡng ép.

Đó không phải là chứng đạo, mà đơn giản là tự tìm chết!!!

Ít nhất trong mắt Nữ Oa là như vậy.

Vô số sinh linh Hồng Hoang, ngay cả Chuẩn Thánh, lực lượng pháp tắc tu luyện được đều từ ý chí Thiên Đạo mà có.

Chỉ có Thánh nhân mới có thể được ý chí Đại Đạo gia tưởng, đó là chuyện tốt đối với Thánh nhân.

Nhưng Tiêu Vân lại không cần, chỉ muốn Hỏa, Thời Gian, Không Gian.

Nếu Nữ Oa biết Tiêu Vân thậm chí còn bài xích cả Hỏa, có lẽ sẽ nghĩ Tiêu Vân đang tìm chết.

Đáng tiếc không thể bài xích được Hỏa, vì bản thể là Tam Túc Kim Ô, tổ tông của những kẻ chơi lửa, nên đành phải giữ lại Hỏa.

Sức mạnh của pháp tắc Hỏa tuy cường đại, nhưng đối với Tiêu Vân mà nói, Thời Gian và Không Gian mới là mạnh nhất.

Tiêu Vân sẽ không phải là người đầu tiên chứng đạo không thành công mà còn tự sát chứ?

Các pháp tắc đại đạo bị bài xích ra ngoài vây quanh, dọa mọi người vội vàng chạy trốn.

Ngay cả Nữ Oa cũng lùi lại một khoảng cách, sợ rằng những pháp tắc đại đạo đó sẽ lầm tưởng mình có địch ý mà quay đầu đối phó.

Những pháp tắc đại đạo đó bị Tiêu Vân bài xích, đang ở trạng thái bạo động, bị ruồng bỏ, lúc này ai mà đến gần tuyệt đối sẽ gặp tai ương, ngay cả Thánh nhân cũng không dám đắc tội.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn cơ thể Tiêu Vân không ngừng tan rã, cả người biến thành một huyết nhân.

May mắn là máu của Tiêu Vân là màu vàng kim, nếu không tuyệt đối sẽ bị nhuộm đỏ.

"Đúng là khôn ngoan." Tự lẩm bẩm một mình, Hồng Quân nhắm mắt lại.

Hồng Hoang bắt đầu bước vào thời đại Thánh nhân, số thiên cơ biến động cũng đã xoay chuyển trở lại, tuy có một chút thay đổi, nhưng may mắn là vấn đề không lớn.

Vì vậy Hồng Quân cũng sẽ không tiếp tục chú ý đến Hồng Hoang, trừ khi có đại sự, buộc Ngài phải tự mình xuất hiện.

Các Thánh nhân khác cần đến Hỗn Độn để khai tịch đạo trường của Thánh nhân, Tiêu Vân thì không.

Bởi vì Yêu tộc cần chứng Thiên Đình.

Dưới những ánh mắt kinh ngạc và sợ hãi, cơ thể tan rã của Tiêu Vân được một lớp công đức khí bao phủ, nhanh chóng phục hồi, tiếp tục cưỡng ép dung hợp pháp tắc đại đạo, tiếp tục bài xích những pháp tắc khác ngoài Hỏa, Thời Gian, Không Gian.

Tiêu Vân sẽ không hấp thu công đức khí để tăng tốc dung hợp pháp tắc.

Ngược lại, hắn dùng công đức khí để phục hồi vết thương của bản thân.

Còn về việc vì sao phải mạo hiểm bài xích các pháp tắc đại đạo khác, Tiêu Vân cũng không nói, chỉ cảm thấy làm như vậy mới là con đường chính xác nhất, sau khi chứng đạo thực lực mới mạnh hơn.

Nếu dung hợp một đống pháp tắc lộn xộn vào cơ thể, nhưng không thể lĩnh ngộ được mấy loại, ngược lại sẽ hình thành gánh nặng.

Tham lam có thể khiến mọi mặt đều trở nên nửa vời, trở thành nửa thùng nước.

Tiêu Vân không muốn nửa thùng nước, hắn muốn sự cực hạn.

Đáng tiếc pháp tắc Hỏa không thể bài xích, nếu không pháp tắc Thời Gian và Không Gian của Tiêu Vân sẽ càng thêm thuần túy.

Dung hợp, tan rã, chữa trị, rồi lại dung hợp, rồi lại tan rã, Tiêu Vân đã diễn một màn chứng đạo khác biệt trên Bất Chu Sơn, khiến những người xem mắt giật liên hồi.

“Thánh nhân, vì sao Yêu Hoàng lại muốn bài xích các pháp tắc

khác?" Lão Tử, với tâm cảnh minh bạch nhất, cũng không quá hoảng loạn, đến bên cạnh Nữ Oa, khẽ cúi chào, mở miệng hỏi.

Đại sư huynh cũng không còn cách nào, ai bảo Nữ Oa chứng đạo trước chứ?

Chứng đạo thành Thánh cao hơn một bậc, nếu muốn tiếp tục giữ thân phận bình đẳng, vậy thì tự đi chứng đạo đi, nếu không nói gì cũng vô ích, dù là quan hệ sư huynh đệ hay huynh muội ruột thịt.

Nữ Oa tôn Lão Tử làm đại sư huynh là chuyện của Nữ Oa, nhưng Lão Tử chưa chứng đạo thành Thánh, nếu đặt mình ngang hàng với Thánh nhân thì đó là vấn đề của Lão Tử.

"Đại sư huynh." Nữ Oa hoàn hồn, một tiếng đại sư huynh khiến Lão Tử luôn mặt không biểu cảm hiếm hoi nở một nụ cười, điều đó có nghĩa Nữ Oa công nhận vị trí đại sư huynh của ông, chứ không hề hạ thấp vì mình đã thành Thánh: "Cực hạn, Yêu Hoàng muốn cực hạn, nên bài xích các pháp tắc khác.

Nguy hiểm lắm, một khi bản thể không chống đỡ nổi, công đức khí tiêu hao hết, vậy thì nguy hiểm rồi." Thì ra là vậy.

Mọi người bỗng nhiên hiểu ra, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thậm chí còn thầm nghĩ liệu khi chứng đạo mình có nên làm như vậy không.

Nữ Oa chú ý một chút, trong lòng không khỏi tự nhủ.

Nếu thật sự làm như vậy, cứ chờ gặp xui xẻo đi!

"Cũng không biết Yêu Hoàng có cơ duyên chứng đạo từ đâu, không hề lộ ra một chút tin tức nào." Trong lòng mọi người, Lão Tử đã đại diện cho tất cả mà hỏi.

Nữ Oa khẽ lắc đầu nói: "Có lẽ là do lão sư ban cho.

Càn Khôn Đỉnh vốn là thứ của lão sư, nay cũng ở trong tay Yêu Hoàng, tự nhiên là có liên quan đến lão sư." Ai ban cơ duyên chứng đạo?

Ngoài lão sư Hồng Quân thì còn ai nữa?

Ngay cả Càn Khôn Đỉnh cũng ban cho rồi.

Trước khi thành Thánh, nàng không biết gì cả.

Sau khi thành Thánh và dùng Càn Khôn Đỉnh, Nữ Oa đã biết không ít bí mật.

Hồng Quân chơi rất cao tay!

Bề ngoài ban Hồng Mông Tử Khí – chìa khóa cơ duyên chứng đạo cho đệ tử Thánh nhân, lại ném một đạo ra cho Hồng Vân để hắn tranh giành, nhưng trong bóng tối lại ban cho Tiêu Vân một đạo khác, còn ban cả pháp bảo.

Tất cả mọi người đều bị lừa trong bóng tối.

Nếu Nữ Oa có thể nhìn thấu nội tâm và ký ức của Tiêu Vân, chắc chắn sẽ tặng Hồng Quân một cú double kill 666.

Lão sư Ngài thật tuyệt vời!

Là do Hồng Quân ra tay, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không còn gì để nói, không còn bận tâm đến vấn đề đó nữa, tĩnh tâm xem Tiêu Vân chứng đạo.

Tan rã, chữa trị, lại tan rã lại chữa trị, Tiêu Vân không biết cơ thể mình đã tan rã bao nhiêu lần.

Nếu không phải bản thân tộc quá cường đại, đối với pháp tắc Thời Gian, Không Gian lĩnh ngộ đủ sâu, thì đã sớm không chống đỡ nổi.

May mắn là nỗ lực có hồi báo, từ từ những pháp tắc đại đạo bị

Tiêu Vân bài xích dần dần tiêu tan biến mất, chỉ còn lại Hỏa, Thời Gian, Không Gian đang bị Tiêu Vân cưỡng chế dung hợp, và việc dung hợp cũng đã gần đến hồi kết.

Công đức khí đáng lẽ có thể thúc đẩy Tiêu Vân một cách mạnh mẽ, nhưng hầu như đều được dùng để chữa trị vết thương của bản thân, không hề dùng chút nào để tăng cường thực lực.

Đây tuyệt đối là một hành vi siêu cấp phá gia chi tử.

Càng dung hợp nhiều pháp tắc, thực lực Tiêu Vân càng mạnh, khí tức càng đáng sợ, dần dần đuổi kịp Nữ Oa, thậm chí còn vượt qua nàng, không hề có chút đình trệ nào, không ngừng thăng tiến.

“.....” Nữ Oa nhìn mà trong lòng phiền muộn, vừa nãy còn cảm thấy Tiêu Vân đang tìm chết, hóa ra rốt cuộc thì phương thức chứng đạo của Tiêu Vân lại là chính xác, không phải cứ vơ vét công đức khí, dung hợp tất cả pháp tắc đại đạo vào người thì mới đúng.

Quá tức người rồi!!!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn Nữ Oa với vẻ mặt kỳ quái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Đã biết Nữ Oa chứng đạo thành công, Tiêu Vân cũng sắp kết thúc chứng đạo, ở lại đây làm gì?

Không có việc gì làm lại chờ để hành lễ với Tiêu Vân sao?

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không thể nào giữ được thể diện đó, huống hồ mọi người còn có ân oán chưa xóa bỏ!

Hành lễ với Tiêu Vân ư?

Thôi đi, ta đi sớm thì hơn, về tham ngộ tham ngộ, xem có thể lĩnh ngộ cơ duyên chứng đạo không.

Nữ Oa chứng đạo, Tiêu Vân cũng sắp chứng đạo thành công,

khiến Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nóng ruột.

Mọi người đều không muốn thua kém Nữ Oa và Tiêu Vân quá nhiều.

Nữ Oa thì tốt rồi, còn phương thức chứng đạo của Tiêu Vân, vừa nhìn đã biết sau khi thành Thánh thực lực sẽ tăng vọt, đặc biệt là thua kém Tiêu Vân.

Tiêu Vân hành sự vốn bá đạo, thuộc loại không thể chọc vào, một khi chọc vào sẽ không có ngày lành.

Tam Thanh đã chịu không ít, Chuẩn Đề cũng có chút chột dạ, sợ Tiêu Vân lấy chuyện lần trước ra gây rắc rối.

"Đại huynh. ....." Dưới chân Bất Chu Sơn, Mười Hai Tổ Vu nhìn hàng trăm đại yêu trên Bất Chu Sơn, nhìn Tiêu Vân và Nữ Oa, trong lòng họ khó chịu vô cùng.

Nữ Oa chứng đạo!!!

Thành Thánh nhân, thậm chí ngay cả Tiêu Vân cũng chứng đạo.

Thật sự không hề có chút tin tức nào truyền ra, đột nhiên chứng đạo, có thể dọa người một phen!

Vốn dĩ giữa Mười Hai Tổ Vu và Tiêu Vân không có ân oán gì, Đế Giang còn cảm thấy Tiêu Vân là một người thú vị.

Kết quả người thú vị đó, đột nhiên lại trở thành Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Đừng thấy hiện tại giữa Vu và Yêu tộc ở Hồng Hoang chưa bùng nổ đại chiến, nhưng thù hận đã gieo mầm, trời biết sẽ bùng nổ khi nào.

Tiêu Vân trở thành Thánh nhân, Yêu Hoàng của Yêu tộc, thêm vào Nữ Oa, tình cảnh của Vu tộc sẽ trở nên ngập ngừng khó khăn.

Nếu Nữ Oa không đứng về phía Yêu tộc, thuộc phe trung lập thì tốt.

Nếu đứng về phía Yêu tộc, vậy thì Vu tộc thật sự nguy hiểm rồi.

Ít nhất Đế Giang không cho rằng Nữ Oa là phe trung lập, nàng vẫn luôn đưa mắt qua lại với Tiêu Vân, có thể trung lập sao?

Có khi ngày mai sẽ có tin tức Nữ Oa trở thành Yêu Hậu.

Hai người không có chút quan hệ nào, Đế Giang có bị đánh chết cũng không tin.

Hai người thật sự không có quan hệ, nhưng người khác sẽ không nghĩ vậy, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Nữ Oa đau đầu.

Đừng thấy Tiêu Vân miệng nói "nhất kiến khuynh tâm" (vừa gặp đã yêu), đủ loại ái mộ, thực tế Nữ Oa không hề cảm thấy Tiêu Vân có động lòng với mình, lần nào cũng lấy nàng ra trêu chọc.

Có thể lật mặt bất cứ lúc nào.

Khiến người ta tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại bất lực.

Cũng may lúc này Nhân tộc mới đản sinh, nếu chờ Nhân tộc phát triển sau Tam Hoàng Ngũ Đế, với hành vi của Tiêu Vân, Nữ Oa nhất định sẽ nói với hắn một câu: "Cái đồ vô lại!!!" "Quay về, ngô đẳng tiếp tục bế quan.

Mười Hai Tổ Vu nếu chưa thể toàn bộ tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, không được xuất quan.

Chương 50

Truyền lệnh xuống, gần đây tộc nhân Vu tộc hãy ổn định một chút, trước khi ngô đẳng có đủ khả năng, tuyệt đối không được phát sinh mâu thuẫn quá lớn với Yêu tộc." Lúc này không thể xúc động, tuyệt đối không thể xúc động, chỉ khi Mười Hai Tổ Vu có đủ thực lực, mới có thể ra tay.

Sau trận chiến với Tam Thanh, Mười Hai Tổ Vu đã ý thức được sự đáng sợ của Thánh nhân.

Dễ dàng khiến Chân Thân Bàn Cổ mà Mười Hai Tổ Vu tự hào bị hóa giải, thử hỏi Mười Hai Tổ Vu lấy gì để đấu với người khác?

Cứng đầu không có nghĩa là ngốc, lùi bước cũng không có nghĩa là hèn nhát!

Yêu tộc đối mặt với Vu tộc, không phải cũng vẫn luôn hèn nhát sao?

Đối mặt với cường địch, lùi bước là sao?

Biết rõ không phải đối thủ, khi chưa hoàn toàn xé bỏ mặt nạ, phát triển thành kẻ thù sinh tử, mà cứ đi liều mạng với đối phương thì đó gọi là ngu ngốc!

"Nhưng nếu Yêu tộc nhắm vào Vu tộc thì sao?" Trước đó Yêu tộc đã san bằng một bộ lạc của Vu tộc, Vu tộc trả thù giết chết mấy đại yêu, thanh lý một số lượng lớn tộc nhân Yêu tộc, số lượng không đếm xuể.

Bây giờ Yêu tộc có Yêu Hoàng, lại là một Thánh nhân, một khi nhắm vào Vu tộc để trả thù, hậu quả không thể lường trước.

"Những trận đánh nhỏ, không cần để tâm." Đế Giang nói: "Nếu

Yêu tộc không cử đại quân khai chiến với Vu tộc ta, không cần để ý, ngô đẳng tiếp tục bế quan, không có đại sự, không được xuất quan." Bình thường những trận đánh nhỏ, Đế Giang không quản, sau này cũng sẽ không quản.

Tộc nhân Vu tộc săn giết tộc nhân Yêu tộc làm thức ăn, ngược lại tộc nhân Yêu tộc cũng ăn tộc nhân Vu tộc, chuyện này không thể quản được.

Chỉ là Mười Hai Tổ Vu không biết, rất nhanh Hồng Hoang sẽ có thêm một chủng tộc mới là Nhân tộc, dẫn đến cục diện Hồng Hoang càng thêm hỗn loạn, người ăn yêu, yêu ăn người, đơn giản là một mớ hỗn độn.

Với tiền đề Yêu tộc chưa bắt đầu nhắm vào Vu tộc, Đế Giang lựa chọn lùi bước, Mười Hai Tổ Vu tiếp tục bế quan, Vu tộc vẫn phát triển như cũ.

Chỉ cần Yêu tộc không đánh lên tận cửa, muốn làm gì thì làm, nếu thật sự đánh lên tận cửa, Thánh nhân thì sao, Mười Hai Tổ Vu có thể phá nát cả bầu trời!

Cùng lắm thì cá chết lưới rách.

"Hãy trấn áp cho bản hoàng!!!" Thấy chút pháp tắc còn lại đang ngoan cố chống cự, không chịu dung hợp vào cơ thể, toàn thân Tiêu Vân bùng phát từng trận kim quang, liều mạng dung hợp phần pháp tắc cuối cùng vào cơ thể.

Công đức khí lóe lên, vết thương trên người Tiêu Vân lại một lần nữa phục hồi.

Lần lượt bị thương, lần lượt hồi phục.

Tiêu Vân không biết mình đã trải qua những gì.

Nhưng vì thực lực, vì muốn trở nên mạnh hơn, không thể không

làm.

Nếu đổi lại là Nữ Oa, nhắm mắt một cái, công đức sẽ tự động giúp nàng dung hợp pháp tắc đại đạo, không hề có chút đau đớn hay khó khăn nào.

Kim quang mãnh liệt chiếu sáng hàng vạn vạn dặm xung quanh Bất Chu Sơn, biến thành một thế giới vàng rực.

Khí tức Thánh nhân vừa đột phá của Tiêu Vân không ổn định lan tỏa ra ngoài, trực tiếp khiến các sinh linh trong khu vực bị bao phủ gặp tai ương, ngay cả tộc nhân Vu tộc cũng không thoát được.

"Cung hạ Yêu Hoàng chứng đắc Thánh vị, bất tử bất diệt!!!" Hàng trăm đại yêu dưới sự dẫn dắt của Bạch Trạch hô vang, không thể không nói, đôi khi Bạch Trạch có chút khả năng làm cẩu tẩu tử, hành động tùy cơ ứng biến đó gọi là trôi chảy.

Nhắm mắt lại, Tiêu Vân lơ lửng giữa không trung không ngừng tham ngộ, đây là thời kỳ tốt nhất để tham ngộ pháp tắc.

Một khi bỏ lỡ, đó sẽ là tổn thất lớn, vì vậy Tiêu Vân không trả lời những đại yêu đó.

Muốn hô thì hô đi, từ khi bị lũ hỗn đản đặt vào vị trí này, lão tử đã nhận mệnh rồi.

Yêu Hoàng Yêu Hoàng, trở thành Thánh nhân cũng không tệ, ai có thể làm gì ta?

Nhìn Tiêu Vân bắt đầu tham ngộ pháp tắc, trong lòng Nữ Oa ngũ vị tạp trần, nhìn một lúc, nàng dứt khoát rời đi, đến Tam Thập Tam Ngoại Thiên: "Hôm nay ngô Nữ Oa thuận ứng Thiên Đạo chứng đắc Thánh vị, nay sẽ khai tịch đạo trường Thánh nhân ở Tam Thập Tam Ngoại Thiên, và giảng đạo một ngàn năm trong đạo trường.

Kẻ nào hữu duyên có thể đến nghe đạo." Mấy vị Thánh nhân định

sẵn đều cần đến khai tịch đạo trường, sau đó giảng đạo một ngàn năm trong đạo trường cho những người đến nghe đạo, đây cũng là một phúc lợi mà Thánh nhân chứng đạo ban cho sinh linh Hồng Hoang.

Các Thánh nhân khác sẽ không vì thế mà thu đồ đệ, phân phát pháp bảo, chỉ đơn thuần giảng đạo, ai muốn thì có thể đến nghe, thu hoạch được bao nhiêu thì tùy vào từng người.

Tiêu Vân thì không nằm trong hạn chế đó, cũng không có tâm tư đi giảng đạo cho người khác, rảnh rỗi quá không có việc gì làm, lại cứ phải đi giảng đạo cho người khác sao?

Ai thích đi thì đi, dù sao ta Tiêu Vân không có hứng thú.

"Các đại yêu nghe lệnh!" "Yêu Hoàng!" Nữ Oa muốn đi khai tịch đạo trường Thánh nhân, sau đó giảng đạo, đó là một cơ hội hiếm có.

Tiêu Vân sẽ không để hàng trăm đại yêu phải khổ sở chờ đợi thời gian tham ngộ kết thúc.

"Các ngươi hãy đến Hỗn Độn, quan sát Thánh nhân khai tịch đạo trường, nghe Nữ Oa Thánh nhân giảng đạo." Không ít đại yêu muốn đi, nhưng vì Tiêu Vân ở đây nên không dám động.

"Dạ!

Ngô đẳng tuân mệnh!" Sau khi Tiêu Vân hạ lệnh, các đại yêu đó mới nhanh chóng rời đi, lũ lượt đến Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Ngoại Thiên.

Bạch Trạch đảo mắt, không quên mang theo Phục Hy và hai tên tay sai Quỷ Xa, Cầm Nguyên, đi đến hư không mời Tây Vương Mẫu và hai tỷ muội Thường Hi, Hi Hòa trên Thái Âm Tinh cùng đến chỗ Hỗn Độn.

Tránh cho ba người không biết tin tức mà bỏ lỡ cơ hội này.

Nữ Oa giảng đạo tuy không bằng Hồng Quân, nhưng đối với người Hồng Hoang hiện tại mà nói, có không ít lợi ích.

Có thể dự kiến, khi mấy vị Thánh nhân đều chứng đạo, đều giảng đạo một lần xong, tầng lớp đỉnh cao của Hồng Hoang sẽ lại được tăng cường thực lực một lần nữa.

Đó cũng là lý do sau khi Hồng Quân giảng đạo, số lượng Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang không quá nhiều, nhưng sau khi Thánh nhân định sẵn chứng đạo, số lượng Chuẩn Thánh ngày càng nhiều.

Ngoài cơ duyên bản thân, việc lắng nghe Thánh nhân giảng đạo cũng có mối quan hệ không thể tách rời.

Sau khi nhiều đại yêu đã rời đi, một trận quang mang màu vàng kim, trắng bạc, và trắng bao quanh Tiêu Vân, lơ lửng trên không Bất Chu Sơn.

Tiêu Vân cũng không cố ý chọn địa điểm, cứ thế lơ lửng ở đó bế quan tham ngộ.

Dù sao cũng không ai dám trêu chọc, tham ngộ ở đâu cũng vậy, không khác biệt lớn.

Cùng với việc Hồng Quân giảng đạo, Hồng Hoang đã xuất hiện một số Chuẩn Thánh, số lượng Đại La Kim Tiên tăng gấp bội.

Những người này phần lớn đều đã bỏ lỡ buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, vì vậy cơ hội Nữ Oa khai tịch đạo trường và chuẩn bị giảng đạo là rất tốt, trực tiếp dẫn đến việc một lượng lớn người rời khỏi Hồng Hoang, xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên để quan sát Nữ Oa khai tịch đạo trường.

Thánh nhân có thể khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, khai tịch ra một thế giới mới, giống như Hồng Hoang, bên trong cũng có thể có sinh linh đản sinh, tu hành trưởng thành.

Chỉ là quy mô không thể so sánh với Hồng Hoang, căn cơ của sinh linh bên trong không thể sánh với Hồng Hoang, dù sao thế giới mới do Thánh nhân khai tịch không có ai lấy thân hóa vạn vật, không có thi thể Tiên Thiên Ma Thần để lấp đầy.

Vì vậy, các sinh linh đản sinh so với Hồng Hoang thì chỉ ở mức bình thường.

Một Hồng Hoang đã đủ rắc rối rồi, ai còn có tâm tư đi tạo ra thế giới mới, không thể được ý chí Thiên Đạo và Đại Đạo công nhận, thì rắc rối cũng chẳng có tác dụng gì.

Tiến vào Hỗn Độn, Nữ Oa bắt đầu khai tịch đạo trường.

Số người đến quanh Hỗn Độn ngày càng nhiều, mọi người đều tụ tập lại để quan sát Thánh nhân Nữ Oa khai tịch đạo trường, cảnh tượng thật hoành tráng.

Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa, uy năng cực kỳ đáng sợ, không ngừng đánh tan Hỗn Độn Chi Khí, rồi xua đuổi chúng đi.

Hồng Tú Cầu là pháp bảo hộ thân mà Hồng Quân ban cho Nữ Oa, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ở Hồng Hoang, không ít người cũng có pháp bảo cùng cấp bậc.

Điều đáng xấu hổ là, những người không có pháp bảo tốt thì thôi, một số ít người có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Quan sát Nữ Oa dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khai tịch đạo trường, khai tịch ra một thế giới mới, họ cảm thấy pháp bảo của mình trong tay giống như một cây củi đốt lửa vô dụng vậy.

Nữ Oa khiến người ta nhận ra, pháp bảo quan trọng, nhưng thực lực bản thân cũng quan trọng.

Không có đủ thực lực, đừng nói là Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể biến thành một cây củi đốt lửa.

Trong tay Thánh nhân, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo bình thường cũng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Vô số người quan sát khai tịch đạo trường, sau đó cung kính lắng nghe giảng đạo, vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng đáng tiếc Nữ Oa cảm thấy mệt mỏi trong lòng, không hề có chút vui vẻ nào.

Nếu không phải thuận ứng Thiên Đạo để khai tịch đạo trường và giảng đạo, Nữ Oa đã trực tiếp trở về đạo trường bế quan một thời gian để bình phục tâm trạng bùng nổ của mình.

Không lâu sau, một đạo trường mới được khai tịch trong Hỗn Độn, Nữ Oa đặt tên cho đạo trường là Oa Hoàng Thiên.

"Ngô sẽ giảng đạo trong Oa Hoàng Cung, kẻ nào hữu duyên có thể đến nghe đạo." Để lại một câu nói, Nữ Oa không hề chậm trễ, trực tiếp tiến vào đạo trường.

Trong Oa Hoàng Thiên, một cung điện tên là Oa Hoàng Cung sừng sững mọc lên.

Rất nhiều người đến nghe đạo, đều háo hức tiến vào cung điện, tìm chỗ ngồi trong đại điện.

Những vị trí gần bục cao đương nhiên trở thành chỗ tốt, một đám người tranh giành nhau, vô cùng náo nhiệt.

Mãi đến khi không còn ai tiến vào, Nữ Oa mới đóng đạo trường, hiện thân trên bục cao, bắt đầu giảng đạo.

Trong Hồng Hoang, Tiêu Vân đang tham ngộ pháp tắc.

Tin tức Tiêu Vân và Nữ Oa chứng đạo thành Thánh lan truyền

khắp Hồng Hoang, nhưng rồi cũng nhanh chóng lắng xuống.

Thánh nhân đối với phần lớn sinh linh mà nói là quá xa vời, không thể chạm tới.

Điều đáng nói là hai trận mưa linh khí khiến Hồng Hoang có thêm nhiều hoa cỏ cây cối, đủ loại dã thú đã khai mở linh trí, hành vi của sinh linh được cải thiện không ít, khiến tầng lớp cơ sở của Hồng Hoang trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Thánh mẫu Nữ Oa bắt đầu giảng đạo, còn Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra thì bắt đầu cuộc sống sinh tồn lâu dài và gian khổ.

Mặc dù nhóm người đầu tiên đản sinh có thể chất cường đại, nhưng cũng không chống đỡ nổi sự khắc nghiệt của Hồng Hoang đầy rẫy nguy cơ.

Không lâu sau, một lượng lớn đã chết.

May mắn là những người còn lại cũng vì thế mà rút ra bài học, tích lũy kinh nghiệm sinh tồn.

Mặc dù Nhân tộc sống sót gian nan, nhưng không có nguy cơ diệt tộc.

Những người còn lại bắt đầu sinh sôi nảy nở, bắt đầu phân biệt cái gì ăn được, cái gì không ăn được, bắt đầu biết cách ẩn náu ở những nơi an toàn để tránh tai họa và những dã thú đáng sợ, bắt đầu biết cách hợp lực săn giết dã thú để ăn.

Cứ thế trải qua từng ngày sống không phân biệt luân lý, ăn lông uống máu.

Lòng rối bời!

Tam Thanh trở về Côn Luân Sơn tỏ ra có chút nôn nóng, ngay cả Lão Tử vốn trầm ổn cũng có chút sốt ruột.

Theo lý mà nói, họ nên đến Tam Thập Tam Ngoại Thiên quan sát Nữ Oa khai tịch đạo trường, tiện thể cung chúc một phen, nhưng để tránh đối mặt với sự xấu hổ do Tiêu Vân gây ra, ba người đã trực tiếp bỏ chạy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vậy.

Tuyệt đối không hành lễ với Tiêu Vân.

Trở về Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng đi đi lại lại trong Ngọc Hư Cung, Thông Thiên thì cứ im lặng uống rượu, khiến Lão Tử nhíu mày, muốn trách mắng nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Bất đắc dĩ, đành một mình rời khỏi Côn Luân Sơn, tiến vào Hồng Hoang.

"Nhân tộc?" Lão Tử vô thức đi đến nơi Nhân tộc sinh sống, nhìn Nhân tộc đang sống cuộc sống ăn lông uống máu, Lão Tử không khỏi khẽ nhíu mày.

Nữ Oa tạo người được công đức lớn để chứng đạo thành Thánh, hiện tại Nhân tộc ngay cả sự sinh tồn cơ bản cũng cực kỳ gian nan, không thể hiện ra trạng thái nên có của nhân vật chính thiên địa.

Nhân tộc, Nhân tộc. .....

Bước chân của Lão Tử vốn đang giơ lên dừng lại, như một người bàng quan, lặng lẽ nhìn Nhân tộc cầu sinh, phát triển.

Nhân tộc còn cách sự hùng mạnh, sự đản sinh của bộ tộc, sự xuất hiện của tính thị quá xa, quá xa, không biết cần bao nhiêu thời gian để phát triển.

Thời gian trôi qua, ngàn năm trôi qua trong chớp mắt.

Chương 51

Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa kết thúc giảng đạo, đưa tất cả những người đến nghe đạo ra khỏi Oa Hoàng Thiên, điểm hóa hai tiểu đồng ở lại Oa Hoàng Thiên, không ra ngoài gây sự.

Giảng đạo kết thúc, nhưng Nữ Oa còn cần xử lý sự việc.

Ví dụ như bế quan tĩnh tu, củng cố thực lực.

Đừng tưởng chứng đạo thành Thánh rồi là không cần tu luyện nữa, con đường còn dài lắm.

Ngoài việc bế quan tu hành, Nữ Oa không muốn tiến vào Hồng Hoang nhiều hơn cũng vì Tiêu Vân.

Sợ nhìn thấy Tiêu Vân sẽ tức nổ phổi, đủ loại nỗ lực, cầu ông bà nội ngoại mới khó khăn lắm chứng đạo thành Thánh, cuối cùng lại phát hiện đã làm lợi cho Tiêu Vân.

Mặc dù không đến mức nặng nề như việc bị người ta làm áo cưới, nhưng cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

Thánh nhân quan trọng nhất là khí vận, vậy mà lại vô duyên vô cớ bị bán đi một ít, Nữ Oa cảm thấy nghẹn trong lòng.

Nghe Nữ Oa giảng đạo, những người đến nghe đạo thu hoạch rất nhiều.

Giảng đạo của Nữ Oa tuy không thần thông như Hồng Quân, nhưng ít nhất về mặt tu hành thì giảng giải khá chi tiết, và khá đơn giản.

Giảng đạo của Hồng Quân thì quá rộng lớn, bao gồm mọi mặt, dẫn đến việc người nghe đạo có chỗ không hiểu.

Nữ Oa thì không quản những điều đó, chủ yếu giảng giải chi tiết về Đạo tu hành và Đạo trảm tam thi, đối với những người nghe đạo mà nói, sự giúp đỡ càng lớn.

Thu hoạch không ít, những người đến nghe đạo trở về Hồng Hoang, ngay lập tức đi bế quan.

Trừ hàng trăm đại yêu Yêu tộc, những đại yêu này sau khi rời khỏi Oa Hoàng Thiên, trực chỉ Bất Chu Sơn, vì Yêu Hoàng của họ đang ở đó.

"Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng!" Trên Bất Chu Sơn, Tiêu Vân vẫn bị bao phủ trong một mảng kim quang, ngân quang, bạch quang.

Uy áp đáng sợ của Thánh nhân không ngừng khuếch tán, suốt ngàn năm, khiến tộc nhân Vu tộc dưới chân Bất Chu Sơn không biết đã thầm mắng bao nhiêu lần trong lòng.

Hành động của Tiêu Vân đơn giản như đang nhắm vào Vu tộc vậy.

Hắn đã chứng đạo thành Thánh, tham ngộ pháp tắc không thể đi nơi khác sao?

Có thể đừng làm loạn ngay trên đầu đại bản doanh của Vu tộc ta không?

Đáng tiếc Mười Hai Tổ Vu đang bế quan trong Thần Điện Bàn Cổ, Tổ Vu không xuất hiện, những tộc nhân Vu tộc đó dù tức giận cũng đành chịu, chỉ có thể nén giận.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, kim quang, ngân quang, bạch quang lóe lên, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Tiêu Vân.

Tiêu Vân với bộ trường bào vàng kim, xuất hiện trước mắt các đại yêu: "Các đại yêu, hãy theo bản hoàng vào Thiên Đình!" Vừa dứt lời, Tiêu Vân không quản những người đó, trực tiếp bay lên đỉnh Bất Chu

Sơn, lao thẳng vào Tam Thập Tam Ngoại Thiên.

"Thiên Đình?!" Hàng trăm đại yêu cảm thấy vô duyên vô cớ, là nơi nào?

Dù sao, các đại yêu chọn theo bước chân Tiêu Vân.

Đã không rõ, vậy thì cứ ngoan ngoãn đi theo, tin rằng rất nhanh sẽ rõ chân tướng.

"....." Khi các đại yêu theo Tiêu Vân xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, phát hiện một thế giới độc đáo.

Đó chính là Thiên Đình mà Yêu Hoàng nhắc đến sao?

Lão thiên gia, tuyệt đối là một vùng tiên gia tuyệt vời!

Các đại yêu theo Tiêu Vân tiến vào Thiên Đình, từng người như lão nông vào thành, đơn giản là nhìn hoa cả mắt.

Không trách ngày bé xem Tây Du Ký, Tôn Hầu Tử và những yêu quái đó nhìn Thiên Đình không vừa mắt, mỗi lần đều từ Nam Thiên Môn đánh vào Thiên Đình, không tấn công từ ba hướng khác, hóa ra có nguyên nhân.

Khi tiến vào Thiên Đình, một số điều mà Tiêu Vân kiếp trước thắc mắc đã được giải đáp.

Vì sao Tôn Hầu Tử luôn phải đánh Nam Thiên Môn.

Xuyên qua Nam Thiên Môn tiến vào Thiên Đình, có thể trực tiếp đến nơi quan trọng nhất của Thiên Đình là Lăng Tiêu Bảo Điện, tẩm cung cũng không quá xa Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thử hỏi nếu Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, không phải cũng sẽ từ đó lên sao?

Chứ không phải cứ ngây ngốc chạy từ ba cửa khác, chạy vòng vòng không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân sải bước đi lên bậc thềm, ngồi trên long ỷ trên bậc thềm.

"Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!" Vốn dĩ chỉ có thể dùng từ ngữ này đối với Thánh nhân, lúc này cũng có thể dùng cho Tiêu Vân, dù sao Tiêu Vân ngoài việc là Yêu Hoàng của Yêu tộc, cũng là một trong các Thánh nhân.

"Rầm." Ngồi trên long ỷ, Tiêu Vân động đậy, cảm thấy long ỷ ngồi không thoải mái, quá gò bó.

Chờ xử lý xong chuyện lặt vặt, sẽ đổi cái ghế.

Yêu Hoàng ngồi không thoải mái, Bạch Trạch đang quỳ một gối dưới bậc thềm đã ghi lại điều đó.

Phiền phức chất đống a.

Khó khăn lắm mới tìm được một tư thế thoải mái để ngồi, Tiêu Vân nói một lúc rồi mở miệng: "Hồng Hoang tuy lớn, nhưng khó tìm được một nơi có thể dung thân cho Yêu tộc ta.

Từ hôm nay, Thiên Đình chính là nơi của Yêu tộc ta, các đại yêu nghe lệnh!" Hàng trăm đại yêu lập tức lấy lại tinh thần.

"Bạch Trạch, Phục Hy." "Thuộc hạ có mặt." Hai người vội vàng đứng dậy, Tiêu Vân nói: "Bản hoàng sắc phong các ngươi làm tả hữu Thống Soái của Yêu tộc ta, thống soái đại quân Yêu tộc." "Dạ!" Quả nhiên bỏ ra có hồi báo, không uổng công sớm đã bắt đầu kéo quan hệ với Tiêu Vân, tả hữu Thống Soái, thống lĩnh đại quân Yêu tộc, đơn giản là vị trí dưới một người, trên vạn vạn người a!!!

Trong số các đại yêu, Phục Hy và Bạch Trạch khác với các đại yêu khác, không động một chút là hô đánh hô giết, họ giỏi động não, giỏi suy diễn thiên cơ, đương nhiên cũng giỏi tính toán người khác, những người như vậy mới thích hợp làm Thống Soái.

Còn những đại yêu cả ngày chỉ biết hô đánh hô giết thì làm Thống Soái, cút sang một bên cho lão tử đi!

Đại quân Yêu tộc mà để họ nắm giữ, trời biết sẽ trở thành cái dạng gì, tuyệt đối là ô yên chướng khí.

Sắc phong ư?

Các đại yêu nhìn Phục Hy và Bạch Trạch, trong lòng không khỏi ghen tỵ, từng người đều háo hức nhìn Tiêu Vân, hy vọng Tiêu Vân cũng có thể sắc phong mình.

Ngô đẳng nên là lão thần rồi chứ?

"Thống soái thống lĩnh đại quân Yêu tộc, Bạch Trạch làm tả, Phục Hy làm hữu.

Kể từ hôm nay, trong Yêu tộc, kẻ nào thực lực chưa đạt Chuẩn Thánh, không thể hưởng xưng hiệu đại yêu." Sắc phong thống soái đại yêu thì không có ý kiến, nhưng câu nói tiếp theo của Tiêu Vân lập tức khiến một đám đại yêu nổ tung, không thành Chuẩn Thánh thì không thể hưởng xưng hiệu đại yêu?

Vậy hiện tại hàng trăm đại yêu còn lại được bao nhiêu?

Ít đáng thương lắm chứ!

Các đại yêu nhìn nhau, bàn tán xôn xao.

Bạch Trạch và Phục Hy cũng đều ngơ ngác nhìn Tiêu Vân, đây là đánh trực tiếp một đao rồi sao?

Có gây ra sự bất mãn của các đại yêu không?

Trong khoảnh khắc, cả Lăng Tiêu Bảo Điện trở nên hỗn loạn, đủ loại âm thanh tràn ngập.

Trên long ỷ, Tiêu Vân lạnh lùng hừ một tiếng, uy áp Thánh nhân giáng xuống, ngay lập tức trấn áp tất cả đại yêu trừ Bạch Trạch và

Phục Hy xuống đất, họ phải cố gắng cắn răng chống đỡ, không dám động đậy, từng người đều lộ vẻ kinh hoàng, hướng Tiêu Vân cáo tội.

Không để ý đến những người đó, Tiêu Vân tự mình nói: "Yêu tộc ta từ khi đản sinh, trải qua giết chóc, thôn phệ yêu đan của đồng loại không đếm xuể.

Các ngươi không biết thiên số, không biết lễ tiết, dẫn đến cả Yêu tộc đều hỗn loạn, kéo dài như vậy, còn ra thể thống gì?" "Các ngươi cũng nên nghe xem trong Hồng Hoang, người ta bàn luận về Yêu tộc như thế nào." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sẽ không chỉnh đốn những chuyện này, trong đầu chỉ nghĩ làm sao để giết chóc với Vu tộc, làm sao để tranh giành khí vận thiên địa.

Nhưng Tiêu Vân thì không, trở thành Yêu Hoàng, thống soái Yêu tộc, điều quan trọng nhất là bắt đầu chỉnh đốn Yêu tộc, nhìn xem Yêu tộc đã hỗn loạn đến mức nào rồi!

Đơn giản là một mớ hỗn độn.

Trong Hồng Hoang, ai nhắc đến Yêu tộc mà không nhíu mày ngay từ đầu?

"Yêu tộc ta cần thay đổi, từ hôm nay, kẻ nào chưa đạt Chuẩn Thánh thì không thể hưởng xưng hiệu đại yêu, kẻ nào đạt Đại La Kim Tiên có thể làm Yêu tướng, thống soái một phần quân đội Yêu tộc." Thu lại uy áp Thánh nhân, Tiêu Vân lạnh lùng nhìn hàng trăm đại yêu.

Muốn làm theo lời ta, hoặc là ta Tiêu Vân sẽ ra tay giết chết.

Lựa chọn thế nào là tùy các ngươi.

Đã đặt ta vào vị trí này, vậy thì ta Tiêu Vân sẽ không ngừng thay đổi Yêu tộc, đừng hòng làm loạn, làm bậy như trước nữa.

"Dạ!" Bị đánh một gậy, các đại yêu đó, ai còn dám có oán ngôn?

Từng người ngoan ngoãn tách ra, đại yêu ở một phe, Yêu tướng ở một phe.

Trong khoảnh khắc, số lượng đại yêu vốn ban đầu là hàng trăm, nay chỉ còn lại hơn hai mươi người, số còn lại đều là Yêu tướng.

Khi nhắc đến hàng trăm đại yêu Yêu tộc, từ đầu tiên người ta nghĩ đến là tạp nham.

Vì vậy Tiêu Vân cần phân biệt rõ ràng.

Đại yêu và Yêu tướng tách ra, tiện cho việc quản lý, cũng như hưởng phúc lợi.

"Từ hôm nay, Yêu Soái, Đại Yêu có thể nghe bản hoàng giảng đạo một lần trong một Nguyên Hội, Yêu Tướng mười Nguyên Hội một lần.

Nếu có biểu hiện xuất sắc có thể được thưởng, ví dụ như luyện chế đan dược, luyện chế pháp bảo bản mệnh." Luyện đan, luyện chế pháp bảo những việc này không làm khó được Tiêu Vân.

Bản thể chưởng khống pháp tắc Hỏa, lĩnh ngộ tạo hóa không thấp, luyện đan, luyện khí không phải vấn đề nhỏ nữa rồi.

Đánh một gậy chết luôn thì không dễ quản lý, sẽ hình thành phản đòn.

Đánh một gậy, rồi lại cho một viên kẹo, đó mới là phương thức quản lý tốt nhất.

"Tầm quan trọng của pháp bảo bản mệnh, tin rằng các vị đều đã rõ trong lòng.

Đây là Càn Khôn Đỉnh, luyện chế pháp bảo có thể có công hiệu từ Hậu Thiên phản Tiên Thiên." Triệu ra Càn Khôn Đỉnh, Tiêu Vân phát hiện mắt mọi người đều đỏ lên, đó chính là hiệu quả hắn muốn.

Muốn được lợi ích?

Vậy thì ngoan ngoãn nghe lệnh của ta Tiêu Vân mà làm việc, nếu không đừng hòng có lợi ích, lão tử sẽ một chưởng đánh chết.

"Ngô đẳng bái tạ Yêu Hoàng!" Trong khoảnh khắc, Yêu Soái, Đại Yêu, Yêu Tướng đều kích động quỳ xuống, bái kiến Tiêu Vân, chút bất mãn trong lòng sớm đã tan biến thành mây khói.

Ngoài việc không dám đắc tội Tiêu Vân, còn có liên quan đến những phần thưởng mà Tiêu Vân ban cho.

Thánh nhân không thích Yêu tộc, những người này muốn đi nghe Thánh nhân giảng đạo rất khó, nhưng Tiêu Vân đã cho họ cơ hội.

Chỉ cần nghe lời, chỉ cần làm việc nghiêm túc, là có thể được.

Nghe Thánh nhân giảng đạo, luyện chế đan dược cần thiết, luyện chế pháp bảo cường đại, ta Tiêu Vân đều có thể thỏa mãn.

Đơn giản là quá hào phóng.

"Từ hôm nay, tất cả Yêu tướng, Đại Yêu, Yêu Soái đều có thể đến Hồng Hoang chỉnh đốn tộc nhân Yêu tộc.

Kẻ nào có thực lực Thái Ất Kim Tiên, có thể làm Phó tướng.

Kim Tiên, Huyền Tiên có thể làm Tiểu tướng.

Thiên Tiên là binh lính!

Phàm là tộc nhân Yêu tộc ta, nếu hóa hình triệt để, thực lực đạt tiêu chuẩn, tất cả đều có thể nhập Thiên Đình." "Trước tiên là từ các ngươi, từ ngày mai, bản hoàng nhìn thấy trong Thiên Đình có kẻ nào hóa hình không triệt để, giết không tha!!!" Nhìn xem, từng người một đều thành quỷ dạng, kẻ đội một cái đầu chim ưng, kẻ để lại một cái móng bò, kẻ để lại cả bộ lông vũ, sợ người khác không biết là tộc nhân Yêu tộc ư??

Sợ người ta không thấy mình hung thần ác sát ư??

“.....” Sát ý ngút trời bùng phát, dọa tất cả mọi người sợ tới mức hồn xiêu phách lạc.

Chương 52

Đặc biệt là những kẻ cố ý chọn hóa hình không triệt để, càng sợ tới mức vã mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Vân, sợ bị Tiêu Vân một chưởng đánh chết.

Bạch Trạch khẽ lắc đầu, trong lòng có chút hả hê, cứ tiếp tục đi.

Hành vi như vậy Bạch Trạch cũng phản cảm, đã nhắc nhở nhiều lần, nhưng đáng tiếc mỗi lần đều bị các đại yêu coi thường, thậm chí có người còn lấy đó để chế giễu Bạch Trạch.

Bây giờ thì hay rồi, mệnh lệnh sắt máu của Tiêu Vân, xem còn ai dám không ra người không ra quỷ nữa.

Muốn tìm chết thì cứ tiếp tục.

"Yêu Hoàng cứ yên tâm, ngô đẳng sẽ lập tức chỉnh sửa!" Một đám Yêu tướng bị dọa sợ, nhìn thoáng qua có thể thấy rõ, hai Yêu Soái, hơn hai mươi vị Đại Yêu, không ai ngoại lệ đều hóa hình triệt để, ngược lại từng người trong số các Đại Yêu đó lại khiến người ta nhìn mà nổi da gà.

Hy vọng các ngươi sẽ làm theo, nếu không bản hoàng nhìn thấy một kẻ sẽ đánh chết một kẻ!

Khẽ hừ một tiếng, Tiêu Vân tiếp tục nói: "Từ hôm nay, tộc nhân Yêu tộc, không được phép tàn sát đồng tộc, thôn phệ yêu đan của đồng tộc để tu hành, nếu không giết không tha!" "Từ hôm nay, quân đội, trừ ngày nghỉ, không được phép vô cớ rời khỏi cương vị, nếu không, giết không tha!" "Từ hôm nay. ....." Từng điều Thiên Quy được đặt ra, khiến một đám Yêu tướng và Đại Yêu nghe mà kinh hồn bạt vía, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân cũng không có.

Hà chỉ bá đạo, huyết tinh, tất cả Thiên Quy bị vi phạm đều chỉ có một kết quả.

Giết không tha!

Dù là ai!

Giết!!!

Không, ngay cả Bạch Trạch và Phục Hy hai người cũng nghe mà da đầu tê dại.

"Yêu tướng, Đại Yêu hãy vào Hồng Hoang, chỉnh đốn quân đội Yêu tộc ta.

Hai vị Yêu Soái phụ trách đăng ký và thanh lý, tuyệt đối đừng để bản hoàng thất vọng.

Mười vạn năm sau, bản hoàng sẽ cùng với quân đội giảng đạo một ngàn năm ở Thiên Đình cho nhị lang của Yêu tộc ta!" "Dạ!" Hàng trăm Yêu tướng và Đại Yêu lập tức bận rộn, từng người nhanh chóng rời khỏi Thiên Đình, trở về Hồng Hoang, tập hợp những tộc nhân Yêu tộc dưới quyền, bắt đầu chỉnh đốn, kẻ nào thích hợp thì biên vào quân đội.

Kẻ nào không thích hợp thì bị loại bỏ.

Muốn vào Thiên Đình, trở thành một phần tử của Thiên Đình, phải ngoan ngoãn tuân thủ Thiên Quy, nếu không sẽ bị giết!

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang vì mệnh lệnh của Tiêu Vân mà bị đảo lộn, từng nhóm tộc nhân Yêu tộc theo Yêu tướng của mình tiến vào Thiên Đình.

Mười vạn năm sau có thể nghe Yêu Hoàng giảng đạo, đó là cơ hội tốt đến cầu cũng không được!

Các tiểu yêu đó không nói gì đến sự kích động của mình.

Điều duy nhất khiến họ không hài lòng là Thiên Quy quá nghiêm khắc, chỉ cần vi phạm, ngay cả cơ hội hối cải cũng không có, trực tiếp giết!

Trong quá trình chỉnh đốn quân đội, không biết có bao nhiêu tộc nhân Yêu tộc không biết trời cao đất dày đã bị chặt đầu, những kẻ thích giết hại đồng tộc, thôn phệ yêu đan để tu hành chết thảm nhất.

Phục Hy và Bạch Trạch đơn giản là bận túi bụi, trong cả Thiên Đình hai người họ là bận rộn nhất.

Ai bảo có thực lực có bản lĩnh chứ?

Yêu Soái không dễ làm như vậy, ngồi ở vị trí cao nắm giữ trọng quyền, vậy thì cần phải có thành tích tương ứng.

Ở chỗ Tiêu Vân không hề tồn tại việc thăng thiên nhờ quan hệ dây dưa.

Có năng lực, có thực lực thì lên.

Không có năng lực, không có thực lực thì cút sang một bên.

Tiêu Vân cho Đại Yêu, Yêu tướng mười vạn năm để chỉnh đốn quân đội Yêu tộc.

Kết quả là vì chế độ thưởng phạt, thời hạn mười vạn năm đã bị rút ngắn xuống còn ba vạn năm để hoàn thành.

Cả Hồng Hoang lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, vô số tộc nhân Yêu tộc đều đã tiến vào Thiên Đình.

Dẫn đến số lượng sinh linh Hồng Hoang giảm đi rất nhiều, giết chóc cũng theo đó mà ít đi.

Thiên Quy của Yêu tộc do Tiêu Vân ban ra truyền đi, khiến người trong Hồng Hoang cảm thấy không thể tin được.

Tiêu Vân muốn làm loạn như vậy, không sợ tộc nhân Yêu tộc làm

phản sao?

Được!

Thật sự không sợ!

Đường đường là Thánh nhân, ai dám làm phản?

Có một kẻ sẽ đánh chết một kẻ.

Ngoài Thiên Quy đáng sợ, điều khiến người ta tò mò là Thiên Đình đó, ai cũng không ngờ trên đỉnh Bất Chu Sơn ở Hồng Hoang lại có một thế giới như vậy, dùng để an trí Yêu tộc.

Tiêu Vân cũng thật là lợi hại, ngay cả nơi như vậy cũng tìm được.

Đáng tiếc Yêu tộc hiện tại đang hùng mạnh, không ai dám rảnh rỗi mà đặc biệt chạy đến Thiên Đình dạo chơi.

Bị tộc nhân Yêu tộc bắt được, không chết cũng lột một lớp da.

Hồng Hoang trở nên lạnh lẽo, Thiên Đình thì hoàn toàn ngược lại.

Đại quân được Tiêu Vân sắc phong làm Thiên Binh Thiên Tướng, chỉ có danh hiệu Đại Yêu và Yêu Soái được giữ lại, những thứ khác đều bị thanh lý.

"Khải bẩm Yêu Hoàng, Tứ Hải Long Vương đã đến!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân dựa vào long ỷ mới do Bạch Trạch chế tạo lại, ngẩng đầu nhìn Tứ Hải Long Vương đang đi tới mà toàn thân run rẩy.

Tứ Hải Long Vương cũng không biết Yêu tộc định làm gì.

Không lâu trước đây, đại yêu Quỷ Xa của Yêu tộc trực tiếp đến Đông Hải, tuyên bố từ hôm nay, Long tộc sẽ quy thuộc sự thống soái của Yêu tộc, Tứ Hải Long Vương phải đến Thiên Đình bái kiến Yêu Hoàng, nếu chống lệnh không tuân, Yêu tộc sẽ san bằng Tứ Hải, xóa sổ Long tộc.

Mệnh lệnh này suýt chút nữa khiến Tứ Hải Long Vương sợ chết khiếp.

Long tộc hiện tại, ai cũng có thể đến giẫm vài cái, huống hồ là Yêu tộc?

Nói không khách khí, dù Long tộc có khôi phục lại sự hưng thịnh của thời kỳ Thượng Cổ Tam Tộc, cũng không thể đối kháng với Yêu tộc, Tiêu Vân một chưởng có thể đánh chết tất cả.

Đối với Long tộc – một chủng tộc có hay không cũng không quan trọng – Tiêu Vân trực tiếp sử dụng phương thức đơn giản và trực tiếp nhất, kéo họ vào phe Yêu tộc.

Hoặc là thần phục gia nhập Yêu tộc, hoặc là diệt tộc, chọn đi!

Mặc dù Long tộc có chút hữu dụng, nhưng Tiêu Vân không quan tâm họ có biến mất khỏi Hồng Hoang không.

Diệt tộc thì cứ diệt, cùng lắm là bồi dưỡng một số Yêu Long.

Sau này có thể hô phong hoán vũ là đủ rồi.

Long tộc trong mắt hắn thật sự chẳng đáng gì, không bằng giết đi ăn thịt cho sướng.

Thần phục, hoặc diệt tộc, chọn một trong hai, không có chỗ để mặc cả.

Đối mặt với Tiêu Vân bá đạo, Tứ Hải Long Vương gần như muốn khóc, không còn cách nào khác đành thu dọn đồ đạc, mang theo tâm trạng lo lắng bất an đến Thiên Đình.

Từ khi tiến vào Thiên Đình, Tứ Hải Long Vương cảm thấy mình như một miếng thịt lớn, bị một đám mãnh thú nhìn chằm chằm, suýt chút nữa tim gan nhảy ra khỏi cổ họng.

Bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Tứ Hải Long Vương toàn thân

không thoải mái.

Dưới Tiêu Vân, Bạch Trạch lớn tiếng hô: "Gặp Yêu Hoàng mà không bái kiến sao?" Tứ Hải Long Vương giật mình, vội vàng quỳ xuống: "Ngô Tứ Hải Long Vương, tham bái Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Tiêu Vân mặt không biểu cảm nhìn họ, khiến Tứ Hải Long Vương trong lòng lúc lên lúc xuống.

"Thịt Long tộc không tệ, ăn rất ngon." Lời của Tiêu Vân khiến Tứ Hải Long Vương sắc mặt đại biến, cứ tưởng Tiêu Vân định giết hết họ, giết làm thịt ăn.

"Yêu Hoàng tha mạng!

Ngô Tứ Hải Long Vương từ trước đến nay không hề có ý phản bội Yêu tộc, mong Yêu Hoàng tha cho ngô đẳng một con đường sống." "....." Khóc rồi sao?

Các đại yêu và một số Yêu tướng đang đứng gác trong Lăng Tiêu Bảo Điện đều trợn tròn mắt.

Tứ Hải Long Vương đang làm gì vậy, Yêu Hoàng chỉ nói một câu thịt Long tộc ăn ngon thôi mà, nhìn từng người sợ đến mức không ra hình người, đến mức đó ư?

Yêu Hoàng hình như không nói là muốn diệt họ mà.

"???" Tiêu Vân cũng đầy dấu hỏi trong đầu: "Bản hoàng khi nào muốn lấy mạng Tứ Hải Long Vương?

Bản hoàng chỉ nói thịt Long tộc ăn ngon, Long tộc nên nuôi thêm một số Yêu Long và Tạp Long thôi mà.

Sao, cảm thấy ủy khuất?

Cảm thấy bản hoàng trực tiếp ăn Ngũ Trảo Kim Long thì tốt hơn?" Thịt rồng thuần huyết chắc chắn ăn ngon hơn, không cần nghi

ngờ, nhưng Tiêu Vân không đến mức tang tâm bệnh cuồng như vậy.

Hoàng tộc Long tộc cứ giữ lại đã, ăn chút Tạp Long, Yêu Long là đủ rồi.

"Hả?!" Tứ Hải Long Vương ngơ ngác như khúc gỗ, hóa ra là muốn họ nuôi thêm một số Yêu Long và Tạp Long để ăn thịt, chứ không phải muốn diệt Tứ Hải Long tộc.

Tứ Hải Long Vương hoàn hồn, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tạ ơn Tiêu Vân: "Ngô đẳng cảm tạ Yêu Hoàng không giết chi ân." "Được rồi, được rồi, ta nghe sắp phát chán rồi, không có việc gì thì lui đi.

Nuôi thêm Yêu Long Tạp Long.

Long tộc chọn một số Long Nữ xinh đẹp vào Thiên Đình làm thị nữ, chọn một số người có thực lực không tệ gia nhập đại quân Yêu tộc." Vẫy tay, Tiêu Vân ra hiệu Tứ Hải Long Vương có thể đi.

"Ngày xưa thời Thượng Cổ, Long tộc lừng lẫy một thời, ai ngờ cũng có ngày hôm nay." Bạch Trạch cảm khái, vô cớ có chút đồng tình với Tứ Hải Long Vương, không được vị trí tốt, lại biến thành kẻ nuôi rồng.

Nhìn Bạch Trạch một cái, Tiêu Vân nói: "Bạch Trạch." "Yêu Hoàng." Bạch Trạch vội vàng quỳ xuống.

"Dẫn người vào Hồng Hoang, tìm kiếm tộc địa của Phượng Hoàng và Kỳ Lân tộc.

Tìm được rồi, hãy khiến họ quy phục Yêu tộc.

Chọn những nữ tử xinh đẹp trong tộc vào Thiên Đình làm thị nữ, chọn một số người có thực lực không tệ gia nhập đại quân.

Nếu có kẻ nào phản kháng, giết không tha!" "Dạ!" Bạch Trạch lĩnh mệnh đi.

Tiêu Vân ngáp một cái, thời Thượng Cổ ư?

Đã lâu như vậy rồi, Tam Tộc sớm đã không còn khả năng lật mình.

Hiện tại hoặc là gia nhập Yêu tộc, hoặc là diệt tộc, chọn đi.

Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc ẩn mình trong Hồng Hoang, nhưng nếu dùng tâm mà tìm thì sẽ tìm thấy.

Còn về việc đối phương có chịu gia nhập Yêu tộc không, Tiêu Vân không quan tâm.

Trừ khi đối phương bị diệt tộc, nếu không chỉ có thể chọn thần phục dưới chân Tiêu Vân, không có lựa chọn nào khác.

Còn về việc các tộc chọn thị nữ, không phải Tiêu Vân cố ý muốn làm loạn, mà là nữ tử trong các chủng tộc Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Thiên Hồ tộc đều xinh đẹp hơn.

Cả ngày đối mặt với một đám thị nữ xinh đẹp, hay đối mặt với một đám đại lão thô kệch, chọn thế nào?

Yêu tộc chắc chắn sẽ có đại hành động!

Mọi người đều cho rằng sau khi Yêu tộc thống nhất sẽ có đại hành động.

Việc tìm kiếm tộc địa của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ở Hồng Hoang là minh chứng rõ nhất.

Trên đời không có việc khó, chỉ sợ lòng người có ý.

Chương 53

Đối mặt với những người giỏi suy diễn thiên cơ như Bạch Trạch và Tiêu Vân giúp đỡ, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc căn bản không thể ẩn mình được, không lâu sau đã bị Yêu tộc tìm thấy.

Đối mặt với điều kiện bá đạo của Tiêu Vân, hai tộc tức giận đến chết, nhưng không thể không cúi đầu trước Tiêu Vân.

Hoặc là thần phục, hoặc là diệt tộc, đơn giản là không có lựa chọn nào khác.

Sự tao ngộ của Long Phượng Tam Tộc khiến nhiều chủng tộc ở Hồng Hoang đều như lâm đại địch, sợ chủng tộc của mình đột nhiên bị Yêu tộc nhắm tới.

Nhưng những lo lắng đó là thừa thãi, sau khi thu phục Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc, Tiêu Vân không tiếp tục ra tay với các chủng tộc khác.

Còn những chủng tộc như Thiên Hồ tự nguyện gia nhập Yêu tộc, Tiêu Vân không phái người đi bức bách đối phương.

Sau đó Yêu tộc chìm vào tĩnh lặng, khiến những người tưởng rằng Yêu tộc sẽ có đại hành động, thậm chí có thể trực tiếp tấn công Vu tộc đều ngây người.

Yêu tộc không có động tĩnh gì cả, cứ thế ngoan ngoãn ở trong Thiên Đình.

Ngay cả các đại yêu trong Yêu tộc, những kẻ tưởng Tiêu Vân sẽ xuất động đại quân tấn công Vu tộc, cũng đều đầy sương mù trong đầu.

Yêu Hoàng rốt cuộc định làm gì?

Nhưng Tiêu Vân không động, các đại yêu, Yêu tướng đó cũng chỉ có thể nén nhịn, nên tu luyện thì tu luyện, nên đứng gác thì đứng gác.

Đừng nói Thiên Đình lớn, dẫn đến trong Yêu tộc không ít người đều không rảnh rỗi, cơ bản đều có việc để làm.

Có việc để làm, cũng không còn nhiều những ý nghĩ lộn xộn như trước, cả ngày chỉ nghĩ gây chuyện.

Dẫn đến Hồng Hoang bước vào một thời kỳ bình yên quỷ dị.

"Khả hận!!!" Trong Hồng Hoang, Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ suýt chút nữa bị Tiêu Vân giết chết, trốn vào Vô Tận Huyết Hải tu dưỡng vô số năm, cuối cùng cũng hồi phục, nổi lên trên Huyết Hải, nhìn về hướng Bất Chu Sơn, nghiến răng nghiến lợi.

Không nghi ngờ gì, Minh Hà Lão Tổ tuyệt đối hận chết Tiêu Vân, nhưng hiện tại không những không dám bước ra khỏi Vô Tận Huyết Hải, thậm chí ngay cả trong lòng cũng không dám nguyền rủa Tiêu Vân.

Hồng Hoang rộng lớn, cụ thể xảy ra chuyện gì, Thánh nhân cũng không thể biết toàn bộ, trừ khi vì một việc gì đó mà cắt đứt thiên cơ để tra xét.

Nhưng nguyền rủa một Thánh nhân, đối phương có thể cảm ứng được, trừ khi có khả năng khóa chặt tất cả thiên cơ, nếu không cần phải cẩn thận, họa từ miệng mà ra không phải là nói chơi.

Nếu thật sự nguyền rủa Tiêu Vân một trận, dẫn đến Tiêu Vân từ Thiên Đình giết đến Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ có thể sẽ thảm thương.

Lúc này ở Hồng Hoang, hắn là một từ điển về sự bi thảm.

Suýt chút nữa bị người ta giết chết, bị đánh mà không dám ra khỏi Vô Tận Huyết Hải, khỏi nói đến sự uất ức.

Nhắc đến Hỏa Hồng Liên bị cướp mất, Minh Hà Lão Tổ tức giận đến mức Tam Hoa trên đỉnh đầu cũng run rẩy.

Không thể tùy tiện tiến vào Hồng Hoang, Minh Hà Lão Tổ chỉ có thể vô sự ở trong Vô Tận Huyết Hải.

Mãi đến khi Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, Minh Hà Lão Tổ trong lòng đột nhiên nảy ra một số ý nghĩ.

Đã Nữ Oa tạo người có thể thành Thánh, vậy tại sao mình lại không được?

Làm thôi.

Minh Hà Lão Tổ lập tức dùng nước huyết uế tạp trong Vô Tận Huyết Hải trộn lẫn với những linh hồn bị Vô Tận Huyết Hải thôn phệ, ngưng tụ lại, tạo ra tộc A Tu La với vẻ ngoài gớm ghiếc, xấu xí.

Thấy thật sự đã tạo ra người, Minh Hà Lão Tổ vui mừng, tiếp tục tạo.

Dần dần, trong Vô Tận Huyết Hải ngày càng nhiều người A Tu La đản sinh.

Thấy số lượng gần đủ rồi, Minh Hà Lão Tổ mới hét lớn vào không trung: "Hôm nay ngô Minh Hà ở Vô Tận Huyết Hải tạo ra chủng tộc A Tu La tộc, mong thiên địa giám chi!!!" Giọng nói của Minh Hà Lão Tổ không lớn, nhưng cũng được ý chí Thiên Đạo tương ứng, khiến giọng nói của Minh Hà Lão Tổ như được khuếch đại, truyền khắp Hồng Hoang.

Ngay cả Tiêu Vân ở Thiên Đình cũng chú ý, dù sao Minh Hà Lão Tổ là người Tiêu Vân đặc biệt quan tâm, nếu tên này có hành động bất quy tắc nào, Tiêu Vân đều sẽ chú ý.

Kết quả không ngờ Minh Hà Lão Tổ lại tham chiếu Nữ Oa mà tạo ra A Tu La tộc.

Minh Hà tạo người!

Tạo ra một tộc A Tu La, chẳng lẽ là bắt chước Nữ Oa sao?

Trong Hồng Hoang, những người nghe âm thanh truyền đi đều vô thức nhìn về phía Vô Tận Huyết Hải.

Mọi người đều nhớ Hồng Quân nói, ngoài các thủ đoạn chứng đạo bình thường, còn có một phương pháp có thể chứng đạo, đó là lấy công đức lớn để chứng đạo.

Công đức là thứ tốt, nhưng muốn thành Thánh, cần bao nhiêu công đức, đó là một con số không xác định.

Minh Hà Lão Tổ tạo ra A Tu La tộc mà có được ý chí Thiên Đạo tương ứng, giáng xuống công đức, không lẽ ta cũng có thể tạo người sao?

Trong khoảnh khắc, không ít người đều nảy ra ý nghĩ đó.

"Ầm ầm ầm!" Ý chí Thiên Đạo tương ứng với Minh Hà Lão Tổ, sấm sét cuồn cuộn, trên trời giáng xuống một đạo công đức.

Nếu công đức mà Nữ Oa tạo người có được nhiều như một trận hồng thủy lớn, thì công đức mà Minh Hà Lão Tổ tạo ra A Tu La tộc có được chỉ lớn bằng một cái vòi nước nhỏ.

"Hahahahaha, tiếu chết bần đạo rồi." Trong khoảnh khắc, vô số người trong Hồng Hoang đều cười té ghế.

"Khụ khụ!" Trong Thiên Đình, Tiêu Vân trực tiếp ho khan, dọa Long Nữ đang đút nho bên cạnh tái mặt, cứ tưởng mình đã làm sai ở đâu đó, dẫn đến Tiêu Vân bị thương.

Lập tức quỳ xuống đất: "Yêu Hoàng tha mạng, nô tỳ biết lỗi rồi." "Không liên quan đến ngươi." Tiêu Vân xua tay, ra hiệu nàng lui xuống trước.

Sau khi Long Nữ lui xuống, Tiêu Vân không nhịn được cười lớn: "Hahahahaha, Minh Hà Lão Tổ tiếu chết ta rồi, công đức khí thật nhiều a, hahahaha tiếu chết người rồi." Chuyện gì thế?

Nhìn chút công đức khí nhỏ xíu giáng xuống, vừa đủ để dung hợp Trảm Thi, Minh Hà Lão Tổ ngây người.

Trong Hồng Hoang, không biết có bao nhiêu người cười lăn lộn trên đất.

Nhìn Ác thi trên người bị đánh bay ra, khuôn mặt Minh Hà Lão Tổ trướng đến đỏ bừng, cảm thấy bị sỉ nhục, chỉ tay lên trời nộ hống: "Thiên đạo bất công!!!" "Oanh!!!" Ngay giây tiếp theo, một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi đáng sợ giáng xuống, suýt chút nữa đánh cho Ác thi mà Minh Hà Lão Tổ vừa trảm ra thành tro bụi.

"....." Không được rồi, không được rồi, ta sắp cười chết mất, Minh Hà quá tấu hài.

Tiêu Vân cười đến mức không còn chút hình tượng Thánh nhân, Yêu Hoàng nào, trực tiếp từ trên long ỷ ngã xuống, ngồi bệt dưới đất, cười chảy cả nước mắt.

"Lão gia!!" "Yêu Hoàng!" Tây Vương Mẫu vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Tiêu Vân vội vàng đi tới.

Tiêu Vân cười nói: "Đi hái một quả Nhân Sâm Quả, bảo Bạch Trạch đưa cho Minh Hà Lão Tổ kia, nói Bản hoàng chúc mừng Minh Hà Lão Tổ tạo nhân thành công, được thưởng một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi!" "....." Tây Vương Mẫu thậm chí còn tưởng mình nghe nhầm, nhưng nhìn lại thì không giống a.

"Tuân mệnh!!" Mặc kệ, Minh Hà Lão Tổ và Yêu Hoàng có ân oán, chọc tức chết lão ta cũng tốt.

Chúc mừng tạo nhân thành công, Thiên đạo ý chí thưởng cho một

đạo Cửu Tiêu Thần Lôi!

Vì lẽ đó, Tiêu Vân ta đặc biệt phái người mang tặng một quả Nhân Sâm Quả làm quà an ủi.

"Xin Đạo hữu chuyển lời tới Yêu Hoàng, bần đạo nhất định làm thỏa đáng!" Bạch Trạch cầm Nhân Sâm Quả, nháy mắt một cái, dẫn theo hai tôn Đại yêu nhanh chóng rời đi, tiến vào trong Hồng Hoang. ...

Tức chết ta rồi!!!

Trở thành trò cười, Minh Hà Lão Tổ tức giận muốn thổ huyết.

Bạch Trạch mang theo người cười ha hả bay đến bầu trời Vô Tận Huyết Hải, lãng thanh nói: "Yêu Hoàng nhà ta chúc mừng Minh Hà đạo hữu tạo nhân thành công, được Thiên đạo ý chí hưởng ứng, ban xuống một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi khen thưởng, vì thế đặc biệt sai chúng ta mang lễ mọn tới, mong Đạo hữu chớ chê." Bần đạo là người đã được huấn luyện, chuyện buồn cười đến đâu cũng sẽ không cười, trừ phi ta nhịn không được!!

Lời vừa dứt, Bạch Trạch vốn đang nghiêm mặt bỗng cười phun ra.

Vội vàng ném Nhân Sâm Quả xuống, dẫn đến hai vị Đại yêu đi theo cũng cười lớn.

"Hỗn trướng!!!" Kẻ ngu cũng nhìn ra được đối phương đang sỉ nhục mình, phổi Minh Hà Lão Tổ sắp tức nổ rồi.

Cười lớn một trận, Bạch Trạch híp mắt lại, nói với Minh Hà Lão Tổ: "Ngày xưa Đạo hữu kết oán với Yêu Hoàng nhà ta, Đạo hữu tốt nhất nên thành thật ở yên trong Vô Tận Huyết Hải, nếu dám bước ra nửa bước, đừng trách Yêu tộc ta truy sát đến chân trời góc biển!!!" "Đi!!!" Mối thù của Yêu Hoàng chính là mối thù của cả Yêu tộc ta.

Minh Hà Lão Tổ cẩn thận một chút, cứ trốn làm rùa đen rút đầu thì

tốt hơn, nếu dám ra ngoài thì cứ chờ bị truy sát đi.

Yêu Hoàng lười ra tay với ngươi vì sợ bẩn tay, nhưng chúng ta thì không sợ!

Giết ngươi có khi còn có thể lãnh chút công lao, xin Yêu Hoàng luyện chế pháp bảo, nghe Yêu Hoàng giảng đạo, nghĩ thôi đã thấy mỹ mãn.

Không hiểu sao, Bạch Trạch ngược lại còn mong chờ Minh Hà Lão Tổ mau chóng chạy ra khỏi Vô Tận Huyết Hải để hắn có cớ truy sát.

Minh Hà Lão Tổ tức đến toàn thân phát run, giận mà không dám nói gì, một đầu chui tọt vào trong Vô Tận Huyết Hải không xuất hiện nữa.

Chỉ là Hồng Hoang khó tránh khỏi sẽ lưu truyền câu chuyện về phần thưởng Cửu Tiêu Thần Lôi của hắn, tuyệt đối có thể lưu danh muôn thuở. ...

"Giờ lành đã đến!!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân bắt đầu hạ mệnh lệnh cho các Yêu tướng và Đại yêu, để bọn họ mang theo thiệp mời đi mời những người có máu mặt trong Hồng Hoang tới Thiên Đình, chứng kiến Tiêu Vân lập Thiên Đình.

Kỳ thực đối với Tiêu Vân mà nói, đã chiếm Thiên Đình rồi, lập hay không lập cũng chẳng khác biệt lớn.

Nhưng đối với những người khác trong Yêu tộc thì không giống, lập Thiên Đình có thể đạt được không ít chỗ tốt.

Đã như vậy, tại sao không lập?

Lập Thiên Đình có thể thu hoạch không ít công đức.

Tiêu Vân sắp bắt đầu bắt tay vào tu phục Thí Thần Thương,

không có công đức thì không có cách nào luyện hóa Thất Thải Hồ Lô làm dược liệu.

Yêu Hoàng Tiêu Vân chuẩn bị lập Thiên Đình vào ngàn năm sau, đặc biệt mời người trong Hồng Hoang tới chứng kiến.

Người nhận được thiệp mời có người vui vẻ, có người khó chịu, nhưng không một ai ngoại lệ, không ai có cách nào cự tuyệt lời mời của Tiêu Vân, bao gồm cả Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mấy vị Thiên định Thánh nhân cũng chỉ có thể buông xuống sự tình trong tay.

Chứng kiến thì cũng thôi đi, nhưng lại đặc biệt yêu cầu phải mang theo một chút lễ mọn mới được.

Lễ vật quá kém thì không nỡ, quá tốt lại tiếc đứt ruột, làm cho Tam Thanh xoắn xuýt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì hoàn toàn là đau lòng, không khác gì cắt thịt trên người. ...

Trong lúc phần lớn Đại yêu và Yêu tướng phụ trách đi mời khách, Tiêu Vân thì rời khỏi Thiên Đình xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, tiến vào bên trong Oa Hoàng Thiên.

Không mời mà đến.

Oa Hoàng Thiên bên ngoài có trận pháp cường đại, đáng tiếc thứ này đối với Tiêu Vân vô dụng, ngân quang lóe lên, Tiêu Vân đã tiến vào bên trong.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đang nằm nghiêng trong đại điện khuôn mặt xinh đẹp trực tiếp đen lại: "Yêu Hoàng cứ thế không mời mà đến, không thông báo liền tiến vào Oa Hoàng Cung của bần đạo, không cảm thấy không thỏa đáng sao?" Tiêu Vân xuất hiện trong đại điện, nhìn Nữ Oa, chậc chậc nói: "Đạo hữu thật biết hưởng thụ, không thỏa đáng sao?

Tại sao lại không thỏa đáng?

Quan hệ giữa chúng ta vốn không tầm thường, tiên thông báo vị miễn quá xa lạ rồi, dù sao Bản hoàng cũng không để ý." "Nhưng ta để ý!!" Nữ Oa muốn phát điên rồi, đồng thời trong lòng cũng có chút chấn hám.

Khai mở đạo trường hầu như toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của Nữ Oa, thế mà Tiêu Vân lặng yên không một tiếng động tiến vào, điều này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là nếu Tiêu Vân động thủ, Nữ Oa bị đánh cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cùng là Thánh nhân, tại sao chênh lệch thực lực lại lớn như vậy.

Chẳng lẽ con đường ta đi thật sự sai rồi?

Hình thức chứng đạo của Tiêu Vân là trước tiên dựa vào thực lực trảm khứ toàn bộ Tam thi, sau đó Tam thi hợp nhất.

Thời điểm chứng đạo không hấp thu công đức chi khí, bài xích những đại đạo pháp tắc không cần thiết ra ngoài, chỉ lưu lại cái mình cần.

Quá trình này gian nan, quả thực là tìm tội để chịu, nhưng sau khi chứng đạo, thực lực thật sự không chê vào đâu được.

Không phải Tiêu Vân chém gió, hắn có thể dễ dàng treo Nữ Oa lên đánh.

Chương 54

Cho dù không dùng Chí bảo.

“Ha ha ha, Đạo hữu chớ nên tức giận.” Tiêu Vân vung tay lên, một cái long ỷ bá khí rơi xuống, hắn trực tiếp ngồi lên, tự mình lấy ra một ít linh quả rượu ngon, còn có món thịt rồng hắn yêu thích nhất, vừa ăn vừa hỏi: “Đạo hữu, Thiên Đình của Bản hoàng đang thiếu một vị chủ nhân hậu cung, không biết Đạo hữu có nguyện ý khuất thân hay không?” “.....” Ta đánh chết ngươi!!

Lại đánh chủ ý lên bần đạo, muốn bần đạo đi làm Yêu hậu, làm chủ nhân hậu cung, ngươi không đi chết đi.

Khuôn mặt Nữ Oa lại đen thêm một chút, bĩu môi nói: “Bần đạo không có hứng thú, Yêu Hoàng đi tìm người khác đi.

Nếu nhìn trúng ai, bần đạo có thể giúp Yêu Hoàng đi làm mai.

Hai vị Nữ thần Mặt trăng trên Thái Âm Tinh cũng không tệ, Yêu Hoàng từng nói Huyền Minh và Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu dung mạo không kém gì bần đạo, nếu Yêu Hoàng có hứng thú, bần đạo có thể nghĩ cách.” Vô thú, còn biết suy một ra ba.

Tiêu Vân buông chén rượu trong tay xuống: “Thôi được rồi, dã tâm của Bản hoàng cũng không lớn đến thế.

Nữ nhân a, trêu không nổi.

Chuyến này đến nãi là mời Đạo hữu đi tới chứng kiến Bản hoàng lập Thiên Đình, thời gian vào ngàn năm sau, mong Đạo hữu nể mặt.” “Bần đạo...” Nữ Oa theo bản năng định cự tuyệt.

Tiêu Vân nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đạo hữu nếu không đến, bần đạo liền ngày ngày đến Oa Hoàng Thiên đi dạo, dù sao Đạo

hữu cũng không hạn chế được Bản hoàng.

Đến lúc đó lỡ không cẩn thận nhìn thấy cái gì, Bản hoàng không có cách nào bảo đảm." "....." Nữ Oa không dám tin tưởng đường đường là Thánh nhân, Yêu Hoàng, Tiêu Vân lại có thể thốt ra những lời hạ lưu như vậy.

Nhưng đừng nói, nếu quả thật cự tuyệt, Tiêu Vân thật sự có khả năng làm ra loại chuyện này.

Nhất cử nhất động đều bị Tiêu Vân nhìn chằm chằm, Nữ Oa cảm giác toàn thân rợn cả tóc gáy, giống như không mặc quần áo vậy, rất không tự tại.

"Đi!!

Bần đạo nhất định đúng giờ đến nơi!!" Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi đáp ứng.

"Ha ha ha, Đạo hữu, cáo từ." Tiêu Vân cười ha ha, giơ tay vung lên, biến mất trong đại điện, ngay cả đồ ăn thức uống cũng mang đi hết, chỉ để lại một đoạn lời nói làm tiểu tọa kỵ của Nữ Oa sợ đến mức chết khiếp: "Tọa kỵ của Đạo hữu không tệ, dáng dấp rất tuấn tú, quả nhiên nữ nhi Phượng tộc dung mạo đều không tệ." "Thánh nhân." Băng Phượng nhìn Nữ Oa, sắc mặt đại biến, sắp khóc đến nơi, sợ Tiêu Vân nhìn trúng mình, sau đó Nữ Oa sẽ đem nàng tặng đi.

Muốn giết người thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng mà ta đánh không lại!!

A a a a!!

Tức chết ta rồi!!

"Không cần lo lắng, ngươi là tọa kỵ của Thánh nhân, Yêu Hoàng chỉ đùa thôi." Nữ Oa hít sâu một hơi, an ủi tiểu tọa kỵ bị dọa sợ hỏng,

đau đầu không thôi, Tiêu Vân rốt cuộc muốn làm cái gì?

Giản trực có thể bức điên người ta.

Rõ ràng hắn đi tự nhiên như thế mà cản cũng cản không được, chẳng lẽ Thời Gian cùng Không Gian Pháp Tắc thật sự cường đại như vậy?

Nàng thậm chí hoài nghi nếu thực lực Tiêu Vân lại tăng trưởng thêm nữa, hoàn toàn có thể cưỡng ép trói Nữ Oa về Thiên Đình làm Yêu hậu, làm chủ nhân hậu cung.

Má ơi, đường đường là Thánh nhân mà lại cần lo lắng bị người khác trói về làm vợ, loại chuyện này ai dám tin?

Quả thực đáng sợ.

Càng hiểu biết nhiều, Nữ Oa càng cảm thấy Tiêu Vân đáng sợ.

Cả Hồng Hoang người có thể để Tiêu Vân đích thân xuất mã đi mời chỉ có Nữ Oa.

Tam Thanh cùng những người khác chưa thành Thánh, không đến lượt Tiêu Vân đích thân xuất mã.

Mà dù có thành Thánh, Tiêu Vân cũng sẽ không để ý. ...

Ngàn năm thời gian, trúng qua như cái búng tay.

Thiên Đình vạn phần náo nhiệt, người được mời đều mang theo lễ vật tới Thiên Đình.

Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên tiến vào Thiên Đình, từ Nam Thiên Môn đi vào không nhịn được đưa mắt nhìn bốn phía, liên tục phát ra tiếng kinh thán.

Đẳng cấp Tiên gia bảo địa này lại rơi vào tay Yêu tộc.

Bất quá Yêu tộc trong Thiên Đình biến hóa cũng quá lớn đi.

Tuy rằng Tiêu Vân lập ra rất nhiều thiên quy, kẻ vi phạm sẽ bị giết, nhưng không mấy người cho rằng người Yêu tộc sẽ làm được.

Kết quả thì sao?

Nhìn lại một chút, không có bất kỳ một người Yêu tộc nào mãn thân yêu khí trùng thiên, mỗi người đều triệt để hóa hình, đem yêu khí thu liễm, thành thành thật thật làm những việc nên làm.

Mọi người đều đã quen với Yêu tộc dáng dấp ngũ hoa bát môn, bỗng nhiên nhìn thấy từng người Yêu tộc chính chính kinh kinh, bỗng nhiên có chút không thích ứng, cảm giác là lạ.

Hôm nay bất luận là người được mời, hay không được mời nhưng nguyện ý đến, đều là khách của Yêu tộc.

Khiến người ta cảm thấy bất ngờ nhất là Vu tộc cũng tới.

Đế Giang đang bế quan trong Bàn Cổ Thần Điện cũng tới Thiên Đình.

Về phần tại sao, đoán chừng chỉ có trong lòng Đế Giang mới rõ ràng.

Đế Giang tới một mình, thậm chí không thông báo cho các Tổ Vu khác, tùy tiện mang theo một chút lễ mọn.

Điều làm hắn cảm thấy kinh ngạc là, tuy rằng người Yêu tộc nhìn hắn ai nấy đều như lâm đại địch, đều đang phòng bị, nhưng lại không có hành động công kích, tương phản còn mời hắn tiến vào trong Thiên Đình.

"Ha ha ha, ta còn tưởng rằng người Yêu tộc sẽ đuổi Bản Tổ vu ra ngoài chứ." Được Bạch Trạch đích thân chiêu đãi, Đế Giang cười lớn đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, ngồi ở vị trí khá gần đài giai, nơi này vốn chuẩn bị cho Tam Thanh, nhưng thực lực và địa vị của Đế Giang ngồi ở đây cũng không có gì sai.

Những người khác y theo địa vị và thực lực, chỗ ngồi không đoạn kéo dài ra phía ngoài, sẽ không lộn xộn chen chúc một chỗ.

Chuyện xuẩn ngốc mà Đế Tuấn và Thái Nhất từng làm, Tiêu Vân tuyệt đối sẽ không làm.

Cho dù hắn không cần nhìn sắc mặt bất kỳ kẻ nào.

"Tổ Vu nói đùa, Yêu Hoàng từng nói, người tới hôm nay đều là khách của Yêu tộc ta, chỉ cần không gây sự, hết thảy đều dễ nói." Bạch Trạch cười híp mắt đáp lại.

Tới chứng kiến đều là khách, cho dù là người Vu tộc cũng không ngoại lệ, Yêu tộc ta đều cự thu hoan nghênh.

Nhưng nếu tới gây sự, vậy chính là địch nhân, đừng trách Yêu tộc ta không khách khí.

Đế Giang không ngốc, khẳng định nghe ra ý tứ trong lời nói, Bạch Trạch đang cảnh cáo, nếu đến chứng kiến lập Thiên Đình thì hoan nghênh, nếu muốn làm chuyện xấu thì chờ Yêu Hoàng thu thập đi.

Cười ha ha một tiếng, Đế Giang xua tay nói: "Đạo hữu đa tâm rồi, bần đạo cũng không muốn tìm phiền toái.

Đạo hữu yên tâm.

Đúng rồi, đây là lễ vật bần đạo mang tới." Một thanh bảo kiếm, một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nói về lai lịch bảo vật này cũng thật buồn cười, nhiều năm trước, một đạo nhân ở ngoài Bất Chu Sơn muốn leo lên Bất Chu Sơn, vừa vặn đụng phải Đế Giang.

Vu Đế Giang thưởng cho người kia mấy cái tát, không cẩn thận đánh chết người ta, thế là pháp bảo rơi vào tay Đế Giang.

Trừ phi là pháp bảo cộng sinh của Vu tộc, còn lại pháp bảo khác

Vu tộc không có cách nào sử dụng, vẫn luôn ném trong Bàn Cổ Thần Điện, hôm nay lấy ra làm quà tặng.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm quà tặng, đây đúng là đại thủ bút.

"Đạo hữu khách khí rồi." Bạch Trạch cười híp mắt nhận lấy đồ vật, cao giọng nói: "Vu tộc Tổ Vu Đế Giang, tặng hạ lễ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo một kiện." "....." "....." "....." Một câu nói khiến cho Lăng Tiêu Bảo Điện đang náo nhiệt gần như đều lâm vào yên tĩnh.

Mọi người kinh ngạc nhìn Đế Giang, trong lòng trực tiếp mắng mẹ nó.

Ta kháo!!

Vu tộc hào khí như vậy sao?

Giàu có như vậy sao?

Tam Thanh vừa mới được Phục Hy nghênh tiếp tiến vào đại điện sắc mặt biến đổi.

Ba người chuẩn bị một chút lễ mọn, chỉ là một kiện Linh bảo bình thường mà thôi, nhưng hạ lễ của Đế Giang vừa đưa ra liền khiến Tam Thanh trở nên keo kiệt bủn xỉn.

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu người trực tiếp hận Đế Giang.

Điều khiến Tam Thanh vô ngữ nhất là, lễ vật đã tặng đi rồi!!!

Muốn thu hồi thay đổi cũng không được.

Điều làm người ta tức chết là, vị trí của bọn họ và Đế Giang ở cùng một chỗ.

Đế Giang cười ha hả nhìn ba người, làm cho Tam Thanh tình

không tự cấm cảm thấy Đế Giang đang trào phúng bọn họ tặng lễ quá keo kiệt.

Khó chịu...

Trong lúc nhất thời, Tam Thanh cảm thấy ngồi yên không xong.

Nếu không phải sợ đắc tội Tiêu Vân, Tam Thanh đều muốn trở mặt, lớn tiếng chất vấn ý tứ của Đế Giang.

Tặng lễ thì tặng cho tốt, Vu tộc các ngươi lợi hại như vậy, không có ý tốt mà nhìn chằm chằm chúng ta cười là có mấy cái ý tứ?

Trào phúng chúng ta hay sao?

Cũng may sự xuất hiện của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã làm dịu đi bầu không khí khẩn trương.

So với Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẻ mặt khổ sở, tặng hai hạt sen Kim Liên, làm cho hai người đau lòng muốn chết.

Vốn đã nghèo, còn cần tặng lễ, thật là xoắn xuýt a.

"Gặp qua ba vị sư huynh." Sau khi ngồi xuống, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thu lại sự khó chịu trong lòng, cười chào hỏi Tam Thanh.

Tam Thanh đang banh mặt lúc này mới hòa hoãn lại một chút, gật gật đầu đáp lại.

Mấy người liền trò chuyện với nhau, Đế Giang bị ném sang một bên không ai thèm để ý, cũng may hắn cũng không thèm để ý.

Dù sao cũng không phải người cùng một đường, có gì mà tán gẫu, không lật bàn trực tiếp đánh một trận là không tệ rồi.

"Thánh nhân giá lâm!!!" Một tiếng hô to, Tiêu Vân cấp đủ mặt mũi cho Nữ Oa, đặc biệt phái người tuyên truyền.

Nữ Oa chậm rãi đi vào trong đại điện, ngồi xuống vị trí cách long

ỷ của Tiêu Vân không xa.

Đó là nơi đặc biệt chuẩn bị cho nàng, dù sao cũng là Thánh nhân, không có khả năng chạy đi ngồi cùng một chỗ với những người khác.

Cho dù sắp xếp ngồi bên cạnh Tam Thanh cũng không thỏa đáng.

Nữ Oa đã thành Thánh, còn Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì chưa, đây là hiện thực.

Cho dù là Thiên định Thánh nhân, ngày sau nhất định sẽ chứng đạo thành Thánh, nhưng trước mắt thì chưa phải, cho nên không có cách nào so sánh với Thánh nhân, không có cách nào ngồi cùng một chỗ với Thánh nhân.

Đối với việc này, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không có dị nghị.

Tương phản, bọn họ còn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì lễ vật của Đế Giang trực tiếp đem bọn họ đặt lên đống lửa mà nướng.

Nhưng hiện tại Nữ Oa tặng lễ vật cũng chỉ là một kiện Linh bảo bình thường, mấy người tự nhiên thở phào một hơi.

Thánh nhân đều tặng lễ như vậy, có gì mà không đúng?

Người đều đã đến đông đủ, rất nhiều người của Yêu tộc cao giọng hô hào: "Thỉnh Yêu Hoàng buông xuống!!!" "Thỉnh Yêu Hoàng buông xuống!!!" Cả Thiên Đình đều tràn ngập câu nói này.

Chương 55

Thân ảnh Tiêu Vân xuất hiện trên long ỷ, đông đảo người Yêu tộc lập tức bái xuống: "Ngô đẳng tham kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Theo người Yêu tộc quỳ xuống, những người đến chứng kiến kia cũng đại đa số đi theo quỳ bái, duy chỉ có Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng với Đế Giang của Vu tộc là ngoại lệ.

"Gặp qua Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!" Người khác hành đại lễ, bọn họ chỉ hành bán lễ.

"Chư vị miễn lễ!!" Tiêu Vân không nói nhảm, tế ra Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận Yêu tộc, lãng thanh nói: "Ngô Yêu tộc Yêu Hoàng Tiêu Vân, hôm nay mời chư vị đạo hữu đến, chứng kiến việc Yêu tộc ta lập Thiên Đình, mong chư vị đạo hữu chớ chê cười." Khách sáo hai câu, Tiêu Vân lãng thanh tuyên bố: "Thiên Đình lập!!!" Khí vận Yêu tộc lúc Tiêu Vân chứng đạo đã được trấn áp rồi, thời điểm lập Thiên Đình không cần phải giày vò thêm một lần nữa, trực tiếp tuyên bố lập Thiên Đình là được, sự tình rất đơn giản.

"Oanh long long!!" Theo Tiêu Vân tuyên bố lập Thiên Đình, trên bầu trời truyền đến một trận lôi minh.

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, một đạo công đức chi khí số lượng không ít rơi xuống, rơi vào trên người Tiêu Vân.

Tiêu Vân giơ tay thu lấy công đức, ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, không có nửa điểm ý tứ muốn hấp thu.

Người khác hắn không quản, dù sao Tiêu Vân sẽ không hấp thu công đức để tăng cường thực lực.

Lập Thiên Đình cũng có thể đạt được công đức?

Chúng nhân trừng lớn mắt, không dám tin tưởng Tiêu Vân tùy tiện lập cái Thiên Đình, ý tứ ý tứ một chút là có thể đạt được công đức, quả thực giống như đang nói đùa.

Người bình thường muốn kiếm được một chút công đức quả thực muốn cái mạng già, Tiêu Vân lại quá mức dễ dàng.

Nếu không phải có Minh Hà Lão Tổ làm phản diện giáo tài, đoán chừng đều có người chỉ tay lên trời hô to một tiếng Thiên đạo bất công.

Lập Thiên Đình có công đức để lấy, hơn nữa số lượng còn không ít, làm cho người ta hâm mộ không thôi.

Ngay cả Nữ Oa cũng hâm mộ nhìn Tiêu Vân: "Cung hỉ Yêu Hoàng, lập ra Thiên Đình, được Thiên đạo ngợi khen." "Đạo hữu nếu thiếu công đức, có thể cùng bần đạo làm một chuyện, cũng có đại công đức để lấy, không biết Đạo hữu có nguyện ý hay không?" Nếu như Nữ Oa không có ý kiến, Tiêu Vân thật không ngại hố nàng một vố.

Công đức chứng Thiên Hôn hình như cũng không ít.

Nam nữ kết hợp phồn diễn nhân loại nhiều, nhưng chứng Thiên Hôn chưa từng xuất hiện, cho nên công đức này có thể lấy.

Huống hồ cũng không phải ai cũng có thể chứng Thiên Hôn, không có đủ thực lực đủ thân phận, Thiên đạo áp căn bản sẽ không thèm để ý.

Hết thảy đều phải xem mặt!

À không, xem thực lực và địa vị.

"Đa tạ Yêu Hoàng hảo ý, Nữ Oa tạm thời không mưu cầu công đức." Khẳng định sẽ không có chuyện tốt, Nữ Oa trước tiên cảnh giác.

Nếu đổi lại là người khác nói, Nữ Oa có lẽ sẽ tin tưởng, nhưng Tiêu Vân...

Thôi đi, Nữ Oa bị hố sợ rồi.

"Vậy thì hết cách rồi." Nữ Oa không mắc lừa, Tiêu Vân cũng không để ý, cười nói: "Chư vị không cần khách khí, cứ việc ăn uống.

Người đâu, ca vũ tề thăng!!" Có câu nói của Tiêu Vân, mọi người mới dám bắt đầu động thủ, ăn cái gì thì ăn, uống linh tửu thì uống.

Một đám tiên nữ xinh đẹp tiến vào trong điện, múa theo nhạc khúc.

Đừng nói, một đám nữ nhân xinh đẹp nhảy múa thật sự hấp dẫn ánh mắt.

Nhìn xem, không ít người đều nhìn ngây người, làm cho Tiêu Vân rất bội phục.

Những tiên nữ này đều được đặc biệt tuyển chọn ra để nhảy múa, không phải là thị nữ của Tiêu Vân.

Thị nữ của Tiêu Vân chưa bao giờ làm những chuyện này.

Nói đơn giản là, thị nữ hầu hạ Tiêu Vân qua tinh tinh thiêu tế tuyển, còn lại mới tuyển ra làm vũ cơ.

Tiêu Vân cũng không phải Hạo Thiên tên kia, người nào cũng bắt ca hát nhảy múa trợ hứng.

Thị nữ các tộc tuyển chọn ra cơ bản đều chỉ ở xung quanh tẩm cung, sẽ không xuất hiện tại địa phương khác, càng đừng nói chạy đến Lăng Tiêu Bảo Điện rồi, ca hát nhảy múa trợ hứng đều đừng hòng.

Trong Thiên Đình không ai dám làm loại chuyện xuẩn ngốc này, dám nhảy cũng không ai dám nhìn.

Về phần chuyện sắc phong, sẽ tiến hành sau khi tụ hội kết thúc.

Bên ngoài thì thấy Thiên Đình chưởng quản Hồng Hoang chúng tiên, nhưng Tiêu Vân âm thầm biểu thị, Thiên Đình sắc phong chỉ quản Yêu tộc, không quản những người khác, không cần lo lắng Yêu tộc lập Thiên Đình sẽ quản hết tất cả mọi người, không tồn tại loại chuyện này.

Lời giải thích của Tiêu Vân làm cho những người này thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Đế Giang cũng cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Vì sao ư?

Không phải là sợ Yêu tộc lập Thiên Đình rồi ngay cả Vu tộc cũng muốn quản sao?

Cũng may Tiêu Vân tịnh không có ý nghĩ như vậy, cũng không đối với Vu tộc chỉ tay năm ngón... về sau thì chưa biết. ...

Thấy cũng đã kha khá rồi, mới có người cáo từ rời đi.

Tam Thanh và những người khác là đi sớm nhất, không kịp chờ đợi muốn tìm cầu cơ duyên chứng đạo.

Đáng tiếc ngoại trừ Lão Tử ít nhiều tham ngộ được một chút, những người khác hai mắt tối thui, mù tịt.

"Đạo hữu có việc tìm Bản hoàng?" Trong tẩm cung, Nữ Oa nhìn từng hàng mỹ nữ các tộc tuyển chọn ra, cảm giác trong lòng là lạ.

Bất quá Tiêu Vân là Yêu Hoàng Yêu tộc, tuyển chọn một đám mỹ nữ ở tẩm cung cũng không có gì kỳ quái.

Lắc đầu đem những ý niệm lộn xộn vứt ra ngoài, Nữ Oa nói: "Yêu Hoàng, ngày đó Yêu Hoàng đoạt được vật trên Côn Luân Sơn có duyên với bần đạo, mong Đạo hữu có thể bỏ những thứ yêu thích, bần đạo nguyện dùng bảo vật đồng đẳng đối đổi." Nữ Oa muốn cái hồ lô, tuy rằng không dùng đến, nhưng vẫn cảm giác đồ vật này tốt nhất nên cầm trong tay.

Thất Thải Hồ Lô?

Nữ Oa thật sự dám đòi.

Tiêu Vân sửng sốt, chuyển thất tiếu, cũng lười giải thích, trực tiếp đem Thí Thần Thương ném ra.

Thí Thần Thương vừa ra, khí tức thị sát nồng nặc tràn ngập, bao phủ cung điện, làm Nữ Oa giật mình suýt chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế.

".....

Thí Thần Thương?" "Chính xác." Tiêu Vân cười gật gật đầu.

Cả Hồng Hoang luận về pháp bảo có sát khí trùng thiên, ngoại trừ Thí Thần Thương ra thì còn có thứ nào?

"Nhưng bảo vật này cùng La Hầu..." Nữ Oa nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, bỗng nhiên cảm thấy mình ngốc.

Ngày xưa ở trong tay La Hầu, sau đó khẳng định là ở trong tay Hồng Quân.

Hồng Mông Tử Khí, Càn Khôn Đỉnh các loại bảo vật đều có thể cho Tiêu Vân, tại sao Thí Thần Thương lại không được?

Lão sư, rốt cuộc ai mới là đệ tử của ngài?

Giờ khắc này Nữ Oa bỗng nhiên cảm thấy tâm mệt.

Nhìn Nữ Oa có chút hoài nghi nhân sinh, bắt đầu tự bế, Tiêu Vân thản nhiên cười, nâng Thí Thần Thương lên: "Thí Thần Thương vốn là do căn hành của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, chỉ tiếc vì lúc khai thiên phân hóa bị Bàn Cổ Phủ ảnh hưởng, dẫn đến từ Khai Thiên Chí Bảo rơi xuống cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Muốn tu phục Thí Thần Thương trở về cấp bậc Chí bảo, cần một

ít vật phẩm đồng nguyên làm dược liệu." Lời đều đã nói đến mức này rồi, Nữ Oa nếu còn không hiểu, vậy Tiêu Vân phải hoài nghi não của Nữ Oa có đường về không rõ ràng hay không.

"....." Nữ Oa không còn gì để nói, tâm mệt.

Chí bảo, lại là Chí bảo!!

Có Hỗn Độn Chung còn chưa đủ sao?

"Tiểu đông tây lại bắt đầu tạo phản." Không đợi Nữ Oa bình phục lại, Tiêu Vân nhíu nhíu mày, giơ ngón tay lên, ngón giữa cong lại, trực tiếp dẫn đến Nữ Oa cảnh giác, thậm chí mang theo cái ghế lùi lại mấy bước.

Nàng vĩnh viễn không quên được Tiêu Vân dùng ngón tay này đối phó nàng như thế nào.

Trước bỉ thị, sau đó búng một cái, rồi nàng bay ra khỏi Thái Dương Tinh.

Quả nhiên, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng a.

Đều đã qua vô số năm, Nữ Oa vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, đoán chừng cả đời đều quên không được ngón giữa này.

Tiêu Vân cười ha ha nói: "Đạo hữu chớ nên lo lắng, Bản hoàng sẽ không búng ngươi, chỉ là có vật nhỏ không yên tĩnh lắm." Theo ngón tay búng ra, một tôn đài sen màu đỏ xuất hiện, bị Tiêu Vân chộp trong tay, không ngừng giãy dụa nhưng không cách nào đào thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Vân.

Trước kia Tiêu Vân cần mượn nhờ Hỗn Độn Chung mới có thể trấn trụ Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhưng hiện tại một ngón tay là có thể trấn áp, hoàn toàn không tốn sức.

"Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!!!" Nữ Oa không mù,

nhìn ra được đồ vật này, chính vì như thế mới hâm mộ, tại sao đồ tốt đều rơi vào tay Tiêu Vân?

Minh Hà Lão Tổ thật đúng là quá gà mờ.

Pháp bảo đều bị cướp, còn bị uy hiếp không được bước vào Hồng Hoang nửa bước, nếu không sẽ trực tiếp giết chết.

"Chính xác." Tiêu Vân chộp lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cười nói: "Ngày đó tranh đấu cùng Minh Hà Lão Tổ, trấn áp Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chưa kịp xử lý.

Đáng tiếc đồ vật này ở trong tay Bản hoàng có chút vô dụng." Một tôn Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, người khác cầu cũng không được bảo bối, rơi vào tay Tiêu Vân lại là gân gà, công kích không được, phòng ngự bình thường, có cũng được mà không có cũng không sao.

Hiện tại, với thực lực và nhãn giới của Tiêu Vân, pháp bảo bình thường hắn đều sẽ không quá để tâm.

Thấy Nữ Oa hâm mộ nhìn chằm chằm, nếu như có một tôn Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì thực lực Nữ Oa nhất định tăng vọt, Tiêu Vân hỏi: "Đạo hữu muốn vật này?" "Yêu Hoàng nguyện ý nhường lại?" Nữ Oa sửng sốt.

"Tự nhiên nguyện ý, Bản hoàng sẽ đích thân xóa đi nguyên thần ấn ký do Minh Hà lưu lại, coi như sính lễ vậy..." "Cáo từ!!" "Ha ha ha....." Tiểu ngạo kiều bị dọa chạy mất.

Tiêu Vân cười lớn, dễ dàng đem nguyên thần ấn ký trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên xóa đi.

Chênh lệch thực lực giữa hắn và Minh Hà Lão Tổ quá lớn, hiện tại xóa đi nguyên thần ấn ký rất dễ dàng, cộng thêm Nghiệp Hỏa Hồng Liên rơi vào tay hắn thời gian quá lâu, sớm đã bị Tiêu Vân sờ

thấu môn lộ, nhẹ nhàng thoải mái giải quyết không thành vấn đề.

Chỉ là Tiêu Vân bên này nhẹ nhõm, bên kia Minh Hà Lão Tổ đang trốn ở Vô Tận Huyết Hải tạo ra Tu La tộc lại bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nguyên thần bị trọng thương.

"A!!!!" Không dám nguyền rủa Tiêu Vân, Minh Hà Lão Tổ chỉ có thể bi phẫn phát ra một trận nộ hống, sau đó... không có tác dụng gì, Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã không còn thuộc về hắn nữa.

Thu hồi pháp bảo, Tiêu Vân nói: "Đạo hữu vào đi." Lập cái Thiên Đình, vô số người chờ hắn đi giảng đạo, kết quả khách nhân không ít, đều chờ muốn gặp hắn, Tiêu Vân cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể từng cái hội kiến.

"Đạo hữu." Đế Giang đại liệt liệt đẩy cửa đi vào, không chút khách khí ngồi trên ghế dựa một bên, tìm linh tửu uống, vừa uống vừa bình phẩm: "Linh tửu không tệ." "Đạo hữu thích thì lúc đi mang theo một lô, chút linh tửu ấy Bản hoàng có thừa." "Ha ha, vậy Bản Tổ vu không khách khí." Đế Giang cũng không phải người nữu nữu niết niết, một lời đáp ứng.

Khách sáo kết thúc, Đế Giang thu hồi nụ cười, nghiêm túc nhìn về phía Tiêu Vân: "Yêu Hoàng, bần đạo vẫn luôn cảm thấy ngươi là một người thú vị, không ngờ lại trở thành Yêu Hoàng của Yêu tộc, thật vượt quá dự liệu, còn chứng đạo thành Thánh, trở thành một tôn Thánh nhân." "Bản Tổ vu cũng không phải hạng người nữu niết, chỉ hỏi một câu, Vu Yêu hai tộc có thể cùng tồn tại?" Thật trực tiếp.

Tiêu Vân sửng sốt, hồi đáp: "Không biết." "Vì sao?" Đế Giang nhíu mày.

Tiêu Vân là Yêu Hoàng, nhất ngôn nhất hành đều đại biểu cho Yêu tộc, đối với chuyện Vu tộc, Tiêu Vân khẳng định có thể làm chủ.

Có thể cùng tồn tại hay không, không cần đánh sống đánh chết, Tiêu Vân cho một câu trả lời, Đế Giang ta đã coi ngươi là bằng hữu, tự nhiên sẽ không để ý những thứ này.

Lập trường bất đồng mà thôi.

"Lập trường bất đồng, dụng ý bất đồng." Tiêu Vân nói: "Nhưng Bản hoàng cũng không phải kẻ thị sát, từ hôm nay, Vu tộc không được tùy ý bộ sát người của Yêu tộc, như vậy Bản hoàng liền sẽ không chủ động gây sự." "Nếu người Yêu tộc chủ động khiêu khích?" Đế Giang hỏi lại.

Trầm ngâm giây lát, Tiêu Vân mới mở miệng: "Vu tộc, Yêu tộc chẳng qua chỉ là một trong Hồng Hoang vạn tộc mà thôi, các tộc đều cần phồn diễn sinh tồn, chuyện sinh tồn phồn diễn, không phải chuyện nhỏ.

Đế Giang, ngươi cảm thấy thế nào?" Vu tộc săn giết Yêu tộc, Yêu tộc cũng đang săn giết Vu tộc, có sai sao?

Không sai, xem ai bản sự lớn hơn.

Chuyện đánh nhau nhỏ nhặt, ai thèm để ý?

"Ha ha ha, thống khoái, Bản Tổ vu cũng có ý này, như vậy ta liền yên tâm rồi.

Chương 56

Yêu Hoàng, cáo từ.” Được câu trả lời cụ thể, Đế Giang cũng không dừng lại, cười lớn rời đi.

Nhìn ra được Tiêu Vân không kích động chiến tranh, chí ít sẽ không chủ động gây chiến.

Nếu Vu tộc không biết sống chết tìm phiền toái, Tiêu Vân cũng không ngại cùng Vu tộc đánh một trận.

Ổn thỏa không có nghĩa là túng!!

Tiêu Vân vẫn luôn đang thay đổi hiện trạng Yêu tộc, về phần Vu tộc, chú định sẽ là tồn tại bị đào thải mà thôi.

So với Vu tộc, Tiêu Vân càng để ý tới mấy vị Thánh nhân sắp chứng đạo kia hơn.

Về phần chiến tranh, xem tình huống là được, Vu tộc chủ động đánh tới thì đánh thôi.

Dù sao chủ động gây sự, sai ở bọn họ, Lượng kiếp trừng phạt rơi xuống, kẻ xui xẻo cũng là bọn họ.

Chỉnh lý Yêu tộc, tăng cường thực lực tổng thể của Yêu tộc, bảo tồn thực lực Yêu tộc.

Dù sao có Tiêu Vân ở đây, những Thánh nhân kia không dám tùy tiện mưu tính Yêu tộc, chỉ sẽ lấy Vu tộc ra động não cân.

Dùng cái giá nhỏ nhất bảo tồn sự phồn diễn và truyền thừa của Yêu tộc mới là điều Tiêu Vân xem trọng nhất.

Không giống như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ngu ngốc không biết thiên số, cứ ngu ngốc túm lấy Vu tộc không buông, đánh

đến trời long đất lở, cuối cùng hời cho ai?

Hời cho đám Thánh nhân!!

Để Yêu tộc ta và Vu tộc tử bính trở thành vật hi sinh, thành toàn cho lũ Thánh nhân kia?

Đều đừng hòng!!!

Tuy rằng nhìn thành toàn là Nhân tộc, nhưng quy căn kết để, kỳ thực là Thánh nhân, Nhân tộc chỉ nhân cơ hội quật khởi lớn mạnh mà thôi.

Vu Yêu tranh bá, tranh cái gì?

Khí vận mà thôi.

Yêu tộc tranh đoạt khí vận, Vu tộc tranh đoạt mặt mũi cùng không gian sinh tồn, cho nên Vu Yêu hai tộc mới có thể đánh sống đánh chết.

Nhưng hiện tại có Tiêu Vân ở đây, khí vận Yêu tộc ổn cố bất phá, làm chi phải hi sinh đi thành toàn người khác?

Tiêu Vân là Thánh nhân, nhưng không phải Thánh mẫu biểu ôm lòng từ bi.

Đế Tuấn và Thái Nhất tưởng rằng Yêu tộc có thể chiếm cứ tất cả thiên địa khí vận của Hồng Hoang, kết quả chết cực thảm.

Kỳ thực Thiên địa khí vận của Hồng Hoang hơn phân nửa đều khóa chặt trên người Thánh nhân, một cái chủng tộc bá chiếm toàn bộ là căn bản không có khả năng.

Bản hoàng hứa hẹn không chủ động khai chiến, như vậy Vu tộc cũng tất định sẽ không tùy tiện chiêu chọc Yêu tộc, bọn họ nên làm gì?

Có sốt ruột hay không?

Một khi Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắp sửa chứng đạo,

bắt đầu tranh đoạt Thiên địa khí vận cùng Giáo phái khí vận, Tiêu Vân cười thầm.

Vu Yêu hai tộc giống như hai ngọn núi Bất Chu Sơn chắn ngang đường đi của bọn họ.

Muốn đạt được nhiều Thiên địa khí vận cùng Giáo phái khí vận hơn, nhất định phải dời đi hai ngọn núi lớn này mới được.

Yêu tộc không thể sáp vô, nhưng Vu tộc thì sao?

Chậc chậc, khẳng định sẽ rất đặc sắc.

Không có hết lần này tới lần khác bộc phát Vu Yêu đại chiến, không có hết lần này tới lần khác tiêu hao, nhân khẩu Vu tộc sung túc, Thập Nhị Tổ Vu không có tiêu hao tinh huyết bản thân chế tạo Vu tộc, thực lực ổn bộ tăng lên, càng phát ra cường đại, phải xử lý cục diện này như thế nào đây?

"Ha ha ha ha....." Nghĩ đến cảnh Tam Thanh đau đầu vì chuyện Vu tộc, Tiêu Vân nhịn không được cười lớn.

Nháo đi, nháo đến càng lớn càng tốt, như vậy địa vị của Yêu tộc mới có thể càng thêm ổn cố, mới có thể trường cửu bất suy.

Nguyên bản Vu Yêu Lượng kiếp, Thánh nhân không tham dự vào trong đó, nhưng hiện tại bất đắc dĩ phải tham dự, bởi vì nhập hố rồi, nhập hố dễ dàng, thoát thân khó a.

Ai cũng đừng hòng chạy thoát.

"Vào đi." Thu lại tiếng cười, Tiêu Vân hô.

Cửa được mở ra, Trấn Nguyên Tử thảm thắc đi vào, bái Tiêu Vân một cái: "Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." "Được rồi, ngồi xuống nói chuyện." Đối mặt với lão hảo nhân Trấn Nguyên Tử, Tiêu Vân không có giá tử.

Thái độ bình dị gần gũi của Tiêu Vân làm cho Trấn Nguyên Tử thở phào nhẹ nhõm, nghiêng người ngồi xuống, chỉ là có chút đứng ngồi không yên, bởi vì không biết nên mở miệng như thế nào.

Trấn Nguyên Tử sẽ nhân dịp lập Thiên Đình tư hạ cầu kiến Tiêu Vân, kỳ thực là vì Hồng Vân.

Bởi vì Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân ban cho một chút xíu cũng không thể luyện hóa, một chút xíu cũng không thể dung hợp, có chút thao đản rồi, làm cho Hồng Vân gấp đến độ xoay quanh.

Bất đắc dĩ, Trấn Nguyên Tử chỉ có thể mặt dày mày dạn lưu lại, cầu kiến Tiêu Vân, hi vọng có thể từ chỗ Tiêu Vân đạt được đáp án.

Tại sao Hồng Mông Tử Khí không có cách nào luyện hóa?

Vì Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử thật sự là thao nát tâm.

"Đạo hữu nếu muốn hỏi về Hồng Mông Tử Khí, thứ cho Bản hoàng xin lỗi, chuyện này Bản hoàng cũng nhìn không thấu.

Hồng Mông Tử Khí là Thiên đạo ân tứ, Đạo Tổ ban dư, tịnh chủ động lựa chọn Hồng Vân, việc tham ngộ một đạo trong đó, cần phải xem cơ duyên cá nhân cùng với nghị lực." "Yêu Hoàng nói rất có lý." Trấn Nguyên Tử cũng cảm thấy có đạo lý, thật sự dễ dàng tham ngộ, dễ dàng luyện hóa như vậy thì Tam Thanh vì sao còn chưa thành Thánh?

Khả năng là vấn đề của Hồng Vân, đoán chừng qua một thời gian nữa sẽ có hiệu quả.

Tuy rằng không đạt được kết quả, nhưng cùng Tiêu Vân tán gẫu một trận, Trấn Nguyên Tử an tâm hơn không ít.

Xin lỗi, thiên cơ bất khả tiết lộ, Bản hoàng cũng không có cách nào giúp ngươi, để Hồng Vân tự nhận xui xẻo, ngoan ngoãn đi chết đi.

Tiễn Trấn Nguyên Tử đi, Tiêu Vân thổn thức không thôi.

Vì bằng hữu có thể không ngừng bỏ ra, không cầu hồi báo, khả năng cả Hồng Hoang cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử mới có tinh thần đại vô tư như vậy.

Người nên gặp cũng đã gặp, nhân dịp khách nhân chỉ mới đi một bộ phận, Tiêu Vân thả ra một tia nguyên thần phiêu xuất, lãng thanh nói: "Hôm nay Bản hoàng lập Thiên Đình, là chuyện vui, Bản hoàng đặc biệt giảng đạo ngàn năm, người có ý có thể lưu lại." Muốn giảng đạo?

Người Yêu tộc biết, nhưng những khách nhân được mời kia không biết a.

Thế là những người vốn định đi đều vội vàng dừng lại, bao quát cả Trấn Nguyên Tử.

Được nghe Thánh nhân giảng đạo là chuyện tốt.

Tuy rằng không lâu trước Trấn Nguyên Tử mới nghe Nữ Oa giảng đạo, nhưng nghe thêm Tiêu Vân giảng đạo thì có gì không thể?

Chẳng lẽ có người ghét số lần Thánh nhân giảng đạo quá nhiều sao?

Muốn cút thì cút nhanh lên!!

Mắt thấy những người này lưu lại nghe đạo, người Yêu tộc đều khó chịu, đáng tiếc thổi râu trừng mắt cũng vô dụng, không có cách nào đuổi người.

"Tu hành vốn là hành động nghịch thiên hành sự..." Tiêu Vân giảng đạo rất "bạch", thật sự là "bạch", so với phong cách văn ngôn văn của Hồng Quân, so với sự uyển chuyển của Nữ Oa, Tiêu Vân chỉ có một chữ: Bạch!!

Bạch triệt để, không nói những thứ lộn xộn, chủ yếu châm đối với các vấn đề về căn cơ cùng bình cảnh mà nói.

Đại đạo tham ngộ Hồng Quân giảng đã đủ nhiều, khẩu khẩu tương truyền, sớm đã truyền khắp Hồng Hoang.

Nữ Oa giảng về tạo hóa, Tiêu Vân lần này giảng đạo chủ yếu là giảng cho Yêu tộc, như vậy tự nhiên phải nắm lấy trọng điểm mới được.

Căn cơ bất ổn, sát lục quá nặng, bình cảnh khó có thể đánh vỡ, đây là vấn đề trước mắt người Yêu tộc phải đối mặt.

Những người khác cũng hoặc nhiều hoặc ít có chút mao bệnh, cho dù Tiêu Vân giảng thẳng tuột như kể chuyện, vẫn như cũ làm cho người ta nghe đến say sưa ngon lành, vui mừng khôn xiết.

Nghe đạo không nhất định cứ phải nghe Vô thượng Đại đạo, một ít cái đơn giản, thông tục thì diện tích thụ chúng càng lớn, càng rộng.

Về phần Vô thượng Đại đạo, Tiêu Vân cũng có thể giảng, nhưng có bao nhiêu người có thể nghe hiểu đây?

Lần giảng đạo này chủ yếu là để chiếu cố vấn đề căn cơ cùng bình cảnh của những Thiên binh Thiên tướng kia, nói một đống Vô thượng Đại đạo, đoán chừng sẽ làm cho chín mươi chín phần trăm người nghe đến buồn ngủ, nghe đến mạc danh kỳ diệu.

Tham chiếu Hồng Quân lần cuối cùng giảng đạo là biết.

Lần đó cả Tử Tiêu Cung, đừng nói người khác, ngay cả mấy vị Thiên định Thánh nhân, bao quát Tiêu Vân đều nghe đến đầy đầu mờ mịt.

Giảng không tệ, nhưng nghe có hiểu không?

Ngay cả nghe đều nghe không hiểu thì làm sao tiêu hóa, làm sao

chuyển hóa sử dụng, từ đó nâng cao thực lực?

Tựa như một giáo sư tiến sĩ giảng chương trình đại học cho một đám học sinh tiểu học, trung học cơ sở, những học sinh này có thể nghe hiểu không?

Cho dù ngày sau có thể tiếp xúc, muốn học tập, nhưng có mấy người nghe hiểu, có thể ghi nhớ trong lòng, cuối cùng tiêu hóa hết?

Người đang ở Thiên Đình đều có thể nghe Tiêu Vân giảng đạo, cộng thêm nội dung Tiêu Vân giảng là nhắm vào Yêu tộc, dẫn phát một tràng quy mô đột phá lớn.

Không ít người Yêu tộc đều bởi vì căn cơ không được, sát lục quá nặng dẫn đến bị bình cảnh kẹt chết, bây giờ nghe Tiêu Vân giảng đạo, trong lòng rộng mở trong sáng.

Bình cảnh bắt đầu nứt toác, từ đó đột phá.

Sau một lần giảng đạo này, thực lực của những Thiên binh Thiên tướng trong Thiên Đình sẽ tăng lên không ít, trong đó lấy tầng lớp cơ sở là nhất.

Không ngừng có người đánh vỡ bình cảnh, không ngừng có người đột phá, cũng có người từ từ đem một thân yêu khí trục dần chuyển đổi thành pháp lực bình thường.

Đây là một chuyển biến tốt, thân là người Yêu tộc, chưa chắc phải đi con đường yêu khí trùng thiên kia, chuyển đổi khó khăn sao?

Không khó, chỉ là có người không vui lòng.

Nhưng Tiêu Vân giảng đạo đã nói rõ quan hệ lợi hại trong đó, thế là những người này bắt đầu tin phục, bắt đầu đi chuyển hóa.

"Thu hoạch lương đa, không hổ là Thánh nhân." "A, chưa bao giờ nghĩ tới căn cơ sẽ ảnh hưởng đến việc chúng ta đột phá bình cảnh,

Yêu Hoàng đại nghĩa!!!" "Ha ha ha, chuyến đi này không tệ." "Thiện, Đạo hữu nói rất có lý." Giảng đạo kết thúc, những người đặc biệt lưu lại Thiên Đình nghe đạo đều cảm thấy chuyến đi này không tệ, từng người vui vẻ rời đi, cảm thấy lần này tới Thiên Đình là đúng, không những được mở rộng tầm mắt, ăn ngon uống say chơi đùa một trận, còn được nghe Thánh nhân giảng đạo ngàn năm, quả thực là cơ hội tốt như cho không.

Đám người tốp năm tốp ba rời khỏi Thiên Đình, khó giấu nụ cười vui vẻ trên mặt.

Trong Thiên Đình không ít người Yêu tộc bắt đầu bế quan, chuẩn bị bế quan tu hành, xem có thể nhân cơ hội đột phá, làm cho thực lực tiến thêm một bước hay không.

Trước kia thực lực đạt Đại La Kim Tiên cảnh giới là có thể ngưu bài rống một câu "Bản Đại yêu", nhưng hiện tại không được, thực lực không đạt Chuẩn Thánh, chỉ có thể làm Yêu tướng, còn cần khảo nghiệm mới được, nếu không sẽ bị ném ra ngoài, dám can đảm tạo thứ thì trực tiếp đập chết.

Tiêu Vân đối với Yêu tộc không những đang chỉnh đốn mà còn đang thanh lý, một số kẻ quá mức thị sát, não thiếu dây thần kinh trực tiếp ném ra ngoài, hoặc là trực tiếp giết chết.

Loại người này một khi trúng kế của người khác, lập tức có thể từ người mình biến thành kẻ phản bội, dẫn người đi xung kích hãm trận chịu chết.

Mang theo người đi khắp thế giới gây sự.

Đừng nói, trong Yêu tộc những kẻ quá mức thị sát và không biết thiên số thật đúng là không ít.

Những người này Tiêu Vân tuyệt đối sẽ không giữ lại Thiên Đình,

cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Thị sát không phải căn nguyên, tính cách bạo liệt mới là.

Người Yêu tộc đều có thói quen như vậy, nhưng làm cho bản thân trở nên giống như hung thú, hầu như sắp mất đi lý trí, trong đầu chỉ còn lại giết, giết giết!!

Hạng người này giữ lại có tác dụng gì?

Chỉ là một cái tai họa mà thôi.

Ai nói người Yêu tộc không tôn giáo hóa, đều là một đám người não có bao?

Nhìn xem, bây giờ không phải rất tốt sao?

Chương 57

Chủ yếu là phải xem người thống soái mới được.

Lão đại đều là một tên ngốc nghếch thì có thể trông cậy vào người bên dưới ngưu bài cỡ nào?

Duy nhất phiền toái là có người cảm thấy Tiêu Vân đối với việc Yêu tộc cố thủ Thiên Đình không quá hài lòng, cảm thấy Yêu tộc đã thống nhất thì nên làm một phen sự nghiệp to lớn mới đúng, không nên co rúc trong Thiên Đình, tu luyện tu luyện, trú thủ trú thủ.

Đối với việc này, Tiêu Vân mảy may không để ý.

Ai cảm thấy Bản hoàng quá cẩn thận thì có thể xuống Hồng Hoang đi tranh bá, Bản hoàng tuyệt đối sẽ không có chút trở lan nào, hết thảy những việc bọn họ làm cũng không có nửa điểm quan hệ với Thiên Đình Yêu tộc.

Đối với một số kẻ ngu xuẩn giảng đạo lý là không được, phải để cho bọn họ tự thân đi trải nghiệm mới có thể làm cho những người khác ý thức được, nguyên lai những người này đều là một đám ngu xuẩn.

Đối với những người này Tiêu Vân trực tiếp bảo Phục Hy và Bạch Trạch ghi lại, sau khi rời đi sẽ không còn thuộc về trận doanh Thiên Đình Yêu tộc, Thiên Đình cũng không cần loại người này, có năng lực thì đi Hồng Hoang kéo một đội ngũ ra, tiếp tục đi chinh chiến, Tiêu Vân ta tuyệt đối sẽ không nói nửa chữ phản đối.

Tiêu Vân ta hành sự túng sao?

Vừa nghe có người cảm thấy mình túng, Tiêu Vân nhịn không được cười.

Có đôi khi vô tri cũng là một loại đáng sợ a.

Đi dạo một vòng ở Thiên Đình, Tiêu Vân trực tiếp gọi Bạch Trạch tới.

"Yêu Hoàng." "Mang người đem nơi này sửa sang lại đi, Thiên Đình đang yên đang lành lại nuôi Thiên Mã, thứ đồ chơi này có tác dụng gì?" "....." Bạch Trạch sửng sốt, cẩn thận hồi vị một chút, hình như cảm thấy đúng là vô dụng thật.

Ngoại trừ nhìn phong cách một chút, chẳng còn tác dụng gì khác.

Người Yêu tộc căn bản không dùng đến loại tọa kỵ như vậy, một con tiểu yêu cũng có thể dễ dàng làm thịt một con Thiên Mã, cưỡi thứ đồ chơi này đi chiến đấu, khả năng sẽ chết nhanh hơn.

"Sửa sang lại đi, bảo Tứ Hải Long Vương phái người tới đây nuôi rồng, địa phương tốt thế này mà không lợi dụng thì quá đáng tiếc." "Tuân mệnh!

Thuộc hạ tức khắc phái người đi Tứ Hải triệu kiến Tứ Hải Long Vương." Đem Thiên Mã loại bỏ, nuôi một đàn rồng mới thú vị.

Làm sủng vật cũng tốt, giết ăn thịt cũng tốt, thắng gấp trăm lần nuôi một đàn Thiên Mã vô dụng.

Sau đó, đem Thiên Đình ném cho Phục Hy và Bạch Trạch quản lý, Tiêu Vân một mình tiến vào Hồng Hoang. ...

Khoảng cách Nhân tộc đản sinh đã qua rất nhiều năm, Tiêu Vân muốn đi xem tình huống Nhân tộc hiện tại.

Dù sao kiếp trước hắn cũng là một thành viên của Nhân tộc, bây giờ vẫn giữ tư duy của con người, có ký ức tiền thế.

Nhìn thì nhìn, Tiêu Vân lại không thể giúp Nhân tộc, nếu không ngày sau Nhân tộc sẽ trải qua kiếp nạn càng lớn hơn.

Nhất ẩm nhất trác, chung quy đều không chạy thoát được.

Chỉ là Yêu tộc dưới sự khống chế của hắn không có khả năng đi luyện chế cái thứ quỷ Đồ Vu Kiếm kia, vậy kiếp nạn của Nhân tộc sẽ biến thành cái dạng gì đây?

Tại Đông Hải Chi Tân của Hồng Hoang, nơi Nhân tộc đản sinh.

Theo thời gian trôi qua, Nhân tộc đã vượt qua đoạn thời kỳ gian nan lúc ban đầu, số lượng từ từ nhiều lên, tích lũy được một bộ kinh nghiệm sinh tồn, khiến cho chất lượng cuộc sống của Nhân tộc tốt hơn rất nhiều, không còn gian nan như lúc vừa đản sinh nữa.

"Vạn vạn không nghĩ tới, Nhân tộc do Nữ Oa nương nương tạo ra lại yếu ớt như vậy." "Một chủng tộc yếu ớt như thế, vậy mà cũng có thể khiến cho Nữ Oa nương nương đạt được đại công đức chứng đạo thành Thánh, thật không dễ dàng, Nhân tộc này tuyệt đối không tầm thường." Lão Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Nhân tộc, giống như một người trong suốt, cũng không xuất hiện mà chỉ ở trong bóng tối quan sát.

Vừa nhìn liền nhìn vô số năm, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đấu có chút không hiểu cho nên, chỉ có thể rời khỏi Côn Luân Sơn, đi tới Đông Hải Chi Tân.

Hai người không đi quấy rầy Lão Tử, chỉ lẳng lặng quan sát hết thảy về Nhân tộc, nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra cái gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên cảm thấy Nhân tộc quá yếu nhỏ.

Tuy rằng đản sinh Tiên Thiên Đạo Thể, nguyên thần thanh triệt, nhưng nhục thể yếu ớt, ngay cả dã thú tầm thường cũng không phải đối thủ, tốc độ sinh sản không nhanh, hài đồng sinh trưởng thời gian cũng dài, thật không biết Nhân tộc làm sao kiên trì xuống được, không

bị diệt tộc mà phát triển đến ngày hôm nay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thủy chung không nghĩ thông, Nữ Oa tạo ra Nhân tộc vì sao có thể đạt được nhiều công đức như vậy.

"Hạnh hảo Đông Hải Chi Tân không có Vu tộc sinh tồn, người Yêu tộc cũng cực ít hoạt động tại nơi này, nếu không Nhân tộc nguy rồi!" Lấy Nhân tộc làm đề tài trò chuyện đến mức chuyên chú, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên chút nào không có chú ý bên cạnh có thêm một người.

Trò chuyện quá nhập tâm, nhìn hai người cứ một câu Nhân tộc quá yếu, lại một câu Nhân tộc sinh tồn không dễ, Tiêu Vân đều cạn lời.

Nhân tộc tiên thiên vốn yếu nhỏ, không có cách nào chống lại các chủng tộc khác.

Nhưng hai cái thân là Thiên định Thánh nhân mà trong lòng lại một điểm minh ngộ cũng không có, thảo nào bị Lão Tử vẫn luôn ép cho không ngóc đầu lên được, các phương diện đều vẫn luôn áp chế bọn họ.

"Đó là bởi vì Nhân tộc thiên sinh có đại khí vận, Nữ Oa tạo ra con người tự nhiên có thể đạt được đại công đức." "Lời ấy có lý." "Đúng." Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên theo bản năng gật gật đầu, cảm thấy câu nói này không tệ, nhưng lời ra khỏi miệng hai người nhìn về phía đối phương, trong lòng nhảy dựng, sắc mặt đại biến, kinh đến nhảy dựng lên: "Ai?!" "Muốn đánh nhau à?" Tiêu Vân thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên tế ra Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm, cười ha hả hỏi một câu.

"....." Đánh cái rắm!!

Chúng ta dám đánh với ngươi sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn mí mắt trực tiếp giật giật, cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Vân, phát hiện mỗi lần Tiêu Vân xuất hiện tổng không có chuyện tốt, luôn một lời không hợp là lao vào đánh, một điểm đạo lý cũng không giảng.

Thông Thiên không có ký ức khắc sâu như Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng cũng đang phòng bị Tiêu Vân, lo lắng Tiêu Vân bỗng nhiên ra tay với hai người bọn họ.

Chỉ tiếc bọn họ nghĩ nhiều rồi, Tiêu Vân cũng không có tâm tư đi khi phụ bọn họ, chỉ nhìn Nhân tộc và Lão Tử cảm khái: "Bất đắc dĩ phải nói, hai người các ngươi xác thực đủ ngu xuẩn." "....." Ta nhịn!!!

Thông Thiên hít sâu một hơi, nhịn xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đen mặt, thầm nghĩ: Nếu không phải đánh không lại, bần đạo nhất định liều mạng với ngươi!!

Trước mắt cả Hồng Hoang cũng chỉ có Tiêu Vân dám trực tiếp trước mặt mắng bọn hắn ngu xuẩn, huống hồ cũng không có mắng sai.

"Lão Tử chú ý Nhân tộc nhiều năm, các ngươi cũng đi theo quan sát nhiều năm, lại không có nửa điểm minh ngộ, không phải ngu xuẩn thì là gì?

Nhân tộc nếu không có đại khí vận, Nữ Oa làm sao tạo ra Nhân tộc chứng đạo thành Thánh?" Chẳng lẽ cơ duyên chứng đạo của ta cũng ở trên người Nhân tộc?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên trực tiếp ngây ngẩn cả người, ngay cả chuyện Tiêu Vân mắng bọn hắn ngu xuẩn cũng không lo được nữa, quay đầu nhìn về phía Nhân tộc và Lão Tử, suy đoán lời Tiêu Vân nói đúng hay sai.

Nhưng nhìn tới nhìn lui, hai người một điểm đầu mối cũng không tìm ra được.

Tiêu Vân nên sẽ không cố ý gạt bọn họ, sau đó nhân cơ hội mắng bọn họ ngu xuẩn chứ...

"Ngô đạo thành rồi!!!" Ngay lúc trong lòng hai người toát ra cái ý niệm này, Lão Tử vẫn luôn quan sát Nhân tộc bỗng nhiên cao hứng hô lên một câu, sau đó đi nhanh vào trong Nhân tộc, ngồi xuống bắt đầu giảng đạo cho Nhân tộc.

Điều này làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên có chút trợn tròn mắt.

Nhân tộc quả thật có quan hệ với việc chúng ta chứng đạo?

Vậy là, Tiêu Vân mắng chúng ta ngu xuẩn là có đạo lý rồi?

Trong lòng toát ra cái ý nghĩ này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên nhất thời cả người đều không tốt, ngươi mới ngu xuẩn!!

"Bốp!!!" Thông Thiên trong lòng mới vừa nghĩ thế, nhất thời một bàn tay lớn đập vào sau ót, đem Thông Thiên đánh bay ra ngoài.

Sự việc dọa Nguyên Thủy Thiên Tôn nhảy ra thật xa, cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Vân.

Tên này quả nhiên động thủ, hào vô dự triệu, nói đánh là đánh, một chút nhắc nhở cũng không có.

"Oanh!!!" Thông Thiên đáng thương bị Tiêu Vân một tát hô vào trong lòng núi, cạy cũng cạy không ra.

Tiêu Vân tùy ý vẩy vẩy tay, nói: "Không tôn trọng Thánh nhân, nên đánh!" Không phải là muốn tìm chết sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nghe, nhất thời tức giận đến không chịu được, trốn còn trốn không kịp, ai mà thèm mắng ngươi trong

lòng.

Cảm tình là Tiêu Vân sát giác được Thông Thiên mắng hắn ngu xuẩn trong lòng, cho nên một tát hô bay hắn đi.

Không có dự triệu xuất thủ, làm cho người ta phòng không thắng phòng, Thánh nhân thực lực đều cường đại như vậy sao?

Không đúng, cùng là Thánh nhân nhưng Tiêu Vân khẳng định mạnh hơn Nữ Oa, có lẽ phương thức Tiêu Vân chứng đạo mới là chính xác.

Tiêu Vân khống chế lực đạo sẽ không một tát đánh chết Thông Thiên.

Hắn phong tỏa không gian chung quanh, không có ảnh hưởng đến Lão Tử, Lão Tử vẫn như cũ đang giảng đạo.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh..." Đạo Đức Kinh đại danh đỉnh đỉnh cứ thế ra đời.

Lão Tử giảng rất hăng say, chỉ là trong nơi cư trú của Nhân tộc không có mấy người chú ý tới, thậm chí có người còn lộ ra biểu tình kinh ngạc, không rõ vì sao lại có một lão đầu râu tóc bạc phơ xuất hiện ở đây, trong miệng lẩm bẩm những lời nghe không hiểu.

Lão Tử cũng không quản người ta có nghe hiểu hay không, tiếp tục giảng đạo.

Từ từ, lứa Nhân tộc đầu tiên đản sinh còn sống sót chú ý tới điều Lão Tử giảng không bình thường, thế là ngồi xuống nghe Lão Tử giảng đạo.

Dần dần càng ngày càng nhiều người đi theo ngồi xuống.

"Kim Đan Đại Đạo quả nhiên thích hợp với Nhân tộc đản sinh Tiên Thiên Đạo Thể tu hành." Lão Tử giảng đạo cũng không phải

nhất vị túm lấy Đạo Đức Kinh không buông, giảng đạo đồng thời cũng đem Kim Đan Đại Đạo ngộ ra truyền thụ cho Nhân tộc.

Có Kim Đan Đại Đạo, người Nhân tộc có thể bắt đầu tu hành, từ từ phân hóa ra một số truyền thừa tu hành.

Thời cơ đến rồi!!

Khi Lão Tử giảng xong Kim Đan Đại Đạo, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, biết cơ duyên chứng đạo đã tới.

Thông Thiên vừa từ trong lòng núi bò ra trốn thật xa, nhìn chằm chằm Tiêu Vân tức anh ách, đáng tiếc giận mà không dám nói gì.

Tiêu Vân chưa chứng đạo đã có thể đuổi theo hắn đánh, chứng đạo về sau càng không có dư địa giao thủ, cái thời điểm này cùng Tiêu Vân đối cán quả thực là tìm đòn.

Chứng đạo xong rồi tính.

Đại huynh bắt đầu chứng đạo!!!

Khí tức trên người Lão Tử bắt đầu leo thang, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên ý thức được, Lão Tử bắt đầu chứng đạo.

"Ngô danh: Lão Tử, do Bàn Cổ Nguyên Thần biến thành, nãi Bàn Cổ Chính Tông, đệ tử Hồng Quân Thánh nhân.

Hôm nay phụng mệnh Lão sư, giáo hóa Hồng Hoang sinh linh, đặc biệt lập ra Nhân Giáo, lấy Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân Giáo, Thiên địa giám chi!!!" Theo lời tuyên thệ của Lão Tử, Thái Cực Đồ bay lên bầu trời.

Thời đại Thánh nhân bắt đầu rồi.

Tiêu Vân nhìn Thái Cực Đồ bay lên trời, hơi híp mắt lại.

Lão Tử chỉ là một cái bắt đầu, theo sau Lão Tử thì Nguyên Thủy

Thiên Tôn và Thông Thiên cũng sẽ đi theo chứng đạo, còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của phương Tây.

"Oanh long long!!!" Bầu trời truyền đến từng trận lôi minh, Thiên đạo ý chí hưởng ứng Lão Tử.

Lôi minh không dứt, thất thải tường vân hầu như che khuất cả bầu trời Đông Hải Chi Tân, tảng lớn linh vũ rơi xuống, quy mô còn khoa trương hơn cả lúc Nữ Oa chứng đạo.

Một đạo công đức chi khí từ trên trời rơi xuống, bao phủ Lão Tử vào trong đó.

Nên đưa ra lựa chọn rồi.

Ác thi cuối cùng trên người Lão Tử bay ra, sau đó Tam thi hợp nhất.

Cả Hồng Hoang ngoại trừ Hồng Quân đi con đường Trảm Tam Thi, người có thể trước khi chứng đạo trảm khứ toàn bộ Tam thi, Tam thi hợp nhất chỉ có một mình Tiêu Vân.

Nữ Oa không làm được, là nhờ công đức giúp đỡ hoàn thành.

Tam Thanh cũng không làm được, cho dù là Lão Tử đứng đầu Tam Thanh.

Tam thi trảm khứ, Tam thi hợp nhất, chứng đạo bắt đầu.

Lúc này trong đầu Lão Tử đang suy nghĩ, nên học tập Nữ Oa trực tiếp hấp thu công đức đề thăng thực lực, mượn nhờ công đức dung nhập đại đạo pháp tắc, hay là giống như Tiêu Vân bên kia bài xích những đại đạo pháp tắc không cần thiết, đi con đường chuyên tinh.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, Lão Tử đã đưa ra lựa chọn.

Chương 58

Trở nên mạnh hơn!

Nếu quy quy củ củ giống như Nữ Oa chứng đạo trở thành Thánh nhân, thực lực khẳng định không bằng Tiêu Vân.

So với Nữ Oa mạnh hơn thì có ích lợi gì, Nữ Oa không lập giáo phái, hầu như thuộc về trung lập Thánh nhân, người Lão Tử cần so sánh chính là Tiêu Vân.

Về sau Tiêu Vân nhất định sẽ cùng Tam Thanh không ngừng tranh đấu, muốn cùng Tiêu Vân tranh đấu cần phải có đủ thực lực mới được.

Từng đạo đại đạo pháp tắc buông xuống, vây quanh Lão Tử.

Nhìn Lão Tử không có tiếp tục hấp thu công đức dung nhập pháp tắc, Tiêu Vân cười, xem ra Lão Tử cũng không phải người cam chịu lạc hậu a.

Chỉ là dựa vào bản thân dung nhập pháp tắc cũng không dễ dàng như vậy.

Đừng để mất cả chì lẫn chài.

Lão Tử lựa chọn con đường giống như Tiêu Vân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên hai con mắt trừng thật lớn, vẫn luôn nhìn chằm chằm Lão Tử, sợ chớp mắt một cái là bỏ lỡ.

Từng đạo pháp tắc bị Lão Tử bài xích ra bên ngoài cơ thể, công đức chi khí cũng bị Lão Tử thu long trong Thái Cực Đồ, tịnh chưa trực tiếp hấp thu, chuẩn bị học tập Tiêu Vân, dựa vào bản thân dung nhập pháp tắc, sau đó dùng công đức chi khí tu phục tự thân, tránh cho thân thể cùng nguyên thần sụp đổ.

Càng ngày càng nhiều đại đạo pháp tắc bị bài xích ra, chỉ còn lại ba loại pháp tắc.

Nếu Đại đạo ý chí biết mắng chửi người thì lúc này đoán chừng đã chửi ầm lên rồi.

Từng người từng người không biết tốt xấu, lão tử cho các ngươi pháp tắc dung hợp, để các ngươi tăng cường thực lực, thế mà từng người đều đang bài xích, mấy cái Thánh nhân này có ý gì?

Xem thường ta phải không?

Ba loại pháp tắc chi lực màu trắng, màu bạc, màu nâu bắt đầu được Lão Tử dung nhập vào bản thân.

Nhìn ra được Lão Tử cũng rất tham lam, muốn giống như Tiêu Vân chuyên môn đi lộ tuyến Thời gian và Không gian pháp tắc.

Chỉ là Lão Tử không có cái mệnh đó.

Ý tưởng không tệ, hiện thực lại tàn khốc.

Pháp tắc vừa mới bắt đầu dung nhập, thân thể Lão Tử liền sụp đổ, khiến cho nguyên thần Lão Tử chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Công đức chi khí vội vàng bao phủ Lão Tử, nhanh chóng tu phục thân thể cùng nguyên thần của hắn.

Chỉ là điều làm cho Lão Tử khó có thể tiếp nhận là những công đức chi khí kia điên cuồng dũng mãnh lao vào trong cơ thể không có cách nào dừng lại, kéo theo những đại đạo pháp tắc bị bài xích ra ngoài kia toàn bộ dũng mãnh lao vào, cùng thân thể Lão Tử dung làm một thể.

"Vì sao?

Vì sao lại như vậy?" Lão Tử có chút chán nản, không hiểu thông

vì sao Tiêu Vân có thể thành công mà hắn lại thất bại.

Vẻn vẹn trong nháy mắt công phu, công đức chi khí cùng đại đạo pháp tắc toàn bộ dung nhập vào, cản cũng cản không nổi.

Lão Tử thành Thánh, nhưng thành Thánh lại một điểm cũng không vui vẻ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên nhìn mà trong lòng sợ hãi.

Nhìn ra được vừa rồi Lão Tử bắt chước Tiêu Vân, kết quả tự làm mình bị thương, thương thế không nhẹ, cũng may công đức chi khí có thể trị liệu, nếu không Lão Tử không biết phải bế quan bao nhiêu năm mới có thể khôi phục.

Thành Thánh, Lão Tử lại ngay cả tâm tư thu liễm khí tức cũng không có, hai mắt nhìn về phía Tiêu Vân, muốn từ trong miệng Tiêu Vân đạt được đáp án.

"Đại đạo pháp tắc ngàn ngàn vạn, thích hợp bản thân lại không nhiều.

Chẳng lẽ Tam Thanh quên rồi, Bản hoàng từ lúc bắt đầu luyện hóa Hỗn Độn Chung đã tham ngộ Thời gian cùng Không gian pháp tắc.

Mậu nhiên bài xích những pháp tắc khác, cưỡng ép dung nhập, cuối cùng cũng chỉ sẽ dẫn đến thân thể sụp đổ, nguyên thần bị tổn thương mà thôi." Quá tham lam cũng không có kết quả tốt.

Câu trả lời này có hài lòng không?

Tiêu Vân cười đem đáp án nói ra, không có giấu diếm, lại làm cho Lão Tử có xúc động muốn thổ huyết.

Đơn giản là phương pháp này thích hợp Tiêu Vân chơi, những Thánh nhân khác không được.

Ngươi vẫn luôn tham ngộ Thời gian và Không gian pháp tắc thì

cũng thôi đi, nhưng bản thể ngươi có thể so với ta sao?

Tiêu Vân bản thể là Tam Túc Kim Ô, tuy không kiên cố bằng Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cũng không phải người thường có thể so sánh.

Bản thể không đủ kiên cố, cưỡng ép dung nhập pháp tắc hậu quả có thể biết được, nhìn xem Lão Tử là biết, thân thể nháy mắt sụp đổ, nếu không phải có bó lớn công đức, Lão Tử không chết cũng phải lột da.

"Cơ duyên chứng đạo ngay trước mắt, các ngươi còn đang chờ cái gì?" Hiển nhiên, lời giải thích của Tiêu Vân giống như có người dùng búa hung hăng gõ vào đầu Lão Tử, làm cho Lão Tử có chút khó có thể tiếp nhận.

Bị thương, càng làm cho hắn khó chịu là, hắn đều đã chứng đạo thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên còn sỏa lăng lăng đứng nhìn.

Đang chờ cái gì?

Cần vi huynh cầm tay chỉ việc dạy các ngươi hay sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên không phải kẻ ngu, có Lão Tử cái tiên khu giả này, làm cho bọn họ hiểu rõ, bọn họ những người này, không lập giáo không thành Thánh, chứng đạo thành Thánh muốn lập ra giáo phái, lấy đó làm căn cơ chứng đạo thành Thánh.

Đương hạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên lập ra giáo phái bắt đầu chứng đạo.

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo từ đó đản sinh trong Hồng Hoang, vén lên thời đại Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên cũng thuận lợi chứng đạo thành Thánh.

Hai người không có tìm đường chết đi học Lão Tử, cưỡng ép dung hợp đại đạo pháp tắc, quy quy củ củ mượn nhờ công đức dung nhập, không được chọn lựa, Đại đạo ý chí cho pháp tắc gì thì dung nhập pháp tắc đó.

Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, chân trời thất thải tường vân không ngừng gia tăng, linh vũ từng trận từng trận rơi vào trong Hồng Hoang, khiến cho Hồng Hoang vô số sinh linh nhờ đó đản sinh thần trí, bắt đầu tu hành, mượn cơ hội này hóa hình.

"Nữ Oa cung hỉ ba vị sư huynh chứng được Thánh nhân tôn vị, từ đây nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt." Chân trời, lam sắc quang mang lấp lóe, Nữ Oa ngồi trên tọa kỵ, tiến vào Hồng Hoang, chúc mừng Tam Thanh.

"Các ngươi hãy nhập vào trong Hỗn Độn, khai mở Thánh nhân đạo trường, giảng đạo cho sinh linh Hồng Hoang." Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, thanh âm Hồng Quân vang lên trong đầu.

Tiêu Vân cười cười, nháy mắt với Nữ Oa một cái, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Oa đỏ bừng, hắn mới cười lớn rời đi, trở về Thiên Đình.

"Người Yêu tộc nghe lệnh!!" Thanh âm Tiêu Vân truyền khắp Thiên Đình: "Tất cả những người có thực lực đạt Kim Tiên tu vi, tạm thời rời khỏi Thiên Đình, tương hỗ nâng đỡ, đi tới trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Ngoại Thiên, quan khán Tam Thanh Thánh nhân khai mở đạo trường, linh thính Thánh nhân giảng đạo!!!" Thánh nhân giảng đạo, cơ hội tốt bực này làm sao có thể bỏ qua.

Tiêu Vân không hứng thú đi nghe, nhưng người Yêu tộc có thể đi a, đi là chiếm tiện nghi, đi là không chịu thiệt thòi.

Theo Tiêu Vân hạ đạt mệnh lệnh, dưới sự dẫn dắt của hai vị Yêu Soái cùng rất nhiều Đại yêu và Yêu tướng, người Yêu tộc hạo hạo

đãng đãng đi tới Tam Thập Tam Ngoại Thiên, quan khán Thánh nhân khai mở đạo trường, nghe Thánh nhân giảng đạo.

Đợt này nhất định sẽ rất đặc sắc.

Tam Thanh phân biệt khai mở đạo trường, phân biệt giảng đạo một lần, cho dù một lần một ngàn năm hay ba ngàn năm, cũng có thể đạt được thu hoạch không nhỏ.

Sau đó còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi theo bước chân Tam Thanh.

Tiêu Vân cũng không lằng nhằng, trực tiếp đem những người Yêu tộc thực lực đạt tiêu chuẩn phái ra ngoài.

Dù sao người Yêu tộc cũng là một trong ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, Tam Thanh chứng đạo thành Thánh giảng đạo cho sinh linh Hồng Hoang, không thể cự tuyệt người Yêu tộc nghe đạo.

Dù đối với người Yêu tộc không ưa, cũng không thể cự tuyệt, hoặc cố ý xua đuổi, tìm phiền toái.

Nếu không thì chưa cần Thiên đạo ý chí tìm phiền toái, Tiêu Vân đều sẽ giết tới đạo trường trước, tìm bọn hắn luận bàn một chút.

Cơ duyên Thượng thiên ân tứ!!

Không thể bỏ qua!!

Đương hạ không ít người phân phân rời khỏi Hồng Hoang đi tới trong Hỗn Độn, đi tới quan khán Thánh nhân khai mở đạo trường, nghe Thánh nhân giảng đạo.

Nữ Oa không có trực tiếp rời đi, cũng đi tới trong Hỗn Độn, quan khán Tam Thanh khai mở đạo trường.

Chỉ là làm cho bốn vị Thánh nhân im lặng là, Yêu tộc Thiên Đình từng nhóm lớn từng nhóm lớn chạy tới.

Thấy Tam Thanh bất duyệt nhìn chằm chằm, bọn họ lập tức hô: "Ngô đẳng phụng mệnh lệnh Yêu Hoàng, đến đây quan khán Thánh nhân khai mở đạo trường, linh thính Thánh nhân giảng đạo." Kháo!!

Phụng mệnh mà đến, cái này ngay cả cố ý tìm lý do cự tuyệt cũng không được.

Nhưng số lượng này có phải quá nhiều rồi không?

Đây là không phải đem toàn bộ người của Thiên Đình dọn tới rồi chứ?

Một cái nhìn lại, lít nha lít nhít, hầu như đem tất cả mọi chỗ đều chiếm cứ.

Tam Thanh nhìn mà trong lòng nộ hỏa tăng vọt, Tiêu Vân dứt khoát đem người Yêu tộc toàn bộ nhét vào đạo trường của ta luôn đi!!!

Quả thực không biết xấu hổ!!!

Nữ Oa nặng nề thở dài một hơi, may mắn lúc nàng chứng đạo Tiêu Vân không chỉnh đốn Yêu tộc, nếu không đám người Yêu tộc đông nghịt dũng mãnh lao vào đạo trường, làm cho người ta nhìn thôi cũng da đầu tê dại.

May thay người của Yêu tộc không giống như đám người không ra người quỷ không ra quỷ kia, từng người đều đã triệt để hóa hình, nhìn qua thuận mắt hơn rất nhiều, cũng không có đi đâu cũng mang theo một thân yêu khí ngập trời khiến người ta chán ghét, nếu không với tính tình của Tam Thanh phỏng chừng đã muốn bùng nổ.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, người vốn có ý kiến với Yêu tộc.

Nhẫn!!!

Yêu tộc ở lại đây về tình về lý Tam Thanh đều không có cách nào

từ chối, chỉ có thể coi như không thấy, việc mình khai tịch đạo trường thì cứ khai tịch, việc mình giảng đạo thì cứ giảng đạo.

Người Yêu tộc ban đầu còn lo lắng Tam Thanh Thánh nhân nhìn không thuận mắt sẽ đuổi bọn họ ra ngoài, may mắn là mọi lo lắng đều dư thừa.

Ngoại trừ lúc đầu biểu lộ ra thần sắc bất mãn, Tam Thanh không có động tĩnh gì khác, làm cho người Yêu tộc âm thầm trộm cười trong lòng.

Quả nhiên đi theo Yêu Hoàng là sướng nhất, bọn ta phụng mệnh ở lại, có bản lĩnh thì đi tìm Yêu Hoàng mà nói lý.

Thánh nhân lập tức mất đi tỳ khí, Yêu Hoàng là trâu bò nhất!!

Tam Thanh ở trong Hỗn Độn khai tịch đạo trường, đang lúc giảng đạo.

Trong Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi cùng một chỗ, hai sư huynh đệ đều một bộ dáng sầu khổ. "Sư huynh, việc này biết làm sao cho tốt đây?

Nữ Oa tạo nhân được đại công đức, dĩ công đức chứng đạo.

Tam Thanh lập giáo chứng đạo, công đức tuy thiếu nhưng lại thân cụ Khai Thiên công đức, trực tiếp dẫn phát mà chứng đạo.

Nhưng sư huynh đệ chúng ta không có Khai Thiên công đức, không có đại công đức, lấy gì để chứng đạo?" Dùng công đức chứng đạo không dễ dàng, việc tốt có thể lấy được đại công đức quá ít.

Lập giáo chứng đạo thì tự thân công đức lại không đủ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không giống như Tam Thanh trời sinh đã có đại công đức, như vậy liền lâm vào lưỡng nan.

Lập giáo chứng đạo thì công đức không đủ, dùng công đức chứng

đạo lại không có cách nào làm chuyện lấy được đại công đức.

Mắt thấy Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, Tiêu Vân chứng đạo, rồi đến Tam Thanh cũng đi theo chứng đạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuống cuồng cả lên.

Chỉ cần gặp chuyện, Tiếp Dẫn cơ bản đều là một bộ dạng sầu mi khổ kiểm, người không biết còn tưởng rằng lão thiên nợ hắn bao nhiêu công đức.

Khổ sở nhăn mặt, Tiếp Dẫn thở dài một hơi: "Sư đệ, sư huynh đệ chúng ta cơ duyên không đủ, công đức không đủ, chứng đạo cũng không dễ dàng.

Biện pháp tuy có, nhưng sẽ dẫn đến việc lập hạ giáo phái phải nợ đại nhân quả, ngày sau không dễ trả." "Sư huynh, nợ nhân quả cố nhiên là không tốt, nhưng nếu ta không thể chứng đạo, lập giáo có ý nghĩa gì?" Không có Thánh nhân tọa trấn, giáo phái có thể phát triển mới là lạ.

Thánh nhân mới là căn bản của tất cả, chỉ có thành Thánh mới có thể làm những chuyện muốn làm, mới có tư bản tranh đoạt với các Thánh nhân khác, nếu không đều là nói suông. "Haizz ~~~" Thở dài một hơi thật dài, Tiếp Dẫn bất đắc dĩ gật gật đầu, đạo: "Kế sách hiện nay, sư huynh đệ chúng ta duy có hướng Thiên Đạo phát hoành nguyện, mượn hạ đại công đức, mới có thể thuận lợi chứng đạo." "Phát!!!" Chuẩn Đề sắc mặt âm tình bất định, chần chờ một lát, quyết định phát hoành nguyện.

Mặc kệ, tiên chứng đạo rồi nói sau, nợ nhân quả về sau từ từ trả.

Chương 59

Hành vi này đẳng cấp cũng giống như hướng ngân hàng vay tiền, mượn nhiều rồi về sau đều phải trả lại từng chút một, hơn nữa trừ tiền vốn còn cần trả lãi mới được.

Nếu không, người trên kẻ dưới của cả giáo phái đều sẽ vì vậy mà xui xẻo, ngay cả hai vị Thánh nhân cũng chạy không thoát.

Cuối cùng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quyết định phát hoành nguyện, hướng Thiên Đạo mượn công đức, nợ nhân quả, trước tiên chứng đạo thành Thánh, về sau lại chậm rãi trả lại những thứ này.

Đã định ra chủ ý, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt đầu hướng Thiên Đạo phát hoành nguyện mượn công đức.

Thiên Đạo ý chí hưởng ứng, khiến cho thanh âm của hai người giống như mở loa phóng thanh siêu cấp, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang không nói, ngay cả Thánh nhân đạo trường, Thiên Đình đều không chạy thoát.

Chứng kiến Tam Thanh khai tịch đạo trường, cũng chưa đi nghe đạo, đang chuẩn bị trở về Nữ Oa nghe được những lời này, biểu tình trở nên đặc sắc, đứng lại một hồi, Nữ Oa tịnh vị hồi đạo trường của mình, mà trực tiếp hướng về Thiên Đình.

Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt đầu vay tiền.

Hiện nay Hồng Hoang tiến vào thời đại Thánh nhân, Tiêu Vân chuẩn bị đem Thí Thần Thương tu bổ lại, để Thí Thần Thương sớm ngày khôi phục cấp bậc Chí bảo.

Bất quá còn chưa động thủ, liền nghe được Thiên Đạo ý chí giúp Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mở loa phóng thanh, truyền thanh âm đi khắp

nơi.

Phảng phất như đang để cho tất cả mọi người Hồng Hoang hỗ trợ làm chứng vậy.

Thậm chí có người bắt đầu đếm xem hai người phát bao nhiêu hoành nguyện, kết quả càng đếm càng nhiều, đếm tới cuối cùng ngay cả mặt mũi đều dọa trắng bệch, những hoành nguyện này mà không có cách nào trả thì sẽ xui xẻo lớn!!!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gan lớn thật.

Kỳ thật bọn họ cũng không muốn làm như vậy, đáng tiếc muốn căn cơ không có căn cơ, muốn vốn liếng không có vốn liếng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là bị bức vào trong góc, cộng thêm sự kích thích của Tam Thanh mới phát hạ hoành nguyện. "Đều vào đi, cứ trốn tránh làm cái gì?" Tiêu Vân không tức giận hừ một tiếng, đem dược liệu bày trên mặt đất, trước tiên đem Thất Thải Hồ Lô ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Việc này làm cho Nữ Oa vừa xuất hiện mí mắt giật liên hồi, cảm giác tim đều đang rỉ máu, bảy cái hồ lô, đều là cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đáng tiếc bị Tiêu Vân lấy ra làm dược liệu rồi.

Người khác cầu còn không được, Tiêu Vân lại ở chỗ này làm lãng phí.

Chí bảo tuy rằng quan trọng, nhưng Linh Bảo không quan trọng sao?

Thất Thải Hồ Lô, cộng thêm một đống dược liệu, toàn bộ ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Trấn trụ Thất Thải Hồ Lô có khả năng chạy trốn, Tiêu Vân bắt đầu luyện chế một chút đồ vật, cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể đem chúng luyện hóa, sau đó dùng để tu phục Thí Thần Thương.

Nếu như dược liệu không đủ, Tiêu Vân sẽ ngoan tâm đem Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng ném vào.

Dù sao thứ này đối với hắn tác dụng có hạn, trong tình huống tất yếu, dùng làm dược liệu cũng không có gì to tát, tặng người thì là không thể nào, Tiêu Vân cũng không có hào phóng như vậy.

Dùng để ban thưởng cho người Yêu tộc cũng không thích hợp, thưởng cho một người thì những người khác làm sao?

Không thể lấy ra một đống pháp bảo thưởng ban hết được, tốt nhất đừng mở đầu cái tiền lệ này, nếu không bọn họ sẽ phát hiện lỗ hổng mở ra rồi thì thu không lại được.

Xuất hiện tại đối diện Tiêu Vân, Nữ Oa kéo y phục ngồi xuống, đau lòng nhìn thoáng qua bên trong Càn Khôn Đỉnh, cưỡng ép dời đi ánh mắt.

Dù sao Tiêu Vân lại sẽ không đem đồ vật cho nàng, đau lòng cũng vô dụng, lãng phí biểu tình mà thôi. "Nhàn rỗi không có việc gì làm, cố ý đến xem Bản hoàng luyện chế dược liệu hay sao?" Nhất tâm đa dụng, Tiêu Vân khống chế Càn Khôn Đỉnh, để Tây Vương Mẫu bưng thức ăn lên, bày tại trước người Nữ Oa, ý bảo Nữ Oa cứ tự nhiên.

Nữ Oa không tiếp lời, thậm chí căn bản không đàm luận chuyện Tiêu Vân luyện chế dược liệu, tu phục Thí Thần Thương, cái đó sẽ làm cho nàng cảm thấy tắc nghẹn trong lòng. "Kia Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người phát hạ đại hoành nguyện, hướng Thiên Đạo mượn công đức chứng đạo, Đạo hữu chẳng lẽ không đi xem một chút?" "Có cái gì đẹp mắt." Tiêu Vân uống một ngụm linh tửu, cầm một khối thịt rồng ăn, "Đồ của Thiên Đạo ý chí há lại dễ mượn như vậy, hiện tại mượn bao nhiêu, về sau phải trả bao nhiêu, thậm chí phải trả nhiều hơn nãi chí gấp bội đều có khả năng.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngày sau khả năng phải xui xẻo lớn, liên lụy

giáo phái lập hạ cũng đều phải xui xẻo." "Sao lại nói lời ấy?" Nữ Oa đạo: "Lão sư từng nói, Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, người trong giáo phái sẽ xui xẻo, nhưng hai người bọn họ chưa hẳn." "Xùy ~~~" Tiêu Vân cười, hí ngược nhìn Nữ Oa, đạo: "Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, lời này không sai.

Nhưng Thánh nhân không dính nhân quả là chỉ Thánh nhân bất tử bất diệt, có thời gian và cơ hội đi trảm đoạn nhân quả, không đại biểu thật sự đinh điểm không dính, không tin thì Đạo hữu có thể đi Hồng Hoang thử xem." Có loại thuyết pháp này?

Nữ Oa hơi hơi sửng sốt, Hồng Quân chưa nói qua, chỉ nói Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả.

Nữ Oa thành Thánh thời gian quá ngắn, rất nhiều đồ vật chưa thể tham ngộ, nghe Tiêu Vân nói như vậy, theo bản năng hỏi: "Thử nghiệm như thế nào?" "Đơn giản." Tiêu Vân ngồi thẳng lên, nghiêm túc giơ tay, làm cho Nữ Oa theo bản năng thân thể ngửa ra sau. "....." "Yên tâm, ta không búng trán." Xua xua tay, Tiêu Vân tức giận nói: "Nếu cảm thấy Thánh nhân không dính nhân quả, Đạo hữu có thể đi vào Hồng Hoang đem người Vu Tộc giết cái thất thất bát bát, xem thử Thánh nhân có phải thật không dính nhân quả hay không." Ta tin ngươi cái quỷ!!!

Nữ Oa mắt đẹp trừng tròn, cảm thấy Tiêu Vân đang nói bậy.

Nhưng ngẫm lại cũng có đạo lý, ai dám thử nghiệm như vậy?

Chỉ cần chứng đạo Thánh nhân đều sẽ có thể biết, hiện nay Hồng Hoang thiên địa khí vận đại đa số đều nằm trên người Vu Yêu hai tộc, còn lại mới do Thánh nhân chiếm cứ.

Thật muốn đi đem người Vu Tộc giết cái thất thất bát bát, không xui xẻo mới là lạ, thật coi Thiên Đạo ý chí là bài trí hay sao.

Thiên Đạo ý chí là bài trí, nhưng Hồng Quân thì không, Hồng Quân không có biện pháp đại biểu Đại Đạo ý chí, sợ là đang muốn tìm đường chết.

Tây Phương hai người chứng đạo, lại không có người chú ý.

Tam Thanh bận rộn giảng đạo, Tiêu Vân và Nữ Oa bận rộn tranh luận Thánh nhân có dính nhân quả hay không, hầu như không ai đi để ý bọn họ có chứng đạo hay không.

Phát hạ hoành nguyện mượn đại công đức, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rốt cục chứng đạo, cũng lập hạ Phật giáo.

Chỉ là làm cho hai người sắc mặt khó coi chính là, hai người chứng đạo áp căn không ai xem, thậm chí đi tới Hỗn Độn khai tịch đạo trường, chuẩn bị giảng đạo ngàn năm cũng không ai tới nghe.

Sư huynh đệ hai người muốn mượn việc chứng đạo, khai tịch đạo trường, làm cho người ta tới nghe, thừa cơ cho những người này giảng Phật giáo vô thượng đại đạo, lôi kéo càng nhiều người gia nhập Tây Phương.

Ai biết được chỉ có mèo nhỏ hai ba con, nhìn đại điện trống rỗng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức giận đến tròng mắt đều sắp nổ tung.

Đánh một bàn tính thật tốt, kết quả lại là trúc lam múc nước công dã tràng, noãn dụng (tác dụng) đều không có.

Làm cho người ta hầu như thổ huyết chính là, đừng nói mèo nhỏ hai ba con, cho dù chỉ có một người nghe đạo, bọn hắn cũng phải giảng đạo. "Thiên điện của Bản hoàng luôn hoan nghênh Đạo hữu nhập chủ." "Cáo từ!!" Vừa nghe lời này, Nữ Oa đứng dậy muốn đi.

Tiêu Vân cười nói: "Đạo hữu chậm đã, Bản hoàng tịnh không phải ý tứ kia, là thật tâm vì Đạo hữu suy nghĩ, cũng không phải cưỡng chế để Đạo hữu làm cái gì Yêu Hậu.

Đạo hữu nếu nguyện ý, Bần đạo cũng chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu đáp ứng." "Ta không đáp ứng!!!" Nữ Oa bị chọc giận đến bật cười, từng chữ từng chữ nghiến răng nghiến lợi thốt ra bốn chữ.

Nữ Oa đứng dậy, vung tay áo chuẩn bị rời đi, "Yêu Hoàng có tâm tư đánh chủ ý lên Bần đạo, không bằng suy nghĩ thật kỹ xem, ngày sau làm sao đối mặt Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh.

Giữa các ngươi hiềm khích cũng không nhỏ, đặc biệt là Tam Thanh kia, đều sắp chứng đạo thì bị người cho một cái tát, quả thực lợi hại!!!" Lúc ấy Thông Thiên cả người đều mộng, không dám tin tưởng mình bị một tát đánh bay, một điểm phản ứng đều không có.

Tru Tiên Tứ Kiếm vốn sẽ chủ động hộ chủ cũng không có nửa điểm phản ứng.

Chuẩn xác một chút là không theo kịp tốc độ phản ứng của Tiêu Vân, đợi đến lúc phát giác được thì Thông Thiên đều đã bay ra ngoài rồi.

Như thế, Tru Tiên Tứ Kiếm có năng lực hộ chủ thì có tác dụng gì? "A a." Tiêu Vân cười cười, cũng không sốt ruột, chậm rãi nói: "Nữ Oa, ngươi thật cảm thấy ngươi có thể chạy thoát được sao?

Không bằng chúng ta đánh cuộc như thế nào." "Ý gì?" Nữ Oa đang chuẩn bị rời đi nghe vậy, dừng bước, quay đầu nhìn Tiêu Vân, đôi mi thanh tú hơi nhíu, "Ý ngươi là, ngày sau Tam Thanh sư huynh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề kia sẽ nhằm vào Nữ Oa ta, đúng không?" "Đúng." Tiêu Vân giơ tay, biểu thị trả lời chính xác, không quá ngốc. "Chuyện hoang đường!!" Nữ Oa căn bản không tin, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại không có ăn nhiều rỗi việc, không có việc gì làm lại đi nhằm vào Nữ Oa nàng.

Trong mấy vị Thánh nhân, Nữ Oa không chống lưng cho Yêu tộc, không lập giáo phái, các Thánh nhân khác vì sao phải nhằm vào?

Đều là chuyện không có khả năng. "Sợ hãi?

Cho nên không dám cùng Bản hoàng đánh cuộc, lập hạ thệ ngôn?" Tiêu Vân vẫn là bộ dạng cũ, vẻ mặt đạm tiếu nhìn Nữ Oa.

Làm cho Nữ Oa cảm thấy nụ cười này tuy rằng đẹp mắt, lại làm cho người ta nhịn không được muốn đấm mấy quyền cho hả giận.

Hít sâu một hơi, Nữ Oa đạo: "Đánh cuộc gì?" Giơ tay khẽ vẫy, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xuất hiện tại trên tay, Tiêu Vân nâng Nghiệp Hỏa Hồng Liên, "Đơn giản, nếu ngày sau Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhằm vào ngươi, như vậy Bản hoàng thắng, Nữ Oa từ đây về sau nhập chủ Thiên Đình, đi làm cái gì Hậu cung chi chủ cho Bản hoàng." "Nếu Yêu Hoàng thua. ....." Nữ Oa đối với những lời này sớm đã miễn dịch, dù sao từ đầu tới đuôi, từ lúc quen biết ngày đó bắt đầu, Tiêu Vân chính là cái dạng này, muốn không miễn dịch cũng khó. "Nghiệp Hỏa Hồng Liên quy về ngươi." Tiêu Vân đem Nghiệp Hỏa Hồng Liên thu lại, thản bạch đạo: "Tại Tử Tiêu Cung phân bảo, Nữ Oa ngươi tuy rằng là Đạo Tổ thân truyền đệ tử một trong, nhưng phân pháp bảo cũng chỉ có Hồng Tú Cầu cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà thôi.

Tuy rằng cũng không tệ, nhưng lại khó cùng các Thánh nhân khác so sánh, đặc biệt là Tam Thanh.

Nếu như có Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì đấu không lại, ít nhất cũng sẽ không để cho bản thân mất mặt mũi." Chuẩn Đề đánh một lần mất mặt một lần, vì sao?

Bởi vì không có pháp bảo đủ cường đại.

Thất Bảo Diệu Thụ tuy rằng không tệ, nhưng công kích bình thường, phòng ngự cơ bản bằng không, không đề cập tới cũng thế.

Cho nên đánh một lần mất mặt một lần, trong Tam Thanh bất luận

đổi là ai đều có thể đánh cho hắn bỏ chạy.

Tiếp Dẫn ngược lại tốt hơn nhiều, vì sao?

Không phải là có một tôn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên sao?

Nghiệp Hỏa Hồng Liên tuy rằng không bằng Công Đức Kim Liên phòng ngự cường đại như vậy, nhưng cũng không yếu, cộng thêm có thể đốt lên nghiệp hỏa trên người đối thủ, cũng là công phòng nhất thể.

Nữ Oa có Nghiệp Hỏa Hồng Liên thực lực tuyệt đối tăng lên một cái đẳng cấp.

Động tâm!

Nhưng cũng sợ hãi, động tâm là Nghiệp Hỏa Hồng Liên đối với nàng trợ giúp rất lớn, có thể tăng lên không ít thực lực.

Sợ hãi chính là, không cẩn thận sẽ đem chính mình bán đi, triệt để bán cho Tiêu Vân.

Khí vận đã bị khổn bảng (trói buộc) tại Yêu tộc, làm cho Nữ Oa đem chính mình bán một lần.

Lại bán một lần nữa, Nữ Oa cơ bản chẳng khác nào là người trong hậu cung của Tiêu Vân, loại bị lăn qua lộn lại mà giãy dụa kia.

Cược hay không cược?

Nữ Oa rối rắm. "Có thời gian hạn chế hay không?" Suy nghĩ một lát, Nữ Oa hỏi.

Động tâm là khẳng định, đồng thời cũng có chút sợ hãi, nhưng Nữ Oa không muốn buông tha cơ hội này, nếu như Tiêu Vân thua thì sao?

Nữ Oa không cảm thấy Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sẽ nhằm vào nàng, cho dù khí vận nàng cùng Yêu tộc bảng tại cùng một

chỗ. "Một lần định thắng thua, lần Thánh nhân tranh đấu tiếp theo, nếu bọn họ nhằm vào Nữ Oa ngươi, thì Bản hoàng thắng.

Nếu như không có, Nghiệp Hỏa Hồng Liên song thủ phụng thượng.

Hơn nữa Bản hoàng sẽ không cố ý dẫn đạo, hết thảy thuận theo tự nhiên, ngươi thấy như thế nào?" "Hảo!" Tại dưới tiền đề Tiêu Vân nói sẽ không cố ý dẫn đạo Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhằm vào Nữ Oa, Nữ Oa đáp ứng.

Không thử một chút làm sao biết kết quả như thế nào đây?

Nữ Oa đi rồi, đi rất nhanh.

Tiêu Vân nhìn Càn Khôn Đỉnh đang không ngừng luyện hóa dược liệu lẩm bẩm nói: "Quá trẻ tuổi a, ngươi cảm thấy sẽ không, bởi vì ngươi ở thế trung lập, nhưng người khác sẽ nghĩ như vậy sao?

Khí vận Nữ Oa ngươi là bảng tại trên người Yêu tộc, thành toàn chính là Bản hoàng ta, hiện tại mọi người đều đã minh bạch tính quan trọng của Nhân tộc khí vận cùng Thiên địa khí vận." "Nhằm vào Nữ Oa ngươi liền có thể tương khí vận trên người ngươi đoạt đi, cho dù hòa Yêu tộc khổn bảng, đối với bọn hắn cũng chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, không chừng còn có thể lôi kéo không ít người Yêu tộc gia nhập Tây Phương ni." "Nữ Oa a Nữ Oa, hy vọng ngươi đừng thua quá khó coi, dẫn đến khóc nhè, không biết Thánh nhân lúc quá khó chịu thì có thể khóc hay không?" "Hoặc là sẽ đi." Có thể đoán trước, Nữ Oa thua định rồi.

Cho dù Tam Thanh sẽ không cố ý nhằm vào, nhưng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thì sẽ.

Bởi vì Tam Thanh căn bản không coi trọng Yêu tộc, nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bất đồng, bọn họ coi Yêu tộc là nơi dự trữ nhân tài

tốt nhất, hận không thể đem người Yêu tộc đều đoạt về Tây Phương.

Như thế làm sao không bị nhằm vào?

Làm sao không thua đây?

Sở dĩ Nữ Oa khẳng định như vậy, nếu không cũng sẽ không cùng Tiêu Vân đánh cuộc, lập hạ thệ ngôn, chỉ là nàng thủy chung đánh giá thấp da mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có bao nhiêu dày.

Chương 60

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chớ để Bản hoàng thất vọng mới tốt. "Di ~ lại có kịch vui để xem rồi." Bỗng nhiên, Tiêu Vân cảm thấy tâm đầu nhất động, Hỗn Độn Chung lập tức phá khai thiên cơ, làm cho hắn nhẹ nhàng quan sát tình huống tại Vô Tận Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ vẫn luôn trốn tại Vô Tận Huyết Hải không dám ra ngoài, từ sau khi tạo ra Tu La tộc thì bắt đầu để tâm đến công đức, liên tiếp lại tạo mấy cái chủng tộc, đáng tiếc mỗi một lần đều chỉ được một chút xíu công đức.

Mắt thấy Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh lại dùng công đức phụ trợ chứng đạo, Minh Hà Lão Tổ động tâm.

Lập giáo có công đức lấy?

Vậy ta trực tiếp lập giáo, không thể chứng đạo, mã (ít nhất) cũng có thể kiếm một điểm về dùng để trảm thi.

Tiêu Vân hành sự bá đạo, thực lực lại quá mạnh mẽ, không cho phép Minh Hà Lão Tổ bước vào Hồng Hoang, Minh Hà Lão Tổ thời khắc đều có thể chú ý tới có người nhìn chằm chằm mình, không cần nghĩ cũng biết là Tiêu Vân.

Hắn rất rõ ràng, một khi tiến vào Hồng Hoang, Tiêu Vân lập tức có thể từ Thiên Đình giết tới.

Ngàn vạn lần đừng xem thường Thánh nhân, tuy rằng Thánh nhân không có khả năng biết hết thảy sự tình phát sinh tại Hồng Hoang, không có khả năng nhìn chằm chằm tất cả mọi người, nhưng đối với người được đặc biệt chiếu cố, vẫn là có thể làm được.

Thiên cơ già yểm?

Trực tiếp dùng Chí bảo phá khai.

Minh Hà Lão Tổ chạy đi đâu?

Trừ bỏ Vô Tận Huyết Hải nơi nào đều đi không được.

Nhân thử Minh Hà Lão Tổ đối với việc tăng lên thực lực cực kỳ bách thiết, hắn sợ Tiêu Vân một ngày nào đó bỗng nhiên đầu óc co rút, mặc kệ không quan tâm đem Vô Tận Huyết Hải chơi hỏng, sau đó giết chết hắn.

Loại chuyện này không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Tiêu Vân thủy chung là một thanh đao treo trên cổ Minh Hà Lão Tổ.

Tùy thời đều có khả năng rơi xuống, đem đầu của hắn chém xuống.

Vì thế, Minh Hà Lão Tổ không thể không liều mạng tăng lên thực lực, cho dù biến thành một cái trò cười, biến thành đối tượng trêu chọc trong miệng người đời, cũng sẽ không tiếc. "Hôm nay ngô Minh Hà tại Vô Tận Huyết Hải, lập hạ Tu La Giáo, lấy lục tộc Vô Tận Huyết Hải làm căn cơ, vọng thiên địa giám chi!!!" (Hôm nay ta Minh Hà ở Vô Tận Huyết Hải, lập ra Tu La Giáo, lấy sáu tộc ở Vô Tận Huyết Hải làm gốc, mong trời đất chứng giám!!!) Cán (Làm)!!!

Minh Hà Lão Tổ lập tức đối thiên tuyên bố, lập hạ Tu La Giáo.

Đừng nói Thiên Đạo ý chí thật sự hưởng ứng rồi, làm cho Minh Hà Lão Tổ đại hỉ.

Cũng không biết Thiên Đạo có phải cố ý hay không, cố tình cho Minh Hà Lão Tổ mở một lần đại loa, y hệt như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước đó, làm cho thanh âm Minh Hà Lão Tổ truyền biến khắp nơi Hồng Hoang, Thánh nhân đạo trường, Thiên Đình đều không lọt chỗ nào.

Nhất thời vô số người đều hướng về Vô Tận Huyết Hải nhìn lại.

Trong Thiên Đình, Tiêu Vân cười đến suýt chút nữa tắt thở.

Tam Thanh đang giảng đạo chưa kết thúc khóe miệng cũng co giật vài cái, phía dưới người nghe đạo có không ít người ôm bụng cười ha hả.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang một bụng lửa giận thì sắc mặt đại biến, bởi vì cử động này của Minh Hà Lão Tổ có tích tượng trào phúng hai người bọn họ.

Trước mặt tất cả mọi người Hồng Hoang phát hoành nguyện mượn công đức vốn đã mất mặt, bị Thiên Đạo cố ý truyền bá.

Chứng đạo không ai xem, sau khi chứng đạo khai tịch đạo trường giảng đạo chỉ có mèo nhỏ hai ba con, bởi vì thực lực bình thường, người đi xem Tam Thanh khai tịch đạo trường không đuổi kịp nên mới đến chỗ bọn hắn, toàn là hàng thải loại.

Sư huynh đệ đang nén giận, kết quả Minh Hà Lão Tổ lại lập cái Tu La Giáo, cố tình bị Thiên Đạo tuyên truyền, đãi ngộ đều giống y hệt bọn họ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không tức giận mới là lạ.

Giỏi cho cái tên Minh Hà, chờ đó!!

Sư huynh đệ chúng ta nhất định sẽ không để ngươi yên ổn!!!

Minh Hà Lão Tổ lập Tu La Giáo, hào vô nghi vấn lại cấp cho bảng danh sách trò cười tăng thêm một chút gia vị, để cung cấp cho người đời chém gió, trêu chọc.

Minh Hà Lão Tổ kích động, Thiên Đạo ý chí hưởng ứng, hơn nữa nhìn qua động tĩnh rất lớn.

Chỉ là khi công đức rơi xuống thì hắn trực tiếp trợn tròn mắt, nếu như tạo Tu La tộc có thể được số lượng công đức như vòi nước xả

lũ, như vậy lần này lập hạ Tu La Giáo lấy được công đức chi khí chỉ to bằng chiếc đũa. "Phốc ~~~~" Làm cho Minh Hà Lão Tổ đang hùng tâm vạn trượng, tràn đầy kỳ đãi bị chọc tức đến thổ xuất một ngụm máu tươi, càng làm cho hắn phát điên chính là, bởi vì tức đến thổ huyết, cho nên cái một chút xíu công đức kia nhanh chóng dung nhập tiến vào trong cơ thể, đem thương thế của hắn trị liệu tốt. "....." "Phốc ~~~" Minh Hà Lão Tổ tức a, lại một ngụm máu tươi phun ra, lần thứ hai bị thương, đáng tiếc lần này không có công đức trị liệu.

Đương hạ hắn chỉ vào bầu trời đại mạ lên. "Oanh!!!" Vẫn là bộ dáng cũ, Cửu Tiêu Thần Lôi hầu hạ, đánh cho Minh Hà Lão Tổ đen thui, phảng phất như người Phi Châu. "Ha ha ha, không được không được, ta sắp cười chết rồi." Tiêu Vân trực tiếp ghé vào trên long ỷ cười lăn lộn, trong Hồng Hoang những người chú ý việc này vô nhất lệ ngoại toàn bộ cười phun, ngay cả tâm tình không tốt lắm, vừa trở về Oa Hoàng Thiên Nữ Oa cũng không ngoại lệ.

Không phải bọn ta quá vô tình, là Minh Hà Lão Tổ quá khôi hài.

Cười to một trận, Tiêu Vân hô: "Tây Vương Mẫu mẫu, giống như lần trước, để Bạch Trạch cấp Minh Hà Lão Tổ đưa một quả Nhân Sâm Quả đi coi như hạ lễ." "Nhạ!!" Tây Vương Mẫu mẫu nín cười, nhanh chóng rời đi đem mệnh lệnh của Tiêu Vân chuyển đạt cho Bạch Trạch.

Bạch Trạch cười to gõ xuống một cái Nhân Sâm Quả mang đi cấp Minh Hà Lão Tổ đưa hạ lễ.

Nghe nói Minh Hà Lão Tổ bị chọc tức đến lần thứ ba thổ huyết.

Khó có thể tưởng tượng, đường đường là Chuẩn Thánh chi tôn, bị tức đến ba lần thổ huyết, quả thực không dễ dàng.

Hồng Hoang to lớn, phỏng chừng cũng chỉ có Minh Hà mới có thể có đẳng bi thảm tao ngộ này.

Minh Hà Lão Tổ trở thành Hồng Hoang đệ nhất đại tiếu liêu (trò cười), không ai có thể so sánh. "Chuyến đi này không tệ!!" Hồng Hoang tiến vào thời đại Thánh nhân, đối với người như Trấn Nguyên Tử mà nói, chỗ tốt không ít.

Những năm này ngắn ngủi mấy vạn năm, nghe mấy lần Thánh nhân giảng đạo, mỗi một lần đều có thể có sở thu hoạch.

Trấn Nguyên Tử vừa từ Tam Thanh Thánh nhân đạo trường rời đi, có sở tham ngộ, cảm thấy trở về đạo trường nhất định có thể đem Ác thi trảm khứ.

Khi đó thực lực liền có thể tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Liên đới tâm tình Trấn Nguyên Tử cũng tốt hơn không ít, chỉ là Trấn Nguyên Tử tâm tình tốt không thể duy trì bao lâu, khi trở lại đạo trường, hắn buồn bực.

Hồng Vân nơi nào đều đi không được, Thánh nhân giảng đạo cùng hắn không có nửa xu quan hệ, Hồng Vân chỉ có thể giống như ngồi tù trốn tại Ngũ Trang Quán, đi ra ngoài sẽ tao ngộ vây công, khả năng sẽ chết.

Trước mắt Hồng Hoang, cùng một đám người thực lực càng ngày càng mạnh, Hồng Vân vẫn là bộ dáng cũ, thiên thiên Hồng Mông Tử Khí không có biện pháp luyện hóa, khiến cho Hồng Vân càng ngày càng nóng nảy.

Không khéo chính là, có người chứng đạo thành Thánh, Nữ Oa chứng đạo, Hồng Vân còn có thể an ủi, không có việc gì, không có việc gì, chỉ có Nữ Oa mà thôi.

Tiêu Vân hốt nhiên chứng đạo cấp cho tất cả mọi người một cái đại kinh hỉ, Hồng Vân cũng không ngoại lệ, cái này không nói, nhưng khi Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chứng đạo, Hồng Vân thật sự

gấp gáp.

Làm cho Hồng Vân cả người không được tự nhiên, khó chịu không thoải mái thì có thể gõ hai cái Nhân Sâm Quả gặm gặm, nhưng từ lần trước cùng Tiêu Vân hoàn thành giao dịch, vì bảo hộ an toàn, Trấn Nguyên Tử đem Nhân Sâm Quả Thụ cất vào trong tay áo, ăn cũng ăn không được.

Vốn là nóng nảy, cộng thêm Trấn Nguyên Tử không ở nhà, đi ra ngoài nghe Thánh nhân giảng đạo, không ai an phủi, Hồng Vân giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ xoay quanh. "Đạo hữu, ta kia Hồng Mông Tử Khí không thể luyện hóa, phải làm sao bây giờ a." Mắt thấy Trấn Nguyên Tử trở về, Hồng Vân giống như mở ra máy hát, lôi kéo Trấn Nguyên Tử một trận kể khổ, các loại khuynh tố, làm cho Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ.

Hắn muốn trở về bế quan ngay, kết quả bị Hồng Vân lôi kéo không buông.

Có đôi khi tham ngộ đồ vật, khả năng để lỡ thời gian sẽ dẫn đến xuất hiện biến hóa, Trấn Nguyên Tử cũng không dám kéo dài, chỉ có thể đối với Hồng Vân nói: "Đạo hữu, thiết vật (ngàn vạn lần đừng) nóng nảy, tĩnh tâm tu luyện, chứng đạo cơ duyên sớm muộn gì cũng sẽ tới, ngươi xem nhiều Thánh nhân như vậy không phải cũng như thế sao?" "Đạo hữu đi tu hành trước, chờ Bần đạo xuất quan xong, sẽ đi Thiên Đình giúp Đạo hữu thăm dò khẩu phong như thế nào?" Đều đã đi tới một bước này, không có khả năng tùy tiện buông tha, Trấn Nguyên Tử định chờ sau khi xuất quan, sẽ mặt dạn mày dày đi cầu Tiêu Vân, thỉnh Tiêu Vân xem giúp một chút.

Đinh chúc Hồng Vân không cần nóng nảy, hảo hảo tu hành, Trấn Nguyên Tử liền vội vội vàng vàng bắt đầu bế quan, chuẩn bị trảm thi. "Haizz ~~~" Trấn Nguyên Tử muốn bế quan, Hồng Vân không có biện

pháp, tin tưởng Trấn Nguyên Tử sẽ không lừa hắn, nhưng hắn thật sự chờ không kịp.

Tùy theo Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng chứng đạo, Hồng Vân tổng cảm thấy trong lòng mao mao táo táo (lông bông, nóng nảy), tâm lý loạn thành một đoàn.

Lúc có Trấn Nguyên Tử khuyên bảo thì còn đỡ, sau khi Trấn Nguyên Tử đi bế quan, Hồng Vân áp chế không nổi, muốn đi ra ngoài đi dạo một vòng, trở về Hỏa Vân Động xem thử.

Đã nhiều năm như vậy không trở về, Hồng Vân hốt nhiên có chút tưởng niệm.

Ý niệm một khi phù hiện ra, thì không có biện pháp đè xuống được nữa.

Ngồi tại Ngũ Trang Quán, nhìn địa phương từng sinh trưởng Nhân Sâm Quả Thụ, Hồng Vân nhất thời cảm thấy trống rỗng, dứt khoát đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài xem một chút.

Đều đã qua nhiều năm như vậy, đám người kia khẳng định không biết hắn sẽ lặng lẽ lẻn ra ngoài.

Bởi vì không có nguy hiểm gì đâu.

Thừa dịp Trấn Nguyên Tử bế quan, mấy cái tiểu đồng tử cũng đang tu hành, Hồng Vân lặng lẽ chạy ra ngoài.

Trận pháp Ngũ Trang Quán hắn rõ ràng, làm sao mở ra, làm sao đi ra ngoài, căn bản sẽ không kinh động Trấn Nguyên Tử đang bế quan, hơn nữa Trấn Nguyên Tử bận rộn trảm thi, trừ phi động tĩnh quá lớn, nếu không thật sự chú ý không đến.

Mấy cái tiểu đồng tử thực lực đê vi, căn bản không ngờ tới Hồng Vân sẽ chạy ra ngoài.

Vì thế Hồng Vân cứ như vậy thần không biết quỷ không hay chạy mất.

Hồng Vân tự cho là làm thần không biết quỷ không hay, hồn nhiên không biết là, tại sau khi rời khỏi Ngũ Trang Quán không bao lâu, có mấy đạo thân ảnh nhanh chóng rời đi Ngũ Trang Quán, hướng về các nơi Hồng Hoang bay đi.

Lúc rời đi, Hồng Vân sợ bị Trấn Nguyên Tử phát hiện, cho nên lực chú ý đều đặt tại nội bộ Ngũ Trang Quán, căn bản không chú ý tới, tại bên ngoài cách đó không xa có mấy cái tiểu yêu không dễ dàng bị phát hiện đang tiềm phục, đương hắn đi rồi, đám tiểu yêu này lập tức đi thông tri người đứng sau lưng.

Bắc Hải, Côn Bằng vẫn luôn tại đáy biển tu hành mở bừng đôi mắt, hướng về phương hướng Hỏa Vân Động nhìn lại, kiệt kiệt cười lạnh, "Bao nhiêu năm?

Ngươi Hồng Vân rốt cục bỏ được đi ra." Xuất quan, lao ra Bắc Hải, Côn Bằng hóa thành một con chim đại bàng cự đại, hướng về phương hướng Hỏa Vân Động bay đi.

Cùng một thời gian, Tiêu Vân đang luyện hóa dược liệu nghe được tiếng gõ cửa, đạo: "Vào." "Yêu Hoàng!!" Cùng Kỳ, Anh Chiêu chờ mấy vị Đại yêu mang theo một đám Yêu tướng đi đến, cung kính hướng hắn hành lễ, bẩm minh ý tứ, "Khởi bẩm Yêu Hoàng, ngã đẳng tạm ly khai Thiên Đình, đi Hồng Hoang đi dạo một vòng." "Vì sao?" Tiêu Vân nhìn chằm chằm Càn Khôn Đỉnh, thuận tiện tham ngộ Thời gian cùng Không gian Pháp tắc, ngẫu nhiên cũng tham ngộ Hỏa Chi Pháp Tắc.

Trong lúc tu hành đồng thời chiếu khán Càn Khôn Đỉnh không có nửa điểm vấn đề, chỉ là như vậy cũng dẫn đến hắn không có tâm tư đi quan chú ngoại giới phát sinh cái gì.

May mắn là có tình huống thì Bạch Trạch và Phục Hy lập tức sẽ đến bẩm báo. "....." Cùng Kỳ rụt rụt cổ, quay đầu nhìn thoáng qua những người khác, không biết nên hay không nên thản bạch. "Ân?!" Tiêu Vân nhíu mày, không vui nhìn về phía bọn hắn, "Có chuyện thì nói, ấp a ấp úng còn thể thống gì!!!" "Ba!!" Một đám Đại yêu và Yêu tướng bị dọa đến trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, vội vàng hô to: "Yêu Hoàng thục tội, ngã đẳng tới bẩm báo Yêu Hoàng kỳ thực là muốn tiến nhập Hồng Hoang vì giết Hồng Vân kia, hoạch đắc một tuyến thiên cơ, đoạt được chứng đạo cơ duyên, vọng Yêu Hoàng thứ tội." Hồng Vân bỏ được đi ra?

Tiêu Vân không để ý vì cái này, nhìn nhìn đám Đại yêu và Yêu tướng này từng người bị dọa đến hầu như muốn đái ra quần, ghét bỏ đạo: "Mau cút!!

Tốc đi tốc về." "Nhạ!!!" Một đám người khoái lạc muốn điên rồi, Tiêu Vân không chế chỉ bọn họ đi tranh đoạt chứng đạo cơ duyên, bọn họ chỉ sợ Tiêu Vân phản đối.

May mắn là Tiêu Vân không làm như vậy.

Yêu Hoàng thật là một người tốt! "Cút!!!" Tiêu Vân tức giận không nhẹ, một cái bàn tay to màu đỏ đem tên Cùng Kỳ vừa phát thẻ người tốt cho Tiêu Vân tóm lấy, tại trên mặt đất hung hăng đập vài cái, mới đem hắn ném ra ngoài, dọa đến những người khác hai mặt nhìn nhau, từng người không dám lên tiếng. "Bản hoàng không phải người tốt!!!" "Các ngươi nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, bất cứ nguyên nhân gì cũng không thể chú mạ (chửi mắng) Thánh nhân, nhớ thương Thánh nhân, nếu không sẽ chết rất thảm.

Cút đi, một đám gia hỏa không có tiền đồ." "Nhạ, ngã đẳng cáo lui, cáo lui!!" Một đám người vội vàng tiến lên đem Cùng Kỳ bị quăng đến thất vựng bát tố kéo dậy, trực tiếp chạy, sợ chạy chậm bị Tiêu Vân

tóm lấy lại đập vài cái.

Hồng Mông Tử Khí quả nhiên hấp dẫn người a.

Tiêu Vân thu hồi lực chú ý, đầu cũng không hồi nói: "Hai người các ngươi không có ý định đi tranh đoạt chứng đạo cơ duyên sao?" Phục Hy và Bạch Trạch đi theo tới, nhưng không có đi ra ngoài, hiển nhiên hai người không tính tiến nhập Hồng Hoang đi tranh đoạt chứng đạo cơ duyên.

Phục Hy cười cười không nói chuyện, Bạch Trạch cẩu thối cười nói: "Nếu cơ duyên có thể tranh đoạt, Yêu Hoàng tất định sẽ không cố ý ẩn giấu.

Nếu Yêu Hoàng không nói, ngã đẳng đi lại có tác dụng gì?" Thông minh!

Dừng một chút Bạch Trạch tiếp tục nói: "Yêu Hoàng, hay là phái người đi đem Yêu Sư Côn Bằng thỉnh lên Thiên Đình, làm cho hắn vì Thiên Đình ta hiệu lực?" Trong Hồng Hoang, thực lực Côn Bằng tại trong Chuẩn Thánh là không tệ.

Ý tưởng của Bạch Trạch rất đơn giản, nếu như có thể đem Côn Bằng lôi kéo tiến vào, tương đương với Yêu tộc có thêm một tôn Đại yêu, thực lực cường hãn loại kia, mua bán này tuyệt đối không lỗ.

Người khác đi mời khẳng định không có hi vọng, nhưng nếu đánh cờ hiệu của Tiêu Vân, Côn Bằng có gan to hơn nữa cũng không dám cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn tiến nhập Thiên Đình, vì Tiêu Vân hiệu lực.

Chương 61

"Nội tâm âm ám, dễ dàng thụ cổ hoặc, loại tiểu nhân hai mặt tam đao này, muốn chi cho vô dụng?" "Ngạch. ....." Bạch Trạch và Phục Hy ngẩn người, không ngờ tới Côn Bằng đỉnh đỉnh đại danh ở trong mắt Tiêu Vân lại bất kham như vậy.

Nội tâm âm ám, dễ dàng thụ cổ hoặc, chứng minh ý chí Côn Bằng không kiên định, là cái gia hỏa âm hiểm.

Nhưng dùng từ "hai mặt tam đao" hình dung dừng lại trên người Côn Bằng hầu như phán định Côn Bằng không phải một người có thể ở chung.

Tùy thời có thể tại sau lưng đâm mấy đao.

Loại người này thực lực mạnh hơn nữa, cũng không có tất yếu lôi kéo.

Côn Bằng cường đại sao?

Kỳ thực rất mạnh, tại tình huống không có pháp bảo thích hợp hộ thân, ngạnh kháng một tôn Chuẩn Thánh cấp bậc Tổ Vu mà bất bại là có thể nhìn ra được, thực lực không tệ.

Nhưng thực lực mạnh hơn nữa Tiêu Vân cũng đối với Côn Bằng không có nửa điểm hứng thú.

Đế Tuấn là ví dụ tốt nhất.

Quan kiện thời khắc dựa vào Hà Đồ Lạc Thư hộ thân, nhưng Côn Bằng dở sống dở chết đem đồ vật cướp đi, chạy mất, làm cho Đế Tuấn ngạnh kháng Tổ Vu tự bạo, cuối cùng bị hoạt sinh sinh nổ chết.

Côn Bằng loại xuẩn hóa làm việc chính sự không được, gây chuyện thì hăng hái mười phần này, Tiêu Vân vì sao phải đi lôi kéo, để

hắn tiến nhập Thiên Đình?

Thật cho là sáng tạo ra Yêu văn, mọi người tôn xưng hắn là Yêu Sư thì hắn liền chí cao vô thượng?

Đầu óc có hố! "Các ngươi đều chú ý điểm, ít cùng Côn Bằng kia lui tới, nếu không đến lúc đó bị âm cũng không biết gì." "Nhạ!!" Rời đi đại điện, Phục Hy và Bạch Trạch có chút vựng hồ hồ.

Bạch Trạch chưa thể tiếp thụ ngay được, nếu như lời này là người khác nói, Bạch Trạch tất định sẽ không tin, nhưng Tiêu Vân nói ra, Bạch Trạch không tin đều không có biện pháp. "Đạo hữu vô nhu nói nhiều, chính sở vị tri nhân tri diện bất tri tâm, Yêu Hoàng thần thông quảng đại, tất định sẽ không nhìn lầm người.

Ngã đẳng ít cùng Côn Bằng kia lui tới là tốt nhất, tốt nhất nên cáo giới những người khác, miễn cho trúng đạo của Côn Bằng." "Đạo hữu lời ấy có lý, Bần đạo chỉ là không nghĩ tới Côn Bằng sẽ là người như vậy, ai ~~ loại người như vậy lại có thể sáng tạo ra Yêu văn, làm cho người ta khó hiểu." "Ha ha ha, Đạo hữu suy nghĩ nhiều quá, không bằng bồi Bần đạo uống hai chén, luận đạo một phen khả hảo?" "Chính có ý này." Toàn bộ Thiên Đình trừ bỏ Tiêu Vân, không ai nguyện ý cùng Bạch Trạch, Phục Hy uống rượu luận đạo, các Đại yêu và Yêu tướng khác đều cảm thấy hai người này luận đạo cứ thần thần thao thao, một điểm đều không thống khoái, không thú vị.

Nhưng hai người này lại nhất kiến như cố, vui vẻ ở trong đó. "Đã về rồi!" Hồng Vân không biết đang có không ít người đi tới vây giết, một đường thuận lợi để đạt Hỏa Vân Động, nhìn một ngọn cây cọng cỏ quen thuộc, tâm nguyên bản có chút cấp táo của Hồng Vân cũng ổn định lại, một mình tại trong đạo trường ngồi xuống, nhìn hết thảy trong đạo trường.

Chờ một thoáng đi qua nhiều năm, Hồng Vân mới tâm mãn ý túc

đứng dậy rời đi.

Tâm lý hắn rõ ràng, lưu tại Hỏa Vân Động chỉ sẽ chiêu nhạ phiền toái, vô pháp bảo chứng an toàn của bản thân, người nhìn chằm chằm Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể hắn thực lực cũng không kém.

Tâm bình tĩnh lại rồi, như vậy thừa dịp Trấn Nguyên Tử chưa xuất quan, nhanh chút trở về, miễn cho bị trách cứ.

Vì thế Hồng Vân quan bế đạo trường, chuẩn bị trở về Ngũ Trang Quán.

Chỉ là Hồng Vân không nghĩ tới chính là, tại trên đường về hốt nhiên một đám người xông ra, đem hắn đoàn đoàn bao vây.

Có người là tán tu, có không ít Đại yêu, Yêu tướng của Yêu tộc, có cả Yêu Sư Côn Bằng kia. "Hồng Vân, nộp mạng đi!!!" Nhìn những người này, Hồng Vân một trái tim đều lạnh nửa đoạn, không có Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân căn bản không phải đối thủ của những người này.

Thậm chí hắn không biết từ lúc nào đã tẩu lậu phong thanh dẫn đến tại bán lộ bị vây công.

Trước mắt, chạy đều chạy không thoát. "Hồng Vân, ngày đó tại Tử Tiêu Cung, ngươi làm cho Bần đạo đánh mất Thánh vị, hôm nay Bần đạo liền muốn đoạt thủ chứng đạo cơ duyên trong cơ thể ngươi, nộp mạng đi!!!" Côn Bằng không nói hai lời hướng về Hồng Vân công tới.

Hiện trường trừ bỏ hắn, những người khác đều muốn cái mạng nhỏ của Hồng Vân.

Giết Hồng Vân đoạt được Hồng Mông Tử Khí kia. "Giết!!!" Côn Bằng động, những người khác cũng hành động, cái thời điểm này ai quản là ai, giết Hồng Vân thưởng đoạt Hồng Mông Tử Khí mới là lựa

chọn chính xác nhất. "Giết!!!" Tiếng hò giết kinh thiên động địa, mấy chục người hướng về Hồng Vân vây công tới, Hồng Vân không chỗ có thể đào, không chỗ có thể trốn, chỉ có thể lựa chọn liều mạng. "Các ngươi muốn mạng ngô Hồng Vân ta, cũng không có dễ dàng như vậy, đều đi chết cho ta!!!" Bị bức thượng tuyệt lộ Hồng Vân nổi giận, hỏa diễm thao thiên, phảng phất như một tôn Hỏa Diễm Thần Linh.

Kỳ thực Hồng Vân cước cân (căn cơ) không tệ, trời sinh thiện vu khống hỏa, cùng Tiêu Vân giống nhau, chỉ đáng tiếc tâm tính không được, thích lo chuyện bao đồng, nhạ đến một thân nhân quả, ném đều ném không xong.

Nếu như không phải cái tính cách đáng chết này, Hồng Vân từ khi hóa hình bắt đầu hảo hảo tu luyện, thành tựu chưa chắc kém hơn Trấn Nguyên Tử.

Nhân quả gia thân không ngừng tích lũy, nghiệp hỏa không tan, cước cân thâm hậu đi nữa thì tu hành cũng sẽ trở nên khó khăn trùng trùng, đáng tiếc Hồng Vân nhìn không thấu, nếu không cũng sẽ không đi đến ngày hôm nay.

Chí vu một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng vì sao rơi vào trong tay hắn, chỉ có một cái giải thích, Hồng Quân muốn hắn chết!

Đối với Hồng Quân mà nói giết chết một người rất dễ dàng, đặc biệt là loại Hồng Vân không biết thiên số, ngốc nghếch này.

Tùy tiện dùng kế, là có thể muốn cái mạng nhỏ của Hồng Vân.

Chí vu Hồng Quân vì sao muốn hắn chết, tuyệt đối cùng Thánh vị thoát ly không được quan hệ.

Nếu như Hồng Vân không nhường chỗ, như vậy phỏng chừng có thể sống lâu thêm một trận, đáng tiếc hắn nhường.

Thượng cổ Tam tộc lượng kiếp, Tây Phương bị đánh uyển như

một phiến tử địa, Thiên Đạo ý chí sẽ di bổ Tây Phương, Hồng Quân cũng cần di bổ, thành tựu hai tôn Thánh nhân coi như bồi thường.

Nếu như Hồng Vân không nhường vị trí, Côn Bằng không bị tễ xuống, không thể trở thành Thánh nhân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh vị cũng không có dễ dàng lấy như vậy, cuối cùng trở thành Hồng Quân Ký danh đệ tử.

Thân truyền, Ký danh, đối với Hồng Quân mà nói có khác biệt sao?

Không có!

Nhưng vì sao không thu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm Thân truyền đệ tử ni?

Hai người này căn bản không giúp Hồng Quân truyền đạo, nếu như không phải thật sự ngồi tại trên Thánh vị, phỏng chừng Hồng Quân ngay cả thân phận Ký danh đệ tử đều sẽ không cho.

Cho nên Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mỗi một lần xưng hô Hồng Quân là Lão sư, vui tươi hớn hở, nhưng lại hiềm khí Côn Bằng và Hồng Vân, Tiêu Vân liền cười, ai hiềm khí ai còn không biết đâu.

Không khó lý giải.

Cũng giống như Tiêu Vân, vì xoay chuyển biến số, Hồng Quân thà rằng ban thưởng bảo vật, thà rằng cho Hồng Mông Tử Khí để Tiêu Vân chứng đạo, cũng không có thu Tiêu Vân làm đệ tử.

Vì sao?

Bởi vì Tiêu Vân sẽ không giúp Hồng Quân truyền hạ đạo thống, đơn giản như vậy.

Chỉ cần nhìn một chút đãi ngộ của Thân truyền đệ tử và Ký danh đệ tử là biết.

Nữ Oa nếu như không phải tạo nhân có đại công lao, phỏng chừng

cũng không có hi vọng, dù sao Nữ Oa không lập giáo phái, không truyền đạo thống.

Đạo giáo truyền bá càng rộng, khí vận càng mạnh, địa vị Đạo Tổ Hồng Quân càng phát bất khả động dao. "A!!!" Hồng Vân bạo phát tiểu vũ trụ, mạnh mẽ vô cùng, đáng tiếc vô dụng, tao ngộ mấy chục người vây công, chút thực lực ấy không đủ xem.

Hơn nữa những người động thủ vây công thực lực đều không yếu, đều mạnh hơn hắn, Hồng Vân không có bị một kích miểu sát đã là không tệ rồi. "Các ngươi muốn mạng của Bần đạo, Bần đạo cũng sẽ không để cho các ngươi sống tốt!

Đều đi chết cho ta đi!!!" Đáng thương Hồng Vân, tu vi bị Hồng Mông Tử Khí kìm hãm nhiều năm, vừa đối mặt đã thụ trọng thương, căn bản vô lực đối kháng nhiều người như vậy.

Bạo nộ dưới, Hồng Vân lựa chọn tự bạo, chuẩn bị lôi kéo đám người vây công, thưởng đoạt chứng đạo cơ duyên này cùng chết. "Không tốt!!!" Nhìn khí tức trong cơ thể Hồng Vân không ổn định, chuẩn bị tự bạo, một đám người sợ tới mức không nhẹ, vội vàng triệt thoái lui.

Thông thường tình huống, một cái Chuẩn Thánh có thể đánh một cái Đại La Kim Tiên bỏ chạy, nhưng cái Đại La Kim Tiên kia bất chấp tất cả lựa chọn tự bạo, hơn nữa có thời gian tự bạo, như vậy Chuẩn Thánh đều phải nhiễu khai một chút.

Trừ phi có pháp bảo đủ cường đại hộ thân, nếu không nổ cho một cái cũng đủ hưởng thụ.

Không nói người khác, ngay cả thực lực mạnh nhất Côn Bằng đều vội vàng trốn tránh, sợ bị cuốn vào trong vụ nổ. "Oanh long long!!!" Địa động sơn dao, một đóa nấm khổng lồ cao cao bay lên.

Bị bức vào tuyệt lộ Hồng Vân lựa chọn một cái cách chết tương đối thể diện: Tự bạo.

Tự bạo lôi kéo những người khác cùng chết.

Đáng tiếc bàn tính như ý không thể đánh vang, người vây công trừ bỏ mấy cái xui xẻo đản bị nổ chết, những người khác đỉnh đa chịu chút thương, thí sự không có. "Đáng chết!!" Sau vụ nổ, một đám người không thể chờ đợi được vọt lên, tại trong cái hố to do vụ nổ lưu lại tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng nơi nào có bóng dáng Hồng Mông Tử Khí?

Đốn thời từng người tức giận đến thổi râu trừng mắt.

Bọn họ không biết là, tại thời điểm Hồng Vân tự bạo, một đạo Hồng Mông Tử Khí kia đã rời khỏi cơ thể Hồng Vân, độn nhập xuống lòng đất tiêu thất bất kiến, những người này đào đất ba trăm trượng cũng không có khả năng tìm được Hồng Mông Tử Khí.

Mưu kế nhiều năm, mạo hiểm phong hiểm bị người mắng vô sỉ, kết quả toi công dã tràng, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Một đám người trực tiếp tức đến tâm thái nổ tung.

Nếu thi cốt Hồng Vân còn có thể lưu lại, phỏng chừng sẽ bị những người này tỏa cốt dương hôi. "Một đám xuẩn hóa, có được Hồng Mông Tử Khí, không có Thiên Đạo ý chí nhận khả, các ngươi lấy gì chứng đạo thành Thánh?" Bĩu môi, Tiêu Vân nhắm mắt lại, không hề quan chú những việc này.

Cùng Kỳ đẳng Đại yêu mang theo một đám Yêu tướng xám xịt trở về, tuyệt khẩu không đề cập tới việc vây công Hồng Vân.

Hảo đoan đoan vây công, vạn vô nhất thất, nhưng cuối cùng mọi người đều toi công dã tràng.

Trong đó người tức giận nhất chính là Côn Bằng, hắn cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng trở thành Thánh nhân.

Nhiên cơ hội không còn.

Khả tri tâm tình Côn Bằng sẽ có bao nhiêu tồi tệ, hắn đối với sơn nhạc chung quanh bắt đầu phát điên, không ngừng công kích, qua một hồi lâu mới nộ khí trùng trùng rời đi.

Không có cùng bất luận kẻ nào chào hỏi, hoàn toàn không có cái tâm thái vui tươi hớn hở trước khi khai chiến.

Đều tức điên rồi, ai đặc yêu còn có tâm tư hòa các ngươi từ biệt?

Chết sang một bên đi.

Hồng Vân chết rồi, tin tức ẩn giấu không được, rất nhanh bị truyền bá ra ngoài.

Trấn Nguyên Tử vội vàng bế quan, sau khi trảm thi thành công, thậm chí không kịp ổn cố tu vi liền xuất quan.

Chỉ là sau khi xuất quan không có tìm được khí tức Hồng Vân, mấy cái tiểu đồng tử đều vẻ mặt sợ hãi quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tâm lý lộp bộp, Trấn Nguyên Tử ý thức được sự tình bất diệu, liền nói: "Hồng Vân sư thúc các ngươi đâu?" Trấn Nguyên Tử không hỏi thì thôi, vừa hỏi, mấy cái tiểu đồng tử ngao ngao khóc lớn, "Lão sư, sư thúc lặng lẽ chạy ra ngoài, cũng không có cùng chúng ta chào hỏi, sau đó tao ngộ Côn Bằng đẳng nhân vây công, tự vệ bỏ mình, Hồng Mông Tử Khí kia cũng tiêu thất bất kiến." "Lão Thiên. ....." Thân là Chuẩn Thánh trung kỳ tồn tại, Trấn Nguyên Tử cảm thấy trước mắt tối sầm, có dấu hiệu ngất đi, lui về phía sau vài bước, suýt chút nữa đứng không vững, có thể thấy được cái chết của Hồng Vân đối với Trấn Nguyên Tử đả kích lớn bao nhiêu.

Mấy cái đồng tử vội vàng tiến lên nâng đỡ, khóc thút thít nói: "Lão sư, ngài phải chấn tác mới được." "Thời dã!!

Mệnh dã!!!" Qua một hồi lâu, Trấn Nguyên Tử mới hòa hoãn lại, trước mặt mấy đệ tử òa khóc, ai nói Chuẩn Thánh sẽ không tâm thái sụp đổ?

Ai nói Chuẩn Thánh sẽ không khóc?

Đều là nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Gặp chuyện bi thương nhìn xem ngươi có khóc hay không.

Chương 62

Trấn Nguyên Tử càng thương tâm, chứng minh hắn cùng Hồng Vân hữu tình càng sâu, chỉ đáng tiếc thế giới này không còn người tên Hồng Vân nữa rồi.

Nếu như Lục Đạo Luân Hồi kiến lập, hồn phách Hồng Vân còn tại, có thể luân hồi chuyển thế, đáng tiếc trước mắt Lục Đạo Luân Hồi chưa có kiến lập.

Hồn phách Hồng Vân cũng nương theo tự bạo mà tiêu tán, cứu không về được.

Trấn Nguyên Tử thương tâm, trực tiếp đem những kẻ vây công Hồng Vân hận thượng.

Đáng tiếc hận cũng vô dụng, những người này đại đa số là Đại yêu và Yêu tướng Yêu tộc, cùng với chủ mưu Yêu Sư Côn Bằng.

Những người này Trấn Nguyên Tử không có biện pháp động, Côn Bằng cũng không sợ Trấn Nguyên Tử.

Chí vu những tán tu kia, cơ bản là đi xem náo nhiệt, Trấn Nguyên Tử đối với bọn hắn xuất thủ giúp Hồng Vân báo thù cũng không có ý nghĩa.

Hồng Vân tự bạo bỏ mình sự tình này đối với Hồng Hoang mà nói nhiều nhất chỉ là một cái tiểu nhạc đệm, không coi là cái gì.

Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung, Tam Thanh từ Hỗn Độn đạo trường đã trở về.

Hiện như kim, Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, rất nhiều đồ vật có thể nhìn thấu cũng có thể nhìn không thấu, chính vì như thế, Tam Thanh mới sẽ hiển đến có chút rối rắm.

Giáo phái lấy Nhân tộc khí vận làm trọng, nhưng Nhân tộc khí vận Nữ Oa chiếm cứ đại bộ phận, cũng may Lão Tử kiến lập Nhân Giáo phân đi một chút, còn lại đều tại trên người Nữ Oa.

Vấn đề phải đối mặt là làm như thế nào đem càng nhiều Nhân tộc khí vận từ trên người Nữ Oa lộng xuống.

Thứ nhì là Thiên địa khí vận, cái này đối với Thánh nhân càng thêm quan trọng.

Trước mắt Hồng Hoang thiên địa khí vận đại đa số bị Vu Yêu hai tộc chiếm cứ.

Vu Tộc thì thôi, không hiểu được lợi dụng, Yêu tộc tắc tập trung tại trên người một mình Tiêu Vân.

Được!

Lại là cái tên không chọc nổi.

Đều trở thành Thánh nhân, có thể nhẹ nhàng già yểm thiên cơ, không cần lo lắng nghị luận bị Tiêu Vân biết.

Đổi lại trước kia, cho dù có Chí bảo tại thân, Tam Thanh cũng sẽ hiển đến cẩn thận từng li từng tí, sợ bị Tiêu Vân nghe được, sau đó Tiêu Vân trực tiếp giết tới.

Đừng hoài nghi, lấy tính tình Tiêu Vân là thật làm được, cũng thật dám làm như vậy, xem nhẹ sinh tử, không phục thì làm!!!

Tiêu Vân dùng từ này hình dung Vu Tộc, Tam Thanh cảm thấy dùng hình dung Tiêu Vân càng thêm tiếp cận một chút. "Đại huynh, Nhân tộc quan hệ đến giáo phái khí vận của chúng ta, nhưng như kim Hồng Hoang Vu Yêu hoành hành, Nhân tộc khó có thể quật khởi, phải làm sao bây giờ a." Người sốt ruột nhất, y cựu là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong Tam Thanh thì Lão Tử trầm ổn, Tam Thanh nhỏ nhất Thông Thiên không có quyền lên tiếng.

Nhân thử hiển đến Nguyên Thủy Thiên Tôn nôn nóng.

Cho dù trở thành Thánh nhân, tính cách cũng khó cải biến.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lời này không phải nói chơi. "Nhân tộc nãi là thiên địa nhân vật chính, tất định sẽ quật khởi." Lão Tử thản nhiên trả lời một câu, chỉ là lời này mới nói xong, nhịn không được nhíu mày.

Lời nói là không sai, nhưng Nhân tộc nên quật khởi như thế nào ni?

Trước mắt Vu Yêu hai tộc bởi vì Tiêu Vân chỉnh đốn cộng thêm hiệp nghị đạt thành với Đế Giang, tương hỗ không xâm phạm, Vu Tộc tại Hồng Hoang nhảy nhót, Yêu tộc tại Thiên Đình nhảy nhót.

Ngươi chơi của ngươi, ta chơi của ta.

Tuy rằng tại Hồng Hoang nội Yêu tộc có vô số, nhưng hoặc là đều là một ít kẻ thực lực không đủ không thể lên Thiên Đình, hoặc là đều là một ít kẻ không phục quản giáo, là những tồn tại bị Thiên Đình Yêu tộc di khí.

Chỉ có thiếu bộ phận thuộc về Côn Bằng đẳng nhân thực lực không yếu, không nguyện ý thụ quản chế, không có gia nhập Thiên Đình.

Vu Tộc tuy rằng đang đánh giết Yêu tộc, nhưng người Yêu tộc tìm được cơ hội cũng sẽ giết chết người Vu Tộc, hình thức tiểu đả tiểu nháo, hai tộc không có ý tứ trực tiếp khai chiến, hình thành một loại bình hành (cân bằng).

Bình hành duy trì đoản thời gian không có gì to tát, nhưng khả trì tục thời gian lâu sẽ xảy ra vấn đề.

Trước mắt Nhân tộc tiến vào thời kỳ phát triển nhanh chóng, có Kim Đan Đại Đạo tu hành, trong Nhân tộc chậm rãi xuất hiện một đám tu sĩ, có thể đối kháng những mãnh thú kia, hoặc là những kẻ Yêu tộc thích ăn thịt người, đánh giết đối phương làm đồ ăn, từ trên người đối phương hoạch thủ dược liệu, cứ thế không ngừng tuần hoàn khiến cho thời gian của Nhân tộc một ngày so với một ngày biến tốt.

Dẫn đến một cái kết quả, kia chính là số lượng Nhân tộc đang bạo tăng, từ lúc Lão Tử lập hạ Nhân Giáo đến hiện tại bất quá mới ngắn ngủi hơn vạn năm, nhưng số lượng Nhân tộc đã tăng gấp mười mấy lần.

Án theo tốc độ này, không bao lâu nữa sẽ hình thành Hồng Hoang đệ tam đại chủng tộc, tại phương diện số lượng chỉ yếu hơn so với Vu Tộc và Yêu tộc.

Nếu như số lượng Nhân tộc quá mức bàng đại, làm cho Vu Yêu hai tộc cảm thấy uy hiếp, hai tộc tuyệt đối sẽ không tọa thị bất lý, như thế chính là kiếp nạn của Nhân tộc.

Nhân tộc cần trải qua kiếp nạn mới có thể quật khởi, Nhân tộc trải qua kiếp nạn Lão Tử không thèm để ý, hắn lo lắng chính là, Vu Yêu hai tộc có thể hay không bỗng nhiên não nộ đem Nhân tộc toàn bộ mạt khứ (xóa sổ), nếu là như vậy, việc vui liền lớn rồi.

Bình hành không thể tiếp tục duy trì.

Lão Tử ý thức được một điểm.

Muốn đánh vỡ bình hành, tương đương với cần Vu Yêu hai tộc khai chiến mới được, như thế Nhân tộc mới có thể có càng nhiều cơ hội sinh tồn, chậm rãi quật khởi, trải qua một ít tiểu kiếp nạn, trục tiệm tráng đại.

Hồng Hoang bình tĩnh khiến Nhân tộc tuy rằng phát triển nhanh

chóng, nhưng trước mắt không có trải qua kiếp nạn, đối với Nhân tộc mà nói, phản mà không phải chuyện tốt.

Tiền kỳ không trải qua kiếp nạn, hậu kỳ sẽ kiếp nạn trùng trùng.

Nhưng Vu Yêu hai tộc không có nửa điểm ý tứ muốn khai chiến, Tiêu Vân tựa hồ thỏa mãn với Thiên địa khí vận Yêu tộc đang chiếm cứ, một điểm đều không có ý tứ đi tranh đoạt thêm.

Chí vu Vu Tộc căn bản trông cậy không thượng, Thập Nhị Tổ Vu đang bận rộn bế quan tu hành.

Chủ động khơi mào khai chiến?

Nhìn tính tình của Vu Tộc, cộng thêm phong cách hành sự nhai tí tất báo (có thù tất báo), bá đạo hoành hành của Tiêu Vân, Lão Tử càng đau đầu.

Hai bên đều không dễ chọc, hai bên đều là tổ ong vò vẽ, thùng thuốc nổ, chọc một cái là có thể nổ tung.

Thông Thiên trầm ngâm, "Hiện nay duy có để Vu Yêu hai tộc khai chiến, mới có thể cấp cho Nhân tộc hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn." "Lời ấy có lý, nhưng Vu Yêu hai tộc làm sao mới có thể khai chiến?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Lão Tử, Đại sư huynh à, ngươi cũng kiên phụ trọng trách truyền đạo, không lẽ không có biện pháp? "....." Lại là Lão Tử ta oa!!

Lão Tử vô ngữ, không có chính diện trả lời vấn đề này, u u thở dài, "Hai vị, ngã đẳng đàm luận những thứ này không cảm thấy quá sớm sao?

Đừng quên Vu Yêu lượng kiếp, ba người chúng ta cũng thân tại kỳ trung.

Huống chi Chúc Dung Bộ Lạc kia đang ở bên ngoài nháo thành một đoàn." Đừng coi mình là người ngoài cuộc, bởi vì cái đám Vu Tộc

đáng chết kia, chúng ta nhập hố rồi!!!

Chạy không thoát đâu biết không?

Hiện tại Nhân tộc sinh hoạt đắc hảo hảo, quan trọng nhất không phải lập tức đi khơi mào Vu Yêu đại chiến, mà là làm sao giải quyết vấn đề Chúc Dung Bộ Lạc.

Trải qua trận chiến lần trước, người Chúc Dung Bộ Lạc tuy rằng thành thật rất nhiều, không có tại Côn Luân Sơn cảnh nội bộ liệp (săn bắt), nhưng khu vực quanh đó hoàn toàn gặp tai ương.

Nơi vốn non xanh nước biếc, biến thành rối tinh rối mù, sinh linh mười không còn một, ngàn vạn lần đừng xem thường cái bụng của người Vu Tộc, rất có thể ăn.

Cứ tiếp tục như vậy, hoặc là chưa đợi Nhân tộc quật khởi, Vu Yêu khai chiến, thì Côn Luân Sơn khối tiên gia chi địa này đã tiên hủy rồi.

Cộng thêm nơi sinh tồn của Vu Tộc, đều sát khí trùng thiên, không bao lâu địa khu này sẽ hình thành một chỗ sát địa.

Cửa nhà sát khí trùng thiên, sinh linh không dám tới gần, lại có một phiến sát địa, Tam Thanh đốn thời không tốt.

Đúng a!!

Chúc Dung Bộ Lạc mới là trọng điểm được không, ngay cả vấn đề cửa nhà đều không giải quyết, còn lo Vu Yêu đại chiến Nhân tộc quật khởi cái gì, quá xa xôi.

Tất tu phải lập tức giải quyết vấn đề này mới được!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đều ý thức được một điểm này. "Để cho bọn họ dời đi?

Ta nghĩ lấy tính tình Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ không tùy tiện

rời đi." "Vậy liền cường thế làm cho bọn họ rời đi." Thông Thiên lời còn chưa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đốp lại. "....." Hành, ngươi hành ngươi thượng (ngươi giỏi ngươi làm)!!

Thông Thiên âm thầm trợn trắng mắt, cúi đầu, biểu thị không nói nữa.

Hai cái ca ca, một cái thì Đại ca, một cái tính tình hỏa bạo, nói một không hai, ta không có dư địa phát ngôn, vậy ta không nói nữa được chưa.

Đáng tiếc Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chú ý tới Thông Thiên không thích hợp.

Lão Tử chú ý tới, nhưng không để ở trong lòng, bởi vì ba người chung đụng hình thức vẫn luôn như vậy.

Chỉ là Lão Tử không nghĩ tới chính là tư tưởng đã cải biến, hiện tại mọi người đều là Thánh nhân, đều là một giáo chi chủ, hình thức giao tiếp trước kia cũng không thể tiếp tục sáo dụng hiện tại.

Nếu không thời gian lâu tuyệt đối sẽ dẫn phát phản đàn, một khi phản đàn, chính là ngày Tam Thanh phân gia. "Vọng Đại huynh cho mượn Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp dùng một lát, Bản tôn tất định để Chúc Dung Bộ Lạc kia dọn đi!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tự tin tràn đầy, biểu thị chỉ cần có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp nơi tay nhất định có thể làm cho Chúc Dung Bộ Lạc ngoan ngoãn rút lui. "Lời ấy là thật?" Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tự tin, có chút hoài nghi, gia hỏa này không phải đang nói mạnh miệng chứ. "Tự nhiên là thật." Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo: "Chỉ cần Đại huynh đem bảo vật này cho mượn, bảo chứng người Chúc Dung Bộ Lạc kia, không đến trăm năm thời gian tất định toàn bộ lui đi!!!" Người Vu Tộc và người các chủng tộc khác bất đồng, trừ phi thực lực đủ mạnh, nếu không cần không ngừng bộ thực, tiến thực mới được.

Một khi từ phương diện này bóp chết, xem bọn hắn nhảy nhót như thế nào.

Bảo chứng tức chết Thập Nhị Tổ Vu, lại bắt Bản tôn vô khả nại hà.

Trước kia đánh không lại, hiện tại ngô thành Thánh, còn cần sợ các ngươi hay sao.

Có thể được không?

Có thể hay không đâm ra cái sọt lớn?

Lão Tử đang tự hỏi, Thông Thiên cúi đầu không nói, phảng phất đều không nghe thấy.

Ký nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn không sảng khoái, không nguyện ý nghe ý kiến của hắn, vậy cứ coi như đều không biết, tùy tiện hắn đi nhảy nhót. "Vậy việc này giao cho ngươi xử lý, vi huynh cần bế quan một trận." Lão Tử cũng không phải người lằng nhằng, ký nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể giải quyết, vậy giao cho hắn là được.

Đương hạ tương Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đưa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó đi bế quan. "Tiểu đệ cũng cần bế quan tu hành một trận." Thông Thiên cũng biểu thị muốn bế quan, kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Lão Tử khách khách khí khí, đối với Thông Thiên tắc thay đổi sắc mặt, mãn bất tại ý khoát khoát tay, "Đi đi, dù sao ngươi cũng giúp không được gì." "....." Có xúc động muốn trở mặt mắng chửi người, Thông Thiên tức giận đến mặt đều xanh mét.

Thật dễ nói chuyện, Thông Thiên ta thật sự gà mờ như vậy sao?

Dẫn đến nửa điểm việc đều giúp không được, hoàn toàn bị coi như người trong suốt?

Thôi Thông Thiên nhẫn, không có phát tác, đầu cũng không hồi đi bế quan, ngay cả chào hỏi đều không đánh, trực tiếp rời đi.

Bất quá hắn vẫn luôn không được chú ý thì Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chú ý tới vấn đề này. "Mục vô tôn trưởng, còn thể thống gì!!" Đi được một đoạn, Thông Thiên nghe được lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bước chân dừng lại một chút, rồi đi nhanh rời đi, không có ý tứ dừng lại.

Thầm thì hai câu, mắt thấy Thông Thiên đều đi rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lười nói thêm, cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp rời đi Ngọc Hư Cung ra ngoài Côn Luân Sơn, nhìn cửa nhà trọc lốc bị giày vò, tâm lý một trận khó chịu.

Thánh nhân uy áp trực tiếp bao phủ toàn bộ Chúc Dung Bộ Lạc.

Khiến cho người trong Chúc Dung Bộ Lạc hào vô dự triệu bị áp bách nằm rạp trên mặt đất, một ít người thực lực tương đối nhược tiểu thậm chí thổ xuất một ngụm tiên huyết, những người Vu Tộc bình thường này không gượng dậy nổi trước sự tồi tàn của Thánh nhân uy áp. "Các hạ hà ý?!" Đại Vu Hình Thiên khiêng Thánh nhân uy áp từng bước một từ trong bộ lạc đi ra, nộ thị Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu như không phải Thập Nhị Tổ Vu cáo giới không chuẩn làm loạn, Hình Thiên đều muốn mắng chửi người rồi.

Chương 63

Nhưng hiện tại Tam Thanh là Thánh nhân, không thể tùy tiện mắng, Hình Thiên mới nín nhịn tính tình.

Nếu không lấy tính cách của người Vu Tộc đâu có dễ nói chuyện như vậy. "Thiết mạc bất khả cùng Thánh nhân trực tiếp xung đột, chớ để bị bắt được nhược điểm, nếu Thánh nhân quá phận, vô nhu để ý, chờ Thập Nhị Tổ Vu tới, Vu Tộc ta vô cụ bất luận kẻ nào!!" Ngôn hạ chi ý, Thánh nhân không quá phận thì thôi, Thánh nhân quá phận rồi, đại không được thì cá chết lưới rách!!!

Vu Tộc tuyệt không lui lại!!! "Hừ!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hờ hững nhìn Hình Thiên, thu hồi Thánh nhân uy áp, thản nhiên đạo: "Côn Luân Sơn nãi là một phiến tiên gia chi địa, nhưng bởi vì Chúc Dung Bộ Lạc các ngươi, trước mắt hầu như biến thành một khối tử địch, lộng đến ô yên chướng khí.

Vu Tộc các ngươi, giản trực không biết thiên số, không biết giáo hóa, Bản tôn phụng khuyến các ngươi tốc tốc đem bộ lạc dời đi, nếu không đừng trách Bản tôn không khách khí!!!" Không biết thiên số?

Không biết giáo hóa?

Ta khứ đại gia ngươi (Ta ** cả nhà ngươi)!!!

Hình Thiên hắc hắc cười, "Vu Tộc tuyệt không lui lại, Thánh nhân có gan liền giết sạch tất cả chúng ta, muốn ngô Chúc Dung Bộ Lạc dời đi, không có khả năng!!!" Đem bộ lạc dời đi là đang hung hăng đánh vào mặt Chúc Dung, đánh vào mặt Thập Nhị Tổ Vu, Vu Tộc không ném nổi cái mặt này, chết cũng không thỏa hiệp, Thánh nhân có năng nại cứ việc phóng ngựa tới!!! "Ngu xuẩn mất khôn!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến đỉnh đầu tam hoa đều đang run rẩy, hận

không thể một phen bóp chết Hình Thiên.

Nếu không phải trước mắt Tam Thanh cũng tại trong lượng kiếp chạy không thoát, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật muốn cho Hình Thiên một cái giáo huấn.

May mắn là nhịn được, "Ký nhiên người Vu Tộc không nguyện ý lui, vậy Bản tôn muốn xem các ngươi có thể ngoan kháng tới khi nào!!!" Nói xong ném ra Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đem toàn bộ Chúc Dung Bộ Lạc bao phủ lại, không cho phép bất luận kẻ nào tiến xuất.

Biện pháp của Nguyên Thủy Thiên Tôn không tệ, đem người Vu Tộc của Chúc Dung Bộ Lạc vây khốn, một cái bộ lạc lớn như vậy mỗi ngày cần thực vật đều là một con số thiên văn.

Vu Tộc lại không có tập quán trữ tồn thực vật, đều là vừa đi săn vừa ăn, cho nên hắn mới có tin tưởng làm cho người Vu Tộc không đến trăm năm thời gian phải rút lui.

Kỳ thực căn bản không cần trăm năm, vài trăm ngày thời gian là có thể đói đến đại bộ phận người Vu Tộc khóc cha gọi mẹ, trăm năm thời gian, phỏng chừng có thể chết đói hơn phân nửa.

Thực lực sảo cường người Vu Tộc có thể hấp thu sát khí để kháng, nhưng thực lực nhược tiểu như những người Vu Tộc bình thường kia, không gượng dậy nổi, cần thực vật, cần tiến thực.

Đợi đói đến không gượng dậy nổi, xem các ngươi đi hay không đi!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng người Chúc Dung Bộ Lạc sẽ làm xuất minh xác lựa chọn.

Bắt đầu rồi sao?

Trong Ngọc Hư Cung Lão Tử mi giác nhảy dựng, biết Nguyên

Thủy Thiên Tôn động thủ.

Không có triêm nhiễm nhân quả huyết tinh, ý vị không có giết người, như thế Lão Tử dứt khoát không hề đi quan chú, tiếp tục bế quan tu hành, từ sau khi chính đạo cũng chưa kịp bế quan tu hành ổn cố tu vi đâu.

Cũng không có thời gian đi tham ngộ vô thượng đại đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn khiêng, vậy giao cho hắn là được.

Đáng tiếc Lão Tử loại ý nghĩ này duy trì không được quá dài thời gian, không bao lâu sẽ tức giận đến phát điên, hối hận vì đem Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn, dẫn đến vô duyên vô cớ thêm một mông nhân quả, nghiệp lực.

Tam Thanh tại rối rắm chuyện Vu Yêu lượng kiếp, Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng như thế.

Chỉ là so với Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không có cứng rắn như vậy.

Hiện tại hai người ngay cả Cộng Công Bộ Lạc đều không dám đi chọc, sợ người Vu Tộc lại phát điên toàn bộ đi công đánh Tây Phương.

Lúc đó tiếp tục làm rùa đen rút đầu hay là xuất thủ giết người?

Làm rùa đen rút đầu sẽ cười chết người, đường đường Thánh nhân làm rùa đen rút đầu lời này truyền đi ra ngoài, giản trực không còn mặt mũi nào lăn lộn.

Nhưng nếu xuất thủ, một khi giết chết người quá nhiều, tội nghiệt không nhỏ, cõng một thân nợ nần bọn họ cũng không dám làm loạn.

Dứt khoát vừa đột phá, cảnh giới vị ổn cố, can thúy trốn ở Linh Sơn thành thành thật thật tu luyện, không đi làm chuyện khác. "Ha ha ha, nhị lang, Thánh nhân muốn vây chết chúng ta, sợ chết sao?"

"Không sợ!!!" "Người Vu Tộc ninh tử bất khuất!!!" "Ha ha ha, người Vu Tộc vĩnh không lùi bước!!!" Hình Thiên cao hứng cười to một chút định bị vây khốn lo lắng đều không có.

Người Vu Tộc không sợ chết, có gan Nguyên Thủy Thiên Tôn đem tất cả chúng ta đều vây chết, ta đã chết cũng liền đã chết, Thập Nhị Tổ Vu tất định sẽ không tọa thị bất quản!!!

Sớm muộn gì cũng có lúc Tam Thanh dễ chịu.

Toàn bộ người Chúc Dung Bộ Lạc đều bị vây khốn, trực tiếp dẫn đến ngay cả người thông phong báo tín đều không có.

Cộng thêm người Vu Tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, đều không có thủ đoạn khác thông tri Thập Nhị Tổ Vu, hơn nữa Thập Nhị Tổ Vu tại trong Bàn Cổ Thần Điện bế quan, thu không được tin tức ngoại giới, dĩ chí vu sự tình này hầu như không ai biết.

Chuẩn xác mà nói, người vãng lai không ít, nhưng những người này biết được chưa hẳn sẽ nói cho người Vu Tộc, dù sao người Vu Tộc bá đạo đã nổi danh, không dễ chọc, ai cũng không muốn giúp đỡ không thành ngược lại rước họa vào thân.

Quả nhiên không dễ luyện hóa.

Tiêu Vân đem công đức đoạt được từ việc chứng Thiên Đình một chút ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, tiếp tục luyện hóa càng nhiều dược liệu và Thất Thải Hồ Lô.

Chí vu Hồ Lô Đẳng phân công đức trở thành Nhân tộc chí bảo kia, thì cứ ném ở một bên.

Thứ này có thể đổi không ít trù mã (vốn liếng), tùy tùy tiện tiện giao ra ngoài hoa không được, chờ ngày sau Lão Tử tới cầu.

Ai bảo hắn lập Nhân Giáo ni, ai bảo hắn coi trọng nhất Nhân tộc khí vận ni, không hố hắn thì hố ai? "Yêu Hoàng, thuộc hạ có yếu sự

bẩm báo!!" "Vào." Cửa mở ra, Tây Vương Mẫu mẫu mang theo Bạch Trạch đi đến.

Bạch Trạch bán quỳ trên mặt đất, hướng Tiêu Vân hành lễ, lãng thanh đạo: "Yêu Hoàng, có tiểu yêu bẩm báo, Tam Thanh Thánh nhân xuất thủ, Lão Tử Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp trực tiếp đem toàn bộ Vu Tộc bộ lạc đều bao phủ lại, không cho phép bất luận kẻ nào tiến xuất.

Vu Tộc bên kia hào vô động tĩnh, thuộc hạ cảm thấy Tam Thanh Thánh nhân vây khốn người Chúc Dung Bộ Lạc, cắt đứt thực vật và nước, bức bách bọn họ dời đi khỏi Côn Luân Sơn." Nếu như ở bên ngoài, Bạch Trạch căn bản không dám nói như vậy, bởi vì đây là bất kính với Thánh nhân, nhưng ở chỗ Tiêu Vân hoàn toàn không áp lực, có Tiêu Vân khiêng, Tam Thanh cảm ứng không đến.

Đừng nói đề cập tên của bọn hắn, phá khẩu đại mạ đều không có bất cứ vấn đề gì. "Hả?!" Tiêu Vân có chút lăng thần, tình huống gì?

Tam Thanh muốn chết sao?

Thủ bút của ai?

Chẳng lẽ là Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Lão Tử và Thông Thiên không có cực đoan như vậy mới đúng, có khả năng là chuyện tốt do Nguyên Thủy Thiên Tôn làm. "Bưng đá nện chân mình sao?" Tiêu Vân cười ha ha, "Tam Thanh, quả thực cho rằng người Vu Tộc kia dễ khi dễ?

Đáng tiếc a, đối mặt người khác thì còn được, chứ Vu Tộc là đầu xương cứng, xương rất cứng.

Bất quá ký nhiên bọn họ chủ động khơi mào, vậy đối với Yêu tộc ta mà nói là chuyện tốt.

Đi thôi, phái người đi gặp Thập Nhị Tổ Vu, nói cho Đế Giang biết

người Chúc Dung Bộ Lạc đều sắp chết đói rồi." "Không cần chạy quá nhanh, chậm một chút cũng không sao." "Nhạ!!!" Bạch Trạch đáp ứng rồi cùng Tây Vương Mẫu mẫu nhất tề lui ra ngoài. "Vu Yêu lượng kiếp a." Tiêu Vân cười to không dứt, "Bản hoàng đang lo lắng nên làm như thế nào chuyển dịch Vu Tộc cừu hận, không nghĩ tới Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chủ động nhảy ra, kéo cừu hận.

Như thế cũng tốt, tiện nghi cho hắn, chờ hắn sứt đầu mẻ trán là được rồi.

Bức bách Vu Tộc thỏa hiệp?

Ha ha ha, mệt cho Nguyên Thủy Thiên Tôn dám nghĩ." Giản trực giống như một cái chuyện cười, Vu Tộc sẽ thỏa hiệp thì còn là Vu Tộc sao?

Chuyện nhỏ lùi bước thì còn được, chuyện lớn quan hệ đến Vu Tộc, quan hệ đến tôn nghiêm và thể diện của Thập Nhị Tổ Vu, vậy thì đừng hòng.

Đói chết một đám người, đem người Chúc Dung Bộ Lạc đều giết, cũng đừng mong người Vu Tộc sẽ lui lại, tương phản sẽ chọc giận bọn họ, khiến cho cừu hận càng ngày càng sâu, phao hạ hết thảy đi liều mạng. "Ai, Tiêu Vân ta thật sự là quá khó khăn, vì cái lượng kiếp đáng chết này, thật thao nát tâm a, Tam Thanh làm tốt chuẩn bị sứt đầu mẻ trán rồi sao?" "Ha ha ha. ....." Vu Yêu lượng kiếp, đánh tới cuối cùng đạt được kết quả gì?

Nhường đường, ngoan ngoãn cấp Thánh nhân nhường người, cấp Nhân tộc nhường đường.

Nhưng Vu Yêu phi đán không đánh, Thánh nhân lại bị cuốn vào, trở thành một phương đại chiến, như vậy sẽ tiện nghi cho ai?

Ai cũng đừng hòng sống tốt.

Yêu tộc cũng giống như vậy, bảo tồn tất cả mọi người là không thể nào, dù sao người Yêu tộc quá nhiều, quá nhiều.

Tiêu Vân cần làm chính là bảo tồn Thiên Đình Yêu tộc là đủ rồi, chỉ cần như thế, Tiêu Vân không ngã, Yêu tộc khí vận vĩnh viễn không rơi xuống.

Cho nên ni, nếu như có thể dùng não, hà tất phi phải chém chém giết giết ni, nhiều không tốt.

Nguyên bản phải là Vu Yêu đại chiến Vu Yêu lượng kiếp, hiện tại hoàn toàn diễn biến thành Thánh nhân đối kháng Vu Tộc, Yêu tộc phản mà không có việc gì.

Bất tri bất giác, lịch trình phát triển của Hồng Hoang, lại đặc yêu lệch rồi. .....

Tịnh không phải do Tiêu Vân tạo thành, cho dù có sai biệt một trời một vực, Thiên Đạo ý chí cùng Hồng Quân cũng sẽ không đem vấn đề này trách tại trên đầu Tiêu Vân.

Đợi Nữ Oa ngã một cái té ngã thật lớn, phao khai thân phận trung lập, gia nhập Thiên Đình Yêu tộc, tọa trấn Thiên Đình, đem Tây Phương Phật giáo cuốn vào kỳ trung, thì Tiêu Vân phô đệm hoàn thành.

Đem Tây Phương cuốn vào trong hố khó sao?

Một điểm đều không khó.

Đặc biệt có Tam Thanh thần trợ công chi hậu lại càng như thế, sau sự kiện lần này bất luận kết quả như thế nào, ấn tượng của Vu Tộc đối với Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề những Thánh nhân đệ tử này càng ngày càng kém.

Thiên thiên Tây Phương sinh linh quá ít, tất tu phải từ Đông Phương lược đoạt đi điền sung (bổ sung), Vu Tộc bộ lạc không

nguyện dời đi, xung đột sẽ không lạc mạc (kết thúc).

Bị cuốn vào kỳ trung không phải là chuyện phân phút hay sao.

Người Vu Tộc quá khó chơi, tất tu xuất ra thái độ cường ngạnh, khiến cho bọn họ một lần thỏa hiệp, trực tiếp dời đi, nếu không bọn họ chỉ biết được đà lấn tới càng ngày càng khó chơi.

Vì thế Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể không ngoan hạ tâm, bày ra tư thái cường ngạnh.

Còn người Chúc Dung Bộ Lạc ni?

Vu Tộc vĩnh không thỏa hiệp!!!

Vu thị cương trì (giằng co) ở đó.

Một bên khác, Bạch Trạch phái Khâm Nguyên chậm rì rì đi Bàn Cổ Thần Điện.

Lấy tốc độ của Khâm Nguyên kỳ thực đi tới địa bàn Vu Tộc rất nhanh, không cần thời gian quá dài, nhưng có mệnh lệnh của Tiêu Vân nên Khâm Nguyên phóng chậm tốc độ.

Đợi Khâm Nguyên tới nơi, Chúc Dung Bộ Lạc đã chết không ít người. "Đứng lại!!

Người phương nào?!" Vừa tới gần đã bị ngăn lại, Khâm Nguyên cười nói: "Các vị, ngô nãi Yêu tộc Đại yêu Khâm Nguyên, phụng Yêu Hoàng mệnh lệnh tiền lai gặp Tổ Vu Đế Giang, vọng mấy vị thông báo một phen." Nghe Yêu tộc Đại yêu, người Vu Tộc khẩn trương, không ít người xuất ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

May mắn là nghe được lời phía sau mới lãnh tĩnh lại, phụng mệnh gặp Tổ Vu Đế Giang, như vậy không phải đến gây chuyện, đương hạ có người tiến đến thông báo. "Đại yêu Khâm Nguyên?

Phụng mệnh gặp Bản Tổ vu?" Đế Giang có chút mạc danh kỳ

diệu, Tiêu Vân phái người đến gặp hắn?

Chẳng lẽ có chuyện gì?

Thấy mọi người đều nhìn mình, Đế Giang gật đầu nói: "Mọi người vô nhu kinh hoảng, Tiêu Vân kia tịnh không có cùng Vu Tộc ta khai chiến, không có cách nói tư sát (giết hại lẫn nhau), khả năng có chuyện khác." "Người đâu, dẫn vào." "Nhạ!!" Đại Vu ở cửa đem Khâm Nguyên dẫn vào.

Khí tức bên trong Bàn Cổ Thần Điện đối với Khâm Nguyên rất áp ức, lệnh hắn không thoải mái.

Bị Thập Nhị Tổ Vu nhìn chằm chằm thành thật áp lực rất lớn, hiện tại Thập Nhị Tổ Vu từng người đều trở thành Chuẩn Thánh, Đế Giang đã đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, đều là tồn tại không dễ chọc.

Nếu Khâm Nguyên có cử động bất quỹ, tuyệt đối chết rất thảm.

Chương 64

Đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu, Khâm Nguyên chẳng có lấy một chút dư địa phản kháng, tùy tiện một vị Tổ Vu nào cũng có thể bóp chết nàng.

"Khụ khụ!!

Khách nhân, xin cứ tự nhiên!" Đế Giang ho khan một tiếng nhắc nhở các Tổ Vu khác phải khách khí một chút, đặc biệt là Chúc Dung và Cộng Công, đang trợn mắt nhìn cái gì vậy, dám động thủ thử xem, có tin Yêu tộc đại quân dưới sự dẫn dắt của Tiêu Vân sẽ san phẳng nơi này không.

"Không biết Yêu Hoàng phái người đến gặp bản Tổ Vu là có chuyện gì?" Về lý luận, Tiêu Vân hẳn là không nên tìm đến mình mới đúng, dù cho trong thâm tâm Đế Giang khá thưởng thức cá nhân Tiêu Vân.

Tất nhiên, dù Vu - Yêu hai tộc chưa chính thức khai chiến, nhưng quan hệ cũng chẳng tốt đẹp gì, trước đó Yêu tộc đã san bằng một bộ lạc Vu tộc, Vu tộc cũng giết vô số người Yêu tộc để báo phục, quan hệ rất khó xử.

Là kẻ thù, nhưng lại chưa thực sự là kẻ thù truyền kiếp.

Bị Thập Nhị Tổ Vu nhìn chằm chằm, Khâm Nguyên quả thực có chút khẩn trương, may mà nàng không lo Thập Nhị Tổ Vu sẽ làm khó mình hay tấn công, nếu không hãy cứ đợi Yêu tộc báo thù đi, Tiêu Vân vốn không phải kẻ dễ nói chuyện.

Khâm Nguyên nhìn thẳng Đế Giang, đạo: "Bần đạo phụng mệnh Yêu Hoàng đến gặp các vị để thông cáo, nếu còn không xuất phát, người của bộ lạc Chúc Dung có lẽ sẽ chết đói hơn phân nửa." "Ý

ngươi là gì?" Lời này vừa thốt ra khiến Thập Nhị Tổ Vu lập tức căng thẳng, trong đó Chúc Dung nhìn Khâm Nguyên mà mắt như phun lửa.

Đó là bộ lạc của hắn, nếu xảy ra chuyện thì mặt mũi Chúc Dung biết để đâu?

"Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh Thánh nhân đã dùng chí bảo khốn trụ bộ lạc Chúc Dung, không cho phép bất kỳ ai ra vào, giờ đã qua lâu như vậy, nếu còn trì hoãn e là sẽ xảy ra đại sự." "Cái gì?" Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt đại biến, đặc biệt là Chúc Dung, lửa nóng toàn thân gần như không khống chế được mà bộc phát ra, may mà bị Đế Giang ngăn lại, nếu không để xảy ra hiểu lầm là đang tấn công Khâm Nguyên thì phiền phức to.

Tuy không sợ liều mạng với Yêu tộc, nhưng Đế Giang không muốn, bởi Tiêu Vân thực sự rất khó đối phó.

Nếu không có xung đột tuyệt đối, kẻ nào ngu ngốc mới đi tử chiến với Yêu tộc.

Tương tự, đối với Tiêu Vân mà nói, làm sao để bản thân đứng ngoài cuộc mới là quan trọng nhất, không có xung đột tuyệt đối thì đánh với Vu tộc làm gì?

Ta đâu có điên.

"Khả hận!!" Đế Giang thầm chửi một tiếng, ngăn Chúc Dung lại, nói với Khâm Nguyên: "Thỉnh đại diện Thập Nhị Tổ Vu hồi đáp với Yêu Hoàng, nhân tình này Vu tộc chúng ta ghi nhớ." "Bần đạo sẽ như thực chuyển đạt, cáo từ." Xong việc, Khâm Nguyên xoay người rời đi.

Khỏi bàn cổ thần điện, nàng mới phát hiện mình đã đổ mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng: "Thập Nhị Tổ Vu quả nhiên danh bất hư truyền, khí tức quá đáng sợ, đúng như lời Yêu Hoàng nói, tiến vào Chuẩn Thánh thực lực của bọn họ sẽ tăng lên một bậc, ngày càng đáng sợ.

Đại yêu của Yêu tộc ta e là khó lòng đối kháng nổi một vị Tổ Vu, việc này nhất định phải bẩm báo Yêu Hoàng." Hiện tại Vu - Yêu chưa phải kẻ thù, nhưng không có nghĩa tương lai sẽ không, phải phòng ngừa chu đáo mới được.

Định thần lại, Khâm Nguyên nhanh chóng quay về Thiên Đình.

Còn Thập Nhị Tổ Vu thì tức nổ phổi, phát điên lao ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, hướng về Côn Luân Sơn mà đi.

Kịch hay lại bắt đầu.

Lần này Tiêu Vân không đi xem kịch, vì hắn biết vở hài kịch này sẽ sớm hạ màn, Lão Tử sẽ không cho phép Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đại chiến với Thập Nhị Tổ Vu.

Với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, ước chừng sau khi Lão Tử phản ứng lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ phải chịu đủ.

Mượn pháp bảo của ta đi làm cái chuyện đó, khiến ta chẳng hiểu sao lại phải gánh một thân nhân quả nghiệp lực, ý ngươi là muốn hố ta sao?

"Tam Thanh Thánh nhân, cút ra đây cho ta!!!" Khi Thập Nhị Tổ Vu đến ngoài Côn Luân Sơn, nhìn thấy trong bộ lạc đã chết không ít người, lập tức tức nổ đom đóm mắt, gào thét về phía Côn Luân Sơn.

Chúc Dung nóng tính không nhịn được hiển hóa Tổ Vu chân thân lao lên tấn công Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, muốn dời bảo tháp đi cứu người.

Đáng tiếc Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp là Công Đức Chí Bảo, Chúc Dung cũng chẳng có cách nào dời nó đi.

Nhìn thấy người trong bộ lạc đại bộ phận thoi thóp vì đói, người chết chồng chất, Chúc Dung và các Tổ Vu khác gào thét điên cuồng, bất chấp tất cả mà mắng chửi Tam Thanh.

Chuyện gì vậy?

Lão Tử và Thông Thiên đang bế quan lập tức kinh tỉnh, cả hai ra quan ngay tức khắc, đúng lúc gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chuẩn bị đi ra.

Ba người vừa rời Ngọc Hư Cung đã xuất hiện phía ngoài Côn Luân Sơn.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tam Thanh các ngươi uổng danh Thánh nhân, lại sử dụng thủ đoạn vô sỉ như vậy để ép buộc người Vu tộc ta dời đi!!!" Thấy Tam Thanh xuất hiện, Đế Giang giận dữ chỉ mặt mắng nhiếc.

"Hảo đảm!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nổi giận, dám nhục mạ Thánh nhân!!

Lão Tử và Thông Thiên thì có chút ngơ ngác, nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp bao trùm cả bộ lạc Chúc Dung, nhìn thấy thảm cảnh bên trong, hai người không khỏi hít một hơi lãnh khí.

Người Vu tộc gục xuống quá nửa, bị bỏ đói sống dở chết dở, tuy chưa chết hết nhưng cũng chẳng cách cái chết là bao, xác chết cũng không ít.

Lão Tử như bị sét đánh, cả người ngây dại tại chỗ.

Thông Thiên khóe mắt giật giật, quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực sự không hiểu huynh ấy nghĩ gì.

Thừa biết người Vu tộc vốn cứng đầu, thà chết không chịu khuất phục, dùng cách này ngoài việc tự chuốc thêm nhân quả nghiệp lực thì có ích gì?

Bây giờ đã mãn nguyện chưa?

Thật là sấm sét ngang tai, bị chính huynh đệ mình hố một vố đau

đớn.

Việc này dạy cho Lão Tử một đạo lý: chẳng ai đáng tin cả, pháp bảo tuyệt đối không được cho mượn tùy tiện, nếu không một ngày nào đó sẽ bị phản hố.

Hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ khiến một nửa nhân quả và nghiệp lực kia đổ lên đầu Lão Tử, bởi vì Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp là của Lão Tử, hắn chắc chắn phải gánh vác trách nhiệm, dù người động thủ là Nguyên Thủy.

"Vu tộc các ngươi không biết thiên số, không hiểu giáo hóa, dám nhục mạ Thánh nhân, chẳng lẽ tưởng bản tôn không dám đánh giết các ngươi sao!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên, sát khí đằng đằng chuẩn bị khai chiến.

"Phi!!!" Đế Giang nộ mạ: "Đồ không biết xấu hổ!!

Uổng công làm Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân, lại làm ra chuyện hạ tam lạm mất mặt như thế, cũng xứng danh Thánh nhân sao!!

Muốn Vu tộc ta dời đi thì cứ đánh thẳng lên đây, lại đi vây khốn người Vu tộc, để họ chết đói, đây là bản sự của ngươi sao?" "Nguyên Thủy!

Mau mang cái thứ kia đi!!" "Đồ vô sỉ!!" "Làm mất mặt Thánh nhân!!" Đáng tiếc, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù lợi hại cũng chỉ có một mình, Thập Nhị Tổ Vu một khi đã bất chấp thì mười hai người mắng một người, trừ phi công phu mắng chửi là hạng nhất, nếu không đừng có dại mà dây vào.

"Đủ rồi!!!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp động thủ, Lão Tử nộ quát một tiếng khiến hiện trường yên tĩnh lại.

"Chuyện này bần đạo không hề hay biết, Thập Nhị Tổ Vu mau lui

đi, tránh để xảy ra tranh chấp." Lão Tử hiện tại chỉ muốn yên tĩnh, không muốn tranh chấp với Thập Nhị Tổ Vu, hắn thu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, xoay người đi thẳng vào Côn Luân Sơn, đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

"Haiz..." Thông Thiên thở dài một tiếng, cũng đi theo Lão Tử.

Chuyện này Tam Thanh đuối lý, thủ đoạn bẩn thỉu như vậy lại xuất từ tay Thánh nhân, quả thực đáng hổ thẹn.

Thông Thiên không mặt mũi nào ở lại tranh đấu với Thập Nhị Tổ Vu, ý của Lão Tử đã rõ ràng, nên hắn cũng bỏ mặc luôn.

Giờ có nói gì với Thập Nhị Tổ Vu cũng vô dụng, chỉ có cách đường ai nấy đi.

Ngoài việc không muốn tranh đấu với Thập Nhị Tổ Vu lúc này vì thấy mất mặt, Lão Tử còn có ý: nhân quả nghiệp lực ta nhận, nhưng cái nồi đen này Lão Tử ta không đội!!

Chuyện không phải ta làm, ta chỉ cho mượn pháp bảo thôi.

Chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ đả kích không nhỏ tới danh dự Tam Thanh.

Đường đường là Thánh nhân, muốn đối phó ai thì cứ quang minh chính đại, dù có dùng mưu kế thì cũng không cần thủ đoạn hèn hạ thế này.

Xem đi, làm chết đói bao nhiêu người Vu tộc, ra cái thể thống gì?

Lão Tử không muốn đội nồi, Thông Thiên chắc chắn cũng chẳng vui vẻ gì, theo Lão Tử về Côn Luân Sơn, để lại Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu, đánh không được mà rút cũng không xong.

Đánh, nghĩa là thừa nhận mọi việc mình làm, cái nồi đen phải đội

chặt.

Trong mắt Nguyên Thủy, Lão Tử và Thông Thiên đã bán đứng hắn.

Không đánh mà rút ngay thì quá mất mặt, mà đây không chỉ là mặt mũi cá nhân, mà là mặt mũi của cả hội Tam Thanh.

"Khả ác!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đặt lên giàn hỏa thiêu, tiến thoái lưỡng nan.

"Hừ!" Sau vài phen xoay sở, thấy Thập Nhị Tổ Vu bao vây định khai chiến thật, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng xoay người rời đi, tiến vào Côn Luân Sơn.

Làm hại người Vu tộc ta xong định chạy?

Thế giới này làm gì có chuyện tốt như thế!!

Thập Nhị Tổ Vu tức không nhẹ, định đánh thẳng lên Côn Luân Sơn, kết quả Thái Cực Đồ của Lão Tử bay ra bao vây cả ngọn núi, không để lại một chút cơ hội nào cho Thập Nhị Tổ Vu.

Họ đứng ngoài mắng chửi không thôi, nhưng Tam Thanh không lộ diện nữa, mặc kệ cho họ làm gì thì làm.

Mắng một hồi, Thập Nhị Tổ Vu đành phải dừng lại, đi nơi khác săn bắn, mang thức ăn về nhanh nhất có thể để cứu tế tộc nhân, tránh để thêm nhiều người chết đói.

Chuyện này đã được Thập Nhị Tổ Vu ghi vào sổ nợ.

Kết thúc rồi sao?

Chưa đâu!

Có thức ăn, những tộc nhân Vu tộc bình thường sắp không xong đã dần hồi phục.

Thập Nhị Tổ Vu canh giữ ngoài Côn Luân Sơn nhiều năm, thỉnh thoảng lại mắng một trận, nhưng Tam Thanh không lộ diện, bất đắc dĩ họ đành phải tản đi.

Không đánh một trận sao?

Không ít người trong Hồng Hoang rớt cả hàm, cứ tưởng Tam Thanh sẽ nổi trận lôi đình đại chiến với Thập Nhị Tổ Vu, kết quả lại là đầu voi đuôi chuột, bỏ chạy luôn.

Tất cả đều do bút pháp của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà ra.

Nhất thời danh tiếng Tam Thanh ở Hồng Hoang sụt giảm không ít, đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn bị dán nhãn "độc lạt".

May mà họ là Thánh nhân, mọi người chỉ dám bàn luận chuyện đã rồi, không dám làm gì khác, cũng chẳng dám nói xấu Thánh nhân, nếu không phiền phức cho Tam Thanh còn lớn hơn nữa.

Phải thừa nhận làm Thánh nhân có rất nhiều cái lợi.

Tại Ngọc Hư Cung, Tam Thanh chẳng ai thèm để ý ai.

Lão Tử tâm tình cực tệ, ngay cả lời cũng chẳng muốn nói, tâm tư bế quan tu hành cũng bay sạch.

Thông Thiên thì bị Nguyên Thủy Thiên Tôn làm cho tức nghẹn, tự nhiên không muốn dính vào đống rắc rối đó.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì cho rằng Lão Tử và Thông Thiên đã bán đứng mình, ném nồi đen cho mình, nên cũng chẳng muốn bắt chuyện lúc này.

Thế là, Tam Thanh vốn là một thể thống nhất bắt đầu xuất hiện vết nứt, và vết nứt đó đang không ngừng mở rộng.

"Tam Thanh chú định phân gia, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Lão Tử và Thông Thiên không chịu ra tay, ngoài việc không muốn đội nồi đen, còn lo lắng dấn sâu quá sẽ bất lợi cho sự phát triển của giáo phái, e là sẽ dẫn đến khí vận giáo phái bị lưu thất." "Tam Thanh phân gia?

E là Yêu Hoàng đang suy diễn lung tung chăng." Nữ Oa cảm thấy Tam Thanh sẽ không phân tách, dù sao ba vị Thánh nhân liên hợp mới là mạnh nhất, một khi tách ra kết quả sẽ rõ ràng.

Tiêu Vân không đi xem kịch, các Thánh nhân khác cũng vậy, ngược lại Nữ Oa đã đến Thiên Đình.

"Thời gian sẽ chứng minh tất cả, huống hồ Thập Nhị Tổ Vu kia cũng không dễ đối phó đâu.

Cả mười hai người đều đã thành Chuẩn Thánh, nàng nghĩ xem khi họ ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân sẽ mạnh đến mức nào?" Tin hay không tùy, Tiêu Vân biểu thị mình không quan tâm.

Việc Nữ Oa chủ động chạy đến đây nằm ngoài dự liệu của hắn, cứ ngỡ nàng sẽ giận dỗi lâu ngày không tìm tới, vậy mà lúc rảnh rỗi lại mò đến, khiến Tiêu Vân có chút ngạc nhiên nhỏ.

"Mạnh như Thánh nhân sao?" Ngươi đang đùa ta à?

Nữ Oa đầy vẻ không tin.

Tin rằng Thập Nhị Tổ Vu mạnh lên thì được, dù sao mười hai vị Chuẩn Thánh không phải chuyện đùa, nhưng bảo lúc này Thập Nhị Tổ Vu có thể đối kháng Thánh nhân thì Nữ Oa không tin.

"Hoặc là vậy." Có những con bài tẩy chưa lật ra thì ai mà biết được, Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ngay cả Tiêu Vân cũng không đoán hết.

Nguyên bản vì tổn thất đại lượng tinh huyết để tạo ra tộc nhân nên Thập Nhị Tổ Vu không thể làm vậy, nhưng nay thực lực tổng thể của

họ đã đề thăng, cộng thêm một tòa Bàn Cổ Thần Điện, e là sẽ tạo ra một bất ngờ lớn cho Thánh nhân.

Chương 65

Chẳng lẽ Bàn Cổ Thần Điện chỉ có công dụng ngưng tụ sát khí và tạo ra người Vu tộc thôi sao?

Tiêu Vân không tin.

Điểm mạnh nhất trên cơ thể một người là ở đâu?

Không cần bàn cãi, tuyệt đối là trái tim.

Trái tim của Bàn Cổ hóa thành một tòa Bàn Cổ Thần Điện mà chỉ có công dụng vậy thì quá vô lý.

Từ khi chứng đạo thành Thánh, làm chủ Thiên Đình, Tiêu Vân mới phát hiện ra Bất Chu Sơn trâu bò đến nhường nào!

Không phải khoác lác, Tiêu Vân dám khẳng định 100%, bây giờ nếu Thập Nhị Tổ Vu cứ xếp hàng lao vào tông Bất Chu Sơn, ngọn núi chẳng hề hấn gì mà họ sẽ tự đâm chết mình.

Tiêu Vân dù hiển hóa bản thể Thánh nhân cũng chẳng làm gì được nó.

Vậy vấn đề là, một Bất Chu Sơn cường hãn như thế sao lại bị đâm gãy?

Đừng nói là do kịch bản yêu cầu, vì kịch bản mà khiến ngọn núi kiên cố hơn cả chí bảo bị Cộng Công đâm gãy sao?

Cũng đừng bảo vì đại chiến khiến Bất Chu Sơn suy yếu.

Nguyên bản Vu - Yêu đại chiến diễn ra ở khu vực Bất Chu Sơn, nhưng Vu tộc sẽ không trực tiếp đánh lên núi, vì nơi đó đại diện cho ý chí Bàn Cổ, kẻ tự xưng là con cháu Bàn Cổ như Vu tộc sẽ không làm vậy.

Một Bất Chu Sơn sánh ngang chí bảo sao có thể vì vài trận chiến mà trở nên yếu ớt?

Thời Phong Thần, các Thánh nhân đánh đến thiên băng địa liệt, Hồng Hoang đều nứt toác ra mà cũng chẳng thấy chí bảo nào xảy ra vấn đề.

Trong chuyện này chắc chắn có bí mật.

Cho nên Tiêu Vân sẽ không coi thường Thập Nhị Tổ Vu, dù hiện tại họ đối diện với Thánh nhân có vẻ yếu thế.

Biết đâu sau này sẽ mang đến một bất ngờ lớn.

Cái bất ngờ đó có khi lấy mạng người ta, không lấy mạng thì cũng lột một tầng da.

Thánh nhân bất tử bất diệt là đúng, nhưng không có nghĩa là thân thể kiên cố không thể bị phá vỡ.

Một khi thân thể bị đánh tan thì xin chúc mừng, cứ từ từ mà ngưng tụ lại đi, không biết phải tiêu hao bao nhiêu thiên tài địa bảo, bao nhiêu thời gian, đến khi khôi phục lại sẽ thấy mình chẳng còn theo kịp thời đại nữa.

Không theo kịp thời đại, thực lực yếu đi thì chỉ có nước cụp đuôi mà chịu bắt nạt.

Đó cũng là lý do Tiêu Vân thà đắc tội chết các Thánh nhân chứ không ép Thập Nhị Tổ Vu vào đường cùng.

Hắn biết rõ bài tẩy của Thánh nhân nhưng lại không rõ bài tẩy của Thập Nhị Tổ Vu.

Thứ Tiêu Vân kỵ húy nhất không phải Bàn Cổ Chân Thân, mà là Bàn Cổ Thần Điện.

Bàn Cổ Chân Thân dù mạnh cũng chỉ là cái xác không hồn, Bàn Cổ

Thần Điện mới thực sự thần bí, không thể không phòng.

Ai coi Hồng Hoang cũng biết, Bàn Cổ Thần Điện vốn là thánh khí của Vu tộc lại biến mất sau trận đại chiến Vu - Yêu, nó đi đâu?

Thánh nhân không lấy, vậy nó ở đâu?

Nếu Cộng Công cuối cùng đâm gãy Bất Chu Sơn là nhờ dựa vào Bàn Cổ Thần Điện, thì nàng nghĩ xem có thể xem thường nó không?

"Thân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, có thời gian chạy đến chỗ bản hoàng chơi mà không có thời gian đi thăm Nhân tộc sao?" Tiêu Vân không nhịn được trêu chọc Nữ Oa.

Thấy nàng vô tư lự như một siêu cấp trạch nữ, Tiêu Vân đặc biệt bội phục, không có việc gì là tuyệt đối không ra khỏi cửa, ai dám so độ lỳ với Nữ Oa?

Biết rồi còn hỏi, Nữ Oa lườm Tiêu Vân một cái, nhạt giọng đạo: "Bần đạo tuy là Thánh Mẫu của Nhân tộc, nhưng khí vận của bản thân đã sớm gắn chặt với Yêu tộc rồi.

Muốn thăm thì cũng phải là Yêu Hoàng đi thăm mới đúng, tất cả chẳng phải nhờ ơn Yêu Hoàng ban tặng sao." "Ha ha ha ha, bản hoàng không dám đâu.

Ta sợ bây giờ mà đi xem, lại không nhịn được ra tay giúp một tay, sau này kiếp nạn của Nhân tộc sẽ càng thêm đáng sợ." Tiêu Vân cười lớn, chẳng sợ Nữ Oa khinh bỉ, ta không dám thì đã sao.

"....." Nữ Oa nghiến răng, ngươi cũng không dám đi, lại bảo ta đi?

Nữ Oa ta đi được sao?

Nếu có thể, ngươi tưởng ta không đi chắc?

Ý chí Thiên Đạo cứ nhìn chằm chằm lão nương đấy thôi.

Nếu Nữ Oa thường xuyên thăm nom, quan tâm và giúp đỡ Nhân tộc, điều đó sẽ khiến kiếp nạn sau này của Nhân tộc càng thêm kinh khủng, đó là điểm thứ nhất.

Thứ hai, làm vậy sẽ khiến khí vận Nhân tộc trên người nàng càng thêm bền vững, không thể tách rời.

Nếu thực sự như thế, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh muốn lập giáo thì chơi bời gì nữa, bận rộn bao lâu cũng chỉ là làm nền cho Nữ Oa thôi.

"Uống một chút chứ?" Tiêu Vân tùy khẩu hỏi một câu.

Khóe miệng Nữ Oa giật giật, nhắm mắt lại, nàng chẳng hứng thú gì với thịt rồng cả.

Thậm chí nàng không hiểu sao Tiêu Vân đã thành Thánh nhân rồi mà vẫn còn tham ăn như vậy, mấy thứ đó trừ việc thỏa mãn khoái cảm ăn uống ra thì chẳng có nửa điểm tác dụng.

Ăn là một cái thú, Tiêu Vân sẽ không bỏ cái thú ấy.

Còn người khác nhìn thế nào, không quan trọng, đường ta ta đi, quản người khác làm gì.

Thôi!

Không ăn thì thôi hà tất phải lườm, nhưng mà nàng lườm trông cũng đẹp phết.

Tiêu Vân cười ha hả, Nữ Oa biết chẳng có chuyện gì tốt, thân ảnh dần trở nên hư ảo rồi rời đi.

Nàng sợ không đi ngay, lát nữa Tiêu Vân lại bắt đầu trêu chọc chiếm tiện nghi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn diễn một vở hài kịch khiến người ta dở khóc dở cười, chẳng thu được chút lợi lộc nào mà còn rước họa vào

thân, thậm chí gây ra rạn nứt giữa Tam Thanh, mang tiếng xấu mà chỉ đổi lấy mạng của một ít người Vu tộc.

Bộ lạc Chúc Dung vẫn cứ như một cái đinh cắm chặt ngoài Côn Luân Sơn, chẳng có ý định dời đi chút nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là gậy ông đập lưng ông.

Trong lượng kiếp Vu - Yêu, thiên cơ hỗn loạn, mọi thứ đều trở nên mờ mịt.

Một ngày nọ, trong Hồng Hoang, trên một ngọn đại sơn, linh khí thiên địa trở nên không ổn định, từng luồng hào quang thất thải tỏa ra.

Người tinh mắt nhìn vào là biết ngay sắp có bảo bối xuất thế.

Không ít người trong Hồng Hoang chú ý tới điểm này, mọi người lần lượt xuất quan hướng về ngọn núi vô danh.

Ngọn núi bị vô số người bao vây, tầng tầng lớp lớp, không ai muốn rời đi vì sợ bỏ lỡ bảo bối.

"Đến rồi sao?" Trong đại điện, Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn một cái, để lại một đạo nguyên thần tiếp tục khống chế Càn Khôn Đỉnh, bản thân rời Thiên Đình, ngồi trên xe kéo tiến về ngọn núi vô danh kia.

Hiển nhiên, món bảo vật lừng lẫy Tịnh Thế Thanh Liên sắp xuất thế.

Cuối cùng cũng có chút chuyện thú vị, Nữ Oa đã chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Vân ngồi trong Cửu Long Kim Liễn cười không dứt.

Phía ngoài xe, chín con Ngũ Trảo Kim Long thực lực Thái Ất Kim Tiên đang ra sức kéo xe.

Đây là quà Long tộc đặc ý chọn ra làm tọa kỵ cho Tiêu Vân, chín con rồng vàng kéo xe, Hồng Hoang chỉ có mình Tiêu Vân có, không có

tiệm thứ hai.

Ban đầu Tiêu Vân không thích ngồi cái thứ này, nhưng Phục Hy và Bạch Trạch nhất trí thỉnh cầu, nói hắn là Yêu Hoàng, đã là Yêu Hoàng thì xuất hành phải có khí thế của Yêu Hoàng.

Thế là tốn không ít thiên tài địa bảo để chế tạo ra Cửu Long Kim Liễn, Tiêu Vân thậm chí còn ném nó vào Càn Khôn Đỉnh luyện chế một phen, biến nó thành một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy là loại phổ thông nhất nhưng thứ này đại diện cho Tiêu Vân, ở Hồng Hoang ai dám tấn công Cửu Long Kim Liễn?

Chín con Ngũ Trảo Kim Long đều có thực lực Thái Ất Kim Tiên, thân dài hàng trăm dặm, đi đến đâu khí thế hừng hực đến đó, long uy tán loạn, che lấp cả bầu trời.

Chúng sinh nhìn thấy Cửu Long Kim Liễn lập tức tránh thật xa, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Đó là tượng trưng cho thân phận Yêu Hoàng, ai mà không ngưỡng mộ?

Cửu Long Kim Liễn, chín rồng kéo xe, khiến Tiêu Vân ngồi bên trong cứ thỉnh thoảng lại nhớ đến một từ, mỗi lần nhớ đến hắn lại thấy cạn lời.

Từ đó là: Cửu Long Kéo Quan!!

Trúng độc tiểu thuyết nặng quá rồi!!

Đã xuyên không sống thêm đời nữa, sống bao nhiêu năm rồi mà vẫn nhớ mấy thứ này.

May mà Long tộc khá thức thời, chọn ra chín con rồng vàng dòng dõi hoàng tộc có thực lực khá khẩm kéo xe, chứ nếu mà chọn chín con rồng đen thì Tiêu Vân đảm bảo sẽ tát chết cả lũ.

Muốn bản hoàng chết sớm sao?

Nếu muốn thì cứ nói, bản hoàng sẽ thành toàn cho các ngươi, một chưởng đập chết hết rồi tìm cái quan tài cho chín con rồng đen kéo về mà an táng.

Chín con Ngũ Trảo Kim Long tốc độ không hề chậm, nhưng đối với Tiêu Vân thì yếu vãi, thực sự là quá chậm, nhưng thôi không vội, cứ thong thả mà đi, khí thế là chính.

Tìm cơ hội thăng cấp thực lực cho chín con rồng này vậy, Thái Ất Kim Tiên kéo xe ra ngoài cũng thấy mất mặt quá.

Nhưng Long tộc bị lượng kiếp gông xiềng trói buộc nên tu hành gian nan, may mà gia nhập Yêu tộc, dựa vào khí vận Yêu tộc tu luyện nên cũng không chậm lắm.

Thỉnh thoảng ta sẽ giảng đạo, luyện cho chúng ít Cửu Chuyển Kim Đan.

Ta không tin Tiêu Vân ta không bồi dưỡng nổi một đám Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh!!

Cứ lấy tài nguyên đập vào là xong.

Dù sao Yêu tộc cũng chẳng thiếu tài nguyên.

Cả cái Hồng Hoang này trừ Hồng Quân không quản sự ra, giờ ai dám đọ tài nguyên với Tiêu Vân?

Thử nghĩ xem, nếu là chín con rồng cấp Chuẩn Thánh kéo xe, hình ảnh đó tuyệt đối là cực phẩm.

Tài nguyên Yêu Hoàng phải có khí phách như thế chứ, Thái Ất Kim Tiên?

Yếu xìu, ngay cả Yêu tướng còn không bằng, Yêu tướng ở Thiên Đình lên đến cả nghìn vị!!

Nếu không phải vì chủng tộc lộn xộn, Tiêu Vân đã chọn ra một tốp chuyên phụ trách kéo Cửu Long Kim Liễn rồi.

Có trọng bảo xuất thế, những kẻ thực lực không yếu trong Hồng Hoang đều cảm ứng được.

Không chỉ Thiên Đình, Yêu tộc sau khi biết Tiêu Vân sẽ đi thì toàn bộ đều ở lại Thiên Đình.

Yêu Hoàng đi rồi thì bọn họ đi làm gì, định tranh đồ với Yêu Hoàng sao?

Hơn nữa Yêu Hoàng đã đi thì chắc chắn các Thánh nhân khác cũng đến, chi bằng ngoan ngoãn ở lại biểu hiện cho tốt.

Bảo bối ấy mà, có đi cũng chắc gì đã được.

Lựa chọn của người Yêu tộc khiến Tiêu Vân hài lòng.

Tuy hắn không cấm người khác tham gia, nhưng món đồ đó thực sự không phải thứ kẻ bình thường có thể tranh đoạt, thay vì lãng phí thời gian thì ở lại Thiên Đình tu luyện, làm công tác kiến thiết thì hơn.

Thiên Đình rộng lớn, không hề nhỏ hơn Tây Phương chút nào, nơi cần kiến thiết còn rất nhiều.

Chương 66

May mà nhân lực Yêu tộc đủ đông, cho thêm thời gian thì mọi thứ sẽ ngày càng tốt đẹp.

Dù sao đã làm chủ Thiên Đình thì nơi này mãi mãi là của Tiêu Vân, Hạo Thiên hay Dao Trì cứ cút sang một bên, địa bàn của Tiêu Vân ta mà cũng dám có ý đồ sao?

Yêu tộc không suy bại thì Thiên Đình sẽ không lập lại, căn bản chẳng có chuyện của Hạo Thiên và Dao Trì.

Cứ lão lão thực thực ở Tử Tiêu Cung mà đợi đi, chờ đến Vô Lượng Lượng Kiếp bên cạnh Hồng Quân.

Ngọn núi vô danh bị bao vây đoàn đoàn, trong các Thánh nhân thì Tam Thanh đến sớm nhất, nhưng trạng thái của Tam Thanh khiến mọi người cảm thấy khó hiểu.

"Chúng con bái kiến Thái Thanh Thánh nhân, Ngọc Thanh Thánh nhân, Thượng Thanh Thánh nhân!!" Mọi người không hiểu chuyện gì, chỉ đành hành lễ trước.

"Ừ, đứng lên đi." Lão Tử và Thông Thiên không lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt ứng một câu rồi thôi.

Nhìn kỹ sẽ thấy Lão Tử đứng một bên, Nguyên Thủy đứng một bên, Thông Thiên đứng một bên, chẳng ai thèm để ý ai.

Kẻ ngốc cũng thấy quan hệ giữa Tam Thanh có vấn đề.

Tam Thanh trông có vẻ tâm trạng không tốt, ngay cả người của mình cũng chẳng buồn đáp lời huống chi là người ngoài, mọi người đành dạt ra một lối cho bọn họ đi vào.

Nhìn ngọn núi bị bao vây tầng tầng lớp lớp, Lão Tử nhíu mày.

Hắn có cách đuổi người nhưng lại sợ hậu quả nên nhịn xuống, việc đuổi người cũng chẳng nên để Lão Tử làm.

Những năm qua làm không ít chuyện đắc tội người khác, Lão Tử bắt đầu phản tỉnh, thấy mình đã mất đi sơ tâm.

"Kiến ba vị sư huynh, tiểu muội đến muộn một bước." Không lâu sau Nữ Oa cũng đến.

Tam Thanh không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng nữa mà đều hồi đáp Nữ Oa, nhưng sau khi chào hỏi xong lại quay về bộ dáng cũ.

Nhìn Tam Thanh chẳng ai thèm lý ai, Nữ Oa có chút cạn lời, lẽ nào đúng như Tiêu Vân nói, Tam Thanh sắp phân gia rồi?

Thật không thể tin nổi.

Quan hệ rạn nứt đến mức không còn đường cứu vãn thế này thì cũng quá khoa trương rồi.

Tam Thanh không tiếp lời, Nữ Oa cũng chẳng mặt dày dán sát vào, đành đứng sang một bên tĩnh tĩnh đợi chờ, bảo bối còn chưa xuất thế, vả lại các Thánh nhân khác vẫn chưa đến.

Tự dưng Nữ Oa thấy hơi khẩn trương, vì nàng đã đánh cược với Tiêu Vân.

Có thể nàng sẽ bị Tam Thanh và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhắm vào, nếu thực sự bị như thế thì gay to, nàng sẽ phải trở thành chủ nhân hậu cung của Tiêu Vân...

Nghĩ đến đây nàng thấy đầu to ra.

Chắc là không đâu...

Nàng thầm quan sát Tam Thanh, trông họ chẳng giống như sẽ nhắm vào mình.

Tiêu Vân dù lợi hại cũng không thể khống chế tất cả, huống hồ

hắn không thể chủ động dẫn đạo.

Nếu Tiêu Vân không cam đoan thì Nữ Oa đã không đánh cược, chỉ cần dẫn đạo một chút là khả năng nàng bị nhắm vào cực lớn, nhưng nếu Tiêu Vân không làm vậy thì khả năng đó quá thấp.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên có lẽ sắp thuộc về nương nương ta rồi.

"Bái kiến Nữ Oa nương nương." Những người xung quanh lại lần lượt hành lễ với Nữ Oa.

"Ừ, chư vị không cần đa lễ." Nữ Oa khách khí gật đầu hồi đáp, sau đó không nói thêm gì nữa.

Tất cả đều đang đợi, đợi các Thánh nhân còn lại, đợi bảo bối xuất thế.

"Ngao!!!" Đột nhiên bầu trời trở nên âm u, chín con rồng vàng giương nanh múa vuốt bay lượn, che lấp cả bầu trời, khiến không ít người giật mình.

Long tộc vốn khiêm nhường giờ cũng trở nên kiêu ngạo thế này sao?

Tam Thanh và Nữ Oa đều ngẩng đầu nhìn lên trời, thầm nghĩ: Thật là cái khí thế lớn!!

Ngoài Tiêu Vân ra còn ai hay làm trò thế này?

Quả nhiên, mọi người nhanh chóng phát hiện ra sau lưng chín con rồng vàng là một cỗ xe có tạo hình độc nhất vô nhị, trên xe khắc họa biểu tượng Tam Túc Kim Ô đại diện cho tọa kỵ của Tiêu Vân.

Yêu Hoàng giáng lâm, các tiên nhân tránh đường!

Những kẻ vây quanh ngọn núi vội vã lùi ra, sợ vô tình cản đường rồi bị Tiêu Vân mắng cho một trận.

Bị mắng là chuyện nhỏ, ngộ nhỡ bị một chưởng đập chết thì đúng

là oan uổng.

Trong đám đông, Côn Bằng nhíu mày nhìn cảnh này, đáy mắt lóe lên một tia ghen tị, rồi cũng lùi lại theo những người khác, không dám trêu chọc Tiêu Vân nên cứ tránh xa một chút cho lành.

"Chư vị đến nhanh thật, bản hoàng chậm một bước, tốc độ của Kim Long hơi chậm." Tiêu Vân cười cười bay ra khỏi xe, không có ý định để tọa kỵ án ngữ chỗ này vì quá chiếm diện tích.

Mẹ nó!!

Khoe khoang à?

Kẻ ngốc cũng biết Ngũ Trảo Kim Long của Long tộc ngày càng ít, vậy mà hắn chơi luôn chín con cấp Thái Ất Kim Tiên chỉ để kéo xe, lại còn chê người ta chậm, xin ngươi làm người một chút đi!!

Nhìn thấy Tiêu Vân, vẻ mặt Tam Thanh vốn đang căng thẳng lập tức tối sầm lại.

Cả ba không ai chào hỏi Tiêu Vân, một phần vì trước đó Tiêu Vân phái người báo tin cho Thập Nhị Tổ Vu về chuyện bộ lạc Chúc Dung, cộng thêm quan hệ vốn không tốt nên không chào hỏi là bình thường.

Thông Thiên vẫn chưa quên cái tát vào gáy đâu nhé.

Nghĩ tới là thấy đầu đau vãi.

Tam Thanh không lên tiếng, Tiêu Vân chắc chắn cũng không lấy mặt nóng dán mông lạnh người ta.

Hắn bay đến bên cạnh Nữ Oa, cười hỏi: "Nữ Oa, vụ cá cược của ta có còn tính không?" "Tự nhiên là tính." Làm cái gì vậy?

Giữa thanh thiên bạch nhật mà định nói chuyện cá cược ra sao?

Cố ý à?

“Như thế thì tốt quá.” Nữ Oa đã chuẩn bị sẵn tâm thế đề phòng, chỉ là phản ứng của Tiêu Vân vượt ngoài dự liệu của nàng.

Hắn gật đầu rồi không có ý định mở miệng nữa, thậm chí còn đứng dịch sang một bên để tránh Nữ Oa cố ý dẫn đạo khiến mình bị các Thánh nhân khác nhắm vào.

Thấy năm vị Thánh nhân đã hội đủ, những người xung quanh lập tức cảm thấy áp lực như núi đè.

Có Thánh nhân ở đây thì tranh đoạt cái gì nữa, ai có thể cướp đồ dưới mắt Thánh nhân chứ?

Đó là chuyện không tưởng.

Không cam tâm nhưng cũng chẳng có cách nào, đối diện với Thánh nhân chỉ là một lũ sâu kiến.

Lập tức có một bộ phận chọn cách rời đi, không còn tâm tư ở lại.

Những kẻ còn lại hoặc là không cam lòng, hoặc là chấp nhận số phận để xem kịch.

Không tranh được bảo vật thì ta xem kịch cũng không được sao?

Biết đâu các Thánh nhân lại đại chiến một trận?

Đi rồi chẳng phải bỏ lỡ vở kịch hay?

Thánh nhân đại chiến, nghe thôi đã thấy kích thích rồi.

Đúng lúc đó, từ chân trời truyền đến một tràng phạn âm xuyên thấu cực mạnh.

Phạn âm này không chỉ có sức xuyên thấu mạnh mẽ mà còn cực kỳ có tính dẫn dụ.

Kẻ đến muộn nhất chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người vừa lộ diện đã thi triển chiêu này khiến Tam Thanh và

Nữ Oa lập tức không vui.

Hai người này có ý gì?

Định ăn trong bát nhìn trong nồi sao?

Thấy một số người ý chí không kiên định bắt đầu mê muội, Tiêu Vân lạnh lùng cười một tiếng: "Hừ!!" Phạn âm lập tức bị phá vỡ, đám mây thất thải kia cũng run rẩy một trận.

Hiển nhiên phạn âm bị phá, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng chẳng dễ chịu gì, chủ yếu là do họ không ngờ Tiêu Vân đột nhiên ra tay nên bị đánh cho trở tay không kịp.

"Tranh đoạt bảo vật mà không quên cổ hoặc chúng sinh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề quả là hảo thủ đoạn.

Bản hoàng hiếu kỳ, tại sao bảo vật xuất hiện ở Đông Phương chúng ta mà người Tây Phương các ngươi lại chạy đến góp vui, chẳng lẽ định cướp đoạt sao?" Phật giáo có cướp người hay không Tiêu Vân chẳng quan tâm, dù sao sinh linh Hồng Hoang vô số, cướp đi một ít cũng chẳng sao, coi như giảm bớt áp lực.

Nhưng trắng trợn thế này thì có hơi quá đáng không?

"Yêu Hoàng nói quá rồi, thường ngôn rằng bảo vật hữu duyên giả đắc chi, tại sao người Tây Phương chúng ta lại không thể có duyên?" Chuẩn Đề cười không nồng hậu nhìn Tiêu Vân, nhưng trong thâm tâm đang âm thầm đề phòng, sợ Tiêu Vân đột nhiên ra tay.

Dù sao Tiêu Vân cũng có tiền án rồi, không phải một hai lần.

Nếu không phòng bị, sơ ý một chút là thiệt thòi lớn.

Chuẩn Đề không có chí bảo hộ thân nên chẳng dám lơ là.

Da mặt dày thật!

Nữ Oa lườm một cái, cái lý do này mà cũng tìm ra được, vậy ta

thấy Linh Sơn Tây Phương cũng hữu duyên với ta đấy, chẳng lẽ Linh Sơn là của ta?

Cạn lời thì cạn lời nhưng Nữ Oa cũng không lên tiếng.

Người không nhịn được mà lên tiếng lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Hậu nhan vô sỉ!

Bảo vật Đông Phương ta, há để người Tây Phương các ngươi dòm ngó?

Mau lui đi, tránh chuốc lấy phiền phức." Người Tây Phương vốn là kẻ ngoại tộc, lại mặt dày muốn tranh đoạt, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên thấy khó chịu.

Không chỉ hắn, Lão Tử và Thông Thiên cũng ngứa mắt.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, đừng quá đáng quá!!" Chuẩn Đề vừa rồi bị Tiêu Vân gõ một gậy, bị Tiêu Vân gõ thì thôi đi, Tiêu Vân nói còn không khó nghe bằng.

Kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nhảy ra đã bồi thêm hai đạp, thỏ đế còn có lúc nổi điên huống chi là Thánh nhân.

Thế là Chuẩn Đề mắng lại luôn.

"Quá đáng thì đã sao, người Tây Phương mau rút lui thì hơn." Thông Thiên trực tiếp tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, uy hiếp không thể rõ ràng hơn.

Phía bên kia Lão Tử cũng tế ra Thái Cực Đồ.

Bây giờ không phải lúc quan tâm Tam Thanh có mâu thuẫn hay không, cũng chẳng phải lúc dỗi Tiêu Vân.

Các Thánh nhân Đông Phương phải tập thể phát biểu.

Tóm lại ta đánh nhau là việc của ta, không mượn đến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tây Phương các ngươi chỉ tay năm ngón, còn định tranh

bảo vật?

Tin ta đập chết không.

Đến cả thái độ của Nữ Oa cũng rất kiên định, tuy không nói lời nào nhưng vẻ mặt băng lãnh đã nói lên tất cả: Ta không hoan nghênh người Tây Phương, thỉnh mau chóng rời đi.

“Tốt, tốt, tốt lắm!!

Chương 67

Các ngươi giỏi lắm!!" Chuẩn Đề tức không nhẹ nhưng giận mà không dám nói gì.

Năm vị Thánh nhân nhắm vào hai người, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dù có ba đầu sáu tay cũng không phải đối thủ, chỉ đành chọn cách rút lui.

Nhưng là Thánh nhân thích tính kế, da mặt dày bậc nhất, Chuẩn Đề cũng chẳng vừa.

Hắn nghiến răng hầm hầm nói: "Nếu các ngươi không hoan nghênh, vậy ta và sư huynh không tham gia tranh đoạt nữa." Thế là đủ rồi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhượng bộ, Tam Thanh và Nữ Oa đều lộ nụ cười, nhưng nụ cười ấy bỗng chốc đông cứng lại khi Chuẩn Đề nói tiếp: "Ba vị sư huynh phải cẩn thận đấy, ta có thể không tham gia, nhưng sư đệ đây lại hiếu kỳ xem các ngươi làm sao lấy được món đồ kia từ tay Yêu Hoàng và Nữ Oa sư muội." Đồ khốn, lão nương giết ngươi!!

Nữ Oa tức đến mức trừng mắt, từ lúc nào nàng lại biến thành cùng hội cùng thuyền với Tiêu Vân vậy!!

Rõ ràng là đang kéo thù hận, cưỡng ép khóa chặt Nữ Oa vào phe Tiêu Vân, vì chỉ có như thế mới khiến Tam Thanh kỵ đạn, buộc phải để Tây Phương nhị thánh gia nhập để đối phó với Tiêu Vân và Nữ Oa, như vậy bọn họ mới có lợi.

Có thể phân hóa nội bộ đoàn kết.

"Vô sỉ!!!" Nữ Oa tức đến run cả người.

Tiêu Vân thì vô cảm, nhưng trong lòng thực sự cười sắp điên rồi, đồng đội thần thánh đây rồi!!

Đang có vụ cá cược với Nữ Oa, cứ theo đà này thì Nữ Oa không bị nhắm vào mới lạ.

Tiểu ngạo kiều, thấy chưa.

Ta sẽ bị nhắm vào, chắc chắn bị nhắm vào.

Có lý!

Tam Thanh vốn đang bất hòa bỗng tỉnh ngộ, thấy lời Chuẩn Đề nói rất có lý.

Năm vị Thánh nhân Đông Phương, Tiêu Vân mạnh nhất là điều không cần bàn cãi, dù là Lão Tử cũng không thể tranh hạng nhất với hắn.

Tuy mọi người chưa đánh nhau thật sự, nhưng nếu Tiếp Dẫn - Chuẩn Đề không tham gia, Nữ Oa lại đứng về phía Tiêu Vân và kiềm chế được một người, thì hai người còn lại liệu có thắng nổi Tiêu Vân, có bảo đảm lấy được bảo vật không?

Đó là một dấu hỏi lớn.

Còn chuyện Tiêu Vân và Nữ Oa không cùng phe á?

Cần phải hỏi sao?

Liếc mắt đưa tình bao nhiêu năm rồi, Tiêu Vân thì cứ một lòng muốn Nữ Oa làm Yêu Hậu, không cùng phe ai tin?

Đừng quên khí vận bản thân Nữ Oa đã gắn chặt với Yêu tộc rồi, không cùng phe ai mà làm thế?

Chắc chắn có vấn đề, giờ chưa tin có khi sau này lại mời đi dự đám cưới không chừng.

Ninh khả tín kỳ hữu, bất khả tín kỳ vô!!

Thấy sắc mặt Tam Thanh thay đổi, Chuẩn Đề thầm cười trộm, có kịch hay rồi!!

Lần này không được thì thôi, chỉ cần phá vỡ được khối đoàn kết nội bộ thì sau này không còn ai nhắm vào mình nữa, thậm chí Tam Thanh còn phải lôi kéo mình, cùng lắm lần này không cần bảo bối nữa cũng được.

Còn chuyện Nữ Oa có bị tức chết hay không, Chuẩn Đề chẳng quan tâm.

"Ba vị sư huynh, hay là thế này đi, ta và sư huynh đệ sẽ không lấy bảo vật, cũng không tham gia tranh đoạt, chỉ giúp các ngươi giữ chân Nữ Oa, ba người các ngươi liên thủ đối phó Tiêu Vân thấy sao?" Lập tức Chuẩn Đề truyền âm cho Tam Thanh, bắt đầu bán nhân tình.

Thực ra cũng chẳng phải bán nhân tình gì, chỉ là lấy lòng Tam Thanh để sau này họ đừng nhắm vào Tây Phương nữa.

Như vậy là đạt được mục đích, còn bảo vật tuy tốt nhưng không lấy được cũng chẳng sao.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ngông cuồng đến mức tưởng mình có thể cướp đồ từ tay Tam Thanh và Tiêu Vân.

Phá vỡ liên minh, lôi kéo một nhóm, chèn ép một nhóm, đó là chiến lược của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nếu không Tây Phương nhị thánh làm sao làm mưa làm gió ở Đông Phương được.

Tam Thanh nhìn nhau, Lão Tử vi vi gật đầu hồi đáp Chuẩn Đề: "Như thế thì tốt, nhưng Tam Thanh chúng ta sẽ không nợ nhân tình của các ngươi, bảo vật Đông Phương cũng sẽ không chia cho các ngươi đâu, rõ chưa?" Tam Thanh thừa biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang tính toán gì.

Nhưng họ không còn lựa chọn, đành phải chui đầu vào cái bẫy của hai kẻ kia thôi.

Tiêu Vân là mối đe dọa quá lớn, cộng thêm Nữ Oa nữa thì Tam Thanh liên thủ cũng thấy đau đầu.

Đã thấy nguy hiểm thì phải lôi kéo ngoại viện thôi, dù biết ngoại viện có mục đích riêng nhưng Tam Thanh vẫn phải làm.

"Nhất ngôn vi định!" Chuẩn Đề cười đáp ứng.

Làm ơn có thể lộ liễu hơn chút được không, ta nhìn mà thấy ngại giùm luôn đấy.

Tiểu ngạo kiều, bị nhắm vào rồi nhé, nhưng không phải lỗi tại ta đâu, là do bọn họ tự suy diễn thôi.

Tiêu Vân nhìn Nữ Oa, lộ ra một vẻ mặt bất lực.

Nữ Oa tức đến đỏ cả mặt.

Không phải tức Tiêu Vân, mà là tức Chuẩn Đề.

Vụ cá cược này còn ý nghĩa gì nữa?

Nữ Oa thua chắc rồi.

Còn chưa bắt đầu mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã cười hì hì nhìn Nữ Oa, ý đồ quá rõ ràng.

Thôi xong rồi!!

Hít một hơi thật sâu, Nữ Oa truyền âm cho Tiêu Vân: "Yêu Hoàng, nếu ta thua, sau khi mọi chuyện kết thúc ngươi có thể thay ta dạy dỗ hai kẻ kia một trận không?

Sau này bất cứ chuyện gì ta cũng nghe ngươi." "Được thôi." Khóe miệng Tiêu Vân khẽ nhếch lên.

Đây chính là hiệu quả hắn muốn, tư thế này chẳng phải rất an

nhàn sao?

À phi, nghĩ xa quá rồi, giờ phải tính chuyện tẩn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một trận.

Hay là dùng Thí Thần Thương làm thịt chúng luôn nhỉ?

Cho Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh nghĩ rằng Thí Thần Thương chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi, đợi tu phục xong thì đột nhiên tung ra đâm lén một phát.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo biến thành Tiên Thiên Chí Bảo đâm lén người ta, tuyệt đối là sướng rơn.

Chơi luôn!!

Người ta vì mỹ nữ mà đốt lửa lừa chư hầu, Tiêu Vân ta vì mỹ nữ mà đánh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một trận chắc cũng chẳng có gì sai đâu nhỉ?

"Sau này bất cứ chuyện gì cũng nghe ngươi", nghe câu này hấp dẫn phết.

Không khí trở nên quỷ dị, những người có mặt ở đó nếu không mù đều thấy được Tam Thanh đang chuẩn bị liên thủ với Tây Phương nhị thánh để nhắm vào Tiêu Vân và Nữ Oa.

Không biết đại chiến sẽ nổ ra đến mức nào đây?

Ai nấy đều thấy kích thích.

"Oanh!!!" Đột nhiên một ngọn núi nhỏ trên ngọn núi vô danh nổ tung, một luồng thanh quang rực rỡ tỏa ra, một đóa sen xanh bay lên.

Mọi người kinh hãi: "Tịnh Thế Thanh Liên!!" Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên!!

Hóa ra là nó, thảo nào thu hút nhiều người như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng đến đủ, đúng là bảo bối quý giá!!

Trong bốn tòa sen được phân hóa từ Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên thì Tịnh Thế Thanh Liên là tốt nhất, kế đến là Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên, kém nhất là Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nay Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã bị Tiêu Vân cướp, Công Đức Kim Liên nằm trong tay Tiếp Dẫn, Diệt Thế Hắc Liên đã biến mất cùng La Hầu, ai ngờ Tịnh Thế Thanh Liên lại sinh ra vào lúc này.

"Lên!!!" Tam Thanh tế ra pháp bảo, trực tiếp vây công Tiêu Vân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chẳng nói chẳng rằng cũng tế pháp bảo ngăn Nữ Oa lại.

Chuẩn Đề cười híp mắt nói: "Nữ Oa sư muội, hay là ba huynh muội chúng ta luận đạo một chút nhé?

Như vậy cũng đỡ tốn tinh lực đại chiến." Ta thua rồi!!

Nữ Oa đã chấp nhận số phận, nhưng Chuẩn Đề lại còn bồi thêm một câu sư muội làm nàng như bị châm ngòi nổ: "Cút ngay, sư muội cái gì?

Bần đạo không có hạng sư đệ vô sỉ như các ngươi, thật mất mặt!!" Nữ Oa có biết mắng người không?

Có chứ!

Nhưng nàng không mắng thâm, vì tính cách vốn nhu nhược, không thích tranh đấu và cũng lười tranh giành.

Chính vì vậy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mới mặt dày tự xưng là sư huynh, gọi nàng là sư muội.

Thực ra xét nghiêm ngặt thì Nữ Oa là sư tỷ chứ không phải sư muội.

Giờ thì hay rồi, Nữ Oa phát hỏa, chẳng còn bận tâm đến chuyện tranh giành thật hay giả nữa.

Đã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không cho nàng yên thì bọn họ cũng đừng hòng yên.

Dám tự xưng là sư huynh à?

Đi chết đi.

"Như vậy thì chỉ có cách so tài một trận thôi." Chuẩn Đề sa sầm mặt, vác Thất Bảo Diệu Thụ đánh về phía Nữ Oa.

Tiếp Dẫn không ra tay mà chỉ tĩnh lặng đứng quan sát.

Trong các Thánh nhân thực lực Nữ Oa yếu nhất, may mà chỉ đấu với Chuẩn Đề nên không thành vấn đề, ít nhất là cầm chân được đối phương.

"Cần gì chứ?" Nhìn Tam Thanh đang vây công mình, Tiêu Vân thở dài một tiếng, giơ Hỗn Độn Chung lên đập một phát.

"Boong!!!" Tiếng chuông trầm đục vang vọng, Tam Thanh đang vây quanh Tiêu Vân lập tức thấy thân thể trì trệ, mọi hành động trở nên cực kỳ khó khăn, giống như rơi vào bãi sình lầy bị bùn nhão hút chặt, vô cùng khó chịu.

Không dễ chịu phải không?

Đúng thôi, Thánh nhân bị sức mạnh không gian cường đại ép chặt cũng chẳng thấy khá khẩm gì, dù họ có tham ngộ về không gian quy tắc thì so với Tiêu Vân ta cũng còn xa lắm.

"Boong!!!" Hỗn Độn Chung lại vang lên.

Tam Thanh vốn đang thấy thân thể trì trệ giờ lại thấy như bị một cây búa lớn giáng mạnh vào người, đau đến thấu xương.

"Bàn Cổ Phiên!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn, Bàn Cổ Phiên trong tay bay ra không còn bị không gian hạn chế, quất ra mấy đạo hỗn độn khí lao về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân mỉm cười, búng tay một cái, ánh sáng trắng lóe lên nuốt chửng những đạo hỗn độn khí đó, rồi chúng bất ngờ xuất hiện sau lưng Tiêu Vân và lao về phía Tiếp Dẫn đang đứng gần đó.

"???" Tiếp Dẫn đang đứng xem kịch cũng bị trúng đạn, hỗn độn khí cứ như được lắp hệ thống dẫn đường vậy, hắn vội vàng dùng Công Đức Kim Liên hộ thân.

"Oanh!!" "Oanh!!" "Oanh!!" Hỗn độn khí liên tiếp nổ tung trên Công Đức Kim Liên, đánh cho Tiếp Dẫn lùi bước không thôi, trong lòng thầm kêu khổ: Chuyện gì vậy!!

Ta còn chưa động thủ mà!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn có ý gì đây?

Thời gian tạm hoãn, không gian chuyển di!!

Tiêu Vân có thể tham ngộ thời gian và không gian quy tắc đến mức này sao!!

Tam Thanh không khỏi kinh tâm động phách.

Chương 68

Chết tiệt, Tam Thanh chúng ta là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, chẳng lẽ không so được với một con Tam Túc Kim Ô sao?

Kết quả này khiến Tam Thanh khó lòng chấp nhận.

Nếu Tiêu Vân bẩm sinh đã chưởng khống thời gian và không gian thì thôi, đằng này bản thể hắn là Tam Túc Kim Ô vốn chưởng khống lửa!!

Thái Dương Chân Hỏa!

Nếu Tiêu Vân thể hiện sức mạnh bùng nổ về hỏa quy tắc thì họ còn hiểu được, đằng này lại không phải.

Tiêu Vân đã gạt bỏ hỏa sang một bên, chỉ thỉnh thoảng tu hành một chút, đa số thời gian đều dựa vào Hỗn Độn Chung để tham ngộ thời gian và không gian.

Chết tiệt!

Đều tại cái Hỗn Độn Chung kia.

Tại sao Tam Thanh chúng ta không có chí bảo như thế làm pháp bảo cộng sinh?

Tam Thanh chúng ta thua kém Tiêu Vân sao?

Nhìn Hỗn Độn Chung trên đầu Tiêu Vân, mắt Tam Thanh như muốn phun lửa.

Tiêu Vân thực sự cạn lời, bộ các ngươi tưởng ta không khổ luyện chắc?

Từ khi chưa hóa hình ta đã luôn tham ngộ nó rồi đấy!

Chính vì biết thời gian và không gian đáng sợ nên Tiêu Vân mới bám lấy không buông, thậm chí gạt Thái Dương Chân Hỏa vốn dễ dàng chưởng khống sang một bên.

Vì cái gì?

Để có thêm thời gian tham ngộ thời gian và không gian chứ sao.

Để có được thực lực đáng sợ như bây giờ là cả một quá trình tích lũy từng chút một, chứ Tiêu Vân đâu có bẩm sinh đã ngầu như thế!

Việc gạt Thái Dương Chân Hỏa sang một bên để tham ngộ không gian và thời gian là một sự khổ cực mà người thường khó lòng thấu hiểu.

Nó giống như việc bỏ qua một con đường cao tốc thênh thang để đi vào hai con đường mòn nhỏ hẹp vậy.

Nếu Tiêu Vân nhất tâm tham ngộ hỏa quy tắc thì trình độ của hắn chắc chắn đã đạt đến mức kinh người, chứ không phải như hiện tại chỉ là loại "bán thùng nước", tuy mạnh nhưng không thể sánh với thời gian và không gian.

Có sự đánh đổi cả đấy.

Nhưng trong mắt người khác thì không phải vậy, họ cho rằng tất cả là tại cái Hỗn Độn Chung kia, không có nó thì Tiêu Vân chẳng đời nào đạt được mức độ này.

Hỗn Độn Chung đúng là có công lao, nhưng nó chỉ giúp Tiêu Vân mở ra cánh cửa và dẫn lối thôi.

Phần còn lại đều do hắn nỗ lực tu hành, nếu Hỗn Độn Chung thực sự nghịch thiên đến thế thì sao Đông Hoàng Thái Nhất trước kia chỉ biết chơi với lửa?

Đáng tiếc, người ta không muốn hiểu, chỉ muốn đổ lỗi cho Hỗn

Độn Chung.

Các ngươi làm ta ngại quá đấy, biết không?

Tiêu Vân lắc đầu, đôi khi sự ghen tị khiến con người ta bị lệch lạc, lệch hẳn đi ba mươi ba tầng trời luôn rồi.

Thôi bỏ đi, nếu đã đổ lỗi cho Hỗn Độn Chung thì cứ để nó gánh đi.

Hỗn Độn Chung là pháp bảo của Tiêu Vân ta, có giỏi thì cướp đi!

"Đạo hữu, chú ý lực đạo một chút." Tiếp Dẫn hảo tâm nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn, đừng có vác Bàn Cổ Phiên quất loạn xạ như thế, kiểm soát cho tốt vào.

Hỗn độn khí cứ rơi trúng người Tiếp Dẫn, khiến hắn và Chuẩn Đề chống đỡ cũng chẳng dễ dàng gì.

Cút đi!!

Chuẩn Đề vốn thực lực mạnh hơn Nữ Oa một chút, vậy mà Tiếp Dẫn lại cứ chằm chằm bảo vệ hắn là cái kiểu gì?

Không có mắt à?

Không thấy Tiêu Vân đang chuyển hướng tấn công sang bên đó sao?

Mắt để đi đâu hết rồi?

Nếu không phải hiện giờ đang là đồng minh, không thể đắc tội Tiếp Dẫn thì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mắng thẳng vào mặt rồi.

"Cút!!!" "Ha ha ha, Nguyên Thủy, Bàn Cổ Phiên tuy tốt nhưng cũng không nên dùng loạn.

Xem kìa, ngay cả đồng minh mà cũng tấn công tùy tiện, cái liên minh này làm bản hoàng mở mang tầm mắt thật." Tiêu Vân không sợ chuyện lớn, cười ha hả trêu chọc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp

Dẫn.

Nụ cười trên mặt Tiếp Dẫn cứng đờ, không cười nổi nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì tức đến xanh cả mặt.

Những người đứng xem kịch xung quanh căn bản không nhìn thấu thần thông của Thánh nhân, nghe lời Tiêu Vân nói thì cứ mặc định là Nguyên Thủy Thiên Tôn cố ý tấn công Tiếp Dẫn.

Chậc chậc...

Hóa ra Thánh nhân Nguyên Thủy cũng thâm hiểm thế, chỉ là tính kế đồng minh như vậy liệu có ổn không?

Tịnh Thế Thanh Liên còn chưa cướp được mà đã bắt đầu hạ thủ với đồng minh rồi?

Tịnh Thế Thanh Liên xuất thế lơ lửng trên không trung, chậm rãi nở rộ, tỏa ra từng tràng u hương khiến người ta không kìm được muốn tiến lại gần.

Là đứng đầu trong bốn tòa sen, Tịnh Thế Thanh Liên dù chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng sức mạnh của nó cực kỳ cường hãn.

Nó có công hiệu ổn định tâm thần và tịnh hóa ô uế, nếu tu hành cạnh nó lâu ngày có thể giúp tốc độ tu luyện tăng lên đáng kể.

Còn những công dụng khác thì chưa rõ, nhưng chỉ cần biết rằng sau khi bị Hồng Quân chia làm ba, mỗi phần nhỏ cũng đã đạt cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi.

Tiêu Vân từng đọc không ít tiểu thuyết, có những nhân vật chính xuyên không vào Hồng Hoang còn nâng cấp Tịnh Thế Thanh Liên lên Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên luôn!!

Với hạng người đó, Tiêu Vân chỉ biết giơ ngón tay cái mà nói một

câu: “666”.

Tầm quan trọng của Tịnh Thế Thanh Liên là không bàn cãi, nhưng lúc này không ai dám động vào nó.

Những kẻ xem kịch không dám, vì ai cũng hiểu rõ, tuy bây giờ chưa ai quản nó nhưng ai dám chạm vào là xác định bị cả đám Thánh nhân đập chết.

Ngay cả Thánh nhân cũng chẳng dám tùy tiện chạm vào.

Tam Thanh đang vây công Tiêu Vân, Chuẩn Đề và Nữ Oa đang đại chiến, Tiếp Dẫn hoàn toàn có thể ra thu nó nhưng hắn không dám.

Dù biết Tịnh Thế Thanh Liên rất ngưu, lấy được sẽ mang lại vô số lợi ích, nhưng nếu lấy lúc này thì giây sau sẽ bị cả đám hội đồng ngay.

Bị Tam Thanh và Tiêu Vân cùng vây công thì kết quả...

Tiếp Dẫn không dám nghĩ tới.

“Trảm!!!” Tru Tiên Tứ Kiếm hợp nhất, phá vỡ sự áp chế của không gian và thời gian, chém thẳng về phía Tiêu Vân.

Thái Cực Đồ của Lão Tử luôn sẵn sàng hộ vệ Tam Thanh, đề phòng Tiêu Vân đột kích hoặc chuyển hướng đòn tấn công quay lại.

Một thanh cự kiếm tứ sắc như muốn xẻ đôi bầu trời chém xuống, Tiêu Vân chẳng thèm quan tâm, đội Hỗn Độn Chung lao thẳng vào cự kiếm đó.

Phải biết rằng Hỗn Độn Chung ngoài việc cấm cố thời gian và trấn áp không gian thì bản thân nó phòng ngự cũng cực mạnh, lại có thêm hiệu ứng phản đòn đặc biệt.

Trận chiến này không thể đánh quá quyết liệt, phải lấy được Tịnh Thế Thanh Liên trước đã, nếu không đánh hăng quá Hồng Quân hiện

thân chia nhỏ nó ra thì hỏng bét.

Nhất định phải lấy được nó trước khi trận chiến trở nên quá căng thẳng.

Đợi lấy được đồ rồi, bản hoàng sẽ thong thả tiếp các ngươi.

"Boong!!!" Tru Tiên Tứ Kiếm chém trúng Hỗn Độn Chung và bị hất văng ra ngay lập tức.

Đòn tấn công của Thông Thiên thất bại.

Tam Thanh đều nghiêm nghị nhìn Tiêu Vân, lúc nào cũng đề phòng hắn phản kích.

Thuận mắt nhìn sang phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, họ không khỏi chửi thầm một câu: Phế vật!!

Đáng tiếc đã đạt đến cảnh giới Thánh nhân, Công Đức Thành Thánh, thực lực Nữ Oa tuy yếu nhất nhưng Chuẩn Đề không có chí bảo trong tay nên cũng không có đòn tấn công chí mạng, muốn thắng Nữ Oa cũng chẳng dễ dàng gì.

Hai người đại chiến cuối cùng cơ bản chỉ là tiêu hao lẫn nhau, đánh qua đánh lại trông rất đặc sắc nhưng có khi đánh cả trăm năm cũng chưa phân thắng bại.

Những lúc như thế này mới thấy được tầm quan trọng của chí bảo.

Phải lấy Tịnh Thế Thanh Liên trước.

Tiêu Vân giơ tay đỡ lấy Hỗn Độn Chung, nhìn quanh một lượt rồi dõng dạc nói: "Tất cả mọi người, lui ra ngoài trăm vạn dặm ngay lập tức, nếu bị ngộ thương thì đừng trách bản hoàng không nể tình, không màng đến sự sống chết của các ngươi." "???" Những kẻ ở lại xem kịch nghe Tiêu Vân nói vậy thì đầy đầu dấu hỏi.

Chúng ta lui chưa đủ xa sao?

Đã hơn mười vạn dặm rồi mà, các Thánh nhân đánh nhau cũng khá kiềm chế, chưa tung hết chiêu, sức ảnh hưởng chắc không đến mức khoa trương thế chứ?

Hay là Tiêu Vân sắp tung chiêu cuối?

Thôi kệ, cứ chạy cái đã, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Tiêu Vân mà không dọa thì thôi, chứ nếu là thật thì bị ảnh hưởng có khi mất mạng như chơi.

Xem kịch mà mất mạng thì biết kêu ai, tu hành chẳng dễ dàng gì, hãy trân trọng mạng sống.

Đến đây nào!!

Tam Thanh lập tức căng thẳng, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vô thức nhìn sang.

Đòn tấn công của Chuẩn Đề tạm hoãn, Nữ Oa cũng dừng lại một chút, tất cả đều tập trung nhìn vào Tiêu Vân.

Lúc này Tiêu Vân chính là tâm điểm của chiến trường.

Tiêu Vân dùng cả hai tay nâng Hỗn Độn Chung, dốc toàn lực đập mạnh một phát, hét lớn: "Tiếng thứ nhất, trấn sơn hà!!" "Boong!!!" Lấy Tiêu Vân làm trung tâm, không gian lập tức vặn xoắn, không ngừng mở rộng ra tứ phương bát hướng.

Phạm vi bao phủ càng lúc càng rộng, khu vực bị bao trùm không gian đều vặn xoắn liên tục, cực kỳ đáng sợ.

Những kẻ đứng xem kịch đổ mồ hôi lạnh, may mà Tiêu Vân đã cảnh báo trước bảo họ rời đi, nếu không thì chết lúc nào không hay.

Đòn tấn công này Thánh nhân thì chống đỡ được chứ bọn họ thì chịu chết.

Hỗn Độn Chung quả không hổ danh là Khai Thiên Chí Bảo, quá đáng sợ.

"Thái Cực Âm Dương, Lưỡng Nghi Nhị Chuyển!!!" Trong không gian vặn xoắn, Lão Tử ném Thái Cực Đồ ra bao phủ cả hội Tam Thanh.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì tự thân vận động thôi, Lão Tử chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm.

Đồ khốn!

Cái gọi là đồng minh đấy à!!

Cảm nhận không gian không ngừng ép chặt, vặn xoắn như muốn xé nát mình, Chuẩn Đề thầm chửi một câu rồi nhanh chóng áp sát Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn dùng Công Đức Kim Liên bao phủ cả hai để chống đỡ đòn tấn công của Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung vốn có uy năng cấm cố thời gian và trấn áp không gian cực kỳ đáng sợ, cộng thêm việc Tiêu Vân tham ngộ thời gian và không gian quy tắc quá sâu, hai thứ kết hợp lại tạo ra uy năng khiến ai cũng phải nể sợ.

Ngay cả Tam Thanh cũng coi như lâm đại địch, căng thẳng tột độ, huống chi là những người khác.

Chương 69

Tấn công không phân biệt địch ta sao?

Khóe miệng Nữ Oa giật giật, đòn tấn công của Tiêu Vân coi như bao trùm cả nàng luôn rồi.

May mà có Sơn Hà Xã Tắc Đồ đủ để bảo vệ nàng chu toàn.

Trong phạm vi triệu dặm, ngoài Tịnh Thế Thanh Liên không bị ảnh hưởng, không gian ở những nơi khác đều vặn xoắn nghiêm trọng, trung tâm đại chiến là nơi đáng sợ nhất.

"Tiếng thứ hai, trấn càn khôn!!" "Boong!!!" Các Thánh nhân đang dùng đủ mọi thủ đoạn phòng ngự đột nhiên thấy thân thể trì trệ.

Không gian vặn xoắn cộng thêm thời gian bị gia tốc, đảo lưu, khiến cả một vùng hỗn loạn vô cùng.

Các Thánh nhân tuy có tham ngộ về thời gian và không gian nhưng khi Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định ra tay thì ngạc nhiên phát hiện: Nếu chỉ toàn lực phòng ngự thì áp lực không quá lớn, nhưng hễ định chống lại áp lực để tấn công là y như rằng sẽ bị cuốn vào dòng chảy thời không.

Thật kinh tởm!!

Trấn áp không gian, vặn xoắn không gian chưa đủ, hắn còn chơi trò đảo lưu thời gian, gia tốc thời gian để phá đám thần thông của người khác sao?

Cái Hỗn Độn Chung chết tiệt!!

Lúc này, cả Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều thầm chửi trong lòng.

Hỗn Độn Chung tội nghiệp lại một lần nữa phải đội nồi đen.

Cứ đà này chắc nó thành vua đội nồi mất.

"Tiếng thứ ba, trấn âm dương!!" "Boong!!!" Tiếng chuông thứ ba vang lên, Lão Tử trầm giọng nói: "Cẩn thận, thời gian và không gian đang xuyên thấu truyền dẫn!!" "Trấn!!!" Bất đắc dĩ, Lão Tử phải tế ra cả Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp.

Một kiện Khai Thiên Chí Bảo, một kiện Công Đức Chí Bảo, bảo hiểm kép để tránh bị thương.

Để chống đỡ, Lão Tử tung hết các chiêu bài phòng ngự ra.

Phía bên kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không được may mắn như thế.

Họ không có chí bảo nên đối với kiểu xuyên thấu thời không này chẳng có cách nào đối phó.

"Sư... huynh..." Trong Công Đức Kim Liên, Chuẩn Đề định nói gì đó nhưng cứ lắp bắp như gà mắc tóc, khổ không tả nổi.

Thân thể hắn cũng đang ở trong trạng thái run rẩy liên hồi, đúng là rung chuyển càng nhiều sức khỏe càng tốt.

"Sơn hà cộng thông!!" Nữ Oa cũng chẳng dễ chịu gì, may mà giọng nói của Tiêu Vân vang lên trong đầu nàng.

Nữ Oa lập tức mở ra thông đạo không gian nhỏ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, áp lực tức thì giảm hẳn.

"Phá!!" Bên này Nữ Oa không còn lo ngại nữa, trên tay Tiêu Vân lóe lên một tia hắc quang rồi biến mất.

Một điểm hàn mang hiện ra, sau đó thương xuất như rồng!!

"Cẩn thận!!!" Lão Tử giật mình, cảm nhận được có thứ gì đó xuyên thấu vào bên trong, mang theo sát khí ngút trời.

Nếu không phải đang đấu với Tiêu Vân thì Lão Tử đã nghi là có vị Tổ Vu nào đó lẻn vào rồi.

"Tiêu Vân, đồ vô sỉ!!!" Mọi người đều đang đề phòng nhưng không ngờ Tiêu Vân lại chơi trò đâm lén.

Ba tiếng chuông của Hỗn Độn Chung khiến các Thánh nhân cảnh giác cao độ, tinh thần căng như dây đàn.

Tiêu Vân nhân cơ hội đó phóng Thí Thần Thương xuyên qua, giống như ném một gáo nước lạnh vào chảo dầu đang sôi, mọi thứ lập tức nổ tung.

Đầu tiên dùng Hỗn Độn Chung và sức mạnh thời không để trấn áp và làm ngưng trệ hành động, sau đó ẩn giấu sát cơ, nguy hiểm thực sự đã giáng xuống.

Thí Thần Thương đột ngột xuất hiện, khí tức đáng sợ khiến nguyên thần Tam Thanh chấn động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên không kìm được mà điều khiển Tru Tiên Tứ Kiếm và Bàn Cổ Phiên chặn lại.

"Thí Thần Thương!!!" Khi sát cơ thực sự lộ diện, Tam Thanh không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Cái pháp bảo đáng sợ này sao lại rơi vào tay Tiêu Vân?

Chẳng phải nó đã biến mất sau lượng kiếp của tam tộc thượng cổ sao?

Khoan đã!!

Tam Thanh không phải kẻ ngốc, họ lập tức nhận ra vấn đề.

Tại sao Tiêu Vân có Càn Khôn Đỉnh?

Tiêu Vân lấy Hồng Mông Tử Khí chứng đạo ở đâu?

Tiêu Vân lấy Thí Thần Thương từ đâu ra?

“.....” Tam Thanh cạn lời, may mà chưa chửi thề, nếu không chắc chửi luôn cả lão sư Hồng Quân vào trong đó mất.

Không gian bị trấn áp, thời gian ngưng trệ và biến đổi liên tục khiến không gian nơi Tam Thanh đứng không ổn định.

Thí Thần Thương lúc này lại mượn sức mạnh không gian để xuyên thấu vào.

Nguyên Thủy và Thông Thiên dùng Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm chặn lại, kết quả sẽ thế nào?

Giống như ném một bó đuốc vào đống thuốc nổ vậy.

“Oanh!!!!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một đám mây hình nấm đáng sợ bốc cao, đại địa Hồng Hoang cũng vì thế mà rung chuyển mấy cái.

Tam Thanh lếch thếch từ trong đám khói nổ bay ra, trông ai nấy đều thảm hại.

Đạo bào vốn sạch sẽ và mái tóc trắng, râu ria, lông mày giờ đen một mảng, tím một mảng, chỗ còn chỗ mất, thậm chí còn hằn lên những vết sần sùi.

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà trố mắt ngoác mồm, thầm khánh hạnh vì mục tiêu không phải là mình, nếu không thì mất mặt to rồi.

Không bị thương nặng nhưng bị làm cho nhếch nhác thế này quả là nhục nhã, nên nhớ Tam Thanh là Thánh nhân, lại còn nắm giữ chí bảo trong tay!!

Hành động này chẳng khác gì tát mạnh vào mặt họ.

“Tiêu Vân!!!” Tam Thanh tức điên lên, gào thét tìm kiếm Tiêu Vân.

Nhưng giây sau ánh mắt họ bỗng đờ đẫn.

Tiêu Vân chẳng biết từ bao giờ đã đứng cạnh Tịnh Thế Thanh Liên, giơ tay thu nó vào lòng, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt nhìn họ.

"Thật đáng tiếc, món đồ này thuộc về ta rồi.

Để đóng vở kịch này cùng các ngươi thật chẳng dễ dàng gì, Hỗn Độn Chung cũng phản đối dữ dội lắm, nó vốn để trấn áp Hồng Hoang mà lại bị mang ra làm bình phong." "....." Đoạt bảo còn xát muối vào lòng!

Đã lấy được đồ còn không quên đả kích đối thủ, hành vi này quả thực vô sỉ!!

Nào là trấn áp không gian, ngưng trệ thời gian, vặn xoắn, đảo lưu, gia tốc đủ kiểu...

Tất cả chỉ để làm phân tán sự chú ý của các Thánh nhân, khiến họ cứ tưởng Tiêu Vân sắp tung chiêu cuối.

Kết quả thì sao?

Chỉ là để tạo ra một điểm nổ không gian thích hợp cho Thí Thần Thương mà thôi.

Khi vụ nổ xảy ra, mọi sự chú ý đều bị hút đi, và Tiêu Vân cứ thế thong thả đi bộ đến bên Tịnh Thế Thanh Liên mà thu lấy, rồi còn không quên trêu chọc.

Nhìn đi, các ngươi thật là ngốc quá đi mất, ta chỉ hô khẩu hiệu thôi mà đã sợ mất mật tưởng ta sắp tung tuyệt chiêu rồi sao?

Trố mắt ra mà nhìn đi, đồ ta lấy rồi đấy.

Nội tâm Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này ngoài hai chữ "nghẹn khuất" ra thì chẳng còn gì để tả.

Vây công cái nỗi gì, đúng là một lũ hề nhảy nhót nãy giờ, phối hợp nhiệt tình với đối phương diễn kịch, để rồi bị nổ cho tơi tả, cuối cùng

bảo bối cũng mất.

Cả đám Thánh nhân cứ như bị Tiêu Vân dắt mũi làm khỉ vậy.

Nữ Oa ta phục thật rồi!!

Nhìn Tiêu Vân đầy cạn lời, trong lòng Nữ Oa cũng có chút cảm xúc khó tả.

Đấu sao?

Đấu bằng cách nào?

Đấu đi đấu lại rồi rốt cuộc còn chẳng biết đối phương định làm gì, từ đầu đến cuối cứ ngu ngơ mà phối hợp, để rồi nhận ra mình mới là kẻ ngốc.

Đại sỏa tử số một của Hồng Hoang.

“.....” Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vốn đang đợi các Thánh nhân đánh nhau sứt đầu mẻ trán rồi mới xuất hiện để chia nhỏ Tịnh Thế Thanh Liên, nhân tiện dạy bảo Tam Thanh một chút, giờ cũng cạn lời luôn.

Cơ hội xuất hiện không còn nữa.

Đại cảnh diện căn bản không xảy ra.

Nhìn Tiêu Vân dạo đầu khoa trương thế thôi chứ thực tế ngoài việc làm Tam Thanh lếch thếch ra thì chẳng có tổn thương gì đáng kể, có cần thiết phải xuất hiện không?

Chỉ lãng phí biểu cảm và thời gian.

Hồng Quân nhắm mắt lại, không quan tâm nữa.

Còn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên kia, sao cũng được, kẻ thắng lấy đi là chuyện thường.

Mọi người cứ bảo ý chí Thiên Đạo không cho phép Tịnh Thế

Thanh Liên tồn tại, thực ra không phải vậy.

Chỉ là Hồng Quân cố ý muốn dạy bảo Tam Thanh nên mới xuất hiện để ngăn chặn đại chiến và chia nhỏ nó ra thôi.

Một đóa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên làm sao có thể lật đổ Hồng Hoang được?

Có khả năng đó sao?

Căn cơ của Thánh nhân Hồng Hoang ở đó, Thánh nhân nào mà chẳng có bài tẩy?

Hơn nữa một đóa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên làm sao có đủ sức mạnh đó?

Nó là Thập Nhị Phẩm, không phải Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Nói thẳng ra, dù có xuất hiện một đóa Tam Thập Lục Phẩm thì đã sao, chẳng lẽ lại có thêm một Bàn Cổ nữa xuất hiện chắc?

Các ngươi coi ý chí Đại Đạo là trò đùa à?

Kết hợp những yếu tố đó, chuyện Thiên Đạo không dung nạp Tịnh Thế Thanh Liên là hoàn toàn không tồn tại.

Tịnh Thế Thanh Liên cũng chẳng có bản lĩnh lật đổ Hồng Hoang, còn chuyện nuôi dưỡng nó thành Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên...

Chắc chỉ có trong mơ mới làm được.

"Sao nào?

Còn định tiếp tục đánh với bản hoàng một trận nữa không?" Tiêu Vân sướng rơn thu lấy Tịnh Thế Thanh Liên, cười nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đang nghiến răng nghiến lợi.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, dưới ánh mắt phẫn nộ của hai người, hắn từ tốn ngoắc ngoắc ngón tay: "Nếu không phục thì cứ việc lên, bản hoàng nhận hết.

Chương 70

Các ngươi cùng lên một lúc cũng chẳng sao, dù sao chuyện truyền ra ngoài người mất mặt cũng chẳng phải là bản hoàng." Cùng là Thánh nhân mà một lũ vây công một người, truyền ra ngoài không biết sẽ có bao nhiêu phiên bản truyền kỳ đây.

"Yêu Hoàng hảo kế, hảo thủ đoạn!

Lần này bần đạo phục, hậu hội hữu kỳ!!" Đã mất mặt rồi, đánh một trận mờ mịt rồi còn ngu ngơ dâng bảo bối vào tay người khác, lúc này còn mặt mũi đâu mà tranh đấu tiếp?

Dù sao Lão Tử cũng không còn mặt mũi nào ở lại.

Thu pháp bảo lại, Lão Tử để lại một câu rồi chẳng thèm chào hỏi ai mà dứt khoát rời đi.

Thông Thiên thấy vậy cũng chỉnh đốn lại nghi biểu, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu rồi cũng đi theo.

Chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn trố mắt nhìn Tiêu Vân.

"Haiz..." Cứ ngỡ lần này lấy được chút lợi lộc, tệ nhất cũng là một món nhân tình, giờ thì hỏng hết rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thất vọng vô cùng.

Lần đầu tiên Thánh nhân tranh đấu lại diễn biến thành cái kiểu quỷ quái này, thực sự là tức chết người ta, chẳng thu hoạch được gì.

Thôi thì chuồn sớm cho lành, kẻo lại bị Tiêu Vân trêu chọc thêm.

"Hừ!!" Những người khác đều đã đi, chỉ còn lại mình Nguyên Thủy Thiên Tôn, chiến đấu là không thể tiếp tục nữa.

Hắn lạnh hừ một tiếng rồi phất tay rời đi.

Tiêu Vân cười nhạt, thầm nghĩ: Cứ để ngươi kiêu ngạo thêm một thời gian nữa, Tiêu Vân ta có thừa thời gian và thủ đoạn để thu phục.

Đối với hạng người thích làm khó mình như Nguyên Thủy Thiên Tôn, cách tốt nhất là đánh, đánh thật mạnh!

Đánh cho đến khi hắn nghi ngờ nhân sinh mới thôi.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc, phải đợi Tam Thanh phân gia xong đã rồi mới tính sổ.

Tam Thanh chưa tách ra thì lúc nào cũng phiền phức, cứ động một cái là cả ba người cùng ra tay, rất khó xử lý.

Đợi sau khi phân gia... bản hoàng sẽ nắm thóp từng người một.

"Về Thiên Đình đợi tin tốt của bản hoàng đi." Tịnh Thế Thanh Liên đã thu hồi, như vậy những gì cần đáp ứng Nữ Oa cũng nên xử lý tốt, Tiêu Vân hắn không muốn trở thành kẻ không giữ lời.

Nữ Oa gật gật đầu, hận hận nhìn về hướng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa rời đi: "Để hai tên Thánh nhân phương Tây kia khiến nương nương ta khó chịu, đừng hòng có những ngày yên ổn!!!" Nữ Oa đi trước một bước, Tiêu Vân cười cười đuổi theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Khi rời đi, thấy Côn Bằng và một đám người vẫn vây quanh bên ngoài chưa đi, hắn liếc mắt nhìn một cái.

Chỉ một cái liếc này đã dọa Côn Bằng sợ tới mức suýt nữa chui xuống đất trốn, tưởng rằng Tiêu Vân nhìn lão không thuận mắt nên định thu thập.

Côn Bằng thật đúng là kẻ thích diễn, ai rảnh mà để ý lão?

Thấy Côn Bằng sợ hãi cúi đầu sắp dán xuống đất, Tiêu Vân tắc lưỡi lắc đầu, nhanh chóng rời đi.

Một đạo bạch quang lóe lên, hắn tiến vào không gian thông đạo rồi biến mất.

"Tiêu Vân chắc chắn đã nhắm vào ta.

Ta là Côn Bằng, Yêu sư của Yêu tộc, nếu kéo ta vào Thiên Đình tất sẽ có chỗ tốt to lớn.

Không được, phải trốn, không thể gia nhập Thiên Đình!!!" Côn Bằng bắt đầu điên cuồng não bổ, cảm thấy Tiêu Vân thật đáng sợ, lập tức chạy về hướng Bắc Hải, đâm đầu vào trong đó không chịu ra nữa.

Hành vi của Côn Bằng là điển hình của chứng hoang tưởng bị hại, cả ngày không có việc gì làm toàn nghĩ có người muốn hại mình, nhất định phải tránh xa những người có uy hiếp.

Nào ngờ, những người có uy hiếp kia căn bản chẳng ai muốn để ý lão.

Đừng nói Côn Bằng không muốn tới Thiên Đình, dù lão có muốn, Tiêu Vân cũng chẳng thèm tiếp nhận.

Một kẻ phản bội như lão mà đòi theo Tiêu Vân ta hỗn sao?

Mơ mộng hão huyền.

Tạm không nhắc tới kẻ mắc chứng hoang tưởng bị dọa chạy mất, Tiêu Vân một mực đuổi theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Sư huynh, Tiêu Vân cường thế như vậy, những ngày sau này của phương Tây ta e là không dễ dàng." Sau trận đại chiến vừa rồi, Chuẩn Đề cảm thấy không ổn chút nào.

Tiêu Vân quá mức biến thái, cứ đà này thì Thánh nhân chúng ta còn chơi bời gì nữa?

Chẳng lẽ đứng nhìn hắn biểu diễn rồi vỗ tay hô 666 sao?

Tâm thái Chuẩn Đề có chút sụp đổ, so ra Tiếp Dẫn vẫn bình tĩnh

hơn nhiều, đạm mạc cười nói: "Sư đệ, chớ có tâm cấp.

Phương Tây của chúng ta tuy yếu thế, nhưng cũng có ưu thế riêng, không giống như ba vị sư huynh kia lúc nào cũng xung đột với Tiêu Vân." "Sư huynh nói rất có lý." Chuẩn Đề suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Tuy rằng chỗ tốt ít đi, nhưng cũng giảm bớt xung đột.

Hiện tại đang là Vu Yêu lượng kiếp, lượng kiếp này sẽ phát triển tới mức nào vẫn là nghi vấn, cũng may ngày đó sư huynh lựa chọn thoái lui, nếu không phương Tây ta nguy rồi!!" Nghĩ đến cảnh Tam Thanh bị Thập Nhị Tổ Vu giày vò tới mức đầu to như cái đấu, Chuẩn Đề không nhịn được mà cười thầm.

Tuy trước đó phương Tây cũng mất mặt, nhưng so với Tam Thanh thì chẳng thấm tháp gì.

Nhìn xem hiện tại Côn Luân Sơn đã loạn thành dạng gì rồi, Thánh nhân bị cuốn vào trong đó, thoát thân không nổi.

"Chư vị, bần đạo nhật quan thiên tượng, phát hiện mấy vị có duyên với phương Tây ta, đặc biệt tới đây để độ hóa chư vị, hãy theo ta về vùng đất cực lạc phương Tây đi." Thấy trên đường có một nhóm người đang luận đạo trong sơn cốc, Chuẩn Đề ôm tâm lý thà giết lầm còn hơn bỏ sót, tiến lên định bắt người, khiến đám người kia tập thể ngớ ngẩn.

Tình huống gì đây?

Chúng ta có duyên với thế giới cực lạc phương Tây sao?

Tại sao ta không biết?

Ta chỉ đang luận đạo thôi mà!!

"Chư vị nhất định sẽ không hối hận." Chuẩn Đề cười híp mắt thu đám người kia vào tay áo, thỏa mãn gật đầu.

Không chiếm được món hời lớn thì chiếm chút hời nhỏ cũng không tệ, dù sao cũng chẳng ai quản, chỉ cần không một lúc bắt đi quá nhiều người là được.

Cứ mỗi lần một ít, vô số năm sau, phương Tây tổng sẽ phồn vinh.

Nghĩ đến cảnh phương Tây phồn vinh, mặt Chuẩn Đề tươi như hoa, nụ cười ấy trông như một bông hoa tà ác nở rộ.

Còn về việc những kẻ bị bắt đi có hối hận hay không, có rời đi hay không, Chuẩn Đề tin là sẽ không đâu.

Thế giới cực lạc phương Tây đảm bảo sẽ khiến họ hài lòng.

Tiếp Dẫn bên cạnh cũng cười gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Nhìn dáng vẻ thành thục này có thể biết bao năm qua họ đã mang đi bao nhiêu thứ và bao nhiêu người "có duyên" từ phương Đông rồi.

"Chậc chậc, đúng là mở rộng tầm mắt.

Hai vị Thánh nhân lại đi làm khó những sinh linh yếu nhỏ, không biết truyền ra ngoài thì hai vị còn cần mặt mũi hay không?" Một đạo ngân quang lóe lên, Tiêu Vân xuất hiện trên không trung, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đắc ý mà chậc lưỡi khen lạ.

Là Thánh nhân đấy!

Ngay cả lông chim cũng không tha, người không biết lại tưởng các ngươi là kẻ nát mặt.

Phương Tây nghèo nàn thật, nhưng có đến mức này không?

Đã thành Thánh nhân rồi mà không bỏ được thói xấu này, chỉ cần ở phương Tây hét vài tiếng, thỉnh thoảng giảng đạo, có duyên sẽ đến nghe, dù là Phật giáo đại đạo thì vẫn có kẻ tới thôi.

Chỉ cần người tới là khó mà rời đi được.

Thế có phải tốt không!

Cần gì phải đi cướp giật như hiện tại.

Cứ một câu "có duyên với phương Tây ta", mặc kệ đối phương đồng ý hay không liền trực tiếp bắt người, cướp pháp bảo, cướp đồ xong còn tiện tay cướp luôn cả người.

Đúng là tổ tông của đám cướp giật.

"..." Vừa mới bắt được vài người, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa vui mừng quá ba phút, nụ cười trên mặt đã đông cứng khi Tiêu Vân xuất hiện.

Hai sư huynh đệ như lâm đại địch, cảnh giác nhìn Tiêu Vân: "Không biết Yêu Hoàng chặn đường huynh đệ ta là có việc gì?

Nếu ngươi không cho phép chúng ta mời những người hữu duyên này tới phương Tây cực lạc, chúng ta thả người là được." Miệng thì nói lời xinh đẹp, nhưng thứ đã vào bụng Chuẩn Đề làm gì có lý nào nhả ra?

Miệng bảo thả, nhưng Chuẩn Đề chẳng có ý định động thủ.

"Vậy thì thả người đi, thả người trước, trả lại đồ cho người ta.

Chờ hành động xong, bản hoàng cùng là Thánh nhân mà còn thấy xấu hổ thay cho các ngươi." Tiêu Vân cười gật đầu, thả đi xem nào, đừng có chỉ mồm mép mà không làm.

Khốn khiếp!!!

Vốn tưởng khách sáo vài câu để che đậy, ai ngờ Tiêu Vân lại nắm lấy không buông, rõ ràng là muốn tìm phiền phức!!!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã nhìn thấu bộ mặt thật của Tiêu Vân.

Không thả phải không?

Nhìn Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi, dám giận mà không dám nói, Tiêu Vân ha ha cười lớn, vang giọng nói: “Sinh linh Hồng Hoang nghe đây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phương Tây vô cùng vô sỉ, chạy tới phương Đông chúng ta cướp đoạt bảo vật, bắt bớ dân chúng, treo khẩu hiệu 'có duyên với cực lạc phương Tây' để đoạt pháp bảo của người ta, ngay cả người cũng không tha.

Tất cả nghe cho kỹ, gặp phải người phương Tây thì đừng hỏi tại sao, việc đầu tiên là chạy cho nhanh, nếu không là không về được đâu.” “Tiêu Vân!!!” Chuẩn Đề tức tới mức mũi cũng vẹo đi.

Ý gì đây, chẳng phải đang chửi ta là kẻ không ra gì sao?

“Thả người.” Tiêu Vân nheo mắt: “Bao năm qua phương Tây bắt người của Yêu tộc ta cũng không ít, bản hoàng cũng chưa tính toán, nhưng ngay trước mặt bản hoàng mà các ngươi còn dám làm thế, chẳng lẽ tưởng bản hoàng dễ nói chuyện sao?

Bản hoàng có thời gian, Yêu tộc ta có người, chẳng mấy năm nữa, chắc chắn sẽ khiến cả Hồng Hoang lưu truyền 'sự tích vinh quang' của hai vị.” “Ta thả!!!” Chuẩn Đề hận tới mức răng sắp vỡ vụn, đặc biệt là khi thấy sinh linh xung quanh nghe xong đều cuống cuồng chạy trốn, lão càng tức tới toàn thân phát run.

Khả hận, Tiêu Vân rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao vô duyên vô cớ đối đầu với ta?

Chẳng lẽ vì hôm nay tranh đoạt pháp bảo mà giúp đỡ Tam Thanh?

Chuẩn Đề đen mặt thả người.

“Chúng ta bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an, cảm tạ Yêu Hoàng hôm nay ra tay tương trợ.” Một đám người sợ tới mức hồn siêu phách lạc, vội vàng tạ ơn Tiêu Vân rồi chạy biến, sợ không đi nhanh lại bị Chuẩn Đề dùng cái cớ “có duyên với phương Tây” bắt

trở lại.

Phương Tây nổi danh là nơi nghèo nàn, kẻ ngốc nào mới muốn tới đó?

Có điên mới đi.

"Người cũng thả rồi, bần đạo có thể rời đi chưa?" Chuẩn Đề trưng ra bộ mặt đưa đám, nếu không phải đánh không lại, lão thật muốn làm thịt Tiêu Vân ngay lập tức, quá chọc tức người ta, đúng là không làm việc của con người.

Bần đạo bắt người liên quan gì đến ngươi, bình thường không thấy quản, giờ lại chạy ra làm ta mất mặt, rốt cuộc là có ý gì?

Hai tay chắp sau lưng, Tiêu Vân bước đi những bước nghênh ngang, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang căng thẳng phẫn nộ, nói: "Chuyện bắt người kết thúc rồi, nhưng chuyện khác vẫn chưa xong.

Hai vị, đừng trách bản hoàng làm khó các ngươi, hiện tại phụ nữ không thể trêu chọc được, mong hai vị đạo hữu thông cảm nhiều hơn." "Hả?" Hai người suýt chút nữa phun ra ngụm máu cũ, hóa ra Tiêu Vân làm vậy là vì Nữ Oa.

Tiêu Vân điên rồi sao!!

Vì Nữ Oa mà muốn tìm chúng ta gây phiền phức?

Chương 71

Thật sự tưởng sư huynh đệ ta là kẻ ăn chay chắc.

Nữ Oa!!!

"Bản hoàng vì để Nữ Oa giúp ta trấn giữ hậu cung mà tốn bao tâm trí, mong hai vị thấu hiểu." Họa phong vừa chuyển, Tiêu Vân dường như có chút tự trách nói: "Xin lỗi, xin lỗi, quên mất hai vị không gần nữ sắc." "Phụt ~~~" Tiếp Dẫn thật sự không nhịn được, phun máu thật.

Kinh kỳ thay, Thánh nhân cũng có lúc bị tức tới thổ huyết.

"..." Chuẩn Đề chỉ tay vào Tiêu Vân, giọng nói run rẩy: "Ngươi khinh người quá đáng!!!

Tiêu Vân, nạp mạng đi!!!" Cảm thấy bị sỉ nhục, trong cơn thịnh nộ, Chuẩn Đề bất chấp tất cả ra tay với Tiêu Vân, khiến Tiếp Dẫn đại hảm: "Sư đệ, khoan đã!!!" Thất Bảo Diệu Thụ quét tới Tiêu Vân, vung ra một dải thiên hà cuồn cuộn, thủ đoạn của Thánh nhân quả nhiên không thể xem thường.

Chính lúc đang thiếu cái cớ đây, các ngươi động thủ trước thì tốt quá rồi!

Tiêu Vân cười lạnh, vung tay phải, một đạo hắc mang lóe lên, sát khí ngất trời tràn ngập, hắc quang hóa thành một con hắc long hung tợn đâm thẳng vào dải thiên hà do Thất Bảo Diệu Thụ quét ra, man hoành phá tan thiên hà, nhắm thẳng Chuẩn Đề mà tới.

"Sư đệ, cẩn thận!!!" Tiếp Dẫn kinh hãi, vội vàng tế xuất Công Đức Kim Liên ngăn cản.

Tiêu Vân cười quăng Hỗn Độn Chung ra, Hỗn Độn Chung va

chạm cùng Công Đức Kim Liên trên không trung, pháp bảo nhiều đúng là tùy tính, hỏi các ngươi có phục hay không.

Sức xuyên thấu thật đáng sợ, sát khí thật kinh người, Thí Thần Thương rốt cuộc được hình thành như thế nào vậy!

Dải thiên hà cuồn cuộn như mớ giấy lộn bị hắc long do Thí Thần Thương ngưng tụ đâm thủng, nhắm thẳng Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề đại hãi, trừng mắt gầm lên một tiếng, Phật tổ kim thân xuất hiện, kim quang nhuộm vàng cả Thất Bảo Diệu Thụ, Phật tổ ba đầu sáu tay dùng sáu cánh tay lớn chộp lấy hắc long.

Hắc long trước mặt kim thân của Chuẩn Đề như một con chạch nhỏ đen thui, khí diễm hoàn toàn bị áp chế.

Sáu cánh tay giữ chặt hắc long, hắc long gào thét nhưng không cách nào thoát khỏi sự khống chế của kim thân.

"Oanh!!!" Hắc long tiêu tán, Thí Thần Thương lộ ra chân diện mục, hắc quang lóe lên đâm mạnh vào cánh tay của kim thân.

"A!!!" Tiếng thảm thiết vang lên, kim thân của Chuẩn Đề nháy mắt sụp đổ, lão đau đớn lăn lộn trên đất, ôm đầu thảm khiếu không ngừng, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay cũng rơi xuống đất, bị Tiêu Vân vung tay chộp lấy.

Chuẩn Đề đã coi thường Thí Thần Thương nên phải chịu thiệt thòi.

Hiện tại cả Hồng Hoang chỉ có vài người biết Thí Thần Thương có thể đả thương nguyên thần Thánh nhân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không nằm trong số đó, nên việc chịu thiệt là định mệnh.

Quá tự tin vào Phật tổ kim thân của mình.

"Tiêu Vân, ngươi dám!!!" Nguyên thần Chuẩn Đề bị Thí Thần

Thương đả thương, Tiếp Dẫn sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, đường đường là Thánh nhân mà bị dọa tới mức này đủ thấy Thí Thần Thương đáng sợ thế nào.

Nguyên thần Thánh nhân ký thác hư không, bất tử bất diệt, nhưng Thí Thần Thương chết tiệt kia lại có thể xuyên thấu nguyên thần, khiến nó bị thương.

Đúng là đại địch của Thánh nhân!!!

Nguyên thần bị thương không chỉ khó tu phục mà còn dẫn tới tu vi thụt lùi, chẳng khác gì bị cắt đi một miếng thịt trên người, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Với Thánh nhân, cắt thịt chẳng đau chẳng ngứa, nháy mắt là hồi phục, nhưng nguyên thần bị thương thì chí mạng rồi.

Thương tổn Chuẩn Đề lại còn lấy mất Thất Bảo Diệu Thụ, Tiếp Dẫn sao có thể không giận?

Nhưng Tiếp Dẫn chỉ dám dùng Công Đức Kim Liên bao quanh mình, không dám làm loạn nữa, tránh việc cũng bị Thí Thần Thương đâm trúng.

Vô vị!

Tiêu Vân bĩu môi, thấy Tiếp Dẫn quyết tâm làm rùa rụt cổ, hắn cũng không có ý định tiếp tục ra tay.

Đả thương nguyên thần Chuẩn Đề cũng coi như có lời giải thích với Nữ Oa, tốt hơn là trực tiếp đánh cho sư huynh đệ bọn họ một trận.

Thất Bảo Diệu Thụ không ngừng giãy giụa, nhưng sau khi bị Tiêu Vân ném vào Hỗn Độn Chung thì liền ngoan ngoãn lại, vì giãy giụa cũng vô ích.

“Muốn Thất Bảo Diệu Thụ thì mang theo thành ý tới Thiên Đình tìm bản hoàng.” Tiêu Vân đâm đầu vào không gian thông đạo rồi biến mất, để lại một câu nói khiến Tiếp Dẫn tức tới mức nổ mắt.

“Sư đệ!!!” Tiêu Vân đi rồi, quay về tìm Nữ Oa giao phó, Tiếp Dẫn vội vàng đỡ Chuẩn Đề chạy về phương Tây.

Một bên khác tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh chú ý tới động tĩnh nơi này, thấy Chuẩn Đề bị thương, lòng họ gần như rơi xuống đáy vực.

Thí Thần Thương có thể thương tổn nguyên thần Thánh nhân, tại sao Lão sư lại giao thứ đáng sợ như vậy cho Tiêu Vân?

Trong mắt Tam Thanh, bảo bối như Thí Thần Thương nếu có giao thì phải giao cho họ mới đúng, sao lại cho Tiêu Vân.

Giờ thì hay rồi, nó trở thành đại sát khí đe dọa Thánh nhân bọn họ, may mà cấp bậc chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nếu không bị tụt phẩm cấp mà vẫn là tiên thiên chí bảo thì chơi bời gì nữa, đầu hàng cho xong.

Ai mà chẳng sợ bị cái Thí Thần Thương kia đâm một cái, có nước mất mạng như chơi.

Im lặng trở về Côn Luân Sơn, Tam Thanh thấy trước cửa nhà mình, bộ lạc Chúc Dung đang mở đại hội nướng thịt ăn mừng, tâm tình càng thêm tồi tệ.

Chẳng có ngày nào là chuyện vừa ý.

Mang theo tâm trạng nặng nề trở về Ngọc Hư Cung, Lão Tử ngồi trong đại điện không nói lời nào, một mình luyện đan.

Đã chứng đạo thành Thánh, lập ra giáo phái, vậy thì cần chuẩn bị thu đồ đệ, cũng nên chuẩn bị chút gì đó cho đệ tử tương lai.

Sẵn tiện lão giỏi luyện đan, trong tay có sẵn dược liệu, chi bằng luyện đan cho khuây khỏa.

Phía bên kia Thông Thiên cũng đang bận rộn thu thập không ít dược liệu, đồng thời mang hai con giao long bị lão đánh chết vì nhìn không vừa mắt ra, chuẩn bị luyện chế thành một món pháp bảo, chính là Kim Giao Tiễn lừng danh sau này.

Sau này nó nằm trong tay Tam Tiêu khiến chúng tiên nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía.

Thông Thiên đi theo sát phạt chi đạo, cho nên chuẩn bị luyện pháp bảo thành sát phạt linh bảo.

Chỉ là Thông Thiên chưa ý thức được sát phạt linh bảo hầu như đều dễ dính nhân quả, nghiệp lực, không có cách nào trấn áp khí vận, người sử dụng nếu không có pháp bảo trấn áp khí vận trong tay sẽ dễ gặp xui xẻo.

Hai người một luyện đan, một luyện khí khá là thong dong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn về sau cùng, thấy Lão Tử và Thông Thiên có tâm trí làm những việc này thì cảm thấy không vui.

Ngồi giữa hai người, lão cũng không nói gì, đại điện chìm trong im lặng, chỉ có tiếng lửa cháy luyện dược liệu.

"Đại huynh, tiểu đệ, Vu tộc khinh người quá đáng, tụ tập nướng thịt ngay trước cửa nhà chúng ta, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn sao?" Chiến một trận với Tiêu Vân, bảo bối không cướp được lại bị xoay như chong chóng, giờ nhìn chuyện bộ lạc Chúc Dung làm càng khiến huyết áp tăng cao.

Thêm việc Lão Tử và Thông Thiên không ai thèm để ý, khiến ngữ khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó nghe.

Nếu là bình thường thì thôi, nhưng hiện tại giữa Tam Thanh vốn

đã có mâu thuẫn, thành kiến nảy sinh, ai nấy đều ôm một bụng hỏa, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dùng giọng điệu chỉ trích đó khiến Lão Tử bộc phát ngay tại chỗ: "Vậy thì thế nào?

Chẳng lẽ định đánh chết hết đám người Vu tộc kia sao?" Đang trách ta sao?

Lúc ra lực, ta là người bỏ công nhất, giờ lại định đổ hết tội lỗi lên đầu ta?

"Thay vì rước thêm phiền phức, chi bằng lo mà tu luyện, chuẩn bị việc thu đồ đệ." Thông Thiên thấy mệt mỏi, không muốn tranh cãi với Nguyên Thủy nữa.

Muốn thế nào thì thế, lập giáo bao lâu rồi mà chưa thu đệ tử, thời gian dài khí vận giáo phái sẽ tổn thất, hiện giờ chỉ muốn hảo hảo tu hành, thu đệ tử, truyền lại đạo thống, tranh đoạt thiên địa khí vận, còn về Vu tộc, mặc kệ đi.

Thấy mệt lòng.

Với huynh đệ nhà mình đã mệt, với người ngoài còn mệt hơn.

Hỏng rồi!!!

Lão Tử đại kinh, lão không ngờ Thông Thiên lại nói ra những lời dỗi hờn như vậy, thậm chí còn lôi cả chuyện cũ ra nói, đây là điều đại kỵ, có thể bàn chuyện hiện tại nhưng đừng nhắc chuyện đã qua.

"Ồ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sững người, tức tới bật cười: "Ý Thông Thiên là vi huynh không nên rước thêm phiền phức, tất cả đều do vi huynh nên mới thành ra thế này sao?" "Thì đã sao?" Một mực nhẫn nhịn, Thông Thiên đi theo sát phạt chi đạo chứ có phải nhẫn nhịn đạo đâu!

Nhẫn nhịn quá lâu rồi cũng phải bộc phát, tất cả tích tụ lại khiến Thông Thiên bùng nổ, lão vung tay thu lại đồ luyện khí và dược liệu,

nộ đạo: “Chẳng lẽ không phải huynh trưởng ở Tử Tiêu Cung trách mắng Tiêu Vân mới khiến Tam Thanh chúng ta và hắn tranh đấu không ngừng sao?” “Huynh trưởng lúc nào cũng cảm thấy cao cao tại thượng, chưa bao giờ nghĩ tới cảm thụ của tiểu đệ, chẳng lẽ tiểu đệ trong Tam Thanh thật sự không có ý nghĩa tồn tại sao?” Đã bộc phát rồi thì nhịn làm gì, nói cho rõ một lần luôn.

“Hai vị huynh trưởng đã bao giờ nghe theo đề nghị của tiểu đệ chưa, dù chỉ một lần thôi, có không?” “Chuyện Vu tộc, chuyện của Tam Thanh ta không phải vấn đề của một mình huynh trưởng, ba huynh đệ chúng ta cùng đối diện là được, nhưng huynh trưởng thì sao?

Luôn tự làm theo ý mình, thậm chí suýt chút nữa khiến đại bộ phận Vu tộc của bộ lạc Chúc Dung bị vây chết, huynh trưởng có biết sẽ khiến Tam Thanh ta gánh vác bao nhiêu nhân quả nghiệp lực không?” “Thánh nhân không dính nhân quả nghiệp lực, chúng ta có đủ thời gian và thực lực để trảm đoạn, nhưng đệ tử môn hạ thì sao?

Đệ tử môn hạ phải làm thế nào?” “Hừ, hóa ra tất cả đều là lỗi của vi huynh sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm mặt mày, có dấu hiệu sắp bùng nổ.

Lão Tử cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, nộ hống: “Đủ rồi!!!

Các ngươi tranh cãi thế này còn ra thể thống gì nữa, truyền ra ngoài còn ra hình dáng gì?” “Tam Thanh ta còn sợ mất mặt sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh cười một tiếng, khiến Lão Tử nghẹn họng không nói được lời nào.

Thông Thiên cười ha ha, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

“Thật không thể lý giải nổi!!!

Không thể lý giải nổi!!!” Lão Tử nhận ra mâu thuẫn nội bộ Tam

Thanh một khi đã bùng nổ thì vị đại huynh này cũng không quản nổi Nguyên Thủy và Thông Thiên nữa, nhìn xem, bọn họ trực tiếp bật lại luôn, sao mà ở tiếp được?

Lười để ý, thích giày vò thì cứ việc, ta không quản nữa!!

Lão Tử phất tay thu dọn đồ đạc rồi rời đi ngay lập tức, đầu cũng không ngoảnh lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản chẳng quan tâm, lão nhìn chằm chằm Thông Thiên, Thông Thiên cười nói: "Huynh trưởng định giáo huấn tiểu đệ một trận sao?" "..." Nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm quanh người Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn định bộc phát liền im lặng, thực sự đánh nhau thì chưa biết ai thắng ai đâu.

"Ha ha ha, nực cười, thật nực cười." Thông Thiên thấy vậy biết Nguyên Thủy không dám tùy tiện ra tay vì sợ lưỡng bại câu thương, lão cười lớn thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm rồi cũng rời khỏi Côn Luân Sơn.

Lão Tử đi, Thông Thiên cũng đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức tới mức đập phá cả Ngọc Hư Cung: "Đi đi, đi hết đi, đi rồi đừng có về!!!

Côn Luân Sơn cũng sẽ không hoan nghênh các ngươi nữa." Lão Tử và Thông Thiên chưa đi quá xa đều nghe thấy, họ dừng bước một chút rồi đi thẳng.

Khác biệt là Thông Thiên vừa đi vừa cười lớn, còn Lão Tử thì thở dài, lặng lẽ rời đi.

Tam Thanh từ đó phân gia.

Chẳng ai nói trước được điều gì.

Tiêu Vân không biết chuyện ở Côn Luân Sơn, lúc này hắn vừa vặn

trở về Thiên Đình.

Thánh nhân dù mạnh đến đâu cũng không thể biết hết mọi chuyện, Tiêu Vân tìm phiền phức với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là vì luôn để mắt tới họ nên mới chú ý, chứ hắn không có thời gian rảnh mà nhìn chằm chằm Tam Thanh.

Vì thế hắn không biết chuyện Tam Thanh phân gia.

Tuy Lão Tử và Thông Thiên không nói lời đoạn tuyệt quan hệ, nhưng xác suất họ quay lại Côn Luân Sơn gần như bằng không, nơi đó trở thành địa bàn riêng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Thông Thiên sẽ tự lập nghiệp riêng.

Trong đại điện, Nữ Oa đang nhắm mắt nghỉ ngơi, khi Tiêu Vân về mới mở mắt ra, thấy trên tay hắn cầm Thất Bảo Diệu Thụ, nàng khẽ há hốc mồm.

Không ngờ Tiêu Vân cướp cả pháp bảo của Chuẩn Đề về, Chuẩn Đề chắc là bị đánh thảm lắm, nếu không pháp bảo sao lại bị Tiêu Vân cướp mất?

Tiêu Vân nắm chặt Thất Bảo Diệu Thụ không cho nó trốn thoát, dựa vào long ỷ cười nói: "Nguyên thần của Chuẩn Đề bị Thí Thần Thương đả thương, tu vi ít nhất thụt lùi vạn năm, Thất Bảo Diệu Thụ cũng bị bản hoàng lấy về, kết quả này nàng có hài lòng không?" Ta dám không hài lòng sao?

Nữ Oa khổ cười.

Nhận mệnh rồi, thật sự nhận mệnh rồi, đã chạy không thoát thì cứ nhận mệnh vậy.

Nữ Oa hít sâu một hơi, mỹ mục nhìn Tiêu Vân, nói: "Khi nào hạ sính lễ, khi nào nghênh thú?" Tiêu Vân đang nhìn chằm chằm Thất Bảo Diệu Thụ thì ngẩn ra, quay đầu hỏi: "Cái gì cơ?

Sính lễ?

Nghênh thú?" "..." Nữ Oa bỗng nhiên có một dự cảm không lành.

"Bản hoàng bảo nàng trấn giữ hậu cung là để phòng kẻ làm loạn, nàng lại muốn gả cho ta?

Muốn cùng bản hoàng sinh Kim Ô nhỏ sao?" "Phụt ~~~" "Tiêu Vân, ngày nương nương ta khôi phục, chắc chắn sẽ đập nát cái Thiên Đình này!!!" Nữ Oa bỏ lại một câu rồi nhanh chóng rời đi, nghe giọng là biết đang rất giận, giận tới mức đòi đập Thiên Đình, quả nhiên dù ở thế giới nào phụ nữ một khi nổi đóa đều không thể lý giải nổi, đang yên đang lành đòi đập Thiên Đình của ta làm gì.

Nhìn xem, giận tới mức gọi thẳng tên Tiêu Vân luôn rồi.

Chương 72

Toàn bộ Yêu tộc ở Thiên Đình đều sợ tới mức rụt cổ, không hiểu vị Yêu Hoàng nhà mình đắc tội gì với cô nãi nãi này mà đòi đập nát Thiên Đình?

Như vậy có hơi quá đáng không?

Đạo hữu, nương nương có ý gì?

Bạch Trạch cầm cờ nhìn Phục Hy, Phục Hy cũng mặt đầy mông lung, ta cũng không biết gì mà, "Chắc là cãi nhau thôi, đạo hữu không quen sao?" Gặp phải vị Yêu Hoàng thế này, Phục Hy cũng thấy mệt lòng.

"Ha ha ha, đạo hữu nói đúng, khó tránh khỏi cãi cọ, thấu hiểu, thấu hiểu, chúng ta tiếp tục thôi." "Đúng, tiếp tục." Mọi chuyện đều hiểu mà không cần nói ra, cũng may Nữ Oa hiện tại đang giận không nhẹ, lại trốn vào Ba Mươi Ba Tầng Trời xa xôi, tâm thần bất định nên không chú ý tới bọn họ, nếu không chắc chắn sẽ quay lại đập nát đầu lũ chó này.

Tiểu ngạo kiều nhận mệnh rồi cảm thấy không vui nữa, chẳng lẽ ta trong truyện chỉ có được người chứ không có được tâm?

Đây đúng là vấn đề chí mạng, rốt cuộc có được thân thể tốt hay có được trái tim tốt đây?

Suy nghĩ một hồi, Tiêu Vân cảm thấy có được thân thể là tốt nhất, trái tim là thứ có thể dần có được, nếu không có được thì thôi, đừng có rót canh gà cho ta, chẳng lẽ thân xác không thơm sao?

Có điều tiểu ngạo kiều này nóng lòng hơn cả ta, chẳng lẽ lễ số đều quên hết rồi?

Làm gì có ai tự mình đưa sính lễ, chẳng phải đều nhờ người đưa tới, nhờ người cầu hôn sao?

Nhưng ở Hồng Hoang rộng lớn này, ai đủ tư cách làm chủ chuyện đó cho ta đây...

Tiêu Vân nhất thời thấy đau đầu.

Trong Hồng Hoang, chín mươi chín phẩy chín mươi chín phần trăm người không đủ tư cách.

Dù sao Tiêu Vân cũng là Thánh nhân, Yêu Hoàng, Nữ Oa cũng là Thánh nhân, Thánh mẫu Nhân tộc, thân phận này thật rắc rối, phải có người phù hợp ra mặt mới được, nếu không sẽ vẻ nhỏ mọn, không hợp lễ số.

Trong truyện, Đế Tuấn nghênh thú tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi đều nhờ Nữ Oa làm mối, định thân hạ sính lễ vì Nữ Oa đủ tư cách, vậy vấn đề là giờ ai đủ tư cách tìm Nữ Oa làm chuyện đó đây?

Tiêu Vân liếc mắt nhìn Tử Tiêu Cung, không nghi ngờ gì, vị ở trong đó là hợp nhất, nhưng chuyện này mà đi tìm Hồng Quân thì khác gì làm loạn, Tiêu Vân cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Hồng Quân, đặc biệt là sau khi lấy thân hợp đạo, tốt nhất là mãi mãi đừng gặp lại.

Trừ Hồng Quân ra thì chỉ còn Tam Thanh.

Tam Thanh là sư huynh của Nữ Oa, cùng môn phái, lại cũng là Thánh nhân, có tư cách giúp Tiêu Vân làm mối, cầu hôn, hạ sính lễ.

Nhưng quan hệ giữa Tiêu Vân và Tam Thanh thì thôi, khỏi bàn.

"Khởi bẩm Yêu Hoàng, Thông Thiên Thánh nhân cầu kiến." Giọng của Tây Vương Mẫu từ bên ngoài truyền vào, Tiêu Vân nhất thời có chút ngây người: "Ai cơ?!" Thông Thiên?

Tại sao ta không chú ý tới.

Tiêu Vân nhìn ra, ngoài Nam Thiên Môn, Thông Thiên đang đứng đó một mình.

Sở dĩ Tiêu Vân không chú ý tới lão, trừ việc quá tập trung vào chuyện khác, còn vì Thông Thiên đã dùng Tru Tiên Tứ Kiếm che đậy thiên cơ bản thân.

Cho nên mới xảy ra chuyện lão chạy tới Nam Thiên Môn mà Tiêu Vân không hay biết.

Trừ phi Thông Thiên trực tiếp tiến vào Thiên Đình, nếu không trong tình huống này Tiêu Vân không cảm ứng được, chí bảo che đậy thiên cơ đâu phải chuyện đùa.

Ngược lại Tiêu Vân cũng có thể lặng lẽ lẻn vào ngoài Côn Luân Sơn, chỉ cần không vào trong sơn thì Tam Thanh cũng chẳng phát hiện ra.

"Làm gì thế?" Suy nghĩ xong, Tiêu Vân nói: "Đạo hữu, đã tới rồi thì cần gì phải loanh quanh ngoài cửa, cứ trực tiếp vào đi." "Vậy bần đạo không khách khí nữa." Thông Thiên đã triệt để buông thả bản thân ha ha cười lớn, độn vào Thiên Đình, thân ảnh xuất hiện trong đại điện, từ hư ảo ngưng tụ thành thực thể.

"Thất Bảo Diệu Thụ!!!" Vừa xuất hiện, Thông Thiên thấy Thất Bảo Diệu Thụ trong điện, mí mắt lập tức giật nảy.

Lão biết Chuẩn Đề bị Tiêu Vân đánh thương, nhưng không ngờ ngay cả pháp bảo cũng bị cướp mất, Chuẩn Đề đúng là bi thảm, có lẽ vì nguyên thần bị thương nên mới bị Tiêu Vân nắm thóp đoạt mất pháp bảo.

Tiếp theo phải xem Chuẩn Đề định dùng cái giá lớn thế nào để chuộc đồ về.

Với tính cách của Tiêu Vân, nếu chọc giận hắn chắc hắn trực tiếp phá hủy luôn cũng nên, cực phẩm tiên thiên linh bảo thì đã sao, pháp bảo cấp bậc này Thánh nhân có tâm là hủy được, huống chi Tiêu Vân còn có Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp luyện hóa luôn thì xem các ngươi làm gì được.

"Đúng là khách quý hiếm gặp." Tiêu Vân cười bày đồ ra, Thông Thiên cũng không khách khí, cầm linh tửu lên uống, một tay linh tửu, một tay thịt rồng, ăn rất hăng say: "Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý luyện chế thành linh tửu đúng là không tệ, ngon hơn hẳn linh tửu trên Côn Luân Sơn, thịt rồng hơi mềm một chút." "..." Khốn kiếp!!

Chẳng lẽ Thông Thiên bị kích thích gì sao?

Tiêu Vân ta trước đó đánh hơi mạnh, khiến lão hỏng não rồi à?

Hình như không phải, vụ nổ quy mô đó cùng lắm chỉ làm ba vị Thánh nhân chật vật một chút thôi, bị thương cũng nhẹ, đâu thể làm một người biến tính như vậy được.

Trừ phi...

Thông Thiên không thể nào một mình chạy tới Thiên Đình tìm ta mới đúng, chẳng lẽ Tam Thanh phân gia rồi?

Nghĩ vậy nhưng Tiêu Vân không lên tiếng, cứ để Thông Thiên ăn uống một trận như vậy, hoàn toàn không coi mình là người ngoài.

Người không biết nhìn vào chắc tưởng Thông Thiên và Tiêu Vân là bạn tốt, mà dù có là bạn tốt thì ai mà thoải mái được thế này?

Huống chi lại là Thánh nhân.

Ăn miếng thịt lớn, uống ngụm rượu to, Thông Thiên vừa ăn vừa nói: "Yêu Hoàng không cần đoán, bần đạo đã trở mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, Đại sư huynh cũng tức giận bỏ đi, Tam Thanh không còn nữa." "Khụ khụ!!!" Tam Thanh không còn nữa, là ai làm?

Trở mặt thì trở mặt, ai bảo lão thích khoe khoang, ta chỉ kỳ lạ là Thông Thiên trở nên hào sảng quá, hóa ra là trở mặt rồi, từ nay bay riêng, triệt để buông thả bản thân.

Nhưng lão không đi tìm nơi lập đạo tràng Bích Du Cung, thu đệ tử cho Tiệt giáo, chạy tới đây làm gì?

Sau khi ăn uống no say, chén sạch không ít thịt rồng và linh tửu, Thông Thiên mới thỏa mãn dừng lại.

Bị áp chế vô số năm, giờ đây cuối cùng cũng được giải phóng bản tính, Thông Thiên cũng hào sảng một phen.

Chỉ là Tiêu Vân thấy lão giữ dáng vẻ trẻ trung thì đẹp trai hơn, giờ lại tóc trắng xóa, ăn to nói lớn thế này trông thật kỳ quặc.

Tiêu Vân vung tay dọn dẹp tàn cuộc, thay linh tửu và thịt rồng mới.

Thông Thiên nhe răng cười, không khách khí tiếp tục ăn uống, bộ dạng như muốn ăn chực uống chực cho bằng hết, may mà tướng ăn không còn quá khoa trương như lúc nãy.

"Không giấu gì Yêu Hoàng, hôm nay bần đạo trong lòng có cục tức khó tan, đặc biệt tới tìm Yêu Hoàng ăn chực uống chực, đồng thời mạo muội hỏi vài vấn đề, mong Yêu Hoàng đừng trách, coi như bần đạo nợ Yêu Hoàng một cái nhân tình." "Nhân tình thì thôi, giúp bản hoàng làm một việc nhỏ là được." "Như thế thì tốt quá, ha ha ha ha." "Mời hỏi." Tiêu Vân ngồi xuống chờ Thông Thiên phát vấn.

"Ợ~~~" Đặt chén rượu xuống, Thông Thiên thỏa mãn nấc một cái.

Nếu để Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ mắng không ra thể thống gì!!

Tiếc là chuyện đó sẽ không xảy ra.

Nhìn Tiêu Vân, Thông Thiên nói: “Bần đạo biết, nếu ngày đó ở Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn không gây hấn với Yêu Hoàng, liệu Yêu Hoàng có đối đầu với Tam Thanh chúng ta khắp nơi không?” “???” Hỏi chuyện này sao?

Tiêu Vân thực sự không đoán được Thông Thiên định làm gì, nhưng hắn gật đầu trả lời: “Ban đầu bản hoàng chỉ muốn làm một kẻ tiêu dao, không làm Yêu Hoàng, cũng không làm Thánh nhân, dù sao thánh vị cũng không phải người thường có được.

Chỉ tiếc Nguyên Thủy Thiên Tôn kia vô duyên vô cớ nhắm vào bản hoàng, đổi lại đạo hữu bị người lạ nhắm vào mà mình lại có thực lực không kém đối phương, liệu đạo hữu có nhẫn nhục chịu đựng không?” “Tự nhiên là không!!!” Thông Thiên khẳng định chắc nịch.

Ta có thực lực, ta có bản lĩnh, vô duyên vô cớ chọc vào ta, ta mà nhịn sao?

Cút đi, đánh chết luôn!!

“Câu hỏi thứ hai, cơ duyên chứng đạo của đạo hữu có phải do Lão sư ban cho?” “Chính xác.” Đoán thì ai cũng đoán được, chỉ là thiếu một câu trả lời trực diện thôi, không có gì phải giấu giếm, mà cũng chẳng cần giấu, Hồng Quân cho thì lấy thôi, chẳng lẽ Tiêu Vân ta đi ăn trộm, ăn cướp của ai chắc?

“Câu hỏi thứ ba, nếu bần đạo lùi bước, Tiệt giáo không tranh chấp với Yêu tộc, liệu Yêu Hoàng có nhắm vào bần đạo, nhắm vào Tiệt giáo không?” Câu hỏi đầu tiên là để giải tỏa khúc mắc, câu thứ hai để xác thực suy đoán, câu thứ ba là muốn hỏi Tiệt giáo và Yêu tộc có thể chung sống hay không.

Thông Thiên không hỏi suông, những vấn đề này đều đã qua thâm tư thục lự.

Nếu không lão đã chẳng rời Côn Luân Sơn chạy tới Thiên Đình tìm Tiêu Vân.

"Không có tranh chấp lợi ích, tại sao phải làm khó Tiệt giáo?" Tiêu Vân thành thật trả lời.

Lúc này không cần thiết phải giấu giếm, Thánh nhân tranh đấu trừ việc vì sĩ khí thì chính là vì lợi ích thúc đẩy, không có lợi ích ai rảnh hơi đi tranh đấu, nhàn cư vi bất thiện sao?

Thánh nhân cũng chỉ là một cái ngưỡng, Thánh nhân cũng cần tu hành, cũng cần tham ngộ, bận rộn lắm chứ bộ, quản lý cả Yêu tộc khiến ta bận muốn chết, đừng có tưởng ta suốt ngày vô sở sự sự, chỉ biết nhằm vào Thánh nhân mà chơi.

Ba câu hỏi đã xong, cũng nhận được câu trả lời chính xác, chấp niệm trong lòng Thông Thiên tan biến, cả người trở nên khoát đạt, trên mặt lộ ra nụ cười: "Yêu Hoàng muốn bần đạo làm việc gì cứ việc đề xuất, nếu không có gì, xin thứ cho bần đạo đi trước một bước, hiện tại bần đạo như bèo không rễ, cần tìm một đạo tràng thích hợp." Tiêu Vân lấy ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đã Nữ Oa thích liên đài thì lấy cái này làm sính lễ vậy.

Liên đài bay về phía Thông Thiên, Thông Thiên ngẩn ra rồi đỡ lấy bảo vật.

"Bản hoàng muốn mời đạo hữu làm mối một lần, tới Oa Hoàng Cung cầu hôn hạ sính lễ giúp bản hoàng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên này chính là sính lễ." "..." Khốn khiếp!!

Thà bảo Thông Thiên ta đi đánh nhau còn hơn, đánh nhau ta giỏi chứ làm bà mai...

Thông Thiên mặt mày nhăn nhó, đúng là việc nhỏ thật, nhưng việc nhỏ này ta không rành a.

Thông Thiên không biết phải diễn tả thế nào, làm bà mai sao?

Chẳng lẽ phải thế này...

Lão bỗng thấy khó xử vô cùng.

Một lúc lâu sau Thông Thiên mới khổ cười nói: "Yêu Hoàng quả thật tìm cho bần đạo một việc nhỏ, thôi được, thôi được, bần đạo đi." Lời đã nói ra như nước chảy, lúc này không thể nuốt lời được, quá mất mặt, Thông Thiên không còn cách nào đành nhận nhiệm vụ này.

Biết là không thể từ chối nên không còn đau đầu nữa, Tiêu Vân cười ha ha ha, Thông Thiên không nói gì, đen mặt cầm đồ bỏ đi, định nhanh chóng giải quyết xong việc này rồi đi tìm chỗ lập đạo tràng, sau này bớt giao du với Tiêu Vân thôi, lúc nào cũng bị hố, mệt tim quá.

Mang theo sính lễ Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thông Thiên bay về phía Ba Mươi Ba Tầng Trời, với tốc độ của Thánh nhân chẳng mấy chốc đã xuyên qua đó tới giữa chốn hỗn độn, không chút do dự, Thông Thiên trực tiếp tới bên ngoài Oa Hoàng Thiên.

"Sư muội, sư huynh mạo muội tới thăm." Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa đang tức hầm hầm nằm trên vân sàng, từ lúc rời Thiên Đình tâm trạng nàng chưa bao giờ tốt lên được, hận không thể cắn chết Tiêu Vân, quá chọc tức người ta rồi, đã nhận mệnh rồi mà Tiêu Vân lại làm trò đó, đúng là tức chết người.

Trong đại điện, tọa kỵ của Nữ Oa là Băng Phượng cùng hai tiểu đồng tử thấy nương nương tâm trạng không tốt cũng chẳng dám làm phiền.

"Sư huynh?" Bên ngoài truyền tới giọng của Thông Thiên, Nữ Oa đưa mắt nhìn, thấy Thông Thiên đang đợi ở ngoài Oa Hoàng Thiên.

"Làm gì chứ?" Lúc này Thông Thiên tìm ta làm gì, lại còn đi một mình, Nữ Oa có chút không hiểu.

Cách đây không lâu mọi người mới trở mặt ở ngọn núi vô danh kia vì tranh đoạt Tịnh Thế Thanh Liên, theo lý mà nói lúc này Thông Thiên không nên xuất hiện ở đây mới phải.

"Sư huynh mời vào." Một lát sau, Nữ Oa mở cửa cho Thông Thiên vào.

"Ai ~~~" Ngoài Oa Hoàng Thiên, lòng Thông Thiên rối bời.

Không phải vì nhát, mà Thông Thiên thực sự không giỏi làm những việc này, đau đầu quá, nhưng đã hứa với Tiêu Vân rồi, đau đầu cũng phải làm, không thể từ chối.

Thôi thì cứ đâm đầu vào vậy, hy vọng Nữ Oa đừng có đuổi lão ra ngoài.

Nếu không thì nhục nhã lắm.

Đừng thấy Nữ Oa và Tiêu Vân bình thường bị mọi người đoán già đoán non là có quan hệ không minh bạch, nhưng cụ thể thế nào ai mà biết rõ được, Nữ Oa cứ ở lỳ trong Oa Hoàng Thiên chứ có ở Thiên Đình đâu.

Nếu là giả thì khi Thông Thiên nói rõ ý định, không biết Nữ Oa sẽ giận đến mức nào.

Thông Thiên lo lắng bồn chồn bước vào Oa Hoàng Cung, vào đến đại điện, Nữ Oa phất tay bày chỗ ngồi cho lão, lão ngồi xuống, Nữ Oa dùng giọng điệu công sự công bàn hỏi: "Sư huynh không ở Côn Luân Sơn nghỉ ngơi, sao lại tới Oa Hoàng Thiên của tiểu muội?

Không biết có việc gì." Tâm trạng Nữ Oa không tốt lắm.

Cũng đúng thôi, vô duyên vô cớ bị nhắm vào, tâm trạng ai mà tốt cho được.

Thông Thiên nghiến răng, chấp nhận rủi ro bị Nữ Oa mắng chửi

một trận rồi đuổi đi, nói: “Không giấu gì sư muội, vi huynh lần này tới đây là vì một chuyện riêng.” “Chuyện riêng?” Nữ Oa càng mờ mịt, giữa ta và huynh thì có chuyện riêng gì?

Hình như là không có.

Tới xin lỗi sao?

Căn bản không thể nào, Nữ Oa chẳng hy vọng gì việc Tam Thanh sẽ xin lỗi vì chuyện trước đó.

Vậy là chuyện gì, chuyện riêng, Nữ Oa nghĩ mãi không ra.

Thông Thiên ngập ngừng lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên ra, lão có chút khó mở lời, nhưng Nữ Oa sau khi nhìn thấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì lập tức phản ứng lại, mặt nhỏ đỏ bừng.

Chương 73

Nghiệp Hỏa Hồng Liên là đồ của Tiêu Vân, Thông Thiên lại lấy thân phận huynh trưởng mang tới, còn cần phải đoán sao?

Nhất thời lòng Nữ Oa ngũ vị tạp trần, lúc trước tức muốn chết, giờ lại thấy là lạ.

Thôi thì liều vậy, Thông Thiên hạ quyết tâm nói lớn: "Sư muội, vi huynh tới đây là thụ thác của Yêu Hoàng, mang theo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tới làm mối.

Vật này chính là sính lễ, Yêu Hoàng muốn cùng sư muội kết thành đạo lữ, mời nàng vào chủ Thiên Đình của ta làm Yêu Hậu, mong sư muội cho vi huynh một lời chắc chắn để vi huynh còn về giao phó." Nói xong Thông Thiên lại khổ cười: "Đừng để sư muội chê cười, cũng đừng mắng vi huynh, việc này vi huynh thực sự không làm nổi, ngại quá đi mất, chỉ là đã hứa với Yêu Hoàng nên không tiện từ chối, thực sự là bất đắc dĩ." Hiếm thấy Tiêu Vân có tâm như vậy, biết không được đánh mất lễ số.

Oán khí và nộ khí trong lòng Nữ Oa tan biến sạch sẽ, nàng giơ tay, Nghiệp Hỏa Hồng Liên bay tới rơi vào lòng bàn tay: "Tâm ý của sư huynh tiểu muội đã rõ, chuyện này tiểu muội sẽ thương lượng lại với Yêu Hoàng, làm phiền sư huynh đã phải đi một chuyến rồi.

Việc giao phó cũng không cần thiết, sư huynh cứ đi lo việc của mình trước đi." Dù sao cũng là Thánh nhân mà lại để người ta chạy tới chạy lui vì chuyện này, Nữ Oa thấy hơi ngại, bảo rằng chuyện còn lại nàng và Tiêu Vân sẽ xử lý, không cần Thông Thiên phải vất vả nữa.

"Như vậy thì tốt quá." Thông Thiên trút được gánh nặng, cười nói:

“Vậy vi huynh chúc mừng sư muội trước, ngày sư muội nhập chủ Thiên Đình hãy báo cho vi huynh một tiếng, vi huynh chắc chắn sẽ mang lễ vật tới chúc mừng.” “Chuyện nhỏ thôi, nhất định sẽ báo cho sư huynh.” Nữ Oa nhận đồ, đồng nghĩa với việc chuyện đã thành.

Thông Thiên cũng nhận ra mình đã lo lắng hão, người ta vốn đã có ý đó rồi, mình chỉ là chạy vặt đi làm thủ tục thôi.

Thế này cũng tốt, đỡ phải khó xử hay bị người ta mắng.

Nữ Oa mà đồng ý thì tốt, chứ Nữ Oa mà không nguyện ý thì chắc chắn sẽ chỉ thẳng mặt mắng cho một trận, lão cũng chỉ biết đứng chịu trận thôi, may mà chuyện đó không xảy ra.

Khách sáo vài câu xong, Thông Thiên vội vàng cáo từ, vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng có chút chật vật của Thông Thiên, Nữ Oa dở khóc dở cười, nhìn Nghiệp Hỏa Hồng Liên: “Yêu Hậu, có lẽ đó là mệnh rồi.

Thôi vậy, thôi vậy, Yêu tộc quả thực cần một vị Yêu Hậu đủ sức trấn áp Thiên Đình, trấn áp vạn yêu ngồi trấn giữ.” Trong đại điện, hai tiểu đồng tử và Băng Phượng ngây người, nương nương nhà mình sắp tới Thiên Đình làm Yêu Hậu sao?

Đây quả là tin tức siêu cấp chấn động.

Hai vị Thánh nhân kết hợp, trở thành đạo lữ, không phải chuyện đùa đâu.

Một vị Yêu Hoàng, một vị Yêu Hậu, Yêu tộc định bay cao sao?

May mà tin tức chưa công bố ra ngoài, Thông Thiên cũng không thể đi tuyên truyền chuyện này, muốn công bố thì cần xác định thời gian mới được.

Bất chợt Nữ Oa nhớ tới câu nói của Tiêu Vân về việc sinh Kim Ô nhỏ, nàng cạn lời.

Quả nhiên từ miệng Tiêu Vân mà nghe được lời hay ý đẹp thì khó hơn lên trời, may mà Nữ Oa đã thích nghi được, chứ đổi lại người phụ nữ khác không tức chết mới lạ.

Tam Thanh phân gia rồi sao?

Tin tức mang theo vài phần nghi vấn này lan truyền khắp Hồng Hoang.

Dù sao cũng có người chú ý thấy Thông Thiên và Lão Tử đều đã rời khỏi Côn Luân Sơn, đi khắp Hồng Hoang như thể đang tìm kiếm đạo tràng vậy, đây đúng là tin đại sự.

Phải biết từ khi hóa hình tới nay Tam Thanh chưa từng tách rời, vậy mà giờ lại nảy sinh vấn đề, Lão Tử và Thông Thiên đều rời khỏi Côn Luân Sơn, đồng nghĩa với việc nơi đó trở thành đạo tràng riêng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đúng là tin chấn động!!!

Tam Thanh Thánh nhân phân gia rồi!!!

Tin tức này chẳng mấy chốc đã quét sạch cả Hồng Hoang, khiến vô số người bàn tán xôn xao.

Dù sao thì cứ bàn luận sự việc thôi chứ đừng có nói xấu Thánh nhân, Thánh nhân cũng chẳng thèm để ý đâu.

Người vui mừng nhất khi Tam Thanh phân gia không ai khác chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Sau khi biết tin, Thập Nhị Tổ Vu đều cười lớn: Báo ứng a!!

Báo ứng!!

Thập Nhị Tổ Vu vốn rất bất lực, dù có át chủ bài có thể tranh đấu với Thánh nhân một hai chiêu, nhưng lại không làm gì được Tam

Thanh.

Bởi vì ba vị Thánh nhân hợp sức lại thì thực lực không hề yếu, Thập Nhị Tổ Vu có mạnh đến đâu cũng đành bó tay, đặc biệt là sau khi Lão Tử dùng chí bảo bao phủ Côn Luân Sơn, Thập Nhị Tổ Vu chỉ biết đứng nhìn mà tức.

Giờ thì hay rồi, cuối cùng cũng phân gia!!

Sau này tốt nhất là già chết không nhìn mặt nhau, như vậy Thập Nhị Tổ Vu đấu với Tam Thanh chỉ cần đối mặt với một vị Thánh nhân thôi, chứ không phải cả ba cùng xông ra, cái cảm giác đó thật bất lực.

"Hừ!!" Nhận được tin tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không quan tâm.

Về phần pháp bảo đã luyện chế, Lão Tử và Thông Thiên cũng chẳng thèm để ý.

Lão Tử thì tùy tâm sở dục, còn Thông Thiên thì khá bận rộn, đang cố gắng tìm một đạo tràng thích hợp.

Tam Thanh cần thu đệ tử để truyền đạo.

Nếu không lập giáo bao lâu mà chưa truyền đạo thì đối với bản thân cũng chẳng có lợi ích gì.

Giữa những ồn ào náo nhiệt đó, Lão Tử một mình bước đi trong Hồng Hoang, cũng chẳng biết đã qua bao nhiêu năm.

Một ngày nọ, Lão Tử thấy một người đang quỳ trước một ngọn núi lớn, không ngừng khấu đầu quỳ bái.

Lão Tử dừng bước chân, nhìn người đó.

Người đó chính là đồ đệ của Lão Tử sau này - Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Chỉ có điều Huyền Đô lúc này chỉ là một đứa nhỏ, không có chút

cảm giác tồn tại nào, chứ không phải vị Chuẩn Thánh Huyền Đô Đại Pháp Sư lừng danh sau này.

Huyền Đô hễ gặp núi lớn là quỳ bái mười năm, cứ mãi như vậy chỉ cầu tìm được con đường trường sinh.

Tuy có thể sống lâu nhưng Huyền Đô muốn thọ mệnh kéo dài, thành tiên luận đạo, bất tử bất diệt.

Tiếc là vì thiên tư ngu độn nên căn bản chẳng ai thèm thu nhận.

Bất đắc dĩ Huyền Đô chỉ đành dựa vào cơ duyên, hễ gặp núi lớn là quỳ địa mười năm, hy vọng tiên nhân trong núi cảm động trước sự chân thành mà thu nhận mình.

Năm này qua năm khác, dần dần, Lão Tử cũng chẳng biết mình đã theo dõi Huyền Đô bao nhiêu năm, quên mất Huyền Đô đã quỳ bái bao nhiêu ngọn núi lớn, nhưng Huyền Đô không hề có ý định từ bỏ, vẫn quỳ bái, vẫn tiếp tục.

Đứa trẻ này có duyên với ta, xứng đáng làm thủ đồ của bần đạo.

Căn cốt không tốt cũng không sao, thiên phú không tốt cũng chẳng hề gì, Lão Tử coi trọng nghị lực và sự chân thành của Huyền Đô.

Tu hành Vô Vi Đại Đạo cần nhất là nghị lực và sự chân thành chứ không phải căn cốt hay thiên phú.

Sự thực đã chứng minh Lão Tử không chọn lầm người, Huyền Đô cũng không làm lão thất vọng.

Sau này trở thành một trong số ít đệ tử mạnh mẽ của Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, thực lực đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, gần như có thể đại diện cho cả Nhân giáo.

Lão Tử cũng chỉ thu nhận một mình đệ tử này, còn các đồng tử được điểm hóa thì không tính, đó chỉ là ký danh đệ tử ngoại môn mà

thôi, không phải đệ tử thân truyền.

Tiệt giáo của Thông Thiên hào xưng vạn tiên tới chầu, nhưng đệ tử thân truyền cũng chỉ có khoảng mười mấy hai mươi người thôi, không phải cứ thu nhận là có thể thành đệ tử thân truyền đâu, không đơn giản như thế.

Điểm mạnh của Tiệt giáo là 'hữu giáo vô loại', bất kể chủng tộc, xuất thân quý tiện, căn cốt nông sâu, chỉ cần có duyên là có thể bái nhập Tiệt giáo.

Tiếc là dùng sát phạt chí bảo để trấn áp khí vận giáo phái chính là sai lầm lớn nhất, nếu không một mình Tiệt giáo còn mạnh hơn cả Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo cộng lại.

Tuy nhiên, không trấn áp được khí vận thì dù có mạnh đến đâu cũng vô ích, cuối cùng cũng sẽ có ngày lụi bại.

Khí vận giáo phái của người khác được trấn áp vững chắc, họ thua rồi vẫn có thể đông sơn tái khởi, còn Tiệt giáo thì sao?

Không được phép thua, hoặc là cứ thế bùng nổ, đánh bại các đại giáo phái khác để họ trở thành kẻ vô danh, hoặc là vĩnh viễn không dính nhân quả nghiệp lực, ngoan ngoãn làm tùy tùng để bảo vệ giáo phái.

Nếu không, hễ tranh đấu với người khác mà thất bại là sẽ rơi xuống vực sâu, không có cơ hội leo lên lại.

Kết cục của Thông Thiên đã rõ ràng, Tiệt giáo gần như hữu danh vô thực, bản thân là giáo chủ, là Thánh nhân mà lại bị cấm túc trong Tử Tiêu Cung không được ra ngoài, trong khi đạo thống giáo phái lại không ngừng truyền bá khắp chư thiên vạn giới, không ngừng khai chi tán diệp.

Gặp được đệ tử ưng ý, Lão Tử không chút do dự, lập tức biểu lộ

thân phận thu nhận Huyền Đô.

Vừa vặn tới Thủ Dương Sơn, lão liền lấy nơi đây làm đạo tràng.

Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung trở thành đạo tràng của Lão Tử.

Phía bên kia Thông Thiên lại tìm được một quần đảo trên biển cả, tọa lạc tại hòn đảo lớn nhất trong số đó, đảo có tên là Bồng Lai Đảo.

Thông Thiên xây dựng Bích Du Cung tại đây, chính thức an gia.

Tới đây chuyện Tam Thanh phân gia triệt để kết thúc, Lão Tử và Thông Thiên cũng đã có đạo tràng của riêng mình.

Tam Thanh đều chuẩn bị chiêu thu đệ tử, truyền bá đạo thống.

Khác với sự thanh tịnh ở đạo tràng của Lão Tử và Thông Thiên, Côn Luân Sơn của Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không được yên ổn như thế.

Người của bộ lạc Chúc Dung vẫn đang làm loạn, khiến bên ngoài Côn Luân Sơn chướng khí mù mịt.

Có thể thấy, xung đột giữa bộ lạc Chúc Dung và Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ bùng nổ, chiến đấu sẽ không kết thúc ở đây.

Tam Thanh phân gia là một tin tức lớn, chỉ là Hồng Hoang sắp bị một tin tức khác chấn động hơn bao phủ.

"Yêu Hoàng." Phục Hy và Bạch Trạch nhận được thông báo của Tiêu Vân liền tới gặp hắn.

Ở khu vực trung tâm Thiên Đình có một hồ linh thủy, Tiêu Vân đặt Tịnh Thế Thanh Liên cướp được vào đó, khiến xung quanh bao phủ trong một bầu không khí tường hòa, ở khu vực này sẽ khiến lòng người bình tĩnh, không có bất kỳ phiền não hay áp lực nào.

Tu hành lâu ngày ở một nơi như vậy chắc chắn sẽ khiến tốc độ tu hành thăng tiến, xác suất phá vỡ bình cảnh tăng cao.

Tiêu Vân chưa vội triệt để luyện hóa Tịnh Thế Thanh Liên, hắn còn nhiều việc phải làm, đợi sau này rảnh rỗi sẽ tính sau.

Dù sao hắn cũng không định dựa vào hoa sen để thăng tiến thực lực, còn việc biến nó thành liên đài lại càng không thể, hoa sen đẹp thế này không để ngắm sao?

Cứ nhất thiết phải biến thành liên đài mới chịu.

Chỉ cần Tiêu Vân không động thủ, Tịnh Thế Thanh Liên dù có thành thục cũng không biến thành cái liên đài trọc lóc đâu.

"Thấy thứ này thế nào?" Tiêu Vân cười cười, chỉ vào Tịnh Thế Thanh Liên trong hồ linh thủy.

Phục Hy và Bạch Trạch trả lời: "Tự nhiên là cực tốt, nếu có thể tu luyện ở đây, thực lực chắc chắn thăng tiến nhanh chóng, có thể phòng tránh tẩu hỏa nhập ma, tâm trí hỗn loạn, vật này tuyệt đối là bảo bối hợp với Yêu tộc chúng ta." "Đúng là không sai, nhưng vẫn thiếu một chút đồ." Tiêu Vân gật đầu, hắn nhắm trúng một công hiệu của Tịnh Thế Thanh Liên, đối với Yêu tộc đây tuyệt đối là bảo bối tốt, tiếc là phạm vi bao phủ quá nhỏ.

Nhưng chuyện này không làm khó được Tiêu Vân: "Hai người cử một người tới Thái Âm Tinh, nói với Thường Hi và Hi Hòa rằng bản hoàng muốn mượn lực lượng tinh thần của Thái Âm Tinh để hỗ trợ cùng Thái Dương Tinh, âm dương điều hòa, phóng đại công hiệu của Tịnh Thế Thanh Liên.

Không dám nói là bao phủ cả Thiên Đình, nhưng ít nhất phạm vi cung điện là không vấn đề gì." "Sau này đám yêu soái, đại yêu có thể thường trú ở đây để tu hành, yêu tướng có thể định kỳ được thưởng tới đây.

Đám nhi lang của ta chắc chắn sẽ rất vui mừng, nỗ lực tu hành để

tranh thủ tiến vào cảnh giới đại yêu nhằm đạt được nhiều chỗ tốt hơn." "Yêu Hoàng nói rất có lý!!" Mắt Bạch Trạch và Phục Hy sáng lên.

Như vậy căn cơ của Yêu tộc sẽ ổn định hơn, không dễ sinh ra tâm ma hay những cảm xúc tiêu cực nữa, vấn đề đã được giải quyết.

Tuy hiệu quả bên ngoài không tốt bằng nhưng ít nhất cũng làm giảm bớt áp lực, kích thích người của Yêu tộc nỗ lực tu hành để trở thành đại yêu hòng được ở đây lâu dài.

Chỗ tốt thực sự thế này, ai mà không muốn chứ?

Muốn thì cứ dốc sức mà tu luyện đi.

"Đúng là có phúc khí..." Nhìn chín con ngũ trảo kim long dưới nước đã tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, Bạch Trạch có chút ghen tị.

Tiêu Vân chê thực lực chúng quá yếu nên ném vào hồ thủy đàm này để hảo hảo tu luyện, cho chúng một ít tài nguyên, thỉnh thoảng còn giảng đạo.

Tuy thời gian không dài nhưng cũng khiến xiềng xích trên người Long tộc bị phá vỡ, giúp thực lực của chín con ngũ trảo kim long thăng tiến nhanh chóng.

Chẳng bao lâu nữa, việc tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không phải là không thể.

Ưu thế lớn nhất của Yêu tộc là gì?

Chính là tài nguyên!!

So về tài nguyên, Thánh nhân cũng không thể sánh bằng Yêu tộc.

Chương 74

Hồng Hoang rộng lớn như vậy, Thánh nhân dù có lợi hại đến đâu cũng thu thập được bao nhiêu tài nguyên?

Nhưng Yêu tộc thì khác, người của Yêu tộc ở khắp nơi trên Hồng Hoang, việc tìm kiếm tài nguyên quý hiếm trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Đừng thấy Yêu tộc mới nhập chủ Thiên Đình không lâu, tài nguyên ở Thiên Đình nhiều không đếm xuể, tất cả đều chờ Tiêu Vân phân phối.

Dùng số tài nguyên đó để bồi dưỡng ra một đám Chuẩn Thánh chẳng có chút áp lực nào.

Theo lời Tiêu Vân, dù có dùng Cửu Chuyển Kim Đan để đắp cũng phải đắp ra cho được.

Thêm việc Tiêu Vân thỉnh thoảng giảng đạo chỉ điểm tu hành, lại có những bảo bối như Tịnh Thế Thanh Liên, nếu chín con ngũ trảo kim long kéo xe này không tiến vào được cảnh giới Chuẩn Thánh thì cứ đâm đầu mà chết đi cho xong, đỡ phải mất mặt.

Tuy thực lực Chuẩn Thánh dùng lượng lớn tài nguyên đắp lên không mạnh bằng tự mình tu luyện thực thụ, nhưng Tiêu Vân có quan tâm không?

Một con đánh không lại thì hai con, hai con đánh không lại thì ba bốn năm con, cứ thế mà áp đảo.

Yêu Hoàng thì phải có dáng vẻ của Yêu Hoàng.

Bước ra ngoài có chín con ngũ trảo kim long cấp bậc Chuẩn Thánh kéo xe, chậc chậc, cái oai phong đó đúng là quá kích thích.

“Ha ha ha...” Bạch Trạch ghen tị với chín con ngũ trảo kim long

khiến Tiêu Vân cười không dứt.

Thực ra Bạch Trạch không ghen tị với thứ gì khác, lão ghen tị vì mấy con ngũ trảo kim long đó có thể nghe Tiêu Vân giảng đạo bất cứ lúc nào.

Là một trong hai vị yêu soái của Yêu tộc, dưới một người trên vạn người, vậy mà lão còn không được nghe Tiêu Vân giảng đạo thường xuyên như thế.

Nhưng ngũ trảo kim long với thân phận tọa kỵ lại có thể.

Đó là sự khác biệt.

Đừng tưởng làm tọa kỵ cho Thánh nhân là mất mặt, biết bao nhiêu người cầu còn chẳng được cái phúc đó nữa là, ai lại thấy mất mặt chứ?

Chắp tay sau lưng bước ra khỏi lương đình, Tiêu Vân cười ném một vốc Cửu Chuyển Kim Đan xuống hồ nước, khiến chín con ngũ trảo kim long tranh giành nhau.

Bạch Trạch và Phục Hy nhìn mà tặc lưỡi khen lạ.

"Ngoài việc thuyết phục chủ nhân Thái Âm Tinh, còn một việc nữa cần hai người tốn nhiều tâm sức, cả Yêu tộc đều phải hành động." Việc cần động dụng cả Yêu tộc sao?

Chẳng lẽ sắp khai chiến rồi!!

Nụ cười trên mặt Phục Hy và Bạch Trạch biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc.

Chỉ cần Tiêu Vân ra lệnh một tiếng, họ sẽ lập tức đưa Yêu tộc từ trên xuống dưới đồng tâm hiệp lực, không chút do dự xông ra khỏi Thiên Đình khai chiến với Vu tộc.

"Đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề thế, bản hoàng không có ý định

khai chiến với Vu tộc, không đáng đâu, sau này các ngươi sẽ hiểu." Tiêu Vân phẩy phẩy tay, sắc mặt Phục Hy và Bạch Trạch mới giãn ra, nhưng ngay giây tiếp theo hai người đã sững sờ kinh ngạc: "Bản hoàng đã nhờ Thông Thiên Thánh nhân tới Oa Hoàng Cung cầu hôn, Nữ Oa đã nhận sính lễ.

Hai người giỏi về thôi diễn, hãy chọn lấy một ngày lành tháng tốt, bản hoàng sẽ nghênh thú Thánh nhân Nữ Oa vào chủ Thiên Đình chúng ta, trở thành Yêu Hậu của Yêu tộc." Chuyện đại sự!!

Quá đại sự luôn rồi!!

Thực ra người của Yêu tộc đều đang thắc mắc khi nào Yêu Hoàng mới nạp Yêu Hậu, và Yêu Hậu sẽ là ai.

Chín mươi chín phẩy chín mươi chín phần trăm người đều thấy Nữ Oa là hợp nhất.

Nàng vốn là người của Yêu tộc, thực lực lại mạnh mẽ, lại là Thánh nhân, không ai hợp làm Yêu Hậu hơn nàng.

Sau này ai còn dám coi thường Yêu tộc nữa?

Hiện tại ngày đó cuối cùng cũng tới rồi.

Nhất thời Phục Hy và Bạch Trạch vô cùng kích động.

Chuyện Yêu Hậu cuối cùng cũng xong xuôi, Phục Hy ngoài sự kích động còn có cảm giác 'em gái ta cuối cùng cũng gả đi được rồi'.

Vị trí Yêu Hậu đã có chủ.

Tin tức này nháy mắt làm bùng nổ cả Thiên Đình, sau đó lan truyền vào Hồng Hoang, khiến cả Hồng Hoang cũng sôi sục theo.

Vô số người kinh ngạc tới mức rớt cả hàm xuống đất, không dám tin vào tin tức vừa nghe thấy.

Thánh nhân kết hợp, trở thành đạo lữ sao?

Trời ơi, Yêu tộc định nghịch thiên sao.

Có một mình Tiêu Vân là Thánh nhân làm Yêu Hoàng đã đáng sợ lắm rồi, giờ lại thêm Thánh mẫu Nhân tộc Nữ Oa nữa, đúng là định bay cao rồi.

Vả lại Nữ Oa cũng là người Yêu tộc, phối hợp với Tiêu Vân là quá xứng đôi.

Yêu tộc đúng là không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Cũng có không ít người đoán trước chuyện này sớm muộn gì cũng tới, cho nên không quá kinh ngạc, dù sao trước đây Tiêu Vân và Nữ Oa quan hệ cũng có chút mập mờ rồi.

Chỉ là bây giờ chính thức công khai mà thôi.

Yêu Hoàng đại hôn, chuẩn bị nghênh thú Yêu Hậu Nữ Oa, nhất thời cả Yêu tộc đều bận rộn.

Phục Hy và Bạch Trạch thôi diễn hồi lâu mới chọn được một ngày tốt, đó là mười vạn năm sau mới đại hôn...

Khi Tiêu Vân biết tin này, cả người hắn ngây ra như phỗng.

Không phải chứ, ta bảo các ngươi xem ngày, không được đánh mất lễ số, chứng kiến Thiên Hôn để kiếm chút công đức, thuận tiện rước Nữ Oa về trấn giữ hậu cung.

Ý ta là xem cái ngày nào gần gần thôi rồi làm lễ luôn cho lẹ đi, đừng có dây dưa.

Kết cục hay quá nhỉ, chọn ngày cho ta tận mười vạn năm sau...

Cũng may là thọ mệnh vô tận, chứ đổi lại là Nhân tộc thì mười vạn năm không biết đã phát triển qua bao nhiêu đời rồi.

Cảm giác đúng là bị hố hàng, nhưng Tiêu Vân chỉ biết chấp nhận, vì cả Yêu tộc đều đã biết ngày đó rồi, muốn thay đổi cũng không

được.

Đối với chuyện này, Tiêu Vân chỉ có thể thưởng cho Phục Hy và Bạch Trạch mỗi người một cước, làm việc không tệ nhưng cái này thì đáng ăn đòn, khiến hai người họ nhe răng trợn mắt.

"Đúng là rỗi hơi!!!" Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết tin này liền bĩu môi, giơ tay bấm quyết một hồi, cảm thấy khí vận Nhân giáo có phần tăng trưởng liền nhận ra Lão Tử đã thu đệ tử.

Lúc này lão không còn do dự nữa, hướng về Hồng Hoang tuyên bố: "Ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Côn Luân Sơn, vốn là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, là đệ tử Đạo Tổ.

Hôm nay khai sơn thu đồ, trong Hồng Hoang ngoại trừ Vu tộc ra, những ai hữu duyên đều có thể tới Côn Luân Sơn bái sư, gia nhập môn hạ Xiển giáo ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn không có sự kiên nhẫn và tâm trí như Lão Tử để đi tìm đệ tử từng người một, lão trực tiếp tung lưới lớn, tin tức truyền ra chắc chắn sẽ có vô số người tới bái sư.

Vốn định theo tính cách của lão thì trừ hai tộc Yêu Vu ra những người khác đều có thể bái sư, nhưng nghĩ tới phong cách hành sự man hoành của Tiêu Vân, lão liền dập tắt ý nghĩ đó, chỉ cách ly mỗi Vu tộc ra ngoài.

Dù sao người của Vu tộc cũng chẳng thèm bái sư, câu nói đó chẳng qua là cố ý chọc tức Thập Nhị Tổ Vu mà thôi.

Quả nhiên, bên ngoài Côn Luân Sơn, bộ lạc Chúc Dung tức giận mắng chửi xối xả, nhưng vẫn kiềm chế không tới tìm phiền phức.

Đúng như Đế Giang đã nói, tu hành là việc khẩn cấp, lúc này nhịn nhục không có nghĩa là Vu tộc hèn nhát, mà là để đổi lấy thực lực mạnh mẽ hơn nhằm đối kháng với Thánh nhân bảo vệ Vu tộc.

Thánh nhân sắp thu đệ tử rồi.

Hồng Hoang vừa bị tin tức Yêu Hoàng rước Yêu Hậu làm cho nổ tung một lần, sau đó tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đệ tử lại tiếp tục quét qua lần nữa.

Nhất thời những ai có tâm muốn bái nhập môn hạ Thánh nhân đều phân phân kéo tới Côn Luân Sơn, người của Yêu tộc là đông nhất, vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu có nói người Yêu tộc không được tới.

Chỉ có điều những kẻ tới Côn Luân Sơn bái sư đó đều không phải là người của Thiên Đình, mà là những kẻ lang thang trong Hồng Hoang.

Còn Thiên Đình thì căn bản chẳng có ai thèm tới góp vui.

Mỗi khi nhắc tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, họ đều cảm thấy không thoải mái: Thánh nhân thì có gì ghê gớm chứ, Yêu Hoàng của ta cũng là Thánh nhân, thỉnh thoảng còn giảng đạo cho chúng ta, Yêu tộc Thiên Đình chúng ta cần gì phải tới Côn Luân Sơn thử vận may?

Nực cười.

Vô số người trong Hồng Hoang kết bạn cùng đi, hối hả chạy tới Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng nói gì, do chuyện bái sư mà không ít người nảy sinh xung đột với bộ lạc Chúc Dung, khiến bộ lạc này đắc tội với không ít người, thấy vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn rất vui vẻ.

Chỉ cần người của Vu tộc không vui là lão thấy sướng rồi.

Số người muốn bái vào môn hạ Thánh nhân nhiều không đếm xuể, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể thu nhận hết, nên lão thiết lập trận pháp dưới chân núi Côn Luân, ai vượt qua được đại trận vào núi mới có thể thành đệ tử của lão, thành đệ tử Xiển giáo.

Trong lúc bố trí trận pháp, Nguyên Thủy Thiên Tôn đặc biệt 'chiếu cố' người của Yêu tộc, thêm vào mấy tầng trận pháp khống chế cảm xúc tiêu cực, có thể tưởng tượng những kẻ Yêu tộc tới bái sư sẽ có kết cục thảm hại thế nào.

Những kẻ đó có chết bao nhiêu Tiêu Vân cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn.

Không muốn gia nhập Thiên Đình mà cứ thích làm theo ý mình, không chịu giáo hóa và quản giáo, giữ lại lũ đó làm gì?

Chết sạch đi cho rảnh nợ, đỡ phải treo mác Yêu tộc rồi đi làm loạn.

"Tổ Vu, lại có người xâm nhập vào địa bàn của chúng ta rồi." "Tổ Vu..." "Cút!!!

Tất cả cút hết ra ngoài cho bản Tổ Vu!!!" Chúc Dung tức giận vô cùng, hết đám này tới đám khác quấy rầy, có để cho người ta tu luyện không hả?

Quả nhiên để bộ lạc ở lại đây là quyết định ngu xuẩn nhất.

Chúc Dung đau đầu, vô số người chạy tới Côn Luân Sơn bái sư, không cẩn thận lại xông vào địa bàn bộ lạc Chúc Dung, dẫn tới xung đột với người của Vu tộc, chuyện này ngày nào cũng xảy ra, căn bản không cách nào cấm chỉ được.

Vì bộ lạc Chúc Dung nằm ngay ngoài núi Côn Luân nên Chúc Dung hằng ngày bị những chuyện rắc rối này làm phiền tới phát điên.

Dù sao cũng chẳng có việc gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia thì cứ như rùa rụt cổ trốn trong núi không thèm để ý tới bản Tổ Vu, vậy thì tại sao bản Tổ Vu không tới Bàn Cổ Thần Điện mà tu hành?

Thực sự phiền thấu rồi, Chúc Dung nảy ra ý định quay về Bàn Cổ Thần Điện tu luyện, lập tức gọi mấy vị Đại Vu tới dặn dò, không cần

xung đột với đám người kia, chỉ cần họ không mạo phạm tới người Vu tộc là được, còn lại mặc kệ đi, phiền chết đi được.

Dặn dò Đại Vu xong Chúc Dung mới yên tâm rời khỏi bộ lạc, đi tới Bất Chu Sơn chuẩn bị vào Bàn Cổ Thần Điện tu luyện.

Có lời dặn của Chúc Dung, người của Vu tộc cũng đã kiềm chế nhiều, số lần xảy ra xung đột giảm hẳn.

Vô số người thuận lợi tiến vào đại trận ngoài núi, chỉ tiếc có không ít người trực tiếp bỏ mạng trong đó, đặc biệt là những kẻ Yêu tộc khát máu thích nuốt yêu đan đồng tộc, bản thân cảm xúc tiêu cực đã nặng, chỉ cần bị dẫn dắt một chút là sẽ triệt để bùng nổ.

"Kiến Tổ Vu." "Ừ." Bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện, Đại Vu canh gác hướng Chúc Dung hành lễ.

Chúc Dung gật đầu bước vào trong, đóng cửa lại định tới vị trí của mình tu luyện.

Thế nhưng khi bước vào đại điện lão mới phát hiện bên trong đã có người, không chỉ một hai người đâu.

"..." Thật gian trá.

Thập Nhị Tổ Vu trừ Chúc Dung và Cộng Công ra, những người khác đều đã ở đây.

Nhìn qua thấy ai nấy khí tức đều cường đại, rõ ràng thời gian qua họ luôn ở trong Bàn Cổ Thần Điện tu hành, thực lực thăng tiến không ít.

Khốn khiếp, ta bị hố nặng rồi!!

"Nhìn gì chứ?

Chẳng lẽ không cho lão nương tu hành ở đây sao?" Huyền Minh lườm Chúc Dung một cái khiến lão cứng họng không nói được gì.

Lão định phát hỏa nhưng thấy cả đám Tổ Vu đều đang nhìn chằm chằm như thể chỉ cần lão nói một câu không khách khí hay đánh nhau với Huyền Minh là sẽ bị ăn đòn ngay lập tức.

Thôi bỏ đi, bản Tổ Vu lười chấp nhất, dù sao thì tên đần Cộng Công kia cũng chưa tới đây, ha ha ha, không biết sau khi biết chuyện hắn có tức chết không?

Có người thảm hơn mình khiến tâm lý Chúc Dung cân bằng trở lại, lão liền ngồi xuống bắt đầu hấp thu sát khí.

Đế Giang bực mình hỏi: "Sao thế, cuối cùng cũng nỡ bỏ cái bộ lạc kia để về đây rồi à?" "Không về thì làm sao được?

Chương 75

Phiền sắp chết rồi.

Hiện tại trong Hồng Hoang, Yêu Hoàng Tiêu Vân muốn rước Nữ Oa làm Yêu Hậu, Tam Thanh thì phân gia, Nguyên Thủy Thiên Tôn trốn tiệt trong núi thu đệ tử.

Vô số người chạy tới ngoài núi Côn Luân, suốt ngày xảy ra mâu thuẫn với đám thỏ đế kia, phiền chết đi được, nên ta dứt khoát về Bàn Cổ Thần Điện luôn." "Yêu Hậu?!" Đây quả là tin tức chấn động.

Các Tổ Vu khác về sớm nên không ai đặc biệt nói chuyện này, vì thế chẳng ai biết gì cả.

Không ngờ Yêu tộc lại sắp có thêm một vị Yêu Hậu, lại còn là một vị Thánh nhân, Tiêu Vân quả là lợi hại nha.

"Hắc hắc, Nữ Oa kia quả thực là tuyệt sắc, lại là một vị Thánh nhân, Tiêu Vân đúng là có phúc khí.

Nữ Oa so với hai muội muội Tổ Vu chúng ta cũng chẳng kém cạnh gì đâu." "Hừ." Hậu Thổ và Huyền Minh nghe xong liền hừ lạnh.

Nữ Oa thì đã sao, so về nhan sắc, tỷ muội ta có kém ai không?

Chắc chắn là không rồi, mỗi người mỗi vẻ mà thôi.

"Chỉ là Nữ Oa đều đã thành Yêu Hậu, hai muội muội không động lòng sao?" "Chúc Dung!!!" Nụ cười trên mặt Hậu Thổ cứng đờ, Huyền Minh thì sững lại một chút rồi nổi giận đùng đùng, giáng một bạt tai vào sau gáy Chúc Dung.

Chúc Dung vẫn đang cười hì hì không dứt, căn bản không chú ý tới việc Huyền Minh nổi đóa nên lập tức bị đánh bay ra ngoài, đập sầm vào tường, mãi sau mới rơi xuống.

Không có việc gì sao lại đi trêu chọc bọn họ chứ?

Đế Giang bất lực đưa tay ôm mặt, đau đầu quá.

Hai vị tiểu muội này liệu có thể gả đi được không?

Gả cho ai mới được?

Không phải đang đùa chứ.

Với tính cách của Vu tộc, nếu Hậu Thổ và Huyền Minh tìm đạo lữ thì chắc chắn người đó phải cực kỳ mạnh mẽ mới chịu đựng được, mà cũng không thể tìm người trong tộc vì như vậy huyết thống sẽ bị loạn, chuyện này không thể xảy ra.

Vậy thì tìm ai được?

Hơn nữa nếu gả đi rồi thì biết làm sao?

Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận sẽ có khiếm khuyết, thiếu một người thì có thể dùng một Đại Vu thay thế, chứ thiếu hai người thì chơi bời gì nữa!!

Thôi thì cứ ngoan ngoãn làm người đi.

Chúc Dung đúng là loại người không đánh không chừa, điển hình của kẻ thích ăn đòn.

"Huyền Minh!!!

Lão tử liều với ngươi!!!" Chúc Dung bị đánh, hỏa khí bùng nổ, hét lớn xông lên.

Huyền Minh cũng chẳng phải hạng vừa, ai mà chẳng có tính nóng như lửa chứ?

"Lão nương đánh chết ngươi!!!" Chỉ trong chớp mắt, đang nói chuyện bình thường thì bọn họ đã lao vào đánh nhau không dứt.

Đánh một hồi thì độn vào trong hư không, không dám làm loạn quá

mức trong Bàn Cổ Thần Điện, cũng không dám đánh nhau trên núi Bất Chu, chỉ có thể vào trong hư không mà tùy tiện đánh.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt đi theo xem kịch hay, Hậu Thổ cũng tham chiến vì Chúc Dung dám trêu chọc nàng.

Hậu Thổ tham chiến khiến các Tổ Vu khác không ngồi yên được, liền xông vào giúp Chúc Dung, thế là tất cả đều tham gia.

Một trận hỗn chiến của mười vị Tổ Vu.

Đế Giang chẳng cần đoán cũng biết diễn biến tiếp theo.

Từ khi Thập Nhị Tổ Vu ra đời tới nay, có lúc nào là không đánh nhau đâu?

Miễn dịch với chuyện này luôn rồi.

Cứ để họ đánh cho sướng tay đi, hết giận rồi sẽ tự khắc quay về.

Đế Giang chẳng chút lo lắng việc mười vị Tổ Vu sẽ đánh tới mức bốc hỏa thật sự.

Điều lão quan tâm lúc này là đại hôn của Tiêu Vân, nên tặng lễ vật gì đây.

Lần trước đã tặng một kiện linh bảo rồi, lần này thật khó nghĩ, hay là coi như không biết?

Thôi bỏ đi, cứ coi như không biết vậy.

Vu tộc chúng ta không tranh pháp bảo, cũng không biết luyện chế pháp bảo, đào đâu ra nhiều pháp bảo làm lễ vật thế này?

Không đi, không đi đâu hết.

Sau một hồi đắn đo, Đế Giang cuối cùng quyết định không đi, coi như không biết chuyện này để khỏi phải nhìn cái bản mặt đáng ghét kia, thêm bực mình.

“Các ngươi đúng là vô sỉ, cứ đợi đấy cho bản Tổ Vu!!!” Cả đám Tổ Vu chạy vào hư không đánh nhau, trong đó thậm chí còn có cả Chúc Dung.

Cộng Công nhận được thông báo của thuộc hạ liền bùng nổ ngay tại chỗ, bất chấp tất cả xông ra khỏi bộ lạc, bay vào hư không định tìm đám Tổ Vu kia gây phiền phức.

Hóa ra là chia nhau ra hành động, rồi bí mật quay về Bàn Cổ Thần Điện để mặc Cộng Công ta ở lại bộ lạc sao?

Đúng là không phải người mà!!

Hơn nữa còn lừa ta, lén lút vào hư không đánh nhau, có chuyện tốt thế mà không gọi Cộng Công ta, thật quá đáng.

Cứ đợi đấy, bản Tổ Vu tới đây.

Trong hư không, trận hỗn chiến của các Tổ Vu lại có thêm một người tham gia.

Thập Nhị Tổ Vu, mười hai bộ lạc, trừ bộ lạc của Đế Giang ra, những nơi khác lại một lần nữa rơi vào tình trạng không có Tổ Vu ngồi trấn giữ.

Bộ lạc Đế Giang vốn ở dưới núi Bất Chu, gần Bàn Cổ Thần Điện nên có việc gì chỉ cần báo một tiếng là lão có thể về ngay, có ở lại bộ lạc hay không không quan trọng lắm.

Vô số người kéo đến Côn Luân sơn, tiến nhập vào đại trận do Nguyên Thủy Thiên Tôn bày ra.

Trong số đó, tuyệt đại bộ phận đều bị đào thải, kẻ thảm chết trong trận cũng không ít, đặc biệt là người Yêu tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không thích Yêu tộc, sau khi liên tục xảy ra mâu thuẫn với Tiêu Vân lại càng thêm thống hận bọn họ.

Hầu như tất cả người Yêu tộc đều bị chặn ở bên ngoài.

Trải qua nhiều năm sàng lọc, trong số hàng triệu người chỉ có mười ba người thông qua đại trận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiến vào Côn Luân sơn.

Mười hai Kim Tiên nổi danh của Xiển Giáo ngày sau đều nằm trong số đó, cùng với Nhiên Đăng đạo nhân.

Thu được đệ tử tâm nghi, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang cao hứng, nhưng khi nhìn thấy Nhiên Đăng đạo nhân thì sắc mặt liền sầm xuống.

Tích nhật, Nhiên Đăng đạo nhân còn ở tại Tử Tiêu Cung cùng hắn xưng hô đạo hữu, cao giọng gọi Đạo Tổ Hồng Quân là lão sư, hiện tại lại chạy đến Côn Luân sơn bái hắn làm thầy là có ý gì?

Theo bản năng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích Nhiên Đăng đạo nhân, nhưng Nhiên Đăng lại vượt qua đại trận, thông qua khảo nghiệm, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không bới ra được tật xấu nào.

Vì thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn đành phải làm khó dễ Nhiên Đăng một chút, hy vọng hắn biết khó mà lui.

Chỉ là hắn đã đánh giá thấp độ dày da mặt của Nhiên Đăng đạo nhân, cho dù không được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử thân truyền, Nhiên Đăng cũng nguyện ý ở lại.

Tất cả đều lọt vào mắt Mười hai Kim Tiên, khiến bọn họ ý thức được lão sư không thích Nhiên Đăng, thái độ đối với Nhiên Đăng cũng dần dần trở nên ác liệt.

Bọn họ căn bản không coi Nhiên Đăng ra gì, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có sắc phong Nhiên Đăng làm Xiển Giáo Phó giáo chủ cũng vậy. "Không biết tự lượng sức mình!!" Bên trong Bích Du Cung,

Thông Thiên cười nhạo một tiếng, từ trên vân sàng ngồi dậy, cao giọng nói: "Ngô nãi Thông Thiên Giáo Chủ, do Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, thân truyền đệ tử của Đạo Tổ.

Hôm nay tại Bồng Lai đảo trên Đông Hải khai đảo thu đồ đệ.

Giáo nghĩa Tiệt Giáo, hữu giáo vô loại, người có duyên trong Hồng Hoang đều có thể đến bái sư, nhập môn hạ Tiệt Giáo ta." Thanh âm của Thông Thiên từ Bồng Lai đảo truyền ra, lại vang lên ngay sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thu xong đệ tử, rõ ràng là muốn làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng không thoải mái.

Chỉ có ngươi biết thu đệ tử sao?

Ta Thông Thiên cũng biết!! "Hừ!!!" Chú ý tới cử động của Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, không đưa ra bình luận, sau khi thu đệ tử liền quy quy củ củ giảng đạo cho bọn họ.

Đồng thời hắn cũng đang đau đầu không biết nên giải quyết chuyện Vu tộc như thế nào, Chúc Dung bộ lạc cứ bày ngay trước cửa nhà chung quy không phải là biện pháp.

Trước kia còn đỡ một chút, hắn là Thánh nhân, phòng thủ kín kẽ, người Vu tộc căn bản không phát giác được.

Nhưng hiện tại đã có đệ tử, một khi đệ tử xuống núi sẽ rất dễ đụng độ với người của Chúc Dung bộ lạc, đến lúc đó không khéo sẽ gây ra đại phiền toái.

Đau đầu, nhưng vẫn phải giải quyết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết đã mắng thầm Chúc Dung bao nhiêu lần trong lòng.

Đang yên đang lành đem bộ lạc dời đi ngàn dặm làm cái gì?

Quả thực là ăn no rỗi việc.

Sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong Hồng Hoang lại có Thánh nhân muốn thu đồ đệ.

Vừa mới bình tức, Hồng Hoang lại lần nữa náo nhiệt.

Côn Luân sơn cự ly khá xa, Bồng Lai đảo lại dễ tìm hơn, trực tiếp dẫn đến việc người tới Bồng Lai đảo bái sư càng nhiều.

Cũng giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên bố trí một cái trận pháp bên ngoài đạo tràng, chỉ cần người có thể xuyên qua trận pháp liền có thể tiến vào Bồng Lai đảo, trở thành Tiệt Giáo đệ tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích người Yêu tộc, Thông Thiên lại không có kiêng kị gì, chỉ cần có thể tiến vào, cho dù là người Vu tộc hắn cũng thu.

Cộng thêm việc Thông Thiên không cố ý nhắm vào ai, dẫn đến đệ tử Tiệt Giáo túc túc lên đến hàng chục triệu, số lượng nhiều đến đáng sợ.

Cũng may Thông Thiên ở trên Phân Bảo Nham cướp được không ít pháp bảo, những năm này cũng luyện chế được một ít, nếu không nhiều đệ tử như vậy chỉ riêng việc chia đồ cũng đủ để hắn sạt nghiệp.

Thêm vào đó, pháp bảo phân ra chủ yếu tập trung vào thân truyền đệ tử, ký danh đệ tử có thể được chia đồ rất ít, dù vậy cũng đủ cho Thông Thiên uống một bầu.

Đây cũng là nguyên do Tiêu Vân không chia đồ cho người Yêu tộc, quá nhiều rồi, căn bản chia không xuể.

Giúp đỡ luyện chế bản mệnh pháp bảo thì cần phải lập được đại công mới được, bằng không thì miễn bàn.

Giảng đạo thì dễ, trực tiếp bao trùm cả Thiên Đình, nhưng một lần luyện chế vô số pháp bảo ư?

Ai làm được?

Lại lấy đâu ra nhiều dược liệu như vậy?

Cái gì quá dễ dàng đạt được thì ai sẽ trân trọng?

Đến lúc đó mỗi người đều cảm thấy việc Yêu Hoàng phát pháp bảo là điều đương nhiên, thì Thiên Đình Yêu tộc không loạn mới là lạ.

Có một số việc làm không tốt thì không thể mở đầu.

Bên trong Càn Khôn Đỉnh, Thí Thần Thương đang phiêu phù, dược liệu được luyện hóa không ngừng dung nhập vào thân thương.

Muốn tu phục Thí Thần Thương không dễ dàng, cần lượng lớn công đức và dược liệu.

May mắn là tài liệu chính dùng Thất Thải Hồ Lô là đủ rồi, không cần Tiêu Vân thật sự đem Liên Đài ném vào luyện chế.

Dược liệu từng chút một dung nhập vào, trong thời gian ngắn đừng mong tu phục thành công, cũng may Tiêu Vân không sợ phiền toái, hắn có rất nhiều thời gian.

Chương 76

"Yêu tộc nghiệp lực gia tăng rồi." Thân ảnh Nữ Oa xuất hiện, nàng đang luyện hóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Hiện tại Nữ Oa cũng có thể quang minh chính đại tiến vào Thiên Đình, không sợ người khác đàm tiếu. "Kiếp nạn của Nhân tộc cũng đang tới gần." Thấy Tiêu Vân không lên tiếng, Nữ Oa khẽ nhíu mày: "Chàng là Yêu Hoàng, khí vận Yêu tộc ở trên thân chàng, thậm chí khí vận Nhân tộc cũng sẽ chuyển giá lên người chàng, chàng không sốt ruột sao?

Thiên địa khí vận chẳng lẽ không quan trọng bằng chí bảo?" "Bình thường thôi." Tiêu Vân ngẩng đầu, cười nói: "Nhân tộc tuy rằng phát triển nhanh, nhưng vẫn còn ở trạng thái chưa phân luân lý, huyết thân kết hợp làm tổn thương thiên hòa.

Đáng tiếc ý thức Nhân tộc không mạnh, người Yêu tộc phát hiện thôn phệ Nhân tộc có thể gia tốc tu luyện, Nhân tộc cũng phát hiện đánh giết người Yêu tộc sử dụng đối với tu luyện có hiệu quả.

Trên người Yêu tộc đều là bảo bối, cứ thế mãi, tất định sẽ có ảnh hưởng." Người Yêu tộc không được phép thôn phệ yêu đan của tộc nhân để tu hành, đây là thiên quy do Tiêu Vân ban bố, nhưng hạn chế này chỉ nhắm vào Thiên Đình Yêu tộc.

Những Yêu tộc tản mát trong Hồng Hoang không nằm trong số đó, và bọn họ cũng không có cơ hội hay khả năng tiến vào Thiên Đình.

Tư sát vẫn luôn tồn tại, chưa bao giờ đình chỉ, dù sao Yêu tộc cũng quá khổng lồ, Tiêu Vân cũng lười để ý.

Nếu không tiêu hao bớt, nhân khẩu Hồng Hoang sẽ bùng nổ.

Cho dù Hồng Hoang có rộng lớn đến đâu, tàn khốc đến đâu, nhưng quy luật luân hồi của Thiên Đạo thì sinh linh nào cũng không chạy thoát.

Dần dần, theo đà nhân khẩu Nhân tộc bắt đầu tăng trưởng bùng nổ, khó tránh khỏi sẽ có tranh đấu với Yêu tộc.

Người Yêu tộc từ từ phát hiện thôn phệ Nhân tộc thì tốc độ tu hành biến nhanh hơn, hiệu quả hơn so với thôn phệ nội đan đồng tộc.

Tương tự, Nhân tộc cũng phát hiện ăn thịt người Yêu tộc hiệu quả hơn ăn dã thú, không chỉ cường thân kiện thể mà còn gia tốc tu hành.

Hơn nữa Yêu tộc toàn thân đều là bảo bối, yêu đan, da lông, lân giáp đều là nguyên liệu tốt để luyện khí, luyện đan.

Cứ như vậy, những kẻ tu luyện đắc đạo của Nhân tộc tự nhiên nguyện ý liệp sát Yêu tộc, không chỉ đơn thuần thỏa mãn cái bụng như đi săn thú hoang.

Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa trong tương lai, Yêu tộc ăn Nhân tộc sẽ dính nhân quả nghiệp lực không nhỏ, nhưng Nhân tộc đánh giết Yêu tộc cũng đồng dạng sẽ dính nhân quả và nghiệp lực. "Nhưng như hôm nay số lượng Nhân tộc trong Hồng Hoang càng ngày càng nhiều, tranh đấu với Yêu tộc cũng đang biến nhiều, nếu cứ phóng mặc kệ sẽ xảy ra đại sự." Nữ Oa đau đầu, để tâm một chút được không? "Còn nữa, Yêu tộc cùng Vu tộc kết hạ nhân quả còn chưa trảm đoạn, chàng định phóng mặc kệ sao?" "Đương nhiên không." Tiêu Vân mỉm cười, hắn biết Nữ Oa đang lo lắng, đơn giản là lo lắng nhân quả nghiệp lực ảnh hưởng đến Thiên Đình Yêu tộc, thuận đới ảnh hưởng đến Tiêu Vân - người chịu vạ lây lớn nhất vì là Yêu Hoàng. "Nhân quả tất sẽ trảm đoạn, chỉ là không nên do Bản hoàng xuất đầu.

Còn về Nhân tộc, nhân khẩu tuy rằng càng ngày càng nhiều, nhưng

sắp đến thời kỳ bình cảnh, sẽ không tăng thêm nữa đâu, ít nhất là trước mắt." Số lượng Nhân tộc nhiều nhất là vào thời kỳ nào?

Có người có thể nói là thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, vì bị Yêu tộc giết vô số để luyện Đồ Vu Kiếm.

Kỳ thực không phải, là sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế, thời kỳ Phong Thần, lúc đó nhân khẩu Nhân tộc mới là nhiều nhất, đương nhiên chỉ giới hạn trong Hồng Hoang, không bao gồm chư thiên vạn giới.

Sau Tây Du, các Thánh nhân vì khí vận đã khai tịch vô số giới diện, Nhân tộc phong ủng tiến vào các thế giới đó, khi ấy nhân khẩu mới quả thực không thể dùng từ bùng nổ để hình dung.

Trước mắt Nhân tộc ở Hồng Hoang nhìn thì nhiều, chỉ đứng sau hai tộc Vu Yêu, nhưng thực tế sắp tới bình cảnh.

Hạn chế tất cả chính là số lượng thức ăn, chỉ dựa vào hái lượm trái cây và săn bắn thì không thể cung ứng đủ cho tiêu hao của nhiều người như vậy.

Chưa thấy Vu tộc cũng đã lâm vào bình cảnh sao?

Nhân khẩu trì trệ không tăng thêm, cũng chỉ có Yêu tộc là đang gia tăng theo hình thức không nói lý lẽ.

Dù sao phạm vi thống kê của Yêu tộc quá lớn, không phải Nhân tộc và Vu tộc có thể so sánh. "Lão Tử lập ra Nhân Giáo chứng đạo, truyền xuống Kim Đan đại đạo, người tu hành của Nhân tộc tăng lên, giảm thiểu nguy cơ, việc kiếm thức ăn trở nên dễ dàng nên nhân khẩu mới hốt nhiên tăng mạnh.

Nhưng cũng có hạn độ, Vu tộc là minh chứng tốt nhất.

Cường như Vu tộc mà nhân khẩu vẫn duy trì ổn định, không có cách nào tăng trưởng, nếu không Hồng Hoang lấy đâu ra nhiều đồ ăn để cung cấp?" "Cho nên thu hồi sự lo lắng của nàng đi, sẽ nhanh

chóng có người nhịn không được trước chúng ta thôi, Yêu Hậu của ta." Bốn chữ cuối cùng, Tiêu Vân nhấn mạnh thanh âm: "Chuyện của Yêu tộc Bản hoàng tự sẽ xử lý, đây là chức vụ của Bản hoàng." Không nên quản thì đừng quản, làm tốt vai trò Yêu Hậu, nên tu luyện thì tu luyện, nên du ngoạn thì du ngoạn.

Người đàn ông bá đạo!!!

Nữ Oa khóe miệng giật một cái, bị nghẹn đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Đại điện lâm vào yên tĩnh, chỉ có Thái Dương Chân Hỏa trong Càn Khôn Đỉnh phát ra tiếng thiêu đốt.

Nữ Oa nói đúng, nhân quả giữa Yêu tộc và Vu tộc cần một cái kết mới được.

Tiêu Vân tự nhiên có cách giải quyết vấn đề này, nhưng không thể xuất đầu, nếu không sẽ càng thêm phiền toái.

Có một số việc không thể gấp, sẽ có người gấp hơn hắn, ít nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh sẽ gấp.

Chỉ cần có người sốt ruột là đủ rồi. ... "Sư đệ, đã khá hơn chút nào chưa?" "Khôi phục được rất nhiều, để sư huynh lo lắng rồi." Chuẩn Đề sắc mặt tái nhợt, trạng thái cả người nhìn qua không tốt lắm, nguyên thần bị tổn thương khiến tu vi của hắn trực tiếp thụt lùi hàng vạn năm.

Đây không phải chuyện đùa, Thánh nhân tu hành vốn không dễ, bị Thí Thần Thương chọc cho một cái dẫn đến tu vi thụt lùi vạn năm.

Chuẩn Đề không hiểu tại sao mình lại đen đủi như vậy, cũng không hiểu tại sao Đạo Tổ lại ban món pháp bảo đáng sợ đó cho Tiêu Vân.

Thứ đồ chơi này quả thực giống như sinh ra để khắc chế Thánh

nhân.

Thánh nhân vạn năm tu vi, nhìn qua thì không có gì to tát, nhưng vạn năm tu vi đó cần rất nhiều năm tháng mới có thể khôi phục, không phải cứ tu hành một vạn năm là bù đắp lại được.

Tu vi thụt lùi vạn năm thì cũng thôi, ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ cũng nhân cơ hội bị Tiêu Vân đoạt đi, đối với Chuẩn Đề đây quả thực là kỳ sỉ đại nhục. "Haizzz..." Tiếp Dẫn vẻ mặt khổ sở: "Sư đệ, ngày đó Tiêu Vân động tác quá nhanh, vi huynh lo lắng tình huống của đệ, dẫn đến Thất Bảo Diệu Thụ của sư đệ bị Tiêu Vân đoạt đi.

Hiện giờ muốn thảo hồi pháp bảo, thật sự không dễ." "Không trách sư huynh." Chuẩn Đề nội tâm ấm áp.

Pháp bảo quan trọng, người càng quan trọng hơn, Tiếp Dẫn có thể trước tiên bảo hộ hắn là chuyện cảm động nhất.

Về phần pháp bảo, tìm cách đòi lại là được, Thất Bảo Diệu Thụ đối với Chuẩn Đề mà nói quan trọng không kém gì bản mệnh pháp bảo của Yêu tộc, nhất định phải lấy về mới được.

Chỉ là vì thế mà phải trả cái giá lớn bao nhiêu, Chuẩn Đề cũng không rõ ràng, chỉ có gặp Tiêu Vân rồi mới biết được.

Hy vọng Tiêu Vân sẽ không quá phận, nhưng có khả năng sao?

Tuyệt đối sẽ phải thoát một tầng da, hoặc bị cắt đi một miếng thịt. "Sư huynh, sư đệ ta ngày khác sẽ tới Thiên Đình, cùng Yêu Hoàng thương đàm làm sao đem Thất Bảo Diệu Thụ lấy về, sư huynh chớ nên lo lắng." "Haizz...

Nếu có thể, tận khả năng đừng cùng Tiêu Vân xung đột.

Thà rằng trả một chút cái giá lớn, trước tiên đem đồ vật lấy về mới là quan trọng nhất." "Sư đệ đã hiểu." Chuẩn Đề nhắm mắt lại tiếp tục tu hành.

Mãi đến nhiều năm sau, thương thế khôi phục được kha khá, hắn mới rời khỏi Tây Phương Linh Sơn, đến Thiên Đình, khách khách khí khí chính thức bái phỏng một lần. "Đã đến rồi thì trực tiếp vào đi." Ngồi tại trong lương đình, Tiêu Vân đã chuẩn bị cho Chuẩn Đề một ít đồ vật.

Thoại âm vừa dứt, Chuẩn Đề sắc mặt tái nhợt liền xuất hiện, ngồi xuống ghế.

Chỉ là Chuẩn Đề vừa ngồi xuống, biểu tình trên mặt liền biến đổi, quay đầu nhìn về phía Tịnh Thế Thanh Liên, còn con Ngũ Trảo Kim Long trong đầm nước thì bị hắn trực tiếp coi nhẹ.

Tịnh Thế Thanh Liên có công hiệu tu phục nguyên thần!!!

Phát hiện điểm này, tim Chuẩn Đề đập nhanh như sắp nổ tung.

Cảm giác như vô tình bỏ lỡ cả một gia tài!

Nếu có đẳng cấp bảo bối này trong tay, hắn còn cần sợ nguyên thần bị thương sao?

Nếu có Tịnh Thế Thanh Liên, Chuẩn Đề đỉnh đa chỉ vài vạn năm là có thể khôi phục, đâu giống như hiện tại, mấy vạn năm trôi qua cũng chỉ ổn định thương thế mà thôi.

Muốn tu phục nguyên thần, không biết còn phải mất bao nhiêu thời gian, càng đừng nói đến tu vi bị thụt lùi.

Công hiệu này của Tịnh Thế Thanh Liên phải là người có nguyên thần bị thương mới có thể chú ý tới, vì vậy Chuẩn Đề vừa vào đình liền phát hiện ra ngay.

Chú ý tới rồi sao?

Tiêu Vân đạm đạm cười, cũng không quấy rầy Chuẩn Đề đang ngây người nhìn ngắm.

Chuẩn Đề nhắm mắt lại, cảm thụ một trận, chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt tràn đầy vẻ tham lam, hận không thể đem Tịnh Thế Thanh Liên cướp về Tây Phương Linh Sơn.

Đáng tiếc ý tưởng này là vọng tưởng, thôi đi, thật dám làm như thế, Tiêu Vân sẽ lột da hắn.

Hiện tại Tịnh Thế Thanh Liên đang thanh tẩy nội tâm người Yêu tộc, nếu hắn đem đồ vật lấy đi, Yêu tộc làm sao bây giờ?

Tiêu Vân cũng không hy vọng thuộc hạ của mình đều là một đám ngu xuẩn đầy đầu chỉ biết giết chóc. "Yêu Hoàng, không biết bần đạo có thể hay không mặt dày tại Thiên Đình tu hành một trận?" Khó mà mở miệng, nhưng Chuẩn Đề hiểu được, không dùng bất cứ bảo vật nào có thể nhanh chóng tu phục nguyên thần bằng thứ này.

Chuyện tốt bực này đi đâu tìm?

Đáng tiếc Tịnh Thế Thanh Liên thuộc về Tiêu Vân.

Chuẩn Đề chỉ có thể áp chế sự xao động trong nội tâm, đề xuất xin ở lại Thiên Đình tu hành. "Có thể." Chuẩn Đề kinh ngạc chính là, Tiêu Vân một lời đáp ứng ngay, một điểm chần chờ cũng không có, khiến một trái tim Chuẩn Đề bắt đầu đánh trống.

Phải biết rằng trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí, nếu Tiêu Vân đề xuất các loại yêu cầu, Chuẩn Đề còn có thể tâm an lý đắc mà mặc cả.

Nhưng Tiêu Vân sảng khoái như vậy, lại làm cho Chuẩn Đề cho rằng Tiêu Vân đang có âm mưu, ngược lại trở nên bất an.

Tiêu Vân sẽ hào phóng như vậy sao?

Khẳng định sẽ không.

Muốn chỗ tốt, vậy thì phải trả giá đắt mới được, bao gồm cả việc

Chuẩn Đề muốn lấy lại pháp bảo Thất Bảo Diệu Thụ cũng được, nhưng cái giá không thể thiếu, bạch tặng là không được, cửa cũng không có. "Bao gồm cả Thất Bảo Diệu Thụ cũng có thể trả lại cho ngươi." Tiêu Vân tiếp tục tung ra chỗ tốt, khiến trái tim Chuẩn Đề loạn nhịp không thôi, ánh mắt tràn đầy vẻ giãy dụa.

Hắn hít sâu một hơi, bình phục tâm tình phiền táo, thanh âm khàn khàn hỏi: "Yêu Hoàng có mục đích gì?" Là một người sảng khoái, Tiêu Vân ta thích kiểu đàm thoại sảng khoái như vậy, không nữu nữu niết niết. "Đơn giản, Bản hoàng không chỉ cho phép Chuẩn Đề ngươi ở đây tu hành, khôi phục nguyên thần thương thương, thậm chí có thể trả lại Thất Bảo Diệu Thụ, nhưng Tây Phương Phật Giáo cần phải giúp Bản hoàng độ hóa một đám người mới được." "A?!" Chuẩn Đề suýt chút nữa tưởng mình nghe lầm, đơn giản như vậy?

Tiêu Vân xác định không phải cố ý tặng chỗ tốt cho Tây Phương ta đấy chứ?

Phải biết rằng Tây Phương vốn thiếu người, Chuẩn Đề mặt dày đi khắp nơi cướp người chẳng phải là vì để điền sung cho Tây Phương sao?

Hiện tại thì tốt rồi, Tiêu Vân muốn hắn đi độ hóa một đám người, lại còn cho thêm chỗ tốt, quả thực là vừa bồi thường vừa tặng người, đây là cái đạo lý gì?

Chuẩn Đề có chút mộng.

Tiêu Vân cười cười, tiếp tục nói: "Trong Yêu tộc ta, có không ít kẻ không chịu giáo hóa, không phục Thiên Đình quản giáo.

Bản hoàng cần Tây Phương Linh Sơn đem những kẻ này độ hóa, toàn bộ mang đi, ngươi có nguyện ý không?" Thật to một cái chỗ tốt!!

Thật to một cái nồi!!

Tiêu Vân quả nhiên có mục đích!!

Chuẩn Đề tim đập mạnh một cái, phản ứng lại rồi.

Những kẻ không chịu giáo hóa kia Tiêu Vân chướng mắt, nhưng bọn hắn vẫn là người Yêu tộc, dù không đánh cờ hiệu Thiên Đình làm việc thì vẫn thuộc về một phần tử Yêu tộc.

Cộng thêm nghiệp lực triền thân, dính dáng nhân quả không ít, là loại khó xử lý nhất.

Chương 77

Giống như một củ khoai lang nóng bỏng tay, hiện tại Tiêu Vân muốn Tây Phương tiếp nhận củ khoai lang nóng này.

Chuẩn Đề bắt buộc phải tiếp, nếu không thì cứ từ từ mà tu phục nguyên thần đi, Thất Bảo Diệu Thụ cũng đừng hòng lấy đi.

Tự mình xem xét mà làm, xem thử Phật Giáo có thể trấn được đám người này hay không, có thể nuốt trôi nhân quả và nghiệp lực này hay không.

Trận doanh có thể chuyển biến, nhưng nhân quả và nghiệp lực sẽ không vì chuyển biến trận doanh mà đứt đoạn.

Đơn giản mà nói, người Yêu tộc trên thân nghiệp lực nặng, dính dáng không ít nhân quả, khi trở thành đệ tử giáo phái khác thì sẽ không còn quan hệ với Yêu tộc nữa, nhưng nghiệp lực và nhân quả trên người sẽ không đứt, mà sẽ mang theo sang đó.

Nếu giáo phái nào thu nhận những người như vậy, số lượng nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến cả giáo phái, nếu khí vận giáo phái không áp chế được thì mọi người đều sẽ đen đủi.

Phật Giáo áp được không?

Là một dấu chấm hỏi, nhưng hành động này của Tiêu Vân và việc tặng người tặng chỗ tốt không có bất kỳ khác biệt gì.

Nhất thời Chuẩn Đề có chút miệng khô lưỡi đắng, trái tim đều đập thình thịch không tranh khí.

Không cần trả bất cứ cái giá lớn nào cũng có thể lấy lại Linh Bảo thuộc về mình, còn có thể ở bên cạnh Tịnh Thế Thanh Liên tu hành, nhanh chóng tu phục nguyên thần, lại cấp cho Tây Phương một nhóm

lớn nhân lực để điền sung.

Phiền toái duy nhất là những kẻ này trên thân dính dáng quá nhiều nhân quả và nghiệp lực.

Cần Phật Giáo khí vận đi trấn áp mới được.

Nếu khí vận áp không được thì phải liều mạng nghĩ biện pháp gia tăng khí vận, nhưng vấn đề là, khí vận của một giáo phái có dễ gia tăng như vậy sao?

Không thể cự tuyệt, cũng không hạ được quyết tâm cự tuyệt.

Biết rõ tiếp nhận những kẻ này là ôm một cục nợ lớn, nhưng Chuẩn Đề động tâm.

Một khuôn mặt biến ảo khôn lường, không ngừng thay đổi.

Cho dù biết là khoai lang nóng phỏng tay, phỏng miệng, Chuẩn Đề cũng muốn bưng lên hung hăng cắn mấy miếng. "Yêu Hoàng, việc này bần đạo một người không thể làm chủ, mong Yêu Hoàng chờ một chút, bần đạo về Linh Sơn cùng sư huynh thương lượng một phen được không?" Chuẩn Đề áp chế xúc động muốn đáp ứng, quyết định trước tiên trở về cùng Tiếp Dẫn thương lượng. "Có thể." Nhìn thần sắc điên cuồng dưới đáy mắt Chuẩn Đề, Tiêu Vân biết hắn sẽ không cự tuyệt.

Trở về cùng Tiếp Dẫn thương lượng, Chuẩn Đề cũng sẽ không cự tuyệt, hắn đã động tâm. "Cáo từ!!" Chuẩn Đề vội vã rời đi, biến mất tại Thiên Đình, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Linh Sơn. "Lượng kiếp chưa kết thúc, nhân quả nghiệp lực sẽ không rơi xuống.

Chuẩn Đề đang đùa với lửa, một cái không cẩn thận, cả Phật Giáo đều sẽ vì thế mà bị lửa thiêu." Nữ Oa xuất hiện bên cạnh Tiêu Vân, nhìn về phương Tây, có chút bội phục mưu kế của Tiêu Vân.

Hoàn toàn là dương mưu, giống hệt Hồng Quân: đồ tốt ta bày ngay

trước mắt ngươi, ngươi có muốn hay không?

Có thể cự tuyệt sao?

Không có cách nào cự tuyệt.

Tiêu Vân không thể cự tuyệt sự hấp dẫn của Thí Thần Thương, Hồng Mông Tử Khí, Càn Khôn Đỉnh, đổi lại là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không có cách nào cự tuyệt đồ vật hắn đưa ra.

Lòng người đều tham lam, đây là nhân tính, cho dù là Thánh nhân cũng không ngoại lệ, vừa khéo Thánh nhân mới là kẻ tham lam nhất.

Nếu không thì đã không có câu "Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu" (Trời đất không có lòng nhân, coi vạn vật như chó rơm).

Ý chỉ Thánh nhân vì tranh đoạt lợi ích, tranh đoạt khí vận mà không coi sinh linh ra gì.

Nếu bị trúng kế, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chỉ có thể oán hận Tiêu Vân, nhưng với loại dương mưu này, cho dù Phật Giáo có nổ tung, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không có cách nào trách lên đầu Tiêu Vân. "Hết cách rồi, ai bảo Bản hoàng là Yêu Hoàng chứ.

Vì tự thân khí vận, chỉ có thể cắn răng đem đám người này đóng gói nhét về phía Tây Phương thôi.

Vừa vặn Tây Phương nguyện ý ăn, ăn hết những nhân quả nghiệp lực này.

Thân là Yêu Hoàng ta dễ dàng lắm sao?" "Ha ha ha..." Nói xong, Tiêu Vân cũng nhịn không được bật cười.

Đóng gói đám người này tống đi, Yêu tộc không ít nhân quả nghiệp lực sẽ chuyển giá lên đầu Tây Phương Phật Giáo.

Tiếp đó là Vu tộc, đã chuẩn bị xong chưa?

Đế Giang, Bản hoàng thừa nặc sẽ không chủ động tuyên chiến với

Vu tộc, nhưng nếu Vu tộc chủ động thì không thể trách Bản hoàng tâm ngoan thủ lạt.

Vu Yêu đại chiến là chú định, cho dù Tiêu Vân trở thành Yêu Hoàng cũng không có cách nào chế chỉ.

Đi vòng tới vòng lui, nếu đã không thể tránh miễn, vậy thì đánh đi, dùng cái giá nhỏ nhất để đánh thắng Vu Yêu chi tranh, lược đoạt thiên địa khí vận, vừa vặn phù hợp trật tự phát triển của Thiên Đạo, không có nửa điểm tật xấu.

Mặc cho Vu tộc bất biến ứng vạn biến, bình chân như vại, mặc kệ bất cứ mưu kế nào của người khác Vu tộc đều hào vô sở tri, đây chính là đoản bản lớn nhất của Thập Nhị Tổ Vu.

Vu tộc trước mắt hầu như đã trở thành cái gai trong mắt mọi người, số người hy vọng nhổ bỏ cái đinh này nhiều không đếm xuể. ... "Sư đệ, cớ gì vội vàng như vậy?" Chuẩn Đề gấp gáp chạy về, bộ dáng sốt ruột kia làm Tiếp Dẫn giật mình, tưởng rằng đã xảy ra đại sự.

Không đàm phán được, Tiêu Vân giết tới rồi sao?

Tiếp Dẫn vội vàng bấm tay tính toán, không có a, một mảnh sóng yên biển lặng, không có bất kỳ vấn đề gì.

Vậy hắn chạy cái gì?

Chuẩn Đề chú ý tới mình thất lễ, xấu hổ cười, nói: "Sư huynh, sư đệ nóng vội quá.

Cũng chưa có đại sự gì phát sinh, chỉ là có một số việc sư đệ không làm chủ được nên muốn tìm sư huynh thương lượng mới có thể hạ quyết định, sư đệ chạy về cũng có chút quá mức vội vàng." Làm ta sợ hết hồn!!

Tiếp Dẫn thở phào một hơi, hỏi: "Chuyện gì khiến sư đệ hoảng

trương như vậy?

Chẳng lẽ Tiêu Vân không nguyện ý trả đồ cho sư đệ?" "Cũng không phải." Chuẩn Đề lắc đầu, thở dài: "Không gạt sư huynh, Tiêu Vân kia nguyện ý trả đồ cho sư đệ, còn nguyện ý để sư đệ ở lại Thiên Đình tu hành bên cạnh Tịnh Thế Thanh Liên.

Vạn lần không ngờ Tịnh Thế Thanh Liên lại có công hiệu khiến người ta tĩnh tâm và tu phục nguyên thần, đáng tiếc a, bảo bối bực này lại rơi vào tay Tiêu Vân." Nói xong, Chuẩn Đề đem chuyện thương đàm với Tiêu Vân toàn bộ kể ra.

Tiếp Dẫn nghe mà sửng sốt, trực tiếp trầm mặc.

Có thể tu hành bên cạnh Tịnh Thế Thanh Liên, nhanh chóng khôi phục nguyên thần không nghi ngờ gì là chuyện tốt, đại hảo sự.

Không những tiết kiệm thời gian, còn có thể giảm thiểu tiêu hao thiên địa bảo tài.

Tây Phương vốn nghèo, kinh không nổi lăn lộn.

Nguyện ý trả lại Thất Bảo Diệu Thụ càng tốt, lại còn nguyện ý tặng Tây Phương một đám người, chỉ cần đi độ hóa mang về.

Nhìn thế nào cũng giống như đầu Tiêu Vân có cục u nên mới vội vã tặng chỗ tốt như vậy!

Nhưng thực tế thì sao?

Có chỗ tốt không?

Có, nhưng chỗ tốt này không dễ cầm.

Tiêu Vân chỉ rõ những người kia không ít, bọn họ tiến nhập Tây Phương Phật Giáo có thể khiến Phật Giáo hưng thịnh, khí vận đại trướng, nhưng kèm theo đó Phật Giáo cũng phải tiếp thu nhân quả và nghiệp lực mà đám người đó mang lại.

Tiêu Vân rõ ràng là không muốn gánh những nhân quả nghiệp lực này nên mới ném cho Tây Phương, hứa hẹn không ít chỗ tốt, quang minh chính đại hòa đàm.

Làm cho ngươi động tâm, làm cho ngươi không có cách nào cự tuyệt, ngay cả âm mưu cũng không cần dùng.

Phi đản không thể nói Tiêu Vân hố người, ngược lại còn phải cảm ơn hắn.

Chuẩn Đề động tâm, Tiếp Dẫn nhìn ra được, chính hắn cũng động tâm.

Nhưng những người kia không dễ tiếp thu như vậy, nếu không Tiêu Vân đã chẳng phải dán thêm chỗ tốt để tống đi, càng đừng nói những kẻ đó còn phải dựa vào Tây Phương Phật Giáo đi độ hóa, chứ không phải trực tiếp đưa tới. "Sư đệ không dám tự ý làm quyết định, cho nên vội vàng trở về tìm sư huynh thương thảo.

Sư huynh nếu cảm thấy việc này không thể làm, trực tiếp nói rõ là được, sư đệ sẽ không để trong lòng, trực tiếp cự tuyệt Tiêu Vân là xong." Vi huynh có thể cự tuyệt sao?

Cự tuyệt ư?

Tiếp Dẫn ở trong lòng thở dài.

Cự tuyệt thì Chuẩn Đề sẽ không có oán ngôn, điểm này hắn tin tưởng, nhưng cái giá của việc cự tuyệt là gì?

Một cái Phật Giáo nghèo rớt mồng tơi có lấy ra nổi không?

Chuộc lại Thất Bảo Diệu Thụ, cộng thêm việc tu phục nguyên thần cho Chuẩn Đề, đều cần bảo vật mới được.

Tiêu Vân chưa chắc sẽ đáp ứng, các ngươi đều cự tuyệt ta, ta dựa vào cái gì phải trả lại pháp bảo cho các ngươi?

Không phục thì đi Tử Tiêu Cung cáo trạng ta đi, xem Đạo Tổ có một cước đá chết các ngươi hay không.

Mấy chuyện mất mặt này ai dám đi cáo trạng.

Nếu là Tam Thanh bị Tiêu Vân cướp mất Chí bảo, đi cáo trạng thì hoặc giả Hồng Quân sẽ xuất hiện tìm Tiêu Vân thương lượng lấy đồ về, nhưng nếu là Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đi, Hồng Quân căn bản sẽ không thèm để ý.

Không cần thử, Tiếp Dẫn cũng biết kết quả. "Haizz...

Sư đệ cứ đi Thiên Đình tu dưỡng, vi huynh ngày khác sẽ tới Đông Phương đem những người đó độ hóa mang về Phật Giáo ta, tráng đại Phật Giáo." Cự tuyệt không được, vậy chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng.

Tiếp Dẫn đáp ứng rồi, không thể không đáp ứng.

Chuẩn Đề lấy lại được Thất Bảo Diệu Thụ, cũng ở lại Thiên Đình tu hành.

Vì để phòng ngừa người Yêu tộc Thiên Đình không thoải mái, Chuẩn Đề chỉ có thể vừa dưỡng thương, vừa giảng đạo cho họ, coi như biến tướng trả một chút chỗ tốt.

Đối với việc này Tiêu Vân không có ý kiến.

Chuẩn Đề nguyện ý giảng thì cứ giảng, ta không có ý kiến, chỉ cần không giảng về cái đại đạo hạnh vô thượng thần thần thao thao của Phật Giáo là được.

Tây Phương Chuẩn Đề Thánh nhân tiến vào Thiên Đình giảng đạo, trong Thiên Đình, người Yêu tộc đều đầy đầu mờ mịt.

Bất quá có Thánh nhân nguyện ý giảng đạo cho mình, không nghe là kẻ ngốc!

Giống như Yêu Hoàng đã nói, có tiện nghi không chiếm là vương bát đản.

Chuẩn Đề nguyện ý giảng thì bọn họ cứ nghe, Yêu Hoàng còn không có ý kiến, bọn họ có thể có ý kiến gì?

Tin tức Chuẩn Đề ở lại Thiên Đình giảng đạo cho Yêu tộc truyền ra, khiến vô số người mắt tròn mắt dẹt, đây là đang chơi màn nào?

Đừng nói người ngoài, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bận rộn dạy dỗ đệ tử cũng đầy đầu mờ mịt, chỉ có Thông Thiên hiểu được một chút, nhưng cụ thể cũng không quá rõ ràng.

Họ cho rằng Chuẩn Đề vì muốn lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ, cái giá phải trả là lưu lại Thiên Đình giảng đạo cho Yêu tộc.

Nếu là như vậy thì thú vị rồi.

Chuẩn Đề khẳng định phải nghẹn khuất lắm mới đúng.

Chỉ là chậm rãi, Tam Thanh ý thức được không thích hợp.

Chương 78

Không biết từ lúc nào, trong Hồng Hoang có không ít người Yêu tộc bị Tiếp Dẫn độ hóa, cưỡng ép độ hóa, sau đó mang về Tây Phương.

Số lượng không ít, toàn bộ đều là một đám kiệt ngạo bất tuần, trên người dính đầy nhân quả và nghiệp lực, những kẻ này đều bị mang về Tây Phương.

Phật Giáo không sợ gây ra họa sự sao?

Muốn điền sung nhân khẩu đến điên rồi ư?

Muốn Phật Giáo đại hưng cũng không đến mức ăn tươi nuốt sống, mặn nhạt không kỵ như thế chứ, sẽ xảy ra chuyện đấy!

Tiên là Chuẩn Đề đi Thiên Đình giảng đạo cho Yêu tộc, sau đó Tiếp Dẫn bận rộn chạy khắp Hồng Hoang, đi khắp nơi độ hóa người Yêu tộc mang về Tây Phương, gia nhập Tây Phương Phật Giáo.

Thiên thiên trong Thiên Đình Tiêu Vân một điểm phản ứng cũng không có, một bộ tổ hợp quyền đánh xuống làm cho Tam Thanh đều mộng.

Trong đủ loại phân phân nhiễu nhiễu, mấy vạn năm thời gian trôi qua, thương thế của Chuẩn Đề cũng đã khôi phục.

Vác pháp bảo lên, Chuẩn Đề trước tiên rời khỏi Thiên Đình, sợ Tiêu Vân hốt nhiên ra tay cướp pháp bảo lại, lúc đó Chuẩn Đề sẽ khóc mất.

Không có Thất Bảo Diệu Thụ, thực lực Chuẩn Đề tuyệt đối giảm xuống một đoạn lớn, thậm chí bản thể đều sẽ chịu ảnh hưởng, dù sao Thất Bảo Diệu Thụ cũng là dùng một bộ phận bản thể của hắn luyện

chế.

Chuẩn Đề sở dĩ sốt ruột đòi đồ về là sợ Tiêu Vân động tay chân, đến lúc đó Chuẩn Đề sẽ đi theo ngã đại môi.

Cuối cùng, Phục Hy và Bạch Trạch đã xem được ngày tốt.

Tin tức Yêu Hoàng muốn đại hôn truyền khắp Hồng Hoang, từng người có máu mặt đều nhận được thiệp mời, mời đến Thiên Đình chứng kiến Yêu Hoàng đại hôn. "Khả ác!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thiệp mời trong tay Quảng Thành Tử, hận không thể đem nó xé thành mảnh nhỏ.

Đáng tiếc không thể làm như vậy, nếu không sẽ đắc tội Tiêu Vân, cũng sẽ khiến người ta cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn tiểu đỗ kê tràng.

Lão sư nhà mình và Yêu Hoàng Tiêu Vân có không ít hiềm khích, hai người quan hệ vẫn luôn không tốt, đệ tử Xiển Giáo đều rõ ràng, không tận mắt thấy thì ít nhất cũng đã nghe qua.

Trong đó rõ ràng nhất là Nhiên Đăng đạo nhân, dù sao hắn cũng từng tận mắt thấy Tiêu Vân đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, không chỉ một hai lần.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm tình bất định, Nhiên Đăng đạo nhân thức thời im lặng, ngắt đi mọi ý niệm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không thích hắn, nếu nói sai, bảo không chuẩn lại bị mắng xối xả một trận, đầu sỏ cứ để người khác làm đi.

Ví dụ như đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích nhất là Quảng Thành Tử tương đối thích hợp.

Tên này tính cách xung động! "Sư tôn, hay là chúng ta không đi?

Yêu Hoàng đại hôn kia thì có liên quan gì đến Xiển Giáo ta?" Quảng Thành Tử không làm Nhiên Đăng thất vọng, không cần suy nghĩ liền nói ra. "....." Trên vân sàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn khựng lại, sắc mặt âm tình bất định liền đen xuống, phất tay một cái làm Quảng Thành Tử bay ra ngoài, đập mạnh vào tường, ngã xuống đất ho không ngừng.

Tình huống gì đây?

Sư tôn vì chuyện này mà giáo huấn đại sư huynh được yêu thích nhất?!

Đám đệ tử mắt trợn tròn, từng người đều không dám lên tiếng, cúi đầu xuống, sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn không thuận mắt cũng cho bọn hắn một chưởng thì bi thảm.

Nho nhỏ giáo huấn Quảng Thành Tử xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh nói: "Hiểu chưa?

Vi sư tuy rằng cùng Tiêu Vân có xung đột, có mâu thuẫn, địch nhân cũng không quá, nhưng thân là Thánh nhân chẳng lẽ ngay cả một điểm khí độ cũng không có?

Nếu vi sư có việc, cần yến thỉnh khách khứa, Tiêu Vân kia cũng giống như vậy sẽ mang theo lễ vật đến chúc mừng!!!" "Đệ tử biết sai rồi." Quảng Thành Tử từ dưới đất bò dậy, vội vàng cáo tội. "Sai ở đâu?" "A?!" Quảng Thành Tử mộng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận thất vọng.

Cũng may hắn sủng ái Quảng Thành Tử, nếu đổi thành đệ tử khác, bảo không chuẩn lại muốn bị thu thập một trận. "Vi sư trừng phạt ngươi, tịnh không phải vì ngươi khuyên vi sư đừng đi Thiên Đình, mà là vì ngươi bất tôn Thánh nhân, giáo huấn ngươi hãy nhớ kỹ, Tiêu Vân kia là Thánh nhân.

Cho dù quan hệ với vi sư có không tốt đến đâu thì hắn cũng là Thánh nhân.

Thánh nhân không thể nghị luận, không thể bất kính, nếu không sẽ rước lấy tai họa!!" "Chỉ cần bước ra khỏi Ngọc Hư Cung, sau lưng nghị luận Thánh nhân, tất định sẽ bị Thánh nhân biết được.

Với tính cách của Tiêu Vân, các ngươi tất định sẽ bị hắn điếm ký, lúc đó phải làm sao?" Không thể không tôn trọng Thánh nhân.

Đây là giới hạn của tất cả Thánh nhân.

Tư hạ ở trong nhà có Chí bảo hộ thân thì không nói, ra ngoài tuyệt đối không thể như vậy, nếu không sẽ chết rất thảm, cho dù là đệ tử Thánh nhân cũng giống nhau, đây là đại kỵ. "Đệ tử biết sai rồi, sau này sẽ không dám bất kính với Thánh nhân nữa, mong sư tôn bớt giận." Quảng Thành Tử tuy rằng xung động, nhưng thành tâm thành ý xin lỗi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rất ăn bộ này, hài lòng gật đầu: "Như vậy rất tốt.

Thiên Đình lần này vi sư không những phải đi, mà còn phải quang minh chính đại đi.

Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng, các ngươi thu thập một phen, theo vi sư đi Thiên Đình xem Yêu Hoàng đại hôn!!" "Tuân mệnh!!" Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng đạo nhân đáp ứng rồi lui đi thu thập đồ vật.

Nhiên Đăng đạo nhân trong lòng cười thầm, may mà không lên tiếng, không xuất đầu, nếu không kẻ xui xẻo là mình rồi!

Nhìn bóng lưng Quảng Thành Tử, trong mắt Nhiên Đăng lóe lên một tia khinh thường.

Nếu không phải ỷ vào sư tôn yêu thích, Quảng Thành Tử cũng có thể trở thành Thập Nhị Kim Tiên đứng đầu sao?

Quả thực là trò cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo Nhiên Đăng đạo nhân và Quảng Thành Tử đại dao đại bãi đi Thiên Đình tham gia hôn lễ.

Chỉ là khi ra khỏi cửa, tâm tình Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm tệ hại.

Chỉ cần liếc nhìn Chúc Dung bộ lạc là hắn thấy không thoải mái.

Khắp nơi trong Hồng Hoang, đa phần người có máu mặt đều nhận được lời mời, trừ Minh Hà Lão Tổ ở Vô Tận Huyết Hải.

Những người nhận được thiệp mời sau đó đều rời khỏi đạo tràng, mang theo lễ vật tới Thiên Đình chúc mừng Yêu Hoàng đại hôn.

Cả Thiên Đình bận rộn một mảnh, thân là đương sự, Tiêu Vân và Nữ Oa ngược lại thanh nhàn.

Đặc biệt là Nữ Oa, cái gì cũng không cần làm, cần làm gì Tiêu Vân sẽ thông báo.

Tiêu Vân cũng không có việc gì làm, chỉ chờ khách nhân đến đông đủ là có thể bắt đầu chứng hôn.

Việc duy nhất cần làm là biến huyễn một bộ y phục tương đối khoa trương, ngoài ra còn phải nghênh tiếp vài vị Thánh nhân đến.

Những khách nhân khác Bạch Trạch và Phục Hy sẽ đi xử lý, nhưng Thánh nhân thì không giống, cần Tiêu Vân với tư cách chủ nhân xuất diện mới được. "Cung hỉ Yêu Hoàng đại hôn, chút hạ lễ này không thành kính ý." Trong lòng có không nguyện ý đến đâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có thể nặn ra nụ cười chúc mừng. "Bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Không cần Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắc nhở, Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng đạo nhân lập tức hướng Tiêu Vân hành lễ.

Tiêu Vân cười nói: "Đạo hữu khách khí rồi, mời vào trong." Tiêu Vân đích thân đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn đến vị trí dành cho Thánh nhân ngồi xuống, về phần đệ tử đi theo thì ngồi ở phía sau là được, không thất lễ.

Chỉ là Tiêu Vân từ đầu đến cuối không thèm nhìn thẳng Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng đạo nhân, làm cho hai người trong lòng không dễ chịu.

Đệ tử Thánh nhân thì thế nào, trong mắt Thánh nhân, cũng chẳng là cái gì.

Nhiên Đăng đạo nhân còn đỡ, bảo trì bình tĩnh, ngoan ngoãn ngồi sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quảng Thành Tử thì có chút hiếu kỳ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tới Thiên Đình, hắn hiếu kỳ quan sát khắp nơi.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình, trong lòng cũng nhiều thêm không ít nghi vấn.

Lão sư không phải nói người Yêu tộc không chịu giáo hóa sao?

Tại sao người Yêu tộc ở Thiên Đình thực lực đều mạnh như vậy?

Nhìn lướt qua, Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên nhiều không đếm xuể.

Yêu Hoàng đại hôn, những Yêu tướng và Đại yêu này đều đứng ra làm chân chạy việc, những tiểu yêu kỳ lạ khác không lên được mặt bàn nên mới không xuất hiện.

Cho nên mới có hình ảnh Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh bưng trà rót nước.

Điều này làm cho trái tim Quảng Thành Tử lâm vào chấn hám, những người này tùy tiện chọn một kẻ đi ra cũng sẽ không yếu hơn

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Lão sư nói bọn họ không chịu giáo hóa?

Chó má!!

Nhiên Đăng đạo nhân tắc có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nội bộ Thiên Đình Yêu tộc hiện tại lại có nhiều đại yêu như vậy, túc túc hơn ba mươi vị, hơn ba mươi cái Chuẩn Thánh, phóng ra ngoài có thể hù chết người. "Ha ha ha, Yêu Hoàng, bần đạo cũng đến rồi." Thông Thiên mang theo đệ tử và lễ vật tới.

Khác biệt là Thông Thiên mang theo hơi nhiều đệ tử: Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu vân vân, ngay cả Tam Tiêu cũng tới, thật náo nhiệt.

Nữ đệ tử, những nữ đệ tử có thiên phú cước căn không tệ, đến cả bầy. "Hừ!!!" Nhìn Thông Thiên thân nhiệt chào hỏi Tiêu Vân, nói chuyện phiếm, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi, cũng may hắn không phát tác.

Thêm vào đó sau khi Tam Thanh phân gia, Thông Thiên sẽ không thèm để ý đến hắn.

Cái thời điểm này mà phát tác, tuyệt đối sẽ bị đốp chát lại, mất mặt không đáng.

Đối với Thông Thiên và đệ tử của hắn, Tiêu Vân khách khí hơn rất nhiều.

Một câu nói, ngươi đối với ta tốt, ta đối với ngươi tốt.

Vị trí của Thông Thiên được an bài tại đối diện Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngồi cùng một chỗ.

Dù vậy, Thông Thiên và Nguyên Thủy vừa gặp mặt liền mắt lớn trừng mắt nhỏ, ngay cả môn hạ đệ tử cũng tương hỗ trừng qua trừng

lại, thật là náo nhiệt.

Ai cũng không ngờ Tam Thanh phân gia xong, tái kiến mặt lại là kết quả như thế này.

Trong đám đệ tử, chỉ có Đa Bảo đạo nhân nhắm mắt lại không gia nhập vào cuộc đại chiến bằng mắt này, cảm giác không có bất kỳ sự cần thiết nào.

Có gì đẹp mà nhìn, phân gia rồi quan hệ không tốt thì đã sao, gặp mặt rồi chẳng phải vẫn phải ngoan ngoãn dùng giọng điệu cung kính gọi sư bá.

Quảng Thành Tử sẽ không nghĩ như vậy, hắn đang cùng một đám nữ đệ tử trừng nhau.

Xiển Giáo, Tiệt Giáo thủ đồ so sánh, Quảng Thành Tử kém xa, căn bản so không được với Đa Bảo đạo nhân.

Người ta nói Đa Bảo đạo nhân phản đồ, uổng phí Thông Thiên các loại tài bồi, cuối cùng lại gia nhập Phật Giáo.

Kỳ thực không phải, Đa Bảo đạo nhân là bị Lão Tử bức bách gia nhập Phật Giáo để phòng ngừa Tiệt Giáo tái khởi.

Không khách khí mà nói, chỉ cần Đa Bảo đạo nhân còn tại, phần lớn giáo đồ Tiệt Giáo sẽ không tán, cũng sẽ không gia nhập Phật Giáo, Tiệt Giáo còn có khả năng đông sơn tái khởi, tận quản gian nan một chút.

Đa Bảo đạo nhân có thực lực và năng nại như vậy, cho nên Lão Tử đặc ý điểm hóa, sau đó Đa Bảo đạo nhân mới mang theo một đám Tiệt Giáo đệ tử gia nhập Phật Giáo.

Kỳ thực cái gọi là điểm hóa kia, phân minh là uy hiếp.

Trong Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo, người có thể

so sánh với Đa Bảo đạo nhân chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Bất luận thủ đoạn hay thực lực, những người khác đều kém xa, đáng tiếc cuối cùng hắn viễn tẩu Phật Giáo.

Chương 79

Tương phản, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên bị Chuẩn Đề cổ hoặc, chạy đi gia nhập Phật Giáo mới gọi là chuyện cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn các loại tài bồi, trong Phong Thần lượng kiếp không tiếc bị mắng, mất mặt cũng muốn bảo vệ bọn họ toàn bộ, kết quả cuối cùng trợn tròn mắt, đệ tử chạy mất mấy người, chuyển đầu sang Phật Giáo.

Một tràng trừng mắt đại chiến kéo dài đến khi Lão Tử tới mới kết thúc.

Lão Tử ngồi bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy rằng Tam Thanh không chào hỏi, cũng không cho môn hạ đệ tử hướng đối phương hành lễ, không có giao lưu, nhưng có Lão Tử ngồi ở đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên mới an phận lại, môn hạ đệ tử cũng không còn mắt lớn trừng mắt nhỏ nữa.

Khẩn tiếp đó, lộ đồ diêu viễn nhất là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tới.

Thời điểm này những khách nhân nên đến cơ bản đều đã tới, không ai cự tuyệt, không ai đến muộn.

Bình thường khách nhân không dám đến muộn, người thực lực cường đại lại càng không đến muộn, sợ mất mặt.

Khách nhân đều an bài xong xuôi, Tiêu Vân mới mang theo Nữ Oa đi ra.

Nữ Oa vốn là họa thủy, lại hơi chút trang phấn, vừa đi ra liền kinh diễm không ít người.

Cũng may những người này phản ứng nhanh, vội vàng cúi đầu

xuống.

Thông Thiên tự tiếu phi tiếu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức đến nỗi râu Nguyên Thủy Thiên Tôn đều vểnh lên, hận không thể một phen bóp chết Quảng Thành Tử.

Nữ Oa hiện tại chính là Yêu Hậu, là Thánh nhân, các ngươi muốn chết sao?

Cũng may chỉ ngây người một chút, lập tức cúi đầu không dám loạn nhìn, không tính là thất lễ.

Dù vậy, bị Thông Thiên nhìn chằm chằm cũng làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác mất mặt. "Chư vị!!" Tiêu Vân nắm tay Nữ Oa, thanh âm truyền khắp cả Thiên Đình: "Hôm nay Bản hoàng cùng Nữ Oa cộng kết liên lý, yêu thỉnh chư vị tới, chính là chứng Thiên Hôn, mong chư vị chớ chê cười." Dưới sự chú thị của từng đôi mắt, Tiêu Vân nắm tay Nữ Oa giơ lên, lãng thanh nói: "Thiên Hôn, chứng!!!" Thiên Hôn?

Loạn thất bát tao, đại hôn thì đại hôn, lôi ông trời vào làm gì.

Không ít người đều nhìn đến mạc danh kỳ diệu, ngay cả Nữ Oa cũng nạp muộn.

Chỉ là giây tiếp theo tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, theo lời Tiêu Vân vừa dứt, trên bầu trời truyền đến một trận lôi minh.

Thiên Đạo ý chí đang hưởng ứng!

Càng làm cho người ta khó tin chính là sự tình phát sinh sau đó, chỉ thấy bầu trời giáng xuống một cỗ công đức chi khí bao trùm lấy Tiêu Vân và Nữ Oa, số lượng không ít.

Tiêu Vân cười nhận lấy công đức.

Nữ Oa đang lăng thần thì công đức đã bị hấp thu, đốn thời làm cho Nữ Oa có chút áo não, một cái không chú ý, lại đem công đức hấp thu rồi?

Đáng tiếc hiện tại nói gì cũng vô dụng, công đức hấp thu rồi, hối hận cũng đã muộn.

Chứng hôn cũng có thể lấy công đức?

Chuyện này là thế nào?

Người khác vò đầu bứt tai muốn một chút công đức mà không được, Tiêu Vân thì hay rồi, cưới cái Yêu Hậu, chứng cái hôn cũng có công đức, mà công đức còn không ít, có cần đả kích người khác như vậy không.

Thiên Đạo ý chí sẽ hưởng ứng, sẽ giáng xuống công đức chứng minh Thiên Đạo ý chí nhận khả dạng chứng hôn này, cũng hy vọng Hồng Hoang phát triển theo phương hướng này, không phải kiểu kết hợp mạc danh kỳ diệu.

Đốn thời không ít người đấm ngực dậm chân.

Những người này đều có đạo lữ, nhìn vừa mắt liền trực tiếp ở cùng một chỗ, chứng hôn cái gì căn bản không có, phiền toái muốn chết, sợ lăn lộn lại bị người ta đàm tiếu.

Hiện tại thì tốt rồi chứ, chứng hôn có công đức để lấy, không trợn tròn mắt mới lạ?

Từng có một cơ hội đặt ngay trước mắt ta, đáng tiếc ta không biết trân trọng...

Những người có đạo lữ ruột gan đều hối xanh, đáng tiếc vô dụng.

Lần đầu tiên chứng hôn mới có công đức, sau này có chơi ra hoa cũng vô dụng, Thiên Đạo ý chí sẽ không thèm để ý nữa.

Cho nên, cái thứ nhất bao giờ cũng quan trọng, phải thật sự coi trọng mới được. "Sư tôn, công đức không khó lấy sao?" Tam Tiêu mở to đôi mắt đen láy nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên khóe miệng giật một cái, buồn bực nói: "Đừng nói nữa, vi sư cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Yêu Hoàng quả nhiên hảo phúc khí, ôm được Hồng Hoang đệ nhất mỹ nhân về, còn có thể lấy công đức, chậc chậc." Nữ Oa là Hồng Hoang đệ nhất mỹ nhân, không ai sẽ đứng ra nói không, trừ phi là Hậu Thổ và Huyền Minh của Vu tộc có thể cảm thấy không cho là đúng, bởi vì dung mạo các nàng cũng không thua Nữ Oa.

Nhưng ngoại trừ Vu tộc, những người khác đều cảm thấy không có vấn đề, bởi vì trừ bỏ dung mạo ra, còn phải bình xét thực lực.

Nữ Oa là vị nữ tính duy nhất trong các Thánh nhân, lại xinh đẹp như vậy, gọi là Hồng Hoang đệ nhất mỹ nhân không ai sẽ phản đối.

Về phần Vu tộc, bọn họ sẽ bị xem nhẹ. "Chư vị tân khách ăn ngon, uống say, ngàn vạn lần đừng khách khí." Tiêu Vân cười đưa Nữ Oa về hậu cung, sau đó mới quay lại đại điện tiếp khách. "....." Có thể hay không đừng mất mặt như vậy!

Thông Thiên tái tam nhẫn nại, thực tại nhẫn không được, liếc mắt xem thường Chuẩn Đề đang ngồi bên cạnh.

Tên này từ lúc vào đến giờ vẫn luôn hồ cật hải hát (ăn uống thả cửa).

Tư hạ lý thì thôi, giữa các Thánh nhân phóng túng một chút cũng không sao, nhưng trước mặt bao nhiêu người, còn có tiểu bối đệ tử, mà lại ăn uống như thế, quả thực không biết xấu hổ!!!

Nhiên Chuẩn Đề phảng phất như không thấy, cứ ăn, cứ uống, làm cho một đám tiểu bối đệ tử đều nhìn đến mục trừng khẩu ngốc.

Thực tại chịu không nổi nữa, Thông Thiên đành phải mở miệng hỏi: "Nghe nói sư đệ không lâu trước đây tại Thiên Đình tu hành nhiều năm, có hay không việc này?" Chuẩn Đề rốt cục dừng lại, cười cười đáp: "Xác thực có việc này, bần đạo nguyên thần thụ tổn, Tịnh Thế Thanh Liên kia có thể tu phục, còn có thể khiến người ta tĩnh tâm, quả thật là bảo bối.

Yêu tộc có bảo bối này, lại thêm nhiều người Yêu tộc thực lực tất định đại tăng." Sát lục nhiều, căn cơ không tốt, tính khí bạo táo, tĩnh không nổi tâm, đây đều là điểm yếu của Yêu tộc, nhưng Tịnh Thế Thanh Liên có thể bù đắp.

Người Yêu tộc tại Thiên Đình tu hành thực lực tự nhiên tăng trưởng nhanh.

Trong Hồng Hoang người Yêu tộc làm gì có đãi ngộ tốt như vậy.

Có loại sự tình này?

Tam Thanh sửng sốt, đều không nghĩ tới Tịnh Thế Thanh Liên lại ngưu bài như vậy, khó trách ngày đó Tiêu Vân dùng các loại mưu kế cướp đi Tịnh Thế Thanh Liên.

Đáng tiếc a, đồ vật không đoạt được.

Nếu đoạt được, môn hạ đệ tử tu hành tất định càng thêm thoải mái. "Chư vị đạo hữu không cần khách khí, cứ việc ăn uống, người đâu, cấp chư vị sư điệt tặng một chút lễ vật." Tiêu Vân xuất hiện, đại thủ vung lên, khoát khí phân cho mỗi đệ tử Thánh nhân một ít Cửu Chuyển Kim Đan, khiến bọn họ từng người cười ha hả hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ.

Thật bỏ vốn!

Lão Tử ý ngoại nhìn Tiêu Vân một cái, hắn thiện trường luyện đan, tự nhiên biết Cửu Chuyển Kim Đan luyện chế không dễ, chủ yếu

là dược liệu khó tìm, chứ luyện đan dược cũng không khó.

Tiêu Vân tử lấy ra nhiều như vậy, đủ thấy Yêu tộc tài đại khí thô.

Một phen khách sáo, hàn huyên thêm một vài năm, mấy vị Thánh nhân mới đứng dậy hướng Tiêu Vân từ biệt, mang theo đệ tử nhà mình rời đi.

Theo Thánh nhân rời khỏi, những khách nhân khác mới chậm rãi ra về.

Thánh nhân bất động, bọn họ nào dám đi trước.

Yêu Hoàng đại hôn, chứng Thiên Hôn được Thiên Đạo ý chí hưởng ứng, hoạch đắc đại công đức.

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Hồng Hoang, chấn kinh vô số người.

Nhất thời Hồng Hoang các nơi, không đoạn có người học theo Tiêu Vân chứng Thiên Hôn, đáng tiếc những người này bất luận lăn lộn thế nào đều không thể được Thiên Đạo ý chí hưởng ứng, không hoạch đắc công đức.

Chỉ là sau một hồi lăn lộn, Hồng Hoang bắt đầu lưu hành tập tục chứng hôn.

Chứng hôn xong, cần làm gì?

Tự nhiên là làm chuyện tốt xúc tiến quan hệ song phương.

Nếu không chứng hôn làm cái gì?

Tiêu Vân đại hôn kết thúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngoài dự liệu ôm một bụng hỏa.

Trừ bỏ vì đệ tử làm hắn mất mặt, còn bị Thông Thiên chọc tức, cùng với cái Chúc Dung bộ lạc ở ngay cửa nhà.

Mỗi lần nhìn thấy Chúc Dung bộ lạc, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng lại khó chịu.

Bất quá, chuyện giáo huấn Quảng Thành Tử hắn đã quên rồi, một lòng đang rối rắm vấn đề Vu tộc.

Chúc Dung bộ lạc nhất định phải nhổ bỏ, nếu không Côn Luân sơn sớm muộn gì cũng xong đời.

Vu tộc bộ lạc nếu tụ long tại một chỗ thì thôi, thiên thiên lại phân tán như vậy, nơi nào cũng có, nhàn rỗi không có việc gì chạy xa như thế làm cái gì?

Từ từ, nơi nào cũng có...

Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ tay bấm đốt tính toán, sau đó mắt sáng lên, mình không dễ xử lý, nhưng có thể lôi kéo tay sai a!

Hắn bị Vu tộc bộ lạc khốn nhiễu, Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng như thế, cái Cộng Công bộ lạc kia đang nằm ngang ở nơi tiếp giáp giữa Tây Phương và Đông Phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khẳng định hận chết Cộng Công bộ lạc.

Kéo bè kéo lũ!

Nhất định phải kéo bè kéo lũ!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không quan tâm những cái khác, vội vàng rời khỏi Côn Luân sơn, hướng về phía Tây Phương Linh Sơn.

Lão Tử và Thông Thiên đều bày ra bộ dáng sự không liên quan mình treo lên thật cao, cộng thêm mới vừa phân gia quan hệ chưa hòa hoãn, bọn họ sẽ không giúp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn xử lý tốt vấn đề Vu tộc, duy có tìm Tây Phương Nhị Thánh hỗ trợ.

Thánh nhân nhiều thì mọi người cùng nhau xuất điểm tử, đổi câu

nói khác là, có vấn đề mọi người cùng nhau gánh.

Ba cái Thánh nhân, tốt hơn một người gánh vác.

Linh Sơn.

Từ Thiên Đình trở về, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang bận rộn giáo hóa những người Yêu tộc bị cưỡng hành độ hóa kia.

Những người này nếu không xử lý tốt sẽ là đại ma phiền.

Hai người không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tìm tới cửa vào lúc này, đối với việc này cảm thấy thập phần ý ngoại. "Sư huynh, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao lại tới Linh Sơn của sư huynh đệ chúng ta?" "Không biết." Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, cũng đoán không ra mục đích của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thời điểm này Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn là đang ở trong đạo tràng giáo huấn đồ đệ mới đúng, dù sao màn Quảng Thành Tử thể hiện tại Thiên Đình quá mất mặt rồi.

Người khác thì thôi, Quảng Thành Tử lại là đệ tử Thánh nhân, còn ra thể thống gì?

Xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là gia sự bất thuận, tổng gặp phải một số chuyện làm cho phát điên.

Đừng nói Tiêu Vân cười, ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng nhịn không được hả hê.

Phản chính kẻ xui xẻo không phải là ta, cùng ta có quan hệ gì.

Chương 80

Có mục đích gì, vào rồi sẽ biết.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghênh đón Nguyên Thủy Thiên Tôn vào: "Sư huynh, mau mau thỉnh tiến." Nguyên Thủy Thiên Tôn lần đầu tiên tới Tây Phương Linh Sơn, nếu không phải có việc, với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không đặt chân đến đất Tây Phương, càng đừng nói chạy tới Linh Sơn xuyến môn.

Tiến nhập Linh Sơn, tại đại điện ngồi xuống, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khách sáo một phen rồi không mở miệng nữa, chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt chén rượu trong tay xuống, chính sắc nói: "Hai vị sư đệ, thử phiên sư huynh tới đây, nãi là vì chuyện Vu tộc." "Vu tộc sự tình?" Chuẩn Đề khẽ nhíu mày, Tiếp Dẫn vẫn bộ dạng cũ không có bất kỳ biến hóa nào.

Hai người trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Vu tộc sự tình?

Kia cùng Tây Phương Linh Sơn ta có quan hệ gì, chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn tính toán để chúng ta giúp hắn đi đối phó Chúc Dung bộ lạc?

Vừa nghĩ đến đây, hai người liền không bình tĩnh, trong nháy mắt cảnh giác.

Cũng không thể mạc danh kỳ diệu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lừa gạt, sau đó ngốc lăng lăng chạy đi đối phó người Vu tộc.

Nhìn bộ dạng của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết bọn họ không muốn dính vào loại chuyện này, trong lòng cười lạnh một tiếng, nói: "Sư huynh biết hai vị sư đệ không nguyện ý

quyển nhập vào trong loại chuyện này, nhưng hai vị sư đệ chạy thoát được sao?

Đừng quên, chúng ta những Thánh nhân này đều đã bị cuốn vào trong đó, ai cũng chạy không thoát.

Huống chi cái Cộng Công bộ lạc kia đang nằm ngang ở nơi tiếp giáp giữa Tây Phương và Đông Phương đấy." "....." Kháo!!

Suýt chút nữa quên mất cái này, Cộng Công bộ lạc!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt biến đổi.

Bên này cự ly tương đối xa, cộng thêm đất Tây Phương tương đối nghèo nàn, cho nên không chịu ảnh hưởng nhiều lắm.

Một câu nói toạc ra là: nghèo đến mức ngay cả người Vu tộc cũng không thèm tới Tây Phương đánh gió, bởi vì không có bất kỳ du thủy nào có thể vớt.

Nhưng tương đối xa không đại biểu thật sự không có việc gì, huống chi xác thực đã bị cuốn vào, không có đại sự thì tốt, thật xảy ra đại sự thì không còn gì vui nữa.

Vốn tưởng rằng sự không liên quan mình treo lên thật cao, nhưng hiện tại xem ra chạy không thoát.

Đáng chết Cộng Công, đáng chết Thập Nhị Tổ Vu không có việc gì làm khó dễ ta làm cái gì, thật đen đủi.

Vô nại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, Chuẩn Đề mở miệng nói: "Vậy sư huynh muốn đối phó Vu tộc như thế nào?" Hồng Hoang vạn tộc trừ bỏ Yêu tộc, không có chủng tộc nào có thể đối kháng với Vu tộc.

Trước mắt Yêu Hoàng vừa đại hôn xong, khả năng đang bận cùng Nữ Oa tạo tiểu kim ô, đâu có rảnh rỗi quản sự tình.

Cộng thêm Tiêu Vân cũng là Thánh nhân, biết lượng kiếp đáng sợ, tất định sẽ không dễ dàng khai chiến với Vu tộc.

Vấn đề đến rồi, Yêu tộc không động, ai đối phó Vu tộc?

Chẳng lẽ muốn một đám Thánh nhân chúng ta đi công đánh Vu tộc không thành?

Hiện tại chỉ là vấn đề của một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn, theo đà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhập hố, Lão Tử và Thông Thiên khẳng định cũng sẽ bị kéo vào.

Đừng nhìn hiện tại bọn họ không quan tâm, đó là vì đạo tràng chưa bị uy hiếp, nhưng thực tế đã sớm là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, chạy không thoát.

Chỉ cần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi làm thuyết khách là được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không hạ mình đi được, đi rồi ngược lại sẽ phản hiệu quả.

Lão Tử bên kia còn dễ nói, Thông Thiên bên này tuyệt đối sẽ không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tốt. "Nhân tộc!!!" Có thể tới đây lôi kéo tay sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên đã có một phen suy tính.

Yêu tộc không động, Thánh nhân không thể chính diện đi mãng, vậy thì chỉ có lấy Nhân tộc mở đầu. "Nhân tộc?!" Chuẩn Đề đại kinh, ngạc nhiên nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn cũng không bình tĩnh, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bắt đầu nhắm vào Nhân tộc.

Thấy hai người sắc mặt có chút không tốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng nói: "Hai vị sư đệ yên tâm, vi huynh có ngu muội đến đâu cũng sẽ không lấy Nhân tộc ra khai đao.

Các ngươi chẳng lẽ không chú ý Nhân tộc đại kiếp đã lâm rồi sao?

Nếu đã như vậy, vì sao không để Vu tộc dẫn đạo, để cho Nhân tộc độ qua kiếp nạn này?

Nhân tộc không trải qua kiếp nạn sẽ không quật khởi, đây là chuyện thiên định." Có Chí bảo lợi hại thật, tùy tùy tiện tiện trộm lấy thiên cơ.

Nhân tộc kiếp nạn sắp giáng lâm, những thiên cơ này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phát giác được, nguyên nhân là trong tay không có Chí bảo, không có cách nào trộm lấy thiên cơ.

Tam Thanh và Tiêu Vân có thể làm được, bởi vì trong tay có Chí bảo, trộm lấy thiên cơ tịnh không khó.

Nhân tộc kiếp nạn sắp giáng lâm, vậy thì nhân cơ hội này đem Vu tộc cuốn vào, giải quyết vấn đề Vu tộc, sư xuất hữu danh, sẽ không dẫn đến dính đại nhân quả.

Thành quả tốt hơn một chút thì thậm chí có thể đem Yêu tộc dẫn ra.

Nếu có thể làm được bước này, vậy thật sự là hoàn mỹ rồi. "Sư huynh nói rất có lý." Chuẩn Đề chính sắc: "Chỉ là chuyện bực này không nên chỉ có chúng ta tham dự, ta đi yêu thỉnh hai vị sư huynh khác cùng mưu đại sự, không biết sư huynh có ý kiến gì không?" Khai vui cười, ta có thể có ý kiến gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không lên tiếng, biểu thị mặc nhận, các ngươi đi mời đi, chỉ cần không phải ta xuất động, ta đi phục là tốt rồi.

Đương hạ ba người ăn nhịp với nhau, lập tức hành động.

Thừa dịp Nhân tộc kiếp nạn sắp hàng lâm, đem Vu tộc cuốn vào, nhân cơ hội giải quyết nan đề Vu tộc.

Về phần Yêu tộc, tận khả năng đi dẫn đạo, phản chính giữa Yêu tộc và Vu tộc cũng không bình tĩnh, có đại nhân quả ở đó, Tiêu Vân khẳng định cũng muốn giải quyết những vấn đề này.

Đả định chủ ý, ba người rời khỏi Tây Phương Linh Sơn, tiến nhập Đông Phương chi địa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn về Côn Luân sơn trước, chờ đợi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thông báo.

Hai người đầu tiên đến Thủ Dương Sơn của Lão Tử.

Hai người khánh hạnh là Lão Tử tương đối dễ nói chuyện, quan hệ đến Nhân tộc, quan hệ đến Vu tộc, Lão Tử rất nhanh đáp ứng nhập hội. "Ngô Nhân Giáo lấy Nhân tộc làm căn bản, sư muội Nữ Oa là Nhân tộc Thánh Mẫu, loại chuyện này e rằng phải thông báo cho sư muội mới được." So với Nhân Giáo thì hiển nhiên bên phía Nữ Oa phân lượng nặng hơn, lại dính dáng đến Nhân tộc kiếp nạn, mọi người đều không vòng qua được Nữ Oa, chỉ có thể trước tiên cùng Nữ Oa thông khí. "Lời tuy nói như thế, nhưng lúc này mậu nhiên thượng môn, e là không..." Chuẩn Đề mặt mũi có chút cổ quái.

Lão Tử bề ngoài vẫn là bộ mặt vô biểu tình, thực tắc trong lòng bắt đầu mắng người rồi.

Chuẩn Đề tư tưởng có thể hay không đừng bẩn thỉu như vậy?

Bất quá trước mắt Tiêu Vân và Nữ Oa đại hôn vừa mới không lâu, hoặc giả hai người hiện tại đang vui đến quên cả trời đất, cái thời điểm này chạy tới cửa xác thực không quá thích hợp.

Nhưng không thích hợp cũng phải đi a.

Hiện tại không thông báo, chờ đến sự hậu bị tìm phiền toái thì xong đời, Nữ Oa không nói gì, Tiêu Vân nhảy ra thì lúc đó khóc cũng không kịp.

Vấn đề là... ai đi Thiên Đình?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức nhìn mũi, nhìn tâm, hiển nhiên đều không muốn vào lúc này chạy tới Thiên Đình, miễn cho đụng phải họng súng.

Nếu Tiêu Vân và Nữ Oa không đang tạo tiểu kim ô thì tốt, nhỡ đâu đang thì sao?

Cứ như vậy chạy tới, quấy rầy nhã hứng của người khác thật không tốt, dễ bị coi thành thùng trút giận. "....." Phục rồi!!

Lão Tử hận không thể một cước đem bọn họ đều đá văng ra ngoài, hít sâu một hơi, từng chữ từng chữ nói: "Vi huynh đi, có thể rồi chứ?

Hai người các ngươi đi Bồng Lai đảo thuyết phục Thông Thiên, sau đó về Côn Luân sơn chờ vi huynh." "Như vậy rất tốt." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cười nói, giả bộ không nghe hiểu ý ngoài lời của Lão Tử, vội vàng đem cái việc này ôm xuống.

So sánh ra, thà rằng đi tìm Thông Thiên, cũng không muốn vào lúc này đi Thiên Đình tìm Tiêu Vân.

Quả nhiên nhiệm vụ khó khăn, vẫn phải để đại sư huynh xuất mã mới được.

Hai người vui vẻ rời đi.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày nói: "Sư tôn, thời điểm này mậu nhiên đi Thiên Đình liệu có quá mạo hiểm?" "Không biết." Lão Tử thở dài: "Vi sư nãi Đạo Tổ thủ đồ, đại sư huynh của chúng nhân, trừ bỏ vi sư, còn có ai nguyện ý vào lúc này đi Thiên Đình?" Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm mặc không nói.

Lão Tử nói: "Vi sư đi một lát rồi về, ngươi tiếp tục tu hành, coi chừng lò luyện đan, thiết mạc không thể lười biếng." "Đệ tử tuân mệnh." Đinh chúc đệ tử xong, Lão Tử mới thân hành đi Thiên Đình.

Trên đường Lão Tử ý thức được mình thiếu một con tọa kỵ thích hợp, chỉ là trước mắt tọa kỵ thích hợp không dễ tìm, dễ dàng cùng Yêu tộc dính líu, thế là Lão Tử dứt khoát đoạn đi ý niệm này.

Miễn cho Tiêu Vân nhảy ra gây sự, đến lúc đó có lý cũng nói không rõ.

Khi Lão Tử tới, Tiêu Vân đang tu phục Thí Thần Thương.

Tuy rằng đại hôn kết thúc không bao lâu, nhưng cái nhà nào tạo tiểu nhân mà kéo dài mấy ngàn trên vạn năm, e là không nhiều lắm. "Ngã đẳng bái kiến Thánh nhân, Thánh nhân vạn an." Lão Tử không nhanh không chậm hạ xuống Nam Thiên Môn, làm cho đại yêu giữ cửa Nam Thiên Môn giật nảy mình, vội vàng hành lễ. "Ân." Lão Tử gật gật đầu, nói: "Không cần đa lễ, thỉnh thông báo một tiếng." Đại yêu đâu dám để Lão Tử chờ lâu, trước tiên chạy vào thông báo Tiêu Vân, Thánh nhân ghé thăm. "Lão Tử?" Làm cái gì đây.

Dùng phương thức như vậy thượng môn, khả hắn là Thánh nhân, xách lên là tới, chạy đi Nam Thiên Môn đi dạo, không chê mệt sao?

Giơ tay vuốt cằm, Tiêu Vân nói: "Đạo hữu, đã tới rồi thì sao không trực tiếp vào?

Chớ dọa hỏng thuộc hạ của Bản hoàng." Tại cổng Nam Thiên Môn, Lão Tử nhận được truyền âm của Tiêu Vân, thân ảnh chậm rãi biến mất, rời khỏi Nam Thiên Môn, xuất hiện tại đại điện nơi Tiêu Vân đang ở.

Vừa xuất hiện, Lão Tử nhìn thấy Thí Thần Thương đang lơ lửng trong Càn Khôn Đỉnh, mí mắt lập tức giật một cái.

Chuyện Chuẩn Đề bị Thí Thần Thương làm bị thương, nguyên thần thụ tổn đã sớm không còn là bí mật.

Nhưng Tiêu Vân đang lăn lộn cái gì?

Nhìn giống như đang tu phục, nhưng Thí Thần Thương có thể tu phục sao?

Đem cái nghi hoặc này giấu ở đáy lòng, Lão Tử nói: "Bần đạo thử phiên tới, nãi là tìm Nữ Oa sư muội, trưng cầu một ít ý kiến.

Không biết trước mắt sư muội có phương tiện không?" "Sư huynh thỉnh giảng." Nữ Oa xuất hiện bên cạnh Tiêu Vân, dựa vào một bên. "Vi huynh hãn nhan, sợ kinh nhiễu sư muội cùng Yêu Hoàng hảo sự." "....." Nữ Oa mặt đỏ lên.

Nếu người trước mặt không phải Lão Tử, nói ra lời này, Nữ Oa thật muốn mắng thúi đối phương một trận: "Sư huynh có việc cứ nói, không cần lôi chuyện khác vào." Nữ Oa đã nói như vậy, Lão Tử dứt khoát thản bạch ý đồ: "Sư muội, trước mắt Vu tộc phong đầu đang thịnh, mà người Yêu tộc lại không biết thiên số, không biết lễ tiết quấy cho Hồng Hoang một mảnh ô yên chướng khí.

Không khéo, chính trị Nhân tộc lượng kiếp lâm, Vu Yêu cùng Nhân tộc chi gian e rằng sẽ sinh ra không ít sự đoan." Ta kháo!!

Mấy Thánh nhân này thật đủ âm hiểm, mưu kế người khác thì cứ mưu kế, nói năng quan miện đường hoàng như vậy, chẳng phải là Nhân tộc lượng kiếp sắp đến rồi sao?

Tiêu Vân giơ tay, Hỗn Độn Chung hoa phá hỗn độn thiên cơ, trộm lấy thứ Tiêu Vân cần.

Nhân tộc lượng kiếp xác thực đến rồi.

Vốn dĩ sẽ do Yêu tộc ra tay đồ sát vô số Nhân tộc, thu thập hồn phách cùng tinh huyết luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Nhưng hiện tại Yêu tộc và Vu tộc không có đại chiến, Yêu tộc cũng không cần luyện chế Đồ Vu Kiếm, vậy thì Nhân tộc đại kiếp làm sao tiếp diễn?

Vu hồ, một đám Thánh nhân đem vấn đề dẫn về phía Vu tộc.

Để Vu tộc trở thành Nhân tộc kiếp nạn, Nhân tộc lại vừa khéo trải qua một tràng kiếp nạn, từ đó quật khởi.

Chương 81

Đừng hoài nghi, chỉ cần Thánh nhân muốn làm, có rất nhiều biện pháp khiến cho Nhân tộc và Vu tộc như sinh tử đại địch đánh qua đánh lại.

Đương nhiên là đơn phương ẩu đả, Nhân tộc căn bản không có khả năng là đối thủ của Vu tộc.

Đừng nhìn Nhân tộc trước mắt số lượng không ít, cổ kế ngay cả những Yêu tộc lưu lại trong Hồng Hoang cũng đánh không lại, càng đừng nói Thiên Đình Yêu tộc.

Một câu nói, bất luận đụng phải Yêu tộc hay Vu tộc, Nhân tộc đều phải ngã đại môi.

Nhiệm vụ vốn dĩ sẽ rơi lên đầu Yêu tộc, hiện tại một đám Thánh nhân muốn dẫn lên người Vu tộc, bởi vì cần Thánh nhân ra tay dẫn đạo, một khi ra tay, Tiêu Vân có thể phát giác, đến lúc đó vui rồi.

Dẫn lên người Vu tộc sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, người Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, ngay cả bị trúng kế cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Phản chính tràng kiếp nạn này là chú định, thay vì bị Tiêu Vân đuổi đánh thì không bằng ném cho Vu tộc, để Vu tộc hảo hảo hưởng thụ, vừa vặn mọi người đều muốn đối phó Vu tộc, người Vu tộc quá kiêu ngạo rồi.

Nữ Oa khẽ sửng sốt, theo bản năng nhìn Tiêu Vân một cái.

Tiêu Vân ném lại một ánh mắt "tùy nàng quyết định", chuyện này cần Nữ Oa đi xử lý mới được, dù sao Nữ Oa là Nhân tộc Thánh Mẫu, Tiêu Vân và Nhân tộc không có quan liên. "Nhân tộc tất định sẽ trải

qua kiếp nạn này, việc này là mệnh trung chú định, nhưng việc này tiểu muội sẽ không tham dự vào trong đó, dẫn phát hết thảy hậu quả cũng cùng tiểu muội vô quan, mong sư huynh tự giải quyết cho tốt." Chuyện thiên định, Nữ Oa không có cách nào phản đối, chỉ có thể ám trung quan chú Nhân tộc, xuất diện đều không được, Thiên Đạo ý chí không chuẩn.

Nhân tộc trải qua kiếp nạn là tất nhiên, nhưng ai dẫn đạo thì cái nồi đen này người đó đi gánh, đừng dính dáng tới ta, sự tình nháo lớn Nữ Oa cũng sẽ không quản.

Sự tình đơn giản như vậy.

Nữ Oa nói muốn mặc kệ, Lão Tử không khỏi nhíu mày, nhưng Nữ Oa nói cũng có đạo lý, Lão Tử tìm không ra lý do phản bác: "Việc này tất định sẽ không liên lụy sư muội, cũng sẽ không để sư muội vì chúng ta xuất đầu, sư muội yên tâm là được." Hy vọng sẽ không quá phận.

Nữ Oa ở đáy lòng thở dài.

Tuy Nhân tộc không phải từ trên người nàng rớt xuống một miếng thịt, nhưng chung quy là chủng tộc do nàng tạo ra, trải qua kiếp nạn, đổi thành ai trong lòng cũng khó chịu.

Đáng tiếc khó chịu cũng không có cách nào, Nhân tộc tất tu phải trải qua, quan trọng nhất là Nữ Oa không thể can thiệp!!! "Như vậy bần đạo xin cáo từ, sư muội, Yêu Hoàng, tái hội." Sự tình đàm xong, Lão Tử thân hành rời đi.

Hắn vốn là người không giỏi giao lưu, càng đừng nói cùng người khác tán gẫu đánh rắm, cái đó Thông Thiên mới am hiểu.

Lão Tử là cái hũ nút, không có việc gì cần thiết tuyệt đối không mở miệng cái loại kia. "Cũng không biết bọn họ sẽ dùng thủ đoạn bực

nào, đem họa sự ném lên đầu Vu tộc." "Tư sát, lợi ích tranh đoạt.

Vu tộc tuy rằng sẽ không ăn Nhân tộc, nhưng Nhân tộc lại bất đồng, Nhân tộc cần Vu tộc tinh huyết tu luyện." Nói toạc ra thì Vu tộc cảm thấy Nhân tộc không ngon, không có mấy lạng thịt, cho nên đụng phải cũng sẽ không cố ý đi làm khó Nhân tộc, bởi vì Nhân tộc quá yếu.

Người Vu tộc đối với chủng tộc yếu nhược không có hứng thú, trừ phi chủng tộc đó giống như Yêu tộc, ăn vào ngon miệng lại đại bổ.

Nhưng Nhân tộc bất đồng.

Nhân tộc giết Yêu tộc, trừ bỏ nhu cầu huyết nhục làm thức ăn, còn cần dược liệu trên người Yêu tộc.

Về phần Vu tộc, tắc là vì tinh huyết.

Trong Nhân tộc theo đà Kim Đan đại đạo truyền thừa truyền xuống, một số thủ pháp tu luyện đặc thù xuất hiện, tôi luyện thân thể.

Những người này cho rằng bản thể quá thúy nhược, ngẫu nhiên phát hiện tinh huyết người Vu tộc có thể dùng để tôi luyện nhục thể, cho nên không ít người đều đang ám trung tiễu tiễu liệp sát người Vu tộc.

Chỉ là không lưu lại dấu vết, người Vu tộc lại không hiểu thôi diễn và mưu kế, không thể phát hiện vấn đề này.

Nếu Thánh nhân đem mâu thuẫn này công khai hóa, Vu tộc tuyệt đối sẽ bạo khiêu như lôi tìm Nhân tộc gây phiền toái, đại chiến sẽ bạo phát.

Trừ bỏ vấn đề tinh huyết, một số người Vu tộc thể hình tương đối thấp bé sẽ lược đoạt phụ nữ Nhân tộc mang về sinh con, lâu dần một số Vu Nhân kết hợp giữa Nhân tộc và Vu tộc đản sinh, tịnh thả số lượng đang gia tăng.

Đáng sợ là những Vu Nhân này không chỉ có được thể phách cường đại của Vu tộc, còn có được nguyên thần không bị ô nhiễm của Nhân tộc để có thể tu hành.

Chỉ là những Vu Nhân này vì tướng mạo xấu xí, bị cả Vu tộc và Nhân tộc ghét bỏ, tiến nhập vào thâm sơn cơ bản sẽ không ra ngoài.

Những Vu Nhân này chính là tiên tổ của người Cửu Lê sau này.

Chỉ cần có tâm, muốn dẫn phát mâu thuẫn giữa Nhân tộc và Vu tộc quá đơn giản.

Đặc biệt là trong tình huống Nhân tộc yếu nhược, không có đại năng, Vu tộc lại không phát giác được mưu kế thì càng nhẹ nhàng hơn. "Chỉ là đại chiến bạo phát, Yêu tộc cũng khó tránh khỏi sẽ bị cuốn vào trong đó, tin tưởng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tất định sẽ vui lòng khi thấy Yêu tộc bị cuốn vào." Lo lắng xong Nhân tộc, Nữ Oa lại lo lắng Yêu tộc.

Không có cách nào, thân là Nhân tộc Thánh Mẫu, lại thân là Yêu tộc Yêu Hậu, tự thân khí vận và Yêu tộc buộc chặt cùng một chỗ, không lo lắng đều không được.

Đối với sự lo âu của Nữ Oa, Tiêu Vân đạm đạm nhất tiếu, nói: "Sự tình nằm trong dự liệu, không cần lo lắng, Bản hoàng tự sẽ xử lý." "....." Nếu Nữ Oa cũng là người xuyên việt, nhất định sẽ đáp lại Tiêu Vân một câu: "Đại nam tử chủ nghĩa!!!" Côn Luân sơn, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh ngồi cùng một chỗ, tề tụ nhất đường.

Khí phân có chút cổ quái, nguyên nhân là do Tam Thanh dẫn đến.

Cũng may Lão Tử ngồi ở giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, cách ly hai người, cũng đảo không có náo ra chuyện cười hoặc tranh đấu.

Mọi người tới đây là để giải quyết vấn đề, không phải để gây mâu thuẫn.

Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tương đối khắc chế.

Tận quản Thông Thiên không nguyện ý để ý tới đối phương, nhưng không có lựa chọn.

Vu Yêu lượng kiếp hắn cũng thân hãm trong đó, phải nghĩ biện pháp hóa giải nhân quả mới được, bằng không Thông Thiên Giáo Chủ không sao, nhưng môn hạ đệ tử e là sẽ gặp tai ương.

Năm vị Thánh nhân ngồi cùng một chỗ, Lão Tử mở miệng nói: "Vi huynh đã gặp Nữ Oa sư muội cùng Yêu Hoàng.

Nữ Oa sư muội tịnh không có ý phản đối, chỉ cáo giới chúng ta không thể liên lụy tới nàng, sự tình nháo lớn cũng không được tìm nàng hỗ trợ." "Ân." Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều gật gật đầu, biểu thị đồng ý, không có ý kiến khác.

Xác thực không thể liên lụy Nữ Oa, nếu không thì không hậu đạo, sẽ đắc tội người ta. "Nhưng chúng ta làm thế nào để dẫn vấn đề lên người Vu tộc đây?" Nhân tộc yếu nhỏ, lại rõ ràng chuyện Vu tộc hành sự bá đạo, nếu Vu tộc ra tay với Nhân tộc, cũng chưa chắc đã có thể phản kháng, đây chính là vấn đề. "Tại sao nhất định phải dẫn lên người Vu tộc chứ?

Tại sao không thể dẫn lên người Nhân tộc?" Chuẩn Đề cười âm hiểm một tiếng, phản bác lại câu nói của Lão Tử.

Lời này nghe không đúng lắm, nhưng cũng không thể yêu cầu quá cao, cần phải làm ngược lại mới được.

Nhân tộc đi tìm Vu tộc gây phiền phức thì khả năng quá nhỏ, nhưng ngược lại, dẫn Vu tộc đi công đánh Nhân tộc thì đơn giản hơn nhiều. "....." Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên đều mặt

không chút thay đổi nhìn sang, Tiếp Dẫn thì bất đắc dĩ cúi đầu.

Nếu như có thể, bọn họ thật sự muốn khâu cái miệng của Chuẩn Đề lại.

Mỗi lần đều hồ đồ, Lão Tử thân là Đại sư huynh, lời đã nói ra, cuối cùng muốn xuất mã mới được, nếu phản bác hay đề xuất cái nhìn khác, vậy sự tình chẳng phải sẽ rơi xuống đầu mình sao!

Sư đệ a!

Ngươi có ý gì đây?

Chuẩn Đề với vẻ mặt cười âm hiểm, thấy Tam Thanh mặt không cảm xúc nhìn mình chằm chằm, còn sư huynh Tiếp Dẫn thì cúi đầu bất đắc dĩ, nụ cười trên mặt hắn từ từ đông cứng lại, ý thức được chỗ không đúng. "Đã như vậy, thế thì việc này giao cho sư đệ, người tài giỏi thì làm nhiều (năng giả đa lao)." Lão Tử nhanh chóng mở miệng, ném cái nồi này lên người Chuẩn Đề.

Đã là ngươi đề xuất, vậy thì ngươi đi mà xử lý đi, ta không tham gia nữa, đợi loại sự tình âm hiểm này Tam Thanh ta làm không nổi.

Kháo!!!

Chuẩn Đề suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, ta chẳng qua chỉ đề xuất một cái ý kiến thôi mà, liền đem sự tình ném cho ta sao?

Nhìn Tam Thanh trở nên việc không liên quan đến mình, treo lên thật cao, Chuẩn Đề ngay cả tâm tư chửi má nó cũng có rồi.

Âm hiểm?

Ta xem các ngươi mới là âm hiểm!!

Năng lực ném nồi đúng là nhất lưu!!

Làm chuyện hạ lưu không nguyện ý xuất mã, để cho Chuẩn Đề ta đi làm hắc thủ, đây mới là đê hèn vô sỉ nhất.

Nghiến răng nghiến lợi, Chuẩn Đề đen mặt nói: "Đã ba vị sư huynh đều cảm thấy sư đệ xuất mã thích hợp, vậy sư đệ đi một chuyến là được, chỉ hy vọng sự tình về sau, do ba vị sư huynh xử lý, sư đệ sẽ không nhúng tay nữa!" Về sau?

Về sau thì còn cái rắm chuyện gì nữa, thật là, ta cần gì phải lắm mồm thế không biết.

Chuẩn Đề buồn bực không chịu được. ... "Hắc Phong, chú ý bên kia một chút, ta gần đây luôn có tộc nhân đi lạc ở bên đó, cũng không biết là tên nào làm, đợi bắt được nhất định phải cho hắn đẹp mặt." Sáng sớm, một bộ phận Vu tộc thuộc bộ lạc Thiên Ngô ra ngoài săn bắn, nhắc tới việc gần đây tộc nhân Vu tộc luôn mạc danh kỳ diệu mất tích, mọi người đều có chút tâm phiền, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, cứ một người tiếp một người không thấy tăm hơi.

Thật là gặp quỷ, trước kia cũng phát sinh tình huống như vậy, nhưng trong vòng một năm khả năng đều sẽ không có quá một hai lần, gần đây lại liên tục phát sinh.

Hơn nữa mỗi lần số lượng tộc nhân mất đi tin tức đều không ít, khiến cho Đại Vu trong bộ lạc sầu đến rụng cả tóc.

Sự tình nháo lớn, đợi Tổ Vu trở về, xui xẻo đầu tiên chính là những Đại Vu quản lý này.

Cái khác không dám nói, bị Tổ Vu tiên cho một trận bạo đánh là không chạy thoát được.

Không có ai nhàn rỗi không có việc gì làm lại thích bị Tổ Vu bạo đánh cả, đối mặt với kẻ địch cường đại bị đánh chết cũng không úy kỵ, nhưng đối mặt với Tổ Vu bị đánh mà không thể hoàn thủ, quả thực là nghẹn khuất không chịu nổi. "Hắc hắc, yên tâm đi, những tên kia thực lực yếu nhỏ, không chừng là bị người Yêu tộc ăn, hoặc bị hung thú ăn mất rồi, Hắc Phong ta chính là người tiếp cận thực lực

Đại Vu, há có thể dễ dàng chết đi?" Hắc Phong cười ha ha một tiếng, căn bản không đem lời của tộc nhân để ở trong lòng.

Lời này chọc cho các tộc nhân cười mắng, một đám người hi hi ha ha đùa giỡn tìm kiếm con mồi.

Chỉ cần săn giết được một đầu hung thú thể hình to lớn hoặc người Yêu tộc, là có thể trở về rồi, đừng nhìn người Yêu tộc sau khi hóa hình vóc dáng nhỏ bé, nhưng bản thể thì một chút cũng không nhỏ, một đầu có thể ăn thật lâu. "Ở đây, mau bao vây cho ta!!!" "Giết!!!" Đúng lúc này, trong núi bỗng nhiên lao ra một đám người bao vây bọn họ, Hắc Phong cùng đám người sững sờ, thất vọng cười nói: "Nhân tộc?

Các ngươi đang làm gì đấy?

Người Vu tộc ta cũng không phải Nhân tộc các ngươi có thể trêu chọc, mau cút ngay!!!" Vu tộc nhân ai cũng không chú ý tới những người này là huyễn hóa, căn bản không phải người Nhân tộc.

Người Nhân tộc lặng lẽ săn giết người Vu tộc để lấy tinh huyết, nhưng không ai dám trắng trợn như vậy.

Trong Nhân tộc thực lực mạnh nhất là ba vị Thị tộc Lão tổ, cũng bất quá là thực lực Đại La Kim Tiên, không có một thân thực lực, nhưng lại không có thủ đoạn công kích tương ứng.

Dù sao Kim Đan Đại Đạo của Lão Tử chỉ có thể cho Nhân tộc tu luyện tới cảnh giới Địa Tiên, tu luyện về sau trước mắt còn chưa mày mò ra.

Nhân tộc như vậy lấy đâu ra dũng khí vây giết đại bộ phận người Vu tộc?

Huống chi trong đó còn có Hắc Phong thực lực tiếp cận Đại Vu, tên này nếu tiếp tục tu luyện, có lẽ không cần bao nhiêu năm nữa, Vu

tộc lại sẽ đản sinh ra một tôn Đại Vu.

Tồn tại như vậy, loại Yêu Tướng thực lực khá kém trong Thiên Đình cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, huống chi là Nhân tộc. "Giết bọn hắn đoạt lấy tinh huyết, giết sạch những tên Vu tộc này, đừng để chạy thoát, nếu không bị Vu tộc phát hiện thì phiền toái!!!" Một đám người đại hám lấy lao lên chém giết, chọc cho người Vu tộc đều tức cười.

Đã muốn tìm chết, vậy đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt.

Đại chiến hết sức căng thẳng, chỉ là làm cho người Vu tộc thất vọng chính là, những "người Nhân tộc" này thực lực cực mạnh, mới một cái đối mặt đã làm bọn họ tổn thất không ít người, Hắc Phong cũng không làm gì được đối phương.

Đánh tới đánh lui, người chết càng ngày càng nhiều, Hắc Phong giận đến nhảy dựng liên hồi, lại không làm gì được đối phương, trước mắt chỉ còn lại có một mình hắn, Hắc Phong tức đến phát điên.

Cuối cùng không có lựa chọn tiếp tục chiến đấu, mà chạy về bộ lạc cầu cứu viện binh. "Cái gì?

Bị Nhân tộc vây công?" "Nhân tộc thật to gan lớn mật!!!" Tin tức truyền về bộ lạc, toàn bộ người của bộ lạc Thiên Ngô đều nổ tung, từng người ngay cả quá trình cũng không hỏi, liền vọt ra ngoài, hướng về phía Nhân tộc tụ cư địa mà giết tới.

Chương 82

Quá trình, cái đó quan trọng sao?

Chỉ cần biết Nhân tộc động thủ, Nhân tộc săn giết người Vu tộc đoạt lấy tinh huyết tu luyện là đủ rồi, những cái khác không quan trọng. "Giết!!

Giết sạch người Nhân tộc!!!" Vu tộc nhân chém giết, người Nhân tộc mạc danh kỳ diệu, không rõ đám sát thần này làm cái gì, đại lượng Nhân tộc thảm tao sát hại, giết chóc không ngừng lan tràn.

Dưới sự truyền bá của người có tâm, tin tức Nhân tộc không ngừng săn giết Vu tộc đoạt lấy tinh huyết tu luyện truyền khắp các bộ lạc, trực tiếp dẫn đến những Đại Vu tính tình bạo táo lôi Nhân tộc vào danh sách đen, xuất động đại quân bắt đầu tiễu diệt Nhân tộc.

Vốn dĩ Vu tộc sẽ không ra tay với Nhân tộc, cảm thấy Nhân tộc quá yếu nhỏ, nhân khẩu nhiều cũng vô dụng.

Thậm chí còn sẽ nhường nhịn một chút, nhưng Nhân tộc không biết lòng tốt, lại không biết tốt xấu như vậy, không ngừng săn giết người Vu tộc đoạt lấy tinh huyết tu luyện.

Trên đường còn bắt được không ít tu sĩ dùng tinh huyết Vu tộc để tu hành, chứng cứ rành rành, đều là chuyện tốt do Nhân tộc làm.

Quá đáng hận.

Nhân tộc bỗng nhiên gặp kiếp nạn như vậy, rất nhiều đại năng lập tức tề tụ cùng một chỗ thương nghị đối sách, nhưng đối mặt với Vu tộc vạn bàn chỉ trích và vu hãm, Nhân tộc bất đắc dĩ chỉ có thể bị động phản kích.

Vu tộc hỏa khí càng đánh càng lớn, đối với Nhân tộc mà nói, hoàn

toàn là oan uổng, tuy rằng có một bộ phận người xác thực săn giết người Vu tộc đoạt lấy tinh huyết tu hành, rèn luyện nhục thân, nhưng loại người này rất ít.

Bị người ta đánh tới cửa nhà, không hoàn thủ, đó còn là người sao?

Cho dù Nhân tộc yếu nhỏ, cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện ức hiếp, Vu tộc phản kích bắt đầu.

Người Vu tộc chịu sự dẫn đạo nhưng không quản những cái này, Nhân tộc lén lút giết hại Vu tộc ta đoạt lấy tinh huyết tu luyện thì đáng chết, giết một chút người, còn dám phản kháng?

Vu tộc cường đại, nhưng Nhân tộc cũng bắt đầu phản kháng, có không ít người chết trong chiến tranh, các bộ lạc Vu tộc đều đánh ra hỏa khí, cũng có những bộ lạc khá xa xôi vẫn bình an vô sự, ví dụ như bộ lạc Chúc Dung, bộ lạc Cộng Công, hay là bộ lạc Đế Giang.

Những khu vực này không có Nhân tộc sinh tồn, tự nhiên không tồn tại chiến tranh, còn những nơi khác thì đánh thành một đoàn loạn, thậm chí ngay cả người Yêu tộc cũng bị liên lụy.

Đại lượng người Yêu tộc bị đánh giết, bị giết đến mạc danh kỳ diệu, có thể vừa khai chiến, vừa làm ra sự tình bắt giết người Yêu tộc làm thức ăn thì nhất định là Vu tộc.

Nhân tộc quá yếu nhỏ, ngay cả Vu tộc còn đánh không lại, lấy đâu ra tinh lực đi không ngừng vây bắt người Yêu tộc đánh giết làm thức ăn?

Không giống bình thường loại tiểu đả tiểu nháo kia, mà là vây giết phạm vi lớn.

Trong Hồng Hoang tiếng la giết không ngừng, Nhân tộc cùng Vu tộc không ngừng đánh tới đánh lui, trong lúc đó Nhân tộc tổn thương

vô số, Vu tộc tổn thương nhỏ hơn, về sau Yêu tộc cũng bị trộn lẫn vào, gặp phải sự đánh giết phạm vi lớn, Yêu tộc cũng bắt đầu phản kháng.

Nhân tộc yếu nhỏ như vậy còn biết phản kích, huống chi là Yêu tộc, đại đa số người đều là hạng người kiệt ngạo bất tuần.

Càng đánh càng loạn, nhưng người Yêu tộc lưu lại trong Hồng Hoang thực lực đều yếu nhỏ, thiểu số người thực lực khá mạnh hoặc là yêu cầu một mực trốn tránh không ra, hoặc là bị Phật giáo lộng tới phương Tây đi rồi, dẫn đến Yêu tộc tổn thất thảm trọng.

Nhất thời, cả bầu trời Hồng Hoang sắp bị nhuộm đỏ.

Vô số người đều nhìn đến vẻ mặt mờ mịt, Nhân tộc, Vu tộc, Yêu tộc là chuyện gì xảy ra?

Nhân tộc cùng Vu tộc khai chiến, đánh đến không thể tách rời, không đúng, là đồ sát nghiêng về một phía, Yêu tộc bị lan đến, sau đó cũng gia nhập vào.

Vốn dĩ là hai tộc "ta ăn ngươi, ngươi ăn ta", nay lại hiếm thấy liên hợp cùng nhau đối phó Vu tộc.

Không thể không nói, một màn này thật kinh kỳ.

Có câu nói rất đúng, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, không có kẻ địch vĩnh viễn.

Nhân tộc cùng Yêu tộc tuy rằng tương hỗ giết tới giết lui, ăn ta, ta ăn ngươi, nhưng không có bạo phát đại chiến, không giống Vu tộc đánh ra lửa giận rồi, một bộ dáng muốn diệt đi Nhân tộc, như vậy tất nhiên có thể cùng Yêu tộc liên hợp, cộng đồng đối kháng Vu tộc.

Thiên cơ càng ngày càng loạn, toàn bộ Hồng Hoang ai hào một mảnh.

Vô ngữ nhất là, đánh thành cái dạng này, Thập Nhị Tổ Vu một chút tin tức đều không biết.

Nếu không có đại sự, Đại Vu giữ cửa sẽ không đi tìm Thập Nhị Tổ Vu, Nhân tộc cùng Vu tộc đại chiến là đại sự sao?

Đối với những Đại Vu kia mà nói, không phải.

Nhân tộc quá yếu, từng người giống như gà con tùy tiện bóp chết, chiến tranh như vậy hà tất phải đi tìm Thập Nhị Tổ Vu, hà tất đi quấy rầy, các Đại Vu trong bộ lạc là có thể giải quyết.

Cho nên mới xuất hiện một màn như vậy, bên ngoài đánh tới đánh lui, bên trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu hoàn toàn không hay biết gì, vẫn đang tu luyện. ... "Đã đến lúc phá vỡ cân bằng rồi!!" Không ngừng có người đến Thiên Đình bẩm báo Vu tộc gây ra đại chiến, tin tức đều đưa đến chỗ Tiêu Vân.

Tiêu Vân vẫn luôn không có động tĩnh, mãi cho đến khi Nhân tộc sắp kiên trì không nổi nữa, mới quyết định ra tay.

Nhân tộc đến nay vẫn cảm thấy mạc danh kỳ diệu, hận chết Vu tộc, trực tiếp coi Vu tộc là tử địch. "Yêu Soái, Đại Yêu, Yêu Tướng nghe lệnh!!!" Trong Thiên Đình tất cả mọi người đều chỉnh trang chờ phát động, mọi người đều sớm nhịn không nổi rồi, chờ Yêu Hoàng ra một đạo mệnh lệnh, một nhẫn lại nhẫn, như hôm nay Yêu Hoàng mệnh lệnh, rốt cuộc cũng tới.

Ngồi ở trên long ỷ, thanh âm Tiêu Vân truyền khắp toàn bộ Thiên Đình: "Vu tộc bội tín bội nghĩa, cùng Nhân tộc khai chiến, lại liên lụy Yêu tộc ta, các nơi điên cuồng đánh giết người Yêu tộc ta làm thức ăn.

Đã như vậy, Yêu tộc ta cũng không cần đối với Vu tộc khách khí.

Bạch Trạch, Phục Hy!" "Thuộc hạ có mặt!!" Hai người sải bước đi ra, quỳ rạp trên đất.

Nhìn bọn họ, Tiêu Vân nói: "Bản hoàng yêu cầu hai vị Yêu Soái thống soái Yêu tộc đại quân ta, xuống Hồng Hoang công đánh mười hai bộ lạc Vu tộc.

Người Vu tộc, không có mệnh lệnh của Bản hoàng, tuyệt không rút quân." Nhân quả không thể trảm đoạn, Vu Yêu tất định đại chiến, vậy thì giết cho long trời lở đất là được rồi.

Đợi sau đại chiến, lượng kiếp hạ màn, hết thảy nhân quả tự nhiên tiêu tán vô hình. "Dạ!!" Phục Hy cùng Bạch Trạch lĩnh mệnh đi, Thiên Đình vô số người Yêu tộc hò hét, cao thanh hô hoán Yêu Hoàng vạn tuế.

Dưới sự suất lĩnh của Phục Hy cùng Bạch Trạch, cuồn cuộn Yêu tộc đại quân giết vào Hồng Hoang, dưới sự dẫn dắt của Đại Yêu cùng Yêu Soái, đồng thời công đánh mười hai bộ lạc Vu tộc.

Các bộ lạc khác do Đại Yêu suất lĩnh công đánh, bộ lạc Đế Giang có thực lực mạnh nhất thì do hai vị Yêu Soái đích thân suất lĩnh công đánh.

Yêu tộc đại quân xuống Hồng Hoang, hầu như đem bầu trời đều che khuất, Vu tộc đang truy Nhân tộc không buông bị đánh cho một cái trở tay không kịp, trực tiếp mộng luôn.

Chưa đợi phản ứng, đã chết một mảng lớn nhân mã.

Cũng may Vu tộc cũng không phải dễ trêu, rất nhanh chỉnh đốn, cùng Yêu tộc tư sát.

Đến lúc này, vì sao khai chiến đã biến thành không quan trọng, quan trọng là giết đối phương.

Nếu như Yêu tộc đại quân cùng Vu tộc đại quân tư sát, Yêu tộc sẽ phải chịu thiệt, dù cho số lượng to lớn, nhưng hiện tại Vu tộc ngược lại bị động, đầu tiên là bị đánh cho trở tay không kịp.

Thứ hai, thực lực tổng thể của Thiên Đình Yêu tộc đã đề thăng quá nhiều.

Hơn nữa lại không có Thập Nhị Tổ Vu suất lĩnh, tuy rằng Yêu tộc một phương, Yêu Hoàng Yêu Hậu cũng không xuất hiện. "Lúc Bản hoàng ra ngoài, nàng tọa trấn Thiên Đình, bất luận phát sinh chuyện gì, đều không thể rời khỏi Thiên Đình, Yêu Hậu có thể làm được không?" Đại quân giết tiến vào trong Hồng Hoang, Tiêu Vân cũng muốn động thân rời khỏi Thiên Đình, hắn cần phải đem Thập Nhị Tổ Vu kéo vào trong hư không, không thể để bọn họ tham dự đại chiến, đồng thời ném đám người đeo nồi ra.

Yêu tộc có thể tham dự trong đó, có thể bị cuốn vào, nhưng tuyệt đối không thể trở thành tồn tại đeo hắc oa (cõng nồi đen).

Thánh nhân gây ra hết thảy, muốn thoát thân?

Nói đùa cái gì? "Có thể..." Nữ Oa lần đầu tiên thấy Tiêu Vân nghiêm túc như vậy, nếu trước khi chiến tranh kết thúc mà nàng thật sự rời đi, trời mới biết Tiêu Vân sẽ tức giận đến mức nào.

Đừng chọc Tiêu Vân tức giận vào lúc này, vạn sự lấy đại sự làm trọng, Nữ Oa âm thầm cáo giới bản thân.

Loại thời điểm này chọc Tiêu Vân phát mao, Nữ Oa cũng sẽ không dễ chịu. "Như vậy rất tốt." ... "Các vị sư huynh, như hôm nay Yêu tộc cũng cuốn vào, vậy Tiêu Vân kia sẽ không vì vậy mà tìm chúng ta gây phiền phức chứ?" Hồng Hoang đánh thành một đoàn hỗn loạn, đúng như lời các Thánh nhân nói, đánh đi, đánh càng kịch liệt càng tốt, nếu không lượng kiếp làm sao hạ màn?

Lượng kiếp không hạ màn, Vu Yêu không nhường đường, Nhân tộc làm sao quật khởi?

Hết thảy đều giống như kế hoạch, tuy rằng gánh vác không ít nhân

quả, cũng may nếu lượng kiếp kết thúc, hết thảy đều không còn là vấn đề, duy nhất cần lo lắng chính là vị Yêu Hoàng Tiêu Vân kia.

Không đúng, Chuẩn Đề có chút lo lắng, Tiêu Vân sẽ tìm tới gây phiền phức.

Đã nói xong là không liên lụy Nữ Oa, tuy rằng đúng là không liên lụy Nữ Oa, Nhân tộc tuy rằng thảm tao kiếp nạn, hết thảy cùng Nữ Oa không quan hệ, tự nhiên sẽ không hận lên Nữ Oa, dẫn đến khí vận Nhân tộc trên người Nữ Oa tổn thất.

Nhưng Yêu tộc bị cuốn vào rồi, Tiêu Vân lại nóng tính như vậy, nói khai chiến là khai chiến.

Đã Vu tộc muốn khai chiến, Yêu tộc ta thành toàn, trước mắt Nhân tộc đứng sang một bên, bị Vu tộc giết đến chỉ còn lại mấy trăm vạn nhân khẩu, co rút tại bờ Đông Hải không dám ra ngoài, đại chiến biến thành chuyện của hai tộc Vu Yêu, Nhân tộc chỉ có phần giúp Yêu tộc hô khẩu hiệu cố lên.

Đại chiến bạo phát, hai tộc tử thương vô số, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Cho nên Chuẩn Đề đang lo lắng sau khi hết thảy kết thúc, Tiêu Vân có thể sẽ giết tới phương Tây hay không, tuy rằng kế hoạch là mọi người cùng định ra, nhưng người ra tay là Chuẩn Đề hắn a, không chạy thoát được.

Mỗi khi đến lúc này, trong lòng Chuẩn Đề lại âm thầm mắng Tam Thanh không phải thứ tốt, chỉ biết ném nồi. "Có khả năng sẽ, có khả năng sẽ không." Lão Tử thản nhiên nói: "Bất luận như thế nào, chúng ta đều phải làm tốt chuẩn bị mới được, cũng may năm người chúng ta liên hợp, Tiêu Vân kia dù mạnh nữa cũng không làm gì được chúng ta." "Lúc liên hợp tự nhiên không có biện pháp, thế còn lúc tách ra thì sao?" Thông Thiên không khỏi lắc đầu, đổi lại trước kia hắn tuyệt đối

sẽ không muốn đốp chát lại Lão Tử, nhưng hiện tại thời đại bất đồng, phân gia rồi thì không quản được ta, không sảng khoái thì ta cứ nói. "....." Sắc mặt Lão Tử lập tức âm trầm xuống, những người khác cũng không sai biệt lắm, đặc biệt là Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn.

Hai người một chút cũng không muốn cùng Tiêu Vân đánh nhau, cho dù Tiêu Vân giết không chết, nhưng nếu giống như lần trước bị Thí Thần Thương chọc cho hai cái thì thật sự đòi mạng, lần này mà bị chọc, cũng không có cơ hội dựa vào Tịnh Thế Thanh Liên tu phục nguyên thần nữa.

Đáng giận!!!

Đều tại Thí Thần Thương!!!

Nếu không có pháp bảo này thì sư huynh đệ bọn họ đâu cần buồn khổ như vậy. "Huống chi..." Thông Thiên liếc nhìn mọi người một cái, thấy Lão Tử đều không mở miệng nữa, tự giễu cười một tiếng: "Chúng ta làm như vậy xác thực là đang giải quyết vấn đề, nhưng vẻn vẹn phòng bị Tiêu Vân là không được, đừng quên còn có Thập Nhị Tổ Vu, Vu tộc nhân không biết, nhưng các ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ vĩnh viễn không biết sao?" Tiêu Vân cũng không phải là chủ nhân chịu thiệt thòi mà không hoàn thủ, hắn tiên bất động, đều có thể đem Thập Nhị Tổ Vu nhét tới tìm phiền toái.

Có thể dự kiến được, Tiêu Vân sẽ không để Thập Nhị Tổ Vu tham dự trận chiến tranh này, tất định sẽ đi ngăn cản, sau đó lại tiết lộ chuyện tốt do Thánh nhân làm, các ngươi đoán Thập Nhị Tổ Vu sẽ như thế nào?

Chờ liều mạng với bọn hắn là được rồi.

Kháo!!

Đừng nói nữa được không?

Ngươi càng nói ta càng hoảng.

Một đám người hận không thể đem miệng Thông Thiên chặn lại.

Đáng tiếc Thông Thiên đều nói sự thật, đều là vấn đề nan giải bọn hắn tiếp theo có thể sẽ phải đối mặt.

Tiêu Vân còn có thể thương lượng, cúi cái đầu, bồi thường, nhưng Thập Nhị Tổ Vu...

Nếu không phải thực lực không đủ, lấy tính tình của bọn hắn, tuyệt đối có thể trực tiếp đánh tới Tử Tiêu Cung, tin hay không? "Haizz..." Một đám Thánh nhân lại bắt đầu sầu lo, ngang dọc đều không đúng vị, tổng cảm giác nơi nào không đúng.

Chẳng lẽ ta bị người tính kế?

Không nên a, ta tính kế người khác mới đúng chứ, ai tính kế ta? ... "Cái gì cơ?" Bên trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu bị người đánh thức, Đế Giang ngáp một cái, vô liêu ngồi ở trên bảo tọa.

Chỉ là sau khi biết được Yêu tộc đại quân giết xuống Hồng Hoang, đang công đánh bộ lạc Vu tộc, Đế Giang cả người đều kinh đến nhảy dựng lên.

Chương 83

"Mau nói cho Bản Tổ vu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tại sao Yêu tộc lại muốn công đánh Vu tộc ta?" Đại Vu canh giữ bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện vốn dĩ phải lừng lẫy nổi danh, lại bởi vì không thể giương cung bắn Kim Ô, dẫn đến thanh danh không hiển hách - Hậu Nghệ.

Lúc này Hậu Nghệ cả người đều mộng, bởi vì Đế Giang một tay đem hắn tóm vào trong tay, xương cốt đều suýt chút nữa bị bóp gãy.

Đối mặt Tổ Vu, dù không sảng khoái nữa cũng không thể phản kháng, đây là chân lý.

Đừng nói xương cốt, cung tên của Hậu Nghệ đều sắp phế đi rồi.

Thân là Vu tộc Đại Vu, Hậu Nghệ không có thể hình khoa trương như các Tổ Vu khác, nhưng cũng có bảy tám mét cao, kết quả bị Đế Giang tóm lấy cứ như người tí hon, thật hoạt kê. "Bởi vì Vu tộc ta không ngừng vây giết người Yêu tộc, dẫn đến đại chiến." Hậu Nghệ cắn răng, không kêu đau, thành thật trả lời. "Vu tộc vì sao muốn vây giết người Yêu tộc?

Vì cái gì?

Những tên Đại Vu kia đều là ăn phân Yêu tộc mà lớn lên sao?

Ngay cả mệnh lệnh của Bản Tổ vu cũng không nghe!!" Đế Giang tức đến nổ phổi, sức mạnh không khỏi lại tăng thêm vài phần, Hậu Nghệ sắp khóc rồi. "Huynh trưởng, huynh vừa đột phá, sức mạnh không ổn định, muốn bóp chết Hậu Nghệ hay sao?" Ánh sáng màu vàng đất lóe lên, Hậu Thổ từ trong tay Đế Giang giải cứu Hậu Nghệ xuống.

Phải biết rằng Hậu Nghệ chính là Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, tuy rằng vóc dáng nhỏ một chút, ngay cả Vu tộc nhân bình thường cũng không bằng, nhưng thực lực thật sự rất mạnh, kéo ra cự ly, các Đại Vu khác liều mạng, đều phải ôm đầu chạy trốn mới được.

Bị Đế Giang bóp chết thì quá đáng tiếc, lại nói người của ta, vì sao huynh lại thô lỗ như vậy?

Nhìn tiểu muội không thuận mắt, nhắm vào tiểu muội?

Cứu Hậu Nghệ, Hậu Thổ lạnh lùng nhìn Đế Giang, làm cho Đế Giang một trận xấu hổ, đắc tội không cẩn thận chọc phải cọp cái, lập tức cười khan không nói chuyện nữa, ra hiệu Hậu Thổ hỏi thăm.

Nếu không phải thời gian không đúng, Hậu Thổ có khả năng sẽ tìm Đế Giang đánh một trận, nhưng hiện tại không phải lúc đánh nhau. "Từ đầu đến cuối, nói một lần, không được có bất cứ ẩn giấu nào." Thanh âm Hậu Thổ êm tai tương tự Nữ Oa, không giống Huyền Minh đại đại liệt liệt thuộc về loại giọng nói thô kệch, nhưng ngàn vạn lần đừng bởi vì người khác thanh âm nhu hòa mà coi thường, nếu không sẽ bị đánh chết. "Dạ!!" Hậu Nghệ ngay cả xoa cũng không dám đi xoa chỗ đau, bán quỳ trên mặt đất một năm một mười nói: "Tổ Vu, trong lúc các ngài bế quan, có Nhân tộc không ngừng săn giết người Vu tộc ta, đoạt lấy tinh huyết rèn luyện nhục thân tu luyện..." "Khởi hữu thử lý, Nhân tộc muốn tìm cái chết!!!" Chúc Dung đại mắng một tiếng, Hậu Thổ nhìn sang, Chúc Dung sững sờ, khoát khoát tay, ta không nói nữa, muội nói trước, muội nói trước. "....." Quả nhiên giữa Thập Nhị Tổ Vu, quyền lên tiếng phải xem nắm đấm, nắm đấm lớn mới có quyền lên tiếng, nếu không thì ngồi ở trong góc xem kịch đi, ồn ào cái gì. "Tùy hậu bị phát hiện, thế là bạo phát chiến tranh, Nhân tộc phản kháng, dẫn đến càng ngày càng nhiều bộ lạc Vu tộc tham dự trong đó.

Nhân tộc yếu nhỏ, nhưng nhân khẩu đông đúc, Vu tộc ta cũng tổn

thất không ít người.

Thời gian chiến tranh không có đủ thức ăn, rất nhiều Đại Vu chỉ có thể hợp kế vây bắt người Yêu tộc làm khẩu phần lương thực, lại không ngờ dẫn tới phản đàn (bật lại).

Trong Hồng Hoang người Yêu tộc bắt đầu phản kích, nhưng đại đa số bị trấn áp, bị giết chết.

Sau đó tin tức truyền tới Thiên Đình, Yêu Hoàng đại nộ, đại quân giết nhập Hồng Hoang, công đánh mười hai bộ lạc Vu tộc ta." Ta có chút mộng, đây là cái gì?

Hậu Thổ vỗ vỗ bả vai Hậu Nghệ, ra hiệu hắn có thể đi ra ngoài, quay đầu nhìn các Tổ Vu khác.

Một đám Tổ Vu trừng lớn mắt, não bộ chưa chuyển hướng kịp, Vu Yêu hai tộc cứ như vậy mà đánh nhau rồi? "Mấy tên Đại Vu này trong đầu chứa cái gì vậy?

Bình bạch vô cố đem người Yêu tộc liên lụy vào, hiện tại vui rồi, đại chiến bạo phát." "Trước mắt trọng điểm không phải chỉ trích Đại Vu, mà là nên làm sao ứng đối Yêu tộc đại quân công đánh mới phải." "Cần ứng đối sao?

Người khác đều đánh tới cửa rồi, trực tiếp làm!!!" "Đánh!!!" Một đám Tổ Vu nhao nhao hô to, Đế Giang có chút đau đầu: "Đánh đi, Vu tộc ta có lỗi trước, nhưng Yêu tộc suất lĩnh đại quân công đánh mười hai bộ lạc Vu tộc ta, người Vu tộc ta cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ, đã Yêu tộc muốn đánh, vậy thì đánh là được." Đế Giang cũng sẽ không bởi vì cảm thấy Tiêu Vân cá nhân làm được, dẫn đến Vu tộc bị Yêu tộc công đánh mà không hoàn thủ, bất luận ai đúng ai sai, tóm lại hiện tại Yêu tộc đại quân đang vây công mười hai Tổ Vu bộ lạc, như vậy Vu tộc ta phải phản kháng! "Đi!!!" Làm, làm, đây mới là tính tình Thập Nhị Tổ Vu, nhìn ai không sảng khoái trực tiếp đánh là được, Vu

tộc ta sai thì lại như thế nào, người Yêu tộc vốn là thức ăn, đánh giết thì lại làm sao, bất quá là một lần giết nhiều thêm một chút mà thôi, có gì to tát đâu.

Đã Yêu tộc không chịu bỏ qua muốn khai chiến, vậy thì khai chiến là được.

Thập Nhị Tổ Vu xông ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, ngay cả mấy cái Đại Vu đứng gác cũng lười đáp lại, cũng không đợi đối phương đuổi theo bọn người, chuẩn bị giết tiến vào chiến trường.

Chỉ là mười hai người vừa xông ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện không bao lâu, liền phát hiện cảnh sắc chung quanh thay đổi, Đế Giang dừng bước lại, các Tổ Vu còn lại cũng dừng lại.

Nhìn xung quanh, mọi người đều phát hiện vấn đề ở đâu, bọn họ chạy vào trong một tòa mê trận rồi.

Điêu trùng tiểu kỹ (trò vặt) mà thôi!

Loại đại trận này đối với Thập Nhị Tổ Vu mà nói, không có bất cứ tác dụng gì, muốn phá vỡ cũng nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng Đế Giang không làm như thế, hắn ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Người nào bày ra trận pháp, trực tiếp đi ra đi, đừng có lén lút để Bản Tổ vu coi thường." "Nhiều năm không gặp, tính tình đạo hữu vẫn bạo táo như vậy." Tiếng cười của Tiêu Vân truyền vào, từ từ thân ảnh xuất hiện trước mặt Thập Nhị Tổ Vu.

Hồng Hoang thời gian không đáng tiền, Tiêu Vân cự ly lần trước lập Thiên Đình xong, xác thực đã lâu không cùng Đế Giang gặp mặt, một cái chớp mắt đều đã qua bao nhiêu năm, cụ thể bao nhiêu thời gian, Tiêu Vân cũng không đếm.

Yêu Hoàng hàng lâm!!

Khẳng định không có chuyện tốt, Thập Nhị Tổ Vu cảnh giác, Đế

Giang cười to nói: "Thế nào, Yêu Hoàng định ở chỗ này cùng Thập Nhị Tổ Vu ta đánh một trận hay sao?" Tiêu Vân vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Kẻ ngu cũng nhìn ra được, Tiêu Vân không chuẩn bị tham dự trận đại chiến này, thậm chí Tiêu Vân cũng sẽ không để bọn họ tham dự, cho nên cố ý ở chỗ này, đem Thập Nhị Tổ Vu ngăn lại.

Nếu như Vu tộc không có Thập Nhị Tổ Vu, rất nhiều Đại Vu mang theo tộc nhân có thể đánh lại Yêu tộc sao? "Đạo hữu, trận đại chiến này chúng ta không tham dự như thế nào?

Yên tâm, Yêu tộc ta không có Thánh nhân tham dự, Bản hoàng không tham dự, Yêu Hậu Nữ Oa tọa trấn Thiên Đình, sẽ không xuống Hồng Hoang, như vậy có được không?" Biết Thập Nhị Tổ Vu đang lo lắng cái gì, đang lo lắng bọn họ bị Tiêu Vân chặn ở chỗ này, một tôn Thánh nhân khác là Nữ Oa mang theo Yêu tộc đại quân cùng Vu tộc tư sát, vậy người Vu tộc căn bản gánh không nổi.

Cho dù thực lực yếu hơn nữa thì Thánh nhân cũng thủy chung là Thánh nhân, không phải Đại Vu có thể đối kháng, Thập Nhị Tổ Vu đều phải trực tiếp ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân mới được.

Tiêu Vân trực tiếp nói Nữ Oa sẽ không tham chiến, làm cho bọn họ xác thực thở phào nhẹ nhõm một hơi. "Ngươi không tham dự, chúng ta liền không tham dự?

Quả thực là trò cười." Trong Tổ Vu, Huyền Minh đi ra, lạnh lùng nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn Đế Giang một cái, Đế Giang cười khổ, ném qua một ánh mắt "ta không có biện pháp", đừng nhìn ta là lão đại Thập Nhị Tổ Vu, nhưng trong Thập Nhị Tổ Vu ta có thể trấn trụ các Tổ Vu khác chứ không bao gồm hai vị cô nãi nãi này.

Cũng quá túng (hèn) rồi, nữ nhân đều trấn không được.

Tiêu Vân một bên cùng Đế Giang đánh đố, cũng không đáp lại Huyền Minh, làm cho Huyền Minh đôi mày thanh tú nhíu chặt, cảm giác bị coi thường. "A!!!" Bỗng nhiên, Huyền Minh kinh hô một tiếng, cả người bay ra ngoài, một đầu đâm vào trên người Đế Giang, đụng đến mức Đế Giang nhe răng trợn mắt.

Một đám Tổ Vu đều ngẩn người ra.

Tình huống gì vậy? "Vô sỉ!!" Duy chỉ có Hậu Thổ thấy được, sau lưng Huyền Minh lóe lên một đạo ngân quang, sau đó Huyền Minh bay ra ngoài, phân minh là bị Tiêu Vân từ phía sau nhắm ngay mông đá một cước, mới bay ra ngoài.

Vô sỉ?!

Tiêu Vân động thủ? "Tiêu Vân!!!" Không đợi mọi người hồi thần, Hậu Thổ gầm lên một tiếng giận dữ, cũng may Hậu Thổ không đâm vào người, bị Huyền Minh đã chịu thiệt đỡ được.

Đối phó với những nữ nhân tính tình không tốt này, biện pháp tốt nhất là một cước đá bay một cái, đá nhiều vài lần là thành thật ngay.

Tiêu Vân thực thực tại tại thưởng cho Hậu Thổ cùng Huyền Minh một cước, đá hai người nhe răng trợn mắt, một chút cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Thời điểm này Huyền Minh cùng Hậu Thổ hầu như đã là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, bản thể quá cường đại, không đá mạnh một chút thì đối phương một chút cảm giác cũng không có. "Yêu Hoàng, muốn chiến thì chiến, chúng ta đi tới hư không kia đánh một trận, chớ có ở chỗ này hí lộng hai vị muội muội của ta, người Vu tộc ta không giỏi thôi diễn, không biết thủ đoạn Thánh nhân, hà tất phải đốt đốt bức nhân như thế!!" Quá nhanh, Đế Giang đều hào vô biện pháp, Thập

Nhị Tổ Vu đại biểu mười hai loại pháp tắc, Đế Giang là không gian pháp tắc, nhưng không gian pháp tắc của Tiêu Vân quả thực đã đạt tới một tình trạng đáng sợ, thời gian cùng không gian hỗn hào, dẫn đến Đế Giang cũng bị làm cho mạc danh kỳ diệu.

Không phải không phản kích, là không phát hiện, Hậu Thổ cùng Huyền Minh trúng chiêu, Huyền Minh thì là mọi người không có chuẩn bị tâm lý, vậy Hậu Thổ thì sao?

Hậu Thổ cũng bị đá.

Bản Tổ vu muốn giết ngươi!!!

Đường đường là Tổ Vu, bị Tiêu Vân từ phía sau một cước đá vào mông, đối với Huyền Minh cùng Hậu Thổ mà nói, quả thực là kỳ sỉ đại nhục, hai người hiện tại hận không thể xé xác Tiêu Vân.

Nhưng không có xúc động, Thập Nhị Tổ Vu dựa vào nhau, bạo nộ quy bạo nộ, nhưng cũng rõ ràng muốn cùng Tiêu Vân đánh một trận, duy có ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân mới được, có thể đánh thắng hay không còn là một dấu hỏi lớn, Tiêu Vân chính là Thánh nhân mạnh nhất ngoại trừ Hồng Quân.

Cũng may nơi này cự ly Bàn Cổ Thần Điện không xa.

Thập Nhị Tổ Vu không tổn thất tinh huyết chế tạo tộc nhân, một mực đề thăng thực lực, hiện tại sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận, ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân tuyệt đối có thể cùng Thánh nhân đánh một trận, nhưng đối tượng chiến đấu hẳn là Nữ Oa cùng Chuẩn Đề loại này mới đúng.

Cùng với...

Bàn Cổ Thần Điện thần bí.

Có vài vị Tổ Vu chú ý sau lưng, Tiêu Vân không ngốc, khẳng định biết nơi này là đâu, hắn không cảm thấy cự ly Bàn Cổ Thần Điện gần,

cho nên cảm thấy hắn có tự tin cùng chúng ta ngạnh chiến, có vấn đề a.

Xúc động sẽ có phiền toái lớn.

Tiêu Vân âm thầm cười một tiếng. "Hí lộng?

Không không không." Tiêu Vân lắc đầu, vô lại nói: "Bản hoàng nhưng là người đã có gia thất, nữ nhân trong nhà tâm thiện nhu hòa, tại sao lại phải hí lộng hai nữ nhân tính khí kém cỏi chứ?

Bản hoàng không có hứng thú đó, ta chỉ thích mèo, không thích nhím." "....." Đế Giang mắt tròn mắt dẹt.

Các Tổ Vu còn lại vẻ mặt mộng bức.

Huyền Minh cùng Hậu Thổ tức đến đỏ cả mặt.

Đại huynh đệ, Nữ Oa không đánh chết ngươi, xác thực là tâm thiện.

Ta bị ghét bỏ rồi sao?

Huyền Minh cùng Hậu Thổ cảm giác cả người đều muốn nổ tung.

Tiêu Vân tiếp tục nói: "Huống chi, trận chiến tranh này vốn không phải do Yêu tộc ta dẫn dắt, các ngươi không cảm thấy trận chiến tranh này mạc danh kỳ diệu sao?

Thực lực yếu nhỏ, vốn không nguyện ý trêu chọc Vu tộc như Nhân tộc vì sao lại đại tứ săn giết người Vu tộc, còn để cho người chạy thoát, truyền về tin tức." "Tất định là Thánh nhân giở trò." Đế Giang nghiến răng nghiến lợi, "Nhưng Yêu tộc sớm muộn cùng Vu tộc ta có một trận chiến, chờ đại chiến kết thúc, Thập Nhị Tổ Vu ta tự sẽ đi tìm người kia tính sổ, Yêu Hoàng nếu không cùng chúng ta đánh một trận, xin hãy tránh ra." "Ngươi có biết là ai làm không?" Tiêu Vân bất đắc dĩ than ra bàn tay, mấy Tổ Vu này đủ rồi a, thần thần thao

thao, Bản hoàng nhìn đều thay các ngươi cảm thấy sốt ruột. "....." Đế Giang vừa rồi một mặt chính khí trong nháy mắt cứng họng.

Đúng a, là ai làm chuyện tốt?

Thánh nhân không nói, Thập Nhị Tổ Vu sẽ không thôi diễn, càng đừng nói tra ra ai làm.

Muốn biết những mật sự này, chỉ có một biện pháp, từ chỗ Tiêu Vân lấy được.

Phải có biện pháp đem Thập Nhị Tổ Vu lôi đi mới được, những tên này quá không an phận rồi.

Tiêu Vân nghĩ nghĩ, nói: "Được rồi, ta nói cho các ngươi biết là được, đỡ phải từng cái ở chỗ này giày vò lung tung." "Mời." Đế Giang âm thầm vui vẻ, Tiêu Vân nguyên nhân chủ động nói ra thì tốt nhất, đều đỡ tốn tâm tư, các Tổ Vu khác cũng dựng lỗ tai lên.

Chỉ là ai cũng không nói, Tiêu Vân cứ như vậy nhìn bọn họ, một câu cũng không nói, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ...

Nhanh một khắc trôi qua, Thập Nhị Tổ Vu cảm thấy bị lừa rồi, đang muốn bạo phát, Đế Giang bỗng nhiên sát giác không đúng, gầm lên: "Cẩn thận!!!" "Đương!!!" Trong mười hai Tổ Vu, đứng ở phía sau cùng Hậu Thổ bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, Hậu Thổ giật nảy mình tưởng rằng Tiêu Vân đang cố ý công kích, lập tức muốn hiển hóa Tổ Vu chân thân, chuẩn bị phòng ngự, ai ngờ một cái chuông lớn bao phủ xuống, sau đó nàng bị nhốt ở trong đó, bị khống chế lại. "Ha ha ha, Đế Giang, Bản hoàng đã nói rồi, sẽ không để các ngươi tham dự chiến tranh, các ngươi chết cái tâm này đi, phân người đi ra ngoài thì cứ thử xem.

Bản hoàng đem Hậu Thổ mang về Thiên Đình, chờ các ngươi đánh xong chiến tranh có khả năng tiểu Kim Ô đều sinh một ổ rồi." Cùng

Thập Nhị Tổ Vu đánh một trận?

Hoàn toàn không có bất cứ sự cần thiết nào, Tiêu Vân cũng không muốn đánh những trận tranh đấu mạc danh kỳ diệu này.

Chương 84

Tóm lại một câu, hiện tại Vu tộc cùng Yêu tộc đám tể tử bên dưới đánh nhau, những kẻ cầm đầu như chúng ta đừng trộn lẫn vào, chờ đánh xong, đánh sướng rồi, tác giả gây chuyện là ai ta sẽ nói cho các ngươi, Thập Nhị Tổ Vu muốn đánh nhau thì đi tìm hắn là được.

Bản hoàng không có hứng thú cùng các ngươi tranh đấu.

Một đám kẻ điên đánh nhau đều bất quản bất cố, ai vui lòng cùng các ngươi đánh?

Trực tiếp bắt đi một cái trước, làm cho các ngươi không có biện pháp ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, mang theo chạy khắp thế giới, xem các ngươi còn có tâm tư đi tham dự chiến tranh hay không.

Hiện tại nói thì dễ nghe, chờ đánh ra hỏa khí, ta sợ các ngươi bất chấp tất cả cùng ta liều mạng, vậy thì quá đen đủi, tâm tư liều mạng lưu lại đi đối phó người khác là được rồi, ví dụ như Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn, lại ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn, phản chính hết thảy đều là do ba cái tên này dẫn ra.

Lão Tử cùng Thông Thiên là gia nhập phía sau, không đến mức tìm bọn hắn gây phiền phức, nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chạy không thoát.

Tuy ta nói Yêu tộc sớm muộn cùng Vu tộc một trận chiến, nhưng động tay chân dẫn đến Yêu tộc bị cuốn vào, Bản hoàng cũng sẽ không cảm kích, đem các ngươi bán đi cũng sẽ không cảm thấy ngại ngùng. "....." Nếu không cẩn thận, tiểu Kim Ô đều có thể sinh một ổ ra.

Nhìn Tiêu Vân bỗng nhiên phát nan, trực tiếp đem Hậu Thổ khống chế lại mang theo Hậu Thổ hướng về hư không đi, các Tổ Vu còn lại đều có chút mắt tròn mắt dẹt, Đế Giang đã cấp nhắc nhở nhưng vẫn

không thể phản ứng, dù sao sức mạnh của thời gian và không gian là đáng sợ nhất.

Ngay cả Đế Giang đều không theo kịp tiết tấu huống chi các Tổ Vu khác đây?

Cưỡng ép mang đi một vị Tổ Vu, đối với Tiêu Vân không khó, tại lúc chưa phản ứng Hỗn Độn Chung bao phủ cưỡng ép mang đi, dù sao đánh không phá Hỗn Độn Chung phòng ngự, là đủ rồi.

Ta Tiêu Vân đem Hậu Thổ mang đi rồi, xem các ngươi gấp hay không gấp.

Đương nhiên, lời nói sinh một ổ tiểu Kim Ô là nói ra để kích thích các Tổ Vu khác, túng nhiên Hậu Thổ xinh đẹp, nhưng Tiêu Vân cũng không có hứng thú cùng Hậu Thổ làm loại chuyện đó, cùng Tổ Vu tỳ khí bạo tạc làm loại chuyện đó, không chừng bỗng nhiên nàng nổi giận, làm cho ngươi cả một đời cổ kế đều không dám tùy tiện đụng vào nữ nhân.

Lấy tính cách Tổ Vu mà xem, Hậu Thổ cùng Huyền Minh tuyệt đối làm được ra loại chuyện này. "Truy!!!" Đế Giang một khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ, đều đã nhắc nhở rồi vẫn bị Tiêu Vân đem Hậu Thổ bắt đi, Tiêu Vân rõ ràng là không muốn cùng bọn họ đại chiến một trận, lại không chuẩn bị tham dự vào trong chiến tranh, như vậy Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên bất nhạc ý.

Hoặc là cùng ta đánh, hoặc là tránh ra, đừng cản ta.

Nhưng Tiêu Vân bỗng nhiên chơi một thủ đoạn như vậy, tương đương với hung hăng gõ Thập Nhị Tổ Vu một muộn côn, gõ đến mọi người não bộ đều vựng hồ hồ.

Có thể bỏ lại Hậu Thổ mặc kệ chạy đi tham chiến sao?

Nếu thật sự đi, không chừng chờ chiến tranh kết thúc, Hậu Thổ có

khả năng thật sự mang theo một đám tiểu Kim Ô trở về.

Nhất thân là Tổ Vu Hậu Thổ từ Thiên Đình trở về, sau lưng đi theo một đám tiểu Kim Ô, một đám Tổ Vu tề tề rùng mình một cái, Tiêu Vân đương Tổ Vu ta là người gì?

Một lần sinh là sinh một đám sao?

A phi!!

Đây không phải trọng điểm được không!!

Trọng điểm là Tiêu Vân lấy Hậu Thổ uy hiếp, quả thực không thể tha thứ, có bản lĩnh đổi một cái nam đi, bắt cóc Hậu Thổ một nữ nhân thì có bản sự gì.

Các Tổ Vu còn lại dưới sự dẫn dắt của Đế Giang, vọt lên bầu trời, đi theo Tiêu Vân vừa tiến nhập vào trong hư không.

Tiêu Vân chạy ở phía trước, tốc độ không nhanh, mười một Tổ Vu đi theo phía sau truy.

Chủ yếu Tiêu Vân sợ tốc độ quá nhanh, dẫn đến cân đâu (mất dấu) rồi.

Cứ như vậy, Thập Nhị Tổ Vu bị Tiêu Vân mang theo chạy mất.

Không thể tham dự vào trong Vu Yêu đại chiến, đương nhiên, Tiêu Vân vị Yêu Hoàng này cũng không có tham dự trong đó.

Vu tộc dưới sự dẫn dắt của rất nhiều Đại Vu chiến đấu, Yêu tộc tại Yêu Soái, Đại Yêu suất lĩnh hạ cùng Vu tộc tư sát, song phương giết đến tiếng gầm rung trời, xác chết nằm vạn dặm.

Theo Vu Yêu đại chiến bạo phát, toàn bộ Hồng Hoang đều loạn cào cào.

Vô số người sợ đến toàn bộ trốn ở trong đạo trường, không dám ra ngoài, sợ bị cuốn vào trong đó.

Dẫn đến hết thảy bạo phát mấy vị Thánh nhân đang ở trong Côn Luân Sơn. "Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, đi theo Tiêu Vân độn nhập hư không, hiển nhiên Tiêu Vân sẽ không để Thập Nhị Tổ Vu tham chiến, cũng không cùng Thập Nhị Tổ Vu tử khái (liều mạng)." Nguyên Thủy Thiên Tôn tiệt thủ thiên cơ sắc mặt không quá đẹp mắt, đảo thượng a (đen đủi a), Tiêu Vân không phải tỳ khí bạo táo sao?

Hành sự phong cách không phải ngang ngược bá đạo sao?

Lên đi chứ, bạo đánh Thập Nhị Tổ Vu một trận, quản hắn có hay không Bàn Cổ Chân Thân cái át chủ bài này, trực tiếp đánh là được rồi, dù sao cũng là Thánh nhân, đánh không chết.

Đáng tiếc Tiêu Vân sẽ không như bọn hắn mong muốn.

Một đám Thánh nhân làm ra chuyện tốt, Bản hoàng tha trụ Thập Nhị Tổ Vu chỉ là không muốn cấp Yêu tộc mang đến thương vong quá lớn, chứ không phải đi cùng Thập Nhị Tổ Vu tử khái, chờ chuyện tốt này lưu lại cho các ngươi hưởng thụ đi.

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu cùng Tiêu Vân tử khái, đến lúc đó không chết cũng đều sẽ lột tầng da.

Như vậy một đôi cũng không còn uy hiếp.

Đáng tiếc Tiêu Vân căn bản không mắc lừa.

Thập Nhị Tổ Vu vui lòng, Tiêu Vân còn bất nhạc ý đâu.

Cứ như vậy toàn bộ độn nhập hư không, bắt cóc Hậu Thổ, dẫn đến các Tổ Vu khác tức đến quá sức, chỉ có thể đi theo phía sau truy, sợ thật sự lòi ra một đám tiểu Kim Ô thì xấu hổ rồi. "Tiêu Vân kia bản tri tình hết thảy, tất định sẽ không cùng Thập Nhị Tổ Vu đại chiến một trận, nhân thử chúng ta phải cẩn thận mới được, có lẽ chờ Thập Nhị Tổ Vu từ hư không trở về sẽ tìm đến chúng ta." Chuẩn Đề có chút lo lắng.

Năm đó Bàn Cổ Chân Thân vừa ra, chấn hám trụ quá nhiều người.

Thập Nhị Tổ Vu đã lâu không ra tay, thực lực đều được đề thăng, trời mới biết hiện tại bọn hắn có bao nhiêu mạnh.

Như hôm nay Nhân tộc kiếp nạn đã qua, chỉ cần chờ lượng kiếp hạ xuống là có thể bành trướng quật khởi, trở thành thiên địa nhân vật chính, Thánh nhân tính kế không lỗ, duy nhất phiền toái là có cái đuôi nhỏ ném không xong.

Lão Tử cùng Thông Thiên mặc không lên tiếng, dù sao tìm tới cũng sẽ không trước tiên tìm bọn hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ở phía trước gánh vác đây, hoảng cái gì?

Trời sập xuống có người cao đỉnh trước. ... "Giết!!!" Trong Hồng Hoang y nguyên tư sát một mảnh, Yêu tộc cùng Vu tộc tổn thất không thảm, mọi người đều thuộc về cấp bậc kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng đừng hòng chiếm được chỗ tốt.

Vu tộc người ít, nhưng cá thể thực lực cường đại, Yêu tộc người đông, hình thành ưu thế, không ngừng có hai tộc nhân bởi vì chiến tranh mà chết đi.

Thậm chí có Đại Vu, Yêu Tướng, nãi chí Đại Yêu chết đi.

Trận chiến tranh này trừ phi Tiêu Vân vị Yêu Hoàng này xuất hiện, hoặc Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện tuyên bố chiến tranh kết thúc, nếu không song phương căn bản sẽ không dừng lại.

Tổng thể mà nói, Yêu tộc khá chiếm tiện nghi, trước không nói số lượng to lớn, chiếm cứ số lượng ưu thế, thứ hai Yêu tộc Yêu Tướng Đại Yêu những năm này gia tăng không ít, đối mặt rất nhiều Đại Vu, không rơi xuống hạ phong, còn có thể phân ra nhân thủ đi địa phương khác hỗ trợ, chỉ là làm cho Yêu tộc đau đầu chính là, những Vu tộc Đại Vu này một khi hãm nhập tử chiến, mắt thấy bị thương nghiêm

trọng, vô lực tái chiến thời điểm thì thà rằng tự bạo, kéo theo người Yêu tộc cùng chết, cũng tuyệt đối sẽ không lui lại nửa bước, quả thực đầu sắt không chịu được. "Đạo hữu thương thế không ngại chứ?" Bạch Trạch nâng Phục Hy, trước mắt tình huống Phục Hy không tốt, thương thế có chút nghiêm trọng, thương thế là bị một vị gọi là Minh Thanh Đại Vu ngạnh sinh sinh tự bạo tạc ra.

Đại La Kim Tiên cấp bậc tồn tại lôi kéo đối phương tự bạo, uy lực kia không phải người bình thường có thể thừa thụ được, cộng thêm Phục Hy không có phòng ngự pháp bảo ra hồn nên trực tiếp trúng chiêu. "Không ngại." Phục Hy cười cười, biểu thị không có vấn đề, còn có thể chống đỡ, "Vu tộc nhân thật sự điên cuồng, đánh không lại liền tự bạo, đây là vị Đại Vu thứ mấy rồi?" "Không biết, Yêu tộc ta cũng tổn thất không nhỏ, Đại Yêu chết mất vài vị, Yêu Tướng càng là như thế." Bạch Trạch thật sâu nhíu mày, khó chơi a.

Xây dựng tại Thiên Đình Yêu tộc những năm này trải qua Tiêu Vân chỉnh đốn cùng thanh lý, không ngừng tu luyện cấp chỗ tốt, thực lực được đề thăng sau kết quả, nếu không có Tiêu Vân những biện pháp này, trận chiến tranh này có lẽ Yêu tộc sẽ bị Vu tộc đuổi theo đánh, chứ không phải giống như hiện tại, chiếm cứ nhất định ưu thế.

Trước kia người Yêu tộc không lý giải Tiêu Vân vì sao không đối với Vu tộc khai chiến, hiện tại minh bạch rồi, người Vu tộc là kẻ điên, từ trên xuống dưới đều là kẻ điên.

Đánh được thì giết, đánh không lại thì tự bạo kéo người cùng chết, tóm lại sẽ không để cho ngươi sống tốt.

Bạch Trạch có chút mộng, năm đó đám hỗn đản kia làm thế nào đem một cái bộ lạc san bằng vậy?

Yêu tộc đang lớn mạnh, Vu tộc cũng đang lớn mạnh, một điểm này nhìn số lượng Vu tộc Đại Vu là biết, nhiều năm tu dưỡng, số

lượng càng ngày càng nhiều, không giống thời kỳ Hồng Quân Tử Tiêu Cung giảng đạo, bất ôn bất hỏa, thời điểm đó một cái Vu tộc bộ lạc không thể cùng hiện tại so sánh.

Chỉnh thể thực lực đều đề thăng. "Phục Hy, có dám đánh một trận!!!" Một vị Đại Vu giết ra khỏi vài vị Yêu Tướng bao vây, vũ khí trong tay chỉ thẳng Phục Hy.

Thân là một trong những thống soái, Phục Hy làm cho người Vu tộc chịu không ít đau khổ, khiến cho Vu tộc Đại Vu đều hận không thể đem đầu hắn chặt xuống.

Nếu không có Phục Hy cùng Bạch Trạch hai vị Yêu Soái, có thể nói Vu tộc tổn thất sẽ không lớn như vậy.

Các loại kế sách, các loại mai phục các loại chơi xấu, làm cho Vu tộc đầu to không thôi.

Bạch Trạch thì thôi, phương phương diện diện đều đang quản, Phục Hy chỉ quản đốc chiến cùng chỉ huy, khiến cho Vu tộc sứt đầu mẻ trán.

Như vậy, Vu tộc Đại Vu tự nhiên muốn giết Phục Hy trước. "Tiểu tiểu Đại Vu, cũng dám xương cuồng, đợi Bần đạo trảm ngươi!!!" Bạch Trạch kéo Phục Hy lại, vọt lên, trực tiếp cùng tên Đại Vu tên là Sơn Hỏa kia đánh nhau. "Đạo hữu cẩn thận!!!" Một cái Đại Vu tự nhiên không phải là đối thủ của Bạch Trạch, phải biết rằng Bạch Trạch tại Thiên Đình thực lực trừ Tiêu Vân cùng Nữ Oa, thì chính là độc nhất đương (một mình một mâm), rất nhiều Đại Yêu đều đánh không lại hắn, tuy bình thường nhìn văn văn nhã nhã cho người ta một loại cảm giác yếu đuối mong manh.

Nhưng thực lực rất mạnh!!

Nếu không Bạch Trạch cũng không khả năng từ lúc bắt đầu đã áp

chế một đám Đại Yêu, để cho những Đại Yêu kia đều nghe lời hắn.

Áp chế những Đại Yêu này không có thực lực nhất định là không được.

Bạch Trạch thực lực mạnh, nhưng chịu không nổi người khác áp căn bản không dùng tâm cùng hắn đánh, xông lên trực tiếp điểm bạo (kích nổ), kéo nhau cùng chết là được.

Phục Hy nhìn cử động của Sơn Hỏa kia không đúng, lập tức giật mình kinh hãi, bay lên, cổ cầm trong tay bay ra, đem Bạch Trạch đụng văng ra. "Ha ha ha, chờ chính là ngươi." Sơn Hỏa cười to tóm lấy Phục Hy, "Phục Hy khanh sát vô số tộc nhân Vu tộc ta, hôm nay bản Đại Vu tất định muốn ngươi nợ máu trả bằng máu!!!" "Cho ta bạo!!!!" Đáng sợ tự bạo trùng kích ba không ngừng lan tràn ra ngoài, Bạch Trạch cả người đều mộng, đối phương bất chấp tất cả muốn kéo Phục Hy cùng chết tiết tấu, căn bản không phải khiêu chiến.

Phục Hy chết rồi?

Nhìn cái hố to bị tạc ra, chỉ còn lại một cây cổ cầm gãy đôi, nơi nào còn thân ảnh Phục Hy, Bạch Trạch một trái tim đều lạnh nửa đoạn.

Phục Hy là ai?

Là huynh trưởng của Yêu Hậu, là anh vợ của Yêu Hoàng, cứ thế mà chết ở chỗ này?

Xong rồi!!!

Côn Luân Sơn một đám Thánh nhân đang nhìn Vu Yêu đại chiến, thấy Phục Hy chết, làm cho mấy vị Thánh nhân mí mắt giật một cái, ý thức vấn đề nghiêm trọng.

Bên trong Thiên Đình, Nữ Oa bỗng nhiên tim đập mạnh một cái, rất nhanh sắc mặt đại biến. "Đi!!!" Phục Hy chết rồi!!

Khí tức đều biến mất, Nữ Oa cả người tức đến hận không thể vọt xuống Hồng Hoang đem người Vu tộc đều tiêu diệt.

Nhưng không đợi có hành động, lời Tiêu Vân nói lại hiện lên, Nữ Oa sinh sinh khắc chế xúc động, đem Hồng Tú Cầu đối với Hồng Hoang ném ra ngoài.

Trong hư không, Tiêu Vân có sở cảm ứng, ngôi sao đối ứng với Phục Hy bỗng nhiên ảm đạm không ít, đại biểu Phục Hy xảy ra chuyện.

Khí tức của rất nhiều Đại Yêu, hai vị Yêu Soái, Tiêu Vân đều sẽ đem kỳ bảng tại trên một khỏa tinh thần, chỉ cần tinh thần xuất hiện tình huống quang mang ảm đạm, đại biểu cá nhân kia chết rồi.

Phục Hy chết, Nữ Oa không có xông ra Thiên Đình, bất quá Hồng Tú Cầu lại ném ra ngoài.

Xem ra Phục Hy chú định sẽ trở thành Nhân Hoàng.

Đã là chiến tranh thì phải làm tốt chuẩn bị có khả năng sẽ chết, ý ngoại tùy thời khả năng phát sinh, bất quá Phục Hy chỉ là hiện tại chết đi, không phải vĩnh viễn, chỉ cần đem hồn phách tập trung, chờ Lục Đạo Luân Hồi kiến lập, tự nhiên có thể trọng sinh.

Tuy hiện tại cũng có thể giúp Phục Hy trọng tố nhục thân, nhưng cùng Thiên Đạo ý chí có xung đột, không cần thiết đi làm như vậy.

Nếu không Nhân tộc thiếu đi một vị đức cao vọng trọng Nhân Hoàng, cũng là một cái đại phiền toái. ...

Chương 85

Tiêu Vân mang theo Hậu Thổ tại hư không bay a bay, Thập Nhị Tổ Vu tại phía sau truy a truy, cuối cùng Tiêu Vân dừng lại, mười một Tổ Vu cũng đi theo dừng lại. "Chư vị, đừng nóng vội, Bản hoàng không lừa các ngươi, Yêu tộc cùng Vu tộc kết hợp, làm sao có thể sinh hạ một ổ tiểu Kim Ô?" Tiêu Vân đem Hậu Thổ thả ra, một đầu chui vào không gian thông đạo hướng về phía Hồng Hoang đi, lưu lại một tràng tiếng cười: "Đế Giang, các ngươi nếu không muốn Vu tộc diệt vong, từ nay về sau tại Hồng Hoang tiêu thất thì có thể tìm Bản hoàng, nhưng muốn Bản hoàng giúp thì cần phải trả cái giá lớn, tự mang thành ý." "Lưu lại!!!" Thân là không gian Tổ Vu, Đế Giang có vài phần tự ngạo, thấy Tiêu Vân muốn đi, đại thủ đối với không gian thông đạo chộp tới, cái thứ này có thể làm cho người ta nhanh chóng từ bên này đạt tới bên kia, nhưng thông đạo một khi chịu ba động hoặc bị đánh nát, người ở bên trong cũng sẽ xui xẻo.

Nổ không chết Tiêu Vân, nhưng làm cho hắn hôi đầu thổ kiểm cũng không tệ.

Khẩu khí này có chút nuốt không trôi, Vu tộc diệt vong?

Đi đại gia ngươi!!

Mãn miệng không có lời hay. "Oanh!!!" Đế Giang một chưởng vỗ vào không gian thông đạo, nhưng làm cho Đế Giang chấn hám chính là, không gian thông đạo ổn cố đến mức không tưởng nổi, toàn lực vỗ lên, một chút chuyện cũng không có, đừng nói nổ tung, ngay cả chấn động cũng không có, có thể thấy được Tiêu Vân tham ngộ không gian có bao nhiêu đáng sợ.

Không phải không kịp quan bế, là lười đi giày vò, dù sao thứ này

một lát sẽ tiêu thất, người khác cũng lợi dụng không được, thích đánh thì cứ đánh, ảnh hưởng không tới ta. "Tiểu muội, không sao chứ." Đánh không phá không gian thông đạo, Đế Giang hận hận vung tay, đi đến bên cạnh Hậu Thổ trên dưới kiểm tra, sợ Tiêu Vân thừa cơ đối với Hậu Thổ làm chuyện bất quỹ. "Cũng không đại ngại." Hậu Thổ có chút choáng, lắc đầu nói: "Hỗn Độn Chung kia không hổ là chí bảo, bất quá tiểu muội muốn đánh phá, công kích sẽ bị phản đàn, tiểu muội có chút vựng, bị chấn choáng." Đặt ở bình thường, câu nói này của Hậu Thổ tuyệt đối sẽ dẫn đến các Tổ Vu khác ha ha cười to, dùng cái này trêu chọc Hậu Thổ, nhưng hiện tại cười không nổi, trời mới biết Hồng Hoang bên trong Vu Yêu hai tộc đánh thành cái dạng gì rồi. "Trở về!!" Đế Giang có chủng cảm giác như chó cắn vào quả cầu gai, Tiêu Vân đi trước một bước, tốc độ lại nhanh hơn, thủ đoạn lại cao minh, bọn họ lại muốn từ từ bay trở về mới được.

Đế Giang cũng tốt, cũng có thể mở ra không gian thông đạo tiến nhập trong đó, nhưng các Tổ Vu khác không được.

Không phải hắn mở ra không gian thông đạo, người khác chui vào tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Chủ yếu là cự ly quá xa.

Cự ly không xa thì không đại vấn đề, cự ly quá xa, không chừng người khác đi theo chui vào bị cuốn đến địa phương nào cũng không rõ, đến lúc đó sẽ càng phiền toái, không bằng bay trở về. "Oanh long long!!!" Hồng Hoang bên trong Nữ Oa Hồng Tú Cầu từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong Hồng Hoang, đem không ít người Vu tộc đập chết, sau đó Hồng Tú Cầu đem hồn phách Phục Hy bao phủ lại cuốn vào trong đó, bay lên bầu trời, phản hồi Thiên Đình.

Nhìn ra được Nữ Oa khá khắc chế, cho dù Phục Hy bởi vì Vu tộc nhân mà chết, nàng cũng không có tứ ý ra tay giết người Vu tộc.

Muốn đổi thành Thánh nhân khác, đoán chừng không giết cho long trời lở đất thì tuyệt đối không có khả năng bỏ qua. "Giết!!!" Bạch Trạch mắt đều đỏ, vì Phục Hy báo thù giết sạch Vu tộc tất cả mọi người. "Phục Hy tịnh vị (ngôi vị) sẽ không chết đi, thống soái Yêu tộc chi nhân phản hồi Thiên Đình!!" Thanh âm Tiêu Vân tại trong đầu Bạch Trạch vang lên, Bạch Trạch hầu như mất đi lý trí hồi thần, hướng về Thiên Đình phương hướng bái lạy: "Bạch Trạch thính lệnh!!!" Đứng dậy, Bạch Trạch hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Yêu tộc nhân nghe ta hiệu lệnh, Yêu Hoàng có lệnh, tất cả người Yêu tộc phản hồi Thiên Đình, không được có sai sót!!!" Tiêu Vân vận mệnh một tầng lại một tầng truyền bá xuống, nhận được mệnh lệnh Yêu tộc nhân nhanh chóng rút lui khỏi chiến trường, một khi rời đi Hồng Hoang phản hồi Thiên Đình, Vu tộc nhân bắt đầu truy, nhưng đuổi theo đuổi theo liền buông tha cái cử động này, đánh trước đem người sống hoặc giả người bị thương tụ long, chờ đợi Thập Nhị Tổ Vu xử lý sự tình về sau.

Chí vu Thập Nhị Tổ Vu vì sao không có xuất hiện, kẻ ngu đều biết là Yêu Hoàng Tiêu Vân làm chuyện tốt, cũng không có người Vu tộc nào sẽ đi oán hận hắn.

Đại chiến tư sát mấy ngàn năm, toàn bộ Hồng Hoang đều bao phủ tại một mảnh huyết quang, có thể thấy được Vu Yêu đại chiến có bao nhiêu kịch liệt, đương nhiên trong đó cũng thiếu không được Nhân tộc công lao, dù sao Nhân tộc tử thương thảm nhất, thứ hai là Yêu tộc, tử thương số lượng ít nhất ngược lại là Vu tộc.

Nhưng lấy nhân khẩu Vu tộc tỷ lệ mà xem, khuy lớn rồi, so với Yêu tộc khuy (lỗ) đến quá nhiều, quá nhiều.

Yêu tộc chết đại đa số đều là một ít Thiên Binh cùng Thiên Tướng bình thường, những người này chết rồi rất nhanh có thể từ Hồng Hoang bổ sung trở về, nhưng người Vu tộc chết rồi thì sao bổ sung?

Tự nhiên sinh sôi không biết muốn bao nhiêu năm tháng mới có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Có thể nói một trận chiến này Vu tộc hầu như nguyên khí đại thương.

Yêu tộc thì không có, trừ mấy cái Đại Yêu khá xui xẻo ra, tổn thất bộ phận Yêu Tướng cùng với Phục Hy mệnh trung chú định sẽ chết.

Yêu tộc đại quân cuồn cuộn rút lui, người Vu tộc cũng đang tu chỉnh.

Thời điểm này Thập Nhị Tổ Vu đang buồn bực phi hành trong hư không, hận không thể trực tiếp vọt vào trong Hồng Hoang, nhưng làm không được, không có tốc độ nhanh như vậy, không có thực lực nghịch thiên như Tiêu Vân cùng với khả năng không gian chưởng khống đáng sợ.

Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân ngồi ở trên long ỷ, Nữ Oa sắc mặt không quá đẹp mắt, ngồi ở hạ thủ Tiêu Vân một mực không lên tiếng.

Vốn dĩ có thể đứng đầy Lăng Tiêu Bảo Điện Đại Yêu cùng Yêu Tướng thiếu đi không ít, bất quá nếu cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, người chết đại đa số đều là kẻ trước đó dính quá nhiều nhân quả nghiệp lực.

Quả nhiên, Thiên Đạo trật tự sinh sinh luân hồi. "Một trận chiến này đánh không tệ, Bản hoàng rất an ủi, người chết sẽ không chết vô ích, từ hôm nay, Yêu tộc cùng Thiên Đình tu chỉnh, người tổn thất do Yêu Soái Bạch Trạch suất lĩnh Đại Yêu cùng Yêu Tướng tại Hồng Hoang bổ sung." "Dạ!!" Mọi người vội vàng đáp ứng. "Được rồi, lui xuống đi thôi, Bản hoàng sẽ tại trăm năm sau giảng đạo cho các ngươi vạn năm, có thể thu hoạch bao nhiêu toàn xem cơ duyên mỗi người, trong đại chiến kẻ có công lao lớn, có thể tự chuẩn bị dược liệu, Bản hoàng sẽ vì hắn đích thân luyện chế bản mệnh pháp bảo, kẻ có công

lao sẽ hoạch đắc tưởng lệ linh đan cùng linh quả tương ứng.

Lui xuống đi." Có trả giá sẽ có hồi báo, người lập hạ công lao Tiêu Vân sẽ không giữ lại tài nguyên không thả, nên khen thưởng thì khen thưởng, sẽ không thiếu mất bất cứ một ai, cho dù đem Yêu tộc bảo khố đào rỗng cũng không sao cả, tài nguyên có thể lại thu thập, nhưng không thể để tộc nhân lạnh lòng.

Đối với người Yêu tộc thực lực không tệ giảng đạo vạn năm, đích thân giúp luyện chế bản mệnh pháp bảo mới là tưởng lệ lớn nhất, đối với những người thực lực yếu nhỏ mà nói, tưởng lệ linh quả cùng đan dược mới là tốt nhất, bọn họ cần nhất cái này, đương nhiên giảng đạo cũng không tệ.

Nhất thời toàn bộ Thiên Đình Yêu tộc đều sôi trào, duy chỉ có thiểu số người cao hứng không nổi.

Tiêu Vân nhất nhất điểm danh, ra hiệu những người này lưu lại. "Khẩn thỉnh Yêu Hoàng giúp Phục Hy trọng tố nhục thân!!!" Dưới sự dẫn dắt của Bạch Trạch, một đám Đại Yêu toàn bộ quỳ xuống đất, hy vọng Tiêu Vân có thể giúp Phục Hy trọng tố nhục thân, vì thế thà rằng bỏ đi toàn bộ tưởng lệ.

Ai nói người Yêu tộc đều là một đám lãnh huyết, nhìn xem, lãnh huyết sao?

Tiêu Vân cười to, cười đến vui vẻ, cũng rất an ủi: "Giúp Phục Hy trọng tố nhục thân không khó, khu biệt ở chỗ mạnh yếu, nhưng Bản hoàng không thể làm như thế." "Vì sao?" Nữ Oa trừng lớn mắt.

Nếu là Tiêu Vân thì có thể sử dụng Càn Khôn Đỉnh, thực lực lại mạnh hơn, trọng tố nhục thân càng tốt, Nữ Oa đều muốn tự tay giúp Phục Hy, Phục Hy hồn phách hoàn chỉnh, không có Lục Đạo Luân Hồi cũng có thể phục sinh, nếu hồn phách hữu tổn, chỉ có thể chờ đợi rồi. "Thiên cơ bất khả tiết lộ, thiên định chi sự, đợi thời cơ đến, các

ngươi tự nhiên sẽ hiểu, không cần lo lắng, Phục Hy sẽ không chết." Lời Tiêu Vân nói làm cho Nữ Oa cùng một đám Đại Yêu buông lòng xuống, sẽ không chết là tốt rồi, chỉ cần có thể sống sót, cái khác đều không phải vấn đề.

Phục Hy sẽ không chết, nhưng Phục Hy sẽ thoát ly Yêu tộc, trở thành Nhân Hoàng, không còn là Yêu Soái Phục Hy nữa.

Tiêu Vân ở trong lòng thở dài một hơi.

Nhận được sự khẳng định của hắn, Nữ Oa cũng yên tâm đem hồn phách Phục Hy giao cho hắn xử lý, nàng tin tưởng Tiêu Vân sẽ không hại Phục Hy.

Một trận khoáng thế đại chiến cứ như vậy kết thúc, lấy kịch liệt trình độ mà nói, kỳ thực Vu Yêu đại chiến kịch liệt trình độ không kém hơn thời kỳ thượng cổ Tam Tộc cùng Tây Phương Ma Giáo đại chiến là bao, thậm chí còn mãnh liệt hơn, bởi vì thời kỳ đó đại năng giả quá ít, không giống hiện tại, Chuẩn Thánh đều một trảo một nắm to, huống chi Đại La Kim Tiên cấp bậc tồn tại lại càng đầy đất chạy.

Đừng so sánh về số lượng cũng không có biện pháp cùng Vu Yêu so sánh, càng đừng nói còn có Nhân tộc bị bắt nạt nghiêng về một phía.

Các loại đồ tốt phân ra ngoài, Tiêu Vân cũng chuẩn bị vì người Yêu tộc giảng đạo vạn năm, tuyệt không thiếu cân thiếu lạng, làm cho Tiêu Vân không ngờ tới là phát sinh một chuyện thú vị, những người Yêu tộc kia đều đang thương nghị, chờ Yêu Hoàng giảng đạo xong mới đi xuống Hồng Hoang bổ sung nhân số.

Nếu không những Thiên Binh Thiên Tướng này đi đánh sống đánh chết, kết quả người bổ sung sau này lại không làm mà hưởng thụ chỗ tốt, ai cũng sẽ bất nhạc ý.

Đối với việc này, Tiêu Vân dở khóc dở cười, bất quá cũng tùy bọn họ, thích giày vò thì giày vò, không ảnh hưởng đại cục là được.

Khi Thập Nhị Tổ Vu từ hư không khoan thai tới chậm, nhìn thấy một mảnh Hồng Hoang đầy khói lửa, Vu tộc nhân tử thương vô số, mười không còn một thì có chút khoa trương, nhưng lần này Vu Yêu đại chiến, trực tiếp dẫn đến Vu tộc nhân khẩu thiếu đi một nửa.

Nhìn thấy tộc nhân còn lại tập trung một chỗ, có không ít thương tàn, nội tâm Thập Nhị Tổ Vu đều bị lửa giận nhen nhóm.

Hận không thể trực tiếp giết lên Thiên Đình đi tìm Yêu tộc gây phiền phức, đương nhiên cũng càng thêm thống hận kẻ tạo thành hết thảy, Thánh nhân!!!

Nếu không, Nhân tộc sao lại cùng Vu tộc phát sinh chiến tranh?

Nếu không phải Nhân tộc cùng Vu tộc chiến tranh thì làm sao dẫn đến Yêu tộc bị cuốn vào trong đó?

Hết thảy đều là lỗi của bọn hắn!!!

Nếu như Vu tộc có Thánh nhân, có chí bảo có thể tiệt thủ thiên cơ, tuyệt đối có thể nhìn thấy, lúc này Vu tộc nhân quả nghiệp lực quả thực nhiều đến đáng sợ, phản quan Yêu tộc ngược lại bởi vì một trận đại chiến bị tẩy trắng, đánh một trận chiến tranh, tử thương vô số, lại giảm thiểu nhân quả nghiệp lực, không thể không nói thật thao đản (khốn nạn), nhưng sự thật là như thế.

Một bút bút trướng này đều bị tính lên đầu Vu tộc.

Cho nên Tiêu Vân vẫn luôn đang chờ, Yêu tộc không sợ cùng Vu tộc khai chiến, nhưng phải xem đánh như thế nào mới được, có thể tẩy trắng, có thể cầm chỗ tốt thì đánh, nếu như không được, chờ!!

Nếu không sẽ giống như Vu tộc hiện tại, nghiệp lực quấn thân, nhân quả không ngừng.

Đây mới là đáng sợ nhất.

Cũng may là người Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, nguyên thần đều bị ô nhiễm, hấp thu sát khí là được, nếu không nghiệp lực nặng như vậy, chết thế nào cũng không biết. "Đem tất cả người Vu tộc tụ long, tất cả bộ lạc toàn bộ dời về dưới chân núi Bất Chu Sơn, vây quanh Bàn Cổ Thần Điện không ra ngoài!!!" Đế Giang cắn răng hạ lệnh, mệnh lệnh tất cả bộ lạc dời về, toàn bộ tập trung dưới Bất Chu Sơn, vây quanh Bàn Cổ Thần Điện, tuyệt đối không được lại chạy xa nữa.

Thánh nhân thắng, Vu tộc bộ lạc thật sự dời đi rồi, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn không nói, ít nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn cười đến vui vẻ.

Bộ lạc Chúc Dung quả thực là cái gai trong mắt hắn, bao nhiêu lần muốn nhổ đi đều không được, lần này rốt cuộc giải quyết xong.

Thập Nhị Tổ Vu hồi quy, có bọn họ tọa trấn, người Vu tộc cũng tìm được chủ tâm cốt nhanh chóng hành động, các bộ lạc phân tán tại nội bộ Hồng Hoang toàn bộ dời về, vây quanh Bàn Cổ Thần Điện, chỉ là nhân khẩu không đủ để lại phân hóa thành mười hai cái đại bộ lạc.

Đế Giang dứt khoát đem chia thành ba cái đại bộ lạc, bốn vị Tổ Vu chưởng khống một cái bộ lạc. "Đại huynh, chúng ta vì sao không đái lĩnh nhi lang giết lên Côn Luân Sơn, giết lên Thiên Đình đi vì nhi lang báo thù?" Bàn Cổ Thần Điện bên trong, Chúc Dung tức giận oa oa kêu to, không ngừng đi tới đi lui, đối với mệnh lệnh của Đế Giang bất mãn.

Nếu không phải không có người ủng hộ, hắn tuyệt đối có thể trực tiếp giết lên Côn Luân Sơn.

Lúc này Thánh nhân đều ở tại Côn Luân Sơn. "Ta tâm nan bình!!!" "Hừ!!" Ngồi ở chủ vị Đế Giang bạo phát khí tức Chuẩn Thánh hậu

kỳ, bao phủ Chúc Dung, thanh âm băng lãnh: "Ý của ngươi là vi huynh sợ chết, cho nên không dám cùng Thánh nhân đánh một trận, không dám giết lên Thiên Đình vì Vu tộc nhi lang ta báo thù?" Phát hỏa rồi!

Thật hiếm thấy.

Phải biết rằng bình thường Đế Giang dù tức giận nữa cũng sẽ không như vậy, nếu là Huyền Minh có lẽ có thể dỗ dành trở về, nhưng Chúc Dung...

Lập tức cúi đầu, không nói, ngồi ở vị trí của mình sinh hờn dỗi.

Tiểu tử thức thời!

Đế Giang hừ lạnh một tiếng.

Trầm mặc nửa ngày, hắn mở miệng nói: "Vi huynh không sợ chết, tương phản vi huynh so với bất cứ kẻ nào đều muốn báo thù, nhưng báo thù như thế nào?

Thánh nhân cường đại, trong lòng các ngươi biết rõ, huống chi nhiều vị Thánh nhân tụ tập cùng một chỗ, chúng ta không phải đi báo thù, mà là đi chịu chết!!!" "Ta biết các ngươi không sợ chết, vi huynh cũng không sợ, nhưng là sau khi chúng ta chết, Vu tộc nhi lang sẽ như thế nào?" "....." Các Tổ Vu khác sắc mặt đại biến, nhìn về phía Đế Giang.

Đế Giang tâm thống vạn phân, căn bản không có hỏi vấn đề này, chỉ là lần này nhìn thấy Vu tộc thảm trạng mới ý thức được, không thể lại loạn, Thập Nhị Tổ Vu có thể không sợ sinh tử, không úy kỵ bất cứ người nào, cho dù là Thánh nhân, nhưng thân là Vu tộc thủ lĩnh, chẳng lẽ không cần vì người bên dưới mà suy nghĩ?

Trước mắt tình huống, có thể trực tiếp giết lên Côn Luân Sơn, nhưng về sau thì sao?

Nếu chết rồi, ai quản người Vu tộc?

Lời nói của Tiêu Vân kia tuyệt đối có thể trở thành hiện thực, Vu tộc diệt tộc, tiêu tán trong Hồng Hoang.

Thập Nhị Tổ Vu trong lòng giống như bị một cây búa lớn gõ mạnh, nặng trĩu, buồn bực đến khó chịu, có chút thở không nổi.

Tuy người Vu tộc không sợ chết, nhưng toàn bộ chết sạch, có xứng đáng với Phụ Thần Bàn Cổ?

Không còn người Vu tộc, nhiều năm sau, Hồng Hoang có bao nhiêu người có thể nhớ kỹ vị đại thần Bàn Cổ? "Chờ!!

Nhi lang cần hưu dưỡng sinh tức, chúng ta trước tiên tu hành, chờ đợi Thánh nhân tách ra, không lâu nữa vi huynh sẽ đi Thiên Đình một chuyến." Đế Giang có chút khó chịu nhắm mắt lại, "Nếu như, nếu như Vu tộc thật sự đi đến nước chúng ta vô pháp tí hữu (che chở) nhi lang, hy vọng các ngươi đừng trách vi huynh xương cốt mềm." "Đại huynh xương cốt mềm hay không, trong lòng chúng ta rõ ràng, chỉ là chuyện này không nên do đại huynh tiến đến, tiểu muội cùng tỷ tỷ đi một chuyến là được." Hậu Thổ đứng lên, cự tuyệt đề nghị của Đế Giang, cách làm của nàng là cùng Huyền Minh đi Thiên Đình.

Hai cái nữ nhân đối mặt Tiêu Vân, Tiêu Vân tâm ngoan thủ lạt cũng không tốt quá phận, đổi thành Đế Giang đi kết quả sẽ bất đồng.

Huyền Minh cúi đầu không lên tiếng, chấp nhận cách làm của Hậu Thổ.

Đế Giang há miệng, cười khổ nói: "Như vậy cũng tốt." Thập Nhị Tổ Vu muốn báo phục, Vu tộc muốn báo phục, cho nên mấy vị Thánh nhân đều ngốc tại Côn Luân Sơn, chỉ là theo thời gian trôi qua, Vu tộc từ từ khôi phục, từ trong khói mù chiến tranh đi ra, nhưng vẫn không có báo phục, làm cho một đám Thánh nhân ý thức được, chỉ cần tụ long cùng một chỗ, Vu tộc sẽ không báo phục.

Xem ra bọn họ không ngốc.

Thánh nhân cần phải tách ra.

Mọi người đều ý thức được một điểm này, chỉ có người nào đó không muốn tách ra, ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Chí vu Lão Tử cùng Thông Thiên thì vui lòng đi trước một bước.

Cũng may hai người khắc chế, không có trực tiếp chuồn đi, y nguyên ngốc tại Côn Luân Sơn, làm cho mặt mũi Nguyên Thủy Thiên Tôn đẹp hơn một chút.

Chương 86

Trong Thiên Đình, sau khi tu chỉnh, Tiêu Vân đem tất cả tưởng lệ đều phát xuống, nhất thời người Yêu tộc đều kích động hướng Tiêu Vân cảm ân đái đức, Yêu tộc ngưng tụ lực đạt tới tình trạng không tiền khoáng hậu.

Tiêu Vân cũng bắt đầu vì người Yêu tộc giảng đạo.

Một lần giảng đạo vạn năm, hắn phụ trách bảy ngàn năm, Nữ Oa phụ trách ba ngàn năm, vốn dĩ là Tiêu Vân giảng đạo, bất quá Nữ Oa nguyện ý, liền nhường nàng giảng ba ngàn năm thời gian, dù sao đối với người Yêu tộc nghe Thánh nhân giảng đạo chỗ tốt đa đa, ai giảng khu biệt không lớn.

Nữ Oa giảng đạo ba ngàn năm hắn cũng có thể thoải mái một chút, đem những pháp bảo cần luyện chế đều luyện chế ra.

Đừng nói, Yêu tộc người có công lao muốn luyện chế pháp bảo không ít, con số to lớn, cũng may có Càn Khôn Đỉnh, luyện chế nhanh, không phiền toái, vừa tu phục Thí Thần Thương, vừa luyện chế một ít bản mệnh pháp bảo bình thường đối với Tiêu Vân mà nói không là vấn đề.

Người khác luyện chế cơ bản đều là Hậu Thiên Pháp Bảo, nhưng Tiêu Vân luyện chế chính là Tiên Thiên Linh Bảo, khu biệt quá lớn.

Không thể không nói, Càn Khôn Đỉnh Hậu Thiên phản Tiên Thiên đặc điểm quả thực biến thái.

Vạn năm thời gian búng tay cái đã qua, giảng đạo kết thúc, Tiêu Vân cũng đem pháp bảo đều luyện chế xong, những người Yêu tộc này thực lực lại đề thăng không ít, vốn cùng Vu tộc tư sát mấy ngàn năm, lúc này lại nghe Thánh nhân giảng đạo vạn năm thực lực không

đề thăng cũng khó.

Nhân lúc nghe đạo, trên đường đột phá.

Trận chiến này, Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình tổn thất số lượng không ít, nhưng những tổn thất này là chuyện nhỏ, tùy thời có thể bổ sung.

Trong Hồng Hoang rất nhiều người Yêu tộc nguyện ý vì Thiên Đình hiệu mệnh, không giống Vu tộc, tổn thất một nửa tộc nhân, không biết bao nhiêu năm mới có thể khôi phục, thậm chí không có hy vọng rồi.

Trừ phi Thập Nhị Tổ Vu liều mạng thực lực lui lại dùng tự thân tinh huyết dĩ Bàn Cổ Thần Điện tạo Vu tộc nhân mới được.

Thiên Đình tổn thất vài vị Đại Yêu, nhưng tại sau khi giảng đạo kết thúc lại gia tăng mười mấy vị Đại Yêu, làm cho người ta tê cả da đầu, tổn thất Yêu Tướng số lượng không những không giảm thiểu, ngược lại càng ngày càng nhiều, so với trước đại chiến còn nhiều hơn, có thể nhìn ra được, Yêu tộc nhân chỉnh thể thực lực lại bay lên một cái tầng thứ.

Đối với Thiên Đình mà nói đây là tin tức tốt, cộng thêm Yêu tộc trước đó dính vào nhân quả chuyển di chuyển di, giá họa giá họa, bị tẩy thanh không ít, đây mới là điều Tiêu Vân cao hứng nhất.

Thêm vào đó Nhân tộc sau một trận chiến này cùng Yêu tộc quan hệ hòa hoãn không ít, tuy rằng giữa hai tộc những tư sát nhỏ nhặt không cách nào cấm chế, nhưng tổng thể mà nói quan hệ đã tốt hơn nhiều, đến mức Tiêu Vân trong một trận chiến này thu long được không ít thiên địa khí vận.

Thời gian trôi qua, Tiêu Vân ổn tọa Thiên Đình, Thập Nhị Tổ Vu tiếp tục tại Bàn Cổ Thần Điện tu hành, nhưng trên Côn Luân Sơn,

mấy vị Thánh nhân ngồi không yên.

Đặc biệt là Thông Thiên cùng Tây Phương Nhị Thánh.

Côn Luân Sơn hiện tại là địa bàn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử đều ở đây, vậy đệ tử của ta đâu?

Thông Thiên Tiệt Giáo môn hạ, hào xưng Vạn Tiên Triều Bái, có trời mới biết thu bao nhiêu đệ tử, thân truyền đệ tử, phổ thông đệ tử, ký danh đệ tử một đống lớn, loạn thất bát tao, cần phải trở về trông coi mới được.

Tuy rằng phương diện hộ độc tử Thông Thiên không điên cuồng như Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng phương diện giáo đạo đệ tử, toàn bộ Hồng Hoang e rằng trừ Lão Tử, không ai dám cùng hắn so tay.

Nhìn xem ngày sau Tiệt Giáo rất nhiều thân truyền đệ tử lợi hại liền biết, đánh cho Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên chạy khắp nơi.

Đáng tiếc Thông Thiên giáo đạo đệ tử lợi hại, nhưng có một cái khuyết hãm, đó là quá tin tưởng đệ tử, tin tưởng đệ tử học đạo hữu thành, xuống núi lịch luyện, xảy ra chuyện cũng sẽ tự giải quyết, ký danh đệ tử không được có thể tìm các sư huynh đệ giúp đỡ, không được nữa thì đi tìm thân truyền đệ tử, bất quá cuối cùng hắn lại không ra tay.

Nếu Thông Thiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn giống nhau, đệ tử chịu khi dễ liền chạy ra, vậy Tiệt Giáo mới thật sự là vô địch.

Đệ tử nhiều thì sự tình nhiều, nhân thử Thông Thiên ngồi không yên, cộng thêm Thập Nhị Tổ Vu báo phục, Tiêu Vân gây phiền phức, cũng sẽ không tìm đến hắn, như vậy đam tâm làm cái gì?

Có Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gánh vác đây.

Tuy rằng xác suất Tiêu Vân tìm gây phiền toái là rất nhỏ, rốt cuộc

sau trận đại chiến, nhìn qua thì Yêu tộc tử thương vô số, nhưng kỳ thực Tiêu Vân mới là người thu hoạch lớn nhất.

Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, lỡ như Tiêu Vân không cần mặt mũi, cố ý lấy cớ gây sự, thì biết đi nơi nào mà trốn?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi không yên, cũng là bởi vì đám đệ tử dưới trướng.

Trước đó bọn họ cưỡng ép độ hóa rất nhiều người từ Yêu tộc mang đi, đều là một đám không an phận, nếu khống chế tốt thì Phật giáo đại hưng, tiết tấu sẽ nhanh hơn, còn nếu khống chế không tốt, cả Phật giáo đều sẽ xui xẻo.

Chỉ có Lão Tử là vẫn không nhúc nhích, dù sao hắn cũng chỉ có một đồ đệ là Huyền Đô Đại Pháp Sư đang ở trong Bát Cảnh Cung luyện đan.

Đi hay không đi khác biệt cũng không lớn. "Đệ tử dưới trướng bần đạo đông đảo, có chút quản lý không xuể, rời đi nhiều năm, cần phải trở về tọa trấn, miễn cho đệ tử xảy ra chuyện, như vậy, xin cáo từ trước." Mẹ kiếp!!

Thông Thiên lập tức hướng những người khác đề xuất cáo từ.

Lão Tử gật đầu không nói gì.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề thở phào nhẹ nhõm, cũng muốn rời đi, nhưng hai người không tiện mở miệng, hiện giờ Thông Thiên mở miệng trước là tốt nhất, đỡ phải đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên đi trước sẽ làm Nguyên Thủy Thiên Tôn tức gần chết, bọn họ tùy theo sau rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không nói gì được.

Đây chính là đãi ngộ khác biệt giữa người thứ nhất và người thứ hai. "Thông Thiên, ngươi có ý gì!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổ tung,

nộ quát: "Việc này chính là do năm vị Thánh nhân chúng ta liên hợp dẫn phát, hiện giờ khí thế Vu tộc đã bị áp chế xuống, ngươi lại muốn phủi tay không để ý tới, là có ý gì?" Có chỗ tốt thì tới, hết chỗ tốt thì đi sao?

Thông Thiên sa sầm mặt mày, hừ lạnh nói: "Có họa sự cũng sẽ không rơi xuống đầu bần đạo trước tiên, bần đạo lần này cùng các ngươi liên hợp, đã là cho mấy phần mặt mũi rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, chớ có khinh người quá đáng, thật sự cho rằng Bản giáo chủ sợ ngươi không thành!!!" Tùy tùy tiện tiện bị loạn hống một trận, bị răn dạy, bị giáo huấn, hiện tại mọi người đều là Thánh nhân, ta đã phân gia rồi, còn cứ túm lấy ta không buông, lải nhải mãi, thật sự cho rằng ai cũng sẽ chiều theo ngươi sao? "A!!!

Tức chết ta rồi!!!" Bị Thông Thiên không chút lưu tình vặc lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác mất hết mặt mũi, giống như bị Thông Thiên cầm dao cạo từng lớp trên mặt.

Hắn đương trường lấy ra Bàn Cổ Phiên, muốn động thủ.

Thông Thiên cũng không phải dạng vừa, Tru Tiên Tứ Kiếm bay ra, chuẩn bị khai chiến.

Sư huynh, không điểm danh sao?

Một màn đột ngột này khiến Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn ngây ngẩn cả người, hai người này sẽ không đánh thật đấy chứ?

Đổi lại là bình thường, đánh thì đánh thôi, đánh càng hung bọn họ càng cao hứng, nhưng trước mắt không thể đánh a, cũng không thích hợp.

Vấn đề Thập Nhị Tổ Vu còn chưa giải quyết xong đâu, nói không chừng đại gia còn phải liên hợp lại để kháng Tiêu Vân mới được, đánh nhau rồi thì sau này hợp tác thế nào?

Hết cách, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn đành phải nhìn về phía Lão Tử, kết quả Lão Tử phảng phất như không thấy gì, cúi đầu không nói, mắt cũng nhắm lại, giống như đã ngủ rồi. "Oanh!!!!" Cả Côn Luân Sơn đều chấn động vài cái, dọa cho Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên cùng một đám đồng tử, tiên hạc gà bay chó sủa, may mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên khắc chế, không có trực tiếp đánh trong Ngọc Hư Cung. "Đại sư huynh..." Chuẩn Đề mắt tròn mắt dẹt.

Lão Tử mở mắt đứng lên, lắc đầu nói: "Khuyên thế nào?" Nói xong, hắn chậm rãi rời đi, rời khỏi Ngọc Hư Cung, rời khỏi Côn Luân Sơn, quay về đạo tràng của mình, về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên, cứ tùy bọn hắn đi.

Tích oán nhiều năm, không phải một hai câu là có thể hóa giải, nói không chừng đánh một trận xong quan hệ lại tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên không phải Thập Nhị Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu càng đánh quan hệ càng tốt, bọn họ càng đánh quan hệ càng căng. "Đi thôi." Tiếp Dẫn cũng hết cách rồi, các ngươi cứ từ từ đánh, ta rút trước.

Thừa dịp Lão Tử vừa đi, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn cũng đi theo rời khỏi, dù sao Lão Tử là người dẫn đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn trách cũng trách không được lên đầu bọn họ.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn bỏ chạy nhanh như chớp.

Trong Thiên Đình, Tiêu Vân nhìn Thí Thần Thương cấm chế đã tăng thêm ba tầng, không khỏi cười to, minh tu phục hữu hiệu, chỉ cần cấm chế của Thí Thần Thương tăng lên cùng cấp bậc với Chí bảo thì đại biểu Thí Thần Thương đã khôi phục, từ cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khôi phục lại cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo. "Hả?!" Khi Tiêu Vân đang cao hứng vì Thí Thần Thương bắt đầu tiến về phía Tiên Thiên Chí Bảo, bỗng nhiên chú ý có va chạm Chí bảo dẫn phát

Hỗn Độn Chung phản ứng, Tiêu Vân ném ra Hỗn Độn Chung trinh sát thiên cơ, vừa nhìn liền có chút ngơ ngác.

Tình huống gì thế này?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên đang đánh nhau túi bụi bên ngoài Côn Luân Sơn, Lão Tử cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì nhanh chóng rời đi, đang trên đường về nhà.

Trở mặt rồi sao?

Chậc, liên minh này cũng quá không đáng tin cậy đi?

Mới duy trì được bao nhiêu năm đã trở mặt rồi.

Nhìn xem, đánh nhau kịch liệt như thế, cũng may bên ngoài Côn Luân Sơn đã bị Chúc Dung bộ lạc phá cho trụi lủi, nếu không hai người này đánh một trận, không biết sẽ làm cho khu vực xung quanh biến thành cái dạng gì.

Thật sự là một chút công đức tâm cũng không có, đánh hỏng non non nước nước thì làm sao bây giờ?

Đánh không hỏng, đánh nát hoa hoa thảo thảo cũng không tốt a, muốn đánh thì đi vào hư không mà đánh!

Khó trách Hồng Quân lại ra lệnh Thánh nhân không được phép vào Hồng Hoang, đều là do bọn họ tự chuốc lấy.

Không trách Thánh nhân quá cường đại, mà là lực phá hoại của Chí bảo quá mạnh.

Cười ha hả một tiếng, Tiêu Vân lười đi chú ý, cứ tùy tiện đánh, dù sao ai cũng không làm gì được ai.

Không bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên có thể dùng Tru Tiên Tứ Kiếm đánh ngang tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là lợi hại rồi, người đi theo con đường sát phạt, trong tay có sát phạt Chí

bảo đúng là hung mãnh!!

Nhìn xem, râu của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều tức đến bay lên.

Quả nhiên a, cái gọi là liên minh căn bản dựa không được, phàm sự vẫn phải dựa vào chính mình mới xong, hôm nay liên hợp ngày mai tan rã, nháo đến đỏ mặt tía tai, có ý nghĩa sao?

Cũng may trận đánh này chú định chỉ là món khai vị mà thôi, không có khả năng thật sự đánh đến mức ngươi chết ta sống, mắt thấy không làm gì được Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn hứng thú tiếp tục đánh, hai người ăn ý hừ lạnh một tiếng, ai về nhà nấy!!

Côn Luân Sơn khôi phục bình tĩnh, chỉ là đệ tử Xiển Giáo bị dọa cho đủ sặc, Nhiên Đăng đạo nhân kiến thức rộng rãi cũng toát mồ hôi lạnh, hai vị này nếu đánh quá trớn, vậy Côn Luân Sơn coi như hủy.

May mà sự tình cũng không phát sinh.

Chiêu thức của Thánh nhân bình thường đều tương đối khắc chế, thời điểm Phong Thần kiếp nạn, đó là vì Thông Thiên bị bức đến tuyệt lộ, không thể không buông tay đánh một trận, nếu không Tiệt Giáo coi như xong.

Thông Thiên ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng bày ra rồi, các Thánh nhân khác còn dám lưu thủ sao?

Đáng tiếc thời điểm này, người Vu tộc đều cuộn mình dưới chân Bất Chu Sơn, nếu không biết được tin tức này tuyệt đối sẽ rất vui vẻ.

Trước mắt Vu tộc tại Hồng Hoang thuộc về loại hình người gặp người sợ, trong mắt người khác còn khủng bố hơn Yêu tộc, toàn bộ dưới chân núi Bất Chu Sơn, gần như không ai nguyện ý tới gần, đi đường đều tránh thật xa.

Cũng may Bất Chu Sơn quá lớn, người Vu tộc chỉ tập trung ở một

bên Bàn Cổ Thần Điện, sẽ không bao vây hết Bất Chu Sơn.

Nếu không lấy tính tình của người Vu tộc, không biết sẽ cùng người qua đường phát sinh bao nhiêu xung đột, đặc biệt là người Yêu tộc.

Đổi thành ai cũng sẽ không vui khi một đám người cứ bay qua bay lại trên đầu mình, càng đừng nói là Vu tộc đầu sắt.

Một ngày nọ, xuất hiện một màn hiếm lạ.

Tại Bàn Cổ Thần Điện, hai vị Tổ vu Hậu Thổ cùng Huyền Minh rời khỏi thần điện, đi tới Thiên Đình.

Tại Nam Thiên Môn, Đại yêu Cửu Anh đang cùng hai Yêu tướng đứng gác chém gió, khiến một đám tiểu yêu nghe được như si như say. "Các ngươi không biết đâu, khi đó thực lực các ngươi quá yếu nhỏ, về sau mới gia nhập Thiên Đình, trận chiến ấy, quả thực giết đến hôn thiên địa ám, Yêu Hoàng đích thân chặn lại Thập Nhị Tổ Vu, không cho Thập Nhị Tổ Vu tham chiến, Yêu tộc nhi lang chúng ta thập phần hung mãnh, giết đám người Vu tộc kia tè ra quần." "Khả hận tên tiểu nhi Hậu Nghệ kia bắn Bản đại yêu hai mũi tên, nếu không Bản đại yêu còn có thể giết nhiều người hơn." Cửu Anh vạn phần cảm khái, bị thương quá sớm, nếu không đã có thể lập nhiều công lao hơn.

Nhắc tới Hậu Nghệ, Cửu Anh cảm giác dưới háng có chút đau, cái tên Hậu Nghệ chết tiệt kia, bắn tên vào chỗ nào không bắn, lại cứ nhắm vào chỗ đó, quả thực không phải là thứ tốt, cũng may còn có thể dễ dàng khôi phục, nếu không Cửu Anh ta chỉ có thể bỏ qua bao nhiêu mỹ nữ Yêu tộc rồi. "Đường đường là Chuẩn Thánh đại yêu, lại bị Đại vu Hậu Nghệ ba mũi tên bắn bị thương, kẹp chín cái đầu chạy trốn, thế mà cũng có mặt mũi khoác lác." Vừa vặn đi tới Nam Thiên Môn, Hậu Thổ cùng Huyền Minh nghe được lời này, lập tức cạn lời, người Yêu tộc có thể chém gió thêm chút nữa được không?

Cửu Anh hàng này, cái đại yêu có chín cái đầu bị Hậu Nghệ bắn cho mấy mũi tên kia, đương trường sợ đến tè ra quần.

Canh giữ Thiên môn, vừa đứng là mười vạn năm, nhàm chán ngoài việc chém gió ra thì còn có thể làm gì?

Cửu Anh đang chém gió sướng mồm, để một đám tiểu yêu mới lên Thiên Đình nghe được mắt trừng mồm há vạn bàn sùng bái, ai biết lại có người chạy ra phá đám, vạch trần gốc gác, đương hạ đại nộ, gầm thét quay đầu: "Các ngươi biết cái rắm, tên Hậu Nghệ kia không phải là người!!

Thừa dịp Bản đại yêu cùng Đại vu khác chém giết, nhắm ngay hạ bộ của Bản đại yêu...

Ngạch." Cửu Anh tức giận bạo phát, đương trường chửi ầm lên, dù sao cũng ủy khuất, đổi thành ai bị thương chỗ đó mà không sợ đến tè ra quần?

Thử xem, để Hậu Nghệ nhắm vào mông đít bắn vài tên, xem có cảm giác gì, tên tiểu tử kia tiễn pháp cực lưu!

Đang mắng hăng, Cửu Anh phát hiện hai người trước mắt có chút bộ dáng lạ lẫm, nhưng lại có chút quen mắt, đợi phản ứng lại thì hồn vía đều sắp bay mất, rống lên: "Báo động!!

Vu tộc Tổ vu công đánh Thiên Đình!!!" Một đám tiểu yêu cũng không biết xảy ra chuyện gì, vừa nghe mấy chữ "Tổ vu công đánh Thiên Đình", sợ tới mức vội vàng đi báo động, sau đó cả Thiên Đình đều chấn động.

Chương 87

Đại phê Yêu tộc đại quân xông ra, từng vị Đại yêu tướng đem Hậu Thổ cùng Huyền Minh đoàn đoàn bao vây, Bạch Trạch vội vàng chạy ra.

Đang bận rộn, Tiêu Vân cùng Nữ Oa đều chấn kinh, Vu tộc công đánh Thiên Đình?

Tìm chết sao?

Ngồi trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân liếc mắt nhìn ra, lập tức cạn lời, tên hỗn đản nào phát báo động vậy?

Thấy người ta có hai cái Tổ vu mà bảo là công đánh Thiên Đình?

Không có não sao?

Mất hứng!! "Hậu Thổ, Huyền Minh, các ngươi tới Thiên Đình làm gì?" Bạch Trạch ra hiệu người Yêu tộc an tĩnh lại, nhìn Huyền Minh và Hậu Thổ bị bao vây mà bất lực, người Yêu tộc có cần thiết phải giật mình thon thót thế không?

Hai cái Tổ vu không mang theo một binh một tốt, chạy tới công đánh Thiên Đình?

Ăn nhiều phiến não tàn rồi sao.

Huyền Minh trợn trắng mắt lười mở miệng, đứng ở một bên ngắm phong cảnh.

Đừng nói, phong cảnh Thiên Đình tốt hơn trong Bàn Cổ Thần Điện nhiều, tuy rằng không gian Bàn Cổ Thần Điện cũng không nhỏ, nhưng quá áp bách, bởi vì sát khí nên có vẻ xám xịt, cùng Thiên Đình không cách nào so sánh. "Bạch Trạch, Bản Tổ vu cùng tỷ tỷ tới đây cũng không có ác ý, là vì tìm Yêu Hoàng, mong giúp đỡ thông báo."

Hậu Thổ u u nói, thanh âm rất dễ nghe, nếu không chú ý, rất dễ bị lầm tưởng là Nữ Oa đang nói chuyện.

Chỉ là vị này tính tình không nhu hòa như Nữ Oa.

Phân phút bạo thương người khác.

Trừu nha. "Xin chờ một chút!" Nếu đã không phải tới gây sự, vậy hết thảy đều dễ nói, Bạch Trạch cũng không có làm khó, miễn cho người ta nói Yêu tộc không thông lễ số, toàn là những kẻ man không nói lý, nháo lớn lại mất mặt Tiêu Vân. "Các ngươi tản đi, giật mình thon thót còn ra thể thống gì!!" Trừng mắt nhìn Cửu Anh một cái, Bạch Trạch nói: "Còn có lần sau, cứ chờ bị Yêu Hoàng lôi đi cho tọa kỵ ăn đi." "Dạ!!

Không dám có lần sau." Cửu Anh xấu hổ đến già mặt cũng đỏ lên, quá xấu hổ, nháo ra cái ô long lớn như vậy, người ta tìm Yêu Hoàng đàm sự tình, lại bị lầm tưởng là công đánh Thiên Đình, kết quả phát báo động, làm hại cả Thiên Đình đều tiến vào trạng thái bị chiến.

Thất trách, nháo lớn lên, Tiêu Vân tuyệt đối lột da hắn.

Đương nhiên lôi đi cho tọa kỵ ăn là dọa người, thật sự đem Cửu Anh ném vào đầm nước, ai ăn ai còn chưa nhất định đâu.

Chín con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên, cũng chỉ có thể cho Cửu Anh đánh bữa ăn ngon. "Cho vào đi, cứ giật mình thon thót, nói cho Cửu Anh biết, lần sau còn như vậy, Bản hoàng cho hắn đi Hồng Hoang nhặt phân yêu!" Tục xưng hốt cứt! "Dạ!!" Bạch Trạch suýt chút nữa bị chọc cười, nín cười rời đi, đi đem Hậu Thổ cùng Huyền Minh dẫn vào.

Nữ Oa không ra mặt, Phục Hy chết rồi sự tình còn chưa tính sổ đâu, nhìn thấy người Vu tộc trong lòng sẽ không thống khoái.

Cho dù không phải thật sự chết, nhưng Phục Hy cũng là bị Đại vu

tự bạo nổ chết, Nữ Oa khẳng định không vui khi nhìn thấy người Vu tộc.

Cộng thêm Tiêu Vân cũng sẽ không để nàng lo toan chuyện Yêu tộc.

An tâm làm Yêu hậu là được rồi, chuyện Yêu tộc đừng quản.

Tuy rằng là Thánh nhân, nhưng Nữ Oa thật sự không phải là người biết quản lý, nếu vậy không bằng cứ ở trong cung ngoan ngoãn ngốc, đỡ phải càng quản càng loạn.

Thiên Đình quả nhiên cũng như Đế Giang nói, đối với Huyền Minh và Hậu Thổ mà nói là lần đầu một chuyến, trước đó nghe Đế Giang nói không tồi, hai người hiện tại mới ý thức được, Đế Giang là đang nói láo, Thiên Đình chỉ có thể là không tồi thôi sao?

Thẩm mỹ của Đế Giang!

Bất đắc dĩ phải nói, ở phương diện thẩm mỹ nữ nhân cùng nam nhân luôn có sự khác biệt không nhỏ.

Dọc đường đi, cảnh sắc các nơi ở Thiên Đình đều làm cho Hậu Thổ cùng Huyền Minh cảm thấy thêm vài phần ninh hòa.

Đi ở phía trước, Bạch Trạch chủ động giới thiệu nói: "Người Yêu tộc chúng ta, bình thường một bộ phận trú thủ, một bộ phận tu luyện, Yêu Hoàng cùng Yêu Hậu bất định kỳ sẽ giảng đạo cho mọi người, nhân thử thực lực Yêu tộc Thiên Đình tăng lên rất nhanh, một điểm cũng không kém hơn đám Thánh nhân đệ tử kia, chỉ là mỗ vài bảo vật không đủ dùng, người quá nhiều chia không nổi, cũng may người có công lao đều có thể được ban thưởng." "Hai vị có cảm thấy nội tâm tường hòa không?" Hậu Thổ cùng Huyền Minh sửng sốt, khẽ gật đầu.

Sự thật là từ khi bước vào Thiên Đình liền cảm giác nội tâm chìm vào một mảnh tường hòa, phải biết rằng Tổ vu tỳ khí đều không tốt,

đặc biệt là Huyền Minh, thế nhưng ở chỗ này cảm giác rất thoải mái, cùng trước kia hoàn toàn là hai loại cảm giác.

Huyền Minh còn tưởng rằng bởi vì Thiên Đình cảnh sắc khá đẹp duyên cớ. "Đó là bởi vì Yêu Hoàng mượn nhờ lực lượng Chu Thiên Tinh Thần, khiến cho Tịnh Thế Thanh Liên bao phủ Thiên Đình, cho nên mới có cảm giác như vậy, khiến cho người Yêu tộc chúng ta có thể bình tĩnh tu hành, Tịnh Thế Thanh Liên kia có công hiệu nghịch thiên có thể tu phục nguyên thần bị thương." Thì ra là thế.

Huyền Minh cùng Hậu Thổ chợt hiểu, đối với Tịnh Thế Thanh Liên có thêm vài phần hứng thú, chỉ là đơn thuần hứng thú, không có ý nghĩ khác.

Đối với người Vu tộc mà nói những thứ kia vô dụng, ăn thì hương vị cũng tạm được.

Đáng tiếc linh căn như Tịnh Thế Thanh Liên, khẳng định gặm không nổi. "Gặp qua Yêu Hoàng." Lần đầu tiên gặp mặt, Hậu Thổ cùng Huyền Minh tỳ khí không còn bạo liệt như vậy, chuyện này có liên quan đến việc ý thức được Vu tộc cảnh ngộ, cộng thêm công hiệu của Tịnh Thế Thanh Liên mới có thể như thế.

Nếu không vừa thấy mặt, tuyệt đối mùi thuốc súng mười phần. "Mời ngồi." Tiêu Vân nói.

Mấy thị nữ lập tức bê ghế, bày biện cái bàn, đem các loại linh quả, linh tửu thức ăn đưa lên bày biện xong mới lui ra. "Yêu Hoàng thật có phúc khí, thật biết hưởng thụ." Nhìn một đám thị nữ tư sắc khá tốt lui xuống, Huyền Minh tấm tắc khen ngợi.

Cả Hồng Hoang phỏng chừng cũng chỉ có Tiêu Vân là hưởng thụ như vậy, đám thị nữ này rõ ràng là được tinh thiêu tế tuyển, được chọn trúng, tộc nhân các tộc đều có, nhưng đa phần là Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Thiên Hồ tộc chiếm đa số.

Thị nữ đều lui ra, toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện trừ bỏ Tiêu Vân cùng Hậu Thổ, Huyền Minh, chỉ còn lại một mình Tây Vương Mẫu đang ở đó.

Tây Vương Mẫu vẫn luôn đi theo Tiêu Vân, gần như cùng thị nữ thiếp thân không khác biệt, không có đại sự thì không cần rời đi, thực lực cũng đã đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đáng tiếc, làm một cái thị nữ, thân phận sẽ không có bất luận cái gì thay đổi, nhưng bởi vì thân phận này, Tây Vương Mẫu có thể tại Hồng Hoang hoành hành, đụng tới Thánh nhân đệ tử cũng không dám trêu chọc. "Đường đời dài đằng đẵng vô kỳ, không tìm chút sự tình làm, há chẳng phải quá vô thú rồi sao?

Bản hoàng cũng không phải loại người chỉ biết tu hành, hưởng thụ cũng là một loại lạc thú, nữ nhân tự nhiên là một trong số đó." Cái miệng thật đê tiện!!

Hậu Thổ khóe miệng giật giật, Huyền Minh một trương mặt lập tức đen lại. "Nghe nói Vu tộc các ngươi, cái tên Đại vu Hậu Nghệ có một lão tương hảo tên là Thường Nga trông cũng không tệ lắm, chi bằng tặng cho Bản hoàng thế nào?" "Tiêu Vân, chớ có quá phận!!" Lần này Huyền Minh nhịn không được, nghe xem đây là tiếng người nói sao?

Tiêu Vân ngươi thích mỹ nữ, chuyện đó thì thôi đi, đừng lôi Vu tộc chúng ta vào, Long Phượng tam tộc sẽ đem nữ tử xinh đẹp trong tộc đưa tới đây là bởi vì chủng tộc thần phục Yêu tộc, trở thành một phần tử của Yêu tộc, nhưng Vu tộc chúng ta thì không!!!

Đừng đánh chủ ý sai lầm.

Lão tương hảo của Đại vu, mệt hắn nói ra miệng được. "Quá phận?" Tiêu Vân mỉm cười, dựa vào trên long ỷ, mạn bất kinh tâm nói: "Quá phận thì như thế nào, Bản hoàng vẫn luôn quá phận như

vậy, không vui có thể đi, bất quá Vu tộc các ngươi có thể từ Hồng Hoang biến mất hay không, Bản hoàng không biết, xem ra khả năng tính rất lớn a, không biết Vu tộc còn có bao nhiêu người có thể tiêu hao?" Giơ tay chống cằm, Tiêu Vân không màng sắc mặt khó coi của Hậu Thổ cùng Huyền Minh, lầm bầm lầu bầu nói. "Thật là khó làm, Vu tộc đều sắp trở thành công địch của Hồng Hoang rồi, người gặp người sợ, hiện tại Thập Nhị Tổ Vu còn tại, nếu không còn nữa, chậc chậc chậc, tường đổ mọi người đẩy, đến lúc đó, Vu tộc thảm rồi, vận khí tốt một chút thì có thể lưu lại một chút huyết mạch, vận khí không tốt, về sau sẽ không còn người Vu tộc nữa." "Nhiều năm sau người ta sẽ phát hiện, Hồng Hoang chỉ lưu truyền sự tích Thánh nhân, ai còn nhớ rõ Bàn Cổ đại thần?" "!!!" Lời nói của Tiêu Vân giống như một con dao không ngừng chọc vào sườn mềm của Hậu Thổ cùng Huyền Minh, cái loại dao không khai phong ấy, quả thực có thể chọc người ta phát điên.

Tỷ tỷ chớ có tức giận.

Hậu Thổ giữ chặt Huyền Minh, nói: "Yêu Hoàng cớ gì nói ra lời này?

Rốt cuộc Yêu Hoàng xuất sơn, cũng có liên quan tới Phụ thần." "Không thể so sánh, không thể so sánh, ta chỉ là Thái Dương Chân Hỏa trên Thái Dương Tinh dựng dục ra mà thôi, không có cách nào so sánh với các ngươi, Bàn Cổ nguyên thần, Bàn Cổ tinh huyết, há là Bản hoàng có thể so sánh?" Khó chơi a.

Hậu Thổ ở trong lòng thở dài một hơi, có chút lý giải vì sao mấy vị Thánh nhân nhắc tới Tiêu Vân là nghiến răng nghiến lợi rồi, hắn vừa chọc vào chỗ đau, vừa hố người, còn có thể dùng tuyệt đối thực lực dẫm lên ngươi, làm cho ngươi rõ ràng biết đau cũng không thể nại hà.

Bàn Cổ chính tông thì như thế nào, còn không phải bị Tiêu Vân ta dẫm đi xuống? "Nói ra ý định đi, nói cho Bản hoàng nghe, mang theo thành ý, nếu không miễn bàn." Không có chỗ tốt thì miễn mở tôn khẩu, đỡ phải mọi người đều xấu hổ.

Tuy nói đều đàm tiền thương cảm tình, tiền và chỗ tốt không khác biệt lắm, nhưng giữa chúng ta không có cảm tình, đàm chỗ tốt trực tiếp một chút.

Hậu Thổ nói: "Không bao lâu nữa, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta liền sẽ đi lấy lại đồ vật Tổ vu đánh mất, lần này bần đạo cùng tỷ tỷ tới Thiên Đình, là vì một chuyện." Đồ vật đánh mất?

Tôn nghiêm sao?

Nếu thật là như vậy, kia rất có thể là trận chiến cuối cùng của Thập Nhị Tổ Vu. "Ồ!" Tiêu Vân không thâm cứu, dù sao đánh ai cũng không đánh ta, quan tâm nhiều như vậy làm gì, ai xui xẻo thì mặc kệ người đó, đi theo xem kịch, thuận tiện vớt chút chỗ tốt là được. "Nếu Thập Nhị Tổ Vu chúng ta xảy ra chuyện, xin Yêu Hoàng hỗ trợ che chở Vu tộc một hai, để cho Vu tộc được kéo dài tại Hồng Hoang." Ngốc muội tử a, muốn ta bảo đảm Vu tộc kéo dài, ta là người tốt như vậy sao?

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc của Hậu Thổ, Tiêu Vân cười khẽ lắc đầu: "Thành ý đâu?" Không thấy thỏ không thả chim ưng. "Yêu Hoàng muốn vật gì?" "Không phải Bản hoàng muốn cái gì, mà là Vu tộc các ngươi có cái gì?" Tiêu Vân cười, bị lời nói của Hậu Thổ chọc cười, ngồi thẳng lên, nhìn Huyền Minh cùng Hậu Thổ, buồn cười hỏi: "Xin hỏi hai vị Tổ vu, Vu tộc có cái gì?

Thiên địa bảo tài?

Trân quý pháp bảo?" Đều không có!!!

Thanh kiếm Đế Giang tặng trước kia là vì đi rồi vận cứt chó, gặp một tên xui xẻo bị sét đánh chết, sau đó cảm thấy vô dụng nên ném trong bộ lạc, nếu không Đế Giang ngay cả tặng lễ cũng không biết tặng cái gì.

Xin hỏi Vu tộc có thể có cái gì?

Vu tộc có đồ vật gì đáng giá để Bản hoàng nhớ thương?

Bảo vật?

Có lẽ có, nhưng ta chướng mắt.

Đồ vật của Vu tộc, người khác cầm cũng vô dụng!

Thiên địa bảo tài, cho ta ta cũng không luyện được, ngoạn ý này cùng ta vô duyên, ngoài ra còn có cái gì có thể đả động ta?

Ngàn vạn lần đừng nói là nữ nhân, thế thì ta sẽ cười chết mất. "....." Vu tộc có cái gì, Hậu Thổ cùng Huyền Minh trong lòng rõ ràng, rất đơn giản...

đều không có.

A đúng là đều không có.

Hậu Thổ mạc danh có chút khó chịu.

Vu tộc cảnh ngộ thảm như vậy sao?

Xua xua tay, Tiêu Vân tiếp tục cho hai người một bổng chùy: "Huống chi các ngươi cảm thấy lấy cái tính tình đánh không muốn sống của người Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu ngủm củ tỏi rồi, bọn họ sẽ nghe lời Bản hoàng sao?

Sẽ sao?

Khả năng sao?

Các ngươi đều không dám tin tưởng đi." "Đến lúc đó nói không

chừng còn hận lây sang Bản hoàng, đem địa bàn của Bản hoàng quấy đến rối tinh rối mù." "Không khách khí bổ sung thêm một câu, trước mắt người Vu tộc, ai nuôi nổi?

Hình thức sinh tồn của Vu tộc vốn đã có vấn đề, Bản hoàng không tin Thập Nhị Tổ Vu không có phát giác, nếu không nhân khẩu Vu tộc cũng không đến mức tiến vào một giai đoạn bình hành, vô pháp lại tăng nhiều." "....." Một câu lại một câu đâm thấu tim gan nói ra, làm cho Hậu Thổ cùng Huyền Minh suýt chút nữa hít thở không thông, có chút choáng váng.

Bình thường không chú ý mấy vấn đề này, nhưng sau khi Tiêu Vân nói ra, mới ý thức được vấn đề của Vu tộc quá lớn.

Đầu tiên là bởi vì cái tính tình tác phong 'ai trêu chọc ta ta đánh chết kẻ đó', dẫn tới Vu tộc tại Hồng Hoang lâm vào trạng thái tứ diện sở ca.

Thứ hai, người Vu tộc không dễ nuôi, cho dù Yêu tộc có thể nuôi sống, nhưng Yêu tộc dựa vào cái gì phải đi nuôi người Vu tộc?

Ăn no rửng mỡ không có việc gì làm sao?

Chương 88

Lại giả sử, người Vu tộc căn bản không nghe theo quản giáo, bất luận kẻ nào cũng không được, thà rằng đứng bị đánh chết, trừ phi Tổ vu lên tiếng, bọn họ mới có thể từng cái ngoan ngoãn nghe lời.

Thử hỏi, tổng hợp những điều kiện trên, Vu tộc chính là cái đại phiền toái, ai dám tiếp nhận?

Cũng may Hậu Thổ kiến tạo Lục Đạo Luân Hồi, có thể an bài đại lượng người Vu tộc tiến vào trong đó, nếu không thì hết hy vọng.

Không cần Thiên Đạo ý chí đào thải Vu tộc, Vu tộc cứ tiếp tục lăn lộn như vậy, Hồng Hoang vạn tộc ai cũng không có ngày lành.

Yêu tộc tuy rằng cũng gặp tai ương, nhưng nếu không có Tiêu Vân thay đổi, Yêu tộc diệt vong rồi sao?

Không có, các nơi như cũ có thân ảnh Yêu tộc, chỉ là ngày tháng không tốt như vậy mà thôi.

Ngày tháng không tốt cùng diệt tuyệt, là hai chuyện khác nhau được không. "Nhưng Yêu Hoàng ngày ấy tại trong hư không từng nói, có biện pháp có thể bảo đảm Vu tộc ta không đến mức đoạn tuyệt truyền thừa." Hậu Thổ đã có vài phần hoảng loạn, Huyền Minh lúc này cũng hung không nổi, đối mặt với nan đề Vu tộc có khả năng hội diệt tuyệt, Huyền Minh tỳ khí có không tốt nữa cũng biết sự tình trọng đại, mà chính mình một chút biện pháp giải quyết đều không có. "Đúng, Bản hoàng đã nói." Tiêu Vân híp mắt, "Nhưng Bản hoàng là Yêu Hoàng của Yêu tộc, không có khả năng vô thường bang trợ Vu tộc làm việc, Bản hoàng cũng đã nói, mang theo thành ý, hiện tại vấn đề mang đến rồi, vậy thành ý đâu?

Bản hoàng không có nhìn thấy Vu tộc có bất luận cái gì thành ý."

"Nếu Yêu Hoàng nguyện ý, Hậu Thổ nguyện ý gia nhập Thiên Đình, từ đây lấy Yêu tộc làm tôn, chỉ nguyện Yêu Hoàng có thể bảo trụ huyết mạch Vu tộc ta không đoạn tuyệt." Hậu Thổ ngẩng đầu chấp nhất nhìn Tiêu Vân. "Khụ khụ!!" Tiêu Vân bị sặc không nhẹ, linh tửu trong miệng đều suýt chút nữa từ lỗ mũi phun ra.

Hậu Thổ thật dám nói, làm nữ nhân của ta, ta chửng cứu Vu tộc. "Tiểu muội, không thể hồ ngôn loạn ngữ, muốn gia nhập cũng là tỷ tỷ, há có lý nào để tiểu muội ra mặt?" "Phụt ~~~" Vừa nãy chỉ suýt chút nữa sặc, hiện tại thì tốt rồi, theo Huyền Minh thốt ra một câu sét đánh ngang tai, Tiêu Vân thật sự phun ra, lỗ mũi phun linh tửu đã thấy chưa?

Hiện trường trực tiếp!

Vu tộc không có bất luận cái gì đồ vật có thể hấp dẫn Tiêu Vân, Hậu Thổ trong lòng rối rắm, nghĩ tới nghĩ lui, nếu thật sự muốn có, vậy thì chỉ có chính mình rồi.

Bởi vì Tiêu Vân thích mỹ nữ, ít nhất từ phong cách đã bày ra mà xem, hắn thích mỹ nữ, nếu không sẽ không nhìn chằm chằm Nữ Oa không buông, nếu không sẽ không chọn lựa nhiều tuyệt mỹ nữ tử các tộc tiến vào Thiên Đình như vậy.

Trừ bỏ chính mình, Hậu Thổ cũng không biết còn có thể dùng cái gì đả động Tiêu Vân, Huyền Minh thì bị bài trừ rồi. "Không, ..." Tiêu Vân giơ tay, Tây Vương Mẫu vội vàng đưa khăn lụa tới, đem linh tửu Tiêu Vân phun ra lau đi, đồng thời có chút ngơ ngác nhìn Hậu Thổ cùng Huyền Minh, vạn vạn không nghĩ tới hai vị này lại phong cuồng như thế. "Muốn nạp thì nạp cả hai, nếu không ngày sau người khác chỉ trỏ không biết sẽ khi dễ tiểu muội như thế nào, tỷ tỷ không yên tâm, chuyện của Vu tộc, cũng là chuyện của tỷ tỷ." Huyền Minh lôi kéo Hậu Thổ đi, không quên nhắc nhở Tiêu Vân: "Yêu Hoàng, chờ

Vu tộc ta lấy lại đồ vật của chúng ta, tỷ muội ta tự sẽ đi tới Thiên Đình, mong Yêu Hoàng chớ có đổi ý, đồ tăng chê cười, làm cho người trong Hồng Hoang cho rằng Yêu Hoàng khi phụ hai cái tiểu nữ tử." Tiểu nữ tử?

Muội ngươi chứ!

Hai cái tiểu nữ tử?

Vậy những nữ nhân khác thì sao?

Từ từ!!

Lão tử còn chưa đáp ứng đâu!!!

Huyền Minh lôi kéo Hậu Thổ đi nhanh như bay, Tiêu Vân mờ mịt chớp chớp mắt, nhìn Nữ Oa xuất hiện bên người, ngạc nhiên nói: "Bản hoàng dường như cũng chưa đáp ứng đi?" Tây Vương Mẫu suýt chút nữa cười ra tiếng.

Nữ Oa khóe miệng giật giật, cạn lời nói: "Chính là sợ Yêu Hoàng cự tuyệt, cho nên hai người mới có thể chạy nhanh như vậy, bởi vì Vu tộc xác thật không có đồ vật gì có thể hấp dẫn Yêu Hoàng, nếu Yêu Hoàng có thể làm được, nạp thì nạp thôi, dù sao trong cung cũng đủ lớn." Ta kháo!!

Quả nhiên người xưa không lừa ta!!

Nữ nhân thật giảo hoạt!!

Thừa dịp Tiêu Vân ta chưa phản ứng, coi như ta ngầm đồng ý, sau đó xoay người bỏ chạy.

Kháo!!

Chuyện gì thế này.

Từ từ!!

Không đúng a, Hậu Thổ vốn dĩ phải kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, đây là chú định, như vậy người Vu tộc khẳng định sẽ được an bài đi vào, ta không ra tay, không hỗ trợ nhắc nhở, nàng cũng sẽ đi lên con đường này.

Như vậy Hậu Thổ cùng Huyền Minh chẳng khác nào đem chính mình bán đi rồi?

Hình như là đạo lý này.

Tiêu Vân ta bình bạch vô cố nhặt được hai cái Tổ vu?

Còn có thể cùng nhau tạo tiểu Kim Ô cái loại này...

Là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Không được, ta cần phải vuốt lại suy nghĩ một chút, não đều sắp loạn rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Vân vẫn không rõ mình phải trả giá cái gì, hình như cái gì cũng không mất.

Hậu Thổ cùng Huyền Minh đâu, tại tình huống các Tổ vu khác không biết gì, đem chính mình bán vào trong tay Tiêu Vân, còn có thể làm cho Tiêu Vân thuận tiện chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi chưa chắc đã kém quan trọng hơn Thiên Đình.

Nói nhảm, đồ vật của nữ nhân ta, ta không chưởng khống thì ai chưởng khống?!

Hình như đúng là lý lẽ này. "Hô, may mà ta chạy nhanh, Tiêu Vân kia thật sự khó chơi, thật muốn đánh hắn một trận, đáng tiếc đánh không lại." Xông ra Thiên Đình, Huyền Minh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. "Tỷ tỷ, lại hà tất..." Hậu Thổ cười khổ không thôi.

Huyền Minh ồn ào nói: "Đừng nói nữa, tỷ tỷ làm sao có thể trơ mắt nhìn một mình ngươi tiến vào Thiên Đình, lại cảm thấy tên Tiêu

Vân kia có thể buông tha ta?

Hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm ta." "....." Ngậm máu phun người!!

Trong Thiên Đình, Tiêu Vân suýt chút nữa hộc máu, lão tử nhìn chằm chằm ngươi khi nào?

Ta đang đàm sự tình, ta không nhìn ngươi, ta nhìn trần nhà sao?

Không đúng, Lăng Tiêu Bảo Điện không có trần nhà, chẳng lẽ ta nhìn sàn nhà không thành!!

Chờ đấy!!

Về sau từ từ thu thập các ngươi!!

Không cho chút nhan sắc nhìn xem, thật đúng là cho rằng thập bát ban võ nghệ Tiêu Vân ta tích lũy hai đời là học cho vui sao? "Nhưng phải giao đại thế nào với các ca ca?" Đi trước thăm dò một chuyến lại đem chính mình đàm thành người của kẻ khác, một lần hẳn hai cái, trở về sau này phải giao đại thế nào với các Tổ vu khác? "Trừ cái này ra, chúng ta còn có biện pháp sao?

Thôi, về trước rồi nói sau." Huyền Minh cũng một cái đầu hai cái to, đánh nhau nàng am hiểu, nhưng cò kè mặc cả, loại đồ vật này có thể đòi mạng già, càng đừng nói một đống đồ vật lung tung rối loạn kia.

Mấy lời nói kia từ miệng Tiêu Vân thốt ra, đem nàng dọa không nhẹ, suýt chút nữa tưởng rằng ngày mai người Vu tộc muốn toàn bộ ngủm củ tỏi.

Mang theo một trái tim trĩu nặng, Hậu Thổ cùng Huyền Minh có chút hối hận, sớm biết thế không sinh năng để Đế Giang tới là tốt rồi, hiện tại thì hay rồi đi, đau đầu a, cũng may Tiêu Vân đáp ứng rồi.

Thật sự đáp ứng rồi sao?

Không có cự tuyệt, khẳng định là ngầm đồng ý.

Chính là như vậy.

Đáng tiếc hiện tại hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể cắn răng đi tiếp.

Nếu đổi ý, phỏng chừng không cần chờ Vu tộc bị người châm đối, Yêu tộc đại quân đã tiên sát xuống rồi. "Tiểu muội, tên Tiêu Vân kia nói như thế nào?" Hậu Thổ cùng Huyền Minh vừa về Bàn Cổ Thần Điện, chúng Tổ vu lập tức vây quanh, ngay cả Đế Giang đều có chút không bình tĩnh.

Mọi người đều sợ Tiêu Vân đưa ra điều kiện làm khó người, chúng Tổ vu hồn nhiên không biết, Vu tộc hình như không có đồ vật gì có thể hấp dẫn Tiêu Vân.

Hậu Thổ thở dài một hơi, đem hết thảy những lời Tiêu Vân nói thuật lại một lần, bắt đầu có Tổ vu khó chịu, nhưng nghe xong, mọi người đều bị kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Lúc này, bọn họ mới ý thức được nguyên lai Vu tộc có nhiều vấn đề trí mạng như vậy.

Lời nói của Tiêu Vân đạo lý rõ ràng, lúc trước không chú ý, nhưng hiện tại ngẫm lại mới phát hiện, một điểm cũng không sai.

Tiếp tục như vậy sẽ xảy ra đại sự.

Chúng nhân không nói, tập thể ách nhiên.

Hồi lâu sau Đế Giang mới có chút gian nan mở miệng hỏi: "Vậy Tiêu Vân kia có đề xuất điều kiện gì không?" Hậu Thổ nhất thời không biết nên trả lời thế nào, nhìn về phía Huyền Minh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phát hồng.

Tình huống gì thế này?

Chúng Tổ vu đầy đầu sương mù cũng đi theo nhìn Huyền Minh, hy vọng Huyền Minh trả lời.

Bị mọi người nhìn chằm chằm Huyền Minh cũng cạn lời, ngồi ở trên ghế, không có hảo ý nói: "Đều nhìn chằm chằm lão nương làm gì?

Tiêu Vân kia nói rất đúng, Vu tộc có đồ vật gì có thể đả động hắn, để hắn trợ giúp Vu tộc chúng ta?" "Cho nên..." Đế Giang tiếp lời. "Cho nên tiểu muội sẽ đem chính mình gia nhập Thiên Đình, chỉ hy vọng về sau Tiêu Vân có thể che chở Vu tộc chúng ta, khiến cho huyết mạch Vu tộc ta không đoạn tuyệt, nhưng Tiêu Vân quá tham lam, cộng thêm tỷ tỷ ta cũng không yên tâm, cho nên cũng bồi đi theo." "....." Kháo!!

Chúng Tổ vu lập tức bị sét đánh đến khét lẹt. "Cho nên, tại sau khi Thập Nhị Tổ Vu chúng ta cùng Thánh nhân nhất chiến, hai vị muội muội sẽ gia nhập Thiên Đình, trở thành nữ nhân của Tiêu Vân kia, vi huynh nói không sai chứ?" Đế Giang xoa trán, làm một cái tổng kết.

Không dễ dàng a, hai vị muội muội cũng sẽ có một ngày gả đi, nhưng đây là trọng điểm sao?

Trọng điểm là trong Tổ vu, Hậu Thổ cùng Huyền Minh, sẽ biến thành nữ nhân của Tiêu Vân!!!

Muốn điên rồi!!! "Việc này tiểu muội sẽ nhất lực thừa đam, mong các ca ca chớ có khuyên ta, ta tâm ý đã quyết." Không đợi mọi người mở miệng, Hậu Thổ đi trước một bước chặn lại.

Điều kiện đều đàm xong rồi, hiện tại chẳng khác nào hết thảy đều đã định, bảo ta đổi ý, ta làm sao đổi ý? "A a a a!!!" Chúc Dung phát điên, phẫn nộ nhìn chằm chằm Cộng Công, "Lão tử muốn đánh người!!" "Lão tử cũng muốn đánh người!!!" Cộng Công hừ một tiếng.

"Đi?" "Đi đi!!" Mọi người còn chưa phản ứng lại, hai người đã xông ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện chạy về phía hư không chém giết, quá tức giận, không còn cách nào khác, đánh một trận phát tiết nộ khí. "Từ từ chờ vi huynh!!" "Còn có ta!" Các Tổ vu khác theo sát phía sau, cũng đi theo ra ngoài.

Vỗ vỗ vai Hậu Thổ cùng Huyền Minh, Đế Giang bất đắc dĩ nói: "Người một nhà không nói hai lời, nếu đã làm ra quyết định, vậy thì đừng để chính mình hối hận, người Vu tộc chúng ta có thể không bằng người khác, nhưng không thể để bản thân chịu thiệt, có hiểu không?" "Đại huynh yên tâm, ta cùng tỷ tỷ trong lòng hiểu rõ." "Như vậy rất tốt, chết tiệt, một đám hỗn đản đều không chờ ta đã chạy rồi, lão tử cũng muốn đánh người." Nói xong Đế Giang mắng mắng liệt liệt chạy ra ngoài, đi truy các Tổ vu khác.

Ngày tháng gian nan?

Không quan trọng, đánh một trận là được, không có vấn đề gì là đánh một trận không thể giải quyết.

Vu tộc đổi tính rồi?

Không có báo phục Yêu tộc, cũng không có tìm Thánh nhân gây phiền toái.

Sau khi liên minh giải thể, Lão Tử, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều trở về trong đạo tràng, lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động của Vu tộc, nhưng làm cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn là Vu tộc không có bất luận động tĩnh gì.

Tuy rằng Vu tộc lúc này báo phục Yêu tộc khả năng tính rất nhỏ, nhưng khả năng tính nhỏ không đại biểu sẽ không phát sinh, mà xác suất báo phục Thánh nhân là lớn nhất.

Tiêu Vân đem Thập Nhị Tổ Vu mang vào trong hư không, ai biết

đã xảy ra chuyện gì.

Nói không chừng Tiêu Vân đem toàn bộ những chuyện xấu xa kia nói một lần, không biết mạt hắc mấy vị Thánh nhân như thế nào đâu, như vậy Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ tìm tới báo phục.

Nếu nói sẽ không, vậy chỉ có thể nói thời gian chưa tới, về phần Tiêu Vân không có bán bọn họ, loại cách nói buồn cười này không ai sẽ tin.

Chương 89

Tiêu Vân cái tính nết kia, không bán bọn họ?

Lừa quỷ còn tạm được.

Tiêu Vân trăm phần trăm bán đứng bọn họ, đây là có thể khẳng định, nhưng vì sao người Vu tộc bất động ni?

Chẳng lẽ tổn thất quá lớn, nhất thời có chút khó có thể tiếp thu?

Không đến mức đó chứ, nhìn xem Nhân tộc tại Đông Hải chi tân đang nỗ lực phát triển kìa, người Vu tộc tử thương đạt một nửa, Nhân tộc chính là bị giết đến chỉ còn lại mấy trăm vạn người thôi đấy!

Nếu không phải Yêu tộc đại quân ngừng giết, nói không chừng Nhân tộc đã phải diệt tuyệt, Nhân tộc đều không có từ bỏ, như cũ đang nỗ lực phát triển, vì sao bọn họ bỗng nhiên bất động?

Đối với Thánh nhân mà nói, bày ở ngoài sáng châm đối không quan trọng, có thể tùy cơ ứng biến, sợ nhất là cái loại ngấm ngầm.

Thập Nhị Tổ Vu càng bất động, bọn họ càng lo lắng, đám người kia muốn làm đại sự tình.

Vô sở úy, tùy tiện, nhưng hiện tại, ai dám nói chính mình tự mãn?

Thập Nhị Tổ Vu đánh không lại mấy vị Thánh nhân, nhưng nếu nhìn chằm chằm môn hạ đệ tử mà đánh cũng là cái đại phiền toái, một trảo một cái chuẩn.

Đánh không chết ngươi, ta đánh đồ đệ ngươi!!

Cách làm lúc trước của Tiêu Vân, là vì cho rằng không có cách nào chứng đạo thành thánh, cho nên mới lăn lộn như vậy.

Kỳ thực Vu tộc cũng có thể làm như vậy, chỉ đáng tiếc người Vu tộc không nghĩ tới tầng này.

Thời gian thượng có chút gấp gáp.

Tiêu Vân không chứng đạo, nhìn chằm chằm đệ tử người khác có thể nhìn chằm chằm vô số năm, nhưng trước mắt thời gian lưu lại cho Thập Nhị Tổ Vu không nhiều lắm, Vu Yêu lượng kiếp không có khả năng vẫn luôn kéo dài không hạ màn, chung quy sẽ phải kết thúc.

Cho dù có cách làm như vậy, Thập Nhị Tổ Vu cũng không có thời gian kia đi lăn lộn.

Trong thời gian ngắn Thánh nhân hoàn toàn có thể cho đệ tử lưu tại đạo tràng tu hành, không cần đi Hồng Hoang đi dạo, miễn cho dính dáng nhân quả.

Thánh nhân tự nhiên sẽ không nói với đệ tử là: Đừng đi Hồng Hoang, miễn cho tao ngộ Thập Nhị Tổ Vu báo phục. "Đại đạo 3000 đều có thể chứng đạo, đáng tiếc trước mắt Hồng Hoang Thiên Đạo ý chí trật tự hoàn thiện, người muốn chứng đạo, tuyệt vô khả năng." Tại Bích Du Cung, Thông Thiên trừ bỏ giảng đạo cho đệ tử, còn sẽ giảng một ít chuyện tân bí, cho đệ tử mở rộng tầm mắt, miễn cho cái gì cũng đều không hiểu, tiến vào Hồng Hoang va chạm phải người không nên chọc, lại đều không biết là chuyện gì.

Đụng tới người có thể trêu chọc thì trêu chọc rồi cũng thôi, thân là Thánh nhân đệ tử cũng không sợ người bình thường, nhưng đụng tới một ít ngoan nhân, cái mác Thánh nhân đệ tử cũng vô dụng.

Nhẹ thì đánh một trận, cho trướng trí nhớ, nặng thì giết cũng đều có khả năng. "Sư tôn, nếu không thể chứng đạo, vậy Tử Tiêu Cung nội thánh vị, Yêu tộc Yêu Hoàng tịnh chưa đạt được, như thế nào chứng đạo?" Trong một đám đệ tử, có không ít người ôm nghi vấn như vậy, nhưng người dám hỏi ra miệng không có mấy cái, Bích Tiêu

vừa khéo là một trong số đó.

Đừng nhìn Tam Tiêu tại thân truyền đệ tử bên trong không xếp phía trước, nhưng đối với Bích Tiêu cái nha đầu cổ linh tinh quái này, Thông Thiên rất sủng ái.

Nhân thử Bích Tiêu gan lớn hơn các đệ tử khác, thường xuyên có thể làm ra chuyện người khác không dám làm, nói lời người khác không dám nói.

Tỷ như vấn đề trước mắt này, đổi thành đại đệ tử Đa Bảo đạo nhân tuyệt đối sẽ không hỏi, Thông Thiên nguyện ý nói thì nói, đổi thành chủ động dò hỏi là không có khả năng, không cẩn thận bị nhớ thương thì làm sao, vạn nhất lão sư tức giận thì làm sao?

Không mở miệng là tốt nhất, đề tài liên lụy đến Thánh nhân, đều đừng loạn trả lời, đề vấn.

Thủ đồ đều không dám hỏi vấn đề, Bích Tiêu dám, có thể thấy được lá gan có bao lớn, Thông Thiên có bao nhiêu sủng ái.

Thông Thiên hiển nhiên không nghĩ tới đệ tử sẽ hỏi như vậy, ngẩn người, nói: "Vấn đề này vi sư cũng không tiện trả lời, chỉ có thể nói Yêu tộc cần một vị Yêu Hoàng, cho nên vị kia có thể chứng đạo, trong đó liên lụy đồ vật quá nhiều, các ngươi biết cũng không tốt." Trong đệ tử Thông Thiên có lẽ lung tung rối loạn có không ít, nhưng tuyệt đối không ngốc, nghe lão sư nói như vậy liền biết có khả năng liên lụy tồn tại càng đáng sợ, trên cơ bản là vị trong Tử Tiêu Cung không thể nghi ngờ.

Vấn đề này xác thực không thể hỏi nhiều.

Nguy hiểm. "Các ngươi lén lút cũng không thể tùy tiện nghị luận, nếu không vị kia biết được, tất định sẽ không cho các ngươi quả ngon để ăn, đến lúc đó, vi sư cũng không tiện che chở các ngươi, có hiểu

không?" "Nhưng Yêu Hoàng thoạt nhìn rất dễ nói chuyện, còn khen ta lớn lên xinh đẹp." Bích Tiêu não chưa kịp chuyển hướng. "....." Trong đầu chứa cái gì vậy?

Một đám đệ tử đều lâm vào trạng thái cạn lời, Quỳnh Tiêu cùng Vân Tiêu nếu không phải vì trường hợp không đúng, tuyệt đối muốn túm lấy lỗ tai Bích Tiêu giáo huấn một trận.

Lời này cũng có thể nói ra miệng? "Ngồi xuống!!" Bỗng nhiên sắc mặt Thông Thiên biến đổi, quát khẽ một tiếng, Bích Tiêu hoảng sợ, vội vàng ngồi xong không dám ho he, chỉ có đôi mắt to đen lúng liếng nhìn khắp nơi, không rõ lão sư vì sao lại nghiêm túc như vậy. "Đạo hữu, trận pháp thật sự không ra sao, đổi một cái đi, Tru Tiên Trận Đồ kia phải cất kỹ mới được.

Tiểu nha đầu nói không sai, Bản hoàng xác thực rất dễ nói chuyện, ha ha ha, tiểu nha đầu miệng ngọt, cầm lấy, Bản hoàng thưởng." Một thanh bảo kiếm phá không bay tới, rơi vào trong tay Bích Tiêu, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Là thanh âm của Tiêu Vân?

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?!

Nói cho là cho một kiện pháp bảo ngưu bài như vậy? "Đạo hữu tới Đông Hải, cũng không nguyện tiến vào Bích Du Cung của bần đạo sao, chẳng lẽ cảm thấy Bích Du Cung vô pháp so sánh với Thiên Đình kia?" Thông Thiên lãng thanh nói, mời Tiêu Vân nhập điện tụ tập.

Cũng khéo, Tiêu Vân không có việc gì làm liền tới Long tộc đi dạo, kết quả Thông Thiên không phóng Tru Tiên Kiếm Trận đồ ở trong đại trận, sau đó mấy lời nói kia đều bị Tiêu Vân nghe được, cho nên mới xuất hiện một màn này.

Nghị luận người khác, lại quên mất không có che giấu thiên cơ,

xấu hổ rồi.

Cũng may không có nói cái gì khác, Tiêu Vân thưởng cho Bích Tiêu một kiện linh bảo, chính là thanh bảo kiếm Đế Giang lúc lập Thiên Đình đã tặng.

Tại trong tay Tiêu Vân thì vô dụng như gân gà, không cao không thấp, dứt khoát thưởng cho nha đầu này, tiểu nha đầu nói chuyện miệng ngọt, Bản hoàng thích. "Ha ha ha, đạo hữu nói gì vậy, Bản hoàng cũng vừa mới tới." Bên trong đại điện Bích Du Cung, bên người Thông Thiên nhiều ra một cái bồ đoàn, thân ảnh Tiêu Vân xuất hiện, ngồi ở trên bồ đoàn.

Một chúng Tiệt Giáo đệ tử lập tức hướng Tiêu Vân thi lễ, cao hô: "Chúng ta Tiệt Giáo đệ tử, bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." "Không cần đa lễ." Tiêu Vân cười gật gật đầu, cười ha hả nhìn Thông Thiên, hỏi: "Đạo hữu chẳng lẽ đang cân nhắc bố trí Tru Tiên Kiếm Trận?

Nếu không vì sao lại đem trận đồ đặt ở một bên, dẫn tới thiên cơ không thể che giấu, vừa lúc bị Bản hoàng nghe được lời nói xấu." "....." Thất sách a!!!

Thông Thiên thậm chí đều đã quên chuyện này, cũng không ngờ sẽ cùng đệ tử nói những chuyện này, càng đừng nói Tiêu Vân không có việc gì làm chạy tới Đông Hải, khéo như vậy, ta có thể làm sao?

Cũng may Tiêu Vân không tức giận, ban thưởng linh bảo, nhìn Bích Tiêu nha đầu kia đắc ý đến mức sắp sủi bọt mép rồi.

Còn không phải bị Thập Nhị Tổ Vu nháo cho.

Nếu không phải lo lắng bọn họ sẽ gây sự tình, Thông Thiên giáo chủ ta lăn lộn mấy thứ này làm gì. "Vừa rồi vấn đề kia để Bản hoàng trả lời đi, kỳ thực cách làm ban đầu của Bản hoàng là nỗ lực tu hành,

tiêu dao Hồng Hoang, sau đó tìm chừng ba năm tám vị đạo lữ, sinh một đám tiểu Kim Ô, hữu tư hữu vị." "Phụt ~~~" Có người cười tràng, nhân số không ít.

Thông Thiên đầy đầu hắc tuyến nhìn chằm chằm Tiêu Vân, tại đạo tràng của ta, ngay trước mặt đệ tử ta nói những lời này?

Ta tin ngươi mới là lạ!

Ba năm tám vị đạo lữ, sinh một đám tiểu Kim Ô!!! "Kỳ thực cũng không có gì, bởi vì Yêu tộc cần một vị Yêu Hoàng, người khác đều nói Bản hoàng có vương giả chi tướng, đế vương chi tư, cho nên mới sẽ xuất hiện mấy trăm đại yêu chạy tới Thái Dương Tinh cầu sự, Đạo Tổ thuận tiện thưởng ta một đạo Hồng Mông Tử Khí, cho ta chứng đạo." Thật sự đơn giản như vậy?

Lời Tiêu Vân nói cứ như đang nói đùa, nhưng không có người dám tin tưởng, trừ bỏ Bích Tiêu ngốc nha đầu.

Dừng lại, dừng lại!!

Nhất định phải dừng lại!!!

Thấy có mấy vị nữ đệ tử nhìn ánh mắt Tiêu Vân đều thay đổi, Thông Thiên vội vàng ho khan nói: "Đạo hữu, chứng đạo cùng chúng ta hoàn toàn bất đồng, con đường tu hành cũng có sở khác biệt, chi bằng đã gặp dịp, không bằng thay bần đạo vì đám đệ tử này giảng đạo một phen thế nào?" "Vậy thì giảng đi." Đều đã mời rồi, trực tiếp cự tuyệt thì Thông Thiên rất mất mặt, Tiêu Vân dứt khoát cấp đám đệ tử này giảng đạo một phen.

Thời gian không dài, chỉ một ngàn năm mà thôi, đa phần đều là một ít đồ vật tương đối thô thiển, có bộ phận liên quan đến thời gian và không gian pháp tắc để tìm hiểu môn lộ. "Xin hỏi Yêu Hoàng, như nếu không có thời gian, không gian Chí bảo thì đối với pháp tắc có

phải hay không khó có thể nhập môn?" Giảng đạo kết thúc, Tiêu Vân cho cơ hội đặt câu hỏi, chỉ là siêu hồ dự liệu, người đầu tiên đặt câu hỏi lại là Đa Bảo đạo nhân cái tên buồn tẻ này.

Nhìn ra được tiểu hỏa tử đối với thời gian và không gian pháp tắc rất thèm thuồng. "Có Chí bảo cố nhiên là tốt nhất, nếu như không có thì phải xem cơ duyên cùng nỗ lực của cá nhân, đổi câu nói khác là có Chí bảo thì tốt, nếu không có thì xem phận cơ duyên, cưỡng cầu cũng uổng công." "Đa Bảo bái tạ Yêu Hoàng giải hoặc." Đa Bảo đạo nhân thành thành thật thật hướng Tiêu Vân bái tạ.

Thông Thiên thấy Tiêu Vân nói chuyện đứng đắn, thở phào nhẹ nhõm, cũng vui vẻ nhìn đệ tử dũng cảm dò hỏi, không hiểu thì hỏi, ngàn vạn lần đừng làm bộ làm tịch như sói đuôi to rồi bị vả mặt.

Quy Linh Thánh Mẫu bên cạnh Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Xin hỏi Yêu Hoàng, Hồng Hoang to lớn, trừ bỏ Hỗn Độn Chung kia, còn có bảo vật gì có thể giúp người ta tìm hiểu thời gian cùng không gian pháp tắc nhanh hơn?" Lợi hại!!

Hỏi đúng trọng tâm rồi, chỉ là vấn đề này, làm ta không dễ trả lời a.

Tiêu Vân nhìn Thông Thiên một cái, Thông Thiên cười cười, không lên tiếng.

Ngoan độc!!

Hết cách, Tiêu Vân đành phải đi tự hỏi hồi ức một phen, kết quả đáp án đạt được tịnh không lý tưởng.

Vấn đề này khó trả lời sao?

Một đám đệ tử đều trông mong nhìn Tiêu Vân, ở trong mắt bọn họ Thánh nhân cơ bản là không gì không biết, không gì không làm được, nếu ngay cả Thánh nhân đều vô pháp trả lời, vậy vấn đề này quá

huyền rồi. "Nói thật, vấn đề này không dễ trả lời." Tiêu Vân cười lắc đầu, những Thánh nhân khác sẽ nỗ lực ở trước mặt người khác giả bộ nghiêm túc, ra vẻ có uy nghiêm, đáng tiếc Tiêu Vân sẽ không, như vậy quá mệt mỏi, cứ tùy tâm, tự do tự tại. "Theo Bản hoàng thấy, Hồng Hoang bảo vật vô số, nhưng có thể cùng Hỗn Độn Chung so sánh thì cực ít.

Hỗn Độn Chung nãi Khai Thiên Chí Bảo, chính là do Bàn Cổ Phủ biến thành, mượn nhờ pháp bảo tìm hiểu pháp tắc, Chí bảo tự nhiên là lựa chọn hàng đầu, nhưng trừ Hỗn Độn Chung ra, thật đúng là không dễ trạch quyết." "Nếu một hai phải lựa chọn, Bản hoàng cảm thấy hẳn là Hỗn Độn Châu." "Hỗn Độn Châu?" Có kiện pháp bảo này sao?

Tiệt Giáo đệ tử đều nỗ lực lục tìm trí nhớ, phát hiện chưa bao giờ nghe qua kiện pháp bảo này.

Không, ngay cả Thông Thiên đều có chút mơ hồ, có chút ấn tượng, lại không rõ lắm.

Tam Thanh truyền thừa từ Bàn Cổ, có ký ức khuyết thiếu tịnh không kỳ quái, rốt cuộc Bàn Cổ nguyên thần một phân thành ba, không phải một cái chỉnh thể.

Không biết mới là bình thường, nếu cái gì cũng đều biết Hỗn Độn Châu, vậy ta còn lăn lộn cái rắm!

Tiêu Vân nói: "Thiên Đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, độn đi một, câu này có không ít người ngộ giải, mọi người sẽ cho rằng phàm sự giai có một đường thiên cơ, kỳ thực không phải vậy, câu nói này dùng để hình dung Hỗn Độn Châu mới thích hợp.

Tương truyền Hỗn Độn Châu đản sinh tại trong hồng mông, cùng với 36 phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ Phủ là bốn đại Hỗn Độn Chí Bảo." "Khi Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Châu độn đi, tịnh chưa chịu lan đến, nhân thử cũng không có xuất hiện ở

trong Hồng Hoang, cố Hỗn Độn Châu mới là cái 'độn đi một' đường thiên cơ kia.

Lão sư từng nói hiện nay không người có thể lấy lực chứng đạo, kỳ thực không phải vậy, tiền đề là có thể tìm được Hỗn Độn Châu, nghe nói bên trong Hỗn Độn Châu có một phương Hồng Mông thế giới, đủ để lệnh người lấy lực chứng đạo thành thánh." Khó trách ta có ấn tượng...

Nguyên lai là kiện pháp bảo này.

Chỉ đáng tiếc Hỗn Độn Châu có thật sự tồn tại hay không, ai cũng không biết, bởi vì Bàn Cổ từng truy tìm, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Hồng Hoang lưu truyền xuống truyền thuyết quá nhiều, cho dù chạy đến trước mặt Hồng Quân nói trong Hỗn Độn Châu có thể để người ta lấy lực chứng đạo, phỏng chừng thần sắc hắn đều sẽ không có nửa điểm dao động.

Nếu đã có Hỗn Độn Châu có thể làm cho người ta lấy lực chứng đạo, vậy ngươi đi tìm Hỗn Độn Châu chứng đạo a!

Nói cái búa!!

Thấy một đám Tiệt Giáo đệ tử bất tri bất giác nhập thần, nghe được như si như say, Tiêu Vân ho khan một tiếng, tiếp tục nói: "Đương nhiên, mỗ một ít tin đồn chuyện lạ không thể coi là thật, nghe nói trong tay không ít Tiên Thiên Ma Thần cũng có pháp bảo cường đại, thậm chí có thể kham so với Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng pháp bảo đều không còn nữa, lệnh ta khó hiểu chính là nghe đồn, các ngươi chớ có coi là thật." "Tỷ như..." Nói tới đây, Tiêu Vân cố ý nhìn Thông Thiên một cái, làm cho một đám đệ tử xốc lại tinh thần, chẳng lẽ có đại bí mật không thành?

Thông Thiên tắc mạc danh kỳ diệu, nhìn ta làm gì? "Tỷ như, Tru Tiên Tứ Kiếm cùng Tru Tiên Kiếm Trận đồ trong tay sư tôn các ngươi, nghe nói do một vị chưởng quản sát phạt chi đạo Tiên Thiên Ma Thần sở chưởng khống, bảo vật này được gọi là Hủy Diệt Kiếm, cũng là tồn tại cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo.

Chỉ là khi Bàn Cổ khai thiên, Tiên Thiên Ma Thần bị giết, bảo vật này phá toái, diễn hóa trở thành Tru Tiên Tứ Kiếm cùng trận đồ." Còn có cách nói này?

Lại một trận mắt trừng mồm há, đông đảo đệ tử đều nhìn về phía lão sư nhà mình, tìm cầu đáp án.

Thông Thiên mặt già tối sầm, đặt câu hỏi, đặt câu hỏi cái gì?

Bất quá dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cộng thêm Tiêu Vân ở đây, Thông Thiên cũng không tiện phát tác, gật đầu nói: "Có cách nói này, nhưng nghe đồn cũng không đáng tin cậy." Tin đồn tùy theo sự rách nát của truyền thừa, điểm điểm tích tích, hư hư thực thực, thật thật giả giả ai nói đến rõ?

Có khả năng là giả, cũng có khả năng là thật.

Chương 90

"Nhưng vì sao sẽ có nhiều nghe đồn như vậy?" Có người tò mò, những đệ tử này thực lực yếu nhỏ, căn bản tiếp xúc không tới sự tình truyền thừa, Tiêu Vân nhìn Thông Thiên một cái.

Thân là lão sư nên xuất mã, giải thích cho đồ đệ, phổ cập khoa học, phổ cập khoa học. "Hồng Hoang nãi do Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa sau đó lấy thân hóa vạn vật diễn hóa, sinh linh trong Hồng Hoang chúng ta đa phần đều đã đản sinh, đại năng khi đản sinh đều sẽ mang theo một bộ phận truyền thừa, những truyền thừa này có cái đến từ Bàn Cổ, có cái đến từ các Tiên Thiên Ma Thần khác." "Hồng Hoang quá lớn, Bàn Cổ đại thần tái cường đại, thân thể cũng không có khả năng dựng dục ra sở hữu sinh linh, ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần bị chém giết cũng ở trong đó, cho nên truyền thừa cũng ngũ hoa bát môn.

Nhưng đa phần đều là rách nát, cư đa số nghe đồn là do đây mà ra, Hồng Hoang nội không ít sinh linh đản sinh liền không có linh trí, những sinh linh như vậy cơ bản là do thi thể Tiên Thiên Ma Thần dựng dục, Bàn Cổ đại thần chém giết ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, không phải mỗi một vị Tiên Thiên Ma Thần đều có thần trí, không ít Tiên Thiên Ma Thần như hồng hoang hung thú, hồn hồn ngạc ngạc, chỉ biết giết chóc." "Được rồi, hôm nay giảng đạo đến đây kết thúc, các ngươi lui xuống đi." "Dạ!" Hàng ngàn hàng vạn đệ tử tốp năm tốp ba rời đi, vừa đi vừa nghị luận hết thảy những gì vừa nghe được, những thứ này đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối mới lạ, rốt cuộc sinh linh đản sinh về sau, người có thể tự mang truyền thừa thiếu chi lại thiếu, nhân thử đối với những truyền thừa cùng tin đồn kia tự nhiên cảm thấy hứng thú. "Đạo hữu cũng thật là, vì đệ tử bần đạo giảng

đạo một phen, lại liên lụy những chuyện tin đồn kia, nếu làm cho đám đệ tử ngộ nhận là thật, vậy phải làm sao cho tốt?" Không hảo hảo tu luyện, từng cái từng cái chui đầu đi tìm kiếm đồ tốt trong truyền thuyết, vậy Tiệt Giáo còn chơi cái gì. "Ha ha ha." Tiêu Vân cười ha hả, "Đạo hữu, cũng không thể trách Bản hoàng, lòng hiếu kỳ ai cũng có, huống chi biết những cái đó cũng không có gì sai, có đôi khi tin đồn rốt cuộc cũng chỉ là tin đồn mà thôi." "Cũng đúng." Thông Thiên cười gật gật đầu, đem đồ tốt lấy ra chiêu đãi Tiêu Vân.

Tiêu Vân uống một ngụm linh tửu, hỏi: "Đạo hữu không sợ Bản hoàng tới tìm gây phiền toái sao?" "Nếu Yêu Hoàng tìm bần đạo gây phiền toái, đã trực tiếp đánh tới cửa rồi, còn sẽ ngồi ở chỗ này cùng bần đạo uống rượu?

Huống chi sự tình là do chúng ta khơi mào, nhưng Yêu Hoàng cũng đạt được không ít chỗ tốt đi, Yêu tộc nhân quả trảm đoạn không ít, Yêu Hoàng hoạch thủ không ít thiên địa khí vận, làm cho bần đạo hảo sinh bội phục." "Cũng có mấy phần đạo lý." Tiêu Vân đạm đạm cười, lần này thu hoạch có thể nói là lớn, nếu không, nào sẽ ngồi ở chỗ này cùng Thông Thiên uống rượu?

Đã trực tiếp đánh tới cửa rồi được không.

Bất quá muốn đánh cũng sẽ không trực tiếp đánh Thông Thiên, mà là tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bởi vì ba người này dựa vào nhau sớm nhất, người xuất mưu bày kế, người động thủ, không tìm bọn họ thì tìm ai?

Thập Nhị Tổ Vu cũng giống vậy, đừng nhìn hiện tại an tĩnh, nói không chừng lúc nào đó sẽ nhảy ra, đánh tới cửa nhà, ai cũng không rõ.

Tiêu Vân suy đoán, lúc này Thập Nhị Tổ Vu đang do dự giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chọn

ai để đánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có một người, nhưng thực lực cường hơn, trong tay sở hữu Chí bảo.

Tây Phương Linh Sơn có hai vị Thánh nhân, nhưng thực lực tương đối yếu, không có Chí bảo.

Đối với Thánh nhân mà nói, có Chí bảo và không có Chí bảo hoàn toàn là hai khái niệm, tỷ như Tam Thanh, ba người phân gia, độc tự một người đối mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cũng sẽ không rơi xuống hạ phong, do đó có thể thấy được tính quan trọng của Chí bảo.

Chí bảo tại tay, một người có thể cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại chiến.

Tru Tiên Kiếm Trận không tính trong đó, ngoạn ý đó uy lực đủ cường đại, nhưng hạn chế tính quá lớn, Thánh nhân cũng sẽ không ngây ngốc chui vào bên trong kiếm trận.

So với các Chí bảo khác, Tru Tiên Kiếm Trận phảng phất như vũ khí hạt nhân, uy hiếp lớn hơn dùng thực tế. "Long tộc kia sớm đã thần phục, dung nhập Yêu tộc, đạo hữu lần này đi Đông Hải tìm Long tộc, là vì chuyện gì?" "Cũng không có gì, đi dạo xem thôi, nghe nói gần đây Long tộc bên kia xuất hiện một điểm phiền toái, Bản hoàng không có việc gì làm đích thân đi xem, kết quả cái rắm sự tình cũng không có, uổng công chạy một chuyến." Nói đến cái này Tiêu Vân liền buồn bực, Long tộc thật sự bị dọa sợ rồi.

Đụng tới chút chuyện đều giật mình thon thót.

Kết quả thì tốt rồi, thật sự cho rằng có đại phiền toái, Tiêu Vân đích thân xuống xem xét, lãng phí thời gian, nếu không phải Tứ Hải Long Vương tận tâm tận lực cấp dưỡng rồng, Tiêu Vân đã một cái tát chụp chết rồi. "Long tộc tích nhật cừu địch quá nhiều, cùng Vu tộc

trước mắt tại Hồng Hoang không có bất luận cái gì khác biệt, lượng kiếp hạ màn, gông xiềng rơi xuống, Long tộc sẽ không còn ngày xoay người, tự nhiên sợ rước họa vào thân." Điểm này Thông Thiên nhìn rất rõ ràng, Long tộc từng kinh cùng Vu tộc hiện tại, không khác biệt lắm.

Không có tồn tại nào không dám trêu chọc, không có người nào không dám công đánh, hiện tại thì tốt rồi, sau lượng kiếp, người Long tộc chỉ có thể kẹp chặt cái đuôi làm người, nếu không thần phục Yêu tộc, dung nhập vào trong Yêu tộc, những ngày tiếp theo sẽ càng gian nan. "Lời ấy có lý, bất quá đều là chút chuyện nhỏ, đạo hữu, cáo từ." Không có việc gì làm, Tiêu Vân dứt khoát rời đi Bích Du Cung, quay về Thiên Đình.

Thông Thiên lập tức đem một đám thân truyền đệ tử triệu hồi, cảnh cáo: "Chuyện lần này coi như xong, ngày sau các ngươi ngàn vạn lần không được đi trêu chọc vị kia, các ngươi có hiểu không?" Thông Thiên lo lắng đám đệ tử này bởi vì Tiêu Vân lần này biểu hiện dễ nói chuyện, bắt đầu phóng túng, nếu thật làm ra sự tình gì khiến Tiêu Vân khó chịu, cơ bản là chết chắc rồi!!! "Haizzz ~~~ Vị Yêu Hoàng kia nếu không có xung đột, tự nhiên dễ nói chuyện, một khi có xung đột, hậu quả không phải các ngươi có thể thừa đam, đến lúc đó chỉ sợ sư phụ ta cũng che chở không nổi, có hiểu không?" "....." Một đám Tiệt Giáo đệ tử bị dọa nhảy dựng, Thông Thiên nói quá nghiêm trọng rồi, cảm giác cùng Tiêu Vân hành vi cử chỉ lúc trước liên hệ không nổi, tuy rằng thanh danh bạo tỳ khí của vị kia đã sớm truyền khắp Hồng Hoang.

Thấy đệ tử đều ngoan ngoãn nghe lời, Thông Thiên mới tâm mãn ý túc gật gật đầu, chỉ là theo bản năng sờ sờ cái ót.

Lúc trước bởi vì ở trong lòng nhắc mãi vài câu, dẫn tới bị Tiêu Vân một cái tát chụp lên cái ót, chuyện này, Thông Thiên cả đời đều

quên không được.

Ký ức vẫn còn mới mẻ a!!

Đổi thành ai bị một cái tát chụp vào trong núi, nửa ngày bò không ra, đều sẽ lao lao đem chuyện này ghi tạc trong lòng. "Chư vị đệ đệ muội muội, lựa chọn đi." Trong Bàn Cổ Thần Điện, Đế Giang đơn giản thô bạo lấy ra ba cục đá đặt trên mặt đất, để một chúng Tổ vu lựa chọn, Thập Nhị Tổ Vu hẳn là lấy ai khai đao.

Cục đá lớn một chút, đại biểu Côn Luân Sơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai cục nhỏ một chút tắc đại biểu Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề.

Tiêu Vân không đoán sai, Thập Nhị Tổ Vu vẫn luôn không động tĩnh, trừ bỏ có mấy vị Tổ vu mới đột phá cần cũng cố tu vi ra, còn lại là bởi vì lâm vào hội chứng khó khăn khi lựa chọn.

Năm vị Thánh nhân liên hợp gây sự, dẫn tới Vu tộc biến thành cái dạng quỷ này hôm nay, Thập Nhị Tổ Vu khẳng định muốn đánh trả, một điểm này không cần nghi ngờ, nhưng đánh ai thích hợp cần phải hảo hảo lựa chọn mới được.

Thánh nhân toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, Thập Nhị Tổ Vu hết hy vọng, một đám Thánh nhân không phải là bọn họ có thể đối phó.

Trước mắt Thánh nhân đều tách ra một đoạn thời gian rồi, cũng là thời cơ ra tay tốt nhất.

Chỉ là nên công đánh ai, làm cho nội bộ Thập Nhị Tổ Vu tranh cãi không ngừng, có người cảm thấy trực tiếp giết lên Côn Luân Sơn, có người cảm thấy giết đến chỗ Tây Phương Tiếp Dẫn Chuẩn Đề tương đối tốt.

Muốn đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng ra tay lại là Tây Phương Chuẩn Đề giảo hợp.

Về phần Lão Tử cùng Thông Thiên đã bị Thập Nhị Tổ Vu loại ra

ngoài, tuy rằng hai vị Thánh nhân này cũng tham gia, nhưng thứ nhất không có cầm đầu, thứ hai không có động thủ, cộng thêm ân oán dĩ vãng, mức độ hận thù của Thập Nhị Tổ Vu đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, viễn siêu Lão Tử cùng Thông Thiên.

Như vậy đem hai người phiết khai cũng không kỳ quái.

Ý kiến không có cách nào thống nhất, Đế Giang cũng đầu to, lúc này không có biện pháp đem các Tổ vu khác đều trấn áp lại, vấn đề là Vu tộc đánh không lại. "Nguyên Thủy Thiên Tôn thực lực so với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phải cường đại hơn." Cầm lấy cục đá lớn nhất, Đế Giang nói: "Nhưng trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn có Khai Thiên Chi Bảo Bàn Cổ Phiên, bảo vật này đối với chúng ta có uy hiếp cực đại." Buông cục đá xuống, Đế Giang chỉ vào hai cục đá tương đối nhỏ khác, tiếp tục nói: "Tây Phương hai vị Thánh nhân, vẫn luôn ngốc cùng một chỗ, nhưng thực lực so với Nguyên Thủy Thiên Tôn yếu hơn không ít, trong tay không có Chí bảo." "Cơ hội chỉ có một lần, một khi lựa chọn liền không có đường lui, chờ đợi chúng ta có lẽ là lưỡng bại câu thương, hoặc là chúng ta vẫn lạc!!!" "Ngoài ra..." Đế Giang thở dài một hơi, "Bản vi huynh không muốn nói những lời làm người ta ủ rũ, nhưng có một số việc chúng ta cần phải đi suy xét, căn cứ vi huynh suy đoán, chúng ta công đánh Côn Luân Sơn, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận chiến, cho dù chúng ta mượn nhờ Bàn Cổ Thần Điện cùng chi nhất chiến, như vậy trong Tam Thanh hai vị Thánh nhân còn lại có khả năng sẽ xuất hiện hiệp trợ, nãi chí vị trong Tử Tiêu Cung kia cũng sẽ xuất hiện." Tái nháo đó cũng là chuyện riêng nhà người ta Tam Thanh, đều uy hiếp đến Thánh nhân, gần như có thể phúc diệt cả Côn Luân Sơn, xem Lão Tử cùng Thông Thiên có xuất hiện hay không?

Lui một vạn bước, hai người không xuất hiện, không giúp đỡ

Nguyên Thủy Thiên Tôn, như vậy Hồng Quân đâu?

Tam Thanh gánh vác trọng trách truyền đạo Đạo giáo, một khi đánh thật sự, Hồng Quân xuất hiện xác suất rất lớn, nếu đổi thành Tây Phương Linh Sơn, kết quả sẽ khác biệt rất lớn, Tam Thanh cơ bản sẽ tọa sơn quan hổ đấu, Hồng Quân xuất hiện xác suất cũng tương đối nhỏ, rốt cuộc Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn chỉ là ký danh đệ tử.

Cũng không được Hồng Quân coi trọng.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, có bảy vị muốn công đánh Côn Luân Sơn, có năm vị muốn công đánh Tây Phương Linh Sơn, mâu thuẫn chính là ở chỗ này.

Đổi thành dĩ vãng, Thập Nhị Tổ Vu mới sẽ không quản những cái đó, trực tiếp đánh, đánh trước rồi nói sau, nhưng hiện tại không thể không bình tĩnh lại, bởi vì cơ hội chỉ có một lần, nói không chừng đây sẽ là lần cuối cùng Thập Nhị Tổ Vu liên hợp ra tay, một khi lựa chọn sai, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Thập Nhị Tổ Vu sẽ công đánh ai, lấy Tiêu Vân suy đoán mà xem, cơ bản thượng là Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Côn Luân Sơn.

Rốt cuộc song phương cừu hận quá lớn.

Thập Nhị Tổ Vu đầu cũng quá sắt.

Có lẽ Thập Nhị Tổ Vu sẽ bởi vì sự tình tộc nhân mà do dự, nhưng lựa chọn cuối cùng tất định cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuyển cừu hận lớn nhất, đánh trước một cái.

Đại giới lớn thì thế nào, nếu ngay cả chút đại giới cũng không thừa đam nổi, vậy Thập Nhị Tổ Vu còn là Thập Nhị Tổ Vu sao?

Hồng Hoang nhìn qua một mảnh bình tĩnh, án địa lại ba đào hung dũng, Thập Nhị Tổ Vu sẽ nghênh đón một vòng đại bạo phát cuối cùng, chỉ là bạo phát điểm ở đâu, mọi người đều không dám xác định,

Tiêu Vân cũng chỉ có thể đối phó mỗ những người có xác suất tương đối lớn mà thôi, không dám đi khẳng định.

Cảm thấy đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn xác suất lớn, nhưng nếu Thập Nhị Tổ Vu chạy đi đánh Tây Phương Linh Sơn thì sao?

Loại sự tình này ai cũng nói không chuẩn.

Bão táp sắp đến, thiên cơ càng phát hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, vốn dĩ nên ngốc tại Thiên Đình, Tiêu Vân lại xuất hiện tại dưới chân núi Bất Chu Sơn, dùng Hỗn Độn Chung che giấu thiên cơ, không để những Thánh nhân khác phát hiện hành tung.

Cảm giác được lần này Thập Nhị Tổ Vu có khả năng sẽ làm một cú đột tập, về phần như thế nào man thiên quá hải qua mặt tai mắt Thánh nhân, chỉ có một biện pháp, sử dụng Bàn Cổ Thần Điện.

Lựa chọn đã có.

Tiêu Vân nhìn địa chỉ cũ của Bàn Cổ Thần Điện, thở dài một hơi, âm thầm đi theo.

Thập Nhị Tổ Vu vẫn là Thập Nhị Tổ Vu, tịnh không có bởi vì huyết mạch truyền thừa Vu tộc bị uy hiếp mà lùi bước, như cũ hướng về phía Côn Luân Sơn mà đi, điều bất đồng là, lần này đối với Vu tộc mà nói, Bàn Cổ Thần Điện có thể so với Vô Thượng Chí Bảo đã bị mang đi.

Nếu không phải Tiêu Vân vẫn luôn ngốc tại nơi này, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Vu tộc, căn bản phát hiện không được Thập Nhị Tổ Vu đã rời khỏi Bất Chu Sơn.

Thiên cơ đều bị Bàn Cổ Thần Điện che giấu, cho dù Thánh nhân dùng Chí bảo cũng không có cách nào tiếp tục truy tung, ở phương diện nào đó mà nói, Bàn Cổ Thần Điện không thua kém gì Khai Thiên

Chí Bảo.

Một trận tập kích lặng yên không một tiếng động, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn có làm tốt chuẩn bị tâm lý hay không, Thập Nhị Tổ Vu có thể sẽ cho hắn một cái kinh hỉ lớn.

Khó trách kiếp trước đọc tiểu thuyết, luôn có người nói, nếu Thập Nhị Tổ Vu thực lực đủ, phỏng chừng có thể đánh tới Tử Tiêu Cung, không phải nói giỡn đâu, bọn họ thật sự dám!!!

Hồng Hoang to lớn, không có sự tình gì Thập Nhị Tổ Vu không dám làm.

Bao gồm lần này kỳ tập Côn Luân Sơn cũng giống vậy.

Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ không giống như lần trước, trước tiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh võ mồm, sau đó mới khai chiến, cuối cùng mới ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, trực tiếp khai đại chiêu khả năng tính lớn nhất.

Hành vi trước đó của Tiêu Vân, đã cho bọn họ một lời nhắc nhở.

Sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận cần thời gian, trong lúc đó, một khi có một vị Tổ vu bị Thánh nhân bắt đi, trận pháp liền phá, Bàn Cổ chân thân không có cách nào ngưng tụ, không thể ngưng tụ Bàn Cổ chân thân thì Thập Nhị Tổ Vu lấy cái gì cùng Thánh nhân đấu?

Không khách khí mà nói, cho dù ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, đối mặt Thánh nhân cũng mạnh không hơn được bao nhiêu.

Côn Luân Sơn những năm gần đây bởi vì Chúc Dung bộ lạc dời đi, có thêm vài phần sinh khí, Nguyên Thủy Thiên Tôn không tiếc tiêu hao, dùng đại thần thông đem địa phương bị làm cho ô yên chướng khí cải tạo một lần.

Theo Vu tộc rút lui, chậm rãi, dần dần có sinh linh tại đây an gia,

phồn diễn sinh tồn.

Chỉ là muốn khôi phục tình cảnh năm đó, cần vạn năm mới được.

Những tiên hạc trên Côn Luân Sơn kia, rốt cuộc có thể tùy tâm sở dục bay lượn, không còn lo lắng bay ra ngoài sẽ gặp người Vu tộc đánh giết, lôi về làm đồ ăn nữa.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở Ngọc Hư Cung, mi vũ nhíu chặt, buông xuống bàn tay đang bấm độn.

Tâm thần không yên bắt đầu thôi diễn, đáng tiếc kết quả đạt được giống nhau như đúc, không có tung tích Thập Nhị Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu chỉ cần ở trong Bàn Cổ Thần Điện, sẽ cho ra kết quả như vậy.

Không có cách nào tìm kiếm tung tích Thập Nhị Tổ Vu, như vậy khả năng lớn nhất là trốn ở trong Bàn Cổ Thần Điện tu hành, nhưng vì sao lại cảm thấy một trận tâm thần không yên?

Môn hạ đệ tử cùng tiểu đồng tử đều đang tu hành, duy có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn tại trong đại điện.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu đã tới bên ngoài Côn Luân Sơn, tại địa phương Chúc Dung bộ lạc từng đóng quân, trừ bỏ Đế Giang ra thì các Tổ vu khác đều ở trong Bàn Cổ Thần Điện.

Nhìn Côn Luân Sơn, trong mắt Đế Giang lộ ra một mạt oán hận, đem Bàn Cổ Thần Điện thật cẩn thận buông xuống, đầu cũng không ngoảnh lại chui vào trong Bàn Cổ Thần Điện đã thu nhỏ.

Bên trong Bàn Cổ Thần Điện, phần lớn Tổ vu đã làm tốt chuẩn bị cho trận đại chiến cuối cùng. "Bắt đầu đi." "Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận!!!" Thập Nhị Tổ Vu lựa chọn tại trong Bàn Cổ Thần Điện ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, sau đó mới rời khỏi nơi đó, trực tiếp công đánh Côn Luân Sơn, không ở bên ngoài ngưng tụ.

Rốt cuộc động tĩnh quá lớn, sẽ đệ nhất thời gian hấp dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn chú ý, nãi chí bị những Thánh nhân khác chú ý.

Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, căn bản không biết Thập Nhị Tổ Vu đang ở trong Bàn Cổ Thần Điện, Bàn Cổ Thần Điện thu nhỏ, không giống như dĩ vãng cự đại như vậy, tọa lạc ngay cửa nhà Côn Luân Sơn, địa điểm Chúc Dung bộ lạc từng đóng quân.

Xem ra Thập Nhị Tổ Vu lựa chọn chơi một vố lớn.

Tiêu Vân xa xa nhìn, tịnh không tới gần Côn Luân Sơn, hảo hảo xem kịch là được rồi, không cần thiết đi tham gia, vừa lúc nhìn xem Bàn Cổ Thần Điện rốt cuộc có công hiệu bực nào.

Có thể làm cho Thập Nhị Tổ Vu tự tin tràn đầy nhắm Côn Luân Sơn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn gây phiền toái.

Chuẩn Thánh cảnh giới một đám Tổ vu ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, đánh với Thánh nhân vài chiêu là không tồi rồi, cùng Thánh nhân chân chính đối kháng khẳng định là không đủ, hết thảy hết thảy, đều tỏa định tại trên Bàn Cổ Thần Điện. "Hả?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, nhíu mày, đang êm đẹp vì sao thiên sắc lại tối sầm xuống, sấm sét cuồn cuộn, cuồng phong bạo vũ.

Sinh linh xung quanh bởi vì thời tiết chợt biến, sợ tới mức tứ xứ trốn tránh.

Một đám Xiển Giáo đệ tử cũng chú ý tới địa phương không thích hợp, bên ngoài Côn Luân Sơn trời thay đổi.

Vốn dĩ không có khả năng xuất hiện thời tiết ác liệt lại bao phủ cả Côn Luân Sơn. "Hống!!!" Không đợi đám Xiển Giáo đệ tử phản ứng, một tiếng nộ hống chấn thiên bạo phát ra, từ bên ngoài truyền vào, tất

cả mọi người sắc mặt đại biến, khí tức đáng sợ từ bên ngoài Côn Luân Sơn bạo phát.

Thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn nháy mắt biến mất, xuất hiện ở bên ngoài Côn Luân Sơn.

Chương 91

Nhìn Bàn Cổ chân thân ngưng tụ ra, khí tức viễn so với lần trước càng đáng sợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn não có chút mộng, Thập Nhị Tổ Vu thật sự tìm tới gây phiền toái?

Làm sao có thể lặng yên không một tiếng động?

Làm sao làm được?

Không lâu trước đó hắn còn tại Ngọc Hư Cung thôi diễn, trinh sát thiên cơ kia mà.

Nhưng không hề có chút phát hiện nào, mãi cho đến khi Thập Nhị Tổ Vu lặng lẽ đi đến bên ngoài Côn Luân Sơn, trực tiếp ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân.

Là ai?

Là Tiêu Vân sao?

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm đến mức cơ hồ có thể vắt ra nước, hắn cho rằng Tiêu Vân đang trợ giúp Thập Nhị Tổ Vu, dẫn đến việc Thập Nhị Tổ Vu chạy đến cửa nhà mà hắn cũng không thể phát giác.

Đừng nói, Tiêu Vân có Hỗn Độn Chung, xác thực có thể làm được điểm này.

Hỗn Độn Chung bên trong có một phương tiểu thiên địa, đem Thập Nhị Tổ Vu ném vào rồi mang tới đây đúng là một chút vấn đề cũng không có. "Tiêu Vân!!!" Bất quản đúng hay không, dù sao hiềm nghi lớn nhất chính là hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận hét lớn một tiếng.

Ở phía xa đang xem kịch vui, Tiêu Vân suýt chút nữa bị sặc, lập

tức nhịn không được, trực tiếp mắng lại: "Mù mắt chó của ngươi, nhìn cho kỹ xem là Bản hoàng động tay chân sao?

Bản hoàng không có ngu xuẩn như Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi sau khi thành Thánh đâu!!" Tiêu Vân cũng ở đây?

Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng lớn hai mắt, tròng mắt đều sắp lồi ra, không thèm quản Bàn Cổ Chân Thân, đối với Tiêu Vân nộ đạo: "Như nếu không phải ngươi, vì sao ngươi lại ở chỗ này?

Thập Nhị Tổ Vu vì sao có thể che lấp thiên cơ đi đến bên ngoài Côn Luân Sơn?

Chẳng lẽ không phải Tiêu Vân ngươi làm?" Thập Nhị Tổ Vu từ khi nào biết che lấp thiên cơ rồi?

Đây là đang trêu chọc ta sao!!! "Đánh rắm!!!

Ngươi vô tri đừng có tìm Bản hoàng gây phiền toái, việc này Bản hoàng nhớ kỹ, đợi sau khi đại chiến với Thập Nhị Tổ Vu kết thúc, Bản hoàng tất định phải cùng ngươi hảo hảo tâm sự!!" Tiêu Vân chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng xối xả: "Mắt dài ra mà không có chỗ dùng, sẽ không tự mình nhìn xem cửa nhà ngươi nhiều thêm cái gì sao!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn theo bản năng dùng nguyên thần quét qua, lập tức ngẩn ra.

Bàn Cổ Thần Điện?

Bàn Cổ Thần Điện vì sao lại ở bên ngoài Côn Luân Sơn?

Khoan đã...!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng lại, không phải Tiêu Vân động tay chân, là Thập Nhị Tổ Vu tự chạy tới, người ta có thể che lấp thiên cơ toàn bộ là dựa vào Bàn Cổ Thần Điện, cùng Tiêu Vân không có nửa xu quan hệ, Tiêu Vân bất quá chỉ là đến xem kịch vui mà thôi.

Nhất thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến thổ huyết, phiền toái Thập Nhị Tổ Vu còn chưa giải quyết xong, lại chọc giận Tiêu Vân, lần này phiền toái càng lớn hơn.

Bàn Cổ Chân Thân tuy rằng biến mạnh, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chưa để vào trong mắt, tái mạnh có thể đấu lại Thánh Nhân sao?

Phiền toái lớn chân chính là Tiêu Vân!!!

Bị phẫn nộ làm cho hôn mê đầu óc rồi!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút hối hận.

Chú ý tình huống bên này, các Thánh Nhân đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Khi phát hiện Tiêu Vân trực tiếp mắng to, một đám người sắc mặt cổ quái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hà tất phải như vậy chứ, lần này hay rồi, chọc giận Tiêu Vân, đợi giải quyết xong Thập Nhị Tổ Vu, cũng đủ cho hắn chịu đựng. "Hống!!!" Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân cũng mặc kệ Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng đang suy nghĩ gì, giơ Bàn Cổ Phủ trong tay lên, đối với Côn Luân Sơn bổ xuống một búa. "Dừng tay!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khóe mắt muốn nứt ra, Bàn Cổ Chân Thân dẫn đầu công kích vậy mà không phải bản thân hắn, mà là đạo tràng Côn Luân Sơn!!!

Ngay cả Tiêu Vân cũng không ngờ Thập Nhị Tổ Vu lại cuồng táo như vậy, mặc kệ tam thất nhị thập nhất, đánh được hay không tạm thời không nói, trước tiên hủy Côn Luân Sơn, xem Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đắc ý thế nào.

Sự thật chứng minh, khinh thị người khác là phải trả giá thật lớn, ngang ngược vô lý, não nóng lên cũng sẽ phải trả giá đắt.

Nếu như Côn Luân Sơn ở ngay phía trước, như vậy Bàn Cổ Chân Thân lại đứng dựa vào địa phận Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn bởi vì phẫn nộ chỉ trích Tiêu Vân, cho nên đứng khá gần bên phía Tiêu Vân.

Mà Tiêu Vân thì sao?

Hắn đang ở đại hậu phương xem kịch, thế là Bàn Cổ Chân Thân không nói hai lời, giơ búa bổ thẳng vào Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có phòng ngự chí bảo như Thái Cực Đồ hay Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp của Lão Tử, có thể biết một búa của Bàn Cổ Chân Thân rơi xuống sẽ dẫn phát kết quả gì.

Khí tức của Bàn Cổ Chân Thân lúc này, tuy rằng không đáng sợ như Thánh Nhân, nhưng vượt xa Chuẩn Thánh đỉnh phong không ít, công kích tuyệt đối kinh khủng.

Bàn Cổ Phiên bay lên không trung, từng đạo Hỗn Độn chi khí rơi xuống, đánh vào trên người Bàn Cổ Chân Thân.

Chỉ là làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn khiếp sợ chính là, Bàn Cổ Chân Thân căn bản mặc kệ Hỗn Độn chi khí rơi vào trên người, liều mạng bị thương cũng muốn công kích Côn Luân Sơn.

Bàn Cổ Phủ lượn lờ từng tia pháp tắc sức mạnh rơi vào trên Côn Luân Sơn, một tầng quang tráo sáng lên, là phòng ngự đại trận do Nguyên Thủy Thiên Tôn bố trí.

Đại trận tác dụng, chỉ là không thể đỡ được công kích của Bàn Cổ Phủ.

Rốt cuộc đại trận không có biện pháp kháng trụ công kích quá cường đại.

Bàn Cổ Chân Thân toàn lực nhất kích, trực tiếp dẫn đến đại trận

phá toái, Bàn Cổ Phủ rơi vào trong Côn Luân Sơn.

Toàn bộ Ngọc Hư Cung đều vì vậy mà hủy hoại chỉ trong chốc lát, vô số sinh linh thảm chết trong đó.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên sợ tới mức gà bay chó sủa, năng lực phản kháng đều không có, chỉ có thể chạy trốn, ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân cũng chạy nhanh như bay.

Lúc này không chạy là kẻ ngu, lưu lại chỉ có chờ chết.

Bàn Cổ Chân Thân không làm gì được Nguyên Thủy Thiên Tôn, không đại biểu không làm gì được bọn họ, một búa này xuống, không chết cũng khó, là loại hình thần câu diệt kia, khiến cho sống lại đều không có biện pháp. "A!!!!" Cả tòa Côn Luân Sơn cơ hồ hủy hoại trong chốc lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến sắp phát điên, Bàn Cổ Phiên không ngừng công kích Bàn Cổ Chân Thân.

Thiên địa khí vận bao phủ trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chọc giận, cố không được cái khác, chỉ muốn phá Bàn Cổ Chân Thân, giết Thập Nhị Tổ Vu.

Bất đắc dĩ là Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ tiến nhập Chuẩn Thánh trung hậu kỳ, dẫn đến thực lực Bàn Cổ Chân Thân đều tăng lên một đoạn dài, thân là chí bảo Bàn Cổ Phiên nhất thời không thể đem nó đánh nát.

Phải biết rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, có thể phát huy ra uy năng lớn nhất của chí bảo.

Dù vậy, Bàn Cổ Chân Thân vẫn kháng trụ được, cho dù thương tích đầy mình. "Hống!!!!" Một búa đem Côn Luân Sơn hủy đi, Bàn Cổ Chân Thân giơ búa hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn chém xuống.

Tiêu Vân nhìn chằm chằm Bàn Cổ Thần Điện tọa lạc ở bên ngoài,

biết Thập Nhị Tổ Vu sẽ làm như thế nào để liên dụng kiện Vu tộc chí bảo này. "Cho Bản tôn phá!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên, đối với Bàn Cổ Phủ đánh tới.

Thánh Nhân đáng sợ nhất một điểm ở chỗ, có thể tùy thời điều động Hồng Hoang thiên địa chi lực để chiến đấu, không sợ tiêu hao, không giống thời kỳ Chuẩn Thánh, sử dụng chí bảo tiêu hao lớn sẽ vô lực tái chiến. "Oanh!!!!" Bàn Cổ Phủ cùng Bàn Cổ Phiên va chạm vào nhau, Bàn Cổ Chân Thân to lớn bị chấn đến không ngừng lui về phía sau, Bàn Cổ Phủ trong tay nhanh chóng nứt ra, hóa thành điểm điểm tinh quang tiêu tán không thấy, ngay cả hai cánh tay của Bàn Cổ Chân Thân cũng không còn, Thánh Nhân mang theo chí bảo chính là đáng sợ như thế.

Cũng may Bàn Cổ Chân Thân chỉ là ngưng tụ ra, cũng không phải thực thể, thân thể có tổn hao có thể tùy thời ngưng tụ lại.

Cánh tay mới, Bàn Cổ Phủ mới lại lần nữa xuất hiện.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên phỏng chừng đều sợ tè ra quần rồi.

Chú ý đám người này trốn ở nơi thật xa quan chiến, nguyên một đám chật vật không chịu nổi, Tiêu Vân cười lớn, bọn hắn không phải bị chém chết, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể bị tức chết.

Bàn Cổ Chân Thân cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn va chạm dẫn đến hơn phân nửa Hồng Hoang đều chấn động, đây là ai cũng không dự liệu được.

Đáng tiếc chiến đấu mới bắt đầu, còn chưa kết thúc. "Hôm nay, Bản tôn tất đem các ngươi trảm dưới Côn Luân Sơn!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức a, bản thân là người yêu sĩ diện, kết quả bị Thập Nhị Tổ Vu công đánh thì thôi, có giỏi thì đánh ta, vì sao một búa đem Côn Luân Sơn hủy?

Vì sao hủy đạo tràng của ta?

Đây không thể dùng đánh mặt để hình dung, đây là dùng dao nhỏ cắt thịt trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cho dù sau này Côn Luân Sơn có thể khôi phục, cái mặt này cũng mất sạch khắp Hồng Hoang, sẽ càng truyền càng xa.

Người khác không dám nghị luận Thánh Nhân, nhưng người khác sẽ nghĩ, Thập Nhị Tổ Vu kia thật sự hung hãn, một búa ngay cả Côn Luân Sơn cũng hủy, những lời này ai chịu được?

Giết!!!

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm quyết tâm tất sát, muốn đem Bàn Cổ Chân Thân đánh vỡ, đem Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ lôi ra từng cái giết chết!

Như thế mới có thể giải mối hận trong lòng!

Có thêm vài phần sức mạnh có thể đối kháng với Thánh Nhân, nếu đổi thành Nữ Oa và Chuẩn Đề, còn có thể đánh một trận, đáng tiếc Nguyên Thủy Thiên Tôn có Bàn Cổ Phiên, chí bảo tại thủ, Thánh Nhân sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nếu không mượn nhờ sức mạnh Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu kiên trì không được bao lâu.

Quan chiến Tiêu Vân có thể khẳng định.

Các Thánh Nhân khác còn đang trên đường, toàn bộ chiến khu chỉ có một mình Tiêu Vân đang xem kịch.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên nhìn một hồi sợ tới mức chạy mất, trực tiếp chạy thật xa, không dám lại gần, cấp bậc chiến đấu này không thể trộn lẫn vào, có bao xa chạy bấy xa, đợi chiến đấu kết thúc rồi hãy về, nếu bị lan đến, chết thế nào cũng không biết. "Tim!!!"

Nguyên bản Bàn Cổ Chân Thân không có khu xác bỗng nhiên nói chuyện, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, không có đồ vật nào có thể mở miệng nói chuyện!

Tim?

Tim cái gì? "Tim!!!" Đồng dạng lời nói lại lần nữa từ trong miệng Bàn Cổ Chân Thân thốt ra.

Ở nơi xa, Bàn Cổ Thần Điện vốn nhìn như một tảng đá bỗng nhiên sáng lên, hóa thành một đạo hồng sắc quang mang hướng về phía Bàn Cổ Chân Thân bay đi, lúc này vị trí tâm khẩu của Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện một cái lỗ lớn.

Bàn Cổ Thần Điện bay tới, vừa vặn rơi vào trên cái lỗ lớn đó, đem nó lấp đầy. "Phốc thông!!

Phốc thông!!" Tiêu Vân tổng xem như hiểu được vì sao Thập Nhị Tổ Vu ngay cả Thánh Nhân cũng không để vào mắt.

Nhìn xem Bàn Cổ Chân Thân trước mắt, đặc biệt quả thực giống như Bàn Cổ phục sinh vậy!!!

Không có Bàn Cổ Thần Điện, Bàn Cổ Chân Thân giống như một tôn khu xác Bàn Cổ phiên bản yếu hóa, nhưng khi có Bàn Cổ Thần Điện, toàn bộ Bàn Cổ Chân Thân phảng phất như sống lại, khí tức bắt đầu thay đổi, đôi mắt mê mang như hung thú cũng trở nên thanh triệt, tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực không ngừng truyền ra, lọt vào tai Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quả nhiên, không đem Thập Nhị Tổ Vu bức đến sơn cùng thủy tận là đúng!!!

Tiêu Vân vẫn luôn cảnh giác, không có quá độ đi bức bách Thập Nhị Tổ Vu, hiện tại xem ra cảnh giác là đúng, phòng bị cũng là đúng.

Một tôn Bàn Cổ phiên bản Hồng Hoang sinh ra. "Không có khả

năng!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn tròn mắt, cầm Bàn Cổ Phiên cũng quên cả công kích.

Vừa mới chạy tới Lão Tử và Thông Thiên cũng khó có thể tin nhìn qua cự nhân đang suy tư kia. "Yêu Hoàng!" Nữ Oa tùy sau đó cũng đến, đứng sau lưng Tiêu Vân. "Khó có thể tin đúng không?" Tiêu Vân nhìn qua Bàn Cổ Chân Thân, phảng phất nhìn thấy Bàn Cổ chân chính, quá giống.

Chương 92

Nữ Oa không nói gì, đôi mắt đẹp vẫn luôn đặt trên người Bàn Cổ Chân Thân, nếu không phải lý trí nói cho nàng biết, nàng đều không dám tin tưởng, Bàn Cổ Chân Thân có thể biến thành cái dạng này, phảng phất như một Bàn Cổ còn sống, khác biệt ở chỗ cái Bàn Cổ này là giả, thực lực rất yếu. "Ngô nãi Bàn Cổ!!!" Thanh âm trầm thấp truyền khắp Hồng Hoang, không có Thiên Đạo ý chí hiệp trợ, nhưng thật sự truyền khắp Hồng Hoang, toàn bộ người trong Hồng Hoang đều kinh ngạc nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Bàn Cổ đại thần?

Bàn Cổ đại thần không phải đã chết rồi sao?

Nhất thời cả Hồng Hoang đều nổ tung, tất cả mọi người đều đang nghi ngờ, rốt cuộc là ai?

Bàn Cổ?

Vấn đề là Bàn Cổ đã sớm thân hóa vạn vật, ngã xuống rồi!

Chẳng lẽ là Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ ra hay sao? "Nhục Bàn Cổ hậu duệ ta giả tử!!!" Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa giơ Bàn Cổ Phủ lên, chỉ là lời nói ra khỏi miệng, làm Tam Thanh tức đến thổ huyết.

Rốt cuộc bọn họ cũng là hậu duệ Bàn Cổ, cùng Thập Nhị Tổ Vu khác biệt ở chỗ, một bên là Nguyên Thần, một bên là Tinh Huyết sở hóa.

Nhưng hiện tại Bàn Cổ Chân Thân lại nói bọn hắn là dị loại, Thập Nhị Tổ Vu mới là hậu duệ, có thể không làm cho người ta tức giận sao?

Tam Thanh vẫn luôn tự xưng là Bàn Cổ chính tông, lời này nói ra thỏa thỏa là đánh mặt.

Một búa rơi xuống, thiên địa biến sắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Côn Luân Sơn đã bị tồi hủy đều bao phủ ở trong đó.

Tiêu Vân lạp lạp Nữ Oa nhanh chóng lui về phía sau, Hỗn Độn Chung đem hai người bao phủ.

Trước mắt tôn Bàn Cổ Chân Thân này thật sự bạo phát ra thực lực đáng sợ kham so Thánh Nhân.

Chuồn, chuồn, chạy xa một chút là tốt nhất.

Xem kịch cũng đừng để bị cuốn vào, chờ không sai biệt lắm lại qua, mang đi Huyền Minh và Hậu Thổ là được.

Đến mức các Tổ Vu khác, Tiêu Vân cũng không có biện pháp, xuất hiện một màn này, tất cả Thánh Nhân đều sẽ không dung thứ Thập Nhị Tổ Vu tồn tại.

Tiêu Vân cũng không có biện pháp che chở toàn bộ bọn họ.

Có thể hộ trụ Hậu Thổ và Huyền Minh đã không dễ dàng rồi. "Oanh long long!!!" Bàn Cổ Phủ nguyên bản bị Nguyên Thủy Thiên Tôn một kích đánh tan lần này không có phá toái, ngược lại áp chế Bàn Cổ Phiên không ngừng phát ra ai minh.

Bàn Cổ Phiên không muốn tác chiến!!!

Không chỉ Bàn Cổ Phiên, ngay cả Hỗn Độn Chung của Tiêu Vân, Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp của Lão Tử đều đang ai minh, dưới sự bao phủ của ý chí Bàn Cổ mà ai minh, cho dù chỉ có một tia ý chí Bàn Cổ nhỏ nhoi kia.

Đây mới là thứ đáng sợ nhất.

Bởi vì Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đều là do Bàn

Cổ Phủ phân hóa, Bàn Cổ Phủ là vũ khí của Bàn Cổ, dưới sự bao phủ của ý chí Bàn Cổ mà chúng nó có thể vui vẻ mới là lạ.

Chỉ là một tia ý chí Bàn Cổ, nếu là toàn bộ, phỏng chừng đánh cũng không cần đánh nữa, mấy đại Khai Thiên Chí Bảo toàn bộ chạy sang bên Bàn Cổ Chân Thân kia rồi. "Phốc ~~~" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chấn bay ra ngoài, kinh khủng phát hiện Bàn Cổ Phiên trong tay không nghe lời. "Sư đệ, Bàn Cổ Chân Thân mang theo ý chí Bàn Cổ trấn áp, chí bảo không nguyện tác chiến, cẩn thận là hơn!" Lão Tử nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng, chỉ là hảo tâm nhắc nhở không đổi được chỗ tốt, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nói, nhắc nhở ta có cái rắm dùng, hỗ trợ mới là đạo lý.

Náo nhiệt.

Thật sự náo nhiệt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tùy sau chạy tới, sợ tới mức rụt rụt cổ.

Hai người khánh hạnh Thập Nhị Tổ Vu tìm là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bằng không, nếu đổi thành Linh Sơn, vậy thì bi thảm.

Đối mặt với ý chí Bàn Cổ hàng lâm, Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn cũng tương đương với vô dụng.

Ai bảo đồ chơi kia là do Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên phân hóa, ai bảo Bàn Cổ là do Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên dựng dục ra chứ? "Ngô, tự nhiên biết!!!" Đối với lời nhắc nhở của Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn không tức giận hống lên một tiếng, hoặc là hỗ trợ hoặc là đứng nhìn, nhắc nhở ta làm gì? "Các ngươi chờ, không đi hỗ trợ sao?" Tiêu Vân cảm thấy có chút buồn cười, từng người một đều nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bị lăn qua lộn lại, không có ý tứ hỗ trợ?

Tiêu Vân không giúp là không nói, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng

không giúp là bình thường, nhưng Lão Tử và Thông Thiên, không giúp chẳng lẽ không phải là không thể nào nói nổi sao? "Hà nhu hỗ trợ, đỉnh đa chỉ là lâm vào chật vật mà thôi, ý chí Bàn Cổ đang tiêu hao, tất định không thể duy trì lâu dài." Thông Thiên cười cười, Lão Tử hắn quản không được, dù sao hắn sẽ không đi giúp, trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp nguy cơ, nhưng thật sự có nguy cơ sao?

Không thấy thế, không thể dùng Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đỉnh đa bị lộng đến chật vật một chút, Côn Luân Sơn quanh biên bị hủy nghiêm trọng một điểm mà thôi.

Ý chí Bàn Cổ trên người Bàn Cổ Chân Thân đang tiêu hao, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cần kéo dài thời gian là thắng lợi.

Dù sao Thánh Nhân cũng không sợ tiêu hao.

Đều là Bát Tiên quá hải các hiển thần thông, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy chí bảo bãi công, không thể không bắt đầu hiển thần thông.

Cũng may Thánh Nhân là mượn nhờ thiên địa chi lực chiến đấu, không sợ tiêu hao, chỉ là chiến đấu trở nên có chút biệt khuất.

Nhìn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn thì biết, tay không cùng Bàn Cổ Chân Thân đánh tới đánh lui, thật là náo nhiệt.

Hồng Quân cũng không có ý tứ hàng lâm.

Đại khái ý tưởng cũng giống Lão Tử và Thông Thiên không sai biệt lắm, không có tạo thành phá hoại đáng sợ, không có uy hiếp tự thân, chạy ra làm gì?

Không có chí bảo, trái lại đối với Hồng Hoang phá hoại không có lớn như vậy.

Chí bảo mới là đầu sỏ gây nên tội phá hoại Hồng Hoang lớn nhất.

Trận chiến này, cảm giác cho người ta giống như một con kiến

nhỏ cùng một người khổng lồ chiến đấu.

Khí lực con kiến nhỏ rất lợi hại, bị đánh lui hết lần này đến lần khác, nhưng lại hết lần này đến lần khác xông lên tiếp tục đánh.

Biệt khuất!!

Từ sau khi chứng đạo thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng đánh trận chiến nào biệt khuất như vậy.

Nếu không phải Thánh Nhân không sợ tiêu hao, không biết sẽ lâm vào cảnh giới xấu hổ bực nào.

Mẹ nó, Bàn Cổ Phiên đối mặt với Bàn Cổ Chân Thân mang theo một tia ý chí Bàn Cổ lại không nguyện ý chiến đấu!!!

Loại cảm giác này so với ăn phải ruồi bọ còn làm người ta khó chịu hơn.

Không có chí bảo tại thủ, thực lực Nguyên Thủy Thiên Tôn giảm xuống không ít.

Hắn tốt xấu gì cũng là một vị Thánh Nhân, thực lực hạ xuống nhưng bản sự vẫn còn, khả vấn đề là công kích bình thường đối với Bàn Cổ Chân Thân không có tác dụng gì!!!

Dẫn đến việc Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể hết lần này đến lần khác vô tiêu hao, hết lần này đến lần khác bị chấn khai, lại hết lần này đến lần khác xông lên đánh, có thể không làm cho người ta buồn bực sao?

Càng làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn phát điên chính là, các Thánh Nhân khác đang xem kịch, một người cũng không có lên hỗ trợ!!!

Tiêu Vân không nói thì thôi, tên này đến chuẩn là không có chuyện tốt, Nữ Oa cũng giống vậy.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề da mặt dày cho dù ngày sau bị nói cũng không sao, nhưng Lão Tử và Thông Thiên không nguyện ý xuất thủ, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn khó có thể tiếp thu. "Oanh!!!" Hai bàn tay giữ chặt Bàn Cổ Phủ, hai bàn tay khổng lồ bị chấn nát, hóa thành điểm điểm tinh quang biến mất, Nguyên Thủy Thiên Tôn rơi xuống phế tích Côn Luân Sơn, hít sâu một hơi: "Bản tôn xem các ngươi Thập Nhị Tổ Vu có thể kiên trì bao lâu!!!!" Giây phút này, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể đem pháp tắc tu hành của bản thân đổi với Tiêu Vân, như thế đã sớm hao tổn cho Bàn Cổ Chân Thân giải tán rồi. "Nguyên lai Bàn Cổ Thần Điện còn có uy năng bực này, có thể làm cho Bàn Cổ Chân Thân phảng phất như sống lại." Nữ Oa kinh thán, Thập Nhị Tổ Vu chiêu này thật đúng là cho Thánh Nhân một cái kinh hỉ lớn, nhưng muốn cứ thế chiến thắng Thánh Nhân sao?

Tựa hồ có chút khó khăn. "Yêu Hậu chẳng lẽ quên mất, người Vu tộc am hiểu nhất là cái gì sao?" Cho rằng đây là thủ đoạn cuối cùng của Thập Nhị Tổ Vu?

Quá ngây thơ rồi, sẽ không phải là đã quên đi?

Bàn Cổ Chân Thân bởi vì Bàn Cổ Thần Điện dẫn đến bạo phát ra thực lực đáng sợ kham so Thánh Nhân, nhưng vẻn vẹn cũng chỉ hạn chế như thế.

Đừng quên ở trong Hồng Hoang, Thánh Nhân không sợ tiêu hao, tùy thời có thể điều động Hồng Hoang thiên địa chi lực chiến đấu, bằng không sao gọi là Thánh Nhân chứ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể như vậy, Thập Nhị Tổ Vu lại không được, ý chí Bàn Cổ đang tiêu hao, một khi tiêu hao hết độ, sẽ biến mất.

Đợi đến lúc ý chí Bàn Cổ biến mất, Khai Thiên Chí Bảo khôi phục bình thường, đến lúc đó Thập Nhị Tổ Vu phải làm sao? "....." Được

Tiêu Vân truyền âm, Nữ Oa khẽ giật mình, nhìn nhìn chung quanh, cảm thấy cùng Tiêu Vân hẳn là lại lui về phía sau một chút mới tương đối an toàn.

Bằng không đợi lát nữa nổ, ai cũng không biết sẽ lan đến nơi nào.

Làm không tốt hơn phân nửa Hồng Hoang đều phải tao ương.

Người Vu tộc am hiểu nhất cái gì?

Có khả năng người khác sẽ nói, não không linh quang, đầu sắt, nhưng thân là người Yêu tộc, lại có thể tự hào trả lời: Tự bạo!!

Rốt cuộc Yêu tộc cũng đã ăn qua thiệt thòi lớn hết lần này đến lần khác, đánh không lại ta liền tự bạo, nổ chết ngươi!!

Khi Thập Nhị Tổ Vu không chịu nổi tiêu hao, làm một cái tự bạo, chậc chậc chậc, ngẫm lại hình ảnh kia, tuyệt đối là đặc sắc.

Thập Nhị Tổ Vu tự bạo không có gì to tát, không làm gì được Thánh Nhân, nhưng nếu dùng Bàn Cổ Chân Thân đã ngưng tụ ra để tự bạo, vậy thì Thánh Nhân bị bao phủ đi vào cũng giống nhau không tốt.

Xác thực cần lui về phía sau một chút.

Tiêu Vân lập tức cùng Nữ Oa lui về sau.

Cách đó không xa, Thông Thiên vẻ mặt mờ mịt, theo bản năng cũng đi theo lui về phía sau.

Thông Thiên lui, Lão Tử ngẩn ra, cũng đi theo lui.

Sau đó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy các Thánh Nhân khác đều lui đi, cũng vội vàng đuổi kịp, muốn tới gần thì mọi người cùng tới gần, muốn lui về phía sau thì cũng mọi người cùng lui.

Trực tiếp dẫn đến việc các Thánh Nhân đang không ngừng rời xa chiến trường Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chú ý một màn này suýt chút nữa thì thổ huyết.

Sắp kết thúc rồi!!

Đợi hết thảy kết thúc, Bản tôn muốn các ngươi đẹp mặt!!!

Thấy ý chí Bàn Cổ trên người Bàn Cổ Chân Thân chậm rãi biến mất, Nguyên Thủy Thiên Tôn mừng rỡ như điên, Bàn Cổ Phiên kháng nghị đã tiêu đình, đại biểu hắn có thể tiếp tục chưởng khống chí bảo chiến đấu. "Hôm nay Bản tôn tất định trảm sát Thập Nhị Tổ Vu!!!" Tay cầm Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn một tay chỉ vào Bàn Cổ Chân Thân, phóng hạ hào ngôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này một thân chật vật, thậm chí râu đều bị chém mất không ít, có thể biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ có bao nhiêu phẫn nộ, cho dù bị Tiêu Vân đuổi theo đánh, cũng chưa từng chật vật như vậy.

Bái Thập Nhị Tổ Vu ban tặng, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại làm trò cười. "Tiện đây là át chủ bài của các ngươi?

Chẳng lẽ cho rằng Bàn Cổ Chân Thân có một tia ý chí, có ý chí Bàn Cổ liền có thể cùng Thánh Nhân tranh đấu?

Bất quá chỉ là một bộ khu xác mà thôi!!!" "Bính!!!" Theo ý chí Bàn Cổ phía trên Bàn Cổ Chân Thân tiêu tán, Bàn Cổ Thần Điện dung nhập bên trong Bàn Cổ Chân Thân tại dưới một tiếng vang thật lớn bay ra ngoài, hướng về phía Tiêu Vân.

Khí tức Bàn Cổ Chân Thân không ngừng hoạt lạc, phảng phất như thân thể bị khuyết mất cái gì.

Cùng Bàn Cổ Chân Thân đại chiến một phen, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên chú ý tới vấn đề này, chỉ là không đợi hắn nghĩ nhiều, Bàn Cổ Chân Thân sáng lên.

Chương 93

Muốn tự bạo?!

Một giây trước còn tự tin tràn đầy, muốn đem Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ trảm sát, Nguyên Thủy Thiên Tôn một giây sau ngây ngẩn cả người.

Ở nơi xa cách chiến trường, Tiêu Vân một bộ biểu tình "quả nhiên là thế", Nữ Oa cũng khánh hạnh xong may mà chạy xa, chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp phải xui xẻo rồi.

Bàn Cổ Chân Thân tự bạo...

Đẳng cấp hành vi điên cuồng này cũng chỉ có Thập Nhị Tổ Vu mới làm được.

Chỉ là khí tức Bàn Cổ Chân Thân trở nên yếu đi.

Bạo tạc tuyệt đối không có cấp bậc Thánh Nhân đáng sợ như vậy, nhưng cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong bạo tạc cũng đủ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn uống một bình, bởi vì hắn không có phòng ngự pháp bảo tốt, Lão Tử lại ly khai xa như vậy, lúc này xuất thủ hỗ trợ cũng đã muộn.

Bàn Cổ Thần Điện hướng về phía Tiêu Vân bay tới, mấy người tề tề nhìn lại.

Tiêu Vân đem Bàn Cổ Thần Điện chộp vào trong tay, tức giận hỏi: "Nhìn cái gì?

Đồ vật của Bản hoàng, trước khi chiến đấu đã ước định, quy Bản hoàng sở hữu, các ngươi đợi muốn tranh đoạt hay sao?" Tranh cái rắm, đồ vật trong tay Tiêu Vân ai có thể đoạt đi được?

Lão Tử trực tiếp giả bộ không nghe thấy, tế xuất Thái Cực Đồ hộ

trụ bản thân.

Thông Thiên triều phía sau Lão Tử dựa vào.

Lão Tử nhíu nhíu mày, không có cự tuyệt, chỉ là khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng muốn dựa vào thì Thái Cực Đồ rụt trở về, đem hai người nhốt ở bên ngoài. "....." Mất mặt a!!!

Chuẩn Đề một trương mặt đều trướng đỏ, đặc biệt là tại dưới ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Tiêu Vân chú thị, hận không thể đào cái lỗ chui vào, da mặt dày không đại biểu sẽ không cảm thấy mất mặt có được hay không.

Lão Tử ngươi tàn nhẫn!!!

Núi không chuyển, nước chuyển, mọi người chờ xem!!

Vô nại, Tiếp Dẫn chỉ có thể đem Công Đức Kim Liên tế xuất, đem hai người hộ ở trong đó, phòng ngừa bị nổ thương. "Các ngươi Tổ Vu vì sao lại chấp mê bất ngộ như thế?" Mắt thấy Bàn Cổ Chân Thân sắp nổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều cảm thấy một trận kinh hãi, thì thanh âm Hồng Quân từ trên trời giáng xuống, ngân sắc quang mang nương theo Tạo Hóa Ngọc Điệp đem Bàn Cổ Chân Thân sắp sửa bạo khai bao phủ lại, ngạnh sinh sinh đem Bàn Cổ Chân Thân nâng bay lên không trung.

Thái Cực Đồ đang hộ trước người Lão Tử theo Hồng Quân triệu hoán bay đi, đem Lão Tử xấu hổ ném tại nguyên chỗ. "Phốc ~~~" Tiêu Vân lập tức cười phun.

Khó được nhìn thấy trên mặt Lão Tử lộ ra loại biểu tình này, phỏng chừng là không nghĩ tới pháp bảo của mình, Hồng Quân giơ tay một chiêu liền bay đi, hồn nhiên không thèm cố kỵ cảm thụ của chủ nhân cái nào.

Lão Tử có thể chế chỉ, lại không dám đi chế chỉ, chỉ có thể trơ mắt

nhìn Hồng Quân đem Thái Cực Đồ chiêu đi, cuốn lấy Bàn Cổ Chân Thân đang bị nâng lên tống nhập vào hư không bên trong. "Lão sư vì sao lại xuất hiện?" Thông Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Cổ Chân Thân nổ tung trong hư không.

Bàn Cổ Chân Thân nổ tung, chỉ có mười cái thân ảnh Tổ Vu phù hiện, thiếu khuyết Hậu Thổ và Huyền Minh.

Quả nhiên Hồng Quân sẽ không mạc danh kỳ diệu xuất hiện, mắt thấy Bàn Cổ Chân Thân tự bạo đối với Hồng Hoang tạo thành phá hoại tuyệt đối kinh người, Côn Luân Sơn một vùng từ nay về sau sẽ không còn tồn tại, tu phục đều làm không được, vì thế Hồng Quân hàng lâm, đem Bàn Cổ Chân Thân đang trong cơn tự bạo tống nhập vào hư không.

Tại trong hư không, Bàn Cổ Chân Thân tự bạo uy lực có mạnh nữa cũng ảnh hưởng không tới Hồng Hoang.

Tuy rằng Hậu Thổ và Huyền Minh trực tiếp bị Bàn Cổ Thần Điện đưa ra ngoài, dẫn đến khí tức Bàn Cổ Chân Thân suy yếu không ít, dù vậy, nếu để Bàn Cổ Chân Thân thật sự nổ tung tại Hồng Hoang, tạo thành ảnh hưởng tuyệt đối kinh người. "Bàn Cổ Chân Thân tự bạo, tất định sẽ lan đến Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh thảm chết, sinh linh đồ thán, Lão sư không nguyện nhìn thấy thảm cảnh như vậy, tự nhiên sẽ hiện thân." Đối với sự xấu hổ khi Thái Cực Đồ trực tiếp bỏ chủ chạy trốn, Lão Tử rất nhanh khôi phục, là bị Hồng Quân chiêu đi thì đã sao, lại không phải trong lúc đả đấu bỗng nhiên chạy mất.

Không đáng xấu hổ!!

Lão Tử cũng khó được chủ động một hồi, trả lời câu hỏi của Thông Thiên, chỉ là ánh mắt tại trên người Tiêu Vân đảo quanh: "Chỉ là trong Bàn Cổ Chân Thân kia thiếu khuyết Huyền Minh cùng Hậu Thổ hai vị Tổ Vu, không biết Yêu Hoàng có thể giải thích một chút

hay không?" Đáng tiếc, nếu như không phải quá đầu sắt, bất chấp tất cả, cho dù Nguyên Thần tao ngộ ô nhiễm, Hồng Hoang cũng tất định có một phiến thiên địa cho Vu tộc.

Nhìn qua khí tức Tổ Vu biến mất trong hư không, Tiêu Vân thở dài, cúi đầu nhìn Lão Tử, thốt ra bốn chữ: "Quan ngươi thí sự!!!" Ngữ khí như từng quen biết, biểu tình như từng quen biết.

Muốn khai đánh!!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe câu nói của Tiêu Vân, lại nhìn Hỗn Độn Chung xoay quanh Tiêu Vân, cảm thấy Tiêu Vân lập tức muốn đối với Lão Tử động thủ, giống như kiểu một lời không hợp trực tiếp đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy.

Đáng tiếc Lão Tử không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, vào lúc Tiêu Vân thốt ra bốn chữ kia liền nhanh chóng rời xa, tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, sợ Tiêu Vân bỗng nhiên cho một cái. "Đạo hữu hà tất chạy xa như vậy, không phải muốn Bản hoàng giải thích sao?

Chạy cái gì?

Đến đây nhanh, Bản hoàng cam đoan không đánh ngươi!!" Tiêu Vân vẫy vẫy tay.

Lão Tử mặt không chút thay đổi nhìn Tiêu Vân, cảm thấy ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao?

Lời nói của Tiêu Vân lúc nào có thể tin được. "Sợ bị đòn thì đừng có lải nhải, tính tình Bản hoàng không tốt." Tiêu Vân hừ một tiếng, đem Bàn Cổ Thần Điện thu lại, lãnh lãnh đạo: "Chuyện còn lại của Vu tộc Bản hoàng tự sẽ xử lý, không cần các ngươi chỉ tay năm ngón, ai dám ra tay tính kế Vu Yêu nhị tộc, đừng trách Bản hoàng trở mặt không nhận người!!!" Hiện nay Thập Nhị Tổ Vu chỉ còn lại hai cái,

không được bao lâu Lượng Kiếp sẽ hạ màn, trước mắt thiên cơ vẫn như cũ một mảnh hỗn loạn, đó là bởi vì Lục Đạo Luân Hồi chưa xuất hiện, vấn đề hậu tục của Vu tộc chưa xử lý tốt.

Đợi hết thảy xử lý tốt xong, thiên cơ hỗn loạn tự nhiên sẽ khôi phục.

Lão Tử chỉ tay năm ngón, Tiêu Vân nào sẽ đáp lý?

Đừng nói, nếu không phải Lão Tử vẫn luôn phòng bị, Tiêu Vân thật sự sẽ trực tiếp dùng Hỗn Độn Chung đập cho hai cái, để hắn cũng nhấm nháp tư vị Nguyên Thủy Thiên Tôn từng nhấm nháp qua.

Bàn Cổ Chân Thân tự bạo trong hư không, Thập Nhị Tổ Vu duy độc không có thân ảnh Huyền Minh cùng Hậu Thổ, mà Bàn Cổ Thần Điện bay đến trong tay Tiêu Vân, bị hắn thu lại, hai vị Tổ Vu khẳng định đang ở trong Bàn Cổ Thần Điện, mọi người đều không phải kẻ ngu, rất nhanh đem manh mối xâu chuỗi lại. "Tiêu Vân!!" Lão Tử không lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không chịu bỏ qua, bị Thập Nhị Tổ Vu bức thành cái dạng này có thể nói là mất hết mặt mũi, dẫn đến Hồng Quân đều phải xuất hiện giúp hắn, tịnh không có gia dĩ chỉ trách, Hồng Quân trực tiếp đi rồi, nhưng khẩu khí này Nguyên Thủy Thiên Tôn nuốt không trôi. "Đem Tổ Vu Hậu Thổ cùng Huyền Minh giao ra, nếu không hôm nay Bản tôn tất định cùng ngươi thề không bỏ qua!!!!" Cầm Bàn Cổ Phiên, một thân chật vật, y phục bị lộng đến rách rách rưới rưới, tóc có chút tán loạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Tiêu Vân, muốn hắn giao ra Hậu Thổ, Huyền Minh hai vị Tổ Vu, nếu không tuyệt không bỏ qua.

Sẽ không thật sự đánh chứ?

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bộ dáng quyết không bỏ qua, lại nhìn xem Tiêu Vân không nói gì, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề theo bản năng thối lui một chút cự ly, Nữ Oa nhìn Tiêu Vân một cái cũng đi

theo thối lui, sau đó là Thông Thiên, cuối cùng ngay cả Lão Tử cũng ly khai, rõ ràng là không đi tranh vũng nước đục này.

Đánh đi, để Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn giải quyết.

Trong Tử Tiêu Cung, giải quyết Bàn Cổ Chân Thân tự bạo xong, Hồng Quân chú ý cử động của Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, tịnh không để ý, nhắm mắt lại khôi phục bộ dáng dĩ vãng. "Bằng cái gì?!" Tiêu Vân cười lạnh một tiếng, "Bản hoàng cùng Vu tộc có ước định, đó là chuyện của Bản hoàng, ngươi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thập Nhị Tổ Vu bức thành bộ dáng này, ném hết mặt mũi Thánh Nhân, đó là ngươi vô năng, bằng cái gì bắt Bản hoàng giao ra Huyền Minh cùng Hậu Thổ?

Ngươi là cái thá gì!!

Cũng dám đối với Bản hoàng chỉ tay năm ngón!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ là ăn nhiều não tàn phiến rồi đi, cho rằng mình là ai?

Chỉ phái lên trên đầu ta rồi. "Hơn nữa, các ngươi mấy cái Thánh Nhân tính kế Vu tộc, dẫn đến Nhân tộc cùng Vu tộc đại chiến, cuối cùng đem Yêu tộc ta cuốn vào trong đó, chuyện này Bản hoàng còn chưa tìm các ngươi gây phiền toái đâu, còn dám bức bách Bản hoàng?" Tiêu Vân ánh mắt hướng về phía mấy vị Thánh Nhân nhìn lại. "Chuyện của Vu tộc, từ Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi bắt đầu, nhân quả của Yêu tộc ta cũng có ngươi một phần, hôm nay Bản hoàng vừa vặn cùng ngươi thanh toán, nhìn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi chứng đạo có được vài phần bản sự!!!

Một tôn Bàn Cổ Chân Thân mang theo chút hứa ý chí Bàn Cổ đã làm cho ngươi chật vật như thế, Bản hoàng muốn biết ngươi lấy đâu ra để khí nói mạnh miệng!!!" Muốn đánh thì đánh, nói như vậy có phải hay không quá phận một chút?

Giết người không tru tâm, Tiêu Vân cử động này hoàn toàn là đem

Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng trong chết mà dẫm! "A!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến đỏ mặt tía tai, thở hồng hộc trừng mắt, bị Tiêu Vân mắng đến không nói ra lời, một hồi lâu mới phát ra một trận nộ hống, tay cầm Bàn Cổ Phiên hướng về phía Tiêu Vân giết tới. "Trấn!!!" Tiêu Vân cười lắc đầu, vỗ một cái vào Hỗn Độn Chung.

Tam Thanh tề tụ, cùng nhau xuất thủ, Tiêu Vân sẽ kiêng kị vài phần, nhưng chỉ một cái Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mong đối phó Tiêu Vân?

Quả thực không biết cái gọi là, cũng được, hôm nay để ngươi nhìn xem, đồng dạng là Thánh Nhân, chênh lệch giữa ta và ngươi là ở nơi nào!!! "Đương!!!" Tiếng chuông du dương, thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên trì hoãn, mặc cho bách bàn giãy dụa cũng vô pháp tránh thoát, duy có Bàn Cổ Phiên trong tay không chịu khống chế, bắn ra từng đạo Hỗn Độn chi khí, mang theo tiếng rít sắc nhọn bay tới.

Tiêu Vân lắc đầu, từng bước một đi qua, lại cùng Hỗn Độn chi khí ở bất đồng phương hướng, hai đạo Đại Đạo Pháp Tắc chi lực phù hiện tại trên người.

Màu trắng đại biểu thời gian, màu bạc đại biểu không gian.

Tiêu Vân cứ như vậy lẳng lặng từ trước mặt Hỗn Độn chi khí đi qua. "Tiếp lấy!!!" Hỗn Độn Chung bay tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ Bàn Cổ Phiên đụng vào.

Một tiếng vang thật lớn, Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi nhìn Tiêu Vân, ngay trong nháy mắt xuất thủ, cả người hắn áp lực bội tăng, suýt chút nữa bị không gian tễ áp đến nổ tung.

Hỗn Độn Chung tuy rằng cùng Bàn Cổ Phiên va chạm vào nhau, nhưng Bàn Cổ Phiên bị chấn đến rời tay bay ra ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn một đôi tay cầm không được.

Chí bảo cường đại, nhưng khi một người thực lực so với ngươi mạnh hơn quá nhiều, có chí bảo cũng là uổng công.

Giống như Dương Mi đại tiên và Hồng Quân, chỉ một cái đối mặt pháp bảo toàn bộ bị lấy đi rồi, lấy cái gì cùng người khác đánh?

Tuy Dương Mi đại tiên nãi là Dĩ Lực Chứng Đạo giả, nhưng Dương Mi đại tiên tịnh không có chí bảo hộ thân, phản quan Hồng Quân, một thân chí bảo, nhưng kết quả thì sao?

Một cái đối mặt xá cũng không còn.

Tiêu Vân khẳng định không có cường đại như Dương Mi đại tiên, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có mạnh như Hồng Quân. "Phốc ~~~" Bàn Cổ Phiên bị chấn khai, một cánh tay mang theo hừng hực Thái Dương Chân Hỏa xuất hiện ở trước người Nguyên Thủy Thiên Tôn, chộp vào trên người hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một ngụm máu tươi phun ra, cả người bay ngược ra ngoài.

Đừng nhìn hai người giao thủ không có chấn hám như Bàn Cổ Chân Thân động thủ, nhưng Thánh Nhân tranh đấu có đôi khi không quang chỉ nhìn chấn động lan đến có bao nhiêu khoa trương. "Bàn Cổ Phiên!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng gầm nhẹ, Bàn Cổ Phiên bay ra ngoài phảng phất như một cây cờ xí thẳng tắp hướng về phía Tiêu Vân đâm tới. "Ha ha ha!!!" Tiêu Vân cười ha ha một tiếng, chộp lấy Hỗn Độn Chung dùng sức vỗ một cái: "Nhất hưởng trấn sơn hà!!!" Sát na chi gian, chu biên mấy trăm vạn dặm thời gian và không gian đều phảng phất ngưng cố, chỉ còn lại Bàn Cổ Phiên mang theo khí thế thế như chẻ tre đâm về phía Tiêu Vân.

Mấy vị Thánh Nhân vội vàng tránh đi, sợ không cẩn thận bị lan đến, Tiêu Vân rất am hiểu làm loại sự tình này.

Tiếp Dẫn đã trúng chiêu này. "Sơn hà điên phúc!!!" Luyện hóa Bàn Cổ Phiên thì lại như thế nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn kém xa!!!

Thời gian và không gian lại một lần nữa ngưng cố, một tầng lại một vòng khuếch tán, giống như một cái đồng hồ kim giờ và kim phút đang dùng tốc độ nhanh nhất xoay tròn theo chiều kim đồng hồ, bỗng nhiên lại bị cưỡng ép vặn vẹo xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ, kết quả mang đến có thể biết.

Không gian ba động bao phủ Bàn Cổ Phiên, khiến cho Bàn Cổ Phiên trơn tru từ trước người Tiêu Vân truyền đi qua. "Tiêu Vân!!!" Một tiếng nộ hống truyền đến, Lão Tử đen một gương mặt, Thái Cực Đồ che ở trước người.

Suýt một chút, kém một chút xíu!!

Bị đâm trúng!!!

Quả nhiên, cùng Tiêu Vân ở một chỗ tuyệt đối không có chuyện tốt, nhìn xem, trực tiếp đem công kích na di tới đây. "....." Mấy vị Thánh Nhân hoảng sợ, chạy càng xa hơn, nếu Tiêu Vân cũng đối với bọn họ như vậy, hậu quả không dám tưởng tượng.

Lão Tử có chí bảo hộ thân, bọn họ cũng không có, vạn nhất bị Bàn Cổ Phiên đâm trúng tư vị thế nào, không ai nguyện ý đi nếm thử. "Ha ha ha, có Thái Cực Đồ kia lo gì Bàn Cổ Phiên!!!" Tiêu Vân cười to vọt tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bàn Cổ Phiên không có nhanh như vậy trở về, như vậy hiện tại ngươi nên làm gì đây? "Tiêu Vân, Bản tôn..." "Ồn ào chết người!!" Tiêu Vân ném ra Hỗn Độn Chung hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn bao phủ tới, một chưởng vỗ vào trên Hỗn Độn Chung.

Bị bao phủ ở trong đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người giống như nhảy Cha-cha vậy ném qua ném lại, chịu đủ thời gian và không gian khúc nữu cùng nghiền áp tồi tàn. "Đương!!!" Tiêu Vân lại nặng

nề vỗ một cái Hỗn Độn Chung, nơi xa Bàn Cổ Phiên bị Tiêu Vân lộng đi giống như bị kích thích phát điên quay đầu bay trở về.

Tiêu Vân cũng không có tiếp tục, cười cầm Hỗn Độn Chung tránh ra.

Chương 94

Bàn Cổ Phiên xuất hiện tại bên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn vịn Bàn Cổ Phiên đứng đấy, cả người nhìn đồ vật mắt đều hoa, bất quá chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng ở cái một nháy mắt kia, tại thời gian phóng chậm sau, trời mới biết Nguyên Thủy Thiên Tôn tại trong Hỗn Độn Chung đã trải qua cái gì!!

Tiêu Vân không có biện pháp vây khốn hắn quá thời gian dài, nhưng có thể cho hắn hung hăng nếm chút khổ sở là có thể làm được.

Không thấy sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt chút nữa đứng không vững, cần một chút thời gian đi hòa hoãn.

Có loại cảm giác nhìn không được...

Lần thứ nhất, Thông Thiên lần đầu tiên có ý nghĩ bực này, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này nhìn qua có chút thê thảm, bị thương không nặng, nhưng cả người bị Tiêu Vân lăn qua lộn lại đến không còn hình người.

Bàn Cổ Phiên...

Được rồi, về sau không nắm chắc cơ hội ngàn vạn lần không thể làm loạn như vậy, bằng không pháp bảo bị lộng đi, vậy thì quá bi thảm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là ví dụ tốt nhất.

Không phải mỗi người đều có thể giống Lão Tử có hai kiện khả phạ phòng ngự chí bảo hộ thân.

Trận chiến này, đầy đủ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn dư vị thật lâu, bao quát các Thánh Nhân khác cũng giống như vậy.

Mọi người đã sớm ý thức được thời gian và không gian pháp tắc

trọng yếu cùng đáng sợ, nhưng Tiêu Vân sau khi chứng đạo rất ít xuất thủ, lần trước cũng là thấu hợp, hôm nay bày ra tương đối nhiều một chút.

Trực tiếp làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người đều hoảng hốt.

Không sợ kẻ địch liều mạng cùng ngươi, chỉ sợ kẻ địch thần xuất quỷ một, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, làm cho ngươi nhìn không thấu, đánh không được, loại địch nhân này mới đáng sợ.

Hiển nhiên Tiêu Vân thuộc về cái loại hình này.

Nhìn xem, đừng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bàn Cổ Phiên Tiên Thiên Chí Bảo đều sắp bị lộng choáng váng.

Đáng tiếc, Hỗn Độn Chung tại cực hạn công kích phương diện không có biện pháp so sánh cùng Bàn Cổ Phiên, khi đối bính cần phải nhường nhịn một chút.

Nếu Thí Thần Thương đạt tới cấp bậc chí bảo, cần gì phải phí sức như vậy, phân phút làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn lạc bại!!!

Tiêu Vân quyết định trở về nhất định phải gia tốc bước chân tu phục Thí Thần Thương mới được.

Không có cực hạn công kích chí bảo quá chịu thiệt.

Người khác không cảm thấy, nhưng Tiêu Vân cảm thấy chịu thiệt.

Qua lần này, về sau khả năng diện lâm Thánh Nhân không chỉ là một người nữa.

Lão Tử có khả năng sẽ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng một khối. "Yêu Hoàng, được tha người nên tha người, Sư đệ bị Thập Nhị Tổ Vu làm mất mặt mũi, mới có thể nói ra lời nói bực đó, tịnh phi muốn cùng ngươi bất tử bất hưu!!" Mắt thấy Nguyên Thủy Thiên

Tôn cả người đều hoảng hốt, Lão Tử đâu còn nhìn được nữa, đứng ra, hai đại chí bảo che ở trước người, đem Tiêu Vân ngăn lại.

Lại đánh tiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn trừ bỏ không ngừng bị thương ra không có nửa điểm chỗ tốt, nhìn xem Tiêu Vân một sợi lông cũng không rụng, loại chiến đấu này đánh tâm mệt, đánh người mệt, nhìn người càng mệt!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Bàn Cổ Chân Thân đánh, Lão Tử không xuất thủ, cảm giác không cần thiết, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không thiếu miếng thịt.

Nhưng hiện tại bất đồng, lại đánh tiếp, phỏng chừng không phải là thiếu miếng thịt là có thể giải quyết.

Lão Tử không dám xác định Tiêu Vân phải chăng mang theo Thí Thần Thương, nếu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, vậy tuyệt đối so với Chuẩn Đề còn thảm hơn.

Đến cùng là người nhà mình, tuy rằng náo bài, nhưng không có cùng Thông Thiên náo đến khoa trương như vậy.

Vô nại phía dưới, Lão Tử đứng ra che chở Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoặc là nói không thể không đứng ra.

Bởi vì Tiêu Vân cường thế cần Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm đoàn ứng đối.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng vịn Bàn Cổ Phiên không ngừng lắc đầu, hiển nhiên còn chưa hồi phục, Tiêu Vân thu hồi Hỗn Độn Chung, cười lạnh nói: "Đáng tiếc, hôm nay không đem Thí Thần Thương mang theo, bất quá lần sau thì không nhất định rồi.

Các ngươi tự giải quyết cho tốt, Bản hoàng cũng lười nháo đến quá lớn, chọc đến Đạo Tổ lại lần nữa hàng lâm Hồng Hoang." Kháo!!

Tiêu Vân thật dám!!

Nếu mang theo Thí Thần Thương, không phải thật sự sẽ đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn hai cái chứ?

Vừa nghĩ tới hậu quả bị Thí Thần Thương làm bị thương, có ít người sắc mặt lập tức thay đổi. "Hừ!!" Lão Tử chấp nhận lời nói của Tiêu Vân, cuốn lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi. "Chậc chậc." Thông Thiên chậc chậc hai tiếng, cười đi rồi.

Nhìn ra được, Lão Tử vì sao xuất thủ, ôm đoàn sao?

Hoặc hứa đi, bất quá Thông Thiên hắn có thể tìm ai ôm đoàn?

Từ từ, vì sao muốn nghĩ tới ôm đoàn chứ, không đi trêu chọc hắn là được rồi a, ít nhất trước khi chưa phát nộ vẫn là rất dễ nói chuyện.

Ngược lại là ta, bị thương Lão sư sẽ xuất hiện sao?

Trước khi đi Thông Thiên không quên nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một cái, tức giận đến hai người trong lòng thầm mắng: Biết ngươi là Tam Thanh thân truyền đệ tử, không cần phải hả hê như vậy!!!

Quả nhiên, thân truyền đệ tử và ký danh đệ tử có khác biệt.

Tiêu Vân không dùng Thí Thần Thương, mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh cho mông muội, Hồng Quân đều tùy thời có khả năng hàng lâm.

Khả bọn hắn thì sao?

Bị Tiêu Vân dùng Thí Thần Thương làm bị thương, Hồng Quân áp căn không thèm đáp lý, quản các ngươi đấu, đây là đãi ngộ của con ruột và con ghẻ a.

Không tại cùng một cái tần đạo phía trên. "Đi!" Tiêu Vân thu Hỗn Độn Chung, mang theo Nữ Oa phản hồi Thiên Đình. "Ai ~~~ Lại hà khổ chứ?" Lão Tử giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn trùng kiến Côn Luân Sơn.

Cũng may căn cơ không bị hủy đi, chỉ là núi bị hủy, đạo tràng bị hủy thì trùng kiến là được, không cần hao phí quá lớn đại giới. "Tiêu Vân kia đã bày rõ ra, cùng Vu tộc có ước định, tất định sẽ bảo hạ Hậu Thổ cùng Huyền Minh, Lão sư dĩ nhiên hàng lâm, ngươi lại làm sao thu lại được mà cứ cắn chặt không buông." "Bản tôn nuốt không trôi khẩu khí này!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt nắm đấm, trong mắt đầy tơ máu.

Lão Tử biết hắn có chút nhập ma, Tiêu Vân cơ hồ đều sắp trở thành tâm ma trong lòng hắn.

Cũng may Tam Thanh là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, Khai Thiên cụ hữu đại công đức, sẽ không bị tâm ma tả hữu, đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn lãnh tĩnh lại là không có việc gì.

Đổi thành người khác, có cái dấu hiệu này, hậu quả tuyệt đối thê thảm. "Nuốt không trôi khẩu khí thì như thế nào, đừng quên, chúng ta là Thánh Nhân, Thánh Nhân không tranh nhất triêu nhất tịch.

Nhìn xem Tiếp Dẫn Chuẩn Đề kia, thực lực lại yếu thì như thế nào, cúi đầu lại như thế nào, nếu chỉ tranh triêu tịch, vậy Xiển Giáo còn có tồn tại tất yếu?" Khó được, Lão Tử nghe không nổi nữa, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận răn dạy, tại hắn xem ra những thứ này đều nhìn không thấu. "Nguyên Thủy, còn không tỉnh ngộ!!!" Một tiếng quát khẽ, giống như sấm sét tại trong đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn nổ tung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, lăng lăng nhìn Lão Tử giúp hắn đem Côn Luân Sơn trùng kiến.

Nguyên bản bị Bàn Cổ Chân Thân một búa san bằng Côn Luân Sơn lại lần nữa bạt địa nhi khởi, cùng trước kia không khác nhau chút nào.

Khác biệt ở chỗ, linh thú thảm chết, cần rất lâu mới có thể khôi phục.

Trong Ngọc Hư Cung, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi đối diện nhau.

Một đám Xiển Giáo đệ tử bị dọa chạy ra ngoài cũng đã trở về, đều không dám trêu chọc hai người, ngoan ngoãn trở về tu hành. "Thua, tịnh không mất mặt, Thánh Nhân coi trọng thể diện, nhưng thua cho Thánh Nhân thì lại như thế nào, Tiêu Vân kia thực lực vốn mạnh hơn ta, hà tất bị mặt mũi chi tranh trói buộc?" "Đại huynh giáo huấn phải, tiểu đệ biết sai rồi." Lãnh tĩnh lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lão lão thực thực xin lỗi, ngay cả xưng hô đều thay đổi trở về, không còn là sư huynh mà là đại huynh, nhìn ra được hắn đối với việc Lão Tử giúp đỡ tương đối để ý. "Thánh Nhân tranh đấu, tranh không phải nhất triêu nhất tịch, trước mắt Tiêu Vân cường thế, chúng ta nhường hắn thì như thế nào, cùng chúng ta phát triển tịnh không có xung đột, hắn không lập giáo, không truyền đạo." "Thêm vào chúng ta tính kế Vu tộc, dẫn đến Yêu tộc cuốn vào trong đó, xác thực cùng Yêu tộc kết hạ nhân quả, đấu một trận cũng không ngại, chém đứt nhân quả, mất chút mặt mũi tịnh không có đại sự, chỉ cần không dính dáng đến giáo phái, dính dáng môn hạ đệ tử là tốt rồi.

Tiêu Vân kia không để ý sống chết của người Yêu tộc, nhưng hắn có thể không để ý đệ tử sống chết sao?" Tranh, thực lực không bằng người làm sao tranh?

Đấu, sẽ dính dáng đến càng lớn đấu?

Yêu tộc chết một đám người không có việc gì, nhưng môn hạ đệ tử chết một đám thì phải làm sao?

Giáo phái khí vận sẽ trôi qua bao nhiêu?

Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh mẽ chấn động, tỉnh ngộ lại.

Cùng Tiêu Vân tranh đấu, ngoại trừ mặt mũi chi tranh, không có dính dáng cái khác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phát triển giáo phái, Tiêu Vân sẽ không quản, bởi vì không liên quan chuyện của hắn.

Giáo phái mới là trọng trung chi trọng, so với chút thể diện này quan trọng hơn nhiều.

Tranh đấu càng lớn còn ở phía sau, hiện tại cùng Tiêu Vân tranh, không có nửa điểm ý nghĩa.

Những Thánh Nhân lập hạ giáo phái, mới là người cạnh tranh lớn nhất của nhau.

Tiên không tranh bất quá, đấu không lại, chọc giận đối phương không đoạn truyền thừa, nhưng hủy giáo phái khí vận, trở ngại ngươi phát triển là một chút vấn đề cũng không có.

Tiêu Vân không phải là đá kê chân lớn nhất, người khác mới phải.

Tựa như Thông Thiên, tựa như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đương nhiên Lão Tử cũng thế. "Có rảnh có thể tới Bát Cảnh Cung ngồi một chút." Lưu lại câu nói này, Lão Tử đi rồi, để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn lãnh tĩnh. "Vốn cho rằng Yêu Hoàng sẽ hạ thủ tàn nhẫn một chút." Trên đường phản hồi Thiên Đình, Nữ Oa mở miệng nói. "Tàn nhẫn một điểm?" Tiêu Vân cười cười, lắc đầu nói: "Không có khả năng, Lão Tử tất định sẽ xuất thủ, đến lúc đó Thái Cực Đồ cùng Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp vừa ra, chiến đấu sẽ càng khó chơi, không đáng, có tâm tư kia, Bản hoàng không bằng đi làm chút chuyện khác." "Thậm chí về sau Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ lựa chọn ôm đoàn, là Bản hoàng cấp áp lực lớn một điểm, hôm nay nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn chặt không buông, Bản hoàng cũng lười đáp lý." "Lão Tử ôm đoàn ý vị Thông Thiên cũng sẽ ôm đoàn, Thông Thiên sẽ không thèm để ý tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Lão Tử xuất mã, tại dưới áp lực cự đại của ngoại giới, tuyệt đối có thể đi đến một khối." Tiêu Vân ý vị thâm trường nói.

Tam Thanh mới phân gia không lâu, trực tiếp bị bức chạy về lại liên hợp cùng một chỗ, đối với Tiêu Vân mới là bất lợi lớn nhất.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm đoàn không có gì kỳ quái.

Nữ Oa tú mi nhíu lại: "Nếu như thế, Thiên Đình ta sau đó một đoạn thời gian, muốn đối với Tam Thanh có chút nhượng bộ?" "Nhượng bộ?!" Ta Yêu Hậu ơi, trong não nàng chứa cái gì thế.

Tiêu Vân lập tức tức nghẹn, bất quá không có biện pháp, Nữ Oa vốn không am hiểu tính kế người khác, để nàng đi lăn lộn, có chút làm khó dễ nàng.

Cùng trước kia giống nhau, ngoan ngoãn làm cái Yêu Hậu là được, nghe lời Bản hoàng, chuyện khác Bản hoàng sẽ xử lý, nàng không cần quản, cũng không thể để nàng quản. "Hà tới nhượng bộ nhất thuyết?" Tiêu Vân khóe miệng có chút nhếch lên, nói: "Bản hoàng cấp Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn áp lực quá lớn, nhưng không ngại ngại Bản hoàng lôi kéo Thông Thiên, tạo mối quan hệ tốt cùng hắn, lôi kéo một phương, áp chế một phương mới là cách làm chính xác nhất." "Khả Thông Thiên sẽ dựa vào phía ta sao?" Nữ Oa đang lo lắng vấn đề này. "Sẽ, hắn nhất định phải dựa vào ta, cũng chỉ có thể dựa vào ta, đừng quên Thiên Đình Yêu tộc ta tịnh không phải là đại địch lớn nhất của những Thánh Nhân kia.

Đại địch lớn nhất, lập giáo thành Thánh, truyền bá đạo thống, những Thánh Nhân này vì giáo phái khí vận tranh đấu, mới là tàn khốc nhất." "Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm đoàn, Bản hoàng không cấp dư bọn hắn áp lực, Thông Thiên tất định sẽ không tuỳ tiện ngả về phía họ.

Tại cái thời điểm này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn thấy Phật Giáo tráng đại hi vọng, tất định sẽ trộn lẫn vào.

Như thế một lai, Thông Thiên nhất định phải hướng ta dựa vào, dù

sao ta không lập giáo, không truyền đạo thống, dựa vào ta, hắn mới có thể đạt được chỗ tốt lớn nhất." "Đừng quên Tiệt Giáo đệ tử đều là một đám người như thế nào, Lão Tử bọn người dung không được những đệ tử này, chỉ có ta có thể." Ôm đoàn?

Năng ôm được bao nhiêu người?

Chỉ cần Thông Thiên không dựa vào đi qua, hai cái ôm đoàn có cái rắm dùng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đừng chỉ vọng, người khác nhớ thương đây, ba không được ta tiếp tục nháo, bọn hắn mới có cơ hội.

Hiện nay Thập Nhị Tổ Vu chết mười cái, còn lại hai cái, còn lại cũng tại trong sự che chở của Tiêu Vân, ít nhất các Thánh Nhân khác cho rằng như vậy.

Vu tộc thối lui, đại biểu Vu Yêu Lượng Kiếp tức tương lạc mạc, như vậy Nhân tộc cũng đương quật khởi, Nhân tộc quật khởi, chính là lúc bắt đầu tranh đoạt giáo phái khí vận.

Thông Thiên trừ phi não có hố, bằng không sẽ không tại thời điểm này dựa vào phía Lão Tử.

Chỉ có dựa vào Thiên Đình, dựa vào Yêu tộc mới có thể đi cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh đoạt khí vận, ngoài ra còn phải phòng bị Phật Giáo khả năng đả thu phong hành vi.

Tiền đề là Tiêu Vân không cấp áp lực quá lớn, thật sự áp chế quá ác, Thông Thiên nan ngao, cũng sẽ chạy sang bên Lão Tử, vậy đối với Tiêu Vân mà nói không có nửa điểm chỗ tốt, ngược lại chỗ xấu đa đa.

Chương 95

Về Thiên Đình, Tiêu Vân đem Bàn Cổ Thần Điện lấy ra.

Trong Bàn Cổ Thần Điện, Hậu Thổ và Huyền Minh lâm vào hôn mê, nhìn ra được, một trận chiến này đối với Thập Nhị Tổ Vu tiêu hao thật lớn.

Huyền Minh và Hậu Thổ khí tức có chút yếu, hoặc là nói sử dụng Bàn Cổ Thần Điện đại giới rất lớn.

Chậc chậc, mang theo một tia ý chí Bàn Cổ, khó trách vẫn luôn bị coi là át chủ bài!

Đáng tiếc chọn sai đối thủ, nếu lựa chọn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tuyệt đối có thể đem Tây Phương náo đến long trời lở đất, đáng tiếc đầu sắt lựa chọn Nguyên Thủy Thiên Tôn triển khai báo phục. "Người đâu, đem tin tức trận chiến này phái người chuyển đạt cho Vu tộc, nói cho bọn hắn, người Vu tộc không được rời khỏi bộ lạc, không được dấy lên bất luận cái gì chiến sự, đây là mệnh lệnh của Hậu Thổ cùng Huyền Minh." Tin tức sẽ truyền ra, nếu như không hiện tại làm một chút chuẩn bị, trong Hồng Hoang người Vu tộc sẽ phát điên.

Nhân thử, Tiêu Vân chỉ có thể giả mượn mệnh lệnh của hai vị Tổ Vu Huyền Minh và Hậu Thổ đi trấn trụ những người kia.

Thập Nhị Tổ Vu chết mười cái, còn lại hai cái, chỉ cần hai cái này không có việc gì, Vu tộc sẽ không loạn.

Không biết thật giả, bọn hắn chỉ có thể chờ.

Tại địa phương tới gần Tịnh Thế Thanh Liên, Huyền Minh và Hậu Thổ không bao lâu sau đã tỉnh, nhìn xem cảnh sắc chung quanh, hai

người một trận cười khổ: "Chúng ta thất bại sao?" "Không thất bại, chỉ là chọn sai người, nếu lựa chọn Tây Phương, hoặc hứa có thể nổ cho một vị Thánh Nhân chết dở sống dở, đáng tiếc lựa chọn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đạo Tổ sẽ không ngồi yên không lý đến." Tiêu Vân nhìn hai người, thấy Hậu Thổ và Huyền Minh không có phản ứng áo não hoặc hối hận, không khỏi cảm khái, Thập Nhị Tổ Vu chính là Thập Nhị Tổ Vu, chịu chết cũng tâm cam tình nguyện.

Nếu như không phải cùng hắn có ước định, nếu như không phải sợ Vu tộc còn lại bị báo phục giết chết, thảm tao diệt tộc, phỏng chừng Huyền Minh và Hậu Thổ đều sẽ không mang theo Bàn Cổ Thần Điện ly khai, mà là lựa chọn cùng nhau tự bạo.

Hình ảnh kia tuyệt đối đáng sợ.

Bất quá Hồng Quân bỗng nhiên xuất hiện, tại tình huống đó, Tiêu Vân cũng không có biện pháp chế chỉ Bàn Cổ Chân Thân tự bạo.

Cho nên hắn vẫn luôn không bức đến quá chặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu uy hiếp, Hồng Quân sẽ xuất hiện, Tiêu Vân chịu uy hiếp, Hồng Quân ở đâu?

Áp căn sẽ không xuất hiện đi. "Bản hoàng vẫn luôn ở đây, Thập Nhị Tổ Vu át chủ bài, không ngờ lại là Bàn Cổ Thần Điện, thật đáng tiếc." Chậc chậc xưng kỳ, Tiêu Vân nói: "Các ngươi sẽ không quên ước định cùng Bản hoàng chứ?" Bạch kiểm được hai cái nữ nhân xinh đẹp, loại chuyện tốt này rơi xuống đầu, Tiêu Vân lúc ấy đều mộng.

Bất quá hiện tại không phải thời điểm nói những thứ này, như thế nào thiện hậu khiến cho Vu Yêu Lượng Kiếp lạc mạc, mới là sự tình quan trọng nhất trước mắt.

Chỉ cần Vu Yêu Lượng Kiếp lạc mạc, nhân quả nghiệp lực tiêu

tán, Tiêu Vân cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Yêu tộc không bị ảnh hưởng, đến mức Vu tộc, đều tiến nhập Lục Đạo Luân Hồi, còn chịu ảnh hưởng?

Có bản lĩnh đem Lục Đạo Luân Hồi hủy đi. "Tự nhiên sẽ không." Huyền Minh nâng thân thể Hậu Thổ, nói: "Yêu Hoàng, ngày đó ngươi đáp ứng che chở người Vu tộc ta, như kim cần thực hiện hứa hẹn rồi." "Hứa hẹn tự nhiên sẽ thực hiện, nhưng Bản hoàng che chở cùng thiên địa che chở là hai chuyện khác nhau, việc này từ từ, hai người các ngươi trước tiên tu hành khôi phục, thời gian lâu không xuất hiện, người Vu tộc không tạo phản mới là lạ." Để phòng chỉ Vu tộc xuất hiện ý ngoại, Huyền Minh và Hậu Thổ tại Thiên Đình tiến nhập bên trong Bàn Cổ Thần Điện tu hành.

Bàn Cổ Thần Điện Tiêu Vân nghiên cứu một phen, không có biện pháp luyện hóa, đồ chơi này phải là người Vu tộc mới có thể chưởng khống, chuẩn xác mà nói là phải Thập Nhị Tổ Vu mới có thể chưởng khống, Đại Vu đều không được.

Bởi vì Thập Nhị Tổ Vu cụ hữu Bàn Cổ tinh huyết, Đại Vu và người Vu tộc bình thường trên người tinh huyết quá loãng.

Tu hành nhiều ngày, Huyền Minh cùng Hậu Thổ khôi phục không ít, hai người mang theo Bàn Cổ Thần Điện, cùng Tiêu Vân rời đi Thiên Đình tiến nhập Hồng Hoang. "Tổ Vu!!!" Thấy Hậu Thổ và Huyền Minh an toàn trở về, tất cả người Vu tộc đều thở phào nhẹ nhõm, sợ bị người Yêu tộc lừa gạt, cũng may là không có, hai vị Tổ Vu thật sự còn sống. "Các ngươi nghe thân." Huyền Minh cao giọng nói: "Chư vị huynh trưởng cùng đệ đệ vì Vu tộc ta mà chết, chết có ý nghĩa, các ngươi không cần học theo nữ nhân bình thường khóc sướt mướt, Bản Tổ vu nhìn không quen, Vu tộc ta cũng không có tập quán này, tất cả chúng nhân Vu tộc tiếp tục lưu tại bộ lạc, chờ đợi mệnh lệnh của Bản Tổ vu!!!" "Nhạ!!!" Một câu nói đơn giản, làm phai nhạt đi cảm xúc

tiêu cực do mười vị Tổ Vu trận vong hi sinh mang lại.

Thành thật mà nói, Tiêu Vân cảm thấy chấn hám, nếu đặt ở Yêu tộc, không biết sẽ biến thành cái quỷ dạng gì, mỗ ta phương diện Vu tộc xác thực cường hãn, viễn không phải Yêu tộc có thể so sánh.

Xử lý tốt chuyện Vu tộc, Huyền Minh và Hậu Thổ đi theo Tiêu Vân rời đi bộ lạc, đi tại trong Hồng Hoang, đi a đi, Tiêu Vân cũng không nói gì, Huyền Minh có chút mao táo, hiển nhiên không kiên nhẫn.

Ngược lại Hậu Thổ nhìn xem khắp nơi khói lửa, sinh linh đồ thán Hồng Hoang, có chút thất thần.

Khai trừ ngoại biểu, thuộc về Tổ Vu khả phạ thực lực, tính tình dễ bạo tạc, Hậu Thổ trong lòng vẫn luôn có một mảnh thiện địa. "Nếu không phải Vu tộc ta đối với Nhân tộc khai chiến, cùng Yêu tộc đại chiến, cũng sẽ không tạo thành nhiều sinh linh chết đi như thế, oan hồn không tan, tứ xứ phiêu đãng." Nhìn hết thảy, Hậu Thổ dừng bước lại.

Xem ra là có minh ngộ rồi.

Tiêu Vân nói: "Chiến tranh mang đến hậu quả giai là như thế, nguyên bản sinh linh Hồng Hoang chết đi, hồn phách sẽ phiêu hướng Vô Tận Huyết Hải kia, đáng tiếc Vô Tận Huyết Hải chung quy không thể toàn bộ hấp thu, tịnh thả sau khi bị hấp thu, những sinh linh này tương đương với tiêu tán ở trong Hồng Hoang, không còn khả năng phục sinh." "Hấp thu...

Phục sinh..." Nguyên bản dừng bước lại Hậu Thổ, trong miệng không ngừng lặp lại hai chữ này, tiếp tục đi tới.

Huyền Minh hai mắt trừng lớn, nhìn chằm chằm Tiêu Vân, cho rằng Tiêu Vân cấp Hậu Thổ rót mê hồn canh.

Một đường đi tới, đi tới đi tới, thậm chí đi tới biên giới Vô Tận Huyết Hải, sợ tới mức Minh Hà Lão Tổ trong Vô Tận Huyết Hải đầu cũng không dám ngoi lên, sợ Tiêu Vân tìm phiền toái, chiêu Hậu Thổ và Huyền Minh làm tay đấm.

Phải biết rằng Vô Tận Huyết Hải thập phần ô uế, người thực lực không mạnh tiến nhập trong đó, Nguyên Thần đều sẽ tao ngộ ô nhiễm, giống như người Vu tộc vậy.

Nhưng Vô Tận Huyết Hải có một cái khuyết điểm, đó là không thể hạn chế người Vu tộc, đặc biệt là Tổ Vu.

Người khác không nguyện ý xuống dưới, không dám xuống dưới, Huyền Minh và Hậu Thổ lại có thể thoải mái tiến nhập Vô Tận Huyết Hải, bản thân sẽ không chịu bất luận cái gì ảnh hưởng, bởi vì tự thân Nguyên Thần sớm đã tao ngộ sát khí ô nhiễm, so với sát khí đáng sợ, ô nhiễm năng lực của Vô Tận Huyết Hải bất quá chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Vu tộc tội nghiệt quá nặng, cho dù không thấy được, Hậu Thổ cũng biết một ít.

Lại có Tiêu Vân dẫn đạo, Hậu Thổ ý thức được, nếu như kiến lập một cái luân hồi chi địa, để cho những hồn phách người chết kia có thể quy nhập trong đó, luân hồi chuyển thế thì sẽ như thế nào?

Thậm chí người Vu tộc cũng có thể tiến nhập trong đó, có nơi này che chở, lại có Tiêu Vân ở bên ngoài trông coi, cho dù Thánh Nhân đối với Vu tộc có các loại ý kiến, cũng bắt bọn hắn không thể làm gì.

Hậu Thổ không khỏi hai mắt tỏa sáng. "Yêu Hoàng, tỷ tỷ, tiểu muội định lấy thân kiến lập luân hồi, khiến cho Hồng Hoang sinh linh chết đi có thể tiến nhập trong đó luân hồi chuyển thế, như thế cũng có thể dọn ra một phiến không gian cung cấp cho Vu tộc tê thân, bên ngoài có Yêu Hoàng thủ hộ, Vu tộc tất định có thể phát triển trường

viễn xuống dưới, không cần lo lắng Thánh Nhân uy hiếp." "Không được!!!" Huyền Minh giật nảy mình, vội vàng nói: "Tiểu muội, ta có thể nghĩ biện pháp khác, nhưng không thể để cho muội đi hi sinh." Nói xong, Huyền Minh nhìn về phía Tiêu Vân, thân là Yêu Hoàng, về sau nam nhân ta dựa vào cũng là ngươi, ngươi không có biện pháp sao?

Lấy thân hóa luân hồi, tương đương với Hậu Thổ vĩnh viễn sẽ bị hạn chế ở trong đó, vĩnh viễn không có biện pháp ly khai. "....." Tiêu Vân khóe miệng giật một cái, Huyền Minh thật trực bạch.

Bất quá Hậu Thổ không nên lấy thân hóa luân hồi, như vậy quá hố, vẫn luôn không thể ly khai Lục Đạo Luân Hồi, trước mắt Bất Chu Sơn không có đổ, Bàn Cổ Thần Điện cũng còn, vì sao muốn để Hậu Thổ hi sinh chứ?

Sau này nàng là lão bà của mình rồi, chẳng lẽ mỗi lần muốn gặp chỉ có thể hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi chạy?

Tại cái địa phương người chết luân hồi đầu thai tìm lão bà thân thiết, cảm giác kia một điểm cũng không mỹ hảo.

Tiêu Vân lắc đầu, vội vàng nói: "Hậu Thổ, Huyền Minh lời này có lý, không bằng như vậy đi, lấy Tổ Vu tinh huyết thôi động Bàn Cổ Thần Điện, lại dùng Bàn Cổ Thần Điện làm căn cơ luân hồi, lấy đây kiến lập, luân hồi chi địa tất định là nơi cực vi trọng yếu, Bàn Cổ Thần Điện duy có Tổ Vu mới có thể khống chế thôi động, như thế cũng có thể đoạn tuyệt tâm tư chưởng khống luân hồi của các Thánh Nhân khác." Tranh đoạt Lục Đạo Luân Hồi, tương đương với tranh đoạt giáo phái khí vận!

Hắc!

Tức chết bọn hắn!!

Dùng Bàn Cổ Thần Điện làm trung tâm kiến lập Lục Đạo Luân

Hồi, không có Huyền Minh và Hậu Thổ gật đầu, xem những Thánh Nhân kia có thể làm gì được Lục Đạo Luân Hồi, đến lúc đó chọc đều chọc không nổi. "Như thế rất tốt." Nếu như có thể không cần bị nhốt tại trong Lục Đạo Luân Hồi thì đó là tốt nhất, huống hồ Tiêu Vân nói có đạo lý, Lục Đạo Luân Hồi trọng yếu như vậy, Thánh Nhân tất định sẽ nhìn chằm chằm vào, loại địa phương này phải chưởng khống tại trong tay mình mới được.

Lấy Bàn Cổ Thần Điện làm cơ sở, ai có thể động Lục Đạo Luân Hồi?

Hậu Thổ đáp ứng, Huyền Minh thở phào nhẹ nhõm, đối với Tiêu Vân ném một cái ánh mắt không tệ, làm Tiêu Vân tức muốn một cước đem nàng đạp vào trong Vô Tận Huyết Hải.

Muốn rút tinh huyết.

Khiến cho Huyền Minh còn chưa khôi phục có chút không vui, đáng tiếc không có biện pháp, chỉ có thể cắn răng rút đi!

Lão nương ta liều mạng.

Vu Huyền Minh và Hậu Thổ rút ra không ít tự thân tinh huyết, dung nhập vào trong Bàn Cổ Thần Điện.

Hậu Thổ đem Bàn Cổ Thần Điện đánh vào lòng đất, đối với thiên không lớn tiếng nói: "Hôm nay ngô Vu tộc Tổ Vu Hậu Thổ, lấy Bàn Cổ Thần Điện làm cơ sở, tại nơi này kiến lập Lục Đạo Luân Hồi chi sở, chúng sinh chết đi có thể nhập luân hồi, luân hồi chia làm lục đạo: Nhân đạo, Thiên đạo, Tu La đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo.

Sinh tiền công đức vô lượng giả có thể nhập Thiên đạo, tiêu dao tự tại; bình bình vô kỳ giả có thể nhập Nhân đạo; sát lục trọng giả có thể nhập Địa Ngục đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo!!

Từ nay về sau Lục Đạo quy vị!!!" "Oanh!!!" Thiên không một tiếng vang thật lớn, Minh Hà Lão Tổ sợ tới mức vừa ngoi đầu lên xem phát sinh chuyện gì lại lần nữa trốn trở về, trừ bỏ bị Tiêu Vân dọa sợ ra, còn bị Cửu Tiêu Thần Lôi đánh cho sợ hãi.

Thiên Đạo ý chí hưởng ứng, Lục Đạo Luân Hồi kiến lập, Bàn Cổ Thần Điện nhanh chóng dung nhập vào trong huyết hải như kim, đem Vô Tận Huyết Hải qua phân một hơn phân nửa, làm Lục Đạo Luân Hồi chi sở.

Lục Đạo Luân Hồi kiến lập, Lục Đạo hiện, một cái Lục Đạo Luân Bàn cự đại rơi vào trong tay Hậu Thổ, dung nhập vào trong thể nội của nàng.

Từ đây về sau, Hậu Thổ sẽ trở thành để nhất chưởng khống giả của Lục Đạo Luân Hồi, đệ nhị chưởng khống giả nãi là Huyền Minh.

Không có Tổ Vu tinh huyết, ai cũng khống chế không được Lục Đạo Luân Hồi.

Trừ phi hai vị Tổ Vu cấp dư quyền khống chế.

Trong thiên không, hai đạo công đức chi khí rơi xuống, bao phủ Huyền Minh và Hậu Thổ, làm cho hai người vốn chưa khôi phục, cộng thêm tổn thất không ít tinh huyết hiển đến suy yếu, thân thể không ngừng khôi phục, thậm chí thực lực cũng tại tiết tiết phàn thăng, trực tiếp trùng kích đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Kỳ thật lấy thân hóa luân hồi đạt được công đức túc dĩ thành Thánh, nhưng dạng Thánh Nhân này chỉ có thể ngốc tại trong Lục Đạo Luân Hồi, nơi nào cũng không đi được, cho nên mới sẽ xuất hiện mấy đại giáo phái tranh đoạt Lục Đạo Luân Hồi, lại thủy chung lấy không đi nguyên nhân.

Bởi vì tại trong Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ và Thánh Nhân vô

sai biệt, ngươi là Thánh Nhân thì lại như thế nào?

Áp không nổi, dám động thủ không thành?

Đánh vỡ Lục Đạo Luân Hồi, đủ cho ngươi chịu đựng, Thiên Đạo ý chí không bóc da ngươi ra mới là lạ.

Trước mắt Hậu Thổ và Huyền Minh dùng Bàn Cổ Thần Điện hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, từ đó dẫn đến hoạch đắc công đức giảm thiểu vô số, chỉ có thể để cho các nàng tiến nhập thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Dù vậy, cũng đủ đáng sợ rồi, Chuẩn Thánh đỉnh phong Tổ Vu, không khách khí mà nói, không có chí bảo tại thủ Thánh Nhân nhìn thấy cũng đầu to.

Đặc biệt là hai vị này chọc không nổi, thật sự chọc không nổi, bởi vì đánh các nàng tương đương với khiên chế Lục Đạo Luân Hồi, ai dám đụng?

Lục Đạo Luân Hồi kiến lập xong, Huyền Minh và Hậu Thổ không có bị vây ở bên trong, đây là kết quả tốt nhất.

Tiêu Vân nói: "Huyền Minh đi đem người Vu tộc mang đến, Lục Đạo Luân Hồi khoan quảng vô biên, túc dĩ để cho người Vu tộc ở trong đó sinh tồn phồn diễn, sẽ không bị Thánh Nhân nhòm ngó, không cần lo lắng Vu tộc gặp nguy hiểm." "Thử phiên, tỷ muội chúng ta tạ ơn Yêu Hoàng, đợi sự tình kết thúc, ta cùng muội muội tất định tiến về Thiên Đình thị phụng Yêu Hoàng, tuyệt vô nuốt lời!!!" Hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ xong, Huyền Minh lập tức trở về Vu tộc bộ lạc, chuẩn bị đem những người Vu tộc còn lại đều mang đến, nhét vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi. "Hậu Thổ, Lục Đạo Luân Hồi tuy rằng kiến lập, nhưng người Vu tộc không thiện quản lý, tính tình bạo táo, cho nên cần chiêu nạp một ít người tiến nhập trong đó quản lý, hiệp trợ Vu tộc.

Vu tộc chỉ quản thủ vệ Lục Đạo Luân Hồi là được, Ngưu Đầu, Mã Diện hai tộc có thể thắng nhậm hiệp trợ." Toàn bộ là người Vu tộc thì không được, bằng không ai đi câu hồn phách, ai xử lý người chết tiến nhập trong đó, ai quản lý luân hồi sổ sách?

Người Vu tộc căn bản dựa không được, không thể trông cậy vào.

Ngưu Đầu Mã Diện vốn sẽ tiến nhập Lục Đạo Luân Hồi, nhân cơ hội nhét vào là được, những chủng tộc này đều là xương cốt mềm, bảo làm gì thì làm cái đó, không dám có bất luận cái gì phản kháng, phối hợp Vu tộc quản lý là thích hợp nhất.

Đến mức loạn thất bát tao các loại Vương kia, Vương nọ, toàn bộ cút sang một bên, có người Vu tộc luân phiên tọa trấn?

Đến mức Diêm Vương gia, tùy tiện chọn lựa một cái là được.

Dù sao cái chức vị này dùng để chịu khí.

Được Hậu Thổ đồng ý, Tiêu Vân lập tức phái người đi đem Ngưu Đầu Mã Diện những chủng tộc này chiêu mộ, để cho bọn hắn tiến nhập trong Lục Đạo Luân Hồi.

Đối với Tiêu Vân an bài, những chủng tộc này không có nửa điểm phản bác chi ý, ngoan ngoãn tiến nhập trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tại dưới sự dẫn dắt của Huyền Minh, thặng dư người Vu tộc hạo hạo đãng đãng đi tới Vô Tận Huyết Hải, sau đó tại dưới mệnh lệnh của hai vị Tổ Vu ngoan ngoãn tiến nhập trong Lục Đạo Luân Hồi.

Quả nhiên, đối với những người Vu tộc này mà nói, duy có Tổ Vu mới có thể làm cho bọn hắn tín phục, không có Tổ Vu trấn áp, ai nói đều vô dụng, đánh gãy xương cốt bọn hắn khả năng còn phun đầy mặt ngươi huyết thủy, cười lạnh mấy tiếng.

Muốn áp chế thì dễ, muốn làm cho bọn hắn thần phục, không có nửa điểm khả năng.

Đều là một ít chủ nhân vô pháp vô thiên, so với người Yêu tộc còn khó chưởng khống hơn.

Cũng may hết thảy đều giải quyết, nhìn qua thiên không, Tiêu Vân phát hiện hỗn loạn thiên cơ đang bắt đầu chậm rãi khôi phục, theo Lục Đạo Luân Hồi kiến lập, huyết sát chi khí bên trong Hồng Hoang cũng đang dần dần biến mất, Lượng Kiếp lạc mạc mang đến.

Yêu tộc không có suy bại, Bất Chu Sơn cũng không có đổ xuống, Vu tộc cũng không có chết mười không còn một.

Đây là kết quả tốt nhất.

Lượng Kiếp lạc mạc, các Thánh Nhân khác cao hứng, Tiêu Vân cũng cao hứng.

Bởi vì quan hệ Yêu tộc, ai bảo Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu tộc là một trong những nhân vật chính, thân là Yêu Hoàng, bất đắc dĩ phải tham dự trong đó, hiện tại tốt rồi, hết thảy đều kết thúc, kiếm lời không ít chỗ tốt.

Chương 96

Yêu tộc khí vận, Nhân tộc khí vận, Thiên Đình khí vận, Lục Đạo Luân Hồi khí vận, linh linh tổng tổng khiến cho một thân ngưng tụ khí vận của Tiêu Vân đạt tới một cái địa bộ đáng sợ.

Đợi Nhân tộc đại hưng sau, chỉ biết càng thêm khủng bố.

Nhân tộc không có đối với Nữ Oa thất vọng, không có thống hận Yêu tộc, sẽ dẫn đến Nhân tộc khí vận trên người Nữ Oa trôi đi không nhiều, cuối cùng tiện nghi đều là Tiêu Vân, càng đừng nói có Lục Đạo Luân Hồi cái địa phương tối vi trọng yếu này.

Làm cho Tiêu Vân có loại xúc động muốn lập tức xông về bế quan tu hành.

Lượng Kiếp vừa mới kết thúc, vốn là thời gian đoạn tu hành tốt nhất, cộng thêm một thân khí vận mạnh đến đáng sợ, lúc này không tu luyện còn đợi khi nào?

Cũng may Tiêu Vân nhịn xuống, đợi chuyện Lục Đạo Luân Hồi xử lý tốt xong, mang theo Huyền Minh và Hậu Thổ cùng nhau tiến về Thiên Đình rồi nói sau, không kém một chút thời gian này.

Bất Chu Sơn không có đổ xuống, dẫn đến việc Nữ Oa không thể Bổ Thiên đắc đại công đức, bất quá dạng công đức này, Tiêu Vân thà rằng không cần.

Phải biết rằng Bổ Thiên muốn giết Thiên Trụ, tuy rằng đắc đại công đức, nhưng giết chết Bắc Hải Huyền Quy dẫn đến tạo hạ nhân quả nghiệp lực cũng không phải là lớn bình thường.

Nữ Oa khí vận là cùng Yêu tộc buộc chung một chỗ, cũng là buộc tại trên người Tiêu Vân, bình bạch vô cố gánh nhiều nhân quả nghiệp

lực như vậy, kẻ ngu mới vui vẻ.

Đến mức Tôn Ngộ Không?

Quan ta thí sự, Phật Giáo tự nghĩ biện pháp đi.

Kỳ thật lộng một cái Tôn Ngộ Không ra cũng không khó, Thất Thải Thần Thạch, tìm Nữ Oa xin một khối, hoặc đổi một khối là được, chỉ cần Thiên Đạo ý chí nhận khả, vạn sự OK.

Thực sự không được, lôi một con Lục Nhĩ Mi Hầu ra cũng được.

Dù sao Phật Giáo lại không phải làm không được loại sự tình làm mù mắt đại chúng này.

Đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đại hưng Phật Giáo là quan trọng nhất, cái khác đều có thể đứng sang một bên.

Vô sỉ thì vô sỉ, da mặt dày thì da mặt dày, hết thảy vì Phật Giáo đại hưng, hết thảy vì trả nợ!!!

Nợ nần một ngày chưa trả sạch, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một ngày ngủ không ngon giấc, mặc dù bọn họ cũng không cần ngủ.

Nhưng những lúc mất hứng, ngủ một giấc, một giấc ngủ mười vạn, tám vạn năm cũng là chuyện thường.

Tóm lại chỉ một câu, các đại giáo phái muốn Nhân tộc đại hưng, chuyện đó có quan hệ với ta, thích giày vò thì cứ đi mà làm, nhưng có Phật giáo thì đừng có suốt ngày đánh chủ ý lên đầu Nữ Oa.

Nữ Oa thật sự là trạch nữ!

Đương nhiên cũng thật sự ngốc!

Nếu không cũng sẽ không hết lần này tới lần khác bị Chuẩn Đề tính kế, sư tỷ cũng có thể bị lộng thành sư muội, quả thực không biết xấu hổ.

May là Nữ Oa hiện tại ở trong Thiên Đình không quản sự vụ, hết thảy sự vụ đều do Tiêu Vân xử lý.

Chuẩn Đề thích tính kế, vậy thì cứ tính kế cho tốt đi.

Lục Đạo Luân Hồi đã kiến lập, Vu tộc cũng toàn bộ tiến vào trong Lục Đạo Luân Hồi, có Tiêu Vân áp chế, cũng không có Thánh nhân nào dám không cho phép người Vu tộc xuất hiện tại Hồng Hoang.

Đương nhiên, Tiêu Vân cũng không hy vọng đám gia hỏa này chạy loạn trong Hồng Hoang, chuyện không liên quan thì thôi, hiện tại đã khác rồi, người Vu tộc chạy ra gây chuyện, Tiêu Vân cũng phải đi theo xui xẻo.

Từng kẻ đều ngoan ngoãn ở lại trong Lục Đạo Luân Hồi, dù sao Vu tộc lại không tranh bá thiên hạ, tranh đoạt khí vận, nháo đằng cái gì chứ?

Thành thành thật thật mà ở đó, nếu không buổi tối ta sẽ thu thập hai vị Tổ vu.

Sau khi hết thảy sự tình đều kết thúc, Tiêu Vân mang theo Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ vu về Thiên Đình.

"Trước mắt lượng kiếp đã hạ màn, chính là thời kỳ tốt nhất để tu hành đột phá, người của Yêu tộc trừ những kẻ có nhiệm vụ bắt buộc, còn lại đều phải bế quan tu hành cho Bản hoàng, không được chạy loạn, không được nhập Hồng Hoang, kẻ trái lệnh chém!!!" Thời kỳ tu hành tốt như vậy, sao có thể lãng phí?

Ngay khi về Thiên Đình, Tiêu Vân đã ra lệnh cho người Yêu tộc đều đi bế quan tu hành, đừng có đi lung tung khắp nơi.

"Yêu tộc không so được với Vu tộc, chờ sau khi về Thiên Đình, thói quen sinh hoạt sẽ có chút thay đổi, hy vọng các nàng có thể mau chóng thích ứng, nếu như nhàm chán, có thể đi tới Lục Đạo Luân Hồi,

Bản hoàng cần bế quan một trận." Huyền Minh và Hậu Thổ trả lời, nhưng không cùng một hình thức, dĩ tính tình của Huyền Minh và Hậu Thổ ở Thiên Đình cũng không quen, Tiêu Vân sợ hai nàng nhàn rỗi không có việc gì làm lại thiết tha tỷ thí, đánh cho Thiên Đình rách tung toé.

Hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong Tổ vu đại chiến, cũng đủ đáng sợ.

Thiên Đình có thể chiêu giá không nổi sự giày vò này.

"Như thế rất tốt!!!" Tuy nhiên bởi vì ước định, sau này là người bên cạnh Tiêu Vân, nhưng thân là Vu tộc Tổ vu, ở tại Thiên Đình cùng người Yêu tộc ở một chỗ, hai người có chút biệt nữu, thà rằng ở trong Lục Đạo Luân Hồi, ít nhất bên kia đều là người Vu tộc.

Không cần phải lo lắng cái này, lo lắng cái kia, Lục Đạo Luân Hồi đủ lớn, đủ cho Vu tộc giày vò.

Không giống Thiên Đình, đánh hỏng, Tiêu Vân phỏng chừng sẽ lột da các nàng.

Hai người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Vân cười nói: "Chuyến này chỉ mang các nàng về nhận cửa, sau đó có thể rời đi, trở về Lục Đạo Luân Hồi, Bản hoàng biết các nàng ở không quen, cũng sẽ không miễn cưỡng." Lúc nhớ nhung thì đi Lục Đạo Luân Hồi là được, chuyện nhỏ mà thôi.

Ngay sau đó Tiêu Vân mang theo Hậu Thổ và Huyền Minh đi dạo một vòng tại Thiên Đình, hai người trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, phản hồi Lục Đạo Luân Hồi, vừa lúc tọa trấn trong Lục Đạo Luân Hồi, miễn cho người Vu tộc làm loạn, miễn cho quản lý Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện sai lầm.

Nơi này đối với Vu tộc mà nói quá quan trọng, Hậu Thổ và Huyền Minh không thể không nỗ lực đi quản lý tốt Lục Đạo Luân Hồi, nếu

không Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện vấn đề, thử hỏi Vu tộc còn có thể cư trú tại đâu?

Hồng Hoang tuy lớn, nhưng nơi nào mới là đất an cư cho Vu tộc?

Hồng Hoang to lớn, không có mấy người nguyện ý nhìn thấy người Vu tộc, đặc biệt là Thánh nhân.

"Yêu Hoàng, ngươi là Thánh nhân, có thể nói cho ta biết, nếu Vu tộc hảo hảo sinh hoạt, không có làm ra chuyện ỷ thế hiếp người, Vu tộc kết quả sẽ như thế nào?" Đi tại trong Thiên Đình, Hậu Thổ đôi mắt đẹp chuyển động, nhìn phong cảnh Thiên Đình giống như một thiếu nữ xuất du, Huyền Minh thì có chút bất đắc dĩ đi theo phía sau, nhìn ra được Huyền Minh không quá thích làm loại chuyện này, có điểm không kiên nhẫn.

"???" Tại loại thời điểm này hỏi cái này sao?

Nhìn Hậu Thổ với đôi mắt sáng ngời, Tiêu Vân thở dài một hơi: "Thượng cổ thời kỳ, Long Phượng tam tộc đại kiếp, tam tộc là nhân vật chính trong lượng kiếp, đương nhiên chỉ là một trong số đó.

Long Phượng lượng kiếp hạ màn, Vu Yêu cùng nổi lên, lúc này Vu Yêu hai tộc là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, nhưng rồi hết thảy đều là uổng công, Vu Yêu chú định phải nhường đường cho Nhân tộc.

Vô Lượng lượng kiếp hạ màn, Nhân tộc quật khởi, từ nay về sau vĩnh viễn là nhân vật chính của thiên địa." Nhân tộc có năng lượng lớn như vậy?

Hậu Thổ và Huyền Minh có chút kinh ngạc, không dám tin tưởng Nhân tộc năng lượng lớn như vậy, hoàn toàn nhìn không ra a, quá yếu ớt.

"Cho nên bất luận Vu Yêu hai tộc chúng ta làm gì, chung quy sẽ có

một trận đại chiến, sau đó nhường đường cho Nhân tộc, kết quả thế nào, có chút sai biệt, nhưng sai biệt cũng sẽ không lớn." Đừng nói người Vu tộc sẽ không tin, Thập Nhị Tổ Vu đều không nghe giảng đạo lý tồn tại, muốn tin tưởng bọn họ, Vu Yêu hai tộc hòa bình chung sống, đại chiến sẽ không tới sao?

Ngàn vạn lần đừng xem thường Thiên Đạo ý chí, các loại tính kế rơi xuống, không chiến cũng phải chiến!!

Bởi vì Tiêu Vân xuất hiện, nguyên bản hỗn loạn không chịu nổi, tử thương càng thêm thảm trọng trong Vu Yêu lượng kiếp, đã không chết nhiều sinh linh như vậy, bị dẫn lệch đi, đã là vạn hạnh.

Vu Yêu tất nhiên phải nhường đường, là chuyện không có biện pháp, so với Vu Yêu hai tộc, Nhân tộc mới thích hợp trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Đương nhiên, Tiêu Vân cũng sẽ không vì thế mà đi chà đạp Yêu tộc, hắn sẽ hết khả năng bảo toàn Yêu tộc, cam đoan Yêu tộc có thể tại Hồng Hoang kéo dài tiếp.

May là hết thảy đều đã qua, chỉ cần ngày sau không phát sinh sự kiện đại diệt tuyệt, Nhân tộc sẽ không thống hận Yêu tộc đến mức hận không thể để tất cả Yêu tộc diệt tuyệt, như thế, Yêu tộc có thể vẫn luôn hảo hảo phồn diễn sinh tồn tiếp, tối đa là ngươi giết ta, ta giết ngươi, mấy chuyện rách việc cứ vẫn luôn lan tràn mà thôi.

Loại chuyện này không có biện pháp cự tuyệt, Yêu tộc thích ăn thịt người, người thích săn giết Yêu tộc, đã ngươi giết ta, ta giết ngươi, ngươi ăn ta, ta ăn ngươi, vậy thì mặc kệ, tùy tiện bọn hắn giày vò đi thôi.

Làm tốt hơn nữa, cũng chỉ là vật hy sinh.

Hậu Thổ đã minh bạch ý tứ của Tiêu Vân, không phải Vu tộc thật

sự không có biện pháp cùng chủng tộc khác cộng tồn, mà là Thiên Đạo ý chí không dung hứa một màn này xuất hiện, hết thảy mọi thứ đều là vì nhường đường cho Nhân tộc.

"Haizz ~~ Nhược đương niên, nguyên thần của người Vu tộc ngô không có bị sát khí ô nhiễm thì tốt biết bao." "Khụ khụ!!!" Lời của Hậu Thổ, suýt chút nữa làm Tiêu Vân sặc chết.

Nguyên thần người Vu tộc không có bị sát khí ô nhiễm thì tốt biết bao?

Bái thác, một điểm cũng không tốt, được không!

Nếu thật là như vậy, Hồng Hoang các chủng tộc khác còn chơi được sao?

Vu tộc vốn dĩ bản thể cường đại, nguyên thần không chịu ô nhiễm lại có thể tu hành, các chủng tộc khác căn bản không có cơ hội ngóc đầu lên.

Một điểm cơ hội đều không có.

Tiêu Vân mang theo Hậu Thổ và Huyền Minh dạo chơi tại Thiên Đình.

Phương Tây chi địa, trong Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sư huynh đệ hai người ngồi cùng một chỗ, như hôm nay Vu Yêu lượng kiếp trong Hồng Hoang đã hạ màn, nhưng sư huynh đệ hai người lại một điểm cũng không cao hứng nổi.

Bởi vì thân là người tham dự, cộng thêm giúp Yêu tộc thu một nhóm lớn người, dẫn đến Phật giáo sau khi kết thúc lượng kiếp, đạt được chỗ tốt cũng không nhiều.

Nếu như đem thiên địa khí vận mà Vu tộc chiếm cứ chia ra, thì có một nửa rơi vào trong túi Tiêu Vân, sau đó các Thánh nhân khác mỗi người chia một ít, không khéo là, Phật giáo nhị thánh gần như đều sắp

bị cấn trừ hết rồi!!

Đây gọi là chuyện gì chứ!!!

Càng làm cho hai người vô ngữ là, thiên cơ tuy rằng đã khôi phục bình thường, nhưng có đồ vật thuộc về Phật giáo cực kỳ quan trọng lại không có xuất hiện.

Thế nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại thôi diễn không ra, bởi vì không có Chí bảo!!!

Có chút đau trứng rồi.

"Sư huynh, nếu không thể siêu nhiên tiệt thủ thiên cơ, ta làm sao biện nhận chân diện mục của bảo vật này?" Đồ vật quan trọng đến mức quan hệ tới vấn đề khí vận giáo phái của tự thân, tại sau khi hỗn loạn thiên cơ tan đi, hai người có thể cảm ứng được, nhưng cụ thể là gì, hai người lại thôi diễn không ra.

Tiệt thủ thiên cơ, tổng sai biệt như vậy một chút xíu, đây là bi ai của việc trong tay không có Chí bảo.

Tiếp Dẫn trầm mặc không nói, bởi vì trong lòng cũng hết cách.

"Không bằng sư đệ đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, trong lượng kiếp, hắn tìm phương Tây chúng ta liên hợp tính kế Vu tộc, Bản phật xuất thủ, hắn cũng thiếu nợ phương Tây chúng ta một cái nhân tình, tìm hắn tất định khả thi." Đã không có biện pháp giày vò, vậy thì cầu viện đi.

Tìm ai hỗ trợ?

Vấn đề này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không thể bình bạch vô cố thiếu nợ đại nhân tình, may là trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ động tìm tới cửa, cuối cùng tính kế Vu tộc là phương Tây Thánh nhân xuất thủ, chẳng khác nào Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ một cái nhân tình không sai.

Có thể dùng cái nhân tình này thỉnh Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng Chí bảo tiệt thủ một đường thiên cơ tra xét.

"Không thể!" Tiếp Dẫn nhíu mày nói: "Trước mắt Côn Luân Sơn kia vừa trùng kiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn tao ngộ Thập Nhị Tổ Vu vả mặt, mất hết mặt mũi, như hôm nay chính xử tại trong cơn não hỏa, huynh đệ chúng ta tới cửa, tất định sẽ không có kết quả tốt." "Đi tìm Đại sư huynh, Đại sư huynh cũng ở trong đó, tin tưởng tất định sẽ không cự tuyệt, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ nhân tình." Chuẩn Đề không ý kiến, hai người rời khỏi Linh Sơn, đi tới Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung tìm Lão Tử.

Trong Thủ Dương Sơn, Lão Tử vẫn như cũ đang luyện đan, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tới, khách sáo một phen xong liền nói rõ ý đồ, khiến Lão Tử lập tức nhíu mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ nhân tình, tìm ta hỗ trợ?

Bất quá Nguyên Thủy Thiên Tôn đang sinh hờn dỗi, phỏng chừng phải thời gian rất lâu mới có thể bình phục, Lão Tử có chút lý giải hai người: "Cũng được, vi huynh giúp một lần, nhưng trong lượng kiếp, Tam Thanh cùng Phương Tây kết hạ nhân quả coi như từ đây trảm đoạn, như thế nào?" Nhân tình có lớn có nhỏ, đã tìm tới cửa, vậy thì một lần trảm đoạn cho tốt, miễn cho sau này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhân cơ hội hố người.

Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Nhân tộc đương quật khởi, chính là lúc các đại giáo phái cần tranh đoạt khí vận, hai cái người mặt dày này nếu lấy chuyện này ra đề điều kiện sẽ làm cho người ta đau đầu, dứt khoát Lão Tử trực tiếp trảm đoạn.

"Như thế rất tốt." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một lời đáp ứng.

Lão Tử gật gật đầu, Thái Cực Đồ bay lên không trung, Lão Tử nhắm mắt lại, hồi lâu sau, mở to mắt, cho hai người gợi ý: "Thiên

Đình Nữ Oa, Thất Thải Thần Thạch sau khi luyện chế." "Đa tạ Đại sư huynh xuất thủ hỗ trợ!!" Đạt được gợi ý, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vạn phần cao hứng, vui vẻ ra mặt hướng Lão Tử nói lời cảm tạ, sau đó cáo từ rời đi, chuẩn bị đi Thiên Đình tìm Nữ Oa đòi một viên Thất Thải Thần Thạch.

Hy vọng sẽ không bị Tiêu Vân gõ cho một gậy đến vựng hồ hồ là tốt rồi, tên kia cũng không dễ đối phó.

Lắc đầu, Lão Tử nhắm mắt lại tiếp tục luyện đan, không hề quản sự, quan hệ đến vấn đề khí vận Phật giáo, vì trảm đoạn nhân quả mà hỗ trợ là không sai rồi, không có khả năng lại đi giúp chuyện khác.

Phương Tây nhị thánh làm sao qua được cửa ải Tiêu Vân để lấy đồ, Lão Tử quản không được.

Đem nhân quả Tam Thanh từ đây trảm đoạn, là một chuyện tốt.

"Đại huynh..." Cùng lúc đó, cảm giác được nhân quả bị trảm đoạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên hướng về Thủ Dương Sơn nhìn lại, hai người thần sắc phức tạp, không nghĩ tới Lão Tử xuất thủ giúp Phương Tây nhị thánh một phen, thuận tiện đem nhân quả Tam Thanh toàn bộ trảm đoạn.

Hà tất chứ?

Thông Thiên thở dài một hơi, nhắm mắt lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng lại có một phần cảm kích.

Hoặc hứa Lão Tử đều sẽ không nghĩ tới nho nhỏ cử động này trực tiếp dẫn đến việc Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút cảm động, theo bản năng hướng về Nhân Giáo tới gần, hướng về Lão Tử tới gần, gia tốc tốc độ ôm đoàn của hai người.

Rời khỏi Thủ Dương Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tiến vào Thiên Đình.

Chương 97

Đi Lục Đạo Luân Hồi, bồi bạn Hậu Thổ và Huyền Minh một trận, Tiêu Vân vừa về Thiên Đình liền chú ý tới hai cái tên mặt dày này tới rồi.

Kỳ thật Tiêu Vân rất bội phục Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Trong hồng hoang Thánh nhân, Tiêu Vân là cái ngoại lệ, Hồng Quân là Thiên Đạo trạch quyết, các Thánh nhân còn lại, Tam Thanh thuộc về loại hình trong nhà có mỏ vàng nên không ngừng phá gia, Nữ Oa thuộc về người có đại công đức, chỉ có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề muốn mỏ không mỏ, muốn công đức không công đức.

Dựa vào Thiên Đạo ý chí đối với phương Tây khen thưởng mà được hai cái thánh vị, hoàn toàn là lịch sử phấn đấu của thảo căn (dân đen), không đúng, là lịch sử phấn đấu của thảo căn Thánh nhân.

Thiên thiên người khác kinh doanh ra dáng ra hình, trong Tam Thanh trừ bỏ Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đấu đến không có biện pháp nào so sánh, nếu không phải về sau Phật giáo khí vận áp chế không nổi nội loạn, dẫn đến trong Phật giáo có lượng lớn người do Phật chuyển Ma, thì lịch sử phấn đấu của hai người này hoàn toàn là một cái kỳ tích.

Phật giáo kiếp nạn, cự ly còn xa xôi, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vì không ngừng điền sung phương Tây, vì để cho phương Tây Phật giáo hưng vượng, vì có thể trả nợ, dẫn đến lược đoạt đi không ít người vốn không tâm cam tình nguyện gia nhập Phật giáo, chôn xuống hạt giống kiếp nạn bùng nổ.

Trong lượng kiếp, tử xanh ăn luôn một lượng lớn người Yêu tộc dính dáng nhân quả và nghiệp lực, tuyệt đối sẽ gia tốc kiếp nạn bùng

nổ, những người này cũng không dễ tiếp thu.

"Yêu Hoàng thật là có phúc khí." Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa xuất hiện, liền ném ra một câu không đầu không đuôi.

Trong Hồng Hoang, người biết Tiêu Vân đi Lục Đạo Luân Hồi không ít, về phần đi làm gì, trừ bỏ bồi bạn mỹ nhân thì còn có thể làm gì?

Lắm mồm, hai cái hòa thượng thao tâm mấy cái này làm gì!

Tiêu Vân ngáp một cái, bồi bạn mỹ nhân là thật, nhưng do Hậu Thổ và Huyền Minh đem quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi ném cho hắn, Tiêu Vân vì toàn bàn tiếp thủ Lục Đạo Luân Hồi, mới tốn đi thời gian dài như vậy.

Đáng tiếc tại trong mắt người ngoài thì nhìn không giống vậy, mọi người đều cảm thấy Tiêu Vân đắm chìm trong vòng tay của Huyền Minh và Hậu Thổ, đều không nỡ rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi về Thiên Đình, ngay cả Nữ Oa cũng không lo được nữa.

Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu bay bay, còn không trâu bò sao?

Nhìn xem thân phận mấy nữ nhân này thì biết, đều là tồn tại bưu hãn bậc nhất Hồng Hoang, thực lực bưu hãn, ngoại mạo càng bưu hãn.

"Nhị vị không nhân lúc lượng kiếp kết thúc, tại Linh Sơn đốc xúc giáo phái đệ tử tu hành mà tới Thiên Đình của ta làm thậm?

Chẳng lẽ hai vị đối với việc tư của Bản hoàng cảm hứng thú?

Nếu cảm hứng thú, Bản hoàng ngày mai liền để Bạch Trạch từ trong vạn tộc chọn lựa một ít mỹ nhân đưa đi phương Tây." Dựa vào!!!

Ta khách sáo một câu, ngươi cần gì phải mắng chửi người ta?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, tuy rằng Hồng Hoang Phật giáo không có khoa trương như trong Tiểu Thiên Thế Giới sau này, nhưng cũng chẳng tốt hơn chỗ nào, tứ đại giai không (bốn cái đều trống rỗng) không phải là nói chơi, đưa một đám mỹ nữ đi, là muốn để người trong thiên hạ cười chết chúng ta sao?

Biết là không thể cùng Tiêu Vân hồ xả, Chuẩn Đề vội vàng giơ tay, hô: "Yêu Hoàng, dừng ở đây thôi được không?

Bần đạo cùng sư huynh tịnh không có ý này, tới Thiên Đình là vì chuyện khác." "Đối với nữ nhân không hứng thú?

Nói sớm ma." Tiêu Vân hứng thú thiếu thiếu, xua tay nói: "Có việc mau nói, không có việc gì thì xéo đi, Bản hoàng rất bận." "....." Bận?

Bận chạy đi Lục Đạo Luân Hồi bồi bạn Hậu Thổ và Huyền Minh, một lần đi mười mấy vạn năm, cũng không sợ Nữ Oa tại Thiên Đình nổi điên?

Khóe miệng hung hăng co giật hai cái, Chuẩn Đề hít sâu một hơi, tự cổ vũ cho mình, làm tốt chuẩn bị tâm lý, miễn cho đợi lát nữa bị Tiêu Vân chọc tức chết, mới mở miệng nói: "Không dối gạt Yêu Hoàng, bần đạo cùng sư huynh tới Thiên Đình, là vì tìm Nữ Oa sư muội..." "Ân?!" Tiêu Vân trừng mắt.

Chuẩn Đề vội vàng đổi giọng: "Tìm Nữ Oa sư tỷ, đòi một vật, không biết Nữ Oa sư tỷ, có tiện hiện thân hay không?" Không có ta Tiêu Vân thì thôi, có ta Tiêu Vân ở đây, mà cứ một mực khi phụ Nữ Oa?

Mở miệng một tiếng sư muội, ngậm miệng một tiếng sư muội, cút đi, dựa theo bài hành (thứ tự), gọi Nữ Oa sư tỷ đi là vừa.

Nguyên lai là muốn đồ vật.

Tiêu Vân giơ tay, không nói gì, Nữ Oa xuất hiện tại bên người hắn, ngồi xuống, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Không biết hai vị sư đệ, muốn vật gì?" "Thất Thải Thần Thạch!!" "Thất Thải Thần Thạch?" Nữ Oa hơi hơi nhíu mày, nhiều năm trước vô ý lấy được một khối thần thạch, là dược liệu không tồi, Nữ Oa vẫn luôn cảm thấy thứ này đối với mình có đại cơ duyên, chỉ là theo lượng kiếp kết thúc, cơ duyên biến mất, Nữ Oa cảm thấy khốn hoặc, không nghĩ tới vừa quay đầu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã tới đòi đồ vật.

Đương nhiên, danh nghĩa là đòi, kỳ thật là trao đổi, không có đồ vật ngang giá, đừng hòng cầm đi.

Nữ Oa lấy ra Thất Thải Thần Thạch, nhìn rồi đưa cho Tiêu Vân, sau đó không lên tiếng nữa, thái độ rõ ràng, đem sự tình giao cho Tiêu Vân đi đàm phán.

Đại cơ duyên không còn, Nữ Oa cầm cục đá này cũng vô dụng, đã Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn muốn, vậy thì nhìn xem có thể đổi về đồ vật gì hay không.

"....." Thất Thải Thần Thạch xuất hiện, mắt Chuẩn Đề thẳng tắp, đáng tiếc chính là, đồ vật không tới tay, Nữ Oa hoàn toàn không cho cơ hội, trực tiếp nhét cho Tiêu Vân, tìm Tiêu Vân đi, ta mặc kệ.

Nhìn ra được Nữ Oa cũng học khôn, biết chính mình đàm phán thì tùy thời chịu thiệt, cho nên đem đồ vật cho Tiêu Vân, để Tiêu Vân đàm phán.

Tiêu Vân đàm phán...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một đinh điểm cũng cao hứng không nổi.

Nếu như từ trong tay Nữ Oa lấy đồ, chỉ cần trả giá một chút đại giới nhỏ là được, nhưng từ trong tay Tiêu Vân lấy đồ, đồ vật càng

quan trọng, đại giới càng lớn.

Tiêu Vân cũng không dễ nói chuyện như Nữ Oa, đương nhiên cũng không dễ bị lừa dối như vậy, càng không dễ bị uy hiếp như vậy.

Không sai, uy hiếp, đừng tưởng rằng giữa Thánh nhân sẽ không xuất hiện loại chuyện này.

Tỷ như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói với Nữ Oa rằng đem đồ vật cho ta, sau này ta không tùy tiện cùng ngươi đối nghịch thì thế nào?

Nữ Oa cho hay không cho!!

Cho, đổi lấy một cái hứa hẹn không đáng tin cậy; không cho, cứ chờ bất cứ lúc nào cũng bị người ta cho 'uống thuốc nhỏ mắt', lấy tính tình không thích tranh đấu của Nữ Oa, khẳng định lười đi để ý nhiều như vậy.

Đem đồ vật ném ra ngoài, nhưng mấy thủ đoạn này dùng trên người Tiêu Vân có tác dụng sao?

Vô dụng, phi đản vô dụng, không cảm thấy bị uy hiếp, là không tồi rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn Tôn Ngộ Không!!

Cũng đúng, Tôn Ngộ Không đối với Phật giáo mà nói quá quan trọng, là một vòng quan trọng nhất, không có Tôn Ngộ Không tây du, Phật giáo đại hưng là cái phiền toái lớn, tuy rằng Lục Nhĩ Mỹ Hầu có thể thay thế, nhưng Lục Nhĩ Mỹ Hầu xuất thân quá kém.

Trong Tứ Đại Linh Hầu, cũng chỉ có Tôn Ngộ Không xuất thân mới xứng đáng với nhiệm vụ quan trọng như vậy.

Về phần trên đường đi thỉnh kinh Tôn Ngộ Không bị đánh chết, đổi thành Lục Nhĩ Mỹ Hầu, Tiêu Vân chỉ có thể nói thôi đi, Tôn Ngộ Không vốn dĩ rất quan trọng, là người trời sinh có đại khí vận, một

con Lục Nhĩ Mỹ Hầu sao có thể so bì được, Phật giáo sợ là uống nhầm thuốc phiện ăn nhiều não tàn phiến, mới để cho Tôn Ngộ Không chết, để Lục Nhĩ Mỹ Hầu tiếp thế vị trí.

Lượng kiếp hạ màn, Bất Chu Sơn không có ngã xuống, Nữ Oa cũng không có cơ hội bổ thiên, cho nên Thất Thải Thần Thạch lưu lại, không có một cái ném tùy ý của Nữ Oa, Tôn Ngộ Không cũng không có.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khẳng định sẽ sốt ruột.

Bất quá làm sao thôi diễn ra đồ vật ở trong tay Nữ Oa, hết thảy cùng Nữ Oa có quan hệ đây?

Tiêu Vân cầm hòn đá, bắt đầu tham tra.

Nguyên lai là như thế, đi tìm Lão Tử, khó trách biết rõ ràng như vậy.

Vậy thì... kịch vui bắt đầu rồi.

Tiêu Vân lấy lại tinh thần, đoạn thời gian này vì chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân tiêu hao không ít tinh huyết, hiện tại chính là lúc cần di bổ, cho nên nhìn qua lười biếng, bộ dáng có chút túng dục quá độ.

Kỳ thật không phải, là tinh huyết tổn thất nhiều, mới có hiện trạng này.

"Bản hoàng không đoán sai thì, vật này quan hệ đến Phật giáo đại hưng đi." "!!!" Làm sao hắn biết được!!

Tiêu Vân mạn bất kinh tâm nói một câu, làm Nữ Oa lập tức chấn kinh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng bị dọa đến không nhẹ, trực tiếp một ngụm nói toạc ra, như vậy làm sao bây giờ?

Xong rồi, xong rồi, lần này không chừng phải bị Tiêu Vân róc

xuống một miếng thịt mới được.

Hai người tâm như tro tàn, vốn ôm tâm lý Tiêu Vân và Nữ Oa không biết tình huống cụ thể, đem đồ vật lừa đi, hiện tại không được rồi.

Quan hệ đến khí vận giáo phái, đừng nhắc tới quý giá bao nhiêu, có thể tùy tiện cho sao?

Nằm mơ đi, muốn lấy, có thể, cầu ta a!

"Haizz ~~~" Thấy Chuẩn Đề mất đi phân thốn, Tiếp Dẫn không thể không mở miệng, thật dài thở dài một hơi, nói: "Yêu Hoàng lời ấy không sai, vật này xác thực quan hệ đến phương Tây Phật giáo chúng ta đại hưng, không bằng Yêu Hoàng nói xem phải làm thế nào mới chịu đem đồ vật nhường cho phương Tây, huynh đệ chúng ta hai người định đối với Yêu Hoàng cảm ân đái đức." "Đi đi đi." Tiêu Vân vẻ mặt ghét bỏ: "Đối với Bản hoàng cảm ân đái đức?

Thôi đi, thu hồi mấy thứ vô dụng này, mọi người đều là Thánh nhân, đều biết khí vận quan trọng, một câu cảm ân đái đức muốn từ trong tay Bản hoàng đem đồ vật lấy đi là không có khả năng, lấy ra thành ý." Ta cũng muốn lấy ra thành ý a, nhưng phương Tây chúng ta nghèo!!!

Chuẩn Đề sắp khóc, Tiếp Dẫn cũng khổ một khuôn mặt, trong tay không có hàng tốt để cho người ta, đổi chút đồ tốt đều khiến người ta vò đầu bứt tai, khó chịu đến không được.

Đau đầu a.

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẻ mặt khổ sở, Tiêu Vân thủ chưởng vừa lật, Thất Thải Thần Thạch biến mất không thấy, phất phất tay ngáp một cái nói: "Đã không có thành ý, vậy thì mời đi cho, Bản hoàng buồn ngủ." "....." Lời của Tiêu Vân chọc đến Nữ Oa dùng một loại

ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Buồn ngủ?

Cũng đúng, ở tại Lục Đạo Luân Hồi ngốc mười mấy vạn năm, trở về liền vô tinh đả thải một bộ dáng bị đào rỗng, xem ra Tổ vu quả nhiên đủ cường đại, cường như Tiêu Vân đều suýt chút nữa chiêu giá không nổi.

May là Tiêu Vân không chú ý biểu tình của Nữ Oa, lời này bất quá chỉ là vì kích thích bọn họ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một phen mà thôi, tịnh không phải mệt đến mức thật sự muốn lập tức nghỉ ngơi.

Ít nhất bộ dáng cũng phải làm ra không phải sao.

"Yêu Hoàng khoan đã!!!" Tiêu Vân đang làm bộ làm tịch, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết a!

Chỉ biết Tiêu Vân biến mặt tốc độ so với lật sách còn nhanh hơn, không vui là không vui rồi, đến lúc đó biết đi đâu tìm Thất Thải Thần Thạch?

Hồng Hoang nội còn có thứ này sao?

"Thất Thải Thần Thạch là toàn bộ sao?" Tiêu Vân không đáp lý hai người, cấp Nữ Oa truyền âm, Nữ Oa nói: "Chỉ là một bộ phận nhỏ..." Vậy thì được rồi, chỉ một bộ phận nhỏ, càng nhiều hơn Nữ Oa còn giữ lại, không thành vấn đề.

Tiêu Vân ngáp một cái, nói: "Thành ý, thời gian của Bản hoàng không nhiều lắm, mệt chết đi được, không có thời gian hòa các ngươi ở chỗ này giày vò, sau đó còn phải bế quan tu hành nữa, giày vò mất không ít thời gian, lỡ mất thời cơ tu hành tốt, ai biết được lần tới là lúc nào." Sư huynh.

Chuẩn Đề nhìn về phía Tiếp Dẫn, nhất thời gian cũng bất đắc dĩ.

Tiếp Dẫn khổ mặt không lên tiếng, đang do dự.

"Haizz ~~~" Đáng tiếc do dự cũng vô dụng, đồ vật tất phải đổi lấy mới được, Tiếp Dẫn nhẫn đau móc ra hai viên hạt châu: "Yêu Hoàng, vật này là Bản đạo tham ngộ sở lưu lại Phật Tổ Kim Châu, có thể trợ người tu hành tham ngộ, có xác suất nhất định giúp đỡ đột phá bình cảnh chi công hiệu, vô số năm chỉ có được hai viên như vậy, không có nhiều hơn, mong Yêu Hoàng chớ có ghét bỏ." Phật Tổ Kim Châu!!

Đồ tốt!!

Tuy rằng đối với Tiêu Vân mà nói là vô dụng, nhưng đối với người bên dưới, tuyệt đối là bảo bối, Tiêu Vân đang rầu rĩ đi đâu kiếm chút đồ tốt cho chín con rồng rách nát không chịu thua kém kia ăn, để đột phá cảnh giới đây, không nghĩ tới Tiếp Dẫn đưa tới cửa.

Trả giá một khối Thất Thải Thần Thạch?

Nữ Oa bên kia còn có một đống ni.

"Đã như vậy, Bản hoàng cũng không làm khó sư huynh đệ hai người, biết phương Tây kia tương đối nghèo, lấy không ra đồ tốt." Tiêu Vân một bộ ngữ khí "ta lý giải", đem Phật Tổ Kim Châu cầm lấy, Thất Thải Thần Thạch tùy thời ném một cái.

Dựa vào!!

Biết phương Tây chúng ta nghèo, còn xảo trá chúng ta!

Quả thực bất nhân!

Ai không biết hồng hoang Thánh nhân Tiêu Vân là phú hữu nhất, xảo trá hai cái Thánh nhân nghèo nhất chúng ta, lương tâm của ngươi sẽ không đau sao?

Cầm Thất Thải Thần Thạch, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dục khóc vô lệ, đồ vật vốn định cho Thích Ca Mâu Ni sử dụng, hiện tại tốt rồi, cho

Tiêu Vân.

Haizz, đều do quá nghèo.

Như thế chỉ có thể để đệ tử kia chờ một trận, dĩ tốc độ tu hành của hai vị Thánh nhân, muốn ngưng tụ ra viên tiếp theo, cũng không phải quá lâu, hai người cùng hợp lực có thể làm được, chỉ là mệt người mà thôi.

Nhưng không thể không đi làm.

Rốt cuộc môn hạ đệ tử càng mạnh, làm lão sư càng có mặt mũi, giáo phái khí vận càng mạnh.

Thánh nhân không có khả năng đi quản lý cả giáo phái, mấy chuyện này đều cần giao cho đệ tử xử lý mới được.

Lão Tử Nhân Giáo thì không nói, rốt cuộc chỉ có vài người như vậy; Xiển Giáo cơ bản do Nhiên Đăng Đạo Nhân và Quảng Thành Tử xử lý, nhưng Quảng Thành Tử chưa bao giờ để Nhiên Đăng Đạo Nhân vào mắt, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn luôn giận mà không dám nói gì, sống sượng chịu đựng; Tiệt Giáo thì Đa Bảo Đạo Nhân mang theo một đám thân truyền đệ tử xử lý.

Phật giáo cơ bản là Thích Ca Mâu Ni, Phật giáo thu đồ đệ, cũng chỉ có hắn hiện tại là đệ tử Phật giáo, đản sinh tại phương Tây, bị Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thu nhận mới có thể lên được mặt bàn.

Chương 98

Chỉ đáng tiếc, vì Thất Thải Thần Thạch, vì Phật giáo khí vận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có thể trước tiên ủy khuất Thích Ca Mâu Ni.

Kỳ thật trong tiểu thuyết, hay trong TV thường mở miệng ngậm miệng Như Lai này nọ, cái Như Lai của Thích Ca Mâu Ni, Như Lai chỉ là tiếng Phạn Phật giáo, phiên dịch ra đại biểu ý nghĩa là Phật Tổ.

Lâu dần, mọi người thói quen xưng hô trở thành Như Lai, kết quả lộng đến có chút ngốc nghếch phân không rõ, rốt cuộc Phật giáo Như Lai có chút nhiều, tỷ như Nhiên Đăng Đạo Nhân đầu nhập phương Tây là Định Quang Như Lai, Đa Bảo Đạo Nhân về sau nhập phương Tây cũng là Đa Bảo Như Lai, cùng với đứa con trai cuối cùng của Đế Tuấn là Lục Áp, Đại Nhật Như Lai.

Tiêu Vân ở kiếp trước, lúc còn nhỏ xem Tây Du Ký thường cùng tiểu hỏa bạn tranh luận, thậm chí đánh nhau, chờ về sau tìm hiểu mới phát hiện, cử động lúc nhỏ có bao nhiêu buồn cười.

Vì một cái xưng hô đều có thể đánh một trận, ly kỳ chính là hôm nay đánh xong ai cũng không để ý ai, ngày hôm sau lại vui vẻ bu lại một chỗ tiếp tục chơi, gặp mặt so với thân huynh đệ còn thân thiết hơn.

Đồ vật cầm tới tay rồi, nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một chút cũng vui vẻ không nổi, hai người buồn bực gục đầu xuống rời đi.

"Ha ha ~~~" Tại sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời đi, Tiêu Vân cười đem hai viên Phật Tổ Kim Châu bóp nát, ném vào Côn Khôn Đỉnh, cùng một ít dược liệu luyện chế thành đan dược, thuận tay ném vào trong Linh Đàm.

Nữ Oa đôi mắt đẹp trừng lớn, mắt trừng đến lão đại, vốn tưởng

rằng Tiêu Vân sẽ đem đồ vật lưu lại ban thưởng cho một số người, ai biết được lại lấy ra nuôi dưỡng thú cưỡi.

Chú ý tới thần sắc Nữ Oa, Tiêu Vân cười nói: "Đồ vật tuy tốt, nhưng quá ít thì không đủ chia, ngược lại sẽ dẫn tới phiền toái, trừ phi lượng lớn bao no, nếu không, phiền toái rất nhiều, như thế không bằng cho mấy con rồng rách kia ăn hết, để bọn chúng sớm ngày đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới." "Không có Chuẩn Thánh cảnh giới, lạp Cửu Long Kim Liễn tốc độ quá chậm không nói, còn không có khí thế." "....." Ta quả thực tin vào chuyện ma quỷ của ngươi!

Nữ Oa nhìn Tiêu Vân, một câu đều nói không nên lời, có loại cảm giác tắc nghẽn trong lòng.

"Đúng rồi, Chuẩn Đề kia có biết Thất Thải Thần Thạch phải luyện chế mới có hiệu quả hay không, dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế ấy." Bỗng nhiên Tiêu Vân nhớ tới.

Nữ Oa sửng sốt, trả lời: "Tịnh chưa đề cập, bọn họ cầm đồ vật liền nóng nảy rời đi." "Ha ha ha...

Vậy hai người kia sẽ mau trở lại thôi." Tiêu Vân không cấm cười to, duỗi người nói: "Thôi, thôi, đến lúc đó rồi nói sau, Bản hoàng đi trước bế quan một trận, mấy năm nay vì chưởng khống Bàn Cổ Thần Điện kia, chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, khả năng làm Bản hoàng mệt muốn chết, hút của Bản hoàng vô số tinh huyết!!

Đổi thành người khác tuyệt đối gánh không nổi." Khó trách Hậu Thổ và Huyền Minh ma lanh đem quyền khống chế ném cho hắn, cảm tình là có một cái hố to ở bên trong.

Trước đó Tiêu Vân căn bản không có biện pháp chưởng khống Bàn Cổ Thần Điện, hiện tại Bàn Cổ Thần Điện trở thành một bộ phận của Lục Đạo Luân Hồi, cộng thêm Hậu Thổ và Huyền Minh hỗ trợ, Tiêu Vân mới có thể làm được chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, trả

giá đại giới có chút lớn, tinh huyết phẳng phất như không cần tiền, bị Bàn Cổ Thần Điện hút đi, hút đến mức Tiêu Vân đều đang hoài nghi nhân sinh.

Xem ra là ta nghĩ sai rồi.

Nữ Oa tưởng rằng Tiêu Vân tại Lục Đạo Luân Hồi bồi bạn Hậu Thổ và Huyền Minh dẫn đến quá lao lụy, không nghĩ tới là vì cầm quyền chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi dẫn đến.

Tiến vào đại điện bế quan tu luyện, luyện chế đồ vật, Tiêu Vân nhìn Thí Thần Thương trong Càn Khôn Đỉnh, tâm tình lại tốt đẹp, cấm chế của Thí Thần Thương đã giải khai được chừng ba mươi tầng, cũng chỉ kém sáu tầng, Thí Thần Thương có thể khôi phục cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

Chờ toàn bộ khôi phục sau đó lại luyện hóa.

Nhắm mắt lại Tiêu Vân bắt đầu bế quan tu hành, trước mắt trong Hồng Hoang Vu Yêu lượng kiếp vừa hạ màn, chính là thời kỳ tốt nhất để tu hành, hiện tại tu hành thu hoạch sẽ so với bình thường càng lớn hơn, không nắm chắc thời gian, chờ Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ bắt đầu, liền lỡ mất.

Tiêu Vân bế quan, Nữ Oa dứt khoát bồi tiếp.

Cầm Thất Thải Thần Thạch mang theo một trái tim nặng trĩu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời khỏi Thiên Đình.

"Sư huynh, Tiêu Vân quá độc ác!!

Hai viên Phật Tổ Kim Châu, tích lũy bao nhiêu năm, lập tức không còn, cũng may ta và ngươi chưa nói với Thích Ca Mâu Ni việc này, haizz, chỉ có thể ủy khuất đứa nhỏ kia." Chuẩn Đề ưu thương.

Tiếp Dẫn cũng chẳng khá hơn chút nào.

Nhìn Chuẩn Đề một cái, nói: "Nếu như không lấy ra vật này, phương Tây chúng ta có thể dùng vật gì đem Thất Thải Thần Thạch đổi về?" Có sao?

Khẳng định có, nhưng những thứ đó hai người đều luyến tiếc lấy ra, sẽ đòi mạng, duy có lấy Phật Tổ Kim Châu thấu số, ủy khuất Thích Ca Mâu Ni.

Vừa lúc Tiêu Vân cần loại đồ vật này, nếu không thì cút xéo, ma lanh mà cút!

Đừng phiền ta.

Một điểm thành ý đều không có, Phật giáo đại hưng, quan hệ gì tới ta.

Sau này không có việc gì thì ít cùng Tiêu Vân lui tới, quá hố người.

Sư huynh đệ nhìn nhau một cái, cùng nhau thở dài một hơi, thuận tay đem Thất Thải Thần Thạch trong tay ném một cái, về phương Tây, chỉ là hai người hiển nhiên quên mất lời của Lão Tử, Thất Thải Thần Thạch phải kinh qua luyện hóa mới được, dùng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa mới được.

Khả năng là lúc ở Thiên Đình, bởi vì sợ Tiêu Vân, cho nên cầm đồ vật liền đi, dẫn đến đem việc này lãng quên.

Hiện tại Thất Thải Thần Thạch ném xuống, Tôn Ngộ Không sẽ biến thành cái dạng gì, chỉ có chờ Tây Du thời kỳ mới có thể biết được.

Hỗn Thế Tứ Hầu không có một cái nào tính tình tốt, duy có Tôn Ngộ Không hơi chút tốt hơn một điểm, rốt cuộc là do Thất Thải Thần Thạch biến thành, bị Càn Khôn Đỉnh luyện chế, tẩy đi bộ phận hung tính.

Thất Thải Thần Thạch bởi vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thất ngộ,

dẫn đến không có bị luyện chế, cứ như vậy ném xuống, chờ Tôn Ngộ Không đản sinh, khả năng sẽ biến thành một tôn sát thần!!

Nguyên bản Tôn Ngộ Không tuy rằng cũng giết vô số sinh linh, nhưng cùng thị sát là có khác biệt, nếu nuôi ra một tôn thị sát Tôn Ngộ Không, phỏng chừng Phật giáo có kịch vui để xem.

"Trực tiếp... ném xuống???" Tiến vào bế quan Tiêu Vân cũng đang quan sát Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, xem lúc nào bọn họ quay lại, nhưng hai người rời khỏi Thiên Đình liền đem Thất Thải Thần Thạch ném một cái, về phương Tây.

Lập tức Tiêu Vân cả người đều chấn kinh.

Vu Yêu lượng kiếp mới qua mấy năm, Hồng Hoang bởi vì Vu Yêu đại chiến lưu lại huyết sát còn chưa tiêu thất sạch sẽ, cứ như vậy đem tảng đá ném xuống?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn muốn lộng một cái ác ma bản Tôn Ngộ Không ra sao?

Tiêu Vân trong não hải không cấm hiện lên một đầu tinh tinh cực lớn, thân hình to lớn kham so với Đại Vu, toàn thân lông tóc đen sì, đôi mắt đỏ ngầu, vác một cây đại thiết côn, hình ảnh kia...

Khả năng cùng Bản hoàng không quan hệ a.

Đừng trách Bản hoàng không nhắc nhở, ta chờ các ngươi xám xịt trở về cầu hỗ trợ, sau đó lại xám xịt đi đây, kết quả ngay cả cơ hội cũng không cho Bản hoàng, vậy thì hết cách rồi.

Tự mình làm nghiệt, tự mình gánh đi.

Hy vọng Phật giáo sẽ không bị giảo đến phiên thiên phúc địa, đại hưng không thành công, ngược lại khí vận ngã xuống là tốt rồi.

Dù sao không quan hệ tới sự tình của ta, Tiêu Vân không nhân cơ

hội âm Phật giáo một phen là không tồi rồi, hảo tâm nhắc nhở là không có khả năng, chuyện giáo phái, tự mình nhìn mà làm.

Hắc hóa Tôn Ngộ Không?

Chậc chậc!

Tuyệt đối thuộc về loại trâu bò ầm ầm kia.

Trong Linh Đàm, chín con Ngũ Trảo Kim Long coi như chiếm cứ vị trí tốt nhất, được đãi ngộ và báo thù tốt nhất, đáng tiếc bị ghét bỏ, bị Tiêu Vân ghét bỏ, cho nên ném ở chỗ này.

Không có biện pháp, chín con Ngũ Trảo Kim Long vì không để Tiêu Vân ghét bỏ, vì không để Tiêu Vân thất vọng, biệt túc kình tu luyện.

Cộng thêm cực ít đi ra ngoài, các loại đồ tốt ăn vào, Thánh nhân giảng đạo nghe, cộng thêm hai viên Phật Tổ Kim Châu luyện chế thành đan dược tương trợ, rốt cục cũng đạt tới biên duyên sắp đột phá.

Nói thật, chín gia hỏa này đãi ngộ so với đệ tử các đại giáo phái đều tốt hơn, ngay cả đồ đệ của Lão Tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư đều so không bằng, muốn đối đãi như vậy mà còn không thể đột phá, thì Tiêu Vân mới thật sự thất vọng.

"Ngao!!!!" Ăn đan dược tu hành nhiều năm sau, chín con Ngũ Trảo Kim Long một ngày nọ phát ra tiếng long ngâm chấn thiên, long ngâm chi thanh truyền bá ra ngoài, làm không ít người phun tào: "Kêu cái rắm mà kêu, giống như tổ tông giống nhau cung phụng, lại ngay cả Đại Yêu cũng không bằng, uổng cho người của Long tộc." Không ít người Yêu tộc sớm đối với bọn chúng có ý kiến.

Ăn ngon, cầm tốt, đều tốt, tự thân thực lực không thấy tăng trưởng, làm một đám Đại Yêu ghen ghét đến không được, nếu không

phải vì là Yêu Hoàng thú cưỡi, tuyệt đối bị lôi ra phanh thây hầm canh rồi.

"Đột phá?" Chú ý tới chín con Ngũ Trảo Kim Long tình huống không thích hợp, người Yêu tộc mới phản ứng lại, đây là muốn đột phá tới Chuẩn Thánh cảnh giới rồi.

Hiếm có, thật hiếm có!

Chú ý tới một điểm này, không ít người đều tò mò nhìn, thầm nghĩ chín tên này rốt cục cũng đột phá, tài nguyên đặt tại trên người người khác thì một con heo cũng biến thành Chuẩn Thánh, đáng tiếc tha lâu như vậy, nếu để người Yêu tộc biết, chín tên này ăn chính là Phật Tổ Kim Châu luyện chế đan dược, phỏng chừng sẽ ghen ghét đến phát cuồng.

Chín con Ngũ Trảo Kim Long không dám phá hoại Linh Đàm, trực tiếp bay lên không trung, thân thể không ngừng bạo trướng, khí tức một chút gia cường, tại dưới sự trợ giúp của đan dược đánh vỡ bình cảnh tự thân cùng gông xiềng trên người Long tộc, tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới, chỉ là dĩ tình huống của bọn chúng mà xem, muốn tiến thêm một bước là rất khó.

May là Tiêu Vân không để ý, chỉ cần tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới đạt tới đỉnh phong là chuyện sớm hay muộn, cùng lắm thì tiêu hao nhiều một chút tài nguyên, giảng đạo nhiều một chút, thu thập một chút đồ tốt cho ăn là được.

Không thể không nói vì thú cưỡi, Tiêu Vân cũng rất liều mạng.

Cả cái Hồng Hoang, không ai có thể đối với thú cưỡi trả giá nhiều như vậy.

Nữ Oa Băng Phượng không biết hâm mộ bao nhiêu lần, tài nguyên này nếu cho nàng, sớm đã nhất phi trùng thiên, kết quả chín cái xuẩn

đản này, tu hành cùng rùa đen bò giống nhau chậm chạp.

Nguyên bản thân thể chỉ có mấy trăm dặm dài, chín con Ngũ Trảo Kim Long bản thể trực tiếp tiêu thăng lên ngàn dặm, trong Yêu tộc trừ bỏ thiếu bộ phận đặc thù chủng tộc, các chủng tộc khác thực lực và bản thể lớn nhỏ có móc nối, thực lực càng mạnh, bản thể càng lớn.

Có câu nói tại Hồng Hoang rất nổi danh, đó là, Long Vương xuất hành, che khuất bầu trời.

Tại hạ tầng lưu truyền, hình dung Long Vương bản thể cực lớn, nhưng người hiểu chuyện đều biết, so bản thể ngàn vạn lần đừng so cùng Tiêu Vân, gia hỏa kia mới gọi là khủng bố, Thánh nhân cấp bậc, Long Vương tính là cái gì?

Khó khăn lắm mới đột phá, chín con Ngũ Trảo Kim Long thành thành thật thật về lại trong Linh Đàm, mang theo khí tức và tu vi đã ổn cố, từ đầu đến cuối Tiêu Vân đều không có xuất hiện.

Nho nhỏ đột phá mà thôi, đáng giá để ý sao?

Ăn của Bản hoàng nhiều tài nguyên như vậy, vì chúng nó đơn độc giảng đạo nhiều năm như vậy mà không đột phá, tin hay không đem hầm cách thủy!!!

Ăn hết tài nguyên, đạt được đãi ngộ, đặt ở trên người thân truyền đệ tử các giáo phái, sớm đã chạy ra một đám Chuẩn Thánh.

Trừ bỏ Tiêu Vân, các Thánh nhân khác đều không có phách lực làm chuyện bại gia như vậy.

Trong đại điện, Tiêu Vân tự nhiên chú ý tới thú cưỡi đột phá, đáng tiếc không phải chuyện gì đáng giá cao hứng, chín cái đồ vật không chịu thua kém này, cái thời điểm này mới đột phá.

Nếu không phải nể tình bồi dưỡng nhiều năm tài nguyên như vậy, quá lãng phí mà nói, Bản hoàng đều tương chúng nó đem hầm cách

thủy!

Mẹ kiếp, ăn của Bản hoàng nhiều tài nguyên như vậy, tốc độ tu hành lại cùng rùa đen giống nhau bò, heo đều so với các ngươi thông minh.

Tiêu Vân thân ảnh không ngừng xuất hiện từng đạo huyễn ảnh, phảng phất bản thể tịnh chưa lưu lại trong đại điện, huyễn ảnh tầng tầng lớp lớp trọng hợp, xem đến Nữ Oa có chút nhíu mày.

Động tĩnh quá lớn, lộng đến nàng đều có điểm vô tâm tiếp tục, bất đắc dĩ, Nữ Oa dứt khoát bỏ qua, cứ như vậy nhìn Tiêu Vân tu hành.

Nhìn tình huống Tiêu Vân, Nữ Oa thầm kinh: "Không biết thời gian cùng không gian pháp tắc của Yêu Hoàng đã tham ngộ đến bực nào địa bộ." Đáng tiếc nàng đối với thời gian và không gian pháp tắc tham ngộ không nhiều lắm, cũng nhìn không ra phương diện thâm thiển của Tiêu Vân, chỉ có thể bằng cảm giác.

Nếu không phải Tiêu Vân vẫn luôn ngồi ở nơi đó, cũng vẫn luôn tu hành, nàng thậm chí đều sẽ tưởng rằng bản thể Tiêu Vân sớm đã rời đi, ngồi ở trong đại điện chỉ là một luồng nguyên thần hóa thân.

Bỗng nhiên, Nữ Oa trong lòng khẽ động, sát giác tới cái gì, hướng về Hồng Hoang nhìn lại, có bảo vật muốn xuất thế, bảo vật rất quan trọng.

Nữ Oa hướng về Tiêu Vân nhìn lại.

Tiêu Vân mở mắt ra, Nữ Oa có thể chú ý tới hắn cũng giống nhau, Nhân tộc chí bảo muốn xuất thế sao?

Tính toán thời gian, cũng sắp đến giai đoạn Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế đản sinh.

Từ sau khi bị Vu tộc giết đến còn lại mấy trăm vạn người, Nhân tộc những năm gần đây vẫn luôn tại Đông Hải chi tân sinh tồn, theo

thời gian trôi đi, Nhân tộc lại một lần nữa triển hiện ra tốc độ phồn diễn đáng sợ, Nhân tộc nhân khẩu lại một lần nữa bùng nổ thức điên cuồng tăng trưởng.

May là lần này Nhân tộc không dám lại phân tán ra, chạy đầy Hồng Hoang, tại khu vực vị trí tới gần Đông Hải chi tân từ từ hướng về các phương hướng khác lan tràn.

Chờ cách làm này nhìn như ổn trát ổn đả, thực tắc hạn chế Nhân tộc phát triển, nhân khẩu càng ngày càng nhiều, tiêu hao đồ ăn càng ngày càng nhiều, Đông Hải chi tân đều sắp tìm không ra con mồi thích hợp, cường đại tồn tại có không ít, nhưng Nhân tộc không có biện pháp săn giết a.

Nhớ tới kiếp trước từng là một phần tử Nhân tộc, Tiêu Vân đều không thể không cảm thán Nhân tộc tốc độ phồn diễn thật sự là nhất lưu.

Đừng nhìn một lần chỉ có thể sinh một thai, một thai phủ dưỡng nhiều năm, nhưng chu kỳ quá ngắn, không giống các chủng tộc khác, trưởng thành mấy ngàn mấy vạn năm đều bình thường, Yêu tộc nhân khẩu có thể có nhiều như vậy, là bởi vì Yêu tộc mặt bộ quá rộng, chủng tộc phồn đa mới dẫn đến nhân khẩu chúng đa.

Nhưng Nhân tộc bất đồng, đơn nhất, tốc độ phồn diễn lại không chủng tộc nào khác có thể so sánh.

"Bảo vật này trong minh minh, cùng bổn cung chí quan trọng yếu." Sát giác Nhân tộc chí bảo sắp xuất thế cùng mình tức tức tương quan, cực kỳ quan trọng, Nữ Oa nhìn Tiêu Vân, ý tứ rõ ràng, hy vọng hắn có thể đem pháp bảo đoạt về.

"Xem tình huống đi." Tiêu Vân không đánh bao phiếu, kỳ thật đồ vật này hắn không nhìn trúng, rốt cuộc Tiêu Vân không lập giáo phái, cầm Nhân tộc chí bảo ý nghĩa không lớn, ngược lại có thể hung hăng

xảo trá các Thánh nhân khác một phen, bất quá Tiêu Vân cảm giác chí bảo này không dễ cầm như vậy.

Làm không tốt, Hồng Quân sẽ chạy ra gây chuyện.

Hồng Hoang thiên ly quỹ đạo lệch quá nhiều, nếu như để Tiêu Vân cầm Nhân tộc chí bảo thì sẽ lệch càng lợi hại, vì giáo phái khí vận, Hồng Quân khẳng định sẽ không ngồi yên không lý đến.

Bởi vì Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ, hoạch đắc chỗ tốt lớn nhất là Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo.

Phương Tây Phật giáo ngược lại không thể vớt được bao nhiêu nước béo.

Chương 99

Quan hệ đạo thống, Hồng Quân chạy ra đem chí bảo lấy đi cũng không hi kỳ.

Không Động Ấn...

Bất quá chí bảo muốn xuất thế, đi xem một chút cũng tốt, cũng không biết mấy Thánh nhân khác vì đồ vật này sẽ đánh thành cái dạng gì, không chừng sẽ nhân cơ hội này hướng về nhau dựa sát vào, rốt cuộc Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm đoàn là chú định.

Thông Thiên không cùng bọn họ liên hợp, chỉ có thể tìm người khác.

Nếu không đối kháng sẽ chịu thiệt.

Ngô ~~ Hợp tác là có thể, Tiệt Giáo đệ tử tương đối thú vị, nhưng cột vào cùng nhau thì thôi, Tiệt Giáo quá hố.

Muội nó, Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận, thiệt cho Thông Thiên cũng làm được ra, Hồng Quân cũng thế, lão âm quỷ một cái, trực tiếp nói rõ không được sao?

Nhìn đem Thông Thiên hài tử kia hố, đáng thương đến không muốn không muốn.

"Như thế, ta cùng nàng đi một chuyến, chỉ là yêu hậu phải làm tốt chuẩn bị tâm lý, vật này tuy rằng quan trọng, nhưng Bản hoàng cảm thấy, không dễ cầm như vậy." Tiêu Vân kết thúc bế quan, nhìn thoáng qua Thí Thần Thương, mang theo Nữ Oa rời khỏi đại điện.

"Ngao!!!" Cảm thụ Tiêu Vân triệu hoán, chín con Ngũ Trảo Kim Long vừa đột phá không lâu từ trong Linh Đàm bay ra, nhanh chóng vào vị trí, kéo Cửu Long Kim Liễn rời khỏi Thiên Đình.

Chín con Chuẩn Thánh cấp bậc Ngũ Trảo Kim Long kéo xe, mới gọi là khoát khí được không, lạp ra ngoài hiển bãi, hiển bãi, ngoạn ý này khả so với lái siêu xe nẹt pô trâu bò hơn nhiều, cam đoan có thể làm cho đám Thánh nhân kia đỏ mắt.

Khi người ta đang vì đệ tử đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới mà đau đầu, Tiêu Vân thú cưỡi đều thành Chuẩn Thánh, không chỉ một cái mà là chín cái đều là, có tức hay không?

Nhưng tài nguyên không nhiều bằng người khác, có biện pháp nào đâu.

Yêu tộc nhân khẩu quá nhiều, năng nại tìm kiếm tài nguyên không phải bình thường cường, không phải là thứ mà mấy Thánh nhân kia có thể so sánh.

Trong Hồng Hoang, Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn xuất thế chi địa, mấy vị Thánh nhân đều đã tới, ngay cả phương Tây Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tới.

Mọi người đều đang chờ đợi, khi chín con rồng kéo Cửu Long Kim Liễn xuất hiện, một đám người lập tức vô ngữ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tròng mắt đều đỏ, Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn ghen ghét, đang vì đệ tử đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới mà không có biện pháp, Tiêu Vân bên này lại có chín cái Chuẩn Thánh kéo xe, quả thực có thể tức chết!

Duy có Lão Tử tương đối bình tĩnh, nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt.

Lão thiên!!

Chín con Chuẩn Thánh cấp bậc Ngũ Trảo Kim Long kéo xe, Tiêu Vân thật khoát khí, trượng thế này không ai bằng, Đạo Tổ buông xuống cũng không hấp dẫn nhãn cầu bằng.

“Ha ha ha, các vị, Bản hoàng mấy con thú cưỡi không chịu thua kém này như thế nào?” Làm cho người ta phát điên chính là, Tiêu Vân đại tiếu hỏi thú cưỡi thế nào, đặc yêu ngươi không khoe khoang sẽ chết sao?

Tiêu Vân ngươi lợi hại được chưa, chạy ra khoe khoang ta cũng không nói gì, còn chủ động dò hỏi?

Không biết xấu hổ!!!

Tỷ như mặc bộ quần áo mấy chục vạn may đo, đi đến trước mặt người mặc áo vải, khoe khoang một phen, chọc đến người ta đỏ mắt thì thôi, còn cười kéo áo hỏi người khác quần áo thế nào.

Nếu không phải đánh không lại, ta thật sự sống sờ sờ đánh chết ngươi!

Tàn nhẫn cái loại này.

Tiêu Vân một câu lập tức làm mấy vị Thánh nhân đen mặt, những người trốn thật xa xem kịch vui kia cũng bị lôi đến ngoại tiêu lí nộn, cùng Tiêu Vân ngồi tại Cửu Long Kim Liễn bên trong Nữ Oa cũng đầy đầu hắc tuyến, người khác tối đa khoe khoang khoe khoang, khoe khoang xong rồi, còn không quên chủ động dò hỏi người khác, cũng chỉ có Tiêu Vân một người.

Thiên thiên còn nã hắn vô khả nại hà.

“Ngao!!!” Đạt được Yêu Hoàng khen thưởng, chín con Ngũ Trảo Kim Long đắc ý lớn tiếng gào thét, làm Tam Thanh và Phương Tây nhị thánh muốn một phen bóp chết chúng nó, đỡ phải ồn ào.

“Đi thôi.” Cửu Long Kim Liễn dừng lại bên cạnh mấy người, Tiêu Vân ôm Nữ Oa bay ra, để thú cưỡi ly khai xa một chút, miễn cho lát nữa phát sinh tranh đấu bị lan đến gần.

“Nhờ phúc của hai vị đạo hữu cho bảo bối, mấy cái đồ vật không

chịu thua kém này mới có thể đột phá.” Tiêu Vân cười ghê tởm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một phen.

“.....” “.....” Chúng ta có thể không đề cập tới việc này sao?

Hai người trong lòng đều đang nhỏ máu, Tam Thanh kinh ngạc nhìn bọn họ, đồ tốt có thể làm chín cái Đại La Kim Tiên đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng quá hào phóng đi, không giống tác phong bình thường a.

Phải chú ý, sau này tìm Phật giáo phiền toái, có thể nhìn chằm chằm đồ vật này, có thể trợ người đột phá tới Chuẩn Thánh cảnh giới, môn hạ đệ tử vừa lúc thiếu hụt loại bảo vật này.

Kỳ thật Phật Tổ Kim Châu có hiệu quả như vậy, nhưng hiệu quả không khoa trương như thế, nếu không Thánh nhân vì môn hạ đệ tử mưu hoa công đức làm gì, không phải là vì để cho đệ tử đột phá sao?

Tiêu Vân mấy cái thú cưỡi này sớm đã đạt tới biên duyên đột phá, Phật Tổ Kim Châu bất quá là giúp đem bình cảnh mở ra một cái miệng nhỏ mà thôi, như thế mới có thể thuận lợi đột phá, cùng vãng nhật tích lũy thoát ly không được quan hệ, không phải tùy tiện một cái Đại La Kim Tiên cầm Phật Tổ Kim Châu đều có thể đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới.

Căn cơ không xong, vãng nhật sử dụng tài nguyên quá ít, cho ngươi đương kẹo đường ăn cũng vô dụng.

Bất quá không quan trọng, dù sao Tiêu Vân lấy ra trêu chọc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là đủ rồi.

Điều khản đồ vật phương Đông cướp đồ vật không ý nghĩa, hai người miễn dịch mấy lời này rồi.

Thấy Tam Thanh nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, Tiêu Vân hắc hắc cười, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ các ngươi

không biết Bản hoàng từ trong tay hai người bọn họ đổi hai viên Phật Tổ Kim Châu?

Khả là đồ tốt, năng trợ Đại La Kim Tiên đột phá chi vật, thế gian hiếm thấy, đáng tiếc quá keo kiệt chỉ cho hai viên." Tiêu Vân, ngươi đủ rồi!!

Nhất định phải lộng đến tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Phật giáo ta, ngay cả Phật giáo đệ tử cũng động tâm mới bỏ qua?

Hai người suýt chút nữa mắng má nó.

Tiêu Vân một thủ thuật chuyển dời đại pháp chơi đến tặc lưu.

Phật Tổ Kim Châu, nhớ kỹ, có cơ hội hố mấy viên thử xem, nhìn ngữ khí của Tiêu Vân, trong tay hai người bọn họ tất định có loại bảo vật này.

Tam Thanh đánh định chủ ý, mặt ngoài không có động tĩnh, thực tắc ám địa lí theo dõi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thật tức giận a!!!

Nhìn bộ dáng của Tam Thanh, hai người biết tuyệt đối bị theo dõi rồi, cái gì chó má kim châu, ngoạn ý kia bao nhiêu năm mới có thể ngưng tụ ra một viên, hai viên đều bị Tiêu Vân xảo trá đi rồi được không, hiện tại theo dõi chúng ta, không có não sao?

Tiêu Vân cố ý ghê tởm chúng ta.

"Ha ha ha..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị ghê tởm đến không được, Tiêu Vân cũng không hề xả cái khác, cười to một trận sau đó cùng Thông Thiên hàn huyên, Nữ Oa vẫn luôn nghẹn cười, không đi tham dự, lẳng lặng đứng ở một bên.

"Yêu Hoàng, Phật Tổ Kim Đan kia thật sự hữu dụng?" Quả nhiên, Thông Thiên âm thầm truyền âm, Tiêu Vân khóe miệng giương lên,

nói: “Khẳng định hữu dụng, nếu không mấy cái thứ không chịu thua kém kia làm sao đột phá?

Ăn của Bản hoàng nhiều tài nguyên như vậy, Bản hoàng đều sắp bóp chết chúng nó rồi.” “Ha ha, Yêu Hoàng chớ có tức giận, đột phá chung quy là tốt, nhìn Hồng Hoang to lớn, có ai có thể sở hữu thú cưỡi cấp bậc Chuẩn Thánh, cũng chỉ có Yêu Hoàng mà thôi.” “Ha ha, đạo hữu lời ấy có lý, đột phá là tốt.” Tiêu Vân và Thông Thiên trò chuyện vui vẻ, một màn này làm Lão Tử cảm thấy tâm mệt, còn lôi kéo Thông Thiên cái gì nữa, muốn để Tam Thanh khôi phục trạng thái người một nhà, trước mắt xem ra là khó a, Thông Thiên đấu đều không phản ứng, đặc biệt nhìn hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa xuất hiện, ngay cả Đại huynh cũng không gọi, trực tiếp biến thành Đại sư huynh!

Đa Bảo tích lũy nhiều năm, nếu có được Phật Tổ Kim Châu, tất định có thể đột phá, Bản giáo chủ phải nhớ thương một phen mới được.

Mặt ngoài cười cùng Tiêu Vân nói chuyện phiếm, trong lòng, Thông Thiên lại nhớ thương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Đạo hữu, chuyến này xuất thế bảo vật đối với Nữ Oa mà nói cực kỳ quan trọng, hiển nhiên đối với các lập giáo Thánh nhân phi bỉ tầm thường, không bằng chúng ta liên thủ như thế nào, Bản hoàng ngăn lại Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi ngăn lại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, để Nữ Oa thu bảo vật này, có chỗ tốt tất định sẽ không quên đạo hữu.” Tiêu Vân bắt đầu lôi kéo Thông Thiên, tuy rằng không biết thái độ của Thông Thiên, nhưng thử xem chung quy là tốt.

Không thử sao biết không được chứ?

Cùng truy mỹ nữ giống nhau, mọi người đều sẽ nghĩ ai nha mỹ nữ này bạn trai chắc chắn đẹp trai, ta quá xấu; nàng chắc chắn có tiền, không thì bạn trai nàng chắc chắn so với ta tốt hơn ngàn vạn lần,

nhưng có khi người khác chỉ là gan lớn, dám trả giá, dám hành động nhân thử mới ăn được thịt thiên nga thì sao?

Sự thật thượng, thượng bối tử Tiêu Vân bởi vì công tác nhu cầu nhận thức không ít muội tử, có một bộ phận lớn lên đỉnh không tồi, kết quả cư nhiên là độc thân cẩu, về phần độc thân lý do...

Đặc yêu thích cũng không dám chủ động, chẳng lẽ muốn lão nương chủ động đi tán tỉnh sao?

Đều không thử sao biết lão nương không phải cái bái kim nương!!!

Cho nên a, dám thử, kỳ thật là một nhân tố quan trọng để thành công trong nhân sinh, thử rồi, hoặc hứa sẽ thảm bại trở về, thậm chí khả năng mất hết thể diện, nhưng cũng có khả năng để ngươi ăn thịt thiên nga, cũng có khả năng để nông dân xoay người làm địa chủ.

Tẫn quản chỉ là khả năng, nhưng không đi thử, ngay cả cơ hội khả năng đều không có.

Cùng Nữ Oa chí quan trọng yếu, lại không cùng Thiên Đình dính dáng, như vậy bảo bối khả năng quan hệ Nhân tộc mới đúng, Thông Thiên bắt đầu tự hỏi.

Trước mắt cục diện Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liên hợp, có việc cùng lên, có chỗ tốt cùng lấy; Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vĩnh viễn sẽ không tách ra; Nữ Oa là người của Tiêu Vân, đứng tại bên kia, hết thảy lấy Tiêu Vân làm chuẩn, mấy cái tiểu đoàn thể, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ cô thân một người.

Không có đại tranh đấu thì tốt, có đại tranh đấu tuyệt đối sẽ chịu thiệt.

Tại tình huống như vậy cùng Tiêu Vân hợp tác cũng không tồi, cho dù là ngắn ngủi hợp tác, Tiêu Vân tuy rằng quỷ thoại liên thiên, thích

gây chuyện, thích đánh người, nhưng ít nhất bàn xong việc sẽ không nuốt lời, rốt cuộc thân là Yêu Hoàng, người có uy tín danh dự, không vứt nổi cái mặt kia.

Nhìn thoáng qua Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang trầm mặc không nói ở một bên, lại nhìn xem Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một bộ mặt đen sì, Thông Thiên biết trước mắt cục thế không ổn, Lão Tử tuy rằng có tâm lôi kéo, nhưng hiện tại đã muộn, Tam Thanh trở về không được nữa rồi.

Thông Thiên lộ hoặc là một đường hắc đến cùng, hoặc là cùng Tiêu Vân hợp tác.

Có sự tình cùng lên, có chỗ tốt cùng lấy, tối đa là chia chác chỗ tốt không nhiều như vậy, nhưng có chỗ tốt, tổng so với đều không có được thì tốt hơn.

Ai cũng không phải kẻ ngốc không phải.

"Như thế, vậy liền hợp tác một phen." Suy xét một hồi, Thông Thiên gật đầu đáp ứng, Tiêu Vân cười, hắn biết Thông Thiên sẽ đáp ứng, bởi vì không còn lựa chọn nào khác, chỉ cần quan hệ Nhân tộc vấn đề, cũng chính là dính dáng khí vận giáo phái, Thông Thiên sẽ không bỏ qua, chỉ cần không bỏ qua, vậy thì hợp tác đạt thành.

Đàm phán xong hợp tác, Tiêu Vân tiếp tục cùng Thông Thiên mạn vô mục đích tán gẫu, phảng phất không có tại ám địa lí giao lưu giống nhau, thuận tiện đối Nữ Oa truyền âm: "Đợi lát nữa Bản hoàng sẽ ngăn lại Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ phụ trách Tây Phương nhị thánh, nàng tìm cơ hội đem bảo bối kia bắt lấy, nếu như không được thì tùy cơ ứng biến." "Hảo." Nữ Oa trong lòng khẽ động, không nghĩ tới Tiêu Vân nhanh như vậy đã thuyết phục được Thông Thiên.

Tiêu Vân ngăn lại Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không thành

vấn đề, hắn cũng có thực lực kia; Thông Thiên ngăn lại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có thể, Chuẩn Đề công kích có thừa phòng ngự không đủ, Tiếp Dẫn phòng ngự đủ cường, công kích bình thường, hai người bọn họ cần bổ trợ cho nhau, như vậy đối mặt Thông Thiên chỉ có thể liên hợp.

Thế là Nữ Oa không ai quản.

Cho dù Thông Thiên chỉ ngăn lại một hồi, sự tình cũng có thể được giải quyết.

Mọi người ai cũng không phải đèn cạn dầu, đừng nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặc không nói, trời biết đang tại ám địa lí tính toán cái gì, Tây Phương nhị thánh cũng giống nhau.

May là bảo bối chưa xuất hiện, mọi người đều đang lẳng lặng chờ đợi, duy có Tiêu Vân và Thông Thiên tán gẫu cái không ngừng, không biết còn tưởng rằng quan hệ bọn họ thật sự tốt bao nhiêu.

Thánh nhân tại chờ đợi, bên ngoài người xem kịch vui cũng tại chờ đợi.

Cảm ứng Nhân tộc chí bảo xuất thế người không ít, nhưng những người này thấy Thánh nhân đến thì biết không còn cơ hội, dứt khoát ma lanh chạy xa một chút, chờ xem kịch vui là được, một cái Thánh nhân đại biểu các Thánh nhân khác cũng sẽ đến.

Quả nhiên, vẫn là bộ dáng cũ, Thánh nhân tề tụ, một cái đều không rơi xuống, ngay cả Tiêu Vân vị Yêu Hoàng này, Nữ Oa vị Yêu Hậu này cũng tới.

"Xuất hiện!!!" Bỗng nhiên, trong núi bay ra một kiện bảo vật, mọi người lấy lại tinh thần, chuẩn bị tranh đoạt.

Chính là Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn xuất thế.

Nữ Oa trực tiếp hướng về Không Động Ấn bay đi, không có quản

người khác.

"Thật can đảm!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Nữ Oa chào hỏi cũng không đánh một tiếng liền muốn đi lấy đồ vật, lập tức giận dữ, tế ra Bàn Cổ Phiên muốn động thủ, chỉ là một giây sau trước mắt hoa lên, Tiêu Vân xuất hiện, trên đầu đỉnh Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân cười ha hả nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Hai vị, đối với một nữ nhân đại hô tiểu khiếu, có phải hay không có chút không quá thích hợp?

Bản hoàng bồi các ngươi chơi đùa được không?" "....." Nữ Oa có thể tính là nữ nhân?

A phi, Nữ Oa là nữ nhân, nhưng có thể là nữ nhân bình thường sao?

Đó là Thánh nhân được không!!!

Nhìn Tiêu Vân cái tên tử đối đầu này xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn một khuôn mặt đen lại, Lão Tử sắc mặt cũng không đẹp, hướng về Thông Thiên bên kia nhìn lại, không sai!

Liên hợp, Nữ Oa động thủ thời điểm, Thông Thiên tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm tổ thành một tòa khốn trận, đem hắn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngăn tại trong đó.

Tức giận hai người đang tại mắng to, trận pháp không có lực công kích, lại có thể đem bọn họ vây khốn một trận, bọn họ bị ngăn lại, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị ngăn lại, vậy tranh cái rắm a, Nữ Oa căn bản không ai quản được không.

Tâm thật mệt, lập tức có xúc động không muốn đánh nữa.

Chơi cái rắm a chơi!

Nhìn Tiêu Vân chắn trước mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bất động, động lực toàn thất, cầm Bàn Cổ Phiên nhìn Nữ Oa tới gần

Không Động Ấn.

Hiện trường một độ trở nên quỷ dị, ngay cả Tiêu Vân đều không ngờ sẽ diễn biến thành cái dạng này.

Hai người này nhận mệnh rồi sao?

Không động thủ.

Chương 100

Quỷ dị.

Tỉ mỉ ngẫm lại cũng đúng, bị ngăn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nhất thời gian chạy không thoát, Thông Thiên cũng đem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vây khốn, đánh cho hai người bọn họ một cái trở tay không kịp, chẳng khác nào phóng túng Nữ Oa đi đem Không Động Ấn kia lấy tới tay.

Đổi thành ai còn có tâm tư đánh?

Đồ vật đều biến thành của người ta rồi được không.

Nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể phân ra một người ngăn lại Nữ Oa thì còn được.

Đáng tiếc hai người không ngờ tới Thông Thiên bỗng nhiên xuất thủ sẽ bưu hãn như vậy, thậm chí Tiêu Vân đều không ngờ tới, xem ra Thông Thiên mấy năm nay giày vò ra một ít trận pháp hi kỳ cổ quái, xác thực đĩnh lợi hại, mượn Tru Tiên Tứ Kiếm ngay cả Thánh nhân đều có thể vây khốn một hồi, tuy rằng chỉ có một hồi công phu như vậy, lại là đủ rồi.

Đủ cho Nữ Oa đem đồ vật lấy tới tay.

Không có bất luận cái gì ngoài ý muốn, Tiêu Vân đều chuẩn bị muốn cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một trận, kết quả không thể đánh.

Mắt thấy sự bất khả vi, hai người cũng không tiếp tục cùng Tiêu Vân tranh đấu.

"Các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung nghe vi sư an bài." Tại thời điểm Nữ Oa bắt được Không Động Ấn, Hồng Quân thanh âm truyền

xuống, tiến vào trong não hải Thánh nhân, Tiêu Vân không cấm nhíu mày, Hồng Quân quả nhiên chạy ra gây chuyện, cũng đúng, không ra thì Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể bi thôi rồi.

Không Động Ấn tại trong tay Nữ Oa, không có Tiêu Vân đồng ý, Nhân Giáo và Xiển Giáo khả năng sẽ mất trắng, về phần phương Tây Phật giáo, không ai phản ứng.

Nhân Giáo, Xiển Giáo mất trắng, Tiệt Giáo gần như có thể bùng nổ, nhưng Tiệt Giáo bùng nổ thì có lợi ích gì?

Giáo phái khí vận đều trấn áp không nổi, cho nên Hồng Quân tất phải ra mặt, đem chỗ tốt bình quân phân phối mới được, như thế Nhân Giáo và Xiển Giáo mới có thể vớt được một phần, về phần Phật giáo cũng có thể vớt được một phần, dù không nhiều, chỉ là chút lông gà vỏ tỏi.

Không đúng!!

Hồng Quân không an hảo tâm!

Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ cùng phương Tây Phật giáo không quan hệ, nhưng nếu Phật giáo dính dáng vào, mặc kệ cầm bao nhiêu chỗ tốt, cho dù lỗ vốn, cũng coi như là đã dính dáng tiến vào.

Chờ Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ kết thúc, Phong Thần lâm môn, chậc chậc chậc, Phật giáo chạy đi đâu!!!

Đến lúc đó cùng Tiệt Giáo cùng nhau xui xẻo.

Mẹ nó, quá âm hiểm, ta biết ngay là phải tránh xa Hồng Quân, đồ vật của hắn không dễ cầm, cho ta nhiều chỗ tốt như vậy, không chừng lúc nào đó hố ta một phen đây.

Phải cảnh giác mới được, nếu không tùy thời phải rớt xuống hố.

Hồng Quân đều xuất hiện, mấy vị Thánh nhân không có khả năng

đối nghịch, chỉ có thể mang theo đồ vật đi tới Tử Tiêu Cung.

"Các ngươi về Thiên Đình trước đi." Để thú cưỡi về trước, Tiêu Vân lôi kéo Nữ Oa hướng về Tử Tiêu Cung bay đi, các Thánh nhân khác cũng phân phân đuổi kịp, chỉ là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Thông Thiên ánh mắt dị thường phẫn nộ.

Tiêu Vân buồn bực, chỉ vây khốn một chút, không có cừu hận lớn như vậy đi?

"Đạo hữu, vây khốn xong ngươi đã làm gì?" "Vô sự, nhân lúc bọn họ không phản ứng, nho nhỏ chọc Chuẩn Đề hai cái mà thôi." Thông Thiên cười cười, trả lời.

"....." Chọc hai cái mà thôi... mà thôi!!

Nghe xem, đây là tiếng người sao?

Vấn đề là chọc sai chỗ nào không?

Nếu không chọc sai chỗ, hai người kia vì sao tức giận như vậy.

Hiển nhiên cái vấn đề này Thông Thiên sẽ không trả lời, Tiêu Vân cũng lười đi hỏi.

Một đoàn người mau chóng xuyên qua ba mươi ba tầng trời, tiến vào Tử Tiêu Cung nội.

Tử Tiêu Cung vẫn là bộ dáng cũ, cửa Hạo Thiên và Dao Trì thấy bọn họ đến, vội vàng hành lễ: "Gặp qua chư vị sư huynh, sư tỷ, Yêu Hoàng." Hồng Quân không thu Tiêu Vân làm đệ tử, nhân thử xưng hô phải gọi Yêu Hoàng, không phải sư huynh.

Thậm chí ba lần Tử Tiêu Cung giảng đạo sau, trừ bỏ những kẻ mặt dày đảo thiếp, người khác xưng hô Hồng Quân đều có thể dùng Đạo Tổ, không cần vẫn luôn hô lão sư.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn phảng phất không có nghe

thấy, trực tiếp đi vào, làm Hạo Thiên và Dao Trì sửng sốt, Thông Thiên và Nữ Oa đảo gật gật đầu hồi ứng, Tiêu Vân thấy Hạo Thiên và Dao Trì có chút không cao hứng, cười cười đối hai người nói: "Không cần đa lễ." Một bụng hỏa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không có để ý Hạo Thiên và Dao Trì, cùng Lão Tử giống nhau trực tiếp đi vào Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ tiểu đồng tử thì sao, chung quy vẫn là đồng tử, cần Thánh nhân đi để ý?

Tâm tình tốt thì nhìn nhiều một cái, tâm tình không tốt thì cút sang một bên chơi trứng đi.

Tử Tiêu Cung nội vẫn là bộ dáng cũ, sáu cái bồ đoàn, lục thánh ngồi lên, Tiêu Vân tùy ý tìm cái vị trí ngồi xuống, cự ly Hồng Quân và người khác tương đối xa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phảng phất tìm được một điểm cảm giác thắng lợi, bởi vì bọn họ có chỗ ngồi còn Tiêu Vân không có, chỉ là đương quay đầu lại nhìn thì lập tức cao hứng không nổi, Tiêu Vân ngồi ở phía sau dựa vào cây cột thoạt nhìn thật khoái tai, còn bọn hắn thì sao?

Quỳ tại trên bồ đoàn biệt đề đa biệt nữu.

Có chỗ ngồi kỳ thật cũng không có mặt ngoài nhìn an dật như vậy, chỉ là bồ đoàn mà thôi, lại không phải cho một cái long ỷ, nhìn bộ dạng kia đi, còn đắc ý, răng hàm đều muốn cười rụng.

Người cần tới đều đã đến, Hồng Quân giơ tay, Không Động Ấn bị Nữ Oa thu bay ra, rơi vào trong tay Hồng Quân, Nữ Oa đối với việc này không có bất luận cái gì dị nghị, ngược lại Lão Tử có chút kích động, điều này đại biểu Hồng Quân sẽ không quên hắn.

Nếu như Hồng Quân không làm như vậy, như vậy chỗ tốt cơ bản

thuộc về Thông Thiên và Thiên Đình, hắn một đinh điểm đều vớt không được.

Cầm Không Động Ấn, Hồng Quân nói: "Trước mắt Hồng Hoang Vu Yêu lượng kiếp hạ màn, Vu Yêu thối lui, Nhân tộc đương quật khởi, nhưng Nhân tộc quật khởi cần kinh lịch Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ phát triển, Không Động Ấn là Nhân tộc chí bảo, Nhân Hoàng chứng đạo sở dụng chi vật, nương theo đó là Nhân tộc công đức chí bảo, các ngươi nhớ kỹ." Công đức chí bảo?

Nhân tộc có công đức chí bảo?

Tam Thanh và Phương Tây nhị thánh, rất nhanh phản ứng lại, cái gọi là công đức chí bảo không phải chính là dây hồ lô đằng của Tiêu Vân sao?

Bởi vì tạo nhân có đại công đức, cho nên Thiên Đạo ý chí hàng hạ công đức, hấp thu thành Nhân tộc công đức chí bảo, tại trong tay Tiêu Vân.

Dựa vào!!

Vòng tới vòng lui lại muốn vòng tới trong tay Tiêu Vân.

Nữ Oa bình tĩnh, nhưng người khác không bình tĩnh, Thông Thiên còn đỡ một chút, tốt xấu gì hiện tại cũng là hỏa bạn hợp tác, không đến mức keo kiệt đồ vật không cho mượn dùng chứ?

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn rối rắm.

Vốn tưởng rằng Hồng Quân xuất thủ có thể xong việc, kết quả phiền toái còn ở phía sau.

Có Không Động Ấn một kiện Nhân tộc chí bảo lại thế nào, Nhân tộc công đức chí bảo còn ở trong tay Tiêu Vân kìa.

Tiếp tục đắc ý a, tiếp tục, Bản hoàng đang nhìn đây.

Tiêu Vân cười, cười đến lăn lộn đầy đất, chảy nước mắt cái loại này, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chịu thiệt là vui vẻ, tức chết các ngươi.

"Tam Hoàng Ngũ Đế đản sinh Nhân tộc, các ngươi có thể phái môn hạ đệ tử tiến đến phụ tá, đương Nhân Hoàng chi sư, tận tâm dạy dỗ Nhân Hoàng, đợi Nhân Hoàng chứng đạo chi thời, cũng có công đức khả nã, Nữ Oa là Nhân tộc thánh mẫu, Lão Tử lập hạ Nhân Giáo dĩ Nhân tộc làm căn bản, hai người các ngươi đương chưởng quản Không Động Ấn." "Nhân Hoàng chi sư tôn vị, các ngươi tự hành thương lượng phân phối, thiết mạc bất khả động thô, có minh bạch không?" Lo lắng mấy Thánh nhân xoay lưng lại vì tranh đoạt Nhân Hoàng chi sư mà đánh nhau, Hồng Quân đặc ý nhắc nhở.

"Chúng ta tuân tòng lão sư pháp chỉ!!!" Cần nói đều nói xong rồi, Hồng Quân không thấy tăm hơi, ý tứ rõ ràng, có thể đi rồi, về phần đi nơi nào thương lượng, như thế nào thương lượng là chuyện của các ngươi, đừng đánh nhau là được.

Chưởng khống dục thật mạnh.

Tiêu Vân bĩu môi, tiên phong rời khỏi Tử Tiêu Cung, Nữ Oa thấy thế thu lại Không Động Ấn bay tới đuổi kịp, Thông Thiên cũng đi theo, còn lại Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người nhìn nhau, hai mặt nhìn nhau, chỉ đành đi ra.

Không Động Ấn tại trong tay Nữ Oa đại biểu Nữ Oa chủ quản, Lão Tử hiệp trợ, muốn đi đâu thương lượng còn phải xem Tiêu Vân.

Nữ Oa làm chủ không được.

Một khi Tiêu Vân ghét bỏ Nữ Oa, không cho phép Nữ Oa quản sự, thì một trận vô ngữ, Thánh nhân đều bị ghét bỏ thành cái dạng này, cũng may là Nữ Oa tính tình tốt, nếu Nữ Oa tính tình không tốt, phỏng chừng mỗi ngày tìm hắn đánh nhau, Thiên Đình đều bị dỡ xuống.

Đi ra Tử Tiêu Cung ngoại, đáng thương Hạo Thiên và Dao Trì lại một lần nữa bị mọi người xem nhẹ, hiện tại ngay cả Tiêu Vân đều lười phản ứng bọn họ.

Dù sao Thiên Đình tại trong tay ta Tiêu Vân, đừng mơ làm Ngọc Đế, Vương Mẫu, thành thành thật thật đương đồng tử đi.

Về phần có thể hay không vì thế dẫn đến Nhị Lang Thần chi loại nhân vật biến mất Tiêu Vân mới lười đi quản.

Tử Tiêu Cung ngoại, một đám người nhìn Tiêu Vân, muốn biết hắn sẽ đem địa điểm an bài tại đâu.

Tiêu Vân vung tay áo, lười nhác nói: "Đừng nhìn nữa, đi Lăng Tiêu Bảo Điện của Bản hoàng ngồi một chút đi, rượu ngon thịt ngon thiếu không được các ngươi." "....." Làm như ai thiếu chút rượu ngon thịt ngon kia tựa hồ, Hồng Hoang bên trong thuần huyết long không nhiều lắm, nhưng yêu long tạp long thì nhiều lắm, ai thiếu thịt rồng ăn?

Trước mắt Hồng Hoang không thiếu mấy thứ này, mãi cho đến sau khi Phong Thần mới trở nên thưa thớt.

Rốt cuộc Hồng Hoang bị đánh vỡ, dẫn đến thảm tử sinh linh vô số, lúc đó tìm một đám tạp long yêu long cũng không dễ dàng.

Thịt rồng dễ tìm, nhưng linh tửu không dễ kiếm, phải biết rằng linh tửu của Tiêu Vân là dùng Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả luyện chế, người khác có đại thủ bút như vậy sao?

Bằng mặt không bằng lòng quy bằng mặt không bằng lòng, một đoàn người ngoan ngoãn đi theo Tiêu Vân tiến đến Thiên Đình.

Không bao lâu, mọi người tiến vào Thiên Đình, chỉ là làm Tiêu Vân cảm thấy ngoài ý muốn chính là trong Lăng Tiêu Bảo Điện đang áp giải hai người.

Thánh nhân cũng nhìn lại, không rõ Tiêu Vân làm cái gì, người Yêu

tộc làm khó dễ người Yêu tộc?

"Khải bẩm Yêu Hoàng, hai người này thật sự đáng giận, nhân lúc trông coi Dưỡng Long Uyên, trộm ăn không ít thịt rồng!!!" Tiêu Vân ngồi trên long ỷ, các Thánh nhân khác cũng tương đối ngồi xuống, Bạch Trạch hướng Tiêu Vân bẩm báo sự tình, như thế nào xử lý hai người này Bạch Trạch thật không tiện xuống tay, rốt cuộc hai người thực lực không tồi là Yêu Tướng, trực tiếp chém thì quá đáng tiếc, Thiên Đình không có thiên quy ăn thịt rồng phải chém đầu.

Mấy con rồng thịt đó là do Tiêu Vân nuôi, Tiêu Vân ban thưởng mới được ăn.

Không ban thưởng, dù có thèm thuồng đến đâu cũng phải nhịn, không được phép động vào.

Cho mới được lấy, không cho thì không được đụng.

Vì vậy Bạch Trạch đã bắt cả hai người lại, trói tại Lăng Tiêu Bảo Điện, chờ đợi Tiêu Vân trở về phát lạc.

Hai người này... cùng Phật giáo ta hữu duyên!!!

Nhìn hai kẻ đang quỳ trên mặt đất bị trói gô, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mí mắt giật một cái.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình, cả hai người này đều có đại cơ duyên với Phật giáo.

Tiếp Dẫn còn đỡ, biểu hiện khá bình tĩnh, nhưng Chuẩn Đề thì trực tiếp đỏ mắt.

Cũng may là không dám thốt ra câu "cùng Tây Phương ta hữu duyên", nếu không Tiêu Vân tuyệt đối sẽ đánh bọn hắn bay ra ngoài.

Người của Thiên Đình Yêu tộc ta mà cũng dám đánh chủ ý?

Muốn chết à.

Thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trở nên không bình thường, Tiêu Vân liếc mắt một cái, thầm cười lạnh, không để ý.

Hai người này xác thực có liên quan đến phương Tây, nhưng đáng tiếc, có liên quan thì đã sao?

Là người của Thiên Đình Yêu tộc ta, các ngươi muốn làm gì?

Đào tường khoét vách, cưỡng ép độ hóa?

Đánh chết có tin hay không.

Hai người này không phải ai khác, chính là anh em Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Hai người vốn do Phượng tộc sinh ra, còn về việc tại sao Phượng tộc lại sinh ra một con khổng tước và một con đại bàng thì cổ quái này chỉ có cha mẹ bọn hắn mới biết.

Bởi vì Phượng tộc đã thần phục Yêu tộc, trở thành một phần tử của Yêu tộc, lý sở đương nhiên, Khổng Tuyên cùng đệ đệ Đại Bàng cũng trở thành người Yêu tộc.

Tại Thiên Đình, thân là Yêu tướng, có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực tiến bộ cực nhanh, dùng thời gian ngắn nhất siêu việt những người khác.

Thậm chí sắp tiến giai cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Khổng Tuyên không cần nói nhiều, vị trí Thánh nhân chi hạ đệ nhất nhân không phải nói chơi, có bản lĩnh và thiên phú như vậy.

Chương 101

Đệ đệ Đại Bàng cũng không kém, tuy rằng không khoa trương như Khổng Tuyên, nhưng thực lực cũng thuộc loại hình tuyệt đối cường hãn.

Hai người được phân nhiệm vụ trông coi Dưỡng Long Uyên, là nơi cải tạo từ chỗ nuôi dưỡng Thiên Mã, chuyên môn dùng để nuôi rồng.

Loài chim bay đều có một đặc điểm, đó là thích ăn rồng, đối với thịt rồng tình hữu độc chung.

Tiêu Vân như vậy, Phượng tộc cũng như vậy, ngay cả Khổng Tuyên và Đại Bàng cũng không thể thay đổi điểm này.

Chỉ là hai người ăn thứ không nên ăn, tự tiện trộm ăn.

Bạch Trạch không giết, đó là vì nể mặt thực lực cường đại, thiên phú siêu cường của hai huynh đệ.

Tham ăn nhất thời sướng, hiện tại xong đời, hai người quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ Tiêu Vân giết chết hai người.

Hai người nhất thời không nhịn được ăn không ít rồng, hiện tại cũng hối hận không thôi, đáng tiếc hối hận vô dụng, phạm sai lầm sẽ có trừng phạt, bị đánh phải đứng nghiêm.

Hai người này không đơn giản.

Tam Thanh nhìn Khổng Tuyên và Đại Bàng, lộ ra biểu tình kinh nghi. "Ta tưởng là chuyện gì." Tiêu Vân cầm chén rượu uống một ngụm, nhìn Khổng Tuyên và Đại Bàng cười cười, dọa hai người thân thể đều run lên, tưởng rằng Tiêu Vân muốn giết bọn hắn. "Không tệ a,

lá gan không nhỏ, dám ở Dưỡng Long Uyên trộm ăn, không biết đó là đồ của Bản hoàng sao?" "Yêu Hoàng tha mạng, huynh đệ ta hai người nhất thời thèm ăn không thể nhịn được, nếu Yêu Hoàng muốn giết hai người chúng ta, chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ oán ngôn nào." Đại Bàng sợ đến mức không nói nên lời, Khổng Tuyên tương đối trấn định hơn một chút, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn có thể bình thường mở miệng cầu xin tha thứ. "To gan!!" Tiêu Vân bỗng nhiên biến sắc, nộ quát một tiếng, đập bàn, làm cho mọi người đều giật nảy mình.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh ngạc nhiên nhìn, Nữ Oa cũng hơi hé miệng nhỏ.

Theo chỗ giải, Tiêu Vân sẽ không hẹp hòi như vậy, chỉ cần không xúc phạm thiên quy do hắn lập hạ, kỳ thật Tiêu Vân tương đối dễ nói chuyện, cũng sẽ không cố ý lấy người dưới ra trút giận.

Nhưng vì sao bỗng nhiên biến sắc?

Chỉ vì mấy con rồng thịt dùng để ăn?

Tiêu Vân không dùng lực, nếu không cái bàn căn bản không chịu nổi cú đập này.

Yêu Hoàng nổi giận!!

Khổng Tuyên và Đại Bàng sợ đến mức cả người đều quỳ rạp trên mặt đất, tâm muốn đập đầu chết cũng có, nội tâm khủng hoảng, không biết Tiêu Vân sẽ trừng phạt như thế nào.

Nếu là trừng phạt bình thường thì thôi, nếu bị lôi đi chém đầu, kia mới gọi là xui xẻo.

Ngón tay búng một cái, thịt rồng trên bàn bay ra ngoài, rơi trên mặt đất trước mặt hai người, Tiêu Vân nói: "Ăn hết!" "Hả?!" Đại Bàng và Khổng Tuyên mộng, những người khác cũng mộng, đây là đang diễn trò gì? "Dạ!!" Sửng sốt thì sửng sốt, huynh đệ hai người dùng tốc độ

nhanh nhất khom người, nhanh chóng đem thịt rồng trong đĩa ăn sạch. "Không tệ, đủ tham ăn, cũng dám ăn." Nhìn hai người nhanh chóng ăn xong thịt rồng, Tiêu Vân nhịn không được cười.

Nếu đổi thành Yêu tướng và Đại yêu khác thì đừng nói ăn thịt, không sợ đến mức tè ra quần đã là không tệ rồi, Khổng Tuyên và Đại Bàng xác thực không tệ. "Đã thân tại Thiên Đình thì phải có quy củ mới được, nếu không ai cũng chạy tới ăn vài miếng, Dưỡng Long Uyên của Bản hoàng còn cần hay không?

Thịt rồng của Bản hoàng còn ăn hay không?" Ra hiệu Tây Vương Mẫu đem đồ vật bày lại từ đầu, Tiêu Vân nói với Khổng Tuyên và Đại Bàng: "Lui xuống đi, tiếp tục trú thủ Dưỡng Long Uyên.

Bản hoàng cho các ngươi đầy đủ đồ vật, trong vòng một Nguyên hội, trở thành Chuẩn Thánh, chuyện cũ sẽ bỏ qua.

Nếu làm không được, xách đầu tới gặp ta." Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm nội trở thành Chuẩn Thánh, Tiêu Vân điên rồi sao.

Mấy vị Thánh nhân cảm giác não thần kinh sắp không theo kịp biến động của Tiêu Vân.

Trừng phạt?

Phân minh là khen thưởng, chỉ là khen thưởng có chút dọa người.

Trong một Nguyên hội không thể trở thành Chuẩn Thánh phải xách đầu tới gặp, xách đầu là thật sự muốn chết người đấy.

Bạch Trạch tiến lên đem Khổng Tuyên và Đại Bàng đang ngây ra như phỏng xách đi.

Tiêu Vân cười nói: "Xin lỗi, để các vị đạo hữu chê cười, hai tiểu tử này một điểm cũng không biết cố gắng, cần phải bức bách một phen mới được, hy vọng sẽ không làm Bản hoàng thất vọng mới tốt." Tiếp tục chém gió đi!!

Ta tin ngươi mới có quỷ!!

Không ai tin tưởng lời của Tiêu Vân, dù là Nữ Oa.

Tiêu Vân dám để Khổng Tuyên và Đại Bàng trong vòng một Nguyên hội nhất định phải đột phá, đại biểu hai người thật sự có khả năng làm được.

Nhất thời mấy vị Thánh nhân đều có chút tắc nghẹn, bọn họ còn đang vì để đệ tử đột phá mà lao tâm phí sức, nhưng Tiêu Vân thì sao, nhân tài dưới tay đúng là vơ một nắm được một bó.

Quá làm người ta tức giận.

Cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích Yêu tộc cũng phải thừa nhận, Khổng Tuyên và Đại Bàng không đơn giản.

Sau này tuyệt đối có thể trở thành tướng tài đắc lực của Yêu tộc, trở thành cánh tay trái phải của Tiêu Vân, chỉ cần bỏ được tài nguyên, tiền đồ hai người một mảnh bằng phẳng.

Vì sao lúc Bản giáo chủ thu đệ tử lại không gặp được những người này nhỉ?

Thông Thiên ở trong lòng tự hỏi.

Xong, xong đời.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có tâm thái tốt như vậy, người có duyên với Phật giáo, tựa hồ đang rời xa bọn họ mà đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn, cái gì cũng làm không được.

Úc muộn, nghẹn khuất!!!

Trừ cảm thấy úc muộn ra thì biệt vô pháp, tổng không thể nhảy ra đòi người với Tiêu Vân chứ?

Cái gì cũng làm không được, chỉ có thể coi như không phát hiện, như vậy trong lòng bao nhiêu thoải mái một chút, thuận tiện kỳ vọng

Yêu tộc sớm chút sụp đổ.

Ngôn quy chính truyện, Tiêu Vân nói: "Nếu Đạo Tổ để ta chờ ngồi ở đây thương nghị chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, nói nhiều Bản hoàng cũng không muốn nói.

Thiên Đình tích nhật Yêu soái Phục Hy trận vong, Bản hoàng rất đau lòng, cũng may hồn phách Phục Hy hoàn chỉnh, tịnh chưa xuất hiện phá tổn.

Hôm nay Lục Đạo Luân Hồi đã kiến lập, cho nên Bản hoàng muốn để Phục Hy trở thành vị Nhân Hoàng đầu tiên, chư vị có ý kiến gì không?" Nhân Hoàng?!

Nữ Oa sửng sốt, không nghĩ tới Tiêu Vân đánh cái chủ ý này.

Nàng còn tưởng rằng đợi sau này Tiêu Vân mới xử lý sự tình của Phục Hy, kết quả xoay người một cái liền để Phục Hy đi làm Nhân Hoàng.

Làm Nhân Hoàng thì phải phiết khai quan hệ với Yêu tộc rồi.

Nữ Oa hơi hơi trương miệng, Tiêu Vân liền ném qua một ánh mắt an tâm, ý bảo nàng hãy tin tưởng hắn, đừng nói nhiều, hắn sẽ không hại Phục Hy.

Thấy như thế, Nữ Oa đành phải bảo trì an tĩnh, để Tiêu Vân đi xử lý.

Phục Hy?

Đó chính là người Yêu tộc, Thiên Đình Yêu soái, để hắn trở thành Nhân Hoàng Nhân tộc?

Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh trừ bỏ Thông Thiên, những người khác đều không cấm nhíu mày, hiển nhiên không muốn nhìn thấy cục diện này xuất hiện, đối với bọn hắn quá thao đản. "Đương

nhiên, Bản hoàng sẽ không để chư vị khó xử.

Phục Hy luân hồi trở thành Nhân Hoàng, từ nay về sau chỉ có Nhân Hoàng Phục Hy, không có Yêu soái Phục Hy, như thế nào?" Như vậy còn tạm được.

Lão Tử đám người nhẹ nhàng thở ra, bọn hắn sợ Phục Hy trở thành Nhân Hoàng mà không thể trảm đoạn quan hệ với Yêu tộc.

Chỉ tiếc bọn hắn lo lắng nhiều, Thiên Đạo ý chí đều không cho phép loại sự tình này phát sinh, trở thành Nhân Hoàng sẽ cùng Yêu tộc đoạn khai quan hệ dĩ vãng. "Có thể." Bốn người đối mắt nhìn nhau, Lão Tử làm đại biểu gật đầu đáp ứng.

Thông Thiên không có bất kỳ ý kiến gì, toàn trình do Tiêu Vân an bài.

Phục Hy trở thành Nhân Hoàng không có bất kỳ độ khó gì đáng nói.

Đừng quên Nhân giáo qua phân Nhân tộc khí vận chẳng khác nào nợ Nữ Oa nhân tình, Lão Tử đám người không có biện pháp cự tuyệt, huống chi Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn đang nắm tại trong tay Tiêu Vân, trù mã hắn rất nhiều, căn bản không sợ. "Ngoài ra, vị trí sư phụ của vị Nhân Hoàng đầu tiên thuộc về Yêu tộc, do Yêu tộc ta an bài nhân thủ đi dạy bảo, các đại giáo phái không được xem vào." Phục Hy trở thành Nhân Hoàng chỉ là một điểm, vị trí Nhân Hoàng chi sư mới là trọng điểm, có công đức để lấy, chỗ tốt bực này không thể buông, không dùng cũng có thể lấy làm nhân tình a.

Huống chi Tiêu Vân lập tức phải đi đòi nợ, mượn đồ người ta thì phải trả, không dễ xử lý a.

Phục Hy a Phục Hy, Bản hoàng tìm cho ngươi hai đại mỹ nữ làm lão sư, ngươi hẳn là phải cảm tạ ta mới được. "Có thể." Vẫn như cũ

là Lão Tử đại biểu phát ngôn.

Không có đạo lý cự tuyệt, Nhân Hoàng chi sư, Yêu tộc khẳng định muốn chiếm một cái, nếu không Tiêu Vân sẽ không bỏ qua. "Đạo hữu, vị trí Nhân Hoàng chi sư thứ hai thỉnh nắm chắc cho tốt." Tiêu Vân ám trung nhắc nhở Thông Thiên một câu, ngàn vạn lần đừng đi tranh Hiên Viên, hàng đó hoàn toàn là cái hố!!

Tuy rằng trong Tam Hoàng Ngũ Đế chủ sát phạt công lao lớn nhất, nhưng Hiên Viên thật sự là cái hố, rơi vào cái hố này làm không tốt bò không ra, sẽ đem những người khác cũng hố đi vào.

Tốn công mà không có kết quả tốt.

Cho nên tôn Nhân Hoàng chi sư thứ hai tốt nhất là Thông Thiên bắt lấy, ổn ổn thỏa thỏa để một cái đệ tử dạy bảo Thần Nông trưởng thành chứng vị, sau đó lấy công đức trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, là an toàn nhất.

Ngũ Đế... không đề cập tới cũng được, một cái so với một cái hố hơn, một cái so với một cái càng biết lãng.

Ai tiếp thủ người đó biết.

Huống chi trong Ngũ Đế cũng chỉ có Đại Vũ công lao lớn một chút, mấy người kia...

Tiêu Vân đều sắp quên mất sự tồn tại của bọn hắn.

Để Thông Thiên bắt lấy tôn vị sư phụ của Thần Nông Nhân Hoàng cũng coi như xứng đáng với hắn, còn những cái khác, xin lỗi, phải tự nghĩ biện pháp mới được, ta Tiêu Vân chỉ có thể giúp tới đây.

Nhân Hoàng chi sư có hạn, nhưng Thánh nhân đệ tử lại không thiếu.

Nhân giáo còn đỡ, chỉ có một Huyền Đô Đại Pháp Sư; Xiển giáo

chừng mười hai cái Kim Tiên; Tiệt giáo thì Vạn Tiên Triều Bái; Phật giáo càng khoa trương, mật mật ma ma, cho dù có nhiều tôn vị nữa cũng không đủ chia.

Nhanh chóng chộp lấy cái trước mắt, mới là tốt nhất.

Nhìn quá xa không có bất kỳ chỗ tốt nào, làm không tốt còn phải chịu thiệt thòi lớn.

Nguyên bản không lên tiếng, Thông Thiên sau khi được Tiêu Vân nhắc nhở, lập tức nói: "Vị trí Nhân Hoàng chi sư thứ hai, Tiệt giáo ta muốn." Thông Thiên vừa mở miệng, Lão Tử nhíu mày, bản ý của hắn là muốn nhường cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, kết quả bị Thông Thiên đoạt trước.

Tuy rằng chưa xác định, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiêu Vân thì khẳng định là ủng hộ hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt già đen lại, cũng may không phát tác, toàn trình nghe Lão Tử.

Lão Tử mở miệng nói: "Thông Thiên muốn vị trí Nhân Hoàng chi sư thứ hai, Yêu Hoàng tất định sẽ hiệp trợ, tôn vị này có thể cho, nhưng hy vọng những vị trí về sau, hai vị chớ có lại thân thủ." Lại thân thủ thì không đủ chia, đều là Thánh nhân, lẫn nhau đều có thể nhìn ra một ít đồ vật.

Nhiều ít có chút đáy, kẻ ngốc đều nhìn ra được, Tam Hoàng chi sư tôn vị không thể nghi ngờ là chắc ăn nhất.

Những cái khác không tốt nói, cần phải hảo hảo mưu tính một phen mới được.

Tiêu Vân và Thông Thiên muốn hai tôn vị phía trước, có thể cho, nhưng phía sau thì không thể muốn nữa.

Đáp ứng thì ăn nhịp với nhau, không đáp ứng thì tiếp tục đấu, có

Hồng Quân xuất hiện, Lão Tử lo lắng cũng sung túc thêm vài phần. "Bản hoàng vô dị nghị." Tiêu Vân lắc đầu, biểu thị tiếp nhận, giờ phải xem Thông Thiên có thể tiếp nhận hay không, rốt cuộc đệ tử không ít, nhường ra nhiều vị trí như vậy, phỏng chừng sẽ không cam lòng.

Chương 102

Tiêu Vân sẽ hố mình sao?

Thông Thiên đang âm thầm tự hỏi vấn đề này.

Nếu sẽ không, như vậy nhường thì nhường, nắm lấy cái tốt nhất trước mắt, nếu thật muốn hố, vậy thì lỗ lớn.

Tiêu Vân đáp ứng yêu cầu của Lão Tử, Thông Thiên đang do dự, thế là Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều nhìn hắn, hy vọng hắn có thể cho một câu thống khoái.

Có thể đáp ứng là tốt nhất, không đáp ứng thì tiếp tục thương lượng, nhưng tôn vị thứ hai cũng không thể cho hắn.

Sự không liên quan đến mình, treo lên thật cao!

Có thể uống rượu ăn thịt xem kịch.

Chỉ cần Phục Hy trở thành vị Nhân Hoàng đầu tiên, chỉ cần lão sư của Phục Hy là người Yêu tộc, những cái khác Tiêu Vân cũng không quản.

Phản chính đã giúp Thông Thiên một phen, thậm chí làm ra nhượng bộ, Thông Thiên có tiếp nhận hay không là vấn đề của hắn, Bản hoàng cũng không có biện pháp vẫn luôn giúp. "Ngũ Đế, Bản giáo chủ muốn một vị!" Thông Thiên tham lam.

Tiêu Vân hơi hơi lắc đầu, tham lam tổng sẽ không có quả ngon để ăn. "Thông Thiên, chớ có quá phận, chẳng lẽ tất cả tôn vị đều phải đưa cho ngươi hay sao!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất nhẫn tái nhẫn, cuối cùng không thể nhịn được, bởi vì Thông Thiên quá tham lam. "Lão sư để ta chờ thương nghị phân phối, Bản giáo chủ vì sao không thể muốn nhiều?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu không phục, thì làm một trận với Bản giáo chủ." Thông Thiên một điểm cũng không cấp lưu mặt mũi, trực tiếp đốp chát lại.

Lão Tử cũng tức giận không nhẹ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đứng ở bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem ra có kịch hay.

Mắt thấy sắp đánh nhau, Tiêu Vân giơ tay hô: "Chư vị, những tôn vị còn lại, các ngươi tự hành thương lượng như thế nào?

Nhưng đừng ở Thiên Đình đánh, đánh hỏng địa phương Bản hoàng không dễ tu sửa.

Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn sau khi Phục Hy chứng đạo tự sẽ đưa đến tay Lão Tử, chờ các ngươi tự hành xử lý." Muốn đánh thì ra bên ngoài đánh, đừng ở chỗ ta đánh, đánh hỏng địa phương không dễ sửa chữa, cho dù không đánh hỏng, dọa đến hoa hoa thảo thảo cũng không tốt, không văn minh. "Hừ!!!" Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nộ thị đối phương, rất nhanh biến mất tại Thiên Đình, tiến vào trong Tam Thập Tam Ngoại Thiên.

Rõ ràng là muốn đánh một trận mới có thể có kết quả.

Lão Tử và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy thế cũng đi theo, ba người chưa chắc sẽ động thủ, nhưng khẳng định sẽ đứng ở bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì Thông Thiên quá tham lam, vì môn hạ đệ tử mưu cầu càng nhiều chỗ tốt, muốn chiếm cứ càng nhiều khí vận, để Tiệt giáo phát triển tráng đại, áp chế Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo.

Đáng tiếc người tham lam thường thường dễ dàng phạm sai lầm, cũng dễ dàng dẫn phát chúng nộ.

Có một số việc cũng không phải cầm Tru Tiên Kiếm Trận, hào xưng phi tứ thánh bất khả phá là có thể giải quyết được.

Đối thủ của hắn là bốn vị Thánh nhân, lợi ích không nhất trí, Tiêu Vân cũng sẽ không trợ giúp Thông Thiên.

Tiệt giáo suy sụp cũng tốt, hủy diệt cũng được, đều là Thông Thiên lựa chọn, oán không được người khác.

Trong Tam Thập Tam Ngoại Thiên, dao động của chí bảo va chạm truyền đến, Nữ Oa nhíu mày nói: "Thông Thiên sư huynh tham lam." "Là có chút tham lam, bất quá đổi thành ai mà không muốn càng nhiều chỗ tốt đâu?

Những Thánh nhân này chỉ trông cậy vào giáo phái khí vận, tấc đất tất tranh a, ai cũng sẽ không lùi bước." Tiêu Vân ha ha cười, ôm lấy Nữ Oa, thật sâu hít một hơi: "Mùi vị không tệ, có thể gia trọng thêm một chút." "....." Nữ Oa vành tai đều đỏ, tức giận trừng mắt nhìn hắn, đủ rồi a!!

Không sai biệt lắm là được rồi, đừng quá phận.

Bất đắc dĩ quy bất đắc dĩ, Nữ Oa cũng không lộn xộn. "Vậy tôn vị Nhân Hoàng chi sư kia ngươi định để ai đảm nhiệm?" Trong Thiên Đình có không ít người có thể làm lão sư, thậm chí còn thích hợp hơn đệ tử Thánh nhân, tỷ như Bạch Trạch.

Bất quá nghĩ đến quan hệ giữa Bạch Trạch và Phục Hy, Nữ Oa nhất thời sắc mặt tối sầm, sợ Bạch Trạch thật đi làm lão sư sẽ đem Phục Hy dạy hư, mang theo Phục Hy lãng khắp Hồng Hoang.

Hai người này chính là hữu tình tràn đầy, không thể không phòng a. "Sắp biết rồi, nữ nhân, rất xinh đẹp." Tiêu Vân cười cười, trước đánh cái đố hiểm, để Nữ Oa đoán đi. "Nữ nhân?!" Sẽ không phải là Tây Vương Mẫu chứ?

Không đúng a, Tây Vương Mẫu đều đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, sắp có thể trảm thi lần nữa, tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, vị trí này

cho nàng hoàn toàn là lãng phí, Tây Vương Mẫu cũng không cần, thậm chí không nguyện ý đi lăn lộn loại sự tình này.

Tiểu thị nữ đã sớm không còn hùng tâm tráng chí năm xưa, hiện giờ chỉ muốn hảo hảo làm một cái thị nữ, đem Tiêu Vân hầu hạ tốt là được.

Nếu không phải Tây Vương Mẫu thì sẽ là ai?

Hậu Thổ và Huyền Minh cũng không có khả năng, để các nàng đi làm lão sư, còn khó hơn so với giết các nàng.

Nhưng Thiên Đình còn có người thích hợp sao?

Nữ Oa nhất thời đoán không ra người mà Tiêu Vân ám chỉ rốt cuộc là ai.

Nghĩ một hồi dứt khoát không nghĩ nữa, thương não cân.

Nghĩ đến Phục Hy sẽ trở thành Nhân Hoàng, sau khi chứng đạo không thể tùy tiện đi lại, Nữ Oa cảm khái: "Làm Nhân Hoàng tuy rằng bất tử bất diệt, cùng Thánh nhân không khác, nhưng vẫn luôn bị trói buộc, chung quy cũng không phải chuyện tốt." "Bất tử bất diệt nhưng là chuyện tốt mà bao nhiêu người cầu còn không được, đối với Phục Hy mà nói, hoặc là lựa chọn tốt nhất." "Di, nhanh như vậy đã kết thúc?" Tiêu Vân kinh ngạc nhìn về phía Tam Thập Tam Ngoại Thiên, chiến đấu giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã kết thúc.

Bất quá hai người cũng quá nhanh đi, hai người này cũng không phải tay mơ, thực lực trên cơ bản cũng là như vậy, kẻ tám lạng người nửa cân.

Trừ phi Thông Thiên bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngốc nghếch đi chui vào.

Hai người đánh không được một hồi đã bị Lão Tử khuyên can, cộng thêm hai người cũng không thật tâm đánh.

Hồng Quân đã răn dạy, không cần vì tôn vị Nhân Hoàng chi sư mà đại động can qua.

Cứ đánh tới đánh lui, làm không tốt Hồng Quân giận lên, một cái cũng không có phần của hai người.

Cho nên điểm đến là dừng, một trận đánh nhau này cơ bản là vì trút giận mà thôi.

Nên giải quyết thì phải ngồi xuống nói chuyện.

Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh cũng không có tìm địa phương khác, cứ như vậy ở trong Tam Thập Tam Ngoại Thiên thương đàm, kết quả cuối cùng.....

Thông Thiên tham tâm bất túc thân móng vuốt ra ngoài nên bị chặt.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều minh xác biểu thị, sẽ không chia thêm cho hắn.

Thông Thiên chỉ có thể ngồi hưởng vị trí Nhân Hoàng chi sư thứ hai, những cái khác thì đừng nghĩ, do Xiển giáo và Phật giáo chia nhau.

Chí vu Xiển giáo và Phật giáo chia như thế nào, còn phải xem thủ đoạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng may Lão Tử sẽ trợ giúp.

Tham tâm bất túc rắn nuốt voi, kết quả bị đánh, Thông Thiên khó chịu, trực tiếp rời đi, trở về Bích Du Cung, chờ Tam Hoàng Ngũ Đế đại hưng bắt đầu.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đàm luận nhiều năm mới đem vị trí phân phối tốt, đại gia tâm mãn ý túc rời đi.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đối với bọn hắn, đây quả thực là niềm vui ngoài ý muốn a.

Hảo đoan đoan có thể chia được hai cái vị trí, hảo hảo vận tác, có lẽ môn hạ có thể xuất hiện hai cái Chuẩn Thánh đệ tử, trong lòng sướng rơn.

Hai người rất vui vẻ.

Bạch bạch đắc được chỗ tốt, Đạo Tổ quả nhiên là công bằng nhất!!

Tiêu Vân không biết suy nghĩ của bọn hắn, nếu biết tuyệt đối sẽ cười chết.

Công bằng?

Hồng Quân là đang hố người thì có!

Nhìn như công bằng, kỳ thật là đem bọn hắn cột vào trên thuyền lớn Phong Thần, để ai cũng không có biện pháp nhảy nhót chạy trốn.

Chờ đến Lượng kiếp tiếp theo sẽ biết Hồng Quân có công bằng hay không.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ khóc.

Tôn vị Nhân Hoàng chi sư đàm phán xong rồi: Yêu tộc một vị trí, Tiệt giáo một vị trí, Nhân giáo một vị trí, Xiển giáo tương đối nhiều, chừng ba cái, Phật giáo hai cái.

Yêu tộc, Tiệt giáo, Nhân giáo nhìn như chịu thiệt, nhưng ba phương bao lãm Tam Hoàng.

Ngũ Đế tắc do Xiển giáo và Phật giáo chia, cụ thể ai chịu thiệt, chỉ có thể nhân giả kiến nhân.

Phân phối tốt hết thảy xong, các Thánh nhân đều lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi Phục Hy luân hồi chuyển thế. "Thật nhanh a, tiến vào thời đại bộ lạc rồi, sinh hoạt trình độ còn chờ nâng cao, không có lương thực, không có biện pháp nuôi sống nhiều người như vậy."

Tiêu Vân tiến vào Hồng Hoang, nhìn từng cái bộ lạc Nhân tộc hình thành, không khỏi cảm khái.

Dựa vào săn bắn và hái trái cây phát triển đến ngày nay, không thể không nói Nhân tộc thật sự vĩ đại.

Có thể trở thành thiên địa nhân vật chính cũng là đáng giá.

Cùng một hoàn cảnh, cùng một tao ngộ, đổi thành Yêu tộc và Vu tộc, tuyệt đối không có biện pháp so sánh với Nhân tộc.

Nhân tộc bộ lạc có lớn có nhỏ, phân bố các nơi, tổng thể mà nói, từ sau khi chịu thiệt thòi từ Vu tộc, Nhân tộc bộ lạc phân tán, cũng đều dựa vào hướng Đông Hải chi tân mà chậm rãi diên thân, không có khoách trương quá khoa trương.

Phỏng chừng toàn bộ hiện trạng này phải chờ Hiên Viên xuất thế mới có thể được giảm bớt.

Nhưng vấn đề đến rồi, không có Đồ Vu Kiếm, Hiên Viên không có vũ khí tại tay, làm sao dẫn dắt Nhân tộc chiến thắng Cửu Lê tộc đây?

Phải biết rằng Đồ Vu Kiếm chính là trang bị tiêu chuẩn của Hiên Viên.

Ha ha ha, Lão Tử, hy vọng ngươi sẽ không bị làm cho sứt đầu mẻ trán mới tốt, Bản hoàng trước đồng tình ngươi ba giây.

Hiên Viên chủ yếu địch nhân là Cửu Lê nhân, cũng là Vu nhân, là sản vật do Nhân tộc và Vu tộc kết hợp đản sinh.

Trước mắt Hiên Viên tuy rằng không có Đồ Vu Kiếm, nhưng một phương Cửu Lê nhân cũng không có Vu tộc hỗ trợ.

Đại vu Xi Vưu, Đại vu Hình Thiên còn đang ở bên trong Bàn Cổ Thần Điện đâu.

Điều này sẽ dẫn đến việc Hiên Viên chiến thắng Cửu Lê nhân,

nhưng cũng sẽ xuất hiện một kết quả...

đó là công lao không đủ!!!

Đi đi, Lão Tử muốn cầu người mới được, đi cầu người Vu tộc đi, sách sách, náo nhiệt rồi, không biết Hậu Thổ và Huyền Minh sẽ cho Lão Tử sắc mặt như thế nào.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đi, vậy càng náo nhiệt hơn.

Tại Bàn Cổ Thần Điện, Hậu Thổ và Huyền Minh cũng không sợ mấy Thánh nhân này.

Mang theo một đầu óc suy nghĩ lung tung rối loạn, Tiêu Vân đi tới Lục Đạo Luân Hồi, đem hồn phách Phục Hy giao cho Hậu Thổ: "Đây là hồn phách Phục Hy, hãy để hắn luân hồi chuyển thế, Phục Hy chính là Nhân tộc thủ vị Nhân Hoàng, sự tình không thể xuất hiện sai lầm." Giao cho người khác xử lý, Tiêu Vân không yên tâm, đưa cho Hậu Thổ thì tốt hơn một chút.

Nếu là Huyền Minh, hàng này thường xuyên có thể làm ra một ít sự tình khiến người ta phát điên. "Nhân Hoàng?" Hậu Thổ nhíu mày nói: "Phục Hy không phải là Thiên Đình Yêu soái sao?" Ngồi ở trên ghế, Tiêu Vân tìm một vị trí thoải mái dựa vào, trả lời: "Từng là, nhưng sau khi luân hồi thì không phải nữa.

Về sau chỉ có Nhân Hoàng Phục Hy, tái vô Yêu soái Phục Hy, nếu không mấy cái Thánh nhân kia sẽ tạo phản, đây là điểm mấu chốt.

Thiên Đạo ý chí cũng sẽ không cho phép Phục Hy treo danh hiệu Thiên Đình Yêu soái, chỉ có thể là Nhân Hoàng Phục Hy." "Phức tạp." Hậu Thổ vừa nghe tới mấy chuyện lung tung rối loạn này liền đau đầu, Nữ Oa không am hiểu mấy thứ này, nàng và Huyền Minh cũng không khác biệt lắm.

Lục Đạo Luân Hồi đều dựa vào người khác quản lý, Vu tộc nhân

sung đương thủ vệ, Huyền Minh và Hậu Thổ căn bản không quản sự, trừ phi gặp đại sự, nếu không sẽ không xuất hiện.

Nhân tộc, Yêu tộc, Vu tộc, một đống thứ lung tung rối loạn chen chúc cùng một chỗ, Hậu Thổ đau đầu, dứt khoát lười đi thâm cứu, Tiêu Vân bảo làm gì thì làm đó, nghĩ quá nhiều cuối cùng người khổ não là mình.

Để hồn phách Phục Hy tiến vào Lục Đạo Luân Hồi luân hồi chuyển thế, không phải việc nhỏ, nhưng Hậu Thổ nhẹ nhàng giải quyết hết thảy.

Chương 103

"Đúng rồi, Nhân tộc cần trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ, tại trong lúc này, Nhân tộc sẽ gặp phải Vu tộc cùng Yêu tộc bách hại kiếp nạn để trưởng thành.

Lúc đó Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tất định sẽ đến Lục Đạo Luân Hồi tìm các ngươi thương lượng, để Vu tộc xuất sơn hiệp trợ Cửu Lê tộc, khiến cho Nhân Hoàng công đức viên mãn..." "Bính!!!" Tiêu Vân lời còn chưa dứt, cái bàn đã nát thành một đống phấn mạt.

Hậu Thổ mặt lạnh như sương, cắn răng nói: "Đừng hòng!!

Áp chế Vu tộc ta, tính kế Vu tộc ta, quay đầu lại muốn cho Vu tộc ta trợ giúp, quả thực là vọng tưởng!!!" "Sách!!" Cừu hận lớn thật đấy, Tiêu Vân cười cười: "Việc này Bản hoàng không tham dự, ngươi cùng Huyền Minh làm chủ đi, phủ quyết hay đáp ứng là tùy các ngươi.

Chỉ cần nhớ kỹ một điểm, tại Lục Đạo Luân Hồi nội, Thánh nhân không thể ra tay, như thế là đủ rồi." Lời của Hậu Thổ không sai a, lúc áp chế ta, có nghĩ tới ngày hôm nay?

Lúc tính kế Vu tộc ta, có nghĩ tới ngày hôm nay sẽ cầu Vu tộc ta xuất sơn hỗ trợ?

Muốn người Vu tộc ta xuất sơn hiệp trợ Cửu Lê tộc tranh đấu với Nhân Hoàng, đang nằm mơ giữa ban ngày sao?

Việc này Bản tổ vu cự tuyệt, không có bất kỳ dư địa để trả giá, cho chỗ tốt cũng không làm!!

Mấy Thánh nhân này thích tính kế thì cứ tính kế, thích lăn lộn thì

cứ lăn lộn, phản chính người Vu tộc ta, không ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi, có bản lĩnh thì đánh vào!

Xem Thiên Đạo ý chí có hay không lộng chết các ngươi trước.

Một câu, lời nói có êm tai đến đâu, cho lại nhiều chỗ tốt cũng vô dụng, không đáp ứng là không đáp ứng. "Như thế rất tốt." Hậu Thổ thấy Tiêu Vân dẫn đầu nói rõ lập trường và thái độ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng sợ chính mình bên này cùng Huyền Minh đem Thánh nhân toàn bộ cự tuyệt, một điểm sắc mặt tốt cũng không cho, kết quả đối phương không có biện pháp lại đi cầu Tiêu Vân bên kia.

Sau đó Tiêu Vân vì đại cục suy nghĩ, dẫn đến tỷ muội các nàng khó xử.

Cũng may là không có, thái độ của Tiêu Vân rất minh xác.

Việc này Bản hoàng không thể làm chủ, đi tìm Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu thương lượng đi?

Thương lượng không thông?

Vậy không có biện pháp, công lao không đủ thì tự nhìn mà di bổ.

Hoặc là có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. "Yêu tộc cũng ở trong đó?" Một hồi lâu, Hậu Thổ mới phản ứng lại, lời của Tiêu Vân cũng không vẻn vẹn chỉ có Vu tộc, ngay cả Yêu tộc cũng thân tại trong đó.

Nói như vậy, Yêu tộc cũng muốn mang đến cho Nhân tộc nhất định kiếp nạn mới được, vậy hắn sẽ đáp ứng sao? "Đừng nhìn Bản hoàng như vậy.

Ở Hồng Hoang, Thiên Đình là Yêu tộc chính thống, nhưng cũng có một ít người Yêu tộc không nghe Thiên Đình điều khiển và thống soái, tỷ như nhân vật có tính đại biểu là Yêu Sư Côn Bằng!

Thiên Đình Yêu tộc tất định sẽ không tham dự chuyện này." Yêu tộc tiếp tục gia tăng kiếp nạn cho Nhân tộc?

Được thôi, nhưng quan hệ gì tới Bản hoàng, trong Hồng Hoang có một ít người Yêu tộc không thuộc về trận doanh Thiên Đình Yêu tộc, cứ đi tính kế bọn họ đi, Bản hoàng sẽ coi như không nhìn thấy.

Người như vậy có không ít, không nguyện ý gia nhập Thiên Đình, Tiêu Vân cũng không cần những người này.

Đều là một đám tai họa, vừa lúc tống đi vào trong kiếp nạn là tốt rồi.

Còn về việc tống đi như thế nào, phải xem tính kế của mấy vị Thánh nhân, Tiêu Vân không quản.

Cuối cùng chết bao nhiêu cũng là chuyện của bọn hắn, không biết thiên số, không chịu giáo hóa, đáng đời đi tìm chết.

Côn Bằng a, Bản hoàng xem ngươi có thể trốn được bao nhiêu lần kiếp nạn, ngàn vạn lần đừng để cho Bản hoàng thất vọng mới tốt.

Xử lý xong vấn đề Phục Hy chuyển thế, nhắc nhở Hậu Thổ và Huyền Minh phải chú ý Thánh nhân tính kế xong, Tiêu Vân rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Còn có không ít việc phải làm, trong đó một hạng là đi tìm chủ nợ trả nợ.

Hai vị chủ nợ này là người quen cũ, nhắc tới phải đi gặp đối phương, Tiêu Vân thật sự có chút ngượng ngùng. "Thôi, duỗi đầu cũng là một đao, rụt đầu cũng là một đao, sớm muộn gì cũng phải đối mặt." Tự giễu cười, Tiêu Vân rời đi Hồng Hoang, tiến vào trong hư không, bay về phía Thái Âm Tinh.

Chủ nợ là hai chị em Thường Hi và Hi Hòa.

Vẫn luôn mượn dùng Thái Âm Tinh tinh thần chi lực, đây là đang nợ nần, mỗi lần đều nói sẽ đi bái phỏng, nhưng bao nhiêu năm trôi qua, Tiêu Vân một lần cũng chưa đi.

Cũng may Thường Hi và Hi Hòa thuộc về loại nữ nhân minh trí cũng nhu hòa, đổi thành người tính khí không tốt, phỏng chừng trực tiếp kéo một cái mặt thối cho hắn xem rồi.

Hai vị này nguyên bản sẽ trở thành Yêu Hậu, trước mắt ở trong Thái Âm Tinh không có xuất sơn, Yêu Hậu lại trở thành Nữ Oa.

Kỳ thật trước kia có người đề nghị để Tiêu Vân thỉnh người đi Thái Âm Tinh cầu thân.

Thái Âm, Thái Dương, âm dương kết hợp, thực vi tối giai kết hợp.

Tiêu Vân lúc ấy không để ý, cứ kéo dài mãi, kết quả biến thành bộ dạng này.

Yêu Hậu đã có, là Nữ Oa.

Lại nói muốn đi bái phỏng mà vẫn luôn chưa đi, xấu hổ a...

Vẫn luôn dùng đồ của người khác, lại chưa từng đi bái phỏng.

Vô số người đều nói Tiêu Vân đối với tỷ muội người ta có ý tứ, nhưng vô số năm trôi qua lại một chút phản ứng cũng không có...

Trên Thái Dương Tinh, vẫn giống như mọi khi, Thường Hi cùng Hi Hòa tỷ muội vẫn như cũ ở trong tiểu viện tản bộ.

Đây là thói quen tỷ muội dưỡng thành nhiều năm, đi tới đi lui Hi Hòa tình bất tự cấm nhìn về phía Thái Dương Tinh bị Thái Dương Chân Hỏa bao phủ, không cấm có chút xuất thần.

Thường Hi thấy thế, bất đắc dĩ phun tào: "Tỷ tỷ đừng nhìn nữa, đều nhìn bao nhiêu năm, lại nói Yêu Hoàng sớm đã không còn định cư ở Thái Dương Tinh rồi.

Tỷ muội chúng ta nhìn cũng phí công, tuy rằng tỷ muội ta cùng Yêu Hoàng là nhân tuyển thiên tác chi hợp, nại hà Nữ Oa mới là Yêu Hậu." Nói đến cái này, Thường Hi liền bất đắc dĩ.

Năm đó Tiêu Vân nói bái phỏng, các nàng cao hứng, kết quả thì sao, vẫn luôn không thấy bóng dáng, cũng chỉ được cái mồm mép, thật sự là phục hắn.

Tùy sau lại phái người đến mượn trợ Thái Âm Tinh tinh thần chi lực, tỷ muội hai lời chưa nói liền đáp ứng, Bạch Trạch hứa hẹn Tiêu Vân sẽ rất nhanh bái phỏng, nhưng cũng không có đoạn sau.

Cũng may là tỷ muội các nàng tính tình tốt, không nói gì, đổi thành người tính tình không tốt, đã sớm bạo phát. "Tiểu muội, hồ ngôn loạn ngữ gì đó?" Hi Hòa vành tai đỏ lên, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Thường Hi một cái.

Thường Hi trợn trắng mắt, ta còn không biết ngươi sao?

Hại cái gì mà thẹn, có tác dụng sao?

Ai ~~~~ Tại phương diện thực lực và dung mạo, hoặc là Hi Hòa cùng Thường Hi không đạt đến cực hạn như Nữ Oa, Huyền Minh, Hậu Thổ, nhưng cũng thuộc về tuyệt đối mỹ nữ.

Thực lực tỷ muội các nàng không có biện pháp so sánh với ba người kia, nhưng cái các nàng am hiểu tịnh không phải những thứ này, mà là thôi diễn, tính kế cùng quản lý.

Từ các phương diện nhìn lại, tỷ muội các nàng và Tiêu Vân kết hợp đều là thích hợp nhất, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, tuổi càng ngày càng lớn.

Lớn đến mức hiện tại tỷ muội các nàng đều phải hoài nghi hai người sẽ vĩnh viễn cô độc sinh hoạt ở trên Thái Âm Tinh. "Nữ Oa nương nương nãi là Thánh nhân, Nhân tộc Thánh Mẫu, đương được

tôn vị Yêu Hậu." Hi Hòa u u thở dài. "Hai vị đạo hữu, là đang nhớ mong Bản hoàng hay sao?" Tại lúc Thường Hi đang khuyên bảo tỷ tỷ, thanh âm của Tiêu Vân bỗng nhiên xuất hiện, khiến cho hai tỷ muội tưởng rằng xuất hiện ảo giác.

Đến khi nhìn thấy Tiêu Vân tự tiếu phi tiếu đứng ở cách đó không xa, hai tỷ muội mới phản ứng lại, thật sự không phải ảo giác, Tiêu Vân rốt cục đã tới Thái Âm Tinh!!!

Bao nhiêu năm, lần đầu tiên hắn tiến vào Thái Âm Tinh.

Dùng từ "phá thiên hoang" để hình dung cũng không quá đáng. "Người làm cho ai đó ngày nhớ đêm mong đến rồi kìa." Thường Hi không cấm trêu ghẹo Hi Hòa, chọc cho Hi Hòa cả khuôn mặt đều trướng đỏ, nộ xích nói: "Thường Hi, chớ có hồ ngôn loạn ngữ!!!" "Cái kia... nếu không, chờ các ngươi cãi xong, ta lại nói?" Nhìn Thường Hi và Hi Hòa tương hỗ đấu võ mồm, Tiêu Vân chớp chớp mắt, đứng tại chỗ xấu hổ không chịu được. "Để Yêu Hoàng chê cười, Yêu Hoàng mời vào trong, tiểu muội có chút ngoan liệt, mong Yêu Hoàng chớ có kiến quái mới được." Hi Hòa rất nhanh trấn định lại, mời Tiêu Vân tiến vào Nguyệt Cung.

Nguyệt Cung tịnh không phải Quảng Hàn Cung nơi Thường Nga cư trú sau này, đó là do Hậu Thiên Đình kiến tạo. "Tự nhiên sẽ không." Tiêu Vân cười cười, đi theo Hi Hòa cùng nhau tiến vào trong Nguyệt Cung, Thường Hi bất mãn đô miệng nhỏ đi theo phía sau.

Nguyệt Cung nội không có rượu, cũng không có thức ăn lung tung rối loạn, chỉ có nước trà đơn giản, bất quá trà này cũng không phải trà bình thường.

Vì Tiêu Vân rót một chén trà, Hi Hòa nói: "Không biết Yêu Hoàng lần này tới Thái Âm Tinh tìm tỷ muội chúng ta, có việc gì quan trọng không?" Tiêu Vân vô duyên vô cớ đi xuyến môn?

Khẳng định là không, hiện tại Thiên Đình cự ly Thái Âm Tinh tương đối xa, không giống như lúc trước Tiêu Vân cư trú ở Thái Dương Tinh, tùy thời tiện đường ghé qua Thái Âm Tinh.

Hi Hòa tin tưởng, Tiêu Vân vô sự không đăng tam bảo điện. "Có một số việc." Tiêu Vân uống một ngụm trà, tán thán nói: "Trà này không tệ." "Yêu Hoàng nếu thích, có thể mang đi một ít.

Trên Thái Âm Tinh thanh lãnh, ta cùng muội muội cũng không có biện pháp lộng vật mà Yêu Hoàng yêu thích để chiêu đãi." Tiêu Vân thích ăn thịt rồng là nổi danh khắp Hồng Hoang, nhưng đồ vật này Hi Hòa lộng không được, không phải thực lực không được, mà là các nàng không rời đi Thái Âm Tinh, ít xuống Hồng Hoang mà thôi.

Lắc đầu, Tiêu Vân cười nói: "Không ngại, trà này không tệ, không cần những thứ khác." Uống xong một chén trà, ấp ủ tình cảm, Tiêu Vân mới chính sắc nói: "Lần này Bản hoàng tới gặp hai vị đạo hữu, thực nãi là vì trả nợ..." "Trả nợ..." Tính tình tương đối hướng ngoại như Thường Hi mắt trừng thật lớn, Hi Hòa cũng có chút lăng thần.

Hai tỷ muội phản ứng nhất trí, kinh ngạc xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng.

Hình như có chỗ nào không đúng.

Tiêu Vân mạc danh kỳ diệu nhìn các nàng, đang yên đang lành đỏ mặt làm gì?

Đúng rồi đỏ mặt...

Ngọa tào!!!!

Không được rồi, Lão Tử làm một chuyện ngu xuẩn!!!

Tiêu Vân giật mình.

Xác thực là trả nợ, nhưng có chút nợ nần không thể nói lung tung,

cái chữ "nợ" này cũng quá diện rộng một chút.

Thái Âm, Thái Dương kết hợp vốn là thiên tác chi hợp, Tiêu Vân ngạnh sinh sinh đem hết thảy mang lệch đi, đây cũng là nợ a!!!

Thường Hi và Hi Hòa là chủ nợ, hiện tại Tiêu Vân nói trả nợ, trong tình huống không nói rõ ràng sẽ làm cho Hi Hòa, Thường Hi ngộ nhận là Tiêu Vân tới cầu thân, chuẩn bị nghênh thú tỷ muội các nàng tiến vào Thiên Đình.

Đã có Yêu Hậu thì sao, thân là Yêu Hoàng, không thể có Yêu Phi à?

Đều là nợ!!!

Nhìn hai chị em, Tiêu Vân không cấm cười khổ, nhân quả tuần hoàn a, có một số thứ muốn đoạn cũng đoạn không xong. "Đúng, Bản hoàng tới trả nợ, vì hai khoản nợ.

Thứ nhất, là vì nghênh thú hai vị đạo hữu tiến vào Thiên Đình, nhưng Yêu Hậu chỉ có một vị, chỉ có thể ủy khuất hai vị đạo hữu rồi." "Thứ hai, trong Hồng Hoang, Nhân tộc cần trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ ma nạn quật khởi.

Trước mắt vị Nhân Hoàng đầu tiên là Phục Hy sắp đản sinh, Bản hoàng thỉnh nhị nhân đi đến giáo đạo Phục Hy.

Giáo đạo hắn, trị lý Nhân tộc, công đức viên mãn chứng đạo, lấy này để trả món nợ nhiều năm vẫn luôn mượn dùng Thái Âm Tinh tinh thần chi lực." Một cái đại lão gia, thân là Yêu Hoàng nữu nữu niết niết cái búa, cưới thì cưới thôi có gì to tát, nhưng Yêu Hậu chỉ có một vị, phương diện này chỉ có thể ủy khuất Thường Hi và Hi Hòa. "Khi Phục Hy giáng thế, tỷ muội ta tự sẽ đi đến thu hắn làm đồ đệ, giáo đạo, phò tá hắn.

Còn về ngày nghênh thú mong Yêu Hoàng tự hành định luận." Nói xong lời này, Hi Hòa lạp Thường Hi chạy mất, lưu lại Tiêu Vân một

mình nhìn chén trà trước mặt lại được rót đầy.

Lỗ hay là lời?

Chương 104

Uống xong chén trà, Tiêu Vân mới đối với Hi Hòa cùng Thường Hi đang trốn ở trong cung ngượng ngùng không dám đi ra nói: "Hai vị đừng quên thời gian, Bản hoàng đi đây!!!" "Tỷ tỷ, chúng ta xác định không đi đưa tiễn?" Thường Hi có chút bất an, cảm thấy như vậy có vẻ không lễ phép, dễ dàng làm cho người ta ngộ nhận là tỷ muội các nàng không biết lễ số. "Không cần lại tiễn." Hi Hòa khuôn mặt tươi cười hồng phác phác, hắn nói quá đột nhiên, bất quá đây chẳng phải là điều các nàng nhiều năm vẫn luôn mong chờ sao?

Hiện giờ rốt cục đã tới, tức sử không thể trở thành Yêu Hậu, Hi Hòa cũng sẽ không có ý nghĩ khác.

Cùng Nữ Oa tranh đoạt vị trí Yêu Hậu?

Thôi đi, đó là chuyện không có khả năng.

An an tâm tâm gả nhập Thiên Đình là được, nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Tiêu Vân đi rồi.

Thường Hi trực tiếp ngồi ở trên ghế, hô ra một hơi: "Vừa rồi hù chết tiểu muội ta, còn tưởng rằng Yêu Hoàng đã quên chúng ta rồi chứ." Nói nhiều!

Hi Hòa vô ngữ, bạch muội muội một cái, ngẩng đầu nhìn không trung, u u nói: "Trước đây chính trị Vu Yêu lượng kiếp, nếu tỷ tỷ không đoán sai, thiên cơ biến hoán, từ đó dẫn đến hết thảy đi lệch.

Cũng may đại thế không thể cải, tiểu thế có thể biến động.

Hiện giờ cũng không tệ, Yêu Hoàng những năm này vì Yêu tộc trả giá cũng không ít, cùng Thánh nhân tính kế tranh đấu tịnh không dễ

dàng, tỷ muội ta thiết mạc bất khả gây thêm phiền toái cho Yêu Hoàng mới được." "....." Thường Hi vô ngữ nhìn nàng: "Tỷ tỷ, ta còn chưa gả đi đâu, hiện tại đã bắt đầu không ngừng nói giúp cho Yêu Hoàng rồi?" "....." Hi Hòa một trận khí kết, ta nói giúp Yêu Hoàng sao?

Ta là không muốn cấp Yêu Hoàng tăng thêm phiền toái, cũng là không muốn cấp chính mình tăng thêm phiền toái, ngốc muội muội, ngươi nhìn không thấu sao?

Thôi, thôi.

Thường Hi tính tình cứ chờ đó mà xem, Hi Hòa cũng không có biện pháp, thở dài, nói: "Hiện giờ Yêu Hoàng thỉnh chúng ta xuất sơn, đi thu Nhân Hoàng Phục Hy kia làm đệ tử, tỷ muội ta cần phải hảo sinh giáo đạo mới được.

Đợi Phục Hy công đức viên mãn chứng đạo chi hậu, đó là lúc tỷ muội ta hạ giá nhập Thiên Đình, việc này không thể lỗ mãng." Hi Hòa cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Thường Hi tiểu tính tình phát tác, đem Phục Hy dạy lệch, lúc đó phỏng chừng Tiêu Vân có đến đau đầu. "Tỷ tỷ yên tâm đi, tiểu muội cũng không phải là loại người không biết tốt xấu." Thường Hi lè lưỡi, biện giải cho mình.

Sự tình lão sư của Phục Hy đã định ra, Tiêu Vân phản hồi Thiên Đình triệu Bạch Trạch, ngữ trọng tâm trường nói: "Xem một ngày lành, định tại sau khi Phục Hy chứng đạo, Bản hoàng sẽ nghênh thú Thường Hi cùng Hi Hòa trên Thái Âm Tinh." "Yêu Hoàng rốt cục động tâm rồi?" Bạch Trạch đại hỷ, tại hắn xem ra, Yêu tộc khí vận muốn viên mãn thì phải cưới hai vị Thái Âm nữ thần vào mới được, nhưng nhiều năm như vậy Tiêu Vân một chút động tĩnh cũng không có, làm cho hắn cái cẩu đầu quân sư này gấp đến không chịu được.

Tục ngữ nói rất hay, hoàng đế không vội, thái giám gấp!

Bạch Trạch có tâm khuyên, lại không dám mở miệng, sợ chọc

giận Tiêu Vân và Nữ Oa.

Lúc trước còn đỡ, chỉ cần để ý cảm thụ của Tiêu Vân là được, hiện tại không được, nhiều thêm một vị Yêu Hậu Nữ Oa, một cái xử lý không tốt là sẽ gặp xui xẻo. "Dạ!!!" Bạch Trạch cao hứng đi xuống chuẩn bị, nhưng đi xuống không được vài phút lại chạy về, khẩn trương hỏi: "Yêu Hoàng, vậy sính lễ lựa chọn như thế nào?" "Đồ vật Bản hoàng tự sẽ chuẩn bị." Tiêu Vân nói.

Thường Hi và Hi Hòa so với Nữ Oa không thích chém chém giết giết, tuyển hai kiện phòng ngự linh bảo tương đối tốt tặng qua là được, các nàng để ý cũng không phải cái này, chỉ là một cái quy trình mà thôi. "Vậy....." Bạch Trạch vốn định hỏi, có hay không mời mọi người ở Hồng Hoang tới chúc mừng, nhưng mới mở miệng đã bị Tiêu Vân cắt ngang. "Không cần như thế, Yêu tộc ta tự hành làm là được rồi, không cần mời khách nhân.

Hai người kia cũng là người thích thanh tĩnh, sẽ không để ý mấy cái này, chỉ cần đủ lễ số là được." "Thuộc hạ cáo lui." Trong lòng đã có đáy, Bạch Trạch mới dễ làm an bài.

Nghênh thú Thường Hi và Hi Hòa, Tiêu Vân chỉ sẽ tổ chức tại Thiên Đình, để nội bộ Yêu tộc náo nhiệt là được, sẽ không giống như lúc chứng Thiên Hôn lăn lộn đủ kiểu.

Phản chính cái trò kia cũng chỉ có tác dụng lúc lần đầu tiên, có thể lấy chút công đức, về sau đều không được.

Làm quá lớn cũng không tốt, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, phải coi trọng sự tồn tại của Nữ Oa mới được, tốt xấu gì cũng là Yêu Hậu, không thể làm đến quá mức.

Mấy chuyện này Bạch Trạch đều sẽ lo liệu, không cần Tiêu Vân nhọc lòng, hắn chỉ cần hơi chút quan chú tiến trình Tam Hoàng Ngũ Đế là được rồi, sẽ không giống các Thánh nhân khác chuyện gì cũng

đều nhìn chằm chằm.

Tam Hoàng Ngũ Đế nghiêm khắc mà nói cùng Yêu tộc không có quá lớn quan hệ.

Đã không có quan hệ, đi quan chú nhiều như vậy làm gì.

Có thời gian đó, hảo hảo tu hành tham ngộ pháp tắc không tốt sao?

Có thời gian đó, hảo hảo tu phục Thí Thần Thương chẳng lẽ không thơm sao?

Vu Yêu lượng kiếp lạc mạc, Nhân tộc quật khởi, Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ chưa bắt đầu, Hồng Hoang một mảnh tường hòa bình tĩnh, những thương đau do chiến tranh Vu Yêu lượng kiếp mang đến đang chậm rãi tu phục.

Tại tình huống như vậy, Nhân Hoàng Phục Hy đản sinh.

Ngày ấy một đạo long ngâm chi thanh truyền biến Hồng Hoang, làm cho người ta không chú ý cũng khó, Thiên Đạo cố ý làm vậy.

Phục Hy giáng thế, Hi Hòa cùng Thường Hi tỷ muội cũng xuống Thái Âm Tinh, tiến vào trong Nhân tộc bộ lạc, đem Phục Hy thu làm đệ tử, bắt đầu tận tâm giáo đạo.

Việc này làm một đám Thánh nhân nhìn đến có chút mộng, không ngừng sai trắc Tiêu Vân rốt cuộc sẽ để ai đảm nhiệm lão sư của Phục Hy.

Nhưng vạn vạn không nghĩ tới, sẽ là Hi Hòa cùng Thường Hi hai vị Thái Âm nữ thần.

Đồ chó!!

Sao có thể?

Trả nợ cũng không cần như vậy a, chẳng lẽ lại bình bạch vô cố đem chỗ tốt hướng ra phía ngoài tặng sao?

Trong Thiên Đình Yêu tộc, có không ít người thích hợp làm lão sư a.

Đem chỗ tốt đưa đến tay người ngoài...

Mặc dù Thường Hi và Hi Hòa cũng là người Yêu tộc, nhưng trong mắt Thánh nhân, đó là người ngoài.

Tiêu Vân đem chỗ tốt tặng cho tỷ muội các nàng, chẳng lẽ.....

Được rồi!!

Không bao lâu nữa, trong cung của Tiêu Vân sẽ lại thêm hai vị mỹ nhân.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh liền ý thức được điểm này, lại gia dĩ thôi diễn, kết quả đã ra: Tiêu Vân dự định sau khi Nhân Hoàng Phục Hy chứng đạo sẽ nghênh thú hai vị Nguyệt Thần.

Người ngoài cái búa, tay trái đem đồ vật bỏ vào tay phải thì có, bình bạch kiếm lời hai cái mỹ nhân, chuyện tốt biết bao.

Một điểm cũng không chịu thiệt.

Tiêu Vân vẫn chứng nào tật nấy, thích mỹ nữ...

Làm cho mấy vị Thánh nhân vô lực thổ tào.

Thích ăn, thích uống rượu, thích nữ nhân.

Các Thánh nhân khác thanh tâm quả dục, Tiêu Vân thì ngược lại, không ngừng lăn lộn, phảng phất như không biết mệt mỏi.

Duy nhất tương đối ưu tâm chính là Thánh nhân Thông Thiên.

Từ sau cái ngày Tiêu Vân ngoài ý muốn giảng đạo, giảng một ít truyền văn xong, môn hạ không ít đệ tử đối với Tiêu Vân ấn tượng đều pha vi không tệ.

Đặc biệt là mấy cái nữ đệ tử thiên tư không tệ, tướng mạo xuất

chúng kia, nếu Tiêu Vân động não cân tính kế, đệ tử hắn chạy trốn được sao?

Kháo!

Loại sự tình này hẳn là sẽ không phát sinh đi...

Nhất thời Thông Thiên đều có chút bắt đầu hoài nghi nhân sinh, nếu loại sự tình này thật sự phát sinh thì xử lý như thế nào?

Ngăn cản?

Vậy sẽ bị người mắng.

Không ngăn cản, đệ tử thật vất vả mới tài bồi ra được lại tiện nghi cho Tiêu Vân, một trận tắc nghẹn.

Nếu là Thánh nhân khác còn đỡ, lễ tiết thượng không thể đi quá, nhưng Tiêu Vân tịnh chưa bị Hồng Quân thu làm đệ tử, nhân thử cùng Tam Thanh cũng không có ngạnh tính quan hệ sư huynh đệ.

Nói không khách khí, Tiêu Vân và đệ tử Thông Thiên có quan hệ, người khác cũng sẽ không nói gì.

Ngươi tình ta nguyện, Thông Thiên không thể quản quá rộng. "Sư tôn, trước mắt vị Thường Hi và Hi Hòa trên Thái Âm Tinh kia đã thu Nhân Hoàng Phục Hy làm đệ tử, những người còn lại thì sao..." Trong Bích Du Cung, thấy tư tự của Thông Thiên không biết đã bay đi nơi nào, Quy Linh Thánh Mẫu nhỏ giọng nhắc nhở Thông Thiên. "....." Hồi thần, Thông Thiên nhìn một đám thân truyền đệ tử, không ít đều là nữ đệ tử, nguyên một đám xinh đẹp như hoa, nguyên một đám đối với Tiêu Vân sùng bái có thừa, đốn thời càng thêm tắc nghẹn, vô lực phất phất tay: "Vi sư mệt mỏi, hôm nay đến đây kết thúc, chuyện Nhân Hoàng, lần sau lại bàn." Rời đi Bích Du Cung, một đám đệ tử tụ lại một chỗ, Vô Đương Thánh Mẫu nói: "Tỷ muội, sư tôn làm sao vậy?" "Không biết." Quy Linh Thánh Mẫu cũng không giải thích

được, lão sư cứ như vậy: "Từ sau khi lão sư cùng hai vị sư bá, Tây Phương hai vị Thánh nhân tranh đoạt tôn vị trở về liền như vậy." "Sư bá cũng thật là, vì sao không thể cho lão sư thêm một tôn Nhân Hoàng tôn vị chứ?" Bích Tiêu không hiểu chuyện có chút không cao hứng, đều tại bọn họ, nếu không lão sư sẽ không như thế. "Thận ngôn!!!" Vô Đương Thánh Mẫu trừng Bích Tiêu một cái, dọa Bích Tiêu vội vàng ngậm miệng không dám nói lung tung.

Ở phạm vi Bích Du Cung, Thánh nhân cảm ứng không được, nhưng nếu đi ra ngoài rồi lại nói như vậy, bị Thánh nhân phát hiện, nhớ thương cũng không phải chuyện tốt.

Mặc dù đối với hai vị sư bá kia không có hảo cảm, nhưng không có hảo cảm là một chuyện, có thể hay không nói lung tung lại là một chuyện khác.

Tỷ như Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên cũng đối với Thông Thiên không có hảo cảm, nhưng sau khi rời đi Côn Luân Sơn, dám mắng Thông Thiên không?

Muốn chết cũng không sai biệt lắm.

Không hòa thuận quy không hòa thuận, dám mắng Thánh nhân thì đó là nâng lên một cái đài giai khác rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hộ độc tử, nhưng ở trên loại sự tình này, cũng không có biện pháp hộ trụ đệ tử.

Nếu không ngày sau người khác tùy tiện mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thậm chí mắng hắn, hắn có thể làm sao?

Thánh nhân điểm mấu chốt, không thể phá.

Do đó có thể thấy được, tại Phong Thần kiếp nạn chi trung, Tiệt giáo đệ tử dám đi đánh Lão Tử là một hành động điên cuồng cỡ nào.

Thánh nhân đánh nhau đó là sự tình giữa các Thánh nhân, đám đệ

tử các ngươi cố hảo đánh nhau với đệ tử giáo phái khác là được rồi, đi đánh Thánh nhân?

Quả thực là đang tự tìm không thoải mái. "Nhưng ta phát hiện, lúc lão sư thất thần là nhìn về hướng Bất Chu Sơn Thiên Đình." Bích Tiêu yếu ớt bổ thượng một câu.

Thiên Đình?

Chẳng lẽ lão sư thất thần có quan hệ với Thiên Đình?

Một đám nữ đệ tử tụ lại một chỗ, phân phân sai nghi.

Bích Tiêu kiến nghị nói: "Nếu không, chúng ta đi Thiên Đình đi dạo một vòng?

Ngày ấy Yêu Hoàng cũng mời chúng ta đi Thiên Đình làm khách, chắc không phải cố ý trêu đùa chúng ta đâu." Thiên Đình, đám đệ tử này mới đi một lần lúc Tiêu Vân và Nữ Oa đại hôn, kết quả đi rồi liền quên không được.

So sánh ra, Bích Du Cung có chút đơn điệu.

Trừ bỏ ở Bích Du Cung, cơ bản đều ở tại đạo trường tu hành, lúc thính đạo luận đạo mới có thể gặp nhau, cũng không có tiến vào Hồng Hoang lịch luyện, như thế Thiên Đình đối với các nàng lực hấp dẫn, không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy. "Tiểu Bích Tiêu muốn đi Thiên Đình như vậy, chẳng lẽ là có điều đồ mưu?

Cẩn thận Yêu Hoàng bắt ngươi làm cái tiểu thị nữ, cả đời hầu hạ hắn." Kim Linh Thánh Mẫu nhịn không được trêu ghẹo Bích Tiêu, nhìn nàng một bộ dạng rất muốn đi Thiên Đình. "Sư tỷ biết hù dọa ta, Yêu Hoàng mới chướng mắt ta liệt." Không nói Tiêu Vân, Bích Tiêu rất vui vẻ, trực tiếp được ban thưởng một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, làm cho các sư tỷ sư huynh khác hâm mộ không thôi.

Tuy rằng Thông Thiên đối đãi các thân truyền đệ tử không tệ, cũng

ban hạ không ít bảo bối, nhưng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đẳng cấp bảo vật, không phải muốn là có thể sở hữu, ngay cả Thông Thiên đều không có bao nhiêu, cho dù là lúc ở Phân Bảo Nham cướp được không ít.

Một trận trêu ghẹo sau, mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Nếu không...

đi dạo một vòng?

Chương 105

"Phốc ~~~" Có điểm ưu thương, Thông Thiên bắt đầu không chú ý, chờ sau khi phản ứng lại nhìn thoáng qua, phát hiện một đám đệ tử đều chạy ra ngoài.

Chạy ra ngoài không có gì, nhưng vì sao lại muốn đi Thiên Đình?

Ngàn dặm tặng đầu người?

Nhìn một màn này, Thông Thiên suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Tiệt giáo rất nhiều nữ đệ tử tổ đoàn Thiên Đình một ngày du, làm cho Đại Yêu trấn thủ Nam Thiên Môn có chút choáng váng.

Tình huống gì?

Ta Thiên Đình có sự tình gì quan trọng mời Tiệt giáo đệ tử tới tham gia sao, vì sao sự tình quan trọng bực này ta không biết.

Kinh ngạc quy kinh ngạc, Đại Yêu nhanh chóng đi bẩm báo.

Đạt được tin tức Bạch Trạch cũng mờ mịt.

Không có việc gì a, đám Tiệt giáo đệ tử này tới Thiên Đình làm gì, còn là một đám nữ đệ tử!!!

Thiên Đình dù sao cũng là địa bàn của hắn, tới người nào, Tiêu Vân đều có thể biết, trừ phi đối phương dùng chí bảo che giấu thiên cơ, len lén lút lút chạy vào hắn mới không có biện pháp phát hiện.

Đương một đám Tiệt giáo đệ tử tới gần Thiên Đình, Tiêu Vân chú ý tới.

Tình huống gì?

Kỳ thật Tiêu Vân cũng không hiểu, một đám Tiệt giáo nữ đệ tử

chạy tới Thiên Đình làm gì.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Vân cấp Nữ Oa truyền âm, để Nữ Oa nhìn điểm.

Nếu không chê phiền toái, có thể cho những đệ tử này giảng đạo, khai giải các loại vấn đề gặp phải trong tu hành, sau đó Tiêu Vân tiếp tục tu phục Thí Thần Thương, không hề quan chú việc này.

Ngày ấy đúng là có phát ra lời mời đối với Tiệt giáo đệ tử, để các nàng có rảnh tới Thiên Đình du ngoạn, không nghĩ tới thật sự tới, tới còn đều là một đám nữ đệ tử.

Cổ quái, quá cổ quái.

Một đám Tiệt giáo đệ tử dưới sự mời của Bạch Trạch, tại Thiên Đình đi dạo một vòng, sau đó Bạch Trạch đem các nàng đưa đi gặp Nữ Oa, mới tính hoàn thành nhiệm vụ. "Chúng ta Tiệt giáo đệ tử bái kiến Yêu Hậu!!!" Nếu là ở bên ngoài, sẽ xưng hô Nữ Oa là nương nương, nhưng tại Thiên Đình, Yêu tộc địa bàn, phải tôn xưng Yêu Hậu mới được.

Tiêu Vân vì sao phải để nàng xuất diện chiêu đãi một đám Tiệt giáo đệ tử, Nữ Oa thực tại không rõ.

Bất quá Tiêu Vân đã nói, Nữ Oa cứ chiếu theo mà làm, cũng lười đi đoán Tiêu Vân rốt cuộc có dụng ý gì. "Thân, không cần đa lễ, hôm nay Yêu Hoàng đang bế quan, nhân thử để Bản cung tới gặp các ngươi." Ngồi ở trên cao đài, Nữ Oa nói: "Nếu Yêu Hoàng đã mời, như vậy chớ có khách sáo.

Các ngươi nếu có tu hành, hoặc nghi vấn gì khác, có thể đưa ra, Bản cung sẽ vì các ngươi giải hoặc." Nữ Oa không tính toán giảng đạo, quá phiền toái, cấp những Tiệt giáo đệ tử này giảng giải một chút là được rồi.

Nếu không phải Tiêu Vân để nàng xuất diện, Nữ Oa căn bản sẽ

không gặp những người này.

Cho nên tại giữa giảng đạo và khai giải, Nữ Oa lựa chọn cái sau, thân là Thánh nhân xuất diện cấp những đệ tử này giải khai nghi hoặc, đã là rất nể tình.

Kỳ thật một đám Tiệt giáo đệ tử xác thực có chút thụ sủng nhược kinh, các nàng thật sự chỉ ôm tâm tư tới đi dạo một vòng, không nghĩ tới Tiêu Vân bế quan, lại để Nữ Oa triệu kiến, thậm chí nguyện ý vì các nàng khai giải, đây là chuyện tốt cầu cũng cầu không được.

Cơ bất tái thất, thất bất tái lai, một đám đệ tử nắm chắc cơ hội, đem một ít nghi hoặc ngày xưa đều nói ra, Nữ Oa cũng vì thế nhất nhất giải đáp. "Yêu Hoàng vì sao lại coi trọng những Tiệt giáo đệ tử này như thế?" Một hỏi một đáp, túc túc trôi qua trăm năm thời gian mới kết thúc, một đám Tiệt giáo đệ tử thắng lợi trở về.

Nữ Oa trở lại đại điện, mang theo một bụng nghi vấn nhìn Tiêu Vân.

Không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận, Tiêu Vân khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ đối xử tốt với những Tiệt giáo đệ tử này.

Phàm sự tất có nguyên nhân.

Còn về việc nói hắn coi trọng những người này, hay những lời hoang đường khác, Nữ Oa căn bản sẽ không đi nghĩ.

Hiện tại địa vị của Tiêu Vân là gì?

Muốn nữ nhân thì vơ một cái được cả nắm, trong thiên hạ có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, cần gì phải nhìn chằm chằm vào đệ tử của người khác?

Một cá nhân thì có khả năng, nhưng một đại đoàn thì không tồn tại.

Đi rồi sao?

Thật đúng là nhanh, xem ra Nữ Oa cũng không có biện pháp mới tùy tiện tống cổ những đệ tử này.

Tiêu Vân mở mắt, cười nói: "Có một số việc không thể nói rõ, Bản hoàng chỉ có thể nói cho ngươi biết, ngày sau trong Thiên Đình, các giáo phái đệ tử nãi là những người chưởng khống Chu Thiên Tinh Thần, trong đó lấy Tiệt giáo làm chủ." Tiệt giáo đệ tử bên trong lung tung rối loạn, nhưng chất lượng rất cao, đệ tử có bản lĩnh cũng không ít.

Tại Phong Thần thời điểm, những người này tất định sẽ trở thành nhân vật trọng yếu chưởng khống Chư Thiên Tinh Thần.

Thiên Đình tuy rằng sẽ không trọng lập, nhưng Phong Thần vẫn muốn tiếp tục, Tiêu Vân sẽ không để mấy đại giáo phái này trốn tránh, Thiên Đạo ý chí cũng sẽ không cho phép.

Như thế không tính là Tiêu Vân cố ý đi hố người, đặc biệt là Thông Thiên, Phong Thần kiếp nạn cơ hồ đem Tiệt giáo một gậy đánh chết.

Đến lúc đó tại Thiên Đình hứa khả cho Tiệt giáo lưu lại giáo phái đạo thống, coi như xứng đáng với Thông Thiên. "Người Yêu tộc ta, xác thực không thích hợp chưởng khống Chu Thiên Tinh Thần chi lực, nhưng mấy vị Thánh nhân sẽ nguyện ý đem đệ tử đưa vào Thiên Đình?" Nữ Oa cảm thấy không quá khả năng.

Để những Thánh nhân này đem đệ tử đưa vào Thiên Đình tiếp thu Tiêu Vân quản hạt, cấp Tiêu Vân làm thuộc hạ, đánh tạp vụ, mấy vị Thánh nhân tuyệt đối sẽ không vui lòng.

Người một nhà biết chuyện nhà mình, Thiên Đình Yêu tộc dù kinh qua Tiêu Vân các loại cải biến, nhưng có một ít liệt tính khó có thể trừ

tận gốc, nhân thử Chu Thiên Tinh Thần cần một ít người có thể thủ quy củ, biết lễ số đi chưởng khống mới được, như thế đối với Thiên Đình mới càng tốt.

Cho nên các giáo phái đệ tử là nhân tuyển thích hợp nhất.

Đề xuất những kẻ lung tung rối loạn, lưu lại tinh nhuệ quản lý.

Chí vu nguyện ý hay không, đó là bọn hắn có thể quyết định sao?

Thiên Đạo ý chí đều muốn giáo phái kinh lịch kiếp nạn, có thể chạy trốn được?

Ngoan ngoãn cấp Bản hoàng đến Thiên Đình làm tiểu đệ thì tốt hơn, nếu không Đả Thần Tiên hầu hạ.

Lại nói, Bản hoàng nãi là Thánh nhân, Đả Thần Tiên có hay không đều không có gì khác biệt a.

Nghĩ nghĩ, nghĩ nhiều như vậy làm gì, lời nói ra giống như bát nước đổ đi, lời mời đã phát ra, người khác tới rồi, chiêu đãi đều không có thì cũng hiển đến Bản hoàng quá hẹp hòi.

Cho nên Tiêu Vân để Nữ Oa xuất diện chiêu đãi, cấp đủ Tiệt giáo và Thông Thiên mặt mũi rồi.

Tiệt giáo đệ tử ứng Yêu Hoàng lời mời tham quan Thiên Đình, du ngoạn, Tiêu Vân để Yêu Hậu tiếp đãi, đường đường Yêu Hậu, Thánh nhân, đủ cấp mặt mũi rồi chứ?

Tuy rằng Nữ Oa cảm thấy Tiêu Vân làm việc này có chút không an hảo tâm...

Xem đi, người khác Tiệt giáo đệ tử lên Thiên Đình có Yêu Hậu Nữ Oa chiêu đãi, còn Thánh nhân, giáo phái đệ tử khác thì sao?

Toàn bộ cút xéo, ai bảo các ngươi tới Thiên Đình, muốn để Thánh nhân chiêu đãi?

Không đi chết đi!!!

Một hai lần qua đi, để Tiệt giáo đệ tử trong lòng hình thành một loại ý nghĩ: các giáo phái khác không bằng Tiệt giáo, như vậy về sau niềm vui sẽ lớn lắm. "Thánh nhân nguyện ý đem đệ tử đưa vào Thiên Đình, tại dưới sự trấn áp của ta, những Thánh nhân đệ tử kia không dám có oán ngôn.

Nhưng trường kỳ áp chế, nếu tạo thành bắn ngược, đối với Thiên Đình khí vận cũng không tốt." "Bắn ngược?

Phải có năng lực phản mới được." Tiêu Vân bĩu môi, dám phản sao?

Ngươi đương Phong Thần Bảng là đồ bỏ đi à.

Huống chi hai tôn Thánh nhân trấn áp không được một đám Thánh nhân đệ tử, vậy chơi cái gì, Tiêu Vân và Nữ Oa tắm rửa sớm chút về hưu đi. "Hết thảy đều do không được bọn hắn, việc này ngày sau tự nhiên sẽ thấy rõ ràng." Nói xong, Tiêu Vân nhắm mắt lại tiếp tục tu phục Thí Thần Thương.

Nữ Oa nghĩ một hồi, cũng nhắm mắt lại tu hành, không đi nói nhiều nữa.

Phản chính Tiêu Vân cuối cùng đều sẽ đem sự tình xử lý tốt, không cần quá quan tâm, huống chi chờ Hi Hòa cùng Thường Hi tới rồi, những việc này sẽ do các nàng xử lý.

Am hiểu hay không am hiểu, Nữ Oa trong lòng minh bạch.

Cho dù giao ra quyền lực cũng không có gì, Nữ Oa căn bản không cần dựa vào một điểm quyền lực đó để duy hộ địa vị.

Những Tiệt giáo đệ tử này trở về, đem tin tức đi Thiên Đình được Nữ Oa triệu kiến, đặc ý vì các nàng chỉ điểm mê tân truyền ra, đốn thời làm cho toàn bộ Tiệt giáo ồ lên.

Nguyên lai Yêu Hoàng coi trọng như thế, bế quan còn để Yêu Hậu tới tiếp đãi, quả thực là thiên đại mặt mũi!!!

Nhất thời sở hữu Tiệt giáo đệ tử đều đối với Thiên Đình nghị luận không ngừng, các loại truyền văn không đoạn tại Tiệt giáo chi trung lưu truyền.

Thông Thiên không phải người mù, nhìn thấy được, cũng nghe thấy được, chỉ là hắn thà rằng cái gì cũng không biết, bởi vì càng đau đầu.

Cứ truyền xuống như vậy, đợi Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo đệ tử biết sẽ như thế nào?

Sẽ có cảm tưởng gì?

Những Thánh nhân kia sẽ nghĩ như thế nào?

Đặc biệt sao, Thông Thiên khẳng định là cùng Tiêu Vân liên hợp rồi.

Không hợp tác, chính là liên hợp, nếu không vì sao đối với Tiệt giáo đệ tử tốt như vậy!!

Đệ tử giáo phái khác đừng nói đi Thiên Đình được Thánh nhân triệu kiến, chỉ điểm mê tân, phỏng chừng nhìn nhiều một cái đều phải bị thu thập một trận, ngay cả Thiên Đình đều vào không được, quỷ mới chiêu đãi, lôi đi cho rồng ăn thì có.

Nhất thời Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng chua lòm, vì sao giáo phái đệ tử của mình không có đãi ngộ tốt như vậy?

Tiêu Vân đang phân biệt đối xử!!

Điều này cũng làm cho bọn hắn ý thức được, Thông Thiên thật sự ngả về phía Tiêu Vân, về sau có tranh đấu nhất định phải đem Thông

Thiên tính vào mới được, bằng không sẽ chịu thiệt thòi lớn. "Tiêu Vân làm như vậy rốt cuộc là có ý gì?

Để Thánh nhân đi đến chiêu đãi." Nghĩ không thông, thật sự nghĩ không thông, Chuẩn Đề nội tâm chua lòm, ngay cả ngữ khí đều chua lòm.

Bát Cảnh Cung nội, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngồi cùng một chỗ, thảo luận chuyện này.

Từ sau khi liên hợp lực áp Thông Thiên, dẫn đến Thông Thiên không chút tỳ khí thối lui chi hậu, bốn người cũng không chia ra, vẫn luôn ở tại đạo trường Bát Cảnh Cung của Lão Tử, nhìn chằm chằm sự việc Nhân Hoàng. "Hừ, tất định sẽ không có chuyện tốt." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ một tiếng, nói: "Tiêu Vân kia đã bao giờ có lòng tốt?

Bản tôn thấy, chỉ không chừng là đang ám địa lý cùng Thông Thiên tính kế chúng ta mới đúng." Ngôn chi hữu lý!!

Chuẩn Đề mắt sáng lên, cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nói có đạo lý, nếu không nên giải thích sự việc này như thế nào.

Bọn hắn đâu biết Tiêu Vân đã bắt đầu trải đường cho Phong Thần kiếp nạn, hiện tại Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ đều mới mở đầu, Phục Hy mới đản sinh, chỉ là cái tiểu hài tử, ai có thể nghĩ xa như vậy?

Ai có thể nhìn xa như vậy?

Trừ phi cũng là người xuyên việt.

Tại tình huống nghĩ không thông, đoán không thấu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đoán định, Tiêu Vân và Thông Thiên khẳng định đang ở sau lưng liên hợp tính kế, cho nên cẩn thận là trên hết.

Miễn cho bị hai người tính kế mà không biết tình, mơ mơ hồ hồ trúng chiêu liền bất diệu.

Không thể không nói, Thánh nhân lúc phạm bệnh hoang tưởng bị hại thì mỗi người đều là vua diễn xuất, ngay cả Lão Tử trầm ổn nhất cũng cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lời này có lý.

Chương 106

Tổng chi một câu, Tiêu Vân và Thông Thiên tụ cùng một chỗ chuẩn không có chuyện tốt, làm không tốt phía trước có một cái hố to đang chờ bọn hắn.

Tiêu Vân căn bản không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là Lão Tử bọn hắn nghĩ quá nhiều mà thôi, cũng sẽ không biết đang có một cái nồi lớn chờ hắn và Thông Thiên, chờ ngày cái nồi lớn rơi xuống, nện cho hai người bọn hắn vựng hồ hồ, đều không rõ chuyện gì xảy ra.

Thời gian trôi qua, Phục Hy bị Thường Hi và Hi Hòa thu làm đệ tử chậm rãi lớn lên, trở thành một thanh niên tráng thạc.

Đừng nhìn Phục Hy còn trẻ, lúc này đã là tộc trưởng bộ lạc Phục Hy rồi.

Phục Hy bất phàm, thân được Thái Âm nữ thần Hi Hòa cùng Thường Hi nhập Hồng Hoang thu làm đệ tử, cũng chứng minh một điểm, Phục Hy không phải người phàm.

Lúc còn nhỏ, hắn đã bắt đầu trợ giúp tộc nhân xử lý một ít sự vụ.

Nhân thử, tại khi Phục Hy chưa thành niên, vị tộc trưởng già nua liền đem vị trí tộc trưởng truyền cho hắn.

Trước mắt vị trí thủ lĩnh Nhân tộc cũng không phải chế độ truyền thừa, người có năng lực thì làm, ai có năng lực người đó lên, không có năng lực thì dù là con trai tộc trưởng cũng không ai thèm để ý.

Vị trí tộc trưởng không dễ làm, vừa tiền nhiệm, Phục Hy đã phải đối mặt với một ít vấn đề tộc nhân tàn tật cần giải quyết.

Lúc này Nhân tộc bởi vì muốn ngoại xuất săn thú, người bị thương tàn không ít, có một bộ phận nãi là trời sinh tàn tật, si ngốc.

Cũng may thân là Nhân Hoàng, Phục Hy thông minh, trải qua điều tra liền ý thức được Nhân tộc không nên huyết thân kết hợp, việc này có thương thiên hòa, luân lý không thông, dẫn đến không ít hài đồng giáng thế liền trời sinh si ngốc, nhược trí, tàn tật.

Vì thế Phục Hy ban bố tộc lệnh, cấm chế Nhân tộc trong tộc huyết thân kết hợp, mới ngăn chặn được hiện tượng này.

Mạn mạn, tộc lệnh này được các bộ lạc khác ban đi sử dụng, từ đó hiện tượng huyết thân luân lý hỗn loạn mới từ Nhân tộc biến mất.

Phục Hy vì Nhân tộc làm rất nhiều chuyện, nhưng có một chuyện vẫn luôn không có biện pháp giải quyết, đó là Nhân tộc thiếu hụt thức ăn.

Nhân khẩu đạt tới một mức độ nhất định sẽ tiến vào trạng thái bình cảnh, dẫn đến Nhân tộc nhân khẩu không có biện pháp gia tăng, không có đủ thức ăn, nhân khẩu tân sinh nhi nhiều, mỗi năm đều sẽ theo đó chết đói không ít người. "Yêu Hoàng từng nói, Nhân tộc phát triển tất sẽ lâm vào khốn cảnh.

Trước mắt Nhân tộc hoạch thủ thức ăn thủ đoạn đơn nhất, vô phi là nữ nhân hái trái cây, nam nhân cùng tu hành nhân sĩ ngoại xuất thú liệp.

Nhưng con mồi có hạn, nhân khẩu càng nhiều tiêu hao càng lớn, lâu dần, đương trong núi không còn đủ con mồi, đó là lúc Nhân tộc tai nạn buông xuống." Nhân tộc và Yêu tộc quan hệ không có đi hướng cực đoan, Hi Hòa quanh minh chính đại đề cập Yêu tộc, đề cập Yêu Hoàng, cũng sẽ không chọc cho Nhân tộc phản cảm. "Lão sư nói có lý." Phục Hy trẻ tuổi đang tự hỏi.

Hi Hòa tiếp tục nói: "Tung nhiên trong Nhân tộc tu sĩ không ít, có thể săn giết người Yêu tộc làm thức ăn, nhưng vẫn như cũ không phải kế lâu dài, Nhân tộc cần đạt được càng nhiều thức ăn, cùng với các

con đường khác mới được." Nhân tộc đánh giết Yêu tộc làm thức ăn...

Phục Hy có chút xấu hổ, biết hai vị lão sư chính là người Yêu tộc, Yêu tộc đại năng.

Hai vị Chuẩn Thánh cũng không phải nói chơi.

Hai vị Chuẩn Thánh thu Phục Hy làm đệ tử, Phục Hy mặt mũi rất lớn.

Nhưng Nhân tộc vẫn luôn đánh giết Yêu tộc làm thức ăn, làm cho Phục Hy có chút xấu hổ.

Lão sư là người Yêu tộc, Nhân tộc lại đánh giết người Yêu tộc làm thức ăn, thân là bộ lạc tộc trưởng Phục Hy, có thể không xấu hổ sao?

Cũng may Thường Hi và Hi Hòa cũng không phải người so đo, tương phản an ủi Phục Hy: "Phục Hy, Nhân tộc đánh giết Yêu tộc vì thức ăn, hoạch thủ dược liệu; Yêu tộc vì tu hành thôn phệ Nhân tộc, đây là thủ đoạn sinh tồn phồn diễn tất yếu của sinh linh Hồng Hoang, không cần cảm thấy xấu hổ.

Yêu Hoàng có nói, sẽ không vì thế mà giận chó đánh mèo lên Nhân tộc, cứ an tâm là được." Chung quy vẫn là đề tài cũ, người ăn yêu, yêu ăn người, không có biện pháp tránh cho sự việc này, cho dù về sau Nhân tộc thức ăn sung túc cũng tránh không được vấn đề này.

Người bình thường có thể ăn ngũ cốc tạp lương, ăn gia cầm, lục súc được nuôi dưỡng, nhưng người tu hành có thể làm được sao?

Đã làm không được thì quản nhiều như vậy làm gì?

Ai bản lĩnh lớn thì ăn đối phương, đại gia ai cũng đừng oán ai.

Hai người khai đạo làm cho Phục Hy an tâm, đồng thời cũng cho Phục Hy gợi ý: nếu trong núi dã thú không nhiều, thức ăn không

nhiều, vì sao không từ phương diện khác hoạch thủ thức ăn đâu?

Có phương pháp, Phục Hy lập tức bắt đầu hành động, mệnh lệnh tộc nhân đem những thú nhỏ ăn cỏ yếu ớt lưu lại, không cần làm thịt.

Những thú nhỏ này sau khi lớn lên bắt đầu phồn diễn, số lượng càng ngày càng nhiều, làm cho Nhân tộc ý thức được có thể quyển dưỡng những động vật này làm thức ăn.

Nhưng chỉ thế này là chưa đủ.

Phục Hy nhìn cá tôm trong sông, so với dã thú, yêu thú trên mặt đất, số lượng cá tôm trong sông nhiều vô số kể, nếu có thể đem chúng nó bắt lên, Nhân tộc khẳng định sẽ có càng nhiều thức ăn.

Có mục đích mới có động lực, mới có hành động năng lực, không bao lâu lưới đánh cá xuất hiện, Nhân tộc bắt đầu đánh bắt cá tôm làm thức ăn, thậm chí bắt đầu tự dưỡng cá tôm giống như tự dưỡng gia cầm, lục súc, khiến cho Phục Hy đại danh càng truyền càng rộng, càng ngày càng nhiều bộ lạc nguyện ý lấy Phục Hy làm tôn. "Không hổ là Nhân Hoàng, cho dù không có chút nào ký ức tiền thân, vẫn như cũ không phải người thường có thể so sánh." Hi Hòa có chút cảm khái, Phục Hy quá thông minh, thường thường suy một ra ba, sự tình chỉ cần cấp một chút gợi ý là đủ, lão sư làm đến quá nhẹ nhàng.

Thường Hi gật gật đầu, nói: "A, đáng tiếc sau khi chứng đạo, từ nay về sau không còn Yêu soái Phục Hy, chỉ có Nhân Hoàng Phục Hy." "Đây là Yêu Hoàng an bài, chúng ta cần gì nghĩ nhiều." Hi Hòa không vui gõ đầu nhỏ của muội muội, bảo nàng đừng nghĩ lung tung, hảo hảo giáo đạo Phục Hy, hảo hảo phò trợ hắn là được, chờ Phục Hy chứng đạo quy vị, nhiệm vụ của các nàng coi như hoàn thành.

Chí vu có hay không đại công đức để lấy, tỷ muội hai người không để ý, thực lực đối với các nàng mà nói không quan trọng như vậy, huống chi hai người đều là Chuẩn Thánh, không giống những đệ tử

Thánh nhân kia nguyên một đám tước tiêm đầu muốn lộng công đức, muốn trảm thi trở thành Chuẩn Thánh.

Những sinh linh đản sinh sau khi Hồng Quân giảng đạo, đột phá trở thành Chuẩn Thánh độ khó cao hơn không ít, không giống nhóm sinh linh đản sinh sớm nhất, tiến giai cảnh giới Chuẩn Thánh, trong đó Yêu tộc có số lượng khổng lồ nhất.

Về sau sẽ một thế hệ so một thế hệ khó khăn.

Đến thời kỳ Tây Du, có thể đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên đã là không tệ rồi.

Chênh lệch.

Đời sau sẽ càng khó khăn hơn đời trước, đó là chuyện tất nhiên.

Ai cũng không có cách nào hóa giải.

Trừ phi Thánh nhân ra tay hiệp trợ, thế nhưng Thánh nhân ngay cả đệ tử đời thứ nhất còn quản không xong, ai có tâm tư đi quản đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba?

Chuyện gì cũng muốn Thánh nhân lo lắng, chuyện gì cũng muốn Thánh nhân xuất diện, vậy thu đám đệ tử này làm cái gì?

Không ngừng có các bộ lạc lấy Phục Hy làm tôn, dần dần, đại danh của Phục Hy vang vọng khắp Nhân tộc, ngay cả ba vị Nhân tộc lão tổ cũng nguyện ý tôn xưng là Nhân chủ!

Từ khoảnh khắc Phục Hy trở thành Nhân chủ, tất cả Thánh nhân đều sinh ra cảm ứng.

Phục Hy công đức viên mãn, sắp sửa chứng vị rồi, không cần đợi đến lúc vị Nhân Hoàng thứ hai tiếp ban mới bắt đầu chứng vị.

Nhân Hoàng thứ hai, Thần Nông hàng thế.

Trong đại điện, Tiêu Vân nhìn về phía Bồng Lai Đảo, hắn biết

Thông Thiên sẽ để đệ tử nào đi làm Nhân Hoàng chi sư.

Tuy rằng xác suất lớn nhất là Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng nếu xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thì sao?

Kỳ thực lúc này, Thông Thiên cũng đang xoắn xuýt, rốt cuộc nên để đệ tử nào đi làm Nhân Hoàng chi sư.

Cơ hội chỉ có một lần, làm tốt sẽ có công lao, có công đức để lấy, tạo ra một vị Chuẩn Thánh là chuyện chắc chắn.

Nếu là bình thường, Thông Thiên sẽ không nói hai lời mà trực tiếp để Đa Bảo Đạo Nhân đi làm Nhân Hoàng chi sư.

Nhưng hiện tại Thông Thiên lại do dự, trong danh sách lựa chọn có thêm một nhân vật.

Đó là đệ tử thân truyền thứ hai, Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu tuy rằng không bằng Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng cũng kém không quá nhiều, hơn nữa trong số các nữ đệ tử, nàng là người lợi hại nhất, thực lực mạnh nhất.

Sở dĩ Thông Thiên xuất hiện cục diện xoắn xuýt như vậy là vì Tiêu Vân.

Vì lời mời của hắn mà dẫn đến một đám nữ đệ tử chạy lên Thiên Đình, nhìn qua có chút mạc danh kỳ diệu, đám nữ đệ tử này có khả năng sẽ bị hố, khiến Thông Thiên tức giận không nhẹ.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Thông Thiên ý thức được có chỗ không đúng.

Tiêu Vân thiếu nữ nhân sao?

Không thiếu, vậy vì sao hắn lại coi trọng đám nữ đệ tử này?

Khẳng định có vấn đề, coi trọng ai thì coi trọng, cũng không thể toàn bộ đều trúng chiêu chứ?

Bên trong có vấn đề, có đại vấn đề.

Tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy.

Thông Thiên vẫn luôn suy tư, vẫn luôn nghĩ, thậm chí không ngừng đi trộm lấy thiên cơ, ý đồ muốn biết nhiều hơn, đáng tiếc không thu hoạch được gì, vì vậy Thông Thiên mới xoắn xuýt như thế.

Cũng may khoảng cách đến lúc Thần Nông hàng thế còn một chút thời gian, có thể suy nghĩ thêm một lúc. "Yêu Hoàng, dụng ý lần này của ngươi rốt cuộc là gì?" Nhìn về hướng Thiên Đình, Thông Thiên đối với việc này rất khổ não, đây không phải là vấn đề tranh đấu một trận là có thể giải quyết.

Chọn sai, sẽ dẫn đến khí vận giáo phái xuất hiện vấn đề, vấn đề nghiêm trọng, không thể mở đùa giỡn được nửa điểm, không do Thông Thiên không thận trọng.

Nếu không hắn cũng sẽ không phiền lòng như vậy mà đưa Kim Linh Thánh Mẫu vào vị trí lựa chọn.

Dù sao trong nhiều đệ tử như vậy, người Thông Thiên thương yêu nhất có lẽ không phải Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng người hắn xem trọng nhất lại chắc chắn là Đa Bảo Đạo Nhân, không có gì phải bàn cãi. "Thôi, thôi, hôm nay Bản giáo chủ không cần da mặt nữa, liều mạng." Vì khí vận giáo phái, Thông Thiên nghĩ mãi không thông quyết định làm một lần hành động không cần da mặt, trực tiếp đi tìm Tiêu Vân.

Đều là do ngươi hại ta biến thành dạng này, ngươi phải phụ trách!!!

Thể diện Thánh nhân quan trọng, nhưng đứng trước khí vận giáo phái, mặt mũi quan trọng sao?

Nếu có thể đem mặt mũi bán đi đổi thành khí vận giáo phái, mấy đại Thánh nhân tuyệt đối có thể bán ra mấy cái sọt.

Thánh nhân khác tùy thời đều đang làm mấy chuyện không cần da mặt đó, vì sao Thông Thiên ta lại làm không được?

Hôm nay liều mạng không cần mặt mũi nữa, phải đi tìm Tiêu Vân!!!

Đả định chủ ý, Thông Thiên thu thập tâm tình, chuẩn bị tiến đến tìm Tiêu Vân, chỉ là vừa ra khỏi Bích Du Cung liền đụng phải Quy Linh Thánh Mẫu. "Vi sư hôm nay định đi Thiên Đình dạo chơi một chuyến, tìm Yêu Hoàng ôn chuyện, nếu ngươi nguyện ý, có thể đi theo vi sư một chuyến." "A?!" Quy Linh Thánh Mẫu chỉ là tới tìm Thông Thiên bẩm báo một số việc, không ngờ lão sư lại muốn đi Thiên Đình gặp Yêu Hoàng, còn thuận tiện mang theo mình.

Sửng sốt một chút, Quy Linh Thánh Mẫu tự nhiên cao hứng đáp ứng, đi theo Thông Thiên cùng tới Thiên Đình.

Nhìn thấy đệ tử cao hứng như vậy, trong lòng Thông Thiên cảm thấy không được tự nhiên. "Đạo hữu mời vào!!" Ngoài Nam Thiên Môn, Thông Thiên vừa đến liền nghe thấy tiếng của Tiêu Vân, lập tức mang theo đệ tử trực tiếp đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân dựa vào trên long ỷ, đang nhìn một đám vũ cơ khiêu vũ.

Thông Thiên mang theo đệ tử đi vào, vừa nhìn thấy cảnh này liền cười nói: "Yêu Hoàng thật nhã hứng." Thánh nhân khác đang bận rộn làm sao tranh đoạt khí vận giáo phái, Tiêu Vân lại ở đây nhìn vũ cơ xinh đẹp khiêu vũ, thật biết hưởng thụ!

Hai mắt Quy Linh Thánh Mẫu trừng lớn, nhìn một đám vũ cơ dung mạo mỹ lệ đang múa may lấy lòng Tiêu Vân, đầu óc có chút không chuyển kịp.

Nhã hứng cái rắm!

Nếu không phải ngươi Thông Thiên hào vô che giấu chạy thẳng đến Thiên Đình của ta, Bản hoàng còn đang bận rộn tu phục Thí Thần Thương đây!

Tuy rằng lưu lại một luồng nguyên thần cũng có thể, nhưng Tiêu Vân thích bản tôn nhìn chằm chằm, sợ xuất hiện bất kỳ sai sót nào. "Lui ra đi." Tiêu Vân phất phất tay, cho vũ cơ lui xuống. "Đạo hữu không đi an bài chuyện Nhân Hoàng, sao lại có rảnh đến Thiên Đình của Bản hoàng?" Bệ vệ như vậy khẳng định không có chuyện tốt, Tiêu Vân trên dưới đánh giá Thông Thiên, còn Quy Linh Thánh Mẫu bên cạnh thì trực tiếp bị Tiêu Vân xem nhẹ, coi như người trong suốt.

Còn về việc có một số lời có thể nói trước mặt đệ tử hay không, phải xem phản ứng của Thông Thiên.

Thông Thiên không cho đệ tử rời đi, đại biểu Quy Linh Thánh Mẫu không thích hợp tham dự vào, cũng không nên nghe một số lời không nên nghe. "Bần đạo cũng đang đau đầu việc này, vốn đã sớm có an bài, đáng tiếc bị đạo hữu phá hỏng, dẫn đến Bần đạo đang phiền não trong lòng, việc này Yêu Hoàng phải phụ trách!!!" Ngược lại lúc đến đã quyết định không cần mặt mũi, liều mạng rồi, Thông Thiên không để ý đến Quy Linh Thánh Mẫu đang trừng mắt há hốc mồm, đối với Tiêu Vân một trận kể khổ, một trận mai oán.

Đây là lão sư uy nghiêm bình thường sao?

Chương 107

Đầu óc Quy Linh Thánh Mẫu có chút loạn. "Liên quan cái rắm gì đến ta!!" Tiêu Vân bị chọc cười, bị sự không biết xấu hổ của Thông Thiên chọc cười.

Không quản là ai khi bị bức ép đến đường cùng đều có thể không cần mặt mũi, chỉ cần sự tình giải quyết là tốt, những thứ khác không quan trọng.

Mặt mũi?

Mặt mũi trị giá mấy đồng tiền?

Có thể so sánh với khí vận giáo phái sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thích gây sự, đương nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giống vậy.

Bình thường Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng thể diện nhất, quan trọng nhất, nhưng lúc có việc thì một xu cũng không đáng.

Không tức giận mà chuẩn bị linh tửu thức ăn cho Thông Thiên, Tiêu Vân nâng chén rượu nhấp một ngụm, bật cười nói: "Đạo hữu không phải coi trọng Đa Bảo môn hạ sao?

Sao bây giờ lại đang đau đầu nên chọn ai?" "Không phải là do Yêu Hoàng hại sao." Ngữ khí của Thông Thiên có chút u oán.

Quy Linh Thánh Mẫu phía sau Thông Thiên thiếu chút nữa chôn cái đầu nhỏ vào trong ngực, một bộ dáng 'ta đều không nghe thấy, đều không nhìn thấy gì cả'.

Ta Quy Linh Thánh Mẫu là bé ngoan, cái không nên nhìn thì không nhìn, cái không nên nghe thì không nghe. "Phụt ~~~ Khụ khụ!!" Tiêu Vân hiểu ra rồi, chuyện trước đó một đám đệ tử lên Thiên Đình được

Nữ Oa triệu kiến, Thông Thiên để tâm rồi.

Quả nhiên Thánh nhân không có mấy ai dễ đuổi đi, Tiêu Vân bị sặc không nhẹ.

Thông Thiên cái tên già mà không đứng đắn này, đồ đệ còn ở đây đấy, u oán như vậy thích hợp sao? "Nếu đã khó lựa chọn như vậy, tùy tiện chọn một người là được rồi, người phía sau kia cũng không tệ, là Quy Linh đúng không?" Tiêu Vân xùy cười một tiếng, tùy tiện chỉ một người.

Đã mang đến một người, vậy thì chọn người này đi, hình như là Quy Linh Thánh Mẫu.

Tiệt Giáo có hơi nhiều nữ đệ tử lấy Thánh Mẫu làm đạo hiệu, đời một, đời hai, đời ba đều có, không quá dễ phân biệt.

Cũng may Tiêu Vân không bị mù mặt, cũng sẽ không cảm thấy bà xã nhà mình không xinh đẹp.

Ở Thiên Đình những người này, ai dám xưng Thánh Mẫu?

Gọi Tự Tại thì không sai biệt lắm, đừng quên Nữ Oa có danh xưng Nhân Tộc Thánh Mẫu nổi danh nhất, đem nâng lên cao như vậy có thể sẽ xảy ra chuyện, ở bên ngoài mới không có kiêng kị.

Đương nhiên ở đây chỉ đệ tử đời một, đời hai, đời ba của Tiệt Giáo, không tính từ chỗ Hồng Quân phân xuống, nếu phân như thế thì Thông Thiên mới là đời một, đám đệ tử này là đời hai mới đúng. "Quy Linh bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Quy Linh Thánh Mẫu vẫn luôn không dám lên tiếng, mãi đến khi bị Tiêu Vân điểm danh mới dám nói chuyện, vội vàng hướng Tiêu Vân hành lễ.

Nhìn Quy Linh Thánh Mẫu đang quỳ rạp trên mặt đất không dám động đậy, Tiêu Vân đánh giá một chút, gật đầu nói: "Không tệ, trong số sinh linh Yêu tộc hóa hình sau khi Đạo Tổ giảng đạo thì coi như

không tệ, so với những Yêu tộc có năng lực ở Thiên Đình ta còn nhiều hơn, đứng lên đi, không cần đa lễ." Được Tiêu Vân khen ngợi, Quy Linh Thánh Mẫu thành thành thật thật nói lời cảm tạ, sau đó đứng dậy ngồi trở về, chỉ là một trái tim đều sắp nhảy ra ngoài, có chút thấp thỏm lo âu.

Có đôi khi, được khen ngợi cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Quy Linh Thánh Mẫu có chút hối hận vì đi tìm lão sư bẩm báo sự vụ giáo phái rồi, hiện tại thì hay rồi, tham dự vào chuyện không thể tham dự, cũng không biết là đúng hay sai, tốt hay xấu.

Quy Linh sao?

Thông Thiên ngoài ý muốn nhìn thoáng qua đệ tử này.

Quy Linh Thánh Mẫu trong tứ đại thân truyền đệ tử cũng không tệ, chỉ là so với ba người bên trên thì có chút chênh lệch.

Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu đều mạnh hơn Quy Linh Thánh Mẫu không ít, cứ việc chênh lệch thực lực giữa bọn họ không lớn.

Nhưng Quy Linh Thánh Mẫu có một số tính liệt của người Yêu tộc, ví dụ như tính tình xúc động, có đôi khi táo bạo, đây đều là khuyết điểm, không giống ba người kia làm việc quy củ. "Đạo hữu cảm thấy Đa Bảo như thế nào?" "Chẳng ra sao cả, Đa Bảo lại không phải mỹ nữ, Bản hoàng nhìn hắn làm gì." "Phụt ~~~~" "....." Câu trả lời tràn đầy kinh hỉ của Tiêu Vân khiến Thông Thiên Giáo Chủ phun một ngụm linh tửu ra thật xa, Quy Linh Thánh Mẫu thiếu chút nữa bật cười, cũng may sinh sinh nhịn được.

Chỉ là đầu càng cúi thấp hơn, Tiêu Vân cảm thấy đợi cuộc nói chuyện này kết thúc, đầu của Quy Linh Thánh Mẫu sẽ đụng xuống sàn nhà mất. "Yêu Hoàng, Bần đạo là nói thật!!" Thông Thiên đen

mặt, Tiêu Vân trả lời suýt chút nữa làm hắn tắt thở. "Bản hoàng cũng là nói thật." Tiêu Vân nghiền ngẫm nhìn Thông Thiên, nghiêm túc nói: "Được rồi, Bản hoàng không quá thích người này, hài lòng chưa.

Sau này có việc phái đại biểu đến thì đừng để hắn xuất hiện trước mặt Bản hoàng, Bản hoàng đối với người mình không thích thì rất thích tát cho một cái, giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn kia vậy." "....." Đa Bảo Đạo Nhân cũng không đắc tội Tiêu Vân, tương phản còn cung cung kính kính, không có bất kỳ chỗ nào quá đáng, Tiêu Vân lại đối với hắn không có hảo cảm, khẳng định không phải bởi vì Đa Bảo Đạo Nhân là nam nhân mới như vậy.

Tiêu Vân đối với Ô Vân Tiên kia không phải cũng nhìn với con mắt khác sao?

Đều là đệ tử Thông Thiên, đều là nam đệ tử, nếu thật sự ghét nam đệ tử thì không thể nào như vậy.

Vậy vấn đề tới rồi, vì sao Tiêu Vân không thích Đa Bảo Đạo Nhân?

Chẳng lẽ đệ tử này là một kẻ tri nhân tri diện bất tri tâm sao?

Trong lòng Thông Thiên bỗng nhiên nhảy dựng, ý thức được một vấn đề.

Đó là từ khi quen biết Tiêu Vân đến nay, những người Tiêu Vân nhìn không vừa mắt đều không phải người tốt, cuối cùng cũng đều không có kết quả tốt, điều này đại biểu cái gì?

Chẳng lẽ đại biểu đệ tử này có vấn đề!!!

Nghĩ tới đây, Thông Thiên không bình tĩnh được nữa.

Đem vấn đề này chôn ở trong lòng, cuộc nói chuyện tiếp theo giữa hai người bình thường hơn rất nhiều, không còn dọa Quy Linh Thánh Mẫu đáng thương giật mình thon thót nữa.

Thông Thiên cười mặt đón chào, chỉ là trong lòng lại một điểm cũng không vui.

Cũng không biết lần này liều mạng không cần mặt mũi tới tìm Tiêu Vân là đúng hay sai.

Thông Thiên chịu ảnh hưởng.

Phản ứng nhanh như vậy sao?

Xem ra sau này phải chú ý mới được, dẫn tới sự coi trọng của hắn cũng không phải chuyện tốt.

Xin lỗi rồi, Bản hoàng cũng không thể giúp ngươi, hết thảy phải xem Thông Thiên lựa chọn mới được!

Tuy rằng tính tình của hắn thích hợp làm bằng hữu, nhưng ta là Thánh nhân, thân tại trận doanh bất đồng, vì lợi ích bản thân mà tính kế lẫn nhau, chú định không có khả năng trở thành bằng hữu, Bản hoàng cũng không tính kế ngươi.

Vì Tiệt Giáo giữ lại một chút hương hỏa giáo phái, cũng coi như xứng đáng với ngươi.

Nếu vì vậy mà dẫn đến Đa Bảo Đạo Nhân thất sủng, vậy thì vui rồi, Quy Linh Thánh Mẫu thượng vị?

Ha ha ha lại loạn rồi. "Sư tôn, đệ tử hôm nay cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy." Về đến Bích Du Cung, Quy Linh Thánh Mẫu thấy lão sư nhìn chằm chằm mình không tha, một trái tim hoảng hốt không thôi, vội vàng quỳ lạy bảo đảm đều sẽ không truyền ra ngoài, sẽ coi như không nhìn thấy, không nghe thấy.

Nếu như, nếu như tranh lợi thất bại, hoặc là muốn lôi kéo Yêu tộc nương tựa, là do Tiêu Vân xem trọng Quy Linh Thánh Mẫu sao?

So thân phận gót chân, Quy Linh Thánh Mẫu xuất thân Yêu tộc

càng dễ dàng được Yêu tộc Thiên Đình tán thành, những người khác thì khó hơn một chút.

Thông Thiên suy nghĩ rất nhanh, cứ việc chính hắn đều cảm thấy buồn cười. "Như thế rất tốt, lui xuống đi." Gật gật đầu, Thông Thiên để Quy Linh Thánh Mẫu đang sợ đến mức co lại như chim cút về trước tu hành. "Sư tôn vạn an, đệ tử cáo lui." Quy Linh Thánh Mẫu vội vàng rời khỏi Bích Du Cung.

Những gì nhìn thấy nghe thấy ở Thiên Đình đã vượt ra khỏi phạm vi nàng có thể thừa nhận, Quy Linh Thánh Mẫu thậm chí không dám đi nghĩ nhiều.

Một khi thật sự giống như lời Tiêu Vân nói, như vậy tiếp theo mình có thể được chỗ tốt, nhưng thời gian cũng sẽ khó khăn, nàng cũng không biết nên đối mặt với Đại sư huynh Đa Bảo Đạo Nhân như thế nào.

Kim Linh Thánh Mẫu cũng trở thành người ứng cử, chuyện này nàng không biết, các đệ tử Tiệt Giáo khác cũng không biết, mọi người đều cho rằng Đại sư huynh Đa Bảo Đạo Nhân mới là Nhân Hoàng chi sư kia, kết quả tới cái đại phản chuyển, biến thành Quy Linh Thánh Mẫu, vậy thì có vấn đề.

Mọi người có thể lý giải?

Có thể tiếp thu? "Coi như một giấc mộng hoang đường, cái gì cũng chưa từng xảy ra." Quy Linh Thánh Mẫu âm thầm cáo giới, nhắc nhở chính mình, phấn chấn tinh thần, về đạo trường bế quan tu hành, quyết tâm không đi quản chuyện phát sinh bên ngoài, chờ chuyện Nhân Hoàng qua đi rồi hãy xuất quan.

Đáng tiếc Quy Linh Thánh Mẫu đem hết thảy nghĩ quá đơn giản, tuy rằng không có cách nào làm chủ, nhưng đồng dạng, khi sự tình buông xuống đầu, nàng cũng không có quyền lựa chọn, chỉ có thể tiếp

thu.

Phục Hy công đức viên mãn, Thần Nông sắp sửa hàng thế, Thông Thiên sẽ phái đệ tử nào trở thành Nhân Hoàng chi sư đây?

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đang nhìn chằm chằm Bích Du Cung.

Thân là Thánh nhân, địa điểm Nhân Hoàng hàng thế nhẹ nhõm có thể tính ra, chỉ cần bên phía Thông Thiên có hành động, lập tức có thể biết hiểu kết quả.

Tuy rằng Thông Thiên mang theo Quy Linh Thánh Mẫu đi Thiên Đình, nhưng mấy vị Thánh nhân đều cảm thấy vị trí này phi Đa Bảo Đạo Nhân mạc thuộc (không ai ngoài Đa Bảo), để xem, bỏ qua Đa Bảo Đạo Nhân không chọn mà đi chọn người khác, vậy thì đầu óc Thông Thiên bị cửa kẹp rồi.

Thời gian bay nhanh, Nhân Hoàng thứ hai Thần Nông hàng thế.

Cảm ứng được một sát na Thần Nông hàng thế, các Thánh nhân đều xốc lại tinh thần, ngay cả Tiêu Vân cũng không ngoại lệ đều đang nhìn chằm chằm đạo trường của Thông Thiên, muốn biết ai có thể trở thành lão sư của Thần Nông.

Đa Bảo Đạo Nhân ư, cho bọn hắn một cái ngạc nhiên mừng rỡ lớn đi.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên cảm ứng được Nhân Hoàng hàng thế, mở mắt ra. "Các ngươi cũng đang nhìn chằm chằm Bản giáo chủ chứ gì....." Nhìn thoáng qua hướng Thủ Dương Sơn và Thiên Đình, Thông Thiên nói: "Quy Linh, tới Bích Du Cung!!" Quy Linh Thánh Mẫu đang bế quan đầu óc giống như bị búa gõ mạnh một cái, bừng tỉnh, vội vàng nói: "Đệ tử tuân mệnh." Chẳng lẽ thật sự là ta?

Một trái tim của Quy Linh Thánh Mẫu loạn không chịu được, vội

vàng xuất quan đi tới Bích Du Cung. "Đệ tử bái kiến sư tôn, sư tôn vạn an." Quỳ lạy trong đại điện, Quy Linh Thánh Mẫu thành thành thật thật hướng Thông Thiên hành lễ.

Nhìn Quy Linh Thánh Mẫu trong điện, Thông Thiên nói: "Có biết vì sao vi sư gọi ngươi tới không?" "....." Cắn cắn răng, Quy Linh Thánh Mẫu quyết tâm, nói: "Đệ tử không biết, nếu lão sư có nhu cầu, đệ tử có thể đi hô hoán Đại sư huynh, Đại sư huynh đã làm tốt chuẩn bị." Không kiêu không nóng nảy, không tệ.

Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, Thông Thiên vốn có chút thấp thỏm, lúc này nhìn biểu hiện của Quy Linh Thánh Mẫu, một trái tim cũng rơi trở về. "Không, vi sư muốn ngươi tức khắc rời đi, đi tới Hồng Hoang, Nhân Hoàng Thần Nông kia đã hàng thế, vi sư muốn ngươi thu Nhân Hoàng làm đồ đệ, trở thành Nhân Hoàng chi sư, hảo sinh dạy bảo Nhân Hoàng, làm cho Nhân Hoàng công đức viên mãn, thiết mạc để vi sư thất vọng." "A?!" Quy Linh Thánh Mẫu kinh ngạc đến mức ngã ngồi trên mặt đất, khó có thể tin ngẩng đầu. "Lão sư, đệ tử thực lực vi bạc, tính tình táo bạo, không nên đảm đương Nhân Hoàng chi sư, mong lão sư thu hồi thành mệnh." "Vi sư nói ngươi làm được thì ngươi làm được, không cần đa ngôn, đi đi, chớ để lão sư thất vọng, cũng đừng để Yêu Hoàng thất vọng." Thông Thiên híp mắt, minh xác nói cho Quy Linh Thánh Mẫu biết sẽ không thu hồi thành mệnh.

Nhân Hoàng chi sư, chính là Nhân Hoàng chi sư!!

Không có lựa chọn thứ hai. "Nhưng....." Ngẩng đầu nhìn Thông Thiên mặt vô biểu tình, trái tim Quy Linh Thánh Mẫu lộp bộp, vội vàng bái xuống: "Đệ tử cẩn tuân sư tôn pháp chỉ, sư tôn vạn an." Cáo biệt Thông Thiên, Quy Linh Thánh Mẫu khổ sở mặt mày, liên liên thở dài, đi tới Hồng Hoang.

Nhân Hoàng chi sư tôn vị ai cũng muốn, nhưng so với quan hệ sư huynh muội, Quy Linh Thánh Mẫu thà rằng không có cơ hội này.

Nhưng hiện tại Thông Thiên đã hạ lệnh, không đi cũng không được.

Chẳng những phải đi, còn phải làm cho tốt, không thể để Thông Thiên mất mặt, nếu không thì đủ để hưởng thụ rồi.

Làm không tốt, Thông Thiên sẽ trở thành trò cười trong mắt các Thánh nhân khác, Quy Linh Thánh Mẫu cũng sẽ bị đệ tử giáo phái khác trào phúng. "Đệ tử tất định sẽ không để sư tôn thất vọng." Quy Linh Thánh Mẫu cắn răng triều Bích Du Cung bái một cái, mới nhanh chóng bay về phía bộ lạc Nhân tộc.

Quy Linh Thánh Mẫu vừa đi, Thông Thiên nâng tay, trong đại điện xuất hiện ba người, chính là Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu.

Lúc này trong ba người, Đa Bảo Đạo Nhân vẫn giống như thường ngày, mặt vô biểu tình ngồi đó.

Vô Đương Thánh Mẫu và Kim Linh Thánh Mẫu sắc mặt phức tạp, hết thảy vừa rồi các nàng đều nhìn ở trong mắt.

Chỉ là tồn tại bị Thông Thiên che chắn, Quy Linh Thánh Mẫu không biết mà thôi, kỳ thật, tất cả đều phát sinh dưới mí mắt mấy người bọn họ.

Bốn đại thân truyền đệ tử, chỉ có thể lựa chọn một người, Thông Thiên cũng sẽ không làm lạnh lòng đệ tử, làm ra lựa chọn cũng sẽ để cho bọn họ nhìn cái rõ ràng.

Chương 108

Mấy người sớm đã nhận được thông tri tiến vào trong điện, Quy Linh Thánh Mẫu là người tới cuối cùng. "Các ngươi nếu trong lòng không thoải mái, có thể tận quản nói ra." "Đệ tử không dám." Ba người vội vàng trả lời.

Đa Bảo Đạo Nhân khom người nhìn Thông Thiên: "Sư tôn, Nhân Hoàng chi sư vốn là do sư tôn đi tranh đoạt, lựa chọn người nào làm Nhân Hoàng chi sư, tất định là người thích hợp nhất, đệ tử không dám có bất kỳ oán ngôn nào, chúng ta tất định sẽ chúc mừng sư muội có thể thắng nhậm vị trí quan trọng bực này." "Sư tôn, chúng ta tuyệt đối sẽ không có nửa điểm oán ngôn, mong sư tôn minh xét!!!" Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu cũng biểu thái thái độ.

Ăn dấm (ghen tị), không lý giải khẳng định là có, nhưng tật đố, oán hận, có oán ngôn thì không tồn tại.

Đệ tử Tiệt Giáo tuy nhiều, nhưng trong Tiệt Giáo, giữa các đệ tử thân truyền không có nhiều hoa hoa tràng tử như vậy, so với Xiển Giáo thì hài hòa hơn.

Là của ta chính là của ta, không phải của ta thì cưỡng cầu cũng vô dụng.

Quan trọng nhất là, sư tôn cho, mới là của ta.

Cảm động không?

Khẳng định là có, dù sao người không phải cỏ cây, Thánh nhân cũng không ngoại lệ. "Có lòng rồi, lui xuống đi, tuy rằng Nhân Hoàng chi sư tôn vị đã không còn, nhưng vi sư cũng sẽ không quên các ngươi, đợi có cơ hội sẽ lại vì các ngươi mưu hoa là được, dù cho là đánh lên Linh Sơn đi tranh đoạt Phật Tổ kim châu." "Đệ tử bái tạ sư

tôn." Ba người bái tạ Thông Thiên rồi rời đi.

Sau khi rời khỏi Bích Du Cung, ba người đều liếc nhau, không kìm được cười, ngay cả Đa Bảo Đạo Nhân vốn không hay nói cười cũng cười. "Đây là cơ duyên của sư muội, chúng ta chúc mừng là được." "Sư huynh lời ấy có lý, chỉ là cơ duyên này có quan hệ với Yêu Hoàng, hy vọng sư muội sẽ không để sư tôn và Yêu Hoàng thất vọng mới tốt, chúng ta chỉ có thể rửa mắt mà nhìn thôi." "Đúng, rửa mắt mà nhìn, hai vị sư muội, cáo từ." Đa Bảo Đạo Nhân đi trước một bước.

Nhìn bóng lưng rời đi, Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu nhìn nhau đều có chút bất đắc dĩ.

Nhìn thì không có gì, nhưng trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân khẳng định có chút mất mát, thứ vốn tưởng là của mình, kết quả lại rơi lên đầu Quy Linh Thánh Mẫu.

Cũng may Đa Bảo Đạo Nhân không có sinh lòng bất mãn.

Nếu vì vậy mà ghi hận Quy Linh Thánh Mẫu, vậy thì phiền toái rồi.

Không thay đổi sao?

Tiêu Vân cười cười, thu hồi ánh mắt nhắm lại, nếu kết quả đã ra, cho bọn hắn một cái kinh hỉ lớn, vậy thì không có gì hay ho để quan chú nữa.

Kịch tình tiếp theo đơn giản là tìm được Thần Nông, biểu minh thân phận, sau đó thu nhận làm đệ tử, hảo tâm dạy bảo, phòng ngừa đệ tử bị độc chết, cuối cùng công đức viên mãn, được lấy chứng đạo, nằm mơ cũng có thể đếm được ra.

Không đáng để tiếp tục quan chú.

Là tình huống gì?

Tiêu Vân bình tĩnh, nhưng đám người Lão Tử lại không bình tĩnh nổi, Thông Thiên đang làm cái tình huống gì đây?

Người làm Nhân Hoàng chi sư là Quy Linh Thánh Mẫu, không phải người bọn họ nhất trí nhận định là Đa Bảo Đạo Nhân sao?

Chuyện này, chẳng lẽ bởi vì Tiêu Vân mà thay đổi?

Lệnh người mở rộng tầm mắt, khắp nơi tràn ngập quỷ dị, hai người bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?

Rốt cuộc có mưu kế gì?

Có phải đang cố ý nhắm vào chúng ta, tính kế chúng ta?

Nhất thời đám Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều bắt đầu "hí tinh" nhập thân, cho rằng Thông Thiên và Tiêu Vân đang âm thầm tính kế, trở nên có chút bất an.

Dù sao cũng muốn tranh đoạt khí vận giáo phái, không thể không phòng, Thông Thiên khẳng định muốn tranh, Tiêu Vân không tranh nhưng có thể giúp Thông Thiên a.

Thông Thiên tất định sẽ không buông tha một bang thủ thật tốt, am hiểu tính kế người khác như vậy.

Có điêu dân muốn hại trẫm!!!

Kịch tình tiếp theo xác thực không có gì sai lệch, giống như mọi người dự liệu.

Quy Linh Thánh Mẫu thu nhận Thần Nông, dạy bảo Thần Nông, sau khi Thần Nông lớn lên, được người trong bộ lạc coi trọng.

Sau đó tìm được ngũ cốc, Phục Hy niên tuế tăng trưởng, tìm kiếm nhân tài, vì thế tìm được Thần Nông, để Thần Nông trở thành Nhân tộc Cộng chủ nhiệm kỳ kế tiếp.

Phục Hy sắp chứng vị rồi.

Lúc này Tiêu Vân cũng không thể tiếp tục ở lại Thiên Đình, mang theo Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, Hồ Lô Đằng cùng Nữ Oa cùng tới đô thành Nhân tộc, chuẩn bị chứng kiến Nhân Hoàng chứng vị, các Thánh nhân khác cũng cùng nhau đi tới.

Truyền vị đại điển được cử hành tại đô thành Nhân tộc, Tiêu Vân và Nữ Oa tới trước tiên, nhìn người trong thành lui tới, Tiêu Vân phảng phất như nhìn thấy cảm giác xem phim truyền hình cổ trang ở kiếp trước, quá giống.

Có ngũ cốc, Nhân tộc không còn lo lắng sẽ bị đói bụng, bắt đầu phát triển theo hướng sống tốt hơn, trước mắt đã đủ hình thành một cái sồ hình.

Trong đô thành, tu kiến ra một tòa cao đài, là nơi Phục Hy chứng vị truyền vị cho Thần Nông.

Cả tòa đô thành chen đầy người, vô số người cố ý từ nơi khác chạy tới đây, chứng kiến Phục Hy chứng Nhân Hoàng chi vị, truyền vị cho Thần Nông.

Đây là một ngày có ý nghĩa to lớn đối với Nhân tộc, cũng là một ngày đáng giá để ghi chép và ca tụng.

Thời gian đối với Tiêu Vân mà nói chẳng qua chỉ là cái búng tay, nhưng đối với Phục Hy lại không quá hữu hảo.

Cho dù Phục Hy được Thường Hi và Hi Hòa dạy bảo, tu hành, nhưng thọ mệnh chung quy là có hạn.

Mắt thấy Phục Hy tóc trắng xoá, đi đường đều có chút khó khăn đang được Thần Nông nâng đỡ đi lên cao đài, mạc danh, Tiêu Vân nhìn một màn này trong lòng không được tự nhiên.

Trong đô thành, xa xa nhìn Phục Hy và Thần Nông, Hi Hòa cùng Thường Hi cũng thở dài một hơi, đợi sau khi Phục Hy chứng vị,

nhiệm vụ của các nàng cũng kết thúc.

Chung đụng nhiều năm như vậy, nhìn Phục Hy từ một hài đồng lớn lên, dẫn dắt Nhân tộc lớn mạnh, hai người cũng thổn thức không thôi.

Mạc danh trong lòng Hi Hòa bỗng nhiên toát ra xúc động muốn sinh một đứa bé.

Đứa bé của các nàng khẳng định sẽ ngoan bì, nhưng sẽ không chịu ảnh hưởng của thọ mệnh, giống như Phục Hy biến thành tóc trắng xoá, chậm rãi suy lão.

Đến giờ lành, Phục Hy và Thần Nông bắt đầu đốt hương làm chuẩn bị cho việc chứng vị.

Chân trời truyền đến dị tượng, lại là Thánh nhân đến, đám người Lão Tử tới, Thông Thiên lạc hậu một chút.

Nhìn mọi người đều đã đến, Tiêu Vân và Nữ Oa tới trước một bước cũng trực tiếp hiện thân. "Bái kiến Thánh Mẫu, bái kiến Yêu Hoàng, bái kiến Thánh nhân!!!" Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy và Thần Nông, tất cả mọi người đều quỳ lạy trên mặt đất, hướng Thánh nhân hành lễ, trật tự cũng là có khác biệt.

Nữ Oa thân là Nhân Tộc Thánh Mẫu được bái đầu tiên, tiếp theo là Tiêu Vân, là đạo lữ của Nữ Oa, tiếp theo nữa là lão sư của Nhân Hoàng Phục Hy cũng là người Yêu tộc, vì thế Tiêu Vân được xếp ở vị trí thứ hai.

Còn về các Thánh nhân khác thì trực tiếp gộp chung lại lạy một cái.

Cùng lắm thì có thể phân ra một cái cho Nhân Giáo Giáo Chủ Lão Tử, nhưng phân ra rồi lại không tiện bái các Thánh nhân khác, dứt khoát làm chung một lèo, đây là biện pháp tốt nhất. "Các ngươi không

cần đa lễ, hôm nay là ngày Nhân Hoàng chứng vị, chúng ta đến để chứng kiến, bắt đầu đi." Nữ Oa nhìn thoáng qua Lão Tử, lựa chọn đứng ra, đem hai kiện chí bảo lấy ra, Không Động Ấn cùng Hồ Lô Đằng bay về phía Phục Hy.

Lão Tử đối với việc này không có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu Tiêu Vân không ở đây hắn còn có thể chủ động một chút, đi tranh, nhưng Tiêu Vân ở đây thì tranh cái gì?

Thành thành thật thật tiếp thu an bài.

Phục Hy cầm hai kiện chí bảo, ho khan nỗ lực để cái eo có chút cong vẹo đứng thẳng hơn một chút, giơ cao chí bảo trong tay, dùng thanh âm lớn nhất nói: "Hôm nay là ngày ngô Phục Hy truyền vị, những năm gần đây, Phục Hy cảm thấy tuổi già sức yếu, vô lực lại trị lý Nhân tộc, hôm nay đặc biệt đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ, truyền cho Thần Nông thị!!!" Đại hám một tiếng, Phục Hy không kìm được ho khan, thật một lúc sau mới hòa hoãn, dưới ánh mắt lo lắng của vô số người, hắn kéo lấy cánh tay Thần Nông.

Trong sát na, tất cả mọi người đều cao hô tên của Phục Hy và Thần Nông.

Nhân tộc khí vận không tiền cao trướng, cũng may hai vị Thánh nhân Yêu tộc không lập giáo, cũng may Hi Hòa cùng Thường Hi không phải người giáo phái, mấy vị Thánh nhân nhìn thấy cảnh này mạc danh có chút may mắn.

Công đức chi khí rơi xuống, rơi tại trên người Phục Hy, trong đó có ba đạo công đức chi khí phân ra, phân biệt rơi vào trên người Thường Hi, Hi Hòa, cùng với Tiêu Vân.....

Tuy rằng không nhiều, nhưng lại thật sự có công đức, chỉ là một chút xíu công đức ấy, Tiêu Vân đều lười đi nhìn nhiều, trực tiếp thu

lại, đợi trở về ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Hi Hòa cùng Thường Hi lại nhân cơ hội này thành công trảm thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tiêu Vân có công đức mấy vị Thánh nhân đều không để ý, số lượng không nhiều, Tiêu Vân đem Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy mượn tham ngộ, tự nhiên sẽ được công đức, chỉ là lượng không nhiều mà thôi.

Thân thể tuổi già sức yếu của Phục Hy dưới sự bao phủ của công đức, chậm rãi biến hóa, càng lúc càng trẻ, giống hệt như lúc làm Yêu soái tại Thiên Đình, ngay cả quần áo cũng y hệt, từng luồng ký ức nhân cơ hội này dũng nhập vào trong não hải.

Phục Hy mở mắt, kích động nhìn Tiêu Vân và Nữ Oa, cao thanh hô hảm: "Ngô danh Phục Hy!!!" "Phục Hy bái kiến Yêu Hoàng, bái kiến Yêu Hậu!!!" Sau khi khôi phục ký ức, Phục Hy dẫn đầu triều Tiêu Vân và Nữ Oa bái lạy, thần sắc Nữ Oa phức tạp, nhìn Phục Hy có chút không đành lòng, nhưng không còn cách nào, Nhân Hoàng không được tùy ý xuất hiện ở trong Hồng Hoang, Nữ Oa cũng không biết nên mở miệng như thế nào. "Ha ha ha, không cần đa lễ, đứng lên đi, mấy năm nay Nữ Oa cũng rất lo lắng cho ngươi, một chúng đại yêu, yêu tướng, yêu soái ở Thiên Đình đều đang lo lắng, ngày khác bọn họ tới bái phỏng, ngươi cũng đừng đóng cửa không gặp." Tiêu Vân cười mở một câu vui đùa.

Phục Hy phục sinh, triệt để phục sinh, như vậy đám bạn cũ như Bạch Trạch khẳng định sẽ tới bái phỏng, còn là loại thường xuyên.

Người khác thì cũng thôi, tên bạn già Bạch Trạch này tất định sẽ thường xuyên tìm Phục Hy.

Phục Hy ha ha cười một tiếng: "Yêu Hoàng yên tâm, tự nhiên sẽ không để chư vị hảo hữu mất mặt." "Như thế rất tốt, đàn bị đập nát

rồi, Bản hoàng đành phải gia nhập một ít dược liệu trọng tân luyện chế lại một phen, tuy rằng chỉ là một kiện linh bảo, nhưng so với cái cũ thì thiếp cận hơn." Tiêu Vân lấy ra một cây cổ cầm, cổ cầm lập tức cảm ứng được sự tồn tại của Phục Hy, một đầu đâm tới, cao hứng xoay quanh Phục Hy.

Phục Hy nhìn cổ cầm bên cạnh, ngón tay đều đang run rẩy, trong mắt thậm chí chảy ra nước mắt, lẩm bẩm nói: "Bạn già, để ngươi chịu ủy khuất rồi." Linh bảo có linh, ngày xưa nhân tử bảo hủy, hôm nay nhân bảo tương kiến, cũng giống như bạn tốt gặp lại, một màn này làm cảm động không ít người.

Thật một lúc sau Phục Hy mới đem pháp bảo thu lại, xoay người hướng Phục Hy (Thường Hi) và Hi Hòa cúi đầu: "Hai vị lão sư, hôm nay Phục Hy công đức viên mãn chứng vị, sư đồ duyên phận đã hết, Phục Hy xin bái biệt hai vị lão sư lần nữa." "Đây là Yêu phi....." Hi Hòa cùng Thường Hi chưa kịp mở miệng, Nữ Oa nói một câu, tức khắc làm cho hai nàng náo loạn một cái mặt đỏ bừng.

Phục Hy sửng sốt, cười nói: "Phục Hy bái kiến hai vị Yêu phi." "Được rồi, được rồi, đi Hỏa Vân Động thanh tu đi, có thời gian Bản hoàng sẽ mang theo Nữ Oa tới thăm ngươi, có đồ vật gì cần thiết có thể nói cho Bản hoàng." Còn ở lại nữa Thiên Đạo ý chí sẽ muốn kháng nghị.

Phục Hy cười gật gật đầu, cười lớn rời đi, hắn rõ ràng, từ nay về sau, chỉ có Nhân Hoàng Phục Hy, không còn Yêu soái Phục Hy, cuối cùng tham bái Tiêu Vân một lần, bởi vì sau này gặp lại, địa vị mọi người đối đẳng, không thể lại hướng Tiêu Vân quỳ lạy.

Phục Hy đi rồi, đi Hỏa Vân Động, ý vị hết thảy đều kết thúc, túng nhiên có chút không nỡ, nhưng cũng không có cách nào, vận mệnh là như thế.

Từ hôm nay cho đến trước khi Hiên Viên tiếp thế vị trí, Nhân tộc tiến vào thời đại Thần Nông.

Hi Hòa, Thường Hi cùng Nữ Oa Tiêu Vân cùng nhau phản hồi Thiên Đình, các Thánh nhân khác cũng lần lượt rời đi, Thông Thiên trước khi rời đi không quên đinh chúc đệ tử, miễn cho Quy Linh Thánh Mẫu phạm sai lầm.

Lần này bốn vị Thánh nhân không có tiếp tục tụ tập cùng một chỗ, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đi Thủ Dương Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề về Tây Phương Linh Sơn. "Đại huynh, xem ra phải để Huyền Đô làm tốt chuẩn bị mới được, trước mắt Phục Hy chứng vị, Thần Nông tiếp thế vị trí, như vậy Hiên Viên cũng sắp xuất thế." Trong Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút kích động, sau khi Nhân Hoàng chứng vị thì lão sư có thể được công đức, Hi Hòa cùng Thường Hi hai người đều trảm đi một thi, tu vi đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cứ như vậy một phân ba vị trí, lý luận thượng có thể để ba đệ tử tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhân Hoàng chi sư tôn vị được nhiều nhất, chừng ba vị trí, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao có thể không vui.

Hiên Viên chủ sát phạt không dễ giải quyết như Phục Hy và Thần Nông, Lão Tử tự nhiên sẽ nhắc nhở đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư cẩn thận một chút.

Nếu hết thảy thuận lợi, Huyền Đô Đại Pháp Sư liên tiếp nhảy hai cấp đều có khả năng, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhảy lên Chuẩn Thánh trung kỳ không phải là mộng, chỉ cần công đức của hắn đầy đủ, hết thảy đều không thành vấn đề.

Chỉ cần Hiên Viên công đức viên mãn, công lao đầy đủ là được.

Nhưng cần một chút chuẩn bị mới được, Vu Tộc..... có thể không quá dễ nói chuyện, có lẽ phải đi cầu Tiêu Vân mới được, Hồ Lô Đằng kia cũng là của Tiêu Vân, phải đi tìm Tiêu Vân.

Đợi sau khi Hiên Viên hàng thế, Huyền Đô Đại Pháp Sư đi thu nhận Hiên Viên làm đồ đệ, sau đó tiến đến Thiên Đình, hướng Tiêu Vân mượn dùng Hồ Lô Đằng kia, thuận tiện thỉnh Tiêu Vân làm khách, thuyết phục Huyền Minh cùng Hậu Thổ để người Vu Tộc xuất sơn.

Cái khác không nói, ít nhất phải có một vị Đại Vu xuất sơn mới được, như thế công lao của Hiên Viên mới đủ để Huyền Đô Đại Pháp Sư đạt tới tình trạng nhảy hai cấp.

Lão Tử mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thực ám địa lý đã đem hết thảy tính toán xong xuôi, chỉ chờ Hiên Viên hàng thế.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, hy vọng đến lúc đó hắn có thể cao hứng, đừng có đòi hỏi ba vị trí, chuyện đó không liên quan đến Lão Tử, hắn chỉ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh từ chỗ Tây Phương nhị thánh mà thôi. "Sư huynh, Nhân Hoàng chứng vị kia, Nhân Hoàng chi sư có thể đoạt được công đức không ít, đủ để cho đệ tử thực lực tăng mạnh, chúng ta phải hảo hảo tính toán mới được, ngoài ra còn phải cảnh giác mỗ ta người ra tay mới được." Trở thành Nhân Hoàng chi sư có công đức để lấy, chỉ là cụ thể có bao nhiêu thì mọi người đều không nắm chắc, hôm nay nhìn Phục Hy chứng vị trong lòng đã nắm chắc.

Chuẩn Đề đệ nhất thời gian cảnh giác, ngay cả Bát Cảnh Cung cũng không đi, sợ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đổi ý từ trong tay bọn họ đào đi chỗ tốt, tính kế bọn họ.

Trừ bỏ phải đề phòng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn cần đề phòng Thánh nhân khác mới được, Thông Thiên là địch nhân

lớn nhất, dù sao Thông Thiên đệ tử nhiều, lại chỉ vớt được một vị trí, tất định sẽ không cam lòng, nếu không ngày đó ở Thiên Đình, Thông Thiên cũng sẽ không đánh nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay cả Tiêu Vân và Nữ Oa cũng không thể điệu dĩ khinh tâm, bọn họ lấy vị trí dụng xử không lớn, nhưng vạn nhất não bị co rút thì sao, chính mình không dùng chẳng lẽ không thể giúp đỡ Thông Thiên cướp đoạt?

Chương 109

Hiện tại quan hệ giữa Tiêu Vân và Thông Thiên rất mật thiết, đệ tử Tiệt Giáo tiến đến Thiên Đình thậm chí có thể được Thánh nhân triệu kiến, đây cũng không phải là hiện tượng tốt, ít nhất đối với những Thánh nhân này là hiện tượng không tốt, Thông Thiên tất định đã cùng Tiêu Vân liên hợp rồi, thỏa thỏa.

Vì khí vận Phật giáo, vì chỗ tốt, nhất định phải cảnh giác, không cho người khác bất kỳ cơ hội nào để thừa nước đục thả câu. "Sư đệ lời ấy có lý, Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn còn dễ nói, sợ là tên Thông Thiên kia nóng vội ra tay với chúng ta, dù sao thực lực chúng ta không bằng, hắn lại có khả năng thỉnh Tiêu Vân cùng Nữ Oa hỗ trợ!!!" Cách nghĩ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không sai biệt lắm.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng có khả năng hạ thủ, nhưng khả năng tương đối nhỏ, người có khả năng nhất là Thông Thiên.

Một khi Thông Thiên ra tay đại biểu Tiêu Vân và Nữ Oa sẽ giúp, kém nhất cũng là Tiêu Vân xuất mã, Nữ Oa và hắn giống nhau, tọa trấn Thiên Đình.

Tiêu Vân và Thông Thiên tụ tập cùng một chỗ, hai cái đều không dễ chọc, đặc biệt là Tiêu Vân, một khi bọn họ liên hợp lại đối phó phương tây, mặt Chuẩn Đề đều xanh mét.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm!!

Nhất định phải hảo hảo mưu tính mới được, cơ hội chi bất dịch (không dễ có), cũng không thể để mất, bằng không sẽ hối hận chết.

Mắt thấy Phật giáo mới có một chút khởi sắc, nếu vì vậy mà bị kéo giãn cự ly, vậy sau này Phật giáo chơi thế nào?

Một đám "hí tinh" (kẻ diễn sâu) bắt đầu biểu diễn, ngay cả Thông Thiên cũng không ngoại lệ.

Nhìn Hi Hòa cùng Thường Hi chứng đạo, lúc này Thông Thiên muốn làm gì nhất?

Liên hợp Tiêu Vân, để hắn trợ giúp từ trong tay người khác đoạt vị trí, cho dù tê rách da mặt, trở thành tử địch cũng ở sở không tiếc.

Chỉ cần khí vận giáo phái có thể tăng trưởng, lớn mạnh, chỉ cần môn hạ đệ tử có thể đột phá, những thứ khác hết thảy đều dễ nói.

Đệ tử thực lực biến cường chỉ là một điểm, làm cho Thông Thiên quyết tâm chính là vì Phục Hy chứng đạo, Hiên Viên chưa xuất thế, Nhân tộc tiến vào thời đại Thần Nông.

Vì cảm tạ lão sư tài bồi, Thần Nông tại các nơi của Nhân tộc tu kiến không ít thần miếu của Thông Thiên Giáo Chủ, cho người đi tế bái, mới không đi được bao lâu, Thông Thiên đã có thể cảm ứng được khí vận đang ngưng tụ.

Như thế mà không gấp mới là lạ, lúc này dù cho Hồng Quân nói không được vì Nhân Hoàng chi sư mà tranh đấu, Thông Thiên cũng lười đi quản.

Chỉ cần Tiệt Giáo lớn mạnh, những thứ khác đều không quan trọng.

Không thể không nói Thông Thiên có loại dấu hiệu sắp nhập ma, cũng may Tam Thanh không sợ, Bàn Cổ khai thiên mang theo đại công đức không phải để đùa giỡn.

Nếu đổi thành Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì ngược lại phải cẩn thận một chút.

Thánh nhân nhập ma sẽ không chết, cùng lắm thì thoát tầng da mà thôi, còn về môn hạ đệ tử sẽ biến thành dạng gì thì chỉ có ông trời mới

biết.

Khí vận giáo phái không ngừng tăng trưởng, loại tư vị này ai trải qua người đó mới biết, đều sẽ nhịn không được muốn đem chỗ tốt toàn bộ bá chiếm, đáng tiếc là quá khó.

Nhất định phải có hành động mới được.

Trên đường trở về, Thông Thiên vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này.

Bang thủ có thể tìm chỉ có một người, chính là Tiêu Vân, Thánh nhân khác tuyệt vô khả năng, nguyên một đám đều đề phòng hắn, sợ bị Thông Thiên tính kế, đem Nhân Hoàng chi sư tôn vị khiêu tẩu.

Sau khi về Bích Du Cung, Thông Thiên trầm tư một trận, trực tiếp rời đi, tiến đến Thiên Đình.

Bất quá lần này Thông Thiên không có gióng trống khua chiêng, mà dùng chí bảo che giấu thiên cơ, vì không để Thánh nhân khác phát hiện hắn đi tới Thiên Đình.

Chuyện của Phục Hy kết thúc, hắn cũng bỏ được một cọc tâm sự.

Trong Thiên Đình không ít đại yêu và yêu tướng dưới sự suất lĩnh của Bạch Trạch, mang theo lượng lớn linh tửu thức ăn đi tới bái phỏng Phục Hy.

Tiêu Vân đại thủ vung lên chuẩn hứa, để bọn họ thuận tiện đem phần của mình cùng mang lên.

Trước khi chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, Tiêu Vân cũng không tiện đi gặp Phục Hy, đành phải do thủ hạ làm thay. "....." Bỗng nhiên, khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Vân đen lại, khóe miệng trừu vài cái, vô ngữ nói: "Đạo hữu, đều tới rồi, lén lén lút lút làm cái gì?" Trong mấy vị Thánh nhân, trừ bỏ Nữ Oa, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều là một bộ dáng lão niên tóc trắng xoá, duy có Tiêu Vân vẫn luôn bảo trì bộ dáng trẻ tuổi, chưa từng thay đổi, chủ

yếu là chịu không nổi loại bộ dáng kia.

Tóc trắng xoá, một bộ tiên gia làm vẻ ta đây là Yêu Hoàng?

Thôi đi, muốn bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu khó chịu, đủ bá khí, đủ soái là được rồi, muốn cái gì tiên gia phong phạm?

Không có tiên gia phong phạm chẳng lẽ ta Tiêu Vân không phải là Thánh nhân, không phải là Yêu Hoàng hay sao.

Lời nói vừa dứt, Thông Thiên hiện thân, nhìn Tiêu Vân có chút xấu hổ, cười khan một tiếng.

Tiêu Vân vô ngữ nói: "Bản hoàng hiểu, là vì che giấu thiên cơ, nhưng đạo hữu không thể đi cửa chính sao?" Đối với việc Thông Thiên lặng lẽ mò vào Thiên Đình, không đi cửa chính, Tiêu Vân rất cạn lời.

Thiên Đình đông nam tây bắc bốn cái cửa lớn, không đủ cho ngươi đi?

Cứ một hai phải đi đường tắt, giống như làm trộm chạy vào. "Yêu Hoàng lý giải là tốt rồi." Thông Thiên xấu hổ, cũng may Tiêu Vân có thể lý giải.

Lý giải quy lý giải, Tiêu Vân cảnh cáo Thông Thiên: "Đạo hữu, cận thử một lần này thôi, không có lần sau.

Bản hoàng không giống mấy kẻ cô gia quả nhân kia, Bản hoàng chính là người có gia thất, để ngươi nhìn thấy thứ không nên nhìn thì làm sao bây giờ?" "Phụt ~~~" Thông Thiên ho khan, bị nước miếng làm sặc. "Không có lần sau, không có lần sau!!" Thông Thiên giơ tay đầu hàng, tỏ vẻ không có lần sau.

Lần sau còn dám đối nghịch với ta, nếu không ta Tiêu Vân cũng lặng lẽ chạy tới nhà ngươi, không cẩn thận nhìn thấy... a phi!!

Không cẩn thận nhìn thấy môn hạ nữ đệ tử làm một số chuyện ẩn bí thì làm sao bây giờ, thật ngượng ngùng, ta là Thánh nhân, tâm không thể loạn.

Vung tay bày ra linh tửu thức ăn, Tiêu Vân dựa vào trên ghế, không nhanh không chậm nói: "Đạo hữu tới là vì Nhân Hoàng chi sư tôn vị kia?" Thông Thiên đang mang nụ cười xấu hổ lập tức chính sắc, nghiêm túc nói: "Không dối gạt Yêu Hoàng, Bần đạo tới đây chính là vì việc này, mong Yêu Hoàng có thể trợ Bần đạo một chút sức lực." Nhìn dáng vẻ quyết tâm, lại lén lén lút lút lại khẩn cầu, Tiêu Vân ở trong lòng thở dài một hơi. "Đối với ai ra tay?

Nhân Hoàng tiếp theo là Hiên Viên, là của Lão Tử.

Chỉ cần Hiên Viên hàng thế, Lão Tử tất định đệ nhất thời gian để Huyền Đô đi thu nhận.

Còn lại trong Ngũ Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm cứ ba cái vị trí, Tây Phương nhị thánh chiếm cứ hai cái vị trí, ngươi đã rõ ràng chưa." Không ngờ Tiêu Vân trực tiếp hỏi cái này, Thông Thiên hơi hơi nhíu mày, thật không dễ trả lời.

Vốn định thỉnh Tiêu Vân hỗ trợ, Tiêu Vân nguyện ý ra tay rồi mới thương nghị, ai biết Tiêu Vân lại trực tiếp như vậy, đi lên liền hỏi thăm.

Thông Thiên không nói gì.

Tiêu Vân lắc đầu, tiếc nuối nói: "Đạo hữu, thứ cho Bản hoàng không thể giúp.

Việc này đạo hữu tốt nhất đừng ra tay, biết đủ thì dừng, nếu không chỉ sẽ vô cớ gây tai họa, đối với ngươi, đối với đệ tử Tiệt Giáo đều không tốt." Thông Thiên, quá tham lam rồi a.

Không biết tham lam là nguyên tội sao?

Sẽ làm ngươi trở thành công địch.

Tình huống trước mắt, mấy vị Thánh nhân ai cũng sẽ không đem tôn vị nhường ra, dù cho là liều mạng cũng muốn gắt gao thủ trụ.

Huống hồ Tam Hoàng Ngũ Đế, Tam Hoàng một hoàng so với một hoàng công lao lớn, Ngũ Đế, một đế so với một đế hố, chỉ cần phía trước một vòng xuất hiện vấn đề, toàn bộ đều phải giương mắt nhìn!

Trước mắt Vu Tộc không ra, Hiên Viên không có Đồ Vu Kiếm thì bản thân đã ở vào cục diện công lao không đủ, Hiên Viên đều xuất hiện vấn đề, Ngũ Đế phía sau tất định sẽ chịu ảnh hưởng.

Trong những ngày tiếp theo, đủ cho Lão Tử đau đầu, Thông Thiên đã cầm chỗ tốt, vì sao còn chấp mê bất ngộ? "Vì sao?!" Thông Thiên ngây ngẩn cả người, không ngờ Tiêu Vân cự tuyệt quả đoán như vậy, ngay cả cơ hội trả giá cũng không lưu cho hắn, bất tự giác thanh âm liền lớn hơn.

Thật sự muốn những tôn vị khác, để Tiệt Giáo dựa vào đó mà lớn mạnh.

Tiêu Vân quả đoán cự tuyệt làm cho Thông Thiên có chút nổi nóng, hắn đều làm đến mức giống như ăn trộm rồi, Tiêu Vân vì sao một điểm cơ hội cũng không cho, vì cái gì? "THÔNG THIÊN!!!" Tiêu Vân trầm mặc vài giây, tiếng gầm gừ truyền khắp cả Thiên Đình, thậm chí lan tràn ra ngoài, dẫn đến mấy vị Thánh nhân khác đều chú ý tới tình huống này.

Trong Thiên Đình Nữ Oa giật mình, Yêu tộc khác càng sợ tới mức không chịu được, khí tức Thánh nhân khủng bố bạo phát, cả tòa cung điện đều hóa thành phấn vụn.

Hai đạo khí tức Thánh nhân di mạn, trong đó có một cỗ mạnh đến đáng sợ, hoàn toàn đem một cỗ khí tức khác áp chế gắt gao.

Hai cỗ khí tức kia gần như trong nháy mắt trực tiếp lao ra khỏi Thiên Đình, xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, đâm vào trên Bất Chu Sơn.

Hùng vĩ như Bất Chu Sơn đều chấn động vài cái.

Đám người Lão Tử đang chuẩn bị đề phòng Thông Thiên đều mộng, tình huống gì?

Đánh nhau rồi!!!

Khí tức của Tiêu Vân, so với bình thường bất kỳ lần nào đều đáng sợ hơn. "Oanh!!!" Kiên cố có thể so với Tổ Vu chân thân như Bất Chu Sơn xuất hiện một cái hố to, Thông Thiên bị Tiêu Vân bóp cổ ấn vào trong hố sâu, từng ngụm máu tươi phun ra.

Tiêu Vân lạnh lùng ấn Thông Thiên, giận dữ hét: "Bản hoàng cùng ngươi hợp tác, nguyện ý giúp đỡ ngươi, đó là tình phân, không phải bổn phận!!" "Bản hoàng sẽ không vì thế mà chiều theo ngươi, hay bất kỳ kẻ nào!

Cho Thông Thiên ngươi cơ hội hợp tác thì ngươi nên cao hứng, đừng cho rằng ngươi có tư cách đối với Bản hoàng to tiếng, khoa tay múa chân, cùng Bản hoàng động thủ!!!" Bản hoàng không có tính kế ngươi là không tệ rồi, thật tâm coi ngươi là một đối tác, ngươi lại tham tâm không đủ, hết lần này tới lần khác khiêu chiến giới hạn của Bản hoàng phải không. "CÚT!!!" Ngân sắc, bạch sắc, kim sắc quang mang lấp lóe, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên phá thể ra đang chuẩn bị hộ thể, lại bị Tiêu Vân trực tiếp phách vào trong Bất Chu Sơn, phát ra một tiếng ai minh.

Hỗn Độn Chung đem Bất Chu Sơn bao phủ, để Thông Thiên thể hội một chút tư vị bị thời gian cấm cố, không gian trấn áp chân chính.

Bị Tiêu Vân chiếm tiên cơ, có thể làm cho Thông Thiên không có

dư địa xoay người, chỉ có thể bị ấn xuống mà đánh. "Bản giáo chủ không sai!!" Thông Thiên cắn răng gầm nhẹ. "CÚT!!

Một lòng vì khí vận Tiệt Giáo, uổng cho ngươi là Thánh nhân, Bản hoàng đều thay ngươi cảm thấy mất mặt, ngày sau không chuẩn lại bước vào Thiên Đình của Bản hoàng nửa bước!!!" Tiêu Vân đem Thông Thiên ném đi, đứng ở trên Bất Chu Sơn, lạnh lùng nhìn.

Thông Thiên thoát khốn, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng bay ra, vây quanh ở bên người.

Lúc này Thông Thiên một thân là máu, một kích vừa rồi đã mang lại cho hắn vết thương không nhẹ, Thông Thiên nằm mơ cũng không ngờ, Tiêu Vân bỗng nhiên bạo phát sẽ có khủng bố bực này.

Hắn đánh nhau cứ như đang chơi đùa vậy, không có chuẩn bị, không tế xuất chí bảo phòng bị trước, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có liền bị công kích.

Lôi đình nhất kích, ngay cả Thiên Đình đều bị đánh xuyên.

Nếu không có Bất Chu Sơn đỡ, Hồng Hoang đại địa sợ là phải gặp tai ương.

Ta và Tiêu Vân chênh lệch lớn như vậy sao?

Không đúng, Tiêu Vân không có sử dụng chí bảo hiệp trợ công kích, vẻn vẹn bằng vào sức mạnh chưởng khống pháp tắc, một kích liền đem Thông Thiên từ Thiên Đình đánh bay ra ngoài, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm hộ chủ cũng không dùng đến.

Tê ~~~ Thực lực này có chút khủng bố rồi.

Thông Thiên làm thế nào chọc giận Tiêu Vân, trước đó không phải vẫn tốt sao?

Bỗng nhiên liền đánh nhau.

Tiêu Vân đứng ở trên Bất Chu Sơn, Thông Thiên phiêu tại không trung, hai người xa xa đối trì, không có lại lần nữa đánh nhau.

Thông Thiên thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm rời đi. "Tiêu Vân, Bản giáo chủ sẽ chứng minh, ta không sai!!!" "Hừ, chỉ biết tranh đoạt, ngay cả khí vận giáo phái đều giữ không được, chẳng lẽ không biết gắt gao thủ trụ khí vận giáo phái, đem nó lao lao nắm ở trong tay mới là chuyện nên làm sao!!

Ngu xuẩn!!" Tiêu Vân ở trong lòng thầm mắng một tiếng, phản hồi Thiên Đình.

Nhìn nơi Thiên Đình bị đánh xuyên, Tiêu Vân hận không thể đem Thông Thiên bắt về đánh thêm một lần nữa.

Quá giận người.

Chương 110

Bản hoàng tì khí lúc nào tốt như vậy, dám đối với ta đại hống đại khiếu, thật là có năng lực. "Các quy kỳ vị!!

Ồn ào nhốn nháo còn ra thể thống gì!!!" Về đến Thiên Đình, Tiêu Vân thấy cả Thiên Đình đều có điểm loạn, không kìm được huyết áp tăng cao.

Thiên Đình trực tiếp bị đánh ra một cái lỗ thủng lớn, rậm rạp chằng chịt hỗn độn chi khí cùng thiên địa huyền hỏa từ trong lỗ thủng dũng nhập vào.

Cũng may Nữ Oa phản ứng nhanh, kịp thời dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên đem lỗ thủng bịt lại, dùng Hồng Tú Cầu đem đám hỗn độn chi khí cùng thiên địa huyền hỏa đánh tan.

Nếu không trong Thiên Đình không biết bao nhiêu người Yêu tộc sẽ gặp tai ương.

Thực lực mạnh thì còn tốt, thực lực dưới Thái Ất Kim Tiên, không có pháp bảo tốt hộ thân tiểu yêu, thì phải gặp tai ương rồi.

Bị hỗn độn chi khí và thiên địa huyền hỏa dính vào, đó chính là sự tình không được, tuyệt đối hình thần câu diệt.

Dưới một tiếng gầm gừ của Tiêu Vân, người Yêu tộc lập tức thành thật xuống, nhao nhao trở về cương vị của mình, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Những kẻ không có việc gì làm đang nghỉ ngơi, cũng chạy nhanh về động phủ tiếp tục bế quan tu luyện.

Kẻ ngốc đều nhìn ra được Yêu Hoàng lúc này đang tức giận, ai muốn đi xúc rủi ro, tuyệt đối chết rất thê thảm.

Một tòa cung điện không còn, Thiên Đình bị đánh xuyên, trực tiếp xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, đâm vào trên Bất Chu Sơn mới dừng lại, hai người rốt cuộc điên cuồng đến tình trạng gì?

Nữ Oa bất đắc dĩ nhìn Tiêu Vân.

Lúc này Bất Chu Sơn xuất hiện một cái hố sâu cực lớn, xa xa nhìn lại phảng phất như bị thứ gì đó cắn một miếng lớn, xuất hiện một cái khuyết khẩu cực lớn, mạnh như Bất Chu Sơn đều biến thành cái dạng quỷ này, nếu rơi trên mặt đất, ai biết sẽ dẫn phát kết quả gì.

Cũng không sợ trực tiếp đánh chết Thông Thiên!!

Cũng may Thông Thiên là Thánh nhân, nếu không muốn không chết cũng khó. "Trở về, Bản hoàng tu bổ lỗ thủng, đem cung điện rách nát kiến tạo lại." Tiêu Vân không có để Nữ Oa can thiệp những việc này, Nữ Oa đành phải triệt tiêu pháp bảo, sát na chi gian vô số hỗn độn chi khí cùng thiên địa huyền hỏa, lập tức muốn từ Tam Thập Tam Ngoại Thiên dũng nhập vào. "Đương!!!!" Tiếng chuông Hỗn Độn Chung vang lên trong Thiên Đình, những hỗn độn chi khí cùng thiên địa huyền hỏa táo bạo đáng sợ kia giống như bị định trụ, rốt cuộc không có dấu hiệu tiến vào Thiên Đình. "Cứt chó, sớm biết thế lôi tên khốn kiếp kia ra ngoài rồi hãy đánh, Thiên Đình của lão tử đều bị đánh thành cái dạng này, tức chết Bản hoàng!!!" Tiêu Vân hùng hùng hổ hổ, đem một đống dược liệu ném vào trong Càn Khôn Đỉnh sau khi luyện hóa, dùng tốc độ nhanh nhất đem lỗ thủng cấp bổ lại.

Tuy rằng Tạo Hóa Chi Đạo của hắn tham ngộ bình thường, cũng may có Càn Khôn Đỉnh, hết thảy đều không thành vấn đề.

Đặc yêu, lão tử thật tâm vì muốn tốt cho ngươi, ngươi lại dám rống với ta? "Ân?" Cung điện bị hủy mọc lên từ mặt đất, lúc Tiêu Vân đang chuẩn bị đem tên cung điện khắc họa lên thì dừng lại. "Đúng rồi, sau chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Phong Thần Lượng Kiếp cần nhất

định cừu hận mới có thể để đệ tử Thánh nhân nhập hố, cứ như vậy ta Tiêu Vân chẳng phải là muốn đi làm kẻ ác nhân sao." "Vì sao không đem kẻ ác nhân đẩy cho người khác chứ, mình xem kịch là được rồi, để người khác làm." Nghĩ đến đây, khóe miệng Tiêu Vân hơi hơi giương lên, tâm tình tồi tệ đã tốt lên không ít, về phần ai làm kẻ ác nhân này, trong lòng hắn đã có nhân tuyển, hết thảy chờ chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế sau khi kết thúc, bắt đầu đi lừa người. "Vậy thì chỗ cung điện này gọi Tinh Thần Điện đi, chuyển thành bộ phận chưởng quản Chu Thiên Tinh Thần của Thiên Đình, làm một cái điện chủ để hắn lăn lộn." Náo kịch ở Thiên Đình kết thúc, cứ việc tất cả mọi người đều mơ hồ, Yêu Hoàng vì sao lại đánh nhau với Thông Thiên Thánh nhân, đáng tiếc những việc này bọn họ không thể tham dự vào.

Trong Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử, biểu tình có chút đặc sắc. "Đại huynh, hai người bọn họ trở mặt rồi sao?" "Ân." Lão Tử mặt vô biểu tình, đối với việc Thông Thiên và Tiêu Vân trở mặt cũng không cảm thấy kỳ quái.

Bọn họ vốn không phải quan hệ liên minh chân chính, Thánh nhân chi gian tương hỗ tính kế, ngươi tính kế ta, ta tính kế ngươi là bình thường, trở mặt thì trở mặt thôi, Tam Thanh đã náo loạn mấy lần rồi? "Ha ha ha, như thế Thông Thiên kia liền biến thành không nơi nương tựa, độc tự một người càng khó cùng ta tranh đoạt." Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười lớn, Thông Thiên xui xẻo, hắn liền vui vẻ, như vậy thiếu đi một uy hiếp cực lớn.

Chỉ cần Tiêu Vân không đứng ở bên kia Thông Thiên, Thông Thiên lấy cái gì cùng hắn tranh đấu?

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hào vô hình tượng cười to, Lão Tử cảm thấy tâm mệt.

Nhìn không thấu sao?

Đây là trọng điểm sao?

Tiêu Vân và Thông Thiên trở mặt rồi, nhưng ngươi có nhìn thấy hay không, thực lực bạo phát của Tiêu Vân đáng sợ cỡ nào, ngươi khiêng được sao?

Trở mặt rồi, uy hiếp của Thông Thiên không lớn, uy hiếp lớn nhất là Tiêu Vân được không!!!

Trước mắt Tiêu Vân và bọn họ không có lợi ích tranh đấu, nhưng sau này thì sao?

Đáng tiếc Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ nhìn chằm chằm lợi ích trước mắt, về phần sau này, căn bản không nhìn tới, thậm chí lười đi xem, đang bận rộn đắc ý đây.

Ai ~~~ Thảo nào cùng Tiêu Vân tranh đấu, tổng thua một đầu, như thế có thể không thua sao?

Nhìn thấy thực lực bạo phát của Tiêu Vân, làm cho Lão Tử càng thêm đau đầu.

Bởi vì hắn sắp phải đi Thiên Đình, đi tìm Tiêu Vân hỗ trợ, mượn dùng Hồ Lô Đằng kia, thỉnh Tiêu Vân thuyết phục Hậu Thổ và Huyền Minh, để người Vu Tộc xuất sơn, hiệp trợ Cửu Lê Tộc, làm cho Hiên Viên công đức viên mãn.

Nếu không Hiên Viên công đức không đủ, sẽ dẫn đến Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng vớt không được bao nhiêu chỗ tốt.

Cứ như vậy, Hiên Viên từ Nhân Hoàng có công lao lớn nhất, biến thành một củ khoai lang nóng bỏng tay, ai đụng ai xui xẻo, thậm chí cuối cùng lấy được chỗ tốt không nhiều bằng Phục Hy và Thần Nông.

Thật xuất hiện loại chuyện này, Lão Tử sẽ thổ huyết.

Đừng nhìn Lão Tử mặt vô biểu tình không tranh không đoạt,

nhường cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngũ Đế cho hắn ba cái, giúp hắn tranh thủ ba cái, ta chỉ có một đệ tử, cho nên lựa chọn Hiên Viên là đủ rồi.

Vậy vì sao không đem Hiên Viên nhường ra, lựa chọn cái khác?

Hiên Viên chủ sát phạt, chỉ cần người không ngốc đều biết, công lao tuyệt đối là lớn nhất.

Bất quá trước khi đi tìm Tiêu Vân, phải làm tốt tâm lý chuẩn bị bị làm khó dễ mới được, nếu không sự tình không bàn được.

Đang ở trên đầu khí, Tiêu Vân tuyệt đối có thể làm hắn tức giận đến thổ huyết.

Đổi lại là ai khi đang ở trên đầu khí đều không dễ nói chuyện như vậy, Tiêu Vân càng là điển hình.

Tâm tình tốt thì đáp lý ngươi, tâm tình không tốt, cút xéo cho lão tử.

Thông Thiên a Thông Thiên, ngươi không thể ổn định một chút, chờ vi huynh đem sự tình làm xong rồi lại nháo sao?

Lão Tử lại thở dài một hơi, đáng tiếc bởi vì Thông Thiên mất mặt, mất đi một trợ lực cực lớn, dẫn đến Nguyên Thủy Thiên Tôn cười đến mức gọi là một cái vui sướng, áp căn không có chú ý cảm xúc của Lão Tử biến hóa. "Ha ha ha, tốt!!

Tốt!!

Thật tốt quá!!!" Giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương nhị thánh cũng cười đến vui vẻ, hai người vẫn luôn lo lắng bị tính kế, bị nhằm vào, hiện tại Tiêu Vân và Thông Thiên trở mặt, đối với bọn họ mà nói chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Một cái Thông Thiên cùng bọn họ tranh đấu, hai người không sợ,

nhưng cộng thêm Tiêu Vân thì bất đồng.

Cũng may trở mặt rồi, Thông Thiên không có khả năng từ trong tay bọn họ đem tôn vị đoạt đi.

Đây chính là chuyện tốt bằng trời.

Chuẩn Đề cười đến vui vẻ, ngay cả Tiếp Dẫn đều đi theo cười.

Thông Thiên về đến Bích Du Cung, một thân lăng loạn và máu tươi biến mất, khôi phục lại bộ dáng trước đó, chỉ là khí tức có chút suy yếu, hắn bị thương.

Tiêu Vân công kích quá mãnh liệt, dẫn đến Thông Thiên cần hưu dưỡng một trận mới được. "Các ngươi có khả năng đang cười đến vui vẻ, nhưng Bản giáo chủ muốn xem các ngươi có thể cười bao lâu!!!" Bất Chu Sơn chấn động dẫn đến cả Hồng Hoang đều chấn động, xác thực đem không ít sinh linh sợ tới mức không nhẹ, cũng may chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, Hồng Hoang lại tái độ bình tĩnh xuống.

Chỉ là không khí Hồng Hoang có chút quỷ dị.

Dưới bầu không khí quỷ dị như vậy, Hiên Viên hàng thế. "Huyền Đô, đi đem Hiên Viên kia thu làm đệ tử, hảo tâm dạy bảo, vi sư đi Thiên Đình mưu tính một phen, nếu vi sư không có trở về mà có việc thì có thể đi cầu trợ Nguyên Thủy sư thúc ngươi." Hiên Viên hàng thế, Lão Tử đinh chúc Huyền Đô Đại Pháp Sư một phen. "Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ." Giống như Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng thuộc về người thích trầm mặc ít lời, không có tất yếu tuyệt đối không mở miệng nói chuyện, lĩnh mệnh lệnh rời khỏi Thủ Dương Sơn, tiến đến đem Hiên Viên thu làm đệ tử.

Đệ tử xuất sơn, Lão Tử mới thu thập chính mình, làm tốt tâm lý chuẩn bị sẽ bị chọc tức đến phát điên, tiến đến Thiên Đình.

Lão Tử đại dao đại bãi triều Thiên Đình đi tới, mấy vị Thánh nhân đều nhìn sang, biết Lão Tử đi tìm Tiêu Vân mượn dùng Hồ Lô Đằng cùng với mời người Vu Tộc xuất sơn.

Hồ Lô Đằng thì dễ nói, cùng lắm thì mượn dùng trước, nợ một món nhân tình hoặc một món nhân quả rồi từ từ trả, nhưng người Vu Tộc xuất sơn, không có Tiêu Vân hỗ trợ thì không làm được.

Lão Tử áp căn không đi tìm Hậu Thổ và Huyền Minh, bởi vì hắn biết đi Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ và Huyền Minh tuyệt đối sẽ không để ý tới hắn.

Đừng nói thương lượng, khủng bố lời nói mới ra khỏi miệng, với tính tình của Tổ Vu, hai vị kia tuyệt đối mở miệng mắng chửi.

Tìm mắng, chọc tức mình gần chết, lại lấy đối phương không có biện pháp nào.

Thật sự là không dám!!

Trong Thiên Đình, Tiêu Vân chú ý tới Lão Tử đang triều Thiên Đình đi tới, cười lạnh một tiếng, chiêu Bạch Trạch hỏi: "Thiên Đình ta tích lũy bao nhiêu linh căn dược liệu?" "Ngạch....." Bạch Trạch vừa từ chỗ Phục Hy trở về không bao lâu thì sửng sốt, trả lời: "Khải bẩm Yêu Hoàng, tích lũy rất nhiều, bởi vì Yêu tộc chúng ta đại đa số không am hiểu luyện đan, cho nên đều chồng chất tại trong Dưỡng Thần Điện, số lượng bàng đại." "Đã biết, lui xuống đi." Tiêu Vân phất phất tay ra ý Bạch Trạch có thể rời đi. "Dạ!!" Bạch Trạch đầy đầu sương mù, thật sự xem không hiểu Tiêu Vân muốn làm gì, đành phải rời đi, tiếp tục đi lăn lộn chuyện Tiêu Vân muốn nghênh thú tỷ muội Hi Hòa, Thường Hi.

Không bao lâu sau, Lão Tử đã tới Thiên Đình, ngoài Nam Thiên Môn, Lão Tử đang muốn cho đại yêu ở cửa đi thông báo một phen, thanh âm Tiêu Vân đã truyền ra.

Lão Tử đi quy trình là quy trình, lễ số nên cho thì phải cho, tốt xấu gì cũng là Thánh nhân, thật sự quá phận, sau này đi tìm người khác, người khác cũng có thể chơi xỏ một đạo.

Ngoài Nam Thiên Môn, Lão Tử đạm đạm cười một tiếng, thân ảnh dưới sự chú thị của một đám người Yêu tộc biến mất không thấy, tiến vào trong Thiên Đình. "Ngồi." Tiêu Vân ra ý Lão Tử tùy ý, không cần khách khí.

Lão Tử đối với những thứ này từ trước đến giờ không để ý, quản là bồ đoàn hay ghế dựa trực tiếp ngồi xuống, thậm chí ngồi trên mặt đất cũng có thể, chỉ cần bồi thường không có vấn đề. "Yêu Hoàng, Bần đạo lần này tới, là vì Nhân tộc công đức chí bảo Hồ Lô Đằng kia, mong Yêu Hoàng có thể đem vật ấy cho đệ tử của Bần đạo mượn, dùng cho Hiên Viên chứng vị." Lão Tử là Lão Tử, trực tiếp tiến vào chính đề ngay cả khách sáo cũng bớt đi. "Có thể." Tiêu Vân cũng lười cùng Lão Tử đi xả, một ngụm đáp ứng, "Nhưng Bản hoàng có thể được cái gì?" Nói trước cho rõ, nhân tình ta không cần.

Tuy rằng nhân tình của Thánh nhân rất tốt, ai cũng hận không thể để đối phương nợ nhiều một chút nhân tình, nhưng Tiêu Vân không cần những thứ này.

Một khi muốn nhân tình của Lão Tử, chẳng khác nào chuyện thuyết phục Vu Tộc mình cũng phải gánh vác, Tiêu Vân cũng không ngốc như vậy.

Lão Tử ngẩng đầu, nói: "Ngoài ra còn muốn thỉnh Yêu Hoàng giúp Bần đạo thuyết phục hai vị Tổ Vu Hậu Thổ và Huyền Minh, thỉnh người Vu Tộc xuất sơn, suất lĩnh Cửu Lê Tộc, như thế Hiên Viên mới có thể công đức viên mãn." "Không đi." Nụ cười trên mặt Tiêu Vân nháy mắt biến mất, "Việc này Bản hoàng không dám giúp, nếu không Bản hoàng cũng sẽ bị mắng từ Lục Đạo Luân Hồi ra, không thỏa,

không thỏa!!" Khai cái gì quốc tế vui đùa, loại sự tình này tìm ta hỗ trợ?

Tìm mắng thì không sai biệt lắm, không đi, dù sao ta cũng không quản.

Tiêu Vân cự tuyệt quả đoán, cảm xúc của Lão Tử không có bất kỳ bất mãn nào, tựa hồ không có chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, tiếp tục nói: "Nếu Yêu Hoàng đáp ứng, cần Bần đạo trả giá cái gì, cứ việc có thể mở miệng, chỉ cần Bần đạo có thể làm được, tuyệt đối sẽ không chối từ." "Thật xin lỗi, Bản hoàng làm không được, đạo hữu nếu bàn chuyện Hồ Lô Đằng kia, có thể cùng Bản hoàng nói chuyện tỉ mỉ, nếu là chuyện Vu Tộc xuất sơn, Bản hoàng không thể đáp ứng." Giới hạn ở đây, Lão Tử đừng nói nữa, bên phía Hậu Thổ và Huyền Minh ngươi tự mình đi, dù sao Tiêu Vân ta không quản, Lão Tử ngươi tự xem mà làm. "....." Tiêu Vân dầu muối không ăn như vậy, chết sống đều không nguyện ý giúp đỡ, Lão Tử cũng không có cách nào, lẳng lặng nhìn hắn.

Tiêu Vân cũng thản nhiên, nhìn, tùy tiện nhìn, dù sao Tiêu Vân ta so với Lão Tử ngươi soái hơn!!

Không tiếp thu phản bác.

Không có phát hỏa, chỉ là dầu muối không ăn, mặc kệ ngươi nói cái gì đều là hai chữ cự tuyệt!

Tuyệt đối không hỗ trợ.

Thấy khó có thể mở miệng từ chỗ Tiêu Vân, Lão Tử ở trong lòng thở dài một hơi. "Nếu đã như vậy, kia Bần đạo cũng không tiện miễn cưỡng, không biết Yêu Hoàng muốn như thế nào mới nguyện ý đem Hồ Lô Đằng kia cho Bần đạo mượn." "Để Bản hoàng ngẫm lại." Tiêu Vân nâng tay chống cằm tư khảo, trong lòng Lão Tử toát ra một cỗ dự cảm bất tường, tổng cảm thấy Tiêu Vân muốn hố hắn.

Làm không tốt sẽ đưa ra một cái điều kiện làm người ta không thể tiếp thu, làm khó người khác không nói, thậm chí có khả năng đang nhục nhã người.

Nhưng Lão Tử không có cách nào, cầu người chính là như vậy.

Không giống Nguyên Thủy Thiên Tôn, cầu người mà cứ mang một bộ dáng ông đây là nhất.

Chương 111

"Nghe nói đạo hữu am hiểu luyện đan." Hồi lâu sau, Tiêu Vân mở miệng.

Kỳ thực Tiêu Vân thật không biết nên đề điều kiện gì, quá khó thì Lão Tử sẽ không đáp ứng, quá bình thường cũng không có ý nghĩa.

Ác tâm hắn một phen ngược lại không tồi.

Bất quá Tiêu Vân không dám chơi một vố lớn, chơi lớn rồi, Hồng Quân sẽ lập tức nhảy ra.

Thật không biết có phải Hồng Quân quá nhàn rỗi hay không, thật sự sợ Nhân tộc không thể quật khởi, chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế bị đại loạn, cho nên rất coi trọng việc này.

Hồng Quân tùy thời có thể nhảy ra, Tiêu Vân có thể làm gì, cùng Hồng Quân đối cán?

Thôi đi, không có gì tốt, không có lợi ích, đi cùng Hồng Quân đối cán, sợ là điên rồi.

Làm gì?

Sẽ không phải để Bần đạo luyện đan chứ?

Lão Tử hơi hơi nhíu mày, hắn am hiểu luyện đan, nhưng Tiêu Vân đề xuất vào lúc này thì không tầm thường.

Nếu là bình thường Lão Tử sẽ nghĩ Tiêu Vân thỉnh hắn luyện chế một ít tiên đan đặc biệt, nhưng trước mắt, tuyệt đối không có khả năng.

Tiêu Vân cũng thường xuyên luyện đan, phân cho người Yêu tộc, cho tọa kỵ.

Chín cái tên hố hàng kia không biết ăn bao nhiêu tiên đan rồi.

Hồng Hoang đệ nhất đại hố cha tọa kỵ, chính là chín con Ngũ Trảo Kim Long của Tiêu Vân.

Nếu không phải trước mắt Ngũ Trảo Kim Long quá hiếm thấy, hơn nữa Ngũ Trảo Kim Long phù hợp thân phận Yêu Hoàng, Tiêu Vân không biết đã bóp chết mấy tên thích bãi giá tử này bao nhiêu lần. "Chính là như thế." Lão Tử biểu tình bất biến, trả lời. "Vậy thì đúng rồi." Tiêu Vân lúc này mới cười, nói: "Vừa lúc Yêu tộc ta tích lũy không ít linh căn dược thảo, đạo hữu giúp Bản hoàng luyện chế đan dược trăm năm đi, như thế Hồ Lô Đằng kia sẽ cho đạo hữu mượn." "....." Nếu không phải có cầu với người, Lão Tử thật sự muốn đem lò luyện đan đập lên mặt Tiêu Vân, quả thực đang ghê tởm người!!!

Không sai, điều kiện này chính là làm ghê tởm Lão Tử.

Luyện đan trăm năm, luyện chế một ít đan dược tầm thường, nói khó nghe điểm chính là chạy số lượng, Tiêu Vân lười lãng phí thời gian đó, cho nên vừa lúc đem vấn đề ném cho Lão Tử lăn lộn.

Dù sao là ngươi cầu ta, ta cũng không đề xuất điều kiện làm khó người.

Ác tâm một phen là được rồi. "Bần đạo ứng hạ là được." Khóe miệng Lão Tử co giật, đáp ứng xuống, cùng lắm thì lưu lại một tôn phân thân ở chỗ này luyện đan trăm năm, sau đó bản tôn đi xử lý sự tình Vu Tộc. "Như thế rất tốt!!

Đạo hữu thật là một người tốt a." Tiêu Vân cao hứng vỗ ghế dựa, cảnh tượng nhất chuyển, hai người tới Dưỡng Thần Điện.

Giây tiếp theo mắt Lão Tử đăm đăm, gặp quỷ Dưỡng Thần Điện, căn bản cùng dưỡng thần kéo không thượng nửa điểm quan hệ, bên trong rậm rạp chằng chịt chồng chất vô số linh căn dược thảo.

Một người luyện đan lợi hại cứ thế liều mạng, trăm năm thời gian hẳn là có thể đem đống đan dược này luyện chế ra.

Dù sao cũng đều không phải một ít đan dược quá tốt, nhưng tiểu yêu Yêu tộc cần những đan dược này, Tiêu Vân lại lười đi lăn lộn, Yêu tộc người am hiểu luyện đan không nhiều lắm.

Cho nên vừa lúc bắt Lão Tử làm tráng đinh, ai bảo ngươi cầu ta chứ.

Có loại xúc động muốn hộc máu, nhiều linh căn dược thảo như vậy, cần luyện chế không ít chủng loại đan dược, số lượng càng là không đếm được, cần một đám lại một đám hảo hảo luyện chế, không được sử dụng thủ đoạn khác.

Tùy tiện lăn lộn, nếu không Tiêu Vân cần Lão Tử làm gì, một cái ý niệm là có thể đem đống linh căn dược thảo này biến thành đan dược.

Nhưng làm như vậy, dược hiệu quá kém cỏi.

Thành thành thật thật luyện chế mới tốt a.

Lão Tử, xuất mã đi, Bản hoàng xem trọng ngươi.

Bần đạo là một người tốt sao?

Lão Tử không rõ hàm nghĩa của tấm thẻ người tốt này, nhìn một màn trước mắt, Lão Tử có điểm tắc tim, huyết áp có dấu hiệu tăng cao.

Thấy Lão Tử có điểm khống chế không được, Tiêu Vân cười nói: "Cách vách còn có vô số dược liệu, chờ lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu Bản hoàng, sẽ để hắn luyện chế thành pháp bảo, vừa lúc Yêu tộc ta thiếu thốn những thứ này, Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu luyện khí." "....." Nếu tâm tình không tốt, cảm thấy xui xẻo, như vậy không ngại có thể ngẫm lại, thế giới này sẽ có người so với mình càng thêm xui xẻo, như vậy tâm lý sẽ cân bằng.

Luyện đan khó sao?

Không khó, chỉ là lượng quá lớn, nhưng so với luyện khí, luyện đan kỳ thực dễ dàng hơn.

Nếu dược liệu luyện khí của Thiên Đình và đống linh căn dược thảo này không sai biệt lắm, cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mười vạn năm cũng chưa chắc có thể luyện chế xong.

Đây là chênh lệch.

Nghĩ một chút, tâm tư vốn có chút căm giận bất bình của Lão Tử bình tĩnh lại.

Ân?

Còn có người xui xẻo hơn. "Ai nha, đạo hữu nếu không nguyện ý luyện đan, có thể đi giúp Bản hoàng nuôi rồng, nhiệm vụ kia vốn lưu cho hai người phương tây, vạn năm thời gian giúp Bản hoàng đem số lượng rồng tăng gia gấp một trăm lần là đủ rồi, gần đây tiêu hao có chút lớn." Tiêu Vân mạn bất kinh tâm nói một câu.

Lão Tử trầm mặc không nói vội vàng đáp: "Như thế, Bần đạo lưu lại một tôn thân phận luyện đan, như thế nào?" Nói giỡn, giúp ngươi nuôi rồng?

Ta không cần mặt mũi nữa à?

Luyện đan không mất mặt, trăm năm thời gian là kết thúc rồi, còn nuôi rồng.....

Ai mà không biết những thứ kia sinh sôi nảy nở tốc độ chậm, sinh trưởng tốc độ chậm, vạn năm thời gian có thể đem số lượng tăng gia gấp trăm lần?

Nằm mơ thì không sai biệt lắm, người Long tộc sinh sôi nảy nở và trưởng thành tốc độ chậm nổi danh.

Cho dù là tạp long và yêu long.

Trừ phi là những long thú loạn thất bát tao kết hợp với Long tộc.

Nhưng Tiêu Vân sẽ muốn loại rồng như vậy sao?

Khẳng định sẽ không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đủ thảm rồi, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sẽ càng thảm hơn, nghĩ đến đây Lão Tử cảm thấy Tiêu Vân đối với mình coi như không tệ, cho mặt mũi, luyện đan trăm năm mà thôi, việc nhỏ!

Phân một cái phân thân ở chỗ này là được, vấn đề nhỏ. "Như thế rất tốt, đợi linh căn dược thảo toàn bộ luyện chế thành đan dược, nhân quả mượn dùng Hồ Lô Đằng kia, một đao lưỡng đoạn.

Đạo hữu cố lên, ngươi là một người tốt." Tiêu Vân nói xong liền rời đi.

Lão Tử nhíu mày, vì sao Tiêu Vân luôn nói mình là một người tốt đây?

Có hàm nghĩa gì không thành?

Nhưng trong Hồng Hoang này khen người là một người tốt thì có ý gì được chứ.

Không thích hợp, thật sự không thích hợp, Lão Tử cảm giác không thích hợp, lại nói không ra nguyên cớ. "Như vậy làm phiền đạo hữu rồi." Lão Tử nghĩ mãi không thông, dứt khoát không đi nữa, lấy ra lò luyện đan dự phòng bắt đầu luyện đan, lưu lại Thiện thi. "Đạo hữu khách khí rồi, ta và ngươi vốn là nhất thể, không cần đa lễ." Thiện thi tính cách tốt hơn Lão Tử bản tôn một chút, ít nhất là hay cười hơn không ít, tiếp nhận công việc luyện đan, thay thế bản tôn thành thành thật thật ở lại Thiên Đình luyện đan.

Lão Tử lưu lại Thiện thi, lúc này mới rời khỏi Thiên Đình, đi tới

Lục Đạo Luân Hồi. "Ha ha ha ha..." Lão Tử vừa đi, Tiêu Vân ở trong đại điện cười đến nước mắt đều sắp chảy ra.

Lão Tử cảm thấy được phát thẻ người tốt, đang tán dương và khen ngợi, còn muốn hay không muốn đòi chút quà đáp lễ?

Nếu biết được Tiêu Vân đã chuẩn bị "bữa tiệc lớn" vì Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sau đó Lão Tử sẽ cảm thấy kỳ thật luyện đan cũng không tệ lắm.

Đãi ngộ cũng được mà.

Ha ha ha, cười chết người ta rồi.

Lão Tử đã đi đương nhiên không biết phản ứng của Tiêu Vân, nếu không phi khí đến thổ huyết không thể.

Hiện tại hắn đang phiền não nên làm như thế nào thuyết phục Huyền Minh cùng Hậu Thổ, hai vị kia cũng không dễ nói chuyện như Tiêu Vân.

Không sai, Tiêu Vân thật sự dễ nói chuyện hơn Huyền Minh và Hậu Thổ nhiều.

Trong mắt Thánh nhân, mấy cái Tổ Vu kia căn bản không có cách nào nói chuyện tử tế, nói chuyện quả thực là ông nói gà bà nói vịt, từng người đều tứ vô kỵ đạn.

Trời không sợ, đất không sợ, khiến bọn hắn nhìn thấy liền đầu to như cái đấu, cứng không được, mềm cũng không xong.

Tại Vu Yêu lượng kiếp hung hăng hố Vu tộc một vố, chỉ sẽ dẫn đến việc các Tổ Vu vốn đã không dễ nói chuyện nay càng thêm khó bị lay chuyển.

Nhưng không đi cũng không được, rời khỏi Thiên Đình xong, Lão Tử tiến vào Hồng Hoang, kính trực chạy tới Lục Đạo Luân Hồi chi

địa.

Hiên Viên giáng thế, sau khi Hiên Viên lớn lên sẽ bắt đầu luyện binh chuẩn bị khai chiến, không cho phép Lão Tử đi trì hoãn thời gian.

Đi tìm Huyền Minh và Hậu Thổ?

Đủ để hắn hưởng thụ đấy.

Tiêu Vân cười lắc đầu, lười đi chú ý Lão Tử, cứ để hắn đi Lục Đạo Luân Hồi ăn chút bế môn canh đi, Huyền Minh và Hậu Thổ cũng không tốt tính như vậy, đủ để hắn hưởng thụ, đừng bị mắng đến mức hoài nghi nhân sinh là được.

Cười xong, Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình, tiến vào Hồng Hoang, nhìn qua Bất Chu Sơn xuất hiện một cái khuyết khẩu cực lớn, Tiêu Vân một trận rối rắm.

Sức phá hoại quá lớn, Bất Chu Sơn giống như bị một đầu mãnh thú đáng sợ cắn một cái, thiếu đi một cái lỗ hổng cực lớn, xa xa nhìn lại có chút kỳ quái.

Không quản những thứ này, Bất Chu Sơn chú định phải sụp đổ, Vu Yêu lượng kiếp không đổ xuống thì Phong Thần lượng kiếp cũng sẽ đổ xuống.

Đến lúc đó Nữ Oa bổ thiên, để cho các Thánh nhân tham chiến đi tìm Thiên Trụ, đem nhân quả chém giết Huyền Quy ném cho bọn hắn là được.

Nhất cử lưỡng tiện, không phải lúc ấy thì ai đen đủi đây.

Rất đáng mong chờ!

Lớn như vậy một con Huyền Quy, chân đều có thể làm Thiên Trụ, sau khi chết sẽ ô nhiễm bao nhiêu mặt nước rộng lớn, hại chết bao nhiêu sinh linh trong biển, nhân quả lớn như thế, đại nghiệp lực rơi

vào đầu giáo phái nào thì cũng đủ để bọn hắn hưởng thụ. "Mau chạy, mau chạy!!

Ha ha ha!!!" Bên ngoài đô thành Nhân tộc, một cái nhìn qua chừng mười tuổi, mặc quần áo phú quý đang cưỡi lên người một bé trai khác, lấy đối phương làm ngựa mà cưỡi, đắc ý cười to: "Mau chạy, mau chạy!!" Một đám hài tử bị dọa đến oa oa khóc lớn. "Ngươi là người phương nào, vì sao lại cậy mạnh khi dễ người khác?" Mới sáu tuổi, Tinh Vệ một mình rời khỏi nhà ra bên ngoài chơi đùa, nhìn thấy một màn này, không kìm được quát mắng.

Khi dễ trẻ con nhỏ hơn mình, không thấy đối phương đều khóc rồi sao?

Một đám hài tử đều bị dọa khóc, còn cảm thấy chơi vui, có biết xấu hổ hay không!! "Kẻ nào, dám can đảm quản chuyện của bản thái tử?" Bé trai kia tức giận, nhảy xuống, chỉ vào Tinh Vệ: "Ngô nãi Đông Hải Long Cung Tam Thái Tử, ngươi là ai!!" "Ngô nãi Tinh Vệ, Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông thị nãi là gia phụ." Vừa nghe đối phương tự báo gia môn uy hiếp, Tinh Vệ mất hứng, tức giận đôi tay nhỏ chống nạnh, huấn xích nói: "Ngươi là Đông Hải Long Cung Tam Thái Tử, vì sao tới địa bàn Nhân tộc ta, khi dễ tiểu hài Nhân tộc ta, biết xấu hổ hay không!!!" Đừng nhìn Tinh Vệ nhỏ, nhưng nàng biết Long tộc chu kỳ trưởng thành quá chậm, đừng nhìn Tam Thái Tử Ngao Bính nhỏ, nhưng đối phương không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, đâu phải hài tử Nhân tộc có thể so sánh.

Cho dù không lớn lên, Ngao Bính cũng không phải người thường có thể đối phó. "Lớn mật!!!

Tin hay không bản thái tử dìm chết ngươi!!" Một cái tiểu thí hài, con gái Nhân tộc Cộng chủ thì thế nào, dám can đảm nhục mạ bản thái tử, Ngao Bính lập tức nổi giận, dương ngôn muốn dìm chết Tinh

Vệ.

Chương 112

"Hừ, ta mới không sợ." Tinh Vệ phồng khuôn mặt nhỏ nhắn. "Oa nha nha nha!!!" Ngao Bính tức giận oa oa kêu to, dĩ vãng tự báo gia môn, người khác đều sẽ nhường nhịn hắn, đâu có giống như Tinh Vệ nơi nơi cùng hắn đối đầu.

Ngao Bính giận dữ rời đi, chỉ là âm thầm nhớ kỹ đối phương.

Tinh Vệ lại không có để ý, vẫn như bình thường, dù sao Thần Nông bận rộn nếm bách thảo, giày vò Bách Thảo Kinh, sơ hốt sự quan tâm đối với người nhà, Tinh Vệ vẫn luôn một mình chạy đi chơi khắp nơi.

Không bao lâu sau, Tinh Vệ đi bờ biển chơi, bất thình lình một đạo cự lãng triều nàng cuốn tới.

Người cuốn lên cự lãng kia, chính là Ngao Bính.

Hắn hận Tinh Vệ, thấy Tinh Vệ một mình ở bờ biển chơi, sát tâm nổi lên, tự nhiên sẽ không buông tha Tinh Vệ.

Tinh Vệ tuy là con gái Thần Nông, nhưng chung quy là người phàm, đâu thể chống cự lại thao thiên cự lãng.

Ngay tại lúc Tinh Vệ sắp chết đuối, nàng phát hiện thân thể mình đang từ từ bay lên, cự lãng chung quanh đều biến mất. "Ngao!!!

Tha mạng, tha mạng, ngô không dám nữa." Vừa mới còn hưng phong tác lãng, Ngao Bính sợ đến mức đều sắp tè ra quần.

Ngay tại lúc hắn dìm Tinh Vệ, bỗng nhiên chạy ra một người đem hắn khống chế lại, Ngao Bính sợ đến mức lập tức vội vàng cầu xin tha thứ.

Không có để ý tới hắn, Tiêu Vân nhìn Tinh Vệ được cứu xuống:

"Không tệ, là một tiểu nha đầu khả ái." Không ngờ đi ra đi dạo một vòng lại cứu được Tinh Vệ, con gái Thần Nông.

Tinh Vệ mờ mịt nhìn Tiêu Vân, lại nhìn xem con rồng giãy dụa đến vảy đều rụng không ít, toàn thân máu me đầm đìa là Ngao Bính, có chút sợ hãi rụt rụt cái đầu nhỏ.

Đừng nhìn Ngao Bính sau khi hóa hình là bộ dáng mười một mười hai tuổi, bản thể cũng không nhỏ, chừng hơn mười dặm, đối với Tinh Vệ mà nói là một quái vật khổng lồ.

Nhưng hiện tại cái quái vật khổng lồ này tình huống có chút không tốt lắm, toàn thân máu me đầm đìa, long lân đều rơi rụng không ít.

Tinh Vệ trong mệnh có một kiếp nạn, Hi Hòa thích trẻ con, đem Tinh Vệ tống khứ đến đó thì như thế nào?

Nghĩ đến hình ảnh Tinh Vệ đi theo sau mông Hi Hòa và Thường Hi chạy, Tiêu Vân nhịn không được cười: "Hài tử đừng sợ, Bản hoàng không phải người xấu, ngoan ngoãn theo Bản hoàng đi, cũng là một phen tạo hóa của ngươi, đã để Bản hoàng gặp được, ngươi nên hoạch đắc cơ duyên." "Có thể không đi không..." Tinh Vệ một điểm cũng không muốn đi, nhưng phát hiện không cách nào nói chuyện, chỉ có thể mặc cho Tiêu Vân đem nàng không biết ném đi nơi nào, ngủ thiếp đi.

Chuyện này Tiêu Vân không định để Thần Nông biết, miễn cho nhiễu loạn Thần Nông chứng vị, dù sao chứng vị xong tự nhiên năng tri hiểu nữ nhi hạ lạc, chuyện sớm hay muộn.

Nguyên bản Tinh Vệ sẽ chết, hiện tại không chết, Tiêu Vân giúp nàng cải mệnh.

Đến nỗi có thể ảnh hưởng Xiển giáo cơ duyên hay không, Tiêu Vân mới lười đi quản, dùng bốn chữ có thể hình dung: "Quan ngã thí

sự!!!" "Gan to ngược lại không nhỏ, tuy nhiên trong mệnh có kiếp nạn này, kết xuống nhân quả, nhưng nếu ở trong Long Cung ngốc trứ, cũng có thể tránh thoát." Tiêu Vân chộp lấy Ngao Bính xách trong tay giống như xách một con giun, Ngao Bính căn bản vô lực giãy dụa.

Bay đến trên Đông Hải, Tiêu Vân xách Ngao Bính buông ra khống chế, Ngao Bính lập tức hét lớn: "Phụ vương, cứu mạng!!

Cứu cứu hài nhi!!" Xung đột với Yêu Hoàng!!!

Ngao Bính tuy rằng nhỏ tuổi, lại không ngốc, nhìn thấy y phục trên người Tiêu Vân thêu Tam Túc Kim Ô, liền biết trêu chọc phải người nào.

Đây là một cái tồn tại không chọc nổi, hiện tại Ngao Bính chỉ có thể cầu mong phụ vương có thể cứu hắn một mạng.

Tiêu Vân thu liễm khí tức bản thân, thiên cơ cũng bị che lấp, Ngao Quảng đang ở trong Long Cung nghỉ ngơi căn bản không biết nhi tử gây họa, cũng không biết Tiêu Vân giáng lâm Đông Hải, nghe nhi tử cầu cứu lập tức giận dữ, vọt ra: "Kẻ nào dám can đảm tróc nã hài nhi của ta!!" Vừa xông ra mặt biển, sau khi Ngao Quảng nhìn rõ người tới, một đống lời hung ác lập tức nuốt trở về, hai chân đều đang đánh chiến, đến nỗi nhìn nhi tử thê thảm, trực tiếp bị hắn coi nhẹ.

Lúc này Ngao Quảng hận không thể thân thủ đem cái nghịch tử này đánh chết, trêu chọc ai không tốt, dám đi trêu chọc Yêu Hoàng?

Xong, xong!

Đông Hải ta xong, Long tộc ta xong.

Ngao Quảng một trái tim lạnh một nửa, tâm như tro tàn, Long tộc có thể tồn tại hay không, toàn bằng Tiêu Vân một câu nói.

Một câu gạt bỏ, Long tộc sẽ từ Hồng Hoang trừ danh, tuy rằng không đến mức diệt sát tất cả người Long tộc, nhưng Tứ Hải Long

Cung toàn bộ phải diệt, đây cũng không phải nói đùa. "Ngô Ngao Quảng, bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an.

Không biết Yêu Hoàng giáng lâm, vọng Yêu Hoàng thục tội, tiểu nhi xung đột Yêu Hoàng, tiểu long tất định thân thủ làm thịt nó!!

Vọng Yêu Hoàng nhìn tại tình phân Long tộc nhiều năm vì Thiên Đình hiệu lực, tha cho Long tộc." Ngao Quảng triều Tiêu Vân cúi đầu, hành một đại lễ, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt Ngao Bính, nếu ánh mắt có thể giết người, Ngao Bính không biết phải chết bao nhiêu lần. "Không cần đa lễ." Tiêu Vân nói: "Tiểu tử này tịnh vị xung đột Bản hoàng, chỉ là làm một số việc lệnh Bản hoàng nhìn không được mà thôi.

Ngao Quảng, Dưỡng Long Uyên của Bản hoàng thiếu một ít Chủng long có huyết mạch thuần tịnh, nhi tử ngươi không tệ, Bản hoàng mang đi." Chủng long...

Có ý tứ gì?

Ta không cần chết rồi?

Ngao Bính phản ứng lại liên mang hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ: "Ngao Bính bái tạ Yêu Hoàng bất sát chi ân, bái tạ Yêu Hoàng bất sát chi ân." Chỉ là cái đuôi bị nắm lấy muốn quỳ bái lại quỳ không xuống, một màn này nhìn qua pha vi hoạt kê.

Tuy rằng làm Chủng long (rồng giống) xấu hổ, nhưng tổng so với chết vẫn tốt hơn a!

Không chừng ngày nào đó Tiêu Vân nhìn thuận mắt, đem Ngao Bính thả, nếu không chỉ có một con đường chết, không chừng sẽ liên lụy toàn bộ Long tộc, khi đó Ngao Bính chính là tội nhân Long tộc.

Ngao Quảng cũng ngây ngẩn cả người.

Tiêu Vân không trách cứ, không có nhân thử thiên nộ toàn bộ Long

tộc, chỉ đem Ngao Bính ném vào Dưỡng Long Uyên đi làm Chủng long, lập tức Ngao Quảng kích động a, kinh hỉ vạn phần, lão lệ tung hoành, không đoạn hướng Tiêu Vân quỳ bái. "Được rồi, không sai biệt lắm là được." Tiêu Vân nhìn đến nhíu mày, cảnh giới Ngao Quảng: "Về sau trong Tứ Hải các ngươi, con cái Long tộc đều quản cho tốt một chút, chớ có lại để cho con cái đi ra ngoài tai họa thương sinh, con gái Nhân tộc Cộng chủ cũng dám hãm hại, thật không biết chữ chết viết như thế nào." Nghiệt tử a!!!

Ngao Quảng suýt chút nữa một hơi ngất đi, mắt thấy Nhân tộc quật khởi, kẻ ngu đều nhìn ra được Nhân tộc tuyệt đối là nhân vật chính của thiên địa, cái thời điểm này nhi tử hắn chạy đi hại con gái Nhân Hoàng, đây không phải tìm chết sao?

May mà Tiêu Vân không có bởi vậy giận cá chém thớt lên Long tộc.

Chỉ đem Ngao Bính bắt đi Dưỡng Long Uyên làm Chủng long, phụ trách sinh rồng con, đến nỗi làm bao lâu, xem biểu hiện đi.

Biểu hiện tốt sớm một chút thả ra, biểu hiện không tốt thì cho Bản hoàng mệt chết ở bên trong là được.

Dù sao bên trong mẫu long nhiều, đủ Ngao Bính hưởng thụ, mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn mẫu long chờ hầu hạ.

Mệt chết tại ôn nhu hương a, đãi ngộ mà bao nhiêu nam nhân kỳ vọng. "Còn có...

Về sau tìm nữ nhân nhìn chuẩn điểm, Long tộc hoàng tộc huyết mạch trong Tứ Hải đều sắp không còn, ngươi nhìn xem, Tam Thái Tử, một con rồng tạp chủng!!!" Phục!!! "..." Lời này làm cho Ngao Quảng xấu hổ đến mức muốn tìm cái kẽ đất chui vào.

Lúc đầu cũng không nghĩ quá nhiều, trực tiếp giày vò, kết quả sinh

ra một con Bạch Long, nhưng tốt xấu gì nhi tử cũng không tệ, huyết mạch tương đối thuần tịnh, chỉ là không cách nào cùng Ngũ Trảo Kim Long thuần chủng đánh đồng. "Tốt nhất kỳ vọng nhi tử ngươi biểu hiện tốt một chút, nếu không Bản hoàng bắt ngươi đi Dưỡng Long Uyên tiếp ban." Tiêu Vân đi, lưu lại lời nói lại đem Ngao Quảng dọa đến quá sức.

Bị ném vào Dưỡng Long Uyên sinh rồng con?

Cả ngày đều phải hầu hạ vô số các loại mẫu long, Ngao Quảng tâm muốn chết đều có.

Hắn yên lặng nói trong lòng: Nhi tử, vì hạnh phúc của lão tử, ngươi chịu ủy khuất vậy, ngươi còn trẻ, thân cường thể tráng, vi phụ già rồi, kinh không chịu nổi giày vò, duy có ngươi tân khổ một chút, cố gắng biểu hiện, thiết mạc để vi phụ thất vọng.

Giảng đạo lý, Long tộc tuy rằng ở phương diện kia là hành gia, hình hình sắc sắc vật chủng đều có thể kết hợp, đều có thể đản sinh hậu đại, nhưng bảo hắn đi Dưỡng Long Uyên, kết quả tất nhiên thê thảm.

Thích không đại biểu có thể một mực giày vò a, sẽ chết rồng đấy!!!

Kỳ thật, Tiêu Vân ném mấy con Ngũ Trảo Kim Long đi vào Long tộc cũng không dám có bất kỳ oán ngôn nào, chỉ cảm thấy không cần thiết.

Dưỡng Long Uyên nuôi chính là nhục long (rồng thịt), loại làm thịt để ăn, không cần thiết thật lấy Ngũ Trảo Kim Long đi làm Chủng long.

Mắt thấy Long tộc thảm thật sự có chút thảm, số lượng Ngũ Trảo Kim Long càng ngày càng ít, nhìn xem Ngao Bính là biết, huyết mạch

đều không thuần khiết rồi.

Đáng thương Ngao Bính cứ như vậy bị ném vào trong Dưỡng Long Uyên đi làm Chủng long, phụ trách sinh rồng con.

Về phần muốn làm bao lâu, toàn xem tâm tình Tiêu Vân.

Tâm tình tốt, thời gian ngắn một chút thả ra; tâm tình không tốt, cứ ở lì bên trong đi.

Phạm sai lầm thì phải tiếp thụ trừng phạt.

Như vậy có thể cứu một mạng, có thể để hắn một mực hưởng thụ, mặc kệ có thể phải chết hay không, loại chết cực thảm kia, bị Na Tra rút gân, chậc chậc, sướng ngất ngây a. "Cung nghênh Yêu Hoàng đại giá!!

Yêu Hoàng vạn an." Trên Thái Âm Tinh, chú ý tới Tiêu Vân đến, Thường Hi cùng Hi Hòa lập tức ra nghênh tiếp. "Không cần đa lễ." Tiêu Vân cười khoát khoát tay: "Hôm nay Bản hoàng từ Hồng Hoang trở về, gặp được một đứa bé thú vị, hai người các nàng tại Thái Âm Tinh cô đơn nhiều năm, thêm một người cũng sẽ náo nhiệt hơn một chút, cho nên xuất thủ cứu đứa bé này." Nói xong Tiêu Vân đem Tinh Vệ thả ra. "Ngô ~~~ Ta muốn về nhà..." Tinh Vệ hai mắt đẫm lệ, cảm thấy Tiêu Vân là một người tốt, cũng là một người xấu.

Cứu nàng nhưng lại đem nàng bắt đi, không cho nàng về nhà, đồ xấu xa!

Thật khả ái hài tử.

Thường Hi và Hi Hòa vạn vạn không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ tặng một đứa bé đáng yêu như vậy.

Nhìn xem Tinh Vệ hai mắt đẫm lệ, hai nữ không khỏi nội tâm mềm nhũn, thân vì nữ tính mẫu tính quang huy bắt đầu phiếm lạm. "Tiểu Tinh Vệ ngoan ngoãn ở tại nơi này, đợi một đoạn thời gian, Bản

hoàng đưa ngươi đi gặp phụ thân được không?" Tiêu Vân lấy ra một ít tiên đan cho Hi Hòa, để nàng cho Tinh Vệ sử dụng.

Hiện tại Tinh Vệ là một người phàm, thọ mệnh ngắn ngủi, cũng may loại chuyện giáo đạo tu hành này Hi Hòa, Thường Hi am hiểu, có kinh lịch giáo đạo Phục Hy, có thể đem Tinh Vệ dạy tốt.

Có hai lão sư không tệ, lại có đan dược phối hợp, tin tưởng Tinh Vệ rất nhanh có thể thoát ly phàm nhân chi khu vị liệt tiên ban, trở thành một phần tử của Hồng Hoang chúng tiên.

Mắt thấy Hi Hòa cùng Thường Hi đối với Tinh Vệ hỉ ái không được, Tiêu Vân đem đồ vật lưu lại sau đó đi.

Tinh Vệ trước để hai người chiếu cố, chờ Thần Nông chứng vị thời điểm lại mang nàng đi cùng Thần Nông tương kiến là được.

Nữ nhi tiến nhập Thiên Đình, bị hai vị Yêu phi như là con gái ruột chiếu cố, tin tưởng Thần Nông sẽ yên tâm.

Tinh Vệ lưu lại trên Thái Âm Tinh, bắt đầu tu hành, bởi vì Hi Hòa nói cho nàng biết, chỉ có biến cường mới có thể cùng phụ thân tương kiến, cho nên Tinh Vệ rất nỗ lực.

Trong Hồng Hoang, Thần Nông tịnh không biết những chuyện này, Quy Linh Thánh Mẫu tuy rằng sát giác, lại không dám đem sự thực nói cho hắn biết.

Đang bận rộn giày vò Bách Thảo Kinh, Thần Nông được người bẩm báo nữ nhi bị sóng lớn cuốn đi, sống chết không rõ, thất tung, lập tức mới ý thức được mình thiếu sự chiếu cố và quan tâm đối với người nhà.

Nữ nhi xảy ra chuyện, nhất thời gian Thần Nông có chút tâm hôi ý lãnh, từ từ đem sự tình Nhân tộc giao cho người khác quản lý.

Cái thời điểm này, Hiên Viên đang dưới sự giáo đạo của Huyền

Đô Đại Pháp Sư, từ từ lớn lên.

Lão Tử bấm đúng giờ đến bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi, nhìn xem Vô Tận Huyết Hải, Lão Tử thở dài một hơi, hi vọng có thể hết thảy thuận lợi đi.

Lục Đạo Luân Hồi chi địa, người bình thường nhìn không thấy, chỉ có thể nhìn thấy một phiến mang mang không thấy bờ Vô Tận Huyết Hải, bởi vì kiến lập Lục Đạo Luân Hồi đã chiếm cứ một hơn phân nửa vị trí của Vô Tận Huyết Hải, nếu không Vô Tận Huyết Hải sẽ càng lớn.

Nếu như có thể thu cả Hồng Hoang vào tầm mắt, sẽ phát hiện Vô Tận Huyết Hải giống như một khối ban văn màu đỏ cực lớn, tọa lạc tại trên đại địa Hồng Hoang.

Đến mục đích địa, Lão Tử trực tiếp tự báo thân phận, biểu minh ý đến, đem Ngưu Đầu Mã Diện canh cửa dọa cho nhảy dựng, lăn một vòng chạy vào thông báo hai vị Tổ Vu, Thánh nhân giá lâm. "Thánh nhân?" "Không gặp!!!" Hôm nay Hậu Thổ đang ở Súc Sinh Đạo an trí người Vu tộc, do Huyền Minh tọa trấn.

Ngưu Đầu Mã Diện hai tộc nhân đi vào bẩm báo, Huyền Minh sững sờ, nhìn thoáng qua cổng, phát hiện là Lão Tử, lập tức cười lạnh một tiếng.

Không gặp!!!

Cho lão nương cút xéo!

Tính kế Vu tộc ta thời điểm, không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?

Chương 113

Lão nương rất mang thù, lão nương là một nữ nhân tâm cơ, không có đạo lý để giảng, cắn ta a!!

Không gặp!!!

Dù sao Tiêu Vân đã sớm cho nhắc nhở, huống hồ tại trong Lục Đạo Luân Hồi, hai vị Tổ Vu căn bản không sợ Thánh nhân, Thánh nhân cũng không dám ở trong này động thủ, như vậy sợ làm gì?

Thích gây sự thì tùy tiện, Thánh nhân thật dám ở trong Lục Đạo Luân Hồi động thủ sao?

Đừng quên còn có Tiêu Vân đấy.

Thánh nhân khi dễ nữ nhân của hắn, hắn quản hay không quản?

Thánh nhân cầu kiến, Huyền Minh không gặp, đừng nói thương thảo, ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho, để hắn ăn bế môn canh!!!

Ngưu Đầu Mã Diện giữ cửa sợ đến quá sức, nhưng cũng không dám đi vi phạm lời Huyền Minh.

Thánh nhân cường đại, nhưng hiện tại Ngưu Đầu Mã Diện hai tộc hết thảy đều đặt tại trên Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể thính tòng Huyền Minh và Hậu Thổ, cho dù là Thánh nhân cũng vô dụng.

Trừ phi Tiêu Vân sẽ để bọn hắn nghe lời. "Khởi bẩm Thái Thanh Thánh Nhân, Tổ Vu không gặp khách nhân, vọng Thánh nhân đừng làm khó dễ chúng ta." Rối rắm a, nhưng rối rắm cũng vô dụng, hai bên đều đắc tội không nổi, đây là bi ai của tiểu nhân vật.

Ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho?

Lão Tử không khỏi nhíu mày.

Trước mắt Hiên Viên đang lớn lên, sắp bắt đầu tiếp thủ binh quyền bộ lạc bắt đầu luyện binh rồi, thế nhưng Huyền Minh ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho.

Không có người Vu tộc thống soái, không có người Vu tộc hỗ trợ, Cửu Lê nhân căn bản xốc không nổi bao nhiêu sóng gió, cho dù Hiên Viên đắc thắng đại quân đạp bằng Cửu Lê bộ lạc, công đức đạt được tịnh sẽ không nhiều.

Bởi vì công lao không đủ, Thiên Đạo ý chí cũng không mù, có bao nhiêu công lao, mới có thể hoạch đắc bấy nhiêu công đức.

Hiên Viên đều công lao không đủ, thân là Nhân Hoàng chi sư - Huyền Đô Đại Pháp Sư, có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt?

Biết hết thảy không có dễ dàng như vậy, Lão Tử hít sâu một hơi, nói: "Đạo hữu, bần đạo mang theo thành ý đến đây, chỉ hi vọng có thể cùng đạo hữu tương kiến, thương đàm chuyện Vu tộc xuất sơn." Cho dù địa vị của Huyền Minh và Hậu Thổ có cao hơn nữa, cũng không có cách nào so sánh với Thánh nhân.

Dù sao Hậu Thổ cũng chưa lấy thân hóa luân hồi.

Cũng may có Tiêu Vân một tầng quan hệ này tại, chỉ cần Thánh nhân không cố ý đi dây dưa, dùng xưng hô đạo hữu cũng không có gì sai.

Tiêu Vân là Yêu Hoàng, nàng là một trong hai vị Yêu phi. "Cút!!!

Tích nhật tính kế Vu tộc ta thời điểm, sao lại không có ngày hôm nay?

Vu tộc ta cho dù vĩnh viễn không bước ra Lục Đạo Luân Hồi nửa bước, cũng tuyệt đối sẽ không giúp bọn Thánh nhân các ngươi, Vu tộc cũng không cần nhân tình của các ngươi, lập tức cút!!!" Tân cừu cựu

hận cộng lại, tịnh lấy bạo tỳ khí của Huyền Minh thì làm sao sẽ có lời hay?

Nhìn xem, trực tiếp mắng, tuy rằng mắng không khó nghe như vậy, nhưng cũng đủ để Lão Tử hưởng thụ.

Cả Hồng Hoang, người dám bảo Lão Tử cút có mấy cái?

Trừ Hồng Quân, cũng chỉ có Tiêu Vân một người, những Thánh nhân khác đều không dám khinh dịch đem lời này nói ra miệng, nhưng Huyền Minh làm được.

Không gặp người, ăn bế môn canh thì cũng thôi đi, còn bị mắng, đổi lại là ai đều nhẫn thụ không nổi. "Đạo hữu, chớ có quá phận." Lão Tử sắc mặt đen lại.

Huyền Minh cười lạnh một tiếng, đối với Thiên Đình hô to một tiếng: "Tiêu Vân, nữ nhân nhà ngươi bị người ta khi dễ kìa, thân là Yêu Hoàng, ngươi chỉ có thể trốn ở Thiên Đình nhìn xem sao?" Thanh âm tự nhiên không có khả năng truyền tới Thiên Đình, trừ phi có Thiên Đạo ý chí hỗ trợ, nhưng không sao a, Tiêu Vân có thể cảm ứng được, Huyền Minh không tin Tiêu Vân không có chú ý tới bên này.

Thánh nhân không dám ở trong Lục Đạo Luân Hồi xuất thủ, bởi vì hậu quả xuất thủ rất nghiêm trọng, không đại biểu thật sự sẽ không xuất thủ.

Cũng may, Huyền Minh và Hậu Thổ thân tại Lục Đạo Luân Hồi, có thể so với việc ở trong Bàn Cổ Thần Điện, cho dù Thánh nhân đối với các nàng xuất thủ, cũng bó tay chịu trói.

Hết cách thì hết cách, nhưng Thánh nhân chạy tới đối với ngươi xuất thủ, ngươi sướng hay không sướng?

Càng đừng nói cùng mấy cái Thánh nhân này có cừu hận. "..." Có thể giảng chút đạo lý hay không?

Bần đạo khi nào khi dễ ngươi?

Rõ ràng là ngươi mắng ta, ta thành người khi dễ nữ nhân lúc nào!!

Lão Tử tức giận đến không nhẹ.

Bởi vì Huyền Minh gào to một tiếng, không ít người trong Hồng Hoang đều chú ý tới tình huống bên này.

Người biết chuyện thì thôi, Lão Tử vì môn hạ đệ tử tận tâm tận lực, lao tâm phí thần.

Người không biết thật đúng là tưởng rằng Thái Thanh Thánh Nhân chạy tới khi dễ Huyền Minh và Hậu Thổ, Huyền Minh khó chịu, lập tức hô hoán Tiêu Vân tọa trấn: Ta đánh không lại ngươi, không quan trọng, nam nhân của ta có thể.

Huyền Minh mới mặc kệ, là Tiêu Vân nói, nữ nhân của hắn bị uy hiếp, bị khi dễ, hắn quản hay không quản?

Cho nên cứ gào một tiếng.

Khinh người quá đáng!!!

Lão Tử tức giận đến toàn thân đều đang run rẩy, bao nhiêu năm rồi, cho dù bị Tiêu Vân chọc tức đến quá sức, cũng đều không có lúng túng như ngày hôm nay, ngang ngược vô lý, đảo ngược một cái, bần đạo hà tằng khi dễ ngươi?

Đáng tiếc Lão Tử không biết, ngàn vạn lần đừng cùng nữ nhân giảng đạo lý, bởi vì giảng không thông.

Mặc kệ là nữ nhân ở Tiểu Thiên Thế Giới cũng tốt, hay nữ nhân ở Hồng Hoang Thế Giới, đều là một cái dạng, không nói lý, bị các nàng nắm được cái đuôi thì sẽ không dễ chịu.

Đắc tội các nàng có thể bị ký hận cả một đời, cái gì mà "không có vĩnh viễn kẻ địch, chỉ có vĩnh viễn lợi ích", đều là lời nói dối.

Chưa chọc đến mức bất chấp tất cả thì đổi lại ai cũng sẽ tiếp thụ lợi ích.

Tỷ như Nữ Oa, lúc chưa bị bức gấp tình huống hạ, lựa chọn lợi ích thì cứ lựa chọn lợi ích, chịu chút thiệt thòi thì chịu chút thiệt thòi, dù sao nàng cũng lười đi tranh.

Nhưng nếu đem Nữ Oa bức đến mức không còn đường lui, đắc tội quá ác, nhìn xem Nữ Oa có phải cái tính tình không thích tranh đấu hay không, bảo đảm hận chết ngươi, nơi nơi cùng ngươi đối đầu.

Dù sao ngươi giết không chết ta, ta đánh không lại ngươi, không làm gì được ngươi, ta cũng muốn nơi nơi ghê tởm ngươi, giày vò ngươi, để ngươi không có một ngày an ninh.

Nhất thời gian, Lão Tử tại trong Hồng Hoang lại một lần nữa nổi danh.

Tuy rằng sự tình đều không có đối ngoại công bố, nhưng mọi người đều không phải kẻ ngu, tự nhiên nhìn ra được Thánh nhân tính kế Vu tộc, dẫn đến Vu tộc biến thành cái dạng này.

Như hôm nay chạy tới khi dễ người ta hai cái Tổ Vu, hai cái nữ nhân, quá không ra gì.

Người khác không dám nói, nhưng người khác dám nghĩ a.

Việc nào ra việc đó, không đi bôi đen là được rồi.

Muốn bị quan thượng một cái danh đầu "khi dễ nữ nhân", vậy tuyệt đối là thúi, thúi đến phát đen loại kia. "Khụ khụ!!!" Thiên Đình vốn không định đi sảm hòa, bị Tiêu Vân gào một tiếng lộng đắc ho khan.

Nữ Oa biểu tình cổ quái, tự tiếu phi tiếu nhìn qua Tiêu Vân, đồng thời ở trong lòng vì Lão Tử mặc niệm ba giây đồng hồ.

Gặp phải Huyền Minh các nàng, cái gì cũng dám làm, trời không sợ, đất không sợ, cũng không sợ Thánh nhân báo phục nữ nhân, chờ lấy đầu to như cái đấu đi. "Xem ra không xuất diện không được a." Mặc kệ có phải thật hay không, lời đều hô lên rồi, Tiêu Vân nếu không xuất diện, vậy thành cái gì?

Yêu mỹ nhân cơ mà, nữ nhân bị khi dễ đều không dám lộ diện, Yêu Hoàng dứt khoát đừng làm nữa, mất mặt.

Nguyên bản không cần Tiêu Vân xuất diện, nhưng hiện tại Huyền Minh gào một tiếng, dẫn đến hắn không thể không đứng ra cùng Lão Tử giảng giảng đạo lý: Khi dễ nữ nhân của ta, việc này nên trách phạt thế nào?

Ta đánh ngươi một trận nhé...

Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn mắt hốc mồm nhìn xem Vô Tận Huyết Hải, trong lòng âm thầm khánh hạnh may mà không có cưỡng ép thảo muốn cái tôn vị Hiên Viên lão sư kia, nếu không a, hiện tại mất mặt chính là hắn.

Huyền Minh một chiêu này quá ác!!!

Vốn Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng Hiên Viên, chỉ là nể mặt Lão Tử không đoạn hỗ trợ nên mới từ bỏ tranh đoạt, lựa chọn ba vị trong Ngũ Đế.

Nếu như không có lựa chọn như vậy, hôm nay xui xẻo chính là hắn.

Bối phận tu hành, có đôi khi nữ nhân cũng không có người nhường nhịn, cho dù một nữ nhân bị khi dễ, thông thường tình huống hạ cũng sẽ không có người giúp lý.

Nhưng nếu thân phận địa vị cao thì lại khác.

Không, Huyền Minh gào một tiếng trực tiếp để Lão Tử trở thành

tiêu điểm chú ý của Hồng Hoang.

Thái Thanh Thánh Nhân khi dễ nữ nhân!!

Thái Thanh Thánh Nhân khi dễ Thiên Đình Yêu Hoàng Yêu phi!!!

Đại sự kiện a!!

Không, Hồng Hoang náo nhiệt.

Cắn ta a, có thể bắt ta thế nào!!

Đừng nói hiện tại căn bản không sợ Thánh nhân, đổi thành lúc trước, Vu Yêu lượng kiếp thời kỳ, Huyền Minh cũng không có đối với Thánh nhân yếu thế: Bản tổ vu ngang ngược vô lý, Bản tổ vu đổi trắng thay đen đấy, ngươi có thể làm gì!!

Đổi thành người khác có lẽ có thể mắng vài câu, đáng tiếc Lão Tử ngay cả mắng chửi người cũng không am hiểu, chỉ có thể hít sâu một hơi, cảnh giới mình không muốn động nộ, chờ Tiêu Vân tới rồi đàm phán.

Tiêu Vân dễ nói chuyện hơn hai cái Tổ Vu kia, cho dù điều kiện hà khắc một chút, ít nhất có thể cho cơ hội đàm phán, nhưng Huyền Minh thì sao?

Một đinh điểm cơ hội cũng không cho, ngạnh sinh sinh để hắn ăn bế môn canh thì không nói, còn triều trên người hắn giội nước bẩn.

Một khi tọa thực cái cách gọi "khi dễ nữ nhân", vậy về sau thật sự là thúi rồi. "..." Đại huynh, nên như thế nào đối mặt cục diện trước mắt đây?

Thông Thiên nhìn đến có chút im lặng, quá đặc biệt đặc sắc, quá đặc biệt kích thích người.

Huyền Minh gào một tiếng, hầu như đem toàn bộ sự tình thăng lên một cái cao độ đáng sợ.

Nếu Tiêu Vân vô sỉ một chút chạy đi Tử Tiêu Cung cáo một trạng, đoán chừng Hồng Quân đều muốn tìm Lão Tử hảo hảo đàm tâm không thể.

Cho dù biết Lão Tử bị oan uổng.

Nhưng vi sư biết cũng vô dụng a, muốn Hồng Hoang ức vạn vạn người biết mới được, nếu không tùy tiện truyền bá, Nhân giáo làm sao truyền đạo thống. "Sư huynh...

Sư đệ có chút hối hận ngày đó xuất đầu..." Chuẩn Đề đồng tình với tao ngộ của Lão Tử, nhưng cũng đang vì chính mình, vì Phật giáo lo lắng.

Lục Đạo Luân Hồi quá trọng yếu, quan hệ đến Hồng Hoang phát triển.

Lời nói một điểm cũng không sai, mặc kệ là Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Phật giáo đều có lúc đi cầu Huyền Minh và Hậu Thổ, một khi cái thời điểm này các nàng bắt đầu làm khó dễ, có thể bức điên người.

Tịnh không dám động thô, Lục Đạo Luân Hồi sự quan trọng đại, Thánh nhân không dám ở bên trong xuất thủ, xuất thủ cũng bắt đối phương không có cách nào.

Đáng sợ nhất là, đối phương giống như hiện tại hống một tiếng, sự thái biến vị.

Cầu người biến thành khi dễ nữ nhân nhà người ta, đi đâu mà nói lý?

Tiêu Vân sẽ tiếp thụ sao?

Chương 114

Khổ a!!!

Ai biết Vu tộc sẽ có đại năng nại như vậy?

Hiện tại chưởng khống lấy Lục Đạo Luân Hồi, hối hận cũng đã muộn.

Sớm biết ngày hôm nay, hà tất lúc trước đây.

Lúc trước tính kế Vu tộc thời điểm thì sướng rồi, xuất thủ giá họa thời điểm cũng sướng rồi, nhưng về sau cần cầu Lục Đạo Luân Hồi thời điểm thì không sướng chút nào.

Tỷ như Phật giáo đệ tử chết đi, cần qua Lục Đạo Luân Hồi trọng sinh thì làm sao bây giờ?

Tỷ như Phật giáo chi nhân cần kinh lịch bao nhiêu lần luân hồi lịch luyện thì làm sao bây giờ?

Huyền Minh và Hậu Thổ không có giống như ngày hôm nay làm khó dễ, trực tiếp đem người an bài tại vô số năm sau luân hồi, cho ngươi lịch luyện, xem ngươi lịch luyện.

Đánh cái ví dụ.

Tây Du Phật giáo đại hưng cần kinh lịch kiếp nạn, nhưng Phật giáo và Lục Đạo Luân Hồi chưởng khống giả Huyền Minh, Hậu Thổ hai vị Tổ Vu quan hệ kém, hoàn toàn là cừu nhân.

Kim Thiền Tử luân hồi chuyển thế, tại trong luân hồi kẹt vô số năm, tổng có vô số lý do để hắn ở phía sau xếp hàng.

Bên ngoài Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới an bài xong xuôi, Sa Ngộ Tịnh cũng tại trong nước sông nằm sấp, Đường Tăng đâu?

Đường Tăng đâu?

Dám hỏi Đường Tăng đang ở đâu?

Tại Lục Đạo Luân Hồi bên trong xếp hàng, không biết muốn xếp tới năm nào tháng nào mới có thể đến lượt.

Cho nên một đám Thánh nhân muốn khống chế Lục Đạo Luân Hồi không phải là không có đạo lý, đặc biệt là Phật giáo, bởi vì Phật giáo thích nhất chơi trò bao nhiêu thế luân hồi chuyển thế, kinh lịch bao nhiêu lần luân hồi lịch luyện.

Hiện tại xem xét, luân hồi cái rắm, để ngươi một thế đều kẹt cứng không thể động.

Muốn luân hồi lịch luyện?

Hảo hảo tại Lục Đạo Luân Hồi bên trong kẹt lại đi.

Mạc danh Chuẩn Đề có chút muốn khóc, rõ ràng là Lão Tử xui xẻo, nhưng hắn một đinh điểm cũng cao hứng không nổi, nửa điểm tâm tư hả hê đều không có.

Hoàn toàn bị kẹt cổ.

Hiện tại cao hứng, về sau chính mình cũng sẽ khóc.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, luôn có lúc chuyển tới bên này.

Cho dù Thiên Đạo ý chí ý tứ như thế, cũng đối với chuyện này không thể làm gì.

Lục Đạo Luân Hồi cũng không phải không cho luân hồi a, chỉ là người quá nhiều, quá ủng tễ, không thể chen ngang, cho nên từ từ xếp hàng.

Một điểm mao bệnh đều không có.

Bất đắc dĩ phải xuất diện, Tiêu Vân từ Thiên Đình hạ xuống, nhìn qua Lão Tử đang nghẹn khuất tới cực hạn, hầu như muốn bạo tẩu, thầm cười: Thế nào?

Sướng hay không sướng?

Biết kết cục của việc đắc tội nữ nhân rồi chứ?

Cười thì cười, chuyện nên làm vẫn phải làm, Tiêu Vân lạnh lùng nghiêm mặt, không vui nói: "Đạo hữu việc này là có ý gì?

Bản hoàng để ngươi cùng hai vị Yêu phi tự hành thương nghị chuyện Vu tộc xuất sơn, ngươi lại quay đầu khi dễ hai vị phi tử của Bản hoàng, có phải hay không không đem Bản hoàng để vào mắt?" "Như vậy, Bản hoàng cũng chỉ có bồi đạo hữu làm một trận." Tiêu Vân khó xử, thật sự khó xử, Lão Tử quá không hậu đạo, khi dễ nữ nhân của ta, không đánh một trận xuất xuất khí, chuyện này không có cách nào giải quyết.

Ta đi đại gia ngươi!!!

Lão Tử muốn chửi thề rồi.

Hắn đen mặt nói: "Bần đạo tịnh không có ý này, cũng chưa từng làm đẳng chuyện mất mặt như thế.

Yêu Hoàng nếu không tin, ta cùng ngươi tiến vào trong hư không làm một trận." Vô tòng biện giải, không có biện pháp, người khác sẽ tin tưởng sao?

Trừ đánh một trận thì còn làm sao bây giờ?

Cụ thể là ai đánh ai...

Tương đối mâu thuẫn rồi.

Lão Tử không có cách nào, đương nhiên, Tiêu Vân cũng không có cách nào, nữ nhân bị khi dễ, tự nhiên muốn xuất đầu.

Trận đánh này không đánh không được, cũng may tiến vào hư không, đánh hay hòa hai chuyện, người bình thường nhìn không thấy, người có thể nhìn thấy xem rồi cũng không dám loạn nói.

Hai người nhất tề độn nhập hư không chi trung, Lão Tử thân khoác Thái Cực Đồ, xa xa nhìn qua Tiêu Vân, nói: "Yêu Hoàng, chuyện này tột cùng như thế nào phát sinh, ngươi và ta trong lòng đều hiểu rõ, Vu tộc tất nhiên phải xuất sơn, nếu không Hiên Viên công lao không đủ." "Suỵt!

Đừng nói chuyện, để Bản hoàng đánh một trận, đánh sướng rồi lại nói!!" Tiêu Vân hắc hắc cười một tiếng.

Lựa chọn?

Để ta đánh một trận, ta giúp ngươi cầu tình.

Ngươi không để ta đánh một trận, sau đó trở về đi hòa giải với Huyền Minh?

Xem Hậu Thổ sẽ không xuất diện, nhưng Huyền Minh khó chơi trình độ, chậc chậc, Tiêu Vân sớm đã thâm hữu thể hội.

Ta đặc biệt điên rồi sao, bó tay bó chân để ngươi bạo đánh ta một trận?

Lão Tử sắp tức điên rồi.

Tiêu Vân ha ha cười một tiếng, hô: "Đạo hữu, coi chừng, Bản hoàng cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, nhìn ngươi biểu hiện tốt thôi." Cười to, Tiêu Vân cũng không dùng kỳ quái đồ vật, khiêng Hỗn Độn Chung triều Lão Tử nện tới.

Tại Hồng Hoang đại địa, Chí bảo đối với Hồng Hoang thương hại quá lớn, tại hư không thì không có cố kỵ.

Tuy rằng Hồng Quân vì Nhân Hoàng tôn vị tranh đoạt mà cấm tùy

ý xuất thủ, nhưng hiện tại cũng không phải vì Nhân Hoàng tranh đấu.

Là vì mặt mũi tranh đấu.

Hỗn Độn Chung không đoạn phóng đại, ngân quang lấp lóe, không đoạn tại trong hư không lấp lóe, nhảy vọt.

Lão Tử không có cách nào chỉ có thể kéo Thái Cực Đồ lên phía trước ngăn cản.

Cũng may Thái Cực Đồ có thể hữu hiệu ngăn trở Hỗn Độn Chung chấn động công kích, nếu không Tiêu Vân đều không cần làm gì, cầm Hỗn Độn Chung cảm yêu tạp (nện bừa) cũng đủ để Lão Tử hưởng thụ.

Chính lúc đang cần một cái bồi luyện, đã Lão Tử đụng phải, vậy thì...

Dù sao Hồng Hoang đệ nhất đại ô quy, thuộc về loại cứng nhất, hai kiện tối cường phòng ngự Chí bảo đều tại trong tay hắn, lấy ra luyện tay. "Đương!!!!" Hỗn Độn Chung đụng tại trên Thái Cực Đồ, tuy rằng Thái Cực Đồ đem Hỗn Độn Chung cuốn lấy, nhưng Hỗn Độn Chung chấn động sức mạnh không dung khinh thường, Lão Tử cũng không thể không cẩn thận phòng bị.

Tiêu Vân thử phiên chính là nếm thử Hỗn Độn Chung chấn động cùng không gian hồi chấn.

Rất muốn đi Đại Thiên Thế Giới lãng một ba, thể hội một phen cái loại động một cái ý niệm để thế giới hủy diệt, vô sở bất năng tư vị.

Đáng tiếc tại Hồng Hoang làm không được, không phải Thánh nhân quá yếu, mà là Hồng Hoang áp chế quá mạnh.

Thật giống như trong tiểu thuyết miêu tả các loại chơi đùa nói, Hồng Hoang sớm đã không còn.

Đại năng một cái ý niệm vũ trụ thế giới băng tháp, đại lão một cái ý niệm một phương thế giới trở thành tro tàn, một cái ý niệm sáng tạo một phương thế giới.

Có năng nại ở Hồng Hoang thử một chút xem, hư không cũng giống như một phương vô biên thế giới, không cần một cái ý niệm hủy diệt toàn bộ vũ trụ thế giới, hủy diệt mấy khỏa tinh thần là đủ rồi.

Đừng đề cập Đại Thiên Thế Giới, Trung Thiên Thế Giới, Tiểu Thiên Thế Giới.

Ngày sau cùng Hồng Hoang liên lụy ba ngàn thế giới đều là Hồng Hoang toái phiến bị Thánh nhân luyện chế ra, vì tranh đoạt giáo phái khí vận mà luyện chế.

Dạng thế giới này, ở bên trong một cái Đại La Kim Tiên đều là vô sở bất năng tồn tại, huống chi Thánh nhân?

Nhưng Đại La Kim Tiên ném vào trong Hồng Hoang thì tính là gì?

Về phần truy cầu vô thượng Đại Đạo ý chí, kia đối với Tiêu Vân mà nói quá xa vời, thành thành thật thật tăng lên thực lực là tốt rồi, đừng nghĩ quá nhiều.

Nếu không đối với mình không có nửa điểm chỗ tốt, mạnh như Bàn Cổ đều tại trong Đại Đạo ý chí hạn chế, Hồng Hoang Thánh nhân bị Thiên Đạo ý chí hạn chế, càng đừng nói cao cao tại thượng Đại Đạo ý chí.

Còn xa lắm.

Hồng Quân nếu không phải bị Dương Mi Đại Tiên kích thích một phen, đoán chừng cũng sẽ không vội vội vàng vàng lựa chọn dĩ thân hợp đạo.

Thánh nhân truy cầu vô thượng Đại Đạo ý chí?

Có thể a, chờ ngươi đi trước tiến vào hỗn độn thâm xử, giải quyết vấn đề không có thiên địa chi lực dẫn đến thực lực hạ hàng rồi hãy nói.

Hỗn Độn Chung đang chấn động, không gian cũng đang chấn động!!!

Tiêu Vân đối với thời gian và không gian pháp tắc tham ngộ quả nhiên không thể dự trắc, hoàn toàn coi ta là cái bồi luyện!!!

Lão Tử đen mặt không đoạn dùng Thái Cực Đồ ngăn cản Hỗn Độn Chung công kích.

Nhìn thì không có gì, Tiêu Vân cũng chỉ dùng Hỗn Độn Chung một lần lại một lần đụng tới mà thôi, nhưng thân tại kỳ trung, đỡ hai cái mới biết được Tiêu Vân đến cùng đang làm cái gì!!!

Hỗn Độn Chung tăng thêm không gian pháp tắc chấn động, một cái không cẩn thận sẽ làm cho hắn bị thương.

Nhìn như bình bình vô kỳ công kích, lại ám tàng sát cơ.

Chấn động không đủ mãnh liệt, cần tăng cường.

Nếu như áp chế đi theo Hỗn Độn Chung chấn động hình thành tần suất, hiệu quả càng giai.

Nhưng cũng không thể quá ỷ lại Hỗn Độn Chung dẫn đạo, rèn sắt cần bản thân cứng, có Chí bảo tự nhiên tốt nhất, nhưng bản thân thực lực cũng rất trọng yếu.

Biến đắc càng mạnh, sử dụng Chí bảo uy lực cũng càng lớn.

Tiêu Vân không giống các Thánh nhân khác, không cần vì tranh đoạt giáo phái khí vận mà hao phí đại lượng thời gian ở phía trên giày vò.

Từ sau Vu Yêu lượng kiếp, khí vận ổn định lại, hắn có bó lớn thời

gian tham ngộ, làm cho mình biến cường.

Cùng dạng thủ đoạn, tại địa phương bất đồng bộc phát ra uy lực cũng hoàn toàn khác biệt.

Tiến vào trong hỗn độn, Đại Đạo pháp tắc sức mạnh bộc phát xa so với tại trong Hồng Hoang mạnh hơn không ít.

Nhưng tại trong hỗn độn, cho dù là Thánh nhân tiêu hao cũng không có cách nào được thuấn gian bổ sung, so với tại trong Hồng Hoang giống nhau có thể không đoạn tiêu hao, kia là không có khả năng.

Đây cũng là Đại Đạo ý chí một loại biến tướng áp chế.

Có dạng này một cái bồi luyện thật sự là quá tốt.

Tiêu Vân cười to không ngừng, một lần lại một lần dùng Hỗn Độn Chung đi nện Lão Tử, chiến đấu đánh giống như đang chơi đùa.

Nhưng chỉ có Lão Tử biết, đặc biệt căn bản không phải chơi, lão tử là cái bồi luyện, cật lực bất thảo hảo bồi luyện.

Đừng nhìn mặt ngoài không có việc gì, ám địa lý bị không gian chấn động chấn đắc tâm phiền.

Nhưng Tiêu Vân căn bản không cho hắn cơ hội công kích, một lần lại một lần nện, công yếu phòng mạnh là nhược điểm của Lão Tử, cũng dẫn đến Lão Tử biến thành bồi luyện tốt nhất trong mắt Tiêu Vân.

Bồi luyện đối tượng đổi thành Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn kết quả sẽ không lý tưởng như vậy, nhưng Lão Tử mà, những cái khác không nói, phòng ngự thì không chê vào đâu được.

Chương 115

Mắt thấy Lão Tử càng ngày càng không kiên nhẫn, cả người bị chấn đắc đỉnh đầu Tam Hoa đều đang đi theo chấn động, Tiêu Vân cười: "Đạo hữu, không bằng thế này được không?

Cho Bản hoàng làm bồi luyện ba lần, mỗi lần vạn năm thời gian, tiến vào trong hư không để Bản hoàng công kích, Bản hoàng giúp ngươi đi thuyết phục Huyền Minh cùng Hậu Thổ hai người, để người Vu tộc xuất sơn như thế nào." Bồi luyện tốt như vậy cũng không dễ tìm.

Cái tên Đại Vu Xi Vưu kia không phải tại trong Lục Đạo Luân Hồi ngốc đến có chút không kiên nhẫn sao?

Vừa vặn ném ra bên ngoài giúp Cửu Lê tộc làm sự tình, dù sao Xi Vưu là cái chủ nhân thích gây sự, còn có Hình Thiên, Tiêu Vân chỉ có thể chọn một cái.

Nếu là Hậu Nghệ thì không được, chạy ra ngoài, Hiên Viên chơi cái rắm, một mũi tên bắn chết rồi.

Tiêu Vân có chút yêu thích Lão Tử cái bồi luyện này rồi, vô tử giác phòng ngự, tẫn quản đến, phòng không nổi ta không gọi là Lão Tử!!

Bồi luyện tốt như vậy đi đâu mà tìm?

Cho nên Tiêu Vân trực tiếp đánh chủ ý lên Lão Tử.

Ba lần, ba lần sau ai cũng không nợ ai, mỗi lần một vạn năm, tại trong hỗn độn đi luyện.

Nguyện ý thì Bản hoàng giúp ngươi, không nguyện ý thì dẹp đi, tự mình đi thuyết phục Huyền Minh và Hậu Thổ đi.

Khinh người quá đáng!!!

Tiêu Vân nói làm cho Lão Tử tức giận đến mặt đều đỏ.

Để Hiên Viên công đức viên mãn, muốn Huyền Đô Đại Pháp Sư kiếm nhiều một điểm chỗ tốt, tốt nhất lấy công đức tăng cường thực lực, từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong vọt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng cũng không đại biểu Lão Tử sẽ tiếp thụ bất cứ điều kiện gì.

Hắn cảm thấy điều kiện của Tiêu Vân là đang nhục nhã hắn.

Thánh nhân cấp cho ngươi làm bao cát?

Làm bồi luyện, thiệt cho Tiêu Vân nghĩ ra được!!! "Tiêu Vân, ngươi rốt cuộc có ý gì!!!" Lão Tử thu pháp bảo, xuất hiện tại nơi xa, xa xa cùng Tiêu Vân đối trì, nộ bất khả xá, một trương lão kiểm thượng viết đầy hai chữ phẫn nộ.

Hiếm thấy Lão Tử tức giận như vậy, hiển nhiên lời nói của Tiêu Vân đối với hắn kích thích quá lớn.

Không đánh nữa sao?

Cũng đúng, đối với Lão Tử, lão đánh như vậy quả thực nghẹn khuất!!

Tiêu Vân cũng không thèm để ý, nhìn qua Lão Tử nói: "Tùy tiện, điều kiện của Bản hoàng là như thế, nếu ngươi cảm thấy nuốt không trôi cục tức này, đại khả quay về Thủ Dương Sơn kia, Bản hoàng sẽ không miễn cưỡng.

Đáng tiếc Hiên Viên công lao không đủ, không biết Huyền Đô Đại Pháp Sư có thể kiếm được bao nhiêu công đức?" "Trảm thi chắc là đủ rồi đi?

Tam Hoàng Ngũ Đế, Hiên Viên công lao lớn nhất, bất quá dưới mắt xem ra, bất quá là cái trò cười.

Không biết chờ đến thời Ngũ Đế, bởi vì Hiên Viên công lao không

đủ dẫn đến xuất hiện sai lệch thiên đạo, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương hai người kia sẽ có cảm tưởng gì?" "Lão Tử ngươi cân nhắc đi, Bản hoàng không cưỡng cầu a!!" Cười to, Tiêu Vân rời khỏi hư không, trở về trong Hồng Hoang, để lại Lão Tử tức giận đến nói không ra lời.

Một khi thật sự xuất hiện tình huống như Tiêu Vân nói, đến lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tộc và Tây Phương Nhị Thánh ngược lại sẽ trách cứ Lão Tử, bởi vì hắn dẫn đến Hiên Viên công lao không đủ, dẫn đến Ngũ Đế chịu ảnh hưởng, một cái so một cái hố, một cái công lao so một cái ít.

Hình ảnh kia nhất định đặc sắc.

Cùng Lão Tử liều mạng đánh một trận?

Không đến mức, người sáng suốt đều nhìn ra được, tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Tiêu Vân cũng không có tâm tư cùng Lão Tử đi đánh nhau, một câu, bình bạch vô cố, không có chỗ tốt, Lão Tử lại không vui ý làm bồi luyện, làm bao cát, ta Tiêu Vân sợ ăn nhiều rỗi hơi mới muốn cùng ngươi đánh cái ngươi chết ta sống.

Ta vui ý nhưng Hồng Quân không vui ý đây này.

Lãng phí biểu tình mà thôi. "Chậc chậc, gào một tiếng, người trong Hồng Hoang đều chấn kinh, đường đường Thánh nhân, Đạo Tổ thủ đồ khi dễ một cái nhược nữ tử." Tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân nhìn qua Huyền Minh, trêu chọc. "Bản tổ vu là nhược nữ tử!!" Huyền Minh hừ một tiếng: Ta phi!!! "..." Lời này nếu để cho người trong Hồng Hoang nghe được đoán chừng sẽ lệ lưu không chỉ, Huyền Minh Tổ Vu là nhược nữ tử?

Vậy trừ Nữ Oa ra, những người kia nên làm cái gì bây giờ?

Chẳng phải ngay cả nhược nữ tử cũng không bằng?

Tu hành không dễ, vô số năm mới được dĩ hóa hình, tu hành vô số tuế nguyệt, lại ngay cả một cái nhược nữ tử đều so ra kém, xấu hổ a!!!

Được, nhược nữ tử, nhược nữ tử, Hồng Hoang không có nữ tử nào yếu hơn ngươi nữa được chưa?

Tiêu Vân lườm một cái, dựa vào trên ghế, tức giận nói: "Bóp vai..." Hạ ý thức mở miệng mới phản ứng được nơi này không phải tại Thiên Đình, Huyền Minh cũng không phải Tây Vương Mẫu, để cho nàng bóp vai?

Nhớ kỹ lần trước trực tiếp bả vai xương cốt đều bóp gãy.

Đường đường Thánh nhân, bản thể Tam Túc Kim Ô, kết quả bị bóp vai thời điểm xương cốt suýt chút nữa bị bóp gãy, cảm thấy tin được không?

Đẳng tư vị này Tiêu Vân đã thể hội qua. "Có thể chứ?" Huyền Minh giơ tay, một bộ biểu tình nóng lòng muốn thử. "Không thể!!" Nghiêm túc cự tuyệt. "Không có ý nghĩa." Huyền Minh lập tức mất hứng, ngồi ở một bên hỏi: "Sao lại về nhanh như vậy?

Cùng Lão Tử kia chẳng lẽ không có xuất thủ sao?" Đều độn nhập hư không, cho dù vì mặt mũi công trình, cũng tối thiểu muốn động động thủ mới được a, nếu không thật không có ý nghĩa, để cho người ta biết, hai vị Thánh nhân mặt mũi đoán chừng không có địa phương để. "Tùy tiện đánh mấy cái." Tiêu Vân mỉm cười, nói: "Lão Tử kia không hổ là Thánh nhân có được hai kiện Chí bảo, phòng ngự không chê vào đâu được, Bản hoàng để hắn cho ta làm bao cát, hắn lại không vui ý, cảm thấy Bản hoàng đang sỉ nhục hắn." "Điều kiện không có cách nào bàn." Huyền Minh vừa nghe không đúng vị, ngồi thẳng thân thể: "Yêu Hoàng muốn để Vu tộc ta người đi thành toàn tên Nhân

Hoàng Hiên Viên kia?" "Đàm không thượng thành toàn hay không thành toàn, Xi Vưu và Hình Thiên không phải vẫn luôn ồn ào đòi đánh nhau sao?

Ném ra bên ngoài, đánh đệ tử Thánh nhân là được rồi, chỉ cần không đánh chết, cái khác đều tốt, khí cũng xuất, dù sao người Vu tộc sẽ không đi liều mạng, kiếp nạn chi trung nãi là Cửu Lê tộc." "Có thể đánh đệ tử Thánh nhân?" "Đúng." Mạc danh có chút không đúng, làm gì? "Hay là để Bản tổ vu đi?" Huyền Minh bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, đánh không lại Thánh nhân ta có thể đánh đệ tử của hắn a, một tát một cái toàn bộ đập chết.

Tiêu Vân: "..." Ngươi đi thì Tam Hoàng Ngũ Đế không cần giày vò nữa, Nhân tộc đại hưng cái rắm.

Nhân Hoàng Hiên Viên, Huyền Đô Đại Pháp Sư một tát một cái toàn bộ đập chết, đánh cái búa, có cái búa công đức viên mãn.

Tiêu Vân quả đoán vô thị Huyền Minh, nữu này có đôi khi mạch não không quá thanh tích. "Tỷ tỷ nếu đi, kia chẳng phải thiên hạ đại loạn?" Đắc tin tức Hậu Thổ từ Súc Sinh Đạo trở về, Huyền Minh lập tức ỉu xìu, biết Hậu Thổ về thì hi vọng một chút hí kịch đều không có. "Trước mắt Lão Tử kia đang ngạo khí đâu, không cần quản hắn, có bản lĩnh hắn đánh vào Lục Đạo Luân Hồi bên trong, không dám đánh thì chớ nói nhảm, Hiên Viên Hoàng công lao không đủ là chuyện của bọn hắn, cùng ta không quan hệ." Cố ý nhìn Huyền Minh một chút, Tiêu Vân đối với Hậu Thổ nói: "Duy khủng thiên hạ bất loạn, đoạn thời gian này nàng tiên tại trong này tọa trấn, có sự tình ta sẽ xử lý.

Thánh nhân không cần để ý tới, trực tiếp không gặp là được, Huyền Minh gào một tiếng lộng đắc Bản hoàng đều có chút mộng." "Phốc ~~~" Hậu Thổ cười đến không được.

Huyền Minh im lặng, trừng mắt Tiêu Vân, nói cái gì đó, chẳng lẽ

tình huống đương thời không phải là nữ nhân của ngươi bị khi dễ sao?

Cười một trận, Hậu Thổ chính sắc nói: "Tuy rằng không phản ứng mấy cái Thánh nhân này, nhưng nếu điều kiện đối với Yêu Hoàng có lợi cũng tịnh phi không thể đáp ứng, vừa vặn các Đại Vu đều đang oán trách không có việc gì làm." Còn lại mấy cái Đại Vu kia, đánh tới đánh lui đều đánh chán ngấy, cả ngày tại trong Lục Đạo Luân Hồi không có việc gì làm là đánh nhau.

Hôm nay ngươi đánh ta, ngày mai ta đánh ngươi; hôm nay ta mang một đám người đột tập ngươi, ngày mai ta mang một đám người vây công ngươi.

Có thể nói vì giải buồn, Vu tộc những người này giản trực thay đổi đa dạng giày vò, nhưng tái năng giày vò, thời gian lâu cũng sẽ cảm thấy chán ngấy, thời gian lâu cũng sẽ cảm thấy vô thú.

Bất đắc dĩ Chúc Dung và Cộng Công mới là chân ái, hai người này có thể vẫn luôn đấu, vẫn luôn đánh, từ khi đản sinh hóa hình sau vẫn luôn đánh, thủy hỏa bất dung, thẳng đến trước đại chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn một ngày vẫn tại Bàn Cổ Thần Điện bên trong động thủ, hoàn toàn không có cảm giác đánh chán.

Đây mới gọi là chân ái.

Một đám Đại Vu đánh tới đánh lui đánh không còn sức, không đánh, đều muốn tìm chút niềm vui.

Chỉ cần đối với người mình có lợi, như vậy thả một ít Đại Vu đi ra ngoài đi dạo một vòng cũng không sao, dù sao hiện tại không ai dám giết bọn hắn, đủ rồi.

Không phải lập trường không kiên định, mà là thật sự bị mấy cái gia hỏa này làm phiền đến không chịu được.

Hậu Thổ còn tốt, nếu Huyền Minh ở phía dưới, một tát một cái ai nấy đều bị đánh, đánh đến không kiên nhẫn.

Thật giống như thích chơi game, nhưng nếu để ngươi ngốc tại một cái phòng, cái gì cũng không làm, ăn có, uống có, cái gì cũng không thao tâm, chỉ đánh một loại game, vẫn luôn đánh, hoặc hứa mấy ngày, mấy tháng, thậm chí mấy năm có thể kiên trì.

Nhưng mấy chục năm, trăm năm, mấy nghìn mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn năm ngươi còn hứng thú sao?

Khả năng hận không thể một đầu đâm chết, tỉnh lại vô liêu đến phát điên, vô liêu đến phát cuồng.

Người khác còn tốt, có thể tu hành tham ngộ, thời gian trôi qua nhanh, nhưng đối với người Vu tộc mà nói tu hành cái gì, tham ngộ cái quỷ?

Nguyên thần chịu ô nhiễm thật là hố cha. "Lại nói, người khác nếu không vui ý, ta hà tất làm điều thừa, chọc điên ta đem Hậu Nghệ đưa cho bọn hắn chơi, một mũi tên một cái toàn bộ bắn chết!!!" Tiêu Vân vỗ bàn một cái.

Huyền Minh u u nói: "Hậu Nghệ đã là Chuẩn Thánh Đại Vu." "Khụ khụ!!!" Nói đùa cái gì vậy?

Đại Vu tiến giai Chuẩn Thánh có bao nhiêu khó ta thân vi Yêu Hoàng ta trong lòng cũng hiểu rõ, ngươi đang trêu ta?

Cùng Tử Tiêu Cung giảng đạo sau mới đản sinh sinh linh không sai biệt lắm, Vu tộc chi trung Đại Vu tiến giai Chuẩn Thánh cấp bậc, thiên nan vạn nan, kết quả Hậu Nghệ tiến giai?

Ta đi, cái này ghê gớm a, bản thân hắn đã bưu hãn, viễn trình lực sát thương bạo biểu.

Yêu nghiệt đi.

Hậu Nghệ Thái Ất Kim Tiên thời kỳ đã có thể một mũi tên đem Đại La Kim Tiên Yêu tộc bắn chết.

Đột phá chí Đại La Kim Tiên cảnh giới thì Thiên Đình Đại Yêu đều muốn cẩn thận một chút, không đến mức một mũi tên bị bắn chết, nhưng trúng mấy mũi tên tuyệt đối không dễ chịu, cho nên tại đại chiến thời điểm, Hậu Nghệ mấy mũi tên bắn Cửu Anh chạy khắp nơi tìm lý lẽ.

Hiện tại Hậu Nghệ trở thành Chuẩn Thánh.

Xem ra ăn đồ tốt đúng không?

Tiêu Vân mới chú ý tới Huyền Minh tình huống không đúng, việc đáng cao hứng, ngữ khí u oán như vậy làm gì?

Thấy Huyền Minh úc muộn, Hậu Thổ cười giải thích: "Ca ca tại đương nhật đem ta nhét vào Bàn Cổ Thần Điện chi thời điểm đã cho một ít Tổ Vu tinh huyết, dùng để bồi dưỡng Đại Vu, nhưng hấp thu Tổ Vu tinh huyết Đại Vu chi trung duy có Hậu Nghệ đột phá." Chỉ có Hậu Nghệ một cái Đại Vu hấp thu Tổ Vu tinh huyết sau đó đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới.

Nhưng Hậu Nghệ nguyên bản là Đại Vu của Hậu Thổ bộ lạc, nguyên bản rất nhiều Tổ Vu đều chướng mắt tiểu cái tử này, nếu không phải Hậu Thổ chi trì, đoán chừng ngay cả vị trí Đại Vu đều ngồi không vững.

Kết quả Hậu Nghệ ngược lại là ngưu bài nhất cái kia, Huyền Minh im lặng, thuộc hạ Đại Vu không ít, nhưng từng cái đều không tranh khí.

Nhìn xem người ta Hậu Nghệ, ghét bỏ người khác, cảm thấy Hậu Nghệ chiến đấu là chơi xấu, hiện tại chơi xấu cũng không để ý tới nàng nữa rồi. "Coi như Bản hoàng chưa nói." Tiêu Vân đều im lặng.

Đại La Kim Tiên cấp bậc Hậu Nghệ ném ra bên ngoài có thể làm cho một đám Thánh nhân đệ tử gà bay chó chạy.

Chuẩn Thánh cấp bậc Hậu Nghệ, chơi đều không đến chơi, một mũi tên một cái toàn bộ làm thịt, thương lượng dư địa đều không có.

Rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân bị kích thích một phen, Hậu Nghệ nghịch thiên, Yêu tộc chi trung...

Được rồi, đoán chừng để Bạch Trạch đi đều không tốt lắm, một đám phế tài!

Ám mạ hai tiếng, Tiêu Vân trở lại Thiên Đình. "Cung nghênh Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Thiên Đình tuần tra người nhìn thấy Tiêu Vân lập tức hướng hắn hành lễ.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua người dẫn đội, là người Phượng tộc.

Đúng rồi, Vu tộc có Hậu Nghệ cái ngưu bài tồn tại này, Yêu tộc ta cũng không kém a, tân sinh đại bên trong có Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu hai cái biến thái.

Không cần đại cơ duyên, không cần đại công đức vẫn giống nhau trở thành Chuẩn Thánh, đặc biệt Khổng Tuyên, thậm chí đỉnh lấy "Thánh nhân chi hạ đệ nhất nhân" xưng hào, không có chút trình độ, dám chơi như vậy sao?

Đại Bàng Kim Điểu tuy rằng không có Khổng Tuyên khoa trương như vậy, nhưng cũng không tệ.

Chương 116

"Để Khổng Tuyên cùng Đại Bàng Kim Điểu tới gặp Bản hoàng!!!" Ném xuống một câu, Tiêu Vân trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, đối với Tây Vương Mẫu ngoắc ngoắc ngón tay: Ấn bả vai.

Không bao lâu sau, nhận được thông tri, Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu ôm một trái tim thảm thắc bất an lên Lăng Tiêu Bảo Điện. "Tội thần bái kiến Yêu Hoàng!!

Yêu Hoàng vạn an." Hai người phạm sai lầm, là Thiên Đình Yêu tướng chi nhất, tự xưng tội thần cũng hợp lý.

Nhìn qua hai người trực tiếp nằm rạp trên mặt đất không dám ngẩng đầu, Tiêu Vân nói: "Ngẩng đầu." Huynh đệ hai người thầm kêu khổ, chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn qua Tiêu Vân, chỉ là ánh mắt vẫn luôn phiêu hốt, không dám chính thị Tiêu Vân.

Không tệ, khí tức càng ngày càng cường đại, hảo hảo bồi dưỡng tuyệt đối khả hành.

Phật giáo nghèo như vậy đều có thể để hai huynh đệ bọn hắn hầu như đánh phá thiên, ta Tiêu Vân thân vi Yêu tộc Yêu Hoàng, chẳng lẽ không có cách nào đem hai người bồi dưỡng?

Chín con rồng xuẩn kia đều trở thành Chuẩn Thánh, huống chi thiên phú nghịch thiên, cước cân không tệ như Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu.

Nghĩ xong, Tiêu Vân nói: "Từ hôm nay, Bản hoàng miễn tội cho hai người các ngươi." "A?!" Khổng Tuyên ngây ngẩn cả người, Đại Bàng Kim Điểu cũng ngây ngẩn cả người, tưởng rằng bị vấn tội, kết quả tội bị Tiêu Vân miễn.

Một hồi lâu hai người mới hồi thần, hân hỉ vạn phần, muốn triều Tiêu Vân quỳ bái.

Tiêu Vân chế chỉ: "Từ tức nhật, đi tới chỗ Tịnh Thế Thanh Liên tu hành cùng với tọa kỵ của Bản hoàng, Bản hoàng sẽ vì huynh đệ các ngươi cung cấp tu hành tư nguyên, vì các ngươi giảng đạo.

Ngàn vạn lần chớ để Bản hoàng thất vọng, giống như chín con rồng xuẩn kia, hao hết vô số tư nguyên mới được dĩ đột phá." Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu khí tức y cựu đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, một chân hầu như đều đạp tại Chuẩn Thánh môn hạm bên trên.

Tiêu Vân tin tưởng cung cấp một chút tư nguyên, lại vì bọn họ giảng đạo, hai người cảnh giới tuyệt đối có thể vượt qua, sau đó một đường tiêu thăng.

Những cái Đại Yêu kia không đáng tin cậy, không tranh khí, vậy thì bồi dưỡng hai cái môn diện này là được. "Nhạ!!" "Thuộc hạ tuyệt đối sẽ không khiến Yêu Hoàng thất vọng, nếu không, đề đầu tới gặp!!!" Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu lại kích động nằm rạp trên mặt đất.

Kỳ thật Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu dáng dấp rất soái khí.

Về phần trong Tây Du mô dạng, đương Tiêu Vân chưa nói, những người Yêu tộc này tại lúc Tiêu Vân không có hạn chế trước đó, từng cái đều thích làm đến người không ra người quỷ không ra quỷ.

Thật không hiểu cái hóa hình không triệt để này thì có ích lợi gì?

Nhìn tương đối hung sao?

Để cho người ta xem xét, nhận không ra thân phận ngươi thì không thoải mái?

Đại Bàng Kim Điểu tạo hình không cần nói, hoàn toàn là một cái điểu nhân toàn thân lông vũ, nhìn xem đều đủ để đảo vị khẩu.

Tôn Ngộ Không cũng thế, đi đâu cũng một bộ dáng con khỉ, nếu không phải có ý an bài thì cũng không có cách nào.

Bị Hậu Nghệ kích thích một phen, Tiêu Vân bắt đầu bắt tay vào bồi dưỡng Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu, chờ tiến giai Chuẩn Thánh cảnh giới xong giúp hai người đem bản mệnh pháp bảo luyện chế.

Đến lúc đó huynh đệ hai người tại tình huống Thánh nhân không ra, Lục Đạo Luân Hồi hai vị Tổ Vu không ra, có thể viết thiên (làm trời làm đất)!

Về sau nhìn thấy Thánh nhân đệ tử nào khó chịu, trực tiếp hô to một tiếng: "Đóng cửa thả Khổng Tuyên!!!" Dù sao lấy thân phận Tiêu Vân đối với mấy cái Thánh nhân đệ tử xuất thủ có hiềm nghi khi dễ đối phương, như vậy Bản hoàng không động thủ, để thuộc hạ động thủ được chưa?

Bị tân sinh đại sinh ra muộn hơn đuổi theo đánh, xem những Thánh nhân đệ tử này có cảm tưởng gì.

Nhìn xem những Thánh nhân này trên mặt có ánh sáng hay không.

Không có cách nào, người ta yêu nghiệt như vậy, có thể làm sao?

Kỳ thật không phải Thánh nhân đệ tử không được.

Mặt ngoài nhìn, Thánh nhân vì để tử tiến nhập Chuẩn Thánh cảnh giới đánh vỡ đầu đi tranh công đức, nhưng nếu không có tư nguyên, cũng không phải đệ tử không được, là vì tranh khí vận, vì tranh thủ thời gian.

Nhìn xem không ít Thánh nhân đệ tử, không có được đại cơ duyên, không có được công đức về sau không phải cũng trở thành Chuẩn

Thánh?

Khiếm khuyết chính là đầy đủ tư nguyên và thời gian mà thôi.

Tịnh phi trở thành Chuẩn Thánh một đinh điểm khả năng đều không có, kia quá khoa trương.

Nhưng tân sinh đại trừ thiểu bộ phận nghịch thiên chi nhân, trở thành Chuẩn Thánh xác thực có độ khó, đây là sự thực.

Có độ khó cũng không đại biểu thật sự toàn bộ kẹt chết, đều không có cách nào tiến giai.

Tội bị xá miễn, được Yêu Hoàng trọng điểm bồi dưỡng, Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu cảm động đến không được.

Ngay cả Đại Yêu đều không chiếm được đãi ngộ này, huynh đệ hai người ám ám phát thệ về sau nhất định phải hảo hảo báo đáp Yêu Hoàng, cho dù biến thành một con chó điên, Tiêu Vân bảo cắn ai, thì đi cắn người đó.

Lão Tử khí thế hung hăng trở về đạo trường, vừa nghĩ tới điều kiện của Tiêu Vân là khí muộn.

Cũng may Lão Tử khắc chế lực tương đối mạnh, nếu đổi thành Nguyên Thủy Thiên Tôn đoán chừng đều xốc cái bàn ném ghế đẩu.

Nhưng càng úc muộn còn ở phía sau, Lão Tử Thiện thi tại Thiên Đình luyện đan a...

Lão Tử không quản nữa!!!

Nếu như có thể, Lão Tử thật muốn rống to một tiếng, đáng tiếc không được, cũng không dám làm thế, bởi vì Nhân giáo khí vận dựa vào Hiên Viên truyền biến đạo thống để gia tăng.

Trước mắt Hiên Viên từ từ lớn lên, bắt đầu giúp phụ thân quản lý, chuyện bộ lạc, bắt đầu tiếp thủ binh quyền.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đối với đệ tử này cực vi hài lòng, không hổ là đi sát phạt chi đạo Nhân Hoàng, luyện binh xác thực là một tay hảo thủ, là một cái tướng lĩnh hợp cách.

Nhưng Sư tôn bên kia an bài xong chưa?

Huyền Đô Đại Pháp Sư hạ ý thức nhìn về phía Thủ Dương Sơn.

Bát Cảnh Cung, không đoạn cáo giới mình phải tỉnh táo, Lão Tử bỗng nhiên cảm ứng được đệ tử cử động, trong lòng nộ hỏa chưa tan lập tức nhất tà thiên lý, hoàn toàn biến mất.

Vì mưu hoa những vật này là vì ai?

Không phải vì giáo phái, vì đệ tử sao?

Đều đi đến bước này rồi, ngược lại luyến tiếc hai lạng da mặt đánh cược một lần?

Một khi Hiên Viên bởi vì công lao không đủ, dẫn đến đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư đều sẽ chịu liên lụy, Lão Tử không còn nửa điểm tính khí.

Tức giận?

Có tư cách sao?

Ngạo khí như Thông Thiên không phải cũng vì những vật này mà hạ thấp mặt mũi chạy đi cầu Tiêu Vân?

Thánh nhân vốn để ý mặt mũi, để ý mấy phần bạc diện kia, nhưng tại trước mặt một số thứ, mặt mũi thật không đáng, không đáng tiền. "Thôi được, thôi được." Hồi lâu, Lão Tử tâm tình rốt cục bình tĩnh lại, rời khỏi Thủ Dương Sơn, triều Thiên Đình đi đến.

Mất mặt thì mất mặt đi, cái Thánh nhân nào đụng phải Tiêu Vân mà không mất mặt?

Duy nhất ta sao?

Không, mọi người đều mất mặt, vì sao phải cảm thấy không có ý tứ.

Có tư cách cười nhạo ta sao?

Chờ đến lúc đi cầu hắn mới sẽ biết, Tiêu Vân có bao nhiêu khó chơi, dù sao đủ để bọn hắn hưởng thụ.

Vì giáo phái khí vận, vì đệ tử, Lão Tử cũng bất chấp, làm ra thối lui, đi tới Thiên Đình, chuẩn bị đáp ứng Tiêu Vân điều kiện, để cho Vu tộc người xuất sơn.

Không cần quá nhiều, cho dù chỉ có một vị Đại Vu đều được, phổ thông Vu tộc nhân có hay không đều không sao cả.

Chỉ cần kiếp nạn gia tăng, độ khó đề cao, Hiên Viên có thể công đức viên mãn. "Xùy!

Tưởng rằng Lão Tử tương đối đặc biệt, kết quả không phải cũng giống nhau vì lợi ích mà không quan tâm mặt mũi.

Trước đó nộ khí trùng trùng cảm thấy Bản hoàng đang sỉ nhục hắn, mới không bao lâu liền nghĩ thông suốt rồi, quả nhiên a, lợi ích động nhân tâm." Sát giác Lão Tử tới Thiên Đình, Tiêu Vân không khỏi nhổ nước bọt.

Đồng thời khánh hạnh mình không có lập giáo, cũng không có đệ tử, đổi thành chịu cái khí này, Tiêu Vân có thể đem trời chọc thủng, cái rắm chó giáo phái khí vận, lão tử không cần!!! "Đạo hữu mời vào." Bỉ thị quy bỉ thị, Tiêu Vân vẫn chính thức tiếp kiến Lão Tử.

Lúc này Lão Tử bình tĩnh lại, cùng bình thường không có khu biệt, gặp mặt sau ngồi xuống mở miệng nói: "Điều kiện của Yêu Hoàng bần đạo đáp ứng, chỉ hi vọng Yêu Hoàng chớ có nuốt lời, giúp bần đạo thuyết phục Vu tộc kia, phái khiển Đại Vu xuất sơn thống lĩnh Cửu Lê tộc." "Không vấn đề!!" Tái ngạo khí cũng miễn không được

có lúc muốn uống nước rửa chân a.

Tiêu Vân cười cam đoan: "Không lâu nữa Bản hoàng sẽ đi Lục Đạo Luân Hồi, thuyết phục Hậu Thổ cùng Huyền Minh hai vị Tổ Vu, phái ra một vị Đại Vu xuất sơn.

Nhưng nói khó nghe ở phía trước, Đại Vu xuất sơn có thể, thống soái Cửu Lê tộc cùng Hiên Viên đối đầu cũng được, nhưng không thể chém giết Đại Vu, nếu không Bản hoàng không có cách nào bàn giao." Như vậy Hiên Viên lấy được công lao xác thực thiếu đi một ít, nhưng không ảnh hưởng đại cục, tuy rằng Lão Tử giết là tốt nhất, đáng tiếc lý không thể làm, như vậy chỉ có thể đáp ứng Tiêu Vân điều kiện: "Có thể, Đại Vu sẽ không vẫn lạc, tao phục kích bị bắt giữ cũng sẽ không chịu nhục." Cũng chính là đang chơi Tây Du Ký kiểu đoạn, yêu quái cản đường, thật vất vả hoạch đắc thắng lợi, đại lão đi ra, đem hắn mang đi, tốt rồi nhiệm vụ kết thúc, kiểu như vậy.

Mọi người đều là người thông minh, trong lòng đều hiểu. "Như vậy rất tốt." Lão Tử chịu hợp tác tự nhiên là tốt nhất, nếu không đem phái ra ngoài Đại Vu cấp làm thịt, kia Huyền Minh và Hậu Thổ không lật trời mới lạ, Tiêu Vân cũng đồng nghĩa với việc bị người tát hai cái bạt tai. "Cáo từ!!!" Sự tình đàm thỏa, Lão Tử cũng không có tâm tư lưu lại, trực tiếp xoay người rời đi, ngay cả Thiện thi đang nỗ lực luyện đan đều không lo được.

Chạy nhanh như vậy làm gì chứ, không nhìn xem Thiện thi của ngươi công tác có lười biếng hay không, có đang nỗ lực hay không sao?

Được rồi, Thiện thi đang làm gì bản tôn rành rành rẽ rẽ.

Cho nên Tiêu Vân đặc biệt không thích sau khi trảm thi đem Tam Thi lộng đi ra, tổng cảm giác là lạ, thà rằng để bọn hắn một mực ngốc tại trong Tam Hoa trở thành người trong suốt.

Đối với Lão Tử những kẻ thanh tâm quả dục này mà nói thì không sao, đối với Tiêu Vân thì bất đồng rồi.

Một đám lão bà xinh đẹp, vô số thị nữ xinh đẹp, đem Tam Thi lộng đi ra sợ là muốn điên!!!

Lão Tử ma lưu đi, một câu nói nhảm đều không có lưu lại.

Tiêu Vân cũng rời khỏi Thiên Đình, đi tới Lục Đạo Luân Hồi. "Đối phương đáp ứng?" Tiêu Vân mới về Thiên Đình không bao lâu lại tái độ đến Lục Đạo Luân Hồi, trấn thủ Hậu Thổ đoán được Lão Tử đồng ý điều kiện của Tiêu Vân, trở thành bồi luyện của Tiêu Vân, cấp hắn làm bao cát đánh ba vạn năm, không được đánh trả loại kia, đánh chơi.

Không thể không nói Lão Tử xác thực bất chấp tất cả, bởi vì điều kiện như vậy thật không có mấy người có thể tiếp thụ.

Cũng may là tại trong hỗn độn, không tại Hồng Hoang, nếu không Lão Tử sẽ tái xuất danh một lần. "Đúng, đáp ứng rồi." Tiêu Vân cười tới gần Hậu Thổ ngồi xuống, Hậu Thổ bất đắc dĩ, chỉ đành phải nhường ra một điểm vị trí.

Cùng mỹ nhân chen tại một chỗ, dựa vào trên người mỹ nhân, ngửi mùi thơm thoang thoảng từ trên người mỹ nhân truyền đến, Tiêu Vân hưởng thụ nhắm mắt lại hỏi: "Đúng rồi, một đám Đại Vu ai nhảy nhót lợi hại nhất?" "Xi Vưu!" Hậu Thổ đều không cần suy nghĩ đã nói ra cái tên này.

Thật đúng là hắn!

Tiêu Vân lập tức kinh ngạc, nguyên bản thống soái phần còn lại của Vu tộc nhân và Cửu Lê nhân cùng Hiên Viên đại chiến, quấy đến một đám Thánh nhân đệ tử đầu tắt mặt tối chính là Xi Vưu.

Không nghĩ tới Hồng Hoang lịch sử thay đổi nhiều như vậy, vẫn

đem Xi Vưu cấp giày vò đi ra. "Vậy là hắn đi." Xi Vưu cũng tốt, Hình Thiên cũng được, chỉ cần không phải Hậu Nghệ thì những Đại Vu khác đều không có gì khác biệt, từng cái đối với Thánh nhân không có hảo cảm, đối với Thánh nhân đệ tử càng thêm không có hảo cảm.

Lão sư các ngươi năm đó khi dễ chúng ta, hiện tại luân đến bản Đại Vu khi dễ các ngươi.

Các bé ngoan, làm xong chuẩn bị chưa?

Gật gật đầu, Hậu Thổ trực tiếp đáp ứng.

Cách nhìn của nàng cũng giống như Tiêu Vân, chỉ cần không để Hậu Nghệ chạy ra ngoài, những Đại Vu khác đều không sai biệt lắm.

Chỉ là Xi Vưu gần đây thật sự có chút nháo đằng, như vậy thả ra bên ngoài nhảy nhót là tốt rồi, xem hắn có thể chơi ra mấy đóa hoa nhi.

Chương 117

"Để Xi Vưu đến gặp Bản tổ vu!" Ngoài điện, trạm canh gác Vu tộc nhân nghe vậy, liên mang nói: "Nhạ!!!" Vô thú, thật vô thú.

Trong Ngạ Quỷ Đạo, Xi Vưu đang ngậm một cọng cỏ khô không biết vặt từ đâu, nhìn qua bầu trời huyết sắc âm trầm, vô liêu thẳng ngáp.

Vốn người Vu tộc đại đa số sinh hoạt tại Súc Sinh Đạo, nhưng bởi vì nháo đắc quá hung nên bị Huyền Minh ném vào Ngạ Quỷ Đạo rồi.

Lục Đạo Luân Hồi kiến lập thời gian không dài, người trong Ngạ Quỷ Đạo cực ít, dẫn đến Xi Vưu lộ ra càng thêm vô liêu.

Dù sao hắn xuất hiện tại đâu, những cái quỷ quái loạn thất bát tao trong Ngạ Quỷ Đạo đều sẽ sợ đến mức trốn sang chỗ khác. "Thật nhàm chán a, Huyền Minh Tổ Vu vì sao không đem Hình Thiên tên ngu xuẩn kia ném vào đây luôn, như vậy bản Đại Vu cũng có thể có cái bạn, đánh một trận xuất xuất khí, tiêu ma thời gian." "Bản tổ vu bồi ngươi đánh như thế nào?" "Được a!!!" Vô liêu đến muốn phát điên, Xi Vưu nghe có người muốn cùng hắn đánh nhau, kích động nhảy lên, dẫn đến mặt đất đều bị giẫm đạp ra hai cái hố to, bụi đất tung bay, dính đầy một thân, nhưng Xi Vưu hồn nhiên không thèm để ý, rốt cục có người nguyện ý bồi bản Đại Vu đánh một trận.

Chờ chút, thanh âm này nghe quen tai...

Đang muốn chuẩn bị khai đả, Xi Vưu cổ trở nên cứng ngắc, từ từ ngẩng đầu nhìn qua khuôn mặt lạnh như băng của Huyền Minh, sợ đến mức cỏ khô trong miệng đều bị hít vào trong dạ dày. "Ân hừ?!" Huyền Minh cười lạnh một tiếng: "Không tệ a, đều biết oán trách rồi,

đánh nhau đi, Bản tổ vu bồi ngươi." Ta có thể đổi ý không?

Xi Vưu sầu thảm mặt mày, bản thân ngũ đại tam thô là một tôn cự nhân dáng dấp tương đối dữ tợn, giờ khắc này ở trước mặt Huyền Minh lại giống như một con chim cút nhỏ hào vô cảm giác an toàn, thảm lắm luôn. "Xuất thủ!!!" "..." "Hồi Tổ Vu, tiểu nhân không dám." "Không dám vậy thì chỉ có ăn đòn thôi!" "..." Xi Vưu nhận mệnh thở dài một hơi, yên lặng giơ tay đem mặt mình che lại.

Đánh đi, đánh đi, dù sao đều quen rồi, đánh một trận lại sẽ không chết người, cùng lắm thì sưng mặt sưng mũi mà thôi.

Ta Xi Vưu tuyệt không phải là hạng người bị Vu tộc đánh mà dám hoàn thủ!!!

Được rồi, là không dám hoàn thủ. "A!!

Tổ Vu, đừng đánh mặt, đừng đánh mặt, ai da..." Trong Ngạ Quỷ Đạo một trận thảm khiếu, sợ đến mức những quỷ quái bị nhét vào chạy khắp nơi, suýt chút nữa dọa đến hồn phi phách tán.

Bạo đánh Xi Vưu một trận, Huyền Minh cảm giác trong lòng thư phục không ít: "Lão nương đang úc muộn đâu, ngươi lại không có mắt như thế, muốn ăn đòn, đã như vậy lão nương thỏa mãn tâm nguyện của ngươi." Vốn là không có việc gì.

Chỉ là sau khi cùng Hậu Thổ đổi vị trí, Huyền Minh úc muộn, nhìn xem một đám Đại Vu một điểm sức lực cũng không có, đánh Đại Vu đều đánh phiền.

Kết quả xui xẻo là Lão Tử đáp ứng Tiêu Vân điều kiện, Xi Vưu muốn bị phái ra ngoài đi dạo.

Bao nhiêu lần Huyền Minh muốn đi ra ngoài đều bị Hậu Thổ cự tuyệt.

Nhưng Xi Vưu lại có thể đi ra ngoài!!

Việc này có thể nhịn?!

Chờ đấy!!

Ngay sau đó Huyền Minh lĩnh Xi Vưu đi ra ngoài, bất quá trước đó không quên đánh Xi Vưu một trận trước, để ngươi đi ra ngoài, để ngươi đi ra ngoài!!

Lão nương đều không có cơ hội thu thập những cái Thánh nhân đệ tử kia, Xi Vưu lại làm được!

Tìm đánh, đỡ chiêu, đánh mặt!!!

Xi Vưu mặt mũi sưng vù trông như một tên đại ngốc, gãi gãi đầu cười hề hề với Huyền Minh, cái biểu cảm nịnh nọt nháy mắt ra hiệu kia khiến Huyền Minh ghét bỏ. "Cút ngay!!" Huyền Minh phẩy tay ghét bỏ, nói: "Còn dám lại gần, lão nương đánh chết!!" "Hề hề, hề hề..." Xi Vưu vẫn cứ gãi đầu, bộ dạng ngốc nghếch.

Hắn biết chỉ cần làm ra vẻ này, Huyền Minh sẽ tiêu tan cơn giận, chiêu này trăm lần dùng trăm lần linh.

Huyền Minh thuộc dạng ăn mềm không ăn cứng, hắn mà giả ngu thì nàng lập tức hết nóng nảy. "Tiểu tử ngươi vận khí tốt, Hậu Thổ tìm ngươi đấy, để ngươi ra ngoài giúp Thánh nhân một tay." "Không đi." Xi Vưu trực tiếp cự tuyệt, bày ra cái dáng vẻ đánh chết cũng không đi, khoanh tay lại như đứa trẻ con dỗi hờn. "Y a!

Khá lắm nhỉ, vậy được thôi, ta đi tìm Hình Thiên, hay các Đại Vu khác cũng được.

Dù sao trừ Hậu Nghệ ra, ai cũng có thể đi.

Vốn là cơ hội tốt có thể bạo đánh đệ tử Thánh nhân, cho ngươi mà ngươi lại không biết trân trọng." Huyền Minh làm bộ muốn đi, Xi Vưu lập tức ngẩn người.

Cơ hội có thể bạo đánh đệ tử Thánh nhân?

Ngọa tào!!

Cơ hội tốt như vậy lại bị Xi Vưu ta từ chối rồi?

Ta đúng là mẹ nó ngu như heo!!

Còn ngu hơn heo trong Súc Sinh Đạo!!

Xi Vưu vội vàng tự vả hai cái tát tai thật mạnh, sải bước xông lên, định ôm lấy chân Huyền Minh.

Nhưng Huyền Minh hiện tại thân cao chỉ như người bình thường, nhìn qua chẳng khác nào một tôn người khổng lồ đang lao về phía một cô bé tí hon.

Nhìn xung quanh bị phá hoại loạn cào cào, Huyền Minh lườm một cái, lạnh lùng nói: "Còn dám tiến lên trước một chút nữa, lão nương đánh chết!!" "Hề hề... hề hề..." "Lão nương..." Bại trận, chẳng có chút biện pháp nào, Huyền Minh bị chọc cười, "Cút đi, Yêu Hoàng điểm danh muốn ngươi đi, mau lên đi.

Chạy chậm coi chừng không còn cơ hội đâu, người khác cầu cũng không được cơ hội này đấy." "Hề hề, ta biết Yêu Hoàng thương Xi Vưu ta nhất mà!!" Xi Vưu hét lớn rồi chạy biến.

Huyền Minh nhìn hắn rời đi như nhìn một tên thiểu năng, đợi một lúc sau, nàng mới hô lớn trong Súc Sinh Đạo: "Không xong rồi, tên khốn Xi Vưu bỏ chạy rồi!

Yêu Hoàng ban cho một cơ hội, để một vị Đại Vu ra ngoài dạo chơi, dẫn dắt tộc nhân Cửu Lê đối kháng Nhân Hoàng, có thể đánh lão sư của đối phương, đều là đệ tử Thánh nhân cả.

Cơ hội tốt như vậy bị hắn giành trước rồi." "Hả?!" "Xi Vưu?!" Nhất thời, cả Súc Sinh Đạo như vỡ tổ, đám Đại Vu không vui, nhao

nhao xông ra.

Huyền Minh rống lên một câu như vậy, thù hận lập tức dồn hết lên đầu Xi Vưu.

Đợi Xi Vưu quay lại, tuyệt đối sẽ bị các Đại Vu vây công.

Đám Đại Vu đuổi theo, còn có một tên tí hon cũng đuổi theo, nhưng chưa chạy được mấy bước đã lảo đảo đâm sầm xuống đất, ngã sấp mặt. "Tổ Vu..." Bốp!

Hậu Nghệ hôi đầu thổ kiểm, vô tội nhìn Huyền Minh, vì sao lại đá ta?

Chẳng lẽ Hậu Nghệ ta không phải Đại Vu sao? "Bớt thêm loạn, ngươi ra ngoài thì người ta còn sống thế nào được?

Ngoan ngoãn đi luyện tiễn đi, bao giờ phá được chân thân của bản Tổ vu, bản Tổ vu sẽ xin cầu tình với tiểu muội cho ngươi ra ngoài." Huyền Minh trừng mắt nhìn Hậu Nghệ.

Kẻ khác ra ngoài còn có chút khả năng, nhưng Hậu Nghệ thì thôi, ngoan ngoãn ở lại đi, Súc Sinh Đạo là mái nhà ấm áp nhất.

Ta biết ngay sẽ như vậy mà.

Hậu Nghệ cười khổ, dù biết sẽ bị đánh tơi bời, vẫn buồn bực nói: "Nhưng Tổ vu đã nói cũng không tính a." "..." "Lão nương nói không tính?" Huyền Minh xù lông, hung hăng đá Hậu Nghệ một cái, "Nói cho ngươi biết, nếu Hậu Nghệ ngươi có thể phá được chân thân của bản Tổ vu, lão nương sẽ liều mạng đi tìm Yêu Hoàng, phá lệ cho ngươi ra ngoài hóng gió!!

Cho... cái đó, đúng, là Yêu Hoàng cho nghỉ phép!!" "Lời này là thật?" Mắt Hậu Nghệ sáng lên.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, có Đại Vu nào không muốn ra ngoài?

Hậu Nghệ cũng không ngoại lệ. "Tự nhiên là thật!" Huyền Minh hừ nhẹ, lão nương nói lời không giữ lời sao?

Dù sao Hậu Nghệ cũng phá không nổi chân thân Tổ vu, chém gió hắn cũng không ra được, cứ thành thật ở lại đi. ...

Xác định đây là Xi Vưu?

Xi Vưu lớn lên giống heo thế này sao?

Trong đại điện, Tiêu Vân ngồi trên ghế, vẻ mặt mộng bức nhìn Xi Vưu đang cười ngây ngô chạy vào.

Hắn có chút ngẩn người, đây là Xi Vưu hả?

Xác định không phải là Trư Tinh đấy chứ?

Là loại hóa hình chưa triệt để ấy. "..." Đừng nói là Tiêu Vân, nếu Hậu Thổ không dựa vào huyết mạch dò xét thì suýt nữa cũng nhận sai.

Xi Vưu?

Phân minh là một cái đầu heo!!

Gật gật đầu, Hậu Thổ vô ngữ nói: "Xi Vưu, trước khi đến đây, chắc là bị tỷ tỷ đánh cho một trận rồi." Được rồi, Tổ Vu đánh Đại Vu hoàn toàn giống như bố đánh con, chỉ cần không đánh chết là được.

Xi Vưu cũng không dám đánh lại, đừng nói là hoàn thủ, thanh âm lớn một chút cũng bị coi là muốn tạo phản.

Huyền Minh thật sự xuống tay được nha...

Bất quá Vu Tộc giao lưu là như vậy, không có vấn đề gì là đánh một trận không giải quyết được, nếu có, vậy thì đánh thêm một trận nữa.

Đối với việc này, Tiêu Vân có thể nói gì?

Thích đánh thì đánh thôi, dù sao cũng không đánh chết người, đều

biết chừng mực.

Nhân tuyển đã chọn xong, nhưng Xi Vưu cần phải gõ một phen mới được, tránh để tên này chạy ra ngoài làm loạn.

Tiêu Vân nghiêm túc nói: "Xi Vưu, lần này Thái Thanh Thánh nhân tìm Bản hoàng, thuyết phục hai vị Tổ vu, để một vị Đại Vu xuất sơn thống lĩnh tộc nhân Cửu Lê đại chiến với Nhân Hoàng Hiên Viên kia.

Tuy rằng đã chọn ngươi, nhưng có vài lời Bản hoàng muốn nói rõ." "Yêu Hoàng cứ nói." Vốn dĩ Xi Vưu không để Tiêu Vân vào mắt, dù Tiêu Vân là Thánh nhân, là Yêu Hoàng.

Nhưng hiện tại đã khác, là người một nhà, là nam nhân của hai vị Tổ vu, không thể không tôn kính.

Tuy chưa đạt đến mức tôn kính như với Tổ vu, nhưng không còn tộc nhân Vu Tộc nào dám coi thường Tiêu Vân nữa.

Nếu không, Tiêu Vân thổi gió bên tai Hậu Thổ và Huyền Minh thì bọn hắn thảm rồi.

Tính tình Vu Tộc đối đãi với người mình thì dễ nói chuyện, đối với người ngoài thì cút sang một bên. "Không được giết chết Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng không chịu nổi giày vò, có thể chấn nhiếp, có thể chịu chút chấn động, nhưng không thể giết." "Có thể." Xi Vưu một lời đáp ứng, Nhân Hoàng thôi mà, ai thèm quản hắn.

Trước khi tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Vu Tộc có chút thống hận Nhân Tộc, nhưng hiện tại cũng chẳng còn cách nào.

Bị Thánh nhân tính kế mới cùng Nhân Tộc đại chiến, Nhân Tộc cũng là oan uổng.

Muốn hận thì hận Thánh nhân, hận Nhân Tộc làm gì?

Chủng tộc yếu ớt như vậy, suýt chút nữa bị Vu Tộc giết sạch rồi. "Thứ hai." Tiêu Vân giơ ngón tay thứ hai lên, "Có thể đánh đệ tử Thánh nhân, nhưng không thể đánh chết, không thể làm hỏng căn cơ.

Nếu không Thánh nhân xuất thủ, Bản hoàng cũng không kịp cứu." "Vậy chẳng phải khắp nơi đều chịu hạn chế sao?" Xi Vưu nhíu mày.

Chương 118

Tiêu Vân nói: "Hạn chế chỗ nào?

Chỉ bảo ngươi đừng đánh chết, đừng làm hỏng căn cơ là được.

Hôm nay đánh cho khóc cha gọi mẹ, ngày mai đánh cho gãy tay cụt chân, đó là bản sự của ngươi, Thánh nhân cũng không có cách nào kiếm chuyện, biết chưa?

Chỉ cần làm theo lời Bản hoàng, xảy ra bất cứ chuyện gì, Bản hoàng đều sẽ bảo kê ngươi." "Hề hề, vậy thì tốt, hề hề..." Ai nói Xi Vưu là tên hung thần ác sát?

Nhìn xem, tên to xác ngốc nghếch này, sắp bị đánh thành đầu heo rồi mà còn cười vui vẻ như vậy.

Tâm đắc lắm đây. "Được rồi, đi đi, đừng cười ngây ngô nữa.

Đi thống lĩnh người Cửu Lê, trước tiên hãy để bọn họ thành thật một chút." Tiêu Vân phẩy tay.

Xi Vưu lập tức ngừng cười, một đầu xông ra ngoài, rõ ràng là bị bí bách lắm rồi. "Trông coi một đám gia hỏa như vậy, thật không dễ dàng, vất vả rồi." Tiêu Vân thông cảm cho Huyền Minh và Hậu Thổ.

Nuôi một đám Đại Vu thiếu đòn như thế, thật sự không động thủ thì ai mà nhịn được?

Hậu Thổ còn nhịn không được, huống chi là Huyền Minh? "Đều là tỷ tỷ đang quản lý." Hậu Thổ cười lắc đầu.

Đừng nhắc Tào Tháo, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Lời còn chưa dứt, Huyền Minh đen mặt đi vào, vẻ mặt khó chịu, sau lưng còn đi theo...

ạch... một cái đầu heo khác. "Hậu Nghệ?" Tú mi nhíu chặt, Hậu Thổ suýt chút nữa không nhận ra Đại Vu Hậu Nghệ từng được coi trọng nhất, giờ biến thành cái dạng quỷ gì thế này.

Xi Vưu thì thôi, Huyền Minh tức giận đánh một trận răn đe thì có thể hiểu, nhưng Hậu Nghệ thì sao? "Hề hề..." Sự thật chứng minh cười ngây ngô sẽ lây, không tin nhìn xem, Hậu Nghệ đang vác một cái mặt heo, cười ngây ngô y hệt Xi Vưu. "Khụ khụ!!!" Tiêu Vân suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết.

Ông trời ơi, định chọc cười chết ta sao.

Có cần phải hài hước thế không. "Tỷ tỷ." Hậu Thổ nhìn chằm chằm Huyền Minh, biểu tình "thành thật khai báo".

Huyền Minh sẽ không vô duyên vô cớ dẫn Hậu Nghệ chạy tới đây.

Hậu Nghệ cười ngây ngô thành cái dạng này, khẳng định có vấn đề.

Đây không giống cười nịnh nọt, mà là cao hứng, kích động, giống hệt Xi Vưu.

Điểm chung là cả hai đều bị Huyền Minh tẩn cho thành đầu heo. "..." Mạc danh có chút chột dạ, Huyền Minh cười gượng một tiếng, "Cái đó, bởi vì không cẩn thận cá cược, Hậu Nghệ nếu có thể làm bị thương chân thân của Tổ vu ta thì sẽ được thả ra ngoài hóng gió." "Sau đó bị phá vỡ rồi chứ gì?" Hậu Thổ đau đầu.

Tên Hậu Nghệ này cũng thật là.

Đánh vỡ chân thân Tổ vu là không thể nào, nhưng một tiễn bắn bị thương ngược lại là thật.

Huyền Minh lúc đó gọi là một cái chấn hám, thế là đành kiên trì dẫn hắn tới đây.

Lời đã nói ra, bát nước đổ đi không cách nào thu lại, nếu không mặt mũi Tổ vu để đâu.

Huyền Minh cũng có lúc sợ nha.

Đối mặt với Hậu Thổ nghiêm túc, Huyền Minh chột dạ. "Không ngại, Bản hoàng dẫn hắn ra ngoài đi dạo một vòng." Đã đáp ứng rồi, Hậu Nghệ cũng làm được rồi, vậy thì ra ngoài thôi, chẳng lẽ còn lật trời được sao.

Hậu Thổ giáo huấn Huyền Minh thế nào, Tiêu Vân cũng lười quản, trực tiếp dẫn Hậu Nghệ rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, hướng về bộ lạc Cửu Lê mà đi.

Đã ra rồi thì đi xem thử một chút, hắn chưa từng quan tâm tình huống người Cửu Lê.

Tại Hồng Hoang, Cửu Lê tộc giống như con nuôi, Vu Tộc chướng mắt, Nhân Tộc coi thường.

Vu Tộc chướng mắt người Cửu Lê nguyên nhân là vì người Cửu Lê có thể tu hành, quá cổ quái.

Nhân Tộc coi thường người Cửu Lê thì là vì người Cửu Lê từng người tướng mạo xấu xí, nhân cao mã đại, đầu óc không tốt, mục vô tôn trưởng, không nghe giáo hóa.

Mặc dù người Cửu Lê là sản phẩm do Nhân Tộc và Vu Tộc kết hợp sinh ra.

Trực tiếp bị hai tộc ghét bỏ, cho nên mới xuất hiện đại lượng người Cửu Lê rời đi, sau đó tiến vào thâm sơn, thành lập bộ lạc Cửu Lê.

Kỳ quái là, người Cửu Lê tuy do Nhân Tộc và Vu Tộc kết hợp sinh ra, nhưng người Cửu Lê lại ghét bỏ Nhân Tộc, cảm thấy người Nhân Tộc quá yếu ớt, thiên hướng về Vu Tộc.

Đáng tiếc Vu Tộc lại không thèm để ý, "kéo quần lên không nhận con".

Xi Vưu có thể nhanh chóng thống trị Cửu Lê tộc, trừ quan hệ thực lực, nguyên nhân này cũng chiếm một bộ phận lớn thành công. "Không tệ, năm xưa có thể đuổi theo Đại Yêu của Yêu Tộc chạy khắp nơi, khiến không ít Đại Yêu chịu thiệt, đại danh Hậu Nghệ tại Thiên Đình rất vang dội đấy." Tiêu Vân cười nói: "Đương nhiên, đám Đại Yêu hận không thể cầm vũ khí chọc lên người ngươi mấy cái, báo thù hận trúng tên năm xưa!!" Hậu Nghệ một trận xấu hổ.

Hắn không giống người Vu Tộc bình thường, trừ việc đầu sắt giống nhau ra, tính tình tương đối ôn hòa, ngoại mạo cũng tiếp cận Nhân Tộc, thậm chí thân hình thấp bé.

Đừng nói so với Tổ Vu, Đại Vu, ngay cả người Vu Tộc bình thường cũng không bằng.

Cho nên, Hậu Nghệ hồi nhỏ luôn bị ghét bỏ.

Đối với người Vu Tộc mà nói, hắn thật sự quá thấp bé.

Ai da, nông cạn!

Tiêu Vân cười ha ha, hỏi: "Lần này ra ngoài muốn làm gì?

Ngắm phong cảnh?

Tán gẫu, ngắm mỹ nhân?" "Ách..." Hậu Nghệ gãi gãi đầu, như một chàng trai to xác, có chút ngượng ngùng.

Hoàn toàn không nhìn ra cái vẻ hung tàn trên chiến trường, "Chỉ đơn thuần là đi dạo, đi một chút rồi cũng trở về, không thích ứng sinh hoạt trong Lục Đạo Luân Hồi, có chút hoài niệm thời gian ở bên ngoài." Không chỉ Hậu Nghệ mà đại bộ phận người Vu Tộc đều không thích ứng, nhưng không còn cách nào, vận mệnh Vu Tộc là như vậy.

Có cái địa bàn thuộc về mình, yên ổn sinh tồn tiếp đã là không dễ dàng.

Nếu không tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Vu Tộc tại Hồng Hoang đã không còn chốn dung thân.

Thiểu số người Vu Tộc ở bên ngoài, Thánh nhân sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nhân số nhiều thì không được.

Đại Vu cũng không thể chạy ra ngoài, Tổ Vu không chịu hạn chế, nhưng Hậu Thổ và Huyền Minh đều lười ra ngoài nhận xem thường, dứt khoát cứ ở lì trong Lục Đạo Luân Hồi, thuận tiện trông coi tộc nhân, miễn cho có người gây sự.

Được rồi, đi một chút nhìn một chút.

Tiêu Vân cũng không nói nữa, bồi Hậu Nghệ dạo chơi tại Hồng Hoang.

Thuận đường nhìn thoáng qua bộ lạc Cửu Lê, vẫn lão dạng, khác biệt là có thêm một vị Đại Vu đáng sợ tên là Xi Vưu làm thủ lĩnh.

Hiên Viên đã chưởng khống toàn bộ binh quyền bộ lạc, chiến tranh sắp sửa bùng nổ.

Hậu Nghệ không dừng lại quá lâu, rất nhanh rời đi, đi dạo tại Hồng Hoang, cuối cùng đến dưới chân Bất Chu Sơn, nhìn khuyết khẩu to lớn xuất hiện trên Bất Chu Sơn, có chút thất thần.

Hạ luân Tiêu Vân ngượng ngùng, "Cái này là do Bản hoàng lúc động thủ với Thánh nhân khác, nhất thời không khống chế tốt sức mạnh nên đánh xuyên qua Thiên Đình, xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên đụng phải.

Địa chất Bất Chu Sơn đặc thù, vô pháp tu phục, chỉ có thể như vậy." Tiêu Vân rất tôn trọng Bàn Cổ, đáng tiếc Bất Chu Sơn quá đặc thù.

Tiêu Vân dù có Càn Khôn Đỉnh trong tay, dùng lực Thánh nhân cũng không có cách nào tu phục khuyết khẩu bị đánh ra, chỉ có thể mặc kệ như thế.

Hậu Nghệ lập tức chấn kinh.

Tổ Vu đụng vào đều chẳng hề hấn gì Bất Chu Sơn, vậy mà bị đánh ra một cái lỗ lớn?

Thực lực Thánh nhân quả nhiên đáng sợ, Vu Tộc thua không oan.

Cũng may Tiêu Vân không ra tay với Thập Nhị Tổ Vu, cũng không đích thân xuất thủ với người Vu Tộc.

Nhìn Bất Chu Sơn xong, Hậu Nghệ tựa hồ tâm mãn ý túc, đi theo Tiêu Vân trở về Lục Đạo Luân Hồi.

Giống như hắn đã nói, chỉ ra ngoài nhìn xem mà thôi, cũng không có ý nghĩ khác, không cực đoan như các Đại Vu khác.

Một tên thú vị.

Tiêu Vân ghi nhớ Hậu Nghệ.

Tên này rất thú vị, nếu không phải vì Hậu Nghệ có hơi nhiều kẻ thù trên Thiên Đình, Tiêu Vân đã mang hắn lên Thiên Đình rồi.

Sau này nhìn ai không vừa mắt thì: Cho ta bắn!!

Loại bắn cho toàn thân cắm đầy tên ấy.

Dạo gần đây Tiêu Vân rất bận.

Không, vừa mang Hậu Nghệ đi dạo một vòng xong, đưa hắn trở về thì đến thời gian Thần Nông muốn chứng vị.

Thần Nông tiếp xúc với Hiên Viên, nhận định Hiên Viên sau này sẽ là Nhân Tộc Cộng Chủ.

Vô tâm quản lý sự vụ Nhân Tộc, vô tâm trị lý Nhân Tộc, cộng

thêm tuổi tác bắt đầu già đi, Thần Nông quyết tâm truyền vị.

Thật ra Thần Nông truyền vị cho Hiên Viên, chứng vị, Tiêu Vân đi hay không đi đều được, không cân nhắc giúp đỡ kiếm tôn vị.

Dù hiện tại nhìn Thông Thiên không vừa mắt, Tiêu Vân vẫn phải đi một chuyến.

Quá trình không có gì khác biệt, giống hệt Phục Hy.

Chỉ là Thần Nông sau khi chứng vị mới phát hiện nữ nhi Tinh Vệ - người suýt chút nữa trở thành tâm kết của hắn - tịnh không có chết, mà bị Tiêu Vân mang về Thái Âm Tinh giao cho Hi Hòa và Thường Hi nuôi dưỡng, làm đồng tử.

Kỳ thực hoàn toàn được nuôi dưỡng như con gái.

Chỉ là Tinh Vệ không thể nào được thân phận Yêu Tộc thừa nhận, Tiêu Vân cũng sẽ không vì thế mà cấp cho Tinh Vệ một cái thân phận công chúa, không thích hợp. "Thần Nông bái tạ Yêu Hoàng, cứu tiểu nữ một mạng!!!" Biết được nữ nhi không sao, Thần Nông lão lệ tung hoành.

Còn về việc sau khi chứng vị vì sao không để mình trở nên trẻ lại một chút, Tiêu Vân cũng đoán không thấu, khả năng cảm thấy như vậy tự tại hơn chăng. "Không cần đa lễ, đi Hỏa Vân Động tu hành đi, làm bạn với Phục Hy.

Ngày sau Bản hoàng tất định sẽ dẫn Tinh Vệ đến thăm ngươi." Tinh Vệ là cái kết trong lòng Thần Nông, đã cởi bỏ cái kết này, vậy Thần Nông cũng có thể an tâm đi tới Hỏa Vân Động, bồi bạn Phục Hy.

Nói dễ nghe là tu hành, nói khó nghe là cấm cố.

Nhưng Thần Nông cũng không để ý những thứ này, đã thân là Nhân Hoàng thì phải chuẩn bị sẵn sàng, có thể gặp lại nữ nhi là vui

rồi.

Thần Nông thoái vị, Hiên Viên kế vị.

Chương 119

Trong Nhân Tộc đại chiến tức giang bùng nổ, cả Hồng Hoang đều tràn ngập một cỗ túc sát chi khí.

Người Cửu Lê vốn vẫn luôn ở trong núi lớn dưới mệnh lệnh của Xi Vưu, rốt cuộc bắt đầu hành động, không ngừng xâm nhập các bộ lạc Nhân Tộc, sát lục người trong bộ lạc, khiến cho Hiên Viên đại nộ, dẫn đại quân đến chém giết với người Cửu Lê.

Cái thời điểm này lại đến lúc nghênh thú Hi Hòa, Thường Hi.

Các Thánh nhân khác bận rộn giày vò chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, Tiêu Vân thì bận rộn giày vò chuyện cưới vợ.

Cả Thiên Đình đều chìm trong một mảnh hoan nhạc.

Dù lần này Thiên Đình không mời bất kỳ khách nhân nào, nhưng người Yêu Tộc thì náo nhiệt vô cùng.

Tiêu Vân đích thân dùng Cửu Long Kim Liễn đón Thường Hi và Hi Hòa từ Thái Âm Tinh về Thiên Đình, dưới sự chứng kiến của vô số người Yêu Tộc, hoàn thành hôn lễ.

Trong Nhân Tộc, Hiên Viên đại quân và Cửu Lê đại quân bùng nổ đại chiến.

Đại quân Nhân Tộc được Thánh nhân coi trọng lại bị đánh cho tè ra quần, khiến đám Thánh nhân nhìn mà buồn bực.

Vốn có Đồ Vu Kiếm trong tay, Hiên Viên hầu như thế không thể đỡ, nhưng hiện tại không có Đồ Vu Kiếm, cũng chẳng có cái gọi là Hiên Viên Kiếm.

Hiên Viên cùng các tướng quân đều đau đầu khi đối kháng đại quân Cửu Lê.

Đám người kia lực đại vô cùng thì thôi đi, lại còn đao thương bất nhập, dựa vào chút bản sự này giết cho đại quân Nhân Tộc liên tục bại lui.

Tuy rằng về độ cường hãn của bản thể không so được với người Vu Tộc, nhưng người Cửu Lê lại xuất chúng ở phương diện này, dù sao cũng có huyết mạch Vu Tộc truyền thừa.

Như thế làm Nhân Tộc trực tiếp sỏa nhãn.

Càng đừng nói, trong đại quân Cửu Lê có một số Vu sư loạn thất bát tao, nuôi sâu bọ, chơi độc đều là hảo thủ, làm cho đại quân Nhân Tộc tổn thất thảm trọng.

Bất đắc dĩ, Hiên Viên chỉ có thể đi thỉnh lão sư Huyền Đô Đại Pháp Sư xuất sơn.

Vốn tưởng rằng Huyền Đô Đại Pháp Sư xuất sơn, đường đường là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuyệt đối có thể giết cho Cửu Lê tộc phiến giáp bất lưu.

Nhưng đợi đến hôm sau khai chiến, Huyền Đô Đại Pháp Sư giết chết mấy tên Vu sư xong, Xi Vưu xuất hiện, đồng dạng là thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Xi Vưu khiến Hiên Viên nhận thức được vì sao năm đó Vu Tộc dám hào xưng đồng cảnh giới vô địch!!

Không dám nói tuyệt đối, nhưng dưới tình huống bình thường, thật không có mấy người có thể đánh thắng Đại Vu và Tổ Vu của Vu Tộc ở cùng đẳng cấp.

Không ngoài dự đoán, Huyền Đô Đại Pháp Sư bị thương, thương thế không nhẹ, không gượng dậy nổi, chỉ có thể cầu viện.

Thực ra Huyền Đô Đại Pháp Sư đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Vu Tộc sẽ xuất sơn, nhất định sẽ có Đại Vu hiệp trợ.

Nhưng không ngờ thực lực chênh lệch với Xi Vưu lại lớn như vậy, đánh đối phương một trận thí sự cũng không có, đối phương đánh mấy cái là muốn cái mạng già.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cầu viện, chỉ có thể cầu lão sư.

Lão Tử thân là Thánh nhân, tự nhiên không thể tự mình hạ tràng đi giúp đỡ, chỉ có thể tìm người, tìm Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên giúp đỡ, cho nên Lão Tử đến Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy Lão Tử đến là biết mục đích, lập tức cũng không chần chờ, trực tiếp gọi Thập Nhị Kim Tiên, để bọn họ đi hiệp trợ Huyền Đô Đại Pháp Sư đánh bại Xi Vưu, phá tan quân đội Cửu Lê.

Cả Xiển Giáo, trừ một số ký danh đệ tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân ra, cơ bản đều phái đi hết.

Cho Lão Tử đủ mặt mũi. "Đại huynh, như hôm nay Hiên Viên cùng Cửu Lê tộc đại chiến đã mở màn, Ngũ Đế sắp tới, không biết tiểu đệ nên làm thế nào để Tiêu Vân đồng ý cho mượn Nhân Tộc Công Đức Chí Bảo kia dùng một chút?" Thật xoắn xuýt.

Lúc náo mâu thuẫn đánh tới đánh lui làm kẻ thù thì không thấy gì, giờ mắt thấy sắp đến lượt đệ tử mình rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuống lên.

Nhân lúc Lão Tử cầu viện, phái Thập Nhị Kim Tiên đi xong, bèn hướng Lão Tử lấy kinh nghiệm, hy vọng Lão Tử có thể hiến chút kế sách. "..." Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?

Khóe miệng Lão Tử co giật.

Thiện Thi mới về không bao lâu đâu, luyện đan đến mức nôn mửa!!

Dẫn đến việc Lão Tử hiện tại nhìn lò luyện đan là đau đầu.

Trời mới biết Thiện Thi ở Thiên Đình rốt cuộc đã luyện bao nhiêu đan dược.

Tóm lại một câu, Tiêu Vân ngạnh sinh sinh bắt Thiện Thi của hắn đem toàn bộ linh căn thảo dược luyện xong mới chuẩn cho đi, ngay cả những ngày Tiêu Vân cưới Hi Hòa, Thường Hi cũng không chuẩn cho nghỉ ngơi.

Sống sờ sờ là một tên Tiêu lột da!! "Việc này, vi huynh cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được." Lão Tử có thể nói gì?

Kết oán với Tiêu Vân không sâu mà còn bị làm cho hôi đầu thổ kiểm, tức đến mức suýt hộc máu, hiện tại còn đang nợ nần đây, cũng không biết Tiêu Vân khi nào mới đòi nợ.

Hô một tiếng Lão Tử, còn phải nhạc a a chạy về phía Hỗn Độn, đây gọi là chuyện gì?

Lão Tử thiện lành còn như thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ là da đều phải bị lột xuống một tầng.

Hắn cùng Tiêu Vân ân oán là lớn nhất.

Huống hồ nhiều dược liệu luyện khí như vậy, hy vọng hắn sẽ không phát điên thì tốt.

Lão Tử ở trong lòng yên lặng nói một câu.

Loại lời này nói không nên lời, chuyện mất mặt cũng đừng đề cập, đỡ phải khó chịu.

Tóm lại chuyện này Lão Tử không có cách nào giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ có thể tự mình nghĩ cách giải quyết.

Hy vọng ở Thiên Đình luyện chế pháp bảo cho Yêu Tộc sẽ không

luyện đến phát khóc...

Lão Tử tuy rằng bản tôn không có động thủ, nhưng phân thân trong hơn trăm năm luyện đan, đã luyện đến mức nhìn dược liệu và lò luyện đan là muốn ói, huống chi là luyện chế pháp bảo?

Thứ đồ chơi đó còn khó khăn hơn luyện đan nhiều.

Cho dù luyện chế pháp bảo bình thường cũng không dễ dàng, trừ phi Tiêu Vân cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng Tiêu Vân sẽ mượn sao?

Đều đừng nghĩ, đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế xong, Bản hoàng đem pháp bảo ném vào Càn Khôn Đỉnh đi mạ vàng, từ Hậu Thiên phản Tiên Thiên là đủ rồi.

Pháp bảo giữ lại từ từ ban thưởng cho đám Yêu Tộc tiểu tể tử, chậc, có lao động miễn phí thật sướng. "..." Thấy Lão Tử không nguyện nhiều lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Lão Tử trước đó lên Thiên Đình khẳng định đã chịu thiệt thòi cực lớn, mất mặt, cho nên không muốn nói nhiều.

Cũng đúng, đều là Thánh nhân, gặp chuyện mất mặt, ai nguyện ý nói nhiều?

Dù là huynh đệ, dù là sư huynh đệ cũng không ngoại lệ.

Không tin để anh ruột ngươi đem chuyện xấu từng gặp nói cho ngươi nghe thử xem, xem hắn có đánh ngươi hay là một năm một mười kể lại.

Xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình, cầu người a!!

Đau đầu, đối tượng cầu người lại là Tiêu Vân, cái tên thuộc về loại tồn tại mà Nguyên Thủy Thiên Tôn không nguyện ý chạm mặt nhất.

Nhưng hiện tại không có lựa chọn thứ hai, chỉ có thể đi cầu Tiêu Vân.

Tâm tắc...

Tiêu Vân cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đang xoắn xuýt, hiện tại qua đi sự bận rộn tân hôn thì rảnh rỗi, dù sao cũng không thể ở bên cạnh nữ nhân mãi được.

Nhìn trong Hồng Hoang, Nhân Tộc và Cửu Lê tộc đánh đến khó phân thắng bại, Tiêu Vân vỗ vỗ trán, tự ngôn tự ngữ nói: "Bản hoàng hình như quên mất cái gì đó..." Tầm mắt vừa chuyển, nhìn về phía bộ lạc Nhân Tộc, phát hiện có người đang dùng con mồi săn được để trao đổi lương thực với người khác.

Nhân Tộc trước mắt chưa có tiền lệ dùng tiền tệ kim ngân giao dịch, mọi người đều là lấy vật đổi vật.

Ta nói mà, có thứ bị lãng quên rồi.

Nguyên lai là Lạc Bảo Kim Tiền, đây chính là đồ tốt.

Tiêu Thăng, Tào Bảo!

Hai tên xui xẻo đang co rúc tại Vũ Di Sơn.

Tiêu Vân híp mắt, cảm thấy một đợt này có thể làm, kiếm một kiện linh bảo cũng không tệ, có thể kiếm chút công đức.

Thí Thần Thương tu phục tiến giai đi đến cửa ải cuối cùng, lấy thêm một chút công đức cũng tốt.

Nhưng cái Lượng Thiên Xích kia đang ở trong tay ai rồi?

Thôi mặc kệ, ai mà nhớ được nhiều như vậy, cứ lấy Lạc Bảo Kim Tiền về trước đã. "Quỷ Xa!" Đang tuần du, Quỷ Xa nghe Tiêu Vân hô hoán, lập tức đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện yết kiến. "Yêu Hoàng!!" Dựa vào trên ghế rồng, Tiêu Vân thản nhiên nói: "Đi một chuyến Hồng

Hoang, đến Vũ Di Sơn tìm hai người, tên là Tiêu Thăng, Tào Bảo.

Đem hai người này làm thịt, đem Lạc Bảo Kim Tiền trong tay bọn hắn mang về cho Bản hoàng." "Dạ!!!" Tiêu Thăng và Tào Bảo là hai tên xui xẻo nào Quỷ Xa cũng không biết, nhưng không quan trọng.

Quan trọng là Tiêu Vân muốn bọn hắn chết, muốn cái Lạc Bảo Kim Tiền trong tay bọn hắn, thế là đủ.

Thấy Quỷ Xa lĩnh mệnh muốn đi Hồng Hoang, Tiêu Vân tiếp lời: "Không thể sơ ý, hai người kia thực lực bình thường, nhưng Lạc Bảo Kim Tiền rất tà hồ, có thể đánh rơi một số pháp bảo, ngươi đừng để ngã sấp mặt trên đó." Chỉ là một tên Tiêu Thăng nhỏ bé và một tên Tào Bảo nhỏ bé, Quỷ Xa không dùng vũ khí cũng có thể nhẹ nhàng bóp chết.

Dù sao cũng là một tôn Đại Yêu cấp bậc Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu ngay cả điểm ấy cũng làm không xong, vậy Tiêu Vân thật không biết nên nói gì cho tốt. "Cẩn tuân Yêu Hoàng pháp chỉ!!!" Quỷ Xa âm thầm răn đe bản thân không thể sơ ý, nhanh chóng rời Thiên Đình, hướng về Hồng Hoang.

Vũ Di Sơn là đạo trường của Tào Bảo, đạo trường của Tiêu Thăng thì không ở chỗ này.

Chỉ là quan hệ hai người tốt y như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân năm xưa.

Tuy Hồng Vân có đạo trường, lại thích cứ ở lì trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, Tiêu Thăng cũng như vậy.

Hai người đều là Tán Tiên xuất thân, quan hệ không tệ.

Tiêu Thăng bình thường cực ít về đạo trường của mình, cơ bản đều ở tại Vũ Di Sơn, cho nên Tiêu Vân để Quỷ Xa trực tiếp đến Vũ Di Sơn tìm phiền toái, sẽ không sai.

Kỳ thực Tiêu Vân đối với Tiêu Thăng cùng Tào Bảo tịnh không có ý kiến, chỉ đáng tiếc thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Bảo bối ở trong tay bọn hắn, vì muốn đem đồ vật lấy đi, đành để bọn hắn chịu thiệt thòi.

Nhưng đối phương cũng không phải là chủ nhân dễ xử lý, nếu không Tiêu Vân đã ra lệnh chỉ lấy pháp bảo, không cần trực tiếp tru sát!!

Hai tên này quan hệ với Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên không tệ, câu kết làm bậy, nếu làm ra mấy cái ý tưởng lệch lạc, tuyệt đối sẽ truyền khắp Hồng Hoang xôn xao.

Vì thế Tiêu Vân chỉ đành lấy cái mạng nhỏ của bọn hắn.

Giết người đoạt bảo không phải là chuyện bình thường sao, người biết cũng sẽ không nhiều.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên giao hảo với bọn hắn dám tìm Tiêu Vân gây phiền toái sao?

Cho bọn hắn một trăm cái lá gan xem bọn hắn có dám hay không. "Tiêu Thăng, Tào Bảo!!!" Hạ xuống trên Vũ Di Sơn, Quỷ Xa hô một tiếng, không có trực tiếp sát nhập vào trong đạo trường.

Hai người đang đánh cờ trong đạo trường giật mình, vội vàng đi ra.

Chương 120

Khi nhìn rõ người tới là ai thì sắc mặt đại biến.

Tào Bảo vội vàng bồi cười nói: "Bần đạo kiến quá Đại Yêu, không biết Đại Yêu tới đây có việc gì?

Nếu có chỗ nào dùng được đến chúng ta xin cứ nói, bần đạo đoạn nhiên sẽ không cự tuyệt." Tiêu Thăng ở một bên cũng liên liên gật đầu.

Người tới chính là Thiên Đình Yêu Tộc Đại Yêu Quỷ Xa, không thể trêu vào.

Chưa nói Quỷ Xa tự thân thực lực cường đại, lại thêm chỗ dựa sau lưng Quỷ Xa là Tiêu Vân, đây không phải là hai con cá tạp Tán Tiên bọn hắn có thể so sánh. "Tự nhiên là dùng được đến các ngươi." Quỷ Xa cười nghiền ngẫm, nhìn hai người từng bước tới gần, "Yêu Hoàng mệnh bản Đại Yêu xuống Hồng Hoang tìm hai vị, là vì một món đồ." "Đồ vật?" Tào Bảo và Tiêu Thăng không ngừng lui lại.

Hai người đều ý thức được đối phương kẻ đến bất thiện, lại còn đánh lấy kỳ hiệu của Yêu Hoàng Tiêu Vân.

Khổ rồi, cũng không biết Tiêu Vân nhìn trúng cái gì, nhưng ngàn vạn lần đừng là cái mạng nhỏ của bọn hắn thì tốt.

Nhìn hai người không ngừng lui lại, bị dọa đến mức không xong, Quỷ Xa không cấm xuy cười nói: "Được rồi, bản Đại Yêu thời gian có hạn, cũng không dám để Yêu Hoàng đợi quá lâu.

Hai người các ngươi cũng đừng nói nhảm nữa, đem cái Lạc Bảo Kim Tiền kia giao ra, để bản Đại Yêu trở về giao nộp." Lạc Bảo Kim Tiền?

Sắc mặt Tào Bảo và Tiêu Thăng lập tức trở nên khó coi.

Hai người đều không ngờ Tiêu Vân thân là đường đường Yêu Tộc Yêu Hoàng lại nhìn trúng pháp bảo trong tay bọn hắn!!

Khổ rồi!! "Đại Yêu, nếu Yêu Hoàng muốn Lạc Bảo Kim Tiền, bần đạo tự nhiên nguyện ý cấp.

Chỉ là bần đạo nãi Tán Tiên xuất thân, vốn bần cùng..." "Nếu không đưa, vậy thì đi chết đi!!!" Quỷ Xa lười cùng bọn hắn nói nhảm.

Bảo đưa thì đưa, không chừng còn có thể tha cho một cái mạng.

Nhưng nếu muốn giữ pháp bảo, vậy đừng trách bản Đại Yêu không khách khí.

Quỷ Xa vung một trảo về phía hai người.

Tiêu Thăng và Tào Bảo bất quá chỉ kham kham mới đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ giai, làm sao là đối thủ của hắn?

Hai người sợ tới mức chạy vào trong đạo trường, đáng tiếc vô dụng, đạo trường trận pháp trong nháy mắt bị phá hoại. "Oanh!!!" Đại trận bạo nổ, Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người sợ đến mức tim gan đều sắp nhảy ra, rống lên: "Đạo hữu chậm đã, bần đạo cùng Xiển Giáo đệ tử kia..." "A!!!" Lời còn chưa dứt, một bàn tay khổng lồ đã bao phủ Vũ Di Sơn, ngạnh sinh sinh đem Tào Bảo và Tiêu Thăng chụp thành phấn mạt, hình thần câu diệt.

Giơ tay chộp lấy Lạc Bảo Kim Tiền đang muốn bay đi, Quỷ Xa lạnh lùng hừ nói: "Cái chó má Xiển Giáo đệ tử, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên là cái thá gì!!

Cũng dám cùng Yêu Tộc ta đối kháng!!!" Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Quỷ Xa áp căn không để vào mắt, chộp lấy pháp bảo liền đi, phản hồi Thiên Đình.

Không thể không nói, hai người dùng danh đầu Xiển Giáo áp chế Quỷ Xa là một cái quyết định ngu xuẩn.

Nếu sảng khoái một chút, hoặc giả Quỷ Xa sẽ tha cho bọn hắn một mạng.

Tuy rằng Tiêu Vân hạ lệnh tru sát, nhưng đồng thời Tiêu Vân cũng cho Đại Yêu quyền lợi tự chủ rất lớn.

Hai người sảng khoái một chút, đưa đồ vật, Quỷ Xa nếu nguyện ý thả, Tiêu Vân cũng sẽ không nói gì.

Chỉ là hai con châu chấu nhỏ mà thôi, nhảy nhót không được bao lâu.

Quan hệ tốt với đệ tử Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân?

Bản hoàng bảo Nhiên Đăng nằm sấp, hắn không dám đứng, tin hay không?

Tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng ăn thua.

Đừng nói là Nhiên Đăng Đạo Nhân đang bị nhắm vào trong Xiển Giáo, cái thời điểm này Nhiên Đăng Đạo Nhân đang ở vào thời kỳ nhân sinh gian nan đây.

Nhân Giáo giải quyết không được Xi Vưu, để Xiển Giáo đệ tử đi giúp đỡ.

Nhưng kết quả thì sao, Thập Nhị Kim Tiên đi, Nhiên Đăng Đạo Nhân bị giữ lại, làm cho Nhiên Đăng Đạo Nhân tức đến phát điên.

Hiệp trợ Nhân Hoàng, chỉ cần có công lao là có thể lấy công đức.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đang thiếu chút xíu đó để trảm thi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ngạnh sinh sinh áp chế hắn tại Côn Luân Sơn, không cho ngoại xuất.

Danh viết: Hảo sinh quản lý giáo phái sự vụ...

Mắt thấy người cùng thời kỳ, hoặc là chết rồi, hoặc là trở thành một phương tồn tại không thể sơ lược.

Còn hắn, tuy rằng bái nhập Xiển Giáo, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không thu làm đồ đệ, sắc phong làm Xiển Giáo Phó Giáo Chủ, nhưng có cái thá gì dùng, chỗ tốt không có một chút, chuyện rách nát phải xử lý một đống.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên không có một ai nguyện ý để ý đến hắn.

Tử Tiêu Cung ba ngàn thính khách, người có thể lăn lộn ra địa vị không nhiều lắm.

Mỗi lần nghĩ đến đây Nhiên Đăng Đạo Nhân lại ám hận, năm đó nếu không lên Côn Luân Sơn thì tốt biết bao.

Dù là đi Tây Phương Phật Giáo, cũng sẽ được coi trọng hơn là ở lại Côn Luân Sơn.

Cái ý nghĩ này không ngừng quanh quẩn trong lòng.

Khó chịu!!

Tâm thần bất ninh, Nhiên Đăng Đạo Nhân tại Côn Luân Sơn vô tâm tu hành, cảm giác trái tim nặng trĩu, không phải tư vị.

Nếu để hắn đi giúp đỡ Nhân Hoàng, tuyệt đối có thể từ trong đó kiếm một bút công lao, sau đó tại lúc Nhân Hoàng chứng đạo thu hoạch công đức. "Đạo hữu!!!" Bỗng nhiên, Nhiên Đăng Đạo Nhân tim đập thót một cái, vội vàng bấm tay tính toán.

Không tính thì thôi, vừa tính liền bị giật mình.

Hai tán tiên tích nhật quen biết, Tiêu Thăng và Tào Bảo đã bị người giết chết.

Người giết chết bọn hắn nãi là Thiên Đình Đại Yêu Quỷ Xa,

phụng mệnh Tiêu Vân.

Đáng chết, hai tên khốn kiếp kia lại đem ta kéo ra.

Cũng may Quỷ Xa không coi ra gì, Tiêu Vân hẳn là sẽ không vì thế mà tìm phiền toái mới đúng.

Chết thì chết, còn liên lụy bần đạo!!

Là rắp tâm gì?

Nhất thời, Nhiên Đăng Đạo Nhân hận Tào Bảo cùng Tiêu Thăng không nhẹ.

Cũng may Quỷ Xa không để ý lời bọn hắn, hoặc giả áp căn không coi Nhiên Đăng Đạo Nhân là cái thá gì, trực tiếp coi như không nghe thấy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân một bên cảm thấy may mắn, một bên lại có chút khó chịu.

Cùng Tiêu Vân, Quỷ Xa bọn người cũng là cùng thời kỳ tiến vào Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ giảng đạo, nhưng hiện tại đừng nói Tiêu Vân cao cao tại thượng, ngay cả Quỷ Xa cùng đám Đại Yêu đều coi hắn như cái rắm, làm cho Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng không phải tư vị.

Vì sao bần đạo lại rơi vào địa bộ như thế này?

Nhìn thì gia nhập Xiển Giáo, trở thành Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, nhưng trên thực tế còn không bằng Minh Hà Lão Tổ - kẻ bị Tiêu Vân dọa cho phải trốn mãi trong Vô Tận Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ còn có thể tìm mọi cách kiếm công đức trảm thi, còn hắn thì sao?

Chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi!!

Thực lực vô pháp tiến bộ thì thôi, ngay cả pháp bảo cũng vớt

không được.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút thiên tâm, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đối với Quảng Thành Tử bọn người tương đối tốt, các đệ tử khác thì đối xử bình thường, nhưng Nhiên Đăng còn không bằng cái loại bình thường kia.

Có chút hố cha.

Nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết suy nghĩ của Nhiên Đăng Đạo Nhân, phỏng chừng có thể một tát tai đập chết.

Bản tôn lúc trước bảo ngươi rời đi, ngươi cứ muốn chết da lại mặt lưu lại.

Lưu lại thì bản tôn cũng sẽ không coi ngươi là đệ tử, ngươi đảo ngược lại tự đại nhập nhân vật, thời gian lâu rồi tâm lý không cân bằng, cảm thấy bản tôn bạc đãi ngươi?

Sao không đi chết đi? "Yêu Hoàng, hạnh bất nhục mệnh!!" Quỷ Xa mang theo Lạc Bảo Kim Tiền trở về Thiên Đình, đem đồ vật giao cho Tiêu Vân. "Lui xuống đi." Tiêu Vân ném một cái hồ lô nhỏ qua, Quỷ Xa sửng sốt, đón lấy cái bình lập tức đại hỉ, mi khai nhãn tiếu.

Bên trong chính là Cửu Chuyển Kim Đan!!

Chuẩn Thánh phục dụng hiệu quả cũng không tệ, nếu có đủ Cửu Chuyển Kim Đan, Quỷ Xa tin tưởng thực lực tuyệt đối có thể lại lên một tầng lầu.

Cửu Chuyển Kim Đan là khen thưởng đối với Đại Yêu, là một trong những loại hình được yêu thích nhất.

Ngoài ra chỉ có Thánh nhân giảng đạo là hấp dẫn người hơn.

Lạc Bảo Kim Tiền, Tiêu Vân cầm pháp bảo trong tay quan khán, cũng không có phát hiện quá nhiều chỗ đặc thù.

Thứ đồ chơi này có thể đánh rơi một số pháp bảo, tuy rằng không phải toàn bộ, nhưng cũng không tệ rồi.

Chức năng này đối với Tiêu Vân mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

Tiêu Vân coi trọng là, Nhân Tộc tiền tệ hóa tệ có thể lấy thứ này làm nguyên hình chế tạo, từ đó làm cho Nhân Tộc đi lên thời đại giao dịch bằng tiền tệ, vẫn luôn kéo dài tiếp.

Đương nhiên giao dịch tiền tệ như vậy chỉ có thể nhằm vào Nhân Tộc và một số chủng tộc thực lực yếu ớt, còn có những người tu vi thấp.

Đối với người thực lực mạnh mà nói, tiền tệ là cái gì?

Muốn đồ tốt, chỉ có thể lấy vật đổi vật.

Trong Hồng Hoang, chiến tranh giữa Nhân Tộc và Cửu Lê tộc vẫn đang tiếp tục.

Có Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên giúp đỡ, Xi Vưu không cách nào lại giúp đỡ Cửu Lê tộc chiếm cứ thượng phong, làm cho Xi Vưu có chút khó chịu.

Nếu có thêm hai vị, à không, dù chỉ một vị Đại Vu nữa thôi cũng có thể làm cho đối phương đẹp mặt.

Song quyền nan địch tứ thủ, dù Xi Vưu thực lực không yếu, cũng không chịu nổi đối kháng nhiều người như vậy.

Cũng may Xi Vưu đủ gà tặc, tóm được ai là bạo đánh một trận, sau đó trực tiếp rút lui, không để bị bao vây.

Mới không bao lâu, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đều sắp bị đánh cho một lượt, làm cho Thập Nhị Kim Tiên tức không nhẹ.

Đã không có biện pháp áp chế đối phương, vậy thì làm giống như

Yêu Hoàng nói, tóm được ai bạo đánh một trận, sau đó chuồn êm.

Chỉ cần không để những người này tàn sát đại quân Cửu Lê tộc là được, những thứ khác không cần quản, chỉ quản trút giận.

Chỉ quản đem ân oán tích lũy dĩ vãng, trút lên người đám đệ tử Thánh nhân này.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên giúp đỡ, ngược lại dẫn đến đại chiến lâm vào trạng thái giằng co, làm cho Lão Tử vô ngữ, mấy tên nhị đại đệ tử này từng người đều phế vật.

Nhiều người như vậy, lấy một cái Xi Vưu không có biện pháp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang làm gì?

Vì sao không đi Thiên Đình?

Chương 121

Ngũ Đế đều sắp bắt đầu rồi!!

Còn lề mề, không biết đang làm cái gì.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đang làm gì?

Đang lề mề trong Hồng Hoang.

Tuy rằng mục đích là đi Thiên Đình, nhưng tốc độ chậm làm người ta giận sôi.

Hắn che giấu thiên cơ, không để Thánh nhân khác biết hắn đang ở đâu, đi nơi nào, như vậy sẽ cảm giác đỡ mất mặt.

Nên làm thế nào thuyết phục Tiêu Vân cho mượn Nhân Tộc Công Đức Chí Bảo, nên làm thế nào đối mặt Tiêu Vân điêu nan...

Những vấn đề này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng bồi hồi, đi một năm lại một năm, thật vất vả mới đi tới dưới chân Bất Chu Sơn.

Ngẩng đầu nhìn Bất Chu Sơn bị đánh ra một cái khuyết khẩu, lại nhìn thoáng qua Thiên Đình phía trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn hết cách rồi.

Cho dù cứ dây dưa mãi, nhưng đã đến Thiên Đình rồi, biệt vô lựa chọn, trừ phi không cần công lao nữa.

Không truyền dương Xiển Giáo đạo thống, bằng không chỉ có thể kiên trì đi làm.

Nhìn xem Tiệt Giáo của Thông Thiên, nhìn xem Nhân Giáo của Lão Tử, dù chiến tranh đang tiếp tục, Hiên Viên cũng không quên giúp đỡ Nhân Giáo truyền dương Nhân Giáo đạo thống, khí vận hai giáo

tăng mạnh.

Còn lại Xiển Giáo một điểm động tĩnh cũng không có.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì chuyện này, khó xử đến mức không hạ được cái mặt già đi tìm Tiêu Vân.

Hắn lo rằng nếu Tiêu Vân mắng chửi người, hoặc đưa ra điều kiện làm người ta khó có thể tiếp thu, hắn sẽ không khống chế được tỳ khí, dẫn đến cùng Tiêu Vân lại một lần nữa trở mặt, dẫn đến Tiêu Vân không thèm để ý, không cho mượn Nhân Tộc Công Đức Chí Bảo kia.

Không thể tức giận, không thể tức giận, bản tôn là tới cầu người, không phải tới cãi nhau với Tiêu Vân, không phải tới đánh nhau với Tiêu Vân.

Không ngừng an ủi trong lòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn kiên trì lên Thiên Đình. "Người nào?!" Ngoài Nam Thiên Môn, chú ý có người tới gần, Đại Yêu canh cửa lập tức quát to một tiếng.

Đợi nhìn rõ diện mạo người tới xong liền đại kinh, vội vàng hành lễ: "Ngô Cửu Anh, bái kiến Thánh nhân, Thánh nhân vạn an." Mặc kệ quan hệ thế nào, gặp Thánh nhân ngoan ngoãn hành lễ là đúng rồi.

Đây là quy củ. "Ừ." Nguyên Thủy Thiên Tôn ừ một tiếng, đứng ở cửa, không còn che giấu thiên cơ, chờ Tiêu Vân mời vào.

Chỉ là một phút đi qua, mười phút đi qua... sắp một canh giờ trôi qua, không có một đinh điểm phản ứng, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một khuôn mặt đều tái mét.

Tiêu Vân tuyệt đối là cố ý!!!

Đều đến cửa nhà rồi, chính đại quang minh như vậy, hắn sẽ không biết sao?

Đừng xàm!!

Tiêu Vân là muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn ta xuất khứu, mất mặt!!! "Ha ha ha ha..." Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân nhìn sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển xanh như trúng độc, không cấm cười to.

Tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể kiên trì bao lâu, kết quả mới thế này đã không chịu nổi sao?

Tuy rằng một canh giờ ở Thiên Đình so với Hồng Hoang xác thực có hơi dài, dù sao Thiên Đình một ngày, trên mặt đất một năm.

Để Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy giống như một tên hề, bị người Yêu Tộc quan khán ở ngoài Nam Thiên Môn, loại quan khán miễn phí này, đừng nhắc tới có bao nhiêu khó chịu. "Thánh nhân, Yêu Hoàng đang luyện chế linh bảo, khả năng không chú ý, ta cho người đi thông báo." Cửu Anh nhìn thấy không ổn, kịp thời đứng ra, vãn hồi vài phần nhan diện cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn dễ nhìn hơn không ít.

Chưa đợi hắn gật đầu đáp ứng, thanh âm Tiêu Vân đã truyền ra: "Đạo hữu nếu đã đến, vậy vào đi thôi." Tiêu Vân thật biết điều!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng hừ nhẹ một tiếng, không ngừng răn đe bản thân phải nhẫn nại, nhẫn nại tiếp tục nhẫn nại.

Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, cùng lắm thì mất chút thể diện, Thánh nhân đi cầu người thì đều sẽ mất mặt, không có gì to tát.

Cùng Tiêu Vân cừu hận tuy lớn, nhưng lại không phải loại sinh tử đại địch, không cần thiết vào cái thời điểm này so đo từng tí, dẫn đến sự tình bị đàm bài.

Lão Tử, Thông Thiên, Tây Phương Nhị Thánh, ai cũng không lấy lòng được hắn, không thiếu thêm một người.

Trong lòng nghĩ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn thoải mái hơn không ít, sải bước đi vào trong Thiên Đình, bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện. "Mời ngồi." Không thích thì không thích, Tiêu Vân cũng sẽ không làm hỏng lễ số.

Còn chuyện lát nữa chửi hay đánh, cứ làm đủ lễ số trước đã.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi xuống, Tiêu Vân hỏi: "Không biết đạo hữu lên Thiên Đình là vì chuyện gì a." Giả ngu?

Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật, nói: "Không dối gạt Yêu Hoàng, bần đạo hôm nay tới, là vì Nhân Tộc Công Đức Chí Bảo kia.

Mong Yêu Hoàng đem chí bảo kia cho môn hạ đệ tử ta mượn dùng một chút." "Được, được!" Tiêu Vân cười nói: "Chỉ là Thái Thanh Thánh nhân kia vì muốn mượn dùng công đức chí bảo, đã ở Thiên Đình giúp Bản hoàng luyện chế vô số đan dược.

Không biết Ngọc Thanh Thánh nhân có thể làm gì?

Luyện chế pháp bảo chăng?" Chỉ là luyện chế pháp bảo?

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi hơi sửng sốt, còn tưởng rằng Tiêu Vân sẽ làm khó thế nào, đưa ra một số điều kiện hắn không thể tiếp thu.

Nếu chỉ luyện chế pháp bảo thì ngược lại không có gì, dù sao đây là thứ Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu nhất.

Lão Tử am hiểu luyện đan, Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu luyện khí, Thông Thiên am hiểu bố trí trận pháp.

Tam Thanh mỗi người mỗi khác, những truyền thừa này đều là từ chỗ Bàn Cổ mà có được. "Như thế, bản tôn đáp ứng." Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười, nụ cười tự tin.

Tiêu Vân truy vấn nói: "Lời này là thật?

Phải biết rằng dược liệu tích lũy trong Thiên Đình cũng không ít, nếu như toàn bộ luyện chế, thời gian cần thiết không ngắn đâu." Cười đi, ta xem ngươi có thể cười đến khi nào!!

Tiêu Vân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười mê chi tự tin, tiếp tục từng bước một lôi hắn vào trong hố. "Tự nhiên là thật, Thánh nhân nói ra há có lý nào đổi ý?" "Như vậy rất tốt." Tiêu Vân cười gật gật đầu.

Đã Nguyên Thủy Thiên Tôn không hối hận, vậy thì ta cho ngươi đi.

Cảnh tượng trước mắt vừa chuyển, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn đống dược liệu tích lũy như núi, rậm rạp chằng chịt đếm không hết, cả người ngây ngẩn, quay sang nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân cảm khái nói: "Năm đó Đại huynh luyện chế đan dược cũng không ít, số lượng linh căn dược liệu kia một chút cũng không ít hơn đống này.

Đạo hữu cố lên nhé, Bản hoàng đem công đức chí bảo kia cho ngươi mượn, chỉ cần ngươi đem dược liệu toàn bộ luyện chế thành pháp bảo là được, coi như cắt đứt nhân quả.

Loại hình pháp bảo cứ mỗi thứ một ít đi, tin tưởng đạo hữu tuyệt sẽ không để Bản hoàng thất vọng, đúng không?" "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngốc nhược mộc kê, nhìn từng đống từng đống dược liệu, cảm giác khí huyết trong cơ thể một trận quay cuồng, có loại xúc động muốn phun máu.

Quy mô dược liệu luyện chế pháp bảo và dược liệu luyện chế đan dược không sai biệt lắm.

Nhưng luyện chế pháp bảo có thể so với luyện chế đan dược sao?

Luyện chế một lò đan dược cần vô số dược liệu, nhưng pháp bảo...

Luyện chế pháp bảo sao có thể làm như vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu luyện chế pháp bảo, thật sự, chỉ là cực ít xuất thủ mà thôi.

Trước mắt nhìn đống dược liệu tích lũy như núi, bộ râu dài của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều run lên.

Thật sự ngồi ở Thiên Đình đem tất cả pháp bảo đều luyện chế xong, vậy sẽ chết người đấy!!! "Đạo hữu chẳng lẽ đổi ý?" Tiêu Vân thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sắp tự kỷ, không cấm nói: "Ai, đạo hữu nếu làm không được, vậy coi như những lời trước đó chưa nói đi." "Bản tôn luyện!!" Mấy chữ này hầu như là bị Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong kẽ răng rặn ra từng cái một. "Vậy làm phiền đạo hữu." Tiêu Vân cười rời đi, để lại Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình ở nơi đó hoài nghi nhân sinh.

Không bao lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, nổi giận đùng đùng mà đi.

Lão Tử lúc luyện đan lưu lại một tôn Thiện Thi tại Thiên Đình luyện đan, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì sao?

Tam Thi đều lưu lại.

Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã toàn bộ đều lưu lại.

Nếu không nhiều dược liệu như vậy, trong thời gian ngắn căn bản không có cách nào luyện chế xong.

Còn về việc đổi ý, Nguyên Thủy Thiên Tôn áp căn không nghĩ tới, quá vả mặt rồi!

Nếu đổi ý, còn làm người ta khó chịu hơn việc để Tam Thi ở lại

nơi này khổ bức luyện khí.

Lời đã nói ra, bát nước đổ đi.

Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn dám đổi ý, Tiêu Vân tùy tiện truyền một chút tin tức ra ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ biến thành một cái trò cười.

So sánh giữa việc trở thành một trò cười và chịu khổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn thà rằng lựa chọn vế sau.

Bản tôn về Côn Luân Sơn tọa trấn, phòng ngừa xuất hiện ngoài ý muốn, Tam Thi thì lưu lại Thiên Đình phụ trách luyện khí.

Lưu lại Tam Thi thì thế nào, nhiều dược liệu như vậy đủ luyện chế vài ngàn năm.

Mỗi lần nhìn thấy sắc mặt nghẹn khuất phảng phất bị táo bón của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiêu Vân lại cười.

Tên này cũng không tệ, ít nhất đè nén được tính tình của mình, không có phát hỏa.

Đáp ứng sảng khoái hơn Lão Tử, làm việc cũng sảng khoái hơn Lão Tử.

Nhiều đồ vật như vậy, nếu chỉ bắt chước Lão Tử lưu lại một tôn Thiện Thi, vậy cho dù cấp vài vạn năm thời gian cũng luyện chế không xong.

Cũng may Thánh nhân không nhiều lắm, nhưng phân thân thì nhiều.

Tuy rằng phân thân bình thường giang không được, nhưng Tam Thi tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ đáng thương cho Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã, chỉ có thể phí thời phí lực tại Thiên Đình luyện chế pháp bảo.

Tiểu yêu đều không có vũ khí, pháp bảo thích hợp, giờ thì tốt rồi, bắt được một tráng đinh về, một biến thành ba, tốc độ luyện chế đừng nhắc tới có bao nhiêu nhanh.

Đợi sau khi luyện chế xong, Tiêu Vân lại ném vào trong Càn Khôn Đỉnh hồi lò, từ từ đem đồ vật phân phối xuống, hoàn mỹ.

Đương nhiên không phải là cho không.

Thiên Đình là phải ghi lục công lao.

Tỷ như những dược liệu, linh căn dược thảo này, đều là người Yêu Tộc từ Hồng Hoang thu thập, hoặc gieo trồng, như vậy trên sổ sách sẽ ghi lại công lao.

Công lao có thể dùng để đổi lấy pháp bảo hoặc đan dược, như thế tuần hoàn, Thiên Đình mới có thể bình ổn phát triển tiếp.

Nhất vị đòi hỏi và áp bức đều là hành vi không lý trí.

Tiêu Vân khinh thường đi áp bức người Yêu Tộc, nhưng cũng không có khả năng mặc kệ bọn hắn luôn đòi hỏi, có bỏ ra mới có hồi báo.

Chương 122

Lão Tử chú ý thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn từ Thiên Đình trở về sắc mặt không đẹp, cho nên tuyệt khẩu không đề cập tới chuyện Thiên Đình, miễn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn xù lông.

Từng đống dược liệu đếm không hết, cũng không biết Yêu Tộc tích lũy bao nhiêu năm tháng, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đem những dược liệu này toàn bộ giải quyết mới được, luyện chế thành các loại pháp bảo.

Không phát điên, ổn thỏa đem sự tình giải quyết, so với cái gì cũng tốt hơn. "Đám phế vật này, ngay cả một Xi Vưu cũng giải quyết không được!!!" Vốn ở Thiên Đình chịu tức giận trở về, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy đại quân Nhân Tộc và Cửu Lê đại quân đang đánh nhau, lập tức nhịn không được mắng.

Chỉ là vừa mắng, không khí liền không đúng.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng luôn cả Huyền Đô Đại Pháp Sư vào trong đó.

Nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư là đệ tử của người khác, là đệ tử Lão Tử.

Muốn xử lý cũng là người ta Lão Tử xử lý, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô quyền can thiệp.

Kết quả tốt rồi, ngay cả đệ tử ta cũng mắng vào, là có ý gì?

Cũng may Lão Tử biết Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm tình không tốt, cũng không có cùng hắn so đo, trầm ngâm nói: "Sư đệ chớ có nóng vội, môn hạ đệ tử của ta tuy rằng không làm gì được tên Xi Vưu kia, nhưng Xi Vưu sẽ không quản người Cửu Lê sống chết.

Trước mắt Cửu Lê đại quân càng đánh số lượng càng ít, cự ly ngày chiến bại không xa, sư đệ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được." Người Cửu Lê tuy rằng có thể đạt tới mức nam nữ già trẻ đều có thể ra chiến trường, nhưng nhân khẩu là nhân tố trí mạng hạn chế bọn họ.

Quân đội Nhân Tộc không ngừng từ các bộ lạc cuồn cuộn không dứt đến chiến trường, nhưng người Cửu Lê không được, bởi vì nhân khẩu chỉ có bấy nhiêu đó, chết một cái thiếu một cái.

Cũng giống như Vu Tộc và Yêu Tộc năm xưa.

Vu Tộc cá thể cường đại, Yêu Tộc cá thể yếu ớt, nhưng Yêu Tộc số lượng bàng đại.

Vu Tộc phồn diễn khó khăn, chết nhiều tương đương với nguyên khí đại thương, nan dĩ khôi phục.

Yêu Tộc rất nhanh có thể được bổ sung, đây là sự chênh lệch nhân khẩu.

Dù sao Xi Vưu cũng là Đại Vu của Vu Tộc, sẽ không coi sống chết của đám người Cửu Lê này ra gì.

Đánh đi, đánh đi, chết không sai biệt lắm thì bản Đại Vu trực tiếp về Lục Đạo Luân Hồi.

Còn lại?

Quan ta đánh rắm, người Cửu Lê lại không phải do bản Đại Vu hại chết, đi tìm Nhân Tộc ấy, người Cửu Lê là đang chém giết với Nhân Tộc mới bị giết chết.

Không phải Xi Vưu ta giết chết.

Bất quản trên chiến trường đánh nhau náo nhiệt cỡ nào, Xi Vưu đều lười quản, tìm cái đệ tử Thánh nhân nào đó bạo đánh một trận,

đánh xong lại đi, đợi cơ hội tiếp tục.

Điều này làm cho Xi Vưu có chút mê luyến cảm giác này.

Chỉ đáng tiếc loại trạng thái này kéo dài không được bao lâu nữa, Cửu Lê tộc không gượng dậy nổi nữa rồi.

Xi Vưu đem hết thảy đều nhìn ở trong mắt, hiện tại Cửu Lê tộc và Vu Tộc năm xưa không có gì khác biệt: cá thể cường đại, nhưng nhân khẩu số lượng khiếm khuyết.

Nhân Tộc thì không có vấn đề này.

Đại chiến bùng nổ nhiều năm, Nhân Tộc các bộ lạc mỗi năm đều có đại lượng quân đội đến tiền tuyến bổ sung, cùng Cửu Lê tộc chém giết.

Mỗi một năm đều đang tiêu hao, dẫn đến trạng thái Cửu Lê tộc từ lúc bắt đầu thế như mãnh hổ, từ từ trượt xuống, mắt thấy chiến tranh sắp thất bại, Xi Vưu cũng chuẩn bị phản hồi Lục Đạo Luân Hồi.

Chí vu Nhân Tộc xử lý Cửu Lê tộc như thế nào, những thứ này cũng không phải chuyện Xi Vưu nên đi thám thính.

Cuối cùng, tại một mùa đông năm nọ, người Cửu Lê không chi xanh nổi nữa, đại lượng người đào ly chiến trường phản hồi bộ lạc, không nguyện tái chiến đấu với Nhân Tộc.

Xi Vưu cũng thừa cơ rời khỏi bộ lạc Cửu Lê, trở về Lục Đạo Luân Hồi.

Đợi sau khi trở về, bản Đại Vu nhất định phải cho các ngươi biết, những năm này Xi Vưu ta có bao nhiêu tiêu sái!!

Nhạc a a Xi Vưu không nghĩ tới, đợi khi về Lục Đạo Luân Hồi, nghênh tiếp hắn là nắm đấm và để chân của một đám Đại Vu chiêu đãi, ngạnh sinh sinh bị đánh cho gần chết.

Đừng nói Xi Vưu, ngay cả cơ hội khoe khoang cũng không có, thậm chí không dám khoe khoang nữa, sợ các Đại Vu khác lại một đám vây công một người.

Một đoạn thời gian một lần, sẽ đánh chết người đấy!!

Nhiều năm đại chiến khiến Nhân Tộc cũng nguyên khí đại thương.

Cũng may Nhân Tộc nhân khẩu đủ nhiều, nếu không sẽ chẳng tốt hơn Cửu Lê tộc là bao.

Bộ lạc Cửu Lê bị Hiên Viên dẫn dắt đại quân công phá, đại lượng người Cửu Lê bị tru sát, một bộ phận bị thu biên phân tán vào các bộ lạc, hỗn hợp cùng Nhân Tộc, từ từ cùng Nhân Tộc dung làm một thể.

Đến đây Nhân Hoàng Hiên Viên công đức viên mãn, tức tương chứng vị.

Chỉ là làm cho Hiên Viên khó chịu là, không tìm được người kế thừa thích hợp!!

Nhân Tộc Cộng Chủ tôn vị không phải là chế độ cha truyền con nối.

Hiên Viên công đức viên mãn, nhưng sau khi từ từ trị lý Nhân Tộc, hắn phát hiện không có tìm được người thích hợp tiếp thế cái vị trí này.

Tiêu Vân không quản mấy chuyện rách nát này, trực tiếp cho người đem Lạc Bảo Kim Tiền cho Hiên Viên mượn dùng, chế tạo tiền tệ.

Hiên Viên chứng vị rồi.

Nhiều năm chiến tranh dẫn đến bị thương vô số, sau khi tiến vào lão niên thân thể giang không được, không thể không chứng vị.

Tìm không được nhân tuyển thích hợp, Hiên Viên chỉ có thể từ

trong tử tôn chọn Chuyên Húc ra, để hắn trở thành tân Nhân Tộc Cộng Chủ.

Lúc Hiên Viên chứng vị, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không quá đẹp, bởi vì trừ hai người bọn hắn, các Thánh nhân khác đều không tới.

Khiến cho Hiên Viên chứng vị nhìn qua có chút keo kiệt.

Nhìn xem Phục Hy và Thần Nông, Thánh nhân nên tới đều tới, nhưng Hiên Viên thì không có bóng người.

Nếu không phải quan hệ đến Nhân Giáo và Xiển Giáo, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ phải tới thì khả năng sẽ không có một Thánh nhân nào chứng kiến.

Thật đáng thương.

Tại tình huống như vậy, Hiên Viên chứng đạo, Chuyên Húc tiếp thế Nhân Tộc Cộng Chủ chức vị.

Hiên Viên đi Hỏa Vân Động bồi bạn Phục Hy cùng Thần Nông.

Lão Tử đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư lấy được không ít công đức, thành công trảm khứ một thi, không thể thực hiện nhảy hai cấp liên tiếp.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên bởi vì bang mang, phân đi bộ phận công đức.

Tiêu Vân cho mượn công đức chí bảo Hồ Lô Đằng cùng Lạc Bảo Kim Tiền, cũng lấy được một bộ phận công đức, trực tiếp bị ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, dùng cho Thí Thần Thương tu phục.

Thí Thần Thương tu phục đã đến quan đầu cuối cùng, Tiêu Vân mới mặc kệ cái gì Nhân Hoàng chứng vị.

Dù sao Phục Hy chứng vị rồi, Thần Nông kia là nể mặt Tinh Vệ và

Thông Thiên, những người khác thì có quan hệ gì với Tiêu Vân?

Đến đây, thời đại Ngũ Đế "hố cha" bắt đầu.

Chuyên Húc tuy là tử tôn của Hiên Viên, lại không có chí lớn, học theo Hiên Viên đi sát phạt chi đạo, dùng thủ đoạn thiết huyết trị lý Nhân Tộc.

Đáng tiếc Nhân Tộc trước mắt không phải là Nhân Tộc thời kỳ Thần Nông - lúc đó Nhân Tộc nhân khẩu bạo tăng, quan hệ ổn định, đại gia đều tiếp thu Nhân Tộc Cộng Chủ thống soái, gia để phong hậu mới có thể để Hiên Viên chi xanh đại chiến nhiều năm như vậy.

Nhưng gia để của Nhân Tộc đều sắp bị Hiên Viên bại quang rồi.

Chuyên Húc thượng vị dùng phương pháp như vậy chi lực Nhân Tộc, Nhân Tộc thừa thụ nổi sao?

Các bộ lạc vì để chi xanh chiến tranh, người trẻ tuổi đều đi tham quân, tử thương vô số, lương thực gieo trồng càng ngày càng ít.

Trực tiếp dẫn đến có không ít người trong bộ lạc đều bắt đầu nghi ngờ Chuyên Húc không phải là một Cộng Chủ hợp cách, là một tên bạo quân, làm Chuyên Húc tức giận đến mức bạo khiêu như lôi.

Nhưng không có bất kỳ biện pháp cải biến nào, làm cho Xiển Giáo đệ tử Quảng Thành Tử bất đắc dĩ.

Cái tên đồ đệ này căn bản không nghe lời!!

Cậy vào là tử tôn của Hiên Viên, hành sự độc đoán, căn bản không nghe lời lão sư Quảng Thành Tử.

Chỉ thiếu điều trực tiếp coi thường Quảng Thành Tử, đặc biệt là sau khi bị Quảng Thành Tử huấn xích nhiều lần, hắn trực tiếp không gặp Quảng Thành Tử, tự mình giày vò.

Thí Thần Thương tu phục tiến vào quan đầu cuối cùng, Tiêu Vân

không dám có sở phân tâm, thành thật ở lại trong Thiên Đình, ngay cả Tam Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng buồn để ý tới.

Tùy bọn hắn, chỉ cần không gây sự tình, hảo hảo luyện chế pháp bảo là được, huống hồ có Nữ Oa quan chú. "Ngâm!!!" Ba mươi sáu tầng cấm chế viên mãn, Thí Thần Thương phát ra một trận thanh âm khẽ ngâm hoan khoái, cả Thiên Đình đều bao trùm trong một mảnh tường vân thất thải.

Đây là Thiên Đạo ý chí ban thưởng cho việc Tiêu Vân tu phục chí bảo, đáng tiếc không có tác dụng gì, công đức đều không có rơi xuống một chút.

Chỉ sinh ra một chút dị tượng mà thôi.

Dù có Tam Thập Tam Ngoại Thiên trở ngăn, dị tượng Thí Thần Thương được tu phục trở thành Tiên Thiên Chí Bảo vẫn truyền nhập trong Hồng Hoang.

Nhất thời mấy vị Thánh nhân Hồng Hoang đều kinh ngạc nhìn về phía Thiên Đình, không biết Thiên Đình làm cái gì mà lại xuất hiện dị tượng thiên địa bực này. "Chẳng lẽ thành công rồi?" Thông Thiên có chút khó tin.

Đem Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã xuất hiện phá tổn dẫn đến rơi xuống phẩm giai tu phục trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, có khả năng sao?

Tiêu Vân đang tu phục Thí Thần Thương hắn là biết, dù sao cũng tận mắt nhìn thấy, chỉ là vẫn luôn cảm thấy không có khả năng thành công.

Ai biết chuyện cảm thấy sẽ không thành công, người khác lại làm được!!

Vốn đã có Khai Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, hiện tại lại thêm

một cây Thí Thần Thương, ai còn là đối thủ của Tiêu Vân?

Thí Thần Thương cấp bậc Khai Thiên Chí Bảo, dùng để đối phó Thánh nhân, một chọc một cái chuẩn, ai đụng phải đều phải gặp xui xẻo.

Có thể thương tổn Thánh nhân nguyên thần, đây là chỗ đáng sợ nhất của Thí Thần Thương.

Nếu không có đặc điểm này, Thí Thần Thương thân là Khai Thiên Chí Bảo cũng không có cách nào so sánh với Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên.

Nhưng chính vì có đặc điểm này, có thể làm cho Thí Thần Thương trở thành chí bảo mà Hồng Hoang Thánh nhân úy kỵ nhất, không có một trong!

Không thể trêu vào, thật sự không thể trêu vào.

Nhắm mắt lại, Thông Thiên không hề quan chú những thứ này, tiếp tục nhìn chằm chằm Nhân Tộc, nhìn chằm chằm Nhân Tộc Cộng Chủ.

Làm cho Thông Thiên cảm thấy vô ngữ là, Ngũ Đế thật sự là một đế so với một đế càng "hố" hơn?

Chuyên Húc là cái tên ngu xuẩn.

Ai vớ phải người đó xui xẻo.

Nhìn xem Quảng Thành Tử đều sắp khóc rồi, đối với Chuyên Húc đánh không được, mắng không xong.

Nhưng đối phương không quan tâm, ta làm việc của ta, ngươi đừng quản.

Thánh nhân đệ tử thì như thế nào, Ngô Chuyên Húc nãi là Nhân Tộc Cộng Chủ!!

Đừng đối với ta chỉ tay năm ngón, dù là đệ tử Thánh nhân.

Đối mặt Chuyên Húc không lấy lòng được, lại tùy thời bị gọi đến Côn Luân Sơn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng cho một trận xối xả.

Ở trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuyên Húc biến thành bộ dạng này đều là do Quảng Thành Tử không giáo đạo tốt, khẳng định là nguyên nhân này.

Chương 123

Quảng Thành Tử cảm thấy oan, đáng tiếc đối mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn gọi là không dám giận cũng không dám nói, tất cả ủy khuất đều chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Thông Thiên có thể đoán được, nhưng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thánh thì không.

Họ tưởng rằng Tiêu Vân hoạch đắc bảo vật gì đó nên mới dẫn phát dị tượng thiên địa như vậy, cũng không biết là bảo bối gì.

Thôi diễn thiên cơ cũng không được, bị che giấu rồi, bạch bạch lãng phí thời gian.

Vô nại, bốn người đành phải coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thí Thần Thương trọng hồi hàng ngũ Khai Thiên Chí Bảo, bản thân có thể che giấu thiên cơ.

Các Thánh nhân khác làm sao thăm dò?

Cộng thêm Tiêu Vân lại không phải kẻ ngốc, thiên địa dị tượng là do Thiên Đạo ý chí động tay chân, Tiêu Vân ta không có biện pháp, nhưng ta không biết đi che giấu thiên cơ sao?

Ngay cả Tam Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, viễn tại Hồng Hoang Thánh nhân còn muốn dò xét?

Nằm mơ đi thôi.

Sau này ai cùng ta tranh đấu, ta sẽ tặng cho hắn một cái đại kinh hỉ!!

Khai Thiên Chí Bảo, đại lễ bao thương tổn nguyên thần, ý bất ý ngoại, kinh bất kinh hỉ?

Nhanh chóng đem cấm chế còn lại của Thí Thần Thương luyện hóa.

Thí Thần Thương trước đó cấm chế vốn là định lượng, cộng thêm sử dụng nhiều năm, lại tự thân tu phục, với thực lực Thánh nhân, luyện hóa rất dễ dàng, không giống như lúc trước luyện hóa Hỗn Độn Chung khó khăn như vậy.

Thí Thần Thương rốt cuộc tu phục xong.

Một mối tâm sự của Tiêu Vân cũng hoàn thành.

Tâm tình đại hảo, Tiêu Vân rời khỏi đại điện.

Bên ngoài, Thiên Đình vẫn như cũ, tuy rằng có thiên địa dị tượng xuất hiện, nhưng người Yêu Tộc đều biết là do Yêu Hoàng làm ra, không cần đại kinh tiểu quái.

Nữ Oa thì hỗ trợ nhìn chằm chằm Tam Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tam Thi vẫn luôn dò xét, đáng tiếc không thu được bất kỳ kết quả nào, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn bản tôn thất vọng một trận.

Nhìn thoáng qua tiến độ luyện chế pháp bảo của Tam Thi Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiêu Vân cười ha ha, rời khỏi Thiên Đình.

Đủ giày vò nhiều năm rồi, cũng may là Tam Thi cùng hợp tác, nếu chỉ có một người, tuyệt đối sẽ bị mệt chết, luyện đến nhìn thấy dược liệu là nôn.

Cũng giống như Thiện Thi của Lão Tử luyện đan quá nhiều, dẫn đến việc Lão Tử hiện tại một đinh điểm tâm tư luyện chế đan dược cũng không có.

Phỏng chừng đợi sau khi hết thảy kết thúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ có tình huống tương tự, một đinh điểm tâm tư luyện chế

pháp bảo cũng không có. "Di ~ Nhân Tộc đang đánh giặc?

Ngũ Đế "hố cha" bắt đầu rồi sao?" Tiến vào Hồng Hoang, Tiêu Vân thấy Nhân Tộc đang đánh giặc, lập tức cảm thấy kinh kỳ.

Phải biết rằng Hiên Viên dẫn dắt đại quân Nhân Tộc và Cửu Lê tộc đánh giặc nhiều năm, sớm đã đem nội tình Nhân Tộc tiêu hao không sai biệt lắm.

Tư bản Phục Hy và Thần Nông tích lũy, Hiên Viên huy hoắc.

Kết quả trong Ngũ Đế, sau khi Chuyên Húc lên, tên này lại giày vò, học theo Hiên Viên, đang bức bách những thủ lĩnh bộ lạc kia tạo phản thì có.

Ngũ Đế "hố cha", Tiêu Vân hay hình dung Ngũ Đế như vậy.

Tuy rằng khoa trương một chút, Ngũ Đế trong đó không phải toàn bộ đều là hàng "hố cha", nhưng Chuyên Húc tuyệt đối là nhân vật "hố cha" số một.

Nhìn xem, thiết huyết thủ oản trị lý Nhân Tộc, làm cho Nhân Tộc vốn cần nghỉ ngơi lấy lại sức càng thêm họa vô đơn chí, dẫn đến càng ngày càng nhiều bộ lạc bất mãn sự lãnh đạo của Chuyên Húc.

Chuyên Húc hồn nhiên bất cố, trực tiếp phái binh trấn áp, dẫn đến càng ngày càng nhiều bộ lạc bắt đầu phản kháng.

Thế là nội chiến Nhân Tộc bùng nổ rồi.

Một trận nội chiến đánh mấy chục năm không kết thúc, làm cho Nhân Tộc tổn thất thảm trọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc sắp tức chết rồi.

Quảng Thành Tử cũng là một tên bi thảm, vớ phải cái hàng Chuyên Húc này, bị hố không chịu nổi.

Vốn dĩ đây là cơ hội tốt nên giúp đỡ truyền dương Xiển Giáo đạo

thống, nhưng Chuyên Húc mặc kệ, chỉ biết đánh giặc, chỉ nghĩ chinh phục toàn bộ những bộ lạc không phục kia, làm gì có thời gian giúp Xiển Giáo đi truyền giáo?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì chuyện này, không biết đã trách cứ Quảng Thành Tử bao nhiêu lần. "Hừ!!!" Đang xem kịch hay thì lại gặp một vị khách không mời mà đến!

Tiêu Vân hừ nhẹ một tiếng, lười để ý, xoay người rời đi. "Yêu Hoàng khoan đã!!" "Khoan cái rắm, Thông Thiên ngươi không đi bận rộn tranh đoạt tôn vị, tìm Bản hoàng làm gì?

Không có thời gian tiếp ngươi." Hất tay áo, Tiêu Vân xoay người rời đi.

Hết giận rồi?

Bản hoàng còn chưa hết giận đâu.

Xấu hổ rồi.

Thông Thiên nhìn Tiêu Vân xoay người rời đi, áp căn không thèm để ý, lập tức buồn bực.

Bị đánh là ta được chưa, ta cũng không để ý, ngươi còn để ý cái gì?

Đáng tiếc Tiêu Vân có đôi khi rất nhỏ mọn, quan hệ giữa hai người khôi phục khó khăn.

Tâm tình tốt theo sự xuất hiện của Thông Thiên mà bị quấy rầy, Tiêu Vân dứt khoát đi tới Lục Đạo Luân Hồi.

Kiếm chút phiền toái.

Phật Giáo vẫn luôn mượn Minh Hà Lão Tổ làm bàn đạp, sau đó tiến quân Lục Đạo Luân Hồi, chia một chén canh từ trong đó, tệ nhất cũng phải nắm giữ một số quyền chủ động, bằng không Phật Giáo sẽ

bị động.

Tiêu Vân há có thể để lại cơ hội cho bọn hắn?

Bay đến không trung trên Vô Tận Huyết Hải, Tiêu Vân đối với Vô Tận Huyết Hải nói: "Minh Hà, chớ nói Bản hoàng không cho ngươi cơ hội.

Ra đây nhận sai, suất lĩnh Tu La Giáo các tộc gia nhập Lục Đạo Luân Hồi, nhập trú Tu La Đạo, Bản hoàng có thể tha cho ngươi không chết." Tu La Đạo cần một số sinh linh chỉ biết sát lục đi vào trấn áp.

Vừa khéo mấy cái chủng tộc do Minh Hà Lão Tổ chế tạo đều có tính tình này, đặc biệt là Tu La Tộc, thị sát thành tính, một điểm não cũng không có.

Ném vào Tu La Đạo là thích hợp nhất, trực tiếp chặt đứt con đường các Thánh nhân khác mượn Minh Hà Lão Tổ làm bàn đạp, mưu đồ Lục Đạo Luân Hồi.

Thử xem, còn về việc Minh Hà Lão Tổ có đáp ứng hay không...

Xem đi, đáp ứng thì cả nhà cùng vui, Bản hoàng tha cho ngươi một mạng.

Không đáp ứng cũng không sao, Bản hoàng xem ngươi có thể trốn bao lâu. "Đáng chết, vì sao không chịu buông tha bần đạo?!" Trong Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ trốn trong đạo trường tức giận mắng to, cả người cuống cuồng không thôi.

Tưởng rằng chỉ cần không rời khỏi Vô Tận Huyết Hải, Tiêu Vân sẽ không tiếp tục đối phó hắn.

Chỉ đáng tiếc hắn nghĩ quá nhiều rồi, nếu Vô Tận Huyết Hải không dính dáng đến Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân không tìm phiền toái cũng khó.

Hiện tại xử lý tốt, sau này đỡ phải quan tâm, đỡ phải mấy tên Thánh nhân kia sau chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân Tộc, từng người bắt đầu nhòm ngó Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ cần đem Minh Hà Lão Tổ xử lý, đám Thánh nhân này sẽ không còn lý do và lấy cớ.

Dù sao Lục Đạo Luân Hồi mượn dùng Vô Tận Huyết Hải thành lập.

Minh Hà Lão Tổ là chủ nhân Vô Tận Huyết Hải, một khi hắn gia nhập Phật Giáo, hoặc giáo phái khác, đám Thánh nhân kia sẽ có tư cách trộn lẫn sự tình Lục Đạo Luân Hồi.

Cho nên Tiêu Vân muốn bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước.

Đem Minh Hà Lão Tổ tống vào Tu La Đạo, bao quát những chủng tộc loạn thất bát tao kia, cả đời không thể đi ra, ngoan ngoãn ở lại trong Tu La Đạo, như thế mọi người đều an tâm.

Nếu không đáp ứng, vậy cứ nhìn xem.

Đánh chết cũng không ra ngoài, Tiêu Vân là Thánh nhân thì như thế nào, có thể xông vào trong Vô Tận Huyết Hải giết ta sao?

Bần đạo không ra ngoài!!

Trong đạo trường, Minh Hà Lão Tổ không lên tiếng, giả vờ không nghe thấy lời Tiêu Vân.

Tiêu Vân đợi một lúc, thấy Minh Hà Lão Tổ không lên tiếng liền bị chọc cười.

Cho ngươi một cơ hội sống sót, đáng tiếc ngươi không biết trân trọng, như thế thì đừng trách Tiêu Vân ta không giảng đạo nghĩa.

Phá hoại Vô Tận Huyết Hải?

Tiêu Vân sẽ không làm như vậy, bằng không sẽ ảnh hưởng Lục

Đạo Luân Hồi, ảnh hưởng quá lớn, không đáng.

Tự mình xông vào trong Vô Tận Huyết Hải?

Như thế cũng quá cho Minh Hà Lão Tổ mặt mũi rồi.

Phương pháp thu thập hắn có rất nhiều, không cần thiết sử dụng đẳng cấp cực đoan như vậy.

Tiêu Vân muốn ra tay với Minh Hà Lão Tổ?

Đều đến lúc này rồi, còn không buông tha sao?

Quả nhiên, vị này mang tâm ký thù quá lớn, không thể trêu vào, ngàn vạn lần không thể chiêu nhạ.

Tiêu Vân chính đại quang minh nhắm vào Minh Hà Lão Tổ, trong Hồng Hoang không ít người đều nhìn chằm chằm bên này, muốn xem kết quả sẽ như thế nào, Minh Hà Lão Tổ thỏa hiệp hay Tiêu Vân đạt được mục đích.

Nhưng hiện tại xem ra Tiêu Vân thất vọng rồi, Minh Hà Lão Tổ vẫn luôn trốn tránh, tịnh chưa vì Tiêu Vân là Thánh nhân mà đi ra, giơ tay đầu hàng, tiến vào trong Tu La Đạo.

Hóa ra Tiêu Vân cũng có lúc chịu thiệt a.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang phiền lòng chuyện Nhân Tộc nội bộ đánh giặc ám ám cười một tiếng.

Thật là ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây a, phong thủy luân lưu chuyển, cũng có người không cho Tiêu Vân nửa điểm mặt mũi, xem ngươi làm gì được nào?

Trong lúc nhất thời, không ít người đều cảm thấy kinh ngạc, Minh Hà Lão Tổ e rằng là người đầu tiên trong Hồng Hoang hiện tại không nể mặt Tiêu Vân chút nào đi?

Đổi lại là Thánh Nhân cũng không dám làm như vậy, rủi ro quá

lớn, Tiêu Vân nếu bị chọc giận thì chuyện gì cũng dám làm.

Bất quá khiến mọi người thất vọng là, Minh Hà Lão Tổ không lên tiếng, Tiêu Vân dường như cũng không có nửa điểm ý tứ muốn ra tay, chỉ cười rồi rời đi, tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi.

Kết thúc rồi sao?

Cái tên Tiêu Vân nói một không hai, hành sự bá đạo, động một chút là lộng chết người kia đi đâu rồi?

Nhất thời vô số người đều đang nghi hoặc.

Kết thúc?

Kịch vui mới chỉ bắt đầu thôi, chỉ hy vọng Minh Hà Lão Tổ đừng hối hận là được.

Chương 124

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi, Huyền Minh và Hậu Thổ đang ở trong đại điện, thấy Tiêu Vân đi vào, Huyền Minh không khỏi chậc chậc nói: "Lợi hại, không ngờ trong Hồng Hoang lại có người dám không nể mặt Tiêu Vân ngươi, lợi hại!!" Hả hê khi người gặp họa sao?

Tiêu Vân sẽ không vì thế mà tức giận, ngược lại còn cười, tính cách Huyền Minh là như vậy, nếu đều để ý, tuyệt đối phải tức chết trước.

Trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Hậu Thổ, Tiêu Vân nhìn về phía Huyền Minh hỏi: "Đánh nhau không?

Loại không có người quản ấy." "Lời này là thật?" Mắt Huyền Minh sáng lên, nàng đều sắp quên mất bao nhiêu năm không đánh nhau rồi.

Hậu Thổ từ sau khi thành lập Lục Đạo Luân Hồi thì bận rộn không thôi, đâu có thời gian bồi nàng đánh nhau.

Huyền Minh đều phải tìm mấy tên Đại Vu luyện tay, à không, đi ẩu đả Đại Vu cho đỡ ghiền.

Hiện tại Tiêu Vân để cho nàng đi đánh nhau, Huyền Minh cảm giác nhân tố bạo lực trong cơ thể lập tức có chút khống chế không nổi, sắp bạo phát rồi. "Chờ một chút!!" Huyền Minh thích đánh nhau thống khoái, nhưng nàng không phải kẻ ngốc, rất nhanh ý thức được Tiêu Vân muốn làm gì, lập tức vẻ mặt ghét bỏ: "Ngươi không phải là muốn Bản Tổ vu đi Vô Tận Huyết Hải bạo đả tên Minh Hà Lão Tổ kia một trận, thuận tiện đem hắn lôi ra chứ?" Thông minh!

Tiêu Vân hắc hắc cười một tiếng: "Đi đánh hắn một trận, đem hắn

lôi ra, hoặc là trực tiếp giúp ta lộng chết hắn, đem pháp bảo mang ra là được, chuyện khác không cần ngươi quản, không động thủ sao?" "Nhưng mà...

Vô Tận Huyết Hải quá bẩn." Động thủ đánh người Huyền Minh tự nhiên vui lòng, không cần để ý cái gì, không có hạn chế, nhưng vừa nghĩ tới việc tiến vào bên trong Vô Tận Huyết Hải, Huyền Minh liền cảm thấy không thoải mái.

Nơi bẩn nhất toàn bộ Hồng Hoang chính là Vô Tận Huyết Hải, không có nơi nào khác sánh bằng.

Vì đánh một trận mà đem mình làm cho dơ dáy bẩn thỉu, Huyền Minh có chút không vui.

Tuy rằng ô uế của Vô Tận Huyết Hải ảnh hưởng không được nàng, nhưng thân là nữ nhân, cho dù là Tổ Vu cũng không muốn đem mình làm cho một thân dơ dáy, toàn thân phát thối. "Cứ việc đi, Bản hoàng đi lộng một ít thần thủy về cho ngươi tắm rửa, cam đoan thơm phức, sẽ không có nửa điểm mùi lạ." "Vậy thì tốt, ta đi trước đây!!" Huyền Minh cũng không dễ lừa dối như vậy, sợ bị Tiêu Vân lừa vào Vô Tận Huyết Hải, chờ lúc đi ra Tiêu Vân lại chơi xấu, vậy thì thiệt thòi lớn, một thân thúi hoắc, ai mà chịu nổi. "..." Phục rồi!!

Tiêu Vân im lặng, đành phải rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, hướng về phía Côn Luân Sơn mà đi.

Đến Côn Luân Sơn làm gì?

Côn Luân Sơn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chuẩn bị xem kịch vui, xem Tiêu Vân xử lý Minh Hà Lão Tổ như thế nào, kết quả Tiêu Vân xoay người chạy tới Côn Luân Sơn, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó chịu.

Hắn không phải là muốn Bản tôn đi đối phó tên Minh Hà Lão Tổ

kia chứ?

Khai cái gì quốc tế vui đùa.

Việc này tuyệt đối không có khả năng.

Tiêu Vân mới bị Minh Hà Lão Tổ làm mất mặt, xoay người hướng về phía Côn Luân Sơn đi, mục đích là gì?

Những người quan chú việc này đều tỏ vẻ có chút xem không hiểu thao tác này, chẳng lẽ muốn mời Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay?

Không đúng a, hai người này gặp mặt không đánh nhau mới là lạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có khả năng sẽ giúp sao?

Nợ nhân tình thì không sai biệt lắm, nhưng Tiêu Vân há lại là loại người sẽ tùy tiện nợ nhân tình người khác.

Huống chi nợ ai cũng sẽ không nợ nhân tình Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải sao.

Không phải Tiêu Vân chém gió, nếu hắn chịu nợ một cái đại nhân tình, mời Thánh Nhân ra tay đối phó Minh Hà Lão Tổ, thì Lão Tử, Thông Thiên, Tây Phương nhị thánh tuyệt đối vui lòng ra tay.

Tiêu Vân lười đi dính dáng đến Vô Tận Huyết Hải, nhưng bọn hắn vì Tiêu Vân nợ một cái đại nhân tình sẽ không ngại chạy một chuyến, động động tay chân.

Tiêu Vân cũng không có chào hỏi, hắn biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nhìn, đánh cái rắm chào hỏi, lại không phải cầu người.

Trực tiếp tiến vào Côn Luân Sơn, tiến vào Ngọc Hư Cung.

Chính đang chờ Tiêu Vân tự báo gia môn, Nguyên Thủy Thiên Tôn một khuôn mặt triệt để đen lại.

Côn Luân Sơn là nhà ngươi sao?

Chào hỏi cũng không đánh một tiếng, cũng không tự báo thân phận liền chạy vào rồi!!!

Tiến vào bên trong Ngọc Hư Cung, Tiêu Vân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt khó chịu, không đợi hắn mở miệng, liền nói: "Đạo hữu, mượn Bát Bảo Lưu Ly Bình dùng một lát." "Có ý gì?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mộng, Bản tôn còn chưa hỏi ngươi không chào hỏi đã chạy vào là chuyện gì, chào hỏi đều không đánh một cái, cũng không khách sáo hai câu đã đòi đồ vật, ngươi xác định?

Bản tôn dựa vào cái gì phải đưa cho ngươi.

Hướng Tiêu Vân mượn Hồ Lô Đằng dẫn đến việc Tam Thi của Bản tôn không biết phải ở Thiên Đình luyện pháp bảo bao lâu, ngươi thì hay rồi, vừa mở miệng đã mượn, không phải giọng điệu thương lượng, mà như ra lệnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn ta không cần mặt mũi sao?

Chuẩn Tiêu Vân ngươi làm khó dễ ta, không chuẩn ta làm khó dễ ngươi?

Tiêu Vân cười như không cười nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiếp tục nói: "Bát Bảo Lưu Ly Bình, Bản hoàng hữu dụng, đương nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể không cho mượn, nhưng Ngũ Đế phân ba cái tôn vị, hiện nay vị thứ nhất còn chưa kết thúc đâu." Ngũ Đế muốn chứng vị ba lần nha, xác định không cho mượn?

Bản hoàng thâm cứu, Hồ Lô Đằng chỉ có thể dùng một lần ngươi tin hay không?

Ngũ Đế Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi chiếm cứ ba vị, chỉ có thể dùng một lần, như vậy ngươi phải cầu ta hai lần, xác định muốn như vậy? "..." Hảo tiểu tử...

Nguyên Thủy Thiên Tôn một khuôn mặt đều trướng thành màu

gan heo.

Tuy rằng mọi người không có nói rõ, nhưng Tiêu Vân nếu muốn nháo, vô lý cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn, người chịu thiệt cũng là hắn.

Cho dù nháo đến Tử Tiêu Cung, cuối cùng người xui xẻo vẫn là hắn, Tiêu Vân thí sự không có, còn có thể tiếp tục cười ha ha làm khó dễ hắn.

Muốn Bát Bảo Lưu Ly Bình?

Là Tiêu Vân muốn Tam Quang Thần Thủy bên trong!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngu, đương nhiên nhìn ra được mục đích của hắn.

Nhưng đồ vật có thể không đưa sao? "Tam Quang Thần Thủy thu thập không dễ, Yêu Hoàng chớ có quá phận!!" Xụ mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ đem đồ vật lấy ra, ném cho Tiêu Vân.

Tiêu Vân đem Bát Bảo Lưu Ly Bình tiếp được, cười nói: "Sẽ không quá phận, chỉ để cho Minh Hà tắm rửa một cái mà thôi." Nói xong, thân ảnh Tiêu Vân liền biến mất.

Bên trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn từ màu đỏ biến thành màu đen, lại từ màu đen biến thành màu tím, vẫn luôn trầm mặc, hồi lâu sau... "TIÊU VÂN!!!" Tiếng gào thét bạo nộ từ trong Côn Luân Sơn truyền ra, đáng tiếc Tiêu Vân đã rời đi rất xa, rống lên cũng vô dụng.

Ngươi đặc biệt sẽ không chết sao?

Coi Bản tôn là kẻ ngu si sao?

Nhìn không ra ngươi muốn làm gì sao?

Dùng thì cứ dùng, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là tốt rồi, phi

phải nói ra mới được, đồ vật Bản tôn thật vất vả mới thu thập được lại mang đi cho nữ nhân tắm rửa!!

Bản tôn muốn bóp chết cái tai họa này!!!

Tức chết Bản tôn.

Tai họa!!

Tiêu Vân là cái tai họa!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận ở trong Ngọc Hư Cung mắng một hồi lâu mới bình tức lại.

Quá giận người.

Tức thì tức, nhưng không có biện pháp, ai bảo hắn đuối lý, Hồ Lô Đằng tổng cộng phải dùng ba lần, giống như một cái gông xiềng gắt gao kẹp lấy cổ Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến cho hắn thiếu chút nữa thở không nổi.

Vẫn là bộ dáng cũ, một người cười lớn đi, một người tức giận đến nhảy dựng lên.

Trong Hồng Hoang, mọi người đều đã quen kết quả Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn chạm mặt.

Mỗi lần cười rời đi đều là Tiêu Vân, mỗi lần tức gần chết đều là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiêu Vân phảng phất giống như Thiên Đạo ý chí cố ý an bài nhắm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy, từ đầu tới đuôi giữa hai người không có chuyện tốt, không phải đang ẩu khí thì là đang đánh nhau.

Lúc không đánh nhau cũng có thể chọc đối phương tức đến dậm chân.

Cầm Bát Bảo Lưu Ly Bình, Tiêu Vân trở về Lục Đạo Luân Hồi, đem cái bình đặt ở trên bàn: "Đồ vật tới tay, đi thôi, Tam Quang Thần

Thủy mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thật vất vả mới thu thập được, dùng để rửa sạch ô cấu, mặt mũi Huyền Minh Tổ Vu ngươi cũng đủ lớn rồi đi." "Cũng tạm được." Huyền Minh dường như đối với tầm quan trọng của Tam Quang Thần Thủy có chút không rõ ràng, bất quá quan trọng hay không cũng tốt, không quan trọng cũng thôi, có thể đem đồ bẩn trên người tẩy sạch sẽ là được rồi.

Ô uế của Vô Tận Huyết Hải cũng không phải để chơi, cho dù các nàng là Vu Tộc do Bàn Cổ tinh huyết sở hóa, cũng đối với Vô Tận Huyết Hải kính nhi viễn chi. "Hay là, ta dùng trước?" Nhìn Huyền Minh đi ra ngoài, Tiêu Vân cười ha ha một tiếng, đối với Hậu Thổ nháy nháy mắt.

Hậu Thổ sửng sốt, sắc mặt lập tức đỏ lên, tức giận trừng Tiêu Vân một cái.

Tổ Vu một thân sát khí không sai, nhưng có sát khí là vì hấp thu sát khí tu luyện, không đại biểu trên người bẩn được không, cả ngày đến tối chỉ thích suy nghĩ lung tung.

Cùng Hậu Thổ mở một cái vui đùa, Tiêu Vân nhìn Vô Tận Huyết Hải, hắn biết Minh Hà Lão Tổ đối với cái kinh hỉ này nên ứng đối ra sao đây.

Người khác bắt Vô Tận Huyết Hải không có biện pháp, Tổ Vu cũng không giống vậy, ô uế của Vô Tận Huyết Hải đối với Tổ Vu mà nói, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng gì, Huyền Minh có thể nghênh ngang xông vào bên trong Vô Tận Huyết Hải tìm Minh Hà Lão Tổ gây phiền phức. "..." Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Huyền Minh hiển hóa Tổ Vu chân thân, đi nhanh vào bên trong Vô Tận Huyết Hải, bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, không nhìn tiếp nữa, vừa nghĩ tới số Tam Quang Thần Thủy kia liền có chút đau lòng, đồ chơi này thu thập không dễ dàng.

Đáng tiếc hiện tại không còn nữa.

Những người khác quan chú chuyện này đều khiếp sợ.

Tưởng rằng Tiêu Vân ăn một cái thiệt thòi nhỏ, ai biết được căn bản là không phải, hắn để cho Huyền Minh đi đá quán.

Người khác bắt Vô Tận Huyết Hải không có biện pháp, không đại biểu Tổ Vu cũng giống vậy.

Thánh Nhân trừ phi thật ôm ý nghĩ khuấy động Hồng Hoang long trời lở đất, nếu không thật đúng là không dễ dàng đem Minh Hà Lão Tổ bắt ra.

Nếu không Minh Hà Lão Tổ vì sao lại có nể sợ không sợ hãi như vậy?

Hắn có thể ngồi tại Vô Tận Huyết Hải cùng Thánh Nhân đàm điều kiện, điều kiện đàm không tốt thì không có biện pháp, lấy việc này làm bàn đạp để tiến quân Lục Đạo Luân Hồi. "HUYỀN MINH!!!" Hiển hóa Tổ Vu chân thân, Huyền Minh đi nhanh vào bên trong Vô Tận Huyết Hải, những Tu La mãn não chỉ biết giết chóc kia muốn đi ngăn cản, kết quả ngạnh sinh sinh bị Huyền Minh từng cái đạp bạo, trở thành một bộ phận của Vô Tận Huyết Hải.

Nho nhỏ Tu La Tộc cũng muốn ngăn cản Huyền Minh?

Thật không biết tự lượng sức mình. "Minh Hà, không muốn Bản Tổ vu tìm ngươi phiền toái, tốt nhất là tự mình đi ra, hay là muốn Bản Tổ vu đem những thứ đầu óc không linh quang này cho từng cái đạp bạo?" Đều nói hung thú không có thần trí, người Tu La Tộc cũng không tốt hơn chỗ nào.

Đương nhiên là có thần trí, chỉ là một khi giận lên thì hoàn toàn mất đi lý trí, cùng cỗ máy giết chóc không có khác biệt.

Quan trọng nhất chính là, người Tu La Tộc không thể sinh sôi nảy

nở, cũng không có năng lực sinh dục.

Cho dù nữ nhân Tu La Tộc lớn lên rất xinh đẹp, tương tự như Tiểu Thiên Sứ của phương Tây, từng cái cao cao tại thượng nhưng lại giống như sản vật sau khi bị thiến.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả, có Tiểu Thiên Sứ từ Chuyển Sinh Trì đản sinh, cho nên không có năng lực sinh dục, nhưng cũng có loại bất đồng, do Mục Sư tiến giai thành Thiên Sứ thì không có khiếm khuyết này. "Huyền Minh, chớ có quá phận!!

Nếu không Lão tổ ta tự bạo cũng sẽ không cho ngươi tốt hơn!!!" Minh Hà Lão Tổ tức a, còn tưởng rằng Tiêu Vân ăn một cái thiệt thòi nhỏ thì nhận, không tìm phiền toái nữa, dù sao Minh Hà Lão Tổ trốn ở bên trong Vô Tận Huyết Hải, Tiêu Vân là Thánh Nhân cũng không dễ dàng đem hắn lộng ra.

Dù sao nháo lớn, Vô Tận Huyết Hải quay cuồng dìm ngập một mảng lớn khu vực Hồng Hoang, Thánh Nhân ăn nhân quả này cũng là ăn không hết gói đem đi.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ vạn vạn không nghĩ tới, Tiêu Vân xoay người liền để cho Huyền Minh ra tay đối phó hắn.

Mặc kệ huyết thủy của Vô Tận Huyết Hải có bao nhiêu ô uế, đối với Tổ Vu mà nói thí dụng cũng không có, đến đi tự như, không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Chương 125

"Tự bạo?" Huyền Minh sửng sốt, bật cười nói: "Ngươi cũng quá để ý mình rồi, ngươi cứ việc tự bạo, Bản Tổ vu nếu lùi một bước, hai lời không nói lập tức đi ngay." Kháo!!

Coi ta là kẻ ngu si?

Ta đều tự bạo, ngươi không đi còn ở lại làm gì?

Minh Hà Lão Tổ đều sắp bị chọc tức cười.

Chuẩn Thánh đỉnh phong Huyền Minh Tổ Vu chân thân cực kỳ đáng sợ, từ xa nhìn lại giống như một cây trụ trời sừng sững ở bên trong Vô Tận Huyết Hải, đi nhanh về phía trung tâm, nơi đó là đạo tràng của Minh Hà Lão Tổ, cũng là hang ổ của hắn.

Huống hồ Huyền Minh chính là Vũ Chi Tổ Vu (Tổ Vu Mưa), khống thủy, khống độc.

Minh Hà Lão Tổ muốn nhấc lên đại lãng của Vô Tận Huyết Hải lan đến Hồng Hoang đều làm không được, Huyền Minh có thể trực tiếp đem hắn áp chế xuống, làm cho Minh Hà Lão Tổ không có nửa điểm tỳ khí. "Chết cho ta!!!" Con thỏ gấp lên còn cắn người, huống chi là người?

Huống chi là Minh Hà Lão Tổ bản tính tâm ngoan thủ lạt.

Mắt thấy Huyền Minh nói không thông, nhất định muốn tìm hắn phiền toái, Minh Hà Lão Tổ nổi giận, gào thét cuốn lên thao thiên cự lãng hướng về phía Huyền Minh đánh tới. "Vô tri!!" Bản Tổ vu nãi là Vũ Chi Tổ Vu, trời sinh liền có thể khống thủy, tuy rằng không có cường đại như Cộng Công, nhưng Minh Hà Lão Tổ lại muốn nhấc lên huyết sắc cự lãng tập kích Bản Tổ vu?

Không phải đầu óc có vấn đề sao? "Tán!!!" Đối mặt huyết sắc đại lãng không ngừng tịch quyển tới, Huyền Minh khẽ quát một tiếng, lam sắc quang mang lấp lánh, Pháp Tắc Chi Lực bạo phát, huyết sắc cự lãng đáng sợ khoảnh khắc liền bị tan rã, ngoan ngoãn bình phục lại, toàn bộ Vô Tận Huyết Hải lâm vào bên trong gió êm sóng lặng. "Phốc ~~~~" Minh Hà Lão Tổ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, trừ bỏ chịu một chút chấn động ở ngoài, còn là bị hoạt sinh sinh chọc tức.

Ai dám động đến ta, ta liền nhấc lên cự lãng dìm ngập đại địa chung quanh, xem ai chết đuối vô số sinh linh, món nợ này ai gánh vác!!

Xem Thánh Nhân ngươi có thể gánh vác hay không?

Đây cũng là nguyên nhân căn bản Minh Hà Lão Tổ không lên tiếng, không tiếp thu điều kiện của Tiêu Vân tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Hắn biết Tiêu Vân sẽ không đi mạo hiểm, cái giá quá lớn, không đáng.

Nhưng hiện tại Huyền Minh Tổ Vu xuống núi, làm cho Minh Hà Lão Tổ một điểm tỳ khí đều không có, thủ đoạn mạnh nhất mất đi tác dụng vốn có.

Toàn bộ Vô Tận Huyết Hải dưới sự khống chế của Huyền Minh, đừng nói cuốn lên đại lãng dìm ngập Hồng Hoang, ngay cả một cái bọt sóng nhỏ đều cuốn không nổi.

Minh Hà Lão Tổ có thể khống chế những huyết thủy này là vì đản sinh ở Vô Tận Huyết Hải, cũng không phải năng lực khống thủy có bao nhiêu mạnh.

Gặp phải tồn tại như Huyền Minh, Minh Hà Lão Tổ mắt choáng váng.

Bên trong Hồng Hoang người am hiểu khống thủy vô số, nhưng

không có ai dám khống chế huyết thủy của Vô Tận Huyết Hải, bởi vì khống chế xong cũng phải xui xẻo, rất nhanh Nguyên Thần sẽ tao ngộ ô nhiễm.

Nhưng người Vu Tộc không sợ, Nguyên Thần của bọn họ vốn dĩ đã bị sát khí ô nhiễm rồi, so với Thiên Địa sát khí, ô uế của Vô Tận Huyết Hải là cái thá gì. "HUYỀN MINH!!

Bần đạo tất định cùng ngươi bất tử bất hưu!!!" Minh Hà Lão Tổ biết hôm nay xong rồi, hiện tại đầu hàng cũng đã muộn.

Lấy tính tình của Tiêu Vân, Minh Hà Lão Tổ khó thoát khỏi cái chết, có thể chạy ra ngoài cũng vô dụng, không có người nào dám che chở hắn.

Thánh Nhân cũng sẽ không.

Bởi vì một cái Minh Hà Lão Tổ vô dụng mà cùng Tiêu Vân xung đột, kẻ ngu si mới làm loại buôn bán lỗ vốn này.

Có bản sự và năng lực này chỉ có người trong Tử Tiêu Cung vị kia, nhưng Hồng Quân sẽ che chở Minh Hà Lão Tổ sao?

Đừng nói giỡn được không, trừ bỏ Thánh Nhân, bên trong Hồng Hoang ai chết, Hồng Quân đều sẽ không nhíu mày một cái.

Minh Hà Lão Tổ là lão mấy?

Tại Hồng Hoang đều xếp không được bao nhiêu danh hiệu được chưa. "Oanh!!!" Hai thanh cự kiếm mang theo trận trận sát ý từ trong huyết thủy bay ra, trực chỉ Huyền Minh.

Chính là hai thanh bảo kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ của Minh Hà Lão Tổ.

Tuy rằng là cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng ở trong cấp bậc pháp bảo này, cũng chỉ là bình thường. "Kẻ không biết

không sợ!!" Lạnh lùng cười một tiếng, Huyền Minh đi nhanh lên phía trước, bàn tay khổng lồ giơ lên, thậm chí đều không mang theo trốn tránh, một bàn tay phách xuống.

Hai thanh bảo kiếm lập tức phát ra một trận ai minh, ngạnh sinh sinh bị Huyền Minh một chưởng phách rơi trở về.

Vẻn vẹn như vậy thì thôi, khiến cho Minh Hà Lão Tổ cùng vô số người đang nhìn chằm chằm trận chiến đấu này cảm thấy kinh hãi chính là, Huyền Minh dễ dàng đem hai thanh vũ khí của Minh Hà Lão Tổ chộp vào trong tay, giống như bắt hai cây tăm xỉa răng vậy.

Mặc cho Nguyên Đồ cùng A Tỳ hai thanh bảo kiếm giãy dụa như thế nào đều về không được.

Tổ Vu chân thân trạng thái mạnh nhất, đạt tới tình trạng như Huyền Minh, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tầm thường căn bản không để vào mắt, tùy tay có thể trấn áp.

Phải biết rằng Tiêu Vân tại thời kỳ Chuẩn Thánh đều không có biện pháp làm được bước này, y dựa vào Hỗn Độn Chung mới đem Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên áp chế trụ.

Tay không...

Đều không dám.

Tam Túc Kim Ô bản thể cường đại không sai, nhưng tay không đi khống chế hai thanh bảo kiếm cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, kia là đang tự gây áp lực cho mình.

Chỉ có Tổ Vu mới dám làm loại chuyện này, hơn nữa là Tổ Vu có tu vi đạt tới cực hạn.

Tỉ như hiện tại Huyền Minh và Hậu Thổ, Chuẩn Thánh đỉnh phong, gọi là Thánh Nhân chi hạ tối cường một điểm cũng không quá đáng.

Mấy cái Thánh Nhân đệ tử thanh danh không nhỏ, Khổng Tuyên những người này đối mặt Huyền Minh và Hậu Thổ cũng chỉ có phần kẹp chặt đuôi chạy trốn.

Cùng cảnh giới thật sự không có biện pháp so. "Phá cho lão nương!!!" Một tay chộp lấy hai thanh kiếm, Huyền Minh một tay khác đối với đạo tràng Minh Hà Lão Tổ một quyền đánh xuống.

Một quyền thường thường không có gì lạ, nơi quyền đầu đi qua, ám hồng sắc nước biển toàn bộ tránh ra, đem đạo tràng của Minh Hà Lão Tổ lộ ra. "Oanh long long!!!" Một quyền, vẻn vẹn một quyền, đạo tràng của Minh Hà Lão Tổ trực tiếp nổ tung.

Một lần nữa, người trong Hồng Hoang lại cảm nhận được sự đáng sợ của Tổ Vu. "Thật làm cho người ta thất vọng." Giống như xách gà con đem Minh Hà Lão Tổ xách lên, Huyền Minh cảm thấy thất vọng.

Chuẩn Thánh ư, quá kém cỏi, vấn đề một cái tát có thể giải quyết, nếu như không phải trốn ở bên trong Vô Tận Huyết Hải, chết như thế nào cũng không biết.

Đánh nhau sao?

Một điểm ý tứ đều không có, không bằng đi tìm Hậu Thổ tâm tình, sau đó cùng Hậu Thổ đánh một trận còn kích thích hơn.

Đây chỉ là đơn phương ngược đãi mà thôi.

Đối với Huyền Minh mà nói, Minh Hà Lão Tổ quá yếu, làm cho nàng một thân thực lực đều phát huy không ra, đối phương đã không xong rồi, thủ đoạn bảo mệnh đều dùng không ra liền trở thành tù nhân. "A!!!" Phát giác Minh Hà Lão Tổ phản kháng, Huyền Minh hơi dùng sức, một trận thanh âm xương cốt đứt gãy truyền đến, tiếng kêu kia thật là thê thảm.

Huyền Minh nhớ rõ Minh Hà Lão Tổ có thể thân thể phân hóa, trở thành huyết thủy, chỉ cần có một tia đều có thể phục sinh, không dễ giết chết, cho nên cũng lười động thủ.

Trực tiếp dùng Pháp Tắc Chi Lực khống chế mang về giao cho Tiêu Vân, để cho Tiêu Vân xử lý. "Đúng rồi, còn có mấy tên xuẩn hóa này!" Đem hai thanh bảo kiếm trong tay hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi ném một cái, Huyền Minh vươn tay đem những giáo nhân Tu La Giáo do Minh Hà Lão Tổ chế tạo ra trong Vô Tận Huyết Hải đều bắt lấy, nhét vào bên trong Tu La Đạo của Lục Đạo Luân Hồi, để cho đám người này đi cùng những thứ hóa thân Tu La chậm rãi giết, chậm rãi đánh đi.

Hóa thân Tu La ác quỷ khó được xuất hiện một cái, giáo nhân Tu La Giáo lại không thể sinh sôi nảy nở, không cần lo lắng số lượng bùng nổ, thực lực cũng bởi vì Thiên Đạo gông xiềng bị tạp chết, không thể tăng lên quá cao, chỉ có thể vẫn luôn lưu lại bên trong Tu La Đạo.

Sống sót là để giết, cùng những hóa thân Tu La ác quỷ kia chém giết.

Tu La nhất tộc cùng hóa thân Tu La ác quỷ chém giết, nói không chừng rất thú vị, lúc không có việc gì đi xem kịch vui cũng không tệ. "Cầm lấy, thứ đồ này thúi chết!" Huyền Minh ghét bỏ đem Minh Hà Lão Tổ ném một cái, cầm lấy Bát Bảo Lưu Ly Bình liền đi, nàng cần phải đi hảo hảo thanh tẩy, đem mùi thối dính trên người tẩy sạch, về phần kết cục Minh Hà Lão Tổ như thế nào, nàng mới lười quan tâm.

Đã nói là đánh một trận cho sướng, kết quả đâu có đánh nhau, so với ba ba đánh nhi tử còn không bằng.

Làm cho người ta thất vọng đến cực điểm.

Giơ tay lên, ngân sắc Không Gian Chi Lực đem Minh Hà Lão Tổ

bao lấy, phòng ngừa hắn tự bạo đào tẩu, Tiêu Vân cười nói: "Như thế nào?

Bản hoàng đã cho ngươi cơ hội, ta không đích thân tiến vào Vô Tận Huyết Hải kia chỉ là không muốn nháo lớn mà thôi, thật sự cảm thấy Bản hoàng bắt Minh Hà Lão Tổ ngươi không có biện pháp?" "Thông minh thì tốt, hay là ngu xuẩn thì tốt hơn?" Biện pháp đối phó Minh Hà Lão Tổ quá nhiều, thật sự không được thì Tiêu Vân trực tiếp dùng Thí Thần Thương chọc chết.

Dù sao Thí Thần Thương vô cụ ô uế của Vô Tận Huyết Hải, một điểm thí sự đều không có, Tiêu Vân chỉ là không muốn làm như vậy mà thôi.

Kết quả làm cho Minh Hà Lão Tổ tưởng rằng bắt hắn không có biện pháp, trốn ở bên trong Vô Tận Huyết Hải không lên tiếng.

Không lên tiếng là có thể trốn được rồi?

Nghĩ quá nhiều. "Tha, tha mạng..." "Tha mạng?" Tiêu Vân cười, còn tưởng rằng Minh Hà Lão Tổ không sợ chết đâu, kết quả thì sao?

Mắt thấy bị bắt, hào vô lực phản kháng, mới biết được cầu xin tha thứ, nhưng hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp sao? "Hiện tại mới biết được cầu xin tha thứ, không cảm thấy đã muộn một chút sao?" Tiêu Vân thản nhiên cười, giơ tay lên, nói: "Bản hoàng tỳ khí không tốt, đối với kẻ không biết tốt xấu, thông thường sẽ không lưu có lòng nhân từ.

Nếu là Thánh Nhân, Bản hoàng giết không chết cũng Thôi, nhưng ngươi thì không phải, chỉ là một cái nho nhỏ Chuẩn Thánh!!!" Từng có lúc, Chuẩn Thánh cũng là đại ngôn từ của cường đại, nhưng hiện tại Hồng Hoang Chuẩn Thánh không đáng giá tiền nữa rồi, biết không?

Minh Hà.

Lộng chết ngươi cùng lộng chết một con kiến không có gì khác biệt, đối với Hồng Hoang không có bất kỳ ảnh hưởng gì, đối với Tiêu Vân ta cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì. "Cho nên mời ngươi đi chết đi, yên tâm, người Tu La Tộc sẽ an tâm ngốc tại bên trong Tu La Đạo sinh hoạt, không cần vì bọn họ mà sinh phụ lo lắng." Ngân sắc quang mang lấp lóe, thân thể Minh Hà Lão Tổ toàn hoàn bị đè ép thành phấn vụn, biến mất không thấy.

Từ đây Minh Hà Lão Tổ trở thành lịch sử trong Hồng Hoang, sẽ không còn có nhân vật số má này nữa, hình thần câu diệt, có Lục Đạo Luân Hồi cũng không có biện pháp đem hắn phục sinh.

Đây là quy tắc. "Kẻ không biết không sợ a." Tiêu Vân cảm thán.

Hậu Thổ nhìn Tiêu Vân ánh mắt phức tạp, há to miệng, cuối cùng không thể đem lời trong lòng nói ra, sợ chọc giận Tiêu Vân.

Ngoài mặt thì thấy Tiêu Vân sủng ái hòa khí với Huyền Minh, nhưng Hậu Thổ không biết nếu chọc giận Tiêu Vân, hắn sẽ trở nên đáng sợ cỡ nào.

Ý nghĩ như vậy ngàn vạn lần không thể có, cũng đừng đi nếm thử, nếu không đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Đại khái sai trắc được một ít suy nghĩ trong lòng Hậu Thổ, Tiêu Vân cũng không có để ý.

Tùy các nàng đi thôi.

Chờ Huyền Minh thanh tẩy bản thân xong, Tiêu Vân mới mang theo Bát Bảo Lưu Ly Bình trở về Thiên Đình, đem Tam Quang Thần Thủy còn dư lại bên trong đổ ra một ít, rơi vào trong Linh Đàm.

Sau đó đem Bát Bảo Lưu Ly Bình ném cho Thiện Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Về phần chạy đi Côn Luân Sơn trả bình, thôi đi.

Chờ Tam Thi đem đồ vật luyện chế tốt, trực tiếp mang về là được, Bản hoàng nhưng không có tâm tư kia chạy một vòng.

Minh Hà Lão Tổ chết như vậy, làm cho người trong Hồng Hoang một lần nữa bị chấn hám một phen.

Tiêu Vân vẫn là cái tên Tiêu Vân kia, cũng không có bởi vì trở thành Thánh Nhân, trở thành Yêu Hoàng, theo thời gian trôi qua mà thay đổi.

Chương 126

Loại người này kết quả cuối cùng là đừng đi đắc tội, nếu không sẽ chết rất khó coi.

Thánh Nhân chi gian đấu tới đấu lui cũng không sao, dù sao Thánh Nhân kỉ hồ bất tử, xác suất ngã xuống quá thấp quá thấp, nhưng những người khác thì không giống vậy, cho dù là Thánh Nhân đệ tử, cũng tùy thời có khả năng chết đi.

Không khách khí mà nói, cái tên Thánh Nhân đệ tử nào chọc Tiêu Vân phát mao, trực tiếp một tay bóp chết, cái tên Thánh Nhân kia thật sự sẽ tìm Tiêu Vân liều mạng không thành?

Đáng giá sao?

Trừ phi là loại đệ tử như Huyền Đô Đại Pháp Sư, độc đinh chỉ có một cái, trực tiếp làm thịt, chọc đến Lão Tử phát điên, nhưng liều mạng cũng không đến mức, bởi vì không đáng.

Nguyên nhân căn bản là không đáng, đệ tử không còn có thể lại bồi dưỡng, chỉ là Thánh Nhân lười đi giày vò mà thôi, không đại biểu không thể lại thu đệ tử.

Về phần giáo phái khác, cho dù là Xiển Giáo, Tiêu Vân ra tay đem Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lộng chết một hai cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ cùng hắn liều mạng?

Đánh một trận là khẳng định, liều mạng căn bản không có khả năng.

Chính là cái dạng này.

Trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên biết Bát Bảo Lưu Ly Bình bị đặt ở chỗ Thiện Thi, may mắn Tiêu Vân không

có một lần đem Tam Quang Thần Thủy dùng hết, còn để lại cho hắn một ít, nếu không Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn tức nổ phổi.

Tam Thi y nguyên đang nỗ lực luyện chế pháp bảo.

Nhưng chuyện Nhân Tộc lại không có tiến triển. "Xuẩn hóa, Bản tôn để ngươi đi phụ tá tên Chuyên Húc kia, ngươi làm như thế nào?" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn túm lấy Quảng Thành Tử một trận thối mạ.

Bị mắng đến mức Quảng Thành Tử ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được, ủy khuất nói: "Sư tôn, không phải đệ tử không nguyện, cũng không phải đệ tử không ra tay, tên Chuyên Húc tiểu nhi kia căn bản không nghe đệ tử nói, một lòng lấy chiến tranh giải quyết vấn đề, hồn nhiên không cân nhắc những bộ lạc kia bị bức đến mức phải tạo phản." "Hừ!!

Vô tri tiểu nhi chỉ biết thêm phiền!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, cũng may là Quảng Thành Tử là đệ tử hắn yêu thương nhất, nếu đổi thành đệ tử khác làm việc bất lợi như thế, phỏng chừng da đều phải bị lột xuống.

Mắng xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Trở về đi, mắt thấy Nhân Tộc nguyên khí đại thương, tên Chuyên Húc kia cũng sắp tỉnh ngộ, chờ đợi lúc hắn tỉnh ngộ, liền để hắn đi chiêu an những bộ lạc tạo phản kia, như vậy mới có thể đem chiến tranh bình tức xuống." "Dạ!!

Đệ tử cẩn tuân Sư tôn pháp chỉ!!!" Tuy rằng bị thối mạ một trận, nhưng tốt xấu gì lão sư cũng chỉ chiêu, cho bảo đảm, Quảng Thành Tử nhẹ nhàng thở ra.

Mấy chục năm nay thật sự bị Chuyên Húc tiểu tử kia làm cho sứt đầu mẻ trán.

Không nghe lời, không giúp Xiển Giáo truyền bá đạo thống, mãn não vắt hết óc muốn đánh trận.

Đánh đánh đánh, ta đánh muội ngươi a, nhìn không ra Nhân Tộc các bộ lạc đều sắp sơn cùng thủy tận rồi sao?

Phục Hy và Thần Nông thật vất vả sáng hạ gia nghiệp, Hiên Viên bại một lần đã bại không sai biệt lắm, ngươi lại tiếp tục bại gia, không phải là hố cha sao?

Nhìn xem hiện tại trong Nhân Tộc, chính thống và tạo phản đánh đến ngươi chết ta sống, hai bên đều không tốt lắm, đều đánh đến sơn cùng thủy tận rồi còn đánh.

Gặp phải một cái Nhân Tộc Cộng Chủ hố cha như vậy cũng đủ rồi.

Quảng Thành Tử ủy khuất, không phải ta không nỗ lực, là quy nhi tử này căn bản không nghe lời!

Nếu hắn chịu nghe theo, không đi sát phạt chi đạo, không dùng quân đội trấn áp, thì đâu có nhiều chuyện nát như vậy?

Đáng tiếc không có nếu như, Nhân Tộc đã đi đến bước này, không phải Quảng Thành Tử nói vài câu là có thể vãn hồi.

Trước mắt duy có chờ Chuyên Húc hồi tâm chuyển ý mới được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định Chuyên Húc sắp quay đầu, bởi vì Nhân Tộc không chịu nổi nữa rồi.

Đến lúc đó có thể thở phào nhẹ nhõm, hảo hảo truyền bá Xiển Giáo đạo thống.

Chỉ đáng tiếc hiện tại cao hứng quá sớm, bởi vì Chuyên Húc là cái phần tử chiến tranh, chờ Nhân Tộc bình tức sau hưu dưỡng sinh tức khôi phục, tên này lại muốn bắt đầu đánh trận rồi.

Tuyệt đối có thể bả người ta tức chết.

Hết thảy giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn dự liệu, Nhân Tộc không chịu nổi, Chuyên Húc thực sự hết cách, mắt thấy càng ngày càng nhiều người bộ lạc phản đối mới hoảng, nhớ tới mình còn có một vị lão sư, tiến đến cầu kiến Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử cho hắn chiêu, để hắn xuất diện an phủ, chiêu an những bộ lạc kia.

Đừng nói chiêu này thật dùng tốt, đánh đến sơn cùng thủy tận các bộ lạc lập tức đồng ý, lại đánh tiếp mọi người duy có cá chết lưới rách một con đường.

Nhân Tộc an tĩnh lại, các bộ lạc bắt đầu hưu dưỡng sinh tức.

Từ từ, mọi người cũng tiếp thu Chuyên Húc vị Nhân Tộc Cộng Chủ này.

Nhưng ngày lành không được bao nhiêu năm, mắt thấy Nhân Tộc mới khôi phục, Chuyên Húc lại bắt đầu nhảy.

Dĩ đại quân chinh thảo bát hoang!!!

Hoành tảo tứ phương.

Một vòng chiến sự mới lại dâng lên, làm cho Quảng Thành Tử thiếu chút nữa mù mắt, đặc yêu lại bị hố rồi!!!

Cũng may là lần này Nhân Tộc thực lực khôi phục không ít, Chuyên Húc tứ xứ chinh chiến một đường đại thắng, cũng xứng đáng với tôn vị Nhân Tộc Cộng Chủ.

Chỉ đáng tiếc Chuyên Húc công bất bù tội, bởi vì những năm đầu mấy chục năm chiến tranh dẫn đến Nhân Tộc tổn thất thảm trọng, không phải thắng chiến tranh là có thể bù đắp lại.

Chuyên Húc là cái tên hố cha công lao không đủ!!

Điểm ấy từ lúc chứng vị là nhìn ra được.

Thật vất vả kiên trì đến Chuyên Húc chứng vị, Quảng Thành Tử kích động, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng kích động.

Chỉ là đương lúc chứng vị bắt đầu, hai người đều mắt choáng váng.

Chuyên Húc căn bản không được bao nhiêu công đức, thân vì lão sư Quảng Thành Tử lại càng đáng thương.

Công lao không đủ tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Được có một đinh điểm công đức, đừng nói học Huyền Đô Đại Pháp Sư làm cái nhị liên khiêu, ngay cả Trảm Thi đều không đủ. "Hỗn trướng!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến mặt đều lục.

Kỷ hồ để cho hắn, để cho Quảng Thành Tử trở thành một cái trò cười.

Cũng may những năm nay Chuyên Húc tuy rằng hố cha, nhưng cũng trợ giúp Xiển Giáo truyền bá Xiển Giáo đạo thống, tăng thêm không ít Xiển Giáo khí vận, nếu không Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tức chết.

Hắn là cái người sĩ diện, cầu gia gia cáo nãi nãi thật vất vả đi đến ngày hôm nay, thu hoạch một ít giáo phái khí vận, muốn hai mặt cùng xuất mới được.

Nhìn xem Phục Hy, nhìn xem Thần Nông, lại nhìn xem Hiên Viên, sau đó nhìn lại Chuyên Húc...

Thật muốn một tay bóp chết hắn.

Làm sao bây giờ?

Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào bên trong củ kết, vốn dĩ Tam Đế tôn vị lộng ba vị Chuẩn Thánh đệ tử ra, hiện tại đi một cái mà ngay cả

cái lông phản ứng đều không có, công lao không đủ, tức chết người.

Mắt thấy đệ tử cũng thất vọng không thôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đành phải để cho Quảng Thành Tử tiếp tục lưu lại, phụ tá kế vị Cao Tân.

Cũng may Cao Tân không có hố cha như Chuyên Húc, đương nhiên cũng không tốt hơn chỗ nào, là cái phái bảo thủ, khai khoát không đủ, thuộc loại hình thủ thiên hạ hợp cách.

Nhưng vấn đề đến rồi, trước mắt Nhân Tộc trừ bỏ bởi vì chiến tranh có chút tổn thương ra, những cái khác một mảnh tốt đẹp.

Cao Tân trị lý thiên hạ, làm cho Nhân Tộc cảnh nội một mảnh gió êm sóng lặng, như vậy xin hỏi công lao của hắn có đủ không?

Nhìn xem Tam Hoàng, xin hỏi công lao của hắn ở đâu?

Đừng nói hưu dưỡng sinh tức, đổi lại là ai cũng chỉ có thể hưu dưỡng sinh tức.

Cái thời điểm này Nhân Tộc đã hình thành hình thức đế quốc, không có đại công lao đột xuất, chỉ sẽ xuất hiện một cái kết quả, chứng vị thời điểm công lao không đủ.

Nhưng người khác không sao cả, thân vì lão sư, phải làm sao bây giờ? "Khụ khụ!!!" Trong Thiên Đình, Tiêu Vân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến thành màu đen, có chút đồng tình tên này: "Chậc, Chuyên Húc không được, Cao Tân không được, cũng may Quảng Thành Tử tranh khí, rốt cục Trảm Thi trở thành Chuẩn Thánh, nếu không Nguyên Thủy Thiên Tôn phi tức chết không thể." "Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có một tôn vị trí, cũng không biết một tôn vị này có thể hay không vãn hồi một ít mặt mũi." Nữ Oa cũng có chút đồng tình Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quá thảm.

Liên tiếp phụ tá hai cái đều công lao không đủ, thi hỏi có chuyện gì nghẹn khuất hơn so với cái này? "Tiếp theo một cái ngược lại là có thể, nhưng lại tìm một cái nàng dâu không tốt lắm, năng nại gây chuyện thị phi là nhất lưu!!!" Tiêu Vân cười nhạo một tiếng, nhìn về phía Bắc Hải phương hướng, Côn Bằng làm tốt chuẩn bị chưa?

Thiên Đạo ý chí muốn tính kế ngươi đó nha.

Đừng tưởng rằng trốn ở Bắc Hải là không có việc gì rồi, chỉ cần Thiên Đạo ý chí muốn, trốn vào hư không đều chạy không thoát, trừ phi một đầu chui vào bên trong Hỗn Độn mà đi. "Vì sao?" Nữ Oa nháy nháy mắt, không quá minh bạch lời Tiêu Vân nói.

Tiêu Vân cười nói: "Nhìn là được rồi." "Người đâu!!!" "Yêu Hoàng!!!" Bạch Trạch trước tiên tiến kiến Tiêu Vân.

Tiêu Vân nói: "Ban bố Bản hoàng pháp chỉ, từ hôm nay, Thiên Đình Yêu Tộc không được hạ Hồng Hoang.

Hồng Hoang Yêu Tộc nhạ xuất họa sự, cũng cùng Thiên Đình ta không có liên quan.

Kẻ nào dám đánh lấy cờ hiệu Thiên Đình Yêu Tộc ta hành sự, định trảm bất nhiêu!!" "Dạ." Bạch Trạch đáp ứng rồi rời đi, chỉ là trong lòng nghĩ, cái đồ vật không sợ chết nào dám đánh kỳ hào Thiên Đình Yêu Tộc làm việc?

Lộng chết!!!

Cao Tân chứng vị sau đem vị trí truyền cho con trai là Chí, mang theo tư tâm truyền vị, chỉ đáng tiếc Chí là cái tên nhị lăng tử (ngốc nghếch), không có nửa điểm tài năng thì thôi, quả thực giống như tiền thân của Thương Trụ Vương.

Các loại thủ đoạn âm ngoan chơi đến nhất lưu, không đến vài năm thời gian chiết đằng Nhân Tộc gà bay chó sủa, bị bách nhượng vị, đem

vị trí truyền cho Đường Nghiêu.

Đường Nghiêu được coi là Nhân Tộc Cộng Chủ xuất sắc, đáng tiếc mệnh không tốt, cùng một đầu Tiên Lộc tình đầu ý hợp.

Đầu Tiên Lộc kia làm người tâm thiện, lại có cái tật xấu nát, thích lo chuyện bao đồng, đi khắp nơi tru sát một ít người có danh tiếng không nhỏ trong Yêu Tộc, dẫn đến bị vô số người Yêu Tộc ký hận.

Thậm chí có người nhân cơ hội này đem nàng đả thương.

Đường Nghiêu đại nộ, cầu kiến lão sư Xích Tinh Tử.

Xích Tinh Tử tiếp thế ca của Quảng Thành Tử, tự nhiên không muốn nhìn đệ tử công lao không đủ, dẫn đến không có biện pháp hoạch đắc công đức, thân vì lão sư cũng tận tâm tận lực.

Nhưng hắn tận tâm tận lực, những người Yêu Tộc không nguyện ý lên Thiên Đình tiếp thu quản thúc, thích tại Hồng Hoang lãng đãng liền gặp tai ương, không ngừng bị khu trục đánh giết. "Ngô đẳng cầu kiến Yêu Sư, vọng Yêu Sư xem ngô đẳng đáng thương, vì ngô đẳng làm chủ!!!" Những người Yêu Tộc này không tiếp thu Thiên Đình quản chế, xảy ra chuyện Thiên Đình tự nhiên sẽ không quản, thậm chí không chuẩn đánh lấy Thiên Đình kỳ hào làm việc, không có biện pháp, chỉ có thể liên hợp lôi kéo bang thủ.

Côn Bằng là cái bang thủ lớn nhất.

Nếu như đổi lại bình thường, Côn Bằng tất định sẽ không hỗ trợ.

Nhưng bởi vì Thiên Đạo ý chí tính kế, Côn Bằng giống như bị mất tâm phong vậy, tại những Yêu Tộc này mời hạ xuống núi, chuẩn bị chơi một vở đại hí đại thủy yêm Nhân Tộc.

Chuyện này cũng chọc cho Tây Phương hận không thể đem Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp làm thịt, cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đang cố ý tính kế.

Không đề cập tới Đường Nghiêu thoái vị đem vị trí truyền cho Ngu Thuấn, dẫn đến Tây Phương tiếp một cái nồi lớn chuyện xấu, trước mắt đến phiên bọn hắn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước tiên đi tới Thiên Đình, bởi vì đệ tử của bọn hắn là Thích Ca Mâu Ni tương (đem) Thuấn vừa mới kế vị thu làm đệ tử.

Một cái nồi lớn từ trên trời giáng xuống, hy vọng bọn hắn sẽ không tức đến mức trực tiếp giết tới Côn Luân Sơn đi.

Tiêu Vân ám cười, tiếp đãi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng lười cùng hai người nói nhảm: "Hai vị đạo hữu, ý của các ngươi, Bản hoàng đã nhiên biết được, Công Đức Chí Bảo của Nhân Tộc kia có thể cấp cho các ngươi sử dụng, nhưng Bản hoàng có thể được cái gì?" "..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, có chút bắt không được chủ ý.

Đều sợ Tiêu Vân công phu sư tử ngoạm, dù sao Tây Phương nghèo, không phải ngoài miệng kêu nghèo, là thật nghèo!

Nhưng nếu đã tới Thiên Đình, chỉ có thể vươn cổ chờ Tiêu Vân hung hăng chém một đao.

Biết bọn hắn lấy không ra đồ tốt, Tiêu Vân sớm làm tốt chuẩn bị tâm lý, thản bạch nói: "Lão Tử mượn dùng Công Đức Chí Bảo, vì Bản hoàng luyện chế vô số đan dược.

Chương 127

Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn dùng Công Đức Chí Bảo giúp Bản hoàng luyện chế pháp bảo, Tam Thi đang ở Thiên Đình đây, ít nhất phải mất vài ngàn năm mới có thể luyện chế kết thúc, còn các ngươi thì sao?" "..." Kháo!!

Hắn thật dám làm!!!

Tuy rằng thu được một ít phong thanh, nhưng nghe Tiêu Vân nói như vậy, hai người Nguyên Thần quét qua, thật phát hiện Tam Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn đang luyện chế pháp bảo, một màn này đem hai người lôi đến ngoại tiêu lí nộn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải coi trọng nhất là mặt mũi sao?

Ngay cả đẳng sự này đều nguyện ý làm rồi?

Vô ngữ quy vô ngữ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều biết, Tiêu Vân khẳng định có sự tình làm khó người khác muốn bọn hắn làm, tỉ như Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, một cái đều chạy không thoát.

Đối với lần này, sư huynh đệ chỉ đành thở dài một hơi, nói: "Nếu có điều kiện, Yêu Hoàng có thể nói thẳng, chỉ cần không quá phận, sư huynh đệ chúng ta tuyệt sẽ không cự tuyệt." "Vậy thì quá tốt rồi!!" Tiêu Vân vỗ long ỷ một cái, đứng lên: "Nếu đã như vậy, mời hai vị đạo hữu đi theo Bản hoàng, nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, cũng không thể đổi ý." "Hả?!" Không đợi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phản ứng, Tiêu Vân mang theo bọn hắn đi tới Dưỡng Long Uyên.

Nhìn Dưỡng Long Uyên không ngừng truyền ra long ngâm, hai người lập tức ý thức được không ổn.

Tiêu Vân không phải là muốn bọn hắn hỗ trợ dưỡng rồng chứ?

Đường đường Thánh Nhân, cấp Thiên Đình dưỡng nhục long tể chờ ăn...

Ra cái thể thống gì?

Ngoài Dưỡng Long Uyên, Tiêu Vân cười nói: "Hai vị đạo hữu, không dối gạt các ngươi, Bản hoàng vì cái Dưỡng Long Uyên này nhưng tốn tâm tốn sức, không bằng giúp Bản hoàng dưỡng dưỡng rồng như thế nào?

Cũng không cần làm gì, chỉ cần nhìn là được rồi, kỳ hạn trong vạn năm để cho số lượng rồng bên trong gia tăng gấp trăm lần là đủ." "..." "..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong nháy mắt có ý nghĩ quay đầu bỏ đi.

So với luyện đan và luyện chế pháp bảo, đây đặc yêu gọi là sự tình gì!!!

Nhân Tộc có quan nuôi heo, Tiêu Vân ngươi coi Tây Phương hai người chúng ta làm quan nuôi rồng sao?!

Tiêu Vân, khinh người quá đáng!!!

Không đợi Chuẩn Đề bạo phát, Tiêu Vân cười nói: "Cơ hội cho hai vị chỉ có một lần, cự tuyệt rồi thì đừng tìm Bản hoàng.

Đương nhiên, các ngươi có thể cưỡng chế lấy Công Đức Chí Bảo kia đi chứng vị, Bản hoàng không sao cả, chuyện sau đó Bản hoàng đi Tây Phương Linh Sơn ngồi một chút là được." Đừng có trả giá, cũng đừng cảm thấy Bản hoàng như thế nào sỉ nhục các ngươi, yêu làm hay không làm!

Không làm thì dẹp đi!!

Cho cơ hội, không tiếp thu thì đi thôi, các ngươi cứ dùng đồ của Bản hoàng trước, chờ chuyện sau đó Bản hoàng đi Tây Phương Linh Sơn làm khách, không thành vấn đề lớn. "Sư đệ!!!" Tiếp Dẫn kéo lại Chuẩn Đề đang kỉ hồ muốn bạo tẩu, ra ý bảo hắn không được xúc

động. "..." Chuẩn Đề đen mặt, ngạnh sinh sinh nhịn xuống.

Tiêu Vân tiếp tục nói: "Đương nhiên Bản hoàng cũng sẽ không cố ý hố các ngươi, dù sao mọi người đều là Thánh Nhân, miễn phí cung cấp cho các ngươi một điểm tin tức như thế nào?" "Về Nhân Tộc?" Tiếp Dẫn nhíu mày hỏi, nội tâm khó có thể bình tĩnh, nhưng chỉ có thể áp chế không cho mình phát nộ, nếu không kết quả cũng không tốt hơn chỗ nào.

Nhìn xem Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết, trước mắt ai cũng đừng mong từ chỗ Tiêu Vân lấy được chỗ tốt.

Bình thường một ít mâu thuẫn nhỏ Tiêu Vân lười để ý, đều giữ lại ở cái thời điểm này cấp cho những Thánh Nhân bọn họ.

Bình thường nhảy càng hung, loại thời điểm này càng xui xẻo.

Không tin chúng ta cứ cười lừa xem vở kịch, có cơ hội cho các ngươi khóc sưng mũi. "Sư đệ, ngươi về Linh Sơn, vi huynh lưu lại là được." Tiếp Dẫn cắn răng đáp ứng, cũng để Chuẩn Đề đi về Linh Sơn trước, dưỡng rồng thì dưỡng rồng vậy, cái thời điểm này còn muốn thể diện gì nữa, chỉ cần Phật Giáo khí vận đại trướng, chỉ cần Phật Giáo đại hưng hết thảy đều tốt. "Sư huynh!!!" Chuẩn Đề vạn bàn củ kết.

Tiếp Dẫn lắc đầu, bình tĩnh nói: "Sư đệ, sư huynh đệ chúng ta mấy phen trắc trở là vì cái gì?" Chuẩn Đề không nói nên lời, chỉ có thể quay đầu nhìn chằm chằm Tiêu Vân, giống như đang nói: Hy vọng Yêu Hoàng đừng gạt người, có thể đưa ra một điểm tin tức hữu dụng!!!

Nhìn xem, thỏa hiệp rồi.

Cần gì chứ, ngày xưa không cần nhảy nhót làm khó dễ Bản hoàng như vậy làm gì.

Làm người a, cho dù là Thánh Nhân cũng đừng quá phận, nếu không đối với ai cũng không tốt.

Tiêu Vân than ra tay: "Nhân Tộc tất sẽ đại loạn, các ngươi phải làm tốt chuẩn bị tâm lý.

Gần đây có người Yêu Tộc dường như không an phận, nhưng không phải Thiên Đình Yêu Tộc ta, hy vọng đừng đem nồi đen ném cho ta.

Ngoài ra nên đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn đòi chút chỗ tốt, bởi vì đệ tử Xích Tinh Tử của hắn đã để lại cho các ngươi một cái đại tai họa." "Lời này có ý gì?" Trong Yêu Tộc có người muốn nhảy nhót, kia là Thiên Đạo ý chí tính kế, rất bình thường, Tiêu Vân phiết thanh quan hệ cũng là đúng, dù sao những người kia không phải người của Thiên Đình Yêu Tộc, làm sự tình cũng cùng Thiên Đình Yêu Tộc xả không hơn nửa điểm quan hệ.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có đạo lý gì?

Còn có thể đi đòi chỗ tốt? "Ha ha ha, chờ một chút các ngươi sẽ biết nhanh thôi, nói đến thế thôi, muốn làm gì thì làm, Bản hoàng cáo từ, nhớ kỹ điều kiện của Bản hoàng nha!!" Chuẩn Đề vội vã trở về Tây Phương, chuẩn bị dĩ bất biến ứng vạn biến.

Về phần Tiếp Dẫn tắc lưu lại Thiên Đình, bất đắc dĩ phân thân lưu lại.

Chuyện mất mặt này Chuẩn Đề rất nhanh ném ra sau đầu, chuyện Tây Phương nhị thánh hỗ trợ dưỡng rồng, Tiêu Vân khẳng định sẽ không truyền bá ra ngoài, như vậy chỉ có Thánh Nhân biết được.

Chuyện này cũng không mất mặt lắm, dù sao người trong Hồng Hoang không biết, so với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nháo đến ồn ào huyên náo thì tốt hơn nhiều.

Điều kiện này làm cho người ta có chút khó chịu, quá đặc yêu nghẹn khuất.

Hy vọng hết thảy thuận lợi mới tốt, ngàn vạn lần không muốn giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong Ngũ Đế chiếm cứ ba cái, nhưng trong ba cái thì hai cái công lao không đủ, một cái lưu lại cự đại họa hoạn, quả thực một cái so với một cái hố, một cái so với một cái làm cho người ta cạn lời.

Không trách Tiêu Vân nói Ngũ Đế một cái so với một cái hố, lời này có thể nói loạn sao?

Phật Giáo thủ đồ Thích Ca Mâu Ni thành công tiếp thủ, thu Thuấn làm đệ tử.

Chỉ là trước mắt trong Nhân Tộc phiền toái không nhỏ, đi khắp nơi xử lý hồng thủy không nói, phương thức trị lý của Thuấn cùng Phật Giáo giáo nghĩa có nhất định xung đột.

Hồng thủy chưa triệt để bạo phát, còn có thể áp chế, nhưng hình thức trị lý của Thuấn hết lần này tới lần khác làm cho Thích Ca Mâu Ni vò đầu, đem thiên hạ chia làm mười hai châu thì thôi đi, đây là chuyện tốt, nhưng lộng một đống lớn hình pháp ra là chuyện gì xảy ra?

Lão sư của hắn nhưng là Phật Giáo đệ tử a.

Hoàn toàn cùng Phật Giáo giáo nghĩa có xung đột, không hợp phách.

Cũng may Thích Ca Mâu Ni không phải người tầm thường, hấp thu giáo huấn của Quảng Thành Tử, cũng không có đối với Thuấn chỉ tay năm ngón, chỉ từ mặt bên dẫn đường, phát hiện dẫn đường không được thì dứt khoát mặc kệ.

Thuấn nguyện ý học tập thì dạy bảo, không nguyện ý học tập thì

tuyệt không miễn cưỡng, chỉ cần Thuấn trợ giúp Phật Giáo chuyển bá đạo thống là được.

Chân trước vừa lộng ra một đống hình pháp, chân sau hỗ trợ truyền bá Phật Giáo đạo thống, không thể không nói có chút cổ quái.

Giống như quốc vương một quốc gia chân trước lập ra một đống hình phạt giết không tha, chân sau lại đối với quốc dân tuyên truyền muốn từ bi vi hoài...

Họa diện kia thật đặc sắc. "Oanh long long!!!!" Một trận oanh minh cự hưởng, đại địa đều vì đó mà chấn động.

Chuẩn Đề minh bạch Tiêu Vân nói tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn đòi chỗ tốt, tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn phiền toái là ý gì rồi.

Hắn đặc yêu lưu lại một cái đại tai họa a, nhìn xem thao thiên hồng thủy, toàn bộ Nhân Tộc cảnh nội đều gặp tai ương.

Hết thảy đều là do thượng một nhiệm lưu lại họa hoạn, đều trách lão bà hắn gây sự tình chọc đến Yêu Tộc phản đàn mới có thể như vậy. "NGUYÊN THỦY!!!" Nhìn không ngừng có người bị chết đuối, Chuẩn Đề tức giận đến cái mũi đều méo, lập tức rời đi Tây Phương chạy thẳng tới Côn Luân Sơn. "CÚT!!!" Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tại trong buồn bực đâu ra tính tình tốt, đương trường cùng Chuẩn Đề cãi nhau, hai người thậm chí thiếu chút nữa khai đánh.

Cũng may Chuẩn Đề nhịn xuống, kỳ thật cái thời điểm này thực lực Nguyên Thủy Thiên Tôn không tại thời kỳ đỉnh thịnh, dù sao Tam Thi đang ở Thiên Đình, Chuẩn Đề hoàn toàn có thể thử một lần, đáng tiếc không động thủ.

Làm cho Tiêu Vân có chút thất vọng.

Vốn tưởng rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề sẽ đánh nhau!

Kết quả chỉ cãi một trận rồi kết thúc.

Không có tỳ khí, đánh giá kém!!

Cãi nhau bạch cãi, trong Nhân Tộc hồng thủy lan tràn, đám người tản tu Yêu Tộc lấy Côn Bằng cầm đầu động thủ, Nhân Tộc bị chết đuối vô số người, các nơi đều trở thành một mảnh thủy trạch chi hương.

Lệnh người cảm thấy ngoài ý muốn chính là Thích Ca có phách lực, mang theo một đám Phật Giáo đệ tử nghênh chiến Côn Bằng, ngạnh sinh sinh đem Côn Bằng bức lui.

Đối với mấy cái Thánh Nhân đệ tử này, Côn Bằng không dám tùy tiện hạ ngoan thủ, sợ không cẩn thận đánh chết mấy cái, dẫn đến Thánh Nhân tìm phiền toái.

Đáng tiếc cũng không thể vãn hồi, đại thủy không có khả năng bởi vì Côn Bằng lui đi mà đình chỉ.

Gánh vác vô số nhân quả nghiệp lực, Côn Bằng mới phản ứng lại, lập tức trốn về Bắc Hải không ra nữa.

Thậm chí hắn không rõ vì sao mình sẽ tham dự đẳng sự này, coi là thật quỷ mê tâm khiếu, bị mê thất tâm trí.

Nhân Tộc trong nước sôi lửa bỏng không cần phải nói, lại hố cha thêm một Đế.

Cũng may vị trí rốt cục thiên nhượng cho Đại Vũ.

Đại Vũ trị thủy tuy rằng không sai, lại trực tiếp dẫn đến Tứ Hải có chút không yên ổn, đại thủy không ngừng vọt vào bên trong Tứ Hải, dẫn đến Tứ Hải mực nước dâng lên, sinh thái cân bằng đều loạn sáo.

Vì thế, đầu tóc Tứ Hải Long Vương đều sắp trọc lốc rồi. "Đại ca,

việc này không ổn a, Hồng Hoang đại thủy không đi xa, vốn là thiên tai, Yêu Sư đám người kia bất quá là một cái dẫn tử nhỏ mà thôi, nhưng trước mắt tên Đại Vũ kia muốn đem đại thủy toàn bộ dẫn vào Tứ Hải chúng ta, sẽ dẫn đến bao nhiêu sinh linh vì thế mà chết đi?" "Đúng vậy a, đại ca, Long Tộc chúng ta vốn là khống thủy, nhưng hiện tại hết thảy đều loạn sáo rồi, nhìn xem Tứ Hải đều loạn thành một đoàn, vô số sinh linh bị tách ra, không biết tung tích, nơi dừng chân đều tìm không thấy, cứ như vậy tiếp tục thì phải làm sao cho tốt!!" Tứ Hải Long Vương ghé vào một chỗ, từng cái đại thổ khổ thủy, nhưng không có biện pháp a!

Đại Vũ là Nhân Tộc Cộng Chủ, hắn muốn trị thủy, còn có Phật Giáo Thánh Nhân đệ tử chống đỡ, bọn hắn nơi nào dám đắc tội Thánh Nhân đệ tử, đắc tội Thánh Nhân?

Nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn vô số nước ùa vào Tứ Hải, dẫn đến Tứ Hải cũng gặp tai ương đi.

Từ từ chảy vào thì thôi, cứ như vậy điên cuồng gia nhập, Tứ Hải ức vạn sinh linh cũng không dễ chịu, đồ vật chịu ảnh hưởng quá nhiều. "Đi Thiên Đình!!!" Ngao Quảng cắn răng, thầm mắng vài tiếng, đáng chết, Thánh Nhân vì giáo phái khí vận, vì sao tai họa ập xuống đầu Tứ Hải chúng ta?

Sao có thể được?

Cái nồi đen này chúng ta không cõng!!!

Ngao Quảng càng nghĩ càng giận, nói: "Các vị hiền đệ, các ngươi ổn định cục diện, đợi vi huynh đi tới Thiên Đình tìm Yêu Hoàng bẩm báo.

Hiện nay Long Tộc ta cũng là người Yêu Tộc, thống suất vô số Thủy Tộc, cũng là người Yêu Tộc, há có thể mặc cho Thánh Nhân giày vò?" Trâu bò!!

Các ngươi có Thánh Nhân chống lưng đúng không, Long Tộc ta cũng có người chống lưng, chờ đấy!!!

Cắn răng, Ngao Quảng cưỡi tường vân hướng về phía Thiên Đình đi, hy vọng Tiêu Vân có thể xuất diện giải quyết vấn đề thủy hoạn này, nếu không quá hố cha.

Đại Vũ trị thủy đối với Nhân Tộc có chỗ tốt, đối với Thánh Nhân có chỗ tốt, nhưng Tứ Hải vô số Thủy Tộc thì sao?

Vậy thì gặp tai ương rồi.

Mấy cái Thủy Tộc gặp tai ương, Long Tộc cũng muốn gặp tai ương.

Một khi rung chuyển quá lớn, kẻ xui xẻo là Long Tộc.

Cái quả đắng này Ngao Quảng khẳng định không nguyện ý ăn hết, lập tức lên Thiên Đình tìm Tiêu Vân, mời Tiêu Vân chủ trì công đạo.

Hồng Hoang Nhân Tộc chi địa, phi thường náo nhiệt.

Thiên Đình cũng không sai biệt lắm.

Bên cạnh Linh Đàm, Tiêu Vân dựa vào ghế, nhìn Khổng Tuyên và Đại Bằng Điểu khí tức không ngừng kéo lên trực tiếp đột phá, không có nửa điểm ngưng trệ, không khỏi cảm thán: Quả nhiên, người so với người sẽ bị tức chết, bao nhiêu người đột phá không dễ dàng, huynh đệ bọn họ tài nguyên đuổi kịp, lập tức một tiếng trống làm tinh thần hăng hái vọt lên.

Bất quá như vậy cũng tốt, như vậy môn diện do Bản hoàng bồi dưỡng cũng có chút mặt mũi.

Chương 128

Tuy rằng Chuẩn Thánh sơ kỳ tu vi còn yếu, nhưng hậu tục ổn cố không có khó khăn như vậy, tin tưởng huynh đệ hai người rất nhanh sẽ trưởng thành, tuyệt đối so với mấy cái Thánh Nhân đệ tử kia hung mãnh hơn nhiều. "Thu!!!" Khổng Tuyên còn tốt, Đại Bằng Điểu sau khi đột phá cao hứng xông lên tận trời, bay lượn một hồi mới rơi xuống.

Huynh đệ hai người rơi trên mặt đất, kích động hướng Tiêu Vân hành lễ: "Ngô đẳng bái tạ Yêu Hoàng!!!" "Ha ha ha, đứng lên đi, không tệ, không tệ, có thể tại thời gian ngắn như vậy đột phá, so với chín tên bạch si kia tốt hơn nhiều." Tiêu Vân cười to để cho hai người đứng dậy.

Trong Linh Đàm chín con Ngũ Trảo Kim Long sợ tới mức rụt rụt cổ.

Không cần hoài nghi, bạch si mà Tiêu Vân nói chính là chín cái bọn hắn, Cửu Long dục khóc vô lệ.

Bất quá người một nhà biết chuyện nhà mình, bọn hắn có thể đột phá hay không, trong lòng bọn hắn rõ ràng, căn bản không dám có điều gì oán hận.

Có thể đạt tới một bước ngày hôm nay, đã là may mắn rồi.

Cùng dạng là Chuẩn Thánh đi ra, không phải Tiêu Vân chém gió, lúc này Khổng Tuyên và Đại Bằng Điểu hoàn toàn có thể treo lên đánh chín con Ngũ Trảo Kim Long.

Không phải người Long Tộc quá gà mờ, là Khổng Tuyên và Đại Bằng Điểu quá biến thái.

Từ phương diện tu hành mà nói, cùng dạng Chuẩn Thánh sơ kỳ tu vi, đãi ngộ như nhau, phỏng chừng chờ lúc Đại Bằng Điểu và Khổng Tuyên đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chín con Ngũ Trảo Kim Long có thể đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ là không tệ rồi.

Tiêu Vân bất quá cũng không đối với bọn hắn ôm ấp bất kỳ ý tưởng gì, thực lực thuận theo tự nhiên đi, dù sao chỉ là tọa kỵ mà thôi, cũng không cần bọn hắn đi chiến đấu.

Cảnh giới bày ở nơi đó, kéo xe đi ra ngoài uy phong là được rồi. "Khổng Tuyên." "Thuộc hạ có mặt!!" "Đi đem Đông Hải Long Vương Ngao Quảng mang vào." "Dạ!!!" Được Tiêu Vân mệnh lệnh, Khổng Tuyên lập tức bay ra ngoài, đem Ngao Quảng đang đứng ở cửa khổ sở chờ đợi mang vào.

Long Vương đây ư, Đại La Kim Tiên thực lực, thật yếu!

Quả nhiên Long Tộc hiện tại, đều là một đám phế tài!!!

Yêu Hoàng tọa kỵ phế tài, Long Vương cũng phế tài.

Ngao Quảng không biết Khổng Tuyên đang tại bỉ thị hắn, chỉ cảm giác người này lãnh băng băng không dễ nói chuyện.

Chủ động kỳ hảo, người ta cũng lấy một khuôn mặt lạnh lùng đối diện, nếu để cho Ngao Quảng biết Khổng Tuyên đang xem thường hắn, phỏng chừng có thể tức đến thổ huyết.

Nên cảm thấy may mắn vì là Khổng Tuyên, không phải Đại Bằng Điểu, nếu không lấy tính tình kiệt ngạo bất tuần của Đại Bằng Điểu, tuyệt đối sẽ trực tiếp lấy lỗ mũi đối với Ngao Quảng, để cho hắn biết cái gì mới gọi là chân chính ngưu khí!!! "Tiểu thần, Ngao Quảng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!!" Ngao Quảng quỳ trên mặt đất, hướng Tiêu Vân hành lễ. "Đứng lên đi!" Tiêu Vân giơ tay lên.

Ngao Quảng mới đứng dậy, lập tức ngao ngao khóc lớn, lại quỳ

xuống.

Nhìn Khổng Tuyên và Đại Bằng Điểu vẻ mặt mộng bức, lão đầu này làm gì thế, không phải bảo đứng lên sao?

Sao lại khóc rồi, khóc đến thương tâm như vậy. "Khóc sướt mướt còn ra thể thống gì!!!" Tiêu Vân vừa thấy tư thế này nhịn không được nhíu mày, khẽ quát một tiếng: "Có chuyện thì nói, có việc cứ việc nói, nếu chịu ủy khuất, Bản hoàng có thể vì Long Tộc làm chủ." Tuy rằng hiện tại Long Tộc phế tài một chút, nhưng tốt xấu gì cũng là một phần tử của Yêu Tộc, thuộc hạ chịu ủy khuất, thân vì Yêu Hoàng lại không xuất đầu, vậy chẳng phải làm lạnh lòng người phía dưới sao? "Dạ." Ngao Quảng vội vàng lau nước mắt, lập tức ngừng tiếng khóc, tốc độ trở mặt làm cho Đại Bằng Điểu và Khổng Tuyên hai người lại một lần nữa mắt choáng váng.

Quả nhiên từng cái đều là kịch tinh a, nói khóc là khóc, nói không khóc là không khóc, tốc độ trở mặt vô địch. "Như thực nói!" "Yêu Hoàng, tên Nhân Tộc Cộng Chủ Đại Vũ trị thủy, vốn là không sai, nhưng Nhân Tộc trị thủy cũng không thể để cho Long Tộc và Tứ Hải vô số chủng tộc bởi vậy mà gặp tai ương đi.

Thao thiên đại thủy cuồn cuộn không ngừng cuốn vào trong Tứ Hải, vô số Thủy Tộc bởi vậy gặp tai ương, tên Đại Vũ kia còn muốn phá khai Long Môn Sơn, đem đại thủy toàn bộ dẫn vào Tứ Hải, chuyện này phải làm sao cho tốt a." Ngao Quảng lập tức một trận đại thổ khổ thủy.

Tiêu Vân ngây ngẩn cả người, hắn biết Đại Vũ sẽ trị thủy, sẽ đem nước dẫn vào Tứ Hải, nhưng những cái khác lại không nghĩ nhiều, không nghĩ tới trong đó có liên lụy sâu như vậy.

Hồng thủy quá lớn, nước toàn bộ dẫn vào bên trong Tứ Hải, dẫn đến sinh thái Tứ Hải toàn bộ gặp tai ương.

Khó trách Ngao Quảng thà rằng nhượng bộ một bước cũng không nháo lớn tính tình đều chạy tới Thiên Đình cáo trạng.

Xem ra sự tình xác thực không thể tùy tiện xử lý được rồi, nếu không Tứ Hải Thủy Tộc đều xui xẻo, những thứ này đều là con dân Yêu Tộc. "Khổng Tuyên, Đại Bằng Điểu, hạ Hồng Hoang đi đem tên Thích Ca Mâu Ni kia mang về đây, Bản hoàng có lời muốn hỏi!

Ngoài ra cáo giới Thích Ca Mâu Ni không được đem Long Môn Sơn bổ ra, nếu không Bản hoàng sẽ đem hồng thủy toàn bộ chuyển dời đến địa phương Tây Phương đi, để cho Tây Phương hưởng thụ tư vị đại thủy mạn thiên." "Dạ!!!" Mệnh lệnh xuống thì chấp hành, đâu quản nhiều loạn thất bát tao như vậy.

Thích Ca Mâu Ni, Thánh Nhân đệ tử?

Thánh Nhân đệ tử lại như thế nào, Yêu Hoàng chúng ta coi trọng người nào thì sao chứ, ai mà không có Thánh Nhân làm chỗ dựa, Tây Phương nhị thánh năng so được với Yêu Hoàng?

Tuy rằng Tiếp Dẫn đang ở Dưỡng Long Uyên, nhưng Tiêu Vân không tìm hắn.

Nếu Chuẩn Đề đang xử lý, nếu Thích Ca Mâu Ni tiếp tục làm Đại Vũ lão sư, vậy thì tìm hắn chuẩn không sai.

Khổng Tuyên và Đại Bằng Điểu đi tìm người, Tiêu Vân ra hiệu Ngao Quảng có thể cút đi, trở về chờ đợi tin tức.

Ngao Quảng không ngừng nói cảm tạ, lúc này mới rời đi. "Không nghĩ tới, đại thủy nhập Tứ Hải sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy, xem ra xác thực không nên sơ hốt." Về phần Định Hải Thần Châm, trực tiếp bị Tiêu Vân xem nhẹ.

Thánh Nhân vì khí vận, vì công đức lộng ra thứ quỷ đồ vật, ngày sau cấp Tôn Ngộ Không cầm lấy đánh chết người không dính nhân

quả, quan hệ gì tới Thiên Đình ta?

Các ngươi muốn giày vò thế nào cũng được, nhưng dính dáng đến Long Tộc và Tứ Hải Thủy Tộc, thì là chuyện của Thiên Đình ta.

Huống hồ Định Hải Thần Châm ném xuống, lại không phải vẫn luôn bất động, Tôn Ngộ Không cầm đi đồ vật, Tứ Hải không phải cũng sẽ loạn?

Phiền toái.

Không bằng trực tiếp từ đầu nguồn chặt đứt, huống hồ Tôn Ngộ Không sau khi xuất thế sẽ biến thành cái quỷ dạng gì còn chưa biết đâu, phải đề phòng trước mới được.

Trong Hồng Hoang, Đại Vũ đang chuẩn bị đem Long Môn Sơn bổ ra, kết quả trên bầu trời truyền đến một tiếng hét lớn: "Yêu Hoàng có lệnh, bất luận kẻ nào không được bổ ra Long Môn Sơn, không được đem đại thủy toàn bộ dẫn vào Tứ Hải!!!" Yêu Hoàng?!

Đại Vũ ngây ngẩn cả người, nhìn về phía lão sư, không rõ Thiên Đình Yêu Hoàng vì sao lại ngăn cản, đây chính là chuyện tốt lợi quốc lợi dân.

Thích Ca Mâu Ni cũng xui xẻo, vừa tiếp nhận một cái cục diện rối rắm, không có biện pháp đành phải kéo dài tác phong của Quảng Thành Tử, ngay cả Đại Vũ cũng cùng nhau dạy bảo. "Hai vị đạo hữu, bổ ra Long Môn Sơn có thể làm cho Nhân Tộc cảnh nội đại thủy được giải quyết, việc này nãi thuận thiên chi sự, có thể vãn cứu vô số sinh linh tính mệnh, Yêu Hoàng vì sao phải ngăn cản?" Đại Vũ hết cách, Thích Ca Mâu Ni chỉ có thể đứng ra vì hắn biện giải. "Tốt cho một cái trọc lừa không có hảo tâm!!!" Thích Ca Mâu Ni không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng, Đại Bằng Điểu chỉ vào mũi hắn mắng to: "Trọc lừa, ngươi có biết các ngươi bổ ra Long Môn Sơn, sẽ dẫn đến đại thủy toàn bộ nhập Tứ Hải, Tứ Hải vô số Thủy Tộc sinh linh sẽ vì thế

gặp tai ương.

Mạng người của Nhân Tộc là mạng, mạng của người Thủy Tộc không phải là mạng?" Trọc lừa...

Ngươi đang mắng ta?

Thích Ca Mâu Ni lần đầu tiên bị người mắng như vậy, nhất thời gian không phản ứng kịp.

Người của Phật Giáo bị người mắng đỉnh đa là một câu ngốc tử (kẻ ngốc), từ ngữ này từ trong Thập Nhị Tổ Vu Cộng Công kia toát ra, lúc ấy nhưng làm Chuẩn Đề tức giận không nhẹ, về sau không ít người có ân oán với Phật Giáo, gặp người Phật Giáo đều thích xưng hô đối phương là ngốc tử.

Nhưng Đại Bằng Điểu thì hay rồi, trực tiếp đem lời mắng chửi người tiến hóa, ngốc tử tiến hóa thành ngốc lư (con lừa trọc/trọc lừa). "Đúng vậy a!!" Đại Vũ lập tức kinh hãi, chỉ lo trị lý thủy hoạn, chưa bao giờ nghĩ đến những cái này, nhưng lời của Đại Bằng Điểu làm cho hắn âm thầm kinh hãi.

Mạng người của Nhân Tộc là mạng, người Thủy Tộc cũng là mạng a, đại thủy đi xuống, vô số Thủy Tộc vì thế gặp tai ương, chuyện này phải làm sao cho tốt?

Nếu không phải Đại Bằng Điểu và Khổng Tuyên trên người thích phóng ra khí tức quá mạnh, Thích Ca Mâu Ni đều muốn cùng hắn liều mạng.

Trọc lừa?

Tìm chết!!!

Nhịn!!!

Nếu không phải đối thủ, vậy thì nhịn.

Thích Ca Mâu Ni coi như không nghe thấy hai chữ trọc lừa, nỗ lực làm cho tâm thái bình ổn, nói: "Hai vị đạo hữu, tuy rằng đại thủy sẽ dẫn vào Tứ Hải, nhưng Sư tôn ta đã nhiên mời Thái Thanh Thánh Nhân luyện chế một cây Định Hải Thần Châm, chỉ cần đem châm này bỏ xuống, tất định có thể bình định Tứ Hải thủy hoạn." Chuyện Tứ Hải phát sinh thủy hoạn nực cười như vậy thật sự đã phát sinh, ảnh hưởng quá lớn, ngay cả Tiêu Vân cũng không thể không coi trọng.

Vốn dĩ Đại Vũ trị thủy, hắn mới lười quản.

Ta Tiêu Vân lại không phải giáo phái đệ tử, Nhân Hoàng lão sư cũng không phải người của ta, quản nhiều như vậy làm gì?

Nhưng Tứ Hải Thủy Tộc muốn gặp tai ương thì không được, không thể quang lo Nhân Tộc mà mặc kệ chủng tộc khác được a.

Nếu địch đối thì thôi, bình bạch vô cố, chết vô số sinh linh, mặt mũi Yêu Tộc ta để ở đâu? "Chuyện này Bản đại yêu không quản." Thấy huynh trưởng Khổng Tuyên lười mở miệng, Đại Bằng Điểu dứt khoát nói: "Yêu Hoàng có lệnh, Long Môn Sơn không được bổ ra, Định Hải Thần Châm ném tại Long Môn Sơn là được." "Như vậy không thể!!!" Định Hải Thần Châm ném tại Long Môn Sơn, hắn cũng nói được ra miệng, như vậy Đại Vũ trị thủy làm sao có thể công đức viên mãn?

Thích Ca Mâu Ni lập tức gấp.

Nhưng hắn không gấp thì thôi, Đại Bằng Điểu lập tức mắng xối xả: "Trọc lừa, chớ có cho thể diện mà không cần, Yêu Hoàng nói, nếu dám bổ ra Long Môn Sơn, sẽ đem đại thủy toàn bộ cuốn vào địa phương Tây Phương đi, để cho Tây Phương đệ tử cũng hưởng thụ tư vị bị đại thủy dìm ngập.

Yêu Hoàng muốn Thích Ca Mâu Ni ngươi lên Thiên Đình thân khẩu giải thích." "Mời đi!!" Nói với ta những cái này có lợi ích gì?

Ta nhưng không quản, có bản lĩnh thì đi tìm Yêu Hoàng mà nói!

Dám bổ ra Long Môn Sơn, đem đại thủy cuốn vào Tây Phương đi, Tiêu Vân hắn dám nghĩ dám làm!

Thích Ca Mâu Ni một trái tim lộp bộp, vội vàng đem Định Hải Thần Châm ném vào trong nước, trước ổn định thủy thế, sau đó giao đại Đại Vũ, vội vàng đi theo Đại Bằng Điểu và Khổng Tuyên lên Thiên Đình.

Nếu thật sự giống như Tiêu Vân nói, dám bổ ra Long Môn Sơn kia đem nước cuốn vào địa phương Tây Phương, xem Phật Giáo làm sao bây giờ.

Nguy rồi!!

Xảy ra chuyện!!!

Thích Ca Mâu Ni bị mang vào Thiên Đình, Chuẩn Đề lập tức gấp, vội vàng rời đi Linh Sơn, đi tới cùng Tiêu Vân giao thiệp.

Tam Thanh cũng thấy có chút vẻ mặt mộng bức, Tiêu Vân là tình huống gì, trước đó một chút phản ứng đều không có, bỗng nhiên không cho phép bổ ra Long Môn Sơn, sẽ không phải đặc ý làm khó dễ Phật Giáo đi.

Ba người bấm đốt ngón tay tính toán mới phản ứng lại, nguyên lai là Long Tộc đi cáo trạng.

Đại thủy không ngừng chảy vào Tứ Hải, dẫn đến Tứ Hải Thủy Tộc tử thương vô số, như vậy Long Tộc khẳng định không vui, cáo trạng là khẳng định, Ngao Quảng đi cáo trạng thì Phật Giáo khẳng định muốn gặp tai ương.

Điều này đại biểu Tiêu Vân vốn dĩ cũng không muốn quản chuyện phá sự này, nhưng Long Tộc cáo trạng, vậy đương nhiên phải quản. "Đệ tử Thích Ca Mâu Ni bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an."

Mặc kệ là giáo phái đệ tử nào, gặp Tiêu Vân lập tức hành đại lễ là đúng rồi. "Nói đi." Tiêu Vân ra hiệu Tây Vương Mẫu lui ra trước, hắn ngồi xuống, trên cao nhìn xuống cúi đầu Thích Ca Mâu Ni, hỏi: "Thân vì lão sư của Đại Vũ, phụ tá hắn, trị lý vấn đề thủy hoạn, Bản hoàng sẽ không nói gì, việc này đối với Nhân Tộc có lợi, chửng cứu vô số Nhân Tộc sinh mệnh.

Nhưng vì sao không quản Tứ Hải Thủy Tộc?" "Khải bẩm Yêu Hoàng, vấn đề Tứ Hải mực nước, Sư tôn đã mời Đại sư bá luyện chế một cây Định Hải Thần Châm, chỉ cần đem vật này ném vào trong Tứ Hải, có thể bình định Tứ Hải thủy hoạn, mặc cho đại thủy lại hung mãnh, cũng đối với Tứ Hải vô ngại." Thích Ca Mâu Ni không có nửa điểm tâm tư dám chơi tiểu tâm nhãn, một năm một mười đem hết thảy những gì mình biết đều nói ra.

Ở trước mặt Tiêu Vân, hắn nhưng không dám gây chuyện, nếu không phân phân chung chết rất khó coi. "Định Hải Thần Châm." Là mời Lão Tử luyện chế đi, Tiêu Vân không khỏi cười nhạo nói: "Vĩnh viễn không lấy đi?" Nếu đem Định Hải Thần Châm ném vào bên trong Tứ Hải, vĩnh viễn không lấy đi, Định Hải Thần Châm có công đức, có thể trở thành Công Đức Chí Bảo, như vậy cũng coi như cho các ngươi một ít chỗ tốt, dính dáng ánh sáng của Công Đức Chí Bảo.

Nhưng nếu nhiều năm sau để cho Tôn Ngộ Không lấy đi, vậy chơi cái rắm!! "..." Thích Ca Mâu Ni có chút mắt choáng váng, những việc này hắn không biết a, bởi vì Chuẩn Đề áp căn không nói với hắn.

Chỉ bảo hắn dùng Khai Sơn Phủ đem Long Môn Sơn bổ ra, sau đó đem Định Hải Thần Châm ném vào trong Tứ Hải, bình định thủy hoạn như vậy là được rồi, Đại Vũ tất định công đức vô lượng, công lao sẽ không kém hơn Tam Hoàng.

Ai biết được Tiêu Vân vừa hỏi ném xuống có vĩnh viễn không lấy

đi hay không, hắn mộng rồi.

Định Hải Thần Châm có thể lấy đi, vậy Tứ Hải thủy hoạn ai phụ trách?

Thích Ca Mâu Ni mắt choáng váng, Tiêu Vân cũng lười đi làm khó dễ hắn, chờ Chuẩn Đề, Chuẩn Đề đang ở trên đường, sắp đến Thiên Đình. "Bần đạo gặp qua Yêu Hoàng!!" Không bao lâu, Chuẩn Đề cười ha hả đi vào, thấy Tiếp Dẫn không xuất hiện, hắn nhẹ nhàng thở ra, đại biểu Tiêu Vân không đi tìm Tiếp Dẫn phiền toái, cũng không để cho người ta biết được Tiếp Dẫn đang ở Dưỡng Long Uyên dưỡng rồng.

Chương 129

Quan hệ đến Thánh Nhân mặt mũi, không truyền bá ra ngoài tự nhiên là tốt nhất. "Yêu Hoàng, mắt thấy Đại Vũ trị thủy sắp công đức viên mãn, chỉ cần bổ ra Long Môn Sơn kia là được, việc này Thích Ca Mâu Ni cũng không biết chuyện, vọng Yêu Hoàng chớ có kiến quái." Chuẩn Đề bồi tiếp khuôn mặt tươi cười giải thích, dù sao không gian phong tỏa rồi, người khác cũng nhìn không thấy Thánh Nhân đang làm gì, Chuẩn Đề mất mặt bồi tiếu cũng không sao.

Cũng không phải lần một lần hai, chỉ cần có thể vì Tây Phương tốt, hết thảy đều là đáng giá. "Kẻ không biết không tội, Bản hoàng cũng không làm khó dễ đệ tử kia của ngươi.

Nếu đã như vậy, vậy Bản hoàng cũng nói một câu công đạo, bổ ra Long Môn Sơn sau, Khai Sơn Phủ cùng Định Hải Thần Châm quy Yêu Tộc ta sở hữu, như vậy Bản hoàng mặc cho các ngươi giày vò, xuất diện bình định thủy hoạn, đều không thành vấn đề." Muốn chơi đúng không?

Vậy được, Khai Sơn Phủ và Định Hải Thần Châm hai kiện Công Đức Chí Bảo quy Yêu Tộc ta, tùy tiện các ngươi giày vò, đừng nói đem Nhân Tộc chi địa đại thủy dẫn vào Tứ Hải, Chuẩn Đề ngươi đem huyết thủy của Vô Tận Huyết Hải toàn bộ đổ vào, Bản hoàng cũng chống đỡ. "..." Chuẩn Đề lập tức im lặng, kẻ ngu si đều biết Đại Vũ trị thủy sau khi kết thúc, Khai Sơn Phủ và Định Hải Thần Châm đều có thể được công đức, trở thành Công Đức Chí Bảo, có thể đưa cho Yêu Tộc?

Khai Sơn Phủ thì thôi, Định Hải Thần Châm quan hệ Phật gia đại hưng, khẳng định không thể cho. "Không thể cho cái rắm, Bản hoàng

nói cho ngươi biết, Long Môn Sơn có thể bổ ra, nhưng Khai Sơn Phủ quy Yêu Tộc, Định Hải Thần Châm có thể ném, nhưng ném xuống sau đó, thuộc về Yêu Tộc ta, ngươi tự mình xem mà làm, nếu không Bản hoàng đem nước dũng nhập Tứ Hải vô số năm nay, dùng Càn Khôn Đỉnh đổ vào địa phương Tây Phương đi." "Dù sao Tây Phương chi địa, sinh linh thưa thớt, là nơi bần tích, đổ chút đại thủy xuống, hoặc hứa có thể làm cho Tây Phương lần nữa phồn vinh đâu." Tây Phương có cái gì?

Trừ bỏ Linh Sơn một dải không, còn lại là trụi lủi núi lớn sa mạc, nếu như đổ xuống vô số nước...

Được rồi, tịnh không có tác dụng gì, hậu quả càng nghiêm trọng.

Vô số Long Mạch bị đánh nát, dẫn đến linh khí tư nguyên không đủ, đây cũng không phải là có chút nước là có thể giải quyết vấn đề.

Trừ phi đem Đông Phương từng con từng con Long Mạch dời đến Tây Phương đi, nhưng Chuẩn Đề dám sao?

Đến lúc đó không cần vài vị Thánh Nhân xuất diện, phỏng chừng Hồng Quân đều sẽ nhảy ra bóp chết hắn.

Long Mạch loại đồ vật này cũng dám động?

Không muốn sống nữa sao. "..." Chuẩn Đề có điểm muốn khóc, bị Tiêu Vân kẹt cổ rồi.

Trước đó không nghĩ tới những cái này, Tiêu Vân cũng mặc kệ, thật sự không quan tâm, không cố ý ở trên đốt mấu chốt kẹt người.

Đáng chết Ngao Quảng!!

Những người Long Tộc này, không thể an phận một chút sao?

Phi phải nhảy ra gây sự tình, hiện tại làm hại ta đều khó xử.

Thấy Chuẩn Đề khó xử, Tiêu Vân cảnh cáo: "Thủy hoạn một lần

bình định, nếu không Bản hoàng nói được làm được, đem nước toàn bộ cuốn vào Tây Phương, thậm chí có bao nhiêu tặng bấy nhiêu, không tin ngươi có thể thử xem." Đại phiền toái!!!

Chuẩn Đề một trận khó xử, cắn răng nói: "Yêu Hoàng, Khai Sơn Phủ có thể cho Yêu Tộc, nhưng Định Hải Thần Châm không được.

Như vậy đi, Khai Sơn Phủ quy Thiên Đình, Định Hải Thần Châm y nguyên bình định Tứ Hải, đợi Đại Vũ công đức viên mãn sau, bần đạo đích thân luyện chế một kiện pháp bảo trấn trụ Tứ Hải, không cho thủy hoạn bởi vì Định Hải Thần Châm rời đi mà dâng lên, như thế nào?" Chỉ có thể vớt một kiện sao?

Xem ra thật phiền toái.

Di!!

Vì sao không chuyển đổi tư duy một chút, vì sao nhất định phải là cái rìu?

Tiêu Vân bỗng nhiên giơ tay chộp một cái, bên trong Hồng Hoang Đại Vũ thiếu chút nữa bị hù chết, Khai Sơn Phủ không còn nữa!! "Yêu Hoàng!!!" Trong Thiên Đình, Chuẩn Đề đại kinh, tưởng rằng Tiêu Vân chuẩn bị bóp chết Đại Vũ, cấp hù dọa đến đủ sặc.

Đại Vũ nếu đã chết, Phật Giáo làm sao bây giờ?

Tuyệt đối muốn đảo đại môi!!! "Khai Sơn Phủ chó má gì chứ." Tiêu Vân cầm chiếc rìu trong tay ngắm nghía, thất vọng đến cực điểm.

Ngay lập tức, hắn ném ra Càn Khôn Đỉnh, dưới ánh mắt trợn trừng hốc mồm của Chuẩn Đề, hắn gia nhập không ít dược liệu, dung nhập Thái Dương Chân Hỏa, đem Khai Sơn Phủ luyện hóa, dung hợp cùng các kỳ dược khác, luyện chế ra hai cây phương thiên họa kích với tạo hình đáng sợ.

Ném đồ vật cho Chuẩn Đề, Tiêu Vân nói: "Khai Sơn Phủ quá khó coi, vừa khéo bản mệnh pháp bảo của hai tên tùy tùng nhỏ của Bản hoàng còn yếu một chút, dùng thứ này đi khai sơn đi." Dù sao đồ vật đều quy về Yêu tộc ta, còn về phần vũ khí, Chuẩn Đề đừng hòng quản, có thể khai sơn là được rồi, chẳng lẽ họa kích không thể bổ chém sao?

Bên trên cũng có lưỡi phủ mà!

Khổng Tuyên huynh đệ ngoại trừ bản mệnh pháp bảo ra thì thích dùng họa kích, vừa khéo làm ra hai cái Công đức Chí bảo, bỏ lỡ cơ hội lần này thì sau này rất khó làm.

Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng đánh chết người không dính nhân quả, vậy Tiêu Vân ta cũng làm ra hai thanh vũ khí không dính nhân quả cho Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điêu dùng. "....." Hai tên kia số mạng thật tốt.

Chuẩn Đề thật không biết nên nói cái gì cho phải, Tiêu Vân cố tình vì Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điêu mà chuẩn bị Công đức Chí bảo, điên rồi, quả thực là điên rồi!

Mẹ kiếp, đệ tử Thánh nhân của ta đều không có đãi ngộ tốt như vậy, Tiêu Vân thật sự điên rồi!

Gia to nghiệp lớn, lợi hại!

Mạc danh kỳ diệu, Chuẩn Đề có chút hâm mộ Tiêu Vân.

Tuy rằng Tiêu Vân không lập giáo phái, không có giáo phái khí vận gia thân, nhưng nhìn xem hiện tại Tiêu Vân cần giáo phái khí vận gia thân sao?

Thiên địa khí vận chiếm cứ không ít, Nhân tộc khí vận chiếm cứ hơn một nửa, giáo phái khí vận làm sao so sánh được?

Số sướng thật!

Bất đắc dĩ, Chuẩn Đề cầm hai thanh họa kích rời đi, đem đồ vật giao cho Thích Ca Mâu Ni: "Đem hai kiện bảo bối này giao cho Cộng chủ Đại Vũ, nói cho hắn biết Khai Sơn Phủ không tốt, đã bị Yêu Hoàng luyện chế lại thành hai cây họa kích, đủ để phá khai Long Môn Sơn!

Đem nước dẫn nhập vào Tứ Hải." "Đệ tử lĩnh mệnh." Thích Ca Mâu Ni nhìn họa kích trong tay, trong lòng buồn bực.

Khai Sơn Phủ không tốt?

Lời nói nhảm!

Có thể không tốt sao?

Nhưng Tiêu Vân nói không tốt là không tốt, rõ ràng là mưu lợi cho người mình, có thể làm sao bây giờ?

Ai bảo Tiêu Vân có bản lĩnh, hâm mộ cũng vô dụng.

Haizz ~~~~ Nặng nề thở dài một hơi, Thích Ca Mâu Ni cầm đồ vật rời đi.

Cũng may đối với Đại Vũ mà nói, rìu cũng tốt, họa kích cũng được, đều không sao cả, chỉ cần có thể bổ ra, phá khai Long Môn Sơn đem đại thủy dẫn nhập Tứ Hải là được, như thế Nhân tộc sẽ không còn chịu ảnh hưởng của thủy hoạn.

Long Môn Sơn bị bổ ra, cuồn cuộn hồng thủy dũng mãnh lao vào Tứ Hải, Định Hải Thần Châm cũng tiến vào trong Tứ Hải bình định sóng gió.

Nhưng Chuẩn Đề còn phải nghĩ biện pháp luyện chế pháp bảo khác áp chế thủy hoạn mới được, nếu không chỉ cần xảy ra vấn đề, Tiêu Vân sẽ đem nước cuốn về phương Tây, vậy thì xong đời.

Chí thử, chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế mà Nhân tộc cần trải qua rốt

cuộc cũng kết thúc.

Đại Vũ thành công chứng vị, đạt được công đức không ít.

Thích Ca Mâu Ni thành công trảm thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, không bao lâu nữa có thể tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ, làm cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều chua xót.

Lão Tử còn đỡ, có thể nghĩ thoáng, dù sao thời kỳ Hiên Viên, không ít công lao bị Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên chia đi, cho nên Huyền Đô Đại Pháp Sư không thể nhảy vọt hai cấp cũng có thể lý giải.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự buồn bực, Ngũ Đế chiếm cứ ba vị, kết quả cả ba đều là hàng hố cha!

Vốn định lăn lộn ra ba vị đệ tử Chuẩn Thánh, kết quả chỉ có Quảng Thành Tử trực tiếp tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Xích Tinh Tử không có tiến vào, tuy rằng được một ít công đức nhưng không đủ để trảm thi, cần phải tu luyện một trận mới được.

Trước khi Đại Vũ kế vị, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn âm thầm trào phúng phương Tây, kết quả thì sao, công lao trị thủy của Đại Vũ không nhỏ, đều sắp sánh ngang Tam Hoàng, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể cao hứng nổi?

Sớm biết muốn ba vị sau, chi bằng đem hai vị đầu trong Ngũ Đế cho Phật giáo phương Tây.

Vốn tưởng rằng Tam Hoàng Ngũ Đế phát triển đến quan đầu cuối cùng, vị Đế cuối cùng là phiền toái nhất, cũng khó làm nhất, lại bị bọn họ hốt trọn.

Ngũ Đế chiếm cứ ba vị thì thế nào, còn không bằng một tôn thần nông tôn vị của Thông Thiên.

Nhìn xem Quy Linh Thánh Mẫu, lại nhìn xem Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn buồn bực đến thổ huyết!

Đáng tiếc hối hận cũng vô dụng, chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đã kết thúc, hình thức ban đầu của đế quốc Nhân tộc cũng xuất hiện, hết thảy đều không thể vãn hồi.

Tiêu Vân bình bạch vô cố kiếm được một ít chỗ tốt, cuối cùng làm cho Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điêu hai thanh vũ khí Công đức Chí bảo.

Tuy rằng thuộc loại tương đối kém, nhưng người khác cầu còn không được!

Công đức Chí bảo chưa chắc tốt hơn Linh bảo, nhưng cái lợi của Công đức Chí bảo là không dính nhân quả, có thể giúp tỉnh đi vô số phiền toái.

Nếu không với tính tình Tôn Ngộ Không, đừng nói thành Phật, nhân quả nghiệp lực cũng đủ chơi chết hắn.

Sau Đại Vũ, Nhân tộc Cộng chủ bị kéo xuống ngựa, từ đó dẫn đến nhà Hạ được thành lập, những việc này Tiêu Vân áp căn bản không để ý, hắn để ý chính là Phong Thần! "Cả chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Bản hoàng đều nhìn bọn hắn chơi, hiện tại nên đổi vị trí rồi, để bọn hắn nhìn Bản hoàng chơi." Rốt cuộc cũng đến lúc đại hiển thân thủ.

Tiêu Vân trực tiếp mở ra Thiên Đình triều hội, tất cả Đại Yêu, Yêu Tướng toàn bộ tề tụ Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong đại điện, Tiêu Vân cao tọa long ỷ. "Từ sau khi Thiên Đình ta thành lập, quản hạt Hồng Hoang gia tiên, nhưng những năm gần đây, Bản hoàng phát hiện vô số người không coi Thiên Đình ta ra gì, hành sự tứ vô kỵ đạn.

Đã như vậy, Hồng Hoang cũng nên được thanh lý và chỉnh đốn!"

Trên lý thuyết, sau khi Thiên Đình lập nên sẽ quản hạt Hồng Hoang gia tiên, nhưng chẳng có mấy người để ý, bởi vì Thiên Đình quản hạt là Yêu tộc, các tộc nhân khác và đám tán tiên căn bản không để ý, càng đừng nói đến đệ tử Thánh nhân. "Giết!!!" "Đã không phục tùng Thiên Đình ta quản thúc, vậy giết là được!!!" Lời của Tiêu Vân làm cho đám Đại Yêu và Yêu Tướng đều hô to, túc sát chi khí di mạn cả Thiên Đình.

Nữ Oa ngồi bên cạnh Tiêu Vân khóe miệng giật giật vài cái.

Quả nhiên người Yêu tộc vẫn chứng nào tật nấy, không trách Tiêu Vân nói bọn họ không thích hợp làm quản lý gia tiên, quản lý chuyện Chu Thiên Tinh Thần.

Thật sự toàn bộ phóng quyền thì trời mới biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

Nhìn xem, một lời không hợp liền lập tức hô đánh hô giết, dụng ý của Yêu Hoàng, các ngươi lĩnh hội được sao?

Bạch Trạch cười híp mắt, tựa hồ đoán được Tiêu Vân muốn làm gì, nhưng cụ thể lại không rõ, bởi vì cảm thấy làm điều thừa.

Không cần Thiên Đình thì cũng là Hồng Hoang thiên, Thiên Đình tuy rằng chỉ quản hạt người Yêu tộc, nhưng nếu thật sự giết ra Hồng Hoang đi quản lý những người khác, quản lý gia tiên, có mấy người dám không phục?

Thời điểm này, đệ tử Thánh nhân đều phải kẹp chặt đuôi làm người mới được.

Đáng tiếc loại chuyện này không thể làm, nếu không Yêu tộc sẽ biến thành công địch, trở thành Vu tộc đã từng.

Sự tình muốn làm, nhưng nồi đen không thể cõng, đây là nguyên tắc của Tiêu Vân. "....." Giết em gái các ngươi!

Một đám não tàn!

Tiêu Vân sắp tức chết rồi, nhưng lúc này không thể tức giận, còn phải cười ha hả đối mặt, nếu không làm sao chơi tiếp?

Không để Thiên Đình trở thành duy nhất, danh chính ngôn thuận quản hạt Hồng Hoang, khí vận làm sao cũng cố?

Quả thực thao đản, nguyên một đám đầy đầu trừ bỏ đánh đánh giết giết, còn biết cái gì?

Xua tay một cái, vô số Đại Yêu, Yêu Tướng an tĩnh lại, Tiêu Vân tiếp tục nói: "Bản hoàng thành lập Tinh Thần Điện, từ hôm nay, chuyện Thiên Đình quản hạt Hồng Hoang chúng tiên do Điện chủ Tinh Thần Điện quản lý, việc quản lý Chu Thiên Tinh Thần cũng do Tinh Thần Điện xử lý, các khanh có dị nghị gì không?" Dị nghị?

Ai dám có?

Huống chi mấy chuyện phiền toái này không cần bọn họ xử lý, quả thực là chuyện tốt a!

Chương 130

Làm sao có thể có dị nghị?

Ngay lập tức tất cả mọi người đều vội vàng lắc đầu, chỉ là cũng không nói ra cái lý do lắc đầu, nhìn Tiêu Vân đau cả đầu.

Rất khó chịu.

Nữ Oa cười, thật sự cười, hoàn toàn bị những Đại Yêu và Yêu Tướng này chọc cười.

Cố nén xúc động muốn đem những người này bạo đánh một trận, Tiêu Vân hít sâu một hơi, nói: "Ngày sau địa vị Điện chủ Tinh Thần Điện của Thiên Đình sẽ tương đương với Yêu Soái Bạch Trạch, các ngươi không thể vô lễ với người ta, nếu không Thiên quy hầu hạ!" Đã muốn chơi ván lớn, vậy thì phải cho chút ngon ngọt mới được, nếu không làm cái khung rỗng, người khác làm sao vui lòng?

Làm sao phục Hồng Quân?

Chuyện Tinh Thần Điện cứ như vậy bị định ra, dù sao một đám Đại Yêu không có bất kỳ ý kiến gì, có cũng không dám nói.

Trước mắt bên trong Hồng Hoang, chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế vừa kết thúc, Hồng Hoang an tĩnh, ai cũng không nghĩ tới lúc này Tiêu Vân bắt đầu muốn gây sự.

Sau khi xác định Tinh Thần Điện tồn tại, Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình đi tới Tử Tiêu Cung.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, nhìn đại môn đóng chặt, Tiêu Vân nói: "Đệ tử Tiêu Vân bái kiến Đạo Tổ, có một chuyện muốn hướng Đạo Tổ bẩm báo." Dứt lời, chưa đến hai phút, đại môn Tử Tiêu Cung mở ra, Hạo Thiên và Dao Trì bộ dáng tiểu hài tử đi ra, cung kính nói: "Yêu

Hoàng, lão sư cho mời vào." "Ừ." Gật gật đầu với hai người, Tiêu Vân sải bước đi vào Tử Tiêu Cung.

Trong Hồng Hoang, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều không chú ý Tiêu Vân tới Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung vẫn dáng vẻ cũ, sáu cái bồ đoàn, Hồng Quân ngồi trên đài cao.

Tiêu Vân cũng không đi ngồi những bồ đoàn kia, tùy tiện tìm cái vị trí ngồi xuống.

Hồng Quân mở mắt, nói: "Tiêu Vân, ngươi không ở Thiên Đình, đến Tử Tiêu Cung là vì chuyện gì?" "Khởi bẩm Đạo Tổ, Thiên Đình thành lập, lý nên quản lý Hồng Hoang gia tiên, nhưng trong Yêu tộc, vô số Yêu Tướng Đại Yêu thực lực có thừa, nhưng sát khí quá nặng, vô cớ liền hô đánh hô giết, không thích hợp làm những việc này.

Ngoài ra Chu Thiên Tinh Thần cũng cần có người quản lý, nhưng người Yêu tộc tịnh không am hiểu, cho nên đệ tử thành lập Tinh Thần Điện, định hướng Đạo Tổ xin hai người quản lý Tinh Thần Điện." Dù sao Tiêu Vân ta làm hết thảy đều là vì tốt cho Hồng Hoang, Yêu tộc không tiện quản lý, hô đánh hô giết, sớm muộn gì cũng chọc cho Hồng Hoang gia tiên có ý kiến.

Cố ý thành lập một cái Tinh Thần Điện phụ trách quản lý những việc này, tới tìm người không có bệnh gì chứ, hết thảy đều là vì tốt cho Hồng Hoang. "Chuẩn!" Trầm mặc một lát, Hồng Quân mở miệng, "Hạo Thiên, Dao Trì." "Sư tôn!" Hai người vội vàng chạy vào trong điện.

Hồng Quân nhìn hai người nói: "Hiện giờ Hồng Hoang Nhân tộc quật khởi, nhưng gia tiên trong Hồng Hoang thiếu hụt quản thúc, mà người Yêu tộc không am hiểu việc này, cùng với việc quản lý Chu Thiên Tinh Thần vận chuyển.

Vì vậy vi sư có ý để các ngươi đi đến hiệp trợ Yêu Hoàng, quản lý gia tiên, quản lý Chu Thiên Tinh Thần, các ngươi có nguyện ý?" "Đệ tử nguyện ý!!!" Dao Trì còn đỡ, thanh âm kích động của Hạo Thiên đều phát run rồi.

Nguyện vọng lớn nhất là gì?

Không phải là rời khỏi Tử Tiêu Cung, tự lập môn hộ sao?

Tuy rằng đi theo bên cạnh Hồng Quân rất tốt, tùy thời nghe Thánh nhân giảng đạo, nhưng đối với người có dã tâm, có hoài bão, ai không nguyện ý tọa trấn một phương?

Nhìn xem Tiêu Vân sảng khoái biết bao, quản chế Yêu tộc, Hồng Hoang ai dám không nể mặt?

Bên người Đại Yêu, Yêu Tướng vô số, đi đâu cũng cưỡi Cửu Long Kim Liễn, trong Thiên Đình mỹ nữ vô số, những đãi ngộ này ai mà không muốn?

Mặc dù đi giúp Tiêu Vân không có khả năng có đẳng cấp đãi ngộ như vậy, nhưng cũng sẽ không kém mới đúng.

Nếu không làm sao quản lý gia tiên, làm sao quản lý Chu Thiên Tinh Thần?

Hạo Thiên nguyện ý, Hồng Hoang gia tiên vui hay không vui thì chưa biết. "Như thế rất tốt, hai người các ngươi theo Tiêu Vân đi tới Thiên Đình, tọa trấn Tinh Thần Điện kia là được.

Ngoài ra, vi sư ban cho Hạo Thiên Kính để hộ thân, bảo vật này có thể trợ giúp nhìn thấu Tam Thập Tam Ngoại Thiên, tra xét chuyện Hồng Hoang." Đem Hạo Thiên Kính cho Hạo Thiên, Hồng Quân nhìn về phía Dao Trì, đem một cây kim thoa ban cho Dao Trì cùng với gốc Bàn Đào thụ kia: "Sau này phải hiệp trợ Hạo Thiên quản lý tốt Tinh Thần Điện." "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ sư tôn!!!" "Đi đi." Hồng Quân

nói xong, ba người Tiêu Vân bị đưa ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì đang cảm thán Hồng Quân đại thần thông, Tiêu Vân lại híp mắt hồi vị sức mạnh không gian.

Chính là sở trường của hắn, xem ra Đạo Tổ xác thực đang nỗ lực tham ngộ những thứ này.

Cần nỗ lực a.

So tham ngộ, Tiêu Vân cũng không dám so với Hồng Quân, ai bảo trong tay Hồng Quân có Tạo Hóa Ngọc Điệp, thứ đồ chơi này so với hack còn hack hơn, tuy rằng bị vỡ cũng vẫn như vậy.

Cũng may Tiêu Vân có ưu thế của mình, từ ban đầu đã đi lên con đường này, Hồng Quân là nửa đường rẽ ngang.

Điểm này so với Hồng Quân tốt hơn, nhưng nại hà Hồng Quân bật hack, so không được, người ta có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, không phục cũng không được. "Hạo Thiên, Dao Trì, chúng ta đi thôi." Tiêu Vân mang theo hai người rời khỏi Tử Tiêu Cung, tiến vào Tam Thập Tam Ngoại Thiên, một đường phá khai Thiên Địa Huyền Hỏa cùng Hỗn Độn chi khí, nhìn Hạo Thiên và Dao Trì một trận hâm mộ.

Tuy rằng có thực lực Chuẩn Thánh, nhưng Chuẩn Thánh nơi nào có thể so sánh cùng Thánh nhân? "Hai vị đến Thiên Đình, tức khắc có thể đi tới Tinh Thần Điện kia, ngày sau Hạo Thiên là Điện chủ, Dao Trì là Phó điện chủ, chuyện quản lý Hồng Hoang gia tiên, quản lý Chu Thiên Tinh Thần, đều phải dựa vào hai vị mới được.

Vị trí Điện chủ Tinh Thần Điện là dưới Bản hoàng, Yêu Hậu, Yêu Phi, ngang hàng với Yêu Soái Bạch Trạch.

Mong hai vị chớ cảm thấy quá thấp." Trước tiên cho Hạo Thiên và Dao Trì ăn mật đường, rót cho choáng váng, sau đó để bọn hắn hưởng thụ các loại đãi ngộ cao, đến khi đi đối mặt với đệ tử Thánh nhân mới

sẽ chịu thiệt, mới biết được hết thảy đều là Bản hoàng tốt, ha ha ha, ăn đi, ăn nhiều một chút.

Mật đường ai cũng thích ăn, nhưng sau khi ăn xong cảm thấy mình cũng có tư cách đi chế tạo mật đường, vậy thì không được rồi.

Tiêu Vân cười thầm. "Yêu Hoàng nói gì vậy, Hạo Thiên ta há là kẻ không biết tốt xấu?" Hạo Thiên vẻ mặt chính khí, nói: "Yêu Hoàng yên tâm, Hạo Thiên tất định giúp Yêu Hoàng quản lý tốt Hồng Hoang gia tiên, cam đoan Chu Thiên Tinh Thần sẽ không xuất hiện nửa điểm vấn đề!!!" Đừng nhìn Hạo Thiên mới có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng khẩu khí cũng không nhỏ, dù sao cảm thấy dựa lưng vào tôn đại thần Hồng Quân, là người có lót đế, Thánh nhân cũng ít nhiều phải cho chút mặt mũi mới được.

Trong lòng Hạo Thiên vui muốn chết, tuy rằng đẳng cấp Điện chủ Tinh Thần Điện không thể so sánh với Tiêu Vân, nhưng ngoại trừ Tiêu Vân và Yêu Hậu Nữ Oa, cùng với vài vị Yêu Phi ra, là lớn nhất rồi.

Cùng với 'dưới một người, trên ức vạn người' không có gì khác biệt.

Đồng cấp với Yêu Soái Bạch Trạch!

Đãi ngộ tốt a!

Tinh Thần Điện này nhất định phải quản lý tốt mới được, cũng không thể để Yêu Hoàng thất vọng rồi.

Cơ hội chi bất dịch, Hạo Thiên cũng không muốn bị đoạn tống, sau đó bị đuổi về Tử Tiêu Cung, hắn không ném nổi cái mặt đó.

Hạo Thiên cao hứng, Dao Trì cũng cao hứng, cảm thấy hai người cũng là đại nhân vật nhất đẳng nhất trong Hồng Hoang rồi.

Nhìn xem Bạch Trạch kia, Thánh nhân cũng không dám đối dạng,

là bởi vì sao?

Bởi vì Thiên Đình a!

Có Tiêu Vân ở đó, ai dám coi thường Bạch Trạch?

Hòa Bạch Trạch bình cấp, ngày sau ai dám coi thường bọn hắn?

Hai người căn bản không để ý, Tiêu Vân cho không phải một cái củ khoai lang nóng bỏng tay, khoai lang người khác không thể cầm, chẳng sợ phỏng miệng, hai người cũng sẽ cười nuốt xuống. "Như thế rất tốt, không cần nóng vội, theo Bản hoàng về Thiên Đình, vì hai vị chúc mừng một phen." Ha ha ha, lọt hố rồi, muốn chính là loại hiệu quả này!

Hạo Thiên và Dao Trì càng coi trọng chức quan chủ Tinh Thần Điện, càng muốn quản chế Hồng Hoang gia tiên, Tiêu Vân càng cao hứng.

Quản chế Hồng Hoang gia tiên là chuyện nhỏ, đám tán tu kia nào dám đối đầu với Thiên Đình, duy nhất phiền toái chỉ là đệ tử Thánh nhân mà thôi, đây là cái khảm không tránh được.

Ba người vừa tiến vào Thiên Đình, vô số người Yêu tộc cao thanh hô hào: "Cung nghênh Yêu Hoàng trở về, cung nghênh hai vị Điện chủ trở về!!!" Cho đủ mặt mũi Hạo Thiên và Dao Trì.

Mắt thấy nhiều người Yêu tộc đều đang hoan nghênh mình, Hạo Thiên và Dao Trì cảm giác đi đường đều phiêu.

Loại cảm giác này thật thích, nếu đã thích, vậy thì phải lao lao nắm chặt mới được, không thể buông tay, miễn cho bị người thay thế.

Cả Thiên Đình đại bày yến tịch, chính là vì hoan nghênh Hạo Thiên và Dao Trì.

Tóm lại, vì đem hai người đẩy mạnh vào trong hố, Tiêu Vân hạ đủ

vốn gốc.

Tin tưởng dưới các loại đạn bọc đường công kích, hai người sẽ không làm hắn thất vọng.

Vô số tiểu yêu cung cung kính kính, Yêu Tướng, Đại Yêu khách khách khí khí, cung nữ xinh đẹp ám phao mị nhãn, không bao lâu, Hạo Thiên trầm mê trong đó khó có thể tự kềm chế.

Sau khi yến hội chấm dứt, Tiêu Vân lập tức chiếu cáo Hồng Hoang, tuyên bố Tinh Thần Điện thành lập và việc Hạo Thiên, Dao Trì gia nhập.

Đương nhiên, Tinh Thần Điện làm cái gì, Tiêu Vân khẳng định sẽ không lọt, chính là quản lý Hồng Hoang gia tiên, quản lý Chu Thiên Tinh Thần.

Nhất thời, cả Hồng Hoang đều ồ lên một mảnh, há không phải tất cả mọi người đều phải tiếp nhận Tinh Thần Điện quản hạt?

Nếu Tiêu Vân xuất hiện muốn làm, mọi người cũng nhận!

Thực lực không bằng người, Yêu tộc cường thế, Thiên Đình cường thế, quản chế thì quản chế đi, trong lòng không vui cũng phải tiếp nhận, đệ tử Thánh nhân cũng giống vậy.

Nhưng làm ra cái Tinh Thần Điện lao thập tử, là cái quỷ gì?

Chiếu cáo nói rất rõ ràng, Tinh Thần Điện tại Thiên Đình là chức vị độc lập, hết thảy đều quy cho Hạo Thiên và Dao Trì quản, người Yêu tộc sẽ không dính vào, chẳng sợ Tiêu Vân cũng sẽ không đi dính vào, muốn làm gì là chuyện của Hạo Thiên và Dao Trì.

Đây là đang nói cho tất cả mọi người, tuy rằng Tinh Thần Điện là Thiên Đình ta thành lập, nhưng người quản lý là Hạo Thiên, Dao Trì, ta không quản, ngay cả Yêu Hoàng cũng không quản, có vấn đề đi tìm bọn họ.

Tiêu Vân nói xong, những người đang lo lắng kia liền yên tâm, chỉ cần không phải Tiêu Vân xuất hiện quản lý, ai thèm để ý Hạo Thiên Dao Trì?

Hạo Thiên và Dao Trì cũng vui lòng như vậy, bởi vì như vậy đại biểu Tiêu Vân sẽ không kề dao lên cổ, có quyền tự chủ.

Trừ phi sự tình nháo lớn, nếu không Tiêu Vân mở một con mắt nhắm một con mắt, vậy thì cả Tinh Thần Điện là thiên hạ của Hạo Thiên!

Nắm quyền lợi là chuyện tuyệt vời nhường nào, Hạo Thiên sẽ buông tay?

Tuyệt đối sẽ không, nhưng có mấy người chịu nể mặt, vậy thì không biết được.

Hạo Thiên cũng không lo lắng, hắn tin tưởng khẳng định có thể được nhận khả, không cần Tiêu Vân hỗ trợ cũng có thể làm được.

Thời khắc này Hạo Thiên hùng tâm vạn trượng, dã tâm bạo phát, chẳng sợ Tiêu Vân giúp, hắn còn không vui đâu!

Ta có thể làm, không lao phiền Yêu Hoàng đại giá, ngài lão nghỉ ngơi đi, không có việc gì thì tìm lão bà xinh đẹp, tìm những thị nữ xinh đẹp kia đi, ngàn vạn lần đừng giúp ta, nếu không phân hóa quyền lợi thì làm sao bây giờ?

Sau khi Thiên Đình chiếu cáo phát ra, Tiêu Vân ám trung cho một ít người đi nhờ vả Hạo Thiên, từ từ bôi thuốc mắt, ngày rộng tháng dài, cứ từ từ.

Chỉ là Tiêu Vân không ngờ tới Hạo Thiên cái khác không học, bản lĩnh chơi gái ngược lại học được rồi, sau khi thượng vị liền mang theo những người đầu kháo kia, chọn lựa thị nữ.

Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng hành vi này quả thực

làm cho Tiêu Vân mở rộng tầm mắt.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân đối với Hạo Thiên đang ngồi phía dưới nói: "Hạo Thiên, có cần Bản hoàng xuất diện hỗ trợ không?

Nếu như vậy, có thể nhanh kéo một nhóm người ra, hoặc là để người Yêu tộc tiến vào một ít?" Nói đùa!

Trầm mê trong đó, Hạo Thiên sắc mặt biến đổi, lập tức cự tuyệt: "Yêu Hoàng, đây là chuyện nhỏ, những ngày gần đây có không ít người đến nhờ vả Hạo Thiên, tin tưởng ngày sau sẽ càng tốt hơn, không lao phiền Yêu Hoàng lo lắng." Tiêu Vân trong lòng cười thầm, mặt ngoài lại nhíu mày, khó xử nói: "Nhưng nếu như vậy, xảy ra chuyện, Bản hoàng cũng không tiện giúp, dù sao Tinh Thần Điện là độc lập, trừ phi có đại sự nếu không Bản hoàng không tiện ra tay, ngươi có thể hiểu được?" Ha ha ha, Tinh Thần Điện ta vĩnh viễn không có đại sự!

Yêu Hoàng yên tâm nghỉ ngơi đi!

Hạo Thiên thầm nghĩ trong lòng, vội vàng trả lời: "Thuộc hạ minh bạch, tất định sẽ không để Yêu Hoàng thất vọng!

Chút chuyện Tinh Thần Điện nhỏ nhoi đều quản lý không xong, Hạo Thiên có gì nhan mặt đối mặt Yêu Hoàng?" "Như thế rất tốt, vậy buông tay đi làm đi, Bản hoàng chờ mong biểu hiện của ngươi." "Tất định sẽ không để Yêu Hoàng thất vọng!!!" Ý là Tinh Thần Điện không có đại sự, Bản hoàng không thể can thiệp?

Nhìn xem Hạo Thiên đẹp mặt chưa kìa, hy vọng sau này sẽ không khóc mới tốt.

Cười cười, Tiêu Vân cũng không vạch trần tâm tư nhỏ của Hạo Thiên, tùy hắn đi lăn lộn, không nháo đằng, làm sao có thể để Thánh nhân cũng lọt hố đây.

Hồng Hoang bởi vì Tinh Thần Điện thành lập muốn quản chế gia tiên, dẫn đến ồ lên một mảnh, nhưng lại bởi vì lời nói về sau mà trở nên bình tĩnh lại.

Tiêu Vân muốn quản chế gia tiên, mọi người đều lo lắng, dù sao thân tại trong đó, ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng chạy không thoát.

Nhưng Tiêu Vân không quản, người quản sự là Hạo Thiên, ai thèm để ý hắn?

Nhìn xem có ai để ý Hạo Thiên?

Chương 131

Cũng may Tiêu Vân ám trung đưa một ít người đi, nếu không Hạo Thiên ngay cả mặt mũi cũng giữ không nổi, còn tưởng rằng mình mị lực lớn, mới thượng vị đã có một đống người đầu kháo, hồn nhiên không biết người ta là chuyên môn đến bôi thuốc mắt cho hắn.

Cố mà hưởng thụ đi Hạo Thiên, ta xem trọng ngươi yêu!

Hạo Thiên ám tự hạ quyết tâm, phải làm thật tốt!

Không thể để Tiêu Vân thất vọng, nếu không bị thay thế, làm sao bây giờ?

Hạo Thiên trầm mê trong đó không thể tự kềm chế.

Trong Hồng Hoang, vài vị Thánh nhân đều có chút mạc danh kỳ diệu.

Bích Du Cung, Thông Thiên đang vì đệ tử giảng đạo.

Sau khi giảng đạo kết thúc, Bích Tiêu hoạt bát nhất tò mò hỏi: "Sư tôn, Thiên Đình kia thành lập Tinh Thần Điện, hào xưng quản lý gia tiên, chẳng lẽ đệ tử Thánh nhân chúng ta cũng thân tại trong đó?" Quản lý những kẻ loạn thất bát tao kia cũng đành, ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng quản, không phải có chút quá phận sao? "Vô nhu lý hội!" Thông Thiên khẽ hừ một tiếng, "Tinh Thần Điện kia thành lập, người quản lý nãi là Hạo Thiên, tích nhật chỉ là một tiểu đồng tử dưới trướng lão sư mà thôi, tưởng rằng thật sự có thể quản hạt Hồng Hoang gia tiên?

Chuyện cười." Thân là Thánh nhân, Thông Thiên sẽ không cố ý đi vả mặt Hạo Thiên, nhưng cũng sẽ không nể mặt, chỉ bằng hắn mà muốn quản chế đệ tử của ta, nằm mơ đi.

Thì ra là thế.

Vốn có chút lo lắng, các đệ tử Thánh nhân nguyên bản đều yên tâm, lão sư nói có đạo lý a, nếu là Yêu Hoàng quản lý, bọn họ nhận, nhưng Tiêu Vân đều không quản, chẳng khác nào Tinh Thần Điện được đặc ý thành lập cho Hạo Thiên, giống như quan hệ thân thích vậy.

Như thế ai thèm để ý Hạo Thiên Dao Trì, gặp quỷ đi thôi.

Ngay lập tức, đệ tử Tiệt Giáo đều không coi Hạo Thiên và Dao Trì ra gì.

Hai người bọn họ cũng chỉ treo cái danh ký danh đệ tử của Đạo Tổ, thân phận đồng tử dưới trướng cao quý một chút mà thôi, còn cái gì khác?

Tiệt Giáo như thế, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo cũng như thế.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều nghĩ như vậy, cho vài phần bạc diện không có vấn đề, ngày sau dễ gặp nhau không phải sao, vài phần bạc diện này là nhìn tại mặt mũi lão sư Hồng Quân mà cho.

Dù sao hai người là do Hồng Quân đích thân đưa ra, ít nhiều phải cho vài phần mặt mũi, nhưng muốn quản chế đệ tử Thánh nhân, xàm xí, cút sang một bên chơi đi.

Tiêu Vân nói thì nhận, Hạo Thiên là cái thá gì?

Tiêu Vân quản chế Hồng Hoang gia tiên, sẽ quản đệ tử Thánh nhân sao?

Khẳng định sẽ không.

Cho nên căn bản không có Thánh nhân cũng như đệ tử Thánh nhân nào để ý Hạo Thiên.

Hạo Thiên bận rộn chiêu binh mãi mã, Dao Trì bận rộn trồng trọt Bàn Đào, hai người tịnh không hồ đồ, là có kế hoạch.

Tỷ như Hạo Thiên mượn việc Bàn Đào thành thục, mở một lần Bàn Đào Đại Hội, mời những người có máu mặt trong Hồng Hoang tham dự, sau đó nhân cơ hội lôi kéo một ít người gia nhập Tinh Thần Điện.

Dù sao Tiêu Vân triệt để phóng quyền rồi, đều không quản, Tinh Thần Điện không có đại sự phát sinh, Tiêu Vân cũng sẽ không quản.

Nhưng Tinh Thần Điện sẽ có đại sự phát sinh sao?

Khẳng định không có!

Chẳng sợ Tinh Thần Điện bị đánh thành phế tích cũng không phải đại sự, tóm lại một câu, Tinh Thần Điện vô đại sự phát sinh, Yêu Hoàng yên tâm là được rồi.

Vì để cho Bàn Đào sớm chút thành thục, Hạo Thiên thậm chí hạ thấp mặt mũi đi tìm Tiêu Vân cầu một ít Tam Quang Thần Thủy, đem Bàn Đào thôi thục.

Tiêu Vân cũng thỏa mãn nguyện vọng của hắn trực tiếp cho, chuyện nhỏ mà thôi.

Cứ như vậy, Hạo Thiên trên con đường quyền lợi càng đi càng xa, cũng càng ngày càng mê thất, đáng tiếc hồn nhiên bất giác, y cựu vui vẻ trong đó.

Nếu không phải sợ Dao Trì có ý kiến, hắn đều muốn học Tiêu Vân tuyển thêm một chút nữ nhân xinh đẹp tiến vào Tinh Thần Điện.

Dưới bối cảnh như vậy, Bàn Đào Đại Hội lần thứ nhất được triệu khai.

Bởi vì nhân thủ không đủ, cho nên Hạo Thiên đặc ý hướng Tiêu

Vân mượn một ít người, đặc ý mời Yêu Tướng, Đại Yêu đi tham gia, bất quá bị Tiêu Vân uyển chuyển cự tuyệt.

Hắn mang theo Nữ Oa đi tham gia là được rồi, mang thêm mấy cái tùy tùng, thế là không sai biệt lắm.

Còn về phần Yêu Tướng và Đại Yêu thì đừng đi xem náo nhiệt, ngoan ngoãn ở nhà là tốt rồi. "Hạo Thiên này đương chân mưu đồ rất lớn, bọn họ dã tâm mười phần." Nữ Oa không quá thích cá nhân Hạo Thiên, từ sau khi tiến vào Tinh Thần Điện, năng lực không bày ra được bao nhiêu, đảo lại tin tức thích mỹ nữ bay đầy trời rồi.

Tiêu Vân có thể như vậy, bởi vì hắn là Yêu Hoàng, nhưng Hạo Thiên thì sao?

Nhìn không rõ ràng vị trí của mình mà làm bừa.

Con người a, sợ nhất là vô tri vô úy. "Người có dã tâm mới có thể làm đại sự." Tiêu Vân ha ha cười, "Chờ Bàn Đào Đại Hội bắt đầu, hai người chúng ta đi là được." Người Yêu tộc khác không có khả năng tham dự, Tiêu Vân và Nữ Oa thân làm đại biểu đi xem náo nhiệt là được rồi, chủ yếu là vì xem kịch vui, nhìn xem Hạo Thiên làm sao bị đánh mặt, làm sao tâm sinh oán hận.

Hy vọng đừng làm cho Bản hoàng thất vọng mới tốt a, không nhập hố thì trò chơi không vui nữa rồi.

Thiệp mời Bàn Đào yến hội cứ như vậy phát ra ngoài.

Vì để cho Hạo Thiên cảm giác mặt mũi mười phần, Tiêu Vân đặc ý để một đám Đại Yêu đi hỗ trợ phát thiệp mời, một đám Chuẩn Thánh Đại Yêu đi giúp chạy chân, đủ nể mặt rồi chứ?

Hạo Thiên cao hứng, bởi vì càng như vậy, càng cảm thấy Tiêu Vân coi trọng hắn. "Bàn Đào Đại Hội?!!" Thiệp mời phát ra, làm cho vô số người trong Hồng Hoang đều trợn tròn mắt, Hạo Thiên muốn

làm cái gì? "Bàn Đào Đại Hội chó má!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường đem thiệp mời ném đi, căn bản không để trong lòng.

Lão Tử nhìn thoáng qua, nói: "Thận ngôn!!!" Dù sao cũng là thiệp mời do Yêu tộc Đại Yêu đưa, nếu để người ta biết được, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm không tốt sẽ chọc giận Tiêu Vân, khi đó thì phiền toái.

Lão Tử một chút xíu cũng không muốn cùng Tiêu Vân xung đột, cũng không muốn có quá nhiều tiếp xúc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến đổi, vẻ khinh thường trên mặt thu lại, vội vàng nói: "Đại huynh nói đúng, tiểu đệ không dám nữa." Lời nói xoay chuyển, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Tiêu Vân rốt cuộc là vì mục đích gì?

Nếu thật muốn quản chế Hồng Hoang gia tiên, chẳng sợ đệ tử Thánh nhân cũng phải cúi đầu, nhưng vì sao làm ra cái Tinh Thần Điện, đem Hạo Thiên kia đưa lên Thiên Đình, làm càn hồ nháo, lão sư cũng đáp ứng, thậm chí không tiếc ban bảo." Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai, ta cũng đầy đầu dấu chấm hỏi đây này.

Lão Tử trầm mặc một lát, lắc đầu nói: "Không biết." "Vậy Bàn Đào Đại Hội....." "Đi xem một chút là được." Tục ngữ nói rất hay, không nể mặt tăng cũng nể mặt phật.

Tuy rằng chuyện này một chút xíu quan hệ với Tiêu Vân cũng dính không lên, nhưng Hạo Thiên dù sao cũng là người của Đạo Tổ Hồng Quân, là lão sư của bọn họ, Hạo Thiên và Dao Trì trên danh nghĩa cũng là sư đệ sư muội, lúc này không đi không được.

Thế là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định đi! "Lão sư, đệ tử đem thiệp mời ném rồi!!!" Quy Linh Thánh Mẫu nhìn thiệp mời trong tay hận không thể xé nát nó, khẩu khí thật lớn, mời Thánh nhân đi tham gia Bàn Đào yến hội, chưa ăn qua Bàn Đào sao?

Có cái gì ghê gớm.

Lúc này Quy Linh Thánh Mẫu vì phụ trợ Nhân Hoàng Thần Nông trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, mấy năm nay tu hành, cộng thêm Thông Thiên đặc ý nhắc nhở, cho nên tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, cấp bậc cường hãn, giống như đại đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư của Lão Tử.

Trong đệ tử mấy đại giáo phái, hai người thực lực mạnh nhất, cảnh giới cao nhất, Quảng Thành Tử, Đa Bảo bọn người kém một chút.

Bởi vì tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên Thông Thiên phá lệ để Quy Linh Thánh Mẫu ở lại Bích Du Cung an tâm tu luyện, thời khắc tiếp nhận khảo nghiệm và nhắc nhở, làm cho các đệ tử khác hâm mộ không thôi.

Đáng tiếc Thông Thiên chỉ vì Quy Linh Thánh Mẫu mở lệ, đệ tử khác không có cửa.

Một hai người còn được, nếu quá nhiều đệ tử thì cố không xuể, dù sao Thánh nhân cũng phải tu hành, cũng phải có thời gian đi tham ngộ sở học, tham ngộ vô thượng đại đạo.

Mắt thấy Quy Linh Thánh Mẫu muốn đem thiệp mời ném đi, Thông Thiên thở dài một hơi: "Đồ nhi ngốc, người đưa thiệp mời chính là Khâm Nguyên kia, là Yêu tộc Đại Yêu." "Ngạch....." Thiệp mời trong tay bỗng trở nên phỏng tay.

Nghe câu này, Quy Linh Thánh Mẫu cả người ngẩn ra tại chỗ.

Tiêu Vân để Yêu tộc Đại Yêu hỗ trợ đưa thiệp mời, có thể không đi, nhưng làm hỏng đồ vật, đại biểu cùng Tiêu Vân không qua được, hậu quả khi cùng Tiêu Vân không qua được thì phải cân nhắc. "Cũng được, từ sau chuyện lần trước, quan hệ giữa Yêu Hoàng và vi sư trở

nên xa cách, nhân cơ hội lần này, cùng hắn thương đàm một phen.

Thu thập đồ đạc, mang theo hạ lễ cùng vi sư đi Thiên Đình một chuyến." "Tuân lệnh!!!" Thông Thiên cũng chuẩn bị đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khẳng định chạy không thoát, so với Tam Thanh bọn họ là người không có biện pháp gạt mặt mũi Hồng Quân nhất, Bàn Đào Đại Hội nhất định phải đi, bằng không nếu nháo cương, vậy thì sau này không dùng được nữa, đương nhiên người xuất đầu khẳng định không làm.

Bàn Đào Đại Hội lại không phải do Tiêu Vân cử hành, cũng không cần hạ lễ quá tốt, tùy tiện chọn một kiện linh bảo mang đi là được, dù sao phương Tây ta nghèo, ai cũng biết, đừng có làm khó ta.

Mang theo một kiện linh bảo rác rưởi, hai người mang theo Dược Sư Như Lai rời khỏi Tây Phương Linh Sơn, chuẩn bị đi tham gia Bàn Đào Đại Hội.

Hai người mang theo một đệ tử đi, Thông Thiên mang theo Quy Linh Thánh Mẫu, Lão Tử mang theo Huyền Đô Đại Pháp Sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo Quảng Thành Tử.

Trước mắt trong giáo phái ai được coi trọng nhất, ai được sủng ái nhất liếc mắt một cái là nhìn ra.

Ngoại trừ Thánh nhân, trong Hồng Hoang người được mời rất nhiều.

Ngay cả Yêu Sư Côn Bằng trốn ở Bắc Hải cũng nhận được lời mời.

Cả Thiên Đình một mảnh náo nhiệt, vì phối hợp Hạo Thiên lăn lộn, Tiêu Vân thậm chí mở rộng Nam Thiên Môn, chỉ cần tham gia Bàn Đào Đại Hội, chỉ cần có năng lực lên Thiên Đình, đều có thể đi vào, sẽ không tao ngộ trở lan.

Nhất thời bao gồm một ít người xem kịch vui đều chạy vào trong Thiên Đình.

Hạo Thiên lễ hiền hạ sĩ, các loại chiêu đãi, cho dù người tới thực lực bình thường, hắn cũng nhiệt tâm chiêu đãi đối phương.

Đối với những người này Bàn Đào chính là thứ tốt, nguyên một đám ăn đầy mồm nước. "Yêu Hoàng!!!" Tiêu Vân mang theo Nữ Oa tới, mang theo vài quả Nhân Sâm Quả làm quà: "Chút quà mọn không thành kính ý!!" Đồ tốt Tiêu Vân có nhiều, nhưng sẽ không cho Hạo Thiên, mang vài quả Nhân Sâm Quả là đủ rồi, lễ vật không quan trọng, quan trọng là người đến, cho Hạo Thiên mặt mũi.

Quả nhiên, Hạo Thiên cười đến một khuôn mặt đều sắp biến thành hoa cúc, vui vẻ, đích thân dẫn Tiêu Vân tiến vào trong điện, để Tiêu Vân ngồi ở vị trí cao, bất quá bị Tiêu Vân cự tuyệt.

Nếu đã là địa bàn của Hạo Thiên, vậy ta không đi đoạt nổi bật, ngồi cùng hàng với các Thánh nhân khác là được rồi.

Hai người ngồi xuống Hạo Thiên mới vui vẻ đi chiêu đãi người khác.

Nữ Oa nhìn xung quanh một ít người loạn thất bát tao, mồm to ăn Bàn Đào, mồm to uống linh tửu, cái dạng vẻ chưa từng ăn uống kia còn khoa trương hơn người Yêu tộc, nhất thời có chút chịu không nổi, hơi hơi nhíu mày.

Tiêu Vân cười cười niết tay nàng, để nàng nhẫn nại, đừng phát tác. "Coi như nhìn không thấy những người này là được." Tiêu Vân cầm một cái Bàn Đào cắn một miếng, "Mùi vị không tệ, tuy rằng không bằng Nhân Sâm Quả cùng Hoàng Trung Lý, cũng là quả ngon." Nữ Oa bất đắc dĩ, nàng thậm chí không biết Tiêu Vân đang có tính toán gì, bất quá Tiêu Vân đều như vậy rồi, nàng có thể làm sao bây giờ?

Nhập gia tùy tục thôi, ăn đào đi.

Thấy Tiêu Vân và Nữ Oa tới, những người trong điện không khỏi bị dọa, cũng may thấy Tiêu Vân và Nữ Oa nói nói cười cười, phảng phất như không nhìn thấy bọn họ, mới yên lòng, đại biểu Tiêu Vân không có bất kỳ ý kiến gì.

Thảo nào Lão Tử bọn người sẽ cùng Hạo Thiên nháo, không nháo mới là lạ.

Thánh nhân địa vị cao, không an bài một cái địa phương đặc thù chiêu đãi, cứ như vậy nhét vào cùng một chỗ, ngồi cùng một đống người loạn thất bát tao ăn ăn uống uống, còn ra thể thống gì?

Không trở mặt mới là lạ, bãi mặt, phủi tay bỏ đi là còn cho mặt mũi, không nể mặt thì tại chỗ mắng chửi một trận lại có thể như thế nào?

Thân là người quản lý, lại ngay cả não quản lý cũng không có, không bị người ghét bỏ, chán ghét mới là lạ.

Đối với nữ nhân ngược lại rất để tâm, đối với chuyện khác thì mơ màng hồ đồ, quả thực phục hắn. "Thánh nhân!!!" Không bao lâu Thông Thiên tới, tặng hạ lễ, dưới sự đích thân dẫn dắt của Hạo Thiên đi vào trong điện.

Nhìn cảnh tượng này Thông Thiên theo bản năng nhíu mày, nếu không phải nhìn Tiêu Vân và Nữ Oa đang ngồi ở bên trong nói cười ăn đào, cổ kế hắn đều xoay người đi rồi.

Nhẫn nhịn coi như không nhìn thấy, Thông Thiên đi vào, gật đầu chào hỏi với Tiêu Vân, sau đó ngồi xuống.

Xấu cự!

Không thèm để ý!

Chương 132

Tiêu Vân coi như không nhìn thấy, Nữ Oa ngược lại cười gật gật đầu, nói: "Tiểu muội gặp qua sư huynh." Quy Linh Thánh Mẫu có chút xấu hổ, dù sao lão sư bị Tiêu Vân làm lơ.

Đáng tiếc chen không lọt lời, giúp không được gì, chỉ có thể tiếp tục làm một con chim cút ngoan ngoãn, thành thật ngồi ở phía sau.

Theo sau Thông Thiên, không bao lâu, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tới.

Tất cả Thánh nhân khi vào đại điện phản ứng đầu tiên đều là nhíu mày.

Đường đường Thánh nhân lại cùng người khác an bài tại một chỗ ăn ăn uống uống?

Giống cái gì?

Nhìn xem những người này đều là ai a.

Cũng phải là Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng chi lưu cũng đành, còn lại đều là ai?

Cổ kế ngay cả tên cũng chưa từng nghe!

Loại người này an bài ngồi cùng Thánh nhân, Hạo Thiên không phải đang tìm đường chết sao!

Cũng may không có người bạo phát, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn triều Tiêu Vân gật đầu, sau đó ngồi xuống.

Bất đồng là Lão Tử cũng gật đầu chào hỏi Thông Thiên, Thông Thiên cũng đáp lại, còn về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn thì trực tiếp làm lơ Thông Thiên, đương nhiên Thông Thiên cũng làm như thế.

"Không ngờ trong đại điện lại náo nhiệt như thế." Chuẩn Đề cười ha hả nói một câu, vừa vào hắn cũng cả người ngẩn ra.

Đáng tiếc Hạo Thiên không nghe ra ý tứ trong lời nói, cứ như thế Chuẩn Đề cũng không nói nhiều, tìm vị trí ngồi xuống, cầm đồ ăn.

Tuy rằng tướng ăn khó coi một chút, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thẳng nhíu mày, Chuẩn Đề đói khát đến mức nào?

Bàn Đào tuy rằng không tệ, nhưng có đến mức ăn thành cái dạng này sao?

Người khác như Tiêu Vân, Nữ Oa cũng đang ăn, nhưng người khác chỉ là ăn cho có lệ vài miếng, nào giống hắn, hoàn toàn là vì ăn mà đến.

Vô ngữ nhất là, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vừa khéo ở đối diện Chuẩn Đề, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy đối phương ăn thùng uống vại, một miếng Bàn Đào một ngụm linh tửu, hình ảnh kia, quả thực...

Ngồi ở bên cạnh, Thông Thiên đều có chút chịu không nổi.

Phía sau Dược Sư Như Lai coi như không nhìn thấy, thành thật ngồi nhìn mặt đất, đồ vật trên bàn một chút cũng không động.

So với Chuẩn Đề Tiếp Dẫn an phận hơn nhiều, nhấp một ngụm linh tửu rồi dừng lại, Bàn Đào một miếng không động, cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn giống nhau.

Nhìn như bình tĩnh, nhưng âm thầm ngoại trừ Thông Thiên muốn lưu lại nói chuyện với Tiêu Vân, những người khác đều muốn đi rồi, một màn này làm cho bọn họ chịu không nổi.

Khách nhân đều đến không sai biệt lắm.

Hạo Thiên cầm chén rượu cao hứng đi tới, lớn tiếng nói: "Chư vị, thừa mông Yêu Hoàng coi trọng, mời bản Điện chủ quản lý gia tiên,

quản lý Chu Thiên Tinh Thần, ngày sau Hạo Thiên hành sự còn phải dựa vào chư vị giúp đỡ mới được, chư vị tiến vào Tinh Thần Điện, không cần khách khí, cứ việc ăn uống thỏa thích!!!" "Hảo!!!" Đừng nói, Hạo Thiên hào khí như vậy, thật sự được không ít người ủng hộ, chỉ là những người này...

đối với Thánh nhân mà nói, quả thực không thể lọt vào mắt.

Vốn dĩ đã loạn xà ngầu, hiện tại càng tốt hơn, dưới sự ăn uống càng làm cho người ta khó có thể nhẫn nại.

Kịch hay bắt đầu rồi!

Nhìn Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh sắc mặt càng ngày càng khó coi, Tiêu Vân cười, tuy rằng Bản hoàng hy vọng những Thánh nhân này lọt hố, nhưng hết thảy cũng không phải do Bản hoàng an bài a, là Hạo Thiên làm, không thấy Bản hoàng cũng buồn bực ngồi ở đây sao?

Khi Hạo Thiên triệu hoán vũ cơ đến khiêu vũ trợ hứng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không nổi nữa.

Để vũ cơ khiêu vũ trợ hứng là bình thường, Tiêu Vân cũng sẽ làm như vậy, nhưng những người Hạo Thiên tìm dung mạo... ngạch...

Tiêu Vân cũng không bình luận, người nhân giả kiến nhân đi, khoa trương nhất là, loại vũ cơ này cũng có thể làm cho người ta nhìn đến hốc mồm trợn mắt, đều sắp chảy nước miếng rồi.

Hình ảnh quả thực cay mắt, Nữ Oa hô hấp có chút không ổn, hiển nhiên nhẫn nại không nổi. "Hừ!!!" Cũng may có người so với nàng càng thêm trầm không được khí, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đem chén rượu trong tay ném mạnh xuống đất.

Trong đại điện trực tiếp an tĩnh lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

Hạo Thiên cũng ngẩn ra, đang cười híp mắt nhìn vũ cơ khiêu vũ, kết quả lập tức có người tới phá đám. "Quả thực không thể lọt nổi vào mắt!!!" Nộ xích Hạo Thiên một câu, Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo Quảng Thành Tử bỏ đi.

Đệ tử Đạo Tổ, lại làm những chuyện này cho lão sư xem sao?

Hạo Thiên cũng có mặt mũi quản chế Hồng Hoang gia tiên?

Nhìn xem người khác Tiêu Vân, lại nhìn xem ngươi, xứng sao?

Muốn thực lực không thực lực, muốn để khí không để khí, ngoại trừ trên đầu treo một thanh đao, háo sắc, còn có cái gì?

Giản trực bất kham giáo hóa!

Mất hết mặt mũi Đạo Tổ, mất hết mặt mũi Thánh nhân!

Tam Thanh là thân truyền đệ tử của Hồng Quân, tự nhiên chướng mắt nhất loại chuyện này, người khác làm thì cũng thôi, thiên thiên Hạo Thiên cũng là một trong những đệ tử của Hồng Quân, thế là có vấn đề rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu không nổi, đương hạ ném chén rượu, phất tay áo bỏ đi. "Thân thể có chút không khỏe, cáo từ!!!" Lão Tử tuy rằng không kiêu ngạo như vậy, nhưng cũng không khá hơn chỗ nào, đại thất sở vọng mang theo đệ tử cũng đi.

Hạo Thiên toàn trình mộng bức, không rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử vì sao nói trở mặt là trở mặt, ai đi thì đi, vừa rồi không phải vẫn tốt sao? "Điện chủ, phương Tây ta có không ít việc cần xử lý, liền xin cáo từ trước." Ăn no uống đủ, Chuẩn Đề đứng dậy cười ha hả đề xuất cáo từ, cùng Tiếp Dẫn rời đi ngay.

Cũng may tuy rằng đi, lại không có làm cho Hạo Thiên khó xử như vậy, bởi vì người phá đám là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Thông Thiên đang nhẫn nại, nếu không phải vì muốn cùng Tiêu Vân đàm đạo, cổ kế hắn cũng là người đầu tiên bỏ đi.

Sợ nhất không khí bỗng nhiên an tĩnh.

Thánh nhân phủi tay đi, còn lại Tiêu Vân và Nữ Oa, Thông Thiên ngồi ở đó.

Hạo Thiên tức đến một khuôn mặt đều biến thành màu gan heo. "Hạo Thiên, có cần Bản hoàng hỗ trợ không?" Tiêu Vân cười ha hả hỏi một câu.

Hạo Thiên mới phản ứng lại, gượng cười nói: "Không cần hỗ trợ, chỉ là hôm nay chiêu đãi không chu toàn, làm cho Yêu Hoàng thất vọng rồi." "Không ngại, chuyện nhỏ mà thôi, đã như vậy Bản hoàng cũng cáo từ, đừng suy nghĩ nhiều, đừng tức giận." Nói xong thể thiếp vỗ vỗ vai Hạo Thiên mới đi, dù sao ta hiểu mà, những người này tính tình xấu, ngàn vạn lần đừng kiến quái.

Nhưng Tiêu Vân càng như thế, Hạo Thiên trong lòng càng tức giận.

Nhìn xem, đồng dạng là Thánh nhân, người khác Tiêu Vân thân là Yêu Hoàng đối đãi với bản Điện chủ như thế nào, còn các ngươi?

Sư huynh đệ cái gì, nguyên một đám không lưu tình diện, làm cho ta mất mặt!!!

Thông Thiên sắc mặt cổ quái đứng lên, đảo không phải đồng tình Hạo Thiên, mà là đối với cử động của Tiêu Vân cảm thấy ý ngoại, Tiêu Vân đến mức đối với Hạo Thiên như vậy sao?

Không chào hỏi, Thông Thiên trực tiếp rời đi.

Một tràng Bàn Đào yến hội tan rã trong không vui, Thánh nhân đều nổi giận rồi, những người còn lại có mặt mũi lưu lại ăn ăn uống uống?

Đương hạ đều tìm cớ rời đi, Tinh Thần Điện đang náo nhiệt bỗng lãnh tĩnh lại, còn lại sắc mặt thiết thanh Hạo Thiên ngồi ở trên ghế nổi trận lôi đình.

Dao Trì cũng vẻ mặt căm giận bất bình, muốn hạ thấp mặt mũi, nhưng Thánh nhân lại một chút mặt mũi cũng không cho, quá đáng rồi. "Theo một đường, không mệt sao?" Tiêu Vân không có hảo khí ngồi dưới tàng cây Nhân Sâm Quả, cầm Bàn Đào Hạo Thiên đặc ý tặng gặm một miếng, Nữ Oa đã về cung trước, một mình hắn ở đây. "Tưởng rằng Yêu Hoàng sẽ tiếp tục xụ mặt, không nguyện ý gặp bần đạo." Thông Thiên mang theo Quy Linh Thánh Mẫu xuất hiện, Quy Linh Thánh Mẫu vẫn dáng vẻ cũ, tiếp tục làm chim cút nhỏ.

Làm sao bây giờ?

Ngươi cứ mặt dày đi theo, ta có thể không gặp sao?

Không có hảo khí gặm một miếng đào, Tiêu Vân giống như đang gặm Thông Thiên một miếng.

Thông Thiên cười khổ: "Yêu Hoàng, ngày đó ngữ khí bần đạo có chút không tốt, cho nên hôm nay mượn cơ hội này, đặc ý hướng Yêu Hoàng xin lỗi được không?" "Xin lỗi không tiếp nhận, đem dược liệu tu bổ Thiên Đình bị đánh vỡ bù lại đây." "....." Thông Thiên vô ngữ, cũng biết nên nói cái gì cho phải, nhìn nhìn Tiêu Vân dứt khoát cũng cầm một cái Bàn Đào gặm.

Trước đó một miếng không động, hiện tại lại ăn.

Nơi này chỉ có hai người hắn và Tiêu Vân, Quy Linh Thánh Mẫu bị cách ly ra rồi, nhìn không thấy cũng nghe không được.

Làm việc không cần thiết vẫn luôn cố kỵ mặt mũi Thánh nhân.

Một cái...

Hai cái...

Túc túc ăn mười cái Bàn Đào, Tiêu Vân có chút chịu không nổi: "Có việc nói sự, không có việc gì mau cút." Phục rồi!

Bản hoàng phục ngươi rồi được chưa?

Thông Thiên bất đắc dĩ cười, đem đào trong tay buông xuống.

Đồ vật mùi vị tuy rằng không tệ, nhưng đối với Thánh nhân ngoại trừ có chút mùi vị ra thì cũng không có tác dụng gì khác, đối với người thực lực thấp kém mà nói là đồ tốt, đối với phàm nhân càng là bảo vật, nhưng đối với Thánh nhân thì cái gì cũng không phải, nếu không phải tham miệng thì Thánh nhân ai thèm ăn cái này? "Yêu Hoàng đem Hạo Thiên kia đưa rời Tử Tiêu Cung, e sợ là có mục đích khác đi?

Hồng Hoang nội, nếu Yêu Hoàng quản chế gia tiên, ai dám không theo?

Đệ tử Thánh nhân cũng phải ngoan ngoãn nghe lời." Thông minh, những người khác đều là đồ ngốc sao?

Tiêu Vân trợn trắng mắt, vậy Bản hoàng muốn làm cái gì? "Nói nhiều có ích lợi gì?

Giúp ngươi vội, người khác chưa chắc sẽ lĩnh tình, Bản hoàng thấy ngươi nên sớm chút trở về đi, quản tốt đệ tử Tiệt Giáo so với cái gì cũng mạnh hơn." "Yêu Hoàng cớ gì nói ra lời ấy?" Thông Thiên khó hiểu, lời nói thật vòng vo.

Thánh nhân cường đại nữa thì thế nào, chẳng lẽ không có thất tình lục dục, không phải người, chỉ là Thánh nhân thuộc về người đặc biệt cường đại mà thôi.

Gặp chuyện, giống nhau sẽ cảm thấy khó hiểu, sẽ nghi hoặc.

Tiêu Vân để Thông Thiên trở về quản tốt môn hạ đệ tử, như thế, tương đương với nói sắp có họa sự phát sinh, sẽ liên lụy Tiệt Giáo, thậm chí có khả năng là giáo phái khác, mọi người đều chạy không

thoát.

Nếu là như vậy, xác thực cần cẩn thận mới được, nhưng Hạo Thiên có năng lực như vậy sao?

Không phải Thông Thiên xem thường Hạo Thiên, nếu là Tiêu Vân đang tính kế thì còn sai biệt lắm, nhưng đổi thành Hạo Thiên, hắn là cái thá gì?

Không biết khí vận là thứ Thánh nhân để ý nhất sao?

Động vào những thứ này, không sợ chết hay sao.

Thật sự đến lúc không có biện pháp lựa chọn, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh tuyệt đối không ngại đem Hạo Thiên giết chết, sau đó đi Tử Tiêu Cung thỉnh tội, dù sao Hồng Quân sẽ không làm gì bọn họ, đỉnh đa là trừng phạt.

Vì vậy Thông Thiên không cho rằng Hạo Thiên có năng lực lớn như vậy.

Nhìn Thông Thiên muốn biết chân tướng, Tiêu Vân cười.

Bản hoàng vì sao phải nói cho ngươi?

Muốn biết sao?

Chương 133

Nằm mơ đi, ta không nói, xem Thông Thiên ngươi đến lúc đó làm sao bây giờ?

Tiệt Giáo, chậc chậc, chết chắc rồi.

Thấy Tiêu Vân lộ ra nụ cười hả hê, Thông Thiên trong lòng bất an, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Yêu Hoàng, nếu có thể, xin hãy nói rõ, có điều kiện gì, ngươi có thể đề xuất." "Nha?" Tiêu Vân tò mò nhìn Thông Thiên, hỏi: "Ngươi có thể cho Bản hoàng cái gì?

Lão Tử vì Hồ Lô Đằng cấp cho Bản hoàng luyện chế vô số đan dược, mới xám xịt đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì cầu Bản hoàng, Tam Thi hiện tại đang ở Thiên Đình luyện chế pháp bảo kia kìa, một lần chính là ít nhất ba ngàn năm mới có thể kết thúc.

Tiếp Dẫn nhìn như tự do, nhưng là Bản hoàng đặc ý cho hắn nghỉ phép mà thôi, nếu không cũng phải ở tại Dưỡng Long Uyên dưỡng rồng.

Thông Thiên ngươi có năng lực cho Bản hoàng cái gì?" Vì không để Phật giáo quá khó coi, Tiêu Vân xác thực cho Tiếp Dẫn nghỉ phép, cho phép bản tôn rời đi, Tam Thi lưu lại trông coi Dưỡng Long Uyên, nếu không cũng đủ cho Tiếp Dẫn hưởng thụ.

Ngọa tào!!!

Thông Thiên chấn kinh, Tiêu Vân nên sẽ không cũng bắt bản giáo chủ đi làm mấy chuyện này chứ?

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tao ngộ hắn tự nhiên biết, cũng may Thánh nhân đều cần

mặt mũi, những chuyện này không có truyền ra ngoài, nếu không không nổ tung mới là lạ.

Trước đó Thông Thiên còn hả hê, nhưng hiện tại vui không nổi, vạn nhất Tiêu Vân bắt hắn cũng làm loại chuyện này, Thông Thiên nên làm sao bây giờ?

Trợn tròn mắt rồi chứ?

Tiêu Vân hừ hừ, lấy ra linh tửu và thức ăn, uống linh tửu, nhìn Thông Thiên chơi biến mặt. "Tiệt Giáo ta nợ Yêu Hoàng một cái nhân tình như thế nào?" Cắn răng, Thông Thiên quyết tâm nợ Tiêu Vân một cái nhân tình, như thế đem những chuyện không biết làm rõ ràng, nếu không hắn không an tâm.

Thông Thiên nợ một cái đại nhân tình, tuyệt đối là đồ vật đáng giá, so với bảo bối quan trọng hơn nhiều.

Tiêu Vân thu nụ cười, tự khảo, Thông Thiên an tĩnh chờ đợi.

Thánh nhân nhân tình không tệ, bất quá Thông Thiên có cơ hội trả sao?

Đừng trực tiếp bị nhốt vào Tử Tiêu Cung không thể đi ra, vậy thì Bản hoàng lỗ vốn.

Nhưng cũng không thể cự tuyệt Thánh nhân nhân tình, vì sao phải cự tuyệt?

Là chuyện tốt mà.

Nghĩ xong, Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn Thông Thiên, nói: "Có thể, Thông Thiên Giáo Chủ nợ Bản hoàng một cái nhân tình.

Hạo Thiên đang làm gì, Bản hoàng không có ẩn giấu, hắn đang tìm người cấp đương tiểu đệ, quản lý Hồng Hoang gia tiên, đang tìm người quản lý Chu Thiên Tinh Thần kia.

Nhưng Bản hoàng muốn nhắc nhở ngươi, đừng quá cực đoan, ngươi có thể đem một ít môn hạ đệ tử tống nhập Thiên Đình, ngôn tẫn vu thử, tin hay không tại ngươi." Phong Thần kiếp nạn thảm nhất là Tiệt Giáo, nhưng tại trước đó Tiệt Giáo đệ tử có không ít gia nhập Thiên Đình làm việc thì sao?

Nếu có, vậy có cần thượng Phong Thần Bảng?

Tự nhiên là không cần.

Phi nhưng như thế, Tiệt Giáo truyền thừa có thể bảo tồn xuống, bởi vì những đệ tử này không chịu hạn chế, có thể thu đệ tử, truyền đạo thống, không giống như những người bị Phong Thần Bảng khống chế, vẫn luôn thụ hạn bởi Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, đồ vật ở trong tay ai, liền thụ người đó hạn chế.

Cũng may Hạo Thiên không ngốc, có Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, cũng sẽ không bức bách những Thánh nhân đệ tử, đặc biệt là nhị đại đệ tử, đỉnh đa là khi dễ tam đại đệ tử, để cho đối phương vì hắn làm việc, không có cử động quá phận.

Tuy rằng nhập Phong Thần Bảng miễn cho cái chết, nhưng chỉ cần tiến vào Phong Thần Bảng người đều sẽ tao hạn chế, thực lực không có biện pháp lại tăng lên, Hạo Thiên một cái tâm tình không tốt Đả Thần Tiên quất vài cái, làm cho ngươi sảng oai oai.

Các giáo phái khác còn đỡ, có Thánh nhân để dựa vào, Hạo Thiên không dám quá phận, nhưng Tiệt Giáo... ha ha, ngoại trừ bị nhốt tại Tử Tiêu Cung không thể đi ra Thông Thiên Giáo Chủ, còn có ai? "Đừng xem thường Hạo Thiên, nếu không ngươi sẽ chịu thiệt lớn, không tin cứ đi mà xem." Ngôn tẫn vu thử, tin hay không tại ngươi!

Tiêu Vân trực tiếp rời đi, còn về phần Thông Thiên, để hắn tự mình suy nghĩ đi. "Sư tôn....." Bỗng nhiên cái gì cũng nhìn không thấy, cũng đều nghe không được, giống như bị nhốt vào một cái thế

giới thần bí vô thanh, một hồi lâu mới khôi phục.

Quy Linh Thánh Mẫu vừa nhìn, vẫn còn tại chỗ cũ, lão sư Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở trên ghế trầm mặc không nói, mày nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì. "Vô sự, theo vi sư trở về!" Hồi thần, Thông Thiên mang theo Quy Linh Thánh Mẫu rời khỏi Thiên Đình, chỉ là trong đầu đều đang suy nghĩ lời Tiêu Vân nói, không thể coi thường Hạo Thiên sao?

Nhưng Hạo Thiên có thể có năng lực gì?

Đỉnh đa đi Tử Tiêu Cung cáo trạng...

Chẳng lẽ... hết thảy cùng Tử Tiêu Cung có quan hệ?

Nếu như vậy, đảo lại cần hảo hảo cân nhắc. "Quy Linh, Kim Linh, đến Bích Du Cung." Thâm tư thục lự một phen, Thông Thiên quyết định phái người đi Thiên Đình, đem môn hạ hai vị đệ tử làm một cái nếm thử.

Phái khiển hai cái thân truyền đệ tử đến Thiên Đình vì Hạo Thiên hiệu lực, xem hắn như thế nào?

Đáng tiếc hắn không triệt để tin tưởng lời Tiêu Vân, nếu theo ý Tiêu Vân thì Tiệt Giáo đệ tử, tứ đại thân truyền đệ tử, các chân truyền đệ tử khác cũng đều nhét vào, còn về phần những cái biên giác liệu kia thì tùy tiện nháo đằng.

Làm như vậy, Phong Thần chi sau, Tiệt Giáo truyền thừa bất diệt, có một ít đệ tử tại Thiên Đình chống đỡ, những đệ tử lên Phong Thần Bảng kia cũng tốt hơn một chút.

Đáng tiếc Thông Thiên bảo thủ, chỉ phái khiển hai cái đệ tử lên Thiên Đình, chờ về sau phản ứng lại, hối hận cũng không kịp.

Bởi vì lúc đó hết thảy đều đã nháo bài, có tâm, cũng kéo không xuống mặt đem đệ tử tống lên Thiên Đình đi. "Sư tôn!" Không bao lâu

Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu đến Bích Du Cung. "Hai người các ngươi thu thập, không ngày nữa đi tới Thiên Đình kia, tìm Hạo....." Từ từ, vì sao phải tìm Hạo Thiên, Tiêu Vân mới là Thiên Đình chi chủ, có ai quy định Thánh nhân đệ tử không thể vì Thiên Đình hiệu lực?

Tại dưới tay Tiêu Vân hiệu lực, có vấn đề sao?

Đường đường Yêu Hoàng, Đạo Tổ phía dưới tối cường Thánh nhân, mất mặt sao?

Không mất mặt.

Chẳng lẽ Yêu Hoàng là ý tứ này?

Nghĩ thông suốt điểm này, Thông Thiên đốn thời khoát nhiên khai lãng, ha ha ha cười to: "Yêu Hoàng a Yêu Hoàng, nếu đã như vậy, bản giáo chủ tin ngươi một lần thì đã sao." Sư tôn làm sao vậy?

Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu vẻ mặt mộng bức, thực tại xem không hiểu nhà mình lão sư rốt cuộc đang cười cái gì.

Vì thế, Thông Thiên Giáo Chủ làm ra một hành động làm cho Tiêu Vân đều suýt chút nữa thổ huyết, chiêu không ít đệ tử, để cho các nàng ngoan ngoãn đi Thiên Đình tìm Tiêu Vân, tại dưới trướng Tiêu Vân nhậm mệnh.

Điểm danh là tìm Tiêu Vân, không phải Hạo Thiên, Hạo Thiên là cái thá gì, cút xéo!

Càng làm cho người ta vô ngữ là, những đệ tử này đại bộ phận đều là nữ đệ tử..... "Sư tôn, ý tứ của ngài là để chúng ta đi tới vì Thiên Đình hiệu lực?" Khi tin tức này truyền ra, Tiệt Giáo đệ tử nguyên một đám đều ngẩn ra, đoán không ra lão sư là vì cái gì.

Tuy rằng Thiên Đình cường thế, nhưng giáo phái đệ tử cần phải vì giáo phái truyền thừa đạo thống mới được, nào có thời gian đi Thiên

Đình hiệu lực, có, các nàng cũng không nguyện ý a.

Phải chịu Thiên Đình quản chế, một chút cũng không tự do.

Nhìn xem các đệ tử được chọn ra có chút không vui, Thông Thiên nộ đạo: "Các ngươi dám không tôn sư mệnh?" Thông Thiên một câu đem đệ tử dọa cho quá sức.

Dưới sự uy nghiêm này, không có người nào dám phản bác nữa, không ai dám không vui.

Vì thế một màn cổ quái lại xuất hiện, Tiệt Giáo nữ đệ tử tựa hồ tổ đoàn, lại đi tới Thiên Đình.

Thiên Đình một ngày du?

Du đến nghiện rồi sao?

Chú ý chuyện này người rất nhiều, nhưng mọi người đều không có cảm thấy kỳ quái, dù sao có tiền lệ, chuyện trước đó đã phát sinh, không đáng đại kinh tiểu quái.

Chỉ là người trong Hồng Hoang không cảm thấy có cái gì, Tiêu Vân lại suýt chút nữa thổ huyết.

Ngồi ở long ỷ nhìn phía dưới quỳ Tam Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu bọn người, Tiêu Vân khóe miệng giật giật vài cái: "Ý của các ngươi là, lão sư các ngươi Thông Thiên Giáo Chủ, để cho các ngươi đến Thiên Đình vì Bản hoàng hiệu mệnh, là như vậy phải không?" Thông Thiên, nha, ngươi xác định không phải đang hố ta?

Đảo lại rất biết biến thông, Tiêu Vân nói là tìm Hạo Thiên, Thông Thiên ngược lại tốt, đem mấy cái nữ đệ tử nhét vào đây, nhét vào chỗ ta để hiệu lực, thành công tránh né bên phía Hạo Thiên.

Ta hôm nay mới phát hiện, Thông Thiên là kẻ kê tặc a!

Tại Thiên Đình hiệu mệnh, hoàn mỹ tránh né Hạo Thiên, ngày sau

cũng sẽ không thượng Phong Thần Bảng, có thể đem Tiệt Giáo đạo thống bảo lưu xuống.

Nhìn xem mấy cái đệ tử này, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu - tứ đại kỳ truyền đệ tử đã đến ba cái, còn lại một cái Đa Bảo Đạo Nhân.

Tam Tiêu cũng đến, còn có hai cái Tiêu Vân không ấn tượng.

Tóm lại, đều là một đám tinh nhuệ!

Tuy rằng đối với Tiệt Giáo mà nói, thiếu mấy cái nhân ảnh hưởng không lớn, lại cũng nhìn ra được Thông Thiên hạ quyết tâm.

Nhưng mà ngươi hạ quyết tâm, tránh né Hạo Thiên, cảm thấy Hạo Thiên không xứng chỉ huy Tiệt Giáo đệ tử, tắc đến chỗ ta, ta không nói cái gì, nhưng vì sao toàn bộ là nữ?

Người biết thì tốt, người không biết còn tưởng rằng Bản hoàng muốn thêm người vào hậu cung đây! "Khởi bẩm Yêu Hoàng, sư tôn nói như vậy, mệnh lệnh chúng ta đến Thiên Đình vì Yêu Hoàng hiệu lực, không được có sai sót." Kim Linh Thánh Mẫu là đệ tử thân truyền vị trí thứ hai, có tư cách đại biểu mọi người nói chuyện. "Biết, biết, lão sư các ngươi thông minh nhất!" Tiêu Vân vô ngữ nhìn các nàng xua tay, đau đầu muốn chết, nơi này của ta có vị trí nào để cho những nữ đệ tử này làm?

Chẳng lẽ để cho các nàng đi làm Yêu Tướng?

Nói đùa sao.

Quy Linh Thánh Mẫu còn dễ an bài một chút, những người khác thì khó.

Tiêu Vân đang đau đầu, Kim Linh Thánh Mẫu lại một lần nữa mở miệng: "Dám hỏi Yêu Hoàng, muốn đem chúng ta an bài tại chức vị nào, như thế chúng ta sau khi tiền nhiệm cũng dễ trở về hướng sư tôn

bẩm báo, rồi lại quay về Thiên Đình." Kháo!

Ta còn chưa nói xong, gấp cái gì?

Tiêu Vân đốn thời xù lông, nhìn các nàng, hỏi: "Các ngươi cảm thấy những đệ tử Tiệt Giáo này có thể làm cái gì?

Có thể thắng nhậm chức vị nào?" "....." Kim Linh Thánh Mẫu ngẩn ra, Thiên Đình cường đại nàng biết, nhưng cụ thể Thiên Đình chức vị phân hóa, nàng không rõ ràng, chủ yếu là chưa từng đi tìm hiểu, một ít cái phiến diện căn bản không thích hợp đi thắng nhậm. "Nói không được chứ gì." Tiêu Vân không có hảo khí đứng lên, lớn tiếng nói: "Toàn bộ nhìn Bản hoàng, Bản hoàng hỏi cái gì, các ngươi trả lời cái đó, biết thì gật đầu, không biết thì lắc đầu, minh bạch chưa?" Ngay lập tức trong đại điện một đám Tiệt Giáo đệ tử vội vàng gật đầu. "Đấm bóp vai biết không?" "....." "Hầu hạ người biết không?" "....." "Cái gì cũng không biết, muốn các ngươi có tác dụng gì?

Sinh con được không!

Đi tìm Yêu Phi Hi Hòa, để nàng an bài cho các ngươi!!!" Một đám Tiệt Giáo đệ tử bị lôi đến ngoại tiêu lý nộn, trợn mắt há hốc mồm.

Nguyên một đám đều sợ Tiêu Vân thật sự bắt các nàng đi sinh con, vậy thì xong đời.

Đáng tiếc các nàng nghĩ nhiều, Tiêu Vân không có vô sỉ như vậy, cũng không có không biết xấu hổ như vậy.

Hi Hòa xuất diện an bài chức vị cho các nàng, rất nhẹ nhàng, trị an quan, tuần tra tẩm cung là được, đại ước trăm năm tuần tra một lần là đủ rồi, thời gian còn lại, muốn làm gì thì làm, trở về tu luyện cũng tốt, giáo đạo đệ tử cũng được, lưu tại Kim Ngao Đảo cũng được, cũng có thể lưu tại trong Thiên Đình.

Chỉ cần đến thời gian, tới tuần tra là thành.

Cứ như vậy, một đám nữ đệ tử bị an bài xuống.

Đối với việc này, Kim Linh Thánh Mẫu bọn người thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Vân nhìn không kiên nhẫn, lại không có làm khó dễ, càng đừng nói sinh con.

Chương 134

Hắn cần sao?

Trong Thiên Đình một đống nữ nhân xinh đẹp.

Mặc kệ làm cái gì, cũng may là có nhậm mệnh.

Một đám đệ tử lập tức trở về hướng Thông Thiên bẩm báo, tịnh đem hết thảy lời Tiêu Vân nói, như thực chuyển đạt. "Như thế, các ngươi cứ đi Thiên Đình tu hành là được, vừa lúc tẩm cung Yêu Hoàng tới gần Linh Đàm, kia chính là địa phương tốt, bình nhật lý duy có lập công Đại Yêu cùng vài con rồng phế kia mới có thể ở chỗ đó, đối với các ngươi tu hành có trợ giúp, vô nhu rời khỏi Thiên Đình, chạy tới chạy lui bôn ba." Thông Thiên cũng quả đoán, nếu đã cấp phụ trách tuần tra, vậy thì ấn chiếu khu vực, Linh Đàm cũng ở trong đó, đây chính là phúc lợi thượng hảo, hảo hảo nắm chắc, không cần thiết chạy rách giày, lãng phí thời gian, làm chuyện vô ích.

Có việc thì xuống Hồng Hoang một chút, không có việc gì thì cứ ở Thiên Đình tu hành.

Thế là những đệ tử này tại Thiên Đình an gia, tin tức cũng nhanh chóng truyền bá ra ngoài.

Người biết được tin tức nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn xem không hiểu thao tác ba tao này của Thông Thiên Giáo Chủ. "Đại huynh, Thông Thiên vì sao như thế?

Đem đệ tử tống lên Thiên Đình hiệu lực, lại đều là một ít nữ đệ tử, là vì cái gì?" Nếu không phải như vậy không thích hợp, Nguyên Thủy Thiên Tôn khả năng đều sẽ nghĩ đen tối một chút, cảm thấy Thông Thiên cố ý đem nữ đệ tử tống đến chỗ Tiêu Vân, còn về phần vì cái gì thì kẻ ngốc cũng biết.

Cũng may không có nói ra.

Chỉ tưởng rằng Tiêu Vân và Thông Thiên đang mật mưu cái gì. "Không biết." Lão Tử lắc đầu, nhìn phương hướng Thiên Đình, trầm ngâm nói: "Nếu là vì đạo lữ, đại khả không cần, Tiêu Vân tịnh phi hạng người kia, huống chi Thiên Đình không thiếu mỹ nhân.

Hoặc hứa là lợi ích trao đổi, đừng quên những đệ tử Tiệt Giáo này đang làm cái gì, tuần tra tẩm cung, trăm năm một lần, Linh Đàm cũng ở trong đó, như kim những đệ tử này đều đang tu hành bên cạnh Linh Đàm." Đã hiểu!

Thật là kế hay, đánh cái cờ hiệu đem đệ tử tống lên Thiên Đình kỳ thực là vì mưu đoạt chỗ tốt.

Tịnh Thế Thanh Liên chính là đồ tốt, Đại Yêu đều cần lập công mới có thể tu hành ở bên cạnh, Kim Linh Thánh Mẫu những đệ tử Tiệt Giáo này, hiện tại tùy thời có thể đi tu hành, chẳng lẽ không phải chỗ tốt?

Không phải phúc lợi?

Khẳng định có chỗ tốt, nếu không Tiêu Vân đoạn nhiên sẽ không tiếp nhận.

Còn về phần Tiêu Vân có hay không ý đồ bất chính... xàm xí, Tiêu Vân nếu thật nhìn trúng ai, cứ việc quang minh chính đại là được, cần gì phải làm như vậy?

Nếu có thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng muốn đem đệ tử tống lên, để bọn hắn ghé vào Tịnh Thế Thanh Liên tu luyện.

Trăm năm tuần tra một lần, treo cái danh mà thôi, chuyện tốt bực này đi đâu tìm?

Nhất thời Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đang điên cuồng não bổ, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ở phương Tây cũng giống như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hồng Hoang vẫn dáng vẻ cũ, Thiên Đình cũng không sai biệt lắm.

Ngoại trừ nhiều ra một đám đệ tử Tiệt Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Tam Thi rời đi ra, không có biến hóa gì, cũng chỉ có Tinh Thần Điện kia có chút vắng vẻ.

Từ sau Bàn Đào Đại Hội, Hạo Thiên đang muốn đại triển hoành đồ bị gõ một muộn côn, hiện tại cả người chưa khôi phục lại, ở trong lòng đem Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh hận đến không nhẹ.

Đứng càng cao, ngã càng thảm, đồng dạng, Tiêu Vân đối với hắn càng khách khí, càng coi trọng, vậy thì khi tao ngộ các Thánh nhân khác làm lơ, lúc bị phá đám mặt sẽ càng đau.

Hạo Thiên cũng là kẻ sĩ diện, tao ngộ đối đãi như thế, tự nhiên tâm sinh hận ý.

Bàn Đào Đại Hội làm hỏng rồi, tuy rằng có không ít người gia nhập Thiên Đình, gia nhập Tinh Thần Điện, nhưng những người này là loại hàng sắc gì trong lòng Hạo Thiên rõ ràng.

Kỳ thực hắn muốn chính là những tán tiên thực lực không tệ trong Hồng Hoang, có đệ tử Thánh nhân hỗ trợ, chứ không phải những con cá nhỏ tôm tép này.

Nhưng người khác đến nhờ vả, Hạo Thiên cũng không thể không thu, thu rồi còn phải hảo hảo cung phụng hầu hạ.

Ít nhất trước khi chưa có vốn liếng thì phải hầu hạ, như thế mới có danh tiếng tốt, mới có thể hấp dẫn người đến đầu quân.

Sau Bàn Đào Đại Hội, Hạo Thiên càng ngày càng tức giận.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, nhân thủ vẫn phải chiêu lãm.

Khó khăn lắm Hạo Thiên mới bình tĩnh lại, bỗng nhiên phát hiện

muội muội không thấy đâu.

Hạo Thiên và Dao Trì vốn là một khối bảo ngọc, bị Hồng Quân điểm hóa.

Khi điểm hóa có bộ phận mảnh vụn rơi xuống, cũng đi theo hóa hình, thế là Hạo Thiên và Dao Trì nhận nàng làm muội muội, đặt tên Vân Hoa.

Vân Hoa tiên tử cũng ở trong Tinh Thần Điện, từ trước tới giờ chưa từng rời khỏi Tử Tiêu Cung, sau khi tiến vào Thiên Đình suýt chút nữa bị mê hoa mắt, trong lòng toát ra ý nghĩ muốn đi ra ngoài chơi.

Thừa dịp huynh trưởng triệu khai Bàn Đào Đại Hội, Nam Thiên Môn không người trông coi, liền lặng lẽ chạy ra ngoài.

Tại Thiên Đình thời gian không bao lâu, nhưng tại phàm gian thì bất đồng.

Vân Hoa tiên tử tiến vào Hồng Hoang, trong Nhân tộc, vốn chỉ định chơi một chút rồi về Thiên Đình, kết quả gặp một nam nhân tên là Dương Thiên Hữu, nam hữu tình, nữ hữu ý, hai người cứ thế đến với nhau.

Hồng Hoang thời gian cùng Thiên Đình cũng không đối đẳng, bất tri bất giác, chờ Hạo Thiên phát hiện ra, đừng nói cái khác, muội muội bị một phàm nhân thượng không nói, hài tử đều sinh mấy cái!

Vừa phát hiện, Hạo Thiên suýt chút nữa tức đến ngất đi.

Trước mắt Thiên Đình không có Thiên quy cấm tiên phàm kết hợp, nhưng Hạo Thiên xuất thân bất phàm cước căn thâm hậu tự nhiên chướng mắt Nhân tộc, một cái phàm nhân bình thường ngay cả tu hành cũng không có!

Đường đường Vân Hoa tiên tử lại cùng người khác dính vào một

chỗ, làm cho Hạo Thiên làm sao tiếp nhận?

Vân Hoa tiên tử chạy ra ngoài chơi, trở về đỉnh đa bị huấn xích vài câu.

Tìm đạo lữ cũng không sao, chỉ cần đối phương không tệ, Hạo Thiên thậm chí sẽ không phản đối, sẽ chủ trì hôn lễ, tống thượng chúc phúc đều có thể.

Nhưng lại cứ tìm một cái phàm nhân?

Giống như một phú hào thân giá mấy ngàn ức, nuôi một cô con gái khả ái, lớn lên hoa dung nguyệt mạo, kết quả cô con gái này tìm ai không tìm, lại tìm một tên ăn mày kết hôn, còn lặng lẽ đi đăng ký, thậm chí lăn giường luôn rồi, có tức người hay không?

Không cầu đi liên nhân, không cầu tìm môn đăng hộ đối, cũng không cầu tìm người tốt bao nhiêu, chẳng sợ là một người bình thường ta đều nhận, nhưng tìm một tên ăn mày, còn gạo nấu thành cơm, làm cho người nhà làm sao tiếp nhận?

Thời khắc này Hạo Thiên, có loại cảm giác như bị chó cắn.

Tuy rằng Dương Thiên Hữu không phải ăn mày, nhưng trong mắt Hạo Thiên cùng ăn mày không khác biệt.

Một tiên tử Thiên Đình, một phàm nhân nhân gian, quả thực là đang đánh mặt Hạo Thiên.

Đang chịu một bụng uất khí, lại bạo phát ra chuyện này, có thể biết Hạo Thiên sẽ có bao nhiêu tức giận. "To gan!!!" Thiên Đình nội không ít người đều giật nảy mình, bao quát Tiêu Vân và Nữ Oa.

Chuẩn Thánh trung kỳ tồn tại, nín đủ sức rống một tiếng có bao nhiêu uy lực, phạm vi có bao nhiêu rộng?

Đều sắp bao trùm Thiên Đình rồi.

Mọi người muốn không biết cũng khó.

Tiêu Vân giơ tay tính toán, đốn thời cười.

Nữ Oa mạc danh kỳ diệu nhìn hắn, một bên Hi Hòa và Thường Hi đang trêu chọc Tinh Vệ cũng nhìn sang.

Tinh Vệ đã lớn, không còn là cô bé con năm đó, giờ là một đại khuê nữ đình đình ngọc lập.

Mấy người đều nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân cười vỗ vỗ ghế, hoãn hòa nói: "Muội muội của Hạo Thiên là Vân Hoa tiên tử, cái người đặc ý cùng Tinh Vệ lôi kéo quan hệ ấy, thừa dịp Bàn Đào Đại Hội đã chạy xuống Hồng Hoang, mê luyến một nam tử Nhân tộc, tư hạ kết hợp, hài tử đều sinh mấy đứa." "Khụ khụ!!!" Nữ Oa vô ngữ, Hi Hòa trừng lớn mắt, Thường Hi cũng không sai biệt lắm.

Tinh Vệ bị dọa, kịch liệt ho khan.

Không cách nào tưởng tượng Vân Hoa tiên tử không lâu trước đó còn lôi kéo quan hệ, một câu một tiếng tỷ tỷ gọi ngọt xớt lại đi xuống Hồng Hoang, trực tiếp biến thành mẹ của mấy đứa trẻ!

Tốc độ này?

Quá dọa người rồi đi.

Phát sinh loại chuyện này, Hạo Thiên cổ kế sắp tức điên rồi.

Thật đáng sợ!

Tinh Vệ lè lưỡi, bỗng nhiên phát hiện không khí có chút không đúng, vì sao đều nhìn ta?

Tiêu Vân, Nữ Oa, Thường Hi, Phục Hy đều nhìn về phía Tinh Vệ, đặc biệt là Thường Hi và Hi Hòa, hai người quả thực coi Tinh Vệ như con gái nuôi, nếu loại chuyện này phát sinh trên người Tinh Vệ, vậy

thì...

Tuy rằng Tinh Vệ bản thân là người Nhân tộc. "....." Vì sao đều nhìn ta như nhìn trộm vậy, chẳng lẽ Tinh Vệ ta cũng sẽ làm loại chuyện này sao?

Tinh Vệ suýt chút nữa khóc.

Thường Hi và Hi Hòa âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải trông chừng nha đầu này thật kỹ.

Nếu Tinh Vệ có ý trung nhân, có thể nhờ mọi người tham khảo, dù cho có chọn trúng Nhân tộc đi chăng nữa ta cũng nhận, nhưng tuyệt đối không được lén lén lút lút học theo Vân Hoa Tiên Tử!

Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đến lúc đó người mất mặt chính là Tiêu Vân này.

Chọn người Nhân tộc kết hợp cũng không có gì to tát, kiếp trước của Tiêu Vân vốn là Nhân tộc, cho dù là phàm nhân, nếu Tinh Vệ đã chọn, hắn sẽ không phản đối, chỉ cần đối phương không phải kẻ vô lại, không phải kẻ có tâm tính thâm độc là được.

Phàm nhân ư?

Không quan trọng, Nhân Sâm Quả, Bàn Đào, Hoàng Trung Lý ăn một quả đều có thể thành Tiên, chỉ cần thích là được.

Nhưng tuyệt đối không được lén lén lút lút gây chuyện!

Sở dĩ Hạo Thiên phẫn nộ như vậy, ngoại trừ việc Vân Hoa Tiên Tử lựa chọn một phàm nhân, còn là vì hành động lén lút ấy.

Danh bất chính, ngôn bất thuận.

Mặc dù Hạo Thiên không thân thiện với Nhân tộc như Tiêu Vân, nhưng chỉ cần không lén lút, có thể thương lượng một chút, thì hiện tại đâu đến nỗi nào.

Giờ thì hay rồi, thương lượng cái gì nữa, con cũng sinh mấy đứa rồi.

Tuy là muội muội trên danh nghĩa, nhưng thực chất không khác gì con gái, nuôi lớn rồi bỗng nhiên chạy ra ngoài tùy tiện tìm một người sống chung, mình lại không hề hay biết, đùng một cái sinh mấy đứa con rồi mang về bắt làm cậu, làm ngoại công, ai mà chịu nổi?

Ước chừng tâm tư xách dao chém chết đối phương cũng đã có rồi. "Được rồi, đừng hù dọa con bé!" Thấy Hi Hòa, Thường Hi, Nữ Oa đều chằm chằm nhìn Tinh Vệ, dọa Tinh Vệ sợ đến mức tim đập thình thịch, Tiêu Vân cười xua tay, ra hiệu cho Tinh Vệ.

Tinh Vệ ngoan ngoãn đi tới, kiên trì ngồi xuống.

Bàn tay to đặt lên đầu nha đầu này, Tiêu Vân nói: "Chuyện khác Bản hoàng cũng không nói nhiều, hai vị Yêu phi coi ngươi như con gái mà nuôi dưỡng, cho nên có một số lời Bản hoàng phải thẳng thắn.

Chuyện nam nữ, Bản hoàng và Yêu phi sẽ không hạn chế, nhưng phải nhớ kỹ một câu, ngoại trừ những chủng tộc loạn thất bát tao kia ra, những người khác đều được, nhưng đừng lén lút.

Làm như vậy, cho dù là một phàm phu tục tử, cũng đừng học theo Vân Hoa Tiên Tử kia." Nhìn Tinh Vệ đang triệt để ngây người, Hi Hòa liếc Tiêu Vân một cái.

Ý bảo chàng lại đang hù dọa con bé đấy à?

Nhìn xem hài tử bị dọa đến mức không dám nói chuyện kìa.

Tiêu Vân cạn lời, hắn nào có uy hiếp hay khủng bố gì đâu, chỉ là dùng giọng điệu bình thường để nói chuyện, chỉ nhắc nhở ngàn vạn lần đừng tìm những chủng tộc kỳ quái là được, những thứ khác không cấm mà.

Chương 135

Nhìn xem Hồng Hoang có những chủng tộc gì... quả thực khiến người ta một lời khó nói hết.

Quá đáng sợ, đạo lữ kiểu đó thì đừng tìm, miễn cho rước lấy phiền toái.

Nhìn Vân Hoa Tiên Tử thê thảm như vậy, lại nhìn mọi người...

Tinh Vệ thầm răn đe bản thân, ngàn vạn lần không thể học theo đối phương. "Người đâu!!

Mau bắt tiện tỳ kia về cho Bản điện chủ!!!" Hạo Thiên tức điên rồi!

Lập tức phái người đi bắt Vân Hoa Tiên Tử, thậm chí tức đến mức dùng cả từ "tiện tỳ" để gọi, có thể thấy được Hạo Thiên tức giận đến mức nào.

Nếu là bình thường cũng bỏ đi, nhưng lúc này Hạo Thiên vừa mới chịu sự khinh bỉ của Thánh nhân xong, chưa kịp hồi phục, kết quả muội muội quay lưng chạy xuống Hồng Hoang, kết hợp cùng một phàm phu tục tử.

Lén lén lút lút, một chút quyền được biết của huynh trưởng cũng không có, quả thực muốn chọc hắn tức chết.

Con cũng đặc biệt sinh mấy đứa rồi.

Gọi về làm gì?

Trong lòng vốn mới bình tĩnh được một chút, Hạo Thiên nháy mắt bị châm ngòi nổ, giống như một ngọn núi lửa đang phun trào, gào thét liên hồi, lập tức phái người đi bắt Vân Hoa Tiên Tử về.

Cũng may những năm này Hạo Thiên lôi kéo được một đám người bán mạng, không đến mức ngay cả một chút nhân thủ cũng không có, nếu không thì đó mới thật sự khiến người ta chê cười, đường đường Điện chủ mà phải tự mình đi bắt người.

Lúc này Vân Hoa Tiên Tử không biết ca ca Hạo Thiên đã phái người đến bắt, vẫn đang ở trong Nhân tộc trải qua những ngày tháng tiêu sái, đáng tiếc cảnh đẹp không dài, người của Thiên Đình đã đến. "Vân Hoa Tiên Tử, ngươi còn không mau chịu trói!!!" Mắt thấy thuộc hạ của đại ca đuổi tới, Vân Hoa Tiên Tử mới phản ứng lại, chuyện của mình đã bị phát hiện. "Mau chạy đi!!!" Vân Hoa Tiên Tử để Dương Thiên Hữu mang theo ba đứa con chạy trước, cầm Hạo Thiên Cảnh lấy trộm được ra ngăn cản những người kia.

Đáng tiếc cũng vô dụng, dù cho có Hạo Thiên Cảnh trong tay, Vân Hoa Tiên Tử căn bản không có tu luyện, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không đạt tới, làm sao là đối thủ của một đám người, rất nhanh đã bị bắt giữ.

Ở một bên khác, Dương Thiên Hữu mang theo ba đứa con bỏ chạy, làm sao có thể thoát khỏi sự truy sát của người Tinh Thần Điện?

Dù cho những người kia thực lực kém cỏi, đỉnh điểm cũng chỉ là Huyền Tiên, Kim Tiên, nhưng tu vi đó cũng không phải thứ cha con Dương Thiên Hữu có thể so bì.

Dương Thiên Hữu vẫn bộ dạng cũ, căn bản là một phàm nhân, ngược lại Dương Giao âm thầm đi theo Vân Hoa Tiên Tử tu hành được một trận, nại hà kẻ địch quá hung mãnh, căn bản không phải đối thủ, rất nhanh đã bị chém giết. "Không!!!!" Mắt thấy trượng phu và con trai cả bị giết chết, con trai thứ hai không rõ tung tích, con gái bị bắt giữ, cũng sắp bị giết chết, Vân Hoa Tiên Tử khóc lóc hô to: "Khẩn cầu Yêu Hoàng làm chủ cho nô tỳ, Thiên Đình cũng không có điều lệ

Tiên nữ không được kết hợp với phàm nhân, khẩn cầu Yêu Hoàng làm chủ cho nô tỳ, cứu lấy tiểu nữ của nô tỳ đi." Trong lúc hoảng loạn, Vân Hoa Tiên Tử cũng không lo được cái gì khác, trực tiếp hướng về phía Thiên Đình quỳ lạy, hy vọng Tiêu Vân có thể xuất hiện giải cứu đứa con gái kia.

Trượng phu Dương Thiên Hữu chết rồi, con trai cả cũng chết rồi, con trai thứ hai không rõ tung tích, Vân Hoa Tiên Tử cho rằng cũng đã thảm tao độc thủ, như hôm nay chỉ còn lại một đứa con gái Dương Thiền, nếu lại bị giết chết thì sống còn ý nghĩa gì?

Hổ dữ không ăn thịt con, tuy rằng Hạo Thiên phẫn nộ vì đứa muội muội từ nhỏ được hắn nuôi như con gái lại làm ra chuyện khiến hắn mất mặt, nhưng cũng sẽ không giết nàng.

Nhưng trượng phu và con cái đều chết hết, nàng sống còn ý nghĩa gì? "Làm càn!!!" Đám người Tinh Thần Điện thấy Vân Hoa Tiên Tử trực tiếp hướng Tiêu Vân cầu cứu thì dọa cho sợ mất mật, lớn tiếng quát mắng, sợ Tiêu Vân biết chuyện này sẽ gây phiền toái.

Tùy tiện một câu nói, bọn hắn chết thế nào cũng không biết. "Lôi cả ta vào sao?" Thiên Đình không có thiên quy Tiên phàm không được kết hợp, chủ yếu là do Tiêu Vân cảm thấy quy định này quá nhảm nhí, cho nên sẽ không lập ra, cũng không muốn lăn tăn.

Kết quả Vân Hoa Tiên Tử nắm lấy cái cớ này cầu cứu, khiến Tiêu Vân không xuất hiện cũng không được.

Bởi vì từ khi nàng cầu xin Tiêu Vân, sự tình đã thăng cấp đến mức không phải Hạo Thiên có thể làm chủ giải quyết.

Cần Tiêu Vân xuất hiện mới được. "Chàng muốn xuất hiện sao?" Nữ Oa nhìn hắn.

Tiêu Vân cạn lời nói: "Không xuất hiện thì làm thế nào?

Đều trực tiếp gọi tên Bản hoàng rồi, thôi được rồi.

Khổng Tuyên, Đại Bằng, đi mang Vân Hoa Tiên Tử đến Lăng Tiêu Bảo Điện, còn có đứa con gái nhỏ Dương Thiền kia nữa, ngoài ra thông báo cho Hạo Thiên." Đã muốn xuất hiện, vậy thì trực tiếp xuất hiện giải quyết sự tình cho tốt, đỡ phải phiền toái một đống.

Còn về Dương Tiễn, cần phải xem sao?

Bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộng đi rồi chứ gì, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng là nhân vật "ngưu bài" số một Hồng Hoang, thu đệ tử còn cường đại hơn lão sư...

Đừng nói chứ Dương Tiễn rất mạnh, chẳng trách người ta chê cười Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đồ đệ còn mạnh hơn sư phụ, có tiền đồ hơn sư phụ.

Dương Tiễn xác thực bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộng đi, hắn tính ra Dương Tiễn có sư đồ chi duyên với mình, liền thừa dịp loạn lạc mang Dương Tiễn đi, đặt vào trong một sơn động, để lại một quyển Bát Cửu Huyền Công và một bình Cửu Chuyển Kim Đan rồi rời đi.

Sau khi Dương Tiễn tỉnh lại, phát hiện không thấy cha mẹ, ca ca, muội muội, mới biết ca ca và phụ thân đã chết, mẫu thân bị bắt giữ, muội muội hạ lạc bất minh, liền bắt đầu phục dụng Cửu Chuyển Kim Đan, tu hành Bát Cửu Huyền Công.

Bát Cửu Huyền Công là bản thiến của Cửu Chuyển Huyền Công, Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn đều tu luyện công pháp này, cộng thêm công hiệu của Cửu Chuyển Kim Đan, mới có thể trong thời gian ngắn tu vi ào ào vọt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, về sau đạt tới Đại La Kim Tiên.

Người khác phải mất vô số năm mới có thể tu hành được, hắn thì tốt rồi, cắn thuốc cứ thế ào ào thăng cấp.

Làm sao bây giờ?

Một đám người bắt giữ Vân Hoa Tiên Tử và Dương Thiền, không biết nên xử lý thế nào.

Cũng may lúc này Khổng Tuyên và Đại Bằng tiến vào Hồng Hoang, bắt hai người đi. "Yêu Hoàng có lệnh, giải Vân Hoa Tiên Tử cùng con gái Dương Thiền về Lăng Tiêu Bảo Điện chờ thẩm vấn!!

Các ngươi có thể rời đi rồi." "Vâng, vâng... không dám lao phiền hai vị Đại Yêu, ngô đẳng lập tức đi, lập tức đi." Hai tôn sát thần đều đến rồi, ai dám ho he?

Đánh cái hắt xì cũng có thể phun chết người, lập tức từng tên xám xịt trở về Tinh Thần Điện trong Thiên Đình tìm Hạo Thiên phục mệnh.

Hạo Thiên âm trầm một khuôn mặt, ngược lại không trách Tiêu Vân ra tay quản sự, chỉ giận đứa muội muội kia lôi cả Tiêu Vân ra.

Lần này tốt rồi, mất mặt càng lúc càng lớn.

Đều là một đám người gì đây?

Cạn lời!

Khổng Tuyên và Đại Bằng mang theo người về Thiên Đình, nhìn đám thuộc hạ mà Hạo Thiên chiêu mộ, thật không biết nên nói điểm gì cho tốt, toàn bộ Tinh Thần Điện ngoại trừ Hạo Thiên và Dao Trì hai người, còn có nhân vật nào lên được mặt bàn không?

Một cái cũng không có.

Cứ như vậy mà đòi quản chế Tiên nhân trong thiên hạ, không thể không nói, tâm Hạo Thiên thật sự lớn.

Đổi lại là người khác mang theo cái gia sản như vậy, nào dám hô lên khẩu hiệu quản chế thiên hạ gia Tiên?

Ước chừng mới ra cửa đã bị người ta một tát đập chết rồi. "Nô tỳ bái tạ Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Vân Hoa Tiên Tử khóc lóc hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ, vội vàng bảo con gái hướng Tiêu Vân hành lễ.

Dương Thiền cũng là một đứa trẻ hiểu chuyện, quỳ trên mặt đất nãi thanh nãi khí nói: "Phàm nữ Dương Thiền bái tạ Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Được rồi!!

Cả nhà này thật biết quậy, hiện tại là Vân Hoa Tiên Tử, sau này là Dương Thiền sao?

Nhìn tiểu loli Dương Thiền, Tiêu Vân thật không biết nói gì cho tốt, chẳng lẽ loại chuyện này có tính di truyền?

Xua tay, Tiêu Vân nói: "Không cần tạ ta, kết quả cuối cùng còn phải xem huynh trưởng ngươi mới được.

Haizz, điều không nên nhất chính là ngươi lại ẩn giấu." Đáng tiếc trước mắt đều vô dụng rồi, Dương Thiên Hữu và Dương Giao đã chết, Dương Tiễn càng hận Hạo Thiên thấu xương, bi kịch phát sinh, đều không thể vãn hồi. "Tiện tỳ!!" Hạo Thiên mang theo Dao Trì tới Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn thấy Vân Hoa Tiên Tử liền tức giận mắng to.

Trên long ỷ, Tiêu Vân trợn trắng mắt, ho khan một tiếng. "Hừ!!" Cơn giận vừa mới trùng thiên của Hạo Thiên giống như bị dội một gáo nước lạnh, nháy mắt thanh tỉnh, quay sang cáo tội với Tiêu Vân: "Yêu Hoàng, thuộc hạ nhất thời xúc động, mong Yêu Hoàng chớ trách." "Thôi, thôi, ngồi xuống đi, vừa vặn không có người ngoài ở đây, đem sự tình giải quyết cho tốt, truyền đi ra ngoài đối với ai cũng không tốt đâu." Trước mắt trong Lăng Tiêu Bảo Điện chỉ có Tiêu Vân, Dao Trì, Hạo Thiên, Vân Hoa Tiên Tử, Dương Thiền mấy người, không có người khác, Tiêu Vân đang chiếu cố mặt mũi cho Hạo Thiên,

thật sự để một đám người ở trong nhìn xem, cái mùi vị kia, chậc chậc chậc.

Sau khi Hạo Thiên và Dao Trì ngồi xuống, Tiêu Vân mở miệng hỏi: "Vân Hoa Tiên Tử, vì sao lại muốn rời khỏi Thiên Đình, hạ phàm Hồng Hoang, muốn làm cho huynh trưởng ngươi khó xử hay sao?" Nghe Tiêu Vân hỏi chuyện này, Hạo Thiên có chút nhịn không được tỳ khí, cũng may Dao Trì kéo lại.

Mạo phạm loại chuyện này ngàn vạn lần đừng nhất tái, tái tam, nếu không chọc giận Tiêu Vân, đến lúc đó ai cũng không có quả ngon để ăn. "Không, đương nhiên là không." Vân Hoa Tiên Tử vội vàng lắc đầu, khóc lóc nói: "Nô tỳ chỉ bởi vì ham chơi, cho nên mới rời khỏi Thiên Đình tiến vào Hồng Hoang." "Sau đó đụng phải một nam nhân tên là Dương Thiên Hữu, rồi cùng nam nhân này ở một chỗ đúng không?" Sắc mặt Hạo Thiên càng đen hơn.

Vân Hoa Tiên Tử cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Vân và Hạo Thiên.

Chỉ có Dương Thiền ngây thơ mờ mịt, trong mắt mang theo sự hoảng sợ chưa bình định.

Dám làm không dám đối chất?

Tiêu Vân lắc đầu, nhìn Vân Hoa Tiên Tử đang quỳ dưới đất cúi đầu nói: "Ngươi khẩn cầu Bản hoàng làm chủ cho ngươi, nói Thiên Đình cũng không có thiên quy Tiên phàm không thể kết hợp, không sai, Bản hoàng sẽ không hạn chế người của Thiên Đình cùng phàm nhân kết hợp, đó là tự do của các ngươi." Vân Hoa Tiên Tử ngẩng đầu, Tiêu Vân nhìn khuôn mặt đầy nước mắt kia, đề cao âm thanh: "Nhưng ngươi có từng nghĩ tới, ngươi len lén lút lút chạy đi, trộm đi Hạo Thiên Cảnh của huynh trưởng ngươi, chạy đi cùng một phàm nhân ở chung một chỗ, đối với huynh trưởng ngươi có ý nghĩa gì?

Người Yêu tộc Thiên Đình ta đều biết lễ số là vật gì, vì sao ngươi

lại quên đến sạch sẽ?

Phàm nhân yếu ớt, thọ mệnh ngắn ngủi, nhưng đó là vấn đề sao?" "Nô tỳ..." Vân Hoa Tiên Tử há miệng, lại nói không ra lời, một lòng chỉ có phẫn nộ và hối hận, quay đầu nhìn Hạo Thiên đang nộ khí đùng đùng liền ngẩn ra.

Đúng vậy, chỉ lo bản thân, có từng lo lắng cảm thụ của huynh trưởng chưa?

Loại chuyện này đối với huynh trưởng mà nói, quả thực là kỳ sỉ đại nhục.

Tinh Thần Điện nhiều Bàn Đào như vậy, tùy tiện lấy mấy cái xuống cho trượng phu hài tử ăn, còn là phàm nhân sao?

Điều chân chính khiến người ta phẫn nộ là lén lút cùng nam nhân tư thông kết hợp, đều nói trưởng huynh như cha, loại chuyện này hoàn toàn là đang bôi đen lên mặt Hạo Thiên, làm Hạo Thiên khó xử. "Người một nhà không nói hai lời, chư vị, hảo hảo đàm đạo đi, việc này mau chóng giải quyết là tốt nhất, nếu không truyền ra khỏi Thiên Đình cũng không phải chuyện tốt lành gì." "Vân Hoa, ngươi còn lời gì để nói!!!" Tiêu Vân đều đã xuất hiện điều giải, Hạo Thiên cũng sẽ không quá phận, cộng thêm lôi thôi lếch thếch thủy chung vẫn là muội muội ruột, lòng người đều là thịt dài, tổng không thể một dao chém chết muội muội đi.

Vân Hoa Tiên Tử triều Hạo Thiên bái một cái: "Nô tỳ thẹn với huynh trưởng, chỉ cầu huynh trưởng, tội không vạ lây hài tử, nhưng hài nhi của ta..." "Đủ rồi đủ rồi!!" Một màn kịch gia đình luân lý cẩu huyết, Tiêu Vân nhìn không nổi nữa, xua tay nói: "Nếu đều không biết xử lý như thế nào, Bản hoàng xử lý là được.

Vân Hoa phạm sai lầm, quan áp vạn năm làm trừng phạt.

Hạo Thiên, ngươi đi tới Lục Đạo Luân Hồi, để Dương Thiên Hữu cùng Dương Giao luân hồi chuyển thế, đi đem Dương Tiễn mang về.

Việc này cứ định như vậy, người một nhà náo ra một đống chê cười còn ra thể thống gì!!

Xử lý không tốt, người ta lại cảm thấy Hạo Thiên tâm hung hẹp hòi, ngay cả muội muội và muội phu, cháu trai cháu gái đều dung nạp không nổi.

Như vậy còn có ai dám đến nương nhờ?" Tiêu Vân bàn tay vung lên, đem sự tình định đoạt.

Muốn tiện nghi cho Xiển Giáo?

Nghĩ hay lắm, cút sang một bên chơi trứng đi. "Tuân lệnh!!

Hạo Thiên tất định sẽ không làm Yêu Hoàng thất vọng." Hắn quay đầu trừng mắt nhìn Vân Hoa Tiên Tử: "Đem ngươi đè ở dưới Đào Sơn vạn năm, có oán ngôn gì không?" Vân Hoa Tiên Tử nhận tội, bị đè dưới Đào Sơn, nhưng nàng không hề không vui, bởi vì Tiêu Vân đã làm chủ cho cả nhà nàng: Dương Thiên Hữu và Dương Giao sẽ luân hồi phục sinh, Dương Tiễn không chết.

Sau khi Vân Hoa Tiên Tử bị Khổng Tuyên giải xuống, Tiêu Vân nói với Hạo Thiên đang có chút tức giận: "Hạo Thiên, ngươi phải chú ý mới được, đứa cháu kia của ngươi nãi là người có đại cơ duyên, lại bị người Xiển Giáo âm thầm cứu đi, rõ ràng là hướng về phía các ngươi mà đến.

Việc này nếu không xử lý tốt, ngày sau cậu cháu gặp lại, e rằng sẽ binh đao tương kiến, đến lúc đó người mất mặt là ngươi, Xiển Giáo lại bạch bạch kiếm được một phần đại cơ duyên." "Dương Thiên Hữu tuy là phàm nhân, nhưng hai đứa con trai tư chất không tệ, hảo hảo bồi dưỡng đi, ngày sau tất định có thể trở thành cánh tay đắc lực

của ngươi, chớ để Bản hoàng thất vọng.

Còn Dương Thiền...

Thôi được rồi, mang về hảo sinh dạy bảo, sau khi thành niên thì đưa vào cung nội." "Tuân lệnh!!!" Tiêu Vân muốn nạp Dương Thiền?

Hạo Thiên một trận kích động, không ngờ chuyện tốt lại rơi xuống đầu mình, vừa rồi nhìn Dương Thiền còn khó chịu, hiện tại hận không thể ôm lấy cháu gái hung hăng hôn mấy cái, đây chính là tồn tại có thể lôi kéo quan hệ với Tiêu Vân a.

Chương 136

Phục thật!

Nhìn Hạo Thiên cao hứng rời đi, Tiêu Vân thật không biết nên nói điểm gì cho tốt, cảm tình để hắn nuôi lớn cháu gái đưa cho Bản hoàng làm ấm giường, oa, hắn vui đến mức tưng tửng luôn rồi...

Dương Giao, Dương Tiễn, hai huynh đệ này có thể dùng được, đã như vậy thì trực tiếp trói lên chiến xa Thiên Đình, Xiển Giáo muốn bán đường đánh cướp?

Đi chết đi.

Bấm ngón tay tính toán, Tiêu Vân biết được vị trí Dương Tiễn đang ở, sai người đi thông báo cho Hạo Thiên. "Xiển Giáo!!!" Trở lại Tinh Thần Điện, Hạo Thiên tức đến mức mặt đều có chút vặn vẹo.

Không lâu trước đây mới làm mất mặt mũi của hắn, hiện tại lại muốn phá rối việc nhà hắn?

Xiển Giáo muốn làm gì?

Hạo Thiên càng nghĩ càng tức giận.

Cũng may hắn không ngu xuẩn, đem Dương Thiền giao cho Dao Trì, bảo Dao Trì hảo hảo dạy bảo, đây chính là người Yêu Hoàng coi trọng, không thể sơ suất.

Đối với việc Tiêu Vân coi trọng Dương Thiền, hai người cao hứng không thôi, liên đới nhìn Dương Thiền cũng thuận mắt hơn không ít. "Hạo Thiên, chúng ta trước mắt không thích hợp xung đột với người Xiển Giáo, tiên tương cả nhà Dương Thiên Hữu mang về cái đã." "Lời này không sai!!" Người Xiển Giáo chạy tới giảo hợp việc nhà của hắn, muốn thu Dương Tiễn làm đệ tử, chứng minh

Dương Tiễn kia xác thực không tệ, có thể trở thành cánh tay đắc lực, còn có Dương Giao nữa, tất định không thể để Xiển Giáo thực hiện được ý đồ.

Hạo Thiên cũng lo lắng chuyện Tiêu Vân nói.

Họa không vạ lây trẻ nhỏ, nếu ngay cả hài tử cũng nhắm vào, truyền đi ra ngoài người ta sẽ nói Hạo Thiên tâm quá đen, mặc kệ nói thế nào đó cũng là cháu ruột của hắn, ngay cả cháu ruột mình cũng dung nạp không nổi, người khác làm sao dám đến nương nhờ?

Nếu có thiên quy Tiên phàm không thể kết hợp thì còn dễ nói, nhưng hiện tại không có, Hạo Thiên cũng không phải Thiên Đình chi chủ thực sự, không có cái giá lớn như vậy, một khi một số thanh danh xấu bị gán vào, Hạo Thiên ngày sau chiêu người sẽ rất khó khăn.

Hạo Thiên tất định sẽ không để chuyện này phát sinh.

So sánh ra, muội muội bị một phàm nhân "thượng", cũng không phải là không thể tiếp thu, dù sao không có thiên quy cấm, còn về Dương Thiên Hữu khẳng định không thể cho sắc mặt tốt.

Bất quản thế nào, trước tiên đem người phục sinh, sau đó cho ăn chút đồ tốt thoát thai hoán cốt rồi nói sau. "Yêu Hoàng muốn nạp Dương Thiền sao?" Nữ Oa hiếu kỳ, Tiêu Vân lúc nào lại hứng thú với một nha đầu như vậy rồi, nếu thích dạng này, trong Nhân tộc không biết có thể chọn ra bao nhiêu. "Vì sao phải nạp Dương Thiền?

Bản hoàng chỉ bảo Hạo Thiên đưa vào cung nội để làm bạn với Tinh Vệ, như vậy cũng là nạp sao?" Tiêu Vân không cấm cười cười, Hạo Thiên rõ ràng là nghĩ lệch rồi.

Mặc kệ hắn, thích nghĩ sao thì nghĩ.

Bất quá Hạo Thiên thật đúng là nhanh nhẹn, biết được Xiển Giáo muốn hố mình, lập tức nhịn không được, liền hạ xuống Hồng Hoang

đi tìm Dương Tiễn.

Trong sơn động, Dương Tiễn không biết muội muội đang ở Thiên Đình, mẫu thân bị đè dưới Đào Sơn, vẫn ở trong động nỗ lực tu hành. "Ngược lại rất nỗ lực, là một đứa bé không tệ." Hạo Thiên tới sơn động, yên lặng nhìn Dương Tiễn tu hành Bát Cửu Huyền Công, ăn Cửu Chuyển Kim Đan, bấm tính một phen: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hừ, quả nhiên là hảo kế sách, nhưng muốn tính kế Hạo Thiên ta, nào có dễ dàng như vậy!!!" Hạo Thiên vung tay lên, Dương Tiễn cảm thấy trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Mang theo Dương Tiễn rời đi, Hạo Thiên đi thẳng đến Lục Đạo Luân Hồi, chuẩn bị phục sinh Dương Thiên Hữu và Dương Giao. "Không xong!!!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân kẻ âm thầm ra tay mang Dương Tiễn đi, trở về đạo trường, chờ Dương Tiễn xuất sơn đi cứu mẫu, kết quả vạn vạn không ngờ Dương Tiễn chưa lớn đã bị Hạo Thiên mang đi. "Hỏng việc rồi!!!" Nếu Hạo Thiên không xuất hiện, không đem Dương Tiễn mang đi, vậy thì khi Dương Tiễn lớn lên, biết được cả nhà tao ngộ, tự nhiên sẽ thống hận Hạo Thiên.

Đến lúc đó hắn ra tay cứu giúp, Dương Tiễn tất định sẽ ngoan ngoãn làm đệ tử Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nhưng hiện tại Hạo Thiên đã mang người đi rồi.

Người khác thì thôi, Dương Tiễn đâu biết Ngọc Đỉnh Chân Nhân là ai?

Tình thế cấp bách, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vàng rời khỏi đạo trường, đuổi theo hướng Hạo Thiên.

Hạo Thiên không biết Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang đuổi theo, lúc này đã tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Tiến vào nơi này, diện kiến Hậu Thổ, Hạo Thiên một chút cũng không dám ngạo khí, nếu không với tính tình Tổ Vu tuyệt đối sẽ cho

hắn một tát trước.

Không nói là đối thủ của người ta hay không, người ta là nữ nhân của Tiêu Vân, thuộc về tồn tại không thể trêu vào, tốt nhất là bớt lo chuyện bao đồng, hắn cung kính nói với Hậu Thổ: "Yêu phi, thuộc hạ phụng mệnh lệnh Yêu Hoàng đến đây, đưa hai người này luân hồi chuyển thế, mong Yêu phi tạo thuận lợi." "Có thể." Phụng mệnh lệnh của Tiêu Vân, Hậu Thổ tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Hạo Thiên không kịp thu hồi hồn phách Dương Thiên Hữu và Dương Giao cũng không sao, Lục Đạo Luân Hồi am hiểu nhất cái này, luân hồi trọng sinh thôi, chuyện nhỏ. "Ngươi trở về đi, đợi hai người luân hồi trọng sinh xong, Bản Tổ vu tự sẽ phái người đưa bọn họ lên Thiên Đình." "Như thế, lao phiền Yêu phi!!" Hạo Thiên cũng không bà mụ, xoay người rời đi, chuẩn bị phản hồi Thiên Đình.

Đã có Hậu Thổ thừa nặc, vậy còn đi thao tâm làm gì.

Luân hồi chuyển thế cũng cần một chút thời gian, Hạo Thiên không vội, hiện tại trước tiên trở về dạy bảo Dương Tiễn, phải giảng đại đạo lý mới được, không thể để tâm tính của Dương Tiễn bị nữu chuyển.

Nếu không Hạo Thiên trong mắt Dương Tiễn sẽ thành ông cậu hung ác mất!!

Không nhận người thân là tốt nhất.

Rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, Hạo Thiên chuẩn bị đi tới Thiên Đình.

Tuy rằng trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên có Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang gây sự, Hạo Thiên cũng không tiện trực tiếp tìm tới cửa, chỉ là Hạo Thiên không ngờ mới đi được nửa đường lại đụng phải đối phương. "Đạo hữu, chậm đã!!!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấy Hạo

Thiên liền vội vàng tiến lên ngăn lại.

Hạo Thiên vừa nhìn, lửa giận đè nén dưới đáy lòng bạo phát ra.

Đắc tội không nổi Thánh nhân, chẳng lẽ còn đắc tội không nổi một cái Ngọc Đỉnh Chân Nhân nho nhỏ?

Lập tức nội tâm nộ hỏa bị dẫn bạo, Hạo Thiên chỉ vào Ngọc Đỉnh Chân Nhân, lạnh giọng hỏi: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cản đường Bản điện chủ là có ý gì?!!!" Ngữ khí Hạo Thiên không tốt, khiến nụ cười trên mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân cứng đờ.

Không ngờ Hạo Thiên lại đối đãi như vậy, quả thực một điểm mặt mũi cũng không cho, lập tức sầm mặt xuống, nói: "Đạo hữu, xin hãy giao Dương Tiễn cho bần đạo, Dương Tiễn có sư đồ chi duyên với bần đạo, là đệ tử Xiển Giáo ta." "Có sư đồ chi duyên?!" Hạo Thiên ngẩn ra, nhanh chóng cười lớn: "Ai là đạo hữu với ngươi?

Sư phụ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngươi cùng Bản điện chủ mới là sư huynh đệ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngươi không cần mặt mũi lại cùng Bản điện chủ xưng hô đạo hữu, quả thực không biết xấu hổ!!!

Huống hồ Dương Tiễn khi nào trở thành đệ tử Xiển Giáo rồi?

Việc nhà của Hạo Thiên ta, cần Xiển Giáo các ngươi quản hay sao!!!

Cút ngay!!

Nếu còn ngăn cản, đừng trách Bản điện chủ đối với ngươi không khách khí!!" Tính tình Hạo Thiên sao lại nóng nảy như vậy?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị mắng đến não bộ có chút chuyển không kịp, hắn đã mặt dày xưng hô đạo hữu rồi, nhưng theo Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấy, ta đã như vậy, Hạo Thiên cũng không nên không nể mặt mới đúng, ta chính là đệ tử Thánh nhân!!!

Lại dám đối với ta to tiếng quát tháo!

Ỷ là đệ tử Thánh nhân sao?

Hạo Thiên bị chọc cười, hắn là ký danh đệ tử của Đạo Tổ, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng một bối phận, thế mà Ngọc Đỉnh Chân Nhân một điểm mặt mũi cũng không cần, mở miệng một câu đạo hữu!

Ta "đạo" cái đầu ngươi ấy, ai là đạo hữu với ngươi?

Bối phận của Xiển Giáo đúng là có chút kỳ lạ, cũng đúng, nếu không Nhiên Đăng Đạo Nhân làm sao lại chạy đi làm đệ tử chứ. "Giỏi cho Hạo Thiên, xưng hô một tiếng đạo hữu là bần đạo nể mặt ngươi, chớ có không biết tốt xấu!!

Giao Dương Tiễn ra đây!!!" Hạo Thiên tức giận, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng cảm thấy tức giận, mặt nóng dán lên mông lạnh.

Hiện tại không nói giảng đạo nghĩa nữa, Dương Tiễn là đệ tử Xiển Giáo ta, giao ra đây!!! "Cút!!!" Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây, Hạo Thiên còn kiêng kị, nhưng một cái Ngọc Đỉnh Chân Nhân nho nhỏ, ngoại trừ treo một cái danh đầu đệ tử Thánh nhân thì có cái thá gì, cũng dám đối với ta to tiếng quát tháo.

Nếu đổi lại là người khác, đã sớm bị Hạo Thiên một tát đập chết rồi.

Dù tức giận, Hạo Thiên không chủ động ra tay, tuy rằng chán ghét đám đệ tử Thánh nhân này, chán ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng lại không muốn kết oán với Xiển Giáo vào lúc này.

Có thể coi thường, nhưng không thể tùy tiện động thủ.

Một cái Ngọc Đỉnh Chân Nhân là chuyện nhỏ, nhưng tùy tiện đánh hắn sẽ thành chuyện náo động đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mất mặt mũi, với cái bạo tỳ khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo

đảm sẽ chạy ra gây phiền toái.

Thực ra Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chắc đã thật sự bao che khuyết điểm như vậy, chủ yếu là duy hộ thể diện của bản thân mà thôi.

Một khi chọc Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, sự tình liền lớn chuyện.

Hét vào mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân một câu, Hạo Thiên chuẩn bị rời đi.

Còn về việc giao Dương Tiễn ra, trực tiếp bị hắn lờ đi.

Ta không trêu chọc đám đệ tử Thánh nhân các ngươi, các ngươi cũng đừng ép ta.

Kỳ thực Hạo Thiên đại khái không cần nể mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trực tiếp đánh!!

Đánh xong nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không xuất hiện thì thôi, nếu xuất hiện thì trực tiếp tìm Tiêu Vân hỗ trợ, đến lúc đó Tiêu Vân ra mặt, kẻ chịu thiệt là Xiển Giáo.

Chỉ đáng tiếc Hạo Thiên sĩ diện, không muốn đi tìm Tiêu Vân giúp đỡ, luôn cảm thấy như vậy là mất mặt, cho nên thà rằng không cùng đám đệ tử Thánh nhân này tranh đấu cũng không đi cầu Tiêu Vân.

Cái tôi quá lớn, vì chút mặt mũi.

Nếu có thể tự mình giải quyết sự tình, người khác sẽ nói Tinh Thần Điện Điện chủ Hạo Thiên ngưu bài, không dựa dẫm Tiêu Vân cũng có thể giải quyết vấn đề, hàng phục đệ tử Thánh nhân, khiến bọn hắn không có nửa điểm tỳ khí.

Nhưng nếu Tiêu Vân xuất động thì sao?

Người khác nhất định sẽ nói: Nhìn xem Hạo Thiên, quản hạt thiên hạ gia Tiên, kết quả bị đệ tử Thánh nhân quấy cho sứt đầu mẻ trán,

cuối cùng không thể không dựa vào Tiêu Vân mới ổn trụ.

Do đó, Hạo Thiên mới có thể ở những lúc có thể tìm Tiêu Vân thì lại âm thầm nhủ lòng: Tinh Thần Điện vô đại sự!!!

Chỉ cần Tinh Thần Điện không có việc lớn, Tiêu Vân sẽ không xuất mã.

Còn về việc có thật sự không có đại sự hay không, cái đó phải Hạo Thiên mới biết được.

Hạo Thiên không mở miệng, cho dù Tinh Thần Điện bị đánh nổ, Tiêu Vân cũng sẽ không ra tay, mặc kệ hắn đi lăn lộn, chính là cái đạo lý này. "Để đệ tử của ta lại!!!" Mắt thấy Hạo Thiên muốn đi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nổi giận, tay cầm Trảm Tiên Kiếm hướng Hạo Thiên đâm tới một kiếm.

Hạo Thiên đều có chút ngây người, vạn vạn không ngờ đối phương thật sự dám ra tay, dùng bảo kiếm đâm mình, may mà bị Hạo Thiên Cảnh chặn lại.

Kinh ngạc cúi đầu nhìn Hạo Thiên Cảnh, khuôn mặt Hạo Thiên từ từ trở nên dữ tợn, nộ hống nói: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân, ngươi muốn chết!!!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân quả thực gan to bằng trời, tình thế cấp bách lại ra tay với Hạo Thiên, cũng không nhìn xem thực lực bản thân.

Nếu không phải có Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chỗ dựa, đừng nói một cái Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cho dù là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, dù cộng thêm cả Chuẩn Thánh Quảng Thành Tử, đều không phải đối thủ của Hạo Thiên.

Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng thực lực Hạo Thiên kém cỏi, hắn chính là tồn tại thuộc hàng cường đại trong Chuẩn Thánh.

Cho nên hành động của Ngọc Đỉnh Chân Nhân quả thực là đang tìm chết. "Oanh long long!!!" Hạo Thiên một chưởng vỗ xuống, Ngọc

Đỉnh Chân Nhân đại kinh, vội vàng giơ Trảm Tiên Kiếm trong tay lên đối kháng.

Đáng tiếc vô dụng, dưới cự chưởng, Trảm Tiên Kiếm tịnh không thể hộ trụ Ngọc Đỉnh Chân Nhân, bị vỗ mạnh một cái. "Phốc ~~~" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị kích trúng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, đập vào trong ngọn núi lớn, suýt chút nữa đụng ngã cả ngọn núi.

Cả người bị thương không nhẹ.

Hạo Thiên không trực tiếp vỗ chết hắn, đã là thủ hạ lưu tình rồi. "To gan!!!" Tại Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên mở mắt, giận dữ nói: "Hạo Thiên tiểu nhi dám ra tay thương tổn đệ tử của ta!!!" Đệ tử bị đánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên biết, kỳ thực Hạo Thiên nén một bụng lửa giận, hắn cũng chẳng khá hơn là bao.

Tại Thiên Đình, bị sự sắp xếp của Hạo Thiên làm cho tức đến nghẹn họng, nếu không cũng sẽ không làm ra cử động ném chén trực tiếp bỏ đi, chính là vì bị Hạo Thiên chọc tức.

Chương 137

Tức thì cũng đã tức rồi, chỉ cần Hạo Thiên không trêu chọc thì không sao, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ hắn lại to gan dám đả thương đệ tử mình.

Hạo Thiên cần thể diện, Bản tôn thì không cần sao?

Còn về việc ai đúng ai sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới lười quản, dù sao đánh đệ tử của ta chính là không để Nguyên Thủy Thiên Tôn ta vào mắt!!!

Giận dữ, Nguyên Thủy Thiên Tôn xông ra khỏi Côn Luân Sơn, thuấn tức trăm vạn dặm, biến mất tại vùng lân cận Côn Luân Sơn, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới địa điểm chiến đấu.

Cùng lúc đó, các Thánh nhân khác đều chú ý tới tình huống của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang phát thần kinh cái gì vậy?

Hạo Thiên...

Hạo Thiên và Ngọc Đỉnh Chân Nhân phát sinh tranh đấu, kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn cái kẻ bao che khuyết điểm này liền chạy ra ngoài.

Người không biết không sợ a, Hạo Thiên tuy là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ, nhưng chung quy không phải Thánh nhân, cùng Thánh nhân tranh đấu, cuối cùng người chịu thiệt cũng chỉ là hắn mà thôi, hà tất phải như vậy. "Xem ra Bản hoàng không xuất động thì không được rồi!!" Trong Thiên Đình, thân ảnh Tiêu Vân biến mất, Nữ Oa lắc đầu, không có đi theo.

Để Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đấu, đây không phải

chuyện lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn thu thập Hạo Thiên, Tiêu Vân không để ý, hắn để ý chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể đem Dương Tiễn đi.

Tiêu Vân chân trước mới bảo Hạo Thiên bồi dưỡng Dương Tiễn, chân sau người đã bị mang đi, Tiêu Vân không cần mặt mũi sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn mặt mũi nên chạy ra bao che khuyết điểm, vậy Tiêu Vân ta thì sao?

Mặt mũi của Tiêu Vân ta không đáng tiền?

Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình, mấy vị Lão Tử, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vốn không định sảm hòa đều có chút ngây người.

Tình huống gì đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi bảo hộ Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Tiêu Vân đi bảo hộ Hạo Thiên sao?

Trừ cái đó ra, Tiêu Vân chạy ra ngoài còn có thể làm gì? "Không biết tự lượng sức mình!!!" Giáo huấn Ngọc Đỉnh Chân Nhân xong, mắt thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị thương nằm trong núi bò không ra, sắc mặt Hạo Thiên mới dễ nhìn hơn một chút.

Hắn không có ý định hạ tử thủ, đã ngươi công kích ta trước, Bản điện chủ cho ngươi chút nhan sắc nhìn xem, không kỳ quái chứ?

Muốn trách thì trách ngươi tự tìm chết, không có thực lực mà lại tập kích Bản điện chủ.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, Hạo Thiên chuẩn bị rời đi, nhưng hắn không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sát tới, càng không biết Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình cũng đang chạy đến. "Hạo Thiên, to gan, dám can đảm thương hại đệ tử Bản tôn!!" Hạo Thiên vừa mới rời đi chưa được bao xa, một tiếng nộ hống truyền đến, cả thiên địa đều vì đó mà biến sắc.

Não Hạo Thiên nháy mắt nổ tung, giống như có thứ gì đó đang gõ mạnh vào đầu, một bàn tay to xuyên qua hư không xuất hiện tại Hồng Hoang, hướng về phía Hạo Thiên chộp tới.

Sắc mặt Hạo Thiên kịch biến!!

Cả người đều sững sờ tại chỗ, thậm chí quên cả phản kháng hoặc né tránh.

Mà phản kháng và né tránh cũng vô dụng, nhưng Hạo Thiên lúc này thật sự một chút phòng bị cũng không có.

Dù cho đối phương sẽ không giết hắn, nhưng cú chộp này, Hạo Thiên tuyệt đối phải lột một tầng da.

Thánh nhân ra tay rồi, Thánh nhân muốn đối phó ta?

Đầu Hạo Thiên ong ong, trong đầu đều là những câu hỏi này, cảm thấy giáo huấn Ngọc Đỉnh Chân Nhân thì Nguyên Thủy Thiên Tôn có tức giận nữa cũng không thể ra tay với mình.

Ai ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự ra tay rồi, một chút cũng không cố kỵ thân phận, trực tiếp ra tay với hắn. "A!!!" Khi bàn tay to kia tóm lấy Hạo Thiên, Hạo Thiên mới phản ứng lại, cảm giác cả người tùy thời có thể bị bóp chết, trong cơ thể khí huyết quay cuồng, một ngụm máu tươi phun ra. "Hừ!!

Không biết tự lượng sức mình!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phá khai hư không xuất hiện trước mặt Hạo Thiên, ghét bỏ ném hắn một cái, đem câu nói kia nguyên vẹn trả lại cho hắn.

Đã cảm thấy đệ tử của ta không chịu nổi một kích, vậy tại trong mắt Bản tôn, Hạo Thiên ngươi cũng không chịu nổi một kích!

Không biết tự lượng sức mình, cũng dám đối đầu với Bản tôn! "Oanh!!!" Hạo Thiên rơi thẳng vào trong sườn núi, đãi ngộ y hệt Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa rồi. "Giao người ra!!" Hạo Thiên giáo huấn

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nho nhỏ giáo huấn Hạo Thiên, thương thế không nặng, trở về tu dưỡng vài vạn năm là khôi phục rồi.

Ít nhất trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn thì thương thế không nặng.

Còn về phần Ngọc Đỉnh Chân Nhân...

ước chừng dưỡng thương cần vài trăm năm đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục hướng về phía Hạo Thiên chộp tới, chuẩn bị mang Dương Tiễn đi.

Đã là đệ tử Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn trúng, vậy chính là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, sao có thể để Hạo Thiên mang đi.

Nếu cứ như vậy, sau này ai còn dám bái nhập môn hạ Xiển Giáo? "Không xong!!" Ngay khi Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị lôi Dương Tiễn ra, bỗng nhiên cảm thấy tim đập mạnh một cái, một đạo khí tức đáng sợ khóa chặt hắn, đang nhanh chóng phá khai hư không, lập tức sẽ đến nơi, nếu không dừng tay, tuyệt đối sẽ bị công kích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi, không lo được Dương Tiễn, vội vàng tránh ra. "Oanh!!!" Không gian một trận vặn vẹo, Tiêu Vân từ trong không gian vặn vẹo bước ra, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tránh ra thật xa, cười lạnh một tiếng: "Nguyên Thủy, đả thương người thì cũng thôi đi, ngay cả người cũng muốn cướp, coi Bản hoàng không tồn tại sao?" "Yêu Hoàng, đó là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta, vì sao không thể mang đi?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ Tiêu Vân lại chạy tới, âm trầm mặt nói: "Chẳng lẽ đệ tử Bản tôn chịu tập kích, đệ tử Xiển Giáo bị người lỗ đi, Bản tôn không thể ra tay?" "Phi!!

Không biết xấu hổ!!" Tiêu Vân bĩu môi, một chút cũng không cố

kỵ thể diện Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Dương Tiễn kia vốn là cháu ngoại Hạo Thiên, chuyện nhà người ta để người ta tự giải quyết.

Mới đây không lâu Bản hoàng bảo Hạo Thiên hảo sinh dạy bảo Dương Tiễn, đem Dương Thiên Hữu cùng Dương Giao phục sinh, đưa vào Thiên Đình.

Ngươi lại muốn bắt người, là có ý gì?

Đệ tử Xiển Giáo?

Hắn đã bái sư chưa?" "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, có chút ngây người.

Bái sư?

Bái cái sư khỉ gì, Dương Tiễn áp căn không biết Ngọc Đỉnh Chân Nhân là ai được không?

Kế hoạch của Ngọc Đỉnh Chân Nhân là đợi Dương Tiễn lớn lên, gặp phiền toái thì mới xuất hiện cứu giúp, như vậy Dương Tiễn mới cam tâm tình nguyện bái nhập môn hạ.

Lưu lại Bát Cửu Huyền Công và Cửu Chuyển Kim Đan chỉ là bồi dưỡng tiền kỳ, định sẵn dự định mà thôi. "Đường đường là Thánh nhân mà không màng thể diện tùy ý ra tay với người khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên lợi hại, Bản hoàng thậm chí bội phục!!" Không nói được chứ gì?

Tiếp tục nói đi, Bản hoàng đang nghe đây, xem ai có lý. "Sư...

Khụ khụ, Sư tôn, Dương Tiễn là đồ đệ đệ tử thu nhận, đã tu luyện Bát Cửu Huyền Công đệ tử lưu lại, phục dụng Cửu Chuyển Kim Đan đệ tử để lại!!!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bay lên, lớn tiếng hô. "Cút trở về!!!" Tiêu Vân khẽ quát một tiếng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn chưa bay cao đã bị chấn bay ngược trở lại, đem ngọn núi vốn chưa sụp đổ trực tiếp đụng hủy. "Tiêu Vân!!!" Nguyên Thủy Thiên

Tôn mắt đều đỏ lên, tế ra Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị động thủ với Tiêu Vân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã bị thương, huống hồ chỉ là một tôn Đại La Kim Tiên, làm sao chống đỡ được công kích của Tiêu Vân?

Mặc dù Tiêu Vân cũng không trực tiếp công kích, chỉ là một chút chấn động không gian nho nhỏ, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân thật sự gánh không nổi.

Vốn đã bị thương, lúc này biến thành bán sống bán chết, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến mức cơ hồ mất đi lý trí.

Đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn đang sắp bạo tẩu, Tiêu Vân nói: "Nguyên Thủy, người khác sợ ngươi, Bản hoàng không sợ.

Ngươi có mặt mũi ra tay với thuộc hạ của Bản hoàng, Bản hoàng vì sao không được ra tay với đệ tử của ngươi?

Đây chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ, nếu còn có lần sau, Bản hoàng trực tiếp giết lên Côn Luân Sơn, đem Thập Nhị Kim Tiên từng đứa bóp chết!!!

Người bên dưới tranh đấu, đường đường Thánh nhân chạy ra can thiệp, ra tay đả thương người, loại chuyện này Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi làm được, Bản hoàng làm không được sao?" Trừ phi đối phương chủ động mạo phạm, nếu không Thánh nhân sẽ không ra tay với người bên dưới, cho dù là Chuẩn Thánh, dù sao cũng là quá bắt nạt người, người khác căn bản không có nửa điểm phản kháng chi lực.

Nếu mỗi Thánh nhân đều như vậy, sau này trong Hồng Hoang đệ tử Thánh nhân chẳng phải đi ngang sao?

Như vậy ai dám động vào?

Mặc kệ là lỗi của ai, dù sao động đến đệ tử Thánh nhân, Thánh

nhân liền muốn ra mặt lộng chết, cứ như vậy, Hồng Hoang chẳng phải loạn cào cào?

Chỉ cho phép đệ tử Thánh nhân bắt nạt người khác, không cho phép người khác đánh trả hay sao? "Nguyên Thủy, bỏ Bàn Cổ Phiên xuống, lá cờ này không dùng được đâu!!!" Mắt thấy không khí càng lúc càng căng thẳng, sắp đánh nhau to, Lão Tử phá khai hư không đuổi tới, sau đó Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng tới.

Mọi người đều nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay là không đúng, nhưng trước mắt Tiêu Vân đã làm ầm lên, náo thành cái dạng này, ai mà ngồi yên được?

Đệ tử của ta trêu chọc Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng phải cũng chạy tới làm thịt đệ tử ta sao?

Cùng một đạo lý thôi.

Tiền bối, người dưới trướng tranh đấu, cũng không phải chuyện nhỏ, như vậy mà đều nhịn không được, chạy ra ra tay với người khác, sau này Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên gặp chút chuyện ngươi lại xuất hiện một lần, vậy giáo phái khí vận còn muốn phát triển nữa không?

Bắt đầu mọi người đều không để ý, nhưng về sau càng nháo càng lớn, không thể không xuất hiện.

Nếu không sự tình xử lý không tốt, hôm nay Thánh nhân này ra tay với đệ tử kia, ngày mai lại đối với đệ tử nọ ra tay, Hồng Hoang hoàn toàn loạn sáo.

Lại nói đệ tử tranh đấu, Thánh nhân chạy ra can thiệp, chạy ra giáo huấn người, gọi là chuyện gì?

Loại sự tình không mặt không mũi này mà cũng làm được. "Hừ!!!" Ý thức được vấn đề ra tay có chút nghiêm trọng, Nguyên Thủy Thiên

Tôn tự biết đuối lý, hừ lạnh một tiếng thu đồ vật lại.

Nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân một cái, thấy chỉ hôn mê bất tỉnh, thương thế không chuyển biến xấu liền thu hắn lại.

Tiêu Vân vung tay áo cũng đem Hạo Thiên cuốn vào trong đó, chuẩn bị về Thiên Đình rồi thả ra. "Chư vị, Bản hoàng đại biểu cho hai vị Thánh nhân Thiên Đình, chúng ta tiến vào hư không đàm đạo một chút như thế nào?

Nếu không ngày sau đệ tử bị thương, lão sư chạy ra đánh người, còn ra thể thống gì!!

Thánh nhân ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa, Hồng Hoang chẳng phải loạn sáo?

Chẳng lẽ người Yêu tộc ta trêu chọc đệ tử Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn giết lên Thiên Đình giết người?" Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nói: "Tiền vãng hư không không cần thiết, nếu đều đã ở đây, vậy thì nói chuyện này.

Hạo Thiên xử lý việc nhà, Ngọc Đỉnh Chân Nhân không nên sảm hòa, cho dù muốn thu Dương Tiễn làm đệ tử, cướp người không thành liền ra tay thương nhân phản bị thương, nghiệp chướng như thế, Nguyên Thủy không nên ra tay.

Ngày sau nếu đệ tử Nhân Giáo ta, hoặc Tiệt Giáo, Phật Giáo trêu chọc đệ tử Xiển Giáo, ngươi cũng chạy ra như vậy sao?" Nóng nảy rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ý thức được mình xúc động, xác thực không nên.

Cho dù để Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên xuất động vây công một mình Hạo Thiên đấu cũng không sao, nhưng hắn chạy ra, động thủ, mùi vị liền biến đổi. "Đại huynh nói đúng, Bản tôn biết sai rồi, sẽ

không có lần sau.

Môn hạ đệ tử tranh đấu, Bản tôn sẽ không nhúng tay nữa." Mọi người đều nhìn chằm chằm, Nguyên Thủy Thiên Tôn dứt khoát xin lỗi, sai thì nhận sai.

Chương 138

Nguyên Thủy Thiên Tôn xin lỗi, Lão Tử nhìn về phía những người khác, nói: "Nếu Nguyên Thủy đã biết sai và xin lỗi, việc này cứ như vậy bỏ qua.

Hy vọng ngày sau đệ tử, thuộc hạ tranh đấu, các vị có thể khắc chế, chớ để sự tình hôm nay tái diễn, trừ phi ngỗ nghịch phạm thượng, nếu không không thể tùy tiện ra tay." "Như thế rất tốt." Thông Thiên gật gật đầu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đáp ứng.

Nếu không phải vì cái này, bọn họ chạy ra làm gì, chạy ra ngăn cản Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh đấu ư?

Nói đùa, bọn họ đánh nhau có liên quan nửa xu tới ta?

Nhưng sự tình không xử lý tốt, sau này hắn ra tay với đệ tử ta, ta ra tay với đệ tử hắn, tuyệt đối loạn sáo.

Bất đắc dĩ mới rời khỏi đạo trường nhanh chóng chạy đến, ngăn cản Tiêu Vân và Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh đấu, lập ra quy củ.

Nếu đối phương chủ động trêu chọc thì là tự tìm chết.

Nếu không, vãn bối tranh đấu xin đừng nhúng tay, có thể để các đệ tử khác chi viện, có thể mời người giúp đỡ.

Đừng trực tiếp từ đạo trường sát ra hạ thủ, một chút quy củ cũng không có.

Hạo Thiên tuy rằng không phải vãn bối, nhưng cũng là một trong những người của Thiên Đình, thuộc về thuộc hạ Tiêu Vân, quy loại ở chung một chỗ cũng không vấn đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay với hắn là vượt rào. "Không có lần sau đâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tốt nhất nên mong rằng Hạo Thiên sẽ không ký cừu, nếu không ngươi còn khối cái để chịu đựng đấy." Cười lạnh một tiếng, Tiêu Vân trực tiếp rời đi, để lại một đám Thánh nhân đứng tại chỗ mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Ý gì đây?

Hạo Thiên không chịu để yên?

Ký cừu?

Ký cừu thì làm được gì, Hạo Thiên có thể lật trời sao?

Đối với lời của Tiêu Vân; Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không để trong lòng.

Chỉ có Thông Thiên âm thầm sai nghi, cảm thấy Hạo Thiên khả năng sẽ chạy đến Tử Tiêu Cung cáo trạng, nhưng Lão sư sẽ quản mấy chuyện nát này sao?

Chắc là... sẽ không đâu.

Phản hồi Bích Du Cung, Thông Thiên cũng không rõ Hạo Thiên có làm thế hay không, Đạo Tổ Hồng Quân có ra tay quản sự hay không.

Dù sao ra tay thì có chút chuyện bé xé ra to, nhưng ai dám cam đoan sẽ không phát sinh chứ?

Không thể không phòng.

Định ra quy củ, Thánh nhân các nơi tự rời đi.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng đi tới Côn Luân Sơn, sau khi vào Ngọc Hư Cung, Lão Tử nhịn không được trách cứ Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Ngươi có ý gì?

Hạo Thiên kia dù sao cũng là sư đệ chúng ta, là ký danh đệ tử của Lão sư, ngươi ra tay với hắn như vậy, để người ta nhìn nhận Lão sư

thế nào?

Vân Hoa Tiên Tử một sự kiện này vốn dĩ đã làm Hạo Thiên mất hết mặt mũi, Tiêu Vân đem người mang về xử lý, vì sao ngươi lại không khống chế được mà ra tay với Hạo Thiên?" Bị Lão Tử giáo huấn một trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng buồn bực nhưng cũng không phản bác: "Đại huynh, Bản tôn biết sai rồi, là ta xúc động, lúc đó thấy đệ tử bị thương nên có chút không khống chế được." "Không có lần sau!!" Cùng là Thánh nhân, Lão Tử thật không tiện nói nặng, nếu không Nguyên Thủy Thiên Tôn trở mặt giống như Thông Thiên thì phiền phức, đến lúc đó người mất mặt lại là mình.

Lão Tử bày ra cái giá huynh trưởng, kết quả không bày được lại ngã một cái nhào, tuyệt đối sẽ khiến người ta cười rụng răng. "Bất quá khẩu khí của Hạo Thiên kia cũng không nhỏ, ghi hận Thánh nhân chúng ta, quả thực không biết tự lượng sức mình." Một đồng tử nho nhỏ cũng muốn lật trời, thật không biết Tiêu Vân nghĩ gì mà lại chiêu mộ loại người này.

Hạo Thiên có thể quản chế gia Tiên?

Quả thực là một trò cười. "Nếu không vạn bất đắc dĩ, thiết mạc động thủ, lạc nhân khẩu thiệt, Hạo Thiên kia dù sao cũng là đồng tử dưới trướng Lão sư, chúng ta cũng phải cho Lão sư một chút mặt mũi mới được." Đánh Hạo Thiên thì làm được gì?

Dám giết chết hắn không?

Đã không dám thì đừng tùy tiện ra tay, nhìn xem náo loạn lên, thật sự náo lớn chuyện thì tự mình chịu khổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng gật đầu biểu thị đã biết sai, nhưng có thật tâm hay không thì chỉ có hắn mới rõ.

Tiêu Vân về Thiên Đình xong thả Hạo Thiên ra.

Lúc này Hạo Thiên một thân chật vật, chịu chút thương tổn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ nho nhỏ giáo huấn, tịnh không có ý tứ trực tiếp giết Hạo Thiên, nhưng đối với Hạo Thiên mà nói, còn không bằng trực tiếp giết chết hắn cho xong.

Kỳ sỉ đại nhục như thế này, Hạo Thiên cuối cùng cũng hưởng thụ một phen.

So sánh ra, Bàn Đào đại hội lần trước làm hỏng có là gì?

Sự tình hôm nay mới cho hắn kiến thức thế nào là phong cách Thánh nhân, muốn đánh là đánh, ngươi làm gì được ta?

Một khi náo cương, thân phận đồng tử dưới trướng Đạo Tổ căn bản không có tác dụng!!!

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, Hạo Thiên thì không.

Muốn báo thù rất đơn giản, cùng hắn đấu, chỉ có chứng đạo thành Thánh, nhưng có hy vọng sao?

Đã không có hy vọng thì kẹp chặt cái đuôi mà làm người đi. "Bản hoàng đã thay ngươi xuất khí, giáo huấn Ngọc Đỉnh Chân Nhân kia, cũng cáo giới Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngày sau tranh đấu Thánh nhân sẽ không ra tay nữa, ngươi cứ yên tâm trở về dưỡng thương đi, ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều." "Hạo Thiên bái tạ Yêu Hoàng ra tay tương trợ!!!" Trở về Thiên Đình, Hạo Thiên không có giậm chân như sấm, thậm chí không có dấu hiệu phát nộ, cả người giống như một con dã thú âm trầm, hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ sau đó rời đi, trở về Tinh Thần Điện.

Đem Dương Tiễn giao cho Dao Trì, Hạo Thiên tin tưởng Dao Trì có thể dạy bảo tốt một đôi huynh muội này.

Chờ Dương Thiên Hữu và Dương Giao phục sinh xong, Hạo

Thiên cũng chuẩn bị giao cho Dao Trì quản lý.

Hắn tin tưởng Dao Trì sẽ không làm hắn thất vọng.

Ngồi trong Tinh Thần Điện, Hạo Thiên hồi ức lại những chuyện xảy ra sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, không bao lâu khuôn mặt trở nên dữ tợn, hiển đến dị thường đáng sợ: "Là các ngươi bức ta!!!" Chịu đủ rồi!!

Hạo Thiên chịu đủ rồi!

Một đám Thánh nhân cũng chỉ nể mặt Tiêu Vân và Nữ Oa, những người khác áp căn không coi Hạo Thiên ra gì.

Thôi thì nhìn ta không thuận mắt, không thèm để ý ta cũng được, đằng này lại nơi nơi đối đầu với ta, làm cho ta mất mặt, làm cho danh thanh Hạo Thiên ta đại tổn.

Càng nghĩ càng giận, Hạo Thiên rốt cục nhịn không được bạo phát, lập tức rời khỏi Thiên Đình hướng về phía Tử Tiêu Cung bay đi.

Trong đại điện, Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn về hướng Tử Tiêu Cung, đạm đạm cười: "Rốt cục cũng bắt đầu rồi, không dễ dàng a." Tiêu Vân vì mưu hoa, tính kế một chút khí vận dễ dàng sao.

Cũng may Hạo Thiên không làm hắn thất vọng.

Giảng đạo lý, Tiêu Vân đối với Hạo Thiên thật sự rất tốt, còn về việc Hạo Thiên bị đánh mặt thì đó không liên quan đến hắn.

Hạo Thiên ngạo khí, cảm thấy sự tình có thể giải quyết, tìm Tiêu Vân thì mất mặt, cho nên muốn tự mình giải quyết, vậy Tiêu Vân có biện pháp nào?

Đã đi Tử Tiêu Cung cáo trạng, vậy thì đi thôi, Bản hoàng sẽ không ngăn cản.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hy vọng đừng quá kinh ngạc

mới tốt.

Xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, bên ngoài Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên từ xa quỳ xuống, một đường lướt băng đi tới, lúc dừng lại vừa vặn trượt đến cổng lớn Tử Tiêu Cung, đối với Tử Tiêu Cung dập đầu quỳ lạy: "Đệ tử Hạo Thiên, cầu kiến Lão sư, khẩn cầu Lão sư làm chủ cho Hạo Thiên!!!" "Có chuyện gì?" Không bao lâu sau, trong Tử Tiêu Cung truyền ra thanh âm của Hồng Quân.

Hạo Thiên không dám ngẩng đầu, trán dán chặt xuống mặt đất, nhịn không được khóc lớn: "Đạo Tổ, Hạo Thiên phụng mệnh đi tới Thiên Đình, hiệp trợ Yêu Hoàng quản lý Hồng Hoang gia Tiên, nhưng mấy vị sư huynh kia thực sự khinh người quá đáng, không nguyện ý phối hợp đệ tử thì thôi đi, còn cố ý làm đệ tử mất mặt, khiến cho đệ tử tại Hồng Hoang nhan diện đại thất, vô pháp chiêu thu bang thủ.

Muội muội đệ tử phạm sự, Xiển Giáo cũng âm thầm nhúng tay, Ngọc Đỉnh Chân Nhân kia chủ động ra tay với đệ tử, Nhị sư huynh lại càng không màng Thánh nhân nhan diện sát xuất Côn Luân Sơn hạ thủ với đệ tử, khẩn cầu Lão sư làm chủ cho đệ tử!!!" "Khẩn cầu Lão sư vì đệ tử chủ trì công đạo!!!" Càng nói càng tức, càng tức Hạo Thiên khóc càng thảm, không ngừng dập đầu vào sàn nhà Tử Tiêu Cung phát ra từng trận âm thanh cồm cộp.

Tử Tiêu Cung trầm mặc phiến khắc, hồi lâu mới truyền đến thanh âm Hồng Quân: "Về Thiên Đình chờ đợi, việc này vi sư tự sẽ xử lý." "Vâng!!

Đệ tử cáo lui, Lão sư vạn an!!" Lại hành lễ với Hồng Quân, Hạo Thiên mới rời đi.

Đã không cho ta sống tốt, ta cũng sẽ không để các ngươi yên ổn!!!

Có thể bị Thánh nhân chọc tức, bị bức đến mức sắp nhập ma, không thể không nói Hạo Thiên là ngưu bài số một, thậm chí Tiêu Vân

cũng không chú ý tới điểm này. "Các ngươi tới Tử Tiêu Cung gặp vi sư." Hạo Thiên vừa về Tinh Thần Điện, bên kia trong đầu các Thánh nhân đều truyền đến thanh âm Hồng Quân.

Có thể cách một cự ly xa như vậy tìm được vị trí bọn họ, đem thanh âm truyền tới, bản lĩnh bực này cũng chỉ có Hồng Quân mới làm được.

Tử Tiêu Cung vốn ở trong Hỗn Độn, cần xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên trước.

Ngoài Tam Thập Tam Ngoại Thiên còn có Hỗn Độn, tầng tầng trở ngại, đổi lại là các Thánh nhân khác tuyệt đối không làm được.

Tiêu Vân có thể thử xem, Không Gian Pháp Tắc có thể mang đến trợ giúp nhất định.

Các Thánh nhân khác thì đừng hòng.

Đem ném vào Hỗn Độn đi, Hồng Hoang phát sinh chuyện gì bọn họ đều sẽ không biết.

Đem thanh âm truyền tới, quả thực là nằm mơ.

Hỗn Độn cũng không phải phạm vi Thiên Đạo ý chí quản hạt, tiến vào Hỗn Độn thực lực Thánh nhân sẽ suy yếu, muốn giống như tại Hồng Hoang vô sở bất năng là hoàn toàn không có cửa.

Bắt đầu rồi!!

Tiêu Vân thầm cười, mang theo Nữ Oa đi tới Tử Tiêu Cung.

Rời khỏi Thiên Đình, Nữ Oa kỳ quái hỏi: "Lão sư vì sao bỗng nhiên gọi chúng ta đến Tử Tiêu Cung?

Chẳng lẽ Hạo Thiên đi cáo trạng?" "Còn gì nữa." Tiêu Vân cười ha ha: "Các Thánh nhân khác tưởng rằng Hạo Thiên sẽ không làm thế, hoặc có đi thì Đạo Tổ cũng sẽ không quản, đáng tiếc bọn hắn sai rồi.

Đi thôi, việc này không quan hệ gì với chúng ta, đi xem kịch là được." Sự tình xác thực cùng Tiêu Vân, Nữ Oa không có quan hệ, dù sao địa vị Hạo Thiên tại Thiên Đình ai cũng thấy được, người thực sự bị liên lụy là các Thánh nhân khác.

Huống hồ hắn chưa lập giáo, không có đệ tử, giông bão có cuộn trào cũng không cuốn tới hắn, xem kịch là tốt nhất.

Sau đó mưu đoạt chỗ tốt là được. "Có chuyện gì vậy?

Lão sư vì sao bỗng nhiên bảo chúng ta tới Tử Tiêu Cung?" Tiêu Vân và Nữ Oa trong lòng hiểu rõ, các Thánh nhân khác thì đều đầy đầu dấu hỏi, trước mắt Vô Lượng Kiếp chưa tới, không có đại sự, Hồng Quân gọi làm gì?

Không giải thích được thì không giải thích, mọi người vẫn ngay lập tức rời khỏi đạo trường, đi tới Tử Tiêu Cung bên ngoài Tam Thập Tam Ngoại Thiên.

Tiêu Vân và Nữ Oa đến nơi đầu tiên.

Vẫn bộ dạng cũ, Nữ Oa ngồi vào chỗ của mình, Tiêu Vân tùy tiện tìm một nơi dựa vào.

Ngồi dưới đất thì ngồi dưới đất thôi, Bản hoàng ngồi xếp bằng, dựa vào cột không thoải mái hơn quỳ ngồi trên bồ đoàn sao?

Không bao lâu, các Thánh nhân khác cũng tới, mọi người tự tìm chỗ ngồi xuống.

Chờ các Thánh nhân đều tề tựu đông đủ, Hồng Quân liền xuất hiện trên đài cao, nhìn mọi người. "Đệ tử bái kiến Sư tôn, Sư tôn vạn an." "Đệ tử bái kiến Đạo Tổ, Đạo Tổ vạn an." Xưng hô của Tiêu Vân cũng khác biệt với những người khác.

Hồng Quân mở miệng nói: "Không cần đa lễ, lần này gọi các ngươi tới, là vì một chuyện.

Mới đây không lâu, Hạo Thiên đến cáo trạng, nói các ngươi không màng thể diện, cố ý đối đầu với hắn, vì đệ tử tranh đấu mà ra tay với hắn." Nói xong nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngọa tào!!

Chương 139

Hạo Thiên thật dám cáo trạng!!!

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh không khỏi chửi thầm trong lòng, chỉ là chửi không ra tiếng, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, dưới ánh mắt trống rỗng của Hồng Quân chú thị, trực tiếp toát một thân mồ hôi lạnh. "Đệ tử biết sai rồi, xin Sư tôn thứ tội." Chú thị Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận, dọa Nguyên Thủy Thiên Tôn tim gan đều sắp nhảy ra khỏi họng, Hồng Quân mới tiếp tục nói: "Môn hạ đệ tử các ngươi tại chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng tạo hạ không ít sát nghiệp, kết hạ nhân quả.

Vừa vặn lần này Hạo Thiên cần người quản chế Hồng Hoang gia Tiên, như thế liền lập ra Phong Thần Bảng, các ngươi đưa đệ tử lên bảng, giao cho Hạo Thiên khu sử.

Hồng Hoang lượng kiếp vô số, Thánh nhân có thể tại Vô Lượng Lượng Kiếp bất diệt, nhưng dưới Thánh nhân, đều có khả năng.

Tuy rằng nhập vào Phong Thần Bảng sẽ chịu hạn chế, nhưng cũng là một con đường sống, có thể tránh miễn môn hạ đệ tử thân vẫn trong lượng kiếp." Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cuống lên, Lão Tử vội vàng hỏi: "Lão sư, dám hỏi Phong Thần Bảng cần bao nhiêu người lên bảng?" "Tương ứng với số lượng Chu Thiên Tinh Thần.

Người nào lên bảng, các ngươi tự mình thương nghị đi.

Đây là Phong Thần Bảng, người lên bảng đem tên viết vào trong đó là được.

Hư không vạn năm sau, đem Phong Thần Bảng giao cho vi sư." Nói xong, thân ảnh Hồng Quân biến mất.

Còn về hư không vạn năm, thực ra thời gian Hồng Hoang và Thiên Đình không đối đẳng, với hư không thời gian cũng không đối đẳng.

Hư không vạn năm trôi qua, đối với thời gian Hồng Hoang ảnh hưởng không lớn.

Nếu thời gian nhất trí, lăn lộn vài cái Hồng Hoang đã phát triển đến đâu rồi?

Bởi vì thời gian không nhất trí, dẫn đến hư không vạn năm sẽ không khớp với Hồng Hoang, đối với người thọ mệnh ngắn mà nói là trí mạng, ở hư không không bao lâu về Hồng Hoang đã sắp chết già, nhưng với Thánh nhân thì căn bản không sao cả, Thánh nhân căn bản là bất tử bất diệt, tuy rằng có ngoại lệ, nhưng khả năng ngoại lệ phát sinh quá thấp.

Kháo!!

Đây gọi là chuyện gì!!!

Hồng Quân đi rồi, lại ném xuống một cái lạn than tử, mấy vị Thánh nhân đều muốn chửi má nó.

Cũng chỉ có Tiêu Vân và Nữ Oa mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim vui vẻ xem kịch, dù sao cũng không liên quan đến họ.

Tiêu Vân và Nữ Oa vui vẻ, các Thánh nhân khác cạn lời, mọi người ăn ý không đi đáp lời hai người này, đã không nằm trong hạn chế, đề cập làm gì, cãi nhau sao?

Tại Tử Tiêu Cung cãi nhau, thật là tìm đúng chỗ rồi.

Không thể nhìn chằm chằm Tiêu Vân và Nữ Oa, nhưng các Thánh nhân khác sẽ nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn a.

Không có Nguyên Thủy Thiên Tôn náo loạn, Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không chạy đi cáo trạng, hiện tại tốt rồi chứ, mọi người đều bị liên

lụy. "Nhìn ta làm gì?

Các ngươi không có làm mất mặt Hạo Thiên sao?" Thấy mọi người đều nhìn mình phảng phất muốn mình cõng nồi đen, Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu.

Chỉ có ta làm Hạo Thiên mất mặt sao?

Các ngươi cũng tham dự, ai cũng đừng trách ai, đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, một người cũng chạy không thoát, người năng chạy thoát chỉ có Tiêu Vân và Nữ Oa.

Không lập giáo phái, không thu đệ tử, căn bản sẽ không bị cuốn vào trong đó.

Mọi người vốn định nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn để hắn bỏ ra nhiều người hơn một chút, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt dày như vậy, đành đoạn ý niệm.

Từng người nhíu mày nhìn Phong Thần Bảng, đau đầu a, cái đồ chơi này xử lý sao mới tốt đây, tương ứng với Chu Thiên Tinh Thần?

Chu Thiên Tinh Thần vô số, thân là trung khu có ba trăm sáu mươi ngôi sao, vậy ít nhất cũng phải đưa ba trăm sáu mươi đệ tử lên mới được, quả thực hố cha.

Nói hay lắm là chỉ ba trăm sáu mươi đệ tử, nếu phải tương ứng với tất cả tinh thần, thì Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo đều không cần tiếp tục phát triển nữa, đệ tử mấy đại giáo phái cộng lại số lượng cũng không đủ để gánh vác.

Năm vị Thánh nhân nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không lên tiếng.

Cuối cùng Lão Tử mở miệng trước: "Môn hạ ta chỉ có một người là Huyền Đô Đại Pháp Sư, Phong Thần Bảng này, hắn không nên lên!!!" Thái độ minh xác, đừng lôi ta vào, Lão Tử chỉ có một đồ đệ, coi như bảo bối mà cung phụng, ai dám bảo Huyền Đô Đại Pháp Sư

lên bảng, ta liều mạng với kẻ đó! "....." Lão Tử chỉ có một đệ tử, coi như bảo bối, đương nhiên không có khả năng lên bảng.

Vậy những người khác thì sao?

Đệ tử Lão Tử là bảo bối, đệ tử của ta là cỏ rác chắc?

Bất quá có Lão Tử mở đầu, sự tình dễ nói hơn nhiều.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nói: "Môn hạ đệ tử ta là Thập Nhị Kim Tiên, cũng không nên lên bảng.

Việc này giao cho ba vị sư đệ đi, các ngươi là Tiệt Giáo, Phật Giáo đệ tử đông đảo, lên một ít người cũng không ngại." Giỏi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, một điểm mặt mũi cũng không cần.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức sầm mặt xuống.

Thông Thiên nộ đạo: "Đã như vậy, ai gây chuyện thì môn hạ đệ tử người đó lên bảng, Bản giáo chủ không phụng bồi!!

Cáo từ!!" Ngươi gây chuyện lại bắt đệ tử Thông Thiên giáo chủ ta lên?

Nói đùa, Lão Tử không phụng bồi, các ngươi từ từ mà chơi.

Thông Thiên nói đi là đi, một chút mặt mũi không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, làm hai người tức đến thổi râu trừng mắt.

Chuẩn Đề cũng cười ha hả nói: "Như thế sư đệ cũng về trước, hai vị sư huynh từ từ thương nghị." Thông Thiên đều đi rồi, còn nói những lời kia, đắc tội người thì cũng đã đắc tội, làm gì không đi, ở lại để bị hố hay sao?

Ai thích lên thì lên, dù sao đệ tử Phật Giáo ta không lên!

Người gây họa lên trước!

Sự tình do Nguyên Thủy Thiên Tôn gây ra trước, vậy thì tiên đem

đệ tử của ngươi lên hết đi, vậy thì đệ tử của ta mới theo sau, nếu không thì miễn bàn.

Vốn dĩ Phong Thần Bảng và Phật Giáo không quan hệ, đáng tiếc Vu Yêu Lượng Kiếp Phật Giáo cũng cuốn vào, chu kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế Phật Giáo cũng lấy được chỗ tốt, vậy thì kiếp nạn Phong Thần, Phật Giáo muốn chạy tuyệt đối không có khả năng, Hồng Quân sẽ không ngồi nhìn chuyện này phát sinh.

Lúc gây chuyện thì có mặt, lúc lấy chỗ tốt cũng có mặt, vậy thì lúc tiến vào kiếp nạn cũng không thể chạy, toàn bộ đều phải tiến vào gánh vác. "Hai vị từ từ thương nghị, Bản hoàng đi trước một bước, ha ha ha..." Tiêu Vân mang theo Nữ Oa đi trước.

Nghe tiếng cười chói tai kia, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu, đáng tiếc khó chịu cũng không có biện pháp, sự tình không dính dáng đến Tiêu Vân và Nữ Oa, bọn họ là người ngoài cuộc, ngồi xem kịch là đủ rồi, tọa khán tứ đại giáo phái tương hỗ tranh đấu.

Nếu không phải người Yêu tộc thật sự không am hiểu làm những việc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều phải hoài nghi, Tiêu Vân có phải cố ý đưa Hạo Thiên lên Thiên Đình, là vì tính kế lượng kiếp hay không. "Đi thôi." Đều đi hết rồi, còn lại hai người thương lượng cái gì.

Lão Tử mang theo Phong Thần Bảng ưu tâm xung xung rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cuống lên, đi theo Lão Tử cùng rời đi, không trở về Côn Luân Sơn mà đến đạo trường Thủ Dương Sơn của Lão Tử. "Đại huynh, Phong Thần lượng kiếp này rõ ràng là nhắm vào Thánh nhân giáo phái chúng ta, môn hạ đệ tử ta không nhiều, biết làm thế nào cho phải a!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn một người cũng không muốn đưa lên, đặc biệt là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không được, mặc dù không quá thích

Nhiên Đăng Đạo Nhân, nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân quản lý Xiển Giáo rất không tệ, nhân tài như vậy không thể đưa lên Phong Thần Bảng được.

Nếu không thì lỗ to.

Nhưng ba trăm sáu mươi người, phá giải thế nào?

Đem Nhân Giáo và Xiển Giáo một lưới bắt hết, đời hai, đời ba đệ tử toàn bộ cộng vào cũng không đủ.

Nếu Tiệt Giáo và Phật Giáo nguyện ý thì ngược lại nhẹ nhàng, dù sao môn hạ đệ tử bọn họ đông.

Lão Tử bấm tay tính toán, hồi lâu mở mắt ra, thở dài: "Lượng kiếp buông xuống, môn hạ đệ tử chúng ta kẻ nào không nhập Chuẩn Thánh cảnh giới đều thân tại kiếp nạn chi trung." "Vậy phải làm sao bây giờ!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người đều nhảy dựng lên.

Huyền Đô Đại Pháp Sư của Lão Tử đều đã Chuẩn Thánh trung kỳ rồi, tự nhiên không nằm trong đó.

Lão Tử có thể sự bất quan kỷ cao cao quải (việc không liên quan mình thì treo lên cao), đỉnh điểm là đẩy ra một ít ký danh đệ tử, đồng tử là xong chuyện, nhưng Xiển Giáo có thể sao?

Ngoại trừ Quảng Thành Tử, những người khác đều phải gặp tai ương.

Vốn tưởng rằng chỉ lộng một cái Phong Thần Bảng ý tứ ý tứ, kết quả lại là đặc biệt lượng kiếp. "Những năm này lại tiến hành thương nghị!" Đối với việc này Lão Tử cũng hào vô biện pháp, chỉ có thể trước tiên hoãn lại, để Thông Thiên tiêu tan cơn giận, sau đó lại cùng thương nghị.

Trở về đạo trường, Thông Thiên càng nghĩ càng thấy không đúng, nhớ tới Tiêu Vân bảo hắn đem đệ tử đưa lên Thiên Đình, đốn thời hít

một hơi khí lạnh.

Tiêu Vân có thể nghịch thiên như vậy?

Những chuyện này đều có thể tính kế?

Lập tức, Thông Thiên đâu còn lo được cái gì khác, vội vàng che giấu thiên cơ của bản thân, hướng về phía Thiên Đình bay đi, không để Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn biết hắn đi Thiên Đình.

Trong Thiên Đình, Tiêu Vân sớm đoán được Thông Thiên sẽ tới, cũng đã sớm chờ.

Tiến vào Thiên Đình, Thông Thiên ngồi xuống, vội vàng nói: "Yêu Hoàng, lần này Phong Thần kiếp nạn cùng việc đệ tử lên Thiên Đình có liên quan gì không?" "Có một chút." Tiêu Vân khẽ gật đầu, bắt đầu đại hốt du (lừa phỉnh): "Nhìn chung Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa đến nay, Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh đản sinh, quật khởi chủng tộc tiếp thụ lượng kiếp khảo nghiệm, kẻ có thể gánh vác thì công đức vô hạn, kẻ không kháng nổi lượng kiếp gia thân thì hạ tràng thê thảm.

Trước mắt Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc chính là như thế.

Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc cùng Yêu tộc thân tại lượng kiếp chi trung, Bản hoàng nơi nơi vì Yêu tộc duy hộ, tính kế, mới được cái kết quả này, còn Vu tộc thì sao?

Nhân tộc quật khởi cũng tao ngộ vạn bàn ma nạn mới đắc dĩ quật khởi, vì sao Thánh nhân giáo phái lại không rơi vào lượng kiếp chi trung?

Lượng kiếp lần này, nghiêm trọng giả có khả năng giáo phái khí vận phá tổn, truyền thừa lụn bại." Kháo!!

Thông Thiên bị dọa giật mình.

Tuy rằng là Thánh nhân, cảm thấy Tiêu Vân đang hốt du, nhưng lời Tiêu Vân nói câu nào cũng có lý, có tật xấu gì không?

Không có!

Lại thôi diễn, đặc biệt ngoại trừ Chuẩn Thánh đệ tử, còn có đệ tử thân tại Thiên Đình, những đệ tử khác đều chạy không thoát, đều tại trong lượng kiếp, dám không tin?

Mạc danh Thông Thiên có chút hối hận, sớm biết thế đã một mạch đem toàn bộ Tiệt Giáo đệ tử nhét vào Thiên Đình, như thế Tiệt Giáo có thể trí thân sự ngoại, không giống hiện tại khiến hắn trăm chiều khó xử.

Duy nhất có thể làm cho người ta an tâm là, cho dù Tiệt Giáo xảy ra vấn đề, có một đám đệ tử tại Thiên Đình, đạo thống truyền thừa cũng sẽ không lụn bại. "Bản hoàng nói không sai chứ, như hôm nay có thể có sai?" "....." Không thể cho Bản giáo chủ lưu chút mặt mũi sao?

Nói rõ ràng như thế, Bản giáo chủ sai rồi!!!

Thông Thiên một trận buồn bực.

Tiêu Vân a a cười một tiếng, nói: "Trước mắt thương thảo đàm phán vỡ lở, bất quá Lão Tử thân vi Thánh nhân đại sư huynh, tất định sẽ mau chóng tìm các ngươi thương đàm, hiện tại đem đệ tử tống nhập Thiên Đình cũng muộn rồi.

Đạo hữu, hãy trân trọng, hảo sinh trông coi đệ tử nhà mình mới là chân lý." Lượng kiếp chưa khai khải, đem đệ tử đưa lên Thiên Đình, có một cái tính một cái, Thiên Đạo ý chí đều tiếp thụ.

Nhưng hiện tại muộn rồi, không phải Chuẩn Thánh cảnh giới đều phải gặp tai ương.

Tuy rằng Đa Bảo Đạo Nhân tức tương đột phá, nhưng những đệ tử khác thì sao?

Buồn bực, chưa đi Thiên Đình thì buồn bực, trở về lại càng buồn bực hơn.

Một đám môn hạ đệ tử đều có khả năng sẽ trúng chiêu khiến Thông Thiên càng không sảng khoái.

Sớm một chút không quật cường như vậy, đưa nhiều người lên Thiên Đình thì tốt rồi, không ngạo khí không cùng Tiêu Vân náo cương, Tiêu Vân khẳng định sẽ nhắc nhở.

Đáng tiếc trước mắt đều muộn rồi, Thông Thiên ngoại trừ buồn bực vẫn là buồn bực.

Còn về việc có phải cố ý tính kế hay không, Thánh nhân có suy đoán, nhưng mau chóng đem cái ý niệm này ném ra khỏi đầu.

Đồng dạng là Thánh nhân, Tiêu Vân nào có năng lực lớn như vậy mà tính kế, cơ hồ ngoại trừ hắn và Nữ Oa thì toàn bộ trúng chiêu.

Hẳn là thiên địa lượng kiếp hàng lâm, Tiêu Vân sung đương một chút nhân vật, cũng tất định là tiểu nhân vật, không có tác dụng lớn.

Chương 140

Cũng không biết Thông Thiên Tiệt Giáo có thể giữ được hay không, Thông Thiên liệu có bị nhốt tại Tử Tiêu Cung hay không.

Nếu bị nhốt, vậy thì Tiệt Giáo xong đời, cho dù còn lại một ít đệ tử có thể truyền thừa đạo thống thì ý nghĩa cũng không lớn, bởi vì khí vận chung quy trấn không được.

Rốt cuộc là Hồng Quân cố ý hay là bất ngờ quên lãng?

Lúc trước tại Tử Tiêu Cung phân bảo bối, Tiêu Vân nhớ kỹ, Hồng Quân đem Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc đó nói chí bảo này có thể trấn giáo phái khí vận sở dụng.

Nhưng với Thông Thiên lại lọt mất câu nói này, lúc đó tất cả mọi người đều vì Tru Tiên Kiếm Trận đáng sợ mà bị chuyển dời lực chú ý, căn bản không để ý những thứ này.

Sau đó Thông Thiên sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận trấn trụ Tiệt Giáo khí vận, dẫn đến Tiệt Giáo khí vận sẽ không đoạn lưu thất, tuy rằng tốc độ chậm, chậm đến mức Thánh nhân cũng khó mà phát giác, nhưng trấn không được là trấn không được.

Không xảy ra chuyện thì tốt, có Thánh nhân chống đỡ vấn đề không lớn, một khi xảy ra vấn đề, Tiệt Giáo tại kiếp nạn khó thoát.

Nên nhắc nhở cũng đã nhắc nhở, nên giúp cũng đã giúp, nếu Thông Thiên đi lên đường cũ, Tiêu Vân cũng không có biện pháp, giúp hắn giữ được một chút Tiệt Giáo khí vận đã là nhân chí nghĩa tận rồi.

Hạo Thiên từ Tử Tiêu Cung cáo trạng trở về, vẫn luôn ngoan ngoãn ngốc tại Tinh Thần Điện, không có nửa điểm ý định gây

chuyện, thậm chí hỗ trợ dạy bảo Dương Tiễn và Dương Thiền, cùng với luân hồi chuyển thế Dương Giao.

Còn về Dương Thiên Hữu bị đày đi giữ cửa.

Ngủ với muội muội ta, sự tình chưa xong đâu, cho ngươi trông coi đại môn vạn năm, đã đủ nể mặt rồi.

Đến lúc muội muội ta được thả ra, lúc đó mới có thể kết thúc trừng phạt trông cửa.

Bởi vì không bị dẫn đạo lên đường sai trái, sau khi minh bạch tiền nhân hậu quả, Dương Giao, Dương Tiễn cũng không đi thống hận Hạo Thiên, tuy rằng có chút không sảng khoái.

Đổi lại là ai mà lão nương bị quan áp vạn năm, lão cha phải trông coi vạn năm đại môn thì đều sẽ không cao hứng.

Cha mẹ danh không chính ngôn không thuận ở bên nhau, có con, khiến cho cậu Hạo Thiên trở thành trò cười của Hồng Hoang, trở thành trò cười trong mắt người đời, hai người há có thể không tức giận.

Cộng thêm Hạo Thiên và Dao Trì dụng tâm dạy bảo, quan hệ ngược lại thân cận thêm vài phần.

Một bên nỗ lực tu hành, một bên âm thầm mong đợi thời gian trôi nhanh, để sớm ngày đón mẫu thân trở về, cả nhà đoàn tụ.

Có thể sẽ có người nói, bọn họ chẳng lẽ không hận Hạo Thiên?

Lúc đầu Dương Giao và Dương Tiễn cũng hận, nhưng sau khi hiểu rõ mọi chuyện, lập tức hận không nổi nữa.

Hoán vị suy nghĩ, thân là thần tiên cao cao tại thượng, muội muội Dương Thiền chạy xuống nhân gian, lén lén lút lút một cái rắm cũng không phóng, ở cùng một chỗ với một nam tử phàm nhân, còn có con,

Dương Giao và Dương Tiễn sẽ nghĩ thế nào?

Sẽ có phản ứng gì?

Trên thực tế, trong cốt truyện, Dương Thiền, cũng chính là Tam Thánh Mẫu chạy xuống phàm gian phạm phải sai lầm giống hệt mẫu thân, Dương Tiễn cũng trực tiếp tức nổ phổi, thái độ chẳng tốt hơn Hạo Thiên là bao.

Loại chuyện này khi không xảy ra trên người mình, ai cũng biết nói, ai cũng có thể biện luận, nhưng rơi vào người mình xem, biện luận cái rắm, lão tử xách dao chém chết nó ngay.

Dương Giao và Dương Tiễn nỗ lực tu hành, Hạo Thiên cũng phái người chém đứt nhân quả giữa Dương Tiễn và Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đồ vật chiếu đưa, Xiển Giáo có khó chịu cũng không dám tiếp tục gây sự.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đau đầu vì chuyện Phong Thần Bảng, đâu còn tâm trí lo mấy chuyện này.

Huống hồ dưới tình huống Thánh Nhân không xuất hiện, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên không đủ cho một mình Hạo Thiên đánh, tính toán cái rắm.

Hai huynh đệ nỗ lực tu hành, duy nhất có chút xấu hổ là Dao Trì vẫn luôn dạy bảo Dương Thiền, hồn nhiên coi Dương Thiền như nữ nhân của Tiêu Vân mà dạy dỗ.

Thời gian trôi nhanh, huynh đệ Dương Giao và Dương Tiễn trưởng thành, dưới sự cung cấp không ít Cửu Chuyển Kim Đan của Tiêu Vân, thực lực hai huynh đệ một đường tăng vọt, trực tiếp xông lên cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mới dừng lại.

Tiếp theo là mài giũa một trận, trầm lắng một trận, là có thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Việc này làm Hạo Thiên cả ngày cười không khép được miệng.

"Cậu, vì sao Yêu Hoàng để người làm Tinh Thần Điện điện chủ, lại không cấp thêm bất kỳ nhân thủ nào?

Trong Yêu tộc thực lực kẻ mạnh không yếu a." Chưa từng tiếp xúc với bên ngoài, cái gì cũng không hiểu, Dương Tiễn đi theo Hạo Thiên rời khỏi Tinh Thần Điện, tò mò hỏi thăm.

"Thận trọng lời nói!!" Hạo Thiên giật nảy mình, vỗ Dương Tiễn một cái, "Tiểu tử ngươi không muốn sống nữa sao?

Không muốn sống thì cũng đừng liên lụy ca ca ngươi, còn có cha mẹ ngươi, nhớ kỹ, không thể bất kính với Thánh Nhân!!" "Úc!!" Dương Tiễn bị vẻ nghiêm túc của Hạo Thiên dọa giật mình, thành thành thật thật gật đầu.

Hạo Thiên bất đắc dĩ, "Huynh đệ các ngươi vẫn luôn đi theo Cậu tu hành chưa nhập thế, cho nên nhiều thứ không hiểu, nhưng phải nhớ kỹ một câu, không thể bất kính với Thánh Nhân." Hai huynh đệ liên tục gật đầu.

Không dám có suy nghĩ khác.

Cáo tri hai người xong, Hạo Thiên dẫn bọn họ tiếp tục đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện, vừa đi vừa nói: "Đã trưởng thành, vậy thì có một số việc nên cho các ngươi biết, Yêu Hoàng cường đại biết bao!

Dưới Đạo Tổ chính là Thánh Nhân mạnh nhất, Yêu tộc Yêu tướng, Đại yêu vô số, Yêu Hoàng nếu nguyện ý, tự nhiên có thể quản chế Hồng Hoang vạn tiên.

Sở dĩ để bản điện chủ quản lý, tự nhiên là có nguyên nhân, các ngươi rất nhanh sẽ biết." Huynh đệ hai người cũng không dám hỏi nhiều, những chỗ không hiểu cũng chỉ có thể nín nhịn.

Trên đường, người Yêu tộc thấy Hạo Thiên đều chắp tay chào

hỏi, làm Dương Giao và Dương Tiễn cảm thấy Cậu nhà mình rất có mặt mũi, nhìn xem bao nhiêu người Yêu tộc đều hướng ngài ấy hành lễ.

"Đứng lại, đất tẩm cung, không thể tới gần!!!" Ngay khi Dương Giao và Dương Tiễn cảm thấy Cậu rất có mặt mũi, thì sự kiện vả mặt tới.

Một tiếng hét lớn chấn đắc não cũng loạn, sung huyết não một trận choáng váng, may mắn Hạo Thiên kịp thời che chở bọn họ, vội vàng nói: "Hai vị đạo hữu, Hạo Thiên có việc cầu kiến Yêu Hoàng, mong tạo thuận lợi." "Chờ!!!" Lạnh lùng nhìn ba người một cái, Kim Sí Đại Bàng đi vào thông báo, Khổng Tuyên đứng tại chỗ không lên tiếng, ánh mắt nhanh chóng thu hồi, nhưng cũng làm Dương Tiễn và Dương Giao một trận kinh tâm động phách.

Hạo Thiên âm thầm truyền âm: "Các ngươi nhớ kỹ, kẻ này là Khổng Tuyên, người kia là đệ đệ hắn Kim Sí Đại Bàng, hai người là hậu duệ của Phượng Hoàng, căn cơ thâm hậu, thiên tư nghịch thiên.

Tuy là phận hậu bối, nhưng trước mắt thực lực mạnh hơn Cậu.

Cả Thiên Đình, trừ Yêu Hoàng, Yêu Hậu, Yêu Phi ra, hai vị này thuộc về những người không thể trêu chọc." Thiên Đình Yêu tộc vô số, ngoại trừ Tiêu Vân, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, thì người một chút mặt mũi cũng không cho Hạo Thiên, cũng chính là Đại Bàng và Côn Bằng.

Không có cách nào, hai người này ngoại trừ Yêu Hoàng, Yêu Hậu, Yêu Phi ra, ai nói cũng vô dụng, không nể mặt là không nể mặt!!

Kêu ai cũng vô dụng, Bạch Trạch tới cũng phải ngậm bồ hòn.

Thật mạnh!!!

Khí tức trên người Khổng Tuyên ép Dương Tiễn và Dương Giao

âm thầm nuốt nước miếng, cúi đầu, sợ không cẩn thận chọc giận đối phương, đến lúc đó ngay cả Cậu Hạo Thiên đều che không nổi.

"Yêu Hoàng cho các ngươi đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện chờ, đi theo ta." Kim Sí Đại Bàng thấp giọng nói với Khổng Tuyên vài câu, mắt Khổng Tuyên sáng lên: "Lời ấy là thật?" Còn về Hạo Thiên?

Coi như không thấy!

Dương Tiễn?

Coi như không thấy!

Dương Giao?

Coi như không thấy.

Thái độ này làm Hạo Thiên một trận vô ngữ, may mắn hiểu rõ tính tình huynh đệ Khổng Tuyên, cũng không cùng bọn họ so đo.

Tính tình người ta vốn như thế, đi so đo, vậy đầu óc tuyệt đối có hố!!!

"Tự nhiên, đại huynh, chúng ta mau mau đi thôi, chớ để Yêu Hoàng đợi lâu!" "Rất tốt!" "Đi!" "Hạo Thiên, đi theo!!" "....." Không chấp nhặt với trẻ con, Hạo Thiên tự an ủi trong lòng, dẫn Dương Giao và Dương Tiễn đi theo.

Không bao lâu, một đoàn người tới Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân khẳng định sẽ không gặp Hạo Thiên tại tẩm cung, trực tiếp để bọn họ tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Chúng ta tham kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!" Tới nơi, Hạo Thiên dẫn hai đứa cháu hướng Tiêu Vân hành lễ.

"Nói đi." Tiêu Vân giơ tay, sau lưng Tây Vương Mẫu ngoan ngoãn nâng tay nhỏ giúp hắn bóp vai, làm Hạo Thiên nhìn mà một trận hâm mộ.

“Hạo Thiên, cầu kiến Bản hoàng sở vi chuyện gì?” Hiếm thấy, ăn mấy lần thiệt thòi, tính tình Hạo Thiên chậm rãi bắt đầu thu liễm, Tiêu Vân cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Tên này ở trước mặt hắn thì nghe lời, một khi nhắc tới Thánh Nhân và đệ tử Thánh Nhân là lập tức trở mặt.

Không thể không nói, nghiệt tạo lớn rồi.

Đủ để xả.

Hạo Thiên ra hiệu hai vị cháu trai an tâm, tiến lên một bước, nói: “Khởi bẩm Yêu Hoàng, hai vị cháu trai của Hạo Thiên là Dương Giao, Dương Tiễn nãi tu hành Bát Cửu Huyền Công, thể phách cường đại, tại trong Tinh Thần Điện khó tìm địch thủ.

Nghe nói Hậu Thổ, Huyền Minh hai vị Yêu phi quản khống Lục Đạo Luân Hồi, người Vu tộc thể phách cường đại, nhân đây thỉnh Yêu Hoàng đưa hai người vào trong Lục Đạo Luân Hồi, mài giũa một phen.” Tiêu Vân vô ngữ, Hạo Thiên có bao nhiêu tự tin vậy?

Hiện tại đưa Dương Giao và Dương Tiễn tới Lục Đạo Luân Hồi, không bị ngược ra phân ta mới tin!!!

Một bên Kim Sí Đại Bàng và Khổng Tuyên âm thầm trợn trắng mắt.

Bọn họ cũng biết những người Vu tộc kia hung hãn cỡ nào, thế mà Hạo Thiên lại muốn Dương Giao và Dương Tiễn đi mài giũa, đây không phải đi tìm ngược sao?

Ai ~~~ Đều nói cậu thương cháu, xem ra cũng không phải như thế a, hai tên nhóc đáng thương.

Nhìn Dương Giao và Dương Tiễn không dám ngẩng đầu, thân thể tráng kiện, đã tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Tiêu Vân suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, nếu cần mài giũa, vậy đi theo Bản hoàng

cùng nhau tới đó đi, vừa vặn Bản hoàng đi tới Lục Đạo Luân Hồi kia cũng có chút việc, cũng có thể dặn dò người Vu tộc một phen." "Đa tạ Yêu Hoàng!!" Hạo Thiên vội vàng bái tạ.

Tiêu Vân hô: "Chuẩn bị xe!!" "Ngao!!!" Một trận long ngâm chi thanh truyền khắp Thiên Đình, chín con Ngũ Trảo Kim Long (Rồng vàng năm móng) đằng không, hạo hạo đãng đãng kéo Cửu Long Kim Liễn tới.

Tiêu Vân lăng không từng bước một đi lên, ngồi ở trong Cửu Long Kim Liễn, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng đi theo lên, một trái một phải đứng ở hai bên, ra hiệu Dương Giao và Dương Tiễn hai tên nhóc đi theo.

"Ngang!!!" Tiêu Vân ngồi vững, chín con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Chuẩn Thánh động, kéo lấy Cửu Long Kim Liễn trầm trọng rời khỏi Thiên Đình.

Nơi đi qua người Yêu tộc toàn bộ quỳ bái đầy đất, làm Dương Giao và Dương Tiễn một trận thổn thức, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người trong Kim Liễn, đáy mắt hiện lên tia sùng bái.

Đây mới gọi là bá khí!!

So sánh với cậu Hạo Thiên ở Tinh Thần Điện, kia hoàn toàn là mèo con hai ba con hạt nhảy nhót, không cùng một đẳng cấp.

Đừng nói người Thiên Đình Yêu tộc, tại sau khi Cửu Long Kim Liễn tiến vào Hồng Hoang, Yêu Hoàng buông xuống, vạn tiên thối lui.

Tất cả mọi người đều trốn thật xa, không dám tới gần.

Tiêu Vân phảng phất như không nhìn thấy hết thảy, an tĩnh ngồi ở trong Kim Liễn.

Thân là hộ vệ, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng ánh mắt lăng lệ quét qua mỗi một người, một khi phát hiện có người làm ra cử động

gây rối, hoặc có chuyện bất kính với Tiêu Vân, lập tức sẽ xuất kích.

Tuy rằng hết thảy không liên quan tới bọn họ, nhưng tại dưới sự chú ý của vô số người, Dương Giao và Dương Tiễn theo bản năng thẳng lưng, học theo Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, bày ra một bộ dáng như tiểu hộ vệ.

Một màn này làm Tiêu Vân có chút buồn cười.

Hai tên nhóc cấp cho hắn làm hộ vệ?

Bộ dáng không tệ, đáng tiếc yếu một chút.

Không đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, căn bản không có tư cách.

Nhìn thấu mà không nói toạc, Tiêu Vân không thèm để ý chút chuyện nhỏ này, nếu Dương Giao và Dương Tiễn có tâm, ngày sau cũng có thể đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, vậy thì Tiêu Vân cũng không ngại thu hai người làm hộ vệ.

Đương nhiên, trở thành hộ vệ, địa vị cũng không có cách nào so sánh với Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng.

Bọn họ nghịch thiên, nhưng người khác so với bọn họ càng nghịch thiên.

Yêu Hoàng buông xuống, vạn tiên thối lui, Cửu Long Kim Liễn dưới sự kéo động của chín con Ngũ Trảo Kim Long, hạo hạo đãng đãng đi tới bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi.

Cả Hồng Hoang, người xuất hành có thể có sự bá khí bực này, duy chỉ có Tiêu Vân.

Người khác không có tư cách, cũng không dám làm loạn.

Thậm chí hiện tại người ta ngay cả thu tọa kỵ đều tỏ ra cẩn thận từng li từng tí, bao quát cả Thánh Nhân, sợ không cẩn thận thu phải một ít yêu quái có quan hệ với Thiên Đình Yêu tộc, dẫn đến Tiêu Vân

nổi đóa.

Trong Lục Đạo Luân Hồi vẫn là bộ dáng cũ, Hậu Thổ tọa trấn, Huyền Minh không biết chạy đi đâu lười biếng rồi.

Nghe nói Tiêu Vân tới, một đám Đại Vu đều cao hứng chạy ra, phảng phất như đang chờ đợi tuyển chọn, mắt to tặc lưu lưu nhìn chằm chằm Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Chương 141

Từ sớm sau khi Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực vững chắc, Tiêu Vân ngoại trừ cấp tài nguyên, vì bọn hắn giảng đạo, thì chính là đem bọn hắn ném vào trong Lục Đạo Luân Hồi chiến đấu với Đại Vu.

Không có một thân thực lực, không có kinh lịch đại chiến, chỉ là cái thùng rỗng kêu to.

Hai người không làm hắn thất vọng, luân phiên đại chiến khiến cho ngay cả đám Đại Vu vốn không có hứng thú với Yêu tộc Đại yêu cũng không thể không giơ ngón tay cái, thực lực và tính tình Khổng Tuyên cùng Kim Sí Đại Bàng đã đạt được sự tán thành của bọn họ.

Vì vậy hai người mỗi lần tới, Đại Vu đều cao hứng, dù sao giữa bọn họ đánh tới đánh lui cũng chán, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng tới chính là thuốc điều vị, mọi người tự nhiên tranh tiên khủng hậu chờ đợi.

"Xi Vưu có dám đánh một trận!!!" Khổng Tuyên xách theo Họa Kích hô to một tiếng, Xi Vưu đầy người sát khí đứng ra, ha ha ha cười nói: "Có gì không dám!!

Đi!!!" Hai người nhanh chóng tiến vào Ngạ Quỷ Đạo đại chiến đi.

Kim Sí Đại Bàng cười hắc hắc nhìn chằm chằm Hình Thiên, làm các Đại Vu khác một trận thất vọng.

Chọn ta a, vì sao không chọn bản Đại Vu đây?

Lại phải chờ lần sau rồi, buồn bực.

Mỗi lần đều là một chọi một đơn luyện, lúc sắp đi mới là một trận hỗn chiến, cho nên các Đại Vu vẫn luôn chờ mong Khổng Tuyên và

Kim Sí Đại Bàng đến.

Cảm giác đánh nhau với hai người này tặc hăng hái, tẫn quản Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng tùy thời bị đánh đến đầy thương tích, mặt mũi bầm dập, nhưng các Đại Vu cũng không dễ chịu, bị hai thanh công đức chí bảo Họa Kích đập cho nhe răng trợn mắt.

Bị thứ đồ chơi kia đánh trúng, cũng không phải đau bình thường.

Tuy nhiên nghịch thiên, nhưng hai người không có cách nào đánh một trận với Hậu Nghệ, cổ kế chờ lúc đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ thì có thể, trước mắt mới là Chuẩn Thánh trung kỳ thì không được, còn yếu một chút.

Tiến vào Lục Đạo Luân Hồi đánh nhau với Đại Vu, sau đó nhanh chóng đột phá, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng cấp cho Tiêu Vân kinh hỉ rất lớn.

Kẻ được chọn làm đối thủ cười ha ha đi, kẻ không được chọn buồn bực cũng đi.

Đại điện nhanh chóng yên tĩnh lại.

Tiêu Vân và Hậu Thổ đối với việc này thấy nhưng không thể trách.

Dương Giao và Dương Tiễn bị khí tức của một đám Đại Vu dọa cho sắc mặt có chút trắng bệch, bọn họ đều chưa trải qua bao nhiêu chiến đấu, đối mặt với Đại Vu sát khí trùng thiên, tự nhiên có chút không chịu nổi.

"Hai đứa cháu của Hạo Thiên, tu hành Bát Cửu Huyền Công thân thể cường đại, thực lực không tệ, tìm vài người vì bọn họ mài giũa đi." Tiêu Vân cười chỉ hai người.

Hậu Thổ gật đầu, đối với người đứng tại ngoài điện hô: "Cửu Lý, tiến vào." "Tổ vu!

Yêu Hoàng!" Người Vu tộc đi vào hướng Hậu Thổ và Tiêu Vân hành lễ xong liền đứng đợi.

Hậu Thổ nói: "Đem hai đứa bé này đi xuống, mài giũa một phen, ra tay đừng quá nặng." "Dạ!!" Cửu Lý sửng sốt nhìn về phía Dương Giao và Dương Tiễn, gật đầu đáp ứng.

Làm Tiêu Vân cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Dương Giao và Dương Tiễn có chút bất nhạc ý.

Cửu Lý chỉ có thực lực Kim Tiên, tại bọn họ xem ra, hẳn là phải xuất động người cấp bậc Thái Ất Kim Tiên đối đánh với bọn họ mới đúng, một cái Kim Tiên nho nhỏ có thể thành sao?

Những Kim Tiên trong Tinh Thần Điện kia, căn bản không phải địch thủ một chiêu của hai huynh đệ bọn họ.

Hai tên nhóc này tự đại rồi.

Tiêu Vân cười cười, đối với Hậu Thổ nói: "Có hứng thú đi xem một chút không?" "Nhìn xem cũng tốt." Hậu Thổ cười gật gật đầu, tại trong lòng cảm khái, hung danh Vu tộc biến mất rồi sao, hay là người Vu tộc xách không nổi dao nữa?

Hai tên Thái Ất Kim Tiên rõ ràng non nớt cũng dám coi thường người Vu tộc, Kim Tiên thì làm sao?

Giống nhau có thể đánh cho bọn họ tìm răng đầy đất.

Không thấy tồn tại kiêu ngạo như Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ cũng chỉ dám tìm Xi Vưu, Hình Thiên, những Đại Vu này đánh nhau, không dám đi tìm Hậu Nghệ, bởi vì tìm chính là muốn bị ngược!!

Cần phải tao ngộ một chút đòn hiểm của thế giới, mới có thể trưởng thành a.

Cửu Lý dẫn Dương Giao, Dương Tiễn đi xuống, Tiêu Vân và Hậu Thổ cũng đi theo, chuẩn bị xem kịch.

Trong Địa Ngục Đạo, Tiêu Vân và Hậu Thổ đứng tại nơi xa quan vọng.

Cửu Lý sau khi dẫn huynh đệ Dương Giao xuống, đem vũ khí trong tay buông xuống, hoạt động thân thể, đối với hai người ngoắc ngoắc ngón tay.

Đâu còn bộ dáng ổn trọng vừa nãy, liệt khai miệng rộng, lộ ra răng cửa lớn: "Hai cái tiểu tể tử, coi thường bản đại gia đúng không, cứ việc công tới, bản đại gia không đánh cho các ngươi khóc cha gọi mẹ, bản đại gia không gọi Cửu Lý!!!" Thật đặc biệt phách lối!!!

Cửu Lý lúc này và Cửu Lý vừa rồi hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

Bị khiêu khích, huynh đệ hai người liếc nhau, lập tức đại nộ, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao về phía Cửu Lý đánh tới: "Dám xem thường chúng ta, nạp mạng!!!" Huynh đệ hai người sở dụng vũ khí giống nhau, đều là Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Hai huynh đệ đối với vũ khí này yêu thích, Hạo Thiên đặc biệt thu thập đồ vật thỉnh Tiêu Vân giúp luyện chế hai thanh, màu vàng tại trong tay Dương Giao, màu bạc tại trong tay Dương Tiễn.

Đương nhiên, không tồn tại cái gì thư hùng loạn thất bát tao, chỉ bởi vì lúc luyện chế gia nhập dược liệu bất đồng, cho nên nhan sắc cũng bất đồng.

"Giết!!!" Huynh đệ hai người đều tu luyện Bát Cửu Huyền Công, không chỉ lực đại vô cùng, đao thương bất nhập, cường hãn đến không được, chỉ là căn bản hai người dẫn làm tự ngạo sự cường đại, tại trước mặt người Vu tộc căn bản đều không là gì!!!

Đây là kết quả của việc không có kinh lịch xã hội đòn hiểm.

"Ha ha ha, tới nhanh, lão tử thích dạng chiến đấu này." Cửu Lý cười to hai nắm đấm đối với hai thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đánh tới, nồng đậm sát khí đem chu thân bao phủ lại, thật đáng sợ.

"Đương!!!" Vũ khí cùng nắm đấm va chạm, làm Dương Giao và Dương Tiễn khó có thể tin chính là, căn bản không thể đánh vỡ phòng ngự của đối phương.

Đối phương thân thể phòng ngự cường đại đáng sợ, phòng ngự cường đại rồi, sức mạnh càng khủng bố.

Phải biết hai huynh đệ bọn họ có thể lấy phòng ngự cường đại và sức mạnh tự ngạo, đáng tiếc những thứ này đối mặt người Vu tộc mà nói đều không là gì.

Cùng người Vu tộc so sức mạnh và phòng ngự, sẽ khóc đấy.

Không nói khoa trương, hai người bọn họ cao hơn đối phương một cái đại cảnh giới không nói, còn có vũ khí tại tay, hai đánh một, thế mà ngay cả phòng ngự của đối phương đều không thể phá khai, ngược lại bị phản chấn đắc cánh tay tê dại.

"Ha ha ha, lại đến!!

Lại đến!!" Càng thêm khủng bố chính là, Cửu Lý giống như người không việc gì sải bước vọt lên, nhưng hai huynh đệ còn chưa hòa hoãn lại đâu.

Mắt thấy đối phương đánh tới, huynh đệ hai người một trận luống cuống tay chân, rốt cục nhận thức được một sự kiện, ngàn vạn lần không nên xem thường người Vu tộc, cho dù đối phương cảnh giới thấp hơn mình.

Nếu không sẽ bị đánh cho bán sống bán chết.

“Một.....

Hai.....

Ba, kết thúc.” Tiêu Vân đếm chiêu số, kết quả ba chiêu lạc bại, huynh đệ hai người ngay cả vũ khí đều bị đoạt đi, sau đó bị Cửu Lý đuổi theo một trận bạo đánh.

Trừ Bát Cửu Huyền Công, Hạo Thiên cũng truyền thụ không ít thần thông.

Đáng tiếc những thần thông này dùng tại trên người người Vu tộc không có trứng dùng.

Chỉ sẽ dẫn đến bị đánh thảm hại hơn.

Không bao lâu, Dương Giao và Dương Tiễn biến thành đầu heo, nhìn Tiêu Vân đều cười đau bụng.

Quá thú vị.

Cười to một trận, Tiêu Vân không để ý tới Dương Giao và Dương Tiễn đang bị Cửu Lý xách đi khôi phục thương thế.

Huynh đệ hai người tại trong Lục Đạo Luân Hồi tuyệt đối sướng méo miệng, chú định sẽ lưu lại một đoạn ký ức khó quên.

“Lượng kiếp buông xuống, hậu tục một đoạn thời gian, không ít giáo phái đệ tử đều sẽ luân hồi trọng sinh, đến lúc đó ngươi không cần trở lan, cứ tùy tiện để bọn họ đi.” Trừ việc để Dương Tiễn và Dương Giao mở rộng tầm mắt, Tiêu Vân cũng đặc ý nhắc nhở Hậu Thổ, cái thời điểm này cùng Thánh Nhân mâu thuẫn không có ý nghĩa, cứ để bọn họ nhảy nhót.

Huống hồ hắn có chút nhớ bà xã rồi, dứt khoát chạy tới một chuyến.

“Dữ Thánh Nhân giáo phái có quan hệ?” Nguyên bản hứng thú

thiếu thiếu Hậu Thổ kinh hỉ nhìn Tiêu Vân.

“.....” Tiêu Vân khóe miệng giật hai cái, gật gật đầu, “Ân, có quan hệ, lần này lượng kiếp, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo đều chạy không thoát.” Từ sau Vu Yêu lượng kiếp Hậu Thổ vẫn luôn chờ đợi, không nghĩ tới Thánh Nhân giáo phái cũng hãm nhập trong kiếp nạn, quá lệnh người ngoài ý muốn, quá lệnh người kinh hỉ rồi.

Quả nhiên phong thủy luân hồi chuyển, vô số năm trước tại nhà ta, vô số năm sau chuyển tới nhà ngươi.

Tâm lý bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác hả hê, thực sự quá mỹ diệu.

Đối với người Vu tộc mà nói, Thánh Nhân càng xui xẻo bọn họ càng cao hứng, dù sao trước kia Thánh Nhân cũng cho rằng như thế, chỉ là hiện tại phản lại mà thôi.

“.....” Đối với việc này, Tiêu Vân không biết nên nói cái gì cho phải.

“Kiếp nạn này, lập tại Bản hoàng.” Nhìn Hậu Thổ, Tiêu Vân tin tưởng Hậu Thổ có thể minh bạch ý tứ của hắn.

Nếu là thời điểm khác, Hậu Thổ làm khó dễ Thánh Nhân, Tiêu Vân đều sẽ không quản, ngược lại sẽ ủng hộ, nhưng hiện tại không được, Phong Thần lượng kiếp người thu hoạch lớn nhất là Tiêu Vân.

Cái thời điểm này chạy ra làm khó dễ Thánh Nhân, chính là đang ngáng chân Tiêu Vân.

Nhìn Tiêu Vân, nụ cười trên mặt Hậu Thổ không giảm, cười nói: “Yêu Hoàng xin cứ yên tâm, bản Tổ Vu sẽ không cố ý đi làm khó dễ, cũng sẽ không để Yêu Hoàng khó xử.

Thời gian còn dài, bản Tổ Vu chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, không tin Thánh Nhân không có lúc trúng chiêu, giống như Yêu Hoàng

nói, sớm muộn gì cũng phải rơi vào trong hố." Hiện học hiện bán đảo rất nhanh.

Tiêu Vân ha ha cười một tiếng, Hậu Thổ nói không sai, sau này Thánh Nhân còn phải cầu tỷ muội các nàng nhiều.

Phong Thần kiếp nạn qua đi, đại hưng Phật Giáo có muốn tiến hành hay không?

Được rồi, Tây Du Phật Giáo đầu to mặc kệ chuyện Nhân Giáo, Xiển Giáo, nếu là Tiệt Giáo thì nói, trước chờ lần này kiếp nạn có thể độ qua rồi hãy nói.

Nhưng Thục Sơn Côn Luân chơi hay không chơi, cơ hội tốt lớn như vậy, chẳng lẽ cho rằng khai tịch tiểu thế giới truyền bá đạo thống, là có thể lách qua Lục Đạo Luân Hồi?

Nói cho ngươi biết, không có khả năng!!!

Tam thiên thế giới cũng tốt, Hồng Hoang cũng được, đều lách không ra Lục Đạo Luân Hồi, sớm muộn cũng phải luân.

Đến lúc đó Lục Đạo Luân Hồi vừa kẹt lại, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn phải hô một tiếng: Nga khoát!!!

Tiêu đời rồi!

"Hai tên nhóc kia xử lý như thế nào?" Hậu Thổ nhìn Dương Giao và Dương Tiễn đang khôi phục thương thế, lúc này đem hai người mang về Thiên Đình đi, bảo đảm để cha bọn họ là Dương Thiên Hữu đều nhận không ra.

Cổ kế cho rằng từ đâu tới hai con heo tinh trứ.

Đừng xem thường Cửu Lý, ra tay cũng không nhẹ, tuy rằng sẽ không thương cập căn cơ, nhưng đánh cho hoài nghi nhân sinh là khẳng định.

“Cứ vậy đi, từ từ mài giũa, hai tên nhóc muốn hiệu phỏng Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng trở thành hộ vệ của Bản hoàng, cứ tùy bọn họ đi.

Mài giũa nhiều cũng tốt, đỡ phải không biết trời cao đất rộng, chờ tiến vào Đại La Kim Tiên rồi phái người cấp bậc Thái Ất Kim Tiên cùng bọn họ đánh.” “Cũng được.” Hai cái nhân vật nhỏ mà thôi, nhảy nhót không nổi, Hậu Thổ cũng sẽ không để ý nhiều, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng là biến thái trong biến thái rồi, Dương Giao và Dương Tiễn muốn cùng bọn họ so sánh, khó!

Bất quá huynh đệ bọn họ tu hành Bát Cửu Huyền Công bản thể cường đại, khi đối mặt người Vu tộc, ngược lại có vài phần tự vệ chi lực, có thể bảo đảm sẽ không bị đánh quá thảm, cận thử nhi dĩ.

Nhìn xem, hai con chim non, bị một người Vu tộc cảnh giới Kim Tiên đánh cho hoài nghi nhân sinh.

Tại Thiên Đình, những thuộc hạ cảnh giới Kim Tiên của Hạo Thiên kia, căn bản không phải địch lại một hiệp của hai huynh đệ bọn họ, nhưng hiện tại thì sao?

Đánh cho tìm răng đầy đất.

Ăn đan dược, tu phục địa phương bị thương, huynh đệ hai người đưa mắt nhìn nhau, “Từng nghe người nói Vu tộc chi nhân bản thể cường đại, đao thương bất nhập, chưa từng nghĩ lại đáng sợ như thế, so với huynh đệ chúng ta tu luyện Bát Cửu Huyền Công còn khủng bố hơn.” Cái này mới đặc biệt gọi là đao thương bất nhập?

Cẩu viết, ngay cả linh bảo đều đánh không phá phòng ngự được không, chơi cái rắm!!!

Trước đây hai người cảm thấy Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng là cường giả Chuẩn Thánh, cùng một Đại Vu đơn đấu, quả thực quá

mất mặt, ít nhất cũng phải cấp bậc Chuẩn Thánh mới được.

Hiện tại nhìn xem, ý nghĩ kia muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

Cùng cấp bậc?

Chương 142

Thấp hơn một cái đại cảnh giới đều đánh cho huynh đệ bọn họ khóc cha gọi mẹ, hai đối một, người khác một cái đánh hai cái.

Nguyên bản hùng tâm vạn trượng huynh đệ hai người lập tức ỉu xìu, giống như cà tím bị sương đánh.

Cửu Lý thấy hai người đề không nổi tinh thần, liệt khai miệng nhỏ, cười an ủi: "Các ngươi cũng không cần buồn, tại trong Hồng Hoang, ngoại trừ cực ít người, có bao nhiêu người có thể tại đồng đẳng cảnh giới đối kháng với người Vu tộc ta?" "Ban đầu, thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, người Vu tộc ta những Đại Vu kia có thể đuổi theo Yêu tộc Đại yêu chạy khắp nơi, nếu không phải vì số lượng bọn họ bàng đại, nếu không phải có Yêu Hoàng làm chỗ dựa, Yêu tộc kỳ thực cũng chẳng có gì." "....." Kháo, ngươi là đả kích ta, hay là an ủi ta?

Yêu tộc không có gì?

Ngươi đi Thiên Đình nhìn xem, hai tôn Thánh Nhân, Chuẩn Thánh một đống, Yêu tướng cấp bậc Đại La Kim Tiên càng nhiều vô số kể, thỉnh thoảng lại có mấy người tiến giai, thực lực càng mạnh.

Kết quả ngươi nói cho ta biết Yêu tộc kỳ thực không có gì, chém gió à!!

Bất quá Vu tộc xác thực lợi hại, căn cứ hai huynh đệ nghe được một số lời đồn, tại trước khi Yêu Hoàng chứng đạo, ngày tháng của Yêu tộc đích xác thảm, sau khi Yêu Hoàng thống soái Yêu tộc, tình huống như vậy mới được cải biến.

"Đừng buồn, đồng đẳng cảnh giới chi hạ, duy chỉ có vài vị Thánh Nhân, cầm chí bảo mới có thể chiến thắng người Vu tộc ta, các ngươi đừng nghĩ nữa!!" "....." Một trái tim lạnh lẽo lạnh lẽo, huynh đệ hai

người chúng ta là tới tiếp thụ mài giũa, hay là tiếp thụ đả kích?

Cửu Lý cười to rời đi, không bao lâu, khiêng một con lợn rừng nướng chín trở về.

Lợn rừng từ bên Súc Sinh Đạo kiếm được, chuyên môn chuẩn bị thực vật cho Vu tộc, Hậu Thổ đặc ý cho người chuẩn bị.

Cửu Lý đem đồ vật buông xuống, xé một ít đưa cho Dương Giao và Dương Tiễn, rồi ăn như hổ đói.

Vừa ăn vừa nói: "Không phải lão tử chém gió, trước mắt Vu tộc ta bị ép tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, nhưng ngoại trừ Thánh Nhân, ai dám đối kháng cùng Vu tộc ta?" Trâu này không phải thổi đến có chút lớn rồi chứ?

Dương Tiễn ăn rất hăng hái, Dương Giao nhíu nhíu mày, nói: "Đạo hữu, lời này sai rồi, người Vu tộc lại mạnh, nhưng cường giả Hồng Hoang không ít, lời này của ngài có phải nói quá vẹn toàn không?" "Vẹn toàn?!" Cửu Lý sửng sốt, liệt miệng cười to, trong kẽ răng còn dính thịt, làm Dương Tiễn và Dương Giao lập tức cảm giác thịt trong tay không thơm nữa.

Vu tộc đại ca, chúng ta biết ngươi hào mại, nhưng lúc ăn cái gì, có thể văn nhã một chút hay không?

Cửu Lý vung tay lên, cười to nói: "Ngươi nói lời ta quá vẹn toàn?

Không sợ nói cho ngươi biết, lời này chính là Yêu Hoàng nói, Thánh Nhân nói có thể nói đùa sao?" Yêu Hoàng nói?

Huynh đệ hai người lập tức tỉnh táo tinh thần, ngay cả thịt cũng không lo ăn, trừng to mắt nhìn chằm chằm Cửu Lý.

Cửu Lý cũng không có cố ý treo khẩu vị.

"Yêu Hoàng từng nói, trước mắt Hồng Hoang trừ phi Thánh Nhân

xuất động, nếu không Vu tộc ta hai vị Tổ Vu, Huyền Minh, Hậu Thổ, hai vị có thể từ Vô Tận Huyết Hải đánh tới Tây Phương, lại từ Tây Phương đánh tới Côn Luân Sơn, không địch thủ!!!" Lời này không phải chém gió, Hậu Thổ và Huyền Minh có thực lực như thế, cho dù Thiên Đình Đại yêu đều xuất động cũng ngăn không được.

Chuẩn Thánh đỉnh phong hai vị Tổ Vu, thật sự có thể một đường bạo đánh qua, Thánh Nhân không xuất hiện, là vô địch.

Chuẩn Thánh?

Trừ phi cảnh giới đạt tới đỉnh phong, trong tay có chí bảo cường đại, nếu không cứ chờ bị một tát một tát đập chết cho rồi.

Không có đỉnh phong cảnh giới, càng là một tát đập bay, không nói đánh như đập muỗi khoa trương như vậy, nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao.

Đừng nhìn Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng ngạo khí như vậy, không ai bì nổi, để cho hai huynh đệ bọn họ đi đối mặt Huyền Minh và Hậu Thổ xem, một tát tuyệt đối có thể đập cho hoài nghi nhân sinh.

"Thánh Nhân chi hạ tối cường!!

Cho dù là Thánh Nhân, cũng không có khả năng tùy tùy tiện tiện đánh bại hai vị Tổ Vu." Cửu Lý vẻ mặt hâm mộ và sùng bái, "Đáng tiếc người Vu tộc ta không thể khinh dễ rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, Thánh Nhân không chuẩn người Vu tộc xuất hiện tại Hồng Hoang, nếu không đâu có chuyện những đệ tử Thánh Nhân kia, thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Đại Vu Xi Vưu đánh cho một đám đệ tử Thánh Nhân gà bay chó sủa." "Các ngươi còn nhỏ, không biết việc nhà Hồng Hoang nhiều chuyện cũ, sau này thiết không thể tự ngạo, nỗ lực tu hành mới là chính đạo." Cửu Lý tại trong Vu tộc, không tính là người phổ thông, tối đa chỉ là tồn tại trung đẳng, nhưng tồn tại như vậy, cũng có thể làm cho Dương Giao và Dương Tiễn lệ rơi đầy mặt, có

thể biết người Vu tộc đáng sợ cỡ nào.

Thánh Nhân tự nhiên sẽ không để người Vu tộc xuất hiện tại Hồng Hoang nữa, nếu không Hồng Hoang không loạn sáo?

Dương Giao và Dương Tiễn tam quan bị đổi mới một lần.

Huynh đệ hai người hung hăng gặm thịt lợn rừng, không lên tiếng nữa, trong lòng âm thầm quyết định sau này phải nỗ lực tu hành, không thể tự mãn.

Cùng Cửu Lý tranh đấu hoàn toàn cho hai huynh đệ một bổng chùy, gõ đến choáng váng, nhận tri trước kia của bọn họ buồn cười biết bao.

"Yêu Hoàng!!!" Bỗng nhiên, Cửu Lý đứng lên, dọa Dương Giao và Dương Tiễn ném thịt trong tay xuống, vội vàng hành lễ, "Chúng ta bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Nhìn Dương Giao và Dương Tiễn nằm rạp trên mặt đất một thân bùn, mặt mũi bầm dập, Tiêu Vân không cấm cười, "Không cần đa lễ, đứng lên đi, nhìn xem, huynh đệ hai người các ngươi nhìn rõ ràng trần thế gian hiểm ác, có ý nghĩ gì?" Đối với Cửu Lý phất phất tay, ra hiệu hắn có thể đi nghỉ ngơi, Tiêu Vân để Dương Giao và Dương Tiễn đứng lên nói chuyện.

Huynh đệ hai người một trận xấu hổ, san san cười không nói ra lời, chỉ là càng cười vết thương trên mặt càng đau, trong lòng không cấm âm thầm mắng: Hàng này!!

Không thể đừng đánh mặt sao?

Người Vu tộc đánh nhau đều thích dùng nắm đấm đối với mặt người khác chào hỏi?

Không đem người ta đánh thành một cái đầu heo, là không chịu bỏ qua?

"Ăn đi." Tiêu Vân buồn cười nhìn hai huynh đệ, vung tay lên,

không ít bàn ghế bày ra, phía trên có không ít đồ ăn.

Tiêu Vân đi đầu ngồi xuống, Dương Giao và Dương Tiễn cũng đi theo ngồi nghiêm chỉnh.

Khác biệt là Tiêu Vân ngồi ở trên ghế, hai huynh đệ quỳ ngồi, quỳ ngồi ở trước mặt Tiêu Vân, đại khí cũng không dám thở, càng đừng nói đi ăn cái gì.

Ăn mấy miếng thịt rồng, uống một chút linh tửu, Tiêu Vân nói: "Trong lòng nếu có nghi hoặc có thể nói ra, Bản hoàng rất nhanh sẽ rời đi, cơ hội chỉ có một lần, tự mình trân quý mới được." Hai người trong lòng giật mình, Dương Tiễn vội vàng hỏi: "Dám hỏi Yêu Hoàng, người Vu tộc thật sự cường đại như thế, cường đại đến không thể chiến thắng?" Tiêu Vân sửng sốt, thất cười nói: "Được rồi, cái này cũng phải xem so sánh với ai.

Nếu như, nếu như thời kỳ Thượng Cổ, lúc người Vu tộc sinh ra, nguyên thần không có bị thiên địa sát khí ô nhiễm, có khả năng Hồng Hoang không có chuyện của các chủng tộc khác rồi.

Đáng tiếc a, Vu tộc nguyên thần bị ô nhiễm, chỉ có thể hấp thu sát khí tu hành, không đồng mưu kế, không hiểu thôi diễn, chú định phải chịu thiệt thòi lớn, tình cảnh Vu tộc trước mắt chính là chứng minh tốt nhất." "Người Vu tộc dưới đồng đẳng cảnh giới cường đại, tại Hồng Hoang đều là công nhận, cho dù là Yêu tộc cũng không phải đối thủ, thậm chí trước kia không ít Thánh Nhân đều chịu thiệt thòi lớn.

Tây Phương Chuẩn Đề bị dọa đến không dám đi, không dám lưu, tả hữu vi nan, Tam Thanh bị Tổ Vu đánh tới tận cửa, không thể làm gì." "....." Được rồi!!!

Thánh Nhân đều bị lộng đến không có tính tình, huynh đệ hai người bọn họ tính là cái rắm gì, Thánh Nhân đánh rắm cái đều có thể đánh chết bọn họ, lập tức trong lòng hai huynh đệ cân bằng không ít.

“Đương nhiên cũng không phải tuyệt đối, tuy rằng lúc ấy ta tịnh không có xuất thủ, bất quá Bản hoàng cảm thấy người Vu tộc vẫn rất tốt.” Tiêu Vân như có điều suy nghĩ, lúc ấy Hồng Hoang người không sợ Vu tộc, Tiêu Vân tính là một cái.

Không động thủ bởi vì không cần thiết, không có lợi ích chi tranh, không có nguyên nhân khác thì đánh làm gì?

Tiêu Vân lại không phải người điên.

Người Vu tộc đầu sắt, nhưng người khác cũng không điên không phải.

Cho dù hành sự bá đạo, cũng phải xem ai muốn bạo đánh ai.

“Lấy thực lực các ngươi bây giờ nói quá nhiều cũng vô dụng, chỉ cần nhớ kỹ một điểm, người Vu tộc hấp thu sát khí tu hành, bản thể cường đại, không sợ phần lớn pháp bảo công kích.

Trừ phi pháp bảo cường đại, phá hoại lực cực mạnh, nếu không khó phá khai thân thể Vu tộc, cho nên Vu tộc dưới đồng cảnh giới khó tìm địch thủ.” “Tịnh lại người Vu tộc phổ thông cùng Đại Vu thực lực một trời một vực, Đại Vu cùng Tổ Vu càng là như thế.

Một tôn Tổ Vu cấp bậc Đại La Kim Tiên có thể đuổi theo một đám Chuẩn Thánh chạy, đây chính là sự khác biệt.

Thập Nhị Tổ Vu đại biểu cho mười hai đạo Đại Đạo Pháp Tắc Bàn Cổ đại thần di lưu lại, so xuất thân, so căn cơ người còn lại trong Hồng Hoang, duy chỉ có Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung cùng Tam Thanh mới có thể so sánh với bọn họ.” Truyền ngôn Hồng Quân là Tiên Thiên Ma Thần, nhưng cụ thể là gì thì ai biết được, trước mắt Hồng Hoang không ai có thể nhìn thấu căn cơ Hồng Quân, cho dù là Tiêu Vân cũng giống vậy.

“Đại Vu là một đạo khảm, Tổ Vu lại là một đạo khảm, cho nên

Bản hoàng nói Hậu Thổ cùng Huyền Minh tại lúc Thánh Nhân không ra, không có địch thủ, lời này không sai.

An tâm tu hành, chỉ cần các ngươi có thể đạt tới cảnh giới Đại Vu, đối kháng Đại Vu không rơi xuống hạ phong, thì đã là tồn tại nhất đẳng nhất Hồng Hoang." "Trong Lục Đạo Luân Hồi điều kiện gian khổ, những vật này các ngươi giữ lại dùng đi, muốn trở thành hộ vệ của Bản hoàng cũng không phải dễ dàng như vậy, nỗ lực lên." Lưu lại không ít đồ ăn, còn có một số đan dược, Tiêu Vân cưỡi rời đi.

Dương Giao và Dương Tiễn mặt mũi bầm dập chộp lấy cái ăn ra sức nhét vào trong miệng, mau chóng ăn no bụng, sau đó khôi phục, tiếp tục tu hành mài giũa, tin tưởng mình có thể làm được, bởi vì Tiêu Vân cũng coi trọng bọn họ.

Ít nhất Yêu Hoàng cho là như vậy.

Chỉ đáng tiếc muốn trở thành hộ vệ của Tiêu Vân, người bình thường thật đúng là không được, cho dù là những cái đệ tử Thánh Nhân kia, Tiêu Vân có thể nhìn vừa mắt cũng không có mấy người.

Đừng nhắc tới hậu kỳ có bao nhiêu mạnh bao nhiêu mạnh, lúc kia Thánh Nhân không thể nhập Hồng Hoang, một đống lớn pháp bảo toàn bộ ném cho đệ tử, có thể không mạnh sao?

Có bản lĩnh từ hiện tại bắt đầu cường thế, vậy thì ta phục.

Tiêu Vân không có khả năng ở lại Lục Đạo Luân Hồi quá lâu, nếu không Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh sẽ phát điên.

Bởi vì người nào lên Phong Thần Bảng còn chưa thương lượng xong, tuy rằng Tiêu Vân và Nữ Oa không phải người trong cuộc, nhưng Hồng Quân để một đám Thánh Nhân thương lượng, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tại lúc thương lượng, cũng không có cách nào đem Tiêu Vân gạt sang một bên, cho nên Tiêu Vân phải về

Thiên Đình chờ mới được, chờ bọn hắn làm tốt quyết định, xác định địa điểm rồi lại đi.

Bất quá địa điểm thương lượng cơ bản sẽ định tại Thủ Dương Sơn của Lão Tử, trong Bát Cảnh Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất nhạc ý đi Bích Du Cung của Thông Thiên, Thông Thiên cũng bất nhạc ý đi Ngọc Hư Cung, như thế Bát Cảnh Cung của Lão Tử trở thành địa điểm tốt nhất.

Cộng thêm Lão Tử lại là đệ tử Hồng Quân thu nhận đầu tiên, Đại sư huynh, có thân phận tại đó, đem vị trí xác định tại đạo tràng của hắn một chút vấn đề đều không có.

Làm cái gì?

Ngồi ở trên Cửu Long Kim Liễn, Tiêu Vân còn chưa về Thiên Đình, liền phát hiện Thông Thiên đang đi theo.

Lập tức cũng không điểm phá cứ để Thông Thiên đi theo.

Cửu Long Kim Liễn trừ hắn ra, chỉ có Yêu Hậu và Yêu Phi có thể thừa tọa, Tiêu Vân cũng không chuẩn nam nhân khác chạy lên trên, cho dù là Thánh Nhân cũng giống vậy.

Thông Thiên không có khả năng đi theo một bên Cửu Long Kim Liễn, như thế chỉ có thể không hiện thân, trực tiếp đi theo phía sau cùng nhau đi tới Thiên Đình.

Mọi người lòng dạ biết rõ, không điểm phá là được.

Tiến vào trong Thiên Đình, Cửu Long Kim Liễn bị tọa kỵ kéo đi, Tiêu Vân lạc tọa tại trong lương đình ngoài Linh Đàm, đối với không khí nói: "Đạo hữu, đều theo một đường, cũng nên ra rồi." "Đi theo đại giá Yêu Hoàng thật đúng là không thoải mái." Thông Thiên hiện thân, không cấm thổ tào.

Tiêu Vân vô ngữ, "Thu một vị tọa kỵ là được." "Ha ha ha, tọa kỵ tốt thì có, nhưng sợ Tiêu Vân ngươi luyến tiếc." Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh thu tọa kỵ là tất nhiên, chỉ là tọa kỵ bình thường chướng mắt, nhìn trúng lại thân tại trong Yêu tộc, tại trong Thiên Đình, như thế thu như thế nào?

Chạy tới nói với Tiêu Vân, Yêu tướng dưới trướng ngươi cùng bần đạo có sư đồ chi duyên?

Cẩn thận Tiêu Vân đánh chết.

"Có thể trở thành tọa kỵ của Thánh Nhân, đó là cơ duyên, chỉ cần không cưỡng ép, Bản hoàng sẽ không chế chỉ." Trở thành tọa kỵ Thánh Nhân mất mặt sao?

Tịnh không mất mặt, trừ phi cưỡng ép, nếu không Tiêu Vân lười quản, nguyên bản tọa kỵ Tam Thanh xác thực đang ở tại Thiên Đình.

"Để sau hãy nói đi." Thông Thiên thở dài, cái thời điểm này đâu có nửa điểm tâm tư thu tọa kỵ, trước giải quyết vấn đề Phong Thần rồi nói sau.

"Yêu Hoàng, Phong Thần Bảng rốt cuộc là sở vi cái gì?" "Không phải ta làm." Tiêu Vân đương nhiên sẽ không thừa nhận là cố ý, cố ý hố đệ tử Thánh Nhân.

Tóm lại chỗ tốt thì muốn, nồi đen không thể muốn, cùng Hạo Thiên cõng, chủ yếu là Hạo Thiên cõng, nếu không lộng cái Tinh Thần Điện ra cấp Hạo Thiên làm cái gì.

"Yêu Hoàng!!!" Thông Thiên lập tức vô ngữ, cái thời điểm này có thể đừng đùa được không?

Tiêu Vân bày ra một bộ biểu tình ta cũng bất đắc dĩ, nếu không ta có thể làm sao?

Cười cười, Tiêu Vân cũng đứng đắn lại, nhắc nhở Thông Thiên,

“Đạo hữu nhưng phải cẩn thận mới được, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn kia đoạn nhiên sẽ không khinh dễ để môn hạ đệ tử lên Phong Thần Bảng, Tiệt Giáo và Phật Giáo của ngươi tuyệt đối là mục tiêu tốt nhất trong mắt bọn hắn.

Dù sao đệ tử Tiệt Giáo cùng đệ tử Phật Giáo nhiều nhất, đệ tử Nhân Giáo cùng đệ tử Xiển Giáo, không đủ mấy cái tát số.” “Bản giáo chủ không sợ hai người bọn họ tính kế!!

Ngô môn hạ đệ tử cũng sẽ không yếu hơn đệ tử Nhân Giáo, Xiển Giáo kia.” Thông Thiên tự tin nói.

Tiêu Vân nhìn hắn, năng nói cái gì, có tự tin là tốt.

Nhưng đáng tiếc, hai vị sư huynh kia của ngươi có khả năng quay lưng bán ngươi, cùng Tây Phương Tiếp Dẫn Chuẩn Đề liên hợp, hung hăng hố ngươi một phen, đến lúc đó Thông Thiên Tiệt Giáo ngươi khóc đều không ra tiếng.

Tuy rằng Hồng Hoang phát triển sai lệch rất nhiều, nhưng loại chuyện này cực có khả năng xuất hiện.

Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn âm thầm tính kế, Thông Thiên trăm phần trăm trúng chiêu, Tiệt Giáo trăm phần trăm sẽ tao tính kế.

“Chờ xem sao.” Không tốt nói quá nhiều, Tiêu Vân lắc đầu, nói: “Trước mắt Thánh Nhân ai cũng không nguyện ý chịu thiệt, tối đa nguyện ý tống xuất một ít đệ tử ký danh ngoại môn, như thế Phong Thần Chu Thiên chi số, khó mà gom đủ.” Thông Thiên nhíu mày, trầm mặc xuống, tổng cảm giác Tiêu Vân có lời không nói hết, giống như đang ẩn giấu một nửa.

Nhưng Tiêu Vân không nói, Thông Thiên tổng không thể cầm dao gác ở trên cổ hắn, bức bách hắn nói đi.

Con người thủy chung vẫn là phải dựa vào chính mình, hơn nữa hắn và Tiêu Vân quan hệ gần chỉ hạn vu hợp tác mà thôi, ngay cả quan hệ bằng hữu đều không tính là, như thế Tiêu Vân biết một ít tính kế, một ít sở kiến tất nhiên sẽ không nói với hắn.

Ngược lại, Thông Thiên đang tính kế, cũng sẽ không nói với Tiêu Vân, mọi người bất quá bỉ thử bỉ thử, kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

Chạy không một chuyến, Thông Thiên và Tiêu Vân khách sáo một trận xong, cáo từ rời đi.

Nhìn Thông Thiên rời đi, Tiêu Vân thở dài, "Lúc cần cúi đầu thì Thông Thiên ngạo khí, lúc không cần cúi đầu, Thông Thiên lại lần lượt cúi đầu, như thế Tiệt Giáo làm sao giữ được?" Lắc đầu, Tiêu Vân cũng không đi nghĩ nhiều, phản chính Phong Thần đã mở ra, không có khả năng đình chỉ, tiếp theo phải xem, đại thể hướng đi phát triển như thế nào.

Trước mắt cục diện tốt nhất cho Tiệt Giáo có ba loại.

Loại thứ nhất là giống y hệt nguyên bản, bị Nhân Giáo và Xiển Giáo tính kế, lôi kéo Tây Phương Phật Giáo cùng nhau châm đối, dẫn đến đệ tử Tiệt Giáo thảm tử vô số, một bộ phận lên trên Phong Thần Bảng, sau đó Thông Thiên đại nộ, bày xuống đại trận yêu chiến Tứ Thánh, cuối cùng Tiệt Giáo lạc bại, Hồng Hoang bị đánh vỡ, Thông Thiên bị cấm cố tại trong Tử Tiêu Cung.

Chương 143

Loại thứ hai là cùng Tiêu Vân gắt gao buộc cùng một chỗ, bất luận kết quả thế nào.

Đáng tiếc Thông Thiên tự hồ sẽ không lựa chọn con đường này.

Loại thứ ba, cũng là loại tương đối ổn thỏa, liên lạc Tây Phương Phật Giáo, Tiệt Giáo và Phật Giáo liên hợp cùng nhau đối kháng Nhân Giáo, Xiển Giáo.

Như thế dù có lạc bại, đến lúc đó cũng có Phật Giáo đi theo cùng nhau xui xẻo, như vậy Tiệt Giáo sẽ không nguyên khí đại thương.

Dù sao nội bộ đệ tử Tiệt Giáo có không ít loại người tam giáo cửu lưu, nhưng trong Phật Giáo, người loạn thất bát tao càng nhiều.

So sánh ra, Phật Giáo yếu hơn Tiệt Giáo, tranh đấu khẳng định là chọn quả hồng mềm mà bóp, lúc đó người lên Phong Thần Bảng phần lớn là đệ tử Phật Giáo.

Chỉ cần Thông Thiên hơi cúi đầu, hơi hạ thấp mặt mũi, là có thể lựa chọn phương thức thứ hai và thứ ba để cùng Nhân Giáo và Xiển Giáo tranh đấu.

Nếu không cúi đầu, không hạ thấp mặt mũi, vậy thì kết quả chỉ sẽ tiếp tục hướng về loại thứ nhất tiếp tục đi tới.

Tiệt Giáo cũng khó thoát một kiếp.

Lúc Tam Thanh ở cùng một chỗ, Thông Thiên căn bản không cần đối với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu.

Đồng dạng là Tam Thanh, chẳng lẽ bởi vì nhỏ nhất, liền phải lần lượt chịu thiệt, lần lượt cúi đầu?

Làm trò mèo.

Hoán thành Tiêu Vân nói, câu nói kia là: Trực tiếp cút cho ta!!

Cái thời điểm đó Thông Thiên ứng đương ngạnh khí một chút, không cùng Lão Tử dữ Nguyên Thủy Thiên Tôn đối nghịch, ít nhất cũng phải làm hai người sẽ không coi hắn như người trong suốt mà đối đãi.

Hiện tại lúc cần Thông Thiên cúi đầu, lại cúi không xuống, đầu óc so với ai đều sắt, Tổ Vu đều phải đứng sang bên, như thế Tiệt Giáo không xui xẻo mới lạ.

Thiên cơ lại một lần hỗn loạn.

Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, Thiên Đạo ý chí tốc độ cũng nhanh thật, bên này còn chưa ra kết quả đâu, bên kia đã bắt đầu nháo đằng.

Trước đem thiên cơ quấy đục, sau đó lại để Thánh Nhân từ từ đi giày vò.

Bất quá cũng chỉ có như vậy mới phù hợp trật tự phát triển của Hồng Hoang.

Tiêu Vân nhìn Hồng Hoang, ha ha cười to.

"Yêu Hoàng, Sư muội, thỉnh tới Thủ Dương Sơn một tụ." Không bao lâu, thanh âm Lão Tử truyền đệ, mời Tiêu Vân và Nữ Oa đi tới Bát Cảnh Cung lần nữa thương nghị một chuyện Phong Thần Bảng.

Thành hay không thành, phải xem lần này, nếu lần này không thể ổn định, vậy Tiệt Giáo thật sự phế đi.

Nữ Oa ở bên cạnh Tiêu Vân, Tiêu Vân từ trên ghế đứng lên, "Đi thôi, cũng đừng để người ta chờ lâu, cứ kéo dài chung quy không phải cách, vẫn luôn kéo dài không động, Đạo Tổ nổi giận, chúng ta cũng

xui xẻo.” Tiêu Vân và Nữ Oa có thể sự không liên quan mình treo thật cao, nhưng Thánh Nhân khác thì không được, không bỏ ra nổi một kết quả, Hồng Quân bên kia không có dễ nói chuyện như vậy.

Đừng nhìn Hồng Quân cái gì cũng không quản, chờ lúc bắt đầu quản sự mới biết được, đối mặt hắn y nguyên chỉ là cái đệ đệ.

Nữ Oa khánh hạnh không có lập xuống giáo phái, cũng không có đệ tử, nhân đây những việc này không liên quan tới nàng, tiếp tục xem kịch là được.

Hai người rời khỏi Thiên Đình tiến vào Hồng Hoang, tới Thủ Dương Sơn, trực tiếp tiến vào trong Bát Cảnh Cung.

Trong Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã tới rồi, kém hai người bọn họ.

Trong điện khí phân không có tràn ngập mùi thuốc súng, xem ra chưa bắt đầu thương nghị, nếu không tuyệt đối sẽ không hài hòa như vậy.

Thấy Tiêu Vân và Nữ Oa tới, hai người ngồi xuống, Lão Tử mở mắt ra, nói: “Nếu người đã đông đủ, vậy thì bắt đầu đi.

Vì huynh môn hạ chỉ có một mình Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, không nên lên bảng.” Nói xong Lão Tử cũng quả đoán, lập tức đem tên một số người viết lên Phong Thần Bảng.

Mấy vị Thánh Nhân xem xét, lập tức sắc mặt cổ quái, không ai ngoại lệ đều là tồn tại chi loại tiểu đồng tử, chỉ có lèo tèo mấy cái.....

“Khụ khụ!!!” Người khác thì còn tốt, Tiêu Vân nhịn không được cười, Lão Tử có thể lại khôi hài một chút không?

Mấy đệ tử này lên đó chẳng khác nào không lên, cho dù đi Tinh Thần Điện cũng thuộc loại không được trọng dụng, làm cái tiểu binh là cùng.

Tiêu Vân ho khan thấu, mọi người đều nhìn qua, nhìn chằm chằm hắn.

Bị một đám người nhìn chằm chằm, Tiêu Vân cười nói: "Đừng nhìn ta, sự tình không liên quan tới Bản hoàng.

Nếu không phải Đạo Tổ nói Thánh Nhân cùng thương nghị, Bản hoàng mới không thèm tới, lãng phí thời gian.

Cứ cái dạng mấy người này, tới Thiên Đình, làm tiểu binh có khả năng đều không đủ tư cách." "....." Một gương mặt Lão Tử lập tức âm trầm xuống, ai nghe không ra Tiêu Vân đang giễu cợt hắn?

Đáng tiếc cái thời điểm này không thể ý khí dụng sự, cho nên Lão Tử nhịn, không có phát tác, yên lặng đem Phong Thần Bảng đặt ở trên bàn.

Thân là Đại sư huynh ta đều mở đầu, hiện tại các ngươi hài lòng rồi chứ, biểu hiện đi.

Lão Tử bắt đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu nhíu mày, nói: "Bản tôn môn hạ Thập Nhị Kim Tiên, cũng không nên lên bảng." Nói xong, học theo Lão Tử, viết tên mấy người lên đó, nhưng kết quả và Lão Tử không có bất kỳ khác biệt gì, cũng đều là một ít người bị điểm hóa làm tiểu đồng tử dùng.

Dùng lời Tiêu Vân nói, đi Thiên Đình làm cái tiểu binh đều không đủ tư cách.

Phản chính có Lão Tử dẫn đầu, cho dù mất mặt chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mặc kệ, mất mặt lại không phải một mình bản tôn mất mặt, dù sao bản tôn môn hạ Thập Nhị Kim Tiên kia không có khả năng lên bảng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không có khả năng, sự tình đơn giản

như vậy.

Ngươi nguyện ý thì đồng ý, không nguyện ý ta cũng không có cách nào.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều biểu hiện, Thông Thiên và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tự nhiên không thể ngồi nhìn mặc kệ, coi mình như người không việc gì.

Lập tức, Thông Thiên và Chuẩn Đề cũng học theo Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên kia tùy tiện viết tên mấy người lên đó.

Sau đó.....

Đi một vòng lớn, năm vị Thánh Nhân vì Phong Thần Bảng cung cấp ba mươi người ngay cả làm tiểu binh đều không đủ tư cách.

Sau đó không có sau đó nữa, mọi người ngồi cùng một chỗ nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Xem ra các vị không có ý định đạt thành tâm đàm, nếu đã như thế, Bản hoàng cáo từ trước, ngày khác Tử Tiêu Cung gặp." Nói xong, Tiêu Vân chuẩn bị đứng dậy, ấn theo cục diện trước mắt đi xuống, Phong Thần Bảng, đừng nói gom không đủ nhân số, cho dù gom đủ, cũng vô dụng.

Chẳng khác nào không có.

Đưa những người này đi Thiên Đình Tinh Thần Điện, không bằng Hạo Thiên tự mình chiêu mộ còn hơn, quả thực là đang lừa dối người.

Mắt thấy Tiêu Vân muốn đi, Lão Tử lại lần nữa mở mắt ra, trầm giọng nói: "Nếu đã như thế, bần đạo thay thế môn hạ đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư lên bảng!!!" Lão Tử cũng khó chịu, ta môn hạ vốn không có đệ tử, nguyên một đám chờ hố ai đây?

Nếu đều không làm gương, vậy ta làm trước!!

Nói xong Lão Tử đem tên viết tại phía trên, đem Thiện Thi đưa vào trong Phong Thần Bảng, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân.

“.....” Một chiêu này của Lão Tử làm những người khác trở tay không kịp.

Phải biết tên viết lên Phong Thần Bảng rồi là không thể lại cải biến, Lão Tử đem Thiện Thi đều đưa lên, không phải ác bình thường.

Nhìn ra được Lão Tử tức giận, cái thời điểm này ai còn nhìn chằm chằm hắn, chính là tự tìm không được tự nhiên.

Trực tiếp chặt đứt con đường tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Đủ thành ý chưa?

Đủ hay không đủ thành ý?

Ta Lão Tử đem chính mình đều đưa lên, các ngươi có thể hài lòng?

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang trợn mắt hốc mồm, Lão Tử trọng trọng đem Phong Thần Bảng đặt ở trên bàn, lạnh lùng nói: “Chư vị sư đệ, nói đi, nếu các ngươi không bỏ ra nổi một cái chương pháp, vậy chỉ có thể đi Tử Tiêu Cung thỉnh lão sư bình phán.” Ngang dọc cũng không phải người!

Lão Tử cảm giác Đạo Giáo Đại sư huynh này làm thật đúng là khó.

Lợi hại!!

Tuy rằng Phong Thần Bảng khốn không được Thiện Thi của Lão Tử, Hạo Thiên gan to hơn nữa cũng không dám khu sử Thiện Thi của Lão Tử, nhưng hành vi bực này, không phải người bình thường có thể làm ra được, có thể thấy được Lão Tử thật sự nổi giận.

Cũng đúng, Lão Tử chỉ có một cái Huyền Đô Đại Pháp Sư bị người nhìn chằm chằm, hoán thành ai cũng sẽ khó chịu.

Tuy rằng Nhân Giáo cũng có một ít đệ tử đời thứ ba, nhưng Lão Tử sẽ đem những đệ tử này đưa lên sao?

Tuyệt đối không có khả năng, nếu không trong Nhân tộc Nhân Giáo làm sao truyền bá đạo thống?

Quả thực là đùa giỡn.

"Các ngươi có ý gì!!!" Đều đem Thiện Thi đưa lên rồi, nhưng những người khác vẫn nhìn ta, ta nhìn ngươi với cái biểu tình kia, Lão Tử nổi giận, vỗ bàn một cái đứng lên.

Tiêu Vân cười không nói.

Quả nhiên, quan hệ tự thân lợi ích, ai cũng ích kỷ.

Nhìn xem một màn này có thể được kết quả gì.

Lão Tử nổi giận, nhưng nổi giận cũng vô dụng, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không lên tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu, dĩ tính tình hắn không có khả năng đem đệ tử đưa lên Phong Thần Bảng, Lão Tử chỉ có thể chọn người, nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên thấy Lão Tử nhìn mình, lạnh lùng cười một tiếng: "Đại sư huynh chớ có nhìn Sư đệ ta như vậy, nếu mọi người đều đem đệ tử đưa lên, Bản giáo chủ hai lời không nói, lập tức làm, đừng quên Bản giáo chủ môn hạ cũng có không ít đệ tử tại Thiên Đình nhậm chức." "Sư đệ cũng là ý tứ này." Chuẩn Đề cười a a đi theo trả lời.

Đều lên a.

Lão Tử biểu thái, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì sao?

Đem Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lộng mấy cái đi lên, đệ tử đời

thứ ba lộng mấy cái, ta đi theo xuất nhân, nếu không thì miễn bàn.

"Thông Thiên!!

Chớ có quá phận!!!" Rõ ràng là châm đối mình, bởi vì hắn nhất mao bất bạt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức giận, chỉ vào Thông Thiên lớn tiếng răn dạy: "Có chuyện thì nói, hà tất quanh co lòng vòng!!" "Nói thì nói!!" Thông Thiên hồn nhiên không sợ, lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khinh thường cười một tiếng: "Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên một người không lên, đệ tử đời thứ ba một người không lên, muốn Bản giáo chủ đem người bổ tề?

Thật là nực cười!!

Buồn cười, quả thực buồn cười." "....." Nếu không phải nể mặt đạo tràng Bát Cảnh Cung của Lão Tử, dĩ tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn làm không tốt thật sự sẽ xốc cái bàn, cùng Thông Thiên đánh một trận trước đã.

"Đủ rồi!!!" Mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên các loại lãnh trào nhiệt phúng, chế giễu, châm chọc đối phương, Lão Tử nhìn không được nữa, nộ quát một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên mới yên tĩnh trở lại.

Thấy hai người thành thật, Lão Tử trực tiếp nói: "Nếu đều không nguyện ý để môn hạ đệ tử lên bảng, vậy thì chờ thời gian xong, đi tới Tử Tiêu Cung nói cho lão sư, chúng ta môn hạ đệ tử xuất sơn lịch luyện, đến lúc đó các bằng bản sự tranh đấu, đệ tử ai lên bảng, cũng oán không được người khác!!!" Nếu đã nói không thông, vậy trực tiếp điểm, đem đệ tử đều phái đi ra, ai thực lực không bằng người, ai xui xẻo, bị đánh giết, lên Phong Thần Bảng, vậy thì do mệnh không tốt, vận khí không tốt, trách không được người khác.

“Như thế rất tốt!!” Để Thông Thiên đem đệ tử tùy tiện đưa lên, hắn một vạn cái không nguyện ý, nhưng để đệ tử tranh đấu, hắn không có nửa điểm ý kiến.

Tranh đấu thì tranh đấu, chỉ sợ không biết đệ tử ai xui xẻo đâu.

Thông Thiên đối với môn hạ đệ tử có lòng tin.

“Như thế liền như thế, phản chính đệ tử người nào đó, loạn thất bát tao, đều là một ít kẻ bất tam bất tứ.” Nếu không phải kiêng kị Tiêu Vân và Nữ Oa tại đây, cổ kế Nguyên Thủy Thiên Tôn đều muốn dùng một câu: 'Giai nhất quần thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp chi bối' (đều là lũ sinh ra từ ẩm ướt, nở ra từ trứng, bọn có lông mang sừng) để hình dung rồi.

Thông Thiên môn hạ đệ tử không ít, hào xưng Vạn Tiên Triều Bái, nhưng chủng tộc xác thực loạn thất bát tao, người nào cũng dùng, có không ít kẻ tại Hồng Hoang thanh danh đặc biệt kém cỏi, chuyện tốt không làm, chuyện nát một đống lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đáp ứng, lần này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút khó xử.

Phật Giáo đệ tử chỉnh thể thực lực không có cách nào cùng Xiển Giáo, Tiệt Giáo so sánh, tranh đấu là bên thiệt thòi nhất.

Mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên y nguyên mắt to trừng mắt nhỏ, Chuẩn Đề tròng mắt xoay chuyển, hoặc giả có thể mưu hoa một hai.

Chương 144

Nếu như có thể cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử liên hợp, tính kế Thông Thiên, vậy thì.....

Chuẩn Đề càng nghĩ càng vui vẻ.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua, lại nhìn xem hào vô sát giác, y nguyên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn âu khí Thông Thiên, tại trong lòng thở dài.

Kiếp nạn đều muốn tới, thiên thiên nhất vô sở tri.

"Vậy liền định như thế." Tiếp Dẫn suy nghĩ một chút cũng gật đầu đáp ứng, để bọn hắn đi tranh đấu, tổng so với mạc danh kỳ diệu bị đưa lên thì tốt hơn.

Nhìn bộ dáng Chuẩn Đề, trong lòng hắn đã có tính toán, hoặc giả Phật Giáo có thể sấn Phong Thần lượng kiếp quật khởi cũng không nhất định.

"Chuẩn Đề kia có khả năng sẽ nhân cơ hội này liên hợp Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng một chỗ tính kế Thông Thiên." Trên đường Nữ Oa nhắc tới chuyện này, tuy rằng cùng nàng không quan hệ, nhưng dựa vào trực giác nữ nhân, Nữ Oa chú ý tới Chuẩn Đề không có ý tốt.

Đáng tiếc Nữ Oa đều chú ý tới, Thông Thiên lại chú ý không đến, bận rộn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt rồi.

Trước đó Tiêu Vân cảm thấy Tiệt Giáo có ba con đường có thể đi, kỳ thực không chỉ vậy, nếu Thông Thiên da mặt dày một chút, tạm buông xuống ân oán với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tam Thanh thậm chí có thể liên thủ hung hăng hố Phật Giáo một phen, Nhân Giáo, Xiển

Giáo, Tiệt Giáo đệ tử liên hợp, tuyệt đối có thể hố đệ tử Phật Giáo đến khóc.

Không phải đang nói đùa, là thật.

Đáng tiếc mỗi một con đường Thông Thiên đều không có chọn, lựa chọn tiếp tục đầu sắt.

Nhiên, có đôi khi đầu quá sắt là phải trả giá đắt.

Cái giá này thậm chí sẽ lớn đến lệnh Thông Thiên đều không thể tiếp thụ.

"Ta minh bạch cũng vô dụng, phải Thông Thiên có thể nhìn thấu mới được, nếu không hết thảy đều là uổng công, đi thôi, chờ đi tới Tử Tiêu Cung." Tiêu Vân lắc đầu, không nói gì thêm, Nữ Oa gật gật đầu cũng trầm mặc xuống, phản chính không quan hệ chuyện của nàng, nhìn xem là được.

Một trận hiệp nghị cứ như vậy định ra, tiếp theo các Thánh Nhân không có lại tụ tại một chỗ thương nghị sự tình Phong Thần Bảng, mãi cho đến thời gian Hồng Quân hạn chế tới, mọi người mới cùng nhau đi tới Tử Tiêu Cung.

"Người cần lên Phong Thần Bảng kia, các ngươi đã chọn xong chưa?" Mọi người ngồi xuống, Hồng Quân mở miệng hỏi thăm, đi thẳng vào chủ đề, một chút dư địa nói nhiều cũng không cho Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

"Lão sư." Thân là Đại sư huynh Lão Tử mở miệng nói: "Kinh qua đệ tử đám người thương nghị, chúng ta quyết định, người lên Phong Thần Bảng là đệ tử các giáo phái, các bằng thực lực tranh đấu, kẻ thực lực không đủ, không biết thiên số thì lên bảng, đối với việc này không có bất kỳ oán ngôn nào." Nhìn mấy vị đệ tử một cái, Hồng Quân nói: "Nếu đã như thế, các ngươi chớ có hối hận là được." Chỉ

cần có thể gom đủ nhân số, Hồng Quân mới không quản người là tự nguyện đưa lên, hay là mấy đại giáo phái tranh đấu đem người đưa lên, không quan trọng, Chu Thiên Tinh Thần chi số tề tụ, có thể cung cấp cho Hạo Thiên khu sử là được, cái khác không trọng yếu.

Nếu đã quyết định, vậy ấn theo lời đã nói mà làm, đừng hối hận là được, nếu không ai cũng không dễ nhìn!!!

"Đệ tử không dám!!" Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh vội vàng bảo đảm, sẽ không hối hận, chính mình quyết định, ai lên bảng cũng sẽ không vì vậy hối hận.

Đương nhiên, lời xinh đẹp ai cũng biết nói, đệ tử lên bảng, lão sư không để ý mới lạ.

Nhìn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn là biết, nếu không phải thật sự nhịn không được, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đáng thương kia ngoại trừ Quảng Thành Tử, những người khác một cái cũng chạy không thoát.

"Như thế rất tốt." Hồng Quân gật gật đầu nhắm mắt lại.

Lão Tử vội vàng nói: "Dám hỏi Sư tôn, Phong Thần Bảng do giáo phái nào chủ trì, do người phương nào chủ trì?" Phong Thần Bảng tại trong tay ai, ai chủ trì không thể nghi ngờ đối với người đó càng tốt, chuyện tốt bậc này, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều hi vọng có thể nắm tại trong tay, như thế mới sẽ không tỏ ra bị động.

Có Phong Thần Bảng tại tay, tương đương với chiếm cứ quyền chủ động.

Như thế, Thánh Nhân tự nhiên hi vọng đồ vật chưởng khống tại trong tay mình.

"Tự sẽ có người xuất hiện chấp chưởng Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên!!" Hồng Quân trả lời một câu.

Tam Thanh sửng sốt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có chút lăng thần, nghe ý tứ lão sư, người chấp chưởng Phong Thần Bảng không phải đệ tử trong giáo phái, mà là người khác.

Vậy sẽ là ai đây?

"Người này sinh ra liền có dị tượng, lưng có tướng mạo Phi Hùng, đợi người này bái nhập Thánh Nhân giáo phái, Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên tự sẽ nhập trong Thánh Nhân giáo phái đó, các ngươi không cần hỏi nhiều." "Dạ!!!" Hồng Quân đều không trả lời, ai dám hỏi?

Bất quá người lưng có tướng mạo Phi Hùng, hẳn là không khó tìm kiếm mới đúng, nhìn ý tứ lão sư, đối phương sẽ chủ động bái nhập Thánh Nhân môn hạ, không dựa vào đi tranh đoạt.

Như thế, chỉ cần chờ đợi là được, vậy hắn sẽ bái tại môn hạ người phương nào đây?

Hồng Quân không nói thêm gì nữa, thân hình chậm rãi biến mất tại trên đài cao.

Các Thánh Nhân trong lòng minh bạch, Hồng Quân đang nói cho bọn hắn biết không có việc gì có thể tốc tốc rời đi, đừng tại trong Tử Tiêu Cung một mực tồn tại.

Lập tức một đoàn người rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều một bộ dáng ưu tâm xung xung.

Thông Thiên là người rời đi đầu tiên, sau khi chào hỏi Tiêu Vân và Nữ Oa liền đi.

Nhìn thoáng qua Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đứng tại cửa ra vào Tử Tiêu Cung, Tiêu Vân ngoạn vị cười một tiếng, dẫn Nữ Oa rời đi, phản hồi Thiên Đình.

Xem ra bốn người này thật đúng là muốn liên hợp rồi.

Người nên đi đều đi rồi, Lão Tử bốn người đứng tại trong Tử Tiêu Cung, tâm chiếu bất tuyên cùng nhau tiến vào trong Tam Thập Tam Ngoại Thiên.

Lão Tử tế xuất Thái Cực Đồ đem thiên cơ che lấp, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền mở miệng nói: "Hai vị sư đệ, kiếp nạn lần này, ta cùng Đại huynh muốn cùng hai vị liên hợp, cộng đồng đối phó Tiệt Giáo kia." "Người Tiệt Giáo nguyên một đám mục vô tôn trưởng, không thể giáo hóa!!

Thật sự đáng giận!!" "Không biết ý hai vị sư đệ như thế nào?" Tới rồi!!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chờ chính là cái này, Chuẩn Đề cười a a nói: "Như thế rất tốt, Tây Phương ta có thể cùng hai vị sư huynh dắt tay hợp tác, nhưng sau khi chuyện Phong Thần qua đi, hi vọng hai vị sư huynh phải trợ giúp Phật Giáo ta đại hưng mới được." Không có Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hỗ trợ, dựa vào năng nại của Phật Giáo, muốn chơi Tây Du căn bản là không có khả năng.

Quan hệ chuyện giáo phái phát triển, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù bình thường đối với Phật Giáo mở một mắt nhắm một mắt, tại cái thời điểm này cũng tuyệt đối sẽ không đánh mã hổ nhãn, tất định sẽ liên hợp châm đối.

Như thế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cần Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ nhân tình lớn mới được, như vậy hai người mới sẽ không chế chỉ Phật Giáo đại hưng, còn có thể lôi kéo một tay phối hợp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử theo bản năng nhíu mày, tự nhiên biết Chuẩn Đề muốn làm gì, nhưng tình huống trước mắt, không lôi kéo Tây Phương Phật Giáo mà nói đối với bọn hắn bất lợi.

Phật Giáo bảo trì trung lập, Nhân Giáo và Xiển Giáo thật không thấy đắc có thể đấu thắng Tiệt Giáo, dù sao môn hạ đệ tử tranh đấu, không phải Thánh Nhân tranh đấu.

Nhìn xem Nhân Giáo và Xiển Giáo có mấy cái đệ tử, nhìn xem Tiệt Giáo có bao nhiêu!

Cách đây không lâu, đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân của Thông Thiên thậm chí trảm thi đột phá, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tức hay không tức?

Như thế phóng nhậm xuống dưới, Tiệt Giáo ai có thể quản được?

Nhất định phải châm đối, nhất định phải hạn chế mới được.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn chính là Tiệt Giáo phải bị hạn chế và châm đối, tốt nhất sấn Phong Thần, để Tiệt Giáo nguyên khí đại thương, như thế Tiệt Giáo mới không thể hình thành uy hiếp đối với bọn hắn.

Chỉ là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không nghĩ tới, Tiệt Giáo cuối cùng cũng không phải dùng nguyên khí đại thương có thể hình dung, mà là hoàn toàn bị đánh sập.

Hào vô huyền niệm loại kia, triệt triệt để để sụp đổ.

Hoặc giả về sau bọn hắn sẽ hối hận, đáng tiếc lúc kia hối hận cũng vô dụng.

Phật Giáo đối với Tam Thanh mà nói vẫn luôn không coi ra gì, vẫn luôn cảm thấy Phật Giáo không chính thống, Phật Giáo nếu đại hưng đối với bọn hắn có uy hiếp nhất định.

Đương nhiên cũng chỉ có uy hiếp mà thôi, không đạt được tình trạng khiến cho Tam Thanh giáo phái ngập nguy cơ, Phật Giáo không có năng nại kia.

Nợ một cái đại nhân tình lôi kéo Phật Giáo, cùng nhau đối phó Tiệt Giáo có đáng giá hay không, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang cân nhắc.

Phật Giáo chiếm trung lập đối với bọn hắn bất lợi, Phật Giáo đảo hướng Tiệt Giáo đối với bọn hắn càng thêm bất lợi.

Hai cái giáo phái thật gom lại một chỗ, vậy Nhân Giáo và Xiển Giáo có thể kết thúc trò chơi, có thể giơ tay đầu hàng.

Phật Giáo uy hiếp không có lớn như vậy, nhưng trước mắt Tiệt Giáo uy hiếp mới là lớn nhất.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự khảo một hồi, cắn răng gật đầu đáp ứng, "Có thể, nhưng Phong Thần kiếp nạn lần này, Phật Giáo nhất định phải toàn lực hiệp trợ Nhân Giáo cùng Xiển Giáo, cùng nhau đối phó Tiệt Giáo mới được." "Chính có ý đó!!!" Chuẩn Đề ha ha cười một tiếng, đáp ứng, nội tâm kích động không thôi.

Kỳ thực hắn cũng thảm thắc, bởi vì sợ hãi Tam Thanh giảo hợp lại cùng một chỗ, cùng nhau đối phó Phật Giáo.

Có câu nói rất đúng, chỉ có vĩnh viễn lợi ích, không có vĩnh viễn địch nhân.

Đừng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên nháo đến hung như vậy, vạn nhất trước buông xuống thành kiến, quay đầu đối phó Phật Giáo thì sao?

Vậy Phật Giáo xui xẻo rồi, tuyệt đối chết thê thảm.

May mắn Thông Thiên không có như vậy, y nguyên đầu sắt, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn thế như thủy hỏa, ai cũng không nguyện cúi đầu.

Cái thời điểm này cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu cúi đầu, Thông Thiên cũng sẽ không tiếp thụ, vừa vặn phù hợp tính kế của

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Như thế, chúng ta trở về để môn hạ đệ tử xuất sơn tiến vào Hồng Hoang lịch luyện, chờ đợi người có tướng mạo Phi Hùng kia tới bái sư là được." Lão Tử một chùy định âm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhìn về phía Thiên Đình, trầm thanh nói: "Không chỉ có vậy, Bản tôn sợ Tiêu Vân cũng sẽ sảm hòa.

Tuy rằng Phong Thần kiếp nạn không liên quan tới Yêu tộc, nhưng Tiêu Vân tố dữ Thông Thiên giao hảo, cho dù cách đây không lâu nháo phiên, nhưng vạn nhất hai người trọng quy vu hảo, dẫn đến Thiên Đình ngả về phía Tiệt Giáo, đối với chúng ta mà nói, cực kỳ bất lợi." Xác thực là cái đại phiền toái, cho dù Tiêu Vân và Nữ Oa không tham hợp, tùy tiện để người Thiên Đình Yêu tộc cùng đệ tử Tiệt Giáo nhảy nhót, đều đủ cho Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo hưởng thụ.

Không thể không phòng!!

Lão Tử cân nhắc nói: "Không bao lâu nữa vi huynh sẽ tới Thiên Đình thăm dò khẩu phong của Yêu Hoàng một chút, trừ phi hắn chủ động đứng ra, nếu không các ngươi không thể cùng hắn là địch." Tiêu Vân ngàn vạn lần không thể sảm hòa tiến vào, một khi sảm hòa vào, thật sự không có cách nào chơi.

Cho nên Lão Tử đi dò xét khẩu phong, tuy rằng Tiêu Vân có khả năng tùy thời biến quẻ, nhưng thăm dò khẩu phong chung quy là tốt, phòng chỉ phát sinh ý ngoại.

"Như thế rất tốt!!" Lão Tử nguyện ý chủ động đi Thiên Đình tìm Tiêu Vân dò xét khẩu phong, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tự nhiên không có ý kiến, cầu còn không được, Lão Tử có thể đem Tiêu Vân lộng cái đáy lên trời.

Tốt nhất biết rõ đáy Tiêu Vân có biết hay không sảm hòa trong đó,

như thế mới có thể an tâm chờ đợi người có tướng mạo Phi Hùng kia tới bái sư.

Hi vọng kẻ này sẽ không bái nhập Tiệt Giáo môn hạ.

Thánh Nhân không thể chủ động dẫn đạo, không thể cưỡng đoạt, Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận phiền táo, nếu có thể, trực tiếp tính kế, đem đối phương lộng về Côn Luân Sơn thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc không thể làm chuyện như vậy, nếu không Hồng Quân trách tội xuống, mọi người đều ăn không hết gói đem đi.

Như thế, chỉ có thể chờ đợi, kỳ phán người kia có thể ngoan ngoãn bái nhập môn hạ mình.

Mấy vị Thánh Nhân đều tại trong lòng mong muốn như thế, chỉ là hiện tại, chờ người thật sự tới, có thể làm bọn hắn tức chết.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo bản sự chọc tức người ta là nhất lưu.

Tốc độ tu hành của Khương Tử Nha quả thực thấp đến lệnh người giận sôi, làm ai nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi.

Còn Thân Công Báo kia thì sao?

Tuy rằng tu hành thiên tư không tệ, nhưng làm người tâm thuật bất chính, ngoại trừ tu luyện thì thích làm một ít trò chơi loạn thất bát tao, đi khắp nơi ăn ăn uống uống, kéo bè kéo cánh.

Hai người này thuộc về hai cái cực đoan, gom lại một chỗ đủ để cho người ta đầu to.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại nhất tâm kỳ phán, chờ Khương Tử Nha và Thân Công Báo tới rồi, đủ hắn đau đầu, hận không thể đem hai cái tên khốn kiếp bóp chết mới có thể giải khai mối hận trong lòng.

Trở lại trong Thiên Đình, Tiêu Vân và Nữ Oa ngồi tại trong điện, Tiêu Vân nhìn Nữ Oa trầm mặc không nói, hỏi: "Có cảm thấy cử động lần này của Bản hoàng quá phận không?" "Thánh Nhân tranh đoạt khí vận, Yêu Hoàng muốn Yêu tộc ta vạn năm vĩnh tồn, có gì quá phận?" Nữ Oa ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười, hỏi ngược lại.

Nếu như trước đó không chú ý mà nói, về sau đủ loại nhân tố cộng lại, Nữ Oa có thể khẳng định, hết thảy đều là Tiêu Vân lộng ra.

Nếu không có Tiêu Vân một tay thúc đẩy, Phong Thần kiếp nạn hoặc giả sẽ không xuất hiện.

Kết hợp việc Tiêu Vân đi Tử Tiêu Cung thỉnh người, là có thể ra kết quả.

Người Yêu tộc tuy rằng không am hiểu quản lý, tính cách có khuyết hãm, nhưng đệ tử Thánh Nhân bên trong cũng có không ít người là Yêu tộc, chẳng lẽ bọn hắn liền tốt?

E rằng không thấy được.

Một cái hai cái là như thế, nhưng Thiên Đình Yêu tộc số lượng vô số, tổng có thể chọn lựa một ít người thích hợp ra, lại giao cho Bạch Trạch thống nhất suất lĩnh là được, căn bản không cần đi giày vò những cái loạn thất bát tao kia.

Nhưng Tiêu Vân không những giày vò, còn thành lập Tinh Thần Điện, đem Hạo Thiên và Dao Trì từ Tử Tiêu Cung lộng ra đưa vào Thiên Đình, để bọn hắn quản lý Hồng Hoang vạn tiên và Chu Thiên Tinh Thần.

Cấp cho Hạo Thiên đãi ngộ kia gọi là một cái tốt, nếu không phải Tinh Thần Điện cùng Yêu tộc không cùng một hệ thống, cổ kế đều sẽ có vô số người Yêu tộc trong lòng có oán ngôn.

Đãi ngộ thật sự quá tốt rồi, nhìn xem Bạch Trạch bỏ ra bao nhiêu

nỗ lực mới có ngày hôm nay, nhưng Hạo Thiên thì sao?

Chương 145

Cái gì cũng không có, chỉ có một cái thân phận đồng tử Đạo Tổ môn hạ, ngoài ra đều không có, như thế dựa vào cái gì có thể cùng Bạch Trạch ngồi ngang hàng?

Quả thực nói đùa.

Như thế, người Yêu tộc trong lòng tự nhiên không sướng, cho dù không dám nói ra, trong lòng khẳng định cũng sẽ nhớ thương, thời gian lâu dài sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Nhiên Tinh Thần Điện và Yêu tộc không cùng một hệ thống, mỗi bên một việc, như thế người Yêu tộc sẽ không cừu thị Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng không có cách nào đối với Yêu tộc chỉ tay năm ngón, cho dù tùy tiện chỉ huy một chi quân đội số lượng ít cũng không được, không có quyền lực kia.

Cả Thiên Đình ngoại trừ Tiêu Vân, những người khác cũng không thể đối với Tinh Thần Điện chỉ tay năm ngón, nhưng Yêu tộc cần một cái Tinh Thần Điện sao?

Nói một cách không khách sáo, có hay không có cũng chẳng khác biệt gì.

Nhưng Tiêu Vân thành lập Tinh Thần Điện, trêu chọc Hạo Thiên và Dao Trì, lại cấp cho hai người đãi ngộ và địa vị đủ tốt, khiến Hạo Thiên và Dao Trì bắt đầu từ từ lâng lâng, sau đó bắt đầu chịu thiệt thòi trước Thánh nhân, chịu thiệt thòi trước đệ tử Thánh nhân, dẫn đến việc Hạo Thiên giận quá mất khôn đi cáo trạng tại Tử Tiêu Cung, từ đó Phong Thần kiếp nạn bùng nổ.

Tất cả giáo phái Thánh nhân đều đi theo xui xẻo.

Nếu xâu chuỗi những việc này lại, Nữ Oa mà phản ứng không kịp thì cũng thật là... quá chậm chạp rồi.

Tiêu Vân chủ động tính kế, một mẻ lưới tóm gọn toàn bộ Thánh nhân vào trong.

Nhìn bề ngoài, trong các Thánh nhân có người sẽ xui xẻo, có người sẽ hưởng lợi, nhưng thực tế người thu hoạch lợi ích lớn nhất chính là Tiêu Vân.

Đừng quên cuối cùng những đệ tử Thánh nhân kia sẽ đi về đâu.

Toàn bộ đều tiến vào Thiên Đình, cho dù là ở Tinh Thần Điện, nhưng Tinh Thần Điện vẫn thuộc về Thiên Đình, người đắc lợi cuối cùng vẫn là Tiêu Vân, thuận tiện còn chỉnh đốn lại loạn tượng của Hồng Hoang.

Sau chuyện này, gia tiên (nhà tiên) ở Hồng Hoang tất định sẽ chấp nhận Thiên Đình lãnh đạo.

Tuy rằng Tiêu Vân cam kết sẽ không chỉ tay năm ngón đối với Tinh Thần Điện, nhưng đợi sau khi mọi thứ trở thành định cục, thân là Thánh nhân, Tiêu Vân có đầy biện pháp để đá Hạo Thiên ra chuồng gà.

Nếu Tiêu Vân có lương tâm thì cứ để mặc hắn nhảy nhót, còn nếu tâm đen tối một chút thì trực tiếp tính kế đá văng Hạo Thiên đi, một chút tật xấu cũng không có. "Thánh nhân vạn bàn tính kế, các loại tranh đoạt là vì cái gì chứ?

Hà tất phải phân chia ngươi chết ta sống?" So sánh ra, Tiêu Vân không tàn nhẫn như các Thánh nhân khác, không có không biết xấu hổ, mặt dày mày dạn như bọn họ.

Người không vì mình trời tru đất diệt, huống chi là các Thánh nhân đấu đá lẫn nhau?

Nhìn Tiêu Vân không nói gì, Nữ Oa tiếp tục nói: "Nếu Yêu Hoàng

không tranh đoạt, không tính kế, e rằng vào thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc đã trở thành vật hy sinh cho Thánh nhân tranh đấu, khí vận Nhân tộc cũng khó mà giữ được.

Đợi sau Phong Thần lượng kiếp, khí vận của Yêu Hoàng sẽ không ai có thể lay chuyển." "A, vạn bàn tính kế, vạn bàn tranh đấu là vì cái gì?

Không phải là vì những thứ này sao?" Tiêu Vân cảm khái, trong lòng bồi thêm một câu: An ổn!!

Nếu không cầu an ổn thì hắn cũng lười đi tranh đấu với đám Thánh nhân kia.

Hòa bình hay tính kế, không thành Thánh cũng có tranh đấu, trở thành Thánh nhân cũng có tranh đấu, chỉ là lợi ích tranh đấu đã thay đổi mà thôi.

Dưới Thánh nhân là tranh đấu vì lợi ích thực tế, Thánh nhân thì tranh đấu vì khí vận.

Khí vận là loại đồ vật huyền hoặc, khí vận của ai càng nhiều, người đó càng có thể trở nên mạnh hơn, đơn giản như vậy.

Nghe có chút huyền bí, ngoại trừ Thánh nhân, người khác đối với việc này đều không hiểu rõ, nhưng chỉ cần biết rằng, Thánh nhân tu hành, tham ngộ pháp tắc, nếu như giống Tiêu Vân mang trên người các loại khí vận điệp gia, đạt tới một tình trạng đáng sợ, như vậy khi tham ngộ pháp tắc và đại đạo thần thông sẽ nhẹ nhàng hơn các Thánh nhân khác rất nhiều.

Đây là hiện thực, nếu không thì Thánh nhân tranh cái gì?

Thánh nhân bất tử bất diệt, tranh cái gì?

Thực lực là vô tận, chỉ là nhìn không thấy điểm cuối mà thôi.

Đối với người Hồng Hoang mà nói, Thánh nhân là điểm cuối, nhưng đối với Thánh nhân, Thánh nhân kỳ thực chỉ là một đạo khảm, đạt tới cảnh giới này, sẽ đón chào một bắt đầu mới.

Nếu không Hồng Quân vì sao phải dĩ thân hợp đạo, tiêu dao tự tại không tốt sao?

Nhất định phải cùng Thiên Đạo ý chí trói buộc vào nhau?

Nếu không thì Bạch Mi Đại Tiên (Dương Mi) vì sao cứ một mực trốn vào trong Hỗn Độn?

Không phải là vì không muốn chịu sự quản thúc của Đại Đạo ý chí, vì theo đuổi cảnh giới chí cao vô thượng kia sao?

Mặc dù những thứ này hư vô mờ mịt.

Đương nhiên những thứ kia đối với Tiêu Vân mà nói còn quá xa vời, trước mắt cái hắn tranh đoạt là một phần an ổn!!

Chỉ cần vượt qua Phong Thần lượng kiếp, như vậy khí vận của hắn sẽ đạt tới một tình trạng đáng sợ, không ai có thể lay chuyển.

Đến lúc đó Yêu tộc sẽ không còn xuất hiện khả năng suy lạc, Tiêu Vân cũng có thể buông tâm làm chuyện mình muốn làm, tham ngộ Đạo, tham ngộ pháp tắc, không cần phải vì chuyện Yêu tộc mà nhọc lòng nữa.

Đừng nói trở thành Thánh nhân thì khí vận không quan trọng, khí vận Yêu tộc cùng hắn trói buộc, Yêu tộc xuất hiện vấn đề, khí vận bản thân hắn cũng sẽ chịu ảnh hưởng, điều này đối với Thánh nhân rất quan trọng.

Nếu không Thánh nhân tranh làm gì?

Vừa mất mặt lại vừa bị thương, tốn công mà không có kết quả tốt.

Chưa thành Thánh nhân thì bắt đầu tranh, trở thành Thánh nhân xong lại tranh, thậm chí sau khi luyện hóa ba ngàn thế giới vẫn cứ tranh. "Bất quá trước mắt Tiệt Giáo khả năng sẽ xảy ra vấn đề.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liên hợp lại, Thông Thiên tất nhiên sẽ không phải là đối thủ, Tiệt Giáo tất định nguyên khí đại thương!!!" Nữ Oa đều nhìn ra kết quả của Tiệt Giáo, thiên thiên Thông Thiên thân là Tiệt Giáo Giáo chủ lại nhìn không ra, nhìn không rõ ràng, nhìn không thấu. "Không chỉ như thế." Tiêu Vân cười nhạt, "Nguyên khí đại thương là kết quả tốt nhất, e rằng cuối cùng Thông Thiên ngay cả kết quả nguyên khí đại thương cũng không vớt được, ngay cả bản thân cũng sẽ ngã vào." "Vì sao?" Nữ Oa hơi kinh ngạc, Tiêu Vân nói ý tứ là Tiệt Giáo khả năng sụp đổ?

Có khả năng sao?

Tiệt Giáo dù sao cũng là giáo phái của Thánh nhân, vì sao sẽ xuất hiện tình huống bực này? "Đi thôi." Tiêu Vân ôm lấy Nữ Oa.

Nữ Oa ngẩn người, tưởng hắn không thành thật, bất đắc dĩ nhìn hắn, gò má ửng hồng, nhưng cũng không có giãy dụa, làm cho Tiêu Vân một trận cạn lời.

Nghĩ cái gì thế, tư tưởng không lành mạnh.

Ôm Nữ Oa, Tiêu Vân trực tiếp bay về phía Tam Thập Tam Ngoại Thiên, nhìn dáng vẻ giống như muốn đi Oa Hoàng Thiên.

Trong các Thánh nhân, duy chỉ có Tiêu Vân không có ở trong Hỗn Độn khai mở đạo trường, ngược lại thường xuyên cùng Nữ Oa đi Oa Hoàng Thiên ở tạm một trận.

Về phần ở đó làm gì, kẻ ngu đều đoán được, đây là quyền lợi của người khác, làm chuyện quan hệ vợ chồng thì sao?

Đoán mò nhiều như vậy làm gì.

Một nam một nữ đã chứng hôn, có thể đi làm gì?

Cho nên đối với sự rời đi của hai người, không ai nói nhiều.

Thừa cơ làm chuyện xấu!!

Nữ Oa cảm thấy mình tin vào cái tà của Tiêu Vân rồi!!

Xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, khi Tiêu Vân ôm nàng trực tiếp thâm nhập Hỗn Độn thì Nữ Oa mộng rồi.

Không phải đi Oa Hoàng Thiên tạo tiểu Kim Ô sao?

Thâm nhập Hỗn Độn làm gì?

Chẳng lẽ...

Nữ Oa đôi mắt đẹp trợn tròn, trừng đến lão đại, khó có thể tin nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân tức giận đem nàng buông xuống, nói: "Nghĩ gì thế, Bản hoàng cũng không có sở thích đó.

Tẩm cung tốt đẹp, Oa Hoàng Thiên tốt đẹp không đi, lại chạy tới nơi này làm chuyện đó?" "Vậy..." Nữ Oa đầu óc đều có chút mơ hồ, đã không làm chuyện đó, chạy xa như vậy làm gì, hại ta suy nghĩ đều lệch lạc rồi.

Giơ tay chộp một cái, Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Nữ Oa bay ra, Tiêu Vân ôm nàng ngồi lên.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên trực tiếp đem khí Hỗn Độn cản ở bên ngoài.

Khí Hỗn Độn trong này cũng không nhu hòa như ở Tam Thập Tam Ngoại Thiên, rất bá đạo, không mượn dùng pháp bảo ngăn cản thì ở trong này lâu sẽ không thoải mái.

Ngồi trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tiêu Vân đem linh tửu lấy ra rót

hai chén, ra hiệu Nữ Oa có thể uống.

Đầu óc đang mơ hồ, Nữ Oa đành phải nâng chén rượu nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt vẫn luôn đặt ở trên người Tiêu Vân, chưa từng rời đi.

Một ngụm đem rượu uống cạn, Tiêu Vân buông chén rượu, chậc chậc nói: "Khả ngàn vạn lần đừng xem thường vị trong Tử Tiêu Cung kia, cũng không nên xem thường Thiên Đạo ý chí.

Chí bảo có thể che lấp thiên cơ, nhưng có đôi khi lại không thể, trong Hỗn Độn mới là an toàn nhất." Ở trong Hỗn Độn làm việc không cần lo lắng bị Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí phát hiện, tay bọn họ không dài như vậy.

Làm cho nghiêm túc như thế, khẳng định là chuyện quan trọng mới đúng, Nữ Oa cũng nghiêm túc hẳn lên. "Lão Tử dùng pháp bảo gì trấn trụ Nhân Giáo khí vận?" "Thái Cực Đồ!" Dùng cái gì?

Chuyện này cả Hồng Hoang đều biết, không phải bí mật. "Vậy Xiển Giáo thì sao." "Bàn Cổ Phiên!" "Tây Phương Phật Giáo." "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên." "Yêu tộc khí vận." "Hỗn Độn Chung." Tiêu Vân hỏi một câu, Nữ Oa trả lời một câu. "Tiệt Giáo dùng đồ vật gì trấn áp giáo phái khí vận?" "Tự nhiên là Tru Tiên Kiếm Trận, đây là..." Nữ Oa theo bản năng trả lời, sau đó cả người kinh ngạc đến ngây người.

Tiêu Vân cười cười nói: "Phát hiện ra rồi sao?

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung là Khai Thiên Chí Bảo, dùng trấn trụ giáo phái khí vận là tốt nhất.

Thứ đến Công Đức Kim Liên cũng không tệ, nhưng Sát phạt chí bảo có thể trấn trụ giáo phái khí vận sao?" "Cho dù không có Hỗn Độn Chung, Bản hoàng thà rằng dùng Càn Khôn Đỉnh cũng sẽ không sử

dụng Thí Thần Thương trấn trụ khí vận, bởi vì căn bản trấn không được!!" "Sát phạt chí bảo có thể trấn giáo phái khí vận?" Ngẫm lại đi, từ từ mà ngẫm!

Có một số việc, không cần nói tỉ mỉ, chỉ cần cho một chút gợi ý, Thánh nhân là có thể phản ứng lại.

Không, Nữ Oa đã phản ứng lại, một khuôn mặt tươi cười tràn đầy vẻ kinh hãi: "Đạo Tổ vì sao làm như vậy?

Chẳng lẽ Tiệt Giáo sụp đổ đối với ông ta có chỗ tốt sao?" Nhiều năm như vậy, các giáo phái khác khí vận đang tăng trưởng, phản quan Tiệt Giáo, không ngừng xói mòn, thời gian lâu khẳng định sẽ xảy ra đại vấn đề.

Nếu như Phong Thần kiếp nạn này xử lý không tốt, Tiệt Giáo sẽ xong đời, khí vận trấn không được, căn bản không có đường xoay mình. "Không có chỗ tốt, nhưng Đạo Giáo quá cường thế, Phật Giáo làm sao phát triển?" Tiêu Vân ha ha cười, "Ngày đó tại Tử Tiêu Cung phân bảo, Đạo Tổ từng dừng lại một chút, chỉ tiếc sự chú ý của mọi người đều bị Tru Tiên Kiếm Trận đáng sợ hấp dẫn, căn bản không chú ý tới vấn đề này, vì thế Thông Thiên trực tiếp dùng Tru Tiên Kiếm Trận trấn giáo phái khí vận." "Nhưng... nhưng..." Nữ Oa có chút lộn xộn, "Nhưng Tiệt Giáo cũng là truyền bá Đạo giáo đạo thống." "Nhưng ngày xưa Đạo Tổ cùng Tây Phương Ma Tổ La Hầu đại chiến, dưới Tru Tiên Kiếm Trận, vô số sinh linh chết thảm, Tây Phương từ đó bị đánh đến nghèo rớt mồng tơi, nếu không Tây Phương vì sao sẽ có Thánh vị?" Thiên Đạo ý chí muốn bồi thường Tây Phương, Hồng Quân thì muốn trả nợ.

Đừng tưởng rằng lượng kiếp kết thúc thì mọi thứ thanh toán xong, Hồng Quân thành Thánh là không sao rồi, nhưng ông ta muốn phát triển Đạo giáo a, món nợ này sẽ chuyển giá lên trên đầu Đạo giáo.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng muốn đòi nợ, dựa theo cái hình thức này tiếp tục, Tiệt Giáo ai có thể khống chế được?

Đến lúc đó đừng nói Phật Giáo, Nhân Giáo và Xiển Giáo phát triển đều có chút khó khăn, huống chi là Tây Phương Phật Giáo.

Đồ vật của ngoại tộc, một đinh điểm hy vọng cũng không cho Phật Giáo, Phật Giáo làm sao đại hưng?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân làm sao trả món đại công đức đã vay mượn để hứa nguyện chứng đạo đây? "Cho nên Thiên muốn diệt Tiệt Giáo?" Nữ Oa kinh hãi thốt ra câu nói.

Tiêu Vân lắc đầu nói: "Không, suy yếu là bình thường, nhưng diệt Tiệt Giáo là không thể nào.

Chương 146

Nếu như Tiệt Giáo đổ, đại bộ phận nguyên nhân đều nằm trên người Thông Thiên Giáo chủ.

Phong Thần bùng nổ, hắn vẫn có các loại biện pháp vãn hồi hết thảy, đáng tiếc hắn không lựa chọn, hắn lựa chọn tin tưởng, tin tưởng thực lực đệ tử, mới có thể xúc thành cục diện Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo liên hợp đối kháng Tiệt Giáo." "Đàn phàm hắn có thể thu liễm trước một chút, để Phong Thần kiếp nạn có thể hình thành cục diện Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo cộng đồng châm đối Tây Phương Phật Giáo." "Vậy..." "Mâu thuẫn sao?" Một bên muốn suy yếu Tiệt Giáo cấp cho giáo phái khác cơ hội, một bên lại có thể liên hợp châm đối Phật Giáo, tiền hậu mâu thuẫn.

Nữ Oa gật gật đầu, cảm thấy lời Tiêu Vân nói có chút mâu thuẫn.

Nếu Thiên Đạo ý chí muốn hạn chế Tiệt Giáo, không thể dẫn đến việc Tiệt Giáo một nhà lớn mạnh, vậy vì sao có thể châm đối Phật Giáo?

Như vậy Phật Giáo làm sao có thể phát triển?

Cảm giác sẽ chết rất thê thảm. "Phật Giáo chú định đại hưng, đây là tất nhiên, nếu không Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn chứng đạo hứa ra hoành nguyện ai thường?

Cho dù bị châm đối đến thê thảm hơn nữa, cũng sẽ đại hưng." "Thì ra là thế." Nữ Oa đã minh bạch.

Nàng cũng may mắn, may mắn là Công đức thành Thánh, không phải Lập giáo thành Thánh.

Cũng may mắn Tiêu Vân lấy khí vận Yêu tộc gia thân thành Thánh,

không lập giáo thành Thánh, nếu không bọn họ cũng sẽ trở thành một trong những người phải náo loạn các loại, quá mệt mỏi.

Thật sự là mệt.

Biệt đi các loại tính kế, các loại mưu hoa, nhìn đều cảm thấy mệt người. "Tương tự như vậy, Nhân tộc tất định đại hưng, cho nên nhiều năm qua, Bản hoàng vẫn luôn chưa từng đối với Nhân tộc làm gì, cũng chưa từng khinh thị Nhân tộc nửa phần.

Nếu Yêu tộc muốn nhượng bộ, vậy Bản hoàng liền đem Yêu tộc trói buộc ở trên Thiên Đình, đợi sau khi hết thảy kết thúc, Thiên Đình quản hạt Hồng Hoang, quản hạt Chư Thiên Vạn Giới, sẽ đứng ở thế bất bại." Tuy rằng sẽ dẫn đến việc Yêu tộc không thể tham dự tranh đấu, nhưng đây là biện pháp ổn thỏa nhất.

Tiêu Vân thà rằng giảm thiểu một ít tranh đấu, cũng muốn bảo trì cục diện trước mắt, ít nhất Yêu tộc không thể loạn, Nhân tộc muốn loạn cũng loạn không nổi, chú định là chủng tộc sẽ lớn mạnh, không cần phải lo lắng. "Thật đáng sợ." Thân là Thánh nhân, Nữ Oa cảm thấy Thánh nhân tranh đấu thật sự đáng sợ.

Một cái không cẩn thận là vạn kiếp bất phục.

Bọn họ không có vấn đề gì, nhưng những người đi theo thì sao?

Khí vận đều không còn, đến lúc đó làm sao xoay mình? "Đi thôi, chúng ta có khách nhân tới, cũng không thể ở trong Hỗn Độn ngây ngốc quá lâu.

Đợi sau Phong Thần, Bản hoàng tất sẽ trường kỳ ở trong này tu hành, tham ngộ." "Nữ Oa tất định làm bạn Yêu Hoàng tả hữu." Hiếm thấy, Nữ Oa chủ động khoác tay Tiêu Vân, đỏ mặt nói ra lời này, làm cho Tiêu Vân không kìm được cười to: "Như vậy rất tốt!!" Cái nên nói đều đã nói, hai người quay trở về Hồng Hoang.

Dù sao ở trong Hỗn Độn không cần để ý Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí, chứ đặt tại Hồng Hoang, cho dù là Tam Thập Tam Ngoại Thiên, cho dù là trong Thiên Đình cũng chưa chắc đã an toàn.

Chuyện tầm thường thì thôi, Chí bảo có thể che lấp thiên cơ, nhưng một số đồ vật quá mức kinh thế hãi tục, ai dám nói lung tung?

Sợ là chân trước nói xong, chân sau liền bị Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí nhớ thương.

Tiêu Vân nói không sai, Thiên Đình xác thực có khách nhân.

Ngay khi hắn mang theo Nữ Oa về Hồng Hoang, Lão Tử cũng rời khỏi Thủ Dương Sơn đi về phía Thiên Đình.

Trên đường đi Lão Tử đều đang suy tính làm thế nào từ trong miệng Tiêu Vân moi ra thứ mình muốn.

Phải biết rằng Tiêu Vân cũng không phải là người dễ tống cổ, nếu không phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không đáng tin cậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không đáng tin cậy, Lão Tử cũng sẽ không đích thân chạy tới Thiên Đình.

Nhắc tới Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiêu Vân vừa gặp mặt là thổi râu trừng mắt vẽ ra hình ảnh đó, Lão Tử liền một trận đau đầu.

Hai oan gia này không thành?

Từ lần đầu tiên gặp mặt bắt đầu đấu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thế, lũ chiến lũ bại, nhưng lũ bại lũ chiến, không biết tranh cái gì, đấu cái gì, không an phận một chút.

Mỗi lần nhìn thấy Tiêu Vân là khống chế không được cảm xúc, Tiêu Vân cũng luôn có thể dôi ba câu đem Nguyên Thủy Thiên Tôn chọc tức đến xù lông.

Nhìn xem, Lão Tử vốn là người không am hiểu ngôn ngữ, lại bị

bức phải tới Thiên Đình.

Không phải vì bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn không đáng tin cậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng đừng nói nữa, bọn họ ở Thiên Đình Dưỡng Long Uyên dưỡng đến sợ rồi, chỉ cần là chuyện có liên quan tới Tiêu Vân, hai người hận không thể đi đường vòng.

Vì để phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh, Lão Tử lặng lẽ, chuẩn xác che lấp thiên cơ của bản thân, mới đi tới Thiên Đình.

Vì vậy tịnh không có hiện thân tại Nam Thiên Môn. "Đạo hữu nếu đã tới, mời vào." Đều đã tới Thiên Đình, Tiêu Vân tự nhiên có thể chú ý tới sự tồn tại của Lão Tử.

Cái lúc này có Chí bảo che lấp thiên cơ cũng vô dụng, sau khi phát hiện Lão Tử, Tiêu Vân để hắn trực tiếp tiến vào.

Nếu đã không muốn để người ta phát hiện hắn tới Thiên Đình, vậy Bản hoàng sẽ làm như hắn mong muốn.

Được Tiêu Vân cho phép, Lão Tử trực tiếp tới đại điện nơi Tiêu Vân đang ở.

Trong đại điện, Tiêu Vân nhàm chán đem một số pháp bảo ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, mượn công hiệu Phản Tiên Thiên của Càn Khôn Đỉnh đem chúng gia công luyện chế thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù sao Hậu Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Linh Bảo cũng có chênh lệch.

Không phải là pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế sao?

Nhìn Tiêu Vân đem những pháp bảo kia luyện chế thành Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng Lão Tử lập tức không phải là tư vị.

Càn Khôn Đỉnh nghịch thiên bậc này, Hồng Quân vậy mà đưa cho

Tiêu Vân.

Mỗi một lần nhìn thấy Càn Khôn Đỉnh, Lão Tử đều sẽ buồn bực một lần, nhưng mỗi một lần đều nghĩ không thông, rốt cuộc là vì sao.

Đáng tiếc loại chuyện này Tiêu Vân sẽ không chủ động nói, Lão Tử càng không dám đi hỏi Hồng Quân, chỉ có thể nín nhịn.

Thấy Lão Tử không nói lời nào, Tiêu Vân cũng lười lên tiếng, tiếp tục gia công đồ vật của mình.

Hắn cần đem pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế đều gia công một lần, toàn bộ biến thành Tiên Thiên Linh Bảo, sau đó cất kỹ, đợi khi thích hợp sẽ làm phần thưởng, ban tứ cho người Yêu tộc.

Cũng may pháp bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế rất lợi hại, Tam Thi của hắn ở tại Thiên Đình luyện chế hơn vạn năm thời gian, nếu không nhiều đồ vật như vậy để Tiêu Vân luyện chế, không mệt chết mới là lạ.

Chỉ cần hắn không mệt, bắt được tráng đinh sẽ không bị mệt chết, cái đó Tiêu Vân cũng không quản.

Muốn mượn dùng đồ của Bản hoàng thì phải trả cái giá lớn mới được, thành thành thật thật đi làm việc đi, chưa bắt bọn họ đi hỗ trợ trồng trọt linh căn dược thảo, hỗ trợ thu thập dược liệu là đã không tệ rồi.

Một trận trầm mặc, hồi lâu sau, Lão Tử nhịn không được, mở miệng nói: "Bần đạo không giỏi ngôn ngữ, lần này tới Thiên Đình chỉ vì một chuyện, dám hỏi Yêu Hoàng liệu có ở trong lượng kiếp này trợ giúp Thông Thiên kia hay không!!" Còn tưởng rằng Lão Tử có thể vẫn luôn nhịn chứ, xem ra cũng không làm được.

Tiêu Vân cười nhạt, thuận miệng trả lời: "Thông Thiên Giáo chủ kia lại không có cho Bản hoàng chỗ tốt, Bản hoàng vì sao phải giúp

hắn?" Ý tại ngôn ngoại là trực tiếp nói cho Lão Tử biết: Ta không có đứng cùng một chỗ với Thông Thiên, nhưng nếu Thông Thiên cho ta chỗ tốt thì cũng không nhất định đâu nhé.

Lão Tử vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức nghiêm túc, không ngờ Tiêu Vân sẽ trả lời như vậy. "Huống hồ Đạo Tổ cũng không nói người Yêu tộc không thể lên Bảng, nếu thật có nhu cầu, Bản hoàng giúp một tay thì đã làm sao?

Lên Bảng vì Thiên Đình hiệu lực, cũng không có gì khác biệt." "....." Ngã đặc yêu (đkm)!!!

Khuôn mặt vốn có chút nghiêm túc của Lão Tử trực tiếp đen lại.

Tiêu Vân chạy tới Tử Tiêu Cung nói người Yêu tộc không am hiểu quản lý, không có biện pháp chưởng khống tốt Chu Thiên Tinh Thần, Đạo Tổ mới đem Hạo Thiên và Dao Trì lộng ra, hiện tại hắn vừa nói như thế này, Tiêu Vân rốt cuộc là có ý gì?

Cố ý hố mấy giáo phái Thánh nhân chúng ta sao? "Ha ha ha, Bản hoàng nói đùa thôi, đừng coi là thật, đừng coi là thật.

Người Yêu tộc xác thực không thích hợp quản chế gia tiên, chưởng khống Chu Thiên Tinh Thần, nếu không Bản hoàng hà tất phải thành lập một cái Tinh Thần Điện, đi tìm Đạo Tổ đòi người?

Hạo Thiên kia cũng là một kẻ ngạo khí, là người có dã tâm, Bản hoàng không quá thích." Không thích nên đem người ta lộng tới, hiện tại vui rồi chứ, đem ta hố vào rồi.

Lão Tử cạn lời.

Nghĩ nghĩ, Lão Tử nói: "Lần này Phong Thần kiếp nạn, nếu Yêu Hoàng tọa thị bất lý (ngồi nhìn mặc kệ), Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo chúng ta nợ Yêu Hoàng một cái nhân tình thì như thế nào?" Tuy rằng chưa cùng người khác thương lượng, nhưng Lão Tử dám khẳng

định, chỉ cần Tiêu Vân không quản, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuyệt đối vui lòng nợ Tiêu Vân một cái nhân tình, đổi lấy việc Tiêu Vân không ra tay giúp đỡ Thông Thiên, không ngáng chân bọn họ.

Nếu không Tiêu Vân đứng ra, Yêu tộc đại quân xuất động, đệ tử Thánh nhân lấy cái gì mà đấu?

Thậm chí không cần Yêu tộc đại quân, chỉ cần một đám Đại Yêu xông vào Hồng Hoang, đệ tử tam giáo Nhân, Xiển, Phật đều phải đứng sang một bên.

Thật đúng là bỏ được vốn gốc.

Tiêu Vân cười cười, cẩn thận đánh giá Lão Tử một hồi, lắc đầu nói: "Không hứng thú, trừ phi trong tay các ngươi có đồ vật Bản hoàng muốn, nếu không thì nhân tình của các ngươi đối với Bản hoàng mà nói tịnh không đáng giá.

Đạo hữu, nên đi rồi, đừng quấy rầy Bản hoàng làm việc." "Phong Thần kiếp nạn Bản hoàng không có hứng thú trộn lẫn, đừng liên lụy đến Bản hoàng, liên lụy đến Yêu tộc.

Ngoài ra, Bản hoàng cùng Thông Thiên Giáo chủ quan hệ tịnh chưa tới mức hợp long." Thừa cơ thu một đợt nhân tình?

Thôi đi.

Tuy rằng nhân tình của Thánh nhân không tệ, nhưng một đợt nhân tình này không thu được, nếu không sẽ làm cho hắn bó tay bó chân.

Tiêu Vân cũng không thể vì mấy cái nhân tình mà dẫn đến cái gì cũng làm không được, vì vậy nhân tình này không thể lấy.

Vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn thì làm sao?

Cho nên phải ổn trụ, không thể lãng. "Hy vọng là thế, bần đạo cáo

từ!" Đã không có gì để đàm phán, Lão Tử đành phải đứng dậy đi người.

Cũng may cũng không phải là không có nửa điểm thu hoạch, câu nói cuối cùng của Tiêu Vân là đang nói cho hắn biết: Thông Thiên không mời giúp đỡ, Tiêu Vân cũng sẽ không giúp đỡ đánh nhau, ngoại trừ những tình huống bất ngờ, đơn giản như vậy.

Phát sinh ngoài ý muốn, cũng đừng trách Bản hoàng trộn lẫn vào, về phần nhân tình của các ngươi cứ giữ lại dùng cho tốt đi, trước mắt Bản hoàng không cần. "Đi thong thả không tiễn!!!" Nhìn Lão Tử rời đi, rời khỏi Thiên Đình quay trở về Thủ Dương Sơn, Tiêu Vân lẩm bẩm nói: "Từng người từng người đều là nhân tinh, đáng tiếc a vô dụng, Bản hoàng chuyên trị nhân tinh." Trước đó ở ngoài Tử Tiêu Cung, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không đi, tụ tập cùng một chỗ đại biểu liên minh khả năng đã muốn đạt thành rồi.

Hiện tại Lão Tử tới cửa thăm dò khẩu phong càng nói cho Tiêu Vân biết, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo liên hợp, chuẩn bị muốn đối phó Tiệt Giáo ra tay.

Tiêu Vân rốt cuộc là lập trường gì, có thể hay không cho một cái tin chuẩn.

Chỉ tiếc hắn nhận được chỉ là một đáp án mơ hồ không rõ.

Tiêu Vân có khả năng sẽ không ra tay, tiếp tục ở tại Thiên Đình ngây ngốc, cũng có khả năng sẽ ra tay, chỉ cần Thông Thiên lấy ra được đồ vật thích hợp hấp dẫn, Tiêu Vân sẽ giúp một tay.

Tin tức không tính là quá tốt, đương nhiên cũng không tính là quá tệ, chỉ cần lập trường của Tiêu Vân không kiên định đứng tại bên phía Tiệt Giáo là được.

Tại Bát Cảnh Cung, Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, Tây Phương Linh Sơn, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đem đệ tử hô hoán tới, thông báo chuyện Phong Thần.

Nhất thời tất cả đệ tử giáo phái đều mắng to Hạo Thiên không phải thứ tốt lành gì, ngạnh sinh sinh (ngang nhiên) đem những đệ tử Thánh nhân bọn họ kéo vào trong kiếp nạn.

Thông báo cho đệ tử chuyện Phong Thần Bảng, lại nói cho đệ tử các giáo phái các bằng thủ đoạn tranh đoạt, vì thế cho phép đệ tử xuất sơn tiến vào Hồng Hoang lịch luyện.

Thánh nhân đệ tử nhất định phải xuất sơn, nếu không chuyện Phong Thần chơi thế nào?

Bất quá, thân tại Thiên Đình, đám người Kim Linh Thánh Mẫu biết được tin tức sau, lập tức đi tới gặp Tiêu Vân. "Yêu Hoàng, như hôm nay Hồng Hoang kiếp nạn, quan hệ đến ngô đẳng (chúng tôi) Thánh nhân đệ tử, xin Yêu Hoàng cho phép chúng tôi xuất sơn, tiến vào Hồng Hoang lịch luyện." Đều là đệ tử Thông Thiên Giáo chủ, người khác đều tiến vào Hồng Hoang, bọn họ ở tại Thiên Đình vô sự khả tố (không có việc gì làm), mỗi ngày ngoại trừ tu hành vẫn là tu hành.

Vì thế một đám người hẹn nhau tới tìm Tiêu Vân, hy vọng Tiêu Vân có thể thả họ vào Hồng Hoang.

Nhìn một đám nữ đệ tử Tiệt Giáo một cái, Tiêu Vân tiếp tục nhìn chằm chằm hoa văn trên chén rượu trong tay, không ngừng xoay a xoay, làm cho một đám đệ tử Tiệt Giáo cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Tuy rằng cái chén kia vốn là một kiện linh bảo, bưng rất không tệ, nhưng cứ như vậy vẫn luôn nhìn chằm chằm không khó chịu sao?

Nhưng Tiêu Vân không nói lời nào, từng người cũng không dám

tiếp tục lên tiếng, chỉ có thể chờ đợi.

Một lần đợi là nửa ngày, làm cho từng người buồn bực không chịu được, ai nấy đều có chút nóng nảy.

Chương 147

Tam Tiêu tính tình nóng nảy nhất, mấy lần muốn mở miệng, đều bị người khác ngăn lại.

Đến lúc lâu sau, Tiêu Vân mới buông chén rượu trong tay xuống, tự rót một chén rượu, nhìn linh tửu màu xanh nhạt trong chén, mạn bất kinh tâm hỏi: "Các ngươi có biết, Thiên Đình có thiên quy, người của Thiên Đình, không được vô cớ xuống Hồng Hoang?" Cuối cùng cũng mở miệng.

Một đám người thở phào nhẹ nhõm, Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Yêu Hoàng, thiên quy bực này chúng tôi tự nhiên biết hiểu, nhưng trước mắt sự tình quan hệ đến Tiệt Giáo..." "Rầm!!!" Tiêu Vân dùng lực đập bàn một cái, phát ra một tiếng vang thật lớn, cả Lăng Tiêu Bảo Điện thậm chí Thiên Đình, đều đi theo chấn động, làm cho tất cả mọi người đều giật nảy mình, nhao nhao nhìn về phía hướng Lăng Tiêu Bảo Điện, không rõ Yêu Hoàng vì sao nổi giận.

Thân tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện, người trong cuộc là đám đệ tử Tiệt Giáo càng từng người sợ đến hoa dung thất sắc, sắc mặt trắng bệch. "Các ngươi là đệ tử Thánh nhân không sai, nhưng đệ tử Thánh nhân là có thể không biết lễ số, không biết thiên quy?" Tiêu Vân lạnh lùng nhìn các nàng, quát lớn: "Từ lúc các ngươi tiến vào Thiên Đình, vì Bản hoàng hiệu mệnh một khắc kia bắt đầu, không được lại khinh dịch trộn lẫn chuyện của Tiệt Giáo.

Đừng nói trước mắt Hồng Hoang có kiếp nạn, cho dù Tiệt Giáo bại vong, cũng không tới lượt các ngươi có thể trộn lẫn!!" "Chẳng lẽ các ngươi muốn Yêu tộc Thiên Đình của ta, cũng bị cuốn vào trong lượng kiếp?" Một đám đệ tử Tiệt Giáo sợ, thật sự sợ, chỉ nghĩ đi giúp

một chút việc, ai biết lại liên lụy nhiều như vậy. "Thuộc hạ không dám, vọng Yêu Hoàng thứ tội." Một đám người vội vàng quỳ xuống.

Tiêu Vân giận dữ nói: "Không dám?

Các ngươi còn có cái gì không dám, đều chạy tới thỉnh cầu rồi.

Có muốn hay không Bản hoàng đem Yêu tộc đại quân cho Tiệt Giáo mượn sử dụng, cho Thông Thiên Giáo chủ mượn đi vây công Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo?" Tiêu Vân nổi giận, một đám nữ đệ tử Tiệt Giáo đều sợ đến mức ghé vào trên mặt đất đại khí không dám thở, thậm chí không dám ngẩng đầu. "Có cần hay không Bản hoàng đi đem Thông Thiên Giáo chủ kia gọi tới, hảo hảo cho hắn thượng một bài học, gọi là cái gì quy củ?" "Khẩu khí thật lớn, còn muốn hạ Hồng Hoang đi giúp một tay." "Toàn bộ cút ra ngoài cho Bản hoàng, đi trông coi Dưỡng Long Uyên vạn năm, trong vòng vạn năm nếu to gan dám bước ra nửa bước, trảm lập quyết!!

Bản hoàng cũng sẽ đích thân dẫn đầu Yêu tộc đại quân giết vào Bích Du Cung của Tiệt Giáo kia, đi tìm Thông Thiên đòi cái công đạo!!!" Kháo!

Một đám tiểu nương bì, lão tử trấn không được các ngươi đúng không?

Đi Hồng Hoang giúp một tay?

Còn không lật trời? "Yêu Hoàng thứ tội, thuộc hạ cáo lui." Dưới tình huống này còn có ai dám đề cập chuyện đi Hồng Hoang?

Từng người từng người khổ sở cái mặt liều mạng chạy về phía Dưỡng Long Uyên, chuẩn bị đi trông coi Dưỡng Long Uyên vạn năm.

Không được bước ra nửa bước, nếu không trảm lập quyết, mặc kệ ngươi là ai, phạm sai lầm, Bản hoàng còn muốn trực tiếp đi tìm Thông Thiên gây phiền phức, hỏi một chút xem hắn dạy dỗ đệ tử như

thế nào.

Một người phạm sai lầm, toàn bộ gặp tai ương.

Bình thường Bích Tiêu hoạt bát nhất, cái lúc này thậm chí sợ đến phát khóc. "Ô ô, Yêu Hoàng thật hung dữ." Bích Tiêu khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm lệ, bị Tiêu Vân hù dọa hỏng rồi.

Quy Linh Thánh Mẫu ôm lấy nàng thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy cười khổ, nói: "Là chúng ta loạn tâm thần, làm ra hành động lỗ mãng bực này.

Bất quá cử chỉ này sẽ liên lụy cả Yêu tộc, cũng không trách Yêu Hoàng vì thế mà đại phát tính tình.

Nếu là lão sư, tất định cũng sẽ răn dạy chúng ta một trận." Có một số việc cũng không giống như mặt ngoài nhìn qua đơn giản như vậy, nếu không Thông Thiên đem các nàng đưa tới Thiên Đình làm gì?

Cho Tiêu Vân ấm giường sao?

Hiện tại các nàng thuộc về người của Thiên Đình, chạy đi trộn lẫn chuyện Phong Thần, tự nhiên sẽ liên đới Yêu tộc bị cuốn vào trong đó. "Chờ đi!!!" Trông coi Dưỡng Long Uyên vạn năm trừng phạt, chẳng khác nào việc Phong Thần, cùng các nàng triệt để không còn bất cứ quan hệ gì.

Muốn đi giúp một tay đều không thể nào, trừ phi từng người không muốn sống nữa, không muốn sống cũng đừng liên lụy người khác.

Tiêu Vân dám nói ra dẫn theo Yêu tộc đại quân giết tới Bích Du Cung, nếu các nàng thật dám lặng lẽ rời khỏi Thiên Đình tiến vào Hồng Hoang, Tiêu Vân thật dám dẫn theo đại quân giết qua.

Loại chuyện này không thể mở miệng đùa giỡn nửa điểm.

Lập ra thiên quy không ai tuân thủ, các loại náo loạn, vậy là đang đánh mặt Tiêu Vân, về sau thiên quy còn có ai coi ra gì?

Tiệt Giáo đệ tử đều có thể muốn làm gì thì làm, vì sao ta không được?

Chẳng lẽ bởi vì là nữ nhân, chẳng lẽ bởi vì lớn lên xinh đẹp?

Thành cái thể thống gì!!!

Nếu như thế, vậy thiên quy xem như phế đi, đến lúc đó Tiêu Vân tự tát vào mặt mình, cũng không ai sẽ lại tin tưởng lời hắn nói, dù sao cũng không ai tin, nói ra làm gì?

Cứ như vậy, đám người Kim Linh Thánh Mẫu muốn đi giúp một tay bị Tiêu Vân chửi mắng một trận, đuổi ra ngoài, đi trông coi Dưỡng Long Uyên, ủy khuất ba ba.

Việc này cũng làm cho người của Thiên Đình người người cảm thấy bất an, âm thầm cảnh cáo bản thân ngàn vạn lần không thể phạm sai lầm, nếu không là chết chắc.

Ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì đều giật nảy mình, đây chính là đệ tử Thánh nhân, cũng đều không ngoại lệ, có thể biết trước đó Vân Hoa Tiên Tử có bao nhiêu may mắn.

Cũng may Tinh Thần Điện không nằm trong phạm vi Yêu tộc, nếu không Vân Hoa Tiên Tử đều phải chịu không nổi.

Vạn vạn không thể đắc tội với Yêu Hoàng, vạn vạn không thể chạm đến ranh giới cuối cùng của Yêu Hoàng, nếu không đổi thành ai cũng đều phải xui xẻo!

Hạo Thiên cũng không dám bởi vì Tiêu Vân phá lệ coi trọng mà vì thế tự cho là đúng, như vậy sẽ xui xẻo lớn, chỉ sợ ngày nào đó xong đời, Hạo Thiên phạm vào đại sai, Tiêu Vân một đao chém, Hồng Quân cũng sẽ không nói gì, bởi vì thiên quy bày ở đó.

Màn kịch này trấn trụ không ít người, thậm chí tin tức đều truyền vào trong Hồng Hoang, làm cho Thông Thiên tức giận không ngừng chửi ầm lên.

Cũng may chỉ là thỉnh cầu, không có trực tiếp chạy xuống, nếu không là xong rồi!!!

Nếu không phải là bất tiện, Thông Thiên đều muốn giết lên Thiên Đình, đem một đám đệ tử xuẩn ngốc này chửi mắng một trận rồi.

Sự tình nháo ra, đã cảnh tỉnh cho đệ tử các giáo phái khác, đồng thời cũng làm cho bọn họ xem một màn chê cười của Tiệt Giáo, nếu không Thông Thiên nào có tức giận như vậy, hắn cũng không phải loại người tùy tùy tiện tiện đối với đệ tử chửi ầm lên.

Có thể đem Thông Thiên chọc tức đến chửi má nó, có thể thấy được sự tình làm cho hắn có bao nhiêu tức giận.

Người có "Phi Hùng chi tướng" xuất thế rồi!!!

Một ngày nọ, Thánh nhân chú ý tới, trong Nhân tộc ở hướng Triều Ca, bầu trời bay lên một đạo Phi Hùng chi tướng, làm cho Thánh nhân ý thức được người cầm giữ Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đã giáng thế!!!

Cũng may có Đạo Tổ Hồng Quân hạn chế, các Thánh nhân đều chỉ yên lặng quan chú, tịnh không có từ trong đó động tay chân.

Đương nhiên, bọn họ cũng không dám, bởi vì muốn làm thì làm, nhưng làm như thế chẳng khác nào coi Hồng Quân không ra gì, vạn nhất Hồng Quân truy cứu, bọn họ sẽ phải xui xẻo.

Khương Tử Nha vừa giáng thế đã đầu bạc trắng, nếu không phải có tướng Phi Hùng kia, phỏng chừng đã bị người ta coi là yêu quái chuyển thế mà ném đi rồi.

Tại thôn núi nhỏ, Khương Tử Nha bắt đầu trưởng thành.

Nhưng cảnh đẹp không dài, cha mẹ Khương Tử Nha lúc sinh hắn tuổi đã cao, khi hắn mới mười mấy tuổi thì do tuổi cao sức yếu, không thoát khỏi sinh tử luân hồi, cuối cùng ném hắn lại một mình mà qua đời.

Cha mẹ qua đời đối với Khương Tử Nha đả kích rất lớn, cũng cho hắn lời nhắc nhở, nếu không thể trở thành người tu hành kia, sớm muộn gì hắn cũng sẽ giống như cha mẹ, già nua rồi chết đi.

Vì thế Khương Tử Nha quyết tâm, rời khỏi nơi sinh sống đi ra ngoài tìm cầu tiên duyên, chỉ cầu có thể bái tại tiên môn, tìm được trường sinh chi pháp kia.

Du lịch nhiều năm, tuy rằng không có tìm được tiên môn, học được trường sinh chi pháp, nhưng trong lúc đó Khương Tử Nha cũng quen biết không ít bằng hữu, nghe được không ít chuyện tân bí, trong đó đối với Khương Tử Nha quan trọng nhất là một chuyện: có người từng nói Côn Luân Sơn nãi là đất Tiên gia, tất định có tiên nhân cư trụ.

Tìm kiếm nhiều năm không có bất cứ kết quả gì, thậm chí đều có chút nản lòng, Khương Tử Nha mới thu thập hành trang, đi tới Côn Luân Sơn.

Không ngờ trên đường gặp được một người, tên là Thân Công Báo.

Hai người một phen giao đàm sau mới ý thức được mục đích đều giống nhau, đều là vì đi tới Côn Luân Sơn bái sư.

Ngay sau đó hai người kết làm bạn đồng hành, cùng nhau đi tới Côn Luân Sơn. "Ha ha ha, trời giúp ta cũng!

Trời giúp Xiển Giáo ta!!!" Thấy Khương Tử Nha và Thân Công Báo cùng nhau đi tới Côn Luân Sơn muốn bái sư, Nguyên Thủy Thiên

Tôn cao hứng cười to không thôi.

Các Thánh nhân khác thì có chút buồn bực, chẳng lẽ Côn Luân Sơn có tiên duyên, nơi khác của bọn ta không có?

Bất quá so sánh không được, bọn họ cũng nửa điểm tỳ khí cũng không có.

Côn Luân Sơn từ khi Tử Tiêu Cung giảng đạo bắt đầu, nương theo danh khí Tam Thanh vẫn luôn truyền bá, dẫn đến việc mọi người đều cảm thấy nơi này là Tiên gia thánh địa.

Đất Tây Phương quá nghèo nàn, cho dù có Thánh nhân, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý đi, đường xá xa xôi, lại gian nan, trên đường hiểm ác vô số, không cẩn thận là mất mạng, tìm không được.

Ngược lại đạo trường của Lão Tử và Thông Thiên thanh danh không có lớn như vậy, đáng tiếc Côn Luân Sơn lại nhường cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại hối hận cũng vô dụng.

Lão Tử căn bản không thèm để ý những thứ này, dù sao hắn cũng cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn liên hợp, nhưng Thông Thiên thì bất đồng, là người buồn bực nhất.

Chỉ là làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn buồn bực chính là, vì sao trên người Thân Công Báo cũng có tướng Phi Hùng kia?

Hai người rốt cuộc ai mới là người chấp chưởng Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đây?

Nhất thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút buồn bực.

Cũng may hiện tại nói những thứ này còn quá sớm.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo trải qua vạn bàn ma nạn, cuối cùng cũng tới được bên ngoài Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không làm trò mèo, trực tiếp phái

đồng tử đem bọn họ đưa vào trong Ngọc Hư Cung, đem cả hai người đều thu nhận.

Nếu đã không dễ phân biệt, vậy thì thu hết cả hai là được rồi.

Thu nhận Khương Tử Nha và Thân Công Báo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy thắng lợi đang nằm trong tầm tay, đừng nhắc tới có bao nhiêu cao hứng.

Chỉ là hắn không biết, rất nhanh hắn sẽ có tâm muốn khóc. "Bất quá người có tướng Phi Hùng cũng thật quá dễ dàng lên Côn Luân Sơn rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này cũng thật may mắn." Nữ Oa cảm khái.

Vận khí này cũng không ai bằng, Tam Thanh vừa lưu lại thanh danh, nhưng không ít lần làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm tiện nghi.

Nữ Oa và Tiêu Vân tuy rằng sẽ không đích thân hạ tràng, nhưng không đại biểu hai người không quan chú những chuyện này, đừng quên hết thảy đều là do Tiêu Vân tính kế mới lộng ra được.

Người khác không hy vọng Tiêu Vân quan chú, nhưng Tiêu Vân lại cứ không vui đấy.

Không quan chú thì ta làm sao biết cụ thể tình huống, làm sao biết sự thái có thoát ly khống chế hay không? "Ha ha ha ha..." Làm cho Nữ Oa khó hiểu chính là, Tiêu Vân trực tiếp cười to, mày ngài hơi nhíu lại, hỏi: "Yêu Hoàng vì sao cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ hai người kia có vấn đề?" "Có chút vấn đề, hai người bọn họ ai nếu thu nhận, tuyệt đối xui xẻo, tức đều phải bị tức chết...

à không đúng, sẽ bị tức điên!!!" Tiêu Vân vẫn cứ cười, cười đến vui vẻ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt chưa?

Không có một chút tố chất tâm lý cường đại là sẽ bị tức điên đấy.

Đều nói phàm sự đừng quá đắc ý, nếu không dễ dàng xui xẻo, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền trúng chiêu rồi.

Lại nói Khương Tử Nha và Thân Công Báo cùng bái nhập Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân vì hai người giảng đạo, hy vọng hai người có thể mau chóng tăng thực lực lên, trong đó một người có thể chưởng khống Phong Thần Bảng kia.

Thực lực quá yếu thì không được, nếu không bị người ta giết thì làm sao?

Nhưng sự tình làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm mơ cũng không nghĩ tới đã phát sinh.

Thân Công Báo còn đỡ, tuy không thấy được có bao nhiêu ngưu bài, nhưng miễn miễn cưỡng cưỡng có thể đuổi kịp tiến độ, thực lực cũng ổn bộ tăng lên.

Nhưng Khương Tử Nha... trực tiếp chọc cho Nguyên Thủy Thiên Tôn phát điên!

Giảng đạo!

Nghe không hiểu!

Tu hành chậm như ốc sên bò!

Chương 148

Dựa theo cái tốc độ này, trời mới biết năm nào tháng nào mới có thể đuổi kịp Thân Công Báo.

Không cầu ngươi có thể đạt tới Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cảnh giới, thậm chí không cầu một tôn Thái Ất Kim Tiên, ít nhất cũng phải nhanh chóng đạt tới Huyền Tiên, Kim Tiên mới đúng chứ.

Đổi thành người khác được Thánh nhân đích thân giảng đạo, cấp tư nguyên, tu vi đã sớm vọt lên rồi.

Nhưng Khương Tử Nha lại cứ nhích từng tí một, đừng nói Huyền Tiên, Kim Tiên, dựa theo tiến độ này, không biết phải bao lâu mới có thể bò ra khỏi phạm vi Lão Tử Kim Đan Đại Đạo, thoát ly phàm thai. "Tức chết ta cũng!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ thị Khương Tử Nha, sợ tới mức Khương Tử Nha cả người run rẩy, sợ hãi không thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác đều sắp điên rồi, đây là người a, tùy tiện tìm một phàm nhân cũng tốt hơn hắn ngàn vạn lần.

Giảng đạo nghe không hiểu, có lẽ là quá cao thâm, Bản tôn cho chút trực bạch, có thể đi, nhưng kết quả thì sao?

Hỏi một cái là ba không biết (nhất vấn tam bất tri), tu hành kẹt lại, không ngừng gãi đầu, cái đầu bạc trắng kia đều sắp bị gãi thành tên ngốc rồi!!

Gãi cái rắm! "Sư tôn bớt giận, là đệ tử ngu độn, làm cho sư tôn thất vọng rồi." Khương Tử Nha không ngừng cáo tội, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đừng nhắc tới có bao nhiêu phiền lòng.

Nhưng chuyện phiền lòng không chỉ có như thế.

Thân Công Báo kia tu hành tuy rằng nhanh, nhưng cả người tính

tình lại giống như người Yêu tộc phóng khoáng ở Hồng Hoang, thích ăn ăn uống uống, kết giao bằng hữu.

Người nào cũng có thể cùng hắn sáp lại một chỗ nói chuyện trời đất tối tăm mặt mũi, người nào cũng có thể cùng hắn xưng huynh gọi đệ, tốp năm tốp ba ăn ăn uống uống.

Cả Côn Luân Sơn đều bị quấy đến một mảnh chướng khí mù mịt.

Nhưng phải bội phục chính là, Thân Công Báo có bản lĩnh, một cái miệng có thể nói ra hoa, người khác đều bị hắn hốt du (lừa phỉnh) đến đầu óc choáng váng, ngay cả trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên cũng có không ít người ấn tượng với hắn pha vi (khá) không tệ, ngược lại đối với Khương Tử Nha có chút khó chịu, âm thầm thích mắng một câu: Phế vật!

Tính tình sái thoát, ta nhịn, thích ăn ăn uống uống Bản tôn cũng nhịn, đặc yêu uống rượu xong sẽ sài tửu phong (làm loạn khi say) là chuyện gì xảy ra?

Đầu óc có hố hay không.

Thân Công Báo nãi là ký danh đệ tử của Bản tôn, chạy đi cùng một số tiểu đồng tử, Linh thú được điểm hóa xưng huynh gọi đệ, Bản tôn thành cái gì?

Ngươi không biết xấu hổ, Bản tôn còn muốn mặt mũi đây.

Làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể đem hai cái vương bát đản này một tát đập chết toàn bộ, quá giận người rồi.

Vẻn vẹn như vậy thì thôi, Thân Công Báo kia còn chạy ra ngoài Côn Luân Sơn, gặp người nào cũng có thể tán gẫu, sau đó ăn ăn uống uống trở thành huynh đệ, làm cho một đám đời thứ ba đệ tử Xiển Giáo xấu hổ không chịu được.

Vẻn vẹn một cái Thân Công Báo như thế thì thôi, Khương Tử Nha

cũng không tốt hơn chỗ nào, tu hành không được, nghe đạo nghe không hiểu.

Khó khăn lắm mới đem Lão Tử Kim Đan Đại Đạo dời ra, nghe hiểu, nhưng không bao lâu lại quên...

Điều làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nhất, tuyệt vọng nhất là không còn trông cậy vào Khương Tử Nha có thể tu hành đắc đạo.

Chỉ có thể cho hắn một số đan dược.

Điều đặc yêu ly kỳ nhất là, người khác ăn đan dược có thể thành tiên, nhưng vào trong bụng Khương Tử Nha lại không có phản ứng quá lớn, tu vi chậm rì rì tăng lên, đừng nói thành tiên thoát đi phàm thai, ngay cả Lão Tử Kim Đan Đại Đạo cũng khó thoát khỏi.

Hai tên nghịch đồ!!!

Bên này Nguyên Thủy Thiên Tôn bởi vì chuyện của Khương Tử Nha và Thân Công Báo mà đau đầu.

Bên kia, đệ tử Xiển Giáo cũng đang đau đầu.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân không cần phải nói, thủ đồ (đệ tử đầu tiên) bay mất rồi, buồn bực không thôi, hiện tại còn chưa hòa hoãn lại đâu.

Ngoài ra Thái Ất Chân Nhân cũng không khá hơn chút nào.

Đệ tử trong mệnh trung chú định còn chưa xuất hiện!!!

Trước mắt Linh Châu Tử đang ở Thiên Đình chơi đùa, căn bản không có luân hồi chuyển thế trở thành Na Tra kia, Thái Ất Chân Nhân đi đâu thu đệ tử?

Có thể tính ra Linh Châu Tử - tiểu đồng tử dưới trướng Nữ Oa có sư đồ chi duyên với hắn, nhưng Thái Ất Chân Nhân dám đi Thiên Đình tìm Nữ Oa sao?

Tìm đánh thì có. "Sư tôn, đệ tử Thái Ất cầu kiến." "Chuyện gì?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đang một bụng lửa giận, vừa răn dạy Thân Công Báo và Khương Tử Nha hai người xong.

Về phần nguyên nhân...

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ chỗ Lão Tử lấy một số Cửu Chuyển Kim Đan định mau chóng đem thực lực Khương Tử Nha chồng chất lên, chỉ tiếc, hiệu quả bình thường.

Tuy rằng Cửu Chuyển Kim Đan ăn vào hiệu quả rõ ràng hơn đan dược bình thường, nhưng đan dược người bình thường ăn một viên là có thể thoát ly phàm thai hiện ra rồi, thế mà Khương Tử Nha không có biến hóa quá lớn, dùng đan dược chồng chất, cũng không biết phải tốn bao nhiêu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từng cười nhạo Tiêu Vân dùng Cửu Chuyển Kim Đan nuôi chín con phế vật Ngũ Trảo Kim Long, hiện tại cười không nổi nữa, bởi vì chính hắn đang gặm quả đắng, căn bản nuốt không trôi loại kia.

Nếu không phải vì giáo phái, vì Phong Thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự muốn bóp chết Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Một bụng lửa giận còn chưa tiêu tán, kết quả Thái Ất Chân Nhân cầu kiến, như vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt nhìn.

Cái lúc này đừng nói Thái Ất Chân Nhân, cho dù là Quảng Thành Tử mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thương yêu nhất cũng không dám thử xem lửa giận của lão sư có bao nhiêu đáng sợ. "Đệ tử bái kiến sư tôn, sư tôn vạn an." Thái Ất Chân Nhân vội vàng hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn hành lễ, nhanh chóng ngắn gọn nói: "Sư tôn, đệ tử thôi tính, Linh Châu Tử dưới trướng Thiên Đình Yêu Hậu Nữ Oa, cùng đệ tử có sư đồ chi duyên.

Mắt thấy cơ duyên sắp đến, nhưng Linh Châu Tử kia vẫn luôn chưa thể chuyển thế luân hồi." "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn sửng sốt, giơ tay bấm đốt tính toán, quả thật như thế.

Nhưng vấn đề là, cơ duyên của đệ tử Xiển Giáo lại liên quan tới chuyện Thiên Đình, cái này gọi là có duyên?

Muốn cho Linh Châu Tử chuyển thế thì Linh Châu Tử liền phải chuyển thế?

Cút nha (con mẹ nó) chứ!

Na Tra vì Xiển Giáo làm bao nhiêu chuyện, Tiêu Vân đều biết rõ ràng, như vậy vì sao hắn phải đem Na Tra tặng cho Xiển Giáo chứ?

Lại một chuyện đau đầu.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức xụ xuống, sợ tới mức Thái Ất Chân Nhân nói cũng không dám nói.

Làm sao bây giờ?

Na Tra xác thực cùng Xiển Giáo có đại cơ duyên, nhưng Linh Châu Tử không luân hồi, lấy đâu ra Na Tra?

Chẳng lẽ muốn Bản tôn đi cầu Tiêu Vân?

Vừa nghĩ tới đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền khó chịu.

Tuy rằng Linh Châu Tử là đồng tử của Nữ Oa, nhưng cùng Tiêu Vân có khác biệt gì sao?

Tiêu Vân một câu nói, quản ngươi Châu Tử gì cũng vô dụng, ngoan ngoãn ở Thiên Đình ngây ngốc đi.

Nhất thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật không tiện cho đệ tử một cái đáp phục.

Đang xoắn xuýt thì hắn thở dài một hơi, đem Bàn Cổ Phiên tế

xuất, thôi tính một chút, rất nhanh mắt sáng lên, vội vàng đối với Thái Ất Chân Nhân nói: "Trở về chờ đợi tin tức của vi sư, đợi vi sư đi tới Thiên Đình cùng sư muội nói một chút." "Dạ!!" Thái Ất Chân Nhân mê mê hồ hồ rời đi, vì sao lão sư bình thường nhắc tới Thiên Đình là khó chịu, không nguyện ý đi Thiên Đình, lần này lại thay đổi tính nết thế?

Thái Ất Chân Nhân tuyệt đối không biết, lão sư Nguyên Thủy Thiên Tôn sở dĩ nguyện ý đi Thiên Đình nguyên nhân là vì Yêu Hoàng Tiêu Vân tịnh không ở Thiên Đình...

Nếu không tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện này mà chạy tới cầu Tiêu Vân.

Tiêu Vân xác thực không ở Thiên Đình.

Khổng Tuyên và Đại Bàng (Kim Sí Đại Bằng Điêu) huynh đệ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi đã được một thời gian nhất định, cộng thêm Dương Giao và Dương Tiễn cũng ở đó, Tiêu Vân định đi xem một chút, đem bọn họ mang về.

Một mực chiến đấu cũng không phải biện pháp, tu hành giảng cứu một cương một nhu (nhất tùng nhất trì), ép quá chặt sẽ xảy ra vấn đề, quá lười biếng cũng không được.

Căng quá chặt, thần kinh sẽ đứt; quá lười biếng thì không biết trời cao đất rộng, tu hành cái gì?

Thôi tính một chút thời gian, Tiêu Vân mới đi tới Lục Đạo Luân Hồi chuẩn bị đem bọn họ mang về, kết thúc việc ma luyện tại Lục Đạo Luân Hồi, về Thiên Đình tu hành một trận, đem những thứ tích lũy trận này tiêu hóa đi, củng cố cảnh giới, sau đó lại đi mới có thể đạt hiệu quả tốt nhất.

Cho nên Tiêu Vân đi tới Lục Đạo Luân Hồi.

Ai biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ vào lúc này đi tới Thiên Đình,

chuyện Linh Châu Tử Tiêu Vân không đề cập tới, dù sao người Xiển Giáo cơ bản sẽ không chạy tới tìm.

Nếu đã như thế để ý làm gì.

Thiên thiên Nguyên Thủy Thiên Tôn thừa dịp hắn không ở Thiên Đình không biết tình hình, dưới tình huống không chú ý đi tới Thiên Đình tìm Nữ Oa, thương lượng chuyện Linh Châu Tử giáng thế. "Không tệ, trên người sát khí quá nặng, cần tẩy rửa một trận mới được." Trong Lục Đạo Luân Hồi, khí tức Khổng Tuyên và Đại Bàng cường đại hơn không ít, duy nhất làm cho Tiêu Vân không quá hài lòng chính là hai người đỉnh cái đầu heo, không nói, còn một thân sát khí.

Tổng chi chỉ cần cùng người Vu tộc ở một chỗ, rất dễ dàng biến thành đầu heo, Đại Vu là dạng này, người Vu tộc cũng là dạng này, ngay cả Khổng Tuyên và Đại Bàng cũng không chạy thoát.

Về phần Dương Tiễn và Dương Giao, xin lỗi, Tiêu Vân suýt chút nữa không nhận ra hai hàng này là ai.

Tuy rằng xấu giống như đầu heo rất khó coi, nhưng khí tức hai người không còn vẻ phù táo (nóng nảy) như ngày xưa ở Thiên Đình.

Xem ra tiến hành lịch luyện tại Lục Đạo Luân Hồi đối với huynh đệ hai người bọn họ có chỗ tốt không ít, mặc dù bị đánh có chút thảm. "Chúng ta bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Được đưa tới trong đại điện, Khổng Tuyên, Đại Bàng, Dương Giao, Dương Tiễn ngay lập tức hướng Tiêu Vân hành lễ.

Nhìn bốn cái đầu heo tinh hướng mình hành lễ, biểu tình Tiêu Vân đừng nhắc tới có bao nhiêu cổ quái. "Xem ra các ngươi ở trong Lục Đạo Luân Hồi sống cũng không tệ lắm." "....." Khổng Tuyên và Đại Bàng một trận xấu hổ, cười ngây ngô.

Xem ra không chỉ bị đánh thành thói quen đầu heo sẽ lây bệnh, ngay cả thói quen cười ngây ngô cũng sẽ bị lây bệnh.

Khổng Tuyên và Đại Bàng có thể cười được, Dương Giao và Dương Tiễn thì cười không nổi.

Bọn họ đều sắp quên những năm này ở trong Lục Đạo Luân Hồi sống như thế nào, mỗi ngày bị bạo đánh, không có một ngày ngoại lệ.

Không phải đang tu hành, thì là đang khôi phục thương thế, sau đó tiếp tục bị bạo đánh.

Có đôi khi huynh đệ hai người ủ rũ nghiêm trọng hoài nghi cữu cữu Hạo Thiên không phải đưa bọn họ tới lịch luyện, tăng cường thực lực, mà là cảm thấy người Vu tộc thiếu cái bia tập bắn, đem bọn họ đưa tới làm bao cát để đánh.

Một người đánh xong, tùy thời đổi người, luân phiên mà lên, đây là việc người làm sao? "Hảo hảo chữa thương đi, tẩy rửa sạch sẽ, ổn định cảnh giới, rồi hãy trở về, kẻo Hạo Thiên ngay cả hai đứa cháu ngoại cũng nhận không ra." Tiêu Vân ha ha cười, lấy ra một số dược liệu chữa thương ném cho bọn họ, sau đó mang theo Hậu Thổ đi tìm Huyền Minh.

Về phần tìm Huyền Minh làm gì, cái này không thể nói. "Yêu Hoàng đi tìm Yêu Phi rồi, chúng ta cũng mau chóng dùng dược khôi phục bản thân đi." Khổng Tuyên ngồi dưới đất, đem đan dược Tiêu Vân ném cho chia ra.

Dương Giao và Dương Tiễn giống như hai cái tiểu lão đệ, ngoan ngoãn nghe theo đối phương an bài.

Phục dụng đan dược, trên người bốn người thương thế tốt hơn không ít.

Trước đó không quá để mắt tới Dương Giao và Dương Tiễn, Đại

Bàng vỗ vỗ bả vai bọn họ, an ủi nói: "Hai người các ngươi không tệ, có thể vẫn luôn kiên trì xuống dưới.

Huynh đệ ta vừa mới tới đây, cũng giống các ngươi không sai biệt lắm, người Vu tộc chính là đáng sợ như vậy, kiên trì thêm một khoảng thời gian là tốt rồi, đến lúc đó sẽ yêu thích nơi này." Dương Tiễn và Dương Giao là lần đầu tiên, nhưng Đại Bàng và Khổng Tuyên lại là lần thứ hai, nếu không thực lực sẽ không tăng trưởng nhanh như vậy.

Có đôi khi một mực tu hành, không có trải qua đại chiến, thực lực tăng lên sẽ lâm vào bình cảnh, chiến đấu chính là sự ma luyện tốt nhất.

Tiền đề là có thể gánh được, nếu gánh không được thì đừng tiến vào, mới có mấy ngày bị đánh đến khóc cha gọi mẹ chịu không nổi, vậy biến cường làm gì?

Chỗ nào mát mẻ thì đi chỗ đó ngây ngốc đi.

Loại người đó, người Vu tộc cũng lười nhìn nhiều một cái: Kẻ hèn nhát!!!

Nếu đã sợ bị thương, tới Lục Đạo Luân Hồi làm gì?

Chương 149

Ăn no rỗi việc sao.

Nhàn rỗi không có việc gì, cũng đừng lôi kéo ta cùng một chỗ vô liêu a, thật sự.

Sau khi phục hạ đan dược, vết sưng phù trên mặt bốn người từ từ biến mất, khôi phục lại bộ dáng nguyên bản.

Sờ mặt mình, Dương Tiễn một trận cười khổ: "Người Vu tộc ra tay quá tàn nhẫn, chuyên môn nhắm vào mặt mà đánh, có bao nhiêu đại lực dùng bấy nhiêu đại lực!!

Huynh đệ ta tu luyện Bát Cửu Huyền Công cũng gánh không được!!!" "Bát Cửu Huyền Công?

Cái thứ đồ rách nát đó ai mới thèm tu luyện, Yêu Hoàng đều chướng mắt, từ trước đến nay không cho ta đụng vào." Đại Bàng bĩu môi, một câu thổ tào (chê bai) làm cho hai người đả kích không nhẹ.

Tại bên ngoài được xem là thần công Bát Cửu Huyền Công, trong mắt Đại Bàng và Khổng Tuyên lại là cái gì đồ chơi?

Yêu Hoàng đều không chuẩn ta tu luyện.

Khẳng định không phải thứ tốt.

Dương Giao: "....." Dương Tiễn: "....." Đại ca, ngã năng nhất dạng mạ (ta có thể giống các ngươi sao)?

Các ngươi là do Yêu Hoàng bồi dưỡng, huynh đệ ta thì sao?

Hạo Thiên rất ít quan chú tu hành, đại đa số thời gian đều là huynh đệ hai người bọn họ tự nhảy nhót, có nghi vấn mới đi dò hỏi Hạo Thiên và Dao Trì, căn bản không so được được không.

Ôm Nhân Sâm Quả trong tay, Dương Tiễn và Dương Giao bỗng nhiên có loại cảm giác ăn không vô, quá đả kích người rồi.

Nhân Sâm Quả, bỗng nhiên không còn thơm nữa.

Nói toạc móng heo ra thế à?!

Khổng Tuyên tức giận trừng mắt đệ đệ một cái, cười cười, an ủi Dương Giao và Dương Tiễn: "Kỳ thực Bát Cửu Huyền Công cũng không tệ, chỉ là so với Cửu Chuyển Huyền Công kém quá xa, nhưng so với người bình thường đã là không tệ rồi.

Sau này nhục thân thành Chuẩn Thánh, Hồng Hoang tất định sẽ có một chỗ cắm dùi cho các huynh đệ." "Cửu Chuyển Huyền Công là gì?" Dương Tiễn chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Bát Cửu Huyền Công hắn quen thuộc, nhưng Cửu Chuyển Huyền Công là cái gì?

Công pháp này đều chưa từng nghe người ta nói tới.

Thân là phi vũ một loại Yêu tộc, Khổng Tuyên và Đại Bàng cũng đối với thịt rồng có một loại si mê, trình độ cùng Tiêu Vân không sai biệt lắm, nếu không năm đó cũng sẽ không bởi vì nhịn không được quá thèm, ăn mấy con rồng mà bị bắt.

Khổng Tuyên mồm to ăn thịt rồng, mơ hồ không rõ nói: "Cửu Chuyển Huyền Công?

Đó là công pháp Bàn Cổ đại thần tu hành, phi thường cường đại, nghe nói công pháp này tu đến đệ cửu chuyển (chuyển thứ 9) liền là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?!" Lúc này Dương gia hai huynh đệ giống như bé ngoan hiếu kỳ, có mười vạn câu hỏi vì sao.

Cũng may Khổng Tuyên và Đại Bàng nhìn hai người ấn tượng tốt hơn không ít, nguyện ý giải thích, nếu không đều sẽ không thèm để ý.

Nhìn ra được, Dương Giao và Dương Tiễn chưa tiếp xúc ngoại giới, dẫn đến cái gì cũng đều không hiểu.

Ngay sau đó nói: "Kỳ thực ta cũng không rõ ràng, chỉ nghe người từng đi tới Tử Tiêu Cung nói, Yêu Hoàng cũng có đề cập tới.

Kỳ thực Thánh nhân chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Yêu Hoàng nói, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không phải Thánh nhân.

Rất hỗn loạn, cụ thể ta cũng không rõ ràng, chỉ biết là Bàn Cổ đại thần kỳ thực là một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Thánh nhân liền là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải Thánh nhân câu nói này, hẳn là chỉ Bàn Cổ đại thần dạng tồn tại này Dĩ lực chứng đạo giả, cho nên gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Thánh nhân có thể so sánh, hẳn là dạng này." "....." Ngọa tào!

Không cẩn thận đào ra đại tin tức rồi.

Dương Giao và Dương Tiễn đem Nhân Sâm Quả trong tay ném đi, cẩu thí linh quả, hiện tại ai còn rảnh ăn những thứ này.

Hai mắt trừng đến lão đại, nhìn chằm chằm Khổng Tuyên, khẩn trương hỏi: "Khổng Tuyên lão đại, vậy trước mắt Hồng Hoang có người nào tu hành Cửu Chuyển Huyền Công không?" Bát Cửu Huyền Công đều cường đại như vậy, vậy Cửu Chuyển Huyền Công thì sao?

Tu luyện xong chẳng phải sẽ giống như Bàn Cổ cường đại?

Đáng tiếc đáp án làm cho huynh đệ họ thất vọng, cũng đoạn tuyệt chút kích động vừa mới toát ra trong lòng.

Khổng Tuyên không mở miệng, Đại Bàng hắc hắc cười: "Các ngươi đừng nghĩ nữa, vấn đề này ta cũng hỏi qua Yêu Hoàng.

Nhưng Yêu Hoàng nói, Cửu Chuyển Huyền Công, Bàn Cổ hậu

duệ đều có truyền thừa, Thập Nhị Tổ Vu cùng Tam Thanh đều có, lại không ai có thể tu luyện, vì sao?" "Vì sao?" Dương Giao và Dương Tiễn giống như hai cái bé ngoan hiếu kỳ, phối hợp Đại Bàng.

Đại Bàng rất thỏa mãn, hư vinh tâm trong nháy mắt bành trướng, cấp hai cái tiểu lão đệ phổ cập: "Bởi vì muốn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công có một cái điều kiện tất yếu, nếu không vì sao Tam Thanh Thánh nhân cùng Thập Nhị Tổ Vu lại không tu luyện?" "Vì sao?" Lại là vì sao, Dương Tiễn và Dương Giao cảm giác trong một giây hóa thân thành mười vạn câu hỏi vì sao, mới một hồi công phu đã hỏi thật nhiều cái vì sao. "Bởi vì huyết mạch." Khổng Tuyên tức giận vỗ Đại Bàng, tên này chỉ thích trêu chọc người khác. "Huyết mạch?" "Không sai, huyết mạch.

Không có Bàn Cổ huyết mạch, không thể tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, cho dù có truyền thừa cũng vô dụng, nếu không Tam Thanh Thánh nhân vì sao không tu luyện?

Bọn họ tuy là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, đáng tiếc trong Bàn Cổ nguyên thần không có ẩn chứa Bàn Cổ tinh huyết huyết mạch, không có huyết mạch căn bản không thể tu luyện.

Bát Cửu Huyền Công cũng là hậu nhân căn cứ theo Cửu Chuyển Huyền Công mà thôi diễn ra, thuộc về bản thiến (yêm cát), chỉ cần thiên phú không tệ, có đủ Cửu Chuyển Kim Đan lập hạ cơ sở là có thể tu hành, không tính là đồ vật quá tốt.

Người không thiếu công pháp, thiếu chính là Cửu Chuyển Kim Đan." "Hồng Hoang tuy lớn, nhưng đồ tốt có hạn, linh căn dược thảo đều tuyệt tích.

Trước mắt trong Thiên Đình Yêu Hoàng có trồng trọt, nơi khác khó mà tìm lại được dược liệu.

Cho dù là Thái Thanh Thánh nhân, cũng đã rất lâu không có luyện

chế Cửu Chuyển Kim Đan, liền là bởi vì dược liệu chịu hạn." Kháo!

Có cần phải đả kích người như vậy không, còn tưởng rằng Bát Cửu Huyền Công ngưu bài lắm chứ, kết quả thì sao?

Biết công pháp là một chuyện, nhưng không mấy người có thể tu luyện, bởi vì người khác không có Cửu Chuyển Kim Đan đánh cơ sở, chỉ có thế mà thôi.

Lời của Khổng Tuyên cũng không sai, Lão Tử đã rất lâu không luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, nhiều năm luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan đại bộ phận đều cho Huyền Đô Đại Pháp Sư ăn, còn chút dư thừa, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lộng đi rồi.

Trừ phi bị Tiêu Vân lộng đến đoản thời gian không luyện đan, cũng là bởi vì dược liệu chịu hạn chế.

Lão Tử cô gia quả nhân, không thường xuất động, lại không có ai giúp hắn thu thập dược liệu.

Một cái Thánh nhân chạy khắp Hồng Hoang tìm dược liệu truyền đi ra ngoài có thể cười chết người, Lão Tử làm không được sự tình mất mặt đẳng cấp đó, ngẫu nhiên gặp được thích hợp mới mang đi.

Không giống Tiêu Vân, vô số đồ tốt ở Hồng Hoang, dược liệu đều bị người Yêu tộc thu thập đi, tống vào bên trong kho hàng Thiên Đình.

Tiêu Vân cũng từ rất sớm đã bắt đầu cho người trồng trọt những linh căn dược thảo này, tuy rằng sản lượng thấp, mấy vạn năm cũng chưa chắc có thể thu hoạch một lần, ít nhất bảo đảm sẽ không xuất hiện cảnh túng quẫn không có dược liệu như Lão Tử a.

Cho nên Cửu Chuyển Kim Đan tại Thiên Đình là không thiếu, chỉ là người bình thường không lấy được.

Không thiếu quy không thiếu, Tiêu Vân cũng không thể lấy nó ra làm kẹo đường mà rải, theo thời gian trôi qua Cửu Chuyển Kim Đan

sẽ trở nên càng ngày càng hiếm thấy, càng ngày càng trân quý. "Vậy Vu tộc thì sao, Thập Nhị Tổ Vu chính là Bàn Cổ tinh huyết sở hóa, vì sao không tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công?" Dương Giao vừa đem cái vấn đề này hỏi ra miệng liền cảm giác mình ngốc rồi, xác thực có chút ngốc, có chút ảo não vỗ đầu, chọc cho những người khác cười to không thôi.

Vô hình trung, quan hệ bốn người đảo lại thân cận hơn không ít. "Ha ha ha, a, cười chết bần đạo không thành." Đại Bàng chỉ vào Dương Giao cười to nói: "Trong Hồng Hoang ai cũng biết Vu tộc nguyên thần chịu sát khí ô nhiễm, không thể tu hành, không có Cửu Chuyển Huyền Công cũng là bạch đáp (vô ích), ha ha ha cười chết ta." Còn mang tiếng cùng người Vu tộc vẫn luôn tư hỗn những năm này, mỗi ngày bị đánh đến hoài nghi nhân sinh, thế mà ngay cả đồ vật đơn giản như vậy cũng không nhớ được, cũng quá xàm rồi đi.

Ca ca đừng nói nữa, thật mất mặt!!!

Dương Tiễn giơ tay che mặt, cảm thấy mất mặt.

Kỳ thực không phải bọn họ không biết, chỉ là Dương Giao nhất thời khẩu trực tâm khoái, cho nên nói ra.

Bất quá, vừa mới nói ra thì đã hối hận rồi, tự cho mình một cái tát, nhưng nào có nhanh như vậy, mất mặt rồi chứ gì. "Ha ha ha ha..." Dương Tiễn phản ứng khí đến Dương Giao muốn đánh người, Khổng Tuyên và Đại Bàng lại một lần nữa cười to.

Nếu như Thập Nhị Tổ Vu nguyên thần không có bị ô nhiễm, như vậy tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công một điểm vấn đề đều không có, tuy rằng đạt không tới cửu chuyển Dĩ lực chứng đạo tình trạng, nhưng có thể đạt tới cái bát chuyển (chuyển thứ 8) cũng có thể nháo đến Hồng Hoang long trời lở đất.

Nhưng ai bảo Thập Nhị Tổ Vu còn chưa hóa hình, đã bị thiên địa

sát khí ô nhiễm nguyên thần đây?

Dẫn đến việc chỉ có thể hấp thu sát khí biến cường, tu hành một điểm hy vọng đều không có, Cửu Chuyển Huyền Công mạnh hơn nữa cũng cùng bọn họ vô quan, trở nên giống như Tam Thanh, chỉ có thể nhìn, không thể tu luyện.

Về phần Bát Cửu Huyền Công thôi diễn ra sau này, có mấy người tu luyện?

Nhục thân dù cường đại cũng có thêm rất nhiều hạn chế, nói một cách không khách khí, đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới đều vạn bàn khó khăn, mạnh hơn nữa có thể mạnh hơn Vu tộc?

Trong tình huống có thể lựa chọn, không mấy người nguyện ý tu luyện Bát Cửu Huyền Công, bản thiến, bản thiến đó, cho dù là Thánh nhân thôi diễn ra cũng giống nhau.

Hoặc là đối với vô số tán tu ở Hồng Hoang mà nói, Bát Cửu Huyền Công cũng giống như thần công cường đại, nếu có thể đạt được, tuyệt đối tổ tiên bốc khói xanh.

Nhưng đối với đệ tử Thánh nhân, khó sao?

Không khó, nhưng vì sao không ai tu luyện?

Nhìn xem Ngọc Đỉnh Chân Nhân kia đem Bát Cửu Huyền Công lưu cho Dương Tiễn, nhưng chính hắn có tu luyện sao?

Không có.

Vì sao?

Nếu như không tu luyện, cho đủ thời gian, chỉ cần không chết, từ từ thu thập tư nguyên tự mình cường hóa, còn có thể từng chút từng chút trùng kích Chuẩn Thánh cảnh giới.

Nhưng sau khi tu luyện, cơ bản đem con đường này chặt đứt.

Tu luyện Bát Cửu Huyền Công lấy nhục thân làm chủ, nhưng muốn đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, quá khó khăn.

Cộng thêm chỉ cần không hồn phi phách tán, là có thể qua Lục Đạo Luân Hồi phục sinh.

Nhục thân dù cường đại, sau khi luân hồi còn sao?

Không còn.

Như thế có cần thiết phải tu luyện sao?

Trừ phi có thể bảo đảm bất tử.

Nếu không sau khi chết một lần nữa tu luyện lại, cái giá phải trả quá lớn, người bình thường cũng gánh không được.

Cùng Khổng Tuyên, Đại Bàng một trận giao đàm, vốn dĩ cái gì cũng đều không hiểu, Dương Giao và Dương Tiễn huynh đệ từ từ hiểu rõ, hai người cũng càng ngày càng giống hai cái đàn em đi theo. "Lão đại, ngày đó nhà ta bị cữu cữu phái người truy sát, bắt giữ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân kia vì sao chỉ mang ta đi, không mang huynh trưởng ta đi?" Cái vấn đề này khốn nhiễu Dương Tiễn đã lâu.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân có thể mang hắn đi, vì sao không mang người khác đi?

Ca ca Dương Giao cũng không tệ a, còn có cha mẹ.

Nếu hắn thật ra tay đem người mang đi, cái lúc đó phụ thân và huynh trưởng sẽ không chết. "Thiết!!" Nhắc tới Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Khổng Tuyên khinh thường cười một tiếng, "Tên kia là cao nhân gì, phế vật một cái mà thôi.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đều là phế vật.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng ngươi có sư đồ chi duyên, lại không nguyện ý thuận tay cứu ca ca cùng phụ thân ngươi, tất định là sợ dính

nhân quả." "Yêu Hoàng nói, Dương Tiễn ngươi đối với Thiên Đình là người cực kỳ quan trọng, thu nhận ngươi làm đệ tử, ngày sau Xiển Giáo cũng có thể chia sẻ một bộ phận khí vận Thiên Đình, như thế tự nhiên muốn bảo trụ ngươi mới được.

Về phần người khác, Thánh nhân đệ tử sẽ để ý sao?" "....." Dương Tiễn cảm thấy một trận ác hàn, dụng ý bực này thật sự quá độc ác!!

Thu nhận ta, nhưng ngay cả người nhà ta cũng không cứu một cái, bởi vì sợ hãi dính vào nhân quả, cho nên trơ mắt nhìn bọn họ chết?

Chờ ta nhiều năm sau rời khỏi nơi tu hành, trở thành đệ tử hắn, sau đó đi tìm cữu cữu gây phiền phức, bắt đầu náo loạn...

Dương Tiễn càng nghĩ, trong lòng càng không phải là tư vị.

Khổng Tuyên tiếp tục nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, đều là không có lợi thì không dậy sớm, nếu không có tuyệt đối lợi ích, Thánh nhân đệ tử vì sao sẽ để ý tới ngươi?

Hồng Hoang lớn như vậy, ức vạn vạn sinh linh, Thánh nhân đệ tử chọn cái đệ tử nào mà không được?" Đối với người khác, Thánh nhân đệ tử đều là đại nhân vật, nhưng trong mắt Khổng Tuyên, Thập Nhị Kim Tiên, xác thực cùng phế vật không khác biệt lắm.

Chương 150

Ta Dương Tiễn bởi vì có lợi ích, cho nên mới có thể được cứu, cho nên mới có thể được thu làm đệ tử.

Người nhà ta không giống, cho nên chết hay không, Thánh nhân đệ tử sẽ không để ý, là cái ý tứ này đi?

Nhất thời Dương Tiễn một trái tim đều lạnh nửa đoạn, đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân vốn còn chút hảo cảm không nhiều, cũng theo đó biến mất.

Thôi, thôi, cữu cữu nói đúng, nhân quả cũng chặt đứt, về sau ta cùng Xiển Giáo Ngọc Đỉnh Chân Nhân không có bất cứ quan hệ gì.

Cái tên thiên sát nào?!!

Trong đạo trường, Ngọc Đỉnh Chân Nhân bỗng nhiên mở mắt, không kìm được chửi ầm lên.

Đệ tử bị giữ lại Thiên Đình, vốn là khó chịu, Hạo Thiên xuất diện đem sự tình chặt đứt, không tiếp thu cũng không được, bất quá cùng Dương Tiễn chi gian còn có một số liên lụy, nhưng hiện tại toàn bộ đều đứt rồi!!!

Triệt để không còn.

Làm cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân làm sao không giận?

Đáng tiếc tức giận cũng vô dụng, Dương Tiễn ở trong Lục Đạo Luân Hồi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngay cả vị trí chuẩn xác cũng không biết, càng đừng nói chạy tới Lục Đạo Luân Hồi tìm người, nếu thật xuất hiện, e rằng Khổng Tuyên và Đại Bàng sẽ dạy hắn hảo hảo làm người.

Đáng chết Hạo Thiên!!!

Bất quản hết thảy vì sao sẽ nháo thành dạng này, hết thảy đều là do Hạo Thiên hại!!!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân không dám đem nồi đen (hắc oa) ném lên người Tiêu Vân, tự nhiên chỉ có thể hướng Hạo Thiên trên người mà ném.

Đáng tiếc mặc kệ ném thế nào, tình phân giữa hắn và Dương Tiễn đã triệt để cắt đứt, về sau gặp lại cũng hình đồng mạch sinh nhân (như người xa lạ), giữa bọn họ cũng không còn chuyện bái sư nữa.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vốn định chờ Dương Tiễn lớn lên, đi cứu mẫu thân, gặp khó khăn thời điểm hắn sẽ lại xuất hiện.

Đến lúc đó Dương Tiễn tất định sẽ cảm động, như thế, thừa cơ thu nhận mới là thích hợp nhất.

Đáng tiếc bê đá đập chân mình, hiện tại gà bay trứng vỡ, thanh danh cũng mất, bị Hạo Thiên đánh một trận, không, là bị Tiêu Vân chấn cho, hiện tại còn chưa khôi phục đâu. "Bái kiến Ngọc Thanh Thánh nhân, Thánh nhân vạn an!!!" Bên này Khổng Tuyên và Đại Bàng đang giúp Dương Tiễn phổ cập kiến thức, bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn thừa dịp Tiêu Vân tại Lục Đạo Luân Hồi, trực tiếp đi tới Thiên Đình, định cùng Nữ Oa thương lượng chuyện Linh Châu Tử giáng thế.

Tiêu Vân không ở, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn đại dao đại bãi đi vào Nam Thiên Môn.

Đại Yêu trấn thủ Nam Thiên Môn và một đám tiểu yêu vội vàng hướng hắn hành lễ, trong lòng buồn bực, vị này tới Thiên Đình làm gì? "Không cần đa lễ!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát khoát tay, trực tiếp không có đem những người này để vào mắt, đối với Thiên Đình nói: "Sư muội, vi huynh có một chuyện cùng sư muội thương đàm, vọng sư muội có thể hiện thân gặp mặt." "Tìm ta?" Nữ Oa sửng sốt,

không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hướng về phía mình.

Tại lúc Tiêu Vân không ở nhà, khẳng định không có chuyện tốt, nếu không lúc Tiêu Vân ở hắn lại không tới, đợi Tiêu Vân đi Lục Đạo Luân Hồi mới tới, dụng ý kẻ ngu cũng nhìn ra được.

Nghĩ nghĩ, Nữ Oa nói: "Sư huynh không cần đa lễ, mời vào." Nữ Oa rời khỏi tẩm cung, đi tới một tòa đại điện hẻo lánh, chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không thể nào ở tẩm cung tiếp kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, nơi đó ngoại trừ Tiêu Vân ra, không chuẩn nam nhân khác tiến vào, Thánh nhân cũng tại liệt. "Sư huynh mời ngồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, Nữ Oa mở miệng hỏi: "Không biết sư huynh lần này tới Thiên Đình tìm tiểu muội, là vì chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười cười, nói: "Sư muội, chúng ta vốn là người một nhà, trước mắt vi huynh có việc cầu sư muội một phen, vọng sư muội chớ nên kiến quái." Ai cùng ngươi là người một nhà?

Nữ Oa ở trong lòng âm thầm thổ tào, nhìn dáng vẻ Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền biết không có chuyện tốt, thừa dịp Tiêu Vân không ở mà đến, rõ ràng là sợ Tiêu Vân, mới có thể cố ý tránh đi. "Sư huynh cứ nói." Cạn lời quy cạn lời, Nữ Oa vẫn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút mặt mũi.

Dù sao cũng là sư huynh muội dưới trướng Đạo Tổ, nói lý ra là người một nhà cũng không sai, chỉ là quan hệ từng tầng tịnh không có thân cận như trong tưởng tượng.

Nhìn quan hệ giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn là biết, không thể dùng chữ "cương" (cứng) để hình dung, đều sắp trở thành địch nhân rồi.

Nhất thể Tam Thanh, đều có thể nháo đến giống như cừu nhân, huống chi là Nữ Oa.

Nữ Oa cho mặt mũi, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất thụ dụng, ngay sau đó nói: "Không dối gạt sư muội, trước mắt vi huynh tới Thiên Đình kỳ thực là vì một chuyện.

Sư muội có tiểu đồng tử dưới trướng là Linh Châu Tử cùng môn hạ đệ tử của vi huynh là Thái Ất Chân Nhân có sư đồ chi duyên, nhưng trước mắt Linh Châu Tử trì hoãn mãi không có luân hồi chuyển thế, cho nên vi huynh mới mặt dày đích thân đi một chuyến, vọng sư muội chớ nên chê cười vi huynh." "....." Nếu đã sợ bị chê cười, vậy tới làm gì?

Linh Châu Tử và Thái Ất Chân Nhân có sư đồ chi duyên, Nữ Oa đương nhiên biết, dù sao cũng là người bên cạnh, nhưng bởi vì quan hệ Thiên Đình, cho nên Nữ Oa tịnh không có cho Linh Châu Tử hạ giới, đầu thai luân hồi. "Sư huynh, việc này sư muội khó làm..." Nữ Oa nghĩ nghĩ chuẩn bị cự tuyệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng nói: "Chi bằng vi huynh nợ sư muội một cái nhân tình thì như thế nào?

Đem Linh Châu Tử kia thả xuống Hồng Hoang luân hồi chuyển thế, trở thành đồ đệ của đệ tử ta." Nợ một cái nhân tình?

Lời phía sau của Nữ Oa bị chặn trở về, không thể không khiến người ta động lòng.

Dù sao nhân tình của Thánh nhân rất đáng giá, nếu như dùng đúng, chỗ tốt vô cùng.

Nhìn xem Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bởi vì một cái nhân tình, làm cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, bao quát Nhân Giáo, Xiển Giáo đều phải phối hợp Phật Giáo đại hưng.

Đủ để nhìn ra được tầm quan trọng của nhân tình, chỉ là bình thường Tiêu Vân không thích nợ người khác nhân tình, cũng không

thích đi kiếm nhân tình của người khác mà thôi, nhưng hắn không thích không đại biểu nhân tình của Thánh nhân không quan trọng.

Nếu như dùng Linh Châu Tử đổi một cái nhân tình, vậy là đáng giá.

Ít nhất đối với Nữ Oa mà nói, là đáng giá.

Linh Châu Tử đối với Xiển Giáo rất quan trọng, tuy rằng không có khoa trương như Dương Tiễn, lại cũng không kém bao nhiêu, khiến cho Nữ Oa phải suy nghĩ lại.

Hồi lâu sau, Linh Châu Tử có phản thường cử động.

Nữ Oa do dự một lát, nói: "Đã như vậy, Linh Châu Tử liền nhường cho Xiển Giáo." Nếu Linh Châu Tử không có tình huống khác thường, Nữ Oa thà rằng không cần cái nhân tình này, cũng sẽ không đem hắn tống xuống dưới.

Nhưng gần đây tâm tình Linh Châu Tử có chút không ổn định, hơn nữa Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đích thân cầu tới cửa, thậm chí nguyện ý nợ một cái nhân tình của Thánh nhân, cho nên nàng cảm thấy lựa chọn buông tay là hợp lý.

"Như vậy rất tốt!

Vậy cứ quyết định như thế, vi huynh xin cáo lui trước, mong sư muội chớ có trì hoãn." Thấy Nữ Oa gật đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả, vô cùng cao hứng.

Mỗi lần đến Thiên Đình đều ôm một bụng lửa, lần này rốt cuộc không có phát sinh ý ngoại, ngay lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn lựa chọn rời đi ngay.

Ông không sợ Nữ Oa đổi ý, lời nói ra như bát nước đổ đi, đặc biệt là Thánh nhân, không thể khinh dễ đổi ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức rời đi vì sợ Tiêu Vân trở về, đụng phải thì nhường cũng không tự tại, hoặc hắn lại cố ý tìm chút phiền toái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không muốn lại một lần nữa bị Tiêu Vân chọc tức đến mức bạo khiêu như sấm, tam thi nhảy loạn.

Vì vậy, sau khi sự tình đàm phán xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bỏ chạy, nhưng trước khi rời đi, vẫn không quên nhắc nhở Nữ Oa đừng quên ước định, phải nhớ đúng giờ đem Linh Châu Tử đưa xuống, nếu không Na Tra hoài thai không chỉ ba năm, mà có thể là năm năm... thậm chí mười năm... như thế cũng đủ chết người!

Có bao nhiêu sợ Tiêu Vân đây?

Nữ Oa cũng cạn lời.

Bất quá trước khi gia nhập Thiên Đình, nàng cũng mỗi lần đều bị Tiêu Vân chọc tức không nhẹ, mỗi lần bị Tiêu Vân hố đến sặc sụa, nghĩ lại Nữ Oa cũng nhịn không được cười.

Quả nhiên trong cả Hồng Hoang, so sánh năng lực hố người và chọc tức người, Tiêu Vân tuyệt đối xếp hạng nhất.

Quan trọng nhất là bị hố rồi mà vẫn không làm gì được hắn, đó mới là điểm mấu chốt.

Hố ngươi thì sao, có giỏi thì đánh ta a!

Tiêu Vân điển hình là loại người tổn nhân lợi kỷ, có người tổn nhân bất lợi kỷ, nhưng đáng sợ hơn là loại tổn hại người khác để làm lợi cho mình.

Gặp phải loại người này mới đau đầu, đương nhiên, loại người này thông thường sống không lâu.

Nhưng Thánh nhân thì khác, lời nói không thể tùy tiện nói với bên

ngoài, đương nhiên cũng không thể tùy tiện hứa hẹn, nói ra là phải làm.

Nữ Oa tất nhiên sẽ không đổi ý, đáp ứng để Linh Châu Tử hạ phàm, chút chuyện nhỏ này nàng có thể làm chủ.

Thật ra chuyện Thiên Đình, Nữ Oa cũng có thể quản, chỉ là Tiêu Vân chê phiền phức, cộng thêm Nữ Oa không thích rắc rối, cho nên mới làm một người nhàn rỗi, chứ không phải một điểm tư cách cũng không có.

"Linh Châu Tử, lại đây." Nữ Oa vẫy gọi Linh Châu Tử.

Linh Châu Tử là lúc nàng khai mở Oa Hoàng Thiên đã điểm hóa tiểu đồng tử tại Oa Hoàng Cung, một tiểu gia hỏa khả ái, bất quá rất nghịch ngợm.

Cũng may là hắn sợ hãi Tiêu Vân, cho nên sau khi lên Thiên Đình cũng không dám quá náo loạn.

"Nương nương, người tìm con nha." Linh Châu Tử đi chân trần, để mông trần, pặc pặc chạy tới.

Nhìn hắn, Nữ Oa dở khóc dở cười, xoa xoa đầu đứa trẻ ranh này, nhu thanh nói: "Linh Châu Tử, ở tại Thiên Đình có chút phiền chán đúng không?" "A!

Mỗi ngày đều rất phiền, rất muốn đi ra ngoài chơi, đáng tiếc Yêu Hoàng không chuẩn Linh Châu Tử đi ra ngoài." Linh Châu Tử cảm thấy ủy khuất, hắn muốn đi ra ngoài, nhưng Tiêu Vân lại cấm.

"Vậy nương nương đưa ngươi xuống dưới chơi, thấy thế nào?" "Được a, được a!!" Vừa nghe Nữ Oa muốn đưa mình xuống dưới chơi, Linh Châu Tử cao hứng nhảy cẫng lên.

Nghe được có thể rời khỏi Thiên Đình đi chơi đùa, Linh Châu Tử rất vui vẻ.

Nữ Oa liền đem hắn ném ra khỏi Thiên Đình, thuận tay đem Hỗn Thiên Lăng cùng Càn Khôn Quyển, hai kiện linh bảo, cũng ném theo xuống dưới, để Linh Châu Tử rời khỏi Thiên Đình, chuẩn bị hàng thế.

"Tình huống gì?" Thân đang ở Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân chú ý tới trong Lục Đạo Luân Hồi có thêm một cái tiểu bất điểm, còn tự mang linh bảo.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Tiêu Vân đã đầy đầu vạch đen.

Đây không phải là Linh Châu Tử, cái tên hỗn tiểu tử kia sao?

Chuẩn bị hàng thế?

Tiêu Vân bấm tay tính toán, lập tức thất cười: "Khá cho một cái Nguyên Thủy Thiên Tôn, nguyên lai là thừa dịp Bản hoàng không ở Thiên Đình, chạy tới cùng Nữ Oa thương đàm việc này." Cười một trận, Tiêu Vân cũng không có chế chỉ Linh Châu Tử hàng thế, không hảo khí đem hắn đánh tiến vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Đã là ý trời thì cứ đi đi, cha hắn là Lý Tịnh đang đợi đấy, hy vọng sẽ không chọc Lý Tịnh tức đến thổ huyết.

Bất quá Linh Châu Tử hàng thế, đại biểu loạn thế sắp lâm, Phong Thần cũng sắp bắt đầu.

Ít nhất trước mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn phải chịu đựng Khương Tử Nha và Thân Công Báo tra tấn.

Thân Công Báo chắc cũng sắp xuống núi, Khương Tử Nha thì còn một trận nữa.

Khả năng tiêu hóa Cửu Chuyển Kim Đan cũng cứu vớt không được sự tồn tại của hắn, có thể xưng là Hồng Hoang đệ nhất kỳ tích, làm cho người ta không thể không phục.

Bất quá cũng tốt, thừa cơ đem Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử

đào rỗng một ít, xem sau này Tôn Ngộ Không lấy gì mà ăn.

Trần Đường Quan, Lý Tịnh là Tổng binh, cả nhà đều cùng Xiển Giáo pha hữu duyên phận.

Lý Tịnh thân là đệ tử ký danh của Nhiên Đăng Đạo Nhân thuộc Xiển Giáo, sinh hai con trai là Kim Tra, Mộc Tra cũng đều bái tại môn hạ Thập Nhị Kim Tiên, khẩn tùy kỳ hậu, Na Tra cũng giống như vậy, bái nhập môn hạ Thái Ất Chân Nhân.

Cả nhà đều cùng Xiển Giáo hữu duyên, một điểm cũng không sai.

Vốn dĩ Lý Tịnh đối với việc hai con trai có thể bái được danh sư cảm thấy vui vẻ, chỉ là gần đây có chút tâm phiền.

Nguyên nhân đơn giản, phu nhân mang thai đã hơn ba năm, hài tử mãi không chịu sinh ra, làm Lý Tịnh gấp đến độ không chịu được.

Cũng may hắn là đệ tử Xiển Giáo, nếu đổi thành người bình thường, phỏng chừng lão bà đã bị lôi ra ngoài dìm lồng heo rồi.

Người ta sẽ hoài nghi có phải mang thai yêu quái hay không mà ba năm rồi đều không sinh.

Nhưng dù là đệ tử Xiển Giáo, Lý Tịnh cũng là con người a, Nhân tộc mang thai nào có ai siêu quá ba năm không sinh?

Nếu không phải Lý Tịnh là đệ tử Xiển Giáo, thân là Trần Đường Quan Tổng binh, phỏng chừng cả nhà đều phải đi theo gặp tai ương.

Cũng may phía trên các đại lão đã đàm phán xong, Linh Châu Tử hàng thế, có thể chen ngang đầu thai, lão bà Lý Tịnh cũng không cần tiếp tục chịu khổ, cho hắn một cái đại kinh hỉ, sinh ra một cái cục thịt.

Chương 151

Linh Châu Tử chuyển thế, với cái tính tình trời không sợ đất không sợ kia, tuyệt đối có thể quấy đến Trần Đường Quan gà bay chó sủa.

Tiêu Vân cũng rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, phản hồi Thiên Đình.

Phong Thần kiếp nạn sắp bắt đầu, hắn cũng không thể cứ ở mãi trong Lục Đạo Luân Hồi.

Linh Châu Tử cùng Lý gia nháo kịch, Tiêu Vân mới lười quản.

Chuyện của Lý Tịnh nháo lớn lên cũng là chuyện của Xiển Giáo, Tiêu Vân để ý chính là Trụ Vương!

Dám viết những thứ lung tung rối loạn, Bản hoàng sẽ cho hắn cả đời này không chạm vào được nữ nhân.

Linh Châu Tử hàng thế, các loại náo loạn khiến Lý gia và Trần Đường Quan một trận gà bay chó sủa, làm cho Lý Tịnh thao tâm.

Đáng tiếc Ngao Bính đã bị ném vào trong Dưỡng Long Uyên, không còn tồn tại để cho Na Tra rút gân nữa.

Na Tra tuy rằng đánh chết Dạ Xoa, sự thái lại không có tiếp tục nháo lớn, cũng không có màn kịch Long tộc thủy yêm Trần Đường Quan xuất hiện.

Long tộc hiện tại không phải không có chỗ dựa, trong tình huống sự tình không có nháo lớn, Thái Ất Kim Tiên cũng không dám đi trêu chọc Long tộc, sợ Long tộc giống như thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, trực tiếp cáo lên Thiên Đình, đem Tiêu Vân Yêu Hoàng chọc ra, lúc đó Xiển Giáo sẽ có kịch vui để xem.

Linh Châu Tử hàng thế, nhân thế đã có thêm vài phần hỗn loạn.

Các nơi không ngừng có người phản bạn, việc này cùng Thương Trụ Vương trở nên hôn dung, đi lên con đường vô năng thoát không khỏi quan hệ.

Trụ Vương cả ngày chỉ lo ở trong tẩm cung tìm hoan, đối với chuyện trong triều mặc kệ không quan tâm.

"Có việc bẩm báo, vô sự bãi triều!!!" Lại một lần tảo triều, đáng tiếc Trụ Vương vẫn lão dạng, không có nửa điểm để tâm, cả người hiển đến vô tinh đả thải.

Đêm qua ngủ muộn, dẫn đến một điểm tinh thần cũng không có.

Trong triều không ít đại thần nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng, đáng tiếc mọi người đều không làm gì được Trụ Vương.

Người có thể trấn trụ Trụ Vương là Văn Thái Sư đã xuất binh đi dẹp loạn, trong triều không có Văn Thái Sư tọa trấn, Trụ Vương quả thực muốn làm gì thì làm.

Ninh khả đem tinh lực toàn bộ phóng tại trên người nữ nhân, cũng không đối với chuyện trong triều có nửa điểm thượng tâm.

"Đại vương, ngày mai là sinh thần của Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, thỉnh Đại vương dẫn dắt đại thần trong triều đi dâng hương." Việc khác hắn có thể không làm, cũng sẽ không đáp lý, nhưng không còn cách nào khác, có người đem sự tình này bàn ra.

Từ khi Nhân tộc đản sinh, tại Nhân tộc các nơi đều có miếu thờ Nữ Oa, được mọi người cung phụng, hưởng thụ hương hỏa.

Đối với Nhân tộc mà nói, đây tuyệt đối là đại sự nhất đẳng.

Tuy rằng không biết Nữ Oa cụ thể đản sinh ngày nào, nhưng Nhân tộc chuyển tư duy, đem ngày Nữ Oa tạo nhân ghi nhớ, coi như ngày sinh thần của Nữ Oa.

Mỗi khi đến lúc đó đều sẽ có vô số người đi dâng hương cho Nữ Oa, tế bái, lịch đại quân vương cũng không ngoại lệ.

Chỉ đáng tiếc trước mắt Trụ Vương đã bị mê tâm trí, mới không quản Nữ Oa là Nhân tộc Thánh Mẫu gì đó, chỉ cần hắn cao hứng, vui vẻ là được.

Nghe xong lời này, hắn liền hỏi: "Nữ Oa hà đức hà năng, có công lao gì mà muốn Bản vương đi dâng hương cho nàng?" "....." Thương Trụ Vương một câu nói làm các đại thần trong triều hù dọa đến sặc, ngay cả một số thần tử thích thuận theo Thương Trụ Vương cũng không dám lên tiếng, đây chính là đại bất kính.

"Đại vương, lời này nãi là đại bất kính!!" "Nữ Oa nương nương nãi là Nhân tộc Thánh Mẫu ta, hưởng thụ Nhân tộc ta nhiều năm cung phụng, hưởng Nhân tộc ta hương hỏa." "Thỉnh Đại vương thu hồi lời này!!!" Nhất thời trong triều mọi người đều sợ hãi, lời này cũng không thể nói bậy.

Ngay cả một số đại thần bình thường thích đi theo Trụ Vương nịnh nọt cũng sợ, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Trụ Vương thu hồi lời nói, ngày mai đi dâng hương cho Nữ Oa.

"....." Mắt thấy một đám đại thần vì một câu nói của mình mà sợ thành như vậy, Trụ Vương cạn lời, phất phất tay, nói: "Chuẩn tấu, đều tan đi, tan đi, phiền chết người." Bản thân không muốn đi, nhưng bị một đám đại thần bức bách lại không thể không đi.

Mãi cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Thương Trụ Vương ngáp ngắn ngáp dài mang theo quần thần đi dâng hương, cảm thấy rất khó chịu.

Kết quả không đi thì thôi, vừa đi liền xảy ra chuyện.

Thương Trụ Vương thấy dung mạo Nữ Oa kinh diễm, xa không

phải những tục nhân trong cung có thể so sánh, lập tức dùng bút viết xuống một bài thơ: "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi Trường Lạc thị quân vương." "Đại vương không thể!!!" Một đám đại thần trong triều thiếu chút nữa hù chết, từng cái mặt không còn chút máu nhìn bài thơ kia, cảm giác trời sắp sập xuống.

Thậm chí có một số người tâm lý thừa nhận năng lực kém trực tiếp ngất đi.

"Vì sao không thể?" Vốn đang khó chịu, Thương Trụ Vương vừa nghe liền nổi giận, "Bản vương thấy Nữ Oa nương nương có dung nhan khuynh thế, đặc ý viết xuống bài thơ này tán mỹ, có gì không thể?

Người đâu, bãi giá hồi cung!!!" Nhất nộ chi hạ, Thương Trụ Vương bỏ đi.

Các đại thần gấp gáp muốn đem bài thơ xóa đi, nhưng làm sao xóa được?

Trong Hồng Hoang, các đệ tử Thánh nhân chú ý sự việc này đều ngẩn ra, mấy vị Thánh nhân cũng bị lôi đình đánh không nhẹ.

Nữ Oa chính là Nhân tộc Thánh Mẫu, viết bài thơ như vậy, chẳng khác nào nói hắn coi trọng lão tổ tông, có gì khác biệt?

"To gan!!!" Trong Thiên Đình, sắc mặt Nữ Oa kịch biến, không kìm được bột nhiên đại nộ.

Tiêu Vân khẽ lắc đầu, lần đầu tiên thấy Nữ Oa tức giận như vậy,

có thể thấy được uy lực bài thơ của Thương Trụ Vương lớn đến mức nào.

"Chớ có nóng vội!!" Mắt thấy Nữ Oa tức đến đứng dậy, chuẩn bị muốn đi gây sự, liền bị Tiêu Vân kéo lại.

Viết ra bài thơ như vậy, còn muốn tống mấy con hồ ly tinh xuống hưởng thụ?

Nằm mơ đi!

Đủ hưởng thụ rồi, nữ nhân của Bản hoàng cũng dám trêu ghẹo, viết ra thơ như vậy, coi Tiêu Vân ta không tồn tại sao?

Tiêu Vân muốn xem xem phát sinh chuyện này, các Thánh nhân khác có phản ứng gì không.

Rốt cuộc các Thánh nhân giáo phái từ thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đều có lưu lại truyền thừa, tại trong Nhân tộc đều có không ít đệ tử, trước mắt cũng có không ít đang làm thần tử tại đương triều.

Thương Trụ Vương làm như vậy, chẳng khác nào liên lụy đến tất cả bọn họ, Tiêu Vân muốn xem các Thánh nhân sẽ xử lý thế nào.

"Hồ nháo!!!" Thông Thiên phất tay áo tức muốn chết, hận không thể một phen đem Trụ Vương bóp chết.

Trước mắt khí vận Thương triều và Tiệt Giáo khổn bảng (ràng buộc) là lớn nhất, náo ra loại sự tình này, một khi xử lý không tốt, toàn bộ Tiệt Giáo đều đi theo xui xẻo.

Thông Thiên tức giận, môn hạ đệ tử cũng tức giận.

Văn Thái Sư đang xuất binh đi trấn áp phản loạn nghe được tin tức, thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa ngã xuống, cả người bị dọa đến không nhẹ, vội vàng đi liên hệ lão sư.

Trong Thiên Đình, Kim Linh Thánh Mẫu thân là lão sư của Văn

Trọng, cũng suýt nữa ngất đi.

Tức đến nghiến răng nghiến lợi, có xúc động muốn giết xuống Hồng Hoang đem Trụ Vương làm thịt.

Đáng tiếc Trụ Vương tuy rằng hôn dung, trước mắt lại giết không được, bởi vì khí vận Thương triều chưa đoạn tuyệt, lúc này ai đem Thương Trụ Vương làm thịt, kẻ đó sẽ xui xẻo.

Thông Thiên tức giận, các Thánh nhân khác cũng không khá hơn là bao, trong Nhân tộc mọi người đều có truyền thừa tại đó, Nhân tộc xuất hiện vấn đề mọi người đều chạy không thoát.

Khí vận của Tiêu Vân cũng sẽ bị tổn hại, nhưng hắn có thể hay không bất chấp khí vận bị tổn hại mà báo thù đây?

Sẽ báo thù như thế nào?

Các Thánh nhân đều lắc đầu, với tính cách của Tiêu Vân, không báo thù mới là lạ, khác biệt ở chỗ nên hạ thủ ra sao.

Hạ thủ có bao nhiêu nặng.

"Đại huynh, Thương Trụ Vương vô năng, tu nhục Nữ Oa như thế, Tiêu Vân kia tất định không chịu bỏ qua.

Ta sợ hắn sẽ làm ra một số cử động kịch liệt, như vậy giáo phái chúng ta cũng sẽ nhân đó chịu liên lụy." Nguyên Thủy Thiên Tôn y nguyên thời gian đầu tiên tìm đến Lão Tử.

Trước mắt Xiển Giáo chưởng khống Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, đang ở trong tay Khương Tử Nha, nếu Nhân tộc xuất hiện động lãng quá lớn, bọn họ cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

"Haizzz ~~~ Ta đi Thiên Đình một chuyến, hy vọng Tiêu Vân chỉ nho nhỏ trừng phạt một phen, sẽ không đại động can qua." "Như vậy rất tốt!!" Loại chuyện này không thể nói đùa, một cái không cẩn thận

mọi người đều phải trúng chiêu.

Ai cũng đều để ý giáo phái khí vận.

Không chỉ bọn họ, Thông Thiên cũng đã đệ nhất thời gian chạy tới Thiên Đình, ngay cả Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tới.

Thương Trụ Vương một bài thơ trực tiếp làm cho các Thánh nhân phân phân tiền vãng Thiên Đình, có thể thấy được uy lực bài thơ thật không bình thường.

"Đạo hữu mời ngồi." Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiêu Vân ngồi trên long ỷ, mặt ngoài nhìn không có bất luận cảm xúc dao động nào, ai cũng đoán không ra trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Nữ Oa ngồi ở phía dưới Tiêu Vân, sắc mặt không quá đẹp mắt.

Thông Thiên há miệng, nhưng không thể đem lời nói ra, cuối cùng chỉ có thể buồn bực ngồi xuống, chờ các Thánh nhân khác.

Chuyện này đã phát sinh, ai cũng không có biện pháp coi như không thấy, chỉ có thể chạy lên Thiên Đình, hy vọng có thể khuyên Tiêu Vân đại sự hóa tiểu, tiểu sự hóa liễu.

Không bao lâu sau Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều tới.

Mục đích của mọi người đều giống nhau, tiến vào Thiên Đình xong, mỗi người tự ngồi xuống, nhìn Tiêu Vân, muốn biết thái độ của hắn đối với việc này ra sao.

Tức giận là tất nhiên, lão bà bị người ta... ngạch, tử tôn hậu đại ức hiếp, chuyện này có thể nhịn?

Khác biệt ở chỗ, Tiêu Vân sẽ báo thù Thương Trụ Vương như thế nào mà thôi.

Người cần đến đều đã đến, nhìn từng cái ngồi ở vị trí trầm mặc

không nói, trên mặt Tiêu Vân rốt cuộc có biểu tình, lộ ra nụ cười.

Chỉ là nụ cười này trong mắt Thánh nhân hiển đến có chút âm lãnh, làm cho người ta nhìn trong lòng mao mao.

Ngay cả người đang tức giận như Nữ Oa cũng cảm thấy có chút trong lòng phát mao.

"Thương vương triều còn hai mươi dư niên triều vận, các vị không cần lo lắng Bản hoàng trực tiếp đem Thương Trụ Vương lộng chết, làm cho Đại Thương sụp đổ.

Nhưng tử tội có thể miễn, hoạt tội khó tha, thái độ của Bản hoàng bày tại nơi này, hy vọng trong lòng các vị có thể có điểm số, đừng làm cho Bản hoàng khó xử." Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh đều không lên tiếng.

Tiêu Vân không giết Thương Trụ Vương, không ra tay diệt đi Đại Thương triều đã là may mắn lớn nhất rồi, bọn họ không dám cầu nhiều hơn.

Nếu không chính là cố ý tìm Tiêu Vân phiền toái, cùng hắn đối đầu.

"Cửu Anh, Khâm Nguyên!!!" "Yêu Hoàng!!" Được Tiêu Vân triệu kiến, hai vị Đại Yêu vội vàng tiến vào trong đại điện.

Tiêu Vân giơ tay đem một cái bình nhỏ ném cho Khâm Nguyên, đối với Cửu Anh nói: "Cửu Anh, hạ phàm, lấy Triều Ca làm trung tâm, hướng về xung quanh đếm.

Ký nhiên Thương Trụ Vương dám vì Yêu Hậu đề thơ tám câu, như vậy Bản hoàng cho phép ngươi đạp bằng tám thành, cấp cho Thương triều nho nhỏ cáo giới." "Nhạ!!!" Cửu Anh lĩnh mệnh đi, Thánh nhân thất kinh, đặc biệt là Thông Thiên, kinh đạo: "Yêu Hoàng chậm đã, phương hướng Triều Ca, các thành trì đều là Nhân tộc đại

thành, nếu đạp bằng nơi này, sẽ đem Đại Thương triều đẩy vào vạn kiếp bất phục chi địa!!!" Trước mắt Tiệt Giáo đang bảo hộ Thương triều, Thông Thiên tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy một màn này.

"Vậy dùng tám thành đổi lấy tám vị thân truyền đệ tử của các ngươi chịu trừng phạt như thế nào?

Như thế Bản hoàng tha cho Thương Trụ Vương!" Tiêu Vân nhìn về phía Thông Thiên, nhìn về phía những người khác đang muốn mở miệng chế chỉ, nói.

"....." Lập tức, một đám Thánh nhân đều mất tỳ khí.

Để cho đệ tử bọn họ chịu trừng phạt, có khả năng sao?

Thân truyền đệ tử là cái mạng già của bọn họ, Tiêu Vân một cước đạp chết một cái thì làm sao.

Nhìn một đám Thánh nhân mất đi tỳ khí, Tiêu Vân cười nói: "Đương nhiên, Bản hoàng không có khát máu như vậy, cũng không có lãnh huyết như vậy, sẽ cho dư Đại Thương triều đầy đủ thời gian để chuyển di dân chúng trong thành.

Hạn định thời gian nếu không thể chuyển di, vậy thì chỉ có thể trách Thương Trụ Vương vô năng, trách Đại Thương triều vô năng.

Ba ngày kỳ hạn!!" Giơ lên ba ngón tay, Tiêu Vân không hề cấp cho Thánh nhân dư địa mở miệng, đối với Khâm Nguyên nói: "Trong bình nãi là một loại Mê Hồn Đan, cho Thương Trụ Vương ăn, Bản hoàng muốn trong hai mươi năm còn lại, Thương Trụ Vương vô thời vô khắc đều không thể ngủ một giấc." "Nhạ!!!" Khâm Nguyên lĩnh mệnh đi.

Mệnh lệnh này tuy rằng không có khoa trương như sự trả thù trước đó, nhưng tuyệt đối đủ cho Thương Trụ Vương hưởng thụ.

Chương 152

Hai mươi dư niên không được ngủ, Thương Trụ Vương cũng không phải tu hành giả thực lực cường đại, trừ phi thành tiên, nếu không ăn Mê Hồn Đan, bắt hắn hai mươi năm không ngủ, xem thử có bao nhiêu gian nan.

Quả thực so với giết Thương Trụ Vương còn đáng sợ hơn.

"Trước mắt đang là thời kỳ Phong Thần lượng kiếp, Bản hoàng không giữ các vị đạo hữu ở lại Thiên Đình làm khách nữa, các vị thỉnh về đi." Tùy sau, Tiêu Vân trực tiếp bắt đầu đuổi người.

Những Thánh nhân này từ đâu đến thì về đó đi, hảo hảo mà lăn lộn Phong Thần Bảng, đừng ở trước mắt Bản hoàng lắc lư.

Thánh nhân thấy Tiêu Vân không có tâm tư nói chuyện nhiều, không còn cách nào khác, đành phải rời đi.

Triều Ca, Cửu Anh hàng lâm, đứng ở phía trên Triều Ca: "Yêu Hoàng có lệnh, Thương Trụ Vương hôn dung vô năng, đề viết tám câu thơ thất đức, nhục mạ Yêu Hậu Nữ Oa.

Đặc thử phái Bản đại yêu hạ phàm, lấy Triều Ca làm trung tâm, xung quanh tám thành, ba ngày sau toàn bộ đạp thành bình địa!!!" Thương Trụ Vương ngẩn ra, đại thần cũng ngẩn ra, xung quanh vô số bá tánh đều ngẩn ra.

Đạp bằng tám thành?

Cho ba ngày thời gian, nếu trong ba ngày không thể chuyển di rời đi, sẽ cùng thành thị bị đạp thành bình địa!!!

Nhất thời vô số người đem Thương Trụ Vương mắng đến máu chó đầy đầu, phân phân chạy về nhà thu thập đồ đạc, dắt già dắt trẻ

toàn bộ hướng về Triều Ca.

Các thành trì khác căn bản không kịp chạy ra ngoài rồi, chỉ có thể hướng về nơi này.

Tám tòa thành trì có biết bao nhiêu người, toàn bộ chen chúc về Triều Ca, sẽ là cục diện gì?

"Tội nghiệt a!!!

Chẳng lẽ trời muốn diệt Đại Thương ta?" Không ít đại thần cao hô một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi ngất đi.

Thương Trụ Vương bị dọa đến thiếu chút nữa chui xuống gầm ghế.

Cả Triều Ca người người cảm thấy bất an, nhìn Cửu Anh trên không trung, sợ hãi hướng về trong nhà chạy.

Đạp bằng tám tòa thành trì, để cho bá tánh trong thành có thời gian đào ly, rõ ràng sẽ không tàn sát người sống, nhưng tuyệt đối có thể đem Thương triều đẩy vào vạn kiếp bất phục chi địa.

Vô số bá tánh vô gia khả quy toàn bộ chen chúc nhập Triều Ca, tạo thành ảnh hưởng so với các nơi xuất hiện động loạn còn đáng sợ hơn.

Nhưng Thương triều có lựa chọn sao?

Cửu Anh không có trực tiếp một cước đạp bạo Triều Ca là không sai, chỉ san bằng tám tòa thành trì, làm cho Đại Thương triều càng thêm tuyết thượng gia sương, làm cho Thương Trụ Vương không có một ngày ngày lành.

"Cút!!!

Ai dám cầu tình, Bản đại yêu lộng chết kẻ đó!!!!" Cửu Anh một bộ lục thân bất nhận, lúc này ai dám giúp Thương Trụ Vương cầu tình, hắn sẽ giết kẻ đó.

Một tiếng nộ hống trực tiếp làm cho những Thánh nhân đệ tử muốn đi giúp đỡ cầu tình nguyên một đám xám xịt bỏ đi.

Ngay cả Thân Công Báo hào xưng 'một cái miệng biến thiên hạ', đều không dám có nửa câu phế thoại, mặc cho Thương Trụ Vương gấp muốn chết, cũng không dám có nửa phần khinh cử vọng động.

Thân Công Báo tự tin, đối với khẩu tài của mình rất có tự tin, nhưng gặp phải Thiên Đình Đại Yêu như Cửu Anh, gặp phải loại tồn tại hành sự lục thân bất nhận này, không có một cái miệng cũng vô dụng, chỉ có thể co rút lại.

Cửu Anh khiến Thương Trụ Vương hù đến hồn đều sắp bay mất, chỉ có thể trốn ở trong cung không dám ra, hoàn toàn không còn sự kiêu ngạo của vãng nhật.

Tự gây nghiệt không thể sống a!!!

Thương Trụ Vương một phen thao tác, làm cho một đám giáo phái đệ tử đều trợn mắt há hốc mồm.

Cái thứ đồ chơi này, chọc ai không tốt, lại đi trêu vào đầu Nữ Oa, đó là Nhân tộc Thánh Mẫu!

Hiện tại tốt rồi chứ, Nữ Oa hoặc hứa không cực đoan như vậy, nhưng còn Tiêu Vân... hoàn toàn là một tồn tại không chọc nổi.

Hí lộng Yêu Hậu của người khác, xem người ta có phát hỏa hay không.

Đạp bằng tám thành, cho thời gian để thiên di dân chúng, là không muốn vô cớ gánh vô số nhân quả nghiệp lực mà thôi.

Nếu không Cửu Anh đã không thông báo có ba ngày thời gian, mà trực tiếp một tòa tiếp một tòa đạp bằng, chết bao nhiêu người cũng không quản.

Thương Trụ Vương thích tìm đường chết, nhưng đừng kéo theo ta a.

Hiện tại bảo ta đi cầu tình, nhìn xem, Đại Yêu Cửu Anh hung thần ác sát, ai tới lộng chết người đó, ai dám đi cầu tình?

Vẫn là đi giúp đem bá tánh trong thành đều chuyển di ra, chuyển đến Triều Ca, miễn cho tao thụ lan đến.

Một đám giáo phái đệ tử thổ huyết, lại không thể không đi làm.

Tuy rằng thân là giáo phái đệ tử, nhưng cũng là thần tử Thương triều, Thương Trụ Vương đều hạ mệnh lệnh, dù có khốn nạn cũng phải đi làm.

"Đại sư huynh, như vậy không được, vô số bá tánh dũng nhập Triều Ca, sẽ dẫn đến Triều Ca đại loạn.

Chi bằng Đại sư huynh đi bái kiến lão sư, xem lão sư có chỉ điểm gì hay không?" Tiệt Giáo đệ tử bận rộn không chịu nổi, khắp nơi cứu hỏa.

Không còn cách nào khác đành phải để Đa Bảo Đạo Nhân đi cầu kiến Thông Thiên Giáo Chủ, xem ông đối với việc này có cái nhìn gì, có thể chỉ điểm, thuận tay giúp đỡ hay không.

Quan hệ đến giáo phái khí vận, ai cũng không dám đại ý.

Tiệt Giáo đệ tử như thế, Nhân Giáo đệ tử, Xiển Giáo đệ tử, Phật Giáo đệ tử cũng giống nhau, phân phân phái người đi gặp Thánh nhân, xem ý tứ và thái độ của Thánh nhân.

"Hắn dám, hắn dám làm thế!!

Không sợ bị trời phạt?!!" Thương Trụ Vương ở trong cung, không dám tin tưởng Cửu Anh dám đạp bằng tám tòa thành trì, chẳng lẽ không sợ bị trời phạt?

Phải biết rằng không cẩn thận có thể dẫn đến vô số người thảm chết.

Hôn dung đến mức độ này, kỳ thực hắn cũng không phải không biết sợ hãi, chỉ là chưa gặp được người có thể làm hắn cảm thấy sợ hãi mà thôi.

Hiện tại gặp rồi, trực tiếp chọc lên đầu Tiêu Vân.

Vì một cái Thương Trụ Vương mà dẫn đến tăng thêm vô số nhân quả nghiệp lực, vậy có đáng hay không?

Khẳng định không đáng.

Tiêu Vân không sợ, cũng sẽ không vì Thương Trụ Vương mà làm như vậy, căn bản không đáng.

Tại Thiên Đình làm như thế chẳng qua là diễn cho Thánh nhân xem mà thôi.

Đạp bằng tám tòa thành trì là khẳng định, thủ đoạn của Tiêu Vân không có nhu hòa như Nữ Oa, chỉ lộng yêu tinh hạ phàm.

Cút xéo, trực tiếp đem thành trì xung quanh đều hủy, xem Triều Ca xung quanh còn muốn thủ hay không, thủ được hay không?

Vô số bá tánh vô gia khả quy dũng nhập Triều Ca, đủ cho hắn hưởng thụ.

Xem hắn còn có năng lực đi lăn lộn chuyện khác hay không.

Đây chỉ là món khai vị mà thôi, cho Thương triều một điểm nhan sắc nhìn xem, chân chính lợi hại còn ở phía sau.

"Nếu không phải Yêu Hoàng không muốn vô số sinh linh vô tội vì ngươi ngu xuẩn mà chết đi, khủng phạ Triều Ca đều bị đạp bằng rồi!!!" Khâm Nguyên thân ảnh xuất hiện ở phía sau Thương Trụ Vương.

Thương Trụ Vương sửng sốt, phía sau có người nói chuyện, lập tức giật nảy mình, nộ đạo: "Người nào!!

Dám cả gan sấm nhập tẩm cung của Bản vương!!!" Tuy rằng Khâm Nguyên là nữ, lại rất xinh đẹp, nhưng bỗng nhiên xuất hiện, miệng xưng Yêu Hoàng, làm cho thần kinh đang căng thẳng của Thương Trụ Vương bị dọa sợ.

Lúc này đâu còn tâm trí để ý nữ nhân hay mỹ nhân.

Nhìn Thương Trụ Vương bị dọa đến đại hảm đại khiếu, Khâm Nguyên lộ ra một cái nụ cười ngọt ngào, có hai cái lúm đồng tiền treo trên mặt, dùng ngữ khí nhu hòa nhất nói ra lời nói khủng bố nhất: "Ngô nãi Khâm Nguyên, là một trong Thiên Đình Đại Yêu, phụng mệnh đến chiêu đãi Thương Trụ Vương, những năm còn lại thỉnh chiếu cố nhiều hơn." "Người đâu, người đâu a!!!" Thương Trụ Vương lớn tiếng hô hoán, muốn tìm người hộ giá, đáng tiếc không có bất luận động tĩnh gì.

Khâm Nguyên cười đem cái bình mở ra, đem đan dược Tiêu Vân đưa bắn vào, đan dược bay vào trong bụng Thương Trụ Vương.

Thương Trụ Vương không muốn ăn cũng không được.

"A!!!!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong cung truyền ra.

Thương Trụ Vương nhìn Khâm Nguyên sợ đến trái tim đều sắp nổ tung.

Nguyên bản Khâm Nguyên lớn lên tuyệt mỹ, trong mắt hắn trực tiếp biến thành một cái quái vật đáng sợ, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm, muốn bao nhiêu khủng bố có bấy nhiêu khủng bố.

Đan dược này có một hiệu quả là làm cho Thương Trụ Vương nhìn nữ nhân sẽ thấy thành những thứ đáng sợ nhất trong lòng, khiến hắn sợ đến đái ra quần.

Đồng thời đan dược có năng lực hộ trụ hồn phách của hắn, dù sao trong hai mươi năm tới, Thương Trụ Vương sẽ không chết, cho dù bị dọa thảm đến đâu cũng không chết.

Đây chỉ là bộ sáo xan thứ nhất.

Sáo xan thứ hai, vĩnh viễn không thể ngủ, nếu không trong mộng sẽ xuất hiện thứ đáng sợ lộng tỉnh hắn.

Một lần lại một lần, làm cho Thương Trụ Vương càng ngày càng buồn ngủ, càng ngày càng mệt mỏi, nhưng không thể ngủ, nếu không những thứ đó sẽ tìm đến.

Đương nhiên, bởi vì hồn phách bị hộ trụ, Thương Trụ Vương cho dù hai mươi năm không ngủ cũng sẽ không chết đi.

Muốn một người không chết, quá dễ dàng.

Sáo xan thứ ba, Thương Trụ Vương nhìn nữ nhân sẽ phát hiện những nữ nhân đó đều biến thành quái vật, một cái so với một cái càng đáng sợ, càng ghê tởm.

Ngược lại nhìn nam nhân đại lão gia lại sẽ cảm thấy mi thanh mục tú, có điểm xuẩn xuẩn dục động.

Cái sáo xan thứ ba này sẽ mang lại ảnh hưởng gì cho Thương Trụ Vương, có thể nghĩ mà biết.

Sáo xan thứ tư, sau khi Thương Trụ Vương chết, nguyên thần, hồn phách sẽ không vỡ vụn, mà sẽ bị Ngưu Đầu Mã Diện đích thân mang vào Lục Đạo Luân Hồi.

Sau đó một đời lại một đời tại Ác Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, Tu La Đạo luân hồi.

Lục Đạo Luân Hồi không diệt, luân hồi của hắn không được kết thúc.

Muốn kết thúc, trừ phi Lục Đạo Luân Hồi hủy diệt, nếu không Thương Trụ Vương luân hồi sẽ vĩnh viễn duy trì.

"Quỷ a!!!

Yêu quái!!

Yêu quái, mau giết, giết nàng!!!" Khâm Nguyên khoanh tay, hí ngược nhìn Thương Trụ Vương bị dọa đến tè ra quần, đầy đất đều là thứ dơ bẩn.

Mấy cái cung nữ nghe tiếng hét chạy vào, ngược lại bị hắn dọa đến thiếu chút nữa tam hồn thất phách đều bay ra ngoài.

Chỉ vào những cung nữ xinh đẹp, những nữ nhân bình thường hắn thích nhất, Thương Trụ Vương ra lệnh binh sĩ giết các nàng.

Những nữ nhân này là quái vật, là yêu quái!!

Từ đây Thương Trụ Vương không còn mê luyến nữ sắc, nhưng làm cho đại thần càng thêm ưu tâm là hắn trở nên càng thêm tàn bạo.

Nhìn nữ nhân thấy thành quái vật, yêu quái, muốn giết đối phương, ngược lại bắt đầu đối với những cấm quân trong cung thân cận, bộ dáng kia giống như nhìn mỹ nữ.

Dọa đến vô số người cảm thấy cúc hoa có thể sẽ không bảo đảm.

Ngay cả một số đại thần cũng bị Thương Trụ Vương chọc cho thổ huyết, tuổi càng lớn, hắn nhìn càng đẹp mắt, càng quấn lấy không buông.

Nghe nói không ít lão thần đều bị Thương Trụ Vương bức chết.

Vì giữ gìn thanh danh cuối đời, thà rằng lựa chọn cái chết.

Loạn, loạn, triệt để loạn.

Thương vương triều loạn càng lợi hại hơn.

Chương 153

Nội bộ Thương vương triều loạn không dứt, làm cho vô số đại thần gãi rách da đầu suy nghĩ sự tình làm sao an trí bá tánh chuyển di từ tám tòa thành trì kia.

Quá tàn nhẫn!!!

Nữ Oa nhìn Tiêu Vân ngồi trên long ỷ phảng phất như chưa hề có chuyện gì xảy ra, đang xem vũ cơ ca hát nhảy múa, khóe miệng không khỏi giật giật vài cái.

Trụ Vương phế đi, triệt để phế đi, như vậy người muốn bảo trụ Thương triều phải xui xẻo.

Nếu lúc này quả đoán một chút đem Thương Trụ Vương kéo xuống ngựa, đổi một cái Đại vương khác thì còn có chút khả năng bảo trụ.

Nhưng một đám cựu thần không chuẩn làm như vậy, phương pháp đổi quân vương căn bản hành không thông, sẽ liên lụy đến cả Thương vương triều đều gặp tai ương.

Vốn dĩ cách của Nữ Oa là thả mấy cái tiểu yêu xuống, quấy cho Thương triều loạn là được.

Nhìn xem thủ đoạn của Tiêu Vân, mới gọi là đáng sợ.

Bảo đảm làm cho Thương Trụ Vương trong hai mươi năm tới sống không bằng chết, sau khi chết càng thảm.

"Sư tôn, chúng ta nên xử lý cục diện trước mắt như thế nào?" Tại Bích Du Cung, Đa Bảo Đạo Nhân đến gặp lão sư nhà mình, hy vọng lão sư có thể cho một chút gợi ý.

Hiện tại Tiệt Giáo đệ tử nguyên một đám đều sứt đầu mẻ trán,

đều bị Thương Trụ Vương hại.

"Không cần lo lắng, tiếp tục ổn định là được, Yêu Hoàng cũng không có ý định điên phúc Thương triều, Thương triều quốc vận chưa đoạn, chỉ là trừng phạt một phen mà thôi." Triều Ca loạn là có loạn một chút, nhưng vẫn tốt hơn là bá tánh tám tòa thành trì đều bị một cước toàn bộ đạp chết đi.

Đó mới gọi là phiền toái và dọa người.

Nhìn Đa Bảo Đạo Nhân, Thông Thiên nói: "Trước mắt loạn thế, thử cử của Yêu Hoàng tuy rằng có chút ảnh hưởng cự đại, nhưng không có làm cho chư đa Thánh nhân giáo phái chịu ảnh hưởng quá lớn, các ngươi không cần lo lắng quá nhiều." Nên làm gì thì sau này cứ làm, đem loạn thế bình định xuống là được.

Chỉ cần khí vận không chịu ảnh hưởng quá lớn thì không sao.

Tiêu Vân ra tay, Thánh nhân giáo phái sẽ chịu một ít liên lụy, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Loạn tử đại là không sai, lại không có loạn đến mức trực tiếp vong quốc.

"Đệ tử cẩn tuân sư tôn pháp ngôn!!!" Lão sư đều nói như vậy, Đa Bảo Đạo Nhân có thể làm gì?

Chỉ có thể làm theo thôi.

Không chỉ hắn, các đệ tử khác trở về cầu kiến lão sư nhà mình cũng nhận được câu trả lời y hệt: mọi chuyện vẫn như cũ, coi như không biết việc này, coi như Thương triều vốn dĩ loạn như vậy là được.

Bất đắc dĩ, Thánh nhân đệ tử lại tái độ xuất sơn.

"Không cần lo lắng, Bản hoàng tuy rằng có thể nhất cử san bằng

cả Đại Thương triều, nhưng người của Thương triều đều là những người vô tội, Bản hoàng cũng sẽ không làm liên lụy đến bọn họ.

Huống chi vì một kẻ bị Thiên Đạo ý chí mê hoặc tâm trí như Thương Trụ Vương mà dẫn đến Yêu tộc ta phải gánh vác vô số huyết trái, nhân quả, nghiệp lực thì không đáng." Huy huy tay ra hiệu cho các vũ cơ lui xuống, Tiêu Vân thấy Nữ Oa có chút tâm sự nặng nề, không khỏi cười an ủi.

Có người đánh chủ ý lên nữ nhân của mình, đổi thành ai cũng không sảng khoái.

Nhưng một kẻ bị Thiên Đạo ý chí mê hoặc tâm trí, vì hắn mà giết vô số người, dẫn đến bản thân và Yêu tộc gánh vác nhân quả nghiệp lực, căn bản không đáng.

Nữ Oa nghe vậy ngẩng đầu khẽ lắc, cắn răng nói: "Nữ Oa tịnh phi lo lắng việc này, Yêu Hoàng vốn không phải là người sẽ tùy ý tru sát vô số sinh linh vô tội.

Nữ Oa chỉ đang nghĩ, Yêu Hoàng lần này muốn mưu đồ một phen, nhưng lại cả ngày ngồi ở Thiên Đình, như vậy liệu có ảnh hưởng đến Phong Thần hay không?" "Ảnh hưởng?" Tiêu Vân sửng sốt, không ngờ Nữ Oa sẽ lo lắng cái này.

Đây không phải chuyện xấu, nữ nhân giúp mình lo lắng, có gì không tốt?

Chứng minh Tiêu Vân không những lấy được thân xác, còn đem trái tim nàng đào đi, đây là chuyện tốt.

"Ha ha ha, Yêu Hậu không cần lo lắng, ta chỉ cần ngồi ở Thiên Đình, nhìn các đại giáo phái đem chỗ tốt đưa tới là được, không cần nhúng tay vào chuyện Phong Thần." "Như vậy rất tốt, chỉ là một trận nháo này, không biết bao nhiêu sinh linh sẽ nhân đó chết đi." Nhân tộc

nội bộ đại chiến, người chết cũng không ít, nhưng lo lắng có tác dụng gì?

Tất nhiên sẽ phải trải qua chuyện này.

Thương triều tất định diệt vong, ai cũng không có biện pháp vãn cứu, hoặc giả có biện pháp vãn cứu nhưng cái giá phải trả quá lớn, không cần thiết phải làm vậy.

Triều đại giao thế là chuyện bình thường, không cần thiết phải can thiệp và nhúng tay.

Tùy theo Thiên Đạo ý chí là được.

Bất luận Hồng Hoang phát triển đến địa bộ nào, đối với hắn đều không có ảnh hưởng.

Triều đại giao thế sẽ tại sau Đại Đường hòa hoãn lại, sau đó trở thành Tam Thiên Thế Giới chủ tràng.

Hồng Hoang sẽ lâm vào trường kỳ bình định, Nhân tộc nội bộ nhiều năm loạn một lần, chỉnh đốn một lần, phân phân hợp hợp, đó là chuyện thường tình.

"Khương Tử Nha, ngươi nay đã đắc đạo thành tiên, trước mắt Nhân tộc hỗn loạn, chính là lúc phong hầu bái tướng.

Vi sư sẽ ban cho ngươi Đả Thần Tiên cùng Phong Thần Bảng, xuống núi đi tìm minh chủ đi." Mắt thấy sự bất bình ở các nơi trong Thương triều bị Văn Thái Sư bình định xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết đã đến thời gian Khương Tử Nha xuất sơn.

Vừa vặn tu vi Khương Tử Nha đã đạt tới Thiên Tiên cảnh giới, bèn gọi hắn tới, chuẩn bị cho hắn xuống núi.

"Lão sư, đệ tử không xuống núi, chỉ một lòng truy tầm con đường trường sinh, đi theo sư tôn tham ngộ vô thượng đại đạo!!!" Khương

Tử Nha vừa nghe lão sư muốn đuổi mình xuống núi lập tức gấp gáp.

Hắn không muốn xuống núi, không muốn đi phò tá minh chủ, cũng không muốn phong hầu bái tướng, chỉ muốn ở lại Côn Luân Sơn không ngừng lấy tiên đan làm kẹo đường ăn, sau đó tu luyện.

Cút bà nội ngươi đi.

Ăn của lão tử vô số tiên đan mới đem tu vi tích lũy đến Thiên Tiên cảnh giới, vì chuyện của ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn ta một điểm mặt mũi cũng không có, hiện nay gọi ngươi xuống núi, ngươi còn không vui?!!

Thấy Khương Tử Nha không nguyện ý xuống núi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tức nổ phổi.

Nếu để Khương Tử Nha tiếp tục ở lại trên núi, ông cảm thấy mình sẽ điên mất.

"Khương Tử Nha, tiên lộ dài đằng đẵng, không thể nhất vị truy tầm.

Đi đi, xuống núi đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn sệ mặt xuống, đem Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên ném cho Khương Tử Nha, lại một lần nữa bảo hắn xuống núi.

Đánh chết cũng sẽ không chuẩn Khương Tử Nha tiếp tục ở lại trên núi, cho dù thời cơ chưa đến cũng không chuẩn.

Thật sự gánh không nổi, đặc biệt đây là cái động không đáy a!!!

Ăn bao nhiêu đan dược xuống dưới một đinh điểm phản ứng cũng không có, Lão Tử bên kia sắp phát hỏa rồi.

Một lần lại một lần bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy đi một ít Cửu Chuyển Kim Đan, Lão Tử có nhiều hàng tồn kho hơn nữa cũng chiêu giá không nổi hai con Thôn Kim Thú là Khương Tử Nha ăn.

Nếu ăn xong tu vi bạo trướng thì còn đỡ, ít nhất cũng đáng giá.

Nhưng nhìn xem, bao nhiêu năm qua đi, mới chỉ là Thiên Tiên cảnh giới, đan dược kia đem đi cho heo ăn tu vi còn cao hơn hắn, tin hay không?

"Sư đệ, xuống núi đi." Thấy lão sư tức giận, nhưng Khương Tử Nha ngu độn không nhìn ra, Nam Cực Tiên Ông trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu mệt mỏi, vội vàng lôi kéo hắn, chuẩn bị tống xuống núi.

"Sư tôn!!

Đệ tử không xuống núi....." "....." "Cút!!!" Mắt thấy Khương Tử Nha không chịu xuống núi, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự khống chế không được bạo tỳ khí, nộ hống: "Lập tức cút ra ngoài cho Bản tôn!!!!" Tính tình có tốt đến mấy gặp phải hai cực phẩm là Khương Tử Nha và Thân Công Báo đều có thể bị chọc cho tức điên, huống chi Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không phải người có tính tình tốt.

Có thể nhẫn thụ Khương Tử Nha bao nhiêu năm qua là đã đủ rồi, Thân Công Báo đã sớm xuống núi các loại náo loạn.

Kẻ biết náo loạn làm cho đầu to, kẻ không biết náo loạn làm cho càng đau đầu hơn, đều là một đám hố người a!!!

Nếu không phải vì giáo phái, vì Phong Thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể bóp chết Khương Tử Nha vô số lần, thuận đường đem tiên đan hắn ăn vào đều dốc ngược ra.

Hoàn toàn là một món hàng siêu cấp lỗ vốn, lấp mãi không đầy, có thể chọc cho bàng quang bạo tạc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự bạo tẩu, Nam Cực Tiên Ông vội vàng tóm lấy Khương Tử Nha bỏ chạy, đem hắn ném xuống núi, khoan úy nói: "Sư đệ, sao ngươi không nghe lời?

Nhìn xem sư tôn đều phát hỏa rồi.

Sư tôn nói ngươi có phong hầu bái tướng chi năng, xuống núi đi tìm minh chủ là được, vì sao cứ phải dây dưa không buông?" "Nhưng, sư đệ ta....." "Không có nhưng nhị gì cả!!

Mau xuống núi đi, miễn cho lát nữa lão sư càng thêm tức giận." Nam Cực Tiên Ông chỉ có thể vừa dỗ vừa lừa đem Khương Tử Nha đưa xuống núi, làm cho Khương Tử Nha triệt để dập tắt giấc mộng tiếp tục tu hành ăn tiên đan, chỉ có thể ủ rũ rời khỏi Côn Luân Sơn.

Kháo!!

Cái món hàng lỗ vốn này rốt cuộc cũng đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Những năm này không biết hắn đã ăn bao nhiêu tiên đan, ngay cả Cửu Chuyển Kim Đan cũng phải qua chỗ Lão Tử lấy hết lần này tới lần khác, có thể thấy được Khương Tử Nha có bao nhiêu năng ăn.

Đều nói chín con Ngũ Trảo Kim Long của Tiêu Vân bại gia, so sánh với Ngũ Trảo Kim Long?

Khương Tử Nha còn bại gia hơn gấp bội.

Cũng may Khương Tử Nha đã bị đuổi xuống núi, tiếp theo Xiển Giáo đệ tử sẽ cùng hắn tiếp xúc, chờ gặp được minh chủ, hết thảy liền bắt đầu.

"Hừ, bằng vào Tiệt Giáo các ngươi muốn bảo trụ Đại Thương triều, quả thực là si nhân nằm mộng!!!" Phong Thần kéo dài bao nhiêu năm?

Kỳ thực thời gian cũng không dài, nếu lấy thời gian của Hồng Hoang và Thiên Đình để tính, Thiên Đình bất quá chỉ hơn hai mươi ngày là Phong Thần kết thúc.

Nhưng đừng tưởng rằng thời gian ngắn ngủi, kiếp nạn này lại không nhẹ nhàng.

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo chú định sẽ đánh đến không thể gỡ ra.

Chỉ là những chiến sự này Tiêu Vân đều không đi quan chú, dù sao hướng đi đã chú định, đánh tới đánh lui cũng như vậy, không có quá nhiều ý ngoại.

Chỉ cần trọng thị Thánh nhân chi chiến là được.

Đương lúc Tiệt Giáo đánh đến sơn cùng thủy tận, Thông Thiên duy có xuất chiến, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đánh một trận.

"Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!!" Tại Hồng Hoang, Khương Tử Nha xuống núi ý vị đại chiến sắp hàng lâm.

Lúc này Tiêu Vân lại ra khỏi Dưỡng Long Uyên.

Một đám Tiệt Giáo đệ tử nhìn thấy Tiêu Vân, vội vàng xốc lại tinh thần, hướng hắn hành lễ.

"Không cần đa lễ, ngồi xuống đi.

Ta biết trong lòng các ngươi không thống khoái, Bản hoàng hôm nay cùng các ngươi hảo hảo tâm sự." Tiêu Vân ra hiệu cho người mang bàn ghế, có các loại đồ ăn, sau đó cho lui xuống, đem không gian xung quanh phong tỏa lại: "Trước mắt không gian xung quanh đã bị Bản hoàng phong tỏa, nói cái gì cũng được, sẽ không bị người ngoài nghe thấy." "Thuộc hạ không dám!!!" Trước đó mới bị Tiêu Vân mắng cho một trận máu chó đầy đầu, lúc này ai dám loạn nói chuyện?

"Sợ ta mắng sao?" Tiêu Vân nhìn các nàng, khẽ mỉm cười, tự rót cho mình một ly rượu, tế tế nhấm nháp, "Chẳng lẽ đối với tình cảnh Tiệt Giáo không cảm thấy hứng thú?

Bản hoàng biết các ngươi có thể thôi diễn một số thứ, nhưng có tác dụng sao?

Nếu thôi diễn đều hữu dụng thì cần Thánh nhân làm gì?" "....." Quy Linh Thánh Mẫu xấu hổ cười, không hảo ý tứ.

Trước mắt thiên cơ hỗn loạn, người khác lấy được tin tức không quá dễ dàng, duy có các nàng tương đối nhẹ nhõm.

Nhưng bị Tiêu Vân nói toạc ra như vậy, lập tức xấu hổ.

"Kim Linh cũng sắp đột phá rồi đi, sư phụ không uổng công bồi dưỡng, không sai." Đặt chén rượu xuống, Tiêu Vân tiếp tục nói: "Không cần che giấu, Bản hoàng biết trong lòng các ngươi không dễ chịu, cũng có nghi vấn.

Trực tiếp nói là được, chỉ cần không mắng ta, Bản hoàng đều sẽ không vì vậy mà tức giận.

Coi như luận đạo đàm tâm là được, không cần cho mình áp lực lớn như vậy." Dưới sự khai đạo của Tiêu Vân, một đám Tiệt Giáo đệ tử nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút do dự.

Trong lòng có nghi vấn là khẳng định, nhưng từng người đều không dám mở miệng nói ra.

Kim Linh Thánh Mẫu thấy mọi người đều không dám mở miệng, thân là sư tỷ tổng phải đi đầu mới được, ngay lập tức hít sâu một hơi, cung kính hỏi: "Dám hỏi Yêu Hoàng, thuộc hạ có một chuyện thủy chung không rõ." "Nói." Tiêu Vân gật gật đầu, rốt cuộc có người dám lên tiếng, không sai, biểu hiện tốt.

Hộp thoại đã mở ra, không khí nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cũng không có áp lực lớn như trước đó.

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Dám hỏi Yêu Hoàng, sư tôn cùng Yêu Hoàng rốt cuộc có giao lưu gì, mới có thể dẫn đến việc lão sư đem

chúng ta đều tống lên Thiên Đình?

Chương 154

Thỉnh Yêu Hoàng vì thuộc hạ giải hoặc." Vấn đề này Kim Linh Thánh Mẫu vẫn luôn muốn làm rõ.

Thông Thiên không nói, các nàng cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng Yêu tộc trong Thiên Đình đều cảm thấy các nàng bị tống lên để làm ấm giường cho Tiêu Vân, nếu không sao có đãi ngộ tốt như vậy?

Loại nghị luận này khắp nơi có thể thấy được, người Yêu tộc cũng sẽ không vì các nàng là Thánh nhân đệ tử mà sợ hãi, không nói sau lưng thì quang minh chính đại nói.

Bắt đầu thì còn tốt, về sau có người bất mãn.

Bằng cái gì không phải người Yêu tộc ta lại hưởng thụ đãi ngộ tốt như vậy, ngay cả Đại Yêu cũng không bằng?

Phải biết rằng Thiên Đình Đại Yêu đều vì Yêu tộc lập hạ đại công, các nàng hà đức hà năng mà được hưởng thụ như thế?

Một lần hai lần thì thôi, thân là nữ nhân, cùng một đám tỷ muội tại Thiên Đình bị người ta bàn tán mãi, đổi thành ai cũng chiêu giá không nổi.

Nói Tiêu Vân có ý tứ đi, cũng không giống, bởi vì Tiêu Vân căn bản không để ý tới các nàng.

Không có đi, vậy tại sao lại có đãi ngộ như thế?

Chẳng lẽ bởi vì lão sư?

Lúc đầu còn có thể có cách nghĩ như vậy, dùng lý do như vậy an ủi.

Nhưng thời gian lâu ai cũng đoán ra được, tuyệt đối không phải đơn giản như thế, vậy thì lời ra tiếng vào càng nhiều, đối với việc người ta nghị luận cũng càng thêm khó chịu.

Kim Linh Thánh Mẫu cầm đầu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu chờ người đều nghiêm túc nhìn Tiêu Vân, muốn biết đáp án, việc này đối với các nàng rất quan trọng.

"Ha ha ha ha....." Nhìn một đám tiểu ny tử nghiêm túc nhìn chằm chằm mình, Tiêu Vân cười ha hả, "Có phải người ta nói các ngươi đều bị tống lên để lấy lòng Bản hoàng, xử cảnh cùng những thị nữ bên cạnh Bản hoàng không có gì khác biệt?" "....." Kim Linh Thánh Mẫu yếu ớt gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, những người khác cũng giống như vậy.

Loại chuyện này quá làm cho người ta xấu hổ, khó chịu, buồn bực đến phát hoảng.

Tiêu Vân cười cười, tiếp tục nói: "Từ xưa đã có, từ Vu Yêu lượng kiếp bắt đầu, Yêu tộc là cái chủng tộc sau khi có khái niệm, người Yêu tộc đối với Hồng Hoang mà nói, là phi mao đái giáp, thấp sinh noãn hóa chi bối (loài có lông có sừng, sinh ra từ ẩm ướt trứng nở).

Hình dung này tịnh không sai, Yêu tộc chi nhân bất kham giáo hóa, không biết lễ số, những điều này đều là vấn đề.

Bản hoàng thân là người Yêu tộc cũng sẽ không khắc ý lảng tránh.

Xiển Giáo không phải hay nói như vậy sao?

Nhưng không thể phủ nhận, trong Xiển Giáo cũng có người xuất thân từ Yêu tộc, Bản hoàng không cần thiết phải ở trên loại sự tình này có sở ẩn giấu." Nói xong Tiêu Vân nhìn về phía Quy Linh Thánh Mẫu.

Quy Linh Thánh Mẫu yếu ớt nói: “Thuộc hạ hóa hình tương đối muộn, cho nên.....” Bởi vì hóa hình tương đối muộn, cho nên đã trải qua thời gian khó khăn nhất của Yêu tộc sao?

Lắc đầu, Tiêu Vân nói: “Kỳ thực các ngươi cũng thấy được, người Yêu tộc tịnh phi bất kham giáo hóa, không biết lễ số, chỉ là khó khống chế cảm xúc, đại đa số tính tình đều không quá tốt, điểm này cùng Vu tộc tương tự.

Khác biệt ở chỗ, Vu tộc càng đáng sợ hơn, về phương diện này so với Yêu tộc càng thêm không giảng lý lẽ mà thôi.” “Đối với Thiên Đình không có bất kỳ công lao gì đáng nói, chỉ treo một cái danh đầu Thánh nhân đệ tử tiến vào Thiên Đình, lại nhận được đãi ngộ mà Đại Yêu cũng không có được.

Như vậy thời gian lâu rồi, người Yêu tộc tự nhiên sẽ bất mãn.

Đừng nói nghị luận sau lưng, bọn họ sẽ ngay trước mặt nói thẳng, là do bị Bản hoàng nhìn trúng nữ tử, cho nên mới có đãi ngộ này đúng không?” Một đám nữ đệ tử không hảo ý tứ hồi thoại, chỉ có thể xấu hổ gật đầu.

Tiêu Vân giơ tay, than khai, hỏi: “Vậy Bản hoàng có làm gì đối với các ngươi chưa?

Các ngươi thật sự là người của Bản hoàng sao?” “Không có.” Loại chuyện này có thể mở không ra vui đùa, không có chính là không có, một đám người liên liên lắc đầu.

“Ký nhiên không phải là nữ nhân của Bản hoàng, lại được đãi ngộ tốt như vậy, người ta khẳng định sẽ tam đạo tứ.

Nhớ kỹ, vĩnh viễn đều không bịt được miệng của tất cả mọi người, cho dù ngươi làm tốt đến đâu cũng vậy, bao gồm cả Thánh nhân.

Khác biệt ở chỗ, người khác không dám tùy tiện nghị luận Thánh nhân mà thôi." "Cho nên Bản hoàng biết có một số sự tình phát sinh, cũng không có xuất diện đi can thiệp, chế chỉ, bởi vì sẽ dẫn đến sự tình trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Các ngươi là Thánh nhân đệ tử, thân phận tại Thiên Đình không có tác dụng, nhưng ngay cả thực lực cũng không có sao?" Ý gì?

Nhìn Tiêu Vân nói như vậy, ngữ khí hiển đến có chút thất vọng, một đám Tiệt Giáo nữ đệ tử ngẩn ra.

Chúng ta phạm vào lỗi gì, dẫn đến Yêu Hoàng đối với chúng ta thất vọng sao?

"Thiên Đình Yêu tộc cấm chỉ tư đấu là không sai, nhưng lại không cấm chỉ khiêu chiến a.

Ai nói nhảm, trực tiếp đánh a, đánh đến phục khí, đánh đến tin tưởng mới thôi.

Chỉ cần có thể đánh cho bọn họ đầy đất tìm răng, lúc đó mới có thể hoạch đắc tôn kính đáng có, an ninh đáng có." "Thiên quy nội quy định không chuẩn tư đấu, nhưng có người bị vu miệt thì không chuẩn động thủ sao?

Các ngươi là Thánh nhân đệ tử, ký nhiên cảm thấy bị vu miệt thì động thủ đánh!

Ai nói xấu thì đánh kẻ đó, đánh được thì đánh, đánh không lại cũng muốn đánh!!

Đem khí phách đáng có của Thánh nhân đệ tử ra, đem thực lực đáng có của Thánh nhân đệ tử triển hiện ra, đem tôn nghiêm đáng có của Thánh nhân đệ tử đoạt lại!!!" Nắm chặt tay, Tiêu Vân nhìn các nàng, tiếc nuối nói: "Nhưng các ngươi có làm như vậy sao?

Không có, một lần đều không có.

Cho dù bị người ta chỉ vào mũi nói là nữ nhân của Bản hoàng, chỉ có bản sự cấp Bản hoàng làm ấm giường, các ngươi cũng không có động thủ." "Thiên Đình mỗi ngày đều phát sinh vô số tranh đấu, có người vì cãi nhau, có người vì mắng chửi người, kỳ quái sao?

Ký nhiên cấm chế không được, vậy thì đừng cấm chế tư đấu nữa, quang minh chính đại mà làm.

Chỉ cần không giết người, tùy tiện đánh.

Đánh xong mới có thể giải quyết vấn đề, đánh xong mới có thể làm cho trong lòng không oán hận, không vướng mắc.

Thiên Đình nhân có mâu thuẫn, muốn giải quyết như thế nào?

Dù sao không chết người là được." Nhưng những Tiệt Giáo nữ đệ tử này không có một ai xuất thủ, cảm thấy xuất thủ sẽ bôi đen cho giáo phái.

Đây gọi là logic kỳ quặc gì?

Nếu không với bạo tỳ khí của Tam Tiêu, đã sớm đánh đến sứt đầu mẻ trán.

Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu nhìn thì nhu hòa, nhưng trên thực tế cùng Hậu Thổ là cùng một loại, ngoại biểu nhìn là nữ nhân ôn hòa, trong xương cốt lại sung xích bạo lực nhân tử.

"Sợ hãi bôi đen cho giáo phái?

Cùng người Yêu tộc động thủ thì mất mặt sao?

Lão sư giao đại ngay cả động thủ cũng không được?" "Tương phản, không động thủ cứ mãi ổn định, mới là đang mất mặt.

Bản hoàng vẫn luôn coi trọng Vu tộc một điểm, thích đánh nhau, một lời không hợp liền khai đánh.

Nhưng không có vấn đề gì của Vu tộc là đánh một trận giải quyết không được, nếu có, thì đánh thêm trận nữa.

Đa giản đan sự tình." "....." Ta muốn điên rồi!!

Kim Linh Thánh Mẫu vỗ trán, cảm thụ được ánh mắt u oán của mấy sư muội nhìn mình.

Bởi vì bình thường cơ bản đều là nàng khai đạo mọi người, đừng xung đột, không thì náo lớn sẽ không tốt.

Kết quả thì sao?

Chỉ cần không đánh chết người, không mạc danh kỳ diệu xuất thủ, không ở trong tối đánh lén, quang minh chính đại mà đánh, sẽ nhận được sự ủng hộ.

Trong những người này, Tam Tiêu cảm thấy ủy khuất nhất, rất nhiều lần đều nhịn không được muốn xuất thủ, nhưng lại bị ngăn cản.

Khóe miệng hung hăng giật giật vài cái, Kim Linh Thánh Mẫu buồn bực nói: "Về sau tất định sẽ không làm Yêu Hoàng thất vọng!!!" "Bản hoàng nhìn xem." Tiêu Vân cười ha hả, giơ tay chỉ một điểm, Kim Linh Thánh Mẫu kinh hô một tiếng, trên trán xuất hiện một cái chấm đỏ.

Tiêu Vân bá đạo nói: "Buổi tối đi lên thị tẩm." Hả?!

Kim Linh Thánh Mẫu vẻ mặt mộng bức, những người khác cũng như thế, nguyên một đám đều kinh ngốc.

Mới vừa rồi còn một bản chính kinh, Tiêu Vân lập tức đổi tính, hợp thích sao?

Sắc mặt Kim Linh Thánh Mẫu biến đến sát bạch.

Tiêu Vân bất duyệt nói: "Bản hoàng phối không thượng ngươi?

Cảm thấy ủy thân cho Bản hoàng là ủy khuất?" "Thuộc hạ không dám, chỉ là quá đột nhiên, thuộc hạ có điểm....." Kim Linh Thánh Mẫu thất kinh hồi thần, vội vàng lắc đầu, muốn biện giải, nhưng càng nói càng kích động, càng nói càng nói năng lộn xộn, gấp đến độ sắp khóc.

"Hử?!" Khí tức đáng sợ lấy Tiêu Vân làm trung tâm di mạn ra, làm cho một đám Tiệt Giáo đệ tử cơ hồ thở không nổi.

Kim Linh Thánh Mẫu sắc mặt không còn chút máu, nhìn Tiêu Vân không dung thương lượng, mấy lần há miệng đều không thể nói ra lời, cuối cùng nhận mệnh cúi đầu gật gật: "Nhạ!!" Cúi đầu, trong đôi mắt to tràn đầy lệ thủy, nhưng nàng không có quyền lợi cự tuyệt, cũng cự tuyệt không được.

"Không phải rất đơn giản sao?" Tiêu Vân họa phong nhất chuyển, vẽ mặt cũng đi theo nhất chuyển, làm cho Tiệt Giáo đệ tử lại mộng.

Nụ cười khôi phục, Tiêu Vân ra hiệu cho Kim Linh Thánh Mẫu rót rượu.

Đầu óc loạn thành một đoàn, sắc mặt chưa khôi phục, Kim Linh Thánh Mẫu mộc nhiên đi tới, vì Tiêu Vân rót rượu, đứng đó không dám động.

Bất luận Tiêu Vân làm cái gì, nàng đều không dám động, chỉ có phối hợp.

Cầm ly rượu uống một ngụm, Tiêu Vân chậc chậc nói: "Nếu như Bản hoàng nhu cầu thị tẩm, đối với các ngươi mà nói là chuyện không có biện pháp cự tuyệt.

Cho dù lão sư các ngươi biết cũng vô dụng, hà tất phải đại phí chu chương đi lăn lộn.

Khả tiếu, thật sự, các ngươi lại nhìn không thấu, luôn cảm thấy

Bản hoàng đang nhìn chằm chằm các ngươi.” Ngọa tào!!

Là giả?

Kim Linh Thánh Mẫu hồi thần, mừng đến phát khóc.

Các đệ tử khác cũng không khá hơn là bao, vừa rồi Tiêu Vân làm mẫu thật sự không phải là một cái ví dụ tốt.

Kết quả các nàng tưởng thật.

Kim Linh Thánh Mẫu không dám cự tuyệt, một đinh điểm cũng không dám, không biết cự tuyệt xong sẽ dẫn phát hậu quả gì.

Sự thật chứng minh, Tiêu Vân căn bản không cần thiết phải đi vòng vo lăn lộn a.

Nhìn trúng ai, một câu nói thị tẩm, đơn giản như vậy.

Trước mắt trong Hồng Hoang, nữ thần có thể làm cho Tiêu Vân lao tâm phí sức cũng không có mấy người.

“Ô ô ô, hù chết ta.” Bích Tiêu lại một lần nữa khóc, vừa rồi nàng sợ đến tim đều muốn nhảy ra ngoài, cho rằng sư tỷ Kim Linh Thánh Mẫu chạy không thoát, chính mình cũng chạy không thoát.

Kết quả một cái đại phản chuyển, bất quá chỉ là một tràng trắc thí mà thôi, chứng minh các nàng bị tống lên Thiên Đình không phải để làm ấm giường.

Kim Linh Thánh Mẫu mừng đến phát khóc, cảm thấy may mắn.

Đương nhiên, không phải cảm thấy Tiêu Vân phối không thượng nàng, ngược lại nàng có thể hay không phối thượng Tiêu Vân mới là vấn đề, chỉ là đối với loại sự tình bị động này nàng phản cảm mà thôi.

Tiêu Vân muốn chỉ là một câu nói, căn bản không cần thiết đi phiền toái, đi lăn lộn, chỉ cần nhớ kỹ một điểm này là được.

Cho nên người Yêu tộc nói những lời nhảm nhí kia căn bản không cần để ý, sẽ tự sụp đổ.

Nếu vui lòng thì phản kích lại, đánh bất quá thì cuộn lại, dù sao người Yêu tộc cũng không yếu.

Một cái bị đánh, những người khác có thể sẽ đánh lại.

Đương nhiên các nàng có thể cự tuyệt, nhưng cự tuyệt rồi thì mất mặt.

Các nàng mất mặt, giáo phái cũng mất mặt.

Nếu có thể đánh lại thì tốt, có chí khí, nếu không thể đánh lại, vậy tốt nhất đừng loạn động thủ.

Chương 155

Một cuộc đàm thoại đối với các nàng giống như đi tàu lượn siêu tốc, một trái tim đi theo hốt thượng hốt hạ, quả thực muốn cái mạng già.

"Về phần nguyên nhân bị tống lên Thiên Đình, kỳ thực là có, cũng là lão sư các ngươi Thông Thiên Giáo Chủ tự nguyện.

Tịnh không phải Bản hoàng lộng mấy cái Thánh nhân đệ tử, cho đãi ngộ tốt, dẫn đến nội bộ Yêu tộc các loại nhàn thoại.

Cụ thể Bản hoàng không thể nói cho các ngươi, Bản hoàng chỉ có thể nói là vì tốt cho Tiệt Giáo, về sau các ngươi sẽ minh bạch." "Còn vấn đề gì khác không?" Giải khai rồi, hiểu lầm cũng tiêu trừ, một đám người không còn vì chuyện này mà phiền não.

Bích Tiêu thấy mọi người đều không lên tiếng, yếu ớt giơ tay nhỏ.

Tiêu Vân nhìn nàng, Bích Tiêu vội vàng trốn sau lưng Quy Linh Thánh Mẫu, nhỏ giọng nói: "Vậy vừa rồi lời bảo sư tỷ buổi tối đi thị tẩm là thật hay giả?" Á?

Thiếu chút nữa bị hù chết, Kim Linh Thánh Mẫu sửng sốt, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng, "Tiểu ny tử.....

Quy Linh tránh ra, xem ta không giáo huấn nàng!!

Đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ." Một bên chuẩn bị giáo huấn Bích Tiêu, một bên đi quan sát Tiêu Vân, sợ Tiêu Vân nhân đó sinh khí.

Tiêu Vân thản nhiên cười, vô sở vị nói: "Nếu nguyện ý thì tới Thanh Càn Điện." "Khụ khụ!!!" Kim Linh Thánh Mẫu một trận ho khan, trực tiếp bị nước miếng của mình làm sặc, tay đang giơ lên cũng không biết có nên hạ xuống hay không, cả cái đầu đều sắp cúi xuống

đất.

Biết mình nói sai, Bích Tiêu vội vàng đổi giọng: "Dám hỏi Yêu Hoàng, trước mắt trong Hồng Hoang Phong Thần kiếp nạn đã lâm, tình huống đệ tử Tiệt Giáo ta như thế nào rồi?" Kiếp nạn lâm, quan hệ đến Tiệt Giáo, nhưng các nàng lại chỉ có thể ngốc tại Thiên Đình, chỗ nào cũng không thể đi.

Quy Linh Thánh Mẫu thôi diễn năng lực bình thường, muốn biết càng thêm chuẩn xác thì duy có từ chỗ Tiêu Vân lấy tin tức mới được.

Nhìn Hồng Hoang một chút, Tiêu Vân nói: "Không sai, đang đuổi theo đệ tử các giáo phái khác mà đánh." Phong Thần thời kỳ, tiền kỳ Tiệt Giáo đệ tử xác thực dũng mãnh, đuổi theo đệ tử giáo phái khác mà đánh, một điểm cũng không sai, cho dù thiếu Kim Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu tham dự cũng giống như vậy.

Chỉ đáng tiếc tạo hóa trêu người, cuối cùng đại đa số đều gặp tai ương, chết thì chết, lên Phong Thần Bảng thì lên Phong Thần Bảng, bị bức đi Tây Phương thì đi Tây Phương.

"Thật sự?!" Nghe Tiêu Vân nói, Tam Tiêu chờ người cao hứng không thôi.

Ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu vừa bị Bích Tiêu trêu chọc đến xấu hổ, tiến thoái lưỡng nan cũng kích động ngẩng đầu, tuy rằng mặt vẫn hồng.

"Đừng cao hứng quá sớm, trong lượng kiếp sự tình gì cũng có khả năng sẽ phát sinh.

Trong Tiệt Giáo đệ tử lung tung rối loạn cũng có không ít, cẩn thận bị những đệ tử này hố, đừng phản bác, Bản hoàng không tiếp thu phản bác." Tiêu Vân nhìn các nàng đang cao hứng, trực tiếp một chậu nước lạnh tạt xuống.

Còn cao hứng nữa không?

Bản hoàng không tiếp thu phản bác.

Nói đều là lời nói thật.

Nếu là người khác nói như vậy, các nàng sẽ nhảy dựng lên ba trượng cao, đáng tiếc người nói là Tiêu Vân, từng cái lập tức ỉu xìu, nhảy không nổi.

"Lượng kiếp sự tình không phải cái các ngươi nên quan tâm.

Các ngươi cần làm là tu hành, nỗ lực tu hành làm cho chính mình trở nên mạnh hơn.

Tại lúc giáo phái đệ tử cần trợ giúp mới có thể kéo một cái, tại lúc cần chỗ dựa mới có thể chống đỡ, nếu không nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng." Thu dọn đồ đạc, Tiêu Vân nói: "Nên nói Bản hoàng đã nói nhiều rồi.

Về phần các ngươi, xem như thay Bản hoàng trông coi tốt Dưỡng Long Uyên.

Nếu xuất hiện vấn đề, ta sẽ hỏi tội các ngươi.

Còn có, đừng đi ra ngoài, vẫn câu nói kia, trong vạn năm không được bước ra nửa bước!!!" Nói xong Tiêu Vân liền đi.

Một đám Tiệt Giáo đệ tử không khỏi than thở: "Không thể giải trừ trừng phạt, haizz ~~~ cũng không biết bao giờ mới ngao hết kỳ hạn vạn năm, trước mắt chỉ có thể nỗ lực tu hành thôi." Các đệ tử khác gác lại sự tình, bắt đầu nỗ lực tu hành.

Duy có Kim Linh Thánh Mẫu nghĩ nhiều thêm một chút.

Chủ yếu là mục đích bị tống lên Thiên Đình, Tiêu Vân không nói, nhưng nàng có thể suy đoán.

Bởi vì từ cuộc đàm thoại vừa rồi có thể nghe ra một số vấn đề, chỉ

cần dụng tâm, chỉ cần đem những thứ này kết hợp lại, sẽ có được một cái kết quả mơ hồ.

Không có khả năng!!!

Kim Linh Thánh Mẫu suýt bị suy nghĩ của mình dọa nhảy dựng.

Bởi vì nàng đoán được một khả năng, đó là Tiệt Giáo gặp nạn, cho nên các nàng bị sớm tống lên Thiên Đình, trở thành chỗ dựa cuối cùng của Tiệt Giáo đệ tử, trở thành hương hỏa truyền thừa cuối cùng của Tiệt Giáo.

Nếu cái suy đoán này là thật, vậy Tiệt Giáo thật sự gặp đại nạn rồi.

Khẳng định là ta đoán sai, khẳng định là như thế, Tiệt Giáo tất định sẽ không đi đến bước đường đó.

Nhất thời, Kim Linh Thánh Mẫu hoàn toàn không có tâm tư tu hành, đầy trong đầu đều là vấn đề của Tiệt Giáo, vì lão sư Thông Thiên Giáo Chủ lo lắng, vì Tiệt Giáo đệ tử lo lắng, vì đệ tử của mình lo lắng.

Trong kiếp nạn, đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu cũng bao trùm tại trong đó, chạy không thoát.

Nguyên bản nỗ lực tu hành để sớm ngày trảm thi đột phá, Kim Linh Thánh Mẫu lúc này tĩnh tâm không nổi.

Những người khác đều không chú ý tới sự bất thường của nàng.

"Sư tỷ, ..." Màn đêm buông xuống, Kim Linh Thánh Mẫu chờ đợi thật gian nan, tại lúc những người khác đều nỗ lực tu hành, nàng lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Đáng tiếc bị Quy Linh Thánh Mẫu phát hiện, dù sao thực lực nàng ấy mạnh nhất.

Bị phát hiện rồi.

Kim Linh Thánh Mẫu cười khổ: "Sư muội, sư tỷ tịnh phi muốn làm chuyện gì khác, nhưng có một số suy đoán lệnh ta bất an, cho nên sư tỷ tất tu phải đi Thanh Càn Điện một chuyến." Quy Linh Thánh Mẫu thất kinh: "Nhưng như thế sẽ dẫn đến Yêu Hoàng hiểu lầm....." Nhìn sắc mặt quyết nhiên của sư tỷ, Quy Linh Thánh Mẫu hít sâu một hơi, nói: "Có thể, nhưng sư tỷ nhất định phải nói cho ta biết, vì sao muốn đi, ta cũng muốn bồi bạn sư tỷ cùng đi." "Tiệt Giáo có đại nạn!!!" Khi nghe được năm chữ này, Quy Linh Thánh Mẫu cả người đều choáng váng, tựa như bị sét đánh, ngây ngốc tại chỗ.

Kết hợp với đủ loại suy đoán của Kim Linh Thánh Mẫu, nàng cảm thấy càng ngày càng khả nghi.

Ngay lập tức Quy Linh Thánh Mẫu đâu còn tâm trí để ý cái khác, cuốn lấy Kim Linh Thánh Mẫu hướng về Thanh Càn Điện bay đi.

Kim Linh Thánh Mẫu thậm chí đều không kịp chế chỉ, cũng không có biện pháp chế chỉ, bởi vì thực lực nàng không mạnh bằng Quy Linh Thánh Mẫu.

"Nga, đến rồi sao?

Một hay hai cái?

Để xem ai là người thông minh, chỉ là ai sẽ phát giác trước thôi?" Trong Thanh Càn Điện, khóe miệng Tiêu Vân hơi nhếch lên.

Cái thiên điện này bình thường chỉ có lúc tu hành và luyện khí hắn mới đến, không phải là tẩm cung, nhưng đối với Tiêu Vân điều đó không quan trọng.

Hắn là loại người có thể ngồi tại một chỗ tùy tùy tiện tiện mấy vạn năm, mấy chục vạn năm mới có thể động.

Mang theo Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đẩy cửa đi

vào, thảm thắc bất an nhìn Tiêu Vân đang ngồi tại trên đài cao.

"Biết ý nghĩa của việc đến đại điện này không?" "Biết....." Hai người mặt có chút phát hồng, có chút khẩn trương, ăn ý hướng Tiêu Vân thi lễ, "Khẩn thỉnh Yêu Hoàng đem hết thảy nói cho tỷ muội chúng ta, cho dù về sau thị phụng tả hữu Yêu Hoàng, tỷ muội chúng ta cũng vô oán vô hối!!!" Vừa vẫy tay, đài cao biến mất, Tiêu Vân xuất hiện ngồi tại trên long ỷ thấp hơn, nhìn các nàng, cảm thán nói: "Hà tất đâu, có đôi khi biết được càng nhiều, ngược lại đối với bản thân không có chỗ tốt.

Cũng may các ngươi cũng không ngốc, ít nhiều đoán được một ít.

Cho các ngươi một cái cơ hội hỏi đi.

Về phần thị tẩm, Bản hoàng không cưỡng cầu, Bản hoàng cũng không thiếu nữ nhân.

Chuyện bước ra khỏi Dưỡng Long Uyên, Bản hoàng coi như chưa từng phát sinh." "Dám hỏi Yêu Hoàng, Tiệt Giáo ta có phải sẽ kinh lịch đại nạn hay không?!!" Chuyện thị tẩm hay gì đó lúc này không quan trọng nữa, hiện tại quan trọng nhất là làm rõ hết thảy.

Kim Linh Thánh Mẫu gấp gáp mở miệng dò hỏi.

"Đại nạn?" Tiêu Vân giơ tay chống đầu, đem thân mình hơi nghiêng lệch, cảm giác ngồi như vậy tương đối thoải mái, mới trả lời vấn đề của Kim Linh Thánh Mẫu, "Trong kiếp nạn, kẻ bị cuốn vào trong đó đều sẽ gặp kiếp nạn, khác biệt ở chỗ nên hóa giải như thế nào.

Cho nên Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo đã liên hợp, Tứ Thánh liên thủ, biết điều đó ý vị như thế nào không?" Lão thiên, Tứ Thánh liên thủ, tam đại giáo phái liên thủ, vậy Tiệt Giáo phải làm sao?

Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu hoảng thần.

Tiêu Vân lắc đầu, than thở: "Đáng tiếc a, sớm tại vô số năm trước, ta đã nhắc nhở lão sư các ngươi, ông ấy đã sai rồi.

Đáng tiếc ông ấy tịnh không cho là như vậy, quá ngạo mạn, quá tự phụ.

Vốn dĩ có loại lựa chọn, đáng tiếc đều không chọn." "Lần kiếp nạn này, vốn có thể liên hợp Nhân Giáo, Xiển Giáo, châm đối Tây Phương Phật Giáo.

Đáng tiếc ông ấy không muốn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cộng sự, thà lôi kéo Phật Giáo, lại không bỏ xuống được mặt mũi đi tìm đối phương.

Ông ấy cảm thấy chính mình có thể giải quyết hết thảy vấn đề, cảm thấy giáo phái đệ tử sẽ không làm ông thất vọng." "Vậy lão sư vì sao không cùng Yêu Hoàng liên thủ?" Kim Linh Thánh Mẫu kinh thanh hỏi.

"Bản hoàng không lập giáo phái, không có đệ tử, làm sao liên thủ?" Tiêu Vân bất đắc dĩ buông tay đang chống đầu ra, "Huống chi nói liên thủ, hiện tại cũng đã muộn, kiếp nạn đã đến rồi, chạy không thoát.

Cho nên sự tồn tại của các ngươi đối với Tiệt Giáo rất quan trọng.

Nếu Tiệt Giáo đổ, các ngươi sẽ phải kiên phụ Tiệt Giáo truyền thừa, Tiệt Giáo đạo thống cũng sẽ do các ngươi truyền bá." ".....Cho nên ngày đó, Yêu Hoàng mới có thể đối với việc tỷ muội chúng ta rời khỏi Thiên Đình đi Hồng Hoang mà đại phát lôi đình?" Luôn luôn trầm mặc Quy Linh Thánh Mẫu thở ra một hơi.

Thông minh.

Tiêu Vân ý ngoại nhìn nàng một cái, nói: "Cũng không hẳn.

Các ngươi đi ra ngoài, Yêu tộc sẽ bị cuốn vào trong đó là không

sai, nhưng Bản hoàng có thể nhẹ nhõm hóa giải.

Chủ yếu là Bản hoàng đã đáp ứng lão sư các ngươi, nếu Tiệt Giáo thật sự tao ngộ kiếp nạn, như vậy các ngươi là hy vọng quật khởi của Tiệt Giáo.

Như thế, các ngươi nên đi Hồng Hoang sao?" Khó chịu là đúng rồi, nhưng có biện pháp nào đâu, Tiệt Giáo vận mệnh đã như thế.

Cho dù Tiêu Vân không đem Phong Thần kéo dài, cuối cùng Tiệt Giáo và các giáo phái khác xung đột đại chiến y nguyên sẽ trở lại, đây là sự tình đã chú định, khác biệt ở chỗ tranh đấu phát sinh như thế nào.

"Người lên Phong Thần Bảng sẽ không chết, nhưng phải tiếp thu Hạo Thiên khu sử.

Thực lực càng cường đại, địa vị càng cao, thì Hạo Thiên đối với Tiệt Giáo đệ tử càng tôn trọng, minh bạch chưa?" Cộng thêm sự tồn tại của các nàng, Tiệt Giáo đệ tử còn lại, trừ phi tự nguyện, nếu không những nơi khác đều sẽ không chủ động đi, chẳng hạn như Tây Phương Phật Giáo.

Tiệt Giáo đệ tử đều sẽ đi Thiên Đình, chỉ câu nói này, Tiêu Vân chưa nói ra.

Tiệt Giáo đệ tử đi Tây Phương?

Đừng nói giỡn.

Phong Thần qua đi, có thể còn lại mấy cái đệ tử đã là không đơn giản.

Thả bọn họ đi Tây Phương để tráng đại Phật Giáo?

Chuyện ngu ngốc như vậy không thể làm.

Do đó dẫn tử là Kim Linh Thánh Mẫu, có sự tồn tại của nàng, Tiệt Giáo đệ tử mới có quyền tự chủ.

Cho dù Thông Thiên cuối cùng bị nhốt lại, Tiêu Vân cũng có thể xuất diện đem Tiệt Giáo đệ tử ngăn lại, sẽ không để Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục đem Tiệt Giáo đệ tử tống sang Tây Phương.

Phật Bản Đạo, chơi loại đại cục diện này, quá ngây thơ rồi.

Trộm gà không thành còn mất nắm gạo mà thôi.

Thực lực, địa vị!!!

Duy có hai thứ này mới có thể giúp các nàng bảo tồn những gì còn sót lại của Tiệt Giáo.

Nhưng thực lực có dễ dàng đột phá như vậy sao?

Địa vị tương đối mà nói, tương đối dễ dàng hoạch đắc.

Chỉ cần Tiêu Vân nguyện ý.

Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân, liền hiểu được sự tồn tại của Hi Hòa, Thường Hi.

Hồng Hoang y nguyên đang loạn, Thanh Càn Điện cũng đang loạn, chỉ là phương thức loạn không giống nhau.

Chương 156

"Sư tỷ, vì sao vẫn luôn thất thần?

Chẳng lẽ bởi vì tâm hệ lão sư và các sư huynh sư tỷ khác?" Từ ngày hôm sau bắt đầu, các đệ tử khác sát giác Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu không thích hợp.

Một người một cái không chú ý liền thất thần, một người một cái không chú ý liền mặt đỏ, làm cho mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Nhưng mỗi lần hỏi đều là một hỏi ba không biết, ngay cả người hiếu kỳ nhất là Bích Tiêu cũng không còn tâm tư truy vấn, nỗ lực tu hành, tranh thủ vì Tiệt Giáo làm chút chuyện.

Lúc này, Lục Đạo Luân Hồi lại đón một vị khách không mời mà đến.

Chuẩn Đề tới Lục Đạo Luân Hồi, đối với Hậu Thổ và Huyền Minh, xác thực là một vị khách không mời, bản tỷ muội các nàng có thể trực tiếp vô thị, không thấy Chuẩn Đề.

Cứ tưởng sẽ giống như đối đãi với Lão Tử, trực tiếp cho hắn ăn bế môn canh, nào ngờ đâu lại trực tiếp để Chuẩn Đề đi vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi. "Cái quỷ gì?" Không sợ đánh nhau thật sao?

Hai người này thao tác một hồi khiến Tiêu Vân nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

Chuẩn Đề trong thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp chính là kẻ đã ra tay với Yêu tộc, theo lý thuyết, với tính cách của Hậu Thổ và Huyền Minh thì tuyệt đối hận chết Chuẩn Đề mới đúng, làm sao lại để hắn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chứ?

Hai người này đang có ý đồ xấu gì đây? "Vãi!!

Không thể nào!!" Đột nhiên Tiêu Vân ý thức được điều gì, lập tức chấn kinh: "Huyền Minh và Hậu Thổ không phải định dụ Chuẩn Đề vào trong Lục Đạo Luân Hồi, sau đó chọc giận hắn, cuối cùng đại đánh ra tay chứ?" Với tính cách của Huyền Minh... tuyệt đối có khả năng này.

Tính toán thời gian thay ca của Huyền Minh và Hậu Thổ, Tiêu Vân vô lực ngẩng đầu khẽ vỗ trán.

Xem ra không đoán sai rồi.

Còn Thông Thiên chạy tới Lục Đạo Luân Hồi làm gì?

Đám Thánh nhân này từng người một đều rảnh rỗi không có việc gì làm sao?

Chú ý thấy Thông Thiên Giáo Chủ rời khỏi đạo trường, hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân cạn lời.

Thôi bỏ đi, sợ các nàng không làm được, Bản hoàng đành phải đi tọa trấn vậy.

Phản chính Thiên Đình hiện tại không có đại sự gì, trước mắt Phong Thần lượng kiếp, ngoại trừ các đại giáo phái tranh đấu ra thì Lục Đạo Luân Hồi sẽ trở thành tiêu điểm.

Bởi vì quan hệ đến việc đệ tử Thánh nhân luân hồi, nếu không cẩn thận bị ném vào Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo thì vui lắm.

Không phải ai cũng có thể lên Phong Thần Bảng, cũng không phải chết rồi là trăm phần trăm lên Phong Thần Bảng.

Lên Phong Thần Bảng có thể miễn cho cái chết, nhưng không lên Phong Thần Bảng thì phải xem vận khí mới được.

Vận khí tốt hồn phách chưa tổn hại thì được vào Lục Đạo Luân Hồi, vận khí không tốt, hình thần câu diệt, ngay cả một chút hy vọng

cũng không còn.

Ngay lập tức, Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình, đi tới Lục Đạo Luân Hồi.

Trên thực tế, Chuẩn Đề tới Lục Đạo Luân Hồi xác thực là vì chính sự, vốn tưởng rằng sẽ ăn bế môn canh giống như Lão Tử, phải biết rằng Huyền Minh và Hậu Thổ cực kỳ căm ghét đám Thánh nhân này.

Lần trước Lão Tử tới Lục Đạo Luân Hồi chịu thiệt thòi không nhỏ, suýt chút nữa trở thành trò cười cho Hồng Hoang, còn chọc cả Tiêu Vân xuất hiện.

Cuối cùng giải quyết thế nào không ai biết, hai người độn nhập hư không, kết quả chỉ có bọn họ mới rõ, bất quá Lão Tử từ đó về sau không còn đề cập việc này, người ngoài cũng không tiện hỏi.

Ngược lại da mặt Chuẩn Đề rất dày, ăn bế môn canh thì có gì to tát, chỉ cần tốt cho Phật giáo thì cái gì hắn cũng làm.

Chỉ là Chuẩn Đề vạn vạn không ngờ tới, Huyền Minh không cho hắn ăn bế môn canh mà lại để hắn tiến vào.

Thánh nhân tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ ngay lập tức phát giác, cũng lập tức chạy tới.

Nàng rất nhanh hiểu được dụng ý của Huyền Minh, tuy rằng có chút mạo hiểm nhưng Hậu Thổ lại không cự tuyệt.

Huyền Minh rõ ràng là nhịn không nổi nữa nên mới đánh chủ ý lên người Chuẩn Đề.

Hơn nữa Hậu Thổ cũng có một loại xúc động muốn đánh với Chuẩn Đề một trận.

Hai đánh một, hai vị Tổ Vu thực lực cấp bậc đỉnh phong đánh không lại Thánh nhân nhưng cũng sẽ không chịu thiệt trong thời gian

ngắn.

Hơn nữa Tiêu Vân cũng sẽ không trơ mắt nhìn Chuẩn Đề tiến vào Lục Đạo Luân Hồi mà thờ ơ, khẳng định sẽ chạy tới ngay lập tức.

Đến lúc đó Chuẩn Đề sẽ có quả ngon để ăn.

Thánh nhân ra tay trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân tính sổ cũng đủ cho Chuẩn Đề hưởng thụ.

Tìm một người đánh một trận, sau đó lại hung hăng hố đối phương một vố!

Huyền Minh tính toán rất hay.

Nhưng Chuẩn Đề có mắc mưu không?

Có đôi khi biết rõ là cái bẫy cũng không thể không chui vào, bất cứ ai cũng sẽ gặp phải cục diện này, tỉ như Chuẩn Đề trước mắt. "....." Thấy Huyền Minh không giống như đối đãi với Lão Tử mà trực tiếp đuổi cút, ngược lại còn mời vào, Chuẩn Đề có vài phần vui vẻ.

Chỉ là vừa bước vào đại điện, hắn liền vui không nổi nữa, bởi vì đừng nói chiêu đãi trà nước, ăn chút linh quả, ngay cả cái ghế để ngồi cũng không có, đây nào giống đạo đãi khách.

Theo bản năng, mặt mũi Chuẩn Đề có chút không nén được giận, nhưng cân nhắc đến hận ý của Huyền Minh đối với Thánh nhân, Chuẩn Đề đành coi như không có việc gì, thầm nghĩ chỉ cần xử lý tốt sự tình, mất mặt chút cũng chẳng sao. "Có việc gì thì nói mau, Bản Tổ vu cũng không có bao nhiêu thời gian bồi đám Thánh nhân các ngươi dây dưa." Huyền Minh đại liệt liệt ngồi trên ghế.

Chiêu đãi ư?

Đừng có mơ!

Không trực tiếp động thủ đánh người là tốt lắm rồi, còn muốn

Bản Tổ vu lấy đồ tốt ra chiêu đãi?

Nằm mơ đi!!

Thánh nhân ở bên ngoài cao cao tại thượng, nhưng tại Lục Đạo Luân Hồi thì không có đãi ngộ này.

Không có thời gian tiêu hao, lại có thời gian ngồi trên ghế ra oai?

Gương mặt vốn đang treo nụ cười của Chuẩn Đề dần dần tắt ngấm.

Đường đường là Thánh nhân tới Lục Đạo Luân Hồi mà lại nhận đãi ngộ này?

Nếu không phải có việc cầu người, Chuẩn Đề không trực tiếp trở mặt thì cũng sẽ phủi tay bỏ đi. "Chuẩn Đề cũng sẽ có lúc cầu đến Bản Tổ vu sao, lúc tính kế Vu tộc sao không nghĩ đến hôm nay?" Huyền Minh nhìn sắc mặt không tốt lắm của Chuẩn Đề, thầm cười lạnh.

Năm đó Thập Nhị Tổ Vu suýt chút nữa đã đánh tới phương Tây, nếu không phải cuối cùng chọn Côn Luân Sơn (phiếu bầu nhiều hơn một chút) thì kẻ gặp xui xẻo chính là Linh Sơn phương Tây.

Bởi vì Thập Nhị Tổ Vu chuẩn bị một trận đại chiến, cho nên chọn Côn Luân Sơn chứ không phải Linh Sơn.

Bằng không, với trạng thái Bàn Cổ Chân Thân khi đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có chí bảo trong tay, một trận đánh xuống cũng đủ cho bọn hắn hưởng thụ, cả phương Tây không biết sẽ bị phá hoại thành cái dạng gì.

Nhìn xem Côn Luân Sơn thì biết, trực tiếp bị san bằng luôn!

Sau này tuy đã trùng kiến nhưng y nguyên không thể khôi phục nguyên dạng.

Bề ngoài thì giống, nhưng loại cảm giác thần bí của tiên gia bảo

địa đã biến mất.

Nếu trận chiến đó rơi vào Linh Sơn, cả Linh Sơn đều phải gặp xui xẻo, kết cục tuyệt đối thê thảm hơn Côn Luân Sơn nhiều.

Đừng quên, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chí bảo trong tay mà còn bị đánh đến xám đầu đất mặt, đổi thành Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì sẽ càng bi thảm hơn.

Tuy rằng có hai vị Thánh nhân, ứng đối tương đối không dễ dàng, nhưng đừng quên thực lực của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong đám Thánh nhân cũng chỉ mạnh hơn Nữ Oa mà thôi, không có cách nào so sánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chí bảo Bàn Cổ Phiên còn có thể không nghe triệu hoán, không nghe theo mệnh lệnh chủ nhân mà ra tay với Bàn Cổ Chân Thân, vậy thì Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn cũng chẳng khá hơn là bao.

Một khi không có pháp bảo phòng ngự, Linh Sơn phương Tây coi như xong đời.

Có thể nói vận khí của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng khá tốt, năng lực kéo cừu hận không mạnh bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực cũng không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bằng không Thập Nhị Tổ Vu đã không công đánh Côn Luân Sơn mà là phương Tây rồi.

Khóe miệng co giật vài cái, Chuẩn Đề hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười khó coi: "Không giấu gì Yêu phi..." "Gọi ta là Huyền Minh Tổ Vu!!!" Huyền Minh cắt ngang lời Chuẩn Đề nhắc nhở. "Đừng có ở lúc này gọi ta là Yêu phi, ta lúc này đại biểu cho Vu tộc, không phải Yêu tộc, cho nên đừng lấy xưng hô Yêu tộc dùng trên người ta." Thật là khinh người quá đáng!!!

Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề lại một lần nữa biến mất.

Bất đắc dĩ phải nói, trong Hồng Hoang ngoại trừ Thánh nhân ra,

dám đối đãi như vậy với Thánh nhân cũng chỉ có Huyền Minh.

Từ sau khi Vu tộc tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Chuẩn Đề chưa bao giờ xấu hổ như thế này.

Nếu người ngồi trên ghế kia là Tiêu Vân, Chuẩn Đề cam đoan một chút tỳ khí cũng không có, nhưng người ngồi ở trên đó tịnh không phải Tiêu Vân mà là Huyền Minh.

Điều này làm cho Chuẩn Đề có chút khó mà chấp nhận.

Hiện tại là Vu tộc, Vu tộc muốn thế nào?

Huyền Minh chẳng lẽ muốn tiếp tục tranh đấu với Thánh nhân?

Chuẩn Đề có chút khó chịu, nhất thời trầm mặc.

Nhìn thấy hắn trầm mặc, sắc mặt cũng xụ xuống, Huyền Minh ha ha cười, dùng ngữ khí trêu tức nói: "Sao thế?

Cảm thấy trong lòng không thoải mái, cảm thấy Bản Tổ vu không nể mặt Chuẩn Đề thánh nhân?" "Vấn đề là ngươi ở trước mặt Bản Tổ vu còn có mặt mũi nào đáng nói sao?

Năm đó kẻ bị Cộng Công cái tên ngu xuẩn kia đánh cho không dám bước ra khỏi đất phương Tây là ai?" "Năm đó kẻ bị Vu tộc ta dọa cho chỉ có thể trốn, đi đường cũng phải đi đường vòng là ai?" "Trí nhớ Bản Tổ vu không tốt lắm, phiền toái Thánh nhân nhắc nhở ta một chút." "....." Chuyện cũ bị nhắc lại, một đống chuyện xấu bị lôi ra, Chuẩn Đề đen mặt, hạ thấp giọng nói: "Huyền Minh Tổ Vu, chớ có quá phận." "Quá phận?" Huyền Minh chưa mở miệng, thanh âm của Hậu Thổ đã truyền đến, chỉ là thanh âm không ôn hòa như thường ngày mà lạnh lẽo, uyển chuyển giống như Cửu U ác quỷ bò ra từ Địa Ngục đạo, khiến người ta nghe xong trong lòng run rẩy, khó chịu.

Hậu Thổ chú ý tới Chuẩn Đề tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, trước tiên từ Ngạ Quỷ đạo trở về, vừa vặn nghe được lời Chuẩn Đề nói,

lập tức tiếp lời: "Quá phận thì như thế nào?

Lục Đạo Luân Hồi không phải đất Linh Sơn phương Tây, nhìn không quen, không thoải mái thì có thể cút!!

Nơi này không hoan nghênh ngươi." Được rồi, lần trước người bảo Thánh nhân cút là Huyền Minh, lần này biến thành Hậu Thổ.

Huyền Minh kinh ngạc nhìn Hậu Thổ, không ngờ Hậu Thổ lại trở nên nóng nảy như vậy.

Kỳ thật Hậu Thổ vẫn luôn có tỳ khí, chỉ là bình thường không dễ dàng bùng nổ như Huyền Minh mà thôi. "Các ngươi...

Tổ Vu khinh người quá đáng!!!" Tâm tính tốt đến mấy cũng chịu không nổi, huống chi là Chuẩn Đề Thánh nhân?

Là tồn tại chí cao vô thượng của Hồng Hoang.

Nhất tái, tái tam khiêu khích, làm cho Chuẩn Đề nhịn không được.

Hắn nhìn ra rồi, Huyền Minh và Hậu Thổ căn bản không có ý định nói chuyện tử tế, cố ý để hắn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi là có mục đích, chính là để lôi chuyện cũ ra mắng Chuẩn Đề hắn một trận cẩu huyết lâm đầu.

Trong Lục Đạo Luân Hồi không được tùy ý ra tay, nếu không hậu quả nghiêm trọng, Thánh nhân đều biết điều này.

Huống chi Lục Đạo Luân Hồi cũng tương đương với nơi Tiêu Vân quản khống, chạy đến địa bàn của người ta ra tay với bà xã người ta, xem Tiêu Vân có trực tiếp sát thượng Linh Sơn phương Tây đòi một cái công đạo hay không.

Không chừng hắn sẽ dùng Thí Thần Thương chọc cho vài cái, đem Linh Sơn đánh vỡ mới chịu bỏ qua.

Nhưng nhẫn nại hết lần này tới lần khác, đổi lại là ai cũng chịu

không nổi sự kích thích này, Chuẩn Đề cũng giống như vậy.

Chương 157

Cho nên, hắn phát nộ. "Khinh người quá đáng rồi!

Chuẩn Đề, Bản Tổ vu nói cho ngươi biết, muốn đệ tử Phật giáo nhanh chóng luân hồi chuyển thế cũng được, đánh với Bản Tổ vu một trận, ta sẽ cho đệ tử Phật giáo luân hồi, bằng không thì câm miệng xếp hàng đi cho Bản Tổ vu!

Còn đến lúc đó có bị luân hồi vào Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo hay Tu La đạo hay không, Bản Tổ vu không dám bảo đảm đâu." Huyền Minh vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Chuẩn Đề lớn tiếng uy hiếp. "Đánh một trận..." Chuẩn Đề vốn đang nộ khí đùng đùng, nghe thấy câu này liền giống như bị dội một gáo nước lạnh, lập tức thanh tỉnh, lửa giận trong lòng hốt nhiên cũng tiêu tán không ít.

Nhìn Huyền Minh và Hậu Thổ đang tùy thời chuẩn bị ra tay, hắn cười lạnh: "Hai người coi Bản thánh là kẻ ngu si hay sao?

Ra tay trong Lục Đạo Luân Hồi, e rằng lát nữa phải nghênh tiếp một Yêu Hoàng nộ khí xung thiên rồi đi." Có bẫy!!

Chuẩn Đề bình tĩnh lại, nếu ở nơi khác thì trăm phần trăm hắn sẽ ra tay dạy dỗ Huyền Minh và Hậu Thổ một bài học, nhưng ở trong Lục Đạo Luân Hồi thì không thể tùy tiện ra tay, nếu không chờ đợi hắn sẽ là cơn thịnh nộ của Tiêu Vân.

Hai tôn Tổ Vu, dù là cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chuẩn Đề cũng không để vào mắt, đỉnh đa chỉ là khó chơi một chút, không dễ dàng bị đánh bại mà thôi, nhưng muốn đối kháng với Thánh nhân thì không đủ tư cách, kém rất xa!

Chỉ cần ở trong phạm vi Hồng Hoang, không có chí bảo, Tổ Vu Chân Thân dù khó đánh vỡ cũng có thể tùy tiện dây dưa đến chết.

Hai cái Tổ Vu không đáng sợ, cái thực sự làm người ta phải phòng bị là Tiêu Vân tùy thời sẽ nhảy ra.

Kẻ đó mới là tồn tại khủng bố nhất. "Vãi!!

Chuẩn Đề không mắc mưu!!!" Huyền Minh trợn trắng mắt, nhìn Hậu Thổ một cái, Hậu Thổ cũng bất đắc dĩ.

Tỷ tỷ à, tiểu muội đã phối hợp rồi!

Nhưng đối phương úy kỵ sự tồn tại của Yêu Hoàng, không dám ra tay thì ta cũng hết cách!

Hậu Thổ ném cho Huyền Minh ánh mắt "ta cũng bó tay".

Đều đã phối hợp diễn rồi.

Nại hà đối phương quá cơ trí, không mắc mưu a. "Sợ rồi thì mời về cho." Huyền Minh phất phất tay, ngáp một cái, ngồi trở lại ghế, "Dù sao Bản Tổ vu đã nói rồi, hoặc là đánh một trận, hoặc là cút xéo, còn chuyện đệ tử Phật giáo thì đừng mơ tưởng, đến lúc đó luân hồi xem ý trời đi, luân hồi vào đâu cũng xem ý trời, có một số thứ không phải Bản Tổ vu có thể quyết định." "....." Bẫy, quả nhiên là bẫy!

Khủng hoảng lúc này Tiêu Vân sắp tới Lục Đạo Luân Hồi rồi.

Huyền Minh càng các loại kích thích để hắn động thủ, Chuẩn Đề càng cảm thấy đây là cái bẫy, vậy thì làm gì còn ý nghĩ ra tay?

Cố sống cố chết nhịn xuống, cho dù ngươi có nói ra một đóa hoa, Bản thánh cũng sẽ không ra tay, tắt cái tâm tư đó đi, lười đáp lý ngươi, Bản thánh chờ Tiêu Vân tới rồi đàm phán.

Cùng Huyền Minh, Hậu Thổ hai cái Tổ Vu đàm không xong, Chuẩn Đề cảm thấy không có gì để nói, trực tiếp ngồi chờ Tiêu Vân.

Hắn không tin Tiêu Vân không chú ý tới Lục Đạo Luân Hồi, cũng không chú ý tới việc hắn tiến vào, như vậy khẳng định Tiêu Vân sẽ

tới.

Tiến vào Lục Đạo Luân Hồi cũng đã được một khoảng thời gian, với tốc độ của Tiêu Vân, không cần bao lâu sẽ tới nơi.

So với việc tiếp tục tranh luận với Huyền Minh, Hậu Thổ, không bằng thành thành thật thật chờ Tiêu Vân tới rồi nói chuyện, đỡ phải tức một bụng lửa, không thể động thủ đánh người, rất khó chịu.

Ngay lập tức Chuẩn Đề bày ra tư thế "ta đều không nghe, ta đều không nhìn", nhắm mắt lại chờ Tiêu Vân. "....." "....." Đặc biệt chứ!!

Giản trực cạn lời.

Thánh nhân không phải chú trọng nhất là thể diện sao?

A, động thủ đi a, lão nương đều đã mắng ngươi rồi, đánh ta đi, vì sao không động thủ?

Chuẩn Đề cũng không đi, cái gọi là mắt không thấy tâm không phiền, Huyền Minh cạn lời, Hậu Thổ cũng hết cách.

Tổng không thể ra tay trước, như vậy thật sự không có lý, làm không tốt đến lúc đó Tiêu Vân đàm phán lại sẽ chịu thiệt.

Không thể động thủ trước, phải để đối phương động thủ trước mới được.

Nhưng trước mắt Chuẩn Đề giống như dầu muối không ăn, làm cho Huyền Minh và Hậu Thổ lập tức cạn lời, thật có thể nhịn a, đổi thành người Vu tộc thì quản tam thất nhị thập nhất cứ tiên đánh rồi nói sau, nhưng Chuẩn Đề thì sao?

Vốn nộ khí đùng đùng một bộ sắp nhịn không được, chớp mắt đã bình tĩnh lại, vị nhiên bất động: Tùy ngươi, ta không mắc mưu.

Làm sao bây giờ?

Hố không được.

Huyền Minh vô ngữ nhìn Hậu Thổ, Hậu Thổ cũng hết cách, ném qua một ánh mắt "ta cũng không có biện pháp, chờ Yêu Hoàng xử lý thôi". "Ngô nãi Thông Thiên Giáo Chủ, có việc muốn cùng hai vị Yêu phi đàm đạo." Không khéo, lúc này Thông Thiên vừa vặn tới bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi, ý định giống như Chuẩn Đề, Thông Thiên cũng tới thương lượng chuyện môn hạ đệ tử luân hồi.

Không phải mỗi đệ tử đều sẽ lên Phong Thần Bảng, sau khi chết luân hồi trở thành đại sự.

Vốn dĩ trong Phong Thần lượng kiếp Lục Đạo Luân Hồi căn bản không nổi bật, nhưng bởi vì sự tồn tại của Tiêu Vân dẫn đến việc các Thánh nhân không thể không đích thân tới thương nghị, vạn nhất hai vị cô nãi nãi không cao hứng, trực tiếp đem đệ tử an bài sai chỗ, vậy thì có kịch hay để xem.

Đừng nói không thể, lấy quan hệ của Tổ Vu đối với Thánh nhân mà xem, hoàn toàn có khả năng này. "Giáo chủ mời vào." Ngoại trừ Tiêu Vân và Nữ Oa, người Vu tộc đối với vị Thánh nhân nào thái độ hơi tốt một chút, e rằng chỉ có Thông Thiên.

Thông Thiên và Tiêu Vân có không ít hợp tác, dĩ vãng lúc tranh đấu cũng cơ bản không ra tay với người Vu tộc, có ra tay cũng là lúc Tam Thanh nhất thể.

Là người có ân oán với Vu tộc ít nhất.

Như vậy Huyền Minh và Hậu Thổ tự nhiên sẽ không đối với Thông Thiên quá ác liệt, nếu không tuyệt đối sẽ cùng một đãi ngộ với Lão Tử, Chuẩn Đề.

Cút xéo!!

Thông Thiên cũng tới?

Chuẩn Đề mở mắt, lộ ra nụ cười, xem xem Thông Thiên sẽ nhận được đãi ngộ gì, có giống mình hay không.

Vô nại, Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo tam giáo liên hợp, cùng đối phó Tiệt giáo, nhưng lúc bắt đầu lại bị đệ tử Tiệt giáo đuổi đánh, dám tin không?

Các loại chiến đấu khiến người ta cạn lời đều có thể bạo phát ra, làm Chuẩn Đề tức muốn chết, tuy rằng Tiệt giáo tổn thất không nhỏ, nhưng Phật giáo cũng chẳng khá hơn là bao, cũng chỉ có Nhân giáo và Xiển giáo là tương đối tốt một chút mà thôi.

Nếu không phải có hứa hẹn, Chuẩn Đề đều muốn ám chỉ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang cố ý nhắm vào mình, lấy đệ tử Phật giáo đi tương ái tương sát với đệ tử Tiệt giáo, để Nhân giáo và Xiển giáo chiếm tiện nghi.

Tổn thương quá lớn.

Không thành tỷ lệ.

Nhân giáo thì thôi, Huyền Đô Đại Pháp Sư tặc mãnh (rất mạnh), nhưng Xiển giáo thì sao?

Xiển giáo ngoại trừ Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử mấy người kia ra thì cũng chẳng có gì, vì sao bên đó không chết người?

Trương mục ai cũng biết tính, chỉ là Chuẩn Đề không nói ra, đệ tử Phật giáo so với đệ tử giáo phái khác về chỉnh thể chất lượng kém hơn, tổn thất lớn lại cảm thấy đối phương đang hố mình.

Thông Thiên tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, nhìn thấy Chuẩn Đề cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì hắn phát hiện Chuẩn Đề rồi mới đi vào.

Thông Thiên đã sớm tới Lục Đạo Luân Hồi, nhưng không tiện vào, thấy có Chuẩn Đề đi đầu, hắn liền quả đoán đi theo. "Sư huynh."

Vừa vào thấy Chuẩn Đề cười ha hả chào hỏi mình, Thông Thiên nghĩ tới sự tình phát sinh trên chiến trường mấy năm nay, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: "Ai là sư huynh của ngươi, hậu nhan vô sỉ." Phật giáo nói là hỗ trợ, nhưng lại nhảy nhót hung hăng hơn ai hết, truy sát đệ tử Tiệt giáo hung ngoan nhất, người không biết còn tưởng rằng Tiệt giáo và Phật giáo có thâm cừu đại hận đấy!

Như vậy Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên không vui khi nhìn thấy đối phương, càng đừng nói đến bộ dáng cười ha hả chào hỏi của Chuẩn Đề.

Ám địa lý hố ta, ngoài mặt lại vui vẻ chào hỏi, không phải cố ý trào tiếu ngã, trào phúng ngã sao?

Thế là Thông Thiên ngay tại chỗ đốp chát lại Chuẩn Đề, một chút mặt mũi cũng không lưu, còn khoa trương hơn cả Huyền Minh.

Đã là kẻ địch rồi, làm gì phải gặp mặt cười ha hả, đi đại gia nhà ngươi, ta Thông Thiên Giáo Chủ không có loại sư đệ như ngươi.

Tình huống gì đây?

Thông Thiên có ý gì, ta Chuẩn Đề hảo hảo chào hỏi ngươi, ngươi lại đốp chát ta như vậy?

Những lời như "hậu nhan vô sỉ" đều nói ra, lại còn ngay trước mặt Huyền Minh và Hậu Thổ!

Nếu như không có Huyền Minh và Hậu Thổ ở đây, Chuẩn Đề sẽ cảm thấy trong lòng thoải mái một chút, nhưng hai người này đang ở đây, làm cho Chuẩn Đề cảm giác bị Thông Thiên làm cho mất mặt.

Cộng thêm trước đó bị Huyền Minh và Hậu Thổ chọc cho một bụng lửa, bị Thông Thiên khích bác như vậy, lửa giận trong lòng đâu còn khống chế được?

Lập tức bạo nổ. "Thông Thiên!!

Ngươi có ý gì!!!" "Hừ, hai mặt ba dao tiểu nhân mà thôi, cũng xứng cùng Bản giáo chủ xưng huynh gọi đệ." Phật giáo trực tiếp ngả về phía Nhân giáo và Xiển giáo, làm cho Thông Thiên nhìn không thuận mắt Phật giáo, nhìn không thuận mắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đương nhiên trong lòng cũng hận thấu xương, đừng nói mắng chửi người, Thông Thiên còn có tâm tư đánh người nữa là.

Đệ tử Phật giáo không hung sao?

Được, Chuẩn Đề bồi Bản giáo chủ làm một trận, để Bản giáo chủ nhìn xem, người Phật giáo rốt cuộc hung đến mức nào, đừng có chỉ biết trốn sau lưng Xiển giáo và Nhân giáo gây sự, ta Thông Thiên Giáo Chủ thống hận nhất là loại người như các ngươi.

Chính đại quang minh thì cũng thôi, ám địa lý dùng âm chiêu là thứ Thông Thiên chán ghét nhất.

Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo tranh đấu, đó là chuyện của Đạo môn ta, Tây phương Phật giáo là dị loại, sâm hợp vào làm cái gì, sâm hợp vào cũng không thành thật một chút, khắp nơi gây sự, làm cho người ta nhìn thấy khó chịu. "Thông Thiên, ngươi chẳng lẽ muốn cùng Bần đạo làm một trận hay sao?!

Chớ tưởng rằng Bần đạo sợ ngươi." "A, Bản giáo chủ đứng ở chỗ này, xem Chuẩn Đề ngươi có bao lớn năng nại." Nhìn Chuẩn Đề đang giương nanh múa vuốt, liên tục thả lời hung ác, Thông Thiên cười lạnh một tiếng, "Đừng có chỉ nói mà không làm, có năng nại thì lập tức đi vào trong hư không làm một trận, không có bản sự thì đừng ở chỗ này ba hoa, giống như Yêu Hoàng nói vậy, nhìn thấy trong lòng không thoải mái." "....." Nhịn không nổi nữa!!!!

Nộ khí đạt tới một cái điểm tới hạn, Chuẩn Đề lập tức chỉ vào Thông Thiên lớn tiếng quát: "Thông Thiên cút ra đây, hôm nay Bần đạo nhất định phải cùng ngươi làm một trận, để ngươi biết Bần đạo

cũng không phải dễ khi dễ như vậy!!!" Thực lực không bằng, không có chí bảo tại thân, nhưng ta Chuẩn Đề tốt xấu gì cũng là một tôn Thánh nhân, Thông Thiên coi ta như bùn ném xuống đất giẫm mạnh mấy cái, còn không quên nhổ nước bọt là ý gì?

Coi thường ta?

Coi thường ta, Bần đạo cũng là Thánh nhân, không phải tồn tại tùy tiện để cho người ta giẫm đạp.

Cho ta đi ra, đánh một trận thì đánh một trận!! "Hy vọng ngươi đừng có hối hận là được!!

Ai chạy người đó là đồ không có trứng!" "....." Chuẩn Đề tức đến đỉnh đầu đều bốc khói, biểu tình dữ tợn, "Cút ra đây cho Bần đạo!!!" "Ha ha ha....." Thông Thiên cười lớn đuổi theo ra ngoài, hai người rất nhanh độn nhập hư không, không chuẩn bị đánh nhau ngay tại đại môn Lục Đạo Luân Hồi.

Nhìn Chuẩn Đề và Thông Thiên vừa mắng nhau vừa trực tiếp chạy ra ngoài đánh nhau, Huyền Minh tỏ vẻ não có chút loạn: "Tiểu muội, Thông Thiên Giáo Chủ làm sao vậy?

Tỷ tỷ còn tưởng là bị người Vu tộc ta nhập xác đấy chứ, sao mà bạo táo như vậy, lời nói cùng Yêu Hoàng cũng càng ngày càng tương tự, chửi người đều có thể chửi đến thanh tân thoát tục như thế." "Phụt ~~~" Hậu Thổ loan yêu cười.

Đừng nói, bởi vì cảm thấy thuận miệng, dẫn đến từ ngữ chửi người của Thông Thiên hiện tại đều học từ bên phía Tiêu Vân, trực tiếp mắng ra, uy lực kia gọi là một cái lợi hại.

Bất quá trước mắt Thông Thiên xác thực có chút bạo táo, nếu không phải không có khả năng phát sinh chuyện loại này, Hậu Thổ đều phải hoài nghi, Thông Thiên có phải bị người Vu tộc phụ thân hay

không.

Một lời không hợp là muốn khai chiến!

Giản trực cùng tính cách người Vu tộc giống nhau như đúc.

Huống chi không đúng, vì sao hai vị Thánh nhân tới Lục Đạo Luân Hồi, kết quả lại đánh nhau trước?

Huyền Minh và Hậu Thổ vài lần khiêu khích, Chuẩn Đề đều nhịn không ra tay, kết quả Thông Thiên vừa đến liền nổ.

Kỳ thật cũng không khó lý giải, tuy rằng Hậu Thổ và Huyền Minh không phải Thánh nhân, nhưng là Yêu phi, chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, Chuẩn Đề rõ ràng nếu ở trong Lục Đạo Luân Hồi không khống chế được, động thủ tuyệt đối không có quả ngon để ăn, Tiêu Vân quan không tốt, Thiên Đạo ý chí bên kia cũng khó chơi.

Bằng không, Thánh nhân tự mình chạy tới Lục Đạo Luân Hồi làm gì?

Chương 158

Trực tiếp sai người làm là được, không đáp ứng thì trực tiếp động thủ, chính vì không thể động thủ, cộng thêm có Tiêu Vân một tôn đại thần ở đây rình rập, Chuẩn Đề mới luôn nhịn.

Tuy rằng bị mắng mất mặt, nhưng chỉ cần nghĩ đến đối phương cố ý hố mình, bức bách mình ra tay thì sẽ không khó chịu như vậy.

Nhưng Thông Thiên lại không giống, Chuẩn Đề có thể nhịn được Huyền Minh và Hậu Thổ hai nữ nhân, nhưng không có nghĩa là có thể nhịn được Thông Thiên Giáo Chủ.

Đại gia đều là Thánh nhân, đều là người ái mặt mũi, tư hạ trào phúng ta thì thôi, trước mặt bao người, trước mặt hai vị Tổ Vu, cùng một số người Vu tộc trào phúng ta, nói ta là kẻ tiểu nhân bỉ ổi hai mặt ba dao, như thế làm sao có thể nhịn?

Huyền Minh và Hậu Thổ chỉ làm mất mặt, còn hành động của Thông Thiên quả thực là lấy giấy nhám chà mặt cho Chuẩn Đề, có thể nhịn được sao?

Đau a!!

Cộng thêm hiện tại quan hệ giữa Phật giáo và Tiệt giáo căng thẳng, gặp mặt đánh nhau một chút cũng không quá đáng, đệ tử đều đánh hi lý hoa lạp, thân là lão sư đánh nhau cũng không kỳ quái.

Cổ quái chính là, nguyên bản Phong Thần lượng kiếp là Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo nhắm vào Tiệt giáo, lẽ ra Nhân giáo và Xiển giáo phải là chủ lực mới đúng, nhưng hiện tại biến thành Phật giáo là chủ lực, về phần tại sao thì ai biết được?

Đương nhiên là vì Phật giáo đệ tử nhiều a, Nhân giáo đệ tử và

Xiển giáo đệ tử cũng không ngốc, Tiệt giáo đệ tử nhiều, Phật giáo đệ tử cũng nhiều, lão sư phân phó, chỉ cần không chủ động hố đối phương, tính kế thì không vấn đề gì.

Như vậy đương nhiên phải để đệ tử Phật giáo xông lên phía trước, ai bảo số lượng các ngươi nhiều, có thể so sánh với Tiệt giáo, trách không được ta, ta điểm chút người đi lên cũng không đủ cho Tiệt giáo xỉa răng, hiểu không.

Cho nên, đánh tới đánh lui Nhân giáo và Xiển giáo giống như đánh xì dầu (làm nền), Phật giáo ngược lại cùng Tiệt giáo đánh ra hỏa khí.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn mà đau lòng, thiên thiên đối với việc này không thể làm gì, bởi vì Nhân giáo và Xiển giáo đệ tử xác thực ít, cộng thêm đối phương cũng không có ý tứ chân chính hố Phật giáo, vậy thì làm sao bây giờ?

Đánh thôi, đệ tử nhiều nhất, mục tiêu hiển nhiên nhất, đương nhiên bị đuổi đánh.

Tạo thành tình huống loại này có nhiều nguyên nhân, trong đó quan trọng nhất là Nhân giáo và Xiển giáo đệ tử ít, người ít đánh không lại thì chạy, người ít dễ chạy.

Nhưng Phật giáo thì sao, đệ tử nhiều a, nhiều đệ tử như vậy mà chạy, rõ ràng là sợ Tiệt giáo, mất mặt lắm, đánh thôi.

Một đi hai lại, liền biến thành bộ dạng này, nếu cứ kéo dài một thời gian, cổ kế có thể đạt thành Phong Thần biến thành đại hí tranh đấu giữa Tiệt giáo và Phật giáo, Nhân giáo và Xiển giáo đánh xì dầu. "Ngã muốn đi xem một chút sao?" "....." Tỷ tỷ đủ rồi a, phối hợp khiêu khích Thánh nhân đã đủ quá phận rồi, còn chạy vào hư không xem kịch, đến lúc đó Chuẩn Đề sẽ không cố kỵ ngươi đâu, đánh nhau thì tìm ai giúp đỡ?

Yêu Hoàng tới còn không thu thập ngươi! "Biết rồi, biết rồi, ta không đi không được sao?" Huyền Minh ngáp một cái, "Ta đi xuống trước xem đám thỏ con kia, cứ ở chỗ này, đám người kia phiền chết đi được." Lại tìm cớ chuồn đi, tóm lại Huyền Minh thà rằng vô sở sự sự chạy lung tung, cũng không nguyện ý xử lý sự tình Lục Đạo Luân Hồi, những việc này đa số đều là Hậu Thổ quản lý.

Đối với việc này, Hậu Thổ cũng bất đắc dĩ, may là nàng từ trước tới giờ chưa từng trông cậy vào việc Huyền Minh có thể an phận ngồi yên xử lý sự tình tốt.

Tùy tiện đi, chỉ cần không chạy ra ngoài gây sự là tốt rồi, những cái khác đều ổn. .....

Đây là tình huống gì?

Tiêu Vân còn chưa tới Lục Đạo Luân Hồi, đã phát hiện Thông Thiên và Chuẩn Đề nộ hỏa thiêu thiên chạy ra ngoài, độn nhập hư không, nhìn bộ dáng là muốn chuẩn bị đại đánh ra tay.

Chính là đang chuẩn bị trực tiếp đi tới Lục Đạo Luân Hồi thì Tiêu Vân dừng lại, chuyện tốt, hướng về phía hư không đi, chuẩn bị xem kịch vui, xem Thông Thiên và Chuẩn Đề có thể đánh thành cái dạng gì.

Trước khi độn nhập hư không, Tiêu Vân giơ tay bấm đốt ngón tay tính toán một phen, lập tức cạn lời.

Được lắm, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đủ âm hiểm, trực tiếp đem Phật giáo tới hỗ trợ biến thành chủ lực tranh đấu với Tiệt giáo, ngược lại chính mình biến thành đánh xì dầu, như vậy Phật giáo tổn thương không lớn mới là lạ, thảo nào Chuẩn Đề lại thí điên thí điên chạy tới Lục Đạo Luân Hồi, cảm tình là giáo phái đệ tử tử thương quá nhiều.

Hắc, Phong Thần kiếp nạn bởi vì Phật giáo sâm hợp vào, ngược

lại một ngày một cái biến hóa, ngạnh sinh sinh đánh thành Tiệt giáo và Phật giáo tranh đấu, thật đúng là có chút khó tin, Phật giáo lần này không xuất chút huyết đều không được rồi.

Mặc kệ, dù sao cùng Bản hoàng không quan hệ, đánh tới cuối cùng ai xui xẻo cũng không sao cả, Bản hoàng thu hoạch đủ lợi ích là được rồi.

Đừng nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại trăm phương nghìn kế, cuối cùng đợi hết thảy kết thúc xong lại phải dán mặt vào, giúp Phật giáo đại hưng, lăn lộn ra chuyện Tây Du, Tiêu Vân cái gì cũng không làm cũng có thể nắm được một đống lớn chỗ tốt, loại cảm giác này, mỹ tư tư.

Đáng tiếc cơ hội chỉ có một lần, dù sao hắn không lập giáo phái, không thu đệ tử, sự tình có thể sâm hợp vào không nhiều, cưỡng ép đánh tiến vào cũng không có ý nghĩa quá lớn, ngược lại sẽ làm cho các Thánh nhân khác cảnh giác.

Đợi sau Phong Thần rồi đến Tây Du, Thục Sơn, ba ngàn thế giới xuất hiện, Tiêu Vân lại nạp muộn.

May là mặc kệ thế nào, đem chỗ tốt trước mắt vơ vét mới là quan trọng nhất, những thứ khác quản nhiều làm gì, đến lúc đó ai có thể so sánh với Tiêu Vân?

Một thân khí vận chồng chất hù chết người, tranh cũng không cần cùng người tranh nữa rồi. "Thông Thiên!!

Đi chết đi cho Bần đạo!!!" Có thể nhìn ra được lần này Chuẩn Đề thật sự bị tức nổ phổi, nếu không với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không hồ đồ đi đánh nhau với Thông Thiên, càng đừng nói chủ động ra tay.

Nếu như Tiếp Dẫn cũng ở đây, hai đánh một còn tạm được,

Chuẩn Đề chủ công, Tiếp Dẫn chủ phòng, nhưng đơn độc một người tìm Thông Thiên đánh, kết quả khả năng không đẹp mắt lắm.

Bất quá Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng là thật sự hết cách, Tây phương nhị thánh căn bản không dám tách ra, sợ đối thượng Tam Thanh sẽ chịu thiệt.

Tùy tiện một người đều phải chịu thiệt.

Nhìn xem, Thái Cực Đồ của Lão Tử, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, cái nào là dễ trêu?

Đều là chí bảo, không liên hợp lại sao đánh?

Càng đừng nói còn có một Tiêu Vân càng thêm khủng bố, liên hợp cũng chưa chắc có tác dụng.

Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề đối với Thông Thiên ra sức xoát một cái, một dòng sông thời gian (Thời Gian Trường Hà) xuất hiện, hạo hạo đãng đãng hướng về phía Thông Thiên tịch quyển tới, dòng sông thời gian phảng phất như một con thiên hà, uy năng không nhỏ, người bình thường bị cuốn vào trong đó không chết cũng phải lột da. "Hừ, điêu trùng tiểu kỹ mà thôi!!

So với Thời Gian Pháp Tắc chi lực thì còn kém Yêu Hoàng quá xa, cái chó má Thời Gian Trường Hà gì chứ!!!" Hạo hạo đãng đãng Thời Gian Trường Hà hướng về phía Thông Thiên tịch quyển tới, nhưng Thông Thiên áp căn không để ý thứ này.

Có gì đáng để khoe khoang?

Thời Gian Trường Hà, múa rìu qua mắt thợ mà thôi, có gan thì đi tìm Tiêu Vân chỉ giáo một chút, để hắn giúp ngươi chứng kiến xem, Thời Gian Pháp Tắc của Chuẩn Đề ngươi tham ngộ có bao lớn trình độ. "Trảm!!!!" Đối mặt với Thời Gian Trường Hà hạo hạo đãng đãng

phảng phất như một con thiên hà, Thông Thiên giống như một con kiến nhỏ bé, nhưng Thông Thiên sẽ sợ hãi thứ này sao?

Không chịu nổi một kích mà thôi.

Tru Tiên Tứ Kiếm bay ra, nhanh chóng hợp long, hình thành một thanh cự kiếm đáng sợ, quy mô còn to lớn hơn cả những ngôi sao xung quanh, đối với Thời Gian Trường Hà kia chém xuống, phảng phất như một con dao găm sắc bén đang cắt một tấm vải dài. "Xoẹt!!!" Đối với người bình thường mà nói là khủng bố vô cùng Thời Gian Trường Hà, trực tiếp bị Tru Tiên Tứ Kiếm ngạnh sinh sinh cắt thành hai nửa.

Thần thông Chuẩn Đề thật vất vả mới tu luyện ra được, ở trước mặt Thông Thiên lại không chịu nổi một kích. "Không tệ a, rất náo nhiệt, Thời Gian Pháp Tắc của Chuẩn Đề tham ngộ bao nhiêu cũng có chút tiến triển rồi." Tiêu Vân xuyên qua Hồng Hoang, tiến vào hư không, nhìn hai người đang đại chiến. "Có chút yếu, thời gian bản chất là pháp tắc quỷ dị nhất, đáng sợ nhất, xa ở trên Không Gian Pháp Tắc, nhưng dùng như thế này chỉ biết phóng đại, hào vô dụng xử." Nhìn xem kịch, Tiêu Vân không quên bình phẩm, là loại thành tâm bình phẩm. "....." Chỉ là lời bình phẩm này suýt chút nữa làm cho Chuẩn Đề phun ra một ngụm máu già.

Biết Tiêu Vân đối với Thời Gian và Không Gian Pháp Tắc tham ngộ tạo nghệ cường đại, nhưng cũng không cần ở lúc Bần đạo đang chiến đấu mà nói những lời này chứ?

Cố ý nhiễu loạn tâm thần Bần đạo sao? "Ha ha ha, Bản giáo chủ đã nói Chuẩn Đề ngươi đừng múa rìu qua mắt thợ mà lại, Thời Gian Trường Hà, ta phi!!!" Một kiếm đem Thời Gian Trường Hà của Chuẩn Đề chém ra, Thông Thiên cười lớn đả kích Chuẩn Đề, Tru Tiên Tứ Kiếm tiếp tục hướng về phía Chuẩn Đề chém tới.

Đích xác là có hiềm nghi múa rìu qua mắt thợ hiến xấu, trước đó thì thôi, Tiêu Vân đều đã xuất hiện, còn tiếp tục lăn lộn cái Thời Gian chi lực nửa vời kia, có chút mất mặt rồi.

Mắt thấy Tru Tiên Tứ Kiếm đều chém tới, Chuẩn Đề cũng không lo được cái khác, hét lớn một tiếng, Phật Tổ Kim Thân hiển hiện.

Những năm này thực lực Chuẩn Đề tăng lên không ít, nhìn xem, Phật Tổ Kim Thân đứng trong hư không, có thể so với một ngôi sao sáng, so với Tổ Vu Chân Thân của Huyền Minh và Hậu Thổ đều khoa trương hơn.

Thánh nhân vẫn là Thánh nhân, thủ đoạn phi bỉ tầm thường, Tiêu Vân đang tiến bộ, người khác cũng đang tiến bộ, mọi người đều sẽ không dậm chân tại chỗ, chỉ là so sánh thì thực lực tiến bộ không có khoa trương như Tiêu Vân mà thôi.

Dung nhập Đại Đạo Pháp Tắc nhiều, có đôi khi cũng là một loại gánh nặng, tuy rằng sẽ làm cho bản thân trở nên càng thêm toàn diện, nhưng lúc tham ngộ sẽ rất phiền toái, ở phía sau kéo chân sau.

Ngàn vạn lần đừng cảm thấy trở thành Thánh nhân là có thể so sánh với Bàn Cổ, Bàn Cổ cũng không có cách nào tham ngộ nhiều Đại Đạo Pháp Tắc như vậy, người khác có ba món Hỗn Độn Chí Bảo trong tay đấy, các ngươi là Thánh nhân sao so được.

Phật Tổ Kim Thân cự đại hai tay hợp long, Thất Bảo Diệu Thụ dung nhập vào trong song tí, giơ tay đem Tru Tiên Tứ Kiếm tiếp được, gắt gao kẹp ở trong tay.

Một màn này khiến cho biểu tình của Tiêu Vân trở nên cổ quái, bởi vì giống cực kỳ cảnh trong anime Naruto, Uchiha Madara dùng Susanoo chém Thiên Thủ Trụ Gian (Hashirama), Mộc Nhân của Thiên Thủ Trụ Gian dùng tay tiếp đao. "Bằng vào ngươi cũng muốn tiếp hạ Tru Tiên Tứ Kiếm của Bản giáo chủ?

Phá cho ta!!!" Nhìn thấy Tru Tiên Tứ Kiếm bị tiếp được, Thông Thiên ngẩn ra, không ngờ Phật Tổ Kim Thân của Chuẩn Đề thật đúng là có vài phần năng nại, có thể tiếp được Tru Tiên Tứ Kiếm công kích, lập tức hét lớn một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm chia làm bốn thoát ly khỏi sự khống chế của Phật Tổ Kim Thân, hướng về phía Phật Tổ Kim Thân đâm tới.

Phật Tổ Kim Thân ngồi xuống, trước người xuất hiện một cái mỏ, không ngừng gõ mỏ, từng trận phạm văn tối nghĩa từ đó bay ra, hình thành tầng tầng trở ngại, đem Tru Tiên Tứ Kiếm cản ở bên ngoài.

Không được rồi a, càng ngày càng đặc sắc rồi.

Tiêu Vân tới chút hứng thú, vung tay lên một đám mây bảy màu xuất hiện, trực tiếp nằm lên đó, có tư có vị xem một vở kịch lớn.

Khó được gặp một lần, bao nhiêu năm rồi, tự hồ từ sau Vu Yêu lượng kiếp, Thánh nhân cực ít ra tay.

Không ngờ ngay cả Chuẩn Đề cũng có tiến bộ lớn như vậy, năm đó Phật Tổ Kim Thân giống như đồ chơi bị Tiêu Vân phá vỡ, hiện tại cường đại rồi, quả nhiên Thánh nhân không có một ai đơn giản, ngay cả Nữ Oa cũng mạnh lên, huống chi là những người khác.

Khác biệt chính là Nữ Oa không một mực đi theo lộ tuyến chiến đấu, mà học theo Tiêu Vân, mượn Càn Khôn Đỉnh của Tiêu Vân tiếp tục tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo.

Song phương là một thể, đã không giúp được Tiêu Vân quá nhiều trong phương diện chiến đấu, vậy thì Nữ Oa chỉ có thể từ phương diện khác ra tay.

Vừa lúc nàng am hiểu Tạo Hóa Chi Đạo, mượn Càn Khôn Đỉnh không ngừng tham ngộ, tiến bộ cũng không nhỏ.

Phạm văn hết tầng này đến tầng khác, không ngừng trở ngại Tru

Tiên Tứ Kiếm, khiến cho lực xuyên thấu của Tru Tiên Tứ Kiếm càng ngày càng yếu, Thông Thiên không khỏi nhíu mày.

Xem ra không thể coi thường Chuẩn Đề được, cũng đúng, mọi người đều có tiến bộ, không có khả năng Thông Thiên thực lực mạnh lên, người khác lại dậm chân tại chỗ, huống chi cái tên đáng sợ nhất kia đang nằm ở đằng kia xem kịch vui kìa.

Vừa nhìn thấy Tiêu Vân nằm trên tầng mây bảy màu xem kịch, Thông Thiên đầy đầu hắc tuyến, có thể khoa trương hơn chút nữa được không?

Đứng không được sao?

Ngồi cũng tốt a, cư nhiên lại nằm, thật là đủ rồi!!

Hiển nhiên những công kích tầm thường này không làm gì được Chuẩn Đề, thực lực Chuẩn Đề có sự tăng lên lớn, Thông Thiên giơ tay, nhìn Chuẩn Đề nói: "Bản giáo chủ vốn không muốn đại động can qua, đã Chuẩn Đề ngươi ngay cả Phật Tổ Kim Thân cũng tế ra rồi, vậy thì Bản giáo chủ cũng không tiện để ngươi thất vọng.

Đến đây đi, Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận!!!!!!" "Ngang!!!" "Ngao!!!" Trong hư không, bốn đầu Ngũ Trảo Kim Long và hư ảnh Viễn Cổ Ma Tượng hiện ra, Tru Tiên Tứ Kiếm bay vào trong kiếm trận, lạc nhập vào bên trong Long Tượng hư ảnh, Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận trực tiếp đem Phật Tổ Kim Thân của Chuẩn Đề bao phủ ở trong đó.

Rồng ngâm, Ma Tượng gầm thét, thanh âm từ trong đại trận truyền ra.

Tru Tiên Kiếm Trận cường đại, nhưng muốn bày ra cái kiếm trận này lại có không ít phiền toái, hạn chế, cho nên Thông Thiên chỉ đem Tru Tiên Kiếm Trận coi như thủ đoạn cuối cùng.

Tam Thanh đều là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, chia làm ba, am hiểu của mỗi người cũng bất đồng, đều truyền thừa một bộ phận truyền thừa của Bàn Cổ.

Lão Tử am hiểu luyện đan, Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu luyện khí, Thông Thiên am hiểu nghiên cứu trận pháp, sáng tạo ra trận pháp.

Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận, là một trong những trận pháp hắn căn cứ vào Tru Tiên Tứ Kiếm tham ngộ ra, thích hợp nhất dùng vào lúc chiến đấu tầm thường, Thông Thiên vốn tưởng rằng người đầu tiên nếm thử trận pháp này là Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ không ngờ lại để Chuẩn Đề ăn trước. "Hảo cường sát khí!!!" Tiêu Vân ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Thông Thiên, Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận?

Long Tượng nhìn có chút quái dị, cùng với Ngũ Trảo Kim Long và Ma Tượng hiện tại có chỗ bất đồng, hẳn là một trong những hình tượng Tiên Thiên Ma Thần thời kỳ Hồng Mông.

Thông Thiên nãi là Thánh nhân đi theo con đường Sát Phạt Chi Đạo, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng là Sát Phạt Kiếm Trận, nghiên cứu ra trận pháp khẳng định đi theo con đường này, nhìn xem, Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận, đại trận vừa thăng lên, trong đó sát khí xung thiên, sát ý lăng nhiên.

Đáng chết!!

Thông Thiên muốn làm gì?

Ở trong đại trận, Chuẩn Đề rốt cuộc hoảng rồi, ngoại trừ Phật Tổ Kim Thân, hắn cũng không có quá nhiều thủ đoạn phòng ngự, Thông Thiên dùng trận pháp công kích, không biết xấu hổ!! "Nhất Tượng Xuất!!" "Ngang!!!" Trong trận pháp, Ma Tượng hư ảnh dữ tợn đáng sợ hiện ra hướng về phía Chuẩn Đề Kim Thân đâm tới. "Oanh long long!!!" Cự đại Ma Tượng đâm vào trên Phật Tổ Kim Thân của Chuẩn Đề, đâm cho Phật Tổ Kim Thân không ngừng lùi lại, thậm chí

đâm vào trên hai ngôi sao mới dừng lại, Tiêu Vân cạn lời.

Chương 159

Đủ rồi a, những ngôi sao này đều là Thiên Đình đang quản lý đấy, đánh nát rồi, Bản hoàng tìm ai bắt đền?

Vô ngữ phía dưới, Tiêu Vân đành phải đem tinh thần thu vào trong Hà Đồ Lạc Thư, chờ chiến đấu xong rồi lại lấy ra, thuận tiện đem xung quanh thanh lý, lần này Chuẩn Đề và Thông Thiên đại chiến có chút kịch liệt, phạm vi lan đến quá rộng. "Nhị Long Chấn Thiên!!!" Mỗi một lần công kích, bốn thanh kiếm lại có một thanh sáng lên, một tôn hình rồng hư ảnh xuất hiện, gầm thét đâm về phía Chuẩn Đề.

Lợi hại, đây mới là sự đáng sợ chân chính của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhớ tới sau Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Tru Tiên Tứ Kiếm bị người Xiển giáo lấy đi, ngươi một thanh, ta một thanh, sống sờ sờ coi như một thanh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sử dụng, Tiêu Vân một trận cạn lời.

Tru Tiên Tứ Kiếm rơi vào tay bọn hắn, thật sự là bị bôi nhọ!!!!

Làm bôi nhọ Viễn Cổ Tiên Thiên Ma Thần, làm bôi nhọ La Hầu, làm bôi nhọ Thông Thiên!!

Thiên thiên Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cảm thấy đệ tử có tạo hóa, đối với việc này Tiêu Vân chỉ muốn nói, nếu không phải bốn cái đánh một cái, cuối cùng Tru Tiên Tứ Kiếm sẽ bị đệ tử các ngươi nhặt đi sao?

Nằm mơ đi thôi. "A!!!" Phật Tổ Kim Thân đem Ma Tượng cản lại, nhưng đợt thứ hai Long Tượng lại không thể cản nổi, hai bên va chạm vào nhau, thật sự là hư không địa phương xung quanh hàng vạn vạn dặm đều có chút vặn vẹo, làm cho Tiêu Vân cũng có chút kinh ngạc, uy lực phi bỉ tầm thường a, Phật Tổ Kim Thân của Chuẩn Đề

đều nứt ra rồi. "Thông Thiên, dừng tay, Bần đạo nhận thua!!!" Mắt thấy Phật Tổ Kim Thân xuất hiện vết rách, Chuẩn Đề không còn sự kiêu ngạo trước đó, ngược lại quả đoán nhận túng.

Thua!!

Lần này ta thua, mau chóng đem đại trận rút đi!

Nếu dám đánh vỡ Phật Tổ Kim Thân của Bần đạo, Bần đạo định cùng ngươi thề không bỏ qua!!!

Tu phục một tôn Phật Tổ Kim Thân cái giá phải trả quá lớn, Chuẩn Đề sợ Thông Thiên đánh đỏ mắt, đem Phật Tổ Kim Thân đánh nát bấy.

Quả nhiên lợi hại.

Bất cứ chí bảo nào đều không thể coi thường a. "Trở về, thành thật một chút, nháo đằng cái gì." Sát giác Thí Thần Thương trong nguyên thần vẫn luôn kháng nghị, Tiêu Vân cạn lời.

Người khác đánh nhau ngươi nháo cái gì?

Lại không phải ta Tiêu Vân đánh nhau với người khác, không cho ngươi ra chiến đấu, ngươi nháo đằng cũng tình hữu khả nguyên.

Tổng không thể để cho ta chạy tới đánh lén người khác chứ, thôi đi, Thí Thần Thương là cái chiến đấu kẻ điên, Bản hoàng thì không phải, đánh lén người khác, còn cần mặt mũi hay không?

Thông Thiên và Chuẩn Đề đánh kịch liệt, Thí Thần Thương nhịn không được, muốn chiến đấu.

Vừa khôi phục trở thành chí bảo, Thí Thần Thương chờ đại chiến bạo phát uy năng đây, đáng tiếc những năm này Vu tộc bình tĩnh, Thánh nhân đều tương đối khắc chế, cộng thêm có chút úy kỵ Tiêu Vân nên đều không bạo phát chiến đấu, thật là ủy khuất Thí Thần

Thương.

Nhưng Tiêu Vân hết cách a, người khác không đánh, tổng không thể không có việc gì hôm nay đi đánh Chuẩn Đề, ngày mai đi đánh Tiếp Dẫn, ngày kia đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ?

Nếu như vậy, bảo đảm không cần mấy ngày, cái tiếp theo phải đánh chính là Hồng Quân, Tiêu Vân tự nhận trước mắt mình mạnh, thực lực tăng lên nhanh, nhưng cũng sẽ không mù quáng cho rằng so với Hồng Quân còn cường đại hơn.

Hiện tại đi đánh Hồng Quân, đó là đang tìm chết. "Nhận thua?!" "Ha ha ha, Bản giáo chủ còn chưa dùng sức, Chuẩn Đề ngươi đã nhận thua, như thế vì sao còn muốn cùng Bản giáo chủ đối đầu?" Đối với cừu hận tích tụ với Phật giáo những ngày qua rốt cuộc bạo phát, Thông Thiên mắt thấy đệ tử không ngừng chết đi, không ngừng có người lên Phong Thần Bảng, tuy rằng đi Thiên Đình sẽ có người chiếu cố, có người chống lưng, nhưng đây không phải là điều Thông Thiên muốn.

Ký nhiên Phật giáo hậu nhan vô sỉ nhắm vào Bản giáo chủ, nhắm vào Tiệt giáo của Bản giáo chủ, chớ trách Bản giáo chủ đối với các ngươi không lưu tình diện!!! "Tam Long Ma Tượng Chấn Thiên Địa!!!" "Phá cho Bản giáo chủ!!!" Hiển nhiên Thông Thiên không chịu bỏ qua, tầm thường Thánh nhân tranh đấu, phân cao thấp, có thua thắng xong sẽ dừng tay, dù sao cũng không giết được đối phương, ai cũng sẽ không đánh quá đáng, cho nên Chuẩn Đề mắt thấy cục thế không đúng, lập tức nhận thua, nhận thua tuy mất mặt, nhưng tu phục Phật Tổ Kim Thân quá khó, quá phiền toái.

Nhưng ai ngờ đâu, Thông Thiên căn bản không có ý định buông tha, không đem Phật Tổ Kim Thân đánh vỡ thề không bỏ qua. "Thông Thiên, chớ có khinh người quá đáng!!!" Chuẩn Đề vừa kinh vừa giận,

Tiêu Vân cũng trừng lớn mắt, nhìn sắc mặt có chút vặn vẹo của Thông Thiên, cảm giác sự tình hình như có chút đại điều, Thông Thiên chuẩn bị đem Chuẩn Đề chỉnh chết a.

Theo bản năng giơ tay, Tiêu Vân hốt nhiên ý thức được.

Không đúng a, quan ta đánh rắm gì, ta làm gì phải đi chế chỉ, đánh đi, ta xem ta, vì sao phải chế chỉ?

Đánh đi đánh nhiệt náo một chút, Bản hoàng đảo muốn nhìn xem, có thể đem Phong Thần kiếp nạn lộng thành cái dạng gì. "Ha ha ha, khinh người quá đáng?" Thông Thiên cười lớn, chỉ vào Chuẩn Đề đại mạ: "Khinh người quá đáng, không cần thể diện chính là các ngươi mới đúng, hôm nay Bản giáo chủ phải đánh vỡ cái Kim Thân này của ngươi!!!" Thông Thiên thề không bỏ qua. "Ta Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo đều là Đạo môn giáo phái, nhưng Phật giáo các ngươi là cái thứ gì, hai mặt ba dao, từ hôm nay trở đi, Bản giáo chủ môn hạ có một người bởi vì Phật giáo mà tang sinh, Bản giáo chủ liền đi tới phương Tây cùng hai người các ngươi đánh một trận, Tiệt giáo nếu như sụp đổ, Bản giáo chủ sẽ đem Tru Tiên Kiếm Trận bày tại cửa Phật giáo phương Tây!!!" Ngọa tào!!

Chơi lớn rồi!!

Tiêu Vân nhìn đến mục trừng khẩu ngốc, Thông Thiên sẽ không nhập ma rồi chứ, có cần phải điên cuồng như vậy hay không, có cần phải hung ác như vậy hay không, bất quá ngưu bài, bá khí, Bản hoàng xem trọng hành động này, ta thích.

Phong Thần kiếp nạn bạo phát, Thông Thiên nhận, chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, chạy không thoát, bị nhắm vào cũng nhận, dù cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều nhắm vào hắn cũng nhận, Phật giáo sâm hợp vào, liên thông Nhân giáo, Xiển giáo cùng nhau nhắm vào Tiệt giáo, hắn nhận.

Nhưng làm cho Thông Thiên không thể nhẫn thụ nhất là, Phật giáo đi vào, lại lấy mình làm chủ nhân?

Một bộ dáng ta Phật giáo cùng Tiệt giáo đại chiến, Phật giáo ngươi tính là lão mấy?

Nếu không phải sau lưng có Nhân giáo và Xiển giáo...

Dám trước mặt Bản giáo chủ diệu võ dương uy, xem Bản giáo chủ thu thập các ngươi!!

Không tiện ra tay với môn hạ đệ tử, ta đối với các ngươi ra tay!!

Chết một người đánh một lần, chết nhiều trực tiếp tại cửa nhà bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên liều mạng rồi, cùng lắm thì cá chết lưới rách. "A!!!" "Ngang!!!" "Hống!!!" Long Tượng chàng kích, Phật Tổ Kim Thân của Chuẩn Đề thật sự vỡ rồi, liệt khai hơn một nửa, bính lấy bị thương, Chuẩn Đề xé mở đại trận, hướng về phía phương Tây bỏ chạy, sợ không chạy nữa, Thông Thiên thật sự sẽ đem Phật Tổ Kim Thân đánh nát bấy, nát đến triệt để loại kia.

Đánh vỡ cũng đã khó tu phục, huống chi là đánh nát bấy. "Hừ!!

Chuẩn Đề, Bản giáo chủ nói được làm được!!!

Các ngươi Tây phương Linh Sơn chờ Tru Tiên Kiếm Trận tái lâm đi!!!" Thông Thiên không có truy kích, nhưng không quên phóng hạ lời hung ác, Phật giáo tiếp tục nhảy nhót, như vậy ta Thông Thiên Giáo Chủ thật sự muốn thượng Linh Sơn, đem Tru Tiên Kiếm Trận bày tại Linh Sơn dưới chân, xem các ngươi làm sao bây giờ. "Thông Thiên, việc này Bần đạo nhớ kỹ!!!" Chuẩn Đề đã không thấy bóng người, chỉ ở trong hư không lưu lại một câu lời hung ác.

Đáng tiếc đối với Thông Thiên mà nói không có lực sát thương, thậm chí cảm thấy có chút buồn cười, phóng lời hung ác, có gan thì cùng Bản giáo chủ tiếp tục đánh, không phục khí thì gọi sư huynh

Tiếp Dẫn tới đây, Bản giáo chủ đều tiếp hết.

Chuẩn Đề bị đánh chạy, đây là trừ lần bị Tiêu Vân dùng Thí Thần Thương đâm bị thương nguyên thần ra thì là lần bị thương nghiêm trọng nhất, có thể nói tuyệt đối đem Thông Thiên hận thấu xương, tin tưởng không cần bao lâu kết quả đại chiến này Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sẽ biết, đến lúc đó tuyệt đối đại cật nhất kinh. "Hừ!!!" Thông Thiên thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm, hướng về phía Tiêu Vân đi tới.

Tiêu Vân nhìn hắn đi tới, cười bày ra bàn ghế, Thông Thiên cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, cầm linh tửu uống một hớp lớn, phảng phất oán khí trong lòng tiêu tán không ít.

Cũng đúng, từ sau Phong Thần lượng kiếp Thông Thiên khắp nơi đều biệt khuất, như hôm nay tổng xem như ra được một ngụm ác khí.

Tiêu Vân đạm đạm cười, ném một miếng thịt rồng vào miệng, cười nói: "Đạo hữu, ngươi đang chơi với lửa đấy, làm không tốt Tứ Thánh sẽ cùng nhau ra tay đối phó ngươi." "Ra tay liền ra tay, như thế cũng có thể sớm chút kết thúc lượng kiếp, Lão sư bất công, Bản giáo chủ cũng không sợ!!!" Thông Thiên kéo một cái mặt dài, thậm chí ngay cả Hồng Quân cũng lôi ra nói, Tiêu Vân sững sờ, vô ngữ vỗ vỗ trán, "Đạo hữu, lời này cũng không thể nói lung tung." "Bần đạo không ngốc!!!" Thông Thiên nhìn Tiêu Vân, cắn răng, trong mắt lóe lên một tia ủy khuất, xem ra hắn đã sát giác được vấn đề của Tiệt giáo, cũng đúng, Tru Tiên Kiếm Trận tại thủ, đều tiến vào lượng kiếp rồi, còn sát giác không ra, vậy còn là Thánh nhân sao?

Đáng tiếc sát giác ra được cũng không có cách nào thay đổi a.

Trấn khí vận pháp bảo có thể tùy tiện sửa đổi sao?

Hiện nay đều đi đến bước này, hối hận cũng vô dụng. "Trong lòng Bần đạo có cỗ khí, không thổ bất khoái!!

Bần đạo cũng không sợ Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nhau đối phó với ta, chỉ cần Yêu Hoàng chớ ghét bỏ Bần đạo nói nhiều." Cầm lấy thịt rồng, Thông Thiên hung hăng cắn một cái, mồm to ăn.

Tiêu Vân khẽ lắc đầu, "Vô ngại, đạo hữu cứ nói thoải mái, Bản hoàng rửa tai lắng nghe." "Như thế rất tốt!!!" Thông Thiên nói: "Yêu Hoàng, những đệ tử kia của Bản giáo chủ, mong Yêu Hoàng có thể hỗ trợ ra tay an bài, bảo Bản giáo chủ đi cầu hai vị Yêu phi, Bản giáo chủ cũng có chút không tiện mở miệng." "Chuyện nhỏ." Tiêu Vân cười cười, chỉ là vấn đề một câu nói mà thôi. "Haizzz ~~~~" Vừa mới cứng rắn Thông Thiên lập tức xì hơi, "Yêu Hoàng, không giấu gì ngươi, Bần đạo biết Tiệt giáo đại nạn, Bần đạo sẽ cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhất chiến, đã như vậy vì sao không thể trước tiên trọng thương Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn?" "....." Thông Thiên tỉnh ngộ rồi?

Không có đâu, y nguyên vẫn là cái Thông Thiên kia, chỉ là nhìn thấu một số việc, nhìn ra một số thứ, cho nên nhịn không được ra tay rồi, không có để bản thân rơi vào cục diện tuyệt đối bị động mới ra tay.

Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá, Tiêu Vân và Nữ Oa sẽ không ra tay đối phó hắn, điểm này Thông Thiên có thể khẳng định, như vậy chỉ cần trọng thương Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đợi đến lúc đại chiến buông xuống, hai người bọn họ giúp không được gì, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối làm gì không được hắn, ngược lại hắn cũng làm gì không được đối phương.

Nhưng song phương trì bình tổng so với bị đánh bại vẫn tốt hơn chứ?

Gật gật đầu, Tiêu Vân tỏ vẻ có đạo lý, không có mở miệng, tiếp

tục ăn đồ ăn nghe Thông Thiên phát lao tao. "Yêu Hoàng, nếu như lần này Tiệt giáo ta bại, như vậy thỉnh Yêu Hoàng đem Tru Tiên Tứ Kiếm cùng Trận Đồ thu đi, Bản giáo chủ không hy vọng những thứ này rơi vào tay một số kẻ tiểu nhân!!!" "Vô công bất thụ lộc, Bản hoàng cũng không dám nhận." Tiêu Vân ha ha cười, có Thí Thần Thương, có Hỗn Độn Chung hai kiện chí bảo trong tay, lại cầm Tru Tiên Kiếm Trận, vậy thì Hồng Quân đều phải ngồi không yên. "Ký gửi!!!" Thông Thiên cũng biết những nhân quả quan liên này, cắn răng nói: "Coi như Bản giáo chủ nợ ngươi một cái nhân tình, tạm thời ký gửi tại chỗ ngươi, không biết Yêu Hoàng có thể đáp ứng hay không?" Ký gửi không đẳng vu là cho Tiêu Vân, tuy rằng đồ vật ở trong tay hắn, Thông Thiên không thể rời khỏi Tử Tiêu Cung thì cùng biến thành của Tiêu Vân không có gì khác biệt, nhưng có lý có cứ, cho dù Hồng Quân nhảy ra, Tiêu Vân cũng không sợ, mạc danh kỳ diệu đi cướp đoạt Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân và các Thánh nhân khác tất định sẽ không buông tha.

Nhưng ký gửi ở chỗ này, tuyệt đối không thành vấn đề, đương nhiên rồi, nếu như Thông Thiên không thể đi ra, Tru Tiên Kiếm Trận này Tiêu Vân có thể nghiên cứu, có thể luyện hóa, nhưng lúc chiến đấu lại không thể lấy ra dùng, nếu không liền thay đổi tính chất.

Cắn cắn răng, Thông Thiên tiếp tục nói: "Nếu Bần đạo cuối cùng có thể bình an vô sự, như vậy nhất định sẽ tới thu hồi bảo vật này, nếu không thể, vẫn luôn ký gửi tại chỗ Yêu Hoàng, chỉ thỉnh Yêu Hoàng giúp Bần đạo chiếu khán một phen những đệ tử Tiệt giáo kia là được." Nhắm vào ta?

Như vậy đừng trách Bản giáo chủ cực đoan, nếu kết cục tốt, vậy mọi người đều tốt, nếu kết cục không tốt, đại gia ai cũng đừng mong tốt đẹp, Bản giáo chủ muốn nhìn xem, Tru Tiên Kiếm Trận rơi vào tay Tiêu Vân, các ngươi làm sao bây giờ, Tứ Thánh có thể đấu được hắn

sao?

Si nhân nằm mộng!!

Muốn ta Thông Thiên Giáo Chủ không tốt, các ngươi cũng đừng hòng tốt!!

Cách làm của Thông Thiên có chút cực đoan, nhưng đi đến bước này, không cực đoan cũng không có biện pháp, so với việc tiện nghi cho những kẻ nhắm vào mình, không bằng cho Tiêu Vân một cái cớ thích hợp đem đồ vật cầm đi, hoặc là giúp bảo quản, hoặc là mãi mãi thuộc về Tiêu Vân.

Bất luận như thế nào, Tiêu Vân đều sẽ giúp hắn chiếu khán đệ tử Tiệt giáo.

Tru Tiên Kiếm Trận nếu lấy về được, như vậy nhân tình nợ, không lấy về thì nhân tình không tính, đồ vật quy ngươi. "Có thể, Bản hoàng đáp ứng." Nghĩ nghĩ hoành thụ đều không chịu thiệt, Tiêu Vân gật đầu đáp ứng, chỉ là Phong Thần lượng kiếp trở nên càng ngày càng mơ hồ, ngay cả Tiêu Vân cũng không biết sẽ phát triển thành cái dạng gì. "Ha ha ha, Yêu Hoàng quả nhiên là người thống khoái, như thế Bản giáo chủ yên tâm rồi." Cười lớn một trận, Thông Thiên đứng dậy, một thân thanh sam không gió tự bay, nhìn về phía Tử Tiêu Cung, Thông Thiên cười lớn nói: "Yêu Hoàng, từ biệt tại đây, Bản giáo chủ có việc tìm Lão sư một chuyến, cáo từ!!!" "Cáo từ." Nhìn Thông Thiên biến mất ngay trước mắt, Tiêu Vân thở dài một hơi, chỉ hy vọng hắn phát hiện hết thảy cũng đừng đem Hồng Quân chọc giận, tuy rằng đều là Thánh nhân, nhưng trước mắt ta và Hồng Quân chênh lệch quá lớn, trở mặt không được a.

Bất quá Tiêu Vân tin tưởng Thông Thiên không có ngốc như vậy, chạy tới cùng Hồng Quân trở mặt, cáo trạng, kể khổ là tất nhiên, đều bị hố một cái ngã lộn nhào mà không lên tiếng, đó còn là Thánh nhân

sao?

Không biết Hồng Quân sẽ có phản ứng gì đây?

Trực tiếp bãi bình Thông Thiên, không gặp mặt?

Hay là xuất diện chế chỉ hết thảy?

Có chút hiếu kỳ a, đáng tiếc không thể đi xem kịch, nếu không sẽ bị coi như là kẻ xúi giục, tự tìm phiền toái không đáng.

Lắc đầu, Tiêu Vân thu đồ đạc, rời khỏi hư không, hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi đi tới. "?!!" Trong Hồng Hoang, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Tiếp Dẫn đại cật nhất kinh, vạn vạn không ngờ tới, Thông Thiên và Chuẩn Đề tại Lục Đạo Luân Hồi một phen đấu võ mồm, sau đó tiến nhập hư không làm một trận, lại đánh tới địa bộ này, Thánh nhân tranh đấu không phải phân cao thấp liền dừng tay sao?

Thông Thiên vì sao lại tàn nhẫn như vậy????

Đại gia đều tưởng rằng Thông Thiên chỉ là giận quá nên đánh với Chuẩn Đề một trận mà thôi, ai biết được trận này đánh thật ác!

Phật Tổ Kim Thân của Chuẩn Đề đều bị đánh vỡ, muốn tu phục không biết phải mất bao nhiêu thời gian, chẳng khác nào chịu trọng thương, thực lực đại tổn, cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục.

Tiếp Dẫn lập tức gấp gáp, vội vàng để đệ tử Phật giáo ổn định, trong thời gian ngắn đừng cùng đệ tử Tiệt giáo tranh đấu, hết thảy chờ tin tức của hắn. "Hắn sao dám?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút mộng, chơi lớn như vậy, không sợ thật sự cùng Phật giáo trở thành tử địch đánh đến ngươi chết ta sống sao? "Hắn là đang tìm cầu tự vệ." Lão Tử mặt sắc có chút trầm trọng, đoán được ý đồ của Thông Thiên, "Những năm gần đây đệ tử Tiệt giáo tổn thất không nhỏ, Thông Thiên tất nhiên nóng nảy, nhưng Thánh nhân không được đối với tiểu bối ra

tay, đại gia đã định ra hiệp nghị, nhưng nếu cứ như thế này, chúng ta Thánh nhân tất định sẽ có một trận chiến, Thông Thiên tiên trọng thương Chuẩn Đề, khiến cho Chuẩn Đề nguyên khí đại thương thực lực giảm xuống, trong thời gian ngắn khó có tác vi." "Một khi chúng ta tranh đấu, Tứ Thánh lại thiếu một góc, muốn phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận kia là rất khó rồi." "Hành động điên cuồng này có thể sẽ dẫn phát Thánh nhân đại chiến!!!" Thánh nhân đại chiến hoặc hứa sẽ xuất hiện, đương nhiên chỉ là hoặc hứa, nhưng Thông Thiên làm như vậy, không đánh cũng không được, hắn muốn tìm cầu tự vệ, người khác cũng muốn a, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy Thông Thiên điên rồi, thật sự điên rồi.

Lão Tử thở dài một hơi, thầm nghĩ không phải là bị chúng ta bức ra sao, "Gần đây một đoạn thời gian ngươi thiết mạc không thể tùy tiện ra ngoài, cùng hắn phát sinh tranh đấu, nếu không người tiếp theo có thể là ngươi." Khai vui đùa, ta sẽ sợ Thông Thiên?

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang định phản bác, nhưng lại ở dưới ánh mắt nghiêm túc của Lão Tử mà thành thật xuống, "Đại huynh chớ nói vậy, tiểu đệ không ra ngoài." "Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo liên hợp, Tiệt giáo tất bại, như thế ta hà tất đa sinh sự đoan, chẳng lẽ thật sự muốn cùng Thông Thiên đại chiến một trận hay sao?" Trận chiến đấu này Lão Tử không muốn đánh, trừ phi tất yếu, nếu không thật sự không có ý nghĩa, Thánh nhân đại chiến, đánh quá ly phổ, đến lúc đó khả năng ai cũng không thảo được tốt, tạo thành phá hoại quá lớn, dẫn đến long mạch tùng động, vô số sinh linh thảm tử, món nợ này tính cho ai?

Bức bất đắc dĩ chỉ có thể đánh, nhưng trong tình huống có thể lựa chọn thì ai muốn đánh?

Chương 160

Cổ kế cũng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn là vui vẻ cùng Thông Thiên đánh một trận, Lão Tử mới không có tâm tư đó.

Thông Thiên, chẳng lẽ Tam Thanh chúng ta thật sự phải đi đến tình trạng như vậy sao?

Nhận thua thật sự gian nan như vậy sao?

Phong Thần Bảng ở trong tay Khương Tử Nha, nếu như không phải chiến đấu vẫn đang trì tục, số lượng người chết nếu toàn bộ nạp vào trong đó thì sớm đã đủ rồi, nhưng chiến đấu chưa kết thúc, vì sao?

Còn không phải ân oán dĩ vãng giữa các giáo phái bạo phát ra, vừa đánh là toàn bộ đều đỏ mắt.

Trừ phi có một bên nhận thua.

Thông Thiên nhận thua, hết thảy kết thúc, nhưng Thông Thiên không cúi đầu, như thế Lão Tử bọn người cũng sẽ không mở miệng trước.

Chiến đấu không kết thúc, nhân số trên Phong Thần Bảng không thể bị lấp đầy, nếu không làm sao nhắm vào một số đệ tử thực lực cường đại của đối phương? "Sư đệ....." "Sư huynh, sư đệ không phải đối thủ của Thông Thiên, khụ khụ!!!" Trạng thái của Chuẩn Đề không tốt, cần hưu dưỡng một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục, trong thời gian ngắn tốt nhất không nên tiếp tục chiến đấu, nếu không khôi phục càng phiền toái, bên này không có cách nào chiến đấu, chỉ có thể lưu tại Linh Sơn, gánh nặng trên vai Tiếp Dẫn liền biến nặng rồi.

Lắc đầu, Tiếp Dẫn nói: "Sư đệ không cần đa ngôn, không cần đa

tâm, trận chiến này đệ tử Phật giáo ta xác thực có chút mạo tiến, chúng ta không giúp đỡ, chủ yếu vẫn phải dựa vào đệ tử Nhân giáo và Xiển giáo, như thế không thỏa, trước mắt sư đệ bị thương rồi, vi huynh cũng vừa vặn có thể đem đệ tử át chế lại, như thế Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn lời nào để nói." Một số đệ tử lên Phong Thần Bảng, làm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đau lòng, huống chi còn có không ít đệ tử đang chờ xếp hàng trong Lục Đạo Luân Hồi để luân hồi, bây giờ thì hay rồi, náo thành cái dạng này không biết phải chờ bao lâu mới được.

Thật khó nói a!!

Đau đầu a, quả nhiên không phải người một nhà không tiến một cửa!

Gặp phải Huyền Minh và Hậu Thổ, Chuẩn Đề một trận đầu to.

May là bị thương cũng không phải không có nửa điểm chỗ tốt, trước đó đệ tử Phật giáo nhiều, không tiện ý tứ kéo tiết tấu, hiện tại không được rồi, Thánh nhân đều vì vậy mà bị thương, kéo tiết tấu thì sao nào, bị thương không nhẹ, khẳng định không thể để ý tới, các ngươi đi mà lên!

Bằng không Phật giáo ta buông tay mặc kệ, xem Nhân giáo và Xiển giáo chơi thế nào. "Tiêu Vân kia cũng hiện thân rồi?" "Ân, nhưng Tiêu Vân tịnh chưa ra tay, chỉ là bởi vì sư đệ ta cùng Thông Thiên đi tới Lục Đạo Luân Hồi hắn mới đến, đứng ở xa xa xem kịch, đem một số tinh thần bị lan đến thu đi rồi." Chuẩn Đề thở dài một hơi, may là cũng có chuyện tốt, mất mặt thì mất mặt, tinh thần vô sự là tốt rồi, nếu không sau này sẽ có vấn đề.

Đánh bạo thì các ngươi đi mà tu phục lại, không thì ta dỡ Linh Sơn ra làm dược liệu tin hay không. "Như thế cũng tốt, sợ nhất là Tiêu Vân cùng Thông Thiên liên thủ." Tiếp Dẫn gật đầu, Chuẩn Đề bị thương

đối với Phật giáo không có chỗ tốt, nhưng cũng biến tướng có thể đạt được một chút chỗ tốt, có thể bịt miệng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân là minh hữu ta đã tận lực, Thánh nhân đều bị thương rồi, các ngươi còn lời gì để nói nữa đâu. "Sư đệ an tâm dưỡng thương, những việc còn lại giao cho vi huynh là được." "Vậy làm phiền sư huynh rồi." "Vô ngại, chúng ta vốn là một nhà, hà tất khách khí, vi huynh đi đây." Thông Thiên túm lấy Chuẩn Đề một trận bạo đánh, dẫn đến Chuẩn Đề bị thương không nhẹ, đối với Phong Thần chi chiến mang đến ảnh hưởng không nhỏ, tổng thể là đối với Tiệt giáo có lợi, bởi vì đệ tử Phật giáo không dám mậu nhiên tiến công nữa, như thế cũng dẫn đến tiết tấu của đệ tử Nhân giáo và Xiển giáo bị kéo lại.

Có thể để cho đệ tử Tiệt giáo thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, đệ tử Tiệt giáo căn bản không ý thức được, lão sư nhà mình là Thông Thiên Giáo Chủ đã tới Tử Tiêu Cung cáo trạng rồi.

Về phần cáo ai, đương nhiên là Hồng Quân vị lão sư này.

Bởi vì quá hố người, hố Tiệt giáo phát khóc, hố Thông Thiên phát khóc.

Đại môn Tử Tiêu Cung không đóng, rõ ràng là vì Thông Thiên mà mở ra.

Hồng Quân cũng ngồi trên cao đài, chờ Thông Thiên.

Thông Thiên một đường xuyên qua hư không và Tam Thập Tam Ngoại Thiên, tiến vào trong Hỗn Độn, đi tới bên ngoài Tử Tiêu Cung, sải bước đi vào, ngồi ở vị trí của mình hướng Hồng Quân hành lễ: "Đệ tử Thông Thiên, bái kiến Lão sư, Lão sư vạn an." "Ân." Hồng Quân ân một tiếng đáp lại, lẳng lặng nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên tịnh chưa đứng dậy, y nguyên quỳ bái trên mặt đất,

lớn tiếng hỏi: "Dám hỏi Lão sư, ngày đó lúc phân bảo, vì sao không nói rõ ràng với đệ tử, hiện nay khí vận Tiệt giáo trôi đi, khó có thể trấn trụ, đệ tử phải đi con đường nào?" "Nếu Lão sư cố ý làm thế, thì vì sao còn để đệ tử chứng đạo thành Thánh?

Lập ra cái Tiệt giáo này?" Thông Thiên một bụng ủy khuất, giống như một đứa trẻ hướng Hồng Quân chất vấn, kể khổ. "Si." Hồng Quân y nguyên vẫn là bộ dáng cũ, không vui không buồn, phảng phất sẽ không có bất cứ cảm xúc nào xuất hiện, từ sau khi dĩ thân hợp đạo liền biến thành cái dạng quỷ này, "Minh minh chi trung hết thảy giai có định số, Tiệt giáo mạo tiến, phong mang tất lộ, giáo phái như vậy làm sao phát triển?" Phát triển đạo thống thì phải có người mới được, nhìn xem Tiệt giáo, tuy rằng đệ tử tam lưu cửu giáo loạn thất bát tao, nhưng nại hà người khác truyền đạo tốc độ nhanh a, mỗi người thu nhận một đệ tử cũng không phải giáo phái khác có thể so sánh, quy tắc Phật giáo có chút thao đản, người ta không nguyện ý bái nhập Phật giáo, cho rằng Tam Thanh giáo phái mới là chính thống.

Nhưng chút người của Nhân giáo và Xiển giáo làm sao có thể so được với Tiệt giáo?

Đệ tử Nhân giáo và Xiển giáo mỗi người thu nhận mười đệ tử cũng không có cách nào so sánh với Tiệt giáo, quá nhiều rồi, truyền bá tốc độ từ thời kỳ Nhân Hoàng Thần Nông bắt đầu vẫn luôn cư cao bất hạ, nếu không Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao vẫn luôn tật đố Thông Thiên? "Thông Thiên, nhớ kỹ lời vi sư, Thánh nhân tranh đấu, tranh chính là trường cửu, không phải nhất thời." Nhưng Tiệt giáo có trường cửu sao?

Thông Thiên một trận cười khổ, khí vận đều trấn không được, lấy đâu ra trường cửu? "Dám hỏi Lão sư, có pháp trấn trụ khí vận hay không?" Đã là tranh trường cửu, như vậy người nói đạo đạo, nói cho ta biết khí vận nên trấn trụ như thế nào, nếu không Tiệt giáo vĩnh viễn

không có cái gọi là trường cửu tranh đấu, khí vận không ngừng trôi đi, tổn thất càng lớn trôi đi càng nhanh, sớm muộn gì cũng phải hoàn đản. "Khó." Hồng Quân lắc đầu, nói: "Ý trời khó cãi." Thông Thiên một trận thất vọng. "Nhưng Hồng Hoang đại thế không thể đổi, tiểu thế lại có thể biến động, Tiệt giáo tịnh không phải không thể truyền bá đạo thống, chỉ là lịch trình có chút gian tân." Có biện pháp?

Thông Thiên đang tuyệt vọng, ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng nói: "Thỉnh Lão sư dạy ta." "Si nhi, si nhi." Trên mặt Hồng Quân rốt cuộc có một tia biến hóa, xuất hiện một tia tình tự, lộ ra một tia thần sắc bất đắc dĩ của lão sư đối với đệ tử, "Trước mắt chính trị lượng kiếp, vi sư cũng không có cách nào giúp ngươi, nhưng sau lượng kiếp có thể vì y phụ phát triển, như thế Tiệt giáo nhất định có thể trường cửu bất suy." Y phụ?!

Thông Thiên trừng lớn mắt, để Tiệt giáo y phụ người khác phát triển?

Y phụ ai?

Nhân giáo?

Xiển giáo?

Thông Thiên lập tức cảm thấy một trận biệt khuất.

Nếu như để hắn lựa chọn, Tiệt giáo chỉ có y phụ Nhân giáo và Xiển giáo mới phát triển được thì Thông Thiên thà rằng lựa chọn để Tiệt giáo diệt vong, nuốt không trôi khẩu khí này.

Cũng không làm ra được loại lựa chọn mất mặt như vậy. "Đồ nhi ngốc, ngươi xem." Hồng Quân lắc đầu, giơ tay điểm một cái, một vệt kim quang dung nhập vào trong não hải Thông Thiên, Thông Thiên nhìn thấy một số thứ làm hắn chấn kinh, hắn nhìn thấy Hồng Hoang thiên địa khí vận, nhìn thấy giáo phái khí vận, cũng nhìn thấy Tiệt giáo

khí vận đang không ngừng trôi đi.

Nhưng khí vận Tiệt giáo tịnh không trôi về phía giáo phái khác, ngược lại hướng về phía một cái quái vật khổng lồ dựa vào.

Cái quái vật khổng lồ này không ngờ là Thiên Đình!!!

Tất cả khí vận Yêu tộc tại Thiên Đình, Nhân tộc có sáu thành khí vận tại Thiên Đình, Vu tộc có một nửa khí vận tại Thiên Đình, vốn Vu tộc khí vận cực ít, nhưng Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, khiến cho khí vận Vu tộc lại tăng trưởng trở lại, nhưng cũng ở trên Thiên Đình, Tiêu Vân một thân khí vận ai cũng không thể lay động.

Trước mắt hoa lên, hết thảy đều biến mất.

Hồng Quân nói: "Đã nhìn rõ ràng chưa?" "Nhìn rõ ràng, nhưng....." Thông Thiên nuốt nước miếng một cái, "Quá đáng sợ, khí vận Thiên Đình ai có thể lay động?" "Không ai có thể lay động, biến số nhất biến tái biến, hiện nay Yêu Hoàng Tiêu Vân đại khí vận gia trì tại thân, vi sư cũng không thể nhắm vào hắn, nhưng đại khí vận gia trì tại thân, thời gian lâu dài sẽ dẫn đến thiên địa dị biến, đến lúc đó sẽ có đại kiếp nạn giáng lâm, Thông Thiên ngươi đã rõ chưa?" Khí vận trên người Tiêu Vân chồng chất đến một cái địa bộ khủng bố, nếu như toàn bộ khí vận Tiệt giáo dựa vào đi lên, sẽ đạt đến địa bộ kinh thế hãi tục hơn, đến lúc đó khả năng sẽ dẫn phát một số đại kiếp nạn giáng lâm.

Thông Thiên một trận trầm mặc.

Hồng Quân ngẩng đầu, tiếp tục nói: "Nhiều năm như vậy, Tiêu Vân cực ít ra tay, thực lực biến ảo khó lường, đây cũng là lo lắng dẫn phát Thiên Đạo ý chí kỵ đạn." "Ý là thực lực Tiêu Vân còn mạnh hơn so với biểu hiện bên ngoài?" Thông Thiên đồng khổng co rụt lại, từ trước đến nay, thực lực Tiêu Vân đều là điều bị mọi người đoán già đoán non, gia đa khí vận gia trì tại thân, lấy phương thức biến thái

chứng đạo, dưới vô số năm, thực lực có bao nhiêu mạnh ai cũng không làm rõ được, cho dù là Thông Thiên.

Cộng thêm những năm này đại gia đều tương đối khắc chế, vẫn luôn không có ra tay, số lần Tiêu Vân ra tay có hạn, mỗi lần đều rất tùy ý, dẫn đến thực lực trở thành bí ẩn.

Mạnh là khẳng định, nhưng mạnh bao nhiêu thì là một dấu hỏi.

"Về lâu về dài, Tiêu Vân sẽ trở thành người nắm giữ đại khí vận của Hồng Hoang, hào xưng Khí vận chi tử cũng không sai biệt lắm, cho nên ngươi đã rõ ràng chưa?" "Cho nên kiếp nạn lần này, có liên quan tới Tiêu Vân?" Thông Thiên đã ý thức được vấn đề.

Hồng Quân nói: "Cũng không hẳn, Thánh nhân tranh đấu, ngươi tranh ta đoạt, Tiêu Vân tịnh không phải nhắm vào ai, hắn chỉ đang củng cố khí vận của bản thân, khiến cho khí vận của mình không ai có thể lay chuyển.

Phong Thần kiếp nạn là chuyện đã được chú định, đây là chuyện thiên định." Thiên định, không phải do người làm, trong đó có bóng dáng của Tiêu Vân, nhưng hết thảy cũng không phải do hắn chủ đạo.

Nếu Lão Thiên không an bài kiếp nạn này, Tiêu Vân có giày vò thế nào cũng sẽ không gây ra một trận đại kiếp nạn được.

"Hiện nay Thiên Đình đã tụ long khí vận các giáo phái không ít, ý của lão sư là muốn Thông Thiên đem khí vận y phụ vào Thiên Đình để phát triển?" Đã minh bạch.

Hồng Quân không bảo hắn đi y phụ Nhân Giáo và Xiển Giáo, điều đó là không có khả năng, Thông Thiên tuyệt đối sẽ không chọn.

Nhưng y phụ Thiên Đình thì có thể tiếp nhận.

"Ngươi tự giải quyết cho tốt, Tiệt Giáo y phụ, Tiêu Vân kia sẽ đạt đến cảnh giới vô tiền khoáng hậu, đến lúc đó có khả năng sẽ dẫn đại

kiếp nạn giáng lâm Hồng Hoang." Dứt lời, thân ảnh Hồng Quân chậm rãi biến mất, không có cho Thông Thiên gợi ý cụ thể, chỉ để hắn lựa chọn, quyền lựa chọn nằm trong tay hắn.

Vô tiền khoáng hậu...

Bàn Cổ hầu như tương đương với hóa thân của Đại Đạo ý chí, sau khi hoàn thành vĩ nghiệp khai thiên tích địa, chỉ có một con đường vẫn lạc.

Hồng Quân thân là Khai Thiên Thánh Nhân, lấy thân hợp đạo, đồng đẳng với hóa thân của Thiên Đạo ý chí.

Tiêu Vân thân là Hồng Hoang Thánh Nhân, một thân khí vận sau khi đạt đến một tình trạng đáng sợ, Thiên Đạo ý chí và Đại Đạo ý chí cũng sẽ không trở thành hạn chế của hắn.

Vậy thì điểm cuối của hắn ở nơi nào?

Thông Thiên không biết, ngay cả Hồng Quân cũng không biết.

Trước mắt Tiêu Vân đang đi về phía trước theo hướng đó, một khi đi thêm một bước, đại kiếp nạn sẽ bắt đầu giáng lâm.

Đại kiếp nạn khi đó không quan hệ tới vấn đề của riêng ai, mà là đại kiếp nạn của cả Hồng Hoang.

Bởi vì Hồng Hoang xuất hiện một tồn tại đáng sợ không nên xuất hiện.

Thiên thiên hết thảy đều hợp pháp hợp lý, Thiên Đạo ý chí không biết hạn chế, Đại Đạo ý chí cũng sẽ không, nhưng nếu đi đến bước kia, kiếp nạn tất định giáng lâm.

Kiếp nạn như thế nào, ngay cả Lão sư đều cảm thấy úy kỵ?

Thông Thiên nghĩ mãi không ra.

Ngồi ở trong Tử Tiêu Cung hồi lâu, Thông Thiên hướng về phía

đài cao bái một cái, cười khổ nói: "Lão sư, trước mắt đệ tử còn có đường để lựa chọn sao?" Cho hắn lựa chọn, nhưng cũng tương đương với không có lựa chọn, bởi vì khí vận của Tiệt Giáo đang không ngừng hướng về Thiên Đình, Thiên Đình càng ngày càng nhiều, lại thêm lời hứa hẹn của hắn...

Quả thực là đã cấp cho Tiêu Vân một cái trợ công lớn.

Thông Thiên nhịn không được muốn tự cho mình một cái tát.

Đấu!

Đấu cái rắm!!

Đấu tới đấu lui, kẻ hung hăng nhất lại đang ngồi ở một bên xem kịch đây này.

Vô tiền khoáng hậu...

Dùng từ này để hình dung Tiêu Vân, có thể thấy được hắn sẽ đáng sợ đến mức nào.

Không nói thực lực Tiêu Vân đạt đến tình trạng vô tiền khoáng hậu, chỉ riêng một thân khí vận chồng chất, thật sự đã đạt đến tình trạng đó rồi.

Theo sát phía sau là không ngừng biến cường, biến cường, lại biến cường, dưới sự bảo hộ của Thiên Đạo ý chí và Đại Đạo ý chí mà không ngừng biến cường.

Không giống Bàn Cổ, cường đại đến trình độ nhất định, Thiên Đạo ý chí gông cùm xiềng xích, thân vẫn, lấy thân hóa vạn vật.

Cũng không giống Hồng Quân, cường đại đến trình độ nhất định, vì để mạnh hơn, Thiên Đạo ý chí gông cùm xiềng xích cũng đến, duy có lấy thân hợp đạo mới có thể tiếp tục đi xuống.

"Hả?

Tên điêu dân nào muốn hại Trẫm?!" Bên trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân mạc danh kỳ diệu nhìn lên bầu trời, cảm giác hình như mình bị ai đó tính kế.

Kỳ thực Tiêu Vân căn bản không nghĩ nhiều như vậy, cũng không có dã tâm lớn như thế, hắn chỉ muốn biến cường, an ổn, ổn định, cho nên mới không ngừng tranh đoạt thiên địa khí vận, đem khí vận của người khác đều trang nhập vào trong túi áo mình.

Từ lúc bị mấy trăm Đại Yêu ép buộc đem khí vận Yêu Tộc trói chặt trên người, hắn đã bước lên một con đường không lối về, một con đường vĩnh viễn không thể lùi lại phía sau.

Điểm cuối ở nơi nào, sẽ biến thành cái dạng gì, Tiêu Vân không biết, hắn chỉ biết đi như vậy đối với hắn có lợi, thế là không chút do dự đi tiếp.

Kỳ thực không có huyền hồ như Hồng Quân nghĩ.

Nhưng ở trong mắt người ngoài, Tiêu Vân chính là huyền hồ như vậy, nếu không làm sao có thể đạt tới tình trạng như ngày hôm nay?

Nếu không phải mấy giáo phái lớn chia đi một ít khí vận Nhân Tộc, Vu Tộc lại có Huyền Minh, Hậu Thổ hai vị Tổ Vu phân đi một bộ phận khí vận Vu Tộc, thì Tiêu Vân sẽ còn trở nên đáng sợ hơn nữa.

"Xoẹt!" "....." Hậu Thổ nhíu mày nhìn y phục, Tiêu Vân đại quýnh, đánh ha ha nói: "Xin lỗi, xin lỗi, gần đây tu hành tổng cảm giác khống chế không nổi, không quá ổn định." "Yêu Hoàng thực lực có sở đột phá?" Hậu Thổ lắc đầu, ý niệm vừa động y phục liền khôi phục nguyên dạng.

Nàng chỉ là không thích y phục mạc danh kỳ diệu bị xé rách ra cái lỗ hổng lớn, hoặc là trực tiếp vỡ vụn đi mà thôi, những cái khác thì cũng không có gì, dao động ở trình độ này sẽ không thương tổn tới

bản thể.

Chương 161

“Cái gì gọi là có sở đột phá?

Bản hoàng vẫn luôn đang đột phá được không.” Tiêu Vân bĩu môi, không quá thích câu nói "có sở đột phá" này.

Nam nhân như ta có lúc nào là không đang biến cường?

Là vô thời vô khắc được không.

“.....” Câu nói này khiến Hậu Thổ có chút muốn thổ tào, nhưng vẫn nhịn xuống.

Tỉnh để lát nữa Tiêu Vân lại giày vò.

“Vẫn như cũ, các giáo phái đệ tử luân hồi không cần can thiệp, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, không cho phép chen ngang, cứ để bọn hắn chờ, hết thảy thuận theo tự nhiên.” Trước mắt, Tiêu Vân sẽ không cố ý đi phá hư cân bằng, cũng sẽ không cố ý đi giúp ai, cho dù là Tiệt Giáo cũng giống như vậy, thuận theo tự nhiên là tốt nhất, như thế mới có lợi nhất.

“Hiện nay, Phật Giáo Chuẩn Đề bị Thông Thiên Giáo Chủ đả thương, Phong Thần kiếp nạn Tiệt Giáo cùng Xiển Giáo tranh đấu sẽ càng thêm hung hiểm.” Thánh nhân đều đã đánh nhau rồi, đám đệ tử phía dưới còn phải chờ sao?

Hậu Thổ, cũng là người Vu Tộc, tư duy logic cũng tương tự.

“Ha ha ha, nàng nghĩ quá nhiều rồi.” Tiêu Vân cười ha ha một tiếng, giơ tay ôm Hậu Thổ, chậc chậc nói: “Chẳng những sẽ không đánh càng hung, ngược lại sẽ có sở thu liễm, thậm chí có khả năng sẽ dẫn đến Thánh nhân đại chiến không ngừng tập kích.

Trước mắt Thông Thiên lựa chọn con đường tương đối cực đoan,

cùng để cho đệ tử đi liều sống liều chết, không bằng chủ động một điểm đánh cho các Thánh nhân khác phải lui bước, như thế mới sớm kết thúc Phong Thần kiếp nạn." "Duy có đánh cho các Thánh nhân khác nhượng bộ, Tiệt Giáo mới có thể từ trong vũng bùn đi ra." "Đương nhiên, hắn cũng buộc phải làm như thế, nếu không sẽ không tuỳ tiện đánh vỡ kim thân của Chuẩn Đề, việc này cùng phá hư căn cơ người khác không khác biệt lắm, rất chiêu thù hận, nhưng Thông Thiên không được chọn." Đánh cho Chuẩn Đề không thể không về Tây Phương Linh Sơn tu dưỡng, trong nhiều năm không có khả năng tái chiến.

Vậy thì bước kế tiếp Thông Thiên sẽ phải đối mặt Tiếp Dẫn.

Trước khi đem Tây Phương Nhị Thánh bắt lại, Thông Thiên sẽ không tìm Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn gây phiền toái, chỉ có sau khi đem Tây Phương Nhị Thánh giải quyết xong, mới dễ ra tay với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy rằng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đáng tiếc có một số việc không phải muốn quản là có thể quản.

Một người một khi phát ngoan lên, có thể làm ra những chuyện mà người khác căn bản dự liệu không tới, có thể làm người ta kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt xuống đất.

Chiến đấu trước mắt đã không còn là khái niệm bảo vệ Thương triều hay bảo vệ Tây Kỳ nữa, mà thật sự diễn biến thành giáo phái chi tranh.

Dù sao Thông Thiên cũng đã liều mạng rồi.

Khí vận Tiệt Giáo ta trấn không được, không ngừng xói mòn, tiện nghi cho Thiên Đình, vậy thì các ngươi cũng đừng hòng sống tốt!

A!!

Không nhắm vào ta, mà nhắm vào Tiệt Giáo ta sao?

Bản giáo chủ tiếp hết.

Đám Thánh nhân này từng cái đều xấu tính, đầy đầu toàn ý nghĩ xấu!!

Hậu Thổ im lặng, Vu Tộc thua cũng không oan, nhìn xem logic làm việc của người Vu Tộc, lại nhìn xem những Thánh nhân này, hoàn toàn không ở cùng một cái thứ nguyên được không, bị tính kế cũng là chuyện không có cách nào.

So với việc thua quá khó coi, không bằng tóm lấy một phương mà bạo đánh, đánh cho đối phương sợ hãi, đánh cho đối phương bội phục mới được.

Dưới tiền đề có quy định Thánh nhân không được đối với tiểu bối ra tay, Thông Thiên chỉ có thể làm như vậy.

Nguyên bản Phong Thần kiếp nạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn không quan tâm mặt mũi Thánh nhân, năm lần bảy lượt ra tay cứu đệ tử, nhưng hiện tại có ước định, ngược lại không tiện ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn, vậy thì cục thế sẽ phát triển thành dạng gì đây?

Dù sao trước mắt Thông Thiên cứ tóm lấy hai vị Thánh nhân Phật Giáo không buông.

Thông Thiên Giáo Chủ ta cũng không phải hạng người vô sỉ, sẽ không đối với môn hạ đệ tử các ngươi ra tay, trừ phi các ngươi phá lệ trước, nhưng ta sẽ tóm lấy các ngươi không buông, xem ai chịu không nổi trước.

So với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên không nghi ngờ gì càng thống hận Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lộn xộn can thiệp vào.

Nếu không có bọn hắn quấy nhiễu, Tiệt Giáo đã không bị động như vậy.

Cộng thêm Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không dễ động thủ, chỉ cần vừa động liền phải đối mặt hai người, quả hồng phải chọn quả mềm mà nắn.

Thông Thiên tuy rằng ngạo khí, lại cũng không phải kẻ đần, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đặt ở đó không đánh, lại chạy đi đánh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Tuy rằng đã sớm xé rách da mặt, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử chưa đến mức không cần mặt mũi mà đối với Tiệt Giáo đệ tử ra tay, can thiệp vào chuyện giáo phái đệ tử tranh đấu, như thế Thông Thiên tự nhiên sẽ không đỏ mắt đi liều mạng với họ, ánh mắt sẽ chuyển dời lên người Tây Phương Nhị Thánh.

Đã Phật Giáo đệ tử trên chiến trường đánh hăng nhất, vậy Bản giáo chủ liền đuổi theo mà đánh!!!

Xem Phật Giáo các ngươi làm sao bây giờ.

Bồi bạn Hậu Thổ một trận, Tiêu Vân về Thiên Đình, còn về phần Huyền Minh đã sớm không biết điên đi nơi nào rồi.

Dù sao Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Tu La Đạo đều đang được quản lý, mặc kệ nàng ồn ào, chỉ cần không đem Lục Đạo Luân Hồi quấy đến long trời lở đất, đánh vỡ Lục Đạo Luân Hồi là được.

"Yêu Hoàng!!!" Nửa đường Tiêu Vân đụng phải Tinh Vệ đang chuẩn bị phản hồi Thiên Đình, tiểu ny tử rõ ràng là vừa cùng Hi Hòa thông báo đi thăm cha ruột về, nửa đường đụng phải Tiêu Vân.

"!!" Tiêu Vân giơ tay, Tinh Vệ phồng cái má nhỏ có chút không cao hứng, bởi vì nàng biết kiểu tóc của mình lại sắp gặp tai ương.

Quả nhiên, Tiêu Vân giơ tay dùng sức đem tóc của Tinh Vệ vò rối,

lúc này mới cười hỏi: "Mấy vị Nhân Hoàng gần đây vẫn an hảo chứ?"
"Đều tốt." Tinh Vệ bất đắc dĩ trả lời.

Tiêu Vân luôn như vậy, mỗi một lần đều muốn đem tóc nàng vò rối, cũng may bây giờ nàng đã lớn, sẽ không giống như hồi nhỏ bị Tiêu Vân dùng tay véo mặt không buông, lớn rồi mà như thế thì xấu hổ lắm.

"Như thế rất tốt, đi thôi, cùng ta về Thiên Đình." Chắp tay sau lưng, Tiêu Vân đi ở phía trước, Tinh Vệ thành thành thật thật đi theo bên cạnh.

Nhìn cái đại nha đầu bên người, Tiêu Vân ở trong lòng thở dài một hơi.

Khó a.

Đều đã bao nhiêu năm.

Cổ quái là, vô số năm trôi qua, Tiêu Vân không có bất kỳ hậu duệ nào đản sinh, có lẽ có liên quan tới thực lực, hai người càng cường đại, xác suất có hậu đại lại càng nhỏ.

Nhìn xem, từng người một đều không có phản ứng gì.

Tuy rằng Tinh Vệ được Hi Hòa, Thường Hi, Nữ Oa coi như con gái mà nuôi lớn, nhưng chung quy vẫn là con nhà người ta.

Bất quá, không có việc gì thì về thăm cha ruột, quả nhiên con gái mới là tốt nhất.

Nếu như không phải thân là Thánh nhân, sở hữu hết thảy đều có thể dễ dàng tra xét, Tiêu Vân đều phải hoài nghi thân thể mình có phải xảy ra vấn đề rồi hay không.

Đáng tiếc không có vấn đề, hết thảy bình thường, bình thường đến không được, nại hà vì quá cường đại, xác suất đản sinh hậu đại nhỏ

đến đáng thương, vẫn luôn không thể "trúng thưởng".

Tiêu Vân về tới Thiên Đình.

Thông Thiên cũng từ Tử Tiêu Cung rời đi, tuy rằng tâm kết bị mở ra, nhưng Thông Thiên vẫn có chút buồn bực.

Thông Thiên Giáo Chủ ta trêu ai ghẹo ai chứ, chẳng lẽ bởi vì Tiệt Giáo giáo nghĩa dẫn đến diễn biến thành bộ dạng này?

Thật khốn kiếp.

Để giáo phái lớn mạnh một chút không tốt sao?

Nhất thời Thông Thiên đem một bộ phận trách nhiệm ném cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người này mạc danh kỳ diệu phải cõng nồi đen.

Trước mắt Tiệt Giáo nếu không hướng về Thiên Đình tới gần, y phụ Thiên Đình để ổn trụ khí vận, thì muốn cho khí vận không xói mòn cũng không có cách nào khác, Thông Thiên không được chọn, trừ phi hắn nguyện ý buông tha Tiệt Giáo, nhưng hắn không bỏ xuống được, như thế chỉ có thể tận khả năng giúp Tiệt Giáo tranh thủ chỗ tốt.

"Các ngươi cũng đừng trách Bản giáo chủ vô tình vô nghĩa, Thánh nhân tranh đấu, Bản giáo chủ cũng không có lựa chọn thứ hai!!!" Y phụ Thiên Đình cũng phải có vốn liếng bỏ ra được mới được, nếu không y phụ xuống dưới, không có cách nào thoát thân được nữa, tuy rằng khả năng thoát thân rất nhỏ, nhưng Thông Thiên cũng phải đi nỗ lực một phen, không chừng có một ngày thật sự thành công thì sao?

Như thế thì cả nhà cùng vui, mọi người tụ tán êm đẹp, mỗi người một ngả.

Thông Thiên tiến vào trong Hồng Hoang, lập tức phát hiện có người đang tra xét, lập tức không khỏi cười to, quả nhiên những

Thánh nhân khác đều đang nhìn chằm chằm hắn đây.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, còn có Tiêu Vân, duy chỉ có Nữ Oa tiếp tục làm trạch nữ, tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo của nàng.

"Ha ha ha, đã đều đang nhìn chằm chằm Bản giáo chủ, vậy Bản giáo chủ há có thể để các ngươi thất vọng?" "Ha ha ha ha..." Thông Thiên cười to một đường hướng về phía Tây Phương bay đi: "Tiệt Giáo đệ tử, toàn bộ dừng tay, chờ đợi vi sư hào lệnh!!!!" Sư tôn?

Đệ tử thân ở Hồng Hoang đang vì Tiệt Giáo mà chiến từng cái đều ngẩn ngơ, trong đầu truyền đến thanh âm của Sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ, bảo bọn họ toàn bộ dừng tay, án binh bất động, chờ đợi hào lệnh.

Không có do dự, dưới sự dẫn dắt của Đa Bảo Đạo Nhân, Tiệt Giáo đệ tử toàn bộ rời đi, còn về phần Thương triều và Tây Kỳ, tự mình giải quyết đi, đánh tới hiện tại đã không còn là chuyện của hai bên nữa rồi.

Tiệt Giáo đệ tử dừng tay, đệ tử các giáo phái khác cũng chỉ có thể dừng lại, bọn họ cũng tiếp được mệnh lệnh của Sư tôn nhà mình.

"Hỏng rồi, Thông Thiên hướng về phía Tây Phương, tất định là đi tìm Tiếp Dẫn kia!

Đại huynh, ta không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không Tiếp Dẫn bị thương, Phật Giáo tất sẽ bị loại khỏi cuộc chơi, đối với ta bất lợi!!" Vừa thấy Thông Thiên từ Tử Tiêu Cung đi ra liền hướng về phía Tây Phương, Nguyên Thủy Thiên Tôn gấp gáp.

Còn về việc vì sao Thông Thiên đi Tử Tiêu Cung thì hắn lười quản, Lão sư không có khả năng nhảy ra trợ giúp, cho nên Thông Thiên cứ việc hết hi vọng đi là vừa, chuyện không thể nào.

Nhưng Thông Thiên cứ tiếp tục tìm Tây Phương Nhị Thánh không buông, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi không yên.

Chuẩn Đề đã bị thương, nếu Tiếp Dẫn lại bị thương, Phật Giáo bị loại, món nợ ân tình vẫn còn đó, dù sao cũng không phải Phật Giáo không nỗ lực, không phối hợp, mà là thật sự hết cách rồi.

Vậy thì chuyện tiếp theo, chính là Tam Thanh giáo phái gà nhà đá nhau.

Thiếu đi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cùng Thông Thiên tranh đấu đều có chút hư, dù sao Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, cho dù đánh thế nào cũng không ai làm gì được ai, đối với ai cũng không có chỗ tốt.

Do đó phải ngăn lại việc Thông Thiên tiếp tục đi cực đoan mới được, phải kéo hắn trở về.

"Lời ấy có lý, như thế chúng ta liền tiến về phía Tây Phương đi một chuyến vậy." Lão Tử cũng minh bạch, không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không hậu quả khó mà lường được, lập tức hai người rời đi Thủ Dương Sơn, hướng về phía Tây Phương, đuổi theo Thông Thiên.

"Tốt một cái Thông Thiên!!!" Chuẩn Đề thấy thế tức giận mắng, khiến sắc mặt vốn có chút tái nhợt khôi phục được không ít huyết sắc.

Tiếp Dẫn ngăn lại Chuẩn Đề: "Sư đệ, thôi đi, bất quá chỉ là một trận tranh đấu mà thôi, Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đại chiến bạo phát, hai người chúng ta đều bại dưới tay Thông Thiên kia thì lại như thế nào?

Như thế Phật Giáo ta có thể rút lui rời đi, cũng là một chuyện tốt, tọa sơn quan hổ đấu, chờ hết thảy kết thúc rồi tính đến lúc Phật Giáo ta đại hưng." "....." Chuẩn Đề đầy đầu hắc tuyến, tuy rằng mất mặt, bất đắc dĩ, nhưng Tiếp Dẫn nói đúng sự thật.

Đều đã bại, rút lui rời đi, đối với Phật Giáo ngược lại càng tốt, dù sao cũng đã giúp một tay, người cũng đã ra tay rồi, rơi vào kết cục này cũng là không có cách nào, tổng không thể bắt chúng ta tiếp tục lên chứ?

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tiện ý tứ nói không, muốn cho bọn hắn ra tay cũng phải trả cái giá lớn hơn mới được.

Không phải ta không nỗ lực a, là Thông Thiên Giáo Chủ quá hung tàn, hai vị sư huynh bảo trọng, tự giải quyết cho tốt.

Bại thì mất mặt, nhưng lại có thể mang đến cho Phật Giáo lợi ích lớn nhất, cũng có thể vãn hồi càng nhiều tổn thất, Tiếp Dẫn bàn tính gõ vang tanh tách, làm khó chỉ là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi.

"Hắc!!

Có kịch hay rồi." Vừa về Thiên Đình, cái ghế còn chưa ngồi nóng, Tiêu Vân đã cười.

"Kiệu!!!" Lập tức chuẩn bị đi xem kịch.

Tọa kỵ gọi là đến, chín con Ngũ Trảo Kim Long lập tức kéo Cửu Long Kim Liễn tới, Tiêu Vân nhảy lên, ngồi trên kim liễn rời đi Thiên Đình hướng về phía Tây Phương.

"Xong chưa?

Xem ra các ngươi không dám bỏ qua a, cũng được, Bản giáo chủ xem các ngươi sẽ lựa chọn như thế nào, ha ha ha, hi vọng các ngươi chớ để cho Bản giáo chủ thất vọng mới tốt." Phải nói là, Thông Thiên bỗng nhiên nhìn thấu vấn đề khí vận của Tiệt Giáo, dẫn đến chủ động xuất kích, đánh cho Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một cái trở tay không kịp, cũng đem nước Phong Thần

quấy đến càng thêm đục ngầu.

Không có để ý tới Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đuổi theo phía sau, Thông Thiên nhanh chóng bay đến Tây Phương Linh Sơn, dừng lại ở trên không Linh Sơn, lớn tiếng nói: "Tiếp Dẫn, Bản giáo chủ đã tới, ngươi có dám cùng Bản giáo chủ đánh một trận?" Thanh âm Thông Thiên truyền khắp toàn bộ Tây Phương, khiến cho tất cả sinh linh Tây Phương đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Thánh nhân đại chiến?

Tại Linh Sơn đại chiến?

Vậy phải làm sao?

Có cần chạy xa một chút không?

"Sư huynh hà tất kích động như thế?

Ta đánh một trận, Tây Phương chi địa tất định sinh linh đồ thán, đây là tội nghiệt." Tiếp Dẫn không có đáp ứng Thông Thiên khiêu chiến, hắn đang trì hoãn thời gian, dù sao Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sắp đến rồi, chờ bọn hắn là tốt nhất.

Tiêu Vân - kẻ đi xem kịch cũng sắp tới, cứ việc Tiếp Dẫn không hy vọng Tiêu Vân xuất hiện ở đây.

Chương 162

Nhưng có cách nào đâu, Yêu Hoàng giáng lâm, Chư Tiên phải lui tránh, Thánh nhân cũng bó tay, đừng nói xem kịch, Tiêu Vân mỗi ngày từ trên đỉnh đầu Linh Sơn bay tới bay lui, Tiếp Dẫn có thể làm gì?

Còn không phải chỉ có trừng mắt nhìn.

"Hừ, nhu nhược liền là nhu nhược, ngươi ta cùng là Thánh nhân, ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có." Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, một điểm mặt mũi cũng không cho Tiếp Dẫn, toàn bộ lớn tiếng nói ra, để cho người Tây Phương toàn bộ đều nghe thấy, Thánh nhân của các ngươi, chỉ là một tên nhát gan mà thôi, nghênh chiến cũng không dám.

Tiếp Dẫn không lên tiếng, vẫn như cũ không đáp lại.

"Thông Thiên, chớ có khinh người quá đáng!!!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy chiến đấu chưa đánh liền thở phào nhẹ nhõm, nếu như Thông Thiên đem Tiếp Dẫn đả thương, vậy hai người bọn họ sẽ rất khó làm.

"Bần đạo làm sao khinh người quá đáng?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói thử xem, Bản giáo chủ tịnh chưa đối với bất kỳ Phật Giáo đệ tử nào ra tay, đường đường là Thánh nhân lại ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có, Bản giáo chủ xấu hổ khi cùng hạng người như các ngươi đồng vị Thánh nhân chi tôn!!" "....." Lời này có chút quá phận a, mặt Tiếp Dẫn kéo dài ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo nộ, hô: "Muốn chiến thì chiến, Bản tôn bồi ngươi đánh cho thống khoái!!!" "Hừ!!" Đáng tiếc Thông Thiên áp căn không thèm để ý, xùy cười một tiếng, tức giận đến mức tóc Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sắp dựng ngược.

“Nguyên Thủy!!!” Lão Tử quát lớn một tiếng, để Nguyên Thủy Thiên Tôn bình tĩnh lại, đừng có đại hô tiểu khiếu mà mất mặt, tiến lên vài bước, đối với Thông Thiên nói: “Thông Thiên, ngươi trước đả thương Chuẩn Đề, trước mắt lại khiêu chiến với Tiếp Dẫn, rốt cuộc là vì cái gì?” “Không có việc gì, ngứa tay tìm người đánh nhau mà thôi.” Thông Thiên nhún nhún vai, tuy rằng thân là Thánh nhân mà làm như thế là thất lễ, nhưng Thông Thiên cảm thấy thời khắc này rất sảng khoái, chiêu này là học được từ Tiêu Vân.

Đi cái đại gia nhà ngươi!!

Ai sẽ tin lời quỷ thoại của ngươi?

Lão Tử đen mặt, Tiếp Dẫn càng im lặng, ngứa tay đánh nhau thì tìm người khác a, nhìn chằm chằm Tây Phương Nhị Thánh chúng ta làm gì, tìm Lão Tử đi, tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẳng định có thể cùng ngươi đánh cho đã nghiền, nếu không được nữa thì đi tìm Tiêu Vân a!

Vị kia là mạnh nhất, tất định sẽ không để ngươi thất vọng.

“Ngao!!!!” Một trận long ngâm chi thanh truyền đến, chín con Ngũ Trảo Kim Long đẳng không kéo theo Cửu Long Kim Liễn trầm trọng, giá thế kia, khiến cho vô số người Tây Phương đều nhìn đến ngây người, giá thế này, bình sinh khó gặp một lần.

Yêu Hoàng.

Tới làm gì?

Đang yên đang lành ở Thiên Đình xem kịch không tốt sao?

Phi phải tới hiện trường xem trực tiếp?

“Bản hoàng tới không muộn chứ, di, còn chưa khai đánh, xem ra tới sớm không bằng tới đúng lúc, các ngươi tiếp tục, không cần để ý Bản hoàng, cũng đừng sợ kinh nhiễu tọa kỵ của Bản hoàng.” Tiêu

Vân cười vẫy vẫy tay, các ngươi đánh các ngươi, ta xem ta, xảy ra chuyện ta phụ trách, các ngươi không cần gánh vác phong hiểm.

"....." "....." "....." Trong nháy mắt, không ít người đều muốn xuất thủ đánh Tiêu Vân một trận, quá gợi đòn.

"Yêu Hoàng nguyện ý xem kịch, Bản giáo chủ tự nhiên hoan nghênh." Tiêu Vân tới đối với hắn có chỗ tốt, không có chỗ xấu, có thể uy hiếp Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến hai người không dám khinh cử vọng động, dù sao ai cũng không biết Tiêu Vân có thật sự chỉ xem kịch hay không, hay là vì chuyện khác, nếu Tiêu Vân giúp Thông Thiên một phen, vậy phải làm sao?

Tâm mệt mỏi!!!

Muốn xem kịch thì ở Thiên Đình xem là được rồi mà, chạy xuống làm gì.

Khó chịu!!!

Không hoan nghênh!!!

Đáng tiếc không hoan nghênh cũng không có cách nào, Tiêu Vân đã tới, ai dám bảo hắn rời đi, không chuẩn lưu lại xem kịch?

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ở trong mắt, cũng chỉ có thể âm thầm sốt ruột mà thôi.

Cũng may nhìn bộ dạng Tiêu Vân tịnh không có ý tứ xuất thủ, hoặc ý tứ giúp đỡ ai, bày ra một bộ dáng Bản hoàng chỉ đến xem kịch, khiến bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

"Đừng nhìn Bản hoàng như vậy, Bản hoàng không đánh nhau, chỉ xem kịch, Thánh nhân tranh đấu, há có thể bỏ lỡ?" Tiêu Vân đại liệt liệt vẫy vẫy tay, bảo Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử đem lo âu thu về, Tiêu Vân ta là người văn minh, không đánh người, chỉ xem kịch.

Cửu Long Kim Liễn nhanh chóng rời đi, ở nơi xa xa chờ đợi, Tiêu Vân bay ra, nhạc a a nhìn qua Tiếp Dẫn, Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử.

Sự tình quả nhiên giống như hắn dự đoán, Thông Thiên muốn đánh trước là đánh Tây Phương Nhị Thánh, khiến bọn họ bị thương nặng, sau đó không có thời gian và tinh lực tiếp tục quấy rối, rồi mới từ từ đối phó Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không hi vọng một màn này phát sinh, cho nên trước tiên chạy tới ngăn lại, Tiếp Dẫn cũng kê tặc, mặc kệ Thông Thiên, ta không ứng chiến, hết thảy chờ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tới rồi nói.

"Tiếp Dẫn có dám đánh một trận?!" Thông Thiên nhìn qua Tiếp Dẫn, tiếp tục khiêu chiến, còn về phần Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thì trực tiếp bị hắn làm lơ.

Không thèm để ý, mau chóng cút sang một bên ngốc đi.

Tiếp Dẫn không nói, nhìn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên bày rõ là muốn cho Tây Phương ta bị loại trước, hai người các ngươi mặc kệ sao?

Chuyện trước mắt căn bản không cần Tiếp Dẫn mở miệng, bởi vì Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ chủ động giúp hắn giải quyết phiền toái, nếu không Tiếp Dẫn nghênh chiến, bị thương, phía sau cũng không thể chơi được nữa, trực tiếp rời sân, Nhân Giáo và Xiển Giáo từ từ cùng Tiệt Giáo đánh đi.

Dù sao Phật Giáo ta đã tận lực.

Môn hạ đệ tử chết không ít, hai vị Thánh nhân đều đã bị thương, đều cần hưu dưỡng, tự mình tu phục, đánh như thế nào đây?

Nếu không rời sân, chờ bị đánh đòn hay sao.

Chờ Thông Thiên bị ép đến phát điên, tìm bọn hắn liều mạng hay sao.

"Thông Thiên!!

Chớ có quá phận, muốn chiến, Bản tôn cùng ngươi đánh một trận!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhảy ra, chỉ vào Thông Thiên nói, chỉ cần hắn không bày ra Tru Tiên Kiếm Trận yêu đại, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không úy cụ Thông Thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận ưu thế lớn nhất là bày đại trận, không phải đơn nhân tác chiến.

Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận có thể đả thương Chuẩn Đề, đánh vỡ Chuẩn Đề kim thân, nhưng chưa chắc có thể làm gì được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn có tự tin này, trừ bản thân thực lực đủ mạnh ra, còn có chí bảo trong tay.

Đối mặt Thông Thiên năm lần bảy lượt khiêu khích, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi không yên, tuyệt đối không thể để cho Phật Giáo bị loại trước, nếu không người tiếp theo khó chịu chính là Nhân Giáo và Xiển Giáo, bởi vậy Tiếp Dẫn không thể bị thương.

Tiếp Dẫn không xảy ra vấn đề, Phật Giáo đệ tử còn có thể chiến, Tiếp Dẫn đều bị thương rồi, đánh cái rắm.

Phật Giáo ta hai tôn Thánh nhân đều vì vậy mà bị thương, xứng đáng với Nhân Giáo, Xiển Giáo, nên rời sân.

Tiếp Dẫn không lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhảy ra, Lão Tử đứng ở một bên nhìn chằm chằm Thông Thiên, sắc mặt không dễ nhìn, cần phòng ngừa Thông Thiên bỗng nhiên ra tay thương người.

Khá lắm!!

Nhiễu tới nhiễu lui, Thông Thiên trước khiêu chiến Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn không ứng chiến, không lên tiếng, coi như không nhìn thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn khiêu chiến Thông Thiên, Thông Thiên trực tiếp làm lơ, phảng phất không nhìn thấy người này.

Cũng mặc kệ Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận thành cái dạng gì, dù sao Thông Thiên ta không thèm để ý, ngươi có thể làm sao?

Trực tiếp ra tay đánh ta?

Dám sao?

Đã không dám, ta vì sao phải để ý?

Tiêu Vân nhìn qua mấy người, thầm nghĩ: Sẽ không phải cuối cùng bạch chạy một chuyến không đánh đấy chứ?

Kỳ thực biện pháp bức bách Tiếp Dẫn ra tay vẫn có, chỉ xem Thông Thiên có dùng hay không mà thôi.

"Ha ha ha ha..." Năm lần bảy lượt khiêu chiến, Tiếp Dẫn không thèm để ý, mắng cũng mắng, bỉ thị cũng bỉ thị, nhưng người khác không để ý tới, ngươi có thể làm gì?

Thông Thiên không khỏi cười to, cũng may là trước đó đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nếu không vì sao lại đại dao đại bãi tới đây chứ, thiên cơ đều không che giấu, để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ngay lập tức chú ý, đuổi theo.

Đã dám tới, Thông Thiên tự nhiên có biện pháp để cho Tiếp Dẫn ra tay, để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử không có chút tỳ khí nào, nếu không chạy tới chém gió miệng thì có ý nghĩa gì.

Một số thủ đoạn Thông Thiên bình thường không thèm sử dụng, nhưng không đại biểu là không biết dùng.

Bất quá, Thông Thiên cười ha ha một tiếng, đối với Tiếp Dẫn nói:

“Tiếp Dẫn, hôm nay Bản giáo chủ mời chiến một trận, nếu ngươi không đáp ứng, Bản giáo chủ liền đem Tru Tiên Đại Trận bày tại Tây Phương Linh Sơn chi địa!!!” “Ngươi dám!!!” Lời này vừa nói ra, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử đều gấp.

Kháo!!

Đem đại trận bày tại Linh Sơn chi địa, đánh nát Tây Phương Linh Sơn thì có ích lợi gì?

Phải gánh vác tội nghiệt lớn bao nhiêu?

Đến lúc đó có thể thảm, phải đền bù cho Tây Phương bao nhiêu đồ vật mới được?

Chuyện này cũng không phải nói đùa.

Cho nên Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hầu như đồng thanh hô lên, Tiếp Dẫn há to miệng, tuy rằng sốt ruột, phản ứng lại không có lớn như hai người kia.

“Bản giáo chủ có gì không dám!!!” Nhìn qua Tiếp Dẫn, Thông Thiên cười lạnh một tiếng, nói: “Tiếp Dẫn, hoặc là hôm nay cùng Bản giáo chủ đánh một trận, hoặc là hôm nay Bản giáo chủ lui đi, nhưng các ngươi tốt nhất mỗi ngày đều thủ tại Linh Sơn, nếu không chỉ cần phân tâm, Bản giáo chủ liền lặng lẽ đem đại trận bày xuống, xem các ngươi có thể làm gì Bản giáo chủ.” “.....” “.....” “.....” Kháo!!

Thông Thiên từ lúc nào lại chơi âm hiểm lưu manh như vậy?

Sớm phát huy một chút thì tốt biết bao, bất quá bây giờ cũng không muộn.

Tiêu Vân nhìn qua Thông Thiên có chút kinh ngạc.

Hiện tại Thông Thiên xác thực cho hắn sự ngạc nhiên lớn, phải biết dựa theo tính tình Thông Thiên, nếu như trước khiêu chiến Tiếp

Dẫn không được, có khả năng sẽ cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh, nào sẽ giống như hiện tại?

Hoặc là cùng ta đánh một trận, hoặc là Bản giáo chủ trực tiếp rời đi, nhưng thừa dịp ngươi không chú ý, Bản giáo chủ đem Tru Tiên Kiếm Trận bày tại cửa nhà ngươi, xem ngươi làm sao bây giờ!!!

Đến lúc đó đánh a!!

Ai sợ ai, cho dù Thông Thiên ta thua, Thông Thiên ta không tốt, các ngươi cũng đừng hòng tốt!!

Ta muốn cả Tây Phương chi địa bồi táng!!!

Đều nói không nên chọc người thành thật nổi giận, nếu không hậu quả nghiêm trọng, Thông Thiên tuy rằng không phải người thành thật, nhưng là hạng người ngạo khí, một khi có một ngày bị bức phải buông xuống ngạo khí, như vậy hậu quả dẫn phát sẽ rất nghiêm trọng.

Nhìn xem, Tiếp Dẫn choáng váng, Lão Tử choáng váng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng choáng váng, không biết Thông Thiên bố trí Tru Tiên Kiếm Trận cần bao lâu.

Nếu như thời gian cần thiết không dài, che giấu thiên cơ chạy tới Linh Sơn đem Tru Tiên Kiếm Trận bày xuống, đoán chừng bọn họ đều không kịp phản ứng, đến lúc đó đánh hay không đánh?

Không đánh Tru Tiên Kiếm Trận bày tại Linh Sơn, khiến Tây Phương sinh linh không được an ninh, khiến cả Tây Phương đều không được an ninh.

Đánh đi, đánh ra hậu quả ai phụ trách?

Tây Phương vốn tao ngộ Thượng Cổ Tam Tộc nhất chiến xong vẫn luôn cần cỗi, hiện tại lại đánh thêm một trận, đoán chừng Tây Phương chi địa triệt để phế, đất đỏ ngàn dặm không thấy sinh linh tung tích, nếu như phát sinh loại chuyện này, dùng gót chân đều biết

Thiên Đạo ý chí sẽ không để yên.

Bởi vì đạt tới tình trạng đó, đại biểu Phật Giáo bi thảm, Phật Giáo bi thảm, nợ nần không trả nổi, đến lúc đó ai giúp?

Ai giúp Phật Giáo đại hưng?

Điên rồi!!!

Thông Thiên tuyệt đối là điên rồi!!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong lòng thầm mắng, Lão Tử sắc mặt khó coi, không dám tin tưởng Thông Thiên dám làm như thế, vấn đề là tên này, cũng không phải chơi đùa, lấy tình huống hiện tại, xác thực làm được ra.

Các ngươi bất nhân, đừng trách Thông Thiên ta bất nghĩa!!

Mọi người ai cũng đừng hòng tốt.

Đặc sắc.

Tiêu Vân đạm đạm cười một tiếng, ngoạn vị nhìn Tiếp Dẫn.

Nên làm gì đây?

Đánh hay không đánh?

Không đánh thì chờ Thông Thiên mạc danh kỳ diệu đem Tru Tiên Kiếm Trận bày tại cửa nhà, bày tại Tây Phương.

Đánh, vậy Phật Giáo thối lui ra khỏi cuộc chơi.

Chương 163

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sắp tức chết rồi đi, ai có thể ngờ Thông Thiên sẽ chơi một chiêu này, một chiêu phủ để trừu tân (rút củi dưới đáy nồi), hỏi ngươi phục hay không phục!!

Hỏi ngươi sợ hay không sợ!!

Hiện tại ngăn cản Thông Thiên giải quyết vấn đề đều không được, Thông Thiên không cùng các ngươi đánh, cũng không có biện pháp, dưa hái xanh không ngọt, lại nói cùng là Thánh nhân, Thông Thiên không đánh với ngươi, trực tiếp rời đi, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chắc có thể ngăn được.

Lại nói Thông Thiên có thể hướng Tiêu Vân cầu viện, việc khác không giúp, việc nhỏ như vậy, Tiêu Vân cũng không ngại kéo Thông Thiên một cái.

Ta tốt ngươi tốt mọi người đều tốt mà.

Còn về phần sẽ dẫn tới phiền toái gì, quan hệ gì tới ta, ta lại không có tham chiến.

Nhìn qua Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp bị tức chết, Thông Thiên cười nói: "Đã đều không cần mặt mũi, vậy Bản giáo chủ cũng không ngại một hồi, không cần mặt mũi thì không cần mặt mũi, đều là Thánh nhân có gì phải mất mặt, không ngăn được Bản giáo chủ, không tin có thể thử xem!!!" "Tiếp Dẫn, có dám ứng chiến hay không!!!" Thông Thiên chỉ vào Tiếp Dẫn, lớn tiếng hỏi lại.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến thổi râu trừng mắt, lại không có biện pháp nào, nếu như đem Thông Thiên bức quá ác, gia hỏa này thật sự đi, không biết lúc nào chạy tới Tây Phương bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận, phải làm sao bây giờ?

Tây Phương đánh vỡ ai phụ trách?

Ai cũng phụ trách không nổi.

Chỉ cần không ngốc, đều biết Thiên Đạo ý chí vì đền bù, vẫn luôn chiếu cố Tây Phương, đem Tây Phương chi địa đánh vỡ, vậy niềm vui này có thể lớn chuyện, bày rõ là đang cùng Thiên Đạo ý chí đối nghịch không phải sao.

Hậu quả khó lường.

Nhất đặc biệt tức giận chính là, mọi người đều là Thánh nhân, Tam Thanh đều có chí bảo trong tay, Thông Thiên có thể tùy thời che giấu thiên cơ, để cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều không biết hắn ở đâu, đang làm gì, Thông Thiên lúc nào đem Tru Tiên Kiếm Trận bày tại Tây Phương chi địa đều không rõ ràng.

Đương nhiên, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể vẫn luôn tọa trấn Tây Phương, phòng bị Thông Thiên, nhưng có khả năng sao?

Hiện thực sao?

Chỉ có ngàn ngày làm trộm, nào có đạo lý ngàn ngày phòng trộm?

Căn bản phòng không được được không.

Như thế vừa đến, phiền toái lại tới.

Tây Phương Phật Giáo muốn rời sân.

Chờ Tây Phương Phật Giáo rời sân về sau, Thông Thiên bày xuống một cái Tru Tiên Đại Trận, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có dám đánh một trận hay không?

Một vòng xuất hiện vấn đề, những địa phương khác đều phải có vấn đề.

Thông Thiên cũng lười đi tính kế, chính đại quang minh, đơn giản

thô bạo, đại dao đại bãi tới Tây Phương khiêu chiến.

Không dám, ta bày Tru Tiên Kiếm Trận; nghênh chiến, ta đánh một trận, để ngươi bị thương, trực tiếp bị loại, không cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cùng Lão Tử giao chiến, ngươi có thể làm sao?

Giải quyết xong Tây Phương hai vị Thánh nhân, lại quay đầu đối phó các ngươi.

Có đôi khi dương mưu so với âm mưu càng đáng sợ, biết rõ đối phương muốn làm gì, muốn làm cái gì, cũng không có cách nào đi ngăn lại.

Trước mắt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào một cái nan đề, không ngăn cản Tiếp Dẫn nghênh chiến, vậy Tiếp Dẫn tất nhiên bị thương, Phật Giáo rời sân, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo từ từ đấu.

Ngăn cản, Thông Thiên không để ý tới, cũng không cùng ngươi chiến đấu, trực tiếp bỏ đi, dưới tiền đề không thể vẫn luôn tọa trấn Tây Phương, Thông Thiên bảo không chuẩn lúc nào chạy tới bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận, xem ngươi có dám đánh hay không, không dám đánh Tây Phương chi địa muốn loạn sáo, đánh thì Tây Phương chi địa khả năng muốn sụp đổ, đến lúc đó tội nghiệt hạ xuống, ai cũng chạy không thoát, cho dù là Thánh nhân!!

Một thủ đoạn lợi hại!!

Quả nhiên người không cần mặt mũi thì Hồng Hoang vô địch, cho dù là Thánh nhân cũng giống như vậy!

Ha ha ha ha, làm được xinh đẹp.

Tiêu Vân nhịn không được vì Thông Thiên điểm một cái like.

"Đã như vậy, trận chiến này Bần đạo tiếp nhận, hai vị sư huynh, chỉ có ngàn ngày tính người, không có ngàn ngày phòng ngừa bị tính,

mong hai vị sư huynh có thể lý giải, thể lượng Tây Phương ta vô cô thương sinh, Bần đạo không muốn đem bọn hắn cũng cuốn vào trong đó, Tru Tiên Kiếm Trận phía dưới, Tây Phương sinh linh khó thoát cái chết." Không có cách nào, bất đắc dĩ, Tiếp Dẫn chỉ có thể nghênh chiến, đồng thời không quên hướng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn giải thích.

Không phải Bần đạo cúi đầu, là không có biện pháp.

Nếu như các ngươi có năng lực, giải quyết vấn đề trước mắt này, như vậy Phật Giáo ta vẫn như cũ sẽ trợ giúp, nếu như không có năng lực, vậy Bần đạo chỉ có thể nói xin lỗi, Phật Giáo giúp đỡ đã đủ nhiều, không có khả năng đem cả Tây Phương chi địa đều cuốn vào, mong các ngươi có thể lý giải.

Nghe xong lời của Tiếp Dẫn, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm mặt không có mở miệng, bởi vì căn bản không có cách nào hạn chế trụ Thông Thiên, đã hạn chế không được Thông Thiên, thì không có cách nào giải quyết vấn đề trước mắt.

Thông Thiên một chiêu này chơi rất lưu loát, trực tiếp khiến Tam Giáo trừng mắt vô khả nại hà.

Biết rõ liên minh sắp bị tan rã, Tây Phương sắp bị loại cũng không có chút cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không lên tiếng, Tiếp Dẫn ở trong lòng thở dài một hơi, như thế kia liền nghênh chiến đi, Phật Giáo tại trong lượng kiếp lần này, bỏ ra cũng đủ nhiều, lần này lui ra lùi tránh hoặc cũng là một cái lựa chọn tốt, tiếp theo xem Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo tranh đấu như thế nào.

"Sư huynh, Tây Phương cằn cỗi, Bần đạo không muốn nhìn vô số sinh linh bởi vì ta một trận chiến mà chết đi, không bằng chúng ta độn nhập hư không đánh một trận có được không?" Chiến đấu địa điểm

nếu như ở Đông Phương, vậy Tiếp Dẫn biểu thị không quan trọng, ở đâu đánh đều được, nhưng chiến đấu địa điểm đặt tại Tây Phương chi địa, vậy thì không được, đi trong hư không đánh tốt một chút, đánh vỡ trời cũng sẽ không ảnh hưởng Hồng Hoang, đỉnh đa phá toái một ít tinh thần mà thôi.

Có thể tu phục, không phải đại sự.

Huống hồ Tiêu Vân đang ở đây, hoàn toàn có thể đem tinh thần thu đi, chờ Thánh nhân đánh xong, lại đem tinh thần ném ra là được, việc nhỏ mà thôi.

"Có thể!!!" Thông Thiên cười to, hướng về hư không độn đi, Tiếp Dẫn thở dài một hơi, đuổi theo, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đi theo.

Thánh nhân đều đi không sai biệt lắm, người Tây Phương thở phào nhẹ nhõm, cũng may không đánh, nếu muốn ở Tây Phương chi địa đánh, vậy thì gặp tai ương.

"Chậc ~~ Cú lệ hại." Nhìn nhìn sinh linh Tây Phương chi địa, Tiêu Vân nhịn không được cười, Nhân Tộc người cũng không nhiều lắm, đại đa số lấy Yêu Tộc chiếm đa số, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn những năm này đến cùng bắt đi bao nhiêu người tới Tây Phương chi địa?

Cũng là lợi hại.

Bất quá những cái này đều là việc nhỏ, Yêu Tộc một bộ phận người bị bắt tới Tây Phương, chưa hẳn là chuyện xấu, tuy rằng Tây Phương cằn cỗi một điểm, nhưng không có Đông Phương nguy hiểm như vậy, tùy thời một cái không chú ý cái mạng nhỏ liền không còn.

Như thế cũng có thể làm dịu bớt số lượng tăng trưởng ở Đông Phương.

Một ít tồn tại ngay cả Thiên Đình thiên binh tiểu yêu cũng không

bằng, bắt đi rồi Tiêu Vân cũng sẽ không thèm để ý.

Chỉ là định cư tại Tây Phương, tịnh không có gia nhập Phật Giáo, tương đương với đổi chỗ ở, Tiêu Vân có gì phải để ý?

Còn về phần vì sao những người này không về Đông Phương, đó chính là chỗ lợi hại của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Bị lộng tới Tây Phương người rất ít có chạy trở về, làm công tác tư tưởng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là nhất đẳng tồn tại.

"Về Thiên Đình!!

Bản hoàng đi đây!!!" Tiêu Vân cũng đi theo độn nhập trong hư không, để cho tọa kỵ đi về trước, đừng vẫn luôn ở Tây Phương chi địa chờ đợi.

Chiến đấu kết thúc xong từ hư không chi địa, trực tiếp đi tới Thiên Đình là được.

Được mệnh lệnh, chín con Ngũ Trảo Kim Long kéo Cửu Long Kim Liễn trầm trọng phản hồi Thiên Đình.

Nguyên bản bởi vì có khả năng bạo phát đại chiến, Tây Phương náo nhiệt lại khôi phục bình tĩnh.

Có thể nói, Thông Thiên một chiêu này trực tiếp đem vô số sinh linh Tây Phương hù dọa đến đủ sặc, cũng may Tru Tiên Kiếm Trận đáng sợ không có bày tại cửa nhà, Thánh nhân cũng không có ở Tây Phương chi địa đánh, độn nhập vào trong hư không, đem chiến trường đặt tại trong hư không.

Thánh nhân trở nên ôn hòa hơn, không còn đánh tại Hồng Hoang, bắt đầu hiểu được lựa chọn địa điểm chiến đấu, Tiêu Vân cũng không biết cải biến như vậy là tốt hay xấu.

"Đạo hữu đã sảng khoái như thế, Bản giáo chủ cũng không lằng

nhằng, Chuẩn Đề kia bại tại Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận của Bản giáo chủ, hôm nay Bản giáo chủ cũng dùng đại trận này cùng đạo hữu đánh một trận!!!" Thông Thiên cũng lười đi xả những thứ hư ảo, ta dùng một chiêu đánh bại sư đệ Chuẩn Đề, hiện tại cũng dùng cái trận pháp này đối phó ngươi.

"Sư huynh mời." Tiếp Dẫn không có chút nào cấp táo, tế xuất Công Đức Kim Liên, Phật Tổ Kim Thân hiện, vừa ra trận liền đem trạng thái mạnh nhất bày ra.

"Ha ha ha,!!!" Đại trận thăng, đại chiến giữa Thông Thiên và Tiếp Dẫn bạo phát, đương nhiên, Thông Thiên thuộc về một phương chủ công, Tiếp Dẫn cơ bản là đang phòng phạm.

Chỉ cần đại trận không có cách nào đánh vỡ phòng ngự, như vậy phản kích sẽ bắt đầu, nếu như phòng ngự bị đánh vỡ, phản kích cũng không có gì để bàn, đơn giản như vậy.

Bất quá Tiếp Dẫn không phải không biết phản kích, tại cái thời điểm này so với việc vừa phòng thủ đồng thời đi phản kích, không bằng toàn lực phòng thủ, đem đại trận công kích gánh lấy, bất kỳ trận pháp nào đều có khuyết hãm, Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận của Thông Thiên bày rõ là sát phạt đại trận, một khi trong thời gian ngắn không thể đem Tiếp Dẫn bắt lại, như vậy chính là thời gian Tiếp Dẫn phản kích.

Thánh nhân không sợ tiêu hao, nhưng pháp bảo sẽ bì nhuyễn (mệt mỏi), Tru Tiên Kiếm Trận là chí bảo không sai, tứ kiếm tề xuất, nhưng đừng quên đây không phải là Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh, chỉ là Thông Thiên tham ngộ ra một trận pháp khác mà thôi, tịnh chưa dùng tới Trận Đồ, chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm, chí bảo phân tán nhưng không bằng loại hình đơn nhất.

Một khi trận pháp không thể trong thời gian ngắn bắt lại Tiếp

Dẫn, độ tiêu hao của Tru Tiên Tứ Kiếm tăng lên, như vậy thực lực Thông Thiên khó tránh khỏi hạ xuống, cái thời điểm đó liền đến phiên Tiếp Dẫn phản kích.

Va chạm bắt đầu, thanh âm long ngâm tượng hống ở trong hư không quanh quẩn.

Long Tượng không ngừng va chạm trên Công Đức Kim Liên cùng Phật Tổ Kim Thân.

Thông Thiên vẫn phong cách cũ, đơn giản thô bạo, chỉ là muốn đánh vỡ phòng ngự của Tiếp Dẫn không có dễ dàng như vậy, dù sao Tiếp Dẫn trừ Phật Tổ Kim Thân ra còn có Công Đức Kim Liên hộ thể, cũng không khác biệt lắm so với một phiên bản Lão Tử yếu hóa.

Cái thời điểm này phải xem mâu sắc bén hơn hay là thuẫn dày hơn mới được.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mục bất chuyển tinh nhìn xem hai người đại chiến, Tiêu Vân nhìn đại chiến, tình bất tự cấm nhớ tới Hồng Quân cùng La Hầu.

Ngày xưa Thượng Cổ đại chiến, Hồng Quân cũng là các loại tiêu hao, hao tổn đến mức Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu không thể không giải thể.

Thân khoác Thái Cực Đồ, tay cầm Bàn Cổ Phiên, đỉnh đầu Tạo Hóa Ngọc Điệp, không thể không nói Hồng Quân trực tiếp vũ trang tới tận răng, La Hầu cũng không kém, Tru Tiên Kiếm Trận, Thí Thần Thương trong tay, còn có một tôn Diệt Thế Hắc Liên, cho dù là Hồng Quân tay cầm chí bảo, đều khó mà nhanh chóng đem hắn kích lui.

Biện pháp tốt nhất để ứng đối sát phạt đại trận như Tru Tiên Kiếm Trận chính là tiêu hao!!

Hoặc là có năng lực đem đại trận đánh vỡ, hoặc là tiêu hao!!!

Tiêu hao đủ độ rồi, Thánh nhân gánh được, pháp bảo đều gánh không nổi, đến lúc đó tự nhiên sẽ giải thể.

Thời gian chiến đấu càng lâu, uy năng pháp bảo hạ xuống càng nhanh, tới cuối cùng cơ bản vô lực tái chiến, cần hưu dưỡng mới được.

Đừng tưởng rằng có pháp bảo trong tay là có thể vô hạn sử dụng, tưởng đang chơi game sao?

Chơi game vũ khí trang bị đều có tổn hao được không.

Cần sửa chữa đấy, tổn hao hết độ bền, trang bị về không, trang bị liền phế đi.

Pháp bảo cũng là đạo lý tương tự, sẽ có tổn hao.

Tựa như trước mắt, Tru Tiên Tứ Kiếm không có vấn đề quá lớn, nhưng Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn theo từng lần va chạm kim quang bắt đầu trở nên ảm đạm, phòng ngự cũng đang không ngừng hạ xuống, không cần bao nhiêu cái, Tiếp Dẫn nhất định phải dùng Phật Tổ Kim Thân đi ngạnh kháng mới được, nếu không Công Đức Kim Liên có khả năng bị đánh vỡ.

Vì để phòng ngừa Công Đức Kim Liên bị đánh vỡ, Tiếp Dẫn sẽ đem pháp bảo thu lại, linh bảo bị đánh vỡ, muốn khôi phục khó khăn không phải bình thường.

Cho dù là chí bảo phân tán, cũng không phải linh bảo có thể so sánh, một trận chiến đấu có thể kết quả không có quá lớn sai biệt, trừ phi Tru Tiên Tứ Kiếm tổn hao quá lớn chưa kịp khôi phục.

Một lần hai lần, va chạm không ngừng bạo phát, Tiêu Vân xem kịch đồng thời cũng đem tinh thần xung quanh thu lại, ném vào trong Hà Đồ Lạc Thư, chỉ chờ đại chiến kết thúc xong lại ném ra, miễn cho bị đánh nát, đến lúc đó không dễ tu phục.

Đánh nát tinh thần còn có thể tu phục, nhưng có chút phiền toái, cần tiêu hao không ít dược liệu.

"Tiếp Dẫn bại..." Sau lần va chạm thứ năm, Lão Tử thở dài một hơi, phòng ngự của Công Đức Kim Liên có mạnh hơn nữa thì thủy chung cũng chỉ là cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không có cách nào so sánh cùng Chí Bảo, dưới sự tranh đấu cùng Thông Thiên, tại dưới kiếm phong của Tru Tiên Tứ Kiếm đã chịu thiệt thòi, uy năng biến yếu, tổn hao cực lớn, kim quang trở nên ảm đạm.

Lại tiếp tục sử dụng sẽ có nguy hiểm bị đánh vỡ.

Quả nhiên, Tiếp Dẫn tại thời điểm Công Đức Kim Liên gánh không nổi liền đem nó thu lại, dùng Phật Tổ Kim Thân ngạnh sinh sinh đi kháng công kích của Tứ Biệt Long Tượng Đại Trận, đáng tiếc không kháng được mấy cái, Kim Thân đã xuất hiện vết rách, giống hệt như Chuẩn Đề.

"Oanh long long!!!" Lại một lần va chạm, Kim Thân không còn nứt ra nữa, mà phá khai một cái lỗ lớn.

Tiếp Dẫn liên mang xua tay, ho khan nói: "Sư huynh, Bần đạo thua." Thức thời!!!

Thông Thiên đem Tru Tiên Tứ Kiếm thu lại, không có tiếp tục bức bách Tiếp Dẫn.

Trận chiến này không giống như trận chiến với Chuẩn Đề, không phải cứ đánh cho Phật Tổ Kim Thân suýt chút nữa vỡ nát mới chịu dừng tay.

Phật Tổ Kim Thân phá khai, đại biểu Tiếp Dẫn biết tiếp theo nên làm cái gì, Phật Giáo phải rời sân mới được.

Như thế Thông Thiên tự nhiên sẽ không lại bức bách Tiếp Dẫn, tiếp tục phát động công kích.

Huống hồ cái thời điểm này Thông Thiên tiếp tục công kích, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Được tha người chỗ nào thì tha người!

Chương 164

Không sai biệt lắm là được rồi, mục đích của Thông Thiên đã đạt được, chẳng lẽ còn muốn không chết không thôi?

Tiếp Dẫn đã tận lực, cho dù Tru Tiên Tứ Kiếm tổn hao không nhẹ, nhưng bại chính là bại, không thể kéo tới lúc hắn phản kích, chính là bại.

Gánh không nổi chính là gánh không nổi, chênh lệch giữa Chí Bảo và Linh Bảo bày ở đó, thực lực không sai biệt lắm, có Chí Bảo trong tay và không có Chí Bảo trong tay, hoàn toàn là hai cái đẳng cấp.

Trừ phi tham ngộ pháp tắc đạt đến một cái tình trạng đáng sợ mới được.

Phật Tổ Kim Thân phá, cũng may Tiếp Dẫn không đến nỗi nan kham như Chuẩn Đề, tuy rằng sắc mặt cũng không dễ nhìn, nhưng ít ra không thổ huyết không phải sao, Tiếp Dẫn nhìn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Hai vị sư huynh, lần này Phật Giáo ta đã tận lực, Phong Thần kiếp nạn Phật Giáo đến đây coi như thôi." Kiếp nạn đang kéo dài, nhưng nếu như không có Xiển Giáo và Nhân Giáo khống chế, người trên Phong Thần Bảng đã sớm đủ rồi, mọi người đều lòng dạ biết rõ, không kết thúc cũng đồng đẳng với kết thúc.

Khác biệt ở chỗ Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo tam giáo lúc nào mới chịu dừng tay.

Phật gia tại cái thời điểm này lui ra, một điểm mao bệnh cũng không có, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bới không ra mao bệnh.

Đệ tử chết không ít, hai tôn Thánh nhân bị thương, đều cần hưu

dưỡng, tu phục tự thân, như thế đánh làm sao?

Không rời sân, chờ bị ăn đòn hay sao.

Chờ Thông Thiên bị bức đến phát điên, tìm bọn hắn liều mạng hay sao.

"Cáo từ." Sau khi nói lời từ biệt, Tiếp Dẫn quả đoán rời đi, về Linh Sơn, đồng thời hạ triệt thoái mệnh lệnh, để Phật Giáo đệ tử rút về Tây Phương Linh Sơn, không còn can thiệp vào Phong Thần chi chiến.

Đều đang giấu nghề a!

Tiêu Vân nhìn qua Tiếp Dẫn biến mất, âm thầm cười một tiếng, quả nhiên Thánh nhân vẫn là Thánh nhân, bất cứ lúc nào đều muốn giấu một điểm đồ vật, cũng chỉ có Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người này là cái gì cũng dọn ra hết.

Trong các Thánh nhân, thực lực mỗi người có chênh lệch.

Trừ Hồng Quân, Tiêu Vân xếp hạng nhất, mọi người đều biết hắn cường đại, cụ thể có bao nhiêu mạnh thì không được biết, bởi vì Tiêu Vân chưa từng toàn lực xuất thủ, ít nhất là sau khi thành Thánh thì không có.

Ngoài ra Tam Thanh là một nhóm, trong Tam Thanh, Lão Tử vẫn luôn là hình tượng đại ô quy, đánh không lại liền phòng ngự, đang trên đường đi phòng ngự, cực ít chủ động phản kích, công kích, vẻn vẹn chỉ triển lộ phòng ngự, nếu cảm thấy hắn không có năng lực phản kích, vậy thì sai lầm rồi.

Lão Tử cũng đang giấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, một cái thuộc về tính tình nóng nảy, một cái ngạo khí, về phương diện thực lực đều biết rõ gốc rễ, có sở ẩn tàng, nhưng đồ vật giấu đi cũng không nhiều.

Tiếp theo là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên không sai biệt lắm, bài tẩy ra hết, có lẽ là cố ý hoặc có lẽ là vô ý, có khả năng là đang đánh yểm trợ cho Tiếp Dẫn, dù sao số lần Tiếp Dẫn ra tay cũng không nhiều, cùng Lão Tử giống nhau, không phải đang phòng ngự thì chính là đang đi phòng ngự.

Đồ vật tư tàng khẳng định không ít.

Cuối cùng là Nữ Oa, Công đức thành thánh, thực lực yếu nhất, không có cách nào bày ở nơi đó, cũng không có quá nhiều bài tẩy, không cần bỗng nhiên cấp nhảy ra một cái đại kinh hỉ đánh cho choáng váng đầu óc.

Bởi vậy Tiêu Vân để ý nhất chính là Tiếp Dẫn và Lão Tử, đặc biệt là Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn hầu như đều trở thành tay đấm cao cấp rồi.

Có tranh đấu liền trực tiếp cầm Bàn Cổ Phiên lên, Lão Tử ở phía sau dùng Thái Cực Đồ yểm hộ, như thế, muốn cho Lão Tử đem bài tẩy đều bạo ra rất khó.

Đánh đến tư văn một trận chiến.

Ít nhất đối với Tiêu Vân mà nói thì hai người biểu hiện rất tư văn, không có phá khẩu đại mạ, không có đánh quá phận, không sai biệt lắm mọi người dừng tay, đàm phán tốt rồi đánh, đánh thua thì thu tay.

Nhìn xem trước đó, lúc Thông Thiên và Chuẩn Đề đánh nhau kia gọi là một cái náo nhiệt, vừa đánh vừa mắng.

Chiến đấu trước đó giống như lưu manh tranh đấu, còn trận chiến hiện tại mới là thân sĩ so chiêu.

Tiếp Dẫn đi, trong hư không còn lại Tiêu Vân, Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn bốn người, bất quá Tiêu Vân là thuần túy xem kịch, có thể coi như người trong suốt, chiến đấu kết thúc rồi,

lưu lại cũng không còn ý nghĩa, dứt khoát trực tiếp chuồn thôi.

Phong Thần kiếp nạn chuyển tới chuyển lui, cuối cùng chuyển lên trên người Tam Thanh.

Đem tinh thần đã thu vào trả lại nguyên vị, Tiêu Vân nói: "Ba vị đạo hữu, từ từ ôn chuyện, Bản hoàng đi đây!!!" Lưu lại xem Tam Thanh đánh võ mồm cũng không có ý nghĩa, dứt khoát trực tiếp trở về thì tốt hơn, ngồi nhìn Phong Thần từ từ thu vĩ (kết thúc), tiện thể đi vào trong Lục Đạo Luân Hồi chiêu đãi Thương Trụ Vương.

"A a!!!" Tiếp Dẫn đi, Tiêu Vân cũng đi, còn lại Tam Thanh đứng ở trong hư không đối trì, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

"Ôn chuyện?" Thông Thiên lưu lại tiếng cười tràn ngập trào phúng chuẩn bị rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không được, nộ xích nói: "Thông Thiên ngươi rốt cuộc là có ý gì?!" Thông Thiên dừng lại quay đầu nhìn qua Nguyên Thủy Thiên Tôn, giống như nhìn khỉ: "Có ý gì?

Ngươi Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có mặt mũi hỏi Bản giáo chủ là có ý gì?

Đã các ngươi không cần mặt mũi liên hợp Phật Giáo nhắm vào Tiệt Giáo, vậy Bản giáo chủ vì sao không thể đem liên minh của các ngươi sách tán (phá tan)?" Chỉ chuẩn các ngươi liên hợp đối phó ta, không chuẩn Thông Thiên ta phá tan các ngươi đúng không?

Đạo lý gì?

Đạo lý của Thánh nhân cường đạo thổ phỉ.

"....." Nguyên Thủy Thiên Tôn bị dồn ép á khẩu không trả lời được, Thông Thiên nói câu nào cũng có lý, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn vạch lá tìm sâu cũng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thông Thiên rời đi, dạng này còn có thể vạch lá tìm sâu thì đúng là cố

tình gây sự.

"Thông Thiên, trước mắt Thương triều khí vận lạc bại, Tây Kỳ mới là chính chủ, Tiệt Giáo vì sao cố chấp như thế, không chịu tỉnh ngộ đâu?" Lão Tử thở dài một hơi, liên minh tan thì tan, phá thì phá đi, dù sao cục thế cũng không phải Phật Giáo thối lui là có thể cải biến.

"....." Thông Thiên vừa xoay người bỗng nhiên cương lại.

Quay đầu nhìn qua Lão Tử, dưới ánh mắt khó hiểu của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, mắt Thông Thiên đỏ lên, ánh mắt nhìn qua dị thường băng lãnh và đáng sợ, khuôn mặt hiển đến có chút dữ tợn.

Ý gì?

Chẳng lẽ nói không được?

Vấn đề sự thật là như thế, Thông Thiên không nhận cũng phải tiếp nhận mới được a.

"Thương triều khí vận?" Thông Thiên giận quá thành cười, chỉ vào Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ hống nói: "Đều biến thành cái dạng này rồi, còn vì Thương triều triều vận mà tranh đấu?

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo các ngươi là đang đào tận gốc rễ Tiệt Giáo ta, đoạn truyền thừa Tiệt Giáo ta!!!!" "....." Đánh rắm!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bật ra câu nói này.

Lão Tử nhíu mày, nói: "Chỉ cần Tiệt Giáo dừng tay, vi huynh tịnh không có ý tứ đoạn tuyệt Tiệt Giáo truyền thừa." "Không có?" "Ha ha ha..." Thông Thiên giống như mất đi lý trí, cuồng tiếu nói: "Ngày xưa, Tam Thanh ta là một thể, Thông Thiên ta kính bội nhất hai vị huynh trưởng, cho dù hai vị huynh trưởng thường xuyên răn dạy Thông Thiên ta, không tôn trọng thể diện của Thông Thiên, không nghe lời của Thông Thiên, nhưng kết quả thì sao?

Tam Thanh là một thể, nhưng Bản giáo chủ nói sai rồi?

Ta nên chịu ủy khuất, nên bị hai vị răn dạy?" Chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giận dữ nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn ái tích mặt mũi, bởi vậy lũ lũ cùng Yêu Hoàng xung đột, cùng Vu Tộc xung đột, ngô Thông Thiên nhưng có thối lui?

Vì sao đại huynh lũ lũ chỉ lo mặt mũi, coi nhẹ tiểu đệ?

Chẳng lẽ tiểu đệ không tồn tại?" "....." Lão Tử một trận trầm mặc, sự tình đúng là như thế, nhân vì vấn đề của hắn, hắn quả thực vẫn luôn duy hộ mặt mũi Nguyên Thủy Thiên Tôn, để Thông Thiên nhượng bộ, Thông Thiên không nhượng bộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu mất mặt mũi sẽ giậm chân như sấm.

"Như thế cũng Thôi, Tam Thanh ở riêng, Bản giáo chủ không nợ các ngươi, nhưng Tiệt Giáo giáo nghĩa hữu giáo vô loại, vì sao hai vị huynh trưởng cứ tử tử nhìn chằm chằm Tiệt Giáo ta không buông?

Bởi vì Tiệt Giáo ta đệ tử nhiều?

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích người Yêu Tộc?" "Đủ rồi!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đen mặt hống lên.

Thông Thiên không để ý tới, vẫn như cũ đối với Lão Tử nói: "Đúng a, thiên mệnh khó trái, mệnh các ngươi tốt, Lão sư ban thưởng cho các ngươi Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên để trấn giáo phái khí vận, nhưng Bản giáo chủ thì sao?

Sát phạt chí bảo trấn khí vận, ha ha ha, buồn cười, buồn cười, hiện nay Tiệt Giáo ta khí vận xói mòn hơn phân nửa, hai người các ngươi lại không ngừng liên hợp Phật Giáo kia vây công Tiệt Giáo ta, là đạo lý gì?

Như thế không phải đang đào tận gốc rễ Tiệt Giáo ta sao?" Khí vận xói mòn?

Trầm mặc không nói Lão Tử và bạo nộ Nguyên Thủy Thiên Tôn đều ngẩn ra, hai người trừng lớn mắt, không dám tin tưởng loại chuyện này phát sinh trên người Tiệt Giáo.

Vậy chẳng phải là từ lúc lập giáo bắt đầu, vấn đề này đã vẫn luôn tồn tại, chỉ là không phát hiện, mãi đến khi khí vận xói mòn quá hung mới phát giác, mới có vấn đề.

Cho nên, hắn mới chạy tới Tử Tiêu Cung.

"Các ngươi thật cho rằng Bản giáo chủ thích cùng Nhân Giáo, Xiển Giáo tranh đấu?

Ha ha ha, tiếu thoại." "Bản giáo chủ có vô sỉ nữa, cũng sẽ không liên hợp người ngoài đối phó người nhà mình!!

Các ngươi làm cho Bản giáo chủ thất vọng." Tại trong lòng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có một cái tính toán nhỏ, đó là tại sau khi đại chiến kết thúc, Thông Thiên bại, tất định sẽ không dễ chịu, như vậy đem một ít Tiệt Giáo đệ tử tống tới Tây Phương, hình thành quy tắc "Phật vốn là Đạo", nhưng như thế xem ra, tống cái rắm a!!

Tống chỗ tốt cho Phật Giáo sao?

Đầu óc có hố mới làm thế.

Lão Tử nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Có phương pháp giải cứu không?" "Giải cứu?" Thông Thiên phảng phất như nghe được chuyện cười, cười to: "Làm sao giải cứu?

Tiệt Giáo đệ tử ta chết thì chết, lên Phong Thần Bảng thì lên Phong Thần Bảng, đếm kỹ một phen, trên Phong Thần Bảng đại đa số đều là Tiệt Giáo đệ tử ta, khí vận không ngừng xói mòn, làm sao giải cứu?" "Huống hồ Bản giáo chủ vì sao phải thành toàn hai người các ngươi?" "Có ý gì?" Lão Tử nhíu mày, trong lòng toát ra một cỗ dự cảm bất tường, Nguyên Thủy Thiên Tôn triệt để không nói lời nào.

“Ha ha ha, Bản giáo chủ không phục, đi cáo trạng ở Tử Tiêu Cung, tìm Lão sư đòi cái công đạo, Lão sư nói, Tiệt Giáo duy có y phụ mới có thể phát triển, hết thảy giai là thiên mệnh!!!

Đừng có cao hứng quá sớm, Bản giáo chủ có bại quang khí vận Tiệt Giáo, cũng tuyệt đối sẽ không y phụ Nhân Giáo và Xiển Giáo!!!

Không phải tranh đoạt thiên địa khí vận sao?” “Không tranh đoạt giáo phái khí vận, tranh đoạt nhân tộc khí vận sao?” “Ha ha ha, vậy đi cùng Thiên Đình tranh đoạt đi, Bản giáo chủ muốn nhìn xem các ngươi lấy cái gì cùng Tiêu Vân kia tranh đoạt!!!” Chỉ vào Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên nói: “Thiên Đình Yêu Tộc bảo vệ đạo thống Tiệt Giáo ta, bảo vệ khí vận Tiệt Giáo ta, Bản giáo chủ liền đem khí vận Tiệt Giáo y phụ vào Thiên Đình thì lại như thế nào, so với việc thành toàn hai người các ngươi, không bằng thành toàn Yêu Hoàng.” “Tê ~~~~” Thông Thiên điên rồi đi.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi khí lạnh, Tiệt Giáo y phụ đi lên, vậy Thiên Đình sẽ lớn mạnh đến tình trạng gì?

Không đúng, Tiêu Vân một thân khí vận, sẽ đáng sợ đến tình trạng gì?

Áp ức quá lâu, hiện nay bởi vì Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng bức bách, dẫn đến Thông Thiên triệt để bạo phát, từng món nợ cũ toàn bộ lật ra, cùng Lão Tử Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cho rõ ràng.

Nói đến mức Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặc không nói, nói đến mức Lão Tử trợn mắt há hốc mồm.

Cái thuyết pháp "Tam Thanh vốn là một thể" chính là một cái tiếu thoại, từ đầu đến cuối chỉ có Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên chỉ là cái người trong suốt, một cái tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao.

“Thông Thiên!!!” Mắt thấy Thông Thiên muốn đi, Lão Tử gấp, liên mang tiến lên ngăn lại, “Việc này cần tam tư rồi hãy làm, không thể lỗ mãng.” “Cút ngay, Bản giáo chủ không có tâm tình bồi các ngươi dây dưa, cũng không có tâm tình bồi các ngươi tác chiến, kiếp nạn lần này, Tiệt Giáo ta nhận thua, Bần đạo đem khí vận Tiệt Giáo đưa lên Thiên Đình, về Tử Tiêu Cung làm một cái người rảnh rỗi, bồi bạn Lão sư, ngồi đợi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm!!

Xem Nhân Giáo, Xiển Giáo các ngươi chạy đi đâu!!!” Mệt mỏi!

Người mệt, tâm càng mệt, giờ khắc này Thông Thiên không tranh nữa, không cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh nữa.

Đã các ngươi thích tranh, vậy đem sân nhà nhường cho các ngươi, chỉ cần khí vận Tiệt Giáo ta không dứt, đạo thống không dứt là được, còn về phần các ngươi làm thế nào tranh với Tiêu Vân, Bản giáo chủ cũng mặc kệ, Bản giáo chủ về Tử Tiêu Cung cùng Lão sư làm bạn đi đây.

Đại triệt đại ngộ!!!

Cái thời điểm này Thông Thiên tiến nhập trạng thái như vậy.

Hất Lão Tử ra tiến vào trong Hồng Hoang: “Tiệt Giáo đệ tử nghe lệnh, Thương triều khí vận suy lạc, vô pháp vãn hồi nữa, tất cả Tiệt Giáo đệ tử phản hồi Bích Du Cung!!!!” Chết thì có thể luân hồi, Tiêu Vân sẽ an bài; lên Phong Thần Bảng, Tiêu Vân sẽ an bài; chưa chết toàn bộ rút lui, trận chiến kiếp nạn này, Tiệt Giáo không chơi nữa, ta nhận thua, Thương triều phục diệt, Tây Kỳ quật khởi.

“Lão sư.....” Phần lớn Tiệt Giáo đệ tử không hiểu tại sao, chỉ có thể lựa chọn rút lui, còn về phần Đại Thương triều sẽ như thế nào, sẽ không quản nữa.

Tử thương vô số, Tiệt Giáo đệ tử vẫn như cũ còn có rất nhiều, đại

phê Tiệt Giáo đệ tử rút lui, phản hồi Bích Du Cung chờ đợi Thông Thiên ý chỉ.

Tiệt Giáo nhận thua, Tây Kỳ thắng, Phong Thần Bảng không điền đầy cũng không được.

Giờ khắc này Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút mờ mịt, thắng lợi sao?

Nhìn xem, thậm chí ngay cả Thánh nhân đại chiến cũng chưa bạo phát đã thắng lợi, nhưng thật sự thắng lợi sao?

Từ một vài phương diện mà nói, thua rối tinh rối mù.

Tiệt Giáo đệ tử rút đi, hai người lại một chút xíu cũng không cao hứng nổi.

Bản hoàng hình như không cẩn thận lại dẫn đến Hồng Hoang thiên số biến đổi rồi.

Bất Chu Sơn, phải cảm tạ Bản hoàng mới được, nếu không không biết phải ngã xuống bao nhiêu lần, Hồng Hoang cũng không có phá toái.

Là tốt, hay là xấu đây?

Tiêu Vân bấm tay tính toán một phen, cái thời điểm này cũng không biết cục diện là tốt hay xấu.

Không có bạo phát Vu Yêu đại chiến cuối cùng, Bất Chu Sơn êm đẹp, Vu Tộc không có diệt vong, trong Thập Nhị Tổ Vu, Huyền Minh và Hậu Thổ êm đẹp, Hậu Thổ cũng không có bị vây ở Lục Đạo Luân Hồi.

Phong Thần Thánh nhân đại chiến không có bạo phát, Hồng Hoang không có bị đánh vỡ, Bất Chu Sơn vẫn như cũ sừng sững không ngã, Hồng Hoang không có bị đánh vỡ, không có long mạch phá toái, thiên

địa linh khí vẫn như cũ dùng mãi không hết, trời đổi rồi lại đổi, thiên số biến rồi lại biến.

"Nhất biến tái biến." Tử Tiêu Cung nội, Hồng Quân dùng ánh mắt trống rỗng nhìn qua Hồng Hoang, trong tay nắm Tạo Hóa Ngọc Điệp, không ngừng thôi diễn, đáng tiếc không thể đạt được bất kỳ kết quả gì.

Chương 165

Thiên số biến đến mức ngay cả hắn cũng không cách nào thôi trắc ra hậu quả có khả năng dẫn phát.

Là tốt hay xấu, cũng không biết.

Phong Thần tề tụ, hết thảy đều kết thúc, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn buồn bực mang theo môn hạ đệ tử về núi, chỉ khiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn vạn vạn không nghĩ tới chính là môn hạ có mấy cái đệ tử bình thường không được hắn coi trọng, đi theo Nhiên Đăng Đạo Nhân chạy, trực tiếp chạy tới Tây Phương.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên trở thành lịch sử.

Việc này không có dẫn đến Nguyên Thủy Thiên Tôn đại sảo đại nháo, hoặc tìm Tây Phương gây phiền toái, tìm những đệ tử phản giáo kia gây phiền toái, mà giống như lời Thông Thiên nói, hết thảy giai là thiên số.

Người trong Phong Thần Bảng đều tiến vào Thiên Đình Tinh Thần Điện, ngay cả Lão Tử thiện thi cũng đến, cũng may Hạo Thiên tương đối hiểu chuyện, phân phối cho Lão Tử một tòa cung điện, cái gì cũng không cần làm, luyện luyện đan là được, không chịu quản chế; giáo phái đệ tử, người được coi trọng thì an bài đi quản lý Chu Thiên Tinh Thần, người không được coi trọng thì cấp Hạo Thiên làm trợ thủ.

Hạo Thiên hài lòng nhất, cũng vui vẻ nhất chính là sử dụng cha con Lý Tịnh bốn người.

Buồn cười chính là, Xiển Giáo đời thứ hai đệ tử một cái cũng không có việc gì, ngược lại đời thứ ba đệ tử từng cái bị tống lên Phong Thần Bảng, không thể không tiếp nhận Hạo Thiên khu sử, tuy rằng Tiệt Giáo đệ tử cũng không ít, nhưng so địa vị thì không có cách

nào đánh đồng, Tiệt Giáo đệ tử tại Thiên Đình có người chống lưng, Xiển Giáo không có.

Tinh Thần Điện rốt cục bước lên quỹ đạo, Hạo Thiên vui vẻ lại muốn triệu khai Bàn Đào Đại Hội, làm cho Tiêu Vân đều cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Điên rồi đi, Phong Thần mới kết thúc, mấy vị Thánh nhân tu dưỡng thì tu dưỡng, chữa thương thì chữa thương, có người còn đang ở trong đạo trường sinh hờn dỗi, cái thời điểm này nhảy ra muốn mở cái lao thập tử Bàn Đào Đại Hội, não đâu?

Não đâu?

Não của Hạo Thiên đâu rồi?

Thỉnh Yêu Hoàng?

Thỉnh Thánh nhân?

Thật không sợ Thánh nhân não nộ bóp chết hắn sao?

Dù sao đều đã đến cái tình trạng này, thật chọc giận Thánh nhân, tuyệt đối sẽ ra tay, ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại ví dụ như Thông Thiên, tuyệt đối làm ra được loại chuyện này, cũng dám làm.

Kinh lịch một trận kiếp nạn mạc danh, đang không sướng đây, đều là bởi vì ngươi mới dẫn đến, hiện tại lại nhảy ra, muốn chết hay sao.

Tiêu Vân không biết Hạo Thiên nhập ma, cho nên dẫn đến hắn vốn nên thành thành thật thật tiếp nhận hiện trạng, lại không kịp chờ đợi muốn mở một trận Bàn Đào Đại Hội, cấp mấy vị Thánh nhân lượng lượng cơ bắp hành vi.

"Yêu Hoàng, Hạo Thiên lại thỉnh Thiên Đình đại yêu ta đi giúp phát tống thiệp mời, việc này nên trả lời như thế nào?" Bạch Trạch trước tiên tìm Tiêu Vân và Nữ Oa, hắn lười chạy đi, Hạo Thiên cũng

thật là, một lần còn chưa tính, còn muốn lần thứ hai?

Coi thuộc hạ của Đại Yêu bọn ta là cái gì?

Đứng ở vị trí nào, trong lòng không có một chút số sao, đừng nháo để mọi người đều nan kham.

"Hạo Thiên rốt cuộc là có ý gì?" Lần Bàn Đào Đại Hội trước, Nữ Oa không thoải mái, thật sự không sướng, tràng diện kia quả thực... tham gia một lần, sẽ không muốn có lần thứ hai.

Kết quả Hạo Thiên muốn chết không chết lại triệu khai.

Không dám tìm Tiêu Vân thương lượng, tư hạ đi tìm Bạch Trạch, hi vọng Bạch Trạch có thể phái ra đại yêu giúp tống thiệp mời, nếu như không phải sợ chọc giận Tiêu Vân, Bạch Trạch thật muốn một bàn tay tát lên trên mặt hắn.

Địa vị cùng Bản soái đồng đẳng, thật đúng là cho rằng địa vị cùng Bạch Trạch ta đối đẳng?

Cho thể diện mà không cần thể diện.

Cũng may Bạch Trạch không có xúc động, nếu đổi thành Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu, tuyệt đối một bàn tay hô đi qua rồi.

Mạc danh kỳ diệu!!!

Thật sự, trận Bàn Đào Đại Hội này xác thực mở đến mạc danh kỳ diệu, ngay cả Tiêu Vân đều không hiểu Hạo Thiên đang làm gì, không kịp chờ đợi kéo cừu hận, đối với Thánh nhân diệu võ dương oai sao?

Chê mình chết chưa đủ nhanh?

"Không cần để ý tới, phái người nói cho hắn biết, lượng kiếp vừa hạ màn, trước mắt là thời kỳ đại hảo để tu hành, đại yêu đều cần bế quan tu hành không rảnh làm những việc này, để cho giáo phái đệ tử trên Phong Thần Bảng tự mình thông tri Thánh nhân nhà mình, Bản

hoàng cũng sẽ không đích thân đi chúc hạ đâu.” Khai cái rắm mà khai, ta đảo muốn nhìn xem Hạo Thiên đang làm cái gì.

Dù sao ai cũng biết Tinh Thần Điện là bộ môn độc lập, sở tố hết thảy đều là ý tứ của Hạo Thiên, cùng Tiêu Vân không quan hệ, nháo đến lớn hơn nữa cũng sẽ không liên lụy đến trên người Tiêu Vân.

“Tuân lệnh!!!” Bạch Trạch lĩnh mệnh, muốn rời đi.

Tiêu Vân nói: “Khoan đã, phái người đi thông tri là được rồi, ngươi dẫn Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu đích thân đi một chuyến Bắc Hải chi địa, Yêu Sư Côn Bằng kia tiêu dao đã mấy năm, cũng nên hồi quy Yêu Tộc rồi, nói cho Khổng Tuyên và Đại Bàng Kim Điểu, nếu Côn Bằng không nguyện ý, trực tiếp đánh cho đến khi nguyện ý cúi đầu thì thôi.” “Tuân lệnh!!!!” Bởi vì sáng tạo ra yêu văn, trên người Côn Bằng có không ít khí vận Yêu Tộc, Tiêu Vân cần giày vò nhiều chuyện, cho nên lười để ý tới, hiện tại nhàn rỗi, vậy thì chuyện của Côn Bằng cần xử lý, hoặc là thần phục, hoặc là tử vong!!!

Hai chọn một, tự mình xem mà làm.

Tử vong và tiếp nhận khác biệt cũng không lớn, Côn Bằng tiếp nhận thần phục, tại Thiên Đình cũng không nổi lên được bất kỳ bọt nước nào, Tiêu Vân và Nữ Oa tùy tiện một cái đều có thể dễ dàng bóp chết hắn, càng huống chi nhiều đại yêu như vậy cũng không phải ăn chay, theo thời gian trôi qua, những đại yêu này thực lực cũng không kém hơn Côn Bằng.

Càng đừng nói số lượng bày ở nơi đó.

Thắng được Côn Bằng cũng có không ít, như thế còn có thể để cho một cái Côn Bằng nhảy nhót, vậy thì quá buồn cười.

Không phải Tiêu Vân chém gió, cho hắn một trăm cái gan cũng

không dám.

Muốn thu thập một cái Côn Bằng, thật sự là quá dễ dàng.

Tiêu Vân ngay cả ý nghĩ lo lắng cũng không có, trực tiếp ném cho người phía dưới đi giải quyết là được, hoặc là Côn Bằng ngoan ngoãn tiến vào Thiên Đình khiến cho khí vận tiến vào Thiên Đình, hoặc là giết, như thế khí vận cũng sẽ về Thiên Đình, lựa chọn đi.

Xem muốn chết hay muốn sống.

Tuy rằng là hai chọn một, nhưng Tiêu Vân cảm thấy lấy tính tình Côn Bằng khẳng định trước tiên cự tuyệt, sau đó mắt thấy không đúng, đánh không lại, liền vội vàng cúi đầu nhận thua, biểu thị thần phục.

Sáo lộ của Côn Bằng nhắm mắt lại cũng có thể đoán được.

"Đáng ghét!!!" Tiêu Vân cự tuyệt thỉnh cầu của Hạo Thiên, không có phái ra đại yêu đi hỗ trợ phát thiệp mời, để Hạo Thiên tự mình giải quyết, tuy rằng là Bạch Trạch thông tri, nhưng cơ bản cũng đại biểu cho ý tứ của Tiêu Vân.

Lượng kiếp vừa hạ màn, chính là đại hảo thời cơ tu hành, dựa vào cái gì phải vẫn luôn chiều theo ngươi?

Làm trễ nải tu hành Hạo Thiên ngươi phụ trách sao?

Thôi, không có nhân thủ ta tự mình làm, hiện tại Hạo Thiên ta có nhân thủ hỗ trợ, chống thể diện, muốn Yêu Tộc đại yêu các ngươi đi hỗ trợ chạy chân, mặt mũi các ngươi chẳng phải càng ngày càng lớn rồi sao?

Hắc sắc quang mang từ đáy mắt Hạo Thiên lóe lên, dẫn đến chấp niệm trong lòng Hạo Thiên lại bắt đầu gia tăng.

Tiêu Vân không hỗ trợ, cho Hạo Thiên mười cái gan cũng chỉ có

phần cảm nộ không dám ngôn, thậm chí nộ đều phải chú ý trường hợp mới được, nếu không dẫn tới phiền toái, sẽ rất nghiêm trọng nha. "Đáng chết, Bạch Trạch vậy mà không giúp ta!!!" Trong đại điện, Hạo Thiên bụng đầy lửa giận.

Dao Trì bất lực, cũng không hiểu vì sao Hạo Thiên lại chấp nhất như vậy: "Điện chủ, trước mắt các Đại yêu của Yêu tộc đều đang bận rộn bế quan tu hành đột phá cảnh giới, không bao lâu nữa Yêu Hoàng sẽ bắt đầu giảng đạo cho tộc nhân, việc yêu cầu bọn họ xuất động lúc này quả thực không hợp lý." Đoạn nhân tài lộ như giết cha mẹ người ta, nhưng cắt đứt con đường tu hành, cắt đứt cơ duyên của người khác còn nghiêm trọng hơn cả giết cha mẹ.

Nếu đắc tội chết với đám Đại yêu này, ngày sau Tinh Thần Điện cũng sẽ không dễ sống.

Dao Trì ủng hộ Hạo Thiên tổ chức Bàn Đào đại hội, chẳng qua là muốn khoe khoang với Thánh nhân một chút thôi, không tin lần này Thánh nhân còn dám hất mặt bỏ đi, nhưng lúc này đi đắc tội Yêu tộc là không lý trí.

Bề ngoài nhìn thì là Bạch Trạch đại diện các Đại yêu từ chối, nhưng ai dám xác định đây không phải là ý của Yêu Hoàng?

Nếu không khéo, nếu thật sự là ý của Yêu Hoàng mà lại vì chuyện này làm ầm ĩ lên, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, Tiêu Vân nổi giận đuổi bọn họ ra khỏi Thiên Đình cũng có khả năng. "Ngươi thì hiểu cái gì?!" Hạo Thiên trừng mắt nhìn Dao Trì một cái: "Phân minh là không nể mặt Bản điện chủ!!!" "....." Điên rồi sao?

Dao Trì bất lực, nhưng Hạo Thiên hiện tại giống như một con nhím, ai chạm vào cũng bị gai đâm đầy tay.

Dao Trì cũng không tiện khuyên can nữa, đành phải lui xuống, triệu tập người trên Phong Thần Bảng, phái đi gửi thiệp mời thông

báo cho nhân sĩ các phương. "Lão gia." Người đầu tiên nhận được thiệp mời là Lão Tử, bởi vì thiện thi của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân đang ở Thiên Đình, không có việc gì làm thì cứ luyện đan, thỉnh thoảng đi ra ngoài dạo một vòng lại chui vào phòng luyện đan.

Khi đồng tử đưa thiệp mời tới, mặt Lão Tử đen lại.

Hạo Thiên quả nhiên được đằng chân lân đằng đầu, không biết tốt xấu!

Vì hắn đi cáo trạng mới dẫn đến Phong Thần kiếp nạn bùng nổ, giờ lại đắc ý rồi.

Được thôi, cứ đắc ý đi, xem ngươi có thể đắc ý được bao lâu.

Thái Thượng Lão Quân thu thiệp mời, thiện thi nhận thiệp, bản tôn tự nhiên cũng biết.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang hộ pháp cho Huyền Đô đại pháp sư, chuẩn bị để đệ tử sấn cơ hội này đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Cũng may Lão Tử không bùng nổ, ghi nhớ chuyện này, để thiện thi đi tham gia Bàn Đào đại hội, còn bản tôn thì bất động.

Để xem các Thánh nhân khác có phản ứng gì.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì dễ nói, bọn họ tiếp theo sẽ phải cầu cạnh Hạo Thiên, thái độ sẽ tốt hơn một chút, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đang đầy bụng lửa giận thì không có lời lẽ tốt đẹp đâu.

Trước mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đang hờn dỗi, Thông Thiên đang sắp xếp nơi đi chốn về cho môn hạ, chuẩn bị sau khi an bài xong cho đệ tử sẽ đến Tử Tiêu Cung bồi Hồng Quân tĩnh tu một trận, xem lượng kiếp mà Hồng Quân nói có giáng lâm hay không.

Còn về Tiệt giáo, chỉ cần truyền thừa không đứt đoạn là tốt rồi, hiện tại là giai đoạn Phật giáo đại hưng, không cần vội vã phát triển đạo thống. "Hạo Thiên!!

Khinh người quá đáng!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận được thiệp mời do đệ tử đưa lên, tức giận suýt chút nữa lật tung cả Ngọc Hư Cung, đủ biết Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận cỡ nào.

Hạo Thiên chiếm được tiện nghi rồi, lại năm lần bảy lượt khiêu khích Thánh nhân, thật cho rằng Thánh nhân không dám mang hắn ra khai đao sao?

Nhất định phải kéo hắn xuống, nếu không sẽ bất lợi cho giáo phái!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu toan tính, suy tư xem làm thế nào để kéo Hạo Thiên xuống ngựa mà không kinh động Hồng Quân, không để Hồng Quân có ý kiến.

Còn về Bàn Đào đại hội, đi cái rắm!!

Hạo Thiên đã không biết xấu hổ, vậy đừng trách Bản tôn đánh mặt.

Dám lấy đệ tử Xiển giáo của ta ra trút giận thì cứ thử xem, xem Bản tôn có giết chết ngươi không.

Nghĩ đoạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi Côn Luân Sơn đi tới Thủ Dương Sơn tìm Lão Tử thương lượng đối sách. "Ha ha ~~~" Thông Thiên nhìn thoáng qua thiệp mời rồi tùy ý ném đi, căn bản không để vào mắt.

Bàn Đào đại hội?

Ta sợ là đại hội đoản mệnh của Hạo Thiên thì có.

Hiện tại hắn tài đức gì chứ, đợi sau khi đưa đệ tử lên Thiên Đình, những chuyện này đều do Tiêu Vân lo liệu, Tiêu Vân tự nhiên sẽ xử

lý.

Hạo Thiên có gan thì cứ nhắm vào đệ tử Tiệt giáo thử xem.

Tìm chết cũng không khác là bao.

Tham gia Bàn Đào đại hội, thật cho rằng mặt mũi hắn lớn lắm sao.

Cút sang một bên chơi! "Sư tôn, Tiệt giáo chúng ta không tham dự Bàn Đào đại hội, vậy Hạo Thiên có cố ý nhắm vào các sư đệ sư muội trên Phong Thần Bảng hay không?" Phong Thần kiếp nạn đã kết thúc với một kết cục kỳ lạ, Đa Bảo Đạo Nhân cũng không bị bức phải đến phương Tây làm Phật Tổ Như Lai.

Hắn lo lắng cho Tiệt giáo, nếu không đi, Hạo Thiên nhân cơ hội này nhắm vào đệ tử Tiệt giáo, tay nắm Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, nếu thật sự khắc ý gây khó dễ, vậy ngày tháng của đệ tử Tiệt giáo sẽ không dễ chịu. "Nhắm vào?" Thông Thiên cười lạnh một tiếng: "Bản giáo chủ xem hắn dám nhắm vào ai?

Không cần phải để ý, Hạo Thiên sớm muộn gì cũng xong đời, mọi người đều nhịn không nổi hắn đâu.

Huống chi đệ tử Tiệt giáo ta ở Thiên Đình cũng không phải không nơi nương tựa, Hạo Thiên thật dám làm bậy, Yêu Hoàng sẽ xử lý, không cần lo lắng." "Các ngươi chỉ cần chú ý, lên Thiên Đình thì dụng tâm làm việc, nghe theo Yêu Hoàng phân phó là được." "Sư tôn..." Đa Bảo Đạo Nhân bất lực: "Người thật sự muốn đi Tử Tiêu Cung tĩnh tu sao?" Tĩnh tu ở đâu mà chẳng được, ở Bích Du Cung cũng được mà.

Đệ tử toàn bộ lên Thiên Đình, lúc được nghỉ phép có thể xuống Hồng Hoang, tùy thời có thể gặp mặt, hà tất phải chạy vào Tử Tiêu Cung làm gì.

Đa Bảo Đạo Nhân vẫn không hiểu vì sao Thông Thiên lại chọn như vậy.

Chương 166

Hắn đối với việc lên Thiên Đình không có bao nhiêu phản cảm, nếu Tiêu Vân đã đối xử tốt với đệ tử Tiệt giáo, lên đó cũng chẳng sao, lại không phải bị hạn chế ở Thiên Đình mãi mãi không được ra ngoài, nghỉ phép là có thể đi chơi rồi.

Cái vụ nghỉ phép này, người Hồng Hoang không hiểu nổi.

Người Yêu tộc thì để tâm hơn, bởi vì nghỉ phép nghĩa là có thể đi lêu lổng, tùy tiện ra vào Thiên Đình sẽ không ai quản.

Muốn làm gì thì làm.

Không giống những thời gian khác, cần phải có công chuyện mới được xuống Hồng Hoang. "Ngươi không hiểu." Thông Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung, ngưng thị một lát rồi đáp: "Vi sư làm vậy tự nhiên có đạo lý của Vi sư.

Thân là Đại sư huynh, ngươi phải dẫn dắt tốt sư đệ sư muội, không được gây họa nháo sự nữa.

Nếu chịu thiệt thòi thì cứ việc đánh trả, Yêu Hoàng sẽ làm chủ cho các ngươi.

Hơn nữa Vi sư chỉ đi tĩnh tu, không phải bị cầm tù trong Tử Tiêu Cung, hiểu chưa?" Chủ động đi tĩnh tu và bị cầm tù là hai chuyện khác nhau.

Chủ động đi, Thông Thiên muốn đi là đi, xảy ra đại sự thì đệ tử đến thông báo một tiếng là có thể đi ra, so với ở Bích Du Cung cũng chẳng khác biệt mấy.

Khác biệt lớn nhất là rất ít khi giảng đạo cho đệ tử, phúc lợi ít đi một chút, nhưng cũng không thiếu.

Bởi vì ở Thiên Đình, số lần Tiêu Vân và Nữ Oa giảng đạo còn nhiều hơn, cơ hội để đệ tử Tiệt giáo nghe Thánh nhân giảng đạo cũng sẽ càng nhiều. "Đệ tử lĩnh mệnh!!!" Không nỡ nhưng không còn cách nào khác, Thông Thiên đi Tử Tiêu Cung tĩnh tu một trận, thân là đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân chỉ có thể dẫn theo các sư đệ sư muội ngoan ngoãn lên Thiên Đình nhậm chức.

Còn về việc Thiên Đình sẽ an bài chức vị gì thì không rõ. "Sư đệ, ta thấy cơ hội đến rồi, nhân dịp này cũng vừa vặn có thể cùng tên Hạo Thiên kia thương đàm một phen, nếu không đại náo Thiên Đình chuyện này không dễ xử lý." "Sư huynh nói có lý, vậy chúng ta đến Tinh Thần Điện đi một chuyến." Tôn Ngộ Không sắp xuất thế, đến lúc đó Đại náo Thiên Cung làm thế nào?

Thiên Cung là không thể náo, nếu không Tiêu Vân có thể phun một bãi nước miếng dìm chết Tôn Ngộ Không.

Vậy thì chỉ có thể cầu cái thấp hơn, chọn Tinh Thần Điện là được.

Dù sao Tinh Thần Điện cũng là bộ môn độc lập, chỉ cần Hạo Thiên đáp ứng thì mọi sự đều tốt.

Chỉ là lúc náo, chỉ có thể náo Tinh Thần Điện chứ không thể dính dáng đến Thiên Đình, nếu không đều sẽ gặp tai ương.

Còn có Địa Phủ.

Địa Phủ cũng là một phần của Lục Đạo Luân Hồi, nếu náo thì cũng không tránh khỏi liên quan đến Thiên Đình, cần phải mưu tính kỹ càng mới được.

Nếu không thông thì chỉ có thể chọn phương thức khác.

Dù sao chỉ cần có thể gia tăng uy vọng cho Tôn Ngộ Không là được, chưa chắc thật sự phải đi đại náo Địa Phủ một trận.

Trước tiên là không dám, đó là địa bàn của Tiêu Vân.

Thứ hai, ngươi tưởng người Vu tộc ăn chay sao?

Một vị Đại Vu nhảy ra cũng có thể đánh Tôn Ngộ Không ra bã.

Náo Địa Phủ?

Hắn có mấy cái mạng mà náo?

Đến lúc đó e rằng sẽ biến thành hai vị Tổ Vu náo Linh Sơn, hoặc Tiêu Vân trực tiếp đánh lên Linh Sơn, không tin thì có thể thử xem.

Bất quá Tôn Ngộ Không dù sao cũng tu hành đắc đạo rồi, cái gọi là náo Địa Phủ có hay không cũng có thể tỉnh lược, bởi vì thọ mệnh của hắn xác thực không chịu hạn chế, còn về uy vọng thì tìm sự tình khác để thăng lên.

Trước mắt Phật giáo muốn bắt đầu hành động, bắt đầu bố trí rồi.

Hạo Thiên lại vừa vặn gửi thiệp mời, để bọn họ đi tham gia Bàn Đào đại hội.

Mặc dù mục đích triệu tập Bàn Đào đại hội không có ý tốt, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vì giáo phái đại hưng, chỉ có thể lựa chọn đi!

Dù cho các Thánh nhân khác đều không đi, bọn họ cũng phải đi.

Không còn cách nào, có cầu người thì phải hành động mới được.

Lập tức Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thu dọn một chút, lên đường đến Thiên Đình.

Còn về thương thế, không phải chuyện một hai năm có thể khôi phục, quá đằng đẵng, không chừng Tây Du đại hưng kết thúc rồi vẫn bộ dạng cũ.

Loại chuyện này gấp không được.

Hồng Hoang vì chuyện Tinh Thần Điện của Thiên Đình muốn mở Bàn Đào đại hội mà náo nhiệt, lần này người chịu nhận lời mời nhiều

hơn, dù sao Hạo Thiên mời thì không mấy người dám bác bỏ mặt mũi không đi, huống chi là hiện tại?

Phong Thần Bảng ở trong tay, lại thêm nhiều Thánh nhân đệ tử ở dưới trướng nghe lệnh, nếu không đi, không nể mặt, coi chừng hắn gây phiền toái, cho đi giày nhỏ.

Bất quá đi thì đi, nhưng chẳng mấy người nguyện ý gia nhập Tinh Thần Điện để hiệu lực cho Hạo Thiên.

Lúc này, Bạch Trạch dẫn theo Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu (Đại Bàng cánh vàng) và một số tộc nhân Yêu tộc đang chậm rãi đi tới vùng Bắc Hải. "Các ngươi dừng bước!!!" Không có mục đích cụ thể, bỗng nghe một trận thanh âm ồm ồm vang lên, một cỗ yêu khí đáng sợ ập tới khiến Bạch Trạch và mọi người kinh hãi.

Nhìn về hướng yêu khí truyền đến, ai cũng không ngờ trong Bắc Hải ngoại trừ Yêu Sư Côn Bằng lại còn có một tôn đại yêu đáng sợ tồn tại.

Thực lực một chút cũng không yếu hơn Bạch Trạch, so với Khổng Tuyên và Đại Bàng hiện tại còn mạnh hơn không ít, ít nhất là khí tức mạnh hơn.

Thật đánh lên ai mạnh hơn thì không rõ, nhưng Đại Bàng và Khổng Tuyên có Công đức chí bảo trong tay, người bình thường thật đúng là không phải đối thủ, cho dù cùng đẳng cấp hay cảnh giới cao hơn. "Hù chết ông đây!

Là kẻ nào!!!" Đại Bàng bay qua, nhìn thân ảnh khổng lồ trong nước biển: "Không ngờ dưới gầm trời này còn có tộc nhân Yêu tộc đáng sợ bực này." Nhìn một cái không thấy biên giới, con rùa đen này rốt cuộc lớn cỡ nào!

Không khéo đây chính là Bắc Hải Huyền Quy, kẻ mà nguyên bản

sẽ bị Nữ Oa làm thịt dùng bốn chân làm cột chống trời.

Chỉ là Huyền Quy này tuy chưa chết, nhưng cũng không có cách nào hóa hình.

Bản thể quá mức to lớn, lôi kiếp sinh ra sẽ vô cùng đáng sợ, Huyền Quy căn bản không gánh nổi, cho dù một đường tu hành đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không có cách nào hóa hình.

Làm thế nào tu luyện lên được, chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung.

Huyền Quy không có quá nhiều truyền thừa, không có Thánh nhân giảng đạo, không có cơ duyên nào khác, chỉ luôn ở trong Bắc Hải tu hành mà đạt đến tình trạng này, đủ thấy cường hãn bao nhiêu.

Nhiên mà, cường hãn nữa cũng vô dụng, Bắc Hải Huyền Quy chịu Thiên Đạo ý chí quản chế, tuy rằng to lớn nhưng không có cách nào rời khỏi Bắc Hải, chỉ có thể vẫn luôn ngây ngốc ở trong này. "Hít ~~~~" Đám người nhìn thể phách to lớn của Huyền Quy đều bị dọa sợ.

Phải biết bọn họ đều là đại yêu của Yêu tộc, bản thể cực đại, Yêu tộc thể hình và thực lực là tỷ lệ thuận.

Bạch Trạch, Khổng Tuyên các loại đối với bản thể mình cực kỳ hài lòng, nhưng so với Huyền Quy, có chút cảm giác tiểu vu gặp đại vu rồi.

Đại Bàng kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Hắn là Đại Bàng giương cánh chín vạn dặm, bản thể Đại Bàng khoa trương cỡ nào, tuy không bằng Côn Bằng nhưng cũng được coi là tồn tại khá khoa trương trong Yêu tộc, nhưng so với Huyền Quy, quả thực có chút trò trẻ con.

Yêu tộc bàng đại như vậy, sao trước giờ chưa từng thấy?

Đám người nhìn ta, ta nhìn ngươi, có chút ngây ra như phỗng.

Mọi người hít sâu một hơi, Bạch Trạch lẩm bẩm nói: "Trước mắt Hồng Hoang nếu so sánh bản thể, e rằng duy có Yêu Hoàng mới có thể thắng được Lão Quy này.

Hắn tu hành như thế nào?" Nuôi một con rùa đen lớn như vậy, thế mà chưa từng nghe nói, sao lại đột nhiên xuất hiện?

Không có khả năng mạc danh kỳ diệu xuất hiện được, nhất định là thiên cơ bị che lấp, không phát hiện được, trừ phi đến gần mới biết.

Thế mà Huyền Quy lại ngạnh sinh sinh vẫn luôn ở tại Bắc Hải, không bị ai phát hiện.

Ngay cả Thánh nhân cũng không chú ý.

Cũng may Bất Chu Sơn không sụp đổ, Nữ Oa không cần vá trời, không cần dùng bốn chân Huyền Quy làm cột chống trời.

Trong tình huống bị Thiên Đạo ý chí quản chế, khẳng định không ai chú ý đến sự tồn tại của Bắc Hải Huyền Quy.

Cũng may hắn không cần ăn đồ vật, nếu không thì ai nuôi nổi tên này. "Không biết." Khổng Tuyên khóe miệng giật giật mấy cái.

Bản thể của hắn vốn không lớn bằng Đại Bàng, việc này đã làm Khổng Tuyên vô ngữ rồi, giờ lại nhảy ra một tồn tại khiến người ta càng thêm cạn lời.

So ư?

Duy có Yêu Hoàng Tiêu Vân xuất mã mới được.

Ngay cả Yêu Hậu Nữ Oa bản thể cũng chưa chắc lớn bằng tên này.

Bốn cái chân quả thực giống như Bất Chu Sơn vậy, cộng thêm phần mai tàng dưới nước biển, trời mới biết tên này lớn bao nhiêu.

Đại Bàng bay qua, nhìn cái đầu Huyền Quy to lớn có thể so với Chân thân Tổ Vu, hỏi: "Lão Quy, vì sao ngươi lại ở đây, vì sao lại bàng đại như vậy?" Cuối cùng cũng gặp được người sống, Lão Quy lệ rơi đầy mặt khóc rống, vội vàng nói: "Ngô cũng không biết, chỉ biết từ sau khi tỉnh lại, Bần đạo liền vẫn luôn ở trong Bắc Hải, nơi nào cũng không thể đi.

Ngày qua ngày, không ngừng lớn lên, lại bởi vì bản thể quá lớn khó có thể hóa hình.

Không biết mấy vị đạo hữu từ nơi nào tới?" "Chúng ta từ Thiên Đình tới, phụng mệnh lệnh Yêu Hoàng đến tìm Yêu Sư Côn Bằng." Bạch Trạch tiến lên nhìn Huyền Quy, không khỏi lắc đầu.

Quá lớn.

Nếu không thể hóa hình, ước chừng phải chiếm một nửa Thiên Đình.

Xem ra người bình thường không thể mang hắn đi được, thật cạn lời, lớn đến mức này. "Ô ô ô ~~~~ Lão Quy hóa hình gian nan, khẩn thỉnh chư vị đại thế Lão Quy gửi lời hỏi thăm Yêu Hoàng, giúp Lão Quy hỏi Yêu Hoàng một chút, vì sao Lão Quy khó có thể hóa hình." Vừa nghe thân phận đối phương, Huyền Quy nhịn không được ngao ngao khóc lớn.

Bao nhiêu năm, hắn biết Hồng Hoang biến hóa, biết Hồng Hoang có Thánh nhân, biết Yêu tộc có Yêu Hoàng, nhưng không ai phát hiện hắn, không ai chú ý hắn, ngay cả Côn Bằng thỉnh thoảng rời khỏi Bắc Hải cũng không chú ý bên cạnh mình có một vị hàng xóm đáng sợ như vậy.

Huyền Quy cái gì khác cũng không dám xa cầu, chỉ hy vọng có thể hóa hình.

Nhìn Huyền Quy khổng lồ khóc đến mức nước mũi một phen nước mắt một phen, Bạch Trạch không đành lòng, dù sao cũng là tộc nhân Yêu tộc, lập tức nói: "Có thể, Bản soái sau khi trở về nhất định sẽ đem lời hỏi thăm của ngươi chuyển đạt cho Yêu Hoàng, giúp ngươi hỏi thăm, hoặc là Yêu Hoàng sẽ có biện pháp giúp ngươi hóa hình cũng không chừng.

Nhưng ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, lôi kiếp hóa hình của ngươi có khả năng sẽ làm ngươi hình thần câu diệt." "Lão Quy bái tạ chư vị đạo hữu!!!

Ô ô ô....." "Ô ô ô....." "Ô ô ô....." "Ngươi đừng khóc nữa được không?

Đã đáp ứng giúp ngươi rồi, làm gì mà khóc khóc khóc mãi, làm hại ta cũng muốn khóc theo, cái tên xui xẻo này." Bạch Trạch và mọi người đầy đầu hắc tuyến, nhìn Huyền Quy ngao ngao khóc lớn hồ như không dừng được, vô ngữ, chỉ có thể nhanh chóng rời đi.

Màn này nhìn không nổi nữa, thật sự nhìn không nổi nữa.

Chuồn thôi, chuồn thôi, thật sự nhìn đủ rồi.

Khó chịu!!!

Một đám người lập tức rời đi.

Khổng Tuyên thở dài một hơi, nói: "Không ngờ Yêu tộc ta lại có một tôn đại năng bị vây ở nơi này.

Nếu có thể thoát khốn, thành công hóa hình, Thiên Đình ta tất định thêm một tôn đại yêu thực lực cường đại." Thể hình khổng lồ như thế, sau khi hóa hình phải mạnh cỡ nào? "Khó." Bạch Trạch khẽ lắc đầu: "Căn cứ Bản soái quan sát, Lão Quy nãi là bị vây ở nơi này.

Nhưng vì sao vẫn luôn không có tin tức truyền ra, ngay cả Thánh nhân cũng không hề sát giác sự tồn tại của hắn?

Chương 167

Côn Bằng ở Bắc Hải sinh ra vô số năm, lại cũng không hề phát hiện đối phương, các ngươi không cảm thấy khả nghi sao?" Thiên Đạo ý chí!!!

Có thể tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, mọi người đều không ngốc, rất nhanh ý thức được điểm này.

Lão Quy muốn rời đi nhưng lại không có cách nào rời đi, muốn hóa hình lại không thể hóa hình, muốn người giúp đỡ nhưng vô số năm qua một người cũng không gặp được.

Vì sao?

Bắc Hải trong đó cũng có sinh linh mà, tuy rằng không nhiều như các vùng biển khác, nhưng bao nhiêu năm nay lại không ai có thể phát hiện.

Thôi, ngay cả Thánh nhân cũng không chú ý, khẳng định có vấn đề, ngoại trừ Thiên Đạo ý chí thì còn có ai?

Thiên Đạo ý chí muốn hắn ngây ngốc ở trong đó thì hắn chỉ có thể ngây ngốc ở trong đó, không có cách nào bị phát hiện, thậm chí đi qua bên cạnh Huyền Quy cũng không nhìn thấy sự tồn tại của hắn. "Các ngươi có phát hiện không, nơi Lão Quy ở có một cỗ khí lưu vô hình đẩy chúng ta rời đi.

Nếu không phải ta vô ý nghe được thanh âm của Lão Quy, tuyệt đối không có khả năng tìm được, sẽ theo bản năng mà rời khỏi nơi đó." Bạch Trạch nhíu mày suy đoán. "Đúng!!

Ta cũng cảm thấy gió rất kỳ quái!

Nguyên lai là như vậy." Thân là phi vũ loại Yêu tộc, Đại Bàng là

tồn tại hiểu rõ về gió nhất, nhưng trước đó Đại Bàng chỉ cảm thấy lạ chứ không coi là chuyện gì to tát.

Điều này đại biểu Thiên Đạo ý chí không cho Lão Quy xuất thế, Thiên Đạo ý chí không cho người đến gần Lão Quy.

Nhưng vì sao lần này lại xuất hiện sai lệch đây?

Ai cũng không nói lên lời.

Bạch Trạch đang suy đoán thì trên trán hiện ra một tầng mồ hôi lạnh, cả khuôn mặt sắc tái nhợt, trạng thái không đúng.

Khổng Tuyên kinh hãi, vội vàng đỡ lấy: "Yêu Soái." "Phụt ~~~" Phun ra một ngụm tiên huyết, Bạch Trạch cảm giác khôi phục lại, lắc đầu nói: "Đi thôi, việc này không phải chúng ta có thể quản, tất cả mọi người đều cấm ngôn, coi như chưa từng gặp Lão Quy, hết thảy chờ Yêu Hoàng xử lý." Kẻ ngốc cũng nhìn ra được sự việc quan trọng, lúc này tốt nhất coi như không nhìn thấy Lão Quy, không biết sự tồn tại của hắn.

Chuyện này không phải mấy cái đại yêu bọn họ có thể giải quyết được.

Cần Thánh nhân xuất hiện mới được.

Hoặc là Thánh nhân xuất hiện cũng hết cách.

Vừa mới chỉ suy diễn mà đã dẫn đến phản phệ đáng sợ như vậy, Bạch Trạch nhận định sự tình thật sự không đơn giản.

Một đám người lập tức không hề thảo luận chuyện Huyền Quy nữa, hướng về sào huyệt Côn Bằng mà đi.

Bởi vì tốc độ đi đường không nhanh, cho nên người Tinh Thần Điện đưa thiệp mời đều vượt lên trước.

Lúc này Côn Bằng đang cầm thiệp mời chuẩn bị đi tham gia Bàn

Đào đại hội.

Bất quá vừa mới xuất hiện thì đụng phải nhóm Bạch Trạch. "Nhiều năm không gặp, Yêu Soái vẫn khỏe chứ." Côn Bằng nhìn Bạch Trạch và mọi người thì ngẩn người, không biết đám Bạch Trạch tới đây làm gì, giống như là tới tìm hắn.

Kinh ngạc phía dưới, Côn Bằng cười chào hỏi Bạch Trạch.

Chỉ là hiếu kỳ sắc mặt Bạch Trạch vì sao lại kém như vậy: "Yêu Soái bị thương?" Cần ngươi quản sao?

Bạch Trạch lạnh lùng nhìn Côn Bằng một cái, khẽ hừ một tiếng: "Bản soái có bị thương hay không không cần Yêu Sư thao tâm." "....." Mặt nóng dán mông lạnh, Côn Bằng lập tức xấu hổ không thôi, muốn trở mặt lại không dám, không trở mặt thì trong lòng lại đầy bụng hỏa.

Không thể phát hỏa, không thể phát hỏa, Côn Bằng không ngừng cáo giới chính mình không thể tức giận, đành cười nói: "Vậy không biết Yêu Soái đến nơi này tìm Bần đạo là có việc gì?" Trêu chọc không nổi, ta trốn không nổi sao?

Nhìn thoáng qua Đại Bàng và Khổng Tuyên, Côn Bằng đừng nhắc tới có bao nhiêu hâm mộ.

Hai người này chính là hồng nhân trước mặt Tiêu Vân, tài nguyên có cả đống, Thánh nhân giảng đạo tùy thời được nghe, hiện nay thực lực đều đuổi kịp hắn rồi, làm Côn Bằng vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Quan trọng nhất là, Tiêu Vân còn cố ý vì huynh đệ hai người bọn họ kiếm một thanh Công đức chí bảo!!!

Giết người không dính nhân quả.

Quả thực là số đỏ, vì sao ngô Côn Bằng lại không có đãi ngộ tốt như vậy?

Trước tiên Côn Bằng cũng đang do dự nếu Tiêu Vân mời gia nhập Thiên Đình thì nên làm thế nào?

Có nên từ chối không?

Do dự là bởi vì Tiêu Vân quá mạnh, cũng quá bá đạo, căn bản không dung được lựa chọn.

Đáng tiếc là hắn biểu sai tình rồi, Tiêu Vân căn bản không để Côn Bằng ở trong lòng.

Bởi vì Côn Bằng vẫn luôn ở trong Bắc Hải tu luyện, cực ít rời khỏi đạo tràng, bất quá lần này vì đi tham gia Bàn Đào đại hội, vừa ra cửa liền đụng phải đám người Bạch Trạch.

Đối phương rõ ràng là vì hắn mà đến, còn về mục đích thì không được biết.

Thiên Đình hẳn là sẽ không chiêu lãm mới đúng.

Côn Bằng nhận định như vậy.

Tới tìm hắn có việc?

Bạch Trạch nhàn nhạt nhìn Côn Bằng, lạnh lùng nói: "Vô sự, phụng mệnh Yêu Hoàng, lệnh cho Côn Bằng tức khắc đi theo chúng ta đến Thiên Đình nhận việc." "?!" Côn Bằng giật mình, kinh ngạc đồng thời cũng phẫn nộ.

Đây là thái độ chiêu người sao?

Coi ta Côn Bằng là phạm nhân hả!!

Nhìn thái độ của Bạch Trạch xem, có ý gì?

Làm Yêu Soái thì ngon lắm sao?

Ta Côn Bằng cũng chẳng thèm lên Thiên Đình đâu.

Cắn răng, Côn Bằng cố nhịn nộ hỏa, nói: "Không giấu Yêu Soái,

Bần đạo tịnh không có ý định tiến vào Thiên Đình, như vậy chỉ có thể làm Yêu Hoàng thất vọng rồi.

Côn Bằng nhất tâm chỉ muốn tĩnh tâm tu hành, mong đạo hữu có thể chuyển đạt như thực, để Yêu Hoàng thành toàn cho Côn Bằng được chăng?

Nếu Yêu Hoàng có phân phó, cứ việc nói, ngô Côn Bằng lên núi đao, xuống biển lửa, tuyệt đối không nhíu mày!!!" Nhìn Côn Bằng nghĩa chính ngôn từ, Bạch Trạch cười lạnh một tiếng, thầm than: Đâu phải do Côn Bằng ngươi lựa chọn a, Yêu Hoàng liệu sự như thần, biết ngươi sẽ từ chối.

Từ chối?

Không sao cả, người thì giết, thi thể mang về.

Thấy Côn Bằng có chút khẩn trương nhìn mình, thấy Bạch Trạch cười lạnh, hắn ý thức được sự tình bất diệu!

Quả nhiên, giây tiếp theo Bạch Trạch nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy thì không còn cách nào khác.

Yêu Hoàng có lệnh, nếu Côn Bằng từ chối, giết tại chỗ, đem thi thể mang về phục mệnh!!" Nói xong còn lui về phía sau mấy bước, Khổng Tuyên và Đại Bàng tay cầm họa kích đi lên, chuẩn bị động thủ.

Cho mặt mũi mà không cần, vậy thì mời đi chết đi! "Đạo hữu có ý gì?!" Côn Bằng sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, đáng tiếc Đại Bàng và Khổng Tuyên đã bao vây đi lên: "Yêu Hoàng có lệnh, nếu Côn Bằng từ chối lên Thiên Đình, trực tiếp đem thi thể mang về." Kháo!!!

Có cần phải như vậy không, ta chỉ muốn an tĩnh tu hành không được sao?

Vì cái gì nhất định phải bức ta?

Côn Bằng tức giận thầm mắng trong lòng, đương nhiên chỉ dám mắng mấy người trước mắt, không dám đi mắng Tiêu Vân, nếu không Tiêu Vân có thể ngay lập tức cảm ứng được có người đang chú mắng hắn, sau đó khóa định người đó.

Hai thanh họa kích phá không tập tới, Côn Bằng gấp đến độ xoay quanh.

Nhìn ra được, Khổng Tuyên và Đại Bàng không phải đang nói đùa, là thật sự muốn giết hắn. "Khoan!!

Khoan đã, Bần đạo tùy các ngươi đi Thiên Đình là được!!

Khoan động thủ!!!" Bị bao vây, Khổng Tuyên và Đại Bàng muốn giết, Côn Bằng căn bản không có khả năng chạy thoát.

Vì cái mạng nhỏ, Côn Bằng lập tức cúi đầu. "Xuy ~~~" Bạch Trạch khinh thường cười một tiếng.

Tiêu Vân đánh giá Côn Bằng quả nhiên không sai, đổi thành người khác lời nói đều đã nói trắng ra như vậy, nếu không đương trường thần phục thì cũng phải đánh một trận mới được.

Nhìn Côn Bằng xem, thấy tình thế không đúng lập tức cúi đầu.

Vừa rồi còn một bộ dáng tuyệt đối không thỏa hiệp, đợi phát hiện người ta chơi thật, chạy không thoát, thật sự sẽ bị giết chết thì lập tức nhận túng.

Sáng tạo ra Yêu văn thì lại như thế nào?

Phế vật vẫn là phế vật!!!

Bạch Trạch tán đồng đánh giá của Tiêu Vân. "Mời đi!!" Đã thần phục rồi thì còn đánh cái gì?

Bạch Trạch bĩu môi, đi ở phía trước.

Những người khác lập tức đuổi kịp, Khổng Tuyên và Đại Bàng ở

phía sau áp giải Côn Bằng, một khi Côn Bằng có khinh cử vọng động, sẽ lập tức ra tay.

Không khách khí chút nào, Côn Bằng căn bản chạy không thoát, nếu đào tẩu, chờ đợi hắn sẽ là Tiêu Vân đích thân hàng lâm Hồng Hoang, đến lúc đó Côn Bằng khả năng sẽ sống không bằng chết.

Phế vật!!!

Khổng Tuyên và Đại Bàng lạnh lùng nhìn Côn Bằng, căn bản không đem cái gọi là Yêu Sư này để vào mắt.

Trừ bỏ sáng tạo ra Yêu văn, hắn còn có cái gì?

Cái gì cũng không có.

Khổ a!!!

Thấy mọi người đều coi thường mình, Côn Bằng hối hận vạn phần, sớm biết vậy thì trực tiếp thần phục rồi, như vậy sẽ không rơi vào tình cảnh như hiện tại, giống như tù nhân bị trông coi.

Côn Bằng hối hận không thôi.

Đâu có biết Tiêu Vân là làm thật, hắn tưởng tùy miệng nói một câu, chỉ cần từ chối, sau đó sẽ không có việc gì.

Ai biết sẽ diễn biến thành cái dạng này, không từ chối thì tốt, vừa từ chối lập tức muốn bắt đầu động dao động thương giết người.

Quả thực là hố!

Giờ thì hay rồi, vì mạng sống mà bị bức thần phục, tiến vào Thiên Đình cũng sẽ không có địa vị, sẽ bị người khác coi thường.

Xong rồi!!!

Côn Bằng biết mình xong rồi.

Tiến vào Thiên Đình là chạy không thoát, còn muốn được tôn

trọng và đãi ngộ tốt...

Một chữ: Khó!!!

Chương 168

"Yêu Hoàng, Côn Bằng đã đưa tới!!!" Bàn Đào đại hội còn chưa bắt đầu, còn có một chút thời gian, Tiêu Vân tịnh không định đi sớm.

Lần trước giúp Hạo Thiên trấn tràng tử, hiện tại không cần nữa, có một đám Thánh nhân đệ tử ở dưới trướng, còn cần ai trấn tràng tử?

Huống chi lần này Bàn Đào đại hội cử hành mạc danh kỳ diệu, Tiêu Vân mới không thèm chiều theo Hạo Thiên.

Bản hoàng đối tốt với hắn, đó là mạng hắn tốt.

Không có việc gì thì chủ động thành thật một chút, an phận một chút không tốt sao?

Phi cứ phải gây chuyện, nếu đã gây chuyện, vậy còn cần Bản hoàng đi trấn tràng tử?

Tự mình nhìn mà giải quyết đi, Bản hoàng nguyện ý đến dự là đã không tệ rồi, cho đủ mặt mũi.

Mặt mũi là tự mình kiếm, không phải do người khác cho. "Ân." Trên long ỷ, Tiêu Vân nhìn Côn Bằng phía dưới, cười nói: "Thật khó được a." "Côn Bằng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Côn Bằng không biết Tiêu Vân chỉ cái gì, vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, không dám đứng dậy.

Đương nhiên, Tiêu Vân cũng không có ý bảo hắn đứng dậy. "Từng có lúc Bản hoàng nghĩ rằng Côn Bằng ngươi sẽ chủ động đến nương nhờ Thiên Đình, cho dù Bản hoàng không thích cá nhân Côn Bằng ngươi lắm, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ thu nhận.

Bất quá đã bao nhiêu năm trôi qua, ngươi y nguyên vẫn ở Hồng

Hoang.

Ngươi không hiếu kỳ, Bản hoàng vì sao muốn bắt ngươi về?" "Côn Bằng không dám!!!" Hiếu kỳ, đương nhiên hiếu kỳ, nhưng ta dám hỏi sao?

Xác thực là không dám.

Tiêu Vân khẽ gật đầu, nhìn Côn Bằng đang sợ hãi không nhẹ, cười khẽ nói: "Thực lòng mà nói, nếu không phải trên người Côn Bằng ngươi có đồ vật Bản hoàng cần, Bản hoàng cũng sẽ không để ngươi tiến vào Thiên Đình.

Vốn tưởng rằng ngươi sẽ phản kháng, cho Khổng Tuyên và Đại Bàng cơ hội chém giết ngươi, như vậy nhất liễu bách liễu.

Bất quá Côn Bằng ngươi lập tức cúi đầu, làm Bản hoàng khó xử a." "Giết ngươi thì lại không nỡ xuống tay, dù sao Côn Bằng ngươi đều đã túng như vậy rồi.

Giết thì quá đáng tiếc, nhưng không giết lại cảm thấy sẽ rước lấy phiền toái, ngươi nói xem Yêu Sư." "Yêu Hoàng!!!

Côn Bằng đoạn nhiên không có nhị tâm, nhất tâm lưu tại Thiên Đình nhậm chức, mong Yêu Hoàng minh xét!!!" Côn Bằng sắp sợ chết rồi, Tiêu Vân nói câu nào cũng nghe như muốn làm thịt hắn.

Côn Bằng không muốn chết, nếu không cũng sẽ không ngay khi Đại Bàng và Khổng Tuyên vừa động thủ chưa được một chiêu đã quả đoán cúi đầu thần phục.

Hắn rõ ràng một khi Thiên Đình chơi thật, thật sự động thủ, vậy thì chờ đợi Côn Bằng duy có tử lộ một con đường, không có đường ra nào khác.

Trước khi động thủ còn có thể cúi đầu, có cơ hội cúi đầu, chứ động thủ rồi thì không cần cúi đầu nữa, có thể đi chết rồi. "Thông

minh, cũng sợ chết, nhưng Bản hoàng hy vọng ngươi có thể đem sự thông minh dùng vào nơi khác.

Có một ngày, Côn Bằng ngươi nếu có bất cứ cử động không tốt nào, Bản hoàng tất định đem ngươi tỏa cốt dương hôi, để ngươi tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, đời đời kiếp kiếp luân hồi chịu khổ." "Lui xuống đi, từ nay về sau Côn Bằng ngươi phụ trách trông coi Bắc Thiên Môn, không được rời khỏi cương vị, không được có ngày nghỉ." "Nhạ!!!" Côn Bằng vội vàng lui xuống, lúc này mới phát hiện đã bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh.

Nói tới nói lui, Tiêu Vân vẫn là muốn giết hắn.

Tốt nhất là chọc cho Côn Bằng phản kháng, sau đó một đao làm thịt, nhất liễu bách liễu.

Trong bốn cái Thiên môn thì Bắc Thiên Môn là hàn toan nhất, vị trí không tốt nhất, cơ bản sẽ không có người xuất hiện.

Côn Bằng một mình đi canh giữ, khả năng mấy chục vạn năm cũng sẽ không gặp được một người xuất hiện.

Ngươi không phải thích thanh tĩnh sao?

Bản hoàng cho ngươi thanh tĩnh đủ.

Xem Côn Bằng ngươi có bị nghẹn đến phát điên hay không.

Đủ hưởng thụ đấy.

Hả hê nhìn Côn Bằng một cái, Bạch Trạch tiến lên nói: "Yêu Hoàng, thuộc hạ một hành trình lần này đi tới Bắc Hải, bất quá trên đường đụng phải một đầu Huyền Quy khổng lồ.

Huyền Quy kia thể hình to lớn, e rằng Hồng Hoang duy có Yêu Hoàng mới có thể thắng được.

Huyền Quy không thể rời khỏi Bắc Hải cũng chưa từng bị người

phát hiện, khẩn thỉnh thuộc hạ đại thế gửi lời hỏi thăm Yêu Hoàng, thỉnh thuộc hạ hỗ trợ hỏi thăm xem liệu có cơ hội hóa hình, rời khỏi Bắc Hải hay không." Chuyện Huyền Quy, Bạch Trạch nhất ngũ nhất thập kể lại một lần.

Tiêu Vân có chút mộng.

Huyền Quy?

Chính là tên gia hỏa sau khi Nữ Oa vá trời bị làm thịt bốn chân dùng làm cột chống trời?

Bốn cái chân dùng làm cột chống trời, có thể tưởng tượng được thể hình hắn to lớn cỡ nào.

Bạch Trạch nói không sai, toàn bộ Hồng Hoang so về thể hình ngoại trừ Tiêu Vân, ước chừng không ai có thể so sánh với Huyền Quy.

Đáng tiếc Huyền Quy không có cách nào hóa hình, nếu không lại là một tồn tại đáng sợ.

Đừng nói hóa hình, thậm chí ngay cả Bắc Hải cũng không có cách nào rời đi.

Huyền Quy tất định chịu Thiên Đạo ý chí khống chế, không thể rời khỏi Bắc Hải, đẳng cấp sự việc này khẳng định không phải Bạch Trạch có thể quản.

Bất Chu Sơn chưa đổ, Nữ Oa chưa vá trời, vậy thì Huyền Quy không thể xuất thế.

Lần này đụng phải đám người Bạch Trạch ước chừng cũng là ngoài ý muốn.

Vô số năm xuất hiện một cái tiểu ý ngoại là bình thường, không kỳ quái.

Chờ Bàn Đào đại hội kết thúc, đi xem một chút, cụ thể là tình huống gì.

Bất quá Tiêu Vân cảm thấy Huyền Quy muốn rời đi thì rất huyền, hóa hình lại càng không có khả năng, quá lớn.

Tiêu Vân năm xưa hóa hình đều thiên nan vạn nan, suýt chút nữa lỡ mất Tử Tiêu Cung giảng đạo.

Về sau bản thể càng ngày càng khoa trương, là do thực lực biến cường sau đó tăng trưởng, chứ không phải trước khi hóa hình đã lớn như vậy.

Cho nên Huyền Quy hóa hình căn bản là không có khả năng.

Nhìn xem, bốn cái chân làm cột chống trời, Huyền Quy lớn bao nhiêu, căn bản không có cách nào hóa hình.

Nếu có thể hóa hình, lôi kiếp sinh ra cũng đủ để đánh hắn thành tro bụi, không phải đang nói đùa. "Bản hoàng đã biết, lui xuống nghỉ ngơi đi.

Về sau đối với những sự việc quỷ dị chớ đi suy diễn, nếu không bị thương chỉ có thể là chính mình.

Chuyện Huyền Quy sự quan trọng đại, không phải thứ các ngươi có thể dòm ngó." "Nhạ!!!" Có Tiêu Vân trả lời chuẩn xác, Bạch Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên là chuyện không thể quản, liên lụy quá lớn.

Cũng may hắn thông minh kịp thời dừng lại, cũng để cho những người đi cùng coi như không có chuyện gì phát sinh, chuyện này nếu truyền ra ngoài tạo thành oanh động có thể biết được.

Thú vị, rõ ràng là Huyền Quy sẽ không hàng thế, thế mà lại đụng phải Bạch Trạch, thật đúng là ngoài ý muốn.

Hay là có nguyên nhân nào khác?

Tiêu Vân thầm đoán, cảm thấy thú vị, quyết định chờ Bàn Đào đại hội kết thúc sẽ đi tới Bắc Hải, tự thân đi xem một chút, hoặc là có thể có phát hiện ngoài ý muốn cũng không chừng.

Bản thể đáng sợ hơn cả Thánh nhân Nữ Oa Huyền Quy, hóa hình ư?

Có khả năng sao?

Căn bản không có khả năng!!

Thiên Đạo ý chí khống chế không được thì còn có Đại Đạo ý chí.

Thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, đi xem một chút sẽ biết cụ thể tình huống, thời gian cũng sắp tới rồi.

Tiêu Vân thân ảnh biến mất trên long ỷ, tiến vào trong Tinh Thần Điện. "Yêu Hoàng mau mau mời vào!!!" Thấy Tiêu Vân mang theo món quà nhỏ đến, Hạo Thiên cao hứng, đích thân bồi tiếp đi vào trong điện.

Tiêu Vân trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt, đi theo Hạo Thiên tiến vào đại điện, chỉ là nội tâm Tiêu Vân lại không bình tĩnh như vậy.

Bởi vì hắn phát hiện một chuyện không được bình thường.

Hạo Thiên nhập ma!!!

Đặc yêu, nhập ma, dám tin không?

Rốt cuộc nguyên nhân gì dẫn đến nhập ma?

Chẳng lẽ là vì Thánh nhân?

Cho nên mới không kịp chờ đợi mà sau Phong Thần kiếp nạn làm một tràng Bàn Đào đại hội, là để khoe khoang với Thánh nhân?

Chấp niệm trong lòng sẽ theo thời gian trôi qua, mâu thuẫn sự tình

kích thích dẫn đến hình thành ma chướng.

Ma chướng từ từ hình thành tâm ma, có tâm ma, nếu không thể phá trừ, sẽ dẫn đến con người nhập ma.

Người nhập ma sẽ trở nên thiên kích (cực đoan).

Tựa hồ thời thượng cổ, La Hầu chính là một trong những người nhập ma.

Dạng người này rất cực đoan, cảm thấy bất cứ ai đều không đúng, bất cứ ai đều có lỗi, chỉ có một mình hắn là đúng, chỉ có lời hắn nói mới là chân lý, hắn làm mới là đúng đắn, hoàn toàn không khác gì kẻ điên.

Một cái kinh hỉ ngoài ý muốn sao?

Tuy rằng trạng thái Hạo Thiên rất nhanh khôi phục, nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt của Tiêu Vân.

Có ý tứ rồi, các Thánh nhân khác e rằng một chút cũng chưa phát hiện ra.

Như vậy...

Tiêu Vân nhìn thoáng qua chỗ ngồi Thánh nhân trống rỗng, không khỏi cười.

Các Thánh nhân khác đều không đến, chẳng phải càng kích thích tốc độ Hạo Thiên nhập ma sao?

Thảo nào lại hội họp Bàn Đào đại hội giống như não có hố vậy!

Thảo nào vẫn chứng nào tật nấy, không phân chia mọi người ra, y nguyên đem vị trí Thánh nhân và những người khác đặt cùng một chỗ, dẫn đến loạn cào cào, cảm tình là vì cái này.

Đạo Tổ đệ tử nhập ma, không thể không nói là một chuyện thú vị.

Tiêu Vân nhìn thấu nhưng không nói toạc, không có ý định đi thâm cứu, muốn xem Hạo Thiên khi nào mới bùng nổ.

Dù sao cũng không dẫn đến hắn, chờ lúc hắn nhập ma thì đá văng ra ngoài, một người nhập ma làm sao có thể quản lý tốt Tinh Thần Điện?

Phảng phất như đang nói đùa.

Cũng không biết Đạo Tổ có tức đến mức nhảy ra thanh lý môn hộ hay không, dù sao đây cũng là đệ tử của ông ta, là đồng tử dưới trướng.

Ha ha ha, quả thực là một phát hiện ngoài ý muốn.

Ai cũng sẽ không ngờ trong bối cảnh phương Tây đều không có nửa điểm tích tượng, Hạo Thiên lại nhập ma!!!

Chương 169

Quả thực không thể tin nổi.

Dĩ hiện tại tình huống xem ra, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên sẽ không tham gia Bàn Đào đại hội.

Lão Tử thiện thi Thái Thượng Lão Quân dạo một vòng rồi chạy, tương đương với không đến, ngược lại chỉ sẽ làm cho Hạo Thiên càng thêm tức giận.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ đến, bởi vì cần cầu cạnh Hạo Thiên.

Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, có thể náo ở đâu?

Đỉnh đa là náo Tinh Thần Điện thôi, hắn dám đi chỗ khác náo?

Đánh không chết hắn.

Lần này Nữ Oa không đến, Tiêu Vân tỏ ra càng thêm tùy ý, dựa vào ghế bắt chéo chân, chờ đợi.

Trong đại điện ngoại trừ Tiêu Vân ra, những người khác đều tỏ ra thơm thớp lo sợ.

Hạo Thiên, cái tên xuẩn hóa này!!!

Lần trước náo sự rồi, lần này không hấp thụ giáo huấn, lại đem mọi người vị trí đặt cùng một chỗ.

Không ít người đều ở trong lòng thầm mắng, một đám người đều không dám ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân, sợ Tiêu Vân vì vậy mà tức giận.

Lần trước Thánh nhân vì sao hất mặt đập phá quán, bọn họ còn nhớ rõ ràng.

Nhưng ai có thể ngờ Hạo Thiên một điểm cũng không thay đổi, vẫn là bộ dạng cũ của lần trước, đây không phải là tự tìm không thoải

mái sao?

Cho dù Tiêu Vân bắt chéo chân, ngâm nga điệu hát dân gian kỳ quái không ai nghe hiểu, cũng không ai cảm thấy Tiêu Vân lúc này thật sự cao hứng.

Đường đường Thánh nhân bị an bài ngồi cùng một đám tán tiên, xem hắn có cao hứng nổi không.

Không, Tiêu Vân trực tiếp hai chân đều giẫm lên bàn, dựa vào ghế ngâm nga điệu hát, không có nửa điểm ý tứ ăn đồ vật hay uống linh tửu, làm cho Dao Trì nhìn ở trong mắt, khổ ở trong lòng.

Bề ngoài không nói gì, nhưng trong lòng Tiêu Vân khẳng định không sướng.

Dao Trì âm thầm kêu khổ, nhưng không còn cách nào a, Hạo Thiên khuyên thế nào cũng không được, trong lòng nàng cũng khổ.

Trước mắt Dao Trì chỉ có thể kỳ vọng các Thánh nhân khác đừng đến, Tiêu Vân ý tứ ý tứ rồi trở về, đây là kết quả tốt nhất.

Nếu không các Thánh nhân khác đến, trời mới biết sẽ náo ra sự tình gì.

Đi Tử Tiêu Cung cáo trạng một lần, trách Thánh nhân không nể mặt, nhưng Hạo Thiên có vấn đề hay không?

Lần trước mọi người cùng Thánh nhân ngồi cùng một chỗ còn có thể ăn ăn uống uống, thật vui vẻ.

Lần này không ai có thể vui vẻ nổi, từng cái ở trong lòng đem Hạo Thiên mắng vô số lần, từng cái cúi đầu nhắm mắt dưỡng thần, không dám đi chạm vào bàn đào, cũng không dám đi chạm vào rượu ngon.

Thậm chí vũ cơ tới khiêu vũ trợ hứng cũng không dám nhìn nhiều một cái.

Toàn bộ trong đại điện không khí tỏ ra cổ quái.

Thiên thiên Hạo Thiên phảng phất như không phát hiện, cảm thấy như vậy rất bình thường, không có gì kỳ quái. "Thánh nhân!!!" Không khí cổ quái theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến mới thoáng đỡ hơn một chút.

Hai người tiến vào trong đại điện thì ngẩn người, lập tức vô ngữ.

Cùng lần trước giống nhau như đúc, Hạo Thiên ăn thiệt thòi còn chưa đủ sao?

Vô ngữ rồi.

Cũng may hai người lần này cầu Hạo Thiên giúp đỡ cũng không tiện nói gì, Tiêu Vân cũng không thèm để ý cơ mà.

Lập tức hai người đi đến bên cạnh Tiêu Vân ngồi xuống, nói: "Yêu Hoàng thật có nhã hứng." "Cũng được đi." Tiêu Vân đem chân bỏ xuống, cười như không cười nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, chậc chậc nói: "Hai vị hồng quang đầy mặt, chẳng lẽ phát sinh chuyện tốt gì?

Không đúng a, không phải nên ở Linh Sơn dưỡng thương sao?

Đến Thiên Đình làm thậm?" "....." Khóe miệng co giật mấy cái, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề suýt chút nữa biến mất, nỗ lực bảo trì, không để nụ cười biến mất đi, gượng cười nói: "Hạo Thiên mời, ta cùng sư huynh tự nhiên thưởng mặt." Thưởng mặt?

Cười chết ta mất thôi, được rồi lười vạch trần chút tâm tư nhỏ của các ngươi.

Tiêu Vân cười lắc đầu, cũng không nói chuyện nữa, làm cho Chuẩn Đề thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Lão Tử thiện thi Thái Thượng Lão Quân đến.

Tiến vào trong đại điện, Thái Thượng Lão Quân nhìn thoáng qua tình huống trong điện, lạnh lùng hừ một tiếng, đương trường trực tiếp bỏ đi.

Việc này làm cho Hạo Thiên vốn vẫn luôn không cho là đúng nụ cười cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

Duy có Tiêu Vân vẫn luôn nhìn chằm chằm Hạo Thiên phát hiện, đáy mắt Hạo Thiên lóe lên một tia hắc khí.

Nga khoát!!!

Đổ thêm dầu vào lửa rồi.

Mọi người ăn ngon uống tốt, ít nhất mặt ngoài công tác phải làm.

Hạo Thiên thân là nhân vật chính vui vẻ không thôi, nụ cười vẫn luôn không gián đoạn, làm cho Dao Trì lo lắng.

Trước mắt Bàn Đào đại hội kéo dài được một trận, rốt cuộc sắp kết thúc.

Hạo Thiên bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mời sang một bên bàn sự tình, Dao Trì thấy Tiêu Vân muốn đi vội vàng đuổi theo: "Yêu Hoàng, thần có một chuyện, không biết có nên nói hay không." "Nói đi." Tiêu Vân vung tay lên, hai người rời khỏi phạm vi Tinh Thần Điện, xuất hiện ở trong một tòa đình.

Tiêu Vân ngồi trên ghế ra hiệu Dao Trì có lời cứ nói thẳng. "Phịch!!!" Dao Trì trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, hướng Tiêu Vân cúi đầu: "Khẩn thỉnh Yêu Hoàng cứu cứu Hạo Thiên." "Ý gì?" Tiêu Vân giả bộ nghe không hiểu, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Dao Trì quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói: "Yêu Hoàng, từ sau khi Phong Thần bắt đầu, hành vi của Hạo Thiên trở nên có chút kỳ quái, người rất cực đoan, cũng không nghe thần khuyên bảo, khăng khăng làm theo ý mình.

Hiện nay đã trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, thần khẩn thỉnh Yêu Hoàng ra tay giúp hắn." "Giúp như thế nào?" Tiêu Vân nhíu mày nói: "Hạo Thiên không bệnh không tai, cảm xúc trở nên cực đoan, Bản hoàng cũng không có biện pháp.

Hắn là người Đạo Tổ thân tuyển, phụ trợ cho Hạo Thiên, ngay cả ngươi cũng không có biện pháp sao?" Dao Trì cười khổ nói: "Hạo Thiên không nguyện ý nghe thần, thậm chí không nguyện ý thần tới gần." "Bản hoàng biết, khẳng định là di tình biệt luyến!!!" Tiêu Vân vỗ ghế hô. "....." Nếu không phải ngươi là Yêu Hoàng, nếu không phải ta đánh không lại ngươi, bà cô đây thật muốn đánh chết ngươi!!!

Dao Trì suýt chút nữa cắm đầu xuống đất, di tình biệt luyến loại lời nói này cũng nói được, cần sao?

Nữ nhân của Hạo Thiên thiếu sao?

Đều là học theo ngài đó có được hay không. "Nói đùa thôi, không cần để ý." Cười cười, Tiêu Vân đem đề tài chuyển dời: "Kỳ thật ta cũng phát hiện tính cách Hạo Thiên trở nên có chút cực đoan.

Nếu Bản hoàng đoán không sai, hẳn là do mấy vị Thánh nhân dẫn đến, mới diễn biến thành bộ dạng này, thậm chí sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Dù sao hôm nay không có Thánh nhân nào cho hắn mặt mũi, đặc biệt là Tam Thanh.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề là có việc cầu người, tự nhiên nguyện ý cho mặt mũi." "Tục ngữ nói rất hay, giải linh còn cần người buộc linh.

Cái này Bản hoàng cũng không có biện pháp giúp, tổng không thể để Bản hoàng đi bạo đánh Tam Thanh một trận, bắt bọn họ về xin lỗi Hạo Thiên chứ?" "Lại nói Phong Thần một chuyện cũng là bởi vì chuyện này mà bùng nổ, trước mắt hết thảy đều kết thúc, Bản hoàng

có thể nói gì?" "Bản hoàng cũng khó xử, ngươi hiểu không?" "Nhưng....." Hiểu, đương nhiên hiểu, nhưng ta gấp a!

Dao Trì đều sắp gấp đến phát khóc, nhưng Tiêu Vân nói đúng, có thể làm sao?

Muốn Hạo Thiên tự thông suốt mới được, nếu không Tiêu Vân có thể đi bạo đánh Tam Thanh một trận, bắt Tam Thanh về bồi lễ xin lỗi Hạo Thiên?

Có khả năng sao?

Đã không có khả năng thì đừng có si tâm vọng tưởng, hết thảy phải dựa vào Hạo Thiên mới được.

Nhập ma loại sự tình này, nói không chừng, có người một khi tiến vào là không đi ra được, có người chỉ trong thời gian ngắn, một trận là khôi phục, có người có thể tự hành phá khai ma chướng, chém giết tâm ma, thuận tiện hô hai câu: Đại Uy Thiên Long!!!

Nói đi cũng phải nói lại, Đại Uy Thiên Long là cái quỷ gì?

Phật giáo có nhân vật trâu bò số một này sao?

Chưa từng nghe nói.

Hẳn là một tôn Phật nào đó, hoặc là Long tộc xuất thân.

Không thể không nói khẩu hiệu rất không tồi, Tiêu Vân nhớ rõ kiếp trước xem phim lúc Pháp Hải hô khẩu hiệu, đó gọi là một cái khí thế.

Nhớ rõ có người nói đùa, Pháp Hải ước chừng có thể đánh Như Lai tìm răng đầy đất.

Đối với Phật giáo, Tiêu Vân chỉ nhớ rõ một số tồn tại xuất hiện khá nhiều, hoặc thực lực khá mạnh, còn lại thì hai mắt tối thui.

Cho nên vẫn luôn không biết rõ Đại Uy Thiên Long là ai.

Hoặc là lần sau có cơ hội hỏi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Đại Uy Thiên Long là ai.

Sẽ không đánh ta chứ?

Hẳn là sẽ không, đánh không lại ta.

Tiêu Vân bất tri bất giác thất thần, Dao Trì thở dài một hơi, thấy Tiêu Vân thất thần không nói lời nào, tưởng rằng Tiêu Vân không nguyện ý giúp đỡ, đành phải hành lễ yên lặng lui xuống. "Giúp đỡ?

Nào có dễ dàng như vậy, người nhập ma đâu dễ dàng đi ra, Phật giáo chẳng phải sẽ trải qua Ma Phật kiếp nạn sao?" Suy nghĩ của Dao Trì có chút ngây thơ.

Chỉ cần Hạo Thiên một ngày không buông bỏ chấp niệm trong lòng, vậy thì Hạo Thiên một ngày đều không đi ra được.

Hy vọng Hạo Thiên có thể ổn định, đừng làm ra những chuyện điên cuồng, nếu không Tiêu Vân thật sự chỉ có thể phế bỏ hắn.

Kỳ thật có thể không cần phiền toái như vậy, Tiêu Vân chỉ cần để Dao Trì đi Tử Tiêu Cung một chuyến là được, đến lúc đó Hồng Quân tự nhiên sẽ xử lý Hạo Thiên.

Bất quá thấy Dao Trì đã chú ý tới Hạo Thiên không thích hợp, Tiêu Vân cũng lười nói, để Dao Trì tự mình đi khai quật, tự mình đi cáo trạng.

Còn về việc Dao Trì có đi tố giác chuyện Hạo Thiên nhập ma hay không, Tiêu Vân căn bản không lo lắng.

Sẽ thôi, không biết thì còn tốt, nếu đã biết mà không đi, vậy đến khi Hạo Thiên gây ra đại phiền toái, Dao Trì cũng chạy không thoát.

Chính cái gọi là, phu thê vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi mạng ai nấy giữ.

Lời nói tuy rằng có chút cực đoan, lại có chút đạo lý.

Nếu Hạo Thiên phạm vào chuyện khác, Dao Trì khẳng định sẽ cùng hắn đứng chung một chỗ, cùng nhau gánh vác.

Nhưng Hạo Thiên nhập ma, người nhập ma so với kẻ điên còn điên cuồng hơn, làm việc không màng hậu quả.

Như vậy, Dao Trì sẽ chiều theo Hạo Thiên?

Tố giác là tất định, trừ bỏ sợ bị liên lụy, đây cũng là một trong những biện pháp cứu Hạo Thiên.

Dù sao Tiêu Vân sẽ không ra tay, chờ xem Dao Trì sau khi tố giác, Hồng Quân có biện pháp gì đi giải quyết vấn đề này, hoặc là trực tiếp đem Hạo Thiên nhốt tại Tử Tiêu Cung không cho thả ra.

Hoặc là nhốt lại là kết quả tốt nhất.

Tiêu Vân không ra tay, Dao Trì có chút thất vọng, ủ rũ phản hồi Tinh Thần Điện.

Chương 170

"Nàng đi đâu vậy?" Dao Trì vừa về liền đụng phải Hạo Thiên đang ngồi cô linh linh một mình trong đại điện.

Hạo Thiên nhìn Dao Trì sắc mặt không tốt, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong mắt hắn bắt đầu hiện lên một ít hắc khí. "Ngô, có một số việc, ta liền đi bẩm báo Yêu Hoàng." Dao Trì không giấu giếm, đi gặp Tiêu Vân.

Hạo Thiên có chút cảm xúc không ổn định lúc này mới ổn định lại, khí tức băng lãnh cũng từ từ thu liễm.

Chỉ là khi thu liễm, hắn lộ ra một nụ cười khó coi.

Không cười thì không sao, cười một cái làm Dao Trì hoảng sợ.

Nhìn hắc khí trong mắt Hạo Thiên!!!

Tu hành chi nhân, một thân hạo đãng linh khí; Vu tộc chi nhân một thân huyết hồng sát khí; Yêu tộc chi nhân một thân yêu khí thiên kỳ bách quái, màu đen, màu trắng, màu đỏ, loạn thất bát tao đều có.

Cũng may Yêu tộc Thiên Đình bị Tiêu Vân thanh lý, không có loại tình huống này xuất hiện.

Người Yêu tộc đều thành thật, quy quy củ củ làm cho mình giống người.

Không giống trước kia, lớn lên loạn thất bát tao không nói, đi đến đâu yêu khí ngút trời đến đó.

Yêu tộc nhân cần thiết phải yêu khí ngút trời?

Não có hố à, cho Bản hoàng mau chóng sửa đổi, nếu không đầu cũng đánh nát!!!

Tiểu yêu khống chế không được dẫn đến như vậy thì thôi, thân tại Thiên Đình cũng như vậy, tìm chết sao, đem Thiên Đình làm cho ô yên chướng khí?

Kỳ thật mọi người đều tiến vào một cái lầm lẫn, đó là người Yêu tộc đi đến đâu cũng yêu khí ngút trời, Linh thú thì linh khí bức người.

Kỳ thật có khác biệt sao?

Linh thú không phải người Yêu tộc, chỉ là linh lực trong cơ thể sử dụng dưới hình thức bất đồng mà thôi.

Có thể biến thành yêu khí, cũng có thể biến thành linh lực, rất dễ chuyển biến.

Cũng chỉ có những yêu quái mới khai mở linh trí khống chế không được, hoặc là đương nhiên cố ý.

Không tin nhìn Tây Du Ký bên trong xem, những yêu quái đó, từng cái xuất tràng đều yêu khí ngút trời che khuất bầu trời, hù cũng hù chết người.

Kỳ thật chỉ cần thu liễm, tu hành một thời gian là chuyển biến được, khó sao?

Không khó.

Đã không khó, vậy cho Bản hoàng toàn bộ thu liễm, nếu không đánh nát đầu chó của ngươi!!!

Không chuyển biến cũng được, bình thường không được đem yêu khí tiết lộ ra ngoài, đừng đem Thiên Đình ô nhiễm loạn thất bát tao.

Tại dưới sự cưỡng chế của Tiêu Vân, Yêu tộc Thiên Đình đâu còn nửa điểm bóng dáng yêu quái ngày xưa?

So với người tu hành cũng chẳng khác biệt mấy.

Đến lúc đó danh thanh Yêu tộc không tốt đều là do những tên hỗn

đản không chịu nổi giáo hóa, không thủ quy tắc làm hỏng.

Những người này không chấp nhận Thiên Đình quản chế, thích tiêu dao tự tại, nhưng tiêu dao tự tại thì thôi, cũng đừng đem Yêu tộc làm cho loạn cào cào, khiến người ta vừa nghe đến Yêu là sợ đến tè ra quần.

Loại người này đối với Thiên Đình mà nói, chính là con sâu làm rầu nồi canh, tuy rằng không có tác dụng gì lớn, lại có thể làm người ta ghê tởm mãi.

Hình hình sắc sắc, đối với người Yêu tộc mà nói không kỳ quái, nhưng ở Thiên Đình tuyệt đối sẽ không xuất hiện!!!

Mọi người đều biết Tiêu Vân chán ghét nhất màu đen yêu khí, cho dù đầu có sắt như đại yêu cũng không dám giày vò như vậy, nếu không khả năng sẽ bị đem đi giày vò đến chết.

Vấn đề là, Hạo Thiên không phải người Yêu tộc, bản thể nãi là một khối ngọc thạch, được Hồng Quân điểm hóa, trên người làm sao có yêu khí?

Không phải yêu khí, là hắc sắc khí tức, vậy thì có vấn đề rồi.

Nhập ma!!!

Dao Trì không phải đồ ngốc, hai người đi theo bên cạnh Hồng Quân vô số năm, tự nhiên biết nhập ma là cái đồ chơi gì, năm đó La Hầu chính là minh chứng tốt nhất.

Hồng Quân chính là tử đối đầu của La Hầu, ngay cả những thứ này cũng phân biệt không ra, Dao Trì còn làm đồng tử dưới trướng Hồng Quân được sao?

Phiền toái rồi.

Dao Trì thầm kinh hãi, nhưng không có đi nói toạc ra.

Hạo Thiên chỉ là nhập ma, tịnh chưa triệt để độn nhập ma đạo, đại biểu còn có thể cứu vãn.

Thảo nào từ Phong Thần kiếp nạn bắt đầu hắn trở nên có chút kỳ quái, tính tình biến hóa lớn như vậy, dù gặp một ít sự tình kích thích người, cũng không đủ để đem bản tính một người thay đổi thành cái dạng này.

Hiện tại chân tướng đại bạch.

Dao Trì phát hiện vấn đề của Hạo Thiên, tốc độ còn nhanh hơn Tiêu Vân đoán, Tiêu Vân vốn tưởng rằng cần một đoạn thời gian không ngắn Dao Trì mới có thể phát hiện những thứ này. "Không có việc gì là tốt rồi, Yêu Hoàng trăm công ngàn việc, không có đại sự, chúng ta cũng đừng đi quấy rầy Yêu Hoàng." Hạo Thiên không chú ý tới Dao Trì không thích hợp, xua xua tay, nói: "Trước mắt Bàn Đào đại hội triệu khai kết thúc, Bản điện chủ định đích thân xuống Hồng Hoang một chuyến, xử lý một ít việc, những ngày này, Tinh Thần Điện dựa vào ngươi quản lý." "Việc gì?" Sự tình gì cần hắn xuống Hồng Hoang, tự thân đi!

Hiện tại Dao Trì hận không thể vẫn luôn đi theo Hạo Thiên, miễn cho Hạo Thiên chạy ra ngoài gây chuyện, náo ra một ít đại sự, lúc đó thì phiền toái. "Vô sự, việc nhỏ mà thôi.

Hôm đó rất nhiều tán tiên không tôn Tinh Thần Điện ta hiệu lệnh, trước mắt là lúc bọn hắn phải trả giá đắt!!!" Hạo Thiên nắm chặt nắm tay!

Tinh Thần Điện quản khống Hồng Hoang quần tiên, tưởng Hạo Thiên nói chơi sao?

Khẳng định phải lập uy mới được, còn về việc lấy ai lập uy, khẳng định là những kẻ hôm đó hắn đi mời, nhưng đối phương lại không nể mặt, không cho ngô Hạo Thiên mặt mũi, vậy thì đừng trách

ngô Hạo Thiên vô tình!!!

Dao Trì cũng cảm thấy đám người không biết trời cao đất dày này nên bị thu thập, cũng tán đồng cách làm của Hạo Thiên, nhưng hiện tại có chút chột dạ. "Hay là, cho người xuống dưới bắt người là được, ta....." "Bắt người, vì sao phải bắt người?" Hạo Thiên mạc danh kỳ diệu nhìn Dao Trì, nói: "Bản điện chủ muốn bọn hắn chết!!!

Đảm cảm vi phạm Thiên Đình thiên quy, trảm lập quyết!!!" "....." Chuẩn bị động dao giết người lập uy, đáy mắt Hạo Thiên hắc sắc khí tức lại hiện lên, Dao Trì không khỏi hít sâu một hơi, hiển nhiên không khuyên được Hạo Thiên.

Nhưng nếu để hắn tiến vào Hồng Hoang không ngừng giết người, lập uy thì lập được rồi, nhưng hắn có thể đi ra được không?

Thiên Đình thiên quy cũng không có cách dùng của Tinh Thần Điện a!

Hơi một tí là trảm lập quyết, muốn biến Tinh Thần Điện thành cái dạng gì? "Cứ như vậy đi, Bản điện chủ đem Hạo Thiên Kính lưu lại cho ngươi, nếu có yếu sự phát sinh, thông tri với ta." Đem Hạo Thiên Kính ném cho Dao Trì, Hạo Thiên sải bước rời đi, chuẩn bị dẫn người tiến vào Hồng Hoang. "Tiến Hồng Hoang tru sát những kẻ không nghe Tinh Thần Điện quản lý?" Không bao lâu, những Thánh nhân đệ tử đã lên Phong Thần Bảng, tiến vào Tinh Thần Điện nạp muộn, vừa mới lên Thiên Đình, phiền toái đã đến!

Nhưng mệnh lệnh của Hạo Thiên lại không dám từ chối, dù sao Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng đang ở trong tay Hạo Thiên, một khi không nghe theo mệnh lệnh, Hạo Thiên tuyệt đối sẽ dùng Đả Thần Tiên hảo hảo chiêu đãi.

Trừ bỏ bộ phận người không thể đắc tội, những đệ tử khác, Hạo Thiên dùng Đả Thần Tiên quất, Thánh nhân cũng không tiện nói gì.

Dù sao đã lên Phong Thần Bảng, xác thực là đưa cho Hạo Thiên khu sử sở dụng.

Trừ phi Hạo Thiên cố ý làm khó dễ, cố ý gây phiền toái, như vậy Thánh nhân mới có khả năng vì đệ tử xuất đầu.

Trước mắt Phong Thần kiếp nạn vừa kết thúc không lâu, mọi người tiến vào Tinh Thần Điện còn chưa hòa hoãn đâu, Hạo Thiên đã ra mệnh lệnh.

Một đám giáo phái đệ tử buồn bực không thôi, đáng tiếc buồn bực cũng vô dụng, đặc biệt là Lý Tịnh phụ tử, một câu nói, bắt bọn họ làm tiên phong, đi hay không?

Không đi đều không được.

Không có biện pháp từ chối, chỉ có thể đi tới.

Các giáo phái đệ tử đều phái ra một ít người, tập thể xuất động.

Lần này xuất động là do Hạo Thiên đích thân dẫn đội tiến vào trong Hồng Hoang. "Hạo Thiên!!

Ngươi có ý gì?!" Những kẻ từng tiếp nhận lời mời của Hạo Thiên nhưng lại từ chối, thấy Hạo Thiên đến, chưa kịp hiểu rõ tình huống thì đại phê người Tinh Thần Điện đã giết tới, đặc biệt là Lý Tịnh phụ tử.

Hạo Thiên phát hiện, phụ tử mấy người này dùng tốt nhất, thực lực cũng tạm được, lại không dám tùy tiện kháng mệnh, không giống những người khác từng cái hờ hững lạnh nhạt.

Hoặc là có liên quan đến việc Lý Tịnh trước khi vào Thiên Đình làm Tổng binh, bởi vì Na Tra tại Dưỡng Long Uyên sinh long tể tử, không có Na Tra náo đằng, quan hệ cha con nhà này tịnh không kém.

Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, Lý Tịnh cả nhà đều

sắp toàn bộ lên Phong Thần Bảng, một cái hai cái toàn bộ ngây ngốc ở Tinh Thần Điện.

Nhìn ai thuận mắt hơn, dùng ai thoải mái hơn, Hạo Thiên tự nhiên thích dùng người đó.

Đáng tiếc Dương Tiễn không thể trở thành đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nếu không Dương Tiễn cũng sẽ biến thành giống như Lý Tịnh phụ tử, biến thành thuộc hạ chuyên dụng của Hạo Thiên.

Hiện tại Dương Giao và Dương Tiễn đang bận rộn đề thăng thực lực, Tiêu Vân cũng bật đèn xanh cho hai huynh đệ, bận rộn tu hành đâu, làm gì có thời gian đáp lý Hạo Thiên.

Hạo Thiên đảo lại hy vọng hai người tới Tinh Thần Điện nhậm mệnh, đáng tiếc bị Tiêu Vân một câu nói chặn lại. "Hai huynh đệ kia đang đi theo Khổng Tuyên huynh đệ nỗ lực tu hành, làm thị vệ cho Bản hoàng, Điện chủ có ý kiến?" Một câu nói làm cho Hạo Thiên bỏ đi tâm tư để hai đứa cháu trai làm mã tiền tốt, như vậy chỉ có thể khiến Lý Tịnh phụ tử vất vả nhiều hơn. "Các ngươi không tôn Tinh Thần Điện quản lý, đáng chết!!!" "Giết!!!" Na Tra một ngựa đi đầu, xách theo Hỏa Diễm Thương giết đi lên, mới mặc kệ những người này có tội hay không, Hạo Thiên nói có là có!

Trước tiên giết rồi nói sau.

Na Tra một người đánh không lại?

Không sao, Kim Tra, Mộc Tra lên!

Ba huynh đệ đều đánh không lại?

Không sao, còn có lão cha Lý Tịnh, cùng nhau lên!!!

Đánh không lại nữa, vậy chỉ có thể kêu gọi những người khác cùng nhau vây công.

Dù sao thân là lão đại, Hạo Thiên không có khả năng ra tay.

Chủ động dẫn người xuống Hồng Hoang, chỉ là muốn nhìn những người này chết, xả một ngụm ác khí mà thôi, thuận tiện lập uy cho Tinh Thần Điện.

Bao nhiêu năm, Tinh Thần Điện rốt cuộc cũng có thể làm chút chính sự.

Nguyện ý nghe lời, Hạo Thiên đem đối phương mang theo bên người.

Không nguyện ý nghe lời, cút đi quản lý chư thiên tinh thần, không có việc gì không chuẩn đi ra!

Không khéo, Tiệt giáo đệ tử đều không quá nghe lời, thậm chí Hạo Thiên cũng không dám làm khó, mỗi lần như thế, Hạo Thiên lại buồn bực.

Nhưng người ta đều dựa vào Tiêu Vân tôn đại thần này, có thể làm sao?

Tiệt giáo đệ tử tuy rằng không ít, nhưng cũng không nhất định đều phải dựa vào bọn hắn mới được, không phải còn có Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo đệ tử sao?

So với Tiệt giáo đệ tử nghe lời hơn nhiều.

Nhân giáo đệ tử không đề cập tới cũng được, chỉ có mấy con tôm nhỏ, nhưng đám đời thứ ba của Xiển giáo và Phật giáo đệ tử cũng không tồi, ít nhất sẽ không cố ý cùng Hạo Thiên đối nghịch.

Bắt đầu rồi, Hạo Thiên quản hạt Tinh Thần Điện, bắt đầu đối với Hồng Hoang quần tiên động thủ.

Một số kẻ không nghe quản chế ngay lập tức bị đánh giết, một bộ phận thực lực khá mạnh, Hạo Thiên không đi động vào đối phương,

những người này không thể tùy tiện giết, bằng không dẫn xuất phiền toái sẽ rất lớn.

Chương 171

Nhất thời toàn bộ Hồng Hoang không khí đều trở nên có chút khẩn trương, quần tiên đều sợ người Tinh Thần Điện tìm tới cửa, phân phân lựa chọn bế quan tu hành, không dám lại đi ra ngoài gây chuyện.

Cũng có người chú ý tới, bị giết một bộ phận người đều là những kẻ từng được Hạo Thiên mời, sau đó từ chối.

Rõ ràng, Hạo Thiên đang giả công tế tư, cố ý báo thù!!!

Kẻ đi trốn càng nhiều, uy danh Tinh Thần Điện tại Hồng Hoang triệt để truyền khai.

Hiện tại uy danh không giống như trước kia có Tiêu Vân chống đỡ chỉ là cái khung rỗng, hổ giấy, lần này là thật sự nổi danh.

Đương nhiên đa phần là hung danh, thậm chí Hạo Thiên đem một số thiên quy của Thiên Đình ra sử dụng, làm người ta vô ngữ.

Đó là thiên quy quản chế Yêu tộc, lấy ra quản ta?

Hạo Thiên ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Phẫn nộ quy phẫn nộ, lại không mấy người dám nói bậy.

Sợ Hạo Thiên biết được, lập tức phái người tới giết.

Không thể không nói, thủ đoạn cường ngạnh có cái tốt của thủ đoạn cường ngạnh, không bao lâu, Hồng Hoang nhanh chóng an định xuống.

Một ít kẻ loạn thất bát tao đều bị thanh tiễu và tru sát.

Một bộ tổ hợp quyền này đánh xuống, làm cho Hồng Hoang quần tiên không phục tùng Tinh Thần Điện quản lý đều không được.

Hạo Thiên một ngày so với một ngày càng cao hứng, nhưng Dao

Trì nhìn ở trong lòng, trong lòng lại cực kỳ lo lắng.

Phải biết kế hoạch của Hạo Thiên là giết gà dọa khỉ, giam giữ là chính, nhưng hiện tại biến thành giết không tha.

Chỉ cần không đối phó, chỉ cần có vấn đề, là giết!!!

Cơ hội giam giữ cũng không cho, sát khí quá nặng.

Cứ tiếp tục như thế này là không được, nếu không Hạo Thiên vốn chỉ nhập ma, làm không tốt sẽ trực tiếp biến thành Ma, thật đến lúc đó thì phiền toái.

Đạo Tổ không một tay bóp chết hắn mới là lạ.

Ngô Hồng Quân, thân là Đạo Tổ, cùng Ma tộc La Hầu tranh đấu nhiều năm, thật vất vả mới đem hắn đánh bại, được thiên địa đại thế, chứng đạo thành thánh.

Hạo Thiên thì hay rồi, thân là đồng tử dưới trướng ngô Hồng Quân, lại đi lên con đường ma đạo!!!

Thật là đánh vào mặt ngô Hồng Quân mà. "Hạo Thiên thật đúng là quá phận, ta sợ là không cần thời gian quá dài, Hồng Hoang đều sẽ bị náo đến gà bay chó sủa." Thông Thiên cầm một quân cờ đặt xuống.

Tiêu Vân nhìn bàn cờ có chút đau đầu, hắn ghét nhất là chơi cái này, đi một nước, suy tư mất cả nửa ngày, chán chết.

Nhưng Thông Thiên cứ nằng nặc đòi chơi, Tiêu Vân không còn cách nào, chỉ có thể phụng bồi.

Thông Thiên đến Thiên Đình là để đưa đệ tử tới nhậm chức.

Chỉ là sau khi phát hiện quan hệ giữa Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu với Tiêu Vân trở nên phức tạp, Thông Thiên vô ngữ rồi.

Bất quá nếu đệ tử đã lựa chọn, hắn làm thầy cũng không tiện nói

gì.

Tiêu Vân tuy rằng cùng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, nhưng không phải đệ tử môn hạ Đạo Tổ, mỗi bên tự luận xưng hô là được. "Được rồi, như vậy cũng có thể trấn trụ một đám người không nghe lời.

Những kẻ này Bản hoàng sớm đã muốn làm thịt, vẫn luôn chưa xuống tay, Hạo Thiên động thủ cũng là phải, nếu không thì cần Tinh Thần Điện làm gì?" Tiêu Vân rối rắm nửa ngày, đem quân cờ đặt xuống.

Thông Thiên nhíu mày, đi nước cờ quỷ quái gì vậy!

Hắn không hiểu nổi, Tiêu Vân các phương diện đều trâu bò, nhưng thiên phú ở phương diện đánh cờ quả thực kém đến rối tinh rối mù.

Tuy rằng có thể chơi, nhưng Tiêu Vân rõ ràng không muốn chơi, cứ đánh như vậy đối với Thông Thiên mà nói chẳng có ý nghĩa gì.

Cũng được, coi như giết thời gian cũng tốt. "Haizz!!

Đáng tiếc trước mắt Phật giáo sắp đại hưng, Tiệt giáo ta cũng không biết khi nào mới có thể hưng thịnh." Thông Thiên có cái không vui.

Phật giáo muốn đại hưng, Tiệt giáo lại chỉ có thể y phụ Thiên Đình phát triển, gọi là cái sự tình gì!!!

Tức chết người. "Tham tâm rồi." Tiêu Vân nhìn Thông Thiên, vô ngữ nói: "Ngươi nhìn người ta Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, từ nghèo rớt mồng tơi đi đến hôm nay, không dễ dàng gì, nhìn lại Tam Thanh các ngươi, lập hạ giáo phái mở cửa thu đồ đệ là giáo phái đại hưng luôn, làm sao so sánh?" Người ta vẫn luôn cố gắng vượt lên, quả thực là ngồi tên lửa, người khác Phật giáo thật vất vả mới đón được một lần cơ hội đại hưng, cho người ta chút cơ hội đi.

Thông Thiên cũng không phải hâm mộ ghen ghét hận, chỉ là khó chịu Phật giáo, một cái giáo phái ngoại lai lại muốn ở phương Đông đại hưng, đây chính là địa bàn Đạo môn, đổi thành ai cũng sẽ cảm thấy không sướng.

Nhiên mà có biện pháp nào đâu.

Phật giáo đại hưng là thiên ý rồi, phản đối chính là phản đối Thiên Đạo ý chí.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ nhân tình, nhất định phải hỗ trợ, không có khả năng bởi vì Thông Thiên không sướng mà từ chối, không có cách nào từ chối, nhân tình nợ ở đó rồi. "Kháo!!

Không chơi nữa!!!" Vẫn luôn thua, vẫn luôn thua, Thông Thiên là muốn xem ta xấu mặt phải không?

Biết ta không thích cái này, kỳ nghệ cũng kém cỏi, còn lôi kéo ta đánh cờ, hay là chúng ta đánh một trận đi?

Quang đánh cờ có gì thú vị.

Tiêu Vân vô ngữ đẩy bàn cờ, quả đoán lựa chọn kết thúc.

Thương không dậy nổi.

Sớm chút kết thúc thì tốt hơn.

Hắn cảm thấy vẫn luôn thua không thú vị, Bản giáo chủ cảm thấy vẫn luôn thắng cũng không thú vị đâu...

Dựa vào ghế, Tiêu Vân đem bàn cờ dọn đi, đem đồ ăn bày ra, uống linh tửu hỏi: "Đạo hữu thật sự muốn đi tới Tử Tiêu Cung tĩnh tu?

Cùng việc tĩnh tu ở đạo tràng có gì khác biệt?" Bồi bạn Hồng Quân tĩnh tu, nhưng...

Đừng nói đùa được không, Hồng Quân làm gì có thời gian đi đáp lý hắn.

Còn không phải là tự mình tu luyện, đã là tự mình tu luyện, như vậy Thông Thiên đi hay không đi Tử Tiêu Cung, kết quả đều giống nhau.

Thông Thiên chịu kích thích, giận dữ kết thúc Phong Thần, cuối cùng đại chiến không có bùng nổ, Hồng Hoang cũng không bị đánh vỡ, Bất Chu Sơn sừng sững không ngã, cho nên Hồng Quân tịnh không có hạn chế Thánh nhân cần thiết phải rời đi, tiến vào trong Hỗn Độn mở đạo tràng.

Đã như vậy, việc có rời đi hay không cảm giác ý nghĩa không lớn. "Yêu Hoàng, Bần đạo tâm ý đã quyết, Yêu Hoàng chớ khuyên ta.

Ngược lại là Yêu Hoàng, gia đa khí vận gia thân, thực lực e rằng đã đạt tới cảnh giới phỉ di sở tư rồi đi." Thông Thiên nhìn chằm chằm Tiêu Vân, muốn đem bí mật của Tiêu Vân đều nhìn thấu.

Đáng tiếc làm không được, nhìn tới nhìn lui, mảy may phản ứng cũng không có.

Tiêu Vân ha ha cười, nói: "Được, được, cũng chỉ mạnh hơn đạo hữu có một chút xíu thôi, không quá lợi hại." Nói xong còn làm một cái thủ thế "mạnh hơn một chút xíu", làm cho Thông Thiên tức giận thổi râu trừng mắt.

Biết ngươi mạnh hơn ta, lợi hại hơn ta, nhưng đừng khoe khoang được không?

Ta nhìn trong lòng khó chịu.

Lắc đầu, Thông Thiên tiếp tục hỏi: "Không biết Yêu Hoàng cảm thấy, trong Hồng Hoang nếu một người khí vận gia trì quá nhiều vào thân, quá mức cường đại, liệu có dẫn phát một ít vấn đề, ví dụ như kiếp nạn hay không?" Ý gì?

Tiêu Vân hơi híp mắt, một người khí vận quá nhiều sẽ dẫn phát

kiếp nạn sao?

Tiêu Vân nhìn Thông Thiên, thầm nghĩ: Chẳng lẽ hắn biết cái gì rồi?

Hắn phát hiện ra Hồng Quân sao?

Hắn là Hồng Quân đi.

Bản hoàng sẽ dẫn phát kiếp nạn giáng lâm sao?

Tiêu Vân chưa từng nghĩ tới, cảm thấy cũng không đến mức đó, nếu không thì Thiên Đạo ý chí đã sớm nhảy ra rồi, đâu có mặc kệ hắn bao nhiêu năm qua không ngừng đem khí vận thu long vào người, một lần so với một lần càng khoa trương, một lần so với một lần càng dọa người. "Ha ha ha, Đạo hữu, ngươi cảm thấy Bản hoàng tọa trấn Thiên Đình, khí vận không trôi đi, Hồng Hoang không loạn, tiếp tục ổn định phát triển, sẽ có kiếp nạn sao?

E rằng có kiếp nạn cũng là do các ngươi làm ra thôi." Người khác không nói, dù sao Tiêu Vân là không tin, khí vận quá mạnh có thể dẫn phát kiếp nạn giáng lâm?

Ngô Tiêu Vân đọc sách ít, đừng có lừa gạt ta. "....." Kháo!!

Không có cách nào nói chuyện!

Thông Thiên không khỏi đầy đầu hắc tuyến.

Bản giáo chủ âm thầm thăm dò Tiêu Vân, kết quả có thể bị hắn chọc tức chết.

Người khác thì nói chuyện nhẹ nhàng như không có việc gì.

Thôi, thôi, không quản nữa.

Nếu thật có kiếp nạn giáng lâm, quan hệ đến toàn bộ Hồng Hoang kiếp nạn, vậy thì mọi người cùng gánh, không tồn tại chuyện ngươi âm ta, ta tính kế ngươi.

Như vậy cũng tốt, Thông Thiên chịu đủ rồi cái ngày tháng cùng các Thánh nhân khác ngươi lừa ta gạt.

Trò chuyện một lúc, Thông Thiên rời khỏi Thiên Đình đi tới Tử Tiêu Cung.

Dù sao Tiệt giáo đệ tử có Tiêu Vân chống đỡ, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Tiến vào Thiên Đình rồi, cái nào Tiệt giáo đệ tử dám đối với Tiêu Vân bất kính?

Cái nào dám không nghe lời Tiêu Vân?

Ai cũng nói Tiệt giáo đệ tử ta không chịu nổi giáo hóa, không biết thiên số.

Đồ nhi a đồ nhi, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi.

Thông Thiên cũng không quản những thứ này nữa, biết môn hạ đệ tử có rất nhiều kẻ tính tình ngoan liệt.

Bất quá hiện tại lên Thiên Đình, xem bọn hắn làm thế nào ngoan liệt, từng điều từng điều trảm lập quyết thiên quy hạn chế biết bao nhiêu Yêu tướng Đại yêu tồn tại, bảo đảm đám đệ tử này tuyệt đối ngoan ngoãn.

Không nghe lời?

Đến lúc đó chết cũng không ai nói đỡ, tìm Vi sư cũng vô dụng.

Trừ phi Tiêu Vân vô duyên vô cớ làm thịt đệ tử Thông Thiên, nếu không đệ tử không nghe lời, không tôn thiên quy, bị Tiêu Vân giết, vậy cũng là giết, chết vô ích, Thông Thiên không thể nói nửa câu không phải.

Tiêu Vân cũng không phải Hạo Thiên, không có dễ nói chuyện như vậy, cũng không dễ đuổi đi như vậy.

Bất quá, những đệ tử Tiệt giáo mới đến từng cái giống như chim cút nhỏ, không thích ứng sinh hoạt Thiên Đình, sợ không cẩn thận phạm vào thiên điều, sau đó bị Tiêu Vân lôi ra ngoài rắc rắc làm thịt, từng cái sống cẩn thận từng li từng tí, làm cho những đệ tử lên trước nhìn đến mục trừng khẩu ngốc.

Chương 172

Tiêu Vân cũng không làm khó những đệ tử kia, ngoại trừ việc đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên phát phối đi làm bạn vĩnh viễn với Côn Bằng ra thì không còn động tĩnh gì khác.

Điều này khiến mọi người đều không lý giải được, Định Quang Tiên đắc tội Yêu Hoàng sao?

Vì cái gì mà lại chịu đãi ngộ như vậy?

Quả thực giống như đi đày vậy.

Trước kia Côn Bằng đã đáng thương rồi, hiện tại tốt rồi, môn hạ cũng có người trúng chiêu.

Đáng tiếc thắc mắc thì thắc mắc, lại không ai dám đi hỏi Tiêu Vân rốt cuộc là chuyện gì, ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu cũng chỉ có thể coi như không có việc gì, thỉnh thoảng phái mấy đệ tử đi thăm hỏi, đưa chút đồ vật, chỉ có thể như thế.

Thông Thiên Giáo Chủ biết đạo lý, cũng sẽ không hỏi.

Mọi sự sắp xếp đều xem Tiêu Vân, hắn mặc kệ, tóm lại một câu, lên Thiên Đình thì sẽ không còn tự do như trước, bảo làm gì thì làm đó, nếu không sẽ bị trảm lập quyết!

Thân phận đệ tử Thánh nhân cũng không dùng được.

Thông Thiên đi Tử Tiêu Cung.

Tiêu Vân an bài tốt chức vụ cho đệ tử Tiệt Giáo xong liền hạ Hồng Hoang.

Đệ tử Tiệt Giáo không ít, dù đã chết một số lên Phong Thần Bảng thì vẫn còn lại rất nhiều.

Hết cách, Tiêu Vân chỉ có thể an bài bọn họ vào trong Thiên binh.

Tiêu Vân tiến vào Hồng Hoang, trực tiếp đi tới Bắc Hải, khu vực mà Bạch Trạch đã nói.

Ở nơi xa xa nhìn không thấy bờ, bỗng nhiên có một đầu Huyền Quy khổng lồ nằm rạp trong Bắc Hải, mai rùa đều sắp chạm tới bầu trời.

Nếu không phải một phần lớn thân thể ngâm trong nước, đoán chừng nó muốn cùng Bất Chu Sơn tranh đoạt công việc chống trời. "Thảo nào bao năm qua vẫn không phát hiện, nếu không phải bản hoàng biết vị trí, từ một bên đi ngang qua cũng sẽ không phát hiện sự tồn tại của Huyền Quy, Thiên Đạo ý chí quả nhiên rất biết giấu đồ." Tiêu Vân trong lòng cười thầm. "Người nào?" Tiêu Vân đáp xuống trên cái đầu khổng lồ của Huyền Quy.

Huyền Quy lập tức kinh tỉnh, gầm nhẹ một tiếng.

Sự tình kỳ dị đã xảy ra, yêu quái có thể hình khổng lồ như vậy, gầm nhẹ một tiếng thì thanh âm hẳn phải giống như Thánh nhân truyền khắp hơn nửa cái Hồng Hoang, ít nhất toàn bộ Tứ Hải đều có thể nghe thấy.

Nhưng thanh âm của Huyền Quy lại bị hạn chế tại khu vực chung quanh, căn bản không có truyền ra ngoài.

Nhìn không gian chấn động, Tiêu Vân hai mắt tỏa sáng, quả nhiên!

Chấn động không gian cấp bậc Đại Đạo pháp tắc, không ngừng gấp khúc đem Huyền Quy ẩn tàng, cũng đem thanh âm của Huyền Quy ngăn cách, vị trí bên người Huyền Quy tương đương với một cái tiểu thế giới độc lập.

Chỉ là Huyền Quy không phát hiện được, cứ tưởng mình vẫn luôn ngốc tại Bắc Hải không thể rời đi, không thể hóa hình.

Thử hỏi, ở trong một cái tiểu thế giới độc lập như thế, làm sao có thể hóa hình?

Lại làm sao có thể rời đi?

Không có người dẫn đường, không có chí bảo làm đường tắt, trừ phi là tồn tại trời sinh đặc thù, nếu không muốn lĩnh ngộ Thời Gian và Không Gian pháp tắc là cực kỳ gian nan.

Huyền Quy không phát hiện được vấn đề này cũng là bình thường, nếu không phải Tiêu Vân đích thân đến, thậm chí hắn cũng sẽ không chú ý tới.

Bạch Trạch có thể nhìn thấy Huyền Quy mà không bị nhốt ở bên trong, đúng là may mắn.

Huyền Quy duy chỉ có sau khi thiên trụ Bất Chu Sơn sụp đổ, mới có khả năng chân chính xuất hiện tại trong Hồng Hoang. "Lời thăm hỏi của ngươi, bản hoàng nhận rồi.

Đáng tiếc, bản hoàng cũng hết cách giúp ngươi hóa hình." Tiêu Vân bay lên, giữ vị trí ngang bằng với đầu Huyền Quy, như thế Huyền Quy mới nhìn thấy hắn.

Tên này quá lớn, cộng thêm chủng tộc rùa có cổ ngắn, muốn quay đầu hay di chuyển đều khó khăn.

Cũng không biết nó ăn cái gì mà lớn lên nữa.

Mà cũng đúng, không lớn như vậy thì làm sao có thể dùng bốn cái chân làm thiên trụ chống đỡ thiên địa đây. "Yêu Hoàng?!" Huyền Quy nguyên bản có chút không vui, nghe Tiêu Vân nói, lập tức giật nảy mình.

Nó vốn không thích có người chạy lên người mình, nhưng nếu là Tiêu Vân thì lại hoan nghênh. "Ngô!

Bắc Hải Huyền Quy, bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Người khác thấy Tiêu Vân thì quỳ bái, nhưng Huyền Quy... có thể gật đầu đã là không tệ rồi. "Không cần đa lễ." Tiêu Vân cười cười, tới gần Huyền Quy, "Ngươi xác thực to lớn, trước mắt ở Hồng Hoang, trừ phi bản hoàng hiển hóa bản thể, nếu không thật đúng là tìm không ra tồn tại nào có bản thể lớn hơn ngươi, dù là Yêu Hậu Nữ Oa cũng không được." Tiêu Vân duy trì hình thái Tiên Thiên Đạo Thể, đối mặt với Huyền Quy phảng phất như tỷ lệ giữa một hạt bụi và một ngôi sao, quá dọa người. "Ô ô ô..." Chỉ là Tiêu Vân không nghĩ tới, không nói chuyện thì thôi, lời vừa dứt, Huyền Quy liền oa lạp ô lạp khóc lên.

Người khác khóc là lệ rơi đầy mặt, phải là nữ tử đặc biệt mít ướt mới có quy mô đó, Huyền Quy thì hay rồi, nước mắt rơi xuống đều to như ngọn núi.

Nếu rơi vào trong nội địa Hồng Hoang, đoán chừng có thể đập chết không ít người. "..." Kháo!

Khóc cái búa!

Tiêu Vân trực tiếp im lặng, quả nhiên giống như Bạch Trạch nói, vóc dáng to lớn nhưng lại có một tâm linh yếu ớt, thích khóc, dễ dàng gào khóc.

Nhưng cũng đúng, nhiều năm như vậy vẫn luôn bị nhốt ở đây, chỉ thỉnh thoảng mới có thể biết được một số tin tức bên ngoài, đổi lại là ai cũng không dễ chịu, không bị bức điên là không tệ rồi, khóc một chút thì sao? "Dám, dám hỏi Yêu Hoàng, vì sao lão quy... không, không thể hóa hình?" Huyền Quy thút thít hướng Tiêu Vân hỏi thăm, hi vọng Tiêu Vân có thể trả lời vấn đề này. "Bởi vì ngươi có sứ mệnh khác, cho nên sẽ không ngừng lớn lên, thực lực càng mạnh thể phách càng lớn, thậm chí không tu hành cũng sẽ lớn lên, cho nên chú định không thể hóa hình.

Nếu ngươi xuất hiện tại Hồng Hoang, tuyệt đối có thể gây ra oanh động, nhưng ngươi muốn hóa hình, lôi kiếp giáng xuống ngươi cũng không thể thừa nhận được." Tàn khốc, nhưng là hiện thực, Tiêu Vân lắc đầu trả lời.

Khánh hạnh là năm đó sau khi nuốt Đế Tuấn và Thái Nhất, hắn không có lớn đến mức như hiện tại, nếu không Tiêu Vân cũng sẽ vì chuyện hóa hình mà đau đầu.

Lúc trước đã cảm thấy gian nan rồi, huống chi là đụng phải một tồn tại còn khoa trương hơn. "Sứ mệnh?" Huyền Quy ngưng tiếng khóc, nóng nảy hỏi: "Cảm vấn Yêu Hoàng, lão quy có tác dụng gì?

Thỉnh Yêu Hoàng chỉ điểm, lão quy tất định không quên ân tình này." Tiêu Vân vẫn lắc đầu, than thở: "Thiên cơ bất khả lộ, bản hoàng cũng không thể nói quá nhiều." Lão quy một trận ủy khuất, một trận thở dài, tiếp đó lại khóc.

Nhìn Huyền Quy khổng lồ lại khóc, Tiêu Vân thực sự có chút dở khóc dở cười.

Kiếp trước ngươi là nữ nhân sao, sao mà dễ khóc thế?

Nếu là một con rùa cái thì bản hoàng nhận, nhưng ngươi là rùa đực mà, khóc cái gì!

Quan hệ đến chuyện bổ thiên, một loạt sự tình Tiêu Vân khẳng định sẽ không nói ra bên ngoài, nếu không người xui xẻo chính là hắn.

Thiên Đạo ý chí không làm gì được hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt phát sinh, Tiêu Vân lại không ngốc.

Đúng rồi, Huyền Quy tồn tại chính là muốn đem bốn cái chân làm thiên trụ, nếu như bỏ đi bốn cái chân thì sao?

Hoặc là có thể thử một chút.

Huyền Quy đã đạt tới tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, dù là tự đoạn bốn chân, nguyên khí đại thương, muốn khôi phục cũng dễ dàng, chỉ là tại Hồng Hoang có thể hóa hình sao?

Đoạn bốn cái chân, chính là chân chân thực thực chặt đứt, loại không được mở bán điểm vui đùa kia, không có ý tứ lừa gạt Thiên Đạo ý chí để mông hỗn qua cửa, nếu không sẽ chết càng thảm. "Bốn cái chân của ngươi quá dài, đều nghiêm trọng dị hình, hay là để bản hoàng giúp ngươi chặt đi?" Tiêu Vân thăm dò hỏi một câu. "Không được!!!" Kết quả lão quy phản ứng kịch liệt, ngay cả khóc cũng không lo được, lớn tiếng nói: "Yêu Hoàng có chỗ không biết, một đời tu vi lão quy ngưng tụ tại trên bốn cái chân này, nếu không thì vô pháp chống đỡ thân thể to lớn như thế, nếu đoạn bốn cái chân, vậy lão quy tất sẽ thực lực tổn hao nhiều, nguyên khí đại thương!!!" "..." Mẹ kiếp!

Quả nhiên là ô quy tinh!

Muốn dùng trạng thái cường đại nhất đi hóa hình?

Ta đi đại gia ngươi.

Tiêu Vân khóe miệng giật một cái, hỏi: "Cũng chính là, ngươi không nguyện ý đoạn đi bốn chân, muốn cứ như vậy trực tiếp hóa hình?" "Đúng, thỉnh Yêu Hoàng thành toàn cho lão quy, Thánh nhân không gì làm không được, Yêu Hoàng tất định cũng có thể giúp lão quy chuyện này." "Nhưng tại sao ta phải giúp ngươi?" Tiêu Vân cười, làm người a, cũng không thể quá tham lam không biết đủ.

Bốn cái chân của ngươi là nhân tố hạn chế sự tồn tại của ngươi, ngươi lại luyến tiếc không chịu chặt bỏ, vậy ta có biện pháp nào?

Thánh nhân không gì làm không được?

Được, ta Tiêu Vân không gì làm không được, ta có thể đánh vỡ không gian, đem ngươi ném tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại, ngươi

có thể tại trong Hỗn Độn Tam Thập Tam Thiên Ngoại mà hóa hình.

Nhưng ta thì sao?

Bình bạch vô cố rước lấy Thiên Đạo ý chí nhìn chằm chằm, ta được chỗ tốt gì?

Đừng nói mấy câu kiểu sau khi hóa hình sẽ vì ta hiệu mệnh, a, ngươi vẫn là đáng đời làm thiên trụ, bị làm thịt đi. "Lão quy nếu hóa hình, tất định thực lực cường đại, như thế gia nhập Thiên Đình, đối với Yêu Hoàng mà nói chẳng lẽ không tốt sao?" Lão quy lớn tiếng biện giải.

Tính toán hay lắm a.

Tiêu Vân chậc chậc xưng kỳ.

Giơ tay vỗ vỗ lưng lão quy, nhìn thì nhẹ, nhưng mỗi cái vỗ đều có thể làm cho thân thể to lớn của lão quy chấn động, mai rùa dày cộm lập tức nứt ra, máu tươi phun ra đại lượng, đau đến mức lão quy đại hảm đại khiếu. "Yêu Hoàng vì sao đối xử như thế?

Không nguyện trợ giúp lão quy, cũng không cần tổn thương lão quy như vậy!!!" "Cho ngươi một chút giáo huấn nho nhỏ, nếu có lần sau, cũng không phải một chút giáo huấn là có thể giải quyết được." Tiêu Vân nheo mắt lại, lão tử tính kế người khác thì được, ngươi chạy tới tính kế ngã?

Chán sống rồi à. "Không đúng, cũng không có lần sau, a, an tâm ngốc tại nơi này đi." "Đúng rồi, trước khi đi tặng ngươi một câu, đáng đời ngươi lớn như vậy, thật sự." "..." Tại dưới ánh mắt ngốc như gà gỗ của lão quy, Tiêu Vân hất tay liền đi. "Dám can đảm tính kế Thánh nhân mà còn sống, ngươi là người đầu tiên, nỗ lực sống sót, nỗ lực lớn lên đi, bản hoàng coi trọng ngươi." Đi, đi rồi?

Đáng chết!

Vì sao lại đi, vì cái gì!

Chưa nói cho ta biết sứ mệnh, chưa nói cho ta biết như thế nào hóa hình!! "Oanh!!!" Một đoàn Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống, rơi tại trên lưng Huyền Quy, thiêu đến mức Huyền Quy thảm thiết kêu gào.

Nguyên bản mai rùa bị Tiêu Vân đánh nát không ít, hiện tại bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt càng thêm thê thảm.

Thái Dương Chân Hỏa cũng không phải nước biển có thể dập tắt, đủ cho lão quy hưởng thụ.

Thanh âm Tiêu Vân cũng tại trong tiểu thế giới vang lên: "Bất tôn Thánh nhân, đáng chịu trừng phạt, tái phạm lần nữa, bản hoàng tất định chém giết ngươi!!!" "..." Lão quy nguyên bản đang đại mạ một trận vội vàng ngậm miệng, trong lòng cũng không dám suy nghĩ nữa, nỗ lực đi dập lửa.

Đáng tiếc đâu có thể dập tắt, Thái Dương Chân Hỏa thiêu a thiêu, thiêu đến mức lão quy kêu thảm liên miên, một thân thương tích mới tắt, đây là Tiêu Vân cho một cái giáo huấn nhỏ.

Tính kế bản hoàng, sự tình không được, còn dám bất tôn, bản hoàng trừng phạt cho ngươi biết mùi vị Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 173

Quả nhiên, lão quy không an hảo tâm, Tiêu Vân không nói tình thật, không giúp hóa hình, liền bắt đầu ở trong lòng mắng chửi người.

Nếu không phải giết nó sẽ dính nhân quả lớn, Tiêu Vân thật muốn một tát đập chết.

Quả thực là ăn gan hùm mật gấu, tính kế Thánh nhân, nhục mạ Thánh nhân, sợ hiềm chết không đủ nhanh sao! "Uổng công đi một chuyến!" Vốn cho rằng sẽ là một tên thú vị, kết quả là một lão già am hiểu ngụy trang, thích tính kế, thiên thiên thủ đoạn đê liệt để người ta chê cười.

Một chuyến đi uổng phí, Tiêu Vân trực tiếp phản hồi Thiên Đình.

Về phần Huyền Quy kia cứ tiếp tục lưu lại lớn lên đi, xem ngươi có thể lớn đến tình trạng nào.

Chờ ngày nào đó Bất Chu Sơn sụp đổ, đem ngươi làm thịt, sau đó lấy bốn cái chân làm thiên trụ!

Bất quá loại sự tình này không thể do bản hoàng và Nữ Oa đi làm, để các Thánh nhân khác đi làm là được, ai đụng phải kẻ đó xui xẻo.

Tiêu Vân phản hồi trong Thiên Đình, bởi vì dùng chí bảo che lấp thiên cơ, các Thánh nhân khác cũng không chú ý hắn đi Bắc Hải một chuyến.

Cộng thêm việc phải bận rộn chuyện Phật giáo đại hưng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có công phu để ý Tiêu Vân đi đâu, nhanh nhẹn hỗ trợ trả nhân tình mới là thật.

Đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà nói, hành động phải nhanh, sớm một chút đem việc đại hưng xử lý tốt mới được.

Phật giáo rốt cục muốn đại hưng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cao hứng, ngay cả Kim Thân vỡ nát cũng không kịp tu phục, đích thân xuất hiện chạy đôn chạy đáo, xử lý mọi việc.

Chỉ là vừa mới bắt đầu đã đụng phải nan đề, Địa Phủ nháo không được a!

Phải làm sao?

Đi tìm hai vị Tổ Vu thương nghị?

Nhớ tới tỳ khí của Huyền Minh và Hậu Thổ, cộng thêm lần trước cố ý kích thích làm các nàng xuất thủ rồi xui xẻo, Chuẩn Đề tình bất tự cấm rùng mình một cái.

Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, nữ nhân đều không chọc nổi, chọc không nổi.

Về phần tìm Tiêu Vân thương nghị càng là không thể nào, trừ phi Chuẩn Đề muốn bị Tiêu Vân đánh một trận văng ra.

Đã Địa Phủ không thể nháo, vậy chỉ có thể tìm biện pháp khác gia tăng uy thế Tôn Ngộ Không mới được.

Tôn Ngộ Không náo Thiên Cung, đập Địa Phủ là vì cái gì?

Không phải là vì danh tiếng sao?

Danh tiếng không lớn làm sao thỉnh kinh, danh tiếng không lớn làm sao có thể hấp dẫn chú ý?

Có thể nói Tôn Ngộ Không mới là tồn tại trọng yếu nhất, căn bản hết cách so sánh, không có Kim Thiền Tử thì đổi một người khác, Tây Du vẫn muốn tiếp tục, có mấy người lực chú ý đặt tại trên người hắn?

Cơ bản đều nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không mà thôi, những người còn lại cơ bản là cưỡi ngựa xem hoa.

Trong đó kẻ cưỡi ngựa xem hoa nhất, cũng là kẻ không được ưa thích nhất.

Muốn có biện pháp tráng đại danh thanh, không cần thiết mạo hiểm đi cùng Huyền Minh, Hậu Thổ cứng đối cứng, cùng các nàng cứng rắn chẳng khác nào cùng Tiêu Vân cứng rắn, đến lúc đó Tiêu Vân chạy xuống, đủ cho bọn hắn hưởng thụ.

Một thân thương tích còn chưa lành đâu, nếu lại bị đánh thương, trời mới biết bao giờ mới khôi phục.

Đáng được ăn mừng chính là, hiện tại số lần Tiêu Vân xuất thủ đã ít đi, chỉ cần mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, biết Tiêu Vân không dễ chọc, chọc hắn là phải đánh, đều dứt khoát tránh ra, không đi trêu chọc dẫn đến phiền phức.

Có mâu thuẫn trực tiếp khai chiến là một chuyện, nhưng không có mâu thuẫn, trực tiếp đi đánh người khác làm gì?

Tiêu Vân chỉ là hành sự bá đạo mà thôi, lại không phải tên điên thần kinh, gặp ai cũng muốn bạo đánh một trận mới buông tay.

Địa Phủ nháo không được, Thiên Đình cũng nháo không được, sau này Tôn Ngộ Không xuất thế danh tiếng sẽ nhỏ, may mà Hạo Thiên nợ nhân tình, nguyện ý để Tôn Ngộ Không náo một trận Tinh Thần Điện.

Tinh Thần Điện không thể đại biểu toàn bộ Thiên Đình, nhưng đối với người trong Hồng Hoang mà nói cũng rất khủng bố rồi.

Chuyện này cùng tác phong quản lý thiết huyết và báo thù của Hạo Thiên thoát không khỏi quan hệ.

Như thế đạt được hiệu quả cũng không tệ, về phần toàn bộ Thiên Đình... thôi đi, miễn cho con khỉ còn chưa bắt đầu náo, đã bị vị đại yêu nào đó một phát bóp chết.

Giống như bóp chết con muỗi, không chừng còn có thể bạo xuất một địa đầy "phân".

Họa diện kia quá đặc sắc, vẫn là không nên đi trêu chọc thì tốt hơn, miễn cho thật bị bóp chết, lại phiền phức.

Thời gian trôi qua, trong Tinh Thần Điện, Hạo Thiên cũng an phận một thời gian, để Dao Trì hung hăng thở dài một hơi.

Nếu như Hạo Thiên tiếp tục giày vò, làm bậy, trình độ nhập ma sẽ còn gia tăng hay không, ai cũng không biết.

Thừa dịp Phong Thần lượng kiếp kết thúc, không ít người Yêu tộc tại Thiên Đình bế quan tu luyện, thực lực tăng trưởng không ít.

Chuẩn xác mà nói người trong Hồng Hoang bế quan tu hành đều tăng trưởng rất nhiều, dù sao sau khi lượng kiếp kết thúc là thời gian tu hành tốt nhất, trừ mấy tên xui xẻo lên Phong Thần Bảng ra, tu vi của bọn họ bị khống chế, vô pháp tăng lên.

Tại tình huống như vậy, khối Thất Thải Thần Thạch năm đó bị Chuẩn Đề tùy tiện ném xuống Hoa Quả Sơn, theo thời gian trôi qua, chịu đủ gió thổi mưa dầm, không ngừng hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí, dần dần đản sinh linh trí, sau đó tảng đá nổ tung, một con khỉ từ bên trong nhảy ra.

Linh Minh Thạch Hầu rốt cục đản sinh!

Giờ khắc này, chư Thánh đều chú ý tới sự tình Tôn Ngộ Không đản sinh, hướng về Hoa Quả Sơn nhìn lại. "Phốc ha ha ha..." Tiêu Vân không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền trực tiếp cười ngã trên bồ đoàn, nước mắt đều chảy ra, người của Thiên Đình đang nghe giảng đạo nguyên một đám mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Yêu Hoàng cười vui vẻ như vậy?

Mọi người nhìn ta ta nhìn ngươi, đều ở trong lòng âm thầm suy đoán.

Trong tẩm cung, Nữ Oa đang tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo, hốt nhiên cảm ứng Tôn Ngộ Không giáng thế, liền nhìn sang, kết quả tuy nhiên không khoa trương như Tiêu Vân, nhưng cũng làm cho Nữ Oa cái miệng nhỏ khẽ nhếch, con mắt trừng đến lão đại, trong đôi mắt đẹp tràn đầy thần sắc không thể tin, không dám tin tưởng Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không sẽ biến thành cái dạng này.

Linh Minh Thạch Hầu?

Thế này cũng có thể trở thành Mỹ Hầu Vương? "Khụ khụ!!!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang cười, nhưng cân nhắc đến có chút không hậu đạo, liền ho khan nhịn xuống.

Lão Tử cầm phất trần tay cứng đờ, rất nhanh khôi phục bình thường, nhắm mắt lại tiếp tục tu hành, không còn quan chú chuyện này, ngược lại Tây Du bắt đầu, Thiện thi sẽ phối hợp, không cần bản tôn làm. "Vì sao lại như vậy?!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Tôn Ngộ Không giáng thế, nụ cười trên mặt từ từ cứng lại.

Tiếp Dẫn còn tốt, Chuẩn Đề khó mà tiếp nhận sự đả kích này.

Linh Minh Thạch Hầu, vốn là một con khỉ có lông tóc kim sắc, nhìn qua tràn ngập hạo nhiên chi khí, nếu không làm sao có thể đại biểu Phật giáo Tây Du thỉnh kinh?

Nhưng bây giờ thì sao?

Đây là Linh Minh Thạch Hầu sao?

Mẹ nó, quả thực là huynh đệ của Thông Tí Viên Hầu!

Thông Tí Viên Hầu dáng dấp ra sao?

Ngô ~~~ mái tóc dài màu đen, mặt khỉ dữ tợn, răng nanh dài

ngoằng, một thân cơ bắp cuồn cuộn, trên thân ngược lại không có lông khỉ, tứ chi thô to, móng vuốt sắc bén, một cái đuôi to bằng bắp chân, cơ bản chính là tạo hình này.

Trước mắt Tôn Ngộ Không cũng không khác biệt lắm.

Mẹ nó cái này gọi là Linh Minh Thạch Hầu?

Gọi là Ma Hầu đều có người tin!

Tôn Ngộ Không với tạo hình kia chạy ra ngoài có thể dọa sợ không ít người, trước mắt cái bộ dáng này đi ra, không bị xem như yêu quái đều không ai tin.

Có loại xúc động muốn thổ huyết!

Chuẩn Đề vội vàng cưỡng ép tỉnh táo lại, giơ tay bắt đầu bấm đốt, thôi diễn, vì sao lại biến thành cái quỷ dạng này, chẳng lẽ Thất Thải Thần Thạch Nữ Oa cho là hàng giả?

Không đúng, giữa các Thánh nhân không tồn tại loại lừa gạt này, cũng không cần thiết, đồ vật tuyệt đối là thật, khẳng định là nơi nào xuất hiện vấn đề.

Chuẩn Đề bấm đốt tính toán một trận, tốt, Thất Thải Thần Thạch là thật, Nữ Oa không có lừa gạt.

Chỉ là...

Thất Thải Thần Thạch lẽ ra nên được luyện chế một phen, lại trực tiếp bị ném xuống Hồng Hoang. "Ai nha, hỏng việc rồi!

Sư huynh!" Chuẩn Đề sững sờ, lập tức cảm giác xúc động muốn thổ huyết càng thêm mãnh liệt.

Thất Thải Thần Thạch hẳn là phải luyện chế một phen mới được, cần dùng Càn Khôn Đỉnh kia luyện chế, ngày đó bị Tiêu Vân hố sợ, không kịp chờ đợi cầm đồ vật bỏ chạy, không nghĩ nhiều liền ném

xuống.

Vị trí không sai, đồ vật không sai, đáng tiếc thiếu khuyết một đạo công tự, thế là Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không biến thành bộ dáng của một đầu Thiết Tí Viên Hầu.

Nguyên bản sinh ra hắn là một cái Mỹ Hầu Vương, kết quả biến thành một con Ma Hầu vừa xấu xí vừa đáng sợ, kết quả này ai có thể tiếp nhận? "..." Tiếp Dẫn thở dài một hơi, "Càn Khôn Đỉnh có công hiệu Hậu Thiên phản Tiên Thiên, nếu như luyện chế một phen tự nhiên là tốt nhất, đáng tiếc sư đệ quá nóng vội." "Là lỗi của sư đệ." Cái nồi này nhất định phải cõng, Chuẩn Đề buồn bực không thôi, "Sư huynh, trước mắt biến thành cái tình huống này, con khỉ ngoại mạo xấu xí không nói, tính tình tuyệt đối càng thêm ngoan liệt, đoán chừng sẽ không ngoan ngoãn phối hợp tiến đến thỉnh kinh, một đường cũng sẽ náo ra không ít sự tình." Lại thêm một vấn đề đau đầu.

Tiếp Dẫn trầm ngâm một hồi, than thở: "Sư đệ, bây giờ hết thảy đã thành định cục, ta nói nhiều cũng vô dụng, thuận theo tự nhiên đi." Thuận theo tự nhiên, lời nói thì không sai, nhưng ta hết cách tiếp nhận a!

Chuẩn Đề tỏ vẻ khó chịu, trong lòng tặc khó chịu, đi tới đi lui đều tự trách, lúc ấy thỉnh Tiêu Vân đem Thất Thải Thần Thạch ném vào trong Càn Khôn Đỉnh thuận đạo luyện chế thì tốt biết bao, cầm đồ vật liền vội vội vàng vàng chạy, hiện tại vui chưa, làm thành cái dạng này.

Kỳ thật Tôn Ngộ Không tính tình không tệ, chỉ cần thuận theo hắn, hắn bảo đảm nghe lời, là một con lừa ưa ngọt không ưa roi, càng làm trái hắn, hắn càng phản kháng.

Nhưng hiện tại Tôn Ngộ Không, ngay cả Tiêu Vân cũng không dám nói chắc.

Hoa Quả Sơn truyền đến một tiếng ai minh, một đầu dã lộc ngã

trên mặt đất, trở thành thức ăn của Tôn Ngộ Không, về phần quả đào ở một bên...

áp căn không có nhìn thẳng.

Tôn Ngộ Không không còn là con khỉ thích ăn đào kia nữa, là một động vật ăn thịt đơn thuần.

Ngọa tào!

Cay con mắt!

Chuẩn Đề có chút nhìn không được nữa, Tôn Ngộ Không như vậy làm sao thỉnh kinh? "Lần giảng đạo này tới đây thôi, các ngươi tán đi." Tiêu Vân nơi nào còn tâm tư giảng đạo, cả người cười đến không nhẹ.

Nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không xem kịch vui, nào còn tâm tư giảng đạo, đều đi xuống đi, lần sau lại nói, thời gian không đủ, lần sau đền bù lại.

Người của Yêu tộc và Tiệt Giáo tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng ngoan ngoãn tán đi, nên làm gì thì làm, không dám quấy rầy Tiêu Vân.

Nữ Oa xuất hiện tại bên người Tiêu Vân, nhìn Tiêu Vân đang cười ha ha mà dở khóc dở cười: "Trước mắt Linh Minh Thạch Hầu biến thành bộ dáng bực này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tất định cười không nổi." "Linh Minh Thạch Hầu biến thành Ma Hầu, có thể cười mới là lạ.

Không đúng, là Thông Tí Viên Hầu, quá giống." "Ha ha ha, nhưng bản hoàng nhịn không được cười!!!" Kiếp trước nhìn bao nhiêu lần Tây Du Ký, Tiêu Vân đều nhớ không rõ, đối với ấn tượng về Tôn Ngộ Không gọi là khắc sâu, nhưng càng như thế, Tiêu Vân càng cười, càng nhịn không được.

Quá khôi hài.

Nguyên bản sinh ra hẳn là đi khắp nơi giương oai, hái quả, ăn quả, chơi đến vui vẻ, cùng những con khỉ khác bắt rận, đùa nghịch, nhưng bây giờ thì sao?

Trước làm thịt một đầu hươu ăn no bụng rồi nói, sau đó đứng ở trên núi lạnh lùng nhìn những con khỉ khác ở Hoa Quả Sơn.

Chương 174

Đừng nói là chạy tới chơi đùa thấu nhiệt náo, bộ dáng vẻ mặt lạnh lùng cùng hung tướng kia, làm cho tất cả con khỉ đều không dám tới gần nửa phần.

Nếu không phải còn có một khuôn mặt khỉ, cái đuôi dài, đoán chừng đám khỉ kia đều không dám coi Tôn Ngộ Không là đồng loại.

Quá trình xuất hiện vấn đề, chuẩn bị làm sao bây giờ?

Hiện tại hồi lò nấu lại còn kịp không?

Chuẩn Đề hối hận vạn phần, đáng tiếc hối hận cũng vô dụng, hết thảy đã thành định cục, Tôn Ngộ Không xuất thế, là một tên khát máu, có thể biết sau này sẽ náo ra họa sự.

Làm cho Chuẩn Đề thở dài một hơi chính là, Tôn Ngộ Không tuy rằng hung ác một chút, lạnh lùng một chút, không ăn quả, muốn ăn thịt, nhưng cũng không có lấy những con khỉ ở Hoa Quả Sơn ra khai đao, y nguyên đem đối phương xem như đồng loại.

Cộng thêm khối đầu to lớn, thực lực mạnh, rất nhanh để đám khỉ kia tôn hắn làm đầu.

Tiếp đó tìm tới Thủy Liêm Động, trở thành Hầu Đại Vương, hết thảy đều trong kịch bản.

Nhưng không biết vì sao, Chuẩn Đề một chút xíu cũng cao hứng không nổi.

Sự tình bất diệu, rất nhanh sẽ phát sinh.

Dựa theo kịch bản đi hướng, nguyên bản hắn là có lão hầu tử chết đi, nhưng làm cho Chuẩn Đề phát điên chính là, Tôn Ngộ Không chỉ lạnh lùng nhìn một màn này, không có nửa điểm biểu thị, không sốt

ruột, không lo lắng cái gì trường sinh bất tử, hoàn toàn không có!

Một chút xíu cũng không có.

Phảng phất sớm đã nhìn thấu sinh tử, căn bản sẽ không để ý những thứ này.

Hết cách, Chuẩn Đề chỉ có thể triệu hoán đệ tử Như Lai, để hắn phái người tiến về Hoa Quả Sơn, hóa thành con khỉ, chỉ điểm Tôn Ngộ Không tiến đến bái sư học nghệ.

Trước mắt Hồng Hoang cũng không có bị đánh nát, nhân thử đi học nghệ cũng không cần phiêu dương qua hải, chỉ là trong lộ trình sẽ đụng phải các loại sinh linh, muốn đi qua địa bàn Nhân tộc, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Có thể đi bái sư học nghệ, tập đắc tu tiên chi pháp, tuy nhiên Tôn Ngộ Không lạnh lùng đối đãi sinh tử, nhưng cũng không có cái tâm muốn chết, thế là tại dưới sự chỉ điểm của người Phật giáo, a phi, là con khỉ của Phật giáo, hắn rời đi Hoa Quả Sơn, một mình một khỉ tiến đến tìm kiếm cơ duyên. "Ai..." Nhìn Tôn Ngộ Không rời đi, con khỉ kia biến mất tại Hoa Quả Sơn, thật dài thở dài một hơi, khôi phục nguyên bản bộ dáng, không phải người khác, chính là Như Lai tọa hạ đệ nhất thủ, Quan Âm Bồ Tát.

Đương nhiên trước kia gọi là Từ Hàng Đạo Nhân, chỉ là sau Phong Thần từ nam biến thành nữ!

Từ Từ Hàng Đạo Nhân biến thành Quan Thế Âm Bồ Tát.

Chuẩn Đề có sự tình tìm Như Lai, Như Lai đâu?

Thân là Phật giáo Chưởng giáo, quản lý sự vụ trên dưới Phật giáo, bình thường cũng không có thời gian đi chạy đôn chạy đáo, cho nên Như Lai có thói quen: "Mau mời Quan Âm Đại Sĩ!!!" Tung quan toàn bộ Tây Du, người không ngừng xử lý, không ngừng chạy tới chạy lui

thủy chung là Quan Âm, Như Lai cơ bản không rời đi Linh Sơn, trừ thời điểm đại náo Thiên Đình ra.

Tâm mệt!

Đụng phải một Tôn Ngộ Không nhìn thấu sinh tử, không vì ngoại vật sở động, còn phải đặc ý chạy tới, giả trang thành con khỉ đề điểm, làm cho Quan Âm cảm thấy tâm mệt mỏi.

May mà nhiệm vụ hoàn thành, tiếp đó có thể về Linh Sơn, chỉ là điều làm cho Quan Âm không nghĩ tới chính là, còn chưa rời đi, Tôn Ngộ Không bên kia đã xảy ra chuyện. "..." Con khỉ này không thể yên tĩnh một hồi sao?

Hồng Hoang không có bị đánh vỡ, cùng mấy đại châu bị đánh vỡ hoàn cảnh các phương diện đều khác biệt rất lớn, long mạch không có vỡ nát, dẫn đến Yêu tộc lũ lượt hóa hình, khắp nơi đều có, không giống trong nguyên bản Tây Du Ký, khó được mới đụng phải một con yêu quái.

Bất quá, Tôn Ngộ Không không cần ngồi bè trúc, đi bộ rời đi, nhưng đi tới đi lui, còn chưa rời đi Hoa Quả Sơn bao lâu, tiến vào một vùng núi lớn, phát hiện một quả linh quả, Tôn Ngộ Không mắt sáng lên đi hái quả ăn.

Thiên thiên quả này là đồ vật mà một con đại xà tu luyện đắc đạo trông coi, đại xà kia lập tức nổi giận, cùng Tôn Ngộ Không đánh nhau.

Đừng coi thường Tôn Ngộ Không chưa tu hành, nhưng là Linh Minh Thạch Hầu, Thất Thải Thần Thạch đản sinh không phải nói đùa, đánh cho đại xà chạy trốn, cuối cùng bị giết.

Đáng tiếc Tôn Ngộ Không cũng không có kết quả tốt, trúng độc, trực tiếp ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Tôn Ngộ Không không ăn chay, linh quả trừ ngoại, nhưng là đồ

tốt, tự nhiên sẽ không sai, như thế khẳng định sẽ cùng yêu quái trông coi linh quả đánh nhau.

May mà chỉ là một con tiểu yêu ngay cả hóa hình đều chưa đạt tới, bị Tôn Ngộ Không đánh chết, nhưng thứ này có độc. "Như thế, liền lao phiền Quan Thế Âm." Thanh âm Chuẩn Đề tại trong đầu vang lên, Quan Âm im lặng, ta có thể cự tuyệt sao?

Có thể chứ?

Thôi được rồi, không thể, vậy ngoan ngoãn nghe lời Thánh nhân, làm cái bảo mẫu đi, vẫn luôn bảo hộ Tôn Ngộ Không thẳng đến Phương Thốn Sơn bái sư là được rồi.

Quan Âm Bồ Tát làm bảo mẫu, Tôn Ngộ Không lại không biết, chỉ là sau khi tỉnh lại phát hiện khí lực lớn hơn, lập tức để tâm, không còn một mực đi tìm kiếm nơi bái sư, ngược lại cùng người Yêu tộc giống nhau đi tìm kiếm linh căn linh quả.

Tức giận đến mức Quan Âm Bồ Tát muốn một tay bóp chết hắn.

Hôm nay Tôn Ngộ Không bị tiểu yêu đuổi theo đánh, ngày mai không cẩn thận chạy đến địa bàn yêu quái nào đó đoạt đồ vật lại bị đánh, chạy trốn, bị đánh, đánh tới đánh lui, giết tới giết lui, chưa đi ra bao xa, đã biến thành một thân sát khí lăng nhiên, hoạt thoát thoát một tôn Ma Hầu.

Không hổ là những con khỉ ở Hoa Quả Sơn tôn xưng đại vương nhà mình là Ma Hầu Vương, Tôn Ngộ Không xác thực tại trên con đường Ma Hầu càng đi càng xa.

Chỗ nào có thể cùng Mỹ Hầu Vương dính dáng?

Hoạt thoát thoát một con Ma Hầu thì có.

Đặc biệt là tại một lần ngoài ý muốn, đánh chết một cái tiểu yêu nuốt ăn nội đan đối phương xong, phát hiện trở nên mạnh hơn, như

thế Tôn Ngộ Không càng một phát không thể vãn hồi, nghĩ trăm phương ngàn kế muốn giết tiểu yêu, sau đó nuốt ăn nội đan đối phương, làm cho mình trở nên mạnh hơn. "Đem hắn đưa vào phụ cận Phương Thốn Sơn!!!" Tây Phương Linh Sơn, Chuẩn Đề thật sự hết cách rồi, đành phải để Quan Âm Bồ Tát đem Tôn Ngộ Không đưa đến phụ cận Phương Thốn Sơn, sợ tiếp tục kéo dài, không đợi Tôn Ngộ Không đi tới, Yêu tộc đã nhiều hơn một tôn thống lĩnh. "Ha ha ha, Khổng Tuyên!!!" Tiêu Vân cười lớn đem Khổng Tuyên gọi tới. "Yêu Hoàng!!!" Khổng Tuyên đi vào trong điện, chờ đợi Tiêu Vân phân phó.

Tiêu Vân cười nói: "Truyền mệnh lệnh của bản hoàng, cáo tri Hồng Hoang Yêu tộc, ngày sau đụng phải Ma Hầu Vương Tôn Ngộ Không, toàn bộ nhường đường, cung kính với hắn một chút, nâng hắn lên cao một chút." "Hả?!" Ma Hầu Vương, Ma Hầu Vương?

Chẳng lẽ Yêu tộc ta lại thêm một vị Đại Yêu hay sao?

Khổng Tuyên đầy trong đầu dấu chấm hỏi, nhưng mệnh lệnh của Tiêu Vân nào dám không theo, lập tức mang người tiến vào Thiên Đình chạy đôn chạy đáo, đi cảnh cáo những người Yêu tộc kia, phóng thông minh điểm, đây là tồn tại mà Yêu Hoàng coi trọng, châm đối Ma Hầu Vương Tôn Ngộ Không, chính là cùng Yêu Hoàng đối đầu!!

Tuy rằng Khổng Tuyên đối với cái gì mà Ma Hầu Vương căn bản không thèm để ý, chỉ là một con tiểu hầu yêu mà thôi, Ma Hầu Vương cái gì, nếu không phải Yêu Hoàng dặn dò, ta đánh chết ngươi tin hay không.

Tin tức truyền ra, danh tiếng Tôn Ngộ Không tại trong Hồng Hoang Yêu tộc vang dội, cái thời điểm này Tôn Ngộ Không, thật bất thấu xảo bị Quan Âm Bồ Tát ném tới phụ cận Phương Thốn Sơn, lại bất thấu xảo phát hiện Phương Thốn Sơn tồn tại, thế là bắt đầu bái sư. "Phốc ~~~~" Tôn Ngộ Không thanh danh đại trướng, nhưng

Chuẩn Đề lại tức đến thổ huyết, đi đại gia ngươi Ma Hầu Vương, là Mỹ Hầu Vương!!

Tâm tắc.

Lấy tính tình thị sát, tự ngạo của Tôn Ngộ Không, bị Hồng Hoang Yêu tộc cao cao nâng lên, trời mới biết sẽ dẫn phát hậu quả gì, may mà hiện tại Tôn Ngộ Không tại Phương Thốn Sơn không biết những chuyện này, nhưng cũng không thể cả một đời đem hắn vây ở trên Phương Thốn Sơn a, sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Đến lúc đó Tôn Ngộ Không phản hồi Hoa Quả Sơn, phát hiện thanh danh đại chấn, đoán chừng sẽ đắc ý.

Hả!

Nguyên lai lão Tôn cũng là người của Yêu tộc?

Nếu không người Yêu tộc này vì sao lại sùng bái lão Tôn như thế?

Có một loại nâng gọi là nâng giết (phủng sát), hào vô nghi vấn Tôn Ngộ Không đã mắc lừa.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang đau đầu làm sao để Tôn Ngộ Không danh vọng đại trướng, đại danh tăng lên, nhưng hiện tại Tiêu Vân giúp bọn hắn làm, nhưng hai người lại một chút xíu cũng cao hứng không nổi, loại thanh danh truyền bá này, quá trí mạng, làm không tốt Tôn Ngộ Không sẽ đi lệch đường.

Những người xuyên việt khác đều đang ngăn cản Tây Du phát sinh, Tiêu Vân lại không biết, tương phản sẽ hỗ trợ thôi ba trợ lan, Phật giáo cảm thấy Tôn Ngộ Không thanh danh không lớn, không đủ vang dội?

Không có việc gì, bản hoàng giúp một tay.

Trên đường thỉnh kinh yêu quái quá nhiều?

Không có việc gì, bản hoàng sẽ để cho người Yêu tộc nhường đường, bảo đảm hắn đi đến đâu đều cung cung kính kính, đừng nói ăn hắn, cái rắm cũng không dám thả một cái.

Như thế, Phật giáo có hài lòng không?

Tôn Ngộ Không tiến vào Phương Thốn Sơn bái sư học nghệ, coi như an phận một thời gian, đáng tiếc an phận chỉ là tạm thời, nguyên bản Tôn Ngộ Không thích khoe khoang, nhưng hiện tại Tôn Ngộ Không thành thành thật thật bái sư học nghệ, đệ tử khác làm gì, hắn làm cái đó.

Khoe khoang?

Không tồn tại, bởi vì không có ý nghĩa gì.

Chuẩn Đề gấp a!

Gõ đầu, mở miệng cầu học nghệ đoán chừng là không thể nào phát sinh, chỉ có thể âm thầm đem Bát Cửu Huyền Công và Địa Sát biến thuật dạy cho Tôn Ngộ Không.

Địa Sát biến thuật cũng chính là cái gọi là Thất Thập Nhị Biến tuyệt kỹ.

Thiếu đi mấy phần ngoan liệt, nhiều hơn mấy phần lạnh lùng, thiếu đi mấy phần khoe khoang, nhiều hơn mấy phần trầm ổn.

Tôn Ngộ Không một ngày thiên tại trưởng thành, tính cách lại làm cho Chuẩn Đề cảm thấy khó chịu.

Khỉ a, động đi, đừng một mực ngồi ngốc như thế, động a!!!

Đáng tiếc Tôn Ngộ Không làm hắn thất vọng rồi, trực tiếp biểu thị không có hứng thú.

Rơi vào đường cùng, sau khi bái sư học nghệ, Chuẩn Đề đem Tôn Ngộ Không oanh xuống núi, cảnh cáo không được đề cập quan hệ

thầy trò.

Tôn Ngộ Không bái sư học nghệ, tập đắc đại thần thông, chuẩn bị phản hồi Hoa Quả Sơn, chỉ là làm cho hắn không nghĩ tới chính là bỗng nhiên nổi danh, đi đến đâu đều có người Yêu tộc chủ động chào hỏi, mời đi làm khách, mọi người ăn uống, xưng huynh gọi đệ thật vui vẻ.

Không được!!

Không thể lại tiếp tục như vậy, nếu không con khỉ này còn thỉnh kinh cái gì?

Chuẩn Đề càng xem càng không đúng vị, lập tức rời đi Linh Sơn lên Thiên Đình, tìm Tiêu Vân đàm phán. "Đạo hữu không đi dạy bảo con khỉ kia, tìm bản hoàng là có chuyện gì a?" Tiêu Vân vui vẻ nhìn Chuẩn Đề, biết rõ còn cố hỏi.

Chuẩn Đề khổ một trương mặt: "Yêu Hoàng, ta người minh bạch không nói tiếng lóng, Tôn Ngộ Không quan hệ đến việc Phật giáo ta đại hưng, thỉnh Yêu Hoàng có thể giơ cao đánh khẽ, chỉ là một con khỉ mà thôi, Yêu tộc tịnh không thiếu khuyết một người như vậy." Nhìn ra được Chuẩn Đề sợ hãi.

Chỉ là Tiêu Vân vô tội nói: "Nhưng bản hoàng tịnh không có làm gì, nhìn con khỉ đáng thương, để người Yêu tộc nhường một chút, cận thử nhi dĩ (chỉ thế thôi)." "..." Nhường một chút?

Con khỉ kia mẹ nó tưởng mình ngưu bài bao nhiêu tại Yêu tộc đây!

Lâu dài tiếp tục như vậy còn chịu được? "Đạo hữu nếu cảm thấy không hài lòng, bản hoàng trực tiếp để người Yêu tộc cải biến, sau này đụng phải Tôn Ngộ Không liền đánh, đánh đến hắn không dám ra cửa như thế nào?" Tiêu Vân nheo mắt lại, nói.

Trước mắt Tôn Ngộ Không chỉ có tu vi Kim Tiên, chờ lên Thiên

Đình, đánh Tinh Thần Điện, ăn Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử xong mới có thể đạt cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Đừng nói Kim Tiên, dù là Thái Ất Kim Tiên, Tiêu Vân muốn đánh Tôn Ngộ Không không dám ra cửa, là thật sự không dám ra cửa!

Không cần vận dụng người Yêu tộc ở Thiên Đình, trong Hồng Hoang thực lực không tệ, lựa chọn tán tu Yêu tộc nhiều vô số kể, một câu nói, đám người kia bảo đảm thí điên thí điên đi canh chừng Tôn Ngộ Không, dám đạp ra một bước đánh thành rùa đen, đánh cho cửa nhà cũng không dám ra, cả một đời cuộn mình tại Hoa Quả Sơn. "..." Chuyện tiếu lâm tịnh không buồn cười.

Chuẩn Đề tâm mệt, cảm giác phí công, Tiêu Vân bày rõ ra là đang gây sự, nhưng có biện pháp nào?

Tiêu Vân lại không có đi châm đối Tôn Ngộ Không.

Chuẩn Đề có thể làm gì?

Châm đối, dám làm gì?

Chỉ cần không ảnh hưởng thỉnh kinh, Chuẩn Đề cái gì cũng không muốn nói.

Nhìn Chuẩn Đề bị tức đến mức gần như nói không ra lời, Tiêu Vân nói: "Đạo hữu yên tâm đi, bản hoàng sẽ không trở ngại sự tình Tây Du, trở ngại Phật giáo đại hưng, sự lo lắng của đạo hữu có thể thu hồi đi, bản hoàng không cùng Thiên Đạo ý chí đối đầu." "Lời ấy là thật?" Chuẩn Đề nhìn Tiêu Vân, không biết có nên tin hay không.

Chương 175

Tên Yêu Hoàng này xấu lắm!

Luôn thích gây chuyện cho người ta làm, luôn thích khi phụ người khác. "Tự nhiên là thật, bản hoàng tuy rằng bá đạo một chút, thích đánh người, nhưng lời bản hoàng nói có bao giờ đổi ý sao?" Tiêu Vân giơ tay thay mình biện giải.

Thiên địa lương tâm, thật sự không có biện pháp trở ngại Tây Du, trở ngại Phật giáo đại hưng.

Để người Yêu tộc đối với Tôn Ngộ Không khách khí một chút, cung kính một chút cũng là hứng thú cho phép mà thôi, tịnh không tồn tại tâm nhãn xấu gì. "Như thế, bần đạo liền tạ trước Yêu Hoàng, chỉ cần Yêu Hoàng không xuất thủ can thiệp, Tây Phương ta nợ Yêu Hoàng một cái nhân tình như thế nào?" Vì có thể để Tiêu Vân ngoan ngoãn ngốc tại Thiên Đình, cái gì cũng không làm, không trở ngại Tây Du, không trở ngại Phật giáo đại hưng, Chuẩn Đề thậm chí nguyện ý nợ một cái nhân tình.

Bị Tiêu Vân làm cho sợ, thà rằng nợ một nhân tình cũng không muốn Tiêu Vân đi gây sự. "Như thế rất tốt." Bình bạch vô cố thu hoạch một cái nhân tình của Thánh nhân, Tiêu Vân rất vui lòng.

Không lỗ, lãi to a!

Có Tiêu Vân bảo đảm, Chuẩn Đề mới yên lòng, phản hồi Tây Phương.

Về phần nợ một cái nhân tình, tuy rằng thiệt thòi, nhưng chỉ cần Tiêu Vân không từ đó gây sự, hết thảy đều là đáng giá, sợ nhất Tiêu Vân hôm nay giày vò Tôn Ngộ Không, ngày mai giày vò Tôn Ngộ Không, vậy Tây Du còn tất yếu sao?

Đoán chừng đều đi không đến Tây Phương.

Bởi vì mệnh lệnh của Tiêu Vân, bởi vì một số người Yêu tộc tại Thiên Đình, cho nên không có kịch tình mấy đại Yêu Thánh kết bái, Tôn Ngộ Không một đường đi, một đường ăn uống, thật vất vả mới về Hoa Quả Sơn, vui sướng không thôi.

Chỉ là rất nhanh phát hiện một vấn đề.

Một đường trở về, thực lực tuy rằng không tệ nhưng sau khi cùng người Yêu tộc tỷ thí, phát hiện thiếu khuyết binh khí thích hợp, dẫn đến đánh không lại đối phương, làm cho Tôn Ngộ Không động ý niệm tìm kiếm binh khí.

May mà Quan Âm Bồ Tát thân là bảo mẫu lại một lần nữa xuất hiện, chỉ điểm Tôn Ngộ Không tiến về Đông Hải lấy Định Hải Thần Châm, ngoài ý muốn thu hoạch một thân chiến giáp kim quang lấp lóe.

Về phần náo Long Cung?

Thôi đi, hiện tại Long Cung ai dám đi náo, Long tộc thực lực không được, đỉnh đa cũng chỉ có mấy con Ngũ Trảo Kim Long ở Thiên Đình là tương đối cường đại, nhưng Tiêu Vân đâu?

Tỉnh lược đi, không chọc nổi thì đừng sinh sự đoan.

Thật vất vả mới cầu được Tiêu Vân không can thiệp, không trở ngại, Chuẩn Đề cũng không muốn tự tìm phiền phức. "Khải bẩm Yêu Hoàng, Hạo Thiên có việc cầu kiến." Hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, Hạo Thiên đến bái kiến Tiêu Vân. "Là chuyện gì?" Trên long ỷ Lăng Tiêu Bảo Điện, thân ảnh Tiêu Vân chậm rãi xuất hiện, Hạo Thiên quỳ bái tại địa.

Tiêu Vân nhìn qua người đang quỳ bái dưới đất, phát hiện trên thân Hạo Thiên dĩ nhiên có ma khí.

Hảo gia hỏa, rốt cuộc làm cái gì, La Hầu phục sinh hay sao!!

Xem ra cần mau chóng giải quyết hết tên Hạo Thiên này mới được, chờ Tây Du kết thúc lộng đi, để mặc kệ cũng là một vấn đề.

Lớn như vậy một người đều nhập ma, có ma khí rồi, xem ta không nhìn ra sao, Tiêu Vân ta là Thánh nhân đấy?

Hạo Thiên nhập ma hắn biết, nhưng có ma khí lại vượt ra khỏi dự liệu của Tiêu Vân, đại biểu Hạo Thiên từng bước một bước vào Ma đạo, không cùng tâm ma kháng tranh, chẳng lẽ đại biểu Ma đạo tử hôi phục nhiên?

Tiêu Vân không rõ ràng, nếu là vậy, như thế Phật giáo khả năng có đại phiền toái.

Đại hưng về sau nghênh đón Ma giáo phục tô, có hay không muốn đánh mặt như thế.

Đương nhiên Hồng Quân cũng muốn bị đánh mặt, bởi vì Hạo Thiên là đồng tử tọa hạ, kết quả độn nhập Ma đạo, trở thành người trong Ma đạo.

Cái tát này tuyệt đối đánh "keng keng keng" vang dội.

Hạo Thiên tịnh không biết Tiêu Vân đang suy nghĩ gì, quỳ trên mặt đất đối với Tiêu Vân nói: "Yêu Hoàng, ngày đó Bàn Đào đại hội, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị sư huynh, cùng Hạo Thiên thương nghị, hi vọng Hạo Thiên có thể phối hợp việc Phật giáo đại hưng, chỉ là sự tình này sẽ dẫn đến Thiên Đình ta thanh dự bị hao tổn, nhân thử Hạo Thiên đặc ý hướng Yêu Hoàng bẩm báo!!" Dù là Tôn Ngộ Không đại náo chỉ có Tinh Thần Điện, nhưng Tinh Thần Điện cũng là một bộ môn của Thiên Đình, mất mặt, Tiêu Vân cũng muốn đi theo mất mặt, Thiên Đình đều muốn đi theo mất mặt.

Tuy rằng người sáng suốt đều biết, chỉ là vấn đề của Tinh Thần Điện, cùng Thiên Đình không quan hệ, nhưng chịu không được người

khác nói a.

Truyền tới truyền lui, tuyệt đối có thể truyền thành trực tiếp đại náo Thiên Cung tin hay không.

Nhân thử Hạo Thiên muốn hướng Tiêu Vân bẩm báo mới được, nếu đều không nói, chờ sau khi náo loạn, Hạo Thiên cứ chờ bị Tiêu Vân truy trách là được rồi.

Ngồi tại trên long ỷ, Tiêu Vân như cười như không nhìn qua Hạo Thiên, nhìn đến mức Hạo Thiên trong lòng một trận run rẩy.

Thành thật mà nói hành vi này có chút không thỏa đáng, tại sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tìm hắn, lẽ ra đệ nhất thời gian phải thượng báo, hướng Tiêu Vân bẩm báo mới đúng.

Nhưng Hạo Thiên không có, vẫn luôn kéo dài.

Mãi đến khi kịch tình sắp bắt đầu, mới tìm Tiêu Vân bẩm báo.

Tiểu tử này gan cũng béo lên không ít a.

Tiêu Vân nhìn qua Hạo Thiên, Hạo Thiên trong lòng một trận run rẩy, vội vàng đem đầu thấp xuống, không dám đi nhìn Tiêu Vân.

Hắn trong lòng tính toán nhỏ nhặt, Tiêu Vân khẳng định biết. "Hạo Thiên, bản hoàng nói rồi, Tinh Thần Điện là tồn tại độc lập, nhưng cũng là một phần tử của Thiên Đình.

Chuyện tình từ nhiều năm trước, như kim mới hướng bản hoàng bẩm báo, là dụng ý gì?" "..." Hạo Thiên cho rằng Tiêu Vân sẽ không vì chuyện này mà đại động can qua, kết quả Tiêu Vân thật bắt lấy chuyện này. "Được chỗ tốt gì a, bản hoàng nghe một chút, thiết mạc giấu giếm, nếu không hậu quả ngươi biết đấy." Tinh Thần Điện cũng là một bộ phận của Thiên Đình, ngỗ nghịch ta Tiêu Vân chẳng khác nào xúc phạm thiên điều, trảm lập quyết nha!

Sẽ không bởi vì là đệ tử tọa hạ Đạo Tổ mà có thể miễn tử, ai cũng vô dụng, Hạo Thiên phải rõ ràng.

Tiêu Vân sẽ giết!!

Hạo Thiên dọa sợ rồi, biết Tiêu Vân không đang nói đùa, thật sự sẽ động thủ.

Lập tức Hạo Thiên vội vàng nói: "Khải bẩm Yêu Hoàng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị sư huynh hứa hẹn, chỉ cần Tinh Thần Điện phối hợp Tây Phương đại hưng sự tình, hai người liền sẽ nợ Hạo Thiên một cái nhân tình, vọng Yêu Hoàng minh xét." Nợ một cái nhân tình, đổi lấy quyền lợi để Tôn Ngộ Không đại náo Tinh Thần Điện, Hạo Thiên phối hợp diễn, vụ mua bán này kỳ thật đối với Hạo Thiên mà nói không lỗ.

Chỉ là đối với Tiêu Vân thiệt thòi một chút, dù sao sẽ ảnh hưởng Thiên Đình.

Từ trên long ỷ đứng lên, Tiêu Vân từng bước một đi hướng Hạo Thiên, áp lực trong lòng Hạo Thiên cũng càng ngày càng lớn.

Cả người trên trán hiện ra một tầng mồ hôi lạnh.

Từ từ đi đến trước mặt Hạo Thiên, Tiêu Vân dừng bước lại, như có điều suy nghĩ nói: "Hạo Thiên, ngươi phải biết, đồ vật bản hoàng cho ngươi, mới là của ngươi, không có cho ngươi, vậy ngươi không thể lấy.

Có thời điểm bản hoàng so với những người khác dễ nói chuyện, nhưng có thời điểm, bản hoàng không dễ nói chuyện." "Từ một khắc tiến vào Thiên Đình bắt đầu, ngươi liền là một viên của Thiên Đình ta, nếu xúc phạm thiên quy, ngươi cảm thấy Đạo Tổ liệu có sẽ xuất hiện bảo trụ ngươi?" "Sẽ hay không?" Hạo Thiên một trái tim suýt chút nữa từ cổ họng nhảy ra, vội vàng nói: "Vọng Yêu Hoàng thứ tội!!!"

"Vô tội." Tiêu Vân đạm đạm cười một tiếng, giơ tay lên, Hạo Thiên cảm giác không gian chung quanh đang theo ngón tay Tiêu Vân chuyển động mà phát sinh ba động, làm cho hắn càng thêm khẩn trương, lại không dám có bất kỳ động tĩnh gì, nếu không bị chụp mũ một cái danh ngỗ nghịch thì trăm phần trăm chết chắc. "Tinh Thần Điện để ngươi có quyền lợi tự chủ quyết định, đương nhiên có tư cách cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thương thảo việc này, sai là sai ở chỗ ngươi biết rõ sẽ ảnh hưởng toàn bộ Thiên Đình, lại một mực chưa từng đến bẩm báo.

Cự ly lần trước triệu khai Bàn Đào đại hội đến nay, đã qua bao nhiêu năm?" "..." Hạo Thiên không dám lên tiếng, sợ lên tiếng, Tiêu Vân sẽ một tát đập chết hắn.

Hạo Thiên xác thực phiêu rồi, từ trong tay bản hoàng nháo đằng hai lần... là ai cho ngươi dũng khí đây?

Tiêu Vân a a cười một tiếng, bàn tay đang mở ra nắm chặt lại. "Phốc ~~~" Hạo Thiên một ngụm máu tươi phun ra, bay xa tít, cả người giống như bị đồ vật gì bắt lấy, điên cuồng nghiền, ép, dĩ tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ đều gánh không được, một chút xíu đều gánh không được.

Thân thể, nguyên thần đều tao ngộ nghiền, ép, giống như muốn đem hắn nghiền thành phấn vụn.

Hừ!

Cùng Yêu Hoàng đối đầu, quả thực tìm chết!!

Ngoài đại điện đứng Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu lạnh lùng nhìn Hạo Thiên thân thể gần như muốn nổ, muốn vỡ vụn, cảm thấy hắn tội có ứng đắc.

Cầm chỗ tốt, nhưng danh tiếng Thiên Đình sẽ nhân thử thụ tổn

hay không?

Mẹ nó vẫn luôn ẩn tàng, hiện tại mới bẩm báo, sợ Yêu Hoàng cự tuyệt, lấy không được chỗ tốt, cho nên kéo tới hiện tại? "Thôi, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì." Tiêu Vân buông lỏng bàn tay, cho Hạo Thiên thời gian hòa hoãn và cơ hội thản bạch.

Trước đó Tiêu Vân tính toán sau Tây Du mới lộng chết Hạo Thiên, hiện tại xem ra không được, mục đích tên này không đơn thuần, ngay cả ta Tiêu Vân cũng dám tính kế, sợ là sống chán rồi. "Phốc ~~~" "Khụ khụ!!!" Một ngụm máu tươi phun ra, bay thật xa, Hạo Thiên cả người đầy vết máu, nằm rạp trên mặt đất không ngừng ho khan một hồi lâu mới hòa hoãn, đau đớn trên thân thể có thể nhịn, nhưng nguyên thần và hồn phách thì hết cách nhịn, một khi bị thương loại thống khổ đó cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Thánh nhân đều gánh không được, nhìn xem năm đó Chuẩn Đề kêu ra thanh âm còn thảm hơn heo bị giết.

Hồi lâu, Hạo Thiên mới hòa hoãn, ho khan nói: "Khụ khụ, Yêu...

Yêu Hoàng, thuộc hạ không dám có chỗ giấu giếm, chỉ sợ Yêu Hoàng cự tuyệt, nên hôm nay mới bẩm báo." "Xem ra... ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Tiêu Vân nắm chặt quyền đầu, Hạo Thiên lại bị không gian vây khốn, đau đến mức Hạo Thiên đại khiếu: "Tiêu Vân, có gan thì giết ta!

Giết ta!!!" "Ha ha ha, giết ta!!!" Hạo Thiên biểu tình trở nên dữ tợn, hai mắt biến thành màu đỏ, một thân ma khí lan tràn ra, dọa Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu nhảy dựng.

Tiêu Vân không nhìn Hạo Thiên, nhìn về phía Tinh Thần Điện, thân ảnh tùy thời biến mất, cùng biến mất còn có Hạo Thiên.

Tinh Thần Điện, ngoại trừ chủ điện và một số thiên điện ra, còn

có tẩm cung, bất quá tẩm cung là do Hạo Thiên về sau tu kiến.

Lúc này trong một tòa tẩm cung, một tôn trận pháp cổ quái bị khởi động, trong đó tràn ngập nồng nặc ma khí.

Tại một chỗ trong đại điện, Dao Trì bị vây khốn, sắc mặt không tốt lắm, một khuôn mặt hào vô huyết sắc khả ngôn, xem ra bị vây khốn cũng có một hồi. "Thuộc hạ vô năng..." Thấy Tiêu Vân, Dao Trì cười khổ quỳ trên mặt đất.

Nàng bị Hạo Thiên vây khốn, vẫn luôn bị nhốt tại trong tẩm cung, đối ngoại thì nói là đang tu hành, cũng không có ai chú ý.

Thiện thi của Lão Tử ở trong phạm vi Tinh Thần Điện, nhưng Lão Tử sẽ không nhàn rỗi không có chuyện gì đi dò xét tẩm cung của Hạo Thiên.

Chờ chuyện đắc tội người mất mặt, Lão Tử không có khả năng làm.

Cho nên không ai biết tin tức Dao Trì bị vây khốn, là ngoài ý muốn, bị một trận pháp vây lại. "Không tệ." Tiêu Vân nhìn qua Hạo Thiên mặt mũi dữ tợn ngay cả nói chuyện cũng không làm được, cười cười, "Không tệ trận pháp, dẫn nhập ma khí, bất quá ngay cả Dao Trì cũng không buông tha, có phải quá tâm ngoan một chút hay không?

Bản hoàng tưởng rằng chỉ là tâm ma tả hữu, hẳn là sẽ đi ra được, ai ngờ đi không ra." Dẫn đạo ma khí ô nhiễm nguyên thần một người, làm cho người đó độn nhập Ma đạo, không quá khả tín, dù sao Dao Trì cũng là Chuẩn Thánh, thực lực không có cường đại như Hạo Thiên, nhưng tốt xấu gì cũng là Chuẩn Thánh, nhưng có trận pháp tại thì lại khác. "Thảo nào trận này cứ cổ cổ quái quái, bản hoàng cảm thấy không thích hợp, xem ra cho ngươi quyền lợi hành động quá lớn cũng là họa sự." Khống chế Hạo Thiên, Tiêu Vân giơ tay, ngón tay búng một cái, Dao Trì thoát khốn ra.

Nơi có trận pháp trong tẩm cung trực tiếp bị bóc tách ra, Tiêu Vân mang theo Hạo Thiên và Dao Trì, cùng với một tòa trận pháp rời đi Thiên Đình, hướng về Tử Tiêu Cung mà đi. "Ma khí?!" Lão Tử Thiện thi lập tức phát hiện sự tồn tại của ma khí, dẫn đến bản tôn trực tiếp kinh tỉnh, kinh ngạc nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Ma khí, Hồng Hoang nơi nào đến ma khí?

Khí tức Hạo Thiên, chẳng lẽ Hạo Thiên nhập ma?

Không nên a, hắn nhưng là đồng tử tọa hạ Đạo Tổ, biết rõ Đạo Tổ và Ma Tổ La Hầu vẫn luôn tranh đấu, cuối cùng thắng lợi mới có ngày hôm nay, Hạo Thiên độn nhập Ma đạo!!

Không chỉ Lão Tử vì thế mà chấn kinh, Tiêu Vân đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Vốn cho rằng Hạo Thiên sẽ còn nhảy nhót một thời gian, ai biết tốc độ nhanh đến mức không được, viễn siêu dự liệu của hắn.

Nếu không phải phát giác Hạo Thiên cảm xúc và khí tức không thích hợp, Tiêu Vân đều không biết tên này lại bày Dẫn Ma Trận ở trong Thiên Đình!!

Gan to thật sự không nhỏ.

Chương 176

"Hạo Thiên độn nhập Ma đạo, mau theo ta tiến về Tử Tiêu Cung!!!" Sự tình này không thể coi thường, Lão Tử không dám chủ quan, đệ nhất thời gian thông tri Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, để bọn hắn cùng nhau tiến về Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mũi tràn đầy mộng bức: "Hạo Thiên độn nhập Ma đạo?" "Ma đạo?!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng giật nảy mình, phải biết như kim Linh Sơn thế nhưng là đại bản doanh Ma giáo từng kinh, Phật giáo xuất hiện cùng Ma giáo có quan hệ không thể thoát ly.

Hạo Thiên nhập ma, để ý nhất chính là hai người bọn họ, lập tức hai người nơi nào còn ngồi yên, nơi nào còn lo lắng quan chú Tôn Ngộ Không?

Vội vàng rời đi Tây Phương hướng về Tử Tiêu Cung mà đi.

Trong Tử Tiêu Cung, sau khi Hạo Thiên và Dao Trì đi rồi, trở nên càng thêm vắng ngắt, Thông Thiên một người ngồi tại trên bồ đoàn thanh tu, không thấy thân ảnh Hồng Quân.

Hốt nhiên Hồng Quân xuất hiện tại trên đài cao, mở mắt, Thông Thiên sững sờ, vội vàng hành lễ: "Đệ tử bái kiến sư tôn, sư tôn vạn an." Thấy Hồng Quân không để ý tới, chỉ nhìn bên ngoài, Thông Thiên cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Lão sư hốt nhiên xuất hiện, không để ý tới mình, nhìn bên ngoài, chẳng lẽ có việc phát sinh?

Đương hạ, không khỏi hỏi: "Cảm vấn lão sư, chẳng lẽ Hồng Hoang đã xảy ra đại sự?" "Xác thực có việc phát sinh." Hồng Quân

lập tức đáp lại Thông Thiên, nhắm mắt lại chờ đợi.

Thông Thiên bấm tay tính toán thiên cơ, thôi diễn một phen, nhưng nhịn được. "Yêu Hoàng?" Không bao lâu, Tiêu Vân đến Tử Tiêu Cung, Thông Thiên không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ đến vào lúc này, từ từ không thích hợp!!

Hạo Thiên và Dao Trì cũng tới, khí tức Hạo Thiên...

Ma khí!!

Còn có một tòa trận pháp cổ quái kia.

Đem đồ vật và người ném xuống đất, Tiêu Vân đối với Hồng Quân hành lễ: "Đệ tử bái kiến Đạo Tổ, Đạo Tổ vạn an." Dao Trì quỳ trên mặt đất cũng hướng Hồng Quân hành lễ, Hạo Thiên y nguyên bị Tiêu Vân khống chế không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thảy phát sinh, từ lúc Tiêu Vân mang đến Tử Tiêu Cung đã hoảng thần.

Điều này đại biểu cho xong đời!! "Yêu Hoàng,..." Nhìn Hạo Thiên độn nhập Ma đạo, và Dao Trì khí tức không quá ổn định, cùng với một tòa trận pháp cổ quái kia, não tử Thông Thiên càng lộn xộn.

Bản giáo chủ ở tại Tử Tiêu Cung mới bao nhiêu năm, Hồng Hoang rốt cuộc phát sinh cái gì?

Hạo Thiên độn nhập Ma đạo, tình huống gì?!! "Đạo hữu, Hạo Thiên dĩ nhiên độn nhập Ma đạo, mượn dùng Dẫn Ma Trận muốn đem Dao Trì lạp nhập Ma đạo, bần đạo cũng là hôm nay mới phát hiện..." Tiêu Vân thuận miệng giải thích một câu, nhìn thoáng qua phía sau, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều vội vã chạy tới. "Ngã đẳng bái kiến sư tôn, sư tôn vạn an!!!" Mấy người hướng Hồng Quân hành lễ xong riêng phần mình ngồi xuống, quay đầu nhìn Tiêu Vân và Hạo Thiên.

Tiêu Vân thấy thế đem Hạo Thiên buông ra.

Đầy người thương tích Hạo Thiên cũng không có ai đồng tình, tim đập thình thịch nhìn Hồng Quân, muốn hành lễ: "Đệ tử..." Hai chữ mới ra khỏi miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nộ quát: "Câm miệng!!" "Hạo Thiên, ngươi đã độn nhập Ma đạo, có mặt mũi nào mở miệng xưng lão sư?

Thật là bất hạnh cho Đạo môn ta xuất hiện đệ tử như ngươi!

Quả thực làm Đạo môn hổ thẹn, làm lão sư hổ thẹn!!!" Đều độn nhập Ma đạo, còn không biết xấu hổ mở miệng hô tự xưng đệ tử?

Sao không đi chết đi.

Ánh mắt trống rỗng của Hồng Quân chuyển dời đến trên thân Hạo Thiên.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, vừa rồi còn sợ hãi, Hạo Thiên hốt nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn đại mạ nói: "Ha ha ha, Nguyên Thủy Thiên Tôn bớt mèo khóc chuột giả từ bi đi, nếu không phải do các Thánh nhân bức bách, bản điện chủ sẽ độn nhập Ma đạo?

Bản điện chủ độn nhập Ma đạo thì đã sao, chỉ cần có thể tăng thực lực lên, chỉ cần có thể cho các ngươi đẹp mặt, hết thảy đều là đáng giá!!!" Hạo Thiên điên rồi a!!

Độn nhập Ma đạo thực lực đại tăng?

Những năm này thực lực ngươi tăng lên bao nhiêu?

Não đâu?

Nếu độn nhập Ma đạo có thể thực lực đại tăng, vậy năm đó La Hầu bại thế nào?

Thành nhiên người Ma đạo tu hành tốc độ nhanh, nhưng muốn để

một cái Chuẩn Thánh thực lực tăng lên đến mức có thể so với Thánh nhân là không thể nào.

Hiển nhiên Hạo Thiên điên rồi, tâm trí bị ma khí làm cho mê muội. "Câm miệng!!!

Nếu không bản tôn nhất định cho ngươi đẹp mặt!!!" Bị phun một trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn một khuôn mặt đều tức thành màu gan heo, chỉ vào Hạo Thiên đại mạ.

Nếu không phải cố kỵ Hồng Quân tồn tại, đoán chừng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã động thủ đem Hạo Thiên lộng chết rồi. "Ha ha ha, tới a, Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải sớm đã muốn giết bản tôn sao?

Tới a!!!" Hạo Thiên càn rỡ cười to, hồn nhiên không sợ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến sặc sụa, những người khác đều không khỏi lắc đầu, Hạo Thiên quả thật điên rồi. "La Hầu sao?" Hồng Quân giơ tay, Hạo Thiên bay tới.

Chúng nhân đại kinh.

Ngay cả Tiêu Vân cũng giật nảy mình.

Đại gia nó, có muốn hay không chơi lớn như vậy, La Hầu?

Đừng bảo là La Hầu chưa chết nha?

Vậy năm đó kẻ lôi kéo Diệt Thế Hắc Liên tự bạo, dẫn đến Tây Phương bị nổ thành cái quỷ dạng ngày hôm nay là ai.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Hồng Quân và Hạo Thiên, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đầy bụng lửa giận cũng không lo được tức giận nữa, muốn biết tột cùng là tình huống gì.

La Hầu?

Không thể nào đâu.

Trên thân Hạo Thiên, từng tia ma khí bị rút ra, ly khai cơ thể.

Đừng hoài nghi, Hồng Quân có năng nại này, các Thánh nhân khác cũng có, chỉ là không ai sẽ làm như vậy mà thôi.

Rút ra rồi, Hạo Thiên con người này cũng cơ bản phế đi, căn cơ thụ tổn, muốn khôi phục rất khó.

Rất nhanh ma khí trên thân Hạo Thiên không còn, một đoàn ma khí màu đen tại trên tay Hồng Quân tán loạn trốn tránh, tựa hồ sợ hãi Hồng Quân.

Hạo Thiên rơi xuống đất, cái thời điểm này hắn đã khôi phục lại.

Chỉ đáng tiếc không ai để ý tới, ngay cả Dao Trì cũng không nguyện nhìn lại Hạo Thiên thêm một lần.

Tường đổ mọi người đẩy, trước mắt nhưng không ai để ý cảm thụ của Hạo Thiên.

Thậm chí cảm thấy chết chưa hết tội, đương nhiên, Hạo Thiên sẽ không chết.

Trên tay lơ lửng một đoàn ma khí, Tạo Hóa Ngọc Điệp từ trong cơ thể Hồng Quân bay ra, mọi người lập tức cảm thấy cảnh tượng xung quanh thay đổi, thời gian bắt đầu đảo lưu, hướng về quá khứ mà quay ngược lại.

Tiêu Vân thầm kinh hãi, Thời Gian Pháp Tắc chi lực của Hồng Quân quả thực không thể khinh thường, ngay cả thời gian của Hồng Hoang cũng có thể nghịch lưu.

Tiêu Vân đều cảm thấy kinh ngạc, huống chi là các Thánh nhân khác!

Chỉ là mọi người nhìn một chút, không kìm được lại nhìn về phía Tiêu Vân, tựa hồ muốn biết Tiêu Vân có thể làm được hay không.

Làm được cái rắm!

Có Thiên Đạo ý chí và Tạo Hóa Ngọc Điệp phối hợp mới làm được nhé, nghịch lưu thời gian Hồng Hoang, sợ là đang nằm mơ, tin hay không Đại Đạo ý chí đánh chết ngươi!

Nếu như không ở tại Hồng Hoang, ví dụ như ở trong Oa Hoàng Thiên của Nữ Oa, Tiêu Vân nhẹ nhàng có thể làm được, muốn nghịch chuyển thế nào thì nghịch chuyển, thậm chí từ trong sự nữu chuyển đó kéo ra thêm một Linh Châu Tử nữa cũng làm được, rất nhẹ nhàng, chỉ là nhiều thêm một Linh Châu Tử đồng nghĩa với việc thiên số lại thay đổi.

Trời mới biết Thiên Đạo ý chí sẽ có phản ứng gì, thời gian nghịch chuyển, tại Hồng Hoang là không được.

Bởi vì hành vi này đối với Thiên Đạo ý chí và Đại Đạo ý chí mà nói là không cho phép.

Đương nhiên Hồng Quân không nằm trong trường hợp này, bởi vì bản thân hắn chính là một bộ phận của Thiên Đạo ý chí.

Thời gian không ngừng nghịch chuyển, mãi cho đến lúc Tiêu Vân chưa hóa hình, Tam Thanh chưa xuất sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn đang khổ sở thì dừng lại.

Dựa vào cửa ngủ gật, tiểu đồng tử Hạo Thiên đang hô hô ngủ say, bất ngờ lại có thứ gì đó chui vào trong cơ thể hắn, thứ đó đến từ...

"Khuông đương!!!" Hạo Thiên Kính rơi ra, ma khí từ trong Hạo Thiên Kính chui ra, tiến nhập vào cơ thể Hạo Thiên, đã sớm tồn tại từ trước, chỉ là ai cũng không chú ý một chút nào.

"Thì ra là thế." Mọi thứ khôi phục bình thường, Hồng Quân đem Hạo Thiên Kính nắm trong tay, căn bản không ngờ trong Hạo Thiên Kính lại ám tàng một tia ma khí, thừa dịp lúc chứng đạo, chui vào

trong cơ thể Hạo Thiên, Hồng Quân chưa từng chú ý, nhưng một luồng ma khí này từ đâu tới, vì sao lại chọn Hạo Thiên?

"Dám hỏi lão sư, ma khí này liệu có phải do Ma Tổ La Hầu lưu lại?" Lão Tử mở miệng dò hỏi.

Hồng Quân ngón tay khẽ động, ma khí trên đầu ngón tay biến mất: "Cũng không hẳn là như vậy." Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Hồng Quân lại nói: "Hoặc có lẽ La Hầu vẫn chưa thực sự chết đi." "....." Một cái tin tức chấn động sao?

Nhưng La Hầu không chết thì lại có ích lợi gì?

Chẳng lẽ còn có thể nhảy ra tranh đấu cùng Hồng Quân sao, sợ là suy nghĩ hơi nhiều.

"Vi sư cho tới nay vẫn luôn có một nỗi băn khoăn." Hồng Quân phảng phất như đang kể chuyện xưa, nói: "Năm đó thời kỳ Thượng Cổ Tam Tộc, La Hầu không địch lại sự tiêu hao của Tam Tộc, cuối cùng chiến bại, lại lôi kéo Diệt Thế Hắc Liên cùng nhau tự bạo, đem phương Tây nổ thành một mảnh đất hoang vu, pháp bảo có linh, sẽ hộ chủ." !!!

Trò đùa này một chút cũng không buồn cười.

Tiêu Vân khóe miệng giật giật vài cái, thật sự không cảm thấy buồn cười.

Pháp bảo có linh, sẽ hộ chủ, vậy có nghĩa là Diệt Thế Hắc Liên lúc nổ tung sẽ bỏ mặc La Hầu, như vậy mới là hành vi hộ chủ, chứ không phải cùng nhau tự bạo.

Theo lời Hồng Quân, La Hầu tương đương với chưa chết, có khả năng đang ẩn tàng tại nơi nào đó ở Hồng Hoang, hoặc hứa hẹn có một ngày liền sẽ nhảy ra.

Nhưng nhảy ra thì có ích lợi gì?

Trước mắt Hồng Hoang phát triển đến tình trạng này, Hồng Quân thân là Đạo Tổ dĩ thân hợp đạo, Hồng Hoang Thánh nhân đã cố định thiên số, La Hầu phục sinh lại có thể làm gì?

Muốn thực lực không có thực lực, muốn pháp bảo không có pháp bảo, nhảy nhót cái gì.

"Linh khí, yêu khí, ma khí đều cùng là bản nguyên, kiếp nạn cũng khó tránh." "Lão sư..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đừng nhắc tới có bao nhiêu khó chịu, đừng nói nữa được không?

Ta hoảng sợ!

Đất phương Đông không sao chứ đất phương Tây chịu không nổi giay vò, La Hầu không chết, phục sinh tại phương Tây, vậy Phật giáo không biết sẽ biến thành cái dạng quỷ gì.

Tiêu Vân im lặng nhìn thoáng qua: "Chuẩn Đề sợ là một niệm thành Phật, một niệm thành Ma hay sao?" "Thận ngôn!!!" Tiêu Vân chỉ nói đùa một câu, ai biết phản ứng của Chuẩn Đề lại lớn như vậy.

Bất quá cũng nhìn ra được, hắn thật sự để ý chuyện này, sợ Phật giáo bị ma đạo ảnh hưởng, dẫn đến điên đảo, vậy bao nhiêu năm nỗ lực của sư huynh đệ bọn họ coi như uổng phí, thậm chí phải vì vậy mà tai ương.

"An tâm, La Hầu dù chưa chết, cũng đoạn nhiên không thể phục sinh, chút ma khí nhỏ nhoi thôi, không đáng nhắc tới." Lời của Hồng Quân làm cho Chuẩn Đề an ổn lại, cẩn thận ngẫm lại hình như cũng đúng.

Ta tốt xấu gì cũng là Thánh nhân, hai tôn Thánh nhân tại phương Tây, còn sợ một cái La Hầu phục sinh?

Dám phục sinh, một tát đập chết tin hay không, La Hầu phục sinh có thể có mấy phần bản sự?

Lúc chết cũng chỉ là một tôn Chuẩn Thánh mà thôi, có thể mạnh đến đâu chứ?

Chênh lệch giữa Thánh nhân và Chuẩn Thánh, còn cần phải hình dung sao?

"Đệ tử bái tạ lão sư khai đạo." Thở phào nhẹ nhõm, Chuẩn Đề mới hướng Hồng Quân nói lời cảm tạ.

Đáng tiếc Hồng Quân không có nửa điểm hồi đáp, ánh mắt như cũ nhìn Hạo Thiên, trầm mặc một lát, nói: "Hạo Thiên, nhân ma khí nhập thể, biến thành bộ dạng như hôm nay, tuy rằng lỗi không ở ngươi, nhưng có lỗi liền phải tiếp thu trừng phạt, về sau, hãy ở lại Tử Tiêu Cung hảo hảo tĩnh tu đi." Hồng Quân ngón tay điểm một cái, Hạo Thiên thảm thiết kêu một tiếng, biến thành một khối ngọc thạch, rơi vào trong bồn hoa tại Tử Tiêu Cung.

Chương 177

Đệch!

Tĩnh tu?

So với bị đánh vào Lục Đạo Luân Hồi chịu ngược vô số năm còn thê thảm hơn nhiều.

"Dao Trì kiên thủ bản tâm, không bị ma khí dẫn đạo, vi sư rất vui mừng, như vậy ngươi liền lưu lại, làm bạn với Hạo Thiên tu hành đi." "Đệ tử cẩn tuân sư tôn pháp chỉ." Dao Trì đáp ứng, nàng sẽ bồi bạn Hạo Thiên vẫn luôn lưu tại Tử Tiêu Cung tu hành, đương nhiên sẽ không biến thành giống như Hạo Thiên, cái dạng này, hiện tại cái dạng này.

"Yêu Hoàng, Tinh Thần Điện thỉnh Yêu Hoàng thu hồi, ngoài ra, mấy đứa trẻ kia, cũng xin Yêu Hoàng chiếu khán một hai." Đạo Tổ mệnh lệnh đều đã hạ, Dao Trì khẳng định không thể lại rời đi Tử Tiêu Cung, chỉ có thể lưu lại.

Như vậy mấy đứa con của nàng, cần phải có người chiếu khán mới được.

Hoan thiên hỉ địa Thất tiên nữ?

A phi!

Là con của người khác a.

Hạo Thiên cũng đủ lợi hại, một lần sinh, sinh bảy cái, toàn bộ là con gái, lớn lên từng người dung mạo như hoa, đáng tiếc từng người đều thích gây chuyện, học theo cô cô bọn nó, chạy xuống nhân gian đi gây chuyện.

Tâm mệt, Bản hoàng mới đem Dương Thiền nha đầu kia nữu

chuyển trở về, lại thêm một cái Thất tiên nữ!

Được rồi, ném cho Hi Hòa là tốt rồi, để nàng quản lý Tinh Thần Điện, thuận tiện chiếu khán Thất tiên nữ, phản chính Hi Hòa năng lực quản lý lãnh đạo rất mạnh, không giống Nữ Oa và Huyền Minh, một người so với một người càng tệ hơn.

"Bản hoàng đáp ứng rồi." Chiếu khán Thất tiên nữ cũng không có gì to tát, Tiêu Vân nhận lời.

Hồng Quân rời đi, một đám Thánh nhân cũng đành phải rời đi.

Làm Tiêu Vân ngoài ý muốn chính là, Thông Thiên cũng đi theo ra.

"Không ở lại Tử Tiêu Cung tĩnh tu sao?" Tiêu Vân cười ha hả nhìn Thông Thiên.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay lập tức rời đi, không có ý tứ lưu lại, hai người bọn họ không tiện đối mặt với Thông Thiên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy cũng nhanh, hai người bận rộn trở về xử lý chuyện Phật giáo đại hưng, không có thời gian tại Tử Tiêu Cung trì hoãn.

"Tĩnh tu cái rắm!!" Thông Thiên tức giận lắc đầu: "Bản giáo chủ vạn lần không ngờ, Hạo Thiên sẽ biến thành bộ dạng này, thời đã!

Mệnh đã!

Chỉ đáng thương cho Dao Trì." "Ha ha ha..." Tiêu Vân không cấm cười lớn, cũng đúng, đối mặt Dao Trì, đối mặt Hạo Thiên đã biến thành ngọc thạch không thể nào hóa hình, Thông Thiên có thể tĩnh tu tiếp được mới là lạ, sớm rời đi thì tốt hơn, về Bích Du Cung kia từ từ tĩnh tu.

Tỉnh ra nhìn thấy trong lòng lại không thoải mái.

"Haizz ~~ Đa sự chi thu, chưa từng nghĩ tới, trong Hồng Hoang lại

có ma khí tồn tại, Yêu Hoàng, đừng nói cho bần đạo biết, ngươi vẫn luôn không phát hiện ra vấn đề của Hạo Thiên." Tiêu Vân không thể phát hiện?

Đánh chết Thông Thiên đều không tin, hắn chính là Thánh nhân, lại nhìn chằm chằm Hạo Thiên như vậy chẳng lẽ không kỳ quái, đều phát hiện không được, vậy những người khác thì sao?

Tiêu Vân cười cười, cũng không để ý lời Thông Thiên, cùng nhau rời đi Tử Tiêu Cung, tiến vào Tam Thập Tam Ngoại Thiên: "Có một chút phát hiện, Hạo Thiên tại thời kỳ Phong Thần Lượng Kiếp, tính cách trở nên cổ quái, lúc khai mở Bàn Đào đại hội, có tâm ma nhập thể, Bản hoàng cho rằng hắn chỉ bị tâm ma tả hữu, ai ngờ có thể độn nhập ma đạo." Bị tâm ma ảnh hưởng và độn nhập ma đạo là hai khái niệm khác nhau, việc này cũng không thể trách Tiêu Vân không phúc hậu, thật sự không phát hiện được nhiều, cho nên lúc ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện Tiêu Vân mới cảm thấy kinh ngạc, mới lôi kéo Hạo Thiên đi Tinh Thần Điện kiểm tra, kết quả vừa nhìn, náo nhiệt rồi.

"Ha ha ha, thời dã, mệnh dã!!!" "Yêu Hoàng, đừng đem tin tức bần đạo trở về nói cho đệ tử biết, để bọn hắn hảo sinh tại Thiên Đình ngây ngô đi, lúc bần đạo muốn gặp thì sẽ gặp." "Tùy ngươi, phản chính cũng không phải đệ tử của Bản hoàng." Xua tay một cái, Tiêu Vân hướng về Thiên Đình đi đến, ngồi ở trong Tinh Thần Điện đem Hi Hòa triệu tới.

"Nhập ma?" Hi Hòa biết được chuyện của Hạo Thiên xong giật mình kinh hãi, không ngờ Hạo Thiên lại điên cuồng như vậy, đương nhiên cũng xui xẻo.

Ai có thể ngờ Hồng Quân căn bản không thèm để ý, ném ở một bên cái Hạo Thiên Kính kia, lại ẩn tàng một luồng ma khí, thừa dịp lúc Hồng Quân chứng đạo, chui vào trong cơ thể Hạo Thiên vẫn luôn ẩn

nấp.

Ai lại rảnh rỗi đi kiểm tra trong cơ thể đệ tử có cái gì hay không?

Vì thế từ từ diễn biến thành bộ dạng hôm nay, Thánh nhân kích thích không nhỏ cũng chỉ là gia tốc khí mà thôi, chân chính chủ đạo vẫn là một luồng ma khí kia.

"Cho nên Tinh Thần Điện ta sẽ thu hồi, ngày sau ngươi phụ trách quản lý Tinh Thần Điện, Yêu tộc bên kia Bạch Trạch sẽ xử lý, ngoài ra Dao Trì nhờ cậy Bản hoàng chiếu khán bảy cô con gái kia, ngươi cũng cùng nhau trông chừng, đừng để các nàng học tập Vân Hoa Tiên Tử." Nhắc tới Vân Hoa Tiên Tử, Tiêu Vân cạn lời, cái khác không học, Thất tiên nữ bắt đầu gây chuyện thì rất giỏi.

Bất quá trước mắt Vân Hoa Tiên Tử cũng sắp được thả ra rồi.

"Vậy chuyện Phật giáo..." Hi Hòa không biết chuyện Phật giáo nên cự tuyệt hay tiếp tục tiến hành.

Rốt cuộc là Hạo Thiên đáp ứng, hiện tại Hạo Thiên đi rồi, chuyện này không dễ làm.

"Tiếp tục." Tiêu Vân nói: "Phật giáo nhân tình tự động chuyển nhập Thiên Đình ta, chẳng khác nào Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nợ Bản hoàng thêm một cái nhân tình, triệu hoán Lý Tịnh tới, đảm nhiệm lâm thời Điện chủ, đợi hết thảy xong xuôi, ngươi lại thượng vị." Lý Tịnh!

Vốn dĩ chuyện mất mặt này cần Hạo Thiên đi làm, nhưng hiện tại Hạo Thiên không còn, như vậy chỉ có thể chọn người khác mới được.

Tiêu Vân cũng không thể để bà xã mình đi mất mặt, trong phim truyền hình cái hình ảnh núp dưới gầm bàn cao hô "Mau mời Như Lai Phật Tổ!!!" cảm giác quá cay mắt.

Chuyện này để Lý Tịnh đi làm thì tốt hơn, không cần đợi Tây Du kết thúc, đợi Tinh Thần Điện náo loạn xong, Hi Hòa lại tiếp ban.

Náo loạn Tinh Thần Điện xong, không cần lại chờ Tây Du kết thúc nữa, đến lúc đó con khỉ cầu cứu, không gặp, cứ để Lý Tịnh chịu trận.

Đúng, cứ như vậy, làm không xong lại đi tìm người khác nghĩ cách.

“.....” Tinh Thần Điện mỗ chỗ, đang nghỉ ngơi Lý Tịnh bỗng nhiên cảm thấy tim đập mạnh một cái, một cỗ dự cảm bất tường hiện lên, làm cho Kim Tra ở một bên hỏi: “Phụ thân, có chuyện gì xảy ra sao?” “.....” Lý Tịnh nhìn con trai một cái, chần chờ một lát, nói: “Hoặc hứa là vậy đi, vi phụ cũng không nói lên được, tổng cảm thấy gần đây không thái bình, cứ cảm thấy sẽ bị gậy gộc đánh.” “.....” Kim Tra vẻ mặt mộng bức, Phụ thân đại nhân, ai dám dùng gậy đánh người?

Ngài già rồi xác định không phải đang nói đùa?

“Tha Đạp Lý Thiên Vương mau tới gặp Bản hoàng, a phi, không đúng, Thác Tháp Lý Thiên Vương, mau tới gặp Bản hoàng!!!” Đúng lúc này, thanh âm Tiêu Vân vang lên, bao trùm toàn bộ Tinh Thần Điện, Thái Thượng Lão Quân đang luyện đan khóe miệng giật một cái, nhắm mắt lại coi như không nghe thấy thanh âm gì.

Phục rồi, ngay cả đại danh của người ta cũng không nhớ được, Yêu Hoàng làm còn Phật hệ hơn cả Phật giáo phương Tây!

Tinh Thần Điện tốt xấu gì cũng là một trong các bộ môn Thiên Đình, làm như vậy không cảm thấy xấu hổ sao?

“Phụ thân...” Vừa mới nói có khả năng sẽ bị gậy đánh, thanh âm Tiêu Vân liền truyền đến, chẳng lẽ Yêu Hoàng muốn dùng gậy đánh phụ thân?

Giống như mấy huynh đệ ta hồi nhỏ hồ nháo bị gậy trúc quất sao?

Nhìn phụ thân vẻ mặt đầy uy nghiêm bị Tiêu Vân xách một cây

gậy đuổi theo đánh, phụ thân oa oa kêu to, một bên trốn, một bên nhảy, hình ảnh này...

Kim Tra cả người đều tiến vào trạng thái Sparta.

"Bốp!!!" Lý Tịnh đâu không biết con trai đang nghĩ gì, ngay lập tức tức giận một tát quất tới: "Nghịch tử, chờ vi phụ gặp Yêu Hoàng xong, trở về sẽ thu thập ngươi!!!" Chuyện này cũng có thể trách ta?

Kim Tra muốn khóc, rõ ràng là lời nói của phụ thân nghĩa khác quá lớn, dễ dàng khiến người ta nghĩ lệch lạc được không.

Tiên cảm thấy không ổn, sau đó khả năng sẽ bị gậy đánh, sau đó là mệnh lệnh của Yêu Hoàng, cả cái Thiên Đình này, người có thể quang minh chính đại dùng gậy đánh phụ thân ngài không nhiều a, Yêu Hoàng là một trong số đó, đánh xong cũng không ai dám nói ra nói vào loại kia.

Phụ thân không thể trách hài nhi nghĩ nhiều, cũng không phải hài nhi bất hiếu, ngài già rồi chuẩn bị một chút thì tốt hơn, miễn cho thật bị gậy đánh.

Nhìn con trai vẻ mặt muốn nói lại thôi, Lý Tịnh có chút tắc nghẽn trong lòng.

Chẳng lẽ ta Tha Đạp...

à nhầm, Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh thật sự sẽ bị Yêu Hoàng đánh một trận, dùng gậy đánh...

Không đến mức đó chứ, thuộc hạ cũng không phạm sai lầm gì, vẫn luôn thành thành thật thật, an an phân phân vì Thiên Đình, vì Tinh Thần Điện hiệu lực.

A phi!!

Lão phu là Thác Tháp Lý Thiên Vương, không phải Tha Đạp Lý

Thiên Vương!!

Đều tại Yêu Hoàng, đem ta gọi lệch đi rồi.

Cạn lời quy cạn lời, Lý Tịnh có chút lo lắng, vạn nhất suy đoán của con trai Kim Tra biến thành sự thật thì sao?

Vậy thì có chút xấu hổ rồi, bị Tiêu Vân nhìn qua anh tuấn soái khí tuổi tác không lớn cầm gậy đuổi theo Lý Tịnh râu tóc bạc phơ đánh, hình ảnh quá có cảm giác.

Cẩn thận vẫn hơn, tối thiểu cũng phải thỉnh cầu Yêu Hoàng không thể dùng gậy mới được.

Lý Tịnh mang theo một trái tim suy nghĩ lung tung, đi tới gặp Tiêu Vân.

Giờ này khắc này, tâm tư Lý Tịnh phức tạp cực kỳ, đầy đầu đều là nếu như Yêu Hoàng đánh ta một trận thì phải làm sao?

Trong Tinh Thần Điện, Tiêu Vân bắt chéo chân ngồi ở chủ vị, Hi Hòa ngồi ở bên cạnh, Lý Tịnh đi vào trong đại điện, vội vàng quỳ bái trên mặt đất: "Thuộc hạ, Lý Tịnh, bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an, bái kiến Yêu phi!!!" "Ừm." Tiêu Vân mở miệng, trên dưới đánh giá Lý Tịnh đang từ dưới đất đứng dậy có chút th thấp thỏm bất an, cười nói: "Lý Tịnh, biến hóa cũng không lớn lắm." So với lúc Linh Châu Tử vừa hạ phàm, lúc này Lý Tịnh biến hóa xác thực rất lớn, càng có uy nghiêm hơn, nhìn qua khối đầu cũng to hơn, chẳng lẽ lên Phong Thần Bảng còn có thể biến đến to hơn hay sao?

"....." Tiêu Vân nói làm Lý Tịnh có chút trợn tròn mắt, đều không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Cũng may Tiêu Vân không có ý gì khác, chỉ thuận miệng trêu chọc một câu, bắt đầu nói chính sự: "Vốn dĩ hai vị Điện chủ Tinh Thần Điện là Hạo Thiên và Dao Trì, chỉ đáng tiếc Hạo Thiên âm dương sai

lệch, độn nhập vào trong ma đạo, tao ngộ Đạo Tổ trách phạt, vĩnh thế không được rời đi Tử Tiêu Cung, Dao Trì ở lại bồi bạn, ngày sau Tinh Thần Điện sẽ phải đổi người rồi." "Cái gì?!" Lý Tịnh giật mình kinh hãi, cảm thấy có chút khó tin, Hạo Thiên là ai, đó chính là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ, độn nhập ma đạo, chuyện này cũng quá không thể tưởng tượng nổi đi.

Vậy Tinh Thần Điện Điện chủ sẽ do ai đảm nhiệm?

Lý Tịnh không ngốc, chỉ là làm người có chút cộc cằn, rất nhanh liền minh bạch, về sau Tinh Thần Điện sẽ do Yêu phi Hi Hòa thống soái, danh tiếng Hi Hòa cũng rất lớn.

Nếu không phải Nữ Oa thành Thánh, Nữ Oa đi trước một bước, mọi người đều cảm thấy Hi Hòa đảm nhiệm Yêu Hậu là thích hợp nhất, không phải Nữ Oa.

Tuy rằng Hi Hòa không phải Thánh nhân, không có thực lực cường đại của Thánh nhân, nhưng phương diện quản lý Thiên Đình, duy có Bạch Trạch mới có thể so sánh, có thể thấy được nàng cường hãn cỡ nào.

Các phương diện đều có thể quản lý thỏa thỏa đáng đáng, hoàn toàn không cần Tiêu Vân đi nhọc lòng, nếu như Hi Hòa quản lý Tinh Thần Điện, kia tuyệt đối là chuyện tốt.

Bởi vì Hi Hòa không có dã tâm như Hạo Thiên, cũng không có nhiều ý nghĩ như hắn, thậm chí làm người tương đối nhu hòa, cũng sẽ không động một chút là đòi đánh đòi giết, đối với người của Tinh Thần Điện cũng là một chuyện may mắn.

Chỉ là Tiêu Vân chưa tuyên bố, cho nên Lý Tịnh cũng không dám nói nhiều.

Dưới chân Tiêu Vân xuất hiện một cái ghế đẩu thấp, thuận tiện để

hai chân trực tiếp đặt lên trên, dựa như vậy tương đối thoải mái.

Dựa vào ghế, Tiêu Vân đối với Lý Tịnh nói: "Tin tức chờ một chút truyền bá xuống, Hồng Hoang cũng giống như vậy, ngoài ra, Tinh Thần Điện về sau do Yêu phi Hi Hòa tiếp thế, nghe theo sự quản lý của nàng là được, bất quá bởi vì Yêu tộc bên kia có không ít việc chưa xử lý tốt, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, ngươi trước tiên đảm nhiệm Đại lý Điện chủ." "....." Vì sao lão phu cảm giác càng nghe càng thấy không ổn, cứ cảm thấy sắp bị hố.

Theo lý thuyết Lý Tịnh hẳn là nên cao hứng mới đúng, nhưng hiện tại thật sự cao hứng không nổi, cứ cảm thấy không đúng vị.

"Ngoài ra, Hạo Thiên lần này cùng hai vị Thánh nhân Phật giáo có hứa hẹn, muốn trợ giúp Phật giáo đại hưng, chuyện này do ngươi lo liệu, ngươi có ý kiến gì không?" Ta dám có sao?

Lý Tịnh vội vàng lắc đầu, trả lời: "Thuộc hạ cẩn tuân Yêu Hoàng pháp chỉ!!!" "Như vậy rất tốt!

Quản lý tốt Tinh Thần Điện, chớ để Bản hoàng thất vọng, nếu không Bản vương phạt ngươi đi Dưỡng Long Uyên xúc phân rồng, mặt khác Bàn Đào Viên cũng phải trông coi cho kỹ, biết chưa?" Dao Trì và Hạo Thiên rời đi rồi, nhưng Bàn Đào Viên vẫn còn, lần tới trong linh tửu của Tiêu Vân lại có thể gia tăng thêm một ít chủ tài liệu rồi, quả của Tam đại cực phẩm Tiên thiên linh căn dùng để luyện chế linh tửu.

Linh tửu kia, chậc chậc, không chém gió, phàm nhân uống một ngụm, thành tiên đắc đạo không thành vấn đề.

Đương nhiên loại người như Khương Tử Nha thì ngoại trừ, loại thần hố đó Tiêu Vân cũng gánh không nổi.

"Dạ!!!" Lý Tịnh vội vàng đáp ứng.

Trên đài cao, thân ảnh Tiêu Vân và Hi Hòa biến mất không thấy, Lý Tịnh sững sờ một lúc lâu mới hồi thần, một trận cười khổ, đúng là một cái khổ sai sự a, khó trách cứ cảm thấy sẽ bị gậy đánh, cảm tình không phải Yêu Hoàng đánh, mà là có người khác, kiếp nạn a, trốn đều trốn không thoát.

Tinh Thần Điện muốn phối hợp Phật giáo đại hưng, có một số việc người tùy thời có thể xuất hiện như Lý Tịnh khẳng định biết đến, chỉ là không ngờ kịch vui vốn dĩ Hạo Thiên nên thừa thụ lại rơi lên đầu hắn.

Giản trực hố cha.

Đại lý Điện chủ, ta không làm có được hay không?

Đáng tiếc Lý Tịnh không có quyền lợi cự tuyệt, chỉ có thể yên lặng tiếp thu, ngồi ở trong Tinh Thần Điện, chờ bị con khỉ đánh.

Bất quá trước đó, hắn cũng có thể đi đánh con khỉ.

Báo thù trước đã, đến nỗi có thể đánh thắng hay không, chê cười, hiện tại khẳng định đánh thắng được, lúc này Tôn Ngộ Không bất quá chỉ là Kim Tiên tu vi mà thôi, nếu đánh không lại, còn da dáng gì nữa?

Thật tưởng như trong phim truyền hình, nhiều thiên binh thiên tướng như vậy bắt Tôn Ngộ Không không có biện pháp, Tôn Ngộ Không là vô địch sao?

Thử không thả lỏng xem, xem Tôn Ngộ Không có bị đánh thành dạng gấu hay không.

Chí ít thì sau khi Tôn Ngộ Không ăn Cửu Chuyển Kim Đan, tiến vào luyện đan lô luyện chế xong, ai đánh ai còn không dám xác định đâu.

"Hạo Thiên độn nhập ma đạo?" "Có khả năng sao!!

Chương 178

Hắn chính là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ!!" "Khó tin nổi!!!" Tin tức truyền ra xong, toàn bộ Tinh Thần Điện đều nổ tung, sau đó nổ tung là Thiên Đình, không giống với Tinh Thần Điện nghị luận, người Yêu tộc cơ bản đều đang hả hê.

Cho Hạo Thiên bình thường ỷ vào Yêu Hoàng coi trọng, duệ giống như Nhị Ngũ Bát Vạn, giờ biết lợi hại chưa.

Hạo Thiên sẽ độn nhập ma đạo?

Giản trực đại khoái nhân tâm!!!

Những người khác còn đỡ, mấy vị Đại Yêu trực tiếp nhịn không được cười lớn.

Bản thân Hạo Thiên tiếp thế Tinh Thần Điện không ai phục, lại còn là không hàng, địa vị có thể so với Bạch Trạch, ngay cả Đại Yêu gặp cũng phải hành lễ, dựa vào cái gì?

Dưới mệnh lệnh của Tiêu Vân, người Yêu tộc không dám phản kháng, phản bác, nhưng trong lòng mọi người đều không vui là thật.

Nếu như Hạo Thiên thức thời một chút thì thôi, chúng ta đều biết Yêu Hoàng dụng tâm lương khổ, ý tứ ý tứ là được rồi, nhưng hắn không thức thời, thật cho rằng địa vị cao rồi, đi đến đâu cũng bắt người khác phải hướng hắn hành lễ, hiện tại thì sao?

Độn nhập ma đạo, ha ha ha cười chết ta.

Đều nói người Yêu tộc ta kiệt ngạo bất tuần, tính tình ngoan liệt, nhưng Yêu tộc ta đều không có ai độn nhập ma đạo, Hạo Thiên thân là đệ tử dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân lại độn nhập ma đạo, quả thực cười chết người.

Vốn dĩ thời kỳ thượng cổ, Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu là kẻ địch, thế như thủy hỏa, có thể nói Đạo môn và Ma môn là tồn tại địch đối, nhưng Hạo Thiên thân là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân, lại độn nhập ma đạo, há chẳng phải làm cho người ta cảm thấy buồn cười?

Hạo Thiên không nguyện ý độn nhập, còn có nguyên nhân khác, nhưng quan trọng sao?

Sẽ có người để ý sao?

Người khác chỉ nhìn kết quả, không nhìn quá trình và nguyên nhân, Hạo Thiên độn nhập ma đạo, không tiếp thu phản bác.

Vì thế Hạo Thiên lại một lần nữa nổi danh, đại danh truyền khắp Hồng Hoang, không ít người đều nhảy ra trầm trồ khen ngợi.

Nếu không phải cố kỵ thánh nhân tồn tại, cố kỵ Đạo Tổ Hồng Quân tồn tại, phỏng chừng đều muốn trắng trợn tuyên dương một phen, có thể thấy được Hạo Thiên những năm gần đây làm những chuyện kia, ép người Hồng Hoang nhân tâm hoảng sợ.

Thích việc công báo thù riêng.

Lúc xui xẻo như vậy, người khác không nhảy ra hung hăng giẫm mấy cái mới là lạ.

Nhất thời gian trong Hồng Hoang vô số người đều đang nghị luận chuyện này, làm cho Tam Thanh có chút khó chịu.

Đáng tiếc khó chịu cũng không có biện pháp, không chặn nổi miệng lưỡi thế gian a.

Cũng may là vì cố kỵ những Thánh nhân này tồn tại, cho nên sự tình náo động không quá lớn, nếu không... tuyệt đối muốn lật trời.

Chuyện Hạo Thiên độn nhập ma đạo náo loạn đến sôi sùng sục,

Phật giáo đại hưng lại như cũ đang tiếp diễn, rốt cuộc đối với tuyệt đối đại bộ phận sinh linh Hồng Hoang mà nói, Hạo Thiên đối với bọn họ quá xa xôi.

Ma môn, Đạo môn cũng xa xôi, ai còn rảnh rỗi lo những cái đó?

Sống những ngày tháng tốt lành mới là chính xác nhất.

Bất quá, trên Hoa Quả Sơn Tôn Ngộ Không tháng ngày trôi qua không tệ, bởi vì không có kịch bản đại náo Địa Phủ, cho nên Tôn Ngộ Không đạt được an ninh.

Chỉ đáng tiếc cảnh đẹp không dài, phiền toái của hắn chung quy vẫn sẽ đến.

Bất đắc dĩ, tạm thời thay thế Tinh Thần Điện Điện chủ Lý Tịnh, vô ngữ cho người đem tọa kỵ đưa tới Hoa Quả Sơn.

Sớm tại mấy năm trước lúc đi bái sư, Tôn Ngộ Không trên đường đi ăn không ít linh quả, nhân thử nhìn trúng những thứ tốt này, đem linh căn và linh quả chung quanh đều thu thập về, đích thân canh giữ.

"Ngốc!!

Tên xuẩn hóa kia, câm mồm cho yêm lão Tôn!!!!" Một ngày nọ, tiếng gào thét của Tôn Ngộ Không truyền khắp cả Hoa Quả Sơn, làm tất cả khỉ con đều giật mình, mọi người đều không hiểu Mỹ Hầu Vương làm sao vậy, vì sao lại tức giận như thế.

Nguyên lai một con Lộc bảy màu chạy vào trong Hoa Quả Sơn, vừa khéo thừa dịp lúc Tôn Ngộ Không không có nhà, chạy đi gặm linh quả, gặm đến cuối cùng lúc Tôn Ngộ Không trở về, đừng nói linh quả, ngay cả cây ăn quả đều bị con nai chà đạp.

Đây chính là đồ tốt yêm lão Tôn thật vất vả mới thu thập được, lại bị tên xuẩn hóa này ăn sạch!!

Tôn Ngộ Không giận a.

Giơ Kim Cô Bổng lên một gậy đem con nai đánh chết, đánh chết còn chưa tính, đem da lột xuống lót trên ghế ngồi, đem thịt nướng ăn, như vậy vẫn cảm thấy chưa đủ hả giận, mỗi ngày ngồi ở trên da nai mắng mắng chửi chửi, đồng thời để Hoa Quả Sơn hầu tử hầu tôn tiếp tục đi tìm kiếm linh căn linh quả.

"To gan yêu nghiệt, dám đem Thần Lộc bản tọa tự nuôi ăn thịt, Cự Linh Thần, mang thiên binh xuống dưới tróc nã yêu nghiệt!!!!" Lý Tịnh đại nộ, nai nuôi bị đánh chết, bị ăn thịt, da đều lột xuống làm đệm lót sử dụng.

Ngay lập tức phái Cự Linh Thần mang theo thiên binh đi tróc nã Tôn Ngộ Không.

Tại sau khi Tinh Thần Điện kiến lập không bao lâu, Tiêu Vân đem xưng hô Thiên binh, Thiên tướng quy hoạch cho Tinh Thần Điện, Yêu tộc khôi phục xưng hô dĩ vãng.

Như vậy cảm giác thoải mái hơn nhiều, xưng hô Yêu tộc đại quân là thiên binh thiên tướng, Tiêu Vân đều cảm giác quái quái, cũng may hiện tại khôi phục.

Thiên binh thiên tướng để cho đám chân mềm tay mềm Tinh Thần Điện kia đi đảm nhiệm là được rồi.

Những người này đều do Hạo Thiên chiêu mộ, số lượng không ít, đáng tiếc thực lực quá kém cỏi, bất quá tổ kiến trở thành quân đội, sung đương môn diện vẫn là có thể.

Phản chính người Yêu tộc lại không cần đi quản lý mấy tên gia hỏa Hồng Hoang, để Tinh Thần Điện xuất mã là được rồi.

Được mệnh lệnh, Cự Linh Thần lập tức mang theo đại quân xuống Hồng Hoang đi tróc nã Tôn Ngộ Không, sau đó trực tiếp đụng

phải họng súng, đừng nhìn Cự Linh Thần khối đầu to, thật đánh không lại Tôn Ngộ Không, cộng thêm cái gọi là thiên binh thiên tướng, trực tiếp bị đánh đến tè ra quần.

Vì thế kịch vui tróc nã hầu yêu bắt đầu rồi.

Cự Linh Thần chiến bại xong Lý Tịnh đại nộ, đích thân mang theo ba đứa con trai và đại phê thiên binh thiên tướng đi tróc nã Tôn Ngộ Không, làm đến thanh thế hạo đại, đem không ít người trong Hồng Hoang đều giật nảy mình vội vàng trốn tránh, bọn họ thừa biết người Tinh Thần Điện có bao nhiêu hung hãn.

Đặc biệt là những đệ tử giáo phái kia, nói giết là giết, một điểm đường sống đều không có.

Lúc trước, Hạo Thiên dựa vào những người này giết những kẻ không phục tùng, hoặc làm hắn khó chịu, như vậy ai còn dám đi trêu chọc?

Trốn đều không kịp.

Vì thế đại chiến bùng nổ, Tôn Ngộ Không mang theo vô số hầu tử hầu tôn cùng Thiên Đình đại quân đại chiến không dứt, đánh đến hi lý hoa lạp, náo nhiệt vô cùng, làm cho người ta đều cho rằng Tôn Ngộ Không lợi hại a, đại quân Tinh Thần Điện đều không làm gì được hắn, duy có người tinh tường mới biết, kỳ thực là đang phóng thủy chiến đấu.

Bất quá nhìn thấu không nói toạc, người không nhìn thấu cảm thấy lợi hại, những kẻ có thể nhìn thấu thì coi như không biết chuyện gì xảy ra.

Chứ ai rảnh đi quản Phật giáo và Tinh Thần Điện làm cái gì, lắm mồm, coi chừng hai vị Thánh nhân phương Tây tìm đàm tâm, tìm luận đạo, lúc đó mới bi thảm.

Cũng vì vậy các đại lão trong Hồng Hoang khi nhắc tới Tôn Ngộ Không, phản ứng đều nhất trí, nhàn nhạt cười, sau đó... không có sau đó.

Phật giáo vì đại hưng đặc ý làm ra trò này thôi, nếu không Tôn Ngộ Không thật sự lợi hại như vậy?

Người có thể dùng một ngón tay ấn chết hắn, quả thực không nên quá nhiều.

Nếu có ai để ý, Phật giáo vui vẻ, vậy cứ để người khác làm đi, dù sao bọn họ mặc kệ, đừng lắm mồm là được.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không hòa Na Tra ba huynh đệ, cộng thêm một cái Thác Tháp Lý Thiên Vương, đánh tới đánh lui thật vất vả mới bắt được hắn, sau đó áp giải lên Thiên Đình.

"Bát hầu!!

Có nhận tội hay không?!!" Lý Tịnh tức giận mắng to không dứt: "Bản tọa nuôi Thần Lộc kia thù vi bất dịch, ngươi lại đem nó đánh chết, ăn thịt, đem da làm đệm lót dùng, là đạo lý gì?" "Phi!!!" Tôn Ngộ Không cũng mặc kệ những cái đó, giận mắng nói: "Liên quan cái rắm gì đến yêm lão Tôn!!

Tên trộm kia trộm ăn đồ của yêm lão Tôn, yêm lão Tôn chẳng lẽ không thể đánh chết nó?

Là đạo lý gì?" "Người đâu a!!

Cho ta đem hắn áp xuống chém!!!" Thấy Tôn Ngộ Không dám phản kháng, còn dám mắng chửi người, Lý Tịnh đại nộ, muốn chuẩn bị đem hắn chém.

Bất quá cái lúc này Thái Bạch Kim Tinh đứng ra, đề nghị chiêu an Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng đáp ứng, vì thế sắc phong một cái Bật Mã Ôn quan chức, tại Tinh Thần Điện nuôi thiên mã.

Lúc trước những con thiên mã Tiêu Vân chướng mắt, đều bị đuổi tới Tinh Thần Điện, Tiêu Vân chướng mắt, Hạo Thiên lại rất thích thứ này.

Vì thế nuôi xuống dưới.

Vừa lúc đem Tôn Ngộ Không nhét vào.

Đáng thương Tôn Ngộ Không tưởng rằng được một chức quan lớn lắm, nhạc a a suốt ngày cùng một đám thiên mã chạy khắp nơi.

"Con khỉ này có chút ý tứ." Nhìn Tôn Ngộ Không cưỡi thiên mã chạy khắp nơi, Tiêu Vân nhịn không được cười, Khổng Tuyên và Đại Bàng vẻ mặt khó hiểu, thật sự xem không hiểu có cái gì buồn cười.

Con khỉ này nhìn bát lạt, kỳ thực cũng là không biết trời cao đất dày mà thôi, dùng lời của Yêu Hoàng nói là thiếu đánh một trận là khỏi.

Khổng Tuyên dám cam đoan, để hắn đi đánh con khỉ kia một trận, bảo đảm Tôn Ngộ Không sẽ trở nên phục phục thiếp thiếp, thành thành thật thật.

Kỳ thực Tôn Ngộ Không cũng là cái hàng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Nhìn xem Tây Du Ký thì biết, kẻ đánh không lại, nhạc a a mặt dày đi làm quen, kẻ đánh được, thì so với ai cũng hung, hung thần ác sát, có thể hù chết người.

"Đáng tiếc mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan, cho một con khỉ ăn." "Ha ha ha, ăn không thành sao?" Nghe Đại Bàng oán giận, Tiêu Vân nhịn không được cười to, Tôn Ngộ Không có ngầu hơn nữa, thực lực cũng không có khả năng vèo vèo vèo ngồi tên lửa bay lên được, có thể nhanh chóng đạt tới Kim Tiên cảnh giới đã là thù vi bất dịch, Chuẩn Đề bỏ ra công phu không nhỏ, nếu không rất khó.

Hiện tại Tôn Ngộ Không nếu không dựa vào ăn Cửu Chuyển Kim Đan, muốn đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới là rất khó, đến nỗi ném vào trong lò luyện đan luyện chế, kỳ thực là vì giúp hắn mau chóng tiêu hóa điệu dược hiệu đan dược mà thôi, Hỏa Nhãn Kim Tinh chỉ là thuận tiện thôi, nếu không ăn nhiều Cửu Chuyển Kim Đan như vậy mà không giúp mang luyện hóa, Tôn Ngộ Không không bị trướng chết mới là lạ.

Dưới công hiệu của không ít Cửu Chuyển Kim Đan, thực lực Tôn Ngộ Không mới một đường tăng vọt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, nếu không thì lấy kinh cái gì?

Không phải là người do Phật giáo đặc ý an bài, thì những nguyên sinh Yêu tộc kia đều có thể đánh Tôn Ngộ Không chạy đầy núi, kêu trời trời không ứng, kêu đất đất không linh.

"Thuộc hạ không dám!!" Đại Bàng vội vàng cúi đầu.

Tiêu Vân cười nói: "Đừng nghiêm túc như vậy, chút ít Cửu Chuyển Kim Đan mà thôi, Bản hoàng không thiếu chút đồ ấy, bất quá với thực lực hai huynh đệ các ngươi, ăn thứ này hiệu dụng không lớn, cũng không phải Bản hoàng tiếc rẻ không nỡ." Đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ thực lực rồi, ăn Cửu Chuyển Kim Đan hiệu quả cũng không rõ ràng, chủ yếu dựa vào thời gian dài tu hành và tham ngộ mới được.

Cũng không phải Tiêu Vân keo kiệt, không nỡ cho bọn hắn ăn.

Cửu Chuyển Kim Đan cũng chỉ đối với người dưới Chuẩn Thánh tu vi hiệu quả mạnh thôi, đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới sau hiệu quả liền biến yếu.

"Đúng rồi, Dương Giao và Dương Tiễn huynh đệ đâu?

Bảo bọn họ tới gặp Bản hoàng." "Dạ!!!" Xem kịch, tùy tiện nhìn xem là được rồi, màn kịch tiếp theo cũng không đặc sắc như trong

tưởng tượng, vô phi là Tôn Ngộ Không phát hiện quan chức Bật Mã Ôn quá nhỏ, bị chọc tức, sau đó đi dạo tới lò luyện đan của Lão Tử, đem đan dược đều ăn sạch, bị Thái Thượng Lão Quân phát hiện, ngay lập tức đem ném vào trong lò luyện đan luyện chế, kết quả con khỉ không bị luyện hóa, ngược lại làm cho thực lực bạo trướng, chạy ra, đem lò luyện đan đều đá lăn, tại Tinh Thần Điện đại náo một trận.

Đánh cho Lý Tịnh đều chui xuống gầm bàn, đại hảm mau mời Tây Phương Như Lai Phật Tổ!!!!

Bất đắc dĩ vì diễn kịch, Lý Tịnh cũng liều mạng.

Đến nỗi có mất mặt hay không, không lo được nữa, Yêu Hoàng mệnh lệnh rồi, ai dám không theo?

Đỉnh đa để cho người khác chê cười một chút thôi, nhưng có biện pháp nào đâu, hắn cũng tuyệt vọng a.

Trong Tinh Thần Điện, không ít đệ tử giáo phái đều cạn lời nhìn Tôn Ngộ Không quậy tới quậy lui, có loại xúc động muốn bóp chết hắn.

Cũng may mọi người đều nhịn, không động đậy, một cao thủ cũng không có xuất hiện, phảng phất như Tinh Thần Điện không có người tài, mặc cho Tôn Ngộ Không đại náo đập phá, dù sao đập hỏng rồi, Tây Phương Phật giáo sẽ bồi thường, sẽ phụ trách tu sửa lại.

Tiếp theo Như Lai xuất hiện, cùng Tôn Ngộ Không chơi một màn đi tiểu trong lòng bàn tay, sau đó thẹn quá hóa giận làm ra cái Ngũ Chỉ Sơn, đem Tôn Ngộ Không trấn áp tại phía dưới, năm trăm năm...

"Bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!!" Dương Tiễn và Dương Giao tới gặp Tiêu Vân.

Nhìn hai người quỳ bái trên mặt đất, Tiêu Vân vừa lòng gật gật đầu: "Không tồi, Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuy rằng đột phá

Chuẩn Thánh cảnh giới có chút khó khăn, nhưng thế thượng vô nan sự, chỉ sợ hữu tâm nhân, Bản hoàng tin tưởng các ngươi có thể làm được, chớ để Bản hoàng thất vọng mới tốt." Tài nguyên bó lớn, đệ tử Thánh nhân nhận được tài nguyên đều không đủ một phần hai ba bọn họ, như vậy mà còn không có biện pháp đột phá, vậy Bản hoàng có thể trách ai đây?

Chỉ có thể nói đã tận lực, bùn loãng trát không lên tường.

"Thỉnh Yêu Hoàng yên tâm, huynh đệ chúng ta tất định sẽ không làm Yêu Hoàng thất vọng, nếu không đề đầu lai kiến!!!" Dương Giao và Dương Tiễn lớn tiếng hô.

Được rồi!

Đi theo Khổng Tuyên và Đại Bàng thời gian lâu rồi, tổng sẽ học một ít tật xấu trên người đối phương, ví dụ như động một chút là "đề đầu lai kiến" (xách đầu tới gặp), làm cho Tiêu Vân nghe xong cạn lời.

Chương 179

"Cút xéo!!" Tiêu Vân cười mắng: "Bản hoàng muốn đầu các ngươi có tác dụng gì?

Làm bô đi tiểu sao?" Dương Giao: "....." Dương Tiễn: "....." Huynh đệ hai người vẻ mặt mộng bức.

Yêu Hoàng, ta chỉ biểu thái, chứng minh quyết tâm mà thôi, không phải thật sự sẽ đem đầu chém xuống, cho ngài làm bô đi tiểu, hơn nữa ngài cần đi tiểu sao?

"Phụt ~~~" Khổng Tuyên nín cười, Đại Bàng cũng đang nín.

"Được rồi, được rồi, có lòng là tốt rồi." Tiêu Vân xua xua tay, ra hiệu cho hai người: "Gọi huynh đệ hai người các ngươi tới là vì muốn nói cho các ngươi biết, tội của nương thân các ngươi Vân Hoa Tiên Tử, Bản hoàng quyết định miễn, tuy rằng thời gian còn lại cũng không dài, nhưng để một nhà các ngươi trước tiên đoàn tụ cũng là một chuyện tốt, đi đi, đem mẫu thân các ngươi đón về, đem chuyện của Hạo Thiên nói cho nàng biết." "Dạ!!!" Dương Giao và Dương Tiễn một trận kích động, vội vàng rời đi Thiên Đình, đi tìm sinh mẫu Vân Hoa Tiên Tử.

Lúc trước Vân Hoa Tiên Tử bị Hạo Thiên quan áp vạn năm trừng phạt, thời gian chưa hết, nhưng Tiêu Vân muốn phóng thích đối phương bất quá chỉ là vấn đề một câu nói mà thôi, trước tiên để một nhà bọn họ đoàn tụ cũng không có gì.

Mang theo phụ thân Dương Thiên Hữu, tiểu muội Dương Thiền, Dương Giao, Dương Tiễn một hàng bốn người gấp không chờ nổi tiến vào Hồng Hoang, đem Vân Hoa Tiên Tử thả ra.

Kỳ thực cấm chế bên người Vân Hoa Tiên Tử đã biến mất, nhưng

nàng không dám rời đi, bởi vì thời gian quan áp vạn năm chưa hết.

"Nương thân!!!" "Nương thân!!!" Không có cấm chế, Dương Giao nhẹ nhàng đem núi bổ ra, cả nhà hướng về Vân Hoa Tiên Tử chạy tới.

Nhìn mấy người chạy tới, Vân Hoa Tiên Tử suýt chút nữa không nhận ra.

Rốt cuộc lúc chia ly, Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền đều là hài tử, như hôm nay lớn lên biến hóa quá lớn, đến nỗi Dương Thiên Hữu từng là phàm nhân, cộng thêm lao tác, vốn dĩ có chút già nua, hiện tại biến trở về bộ dáng trẻ tuổi, Vân Hoa Tiên Tử tự nhiên không đệ nhất thời gian nhận ra.

"Thiên Hữu?

Giao nhi?

Tiễn nhi?

Thiền nhi?" Nhìn trước mắt bốn người, Vân Hoa Tiên Tử hốc mắt đỏ lên, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Ô ô, nương thân!!" Dương Thiền trước tiên nhịn không được đem Vân Hoa Tiên Tử ôm lấy, khóc thút thít nói: "Nương thân, Yêu Hoàng bãi miễn trừng phạt của nương thân, vì vậy cả nhà ta rốt cục đoàn tụ, chúng ta có thể phản hồi Thiên Đình, cùng nhau sinh hoạt rồi." "Thái tốt rồi!!!" Vân Hoa Tiên Tử vui quá hóa khóc, gắt gao ôm lấy nữ nhi, hướng về trượng phu và hai đứa con trai đã trưởng thành, thực lực đại trướng nhìn lại.

Người nhà cửu biệt trùng phùng, tự nhiên miễn không được trình diễn một vở kịch gia đình đẫm lệ, phải mất một lúc lâu cả nhà mới bình phục lại.

"Đi thôi, về Thiên Đình." Vân Hoa Tiên Tử muốn trước về Thiên Đình hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ, sau đó tìm ca ca Hạo Thiên xin

lỗi.

Chỉ là Dương Thiên Hữu kéo nàng lại, có chút muốn nói lại thôi, Dương Thiền, Dương Giao, Dương Tiễn huynh muội ba người có chút khó xử.

Làm sao vậy?

Bỗng nhiên biến thành bộ dạng này.

Vân Hoa Tiên Tử không quá lý giải người nhà vì sao lại biến thành cái bộ dạng này.

Chẳng lẽ huynh trưởng không nguyện ý gặp ta?

Không tha thứ cho ta?

"Nương thân, người phải chấn tác." Dương Tiễn thở dài một hơi, nói: "Cữu cữu Hạo Thiên, bởi vì nhập ma, dẫn đến độn nhập ma đạo, bị Đạo Tổ đánh về nguyên hình, bị nhốt tại Tử Tiêu Cung, vĩnh sinh không được rời đi." Tin tức này đối với Vân Hoa Tiên Tử mà nói, tuyệt đối là sét đánh giữa trời quang, đáng tiếc không có biện pháp, sự thật là như thế.

Cho dù có tức giận hơn nữa, có bất hòa hơn nữa, huynh muội vẫn là huynh muội.

Vân Hoa Tiên Tử tốt xấu gì cũng là một khối thịt từ trên người Hạo Thiên rớt xuống, khụ khụ!!

Một khối đá vụn hoá hình thành.

Cộng thêm nhiều năm như vậy, Hạo Thiên vẫn luôn sủng nàng, cảm tình thế nào đều không có biện pháp cắt đứt.

Huynh trưởng rơi vào tình cảnh này, Vân Hoa Tiên Tử có chút khó có thể tiếp thu, nhưng không tiếp thu được cũng không có biện pháp.

Sự thật chính là sự thật, cũng may cả nhà đoàn tụ, có thể cùng

nhau tại Thiên Đình vui vẻ sinh hoạt, Vân Hoa Tiên Tử lựa chọn không làm khó dễ ba huynh muội Dương Giao.

Tại sau khi tiến vào Thiên Đình hướng Tiêu Vân nói lời cảm tạ, nàng cùng trượng phu Dương Thiên Hữu lựa chọn phản hồi Hồng Hoang, về Nhân tộc tiếp tục cuộc sống bình đạm.

Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền tắc lưu tại Thiên Đình, tuy rằng một nhà có thể tùy thời gặp mặt, nhưng ba huynh muội tại Thiên Đình, phụ mẫu tại Hồng Hoang, chung quy có chút bất tiện.

Đáng tiếc Vân Hoa Tiên Tử chấp nhất, Dương Thiên Hữu thương vợ chỉ biết chiều theo, ba huynh muội Dương Giao cũng bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn tiếp thu kết quả này.

Đối với việc Dương Giao và Dương Tiễn vì Tiêu Vân hiệu lực, Vân Hoa Tiên Tử rất vui mừng, cũng cổ vũ bọn họ phải nỗ lực tu hành, ngàn vạn lần đừng để Tiêu Vân thất vọng, chỉ là đối với nữ nhi...

Vân Hoa Tiên Tử có chút bất đắc dĩ, tuy rằng Tiêu Vân chưa động thủ, nhưng Dương Thiền tiến vào tẩm cung nhiều năm.

Nữ nhi coi như là người của Tiêu Vân rồi, làm nàng có chút bất đắc dĩ.

Đáng tiếc sự tình đã định không có biện pháp đổi ý, Vân Hoa Tiên Tử dẫu có không muốn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Trong Hồng Hoang, Kim Thiền Tử chuyển thế, chỉ cần chờ hắn trưởng thành, thủ kinh có thể bắt đầu, mấy trăm năm thời gian bất quá chỉ là cái chớp mắt mà thôi.

Kim Thiền Tử chuyển thế lại một lần nữa làm cho Thánh nhân kiến thức được tầm quan trọng của Lục Đạo Luân Hồi, có thể nói, mắt nhìn Hồng Hoang, không có một nơi nào quan trọng hơn so với

Lục Đạo Luân Hồi, tính quan trọng của nó, Thiên Đình đều không có biện pháp thay thế.

Kim Thiền Tử rốt cục chuyển thế.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo lơ lửng cũng hạ xuống, Tiêu Vân không có lừa gạt, không có trở ngại chuyện Phật giáo đại hưng, tương phản còn phối hợp, nếu không Kim Thiền Tử luân hồi nào có dễ dàng như vậy, Huyền Minh và Hậu Thổ tùy tiện một câu, là có thể đem Kim Thiền Tử sống sờ sờ đập chết tại trong Lục Đạo Luân Hồi.

"Đương chân bất dịch!

Cũng may hết thảy đã đi vào quỹ đạo, hi vọng sẽ không phát sinh ý ngoại gì mới tốt." Chuẩn Đề sợ trên đường xuất hiện ý ngoại.

Cũng may mấy vị Thánh nhân không ở trong tối làm trò, như vậy chuyện Phật giáo Tây Du đại hưng hoàn toàn không có bất luận vấn đề gì, duy nhất tương đối không ổn định chính là Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không kiệt ngạo bất tuần, tính tình ngoan liệt cần giáo đạo.

Nhưng cái tên Tôn Ngộ Không này quả thực không thẹn là Mỹ Hầu Vương, giản trực giống như hòn đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, quản thế nào cũng vô dụng.

Một đinh điểm tiến bộ đều không có, vẫn hung thần ác sát như vậy, vẫn động một chút là đòi đánh đòi giết như vậy, hoạt thoát thoát là một tôn quái tử thủ!

Đối với tên Tôn Ngộ Không này, Chuẩn Đề cũng không biết nên đi giáo hóa như thế nào, chuẩn bị đẳng khi Tôn Ngộ Không ra tới sẽ tròng lên cái Kim Cô Chú, miễn cho hắn một gậy đem người ta đánh chết.

Hoặc giả đổi khẩu vị ăn thịt người, cái này một điểm biện pháp

cũng không có, đừng hoài nghi, Tôn Ngộ Không làm được, cũng dám làm như vậy.

"Chỉ là trước mắt tuy rằng vấn đề giải quyết, nhưng ngày sau thì sao?" Tiếp Dẫn lại cao hứng không nổi, Phật giáo không ít đệ tử đều cần luân hồi chuyển thế, kinh lịch ma nan mới có thể tu đắc chính quả, Tiếp Dẫn đau đầu, nhưng không luân hồi không được, trong Lục Đạo Luân Hồi hai vị Tổ Vu không đáp ứng, làm gì cũng đều bạch đáp.

Đừng đến lúc đó không được luân hồi thì thôi, hồn phách đệ tử cùng nguyên thần còn bị nhốt tại bên trong Lục Đạo Luân Hồi, vậy mới bi thảm.

Giống như một sợi xích sắt gắt gao lặc trụ cổ, khó chịu.

Một điểm tự chủ quyền lợi đều không có.

Vốn dĩ Phật giáo sẽ tại trước khi Tây Du bắt đầu, lôi kéo Minh Hà Lão Tổ lấy Vô Tận Huyết Hải làm bàn đạp, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chưởng khống một ít quyền lợi, Hậu Thổ xác thực cũng nhượng bộ, tại Lục Đạo Luân Hồi nàng không sợ Thánh nhân, nhưng Vu tộc nhân cơ bản diệt tuyệt, Hậu Thổ đi tranh đoạt quản lý Lục Đạo Luân Hồi làm cái gì?

Không tâm tư quản, tùy tiện các ngươi tranh.

Nhưng hiện tại bất đồng, Hậu Thổ không có dĩ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, Vu tộc không có diệt vong, Hậu Thổ và Huyền Minh hai tôn Tổ Vu còn sống, đều là người của Tiêu Vân, lấy Tiêu Vân làm chỗ dựa, căn bản không thèm để ý Thánh nhân hay không Thánh nhân, Thánh nhân giáo phái đệ tử muốn luân hồi, hỏi qua ta chưa?

Đáp ứng cho ngươi luân hồi thì được, không đáp ứng thì đập chết tin hay không?

Bị động, quá bị động.

“.....” Chuẩn Đề một trận trầm mặc, nhìn về hướng Lục Đạo Luân Hồi, đau đầu, đúng vậy, hiện tại giải quyết, không đại biểu về sau cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Sau Tây Du, Chư Thiên Vạn Giới khí vận tranh đoạt bắt đầu, bó lớn giáo phái đệ tử sẽ luân hồi tiến vào các thế giới trong đó, vì giáo phái tranh đoạt khí vận, nhưng Lục Đạo Luân Hồi phân hóa ra Địa Phủ không quy ngươi quản, một đinh điểm quyền lợi đều không có thì luân hồi cái rắm, tranh cái rắm khí vận.

Phật giáo như thế, Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo cũng như thế.

Tiệt giáo còn đỡ, dĩ mục tiền tình huống, chỉ cần Chư Thiên Vạn Giới tranh đoạt bắt đầu, Tiệt giáo một ít tiểu bối đệ tử luân hồi, Lục Đạo Luân Hồi khẳng định sẽ không làm khó dễ, nhưng Nhân giáo thì sao?

Xiển giáo thì sao?

Phật giáo thì sao?

Làm sao bây giờ?

Nguồn gốc phát triển giáo phái đều bị Tiêu Vân bóp chết, tranh cái gì?

Một câu nói khiến cho bọn hắn giương mắt nhìn, vô khả nại hà.

“Sư huynh, hay là ta đi tới Côn Luân Sơn cùng Thủ Dương Sơn tranh thủ một chút?” Cứ mãi như vậy khẳng định không phải biện pháp, mấy vị Thánh nhân tất định phải liên hợp, tìm Tiêu Vân đàm một đàm, sau đó phân một điểm quyền lợi ra.

Quản lý quyền không dám nói, nhưng quyền lợi giáo phái luân hồi phải nắm ở trong tay mới được, bằng không quá bị động.

Không chỉ vẻn vẹn là chuyện của Phật giáo, quan hệ đến sự phát

triển của các giáo phái khác cùng tranh đoạt khí vận, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không cự tuyệt cùng bọn hắn liên hợp, cùng đi tìm Tiêu Vân thương đàm.

Sư huynh đệ hai người bọn họ đi vị miễn có chút chột dạ, lo lắng không đủ, lôi kéo thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thì tốt hơn nhiều, có hai vị này thượng, lo lắng cũng muốn sung túc một ít.

"Có thể liên hợp thương thảo, nhưng không thể lỗ mãng hành sự." Tiếp Dẫn suy nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Cũng không thể không đáp ứng.

Dưới tình huống trước mắt, bức bách bọn hắn cần thiết phải liên hợp, tìm Tiêu Vân thương đàm thảo muốn một điểm tự chủ quyền lợi mới được.

Nếu không phải Tiệt giáo đệ tử của Thông Thiên cơ bản đều tại Thiên Đình, Tiệt giáo sẽ không chịu hạn chế, thì phỏng chừng Thông Thiên cũng phải gia nhập tiến vào, không có biện pháp, nếu không giáo phái phát triển như thế nào?

Dựa vào Hồng Hoang phát triển khẳng định là không được, cần thiết đa điểm nở hoa mới được, đừng xem thường khí vận Chư Thiên Vạn Giới, tuy rằng vi tiểu, nhưng linh tinh vụn vặt cộng lại, kết quả liền không giống nhau.

Cho nên những cái này cần thiết phải tranh, cũng là trọng điểm phát triển và tranh đấu tiếp theo của các Thánh nhân giáo phái.

Tiếp Dẫn đáp ứng, Chuẩn Đề cười nói: "Ký nhiên như thế, thỉnh sư huynh tọa trấn Linh Sơn, nhìn chằm chằm chuyện Tây Du kia, sư đệ ta đi tới phương Đông tìm hai vị sư huynh nói chuyện một chút." Phương Tây tốt nhất chính là có hai vị Thánh nhân, một người đi ra ngoài làm việc, người còn lại cũng có thể tọa trấn trong nhà, không

giống những giáo phái khác, Thánh nhân đi ra ngoài, trong nhà không ai quản.

Nếu như gặp phải chuyện quan trọng, Thánh nhân nhất thời gian về không được, thật đúng là có chút phiền toái.

"Thiện!!" Tiếp Dẫn gật gật đầu đáp ứng, hắn vốn không giỏi ăn nói, nhân thử để Chuẩn Đề đi làm thuyết khách là nhân tuyển thích hợp nhất, Tiếp Dẫn lưu tại trong nhà nhìn chằm chằm chuyện Tây Du thì tốt hơn, sự tình quan hệ đến Phật giáo đại hưng, không thể không coi trọng.

Tuy rằng đại tiểu sự vụ đều có Như Lai quản lý, những đệ tử khác cũng sẽ phối hợp, nhưng Tiếp Dẫn yên tâm không được, sợ trên đường xuất hiện ý ngoại, cũng là vì phòng ngừa có người quấy rối.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vì nhân tình, sẽ phối hợp, không có khả năng chạy ra quấy rối, nếu không nhân tình mất hết, ngược lại còn chiêu nhạ nhân quả.

Tiêu Vân cũng hứa hẹn sẽ không chủ động quấy rối, nhưng vạn nhất thì sao?

Vạn nhất người Yêu tộc não co rút, chạy đi lăn lộn vài cái, Tiêu Vân nguyện ý trừng phạt những người này, nhưng sự tình bị phá hỏng rồi, vãn cứu đều khó khăn, trừng phạt có ích lợi gì?

Còn có vị làm người ta lo lắng nhất kia, Thông Thiên Giáo Chủ.

Phong Thần kiếp nan kỳ gian, Tiệt giáo chính là bị hố thảm.

Một khi Thông Thiên động thủ gây chuyện, đủ cho Phật giáo hưởng thụ, nhân thử không thể không phòng.

Cho nên hai vị Thánh nhân đi một vị, lưu lại một vị tọa trấn mới là hợp lý nhất.

Kim Thiền Tử chuyển thế, tịnh lớn lên, chuẩn xác mà nói là lớn lên, thậm chí câu đáp thượng Đại Đường Hoàng đế Lý Thế Dân, hai người kết bái làm huynh đệ, chuẩn bị rời đi Đại Đường cảnh nội, đi tới phương Tây thủ kinh.

Tôn Ngộ Không như cũ bị nhốt dưới Ngũ Chỉ Sơn, cũng may hắn không phải người xuyên việt, nếu không tất định sẽ hừ hừ vài câu: "Ta muốn tự do a, mất tự do a, ngày ngày ca hát nước mắt ta chảy a..." Kỳ gian vì mài giũa tính tình Tôn Ngộ Không, trực tiếp dẫn đến việc Tôn Ngộ Không tại dưới Ngũ Chỉ Sơn bị bỏ đói suốt năm trăm năm.

Quan Âm muốn yêm lão Tôn hộ tống một cái hòa thượng đi phương Tây thủ kinh, tất định có mục đích không thể cho ai biết!!!

Ngũ Chỉ Sơn dưới, Tôn Ngộ Không tịnh không có bởi vì bị đói năm trăm năm mà thoi thóp, tinh thần trạng thái như cũ rất tốt, trừ bỏ có chút nhàm chán ra, cái khác đều tốt, chỉ là có chút thèm, nhớ tới ngày xưa ăn linh quả mỹ vị thịt, Tôn Ngộ Không có chút thèm.

Đáng tiếc thèm cũng vô dụng, rốt cuộc không có biện pháp rời đi, ăn thịt là không có khả năng.

Đến nỗi lời Quan Âm Bồ Tát nói với hắn, Tôn Ngộ Không tự động xem nhẹ, thà rằng ngây ngốc tại dưới Ngũ Chỉ Sơn, cũng không hộ tống một cái hòa thượng đi Tây Thiên lấy kinh, rõ ràng là hố người!!!

Không thể không nói, đời này Tôn Ngộ Không thiếu vài phần soái khí, thiếu vài phần mao táo, ngược lại tinh minh không ít.

Chương 180

Cảm thấy người của Phật giáo đang gài bẫy mình, bảo đảm không có chuyện tốt.

Tuy rằng Quan Âm Bồ Tát dặn dò, chỉ cần hộ tống người gọi là hòa thượng kia đi Tây Thiên thủ kinh là có thể thoát khốn, không cần tiếp tục ngây ngốc tại dưới Ngũ Chỉ Sơn, nhưng Tôn Ngộ Không cảm thấy, chuẩn không có chuyện tốt, nhân thử hắn không định đáp ứng, ta Tôn Ngộ Không coi như không nghe thấy là được.

Đi Tây Thiên!

Đó là không có khả năng!!!

Lúc này Tôn Ngộ Không hoàn toàn hận thấu người phương Tây, nếu không phải Như Lai ra tay, hiện tại hắn còn đang tiêu dao tự tại, đâu có chuyện sẽ đi Tây Thiên thủ kinh, quả thực là chuyện cười!

Giết người yêm lão Tôn am hiểu, bảo hộ người?

Đi chỗ khác chơi.

Không thời gian, không tâm tư, cũng không rảnh!!

Kết quả Tôn Ngộ Không ôm tâm tư như vậy, trực tiếp dẫn đến Đường Tăng đi tới Ngũ Chỉ Sơn, sau đó trực tiếp đi qua.

Trực tiếp đi qua...

Phương Tây Linh Sơn, Tiếp Dẫn một trương mặt đen lại.

Thân là Phật giáo chưởng giáo quản lý Phật giáo sự vật như Như Lai, hận không thể nhảy ra một tát đem Tôn Ngộ Không đập chết, con khỉ đáng chết này, rõ ràng dặn dò thật tốt, kết quả lại không phối hợp.

"Phụt ~~~~" Thiên Đình phía trên, Tiêu Vân có chút trợn tròn mắt,

không nhìn lầm chứ, có chút sững sờ, không nghĩ tới Tôn Ngộ Không lại quật cường như vậy, thà rằng không ra, cũng không nguyện ý bảo hộ Đường Tăng đi Tây Thiên thủ kinh.

Lợi hại a!!!

Đều biết là một cái hố to, Tôn Ngộ Không biết động não?

Chẳng lẽ bởi vì không có bị Càn Khôn Đỉnh luyện chế, dẫn đến trí thương vẫn còn online?

"....." Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng dạng đang nhìn Đường Tăng đi tới phương Tây, chỉ xem Ngũ Chỉ Sơn là khách qua đường, sau đó trực tiếp đi qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không được trợn trắng mắt.

Nhìn xem Phật giáo làm chuyện tốt, ngay cả một con khỉ đều thuần phục không được, thủ kinh?

Đang nói đùa sao.

Hợp lại Nhân giáo và Xiển giáo chúng ta phí tâm phí lực giúp các ngươi, vì cái nhân tình, kết quả các ngươi lại xuất hiện sai sót, đùa bỡn ta sao.

"....." Bát Cảnh Cung nội, Lão Tử cầm quạt tay cứng lại, rất nhanh khôi phục bình thường, chỉ là nội tâm cũng không có như mặt ngoài nhìn qua nhất trí như vậy, hiển nhiên hành vi im hơi lặng tiếng của Tôn Ngộ Không làm cho Lão Tử đều cảm thấy cạn lời.

Phương Tây làm việc kiểu gì vậy?

Thủ kinh nhân vật trọng yếu đâu?

Không nói người khác, ngay cả người chưa rời đi Thủ Dương Sơn là Chuẩn Đề đều tức đến thổ huyết, con khỉ đáng chết, lại bắt đầu!

Lại bắt đầu, đặc yêu không thể an ổn một chút, để Phật giáo ta hảo hảo đem đại hưng một sự xử lý tốt sao?

Đặc yêu rốt cuộc muốn làm cái gì?

Như Lai làm việc kiểu gì vậy?

Ngay cả một con khỉ đều quản không được!!!

Chuẩn Đề giờ khắc này cảm giác giống như ăn phải một con ruồi bọ đầu xanh, đừng nhắc tới có bao nhiêu khó chịu.

Linh Sơn, một đám người Phật giáo, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút mộng, cũng may Như Lai trấn định, đối với Quan Âm nói: "Bát hầu, ngoan cố không linh, như thế muốn lao phiền Quan Âm Đại Sĩ đi một chuyến." Con khỉ không bảo hộ, như thế nào thủ kinh?

Phỏng chừng Đường Tăng vừa mới bước vào Đại Đường cảnh nội đã bị gặm sạch rồi.

Không loạn sao?

Phật giáo an bài người sẽ không thật sự ăn thịt hắn, các loại tắm rửa sạch sẽ, các loại lãng phí thời gian, để cho Tôn Ngộ Không cứu đi, nhưng bên ngoài những người đó sẽ không a.

Đem tin tức ăn một miếng thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão truyền ra ngoài, những tiểu yêu kia khẳng định nhìn chằm chằm không buông tha.

Nhìn xem có mấy kẻ thực lực mạnh điểm Yêu tộc chi nhân đi nhìn chằm chằm, tỷ như Ngưu Ma Vương, Ngưu Ma Vương ăn sao?

Có sao?

Không có đi.

Cũng chỉ là một ít tiểu yêu nhảy nhót, đều là Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo đặc ý an bài mà thôi.

Hiện tại đem tin tức truyền đầy trời bay, làm vô số tiểu yêu đều cảm thấy ăn một miếng thịt hiệu quả so với ăn Cửu Chuyển Kim Đan còn tốt hơn, đám tiểu yêu này không đi ăn mới là lạ.

Tuy rằng Như Lai không nói gì, nhưng không cao hứng là khẳng định, Quan Âm tức đến một khuôn mặt sắc mặt thiết thanh, bát hầu tất định không thể cho sắc mặt tốt nhìn mới được, nếu không muốn lật trời rồi!!!

Ngay cả lời Như Lai đều dám không nghe!

Như vậy đừng trách ta không khách khí.

Vốn dĩ Từ Hàng Đạo Nhân không chuẩn bị làm khó Tôn Ngộ Không, nhưng hiện tại xem ra không làm khó dễ cũng không được.

Quan Âm Bồ Tát lấy tốc độ nhanh nhất đi tới Ngũ Chỉ Sơn hạ: "Tôn Ngộ Không, Đường Tăng đã đi rồi, vì sao ngươi không nguyện bái hắn làm thầy?

Bảo hộ hắn đi tới Tây Thiên thủ kinh?" "Xùy!" Tôn Ngộ Không khinh thường cười: "Đừng khi phụ yêm lão Tôn không hiểu, Phật giáo chi nhân tối âm hiểm xảo trá, khẳng định không có chuyện tốt chờ yêm lão Tôn, ta mới không mắc mưu!!!" "....." Tôn Ngộ Không một câu đốp chát làm Quan Âm suýt chút nữa tắc thở, người của Phật giáo âm hiểm xảo trá sao?

Kỳ thực không sai, chỉ là những năm trước Chuẩn Đề lưu lại thanh danh không tốt, theo Phong Thần lạc mạc, Nhiên Đăng Đạo Nhân chạy qua đó xong, càng biến bản gia lệ, lúc này danh thanh của Nhiên Đăng Đạo Nhân so với Chuẩn Đề từng làm còn lợi hại hơn, đương nhiên là không phải danh tiếng tốt.

Ít nhất đối với người trong Hồng Hoang mà nói, là như vậy.

Tôn Ngộ Không những năm gần đây kết thức không ít người Yêu

tộc, người khác nói một cái, hắn liền tin.

Bắt đầu không tin, nhưng một cái hai cái người đều cho rằng như vậy, khả năng là thành kiến, khả năng là ăn mệt mắc mưu, nhưng người Yêu tộc vơ một nắm đều nói có vấn đề.

Vậy Phật giáo chi nhân khẳng định không phải thứ tốt.

Cho nên cố ý hố ta Tôn Ngộ Không, ta mới không mắc mưu đâu, không đi, có giỏi thì cứ vẫn luôn nhốt ta tại dưới Ngũ Chỉ Sơn, ta xem các ngươi có thể nhốt bao lâu!!!

Giờ khắc này, không ít người chú ý chuyện Phật giáo đại hưng Tây Du đều cười phun.

Tôn Ngộ Không thật sự là dám nói a, không biết Phật giáo danh thanh không tốt lắm, kỳ thực đại bộ phận đều là Chuẩn Đề tạo nghiệt sao?

Nhưng dù sao cũng là Thánh nhân, là sư phụ, nói như vậy, chẳng lẽ không có chút phân biệt nào?

Đáng tiếc Tôn Ngộ Không đâu quản những cái đó, hắn quản ngươi là ai.

Đến nỗi Chuẩn Đề có thể hay không bị tức chết, hắn mới mặc kệ, phản chính hắn cũng không biết Thánh nhân Chuẩn Đề là lão sư của mình.

"Ngu xuẩn mất khôn!!!" Quan Âm Bồ Tát tức giận đến mức sắp thổ huyết, quát lớn một tiếng, trực tiếp ném ra Kim Cô Chú đã chuẩn bị sẵn, chụp lên đầu Tôn Ngộ Không, bắt đầu niệm kinh.

"A!!!" Trên đầu Tôn Ngộ Không xuất hiện thêm một cái vòng, hắn ngẩn ra một chút, chưa kịp phản ứng thì một trận kịch thống từ đầu truyền đến.

Hắn đau đớn kêu la thảm thiết, muốn gỡ thứ đó xuống nhưng phát hiện căn bản không thể lay chuyển.

Theo tiếng niệm kinh không ngừng của Quan Âm Bồ Tát, đầu Tôn Ngộ Không càng lúc càng đau, cảm giác như sắp nổ tung.

"Đừng niệm nữa, đừng niệm nữa, đừng niệm nữa!!!" Tôn Ngộ Không đau đớn hét lớn.

Nhưng Quan Âm Bồ Tát không có ý định dừng lại, hung hăng dạy dỗ Tôn Ngộ Không một trận, để sau này hắn biết nghe lời hơn.

"A!!!

Lão Tôn ta đồng ý rồi, ta đồng ý rồi, đừng niệm nữa!!!

Đừng niệm nữa!!!" Cuối cùng Tôn Ngộ Không không thể kháng cự được cơn đau kinh khủng do Kim Cô Chú mang lại, đành phải khuất phục.

Quan Âm Bồ Tát dừng lại, lạnh lùng nhìn Tôn Ngộ Không, nói: "Không bao lâu nữa người đó chắc chắn sẽ quay lại, ta sẽ giao chú ngữ cho hắn, ngươi hãy tự lo liệu lấy." Cảnh cáo Tôn Ngộ Không xong, Quan Âm Bồ Tát mới rời đi, muốn đi tìm người kia, bảo hắn quay lại mang Tôn Ngộ Không đi.

Về phần Kim Cô Chú, trực tiếp giao cho Đường Tăng thì tốt hơn, miễn cho hắn bị Tôn Ngộ Không một gậy đánh chết.

Sau khi Tôn Ngộ Không thoát khốn, sẽ làm ra chuyện gì thì không ai có thể xác định được.

Cho dù hiện tại hắn đã khuất phục, nhưng có thật lòng hay không?

Ai cũng không biết, có lẽ chỉ là khuất phục giả tạo, có lẽ chỉ vì không muốn chịu tội nên bị bắt buộc phải đồng ý, kỳ thực trong lòng đã sớm hoài hận, bởi vậy không thể không đề phòng.

“A a a!!!

Lão Tôn ta nhất định sẽ không để cho các ngươi được yên!!!” Khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, Tôn Ngộ Không gầm lên một tiếng giận dữ truyền đi thật xa, khiến Quan Âm Bồ Tát vừa mới rời đi không khỏi thở dài một hơi.

Biết ngay con khỉ này không dễ dàng cúi đầu như vậy, chẳng qua là sợ Kim Cô Chú mà thôi.

Ở một bên khác, Đường Tăng rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn không bao lâu, đang nghỉ ngơi trong núi thì ngủ thiếp đi.

Kết quả được Quan Âm Bồ Tát báo mộng, bảo hắn quay lại, dưới Ngũ Chỉ Sơn có một con khỉ tên là Tôn Ngộ Không, sẽ bảo hộ hắn đi Tây Thiên thỉnh kinh, phòng ngừa trên đường bị yêu quái ăn thịt.

Bồ Tát còn cho biết tính tình con khỉ này không tốt, khó khống chế, cần dùng Kim Cô Chú hạn chế mới được, dặn dò hắn không được mềm lòng.

Đường Tăng kinh tỉnh, cho rằng Bồ Tát hiển linh, vội vàng quỳ lạy tạ ơn.

Trời vừa sáng, hắn liền quay lại, đi tới Ngũ Chỉ Sơn tìm kiếm Tôn Ngộ Không.

Đến Ngũ Chỉ Sơn, Đường Tăng xuống ngựa tìm kiếm.

Tôn Ngộ Không buồn bực không lên tiếng, Đường Tăng đành phải tự tìm.

Khó khăn lắm mới tìm thấy Tôn Ngộ Không, đáng tiếc phản ứng đầu tiên và câu nói thốt ra của Tôn Ngộ Không lại dọa hắn sợ chết khiếp.

Cả người Tôn Ngộ Không đều bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn, chỉ có

một cái đầu lộ ra ngoài.

Đường Tăng đang chuẩn bị tiến lên, không ngờ Tôn Ngộ Không lộ ra một nụ cười dữ tợn, bốn cái răng nanh sắc bén hiện ra, nhìn chằm chằm hắn, cười lạnh một tiếng: "Hòa thượng, nhìn ngươi thật ngon miệng." "....." "Phụt ~~~~" Trong Thiên Đình, Tiêu Vân lại một lần nữa cười phun.

Hắn thực sự cười sặc sụa, bị Tôn Ngộ Không chọc cười.

Sư đồ gặp mặt, không vội vã ra ngoài mà lại bàn chuyện ăn uống, còn cảm thấy da thịt non mềm chắc chắn rất ngon.

Quả nhiên là một con khỉ không cam lòng chịu giáo hóa.

Quan Âm Bồ Tát sắc mặt đen sì khó coi, âm thầm tác động một chút, lập tức bắt đầu niệm Kim Cô Chú mới chế phục được Tôn Ngộ Không, kết quả thả hắn ra.

Khi Tôn Ngộ Không thoát ra, Đường Tăng lại kinh hãi lần nữa.

Khỉ?

Nếu không phải khuôn mặt khỉ dữ tợn kia, móng vuốt sắc bén kia, hắn còn tưởng là một người đeo mặt nạ khỉ.

"Hòa thượng, Lão Tôn sẽ hộ tống ngươi đi Tây Phương thỉnh kinh, ta làm được, nhưng xin đừng quản ta, chúng ta ước pháp tam chương." Đã đồng ý rồi, lại có Kim Cô Chú hạn chế, Tôn Ngộ Không không bỏ chạy, cũng không rời đi, chuẩn bị thành thật đưa Đường Tăng đi thỉnh kinh.

Nhưng trước đó, cần phải cùng tên hòa thượng này ước pháp tam chương mới được, để cho hắn một chút tự do, đừng lúc nào cũng hạn chế.

Sau một hồi "mặc cả", Đường Tăng đồng ý với Tôn Ngộ Không

một điều kiện: Sẽ không hạn chế hắn quá mức, chỉ cần Tôn Ngộ Không không phạm sai lầm, hắn sẽ không tùy tiện niệm Kim Cô Chú.

"Hòa thượng, Lão Tôn đói rồi, có cái gì ăn không?" Điều kiện đàm phán xong, Tôn Ngộ Không vác Kim Cô Bổng ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Năm trăm năm, động cũng không thể động, cảm giác xương cốt đều sắp cứng lại rồi, cần phải hòa hoãn một chút.

Chương 181

Còn có một nguyên nhân khác, đó là thèm ăn.

Thật sự, Tôn Ngộ Không cảm thấy hòa thượng này có lẽ ăn rất ngon, ít nhất nhìn qua không tệ, da mỏng thịt mềm, cắn một miếng tuyệt đối mỹ tư tư.

"Trong hành lý vi sư có lương khô!!!" Đối với việc Tôn Ngộ Không không gọi sư phụ mà gọi là hòa thượng, Đường Tăng bất lực, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Bất luận nói thế nào Tôn Ngộ Không cũng không đổi giọng, hắn đành lấy lương khô ra.

Chỉ là khi Tôn Ngộ Không nhìn thấy lương khô thì ngẩn người.

Đang trêu đùa ta sao?

Lão Tôn ta là kẻ vô nhục bất hoan (không có thịt không vui), lại lấy cái bánh không biết để bao lâu này cho ta ăn?

"Thứ đồ này cũng cho người ăn sao?" Tôn Ngộ Không tức giận ném lương khô đi, đối với Đường Tăng nói: "Hòa thượng, Lão Tôn đi một lát sẽ về, ngươi nghỉ ngơi chốc lát, ta sẽ mang đồ ăn về." Lương khô bị ném, Đường Tăng một trận tiếc nuối, đáng tiếc đều ném xuống núi, rõ ràng không thể nào đi tìm về ăn được nữa.

Hắn đành phải nhận mệnh, ở lại đợi Tôn Ngộ Không trở về, thuận tiện mang chút đồ ăn.

Rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn, Tôn Ngộ Không rất nhanh đã đánh giết một con lợn rừng, ăn uống no nê một trận, thuận tiện mang một ít về.

"Ăn đi, hòa thượng, ăn no rồi nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta xuất phát, sớm chút đưa ngươi đến Tây Thiên, Lão Tôn ta cũng có thể

sớm ngày về Hoa Quả Sơn!!!" Đi Tây Thiên mà thôi, nếu không cân nhắc tốc độ Đường Tăng quá chậm, chỉ cần một lát công phu Tôn Ngộ Không có thể chạy cả đi lẫn về.

Cùng lắm thì hao phí mười mấy hai mươi năm thời gian, sau đó đưa đến Tây Phương rồi quay về Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không tính toán không sai, đáng tiếc, nguyện vọng này của hắn chú định không thể thực hiện.

"A Di Đà Phật, vất vả cho Ngộ Không rồi." Nhìn đồ vật Tôn Ngộ Không ném xuống đất được gói bằng lá chuối, Đường Tăng cảm thấy Tôn Ngộ Không thật dụng tâm lương khổ, sợ đồ bị bẩn nên đặc biệt gói lại.

Nhưng không biết vì sao lại có mùi máu tanh nhàn nhạt?

Ở một bên, Tôn Ngộ Không khinh thường cười một tiếng, hắn không thích nghe "A Di Đà Phật", đáng tiếc không thể bắt tên hòa thượng này bỏ câu cửa miệng, cũng giống như Tôn Ngộ Không không nguyện mở miệng gọi sư phụ vậy.

Tôn Ngộ Không dựa vào một bên, bẻ một cành cây trong tay biến thành tăm xỉa răng, bắt đầu xỉa răng.

Nhìn hàm răng dính máu của Tôn Ngộ Không khi hắn xỉa, Đường Tăng mạc danh cảm thấy có chút sợ hãi.

Cảnh tượng này người bình thường thật sự nhìn không nổi, nếu không phải có Quan Âm Bồ Tát báo mộng, hắn tuyệt đối không dám tin tưởng con khỉ này sẽ trở thành đồ đệ của mình, bảo hộ mình đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Thôi, thôi, khủng bố quá không dám nhìn.

Đường Tăng cầm lấy đồ vật dưới đất, mở ra chuẩn bị ăn cơm.

Chỉ là khi lá chuối vừa mở ra, hắn giống như bị rắn độc cắn, cả người nhảy dựng lên thật cao, ném đồ trong tay ra xa, nhắm mắt lại, không ngừng niệm A Di Đà Phật.

Nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới thức ăn Tôn Ngộ Không mang về không phải thứ gì khác, mà là một khối thịt, một khối thịt heo, loại còn dính máu, hoàn toàn là thịt sống!!!

"Ha ha ha, càng ngày càng thú vị." Tiêu Vân chống cằm, cười lớn.

Tôn Ngộ Không không ăn đồ chay, muốn ăn thịt, muốn ăn linh quả, không chịu gọi sư phụ, lại còn cảm thấy sư phụ ăn rất ngon.

Quả thực thú vị, so với Mỹ Hầu Vương trong ký ức thì khác biệt quá lớn.

"Di, Chuẩn Đề không ở Tây Phương mà chạy tới Thủ Dương Sơn làm gì?" Lúc này Tiêu Vân chú ý thấy Chuẩn Đề đã đi tới Thủ Dương Sơn.

Nhìn một lúc, hắn lười quan tâm nhiều, tiếp tục xem kịch.

Trái phải cũng chỉ là mười mấy năm thời gian mà thôi, hiện trường trực tiếp Tây Du Ký, không xem thì phí, lãng phí một chút thời gian cũng không phải chuyện nhỏ.

"Đại sư huynh." Trong Bát Cảnh Cung, Chuẩn Đề ngồi đối diện Lão Tử.

Lão Tử mở mắt, nhìn thoáng qua, nói: "Sư đệ không ở Linh Sơn chờ đợi người đi thỉnh kinh quy vị, đến Thủ Dương Sơn của vi huynh là có chuyện gì?" Nhân Giáo và Xiển Giáo có thể giúp đều đã giúp rồi, chuyện tiếp theo phải xem Phật Giáo, lúc này chạy đến chỗ ta làm gì?

Không phải lại có điều kiện gì khác chứ?

Trước khi Chuẩn Đề mở miệng, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ, đừng

nói lung tung.

Một cái nhân tình mà thôi, đừng có không dứt không thôi.

Lần nào cũng nhờ giúp đỡ, Lão Tử đều sắp phiền chết rồi.

Nhân tình nợ cũng đã trả xong, nếu Chuẩn Đề dám lấy chuyện này ra nói, Lão Tử tuyệt đối sẽ cho hắn đẹp mặt.

"Không biết Đại sư huynh có chú ý đến vấn đề Lục Đạo Luân Hồi hay không?" Chuẩn Đề do dự rồi mở miệng nói.

"....." Lại nói lung tung, tin hay không ta đuổi ngươi ra ngoài!!!

Lão Tử liếc Chuẩn Đề một cái, hừ nhẹ một tiếng.

Chú ý vấn đề Lục Đạo Luân Hồi?

Có tác dụng gì?

Ai mà chưa từng chịu thiệt thòi ở Lục Đạo Luân Hồi?

Chuẩn Đề không có sao?

Lần trước đến Lục Đạo Luân Hồi bị chỉ thẳng mũi mắng cút, chuyện này Lão Tử vĩnh viễn đều không quên được.

Hiện tại còn đang nợ nhân tình của Tiêu Vân đây, hôm nào Tiêu Vân tâm tình không tốt, kêu một tiếng, Lão Tử còn phải "chạy đít" đến Hỗn Độn làm bao cát.

Chú ý cái gì mà chú ý?

Thấy cảm xúc của Lão Tử có chút không đúng, Chuẩn Đề thầm vui mừng.

Không sợ Lão Tử có cảm xúc, chỉ sợ Lão Tử không có phản ứng mới gọi là phiền phức.

Chỉ cần Lão Tử có cảm xúc dao động, đại biểu chuyện này có thể bàn.

Chuẩn Đề sợ nhất là mình ở đây lăn lộn mà Lão Tử lại không phối hợp.

Không phối hợp đại biểu Nguyên Thủy Thiên Tôn khả năng cũng sẽ không tham gia, như vậy Tây Phương làm sao đàm phán với Tiêu Vân?

Ba vị Thánh nhân giáo phái liên hợp đi Thiên Đình còn chưa chắc đã có quả ngon để ăn.

"Sư đệ, có chuyện cứ nói thẳng, không cần vòng vo tam quốc." Nhìn Chuẩn Đề một cái, Lão Tử không muốn nghe hắn nói nhảm ở đây, miễn cho trong lòng không thoải mái.

Thật là chuyện nào không nên nhắc thì cứ nhắc, Chuẩn Đề chẳng làm được chuyện tốt gì.

Thấy thế, Chuẩn Đề cười nói: "Sư huynh, lần này Kim Thiền Tử luân hồi chuyển thế, Tây Du bắt đầu.

Nhưng sư đệ phát hiện một vấn đề, một khi môn hạ đệ tử chúng ta muốn luân hồi ma luyện thì sẽ gặp rắc rối.

Nếu Lục Đạo Luân Hồi không đồng ý, luân hồi chẳng những không thể tiến hành, thậm chí hồn phách và nguyên thần của người đó sẽ bị nhốt trong đó." "Nhân Giáo ta không có đệ tử luân hồi." Lão Tử nhàn nhạt đáp.

Chuẩn Đề cũng không tức giận, cười tiếp tục nói: "Vậy ngày sau thì sao?

Sau Tây Du, phải làm sao đây sư huynh?" "....." Tay Lão Tử khựng lại, từ từ đặt quạt trong tay xuống.

Vấn đề này trước đây quả thực không nghĩ tới, nhưng nghe Chuẩn Đề nói xong, Lão Tử mới phản ứng lại.

Ngay lập tức trước mặt Chuẩn Đề, hắn tế ra Thái Cực Đồ, bắt đầu thôi diễn kết quả mình muốn.

Kết quả sau khi thôi diễn khiến hắn giật mình.

Theo kết quả thôi diễn, đợi sau khi Tây Du kết thúc, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo đều phải đi cầu Lục Đạo Luân Hồi mới được.

Đây tuyệt đối không phải tin tức tốt.

Tiệt Giáo không nằm trong số đó thì có thể hiểu được, dù sao đệ tử Tiệt Giáo cơ bản đều đang nhậm chức tại Thiên Đình, Lục Đạo Luân Hồi cũng là địa bàn của Tiêu Vân.

Như vậy, đệ tử Tiệt Giáo luân hồi tự nhiên sẽ không chịu hạn chế.

Nhưng Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo thì không giống.

Cần phải đi cầu người ta mới được.

Một lần hai lần thì thôi, lúc nào cũng phải đi cầu người, còn ra thể thống gì?

Để làm gì?

Lão Tử thu hồi Thái Cực Đồ, nhìn chằm chằm Chuẩn Đề.

Nếu Chuẩn Đề dám tranh đoạt quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi, hắn bảo đảm sẽ đánh chết Chuẩn Đề!!!

Muốn đi tìm chết thì đi một mình, đừng kéo ta theo làm đệm lưng, loại chuyện ngu xuẩn này ta không làm.

Chuẩn Đề vẫn cười ha ha: "Sư huynh, sư đệ biết người khống chế tối cao của Lục Đạo Luân Hồi chính là Yêu Hoàng Tiêu Vân, chúng ta muốn từ trong tay hắn tranh đoạt quyền khống chế tất nhiên là không được.

Nhưng ngày sau Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo đệ tử luân hồi

lịch luyện đều cần kinh qua Lục Đạo Luân Hồi.

Cho nên sư đệ hôm nay to gan mời hai vị sư huynh xuất mã, cùng sư đệ đi tới Thiên Đình thương nghị với Tiêu Vân chuyện này." "Thánh nhân có thể không tranh đoạt quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi, nhưng quyền lợi luân hồi của môn hạ đệ tử cần phải nắm trong tay mới được, như vậy cũng sẽ không dẫn đến việc Tiêu Vân đại động can qua." Chuẩn Đề biểu minh không tranh đoạt quyền khống chế, chỉ hy vọng lấy được quyền lợi luân hồi cho đệ tử giáo phái.

Nếu không đệ tử giáo phái luân hồi sẽ luôn bị bóp cổ, không lên không xuống.

Cũng không thể cứ có một đệ tử muốn luân hồi là lại chạy đi cầu người ta một lần chứ?

Mình không phiền thì người khác cũng phiền.

Lão Tử nhìn chằm chằm Chuẩn Đề một lát, trầm mặc suy tư.

"Như vậy có thể được!" Một lát sau, Lão Tử cảm thấy có thể thử xem, nhưng có thành công hay không là một vấn đề.

Có những việc không đi nỗ lực thì sao biết không thể thành công?

Yêu cầu của bọn họ lại không quá đáng.

"Đến Thủ Dương Sơn gặp vi huynh, có chuyện thương nghị!!!" Đã bàn xong với Chuẩn Đề, Lão Tử liền thông báo cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Có chuyện thương nghị?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nâng tay bấm đốt tính toán, phát hiện Chuẩn Đề đã đi tới Thủ Dương Sơn.

Cũng không biết là vì chuyện gì, nhưng chắc là không phải đang hại người, nếu không Lão Tử sẽ không tìm hắn.

Nếu là vì chuyện nhờ giúp đỡ thì càng không thể nào.

Những việc cần giúp, Nhân Giáo và Xiển Giáo đều đã giúp, muốn người có người, muốn sức có sức.

Nếu Chuẩn Đề cứ túm lấy không buông thì chính là được đằng chân lân đằng đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng Chuẩn Đề không ngu như vậy.

Vậy khẳng định là vì chuyện khác.

Ngay lập tức Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi đạo trường, đi tới Thủ Dương Sơn.

"Đại huynh triệu kiến tiểu đệ, không biết là vì chuyện gì." Tại Thủ Dương Sơn, tiến vào Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng hỏi mục đích Lão Tử thông báo.

"Là vì chuyện đệ tử môn phái luân hồi." Lão Tử đem chuyện đã bàn với Chuẩn Đề nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, sau đó kinh ngạc nói: "Chúng ta đúng là nên liên hợp đi Thiên Đình một chuyến mới được.

Nhưng tên Tiêu Vân kia liệu có đồng ý không?

Chương 182

Không chừng hắn đang đợi để đập chết ta, sao có thể để ta được như nguyện.” Ta không sướng thì ta mới sướng.

Đây luôn là phong cách hành sự của Tiêu Vân.

Số lần chịu thiệt quá nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có chút sợ hãi rồi.

“Cứ thử một lần.” Lão Tử đưa ra quyết định cuối cùng.

Nếu hắn không phát thoại, Chuẩn Đề khó mà thuyết phục được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ nghe lời Lão Tử, người khác căn bản vô dụng.

Ngay sau đó, ba người cùng nhau đi tới Thiên Đình gặp Tiêu Vân.

“Đến Thiên Đình làm gì?

Gần đây hắn là không có chuyện gì mới đúng.” Thấy Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề đến Thiên Đình, Tiêu Vân cảm thấy có chút kỳ quái.

Một đám ùa đến Thiên Đình của hắn, khẳng định không có chuyện tốt.

Tiêu Vân rời khỏi Linh Đàm, phong ấn Linh Đàm lại, để tọa kỵ bên dưới trông coi không được nghe lén.

“Ba vị đạo hữu đã đến rồi thì cứ trực tiếp vào đi.” Lão Tử ba người vừa đến cửa Nam Thiên Môn thì tiếng Tiêu Vân truyền đến.

Ba người cũng không khách sáo, trực tiếp tiến vào Thiên Đình.

Từ đầu đến cuối, Đại yêu trấn thủ Nam Thiên Môn và các Yêu

tướng, tiểu yêu khác đều không phát hiện ra sự tồn tại của ba vị Thánh nhân, vẫn thành thật nhìn ra bên ngoài.

Thực lực chênh lệch quá lớn, Thánh nhân không hiện thân, những người này căn bản không phát hiện được, cho dù là Đại yêu cấp bậc Chuẩn Thánh cũng không phát hiện được.

Hoặc là khi thực lực đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối với lĩnh ngộ pháp tắc tương đối mạnh thì có lẽ sẽ cảm thấy có chút không đúng.

Đáng tiếc người có thể làm được điểm này cũng không nhiều.

Trong lương đình, Tiêu Vân đang phẩm thưởng linh tửu hoàn toàn mới.

Thân ảnh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề hiện ra, phân biệt ngồi trên ghế đã chuẩn bị sẵn.

"Ba vị mời, Thiên Đình mới luyện chế linh tửu, dùng Bàn Đào, Hoàng Trung Lý cùng Nhân Sâm Quả làm dược liệu luyện chế." Tiêu Vân ra hiệu ba người không cần khách sáo.

"....." Phục Tiêu Vân thật!

Chỉ biết làm chuyện lãng phí!

Khóe miệng Lão Tử co giật.

Cây Hoàng Trung Lý, cây Nhân Sâm Quả, cây Bàn Đào nếu ở trong tay hắn, Lão Tử có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan.

Dù thứ gì cũng có thể dùng luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng linh quả như Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả, Bàn Đào không nghi ngờ gì mang lại hiệu quả tốt nhất.

Thêm vào một ít dược liệu trân quý khác, đan dược luyện chế ra sẽ có dược hiệu tốt hơn Cửu Chuyển Kim Đan tầm thường.

Thứ tốt người khác cầu còn không được, đến tay Tiêu Vân lại biến thành nguyên liệu luyện chế linh tửu.

Tên này rốt cuộc ham mê ăn uống đến mức nào?

Một là long nhục, hai là linh tửu, vĩnh viễn không thể thiếu, quả thực cạn lời.

Lão Tử vô ngữ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề cũng vô ngữ đến cực điểm.

Vô ngữ thì vô ngữ, nhưng vẫn cầm chén rượu lên uống, thậm chí ăn một phần long nhục, cũng là cho Tiêu Vân đủ mặt mũi.

Trong tình huống bình thường, trừ Chuẩn Đề ra, các Thánh nhân khác rất ít đụng đến những thứ này.

Linh tửu uống một chút thì thôi, chứ long nhục, ai mà thèm ăn.

Nhìn Nữ Oa thì biết, cho dù Tiêu Vân thích ăn, nàng có khả năng mấy vạn năm cũng sẽ không ăn một miếng.

Đầu tiên là ăn cũng chẳng có chỗ tốt, thứ hai là không thích ăn mấy thứ này.

Yêu cầu rất đơn giản.

Không phải ai cũng giống như Tiêu Vân, không thể cai được mấy sở thích ăn uống.

Uống linh tửu, ăn long nhục, sau một hồi ăn uống, Tiêu Vân mới cười hỏi: "Nói đi, hiếm khi ba người cùng đến Thiên Đình tìm Bản hoàng, có chuyện gì cứ nói thẳng." Quan hệ song phương chưa tốt đến mức tùy tiện chạy đến đây chơi, ăn long nhục uống linh tửu.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề nhìn nhau.

Lão Tử một trận tức nghẹn, Chuẩn Đề là người khởi xướng, kết quả lại muốn Lão Tử mở miệng trước.

Mẹ kiếp, quả nhiên Đại sư huynh không dễ làm.

Lão Tử trong lòng thở dài một hơi, đành phải nói: "Yêu Hoàng, lần này ba người chúng ta đến Thiên Đình là vì chuyện Lục Đạo Luân Hồi." "Ồ, nói nghe xem." Tiêu Vân cũng không có dao động quá lớn.

Không thể nào vì người khác nhắc tới Lục Đạo Luân Hồi mà nổi điên chứ?

Ít nhất muốn phát điên cũng phải đợi đối phương thân tự đòi chia quyền lợi Lục Đạo Luân Hồi mới được.

Thấy Tiêu Vân không có dấu hiệu tức giận, Lão Tử thở phào nhẹ nhõm, nói: "Trước mắt Hồng Hoang tiến vào thời đại Phật Giáo đại hưng, sau đó đệ tử các đại giáo phái Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo đều sẽ bắt đầu luân hồi lịch luyện, có người cần luân hồi chín mươi chín kiếp.

Nhưng Lục Đạo Luân Hồi không thuộc quyền quản lý của chúng ta, như vậy đệ tử Thánh nhân giáo phái muốn luân hồi sẽ khó khăn muôn vàn." Tiêu Vân hơi nheo mắt, gật gật đầu, ra hiệu Lão Tử tiếp tục, hắn đang nghe.

"Ba người chúng ta tới đây cũng không phải vì tranh đoạt quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi, chỉ hy vọng Yêu Hoàng có thể cho chúng ta một quyền hạn tự chủ hành động nhất định, để môn hạ đệ tử có thể thuận lợi luân hồi, không chịu can nhiễu." Không tranh đoạt quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi, chỉ cần quyền lợi để môn hạ đệ tử luân hồi thuận lợi.

Cũng không hy vọng Lục Đạo Luân Hồi cứ mãi can thiệp việc môn hạ đệ tử luân hồi.

"Cách nói không tệ." Tiêu Vân thâm dĩ vi nhiên gật đầu: "Nhưng có liên quan gì đến Bản hoàng?

Lục Đạo Luân Hồi nằm dưới quyền quản khống của Bản hoàng, đó là năng lực của Bản hoàng.

Các ngươi muốn quyền lợi, Bản hoàng liền cho, như vậy Bản hoàng há chẳng phải không có mặt mũi sao?" Các ngươi muốn là ta phải cho?

Vậy mặt mũi Tiêu Vân ta để ở đâu?

"Yêu Hoàng có điều kiện gì có thể đề cập." Lão Tử cũng rất bình tĩnh.

Tiêu Vân bình tĩnh như vậy, không có nổi điên, chứng tỏ mọi chuyện đều có thể đàm phán, chỉ xem lợi ích thế nào thôi.

Lợi ích đủ thì hết thảy đều dễ nói, lợi ích không đủ thì cút xéo, muốn chủ động quyền á, nằm mơ đi.

Nhìn Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề ba người, Tiêu Vân cười cười, nói: "Bản hoàng tuy rằng không lập giáo, nhưng đối với việc phát triển giáo phái cũng có chút tâm đắc.

Đã các ngươi để Bản hoàng đưa ra điều kiện, vậy Bản hoàng cũng không giấu giếm nữa.

Ngày sau các đại giáo phái phát triển, bất luận phát triển ở đâu, Yêu Tộc ta nhất định phải chiếm giữ một nửa!!!" Phát triển tiểu thế giới?

Chư Thiên Vạn Giới?

Có thể, Tiêu Vân ta thậm chí có thể cho mượn Càn Khôn Đỉnh để sử dụng, luyện chế ra những thế giới đó, giúp cho linh khí Chư Thiên Vạn Giới sung túc hơn, thế giới càng thêm ổn định, đối với việc phát triển, truyền bá đạo thống càng thêm dễ dàng.

Nhưng bất kể phát triển thế giới nào, Yêu Tộc nhất định phải ở

trong đó, chiếm giữ một nửa vị trí.

Còn về việc song phương tranh đấu thế nào, ta mặc kệ.

Người bên dưới tranh, đó là chuyện của bọn họ, ai thắng thì người đó có bản lĩnh, chỉ cần Thánh nhân không can thiệp là được.

Cơ hội "mượn gà đẻ trứng" tốt như vậy, sao có thể tùy tiện bỏ qua?

Tiêu Vân lại không ngốc, có ai chê khí vận quá nhiều ư?

Một hai cái tiểu thế giới thì không nói, nhưng Chư Thiên Vạn Giới cộng lại, số lượng đó vô cùng dọa người.

Chỉ cần Tiêu Vân không ngốc, sẽ không đem những chỗ tốt này ném ra ngoài.

Vừa vặn nhân khẩu Yêu Tộc tại Hồng Hoang có chút nhiều, ném một ít vào bên trong các tiểu thế giới đi làm lão đại cũng không tệ, hảo hảo phát triển tiểu thế giới.

Bất kể phát triển bao nhiêu địa phương, ta đều phải chiếm giữ một nửa.

Còn lại một nửa, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo, Tiệt Giáo các ngươi cứ việc đi tranh.

Ta chỉ lấy một nửa, đủ khách khí rồi chứ.

Tiêu Vân ta trước nay đều không phải người đặc biệt tham lam.

"....." "....." "....." Tiêu Vân xác thực không tham tâm, chỉ là có chút "công phu sư tử ngoạm" mà thôi.

Câu nói này vừa thốt ra, trực tiếp dọa Lão Tử, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhảy dựng.

Ba người trừng lớn mắt, kinh thanh nói: "Một nửa?

Yêu Hoàng có phải hơi quá đáng rồi không?" Cho chúng ta một chút quyền lợi xử lý vấn đề, lại đòi một nửa chỗ tốt, không mang kiểu chơi như vậy.

Thế thì bốn đại giáo phái chúng ta tranh đi tranh lại chỉ có cái hạn ngạch một nửa kia, cảm giác giống như đang làm công cho Tiêu Vân vậy.

Tức nhất là Tiêu Vân đều không cần ra sức mà đã lấy đi một nửa hạn ngạch.

Sắc mặt ba người lập tức đen lại.

"Yêu Hoàng, điều kiện này quá phận rồi!!!" Lão Tử đen mặt.

Nếu không phải sợ đắc tội không nổi thì hiện tại hắn đã mắng người rồi.

Còn nói không phải tham lam, Tiêu Vân có thể tâm đen hơn chút nữa được không?

Hắn không phải là người tham lam, bởi vì khẩu vị của hắn đã sớm vượt ra khỏi phạm vi tham lam rồi, hoàn toàn là tâm đen!!!

Thật muốn móc tim hắn ra xem có phải màu đen hay không.

Giản trực tức chết người.

Lão Tử không sướng, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không sướng.

Đối mặt với sự phản đối, Tiêu Vân nhàn nhạt cười, vẻ mặt vô sở vị: "Vậy thì không còn cách nào khác.

Dù sao Bản hoàng không có giáo phái cần phát triển, nói câu không khách khí thì giáo phái các ngươi phát triển thế nào, liên quan thối gì đến Bản hoàng?

Các ngươi cứ việc đi mà lo liệu, đừng làm phiền ta xem kịch.

Vở đại kịch Tây Du thật náo nhiệt, nhìn xem, Tôn Ngộ Không suýt chút nữa một miếng đem Kim Thiền Tử ăn thịt.

Không biết Tôn Ngộ Không ăn Kim Thiền Tử xong, liệu có thực lực đại tăng, đột phi mãnh tiến hay không." Khốn kiếp!!!

Chuẩn Đề suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Cố ý đúng không?

Tại thời điểm này nhắc đến con khỉ kia làm gì!!!

Con khỉ kia cũng thế, có thể hay không cho vi sư chút thể diện, ăn Kim Thiền Tử?

Chương 183

Sao không đi chết đi!!!

Làm cho Chuẩn Đề bỗng nhiên có xúc động muốn lao xuống Hồng Hoang bóp chết Tôn Ngộ Không, quá tức người.

Thấy ba người không lên tiếng, Tiêu Vân tiếp tục nói: "Bản hoàng chiếm giữ một nửa, các ngươi cảm thấy thiệt thòi, nhưng tứ đại giáo phái có cần thiết toàn bộ chen chúc tại một chỗ phát triển sao?" Chen chúc tại một chỗ thì có ý nghĩa gì?

Tách ra không được à?

Đương nhiên thế giới lớn một chút chen chúc tại một chỗ cũng không sao, nhưng thế giới quá nhỏ mà chen chúc thì mất ý nghĩa.

Nhưng trước mắt Lão Tử ba người bị việc Tiêu Vân đòi chia một nửa dọa sợ, hiển nhiên trong thời gian ngắn khó có thể đưa ra quyết định.

Tiêu Vân cũng không đi bức bách, đợi đến lúc cần luyện chế tiểu thế giới, bọn họ sẽ phải cầu ta, Tiêu Vân ta không vội.

"Để sau hãy nói." Rời khỏi Thiên Đình, Lão Tử nhìn Chuẩn Đề một cái, thở dài rồi rời đi.

Hiện tại khẩu vị Tiêu Vân quá lớn, không thỏa mãn được.

Đã như vậy thì cứ kéo dài trước, để cho những đệ tử đi luân hồi lịch luyện tạm thời hoãn lại.

Nếu không bị Tiêu Vân làm như vậy, ai mà còn tâm tư đi lo liệu, tranh tới tranh lui, mấy đại giáo phái cộng lại mới được một nửa chỗ tốt, nhưng Tiêu Vân đòi một nửa, chơi cái gì?

Ai chơi lại hắn?

Đàm phán thất bại, Chuẩn Đề khóc tang khuôn mặt rời đi.

Đáng tiếc vô dụng, Lão Tử cũng sẽ không vì hắn khổ sở mà chủ động đi an ủi hay tiếp tục đi khuyên Tiêu Vân, hoặc là từ bỏ một phần chỗ tốt.

Đều đừng hòng.

Chuẩn Đề khổ sở: Ta khổ, Lão Tử cũng khổ, ai an ủi ta?

Ai cho ta chút chỗ tốt?

"Sư huynh, Chuẩn Đề đúng là không ra gì, Phật Giáo đệ tử luân hồi nhiều, lại tìm đến chúng ta, để huynh đệ chúng ta giúp hắn xuất đầu!!!" Bề ngoài thì cười ha hả liên minh, nhưng vừa mới tách ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã oán giận, thậm chí mắng Chuẩn Đề vài câu.

Chuẩn Đề chẳng làm được việc gì tốt, suốt ngày hố ta.

Lần nào cũng bắt ta xuất đầu, đàm phán tốt thì hắn hưởng, đàm phán không xong thì ta bị mắng.

Tiêu Vân không tức giận thì mọi người đều tốt, Tiêu Vân tức giận nổi lửa, người bị mắng đầu tiên chắc chắn là kẻ dẫn đầu mở miệng.

Lão Tử khẽ lắc đầu, không nói gì.

Tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng hắn sẽ không giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng mắng người.

"Việc này ngày sau hãy bàn, hiện tại cũng chưa đến lúc đệ tử cần không ngừng luân hồi, Tây Phương Nhị Thánh chắc chắn sẽ gấp gáp hơn chúng ta." "Hắc." Lão Tử nói như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi có chút hả hê khi người gặp họa: "Đám đệ tử Phật Giáo kia, không ít người là do Yêu Tộc lúc trước không cần, sau đó bị tống

sang Tây Phương.

Những đệ tử này nếu không trải qua luân hồi lịch luyện, ngày sau nhất định sẽ xảy ra đại sự." Đệ tử của người khác không ra gì, đệ tử của ngươi tốt lắm sao?

Lão Tử thật sự không biết nên thổ tào Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào, trước tiên quản tốt đám đồ tử đồ tôn của mình thì hơn, đỡ đến lúc đó lại mất mặt.

May là những lời này Lão Tử chỉ thổ tào trong lòng, sẽ không thật sự nói ra, nếu không với tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn không xù lông mới lạ.

Chuyện Lục Đạo Luân Hồi đàm phán không xong, Tiêu Vân cũng không để ý.

Không xong thì thôi, chẳng lẽ còn có thể ép buộc người khác?

Từ từ chờ, câu nói kia nói thế nào nhỉ, chỉ cần chiếm giữ chủ động quyền, sẽ có lúc bọn họ ngoan ngoãn cầu ta.

Đến lúc đó kịch hay mới thật sự bắt đầu, vừa mất mặt lại vừa mất lợi ích, chậc chậc.

Tây Du đang tiếp diễn, sư đồ bốn người cuối cùng cũng tề tụ.

Một đoàn người đi tới ngoài Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Đáng tiếc Trấn Nguyên Tử không phối hợp với chuyện của Phật Giáo, do đó sư đồ mấy người cũng không thể nghỉ ngơi tại Ngũ Trang Quán, càng đừng nói đến ăn Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử ngay cả cây Nhân Sâm Quả cũng không còn (đã bị dời đi/mất).

Thật ra Quan Âm Bồ Tát an bài chuyện bên ngoài có đi tìm Trấn Nguyên Tử, đáng tiếc Trấn Nguyên Tử đều không thèm để ý.

Nếu Từ Hàng Đạo Nhân vẫn là đệ tử Xiển Giáo, Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ mở rộng cửa đón chào.

Nhưng đối phương lại phản bội, gia nhập Phật Giáo.

Từ Hàng Đạo Nhân vì sao không ở lại Xiển Giáo cho tốt mà lại lựa chọn phản giáo sang Phật Giáo là chuyện của hắn, nhưng đã nhập Phật Giáo thì đừng trách Ngũ Trang Quán ta không hoan nghênh.

Không hoan nghênh bất kỳ đệ tử Phật Giáo nào!!!

Có thể khiến Trấn Nguyên Tử, một người hiền lành như vậy, ghét bỏ người của Phật Giáo, cũng không thoát khỏi liên quan đến Hồng Vân Tử.

Lúc trước Hồng Vân đem chỗ ngồi nhường cho hai người Tây Phương, dẫn đến chỗ ngồi của Côn Bằng cũng bị cướp mất, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Tây Phương nợ nhân quả.

Kết quả bọn họ không sao cả, Hồng Vân lại chết, nhân quả tự nhiên đứt đoạn.

Chuyện này vẫn luôn làm Trấn Nguyên Tử canh cánh trong lòng.

Nếu không phải Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bán thảm, nếu không phải Chuẩn Đề gào khóc đòi đâm đầu chết tại Tử Tiêu Cung khiến Hồng Vân nhìn không được, làm sao hắn lại nhường chỗ?

Kết quả tốt rồi chứ.

Cuối cùng chết cực kỳ thê thảm.

Bởi vì chuyện này náo động không nhỏ, cho nên Trấn Nguyên Tử đối với người Tây Phương Phật Giáo không có nửa điểm hảo cảm, tự nhiên sẽ không đáp ứng phối hợp.

Trừ phi Thánh nhân thân tự đến, lúc đó Trấn Nguyên Tử không nể mặt cũng không được.

Thánh nhân không xuất mã, Từ Hàng Đạo Nhân tính là cái thá gì, Như Lai đến cũng chẳng có tác dụng, không đáp ứng là không đáp ứng!!!

Có lẽ người khác sẽ kiêng kỵ, nhưng Trấn Nguyên Tử cần sao?

Chỉ cần Thánh nhân không xuất mã, đừng nói Từ Hàng Đạo Nhân, Như Lai đến cũng chẳng làm gì được Trấn Nguyên Tử.

Thực lực mọi người đều xêm xêm nhau, Thánh nhân đệ tử cũng nại hà không được ta, ta vì sao nhất định phải nể mặt, ngoan ngoãn phối hợp chuyện Phật Giáo đại hưng?

Nhảm nhí.

Vì vậy Tây Du tại chỗ Trấn Nguyên Tử thiếu mất một kiếp nạn, chỉ có thể từ địa phương khác bổ sung.

Cũng may người của Phật Giáo đủ nhiều, thành viên Yêu Tộc cũng không ít, tùy tiện phái ra một số người là đủ gom góp cửu cửu bát thập nhất nạn.

Vốn dĩ Tây Du cũng không phải toàn bộ dùng người mình, chỉ là để cho mặt mũi giáo phái dễ nhìn một chút mà thôi.

Hiện tại Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều hận không thể nhanh chóng kết thúc Tây Du, đâu còn rảnh rỗi quản những thứ này.

Quản ai xuất động làm gì, cửu cửu bát thập nhất nạn kết thúc là được, còn những cái khác không quan tâm.

Tôn Ngộ Không có cảm xúc thế nào cũng không quan trọng nữa, con khỉ này không chịu giáo hóa, thỉnh kinh kết thúc cũng tuyệt đối sẽ không ở lại Phật Giáo.

Đã không giữ được thì để ý làm gì?

Không giết chết hắn là may rồi.

Chỉ đáng tiếc pháp lực của Tôn Ngộ Không tốt, lãng phí mười mấy hai mươi năm thời gian bồi hắn đi một chuyến.

Nhưng thân là tồn tại quan trọng nhất của Tây Du, đợi mọi chuyện kết thúc, Phật Giáo sẽ mặc kệ hắn?

Về Hoa Quả Sơn?

Nằm mơ đi.

Đến lúc đó không nguyện ý ở lại thì trực tiếp cấm cố, nếu không Phật Giáo khí vận phân tán làm sao có thể thành?

Đối ngoại tuyên bố Tôn Ngộ Không là Phật Giáo hộ pháp, Đấu Chiến Thắng Phật, còn việc hắn có thật sự vui lòng hay không thì ai để ý?

Ai biết được?

Giết chết thì không quá khả năng, cùng lắm là đại độ thả Tôn Ngộ Không về, sau đó nửa đường bắt lại là được, công tác bề mặt làm đủ, mọi thứ khác đều dễ nói.

"Hình như có chút không đúng lắm!!!" Bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi, Huyền Minh lén lút chạy ra ngoài đi dạo, nhìn Vô Tận Huyết Hải thu nhỏ một vòng, cảm thấy có vấn đề.

Phải biết rằng huyết thủy của Vô Tận Huyết Hải là thứ ô uế nhất, không thể nào bốc hơi biến mất.

Vô Tận Huyết Hải biến nhỏ khẳng định có nguyên nhân khác.

Tốc độ rất chậm, chậm đến mức làm cho người ta gần như không phát hiện được, nhưng xác thực là đã biến nhỏ.

Huyền Minh nhàn rỗi không có việc gì làm quan sát rất kỹ nên có thể mẫn cảm phát hiện ra một điểm này.

Dương Tiễn vừa mới bị ném vào Lục Đạo Luân Hồi ma luyện

liền bị Huyền Minh lôi ra.

Dương Tiễn và Dương Giao đang ở trong một tầng Lục Đạo Luân Hồi, hai huynh đệ liên hợp đối phó một số Đại vu thực lực tương đối yếu.

Đang đánh nhau nhiệt tình, bỗng nhiên một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, bắt Dương Tiễn đi mất, dọa Dương Giao sợ ngây người, cầm vũ khí ngơ ngác nhìn lên bầu trời, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Tiếp tục đánh!!!" Đại vu phụ trách làm bồi luyện toét miệng cười, nói với Dương Giao: "Đừng lo lắng, Huyền Minh Tổ vu chắc là có việc dặn dò, rất nhanh sẽ quay lại thôi.

Tại trong Lục Đạo Luân Hồi sẽ không có người làm hại các ngươi, trừ phi đánh nhau bị ăn đòn." Mẹ kiếp!!

Đánh nhau bị ăn đòn còn không gọi là làm hại?

Người Vu Tộc đều có sở thích giống nhau như vậy sao, thích đánh mặt, một quyền một cước, chưa bao giờ quản có đánh người ta hủy dung hay không, cứ nhắm mặt mà chào hỏi.

Dương Giao nghe xong, nhịn không được thầm mắng trong lòng.

Cũng may người bắt Dương Tiễn đi là Huyền Minh, vậy thì không cần lo lắng, bởi vì Huyền Minh tịnh sẽ không làm hại huynh đệ bọn họ, dù sao Huyền Minh cũng là Yêu phi, người của Yêu Hoàng Tiêu Vân.

Đều là người một nhà, hà tất làm khó lẫn nhau?

Nhưng không nói Dương Giao, Dương Tiễn cũng bị dọa sợ chết khiếp.

Huyền Minh ném hắn xuống đất, Dương Tiễn lập tức cắm đầu

xuống đất như trồng cây chuối, nửa người đều chìm trong đất, khiến Dương Tiễn dở khóc dở cười, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Không biết Yêu phi tìm thuộc hạ có chuyện gì?" Vị này hắn đắc tội không nổi, tính tình nóng nảy, thực lực tặc mạnh, Thánh nhân không xuất mã thì ai cũng đánh không lại nàng.

Lại là Yêu phi, địa vị cao, người bình thường không chọc nổi.

Thành thật một chút, miễn cho bị bạo đánh một trận, cũng là bị đánh vô ích, đều không có người đồng tình.

"Dương Tiễn à." Huyền Minh nhìn Dương Tiễn bị tùy ý ném xuống suýt chút nữa biến thành thực vật, phất phất tay, có chút đau đầu nói: "Mau chóng đi Thiên Đình, bẩm báo Yêu Hoàng, bẩm cáo Vô Tận Huyết Hải có biến, bảo hắn lập tức tới xem." Vốn dĩ Vô Tận Huyết Hải có biến hay không, Huyền Minh lười quản nhiều, đáng tiếc Vô Tận Huyết Hải và Lục Đạo Luân Hồi dựa vào nhau, nếu thật sự có đại sự, ảnh hưởng đến Lục Đạo Luân Hồi thì không tốt.

Cho nên Huyền Minh mới vội vàng lôi Dương Tiễn ra, bảo hắn đi thông báo cho Tiêu Vân.

"Vâng!!!" Dương Tiễn nghe xong, vội vàng đáp ứng, tự mình từ trong đất chui ra, sau đó vội vã rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, dùng tốc độ nhanh nhất quay về Thiên Đình.

"Chuyện gì?" Vừa mới ném vào Lục Đạo Luân Hồi ma luyện, Dương Tiễn đã chạy về, lại là phụng mệnh trở về, Tiêu Vân thời gian đầu tiên liền cho gọi hắn.

"Khởi bẩm Yêu Hoàng." Dương Tiễn quỳ tại đại điện, nói: "Yêu phi Huyền Minh phái thuộc hạ tới thông báo Yêu Hoàng, Vô Tận Huyết Hải có biến, Yêu phi mời Yêu Hoàng mau chóng tới một chuyến, đích thân kiểm tra." "Vô Tận Huyết Hải có biến?" Tiêu Vân cảm thấy mạc danh kỳ diệu, đi qua đi lại vài bước, lẩm bẩm: "Cái quỷ

địa phương đó thì có thể có biến gì?" Căn bản không có ai nguyện ý tới gần nơi đó.

Tuy có một Minh Hà Lão Tổ ở trong đó, lộng ra một cái Tu La Giáo và một số chủng tộc lộn xộn, nhưng sau khi Minh Hà Lão Tổ bị giết, người của Tu La Giáo cũng bị bắt vào trong Lục Đạo Luân Hồi trấn thủ Tu La Đạo, để bọn họ hóa thân thành Tu La ác quỷ tương ái tương sát.

Trừ Minh Hà Lão Tổ, trừ người Tu La Giáo, Vô Tận Huyết Hải bên trong thậm chí không còn sinh linh nào khác, cho nên Huyền Minh bảo Dương Tiễn thông báo Vô Tận Huyết Hải có biến, Tiêu Vân cảm thấy khó hiểu.

Chương 184

Cái quỷ địa phương đó có gì không đúng?

"Ngươi tự mình quay lại Lục Đạo Luân Hồi, Bản hoàng sẽ tự đi kiểm tra." Nói xong, thân ảnh Tiêu Vân biến mất.

Về phần Dương Tiễn cần phải chạy về, Tiêu Vân không có ý định mang hắn theo.

Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới không trung Vô Tận Huyết Hải, Huyền Minh đang ở đây chờ đợi.

Thấy Tiêu Vân đến, nàng bay tới: "Huyết thủy trong Vô Tận Huyết Hải thiếu đi không ít, thật kỳ quái." "Nhỏ đi một chút." Tiêu Vân cẩn thận quan sát quy mô Vô Tận Huyết Hải, đối chiếu với quy mô trước khi Minh Hà Lão Tổ chết, phát hiện xác thực là nhỏ đi một chút xíu, bởi vì không quá rõ ràng nên rất khó bị phát hiện.

Nhưng ngàn vạn lần đừng xem thường một chút này, phải biết Vô Tận Huyết Hải to lớn thế nào, nhìn qua chỉ là một chút xíu, đều có nghĩa là có vô số huyết thủy biến mất.

Huyết thủy trong Vô Tận Huyết Hải sẽ không bốc hơi, càng sẽ không có người lợi dụng huyết thủy làm gì, quá mức ô uế, không phải người Vu Tộc, trong tình huống thực lực không đủ mà chạm vào có thể dẫn đến nguyên thần bị ô nhiễm.

Như vậy ai sẽ đánh chủ ý lên đống huyết thủy này?

Muốn trốn bao xa thì trốn bấy xa mới đúng.

Nếu có người động não cân nhắc đến Vô Tận Huyết Hải, Huyền Minh và Hậu Thổ trong Lục Đạo Luân Hồi sẽ là người đầu tiên phát giác, nhưng tịnh chưa phát hiện có người gây sự, vậy thì Vô Tận

Huyết Hải huyết thủy thiếu đi, giải thích thế nào?

Không thể bốc hơi, không bị người lấy đi, càng không thể xuất hiện một cái lỗ dẫn đến rò rỉ xuống dưới, vậy thì tại sao Vô Tận Huyết Hải lại biến nhỏ?

Huyết thủy đâu?

Tiêu Vân nhìn chằm chằm Vô Tận Huyết Hải, cảm thấy có chút cổ quái.

Huyền Minh nhìn rất lâu, không thu hoạch được gì, ngẩng đầu hỏi: "Cần ta xuống dưới xem một chút không?" "Không cần....." Tiêu Vân liếc nàng một cái.

Xuống dưới đó xong phải dùng Tam Quang Thần Thủy để tắm rửa, ta hiện tại đi đâu kiếm ra nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy?

Tiêu Vân ta lại không có thói quen thu thập thứ này.

Về phần những thứ trong Linh Đàm, Tiêu Vân không có ý định động tới, đó là chất dinh dưỡng của Tịnh Thế Thanh Liên.

"Động thủ đi." Tiêu Vân nâng tay, ngân sắc quang mang lóe lên, toàn bộ Vô Tận Huyết Hải lập tức bị tách ra, một con đường hiện ra trước mặt Tiêu Vân.

Hắn đi vào, Huyền Minh nhún nhún vai đi theo phía sau.

Động tác lớn tại Vô Tận Huyết Hải hấp dẫn sự chú ý của các Thánh nhân khác.

Vô Tận Huyết Hải.....

Tiêu Vân nhàn rỗi không có việc gì làm, chạy tới Vô Tận Huyết Hải làm gì.

Đối với việc này Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Trong Vô Tận Huyết Hải cái gì cũng không có, hai người chạy vào trong đó chơi à.

Huyết thủy tách ra, Tiêu Vân thuận lợi vô trở đi tới vị trí trung tâm Vô Tận Huyết Hải, nhưng tịnh không phát hiện bất cứ điểm gì bất thường.

Kỳ quái.....

Cái gì cũng không có, vậy tại sao Vô Tận Huyết Hải lại biến nhỏ đi một ít?

Tiêu Vân mang theo Huyền Minh bay lên, huyết thủy phía dưới từ từ khép lại, dần dần khôi phục nguyên dạng.

Bỗng nhiên, Tiêu Vân nhíu mày, nhìn thấy trong huyết thủy bởi vì quay cuồng mà cuốn lên một điểm đen nhỏ.

Điểm đen rất nhỏ, không có bất kỳ khí tức nào phát ra, cộng thêm Vô Tận Huyết Hải vốn là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, một số thứ lộn xộn nhìn qua có chút giống rác rưởi, không chú ý cũng là bình thường.

Tiêu Vân nâng tay chộp tới, điều làm hắn cảm thấy kinh ngạc là điểm đen nhỏ kia lại bỏ chạy!!!

Thứ này không đúng, Tiêu Vân dùng lực bắt lấy điểm đen, cầm trong tay xem xét.

"Thứ này có sát khí!!!" Huyền Minh kinh ngạc nhìn Tiêu Vân.

Thứ đồ chơi đen thui như hòn đá nhỏ bị Tiêu Vân cầm trong tay cư nhiên mang theo sát khí.

Tuy rằng rất nhạt, nhưng đừng quên Huyền Minh là Tổ vu, hấp thu không biết bao nhiêu sát khí, tự nhiên phân biệt được.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mạnh mẽ mở mắt, một giây sau thân ảnh biến mất tại Tử Tiêu Cung, tiến vào Hồng Hoang.

Phải biết rằng Hồng Hoang không có đại sự phát sinh, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuống Hồng Hoang, nhưng trước mắt Hồng Quân đã đến.

Đang cẩn thận quan sát món đồ chơi nhỏ trong tay, Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói với Huyền Minh: "Đạo Tổ đến rồi, nàng về trước đi." Người Vu Tộc đối với các Thánh nhân khác không cảm mạo, đối với Đạo Tổ tự nhiên cũng không có hảo cảm.

Lúc trước Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân đánh Tam Thanh gà bay chó sủa, Hồng Quân xuất hiện giúp Tam Thanh một phen.

Lúc nổ nát Nguyên Thủy Thiên Tôn và khu vực quanh Côn Luân Sơn, Hồng Quân lại đến.

Như vậy, Huyền Minh có thể có ấn tượng tốt với Hồng Quân mới là lạ.

Vì thế Tiêu Vân để Huyền Minh về Lục Đạo Luân Hồi trước.

Cùng thời gian, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng nhìn thấy, biểu tình kinh ngạc.

Một giây sau Thánh nhân đều lựa chọn rời khỏi đạo trường, đi tới Vô Tận Huyết Hải.

Mọi người đều biết vì sao Hồng Quân lại thân hạ Hồng Hoang, tiến vào trong Hồng Hoang.

Chẳng lẽ Vô Tận Huyết Hải phát sinh sự tình khiến Đạo Tổ cũng không thể không để ý?

Trước là Tiêu Vân, sau là Hồng Quân, một người tiếp một người đi tới Vô Tận Huyết Hải, quá quỷ dị.

Ngay lập tức từng người đều rời khỏi đạo trường, dùng tốc độ

nhanh nhất chạy tới Vô Tận Huyết Hải, ngay cả Nữ Oa cái vị đại trạch nữ này cũng xuất hiện.

Trên không trung Vô Tận Huyết Hải, Tiêu Vân cầm thứ kỳ quái kia, nhìn Hồng Quân giáng lâm.

Lúc này hắn có thể minh hiển phát hiện tung tích Hồng Quân, không giống như trước kia, Hồng Quân đến hay đi đều không rõ ràng.

Chứng minh những năm này thực lực Tiêu Vân có đề thăng đủ nhiều, nhưng vẫn chưa đủ, cần phải trở nên mạnh hơn mới được.

"Ma Châu!!!" Giáng lâm Hồng Hoang, cùng Tiêu Vân giống nhau đứng trên không trung Vô Tận Huyết Hải, đôi mắt trống rỗng của Hồng Quân nhìn thứ trong tay Tiêu Vân, thốt ra hai chữ.

Hồng Quân từ sau khi lấy thân hợp đạo, đôi mắt liền biến thành bộ dáng này, Thánh nhân đều đã tập quen rồi.

"Ma Châu?!" Thứ này là Ma Châu?

Ma Châu là cái quỷ gì?

Tiêu Vân nhìn Ma Châu trong tay, thề là xem tiểu thuyết Hồng Hoang chưa từng thấy Ma Châu xuất hiện, càng đừng nói thứ đồ chơi này ở trong Vô Tận Huyết Hải tìm thấy, có khả năng là thủ phạm dẫn đến Vô Tận Huyết Hải biến nhỏ.

Ban đầu Tiêu Vân cảm thấy nhìn lầm rồi, nhưng có thể nhìn lầm sao?

Không có!!

Sự thật chứng minh là đúng, thứ đồ chơi này có cổ quái.

Lúc đầu không có gì, khi bị bắt lấy thì xuất hiện một tia linh trí muốn bỏ chạy, giống như linh căn Long Thảo vậy, bị người phát hiện muốn hái đi thì sẽ bỏ chạy.

Cho nên nhân sâm mới phải bị người ta từ trong đất nhổ ra, tha rễ chạy, đây không phải một câu nói đùa, là thật sự.

Tình huống này tại Hồng Hoang cũng là chuyện thường thấy.

Hồng Quân không giải thích Ma Châu là gì, hẳn là đang đợi các Thánh nhân khác.

Chỉ nói với Tiêu Vân xong, trước khi các Thánh nhân khác đến, Hồng Quân đã rời khỏi Hồng Hoang.

"Các ngươi tới Tử Tiêu Cung, vi sư có chuyện muốn nói." Nói xong liền đi, vẫn là bộ dáng cũ.

Vì thế các Thánh nhân khác không thể không lựa chọn đổi đường, đi tới Tử Tiêu Cung.

Tiêu Vân trực tiếp đi tới hội hợp với Nữ Oa.

"Lão sư vì sao bỗng nhiên giáng lâm Hồng Hoang?" Đôi mắt to xinh đẹp của Nữ Oa đảo quanh trên người Tiêu Vân.

"Bởi vì vật này." Tiêu Vân nâng tay, mở ra, Ma Châu lộ ra.

Nữ Oa tò mò nhìn thoáng qua: "Ma Châu?" Nếu không phải Tiêu Vân nói ra tên thứ này, nàng thậm chí khả năng cho rằng chỉ là một loại dược liệu đặc thù, bởi vì trên thứ này không cảm nhận được bất kỳ ma khí nào.

"Cũng không biết dạo này vì sao luôn có nhiều chuyện như vậy.

Trước tiên là Hạo Thiên độn nhập ma đạo, hiện tại lại xuất hiện một khỏa Ma Châu, chẳng lẽ người của Ma Môn sẽ tái hiện Hồng Hoang?" Nữ Oa nhíu mày lắc đầu, hy vọng tình huống này sẽ không xuất hiện, nếu không tuyệt đối là một tràng phân tranh, cả Hồng Hoang đều chạy không thoát.

Bất kể là Vạn tộc cũng tốt, Thánh nhân giáo phái đệ tử cũng được,

Yêu Tộc, Nhân Tộc đều chạy không thoát.

Ma tung hiện, một khi bắt đầu an gia tại Hồng Hoang, như vậy người trong Hồng Hoang đều sẽ vì thế mà tao ngộ tâm ma khốn nhiễu, chuyện này không phải nói đùa.

Một khi không cẩn thận vì tâm ma tả hữu khống chế không được, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, từ đó giống như Hạo Thiên độn nhập ma đạo.

Phương diện này Yêu Tộc rất dễ trúng chiêu, Nhân Tộc cũng giống vậy, chỉ cần có thất tình lục dục, chỉ cần có tham niệm, đều dễ dàng trúng chiêu, cho dù là người của Phật Giáo cũng chạy không thoát.

Trước mắt Hồng Hoang rất tốt, ít nhất Nữ Oa cho là như vậy.

Không có lượng kiếp, không loạn.

Nếu thật sự loạn, ai biết sẽ biến thành dạng gì đây?

Cũng may Nữ Oa không biết Hồng Quân từng nói gì với Thông Thiên, nếu không sẽ không bình tĩnh như vậy.

"Ai biết được, phúc hay họa, cái gì nên đến thì sẽ đến, ta dĩ bất biến ứng vạn biến là được rồi." Tiêu Vân ha ha cười, ngược lại tương đối nhìn thoáng.

Dù sao ma tung hiện cũng không ảnh hưởng đến Thánh nhân, cũng là người bên dưới gặp họa.

Nếu bị tâm ma tả hữu độn nhập ma đạo, đó là bởi vì chấp niệm trong lòng quá mức cố chấp, đi không ra lựa chọn tự bạo tự khí, độn nhập ma đạo, cái đó là xui xẻo, có thể trách ai.

Hơn nữa lại không chỉ ảnh hưởng Nhân Tộc và Yêu Tộc, Hồng Hoang Vạn tộc ai cũng chạy không thoát, Thánh nhân giáo phái đệ tử

cũng chạy không thoát, tương đương với một hồi lượng kiếp của cả Hồng Hoang, có gì đâu mà lo lắng.

Chỉ cần không ảnh hưởng Thánh nhân, hết thảy đều tốt.

Chỉ là bạo phát tình huống như vậy, đại biểu ma tại Hồng Hoang lại một lần nữa cắm rễ, lần này muốn thanh lý sạch sẽ là rất khó.

Yêu Tộc hoặc là sẽ có không ít người trúng chiêu, Nhân Tộc cũng vậy, nhưng có người còn dễ trúng chiêu hơn.

Tiêu Vân nhìn Tây Phương một cái, thầm cười: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nếu thật sự phát sinh chuyện như vậy, không biết các ngươi nên ứng đối thế nào đây?

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật, lời này cũng không phải nói chơi." Đừng nói Phật Giáo lựa chọn lục căn thanh tịnh sẽ không bị tâm ma để ý, kỳ thực so với đệ tử các giáo phái khác, bọn họ lại càng dễ trúng chiêu hơn.

Môn hạ đệ tử chất lượng sâm sai không đồng đều (tốt xấu lẫn lộn), cái gọi là trảm đoạn hồng trần, lục căn thanh tịnh, bất quá là cưỡng ép trảm đoạn mà thôi.

Nên có chấp niệm vẫn lưu tại trong lòng, một khi chịu ảnh hưởng, hậu quả có thể biết.

Đạo Môn tam đại giáo phái tịnh không đi áp chế những thứ nên có của thiên tính này, bởi vậy khả năng bạo phát ngược lại tương đối nhỏ.

Nhưng hiện tại nói những thứ này có chút quá sớm, cụ thể thế nào ai mà biết được, có lẽ chỉ là hư kinh một trận mà thôi.

Tiêu Vân và Nữ Oa lập tức đi tới Tử Tiêu Cung.

Khi hai người đến nơi, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đã

đến rồi, đang ngồi tại vị trí của mình chờ đợi.

Chương 185

Hồng Quân ngồi trên cao đài.

Nữ Oa đi thẳng đến vị trí của mình ngồi xuống.

"Đệ tử bái kiến lão sư (Đạo Tổ), lão sư (Đạo Tổ) vạn an." Tiêu Vân và Nữ Oa ngồi xong liền hướng Hồng Quân hành lễ.

Người đã đông đủ, Hồng Quân mở mắt nhìn về phía mấy người, mở miệng nói: "Vi sư cũng không ngờ trong Hồng Hoang sẽ có Ma Châu xuất hiện, tịnh đản sinh tại Vô Tận Huyết Hải, đang hấp thu huyết thủy của Vô Tận Huyết Hải để trưởng thành." "Dám hỏi lão sư, liệu có phải đại biểu người của Ma Môn sẽ tái hiện Hồng Hoang?" Người gấp gáp nhất không ai khác ngoài Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Cũng không phải bị câu nói "Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma" của Tiêu Vân dọa sợ, mà là vì nguyên nhân khác.

Hiện tại vị trí Linh Sơn chính là sào huyệt cũ của Ma Giáo, nếu Ma Môn tái hiện, kẻ xui xẻo đầu tiên là ai, tự nhiên không cần nói nhiều, tất định là Tây Phương.

Bởi vì nơi đó là đất phát nguyên của Ma Giáo, sào huyệt cũ của Ma Tổ La Hầu.

Nhàn nhạt nhìn Chuẩn Đề đang gấp gáp một cái, Hồng Quân nói: "Ma Châu xuất hiện, ý nghĩa người của Ma Môn sẽ tái độ xuất hiện.

Như vậy, đây cũng là một trường lượng kiếp của Hồng Hoang.

Dưới lượng kiếp này, Hồng Hoang Vạn tộc sinh linh, Thánh nhân giáo phái đệ tử, các đại chủng tộc đều khó tránh khỏi." Tiêu Vân chỉ là suy đoán, Hồng Quân ngược lại trực tiếp hạ một cái búa định âm: Ma Môn xuất hiện, kẻ nào nên gặp họa đều phải gặp họa, một người

cũng chạy không thoát.

Vạn tộc cũng tốt, cho dù là Yêu Tộc cường đại nhất, hay Nhân Tộc đã trở thành nhân vật chính của thiên địa cũng chạy không thoát, Thánh nhân giáo phái đệ tử cũng giống vậy.

"Dám hỏi lão sư, trong Hồng Hoang có người nào không sợ người của Ma Môn ảnh hưởng, có phương pháp phá giải hay không?" Bạch si à?

Tiêu Vân cạn lời nhìn Chuẩn Đề.

Hoảng cái gì, chẳng lẽ Ma Môn hiện tại có thể lôi Phật Giáo xuống rãnh nước bẩn được sao?

Hai vị Thánh nhân tọa trấn, sợ cái gì?

Nếu không có biện pháp phá giải, Đạo Tổ gọi mọi người tới đây làm gì?

Về phần người không sợ Ma Môn ảnh hưởng.....

Tiêu Vân biểu tình biến đắc có chút cổ quái.

Ước chừng là có, nhưng những người này tịnh không được Thánh nhân yêu thích, đó là Vu Tộc.

Người Vu Tộc tính tình nóng nảy, quật cường, chuyện đã nhận định thì không thể dễ dàng thay đổi, đánh gãy xương cốt cũng không cúi đầu.

Trừ phi đối mặt với người mình kính trọng.

Nguyên thần chịu ô nhiễm?

Bọn họ chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, tâm ma muốn đi tìm người Vu Tộc, căn bản không có cửa.

Nhưng người Vu Tộc tại Hồng Hoang không được hoan nghênh.

“Người Vu Tộc không sợ Ma Môn ảnh hưởng.” Hồng Quân mở miệng, vừa mở miệng liền cho mấy vị Thánh nhân ăn một đống phân, khiến Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều bị ghê tởm không chịu được.

Vu Tộc?

Khẳng định không chịu ảnh hưởng a, lão sư xác định không phải đang trêu đùa chúng ta?

Cũng may Hồng Quân chưa bao giờ để mọi người thất vọng.

Ngừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Phương pháp phá giải cũng có.” Thật sự có?!

Tất cảnh ảnh hưởng quá lớn, mọi người đều sẽ chịu ảnh hưởng, không thể không để ý.

Một đám người lộ ra ánh mắt kinh hỷ, ngay cả Tiêu Vân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên, nếu có thể phá giải ma tung hiện, người của Ma Môn tại Hồng Hoang cắm rễ tự nhiên tốt nhất là không nên.

Tiêu Vân cũng không muốn nhìn thấy người Yêu Tộc không ngừng độn nhập ma đạo, người Nhân Tộc không ngừng nhập ma.

Tuy rằng đối với hắn ảnh hưởng không lớn, khí vận không đến mức trôi đi bao nhiêu, nhưng ghê tởm người khác thì không sai.

Mắt thấy người mình để ý không ngừng độn nhập ma đạo, thử hỏi trong lòng có cảm tưởng gì.

“Dám hỏi lão sư, nên phá giải như thế nào!!!” Vẫn là Chuẩn Đề, dù sao loại chuyện này Tây Phương Phật Giáo để tâm nhất.

Trừ chuyện Phật Giáo đại hưng ra, sự việc có thể làm cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn để tâm như vậy không nhiều.

Đáng tiếc không được lựa chọn, loại chuyện này Phật Giáo nhất định phải làm tiên phong mới được, bởi vì chịu ảnh hưởng lớn nhất.

"Chư Thiên Vạn Giới!!!" Trong miệng Hồng Quân thốt ra bốn chữ.

Nói xong ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Một đám người lập tức chấn động, cho dù là Tiêu Vân cũng không ngoại lệ.

Một tay chơi thật lưu!

Sau Tây Du, cuộc chiến luân hồi Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu, vậy dứt khoát dẫn Ma Châu nhập vào Chư Thiên Vạn Giới, để người Ma Đạo đản sinh tại Chư Thiên Vạn Giới, không ở tại Hồng Hoang thế giới chủ này.

Như vậy Ma Đạo làm sao nhảy nhót đều không tạo ra được mấy cái bọt nước.

Giáo phái đệ tử có thể luân hồi tiến vào trong đó tranh đoạt khí vận, luân hồi lịch luyện, tranh đấu cùng người Ma Đạo, nhất cử tam đắc.

Có thể dự kiến, trong Chư Thiên Vạn Giới, vô số thế giới, Ma Đạo cũng thuộc về một nhánh mạnh mẽ.

Một khi tại một thế giới đứng vững gót chân, như vậy những thế giới khác đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Sẽ hình thành một quần thể to lớn, hoặc là xuất hiện một cái Chư Thiên Vạn Giới Ma Giáo, đối kháng cùng Đạo Giáo, Phật Giáo, đối kháng cùng Yêu Tộc, đối kháng cùng Vạn tộc.

Cho dù người của Ma Giáo cơ bản đều là tự mình nhập ma, nhưng quan hệ song phương tất định thuộc về loại hình không chết không

thôi.

Không đợi mọi người hồi thần, Hồng Quân nhìn Tiêu Vân, nói: "Yêu Hoàng Tiêu Vân chưởng khống Càn Khôn Đỉnh, nắm giữ Ma Châu.

Các ngươi có thể tự mình thương nghị, chuyện Chư Thiên Vạn Giới có thể tiến vào trong Hỗn Độn khai tịch thiên địa mới, lấy tài liệu luyện chế." "....." Mẹ kiếp!!

Muốn Thánh nhân chúng ta đi Hỗn Độn khai tịch tiểu thiên địa mới, sau đó đem những tiểu thiên địa này luyện hóa, cuối cùng diễn biến thành Chư Thiên Vạn Giới?

Như vậy sẽ mệt chết người.

Cái việc phiền toái này Tiêu Vân một điểm đều không muốn làm.

Có điều Càn Khôn Đỉnh và Ma Châu đều ở trong tay hắn, tương đương với Tiêu Vân chưởng khống chủ động quyền.

Cũng may là có chỗ tốt để lấy, chứ không mệt sống mệt chết mà lông cũng không vớt được thì mới uất ức.

Tuy rằng người Ma Đạo xuất hiện sẽ hình thành Ma Giáo mới, tương đương với có thêm một kẻ địch khó trừ tận gốc, nhưng tranh phong nhiều, khí vận thu hoạch được sẽ càng nhiều, đối với Thánh nhân mà nói là chuyện tốt.

Chư Thiên Vạn Giới xuất hiện, ý nghĩa thời điểm tranh đoạt khí vận vòng mới đã đến.

Chỉ là phần Tiêu Vân tranh đoạt đơn thuần hơn người khác nhiều.

Yêu Tộc tại Chư Thiên Vạn Giới tranh đoạt một bộ phận thiên địa khí vận là được, không giống như các Thánh nhân khác, một bên muốn tranh đoạt Chư Thiên Vạn Giới thiên địa khí vận, một bên phải

cân nhắc tranh đoạt giáo phái khí vận.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, tranh đoạt giáo phái khí vận không chỉ có Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo, mà sẽ có thêm một cái Ma Giáo.

"Ma tung hiện lượng kiếp, cũng là một hồi khí vận, một hồi kỳ ngộ, các ngươi tự giải quyết cho tốt." Nói xong, thân ảnh Hồng Quân biến mất tại Tử Tiêu Cung, còn lại một đám Thánh nhân nhìn nhau.

Thông Thiên quay đầu nhìn Tiêu Vân cười một cái, nụ cười làm Tiêu Vân có chút chột dạ.

Không phải chứ, Thông Thiên có ý gì, sao cứ nhìn chằm chằm ta làm gì?

Muốn làm gì?

Khẳng định là cầu hợp tác.

Ai bảo Càn Khôn Đỉnh ở trong tay Tiêu Vân chứ?

Ma Châu cũng vậy.

Càng đừng quên, Chư Thiên Tinh Thần đều chưởng khống trong tay Tiêu Vân.

Luyện chế tiểu thế giới cần những tinh thần này cung cấp tinh thần chi lực, nếu không tiểu thế giới làm sao ổn cố?

Trong hư không vô số tinh thần, quan trọng nhất phải kể đến hai khỏa tinh thần, hai khỏa tinh thần đối với Thiên Đình là quan trọng nhất: Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh.

Muốn điều động tinh thần chi lực của những tinh thần này thì phải dựa vào Tiêu Vân.

Như vậy, Thánh nhân tự nhiên phải lôi kéo quan hệ với Tiêu Vân, cùng nhau mưu cầu hợp tác mới được.

Nguyên nhân Thông Thiên cười rất đơn giản, Tiêu Vân không thể không giúp, bởi vì Tiệt Giáo hiện tại cùng Thiên Đình quấn lấy nhau.

Không giúp Tiệt Giáo chẳng khác nào tự hố mình.

Không cần cầu người, chuyện phiền toái sẽ có Tiêu Vân đi giải quyết, Thông Thiên tự nhiên sẽ cao hứng.

Chỉ là những người khác không có tâm tình tốt như vậy!

Đại biểu phải cầu người, không thể không làm.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề liên tưởng đến chuyện bàn bạc quyền lợi luân hồi trước đó với Tiêu Vân, Tiêu Vân đòi một nửa chỗ tốt, hiện tại xem ra lòng càng tắc a.

Có thể không cho sao?

Có thể sao?

"Chi bằng mấy người chúng ta đi tới Thiên Đình, cùng nhau thương nghị chuyện này như thế nào?

Ma tung hiện lượng kiếp, cũng là một hồi đại cơ duyên, cần phải hảo hảo mưu hoạch một phen mới được." Khí phẫn có chút cứng ngắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không biết nên mở miệng thế nào.

Thông Thiên căn bản không cần đi, Tiêu Vân sẽ lo liệu, sẽ không thiếu phần hắn.

Nữ Oa càng mặc kệ những thứ này, âm thầm xem kịch, đừng cười là được.

Mỗi lần nhìn một đám Thánh nhân nể mặt Tiêu Vân mà không thể làm gì, rõ ràng cảm thấy phẫn nộ nhưng không dám nói, ngay cả tức giận cũng không dám, Nữ Oa liền muốn cười.

Đặt ở trước kia, ai dám tin tưởng cái tên chỉ biết đánh đánh giết

giết như Tiêu Vân có thể đi đến tình trạng hôm nay?

Lúc đó Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều chờ thành Thánh để thu thập Tiêu Vân, kết quả thì sao?

Ai thu thập ai còn không nhất định đâu.

Đợi lúc Tiêu Vân chứng đạo, thật sự cho bọn hắn một cái đại kinh hỷ.

Hỏi có kinh hỉ hay không, bất ngờ hay không?

Chuyện lúc trước làm bọn hắn tức muốn chết.

Báo thù ư?

Từ đầu đến cuối người chịu thiệt đều là bọn hắn.

"Tự nhiên có thể." Tiêu Vân gật gật đầu.

Chương 186

Thiên Đình là sân nhà của Bản hoàng, đồ vật cần thiết đều ở trong tay Bản hoàng, không có Bản hoàng phối hợp thì ai cũng đừng hòng chơi.

Tiêu Vân tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đại biểu Thánh nhân phải đến đưa chỗ tốt rồi.

"Chẳng qua, hai vị Tây Phương không cần đi coi chừng Tây Du đại hưng sao?" "....." Đủ rồi!!

Đừng có chuyện nào không nên nói thì cứ nói mãi!!!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trừng lớn mắt, cạn lời nhìn Tiêu Vân.

Chuẩn Đề thở dài một hơi: "Yêu Hoàng nói đùa, chút chuyện nhỏ Tây Du, có môn hạ đệ tử tọa trấn coi chừng là được rồi, chuyện Chư Thiên Vạn Giới tương đối quan trọng, chúng ta cũng không thể làm lão sư thất vọng mới được." Chuẩn Đề chém gió, tiếp tục chém gió!

Không quan trọng?

Sợ muốn chết thì có.

Quan hệ Phật Giáo đại hưng, không gấp mới lạ.

Nhưng Chư Thiên Vạn Giới rõ ràng có thể vớt được nhiều chỗ tốt hơn, cho nên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ đem trọng tâm chuyển dời qua bên này, đem chuyện Tây Du vứt sang một bên.

Dù sao chỉ cần Thánh nhân không đi gây sự, sẽ không xuất hiện tình huống lật trời, Phật Giáo đệ tử đủ để xử lý.

Không cần quan tâm nhiều, hiện tại nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới vẫn tốt hơn.

Da mặt Chuẩn Đề quả nhiên vẫn dày như ngày nào!!!

Một đoàn người đều tề tề vô ngữ.

Đừng nhìn Chuẩn Đề nói đại nghĩa lẫm nhiên như vậy, kỳ thực thì sao?

Còn không phải vì lợi ích, nếu không làm sao có thể cần mẫn như vậy?

Nằm mơ đi.

Không có lợi ích, hai người này cam đoan một câu: Phật Giáo đại hưng đang tiếp diễn, không có thời gian quản chuyện khác, xin cáo từ trước.

Tối đa chỉ để lại một người, người còn lại sẽ quay về canh chừng, chứ đâu có như bây giờ, cả hai đều không chịu đi.

Quả nhiên a, lợi ích động lòng người.

Tiêu Vân ha ha cười, cũng không tiếp tục đi kích thích Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nữ Oa đi theo, Thông Thiên cũng đi nhanh theo sau.

Một màn này làm cho Lão Tử bất lực, hiện tại Thông Thiên đều cùng Tiêu Vân, Nữ Oa hình thành một cái tiểu đoàn thể rồi.

Nếu hai bên vì tranh đấu mà đánh nhau, vậy có thể thắng sao?

Lão Tử bày tỏ thật sâu hoài nghi.

Thông Thiên và Nữ Oa đối mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người kia tất bại.

Nữ Oa giữ chân một người, Thông Thiên nhanh chóng giải quyết người còn lại.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đối đầu với Tiêu Vân, hình

như tỷ lệ thắng không lớn.

Đau đầu a.

Hy vọng sẽ không xuất hiện tranh đấu thì tốt, nếu không đấu lên người chịu thiệt là bọn hắn.

Đi ở phía trước Tiêu Vân không biết trong lòng Lão Tử nghĩ gì, nếu không nhất định đối hắn giơ ngón giữa.

Lão Tử có chứng hoang tưởng bị hại sao, vô duyên vô cớ ta Tiêu Vân đánh với các ngươi làm gì, não ta có hố à?

Có thời gian đó ta không bằng quay về tham ngộ Đại đạo pháp tắc của ta.

Cùng các ngươi lãng phí thời gian?

À đúng rồi, Lão Tử còn nợ ta ba lần làm bao cát, có cơ hội nhất định phải đưa chuyện này lên lịch trình mới được.

Bao cát chịu đòn, mỗi lần một vạn năm.

Nghĩ đến chuyện này, Tiêu Vân cười, cười đến vui vẻ, khiến Lão Tử nhìn mà trong lòng phát mao.

Phòng ngự mạnh không có nghĩa là sẽ không bị đánh vỡ, phòng ngự mạnh không có nghĩa là chịu đòn sẽ sướng.

Ngay lập tức một đám Thánh nhân rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi thẳng tới Thiên Đình.

Không bao lâu sau, mọi người tiến vào Thiên Đình, trong lương đình bên ngoài Linh Đàm, Tiêu Vân thích ở chỗ này bàn sự tình.

Cũng không có ai khách khí, mỗi người tự ngồi xuống.

Nữ Oa ngồi ở bên cạnh Tiêu Vân, những người khác đều ở bên kia.

Thông Thiên ngược lại muốn ngồi qua bên phía Tiêu Vân, nhưng suy xét đến việc Tiêu Vân có thể sẽ đuổi hắn đi, nghĩ lại đành thôi.

Tuy rằng bất đắc dĩ nhưng hắn vẫn ngồi xuống bên cạnh Lão Tử.

Bộ dáng ghét bỏ kia khiến Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đen cả mặt, lại không tiện phát tác, chỉ có thể sinh sinh nhịn xuống.

Tiêu Vân vung tay lên, một lượng lớn đồ ăn và linh tửu bày ra trên bàn, trước mặt mỗi người đều có.

Nữ Oa giúp Tiêu Vân rót một chén rượu.

Tiêu Vân cũng không khách sáo, nâng chén uống một ngụm, về phần những người khác thì cứ tự nhiên.

Đặt chén rượu xuống, Tiêu Vân nhìn Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nói: "Sự tình ta nghĩ mọi người trong lòng đều đã rõ ràng, Chư Thiên Vạn Giới vấn đề lớn nhất chính là dược liệu!!!" Vốn dĩ Chư Thiên Vạn Giới là do các loại mảnh vỡ thế giới từ Hồng Hoang vỡ nát luyện chế thành, nhưng hiện tại Hồng Hoang vẫn tốt đẹp, không có phá toái.

Như vậy khẳng định không thể đào tận gốc rễ Hồng Hoang, nếu không Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí sẽ không đồng ý.

Cần Thánh nhân đi vào trong Hỗn Độn khai tịch tiểu thiên địa để luyện chế.

Khai tịch tiểu thiên địa thì không phải tất cả thiên địa mới do Thánh nhân khai tịch ra đều giống nhau.

Thực lực càng mạnh, Thánh nhân khai tịch ra thiên địa càng tốt, càng lớn, thế giới sau khi luyện chế càng thêm ổn cố, ngược lại thì dễ dàng sụp đổ.

Muốn một phiến thiên địa bảo trì vận chuyển, sẽ không suy kiệt

sụp đổ, như vậy cần kinh qua Càn Khôn Đỉnh luyện chế mới được.

Thế giới không ổn cố, đừng nói trở thành một vòng của Chư Thiên Vạn Giới, có thể gánh được Càn Khôn Đỉnh hay không cũng là một vấn đề.

"Chư Thiên Vạn Giới, tịnh không phải để chúng ta khai tịch ra ức vạn thế giới.

Đại đạo ba ngàn, chúng ta có thể dùng ba ngàn đại đạo đối ứng để luyện chế là được, như vậy những thế giới này có thể phân hóa ra các tiểu thế giới khác." Lão Tử nói, là người đầu tiên đưa ra cái nhìn.

Những người khác thâm dĩ vi nhiên gật đầu, chỉ có Tiêu Vân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lão Tử.

Thấy Tiêu Vân ho khan, vẻ mặt khó tin nhìn Lão Tử, các Thánh nhân khác đều ngẩn ra.

Có ý gì?

Lời nói có gì không đúng?

Ngay cả Lão Tử cũng nhíu mày, Tiêu Vân nhìn chằm chằm ta như vậy làm gì?

"Khụ khụ!!" Khẽ ho một tiếng, Tiêu Vân cười giải thích: "Bản hoàng không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi, đối ứng ba ngàn đại đạo luyện chế, vậy mọi người có nghĩ tới hay không, thế giới cần bao lớn, muốn độ ổn cố đạt tới trình độ nào mới có thể có khả năng phân hóa tiểu thế giới như ngươi nói?" "Hồng Hoang có tám vị Thánh nhân, trừ bỏ Đạo Tổ còn lại bảy vị, xin hỏi mỗi vị Thánh nhân cần khai tịch bao nhiêu thế giới?" Đi ra ngoài Hồng Hoang khai tịch thế giới, dựa theo yêu cầu của Lão Tử thì không thể quá nhỏ.

Vậy vấn đề đến rồi, mỗi người khai tịch bao nhiêu cái, lợi ích chia thế nào?

Tâm Lão Tử cũng không nhỏ, làm ra ba ngàn thế giới chủ độc lập, sau đó dưới ba ngàn thế giới chủ này có thể phân ra vô số tiểu thế giới.

Khẩu vị.....

Lớn, nhưng có nghĩ tới hay không, khai tịch ra ba ngàn chủ thế giới khó khăn đến mức nào, Lão Tử muốn mệt chết hay sao?

Không nói cái khác, chỉ riêng việc luyện chế những chủ thế giới này cũng đủ để hưởng thụ rồi.

"Tiểu muội không thạo việc chiến đấu, như vậy khai tịch tân thế giới chỉ có thể nhờ cậy các vị rồi, Nữ Oa phụ trách luyện chế." Nữ Oa lập tức biểu thái: Ta không am hiểu chiến đấu, cộng thêm Công đức chứng đạo, thực lực yếu, cũng không có pháp bảo quá mạnh, như vậy nhiệm vụ khai tịch thế giới giao cho các ngươi, ta phụ trách luyện chế.

Nữ Oa am hiểu Tạo Hóa chi đạo, vừa vặn phù hợp với Càn Khôn Đỉnh, là nhân tuyển tốt nhất phụ trách luyện chế.

Vậy vấn đề lại tới, thiếu Nữ Oa, tương đương với người động thủ chỉ có sáu vị Thánh nhân, mỗi người ít nhất cần khai tịch năm trăm cái chủ thế giới mới được.

Không chỉ có khai tịch đâu nhé!

Cho dù Nữ Oa phụ trách luyện chế, nhưng việc ổn cố và một số chuyện lộn xộn khác cũng đủ để lăn qua lăn lại.

Tròn năm trăm cái thế giới, má ơi, nghĩ thôi đã thấy không sướng rồi.

Ngưng tụ tinh thần chi lực, đem vô số tinh thần trong hư không chuyển dời vào đó cũng đủ để hưởng thụ.

“Mỗi vị Thánh nhân khai tịch năm trăm cái thế giới, đây mới chỉ là con số, khả năng cần nhiều hơn.

Nữ Oa phụ trách luyện chế, các vị không có ý kiến gì chứ.” Tiêu Vân hỏi một câu.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều không có ý kiến gì về việc này.

Do Nữ Oa luyện chế không thành vấn đề.

Vấn đề lớn nhất là việc khai tịch những thế giới này.....

Đại sư huynh, chẳng lẽ huynh có lương sách gì sao?

Nếu không tại sao lại muốn khai tịch ba ngàn chủ thế giới chứ?

Không hẹn mà cùng, mọi người đều triều Lão Tử nhìn lại, khiến mặt mũi Lão Tử xanh mét.

Đâu có lương sách gì, chỉ cảm thấy khai tịch ba ngàn chủ thế giới phân hóa thêm nhiều tiểu thế giới, như vậy tuần hoàn ổn cố nhất, các nhân tố khác căn bản chưa nghĩ tới được không.

Hiện tại từng người nhìn chằm chằm ta làm gì!!

Chẳng lẽ muốn ta một mình đi khai tịch chắc?

“Khụ khụ!!” Tiêu Vân nín cười, ho khan nói: “Hỗn Độn vô hạn lớn, khai tịch bao nhiêu thế giới đều không ảnh hưởng.

Hiện tại cái ta cần xác định là, có phải bình quân phân phối hay không, sau khi Chư Thiên Vạn Giới ổn cố, lợi ích phân phối như thế nào.” Phân bao nhiêu thì cứ thành thật đi khai tịch bấy nhiêu, mệt sống mệt chết là chuyện của các ngươi, đừng kêu khổ, đừng giả vờ đáng thương, vô dụng thôi.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang âm thầm kêu khổ.

Hai người này không có chí bảo tại thân, khai tịch thế giới như vậy rất phiền toái, mệt người.

Dù sao trong Hỗn Độn, Thánh nhân không thể giống như ở Hồng Hoang không tính toán tiêu hao.

Khai tịch từng cái chủ thế giới tuyệt đối có thể mệt chết người.

Cộng thêm không có chí bảo, kết quả có thể biết.

"Yêu Hoàng muốn một nửa?" Lão Tử bỗng nhiên nói một câu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngẩn ra, sau đó vui vẻ.

Chương 187

Đúng rồi, Tiêu Vân không phải đòi một nửa lợi ích sao?

Vậy có phải đại biểu hắn phải khai tịch một nửa số chủ thế giới không?

Không muốn chia một nửa lợi ích sao?

Vậy thì đi khai mở một nửa chủ thế giới đi!

Tiêu Vân có chí bảo Hỗn Độn Chung trong tay, lại có Thí Thần Thương công kích đáng sợ kia, loại chuyện này chắc chắn không làm khó được hắn.

Nữ Oa nhịn không được liếc mắt một cái.

Thông Thiên có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn Lão Tử, lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có chút ý động, liền hiểu được ý tứ của bọn họ.

Tiêu Vân muốn một nửa lợi ích cũng được, nhưng phải đi khai mở một nửa chủ thế giới thì mới được, như vậy mới công bằng đúng không?

Đám người này a.

Tiêu Vân thật không biết nên nói bọn hắn cái gì cho tốt.

Hắn a a cười một tiếng, nhìn Lão Tử, lắc đầu: "Những lời này, Bản hoàng không tính toán.

Ký nhiên các ngươi đều đã nói như vậy, Bản hoàng cũng chỉ có thể thỏa mãn nguyện vọng của các ngươi." Ngay trước mặt mọi người, Tiêu Vân giơ tay phải lên, dựng một ngón giữa về phía mấy người kia, mắng: "Cút!!!" "Đã hoàn toàn không có thành ý, vậy Chư

Thiên Vạn Giới không khai mở cũng được, phản chính gặp tai ương cũng không chỉ có Yêu tộc ta.

Không phải Bản hoàng khoác lác, ai có thể lay động khí vận của Bản hoàng?

Ai năng?

Ma tung hiện thế, vậy thì hiện thế tốt rồi, tốt nhất để người của Ma giáo xuất hiện, cắm rễ tại Hồng Hoang." Muốn lão tử (cách xưng hô thô lỗ) đi khai mở một nửa chủ thế giới, vì sao không đi chết đi?

Một đám không biết xấu hổ, lão tử lười để ý, toàn bộ cút xéo.

"....." Khóe miệng Nữ Oa giật một cái, quả nhiên vẫn chứng nào tật nấy, tính tình Tiêu Vân một chút cũng không thay đổi, mắng thì mắng, phun thì phun, nếu không phải sợ đánh nát Thiên Đình, phỏng chừng Tiêu Vân đã trực tiếp động thủ rồi chứ không chỉ là giơ ngón giữa.

"Ha ha ha....." Thông Thiên nhịn không được cười.

Bắt người khác nhường nhịn?

Quen thói rồi sao?

Nhưng muốn Tiêu Vân nhường nhịn thì còn non lắm.

Thông Thiên nhịn không được cười lớn, nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ăn quả đắng, trong lòng rất vui vẻ.

Bắt nạt ta quen rồi, hiện tại biết lợi hại chưa?

Vị này chính là kẻ không quan tâm loạn thất bát tao, chọc giận hắn, hắn không màng đại cục thì đã sao?

Muốn xui xẻo thì mọi người cùng xui xẻo, ai sợ ai, dù sao Tiêu Vân ta một thân khí vận mạnh đến đáng sợ.

Ta ai cũng không sợ!

Thậm chí ta cũng không sợ Ma đạo nhân cắm rễ tại Hồng Hoang, không giống các ngươi, đầu đuôi đều sợ.

“.....” Tiêu Vân trực tiếp mở miệng mắng chửi người, làm cho Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đen mặt.

Không đợi bọn hắn phản ứng, Tiêu Vân lại mắng một trận: “Cút!!

Còn ở lại đây làm gì?

Nếu không phải sợ đánh nát Thiên Đình, Bản hoàng tuyệt đối đánh chết các ngươi!

Từng tên từng tên không biết xấu hổ, khai mở một nửa chủ thế giới?

Các ngươi có cần mặt mũi không?

Hay là để Bản hoàng đem ba ngàn chủ thế giới toàn bộ khai mở ra, sau đó các ngươi nhặt sẵn?” “Khai mở chủ thế giới muốn Bản hoàng đi, luyện chế thế giới cần Nữ Oa và Càn Khôn Đỉnh, củng cố chủ thế giới cần Hỗn Độn Chung, muốn thế giới vận chuyển cần Bản hoàng điều động Chu Thiên Tinh Thần chi lực.

Xin hỏi, các ngươi có tác dụng gì?

Các ngươi có cái rắm tác dụng!!” Đều không biết xấu hổ đúng không?

Vậy được, Tiêu Vân ta tiếp, đừng lấy ta ra so với Thông Thiên, Tiêu Vân ta không dễ nói chuyện như vậy đâu, khi phát hỏa, ngay cả ta cũng sợ chính mình.

Chết không biết xấu hổ!!

Thiếu mắng!!

Thiếu đánh!!

Nếu như không cân nhắc đến khả năng sẽ dẫn đến Thiên Đình gặp tai ương, Tiêu Vân thật sự muốn đánh cho bọn hắn một trận tơi bời.

Một đánh bốn thì thế nào, chọc giận Tiêu Vân ta, một đánh bốn thì một đánh bốn!!!

"Tiêu Vân!!

Chớ có quá phận!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vỗ bàn, tức giận không chịu được.

Ta nói sai sao?

Cũng không cần mắng khó nghe như vậy chứ, ta cũng cần mặt mũi mà?

Thành nhiên Tiêu Vân xuất lực lớn nhất, nhưng muốn chiếm một nửa lợi ích, chẳng lẽ không nên xuất thêm chút lực?

Có gì sai?

"Quá phận sao." Tiêu Vân bị chọc cười, hắn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại nhìn sắc mặt khó coi, trầm mặc không nói của Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chậc chậc nói: "Đã như vậy, vậy thì đến Đại hư không đi một chuyến đi.

Đừng nói Bản hoàng ức hiếp các ngươi, cùng lên một lượt đi, Bản hoàng đảo muốn nhìn xem, những năm này thực lực các ngươi tăng lên được bao nhiêu, hôm nay cũng có bản lĩnh vỗ bàn, đạp ghế với Bản hoàng!!!" Muốn đánh nhau đúng không?

Vậy được, vừa vặn Bản hoàng đã lâu không động thủ, thân thể có chút cứng ngắc, vừa lúc lấy các ngươi luyện tay.

Bốn đánh một thì bốn đánh một, ai sợ ai.

Lấy Tiêu Vân ta ra xử lý như Thông Thiên sao?

Nằm mơ!!!

"Đại huynh!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Lão Tử, lời đều đã nói đến nước này, chẳng lẽ còn vô động vu trung?

Còn có thể nhịn được?

Một đối bốn, vậy thì thỏa mãn hắn!!!

Nếu đàm phán không xong, vậy thì đánh một trận, người thắng chiếm lợi ích, kẻ thua ngoan ngoãn nhận mệnh.

Lão Tử chậm rãi đứng dậy: "Nếu Yêu Hoàng muốn chiến, vậy ngã đẳng bồi Yêu Hoàng đánh một trận là được." Nói xong nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái, hai người không có ý kiến.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn chiến, bọn họ tự nhiên muốn phụng bồi mới được.

Bốn đánh một mà cũng không dám thì còn chơi cái gì?

Cho dù thương thế hai người chưa triệt để khôi phục, cũng muốn đánh mới được.

Chỉ là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lo lắng Thông Thiên và Nữ Oa liệu có xuất thủ hay không.

"Đừng nhìn, Bản cung sẽ không xuất thủ." Thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn chằm chằm mình, Nữ Oa bĩu môi, cười lạnh một tiếng.

Trận chiến này nàng sẽ không xuất thủ, nếu như cần, Tiêu Vân đã sớm lôi kéo nàng và Thông Thiên, nhưng Tiêu Vân không có, hắn muốn độc tự tác chiến.

Đã như vậy, Nữ Oa sẽ không xuất thủ.

Vừa vặn nhìn xem thực lực Tiêu Vân tăng lên đến tình trạng nào.

"Đừng nhìn ta, Bản giáo chủ cũng không xuất thủ." Thông Thiên

châm chọc nhìn đám người Lão Tử, "Bản giáo chủ chỉ xem kịch, các ngươi không cần lo lắng đề phòng." "Hừ!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không nhịn được, khẽ hừ một tiếng rời khỏi Thiên Đình, tiến vào trong hư không.

Trong lòng khó chịu thì khó chịu, nhưng Thông Thiên và Nữ Oa không xuất thủ, đối với bọn họ mà nói là chuyện tốt.

Duy nhất cần lo lắng chính là thực lực Tiêu Vân tột cùng mạnh đến mức nào mà dám một đánh bốn.

Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận cũng không dám ngang ngược như vậy.

Cũng được, hôm nay nhìn xem thực lực Tiêu Vân.

Lão Tử cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi theo bước chân Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi Thiên Đình, độn nhập hư không.

Tiêu Vân, Nữ Oa, Thông Thiên sau đó một bước đi theo.

"Có mấy phần nắm chắc?" Thông Thiên bỗng nhiên hỏi một câu.

Tiêu Vân đang bay ở phía trước nhất dừng lại, quay đầu nhìn hắn, kỳ quái hỏi: "Bản hoàng có thói quen tìm đòn sao?" "....." Trả lời tử tế vấn đề của ta thì sẽ chết sao?

Thông Thiên im lặng, "Không có." "Vậy còn hỏi?

Hôm nay Bản hoàng cho ngươi xem cái gì gọi là ngang ngược, Thông Thiên ngươi quá ôn hòa rồi." Tiêu Vân ha ha cười một tiếng, một đầu đâm vào trong hư không.

Nữ Oa cười đi theo.

Nàng thích một phần bá đạo này của Tiêu Vân, một đối bốn thì thế nào, hồn nhiên không sợ.

Ta quá mềm yếu?

Thông Thiên vẻ mặt mộng bức.

Có sao?

Có sao?

Hình như không có đâu, Thông Thiên có chút không đủ tự tin tự hỏi trong lòng một câu.

Trong hư không, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã làm tốt chuẩn bị.

Vẫn bộ dạng cũ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề chủ công, Tiếp Dẫn và Lão Tử phụ trách phòng ngự, nếu tình huống tốt thì lại phân một người gia nhập hàng ngũ vây công.

Tiêu Vân chỉ có một mình, cho dù công phòng nhất thể, đồng thời ứng đối bốn vị Thánh nhân cũng không dễ chịu.

Tiến vào trong hư không, Tiêu Vân từng bước một đi về phía bốn người.

Nữ Oa lấy ra Càn Khôn Đỉnh mà Tiêu Vân đặt ở chỗ nàng, đem tinh thần xung quanh thu lại, miễn cho bị đánh nát.

Năm vị Thánh nhân đại đả xuất thủ, trời mới biết sẽ có bao nhiêu lực phá hoại, nếu đặt ở trong Hồng Hoang, phỏng chừng có thể đánh cho Hồng Hoang phá toái.

Trong hư không đỡ phiền phức hơn, đem xung quanh thu lại là được, đây là chiến trường thích hợp nhất.

Hỗn Độn cũng không tệ, đáng tiếc dĩ tính cách đám người Lão Tử sẽ không nguyện ý đi vào trong Hỗn Độn chiến đấu.

Nhìn đám người Lão Tử đã chuẩn bị kỹ càng, Tiêu Vân nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Nói trước, nếu đã trên bàn đàm phán không xong, vậy thì kẻ thua làm tốt chuẩn bị đại xuất huyết đi.

Chương 188

Ngoài ra đừng nói Bản hoàng ức hiếp các ngươi, có bản lĩnh đều sử ra, lát nữa chiến đấu Bản hoàng sẽ không lưu thủ, làm tốt tâm lý chuẩn bị Nguyên thần sẽ bị tổn thương, tu vi đi lùi." "Thí Thần Thương vừa ra, có một số việc không phải Bản hoàng có thể khống chế." "....." Có phải hơi thật thà quá không?

Thông Thiên im lặng nhìn Tiêu Vân.

Phí lời a, đánh rồi hãy nói, hiện tại nói ra chẳng phải để đối phương có chuẩn bị phòng bị sao?

Không phải Thí Thần Thương đã tiến giai lên cấp bậc Chí bảo rồi sao?

Thông Thiên bỗng nhiên muốn nhìn xem đám người Lão Tử bị Thí Thần Thương gây thương tích sẽ có phản ứng gì.

Hắc hắc hắc, hình ảnh kia nhất định sẽ rất đặc sắc.

"Hừ, bớt nói khoác lác, tới đi!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên đứng ở trước nhất, Bàn Cổ Phiên đối diện với Tiêu Vân, không gió mà bay.

Tiêu Vân cười cười, không để ý tới.

Thông Thiên và Nữ Oa thấy thế, dùng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng viễn độn.

Xem kịch quy xem kịch, đừng bị cuốn vào trong đó mới là tốt nhất, nếu không sẽ rất phiền phức.

Ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn, những người khác tịnh vị nói chuyện, tế xuất pháp bảo, tùy thời chuẩn bị một trận chiến.

Thái Cực Đồ của Lão Tử và Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn thời khắc chuẩn bị ứng đối Tiêu Vân tiến công, về phần Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp thì chưa đến lúc xuất động.

"Ha ha ha, vậy tới đi!!!" Tiêu Vân cười lớn lao về phía bốn người.

"Đong!!!" Hỗn Độn Chung lập trên đỉnh đầu Tiêu Vân, vang lên.

Lão Tử sắc mặt trầm xuống, nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Phá vỡ!!!" Không gian và thời gian cấm cố, năng lực thật đáng ghét.

Cũng may Bàn Cổ Phiên có thể phá vỡ thời gian và không gian bị cấm cố.

Chiến đấu với Tiêu Vân, điều cần để ý nhất chính là sức mạnh Thời gian và Không gian pháp tắc.

Rất khủng bố, lại có Hỗn Độn Chung trong tay, sẽ khiến cho các loại thủ đoạn của Tiêu Vân trở nên càng thêm cường đại.

Nhưng so với cái đó, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thêm để ý Thí Thần Thương.

Dù sao Chuẩn Đề cũng là người từng chịu thiệt thòi, tư vị Nguyên thần bị tổn thương, tu vi đi lùi không dễ chịu chút nào, hai người không muốn nếm thử sự lợi hại của Thí Thần Thương.

Thời gian và không gian đều bất quy tắc biến động, Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay lên, Bàn Cổ Phiên phiêu động, đem thời gian và không gian bị cấm cố phá vỡ.

Hư không xuất hiện một cái động lớn, vô số Hỗn Độn chi khí chém về phía Tiêu Vân, Hỗn Độn chi khí phảng phất như một thanh cự nhận xám xịt.

Tiêu Vân cười ha hả hồn nhiên không sợ, tiếp tục xông lên, mắt thấy sắp cùng Hỗn Độn chi khí va vào nhau.

“Đong!!!” Hỗn Độn Chung lại một lần nữa vang lên, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn không cấm thầm mắng một tiếng, quỷ đồ vật thật phiền người!!!

Tiêu Vân xuyên qua Hỗn Độn chi khí, trực tiếp xuyên qua đi, Hỗn Độn chi khí bay về phía xa, hào vô dụng xử.

Nữ Oa bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng Càn Khôn Đỉnh đem Hỗn Độn chi khí thu đi, miễn cho Hỗn Độn chi khí phiêu a phiêu, cuối cùng đem một số tinh thần đụng hỏng.

“A Di Đà Phật!!!” Tiêu Vân trực tiếp xuyên thấu qua, Tiếp Dẫn nói nhỏ, ngồi trên Công Đức Kim Liên, trước người xuất hiện một cái mõ, không ngừng gõ mõ, từng trận phạm văn chi âm từ trong miệng bay ra, lượng lớn phạm văn hình thành một đạo tường phòng ngự đem Tiêu Vân ngăn ở bên ngoài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề cùng nhau xuất thủ, Bàn Cổ Phiên, Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Tiêu Vân.

Bản giáo chủ là đến xem kịch hay là đến thu thập tàn cục?

Nhìn Tiêu Vân xuyên thấu qua công kích của Bàn Cổ Phiên và Thất Bảo Diệu Thụ, những luồng Hỗn Độn chi khí đáng sợ và dòng sông thời gian phiêu đãng kia, Thông Thiên bất đắc dĩ dùng Tru Tiên Tứ Kiếm quấy nát chúng, Nữ Oa tiếp tục dùng Càn Khôn Đỉnh thu lại, sau đó mới tiếp tục xem kịch.

“Cút ngay!!

Thần thần thao thao, nghe đạo môn đạo thống, tu Phật giáo chi đại đạo, chẳng ra cái gì cả!!!” Tiêu Vân quát to một tiếng, Thí Thần Thương xuất hiện, đâm về phía Tiếp Dẫn.

“Ngang!!!” Vô số sát khí ngưng tụ, bao bọc lấy Thí Thần Thương, đâm về phía Tiếp Dẫn.

Rốt cục có thể chiến đấu, Khí linh của Thí Thần Thương kích động.

Khí tức đáng sợ di mạn ra.

Làm cho đám người Lão Tử sắc mặt đại biến.

Khí tức của Chí bảo!

"Khả năng sao?!!" Lão Tử kinh ngốc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên não bộ có chút không hồi thần, Chuẩn Đề miệng trương lớn, ngay cả tiếng phạm văn trong miệng Tiếp Dẫn cũng đình trệ.

Thí Thần Thương không phải là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao?

Vì sao biến thành Tiên Thiên Chí Bảo?

Đang mở quốc tế vui đùa sao!!!

Linh bảo biến Chí bảo, Tiêu Vân ngươi có muốn khoa trương như vậy không!!!

Bốn người cảm giác sắp điên rồi, có Hỗn Độn Chung trong tay Tiêu Vân đã đủ khó đối phó, hiện tại còn thêm một thanh Thí Thần Thương cấp bậc Chí bảo, đây là tiết tấu muốn mạng người a!!!

"Phá!!!" Nếu Tiếp Dẫn thích cản ở phía trước, vậy thì đem hắn khai đao trước!

"Sư đệ, mau lui!!!" Lão Tử quát to một tiếng, Thái Cực Đồ cuốn về phía Tiếp Dẫn.

Nếu như Tiêu Vân không có Thí Thần Thương, Tiếp Dẫn cản ở phía trước, Lão Tử ở phía sau sách ứng thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng hiện tại Thí Thần Thương cấp bậc Chí bảo xuất hiện, Lão Tử trong lòng có chút thót tim, vạn nhất Tiếp Dẫn không kháng được

thì sao?

Một khi Công Đức Kim Liên phá toái, thương thế chưa khôi phục lại bị Thí Thần Thương đâm trúng, hậu quả có thể biết.

Đả thương mười ngón tay không bằng chặt đứt một ngón, thương thế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa triệt để khôi phục, Phật tổ kim thân không thể hiện ra, như vậy Tiêu Vân tự nhiên muốn trước đem hai người này loại ra ngoài mới được.

Dù sao quả hồng muốn chọn quả mềm mà nắn, nhưng Lão Tử sẽ không để Tiêu Vân được như ý.

Thái Cực Đồ trực tiếp cuốn tới.

"Cút ngay!!!" Tiêu Vân thấy Thái Cực Đồ xuất hiện, nộ hống một tiếng, đồ vật rách nát vướng víu.

Thí Thần Thương thế như chẻ tre đụng vào, Hỗn Độn Chung lại vang lên.

"Đong!!!!" Ngân sắc và bạch sắc quang mang trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Thí Thần Thương, ngưng tụ ra hắc long gào thét, một đầu đụng vào trên Thái Cực Đồ.

Thật là lực xuyên thấu đáng sợ!!!

Thái Cực Đồ phát ra một tiếng ai minh, có thể thấy được Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung phối hợp dẫn đến công kích kinh khủng cỡ nào, cho dù là Thái Cực Đồ đỡ được cũng không nhẹ nhàng!

Dù sao Thái Cực Đồ cũng không phải vạn năng, cũng có công kích không đỡ được, hoặc đỡ được nhưng số lần nhiều cũng sẽ bị tổn thương.

Lão Tử trong lòng đau xót.

"Mở ra cho Bản tôn!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không lo

được nhiều như vậy, Bàn Cổ Phiên đánh về phía Thí Thần Thương.

Đều là cấp bậc Chí bảo, đều là công kích Chí bảo đáng sợ số một số hai, Bàn Cổ Phiên tự nhiên không yếu hơn Thí Thần Thương, chỉ là uy năng của hai đại Chí bảo khác biệt mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên dám cầm Bàn Cổ Phiên cứng đối cứng với Thí Thần Thương.

Chuẩn Đề bản năng muốn tiến lên, nhưng không dám, do dự.

Không phải gan hắn nhỏ, mà là Thất Bảo Diệu Thụ đối thượng công kích Chí bảo cấp bậc Chí bảo sẽ chịu thiệt, một cái không cẩn thận dễ dàng bị tổn hại.

Chỉ cần xuất hiện một chút tổn hại cũng là chuyện lớn, tu phục rất đau đầu.

Hiện nay kim thân còn chưa tu phục tốt đâu, nếu ngay cả pháp bảo cũng bị tổn thương, hậu quả có thể biết.

"Oanh long long!!!!" Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương đụng vào nhau, bởi vì có Thái Cực Đồ để cản trước, Thí Thần Thương dù mạnh nữa cũng không nhấc lên nổi sóng gió quá lớn, bị Bàn Cổ Phiên chấn lui, liên đới Hỗn Độn Chung cũng dao động vài cái, bay ra ngoài.

Bị đánh bật ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở phào nhẹ nhõm, Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung hai kiện Chí bảo điệp gia cùng một chỗ, bạo phát uy năng đơn giản là đáng sợ, ngay cả Thái Cực Đồ cũng có chút gánh không được.

Khủng bố sau trận chiến này, Thái Cực Đồ cần tu dưỡng một thời gian mới có thể tiếp tục sử dụng.

Cũng may Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút thở phào nhẹ nhõm, Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương cố nhiên đáng sợ, chỉ cần đánh rơi Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung, thực lực Tiêu Vân cũng sẽ giảm mạnh.

Một ý nghĩ an ủi bản thân.

Muốn đánh rơi Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung đâu có dễ dàng như vậy.

Cũng may đợt công kích thứ nhất hoàn mỹ thủ trụ, có thể phản kích.

Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung đều bị chấn lui, đến lượt bọn họ ra sân rồi.

Cầm Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đợi công kích, lại thấy Chuẩn Đề bên cạnh đồng tử co rụt lại, nhìn về phía trước, vừa nhìn không sao, trực tiếp giật nảy mình.

Tiêu Vân đâu?

Tiêu Vân đi đâu rồi?

“.....” Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung của Tiêu Vân bị chấn lui, nhưng người Tiêu Vân đâu?

Thông Thiên nhìn màn này, lặng lẽ hỏi Nữ Oa: “Sư muội, bản thể Yêu Hoàng tác chiến mạnh bao nhiêu?” “.....” Ta làm sao biết?

Tiêu Vân lại chưa từng bạo phát!

Nữ Oa suy nghĩ một chút, trả lời: “Rất mạnh, tam đại pháp tắc ngưng tụ một thân, không phải người bình thường có thể kháng trụ.” “Cũng đúng.” Thông Thiên gật gật đầu, biểu thị tán đồng.

Lại nói Tiêu Vân là người Yêu tộc, là Yêu Hoàng da!!

Bản thể không cường đại thì còn ra thể thống gì?

Trước mắt tại Hồng Hoang, cho dù Huyền Minh và Hậu Thổ hai vị Tổ Vu cũng không dám nói bản thể đáng sợ hơn Tiêu Vân đi.

"Các ngươi sẽ không cho rằng Bản hoàng không có pháp bảo thì thực lực sẽ đại tổn chứ?" Tiêu Vân thanh âm không mặn không nhạt từ bên cạnh vang lên, dọa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề một thân lông tơ đều dựng đứng, Lão Tử và Tiếp Dẫn càng đại thất kinh.

Nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, Tiêu Vân trực tiếp chạy vào giữa bọn họ!!!

"Ha ha ha, bạo!!!" Xuất hiện tại bên cạnh bốn người, Tiêu Vân cười lớn, hô.

"Oanh long long!!!!" Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chú ý lực đều bị Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung của Tiêu Vân hấp dẫn, dù sao Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung điệp gia bạo phát công kích đơn giản là quá đáng sợ.

Chỉ đợi đem công kích của hai đại Chí bảo cản lại, đem hai đại Chí bảo đánh trở về xong, bọn họ mới phản ứng được.

Chí bảo bị đánh về rồi, nhưng Tiêu Vân đâu?

Người Tiêu Vân đâu?

Kết quả Tiêu Vân trực tiếp chạy đến bên cạnh bọn họ.

Không muốn sống nữa sao?

Cho dù bản thể lại cường đại, nhưng nếu bị Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn hoặc Thái Cực Đồ của Lão Tử công kích cũng đủ hưởng thụ, Chuẩn Đề khiêng Thất Bảo Diệu Thụ cũng đủ cho Tiêu Vân hưởng thụ.

Chương 189

Thiên thiên Tiêu Vân gan to bằng trời xông vào.

"Thu!!!!" Một con Tam Túc Kim Ô đáng sợ đằng phi trong hư không, vô tận Thái Dương Chân Hỏa đem bốn người bao phủ ở trong đó.

Hỏa chi pháp tắc, Thời gian pháp tắc, Không gian pháp tắc, tam đại đại đạo pháp tắc cùng nhau bạo phát, để cho đám người Lão Tử kiến thức được, không có Chí bảo ở bên người, thực lực Tiêu Vân y nguyên đáng sợ.

Bản thể Tiêu Vân lớn bao nhiêu?

Dù sao cũng lớn hơn con Huyền Quy bốn chân có thể làm thiên trụ kia rất nhiều.

Trực tiếp tiến vào Hồng Hoang mà nói, phỏng chừng Hồng Hoang đều phải bị bao phủ một nửa, lấy tư thái bản thể tiến vào Hồng Hoang, toàn bộ Hồng Hoang đều phải vì vậy mà gặp tai ương.

Chỉ là Tiêu Vân sau khi hóa hình, không còn triển hiện bản thể, cho nên người trong Hồng Hoang đều không biết bản thể của hắn tột cùng cường đại cỡ nào.

Từng người đều chỉ đang âm thầm suy đoán mà thôi.

Hiện nay Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên, Nữ Oa kiến thức được rồi.

Tiêu Vân lúc này đơn giản giống như Tổ Vu ngưng tụ Hỏa, Thời gian, Không gian pháp tắc một thân, khí tức mạnh đến không giống thoại, vô tận Thái Dương Chân Hỏa nương theo Đại đạo pháp tắc chi lực bị điểm bạo.

“Oanh long long!!!” Bạo tạc liên miên bất tuyệt cuốn về xung quanh, Thông Thiên sắc mặt biến đổi, vội vàng nói: “Sư muội, chúng ta cùng nhau thủ hộ!!!” Thông Thiên không lo được xem kịch nữa, vội vàng tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm ngăn trở dư ba ở hai phương hướng, Nữ Oa cũng dùng Càn Khôn Đỉnh và pháp bảo đem dư ba ở hai phương hướng khác ngăn lại, nếu không thì không biết bao nhiêu tinh thần sẽ vì vậy mà gặp tai ương.

Bạo tạc đáng sợ tập kích, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không cách nào độc thiện kỳ thân, đều bị bao phủ vào.

Bạo tạc quá đột nhiên, ngay cả một chút thời gian hòa hoãn, chuẩn bị cũng không có.

Một chiêu tập kích này của Tiêu Vân quá quỷ dị.

Dù sao tại Hồng Hoang, ai khi chiến đấu lại ném pháp bảo của mình đi, rồi xông đến bên cạnh đối phương đánh?

Ngoại trừ người Vu tộc, ai dám làm như vậy?

Lâu dần mọi người đều hình thành một loại quán tính, đối phương không dám tới gần, hốt nhiên tập kích pháp, nếu không bị công kích hậu quả nghiêm trọng.

Kết quả thì sao?

Tiêu Vân cứ làm như thế, đánh cho một cái trở tay không kịp.

“Đáng chết!!!” Thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử bay ra, hai người một thân đạo bào rách rách rưới rưới, tóc trắng râu bạc bị tạc đến trực tiếp biến thành kiểu tóc đại ba lãng (uốn sóng lớn) đen thui, cả người chật vật không chịu nổi.

Trên người treo Hỏa, Thời gian, Không gian pháp tắc bạo tạc mang tới dư ba thương hại, giống như axit dính trên người, vứt cũng vứt không xong.

Sơ ý.

Bốn người đều sơ ý, đều không dám tin tưởng Tiêu Vân sẽ dùng thủ pháp cực đoan như thế để chiến đấu, xông đến bên cạnh, đánh cho một cái trở tay không kịp.

Thôi, càng đáng sợ hơn là ngay cả Tiêu Vân tới gần như thế nào bọn họ cũng không biết.

Giống như Đạo Tổ Hồng Quân bỗng nhiên hàng lâm, hào vô sát giác, đây mới là chỗ đáng sợ nhất.

Ý nghĩa là đối phương có thể dễ dàng tới gần phát động tập kích, lại khó có phòng bị, thần xuất quỷ một, phòng không thắng phòng.

"A!!!" Hốt nhiên một tiếng thảm thiết kêu to, làm cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đại biến.

Chuẩn Đề..... trúng chiêu.

Tiêu Vân tập kích quá đột nhiên, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên hộ vệ chính mình, Tiếp Dẫn đi hộ vệ Chuẩn Đề, nhưng đâu có kịp.

Hành vi của Tiêu Vân phảng phất như mang theo một quả vũ khí hạt nhân uy lực đáng sợ, tại nháy mắt bạo tạc, mang đến bên cạnh bọn họ.

Lúc đó làm sao còn lo lắng được người bên cạnh chứ?

Trước tiên tiễn trừ Chuẩn Đề, sau đó là Tiếp Dẫn, lại từ từ đối phó Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai cái ngạnh tra tử này.

Chỉ cần nắm lấy cơ hội, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người thương thế không có khôi phục, có thể khoảnh khắc liền bị Tiêu Vân quét ra ngoài.

Sự thật là Tiêu Vân cũng làm như vậy, dùng Thí Thần Thương và

Hỗn Độn Chung hấp dẫn chú ý, tới gần, điểm bạo vô tận Thái Dương Chân Hỏa và pháp tắc chi lực, sau đó nắm lấy cơ hội, đem Chuẩn Đề lộng ra ngoài.

Về phần Chuẩn Đề có thể hay không vì vậy mà lên bảng Phong Thần xui xẻo, Tiêu Vân mới lười quản.

Hắn dễ thu thập nhất, ta không trước tiên thu thập hắn, chẳng lẽ đi đối phó Lão Tử cái đinh cứng này sao?

Tiêu Vân ta não bộ lại không có hố.

Cho nên Chuẩn Đề, thành thành thật thật xuất cục đi, an tâm đi qua một bên xem kịch.

Kim quang lóe lên, Chuẩn Đề bay ra ngoài.

Bên kia, Tiếp Dẫn bị Hỗn Độn Chung đụng trúng vội vàng đem Chuẩn Đề đỡ lấy.

Nhìn Chuẩn Đề ôm đầu, không ngừng la hét, Tiếp Dẫn sắc mặt đại biến, giận dữ nói: "Yêu Hoàng, sư đệ đã bại, ra tay thương người như thế, có phải có chút quá đáng hay không!!!" Hào vô nghi vấn, Nguyên thần Chuẩn Đề bị tổn thương, bị Thí Thần Thương công kích.

Trong lúc bạo tạc, bốn cái Thánh nhân bị tạc đến chạy khắp nơi, Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung lại vào lúc này trở về bên cạnh Tiêu Vân.

Tiêu Vân quả đoán đem Hỗn Độn Chung nện về phía Tiếp Dẫn, Thí Thần Thương đâm về phía Chuẩn Đề.

Không có được che chở, bạo tạc vốn dĩ đã làm cho Chuẩn Đề thụ thương, cộng thêm Thí Thần Thương công kích, trực tiếp làm cho Chuẩn Đề thụ thương ra sân không nói, Nguyên thần cũng nhân đó thụ trọng thương.

Lần này Nguyên thần thụ thương còn nghiêm trọng hơn lần trước, cần thời gian tu phục càng dài, tu vi đi lùi càng nhiều.

Xách theo Thí Thần Thương, Tiêu Vân từng bước một từ trong trần vụ đi ra.

Bản thể hắn tại trong bạo tạc biến mất.

Bản thể bạo phát cường đại, có thể dùng bản thể đi kháng Chí bảo công kích, nhưng sẽ chịu thiệt, Tiêu Vân mới không ngốc như vậy, cho dù đối với mình có lòng tin, cũng sẽ không lấy thân thể đi nói đùa.

Công phu bạo tạc kia, đủ để Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương quay về bên cạnh, như vậy Tiêu Vân khẳng định muốn cho Chuẩn Đề một kích.

Tay nắm Thí Thần Thương, đỉnh đầu Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân đứng trong hư không, Thí Thần Thương chỉ thẳng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn ba người, cười lạnh một tiếng, nói: "Lần này, Bản hoàng đã nói, động thủ với Bản hoàng phải làm tốt chuẩn bị Nguyên thần bị tổn thương, tu vi đi lùi.

Nhưng các ngươi không có để ở trong lòng, như vậy cũng trách không được Bản hoàng, đã làm một tràng với Bản hoàng, phải có năng lực gánh chịu phong hiểm mới được." Đánh thua, thoái tràng là xong chuyện sao?

Dưới gầm trời này có chuyện tốt như vậy?

Lúc liên hợp đối phó ta không nói, Tiêu Vân ta cũng sẽ không vì vậy mà chịu thiệt.

"Nói nhiều vô ích, nếu đã động thủ, phải có tâm lý chuẩn bị thụ thương, tước đi mười vạn năm tu vi làm trừng phạt, các ngươi làm tốt chuẩn bị chưa?" Tước đi mười vạn năm tu vi làm trừng phạt?

Vậy Nguyên thần thụ thương thì sao?

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn sắc mặt đại biến.

Nguyên thần thụ thương, bị tước đi mười vạn năm tu vi, đối với Thánh nhân mà nói là trí mạng.

Đáng chết Thí Thần Thương, pháp bảo bực này vì sao Lão sư lại cho Tiêu Vân!!!

Thánh nhân thực lực cường đại, Nguyên thần ký thác hư không khả dĩ bất tử bất diệt.

Nhưng không đại biểu Thánh nhân sẽ không thụ thương, bởi vì Nguyên thần quá cường đại, tu vi quá củng cố, trực tiếp dẫn đến Thánh nhân không thụ thương thì thôi, một khi thụ thương rất khó khôi phục, bị tước đi tu vi rất khó bù đắp lại.

Cho nên thời điểm Thánh nhân chiến đấu, chỉ cần thắng thua xuất hiện sẽ dừng tay, ai cũng không muốn Nguyên thần bị tổn thương, ai cũng không muốn tu vi đi lùi.

Nhưng Tiêu Vân thì sao?

Động thủ đem Chuẩn Đề đánh thương Nguyên thần không nói, còn tước đi tu vi mười vạn năm, cần bao nhiêu năm mới có thể tu phục??

Đơn giản là muốn mạng!

"Đã như vậy, vậy hưu trách Bản hoàng không khách khí." Tiếp Dẫn muốn nói gì đó, nhưng Tiêu Vân sẽ không cho hắn quá nhiều cơ hội, nắm Thí Thần Thương giết tới.

"Sư đệ, cẩn thận!!!" Lần này Lão Tử không dám sơ ý, chẳng những Thái Cực Đồ tế xuất đi hộ vệ Tiếp Dẫn, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp cũng tế xuất.

Sợ Tiêu Vân hốt nhiên cho hắn một cái, tư vị Nguyên thần bị tổn

thương, tu vi đi lùi mười vạn năm, Lão Tử cũng không muốn hưởng thụ.

Đặc tính của Thí Thần Thương, đơn giản là đang uy hiếp tất cả Thánh nhân.

Có thể đả thương Thánh nhân Nguyên thần, đặc tính này quá đáng sợ.

Phải biết cho dù Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên đẳng Chí bảo cũng không thể nhẹ nhàng đả thương Thánh nhân Nguyên thần, trừ phi chiến đấu đánh quá kịch liệt, nhưng Thí Thần Thương có thể làm được.

Hoặc là đừng bị công kích, một khi bị công kích, vậy thì chúc mừng, khả năng ngươi sắp trúng chiêu.

Tự thân thực lực đủ cường đại thì tốt, nếu tự thân thực lực không đủ cường đại, chờ lấy xui xẻo đi.

Chuẩn Đề chính là ví dụ tốt nhất.

Chuẩn Đề cũng xui xẻo, bị Thí Thần Thương đả thương lần thứ hai rồi, không biết có hay không lần thứ ba, hoặc lần thứ tư.

"Đồ vật đáng ghét!!!" Thánh nhân khác chán ghét Hỗn Độn Chung, Thí Thần Thương của Tiêu Vân, đồng dạng, Tiêu Vân cũng có đồ vật chán ghét, đó chính là Thái Cực Đồ.

Món đồ chơi này phòng ngự quá cường hãn, các loại góc độ vô tử giác, so với Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp còn khó chơi hơn.

Bất quá, Tiêu Vân đang chuẩn bị đem Tiếp Dẫn lộng ra ngoài, cho hắn xuất cục, Thái Cực Đồ bay tới, đem Tiếp Dẫn ngăn lại.

Bên ngoài Thái Cực Đồ, bên trong Công Đức Kim Liên, không đánh vỡ phòng ngự rất khó làm bị thương Tiếp Dẫn, năng lượng chấn

động truyền vào, mang đến thương hại cũng có hạn, đây không phải là thứ Tiêu Vân muốn.

"Bức Bản hoàng!!!!" Tiêu Vân hận hận trừng mắt nhìn Lão Tử, mỗi lần đều như vậy trốn ở phía sau, không ngừng phòng ngự phòng ngự!!

Tiêu Vân giận, "Xem Bản hoàng phá Thái Cực Đồ!!!" Tam đại pháp tắc chi lực ngưng tụ, Hỗn Độn Chung gia trì, Thí Thần Thương chi sắc bén, Bản hoàng không tin phá không được Thái Cực Đồ phòng ngự.

Về phần Công Đức Kim Liên, nói thật Tiêu Vân không để thứ đó vào trong mắt.

"Mở cho Bản hoàng!!!" Hồng sắc, bạch sắc, ngân sắc pháp tắc chi lực ngưng tụ trên Thí Thần Thương, trên Thí Thần Thương sát khí di mạn, ngưng tụ thành một con hắc long đáng sợ, bao phủ dưới tam đại pháp tắc chi lực gào thét lao về phía Thái Cực Đồ.

Hỗn Độn Chung vang lên, gia trì Thí Thần Thương công kích, tạm hoãn Thái Cực Đồ hành động.

"Xuống cho Bản tôn!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng ném ra Bàn Cổ Phiên muốn từ giữa đem Thí Thần Thương cản lại.

"Cút ngay!!!" Tiêu Vân gào thét một tiếng, bao phủ dưới pháp tắc chi lực, ngạnh sinh sinh cùng Bàn Cổ Phiên đụng vào nhau.

Tiêu Vân trực tiếp bị chấn bay, nhưng Bàn Cổ Phiên cũng bị đụng văng ra, tịnh vị đụng phải Thí Thần Thương.

Tiêu Vân điên rồi sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt mộng bức, lấy thân thể đi đụng Chí bảo, loại tao thao tác này lần thứ nhất thấy, không chỉ hắn, ngay cả Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa đều vẻ mặt mộng bức.

Thân thể đánh vào Chí bảo, nếu là Phòng ngự Chí bảo như Thái Cực Đồ thì không sao, Phòng ngự Chí bảo công kích không tượng trưng đáng sợ như vậy, nhưng Bàn Cổ Phiên là Hồng Hoang số một số hai Cường đại Công kích Chí bảo, cũng chỉ có Thí Thần Thương có thể so sánh.

Nhưng Tiêu Vân lấy thân thể đụng vào, không phải điên rồi sao?

Nếu cảm thấy đối phương điên rồi, nhưng chuyện khiến người ta cảm thấy vô pháp trí tín còn ở phía sau.

Tiêu Vân đụng vào trên Bàn Cổ Phiên, tuy rằng bị chấn đến bay ra ngoài, nhưng thí sự không có (không hề hấn gì).

Bị chấn bay Tiêu Vân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, vẫy vẫy cánh tay có chút tê dại, cười lạnh nói: "Thật tưởng rằng Đại đạo pháp tắc Bản hoàng tu những năm này là để trưng bày?" "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Bàn Cổ Phiên tự động bay trở về, có loại cảm giác não bộ phát mộng, pháp tắc sức mạnh đủ để đối kháng Chí bảo?

Là ý tứ này sao?

Chương 190

"Oanh!!!!" Khủng bố trùng kích bạo phát đi ra.

Đám người Lão Tử bị hành vi điên cuồng dùng thân thể đụng vào Chí bảo của Tiêu Vân làm cho kinh ngốc, không đợi bọn họ hồi thần, Thí Thần Thương đã đụng vào trên Thái Cực Đồ, làm cho Lão Tử vừa vội vừa giận.

Khí linh Thái Cực Đồ lại phát ra một tiếng ai minh, đồng thời thanh âm vang hơn so với trước đó.

Đủ để chứng minh Thái Cực Đồ xuất hiện phá tổn!!

Dưới công kích của Thí Thần Thương xuất hiện tổn thương!!

Hỏa, Thời gian, Không gian tam đại đại đạo pháp tắc điệp gia, Thí Thần Thương bản thể cường đại công kích, Hỗn Độn Chung hiệp trợ và làm yếu đối phương, dẫn đến Thí Thần Thương công kích đạt tới một cái tình trạng đáng sợ.

Tại tình huống như vậy, Thái Cực Đồ tự nhiên không gánh nổi Thí Thần Thương công kích.

Chỉ xuất hiện thụ tổn, không có bị đánh vỡ đã là không tệ rồi, đổi thành Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp mà nói, phỏng chừng đều sẽ bị đâm ra một cái lỗ thủng.

"A Di Đà Phật!!!" Thái Cực Đồ tận lực rồi, không thể ngăn lại Thí Thần Thương.

Tiếp Dẫn Công Đức Kim Liên tự nhiên đem chủ nhân ngăn lại, đáng tiếc Công Đức Kim Liên có chút đánh giá cao mình, xem thường sự đáng sợ của Thí Thần Thương.

Hắc long gào thét xuyên thấu qua Công Đức Kim Liên, làm cho

Tiếp Dẫn buồn bực hừ một tiếng, trong khoảnh khắc Công Đức Kim Liên trên kim quang tán đi, quang mang trở nên ảm đạm, pháp bảo xuất hiện phá tổn.

"Phốc ~~~" Trong Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn phun ra một ngụm tiên huyết.

Sau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng trúng chiêu, thương càng thêm thương.

"Tiêu Vân, thật to gan!!!!" Chuẩn Đề thì thôi, hiện tại ngay cả Tiếp Dẫn cũng trúng chiêu, nhìn tình huống Tiếp Dẫn không thể tái chiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa vội vừa giận, bị Tiêu Vân nhìn chằm chằm, tức giận Tiêu Vân suýt chút nữa đả thương Nguyên thần Thánh nhân.

Tước mười vạn năm tu vi, tước mười vạn năm tu vi.

Chuẩn Đề trúng chiêu, Tiếp Dẫn cũng trúng chiêu.

Tiếp theo họng súng nhắm ngay Nguyên Thủy Thiên Tôn, không gấp mới là lạ.

Thái Cực Đồ của Lão Tử thụ tổn, không thể lại tùy tiện dùng, nếu không tạo thành phá tổn tu phục quá phiền phức, cần thời gian cũng càng lâu.

Như vậy trận chiến tiếp theo sẽ rất phiền phức, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp có hộ được không?

Quay đầu nhìn Tiếp Dẫn một cái, Tiêu Vân nói: "Không tệ, rất cứng rắn, Bản hoàng cho phép hai người các ngươi tiến về Thiên Đình, lấy Tịnh Thế Thanh Liên tu dưỡng Nguyên thần." Tiếp Dẫn hừ đều không hừ một tiếng, khiêng lấy thương hại, làm cho Tiêu Vân đại cảm kinh ngạc, cũng cho một cái chỗ tốt, chuẩn hứa Tây Phương Nhị

Thánh dùng Tịnh Thế Thanh Liên tu dưỡng Nguyên thần, để Nguyên thần nhanh nhất khôi phục, về phần tu vi, tự mình xem mà làm.

"Bần đạo tạ Yêu Hoàng." Tiếp Dẫn giúp Chuẩn Đề ổn định thương thế, khẽ gật đầu, tuy rằng thương thế của hắn cũng nặng, nhưng Tiếp Dẫn thực lực mạnh hơn một chút, chống đỡ được, không giống Chuẩn Đề đều sắp ngất đi.

Hỏi có tức hay không?

Đánh hắn, tước tu vi của hắn, cho hắn năng lực khôi phục nhanh, hắn còn phải hướng ta nói lời cảm ơn!!

Chó má thật!!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó coi, tiếp theo đến lượt hai người bọn họ.

"Tiếp theo đến phiên các ngươi." Tiêu Vân thu hồi Thí Thần Thương, Thái Cực Đồ xuất hiện phá tổn, Thí Thần Thương cũng giống vậy, dù sao cũng là Tối cường Phòng ngự Chí bảo, va chạm mạnh như vậy, Thí Thần Thương cũng sẽ không dễ chịu.

Nếu không có Tiêu Vân và Hỗn Độn Chung hiệp trợ, Thí Thần Thương và Thái Cực Đồ phỏng chừng đụng đến lưỡng bại câu thương.

Thí Thần Thương còn có thể dùng lại, nhưng lúc này Tiêu Vân không định tiếp tục sử dụng.

Chờ có cơ hội rồi hãy nói.

"Tiêu Vân, không có Thí Thần Thương, ngươi còn muốn tước huynh đệ ta mười vạn năm tu vi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Bàn Cổ Phiên chỉ vào Tiêu Vân, tại Thí Thần Thương bị thu hồi, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, Thí Thần Thương mang đến uy hiếp quá lớn.

Trước mắt Tiêu Vân chỉ dùng Hỗn Độn Chung chiến đấu mà nói, cùng Lão Tử ứng đối cũng không gian nan như vậy.

"Phải không?" Tiêu Vân nhịn không được cười, "Đừng quên, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp tuy là Hồng Hoang Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo, nhưng phòng không được xuyên thấu và chấn động!!!" "....." Ta biết, không cần đặc ý nhắc nhở ta!!!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đen lại, Tiêu Vân cố ý nhắc nhở cũng không có hảo tâm, tăng thêm áp lực tâm lý cho bọn hắn mà thôi.

"Ha ha ha, Trấn!!!" Tay phải cầm Hỗn Độn Chung, Tiêu Vân cười lớn dùng tay trái trùng điệp vỗ vào, Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng chuông, tiếng chuông không ngừng khuếch tán ra ngoài.

"Phá!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vung vẩy Bàn Cổ Phiên, Tiêu Vân không khỏi lắc đầu, "Vô dụng." Tự thân tu hành Thời gian, Không gian pháp tắc chi lực cùng Hỗn Độn Chung điệp gia, đạt tới một cái tình trạng đáng sợ, Tiêu Vân căn bản không sợ Bàn Cổ Phiên.

Chí bảo này đối với hắn mà nói có chút gân gà, uy hiếp thậm chí không bằng Thái Cực Đồ mạnh.

Thái Cực Đồ thật sự đáng ghét, Bàn Cổ Phiên..... công kích tuy rằng đáng sợ, nhưng Tiêu Vân sợ nhất không phải là Bàn Cổ Phiên.

"Đáng chết!!!" Nhìn Tiêu Vân xuyên thấu qua Hỗn Độn chi khí từng bước một đi tới, trên người một hồi bạch sắc thiểm, một hồi ngân quang thiểm, Hỗn Độn Chung thanh âm không ngừng trong hư không hồi hưởng, chấn đến hai người trốn trong Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp thân thể đều đi theo run rẩy.

Nương theo Tiêu Vân và Hỗn Độn Chung tiết tấu mà run rẩy!!!

"Ổn định!

Chấn động có cổ quái!!!" Lão Tử quát khẽ một tiếng, nhắm mắt lại nói: "Vô Vi Vô Ngã!!" Thời gian, Không gian chấn động há có dễ dàng hóa giải như vậy, nếu không Thời gian cùng Không gian vì sao có thể trở thành tồn tại cường hãn nhất trong tất cả pháp tắc, cũng trở thành tồn tại khó tham ngộ và lĩnh ngộ nhất?

"Vô dụng." Phát hiện hết thảy xung quanh đều biến thành thế giới màu trắng, Tiêu Vân lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, tay vỗ vào Hỗn Độn Chung, "Vô Vi Đại Đạo, đáng tiếc, Bản hoàng trước khi chứng đạo, đã đem Tự ngã trảm đi, Vô Vi Đại Đạo đối với Bản hoàng ý nghĩa không lớn." Lão Tử nhiều năm cực ít xuất thủ, Tiêu Vân biết hắn ẩn tàng đồ vật.

Nhìn xem, Vô Vi Đại Đạo, Vô Vi Vô Ngã, đem người kéo vào Vô Vi ảo cảnh, nếu phá không được, đủ để hưởng thụ.

Đáng tiếc đối với Tiêu Vân không có tác dụng lớn, hắn chém tới thi đầu tiên chính là Tự ngã!!!

Đứng ở trong thế giới tuyết trắng, tiền thế kim sinh hết thảy giống như từng bộ phim điện ảnh trong đầu lóe lên, Tiêu Vân cười nhìn hết thảy.

"Ha ha ha, khu khu Vô Vi Chi Đạo làm sao có thể khốn trụ Bản hoàng?!!

Phá vỡ!!!" "Oanh!!!" Cảnh tượng chung quanh khôi phục, Lão Tử phun ra một ngụm máu, cắn răng nhìn Tiêu Vân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một trái tim đều lạnh nửa đoạn, Lão Tử Vô Vi Chi Đạo hắn đã từng nếm thử, tại thời điểm phẫn nộ, bị Lão Tử chơi một vố, nếu không dĩ tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nghe lời Lão Tử như vậy sao?

Vô Vi Đại Đạo làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn pha vi đau đầu,

cho dù thành Thánh, Tam thi đều trảm đi, nhưng Tự ngã là tại công đức trợ giúp hạ trảm đi, dễ dàng trúng chiêu của Lão Tử, nhưng đối với Tiêu Vân ý nghĩa không lớn.

"Tiêu Vân, vì sao ngươi lại tham lam như thế!!!" Đem Tiêu Vân kéo vào Vô Vi Đại Đạo bên trong, Lão Tử nhìn thấy một ít đồ vật, ngược lại không phải ký ức tiền thế kim sinh của Tiêu Vân, mà là những thứ ngày đó tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân để cho Thông Thiên nhìn.

"Đạo Tổ từng nói, bất vi Thánh nhân chung vi sâu kiến, tranh được, Bản hoàng vì sao tranh không được?" "Đông!!!" Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp giống như bị đồ vật đụng trúng, chấn động, Nguyên Thủy Thiên Tôn đen mặt, Bàn Cổ Phiên đâm tới.

"Đong!!!" Hỗn Độn Chung hiện, Bàn Cổ Phiên đụng vào trên Hỗn Độn Chung, chấn động sức mạnh cường đại, đem Bàn Cổ Phiên chấn đến bay ra ngoài.

Hỗn Độn Chung thế nhưng là có hiệu quả phản chấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không phải hôm nay mới biết, cứ một mực thích cùng Hỗn Độn Chung cứng đối cứng, phục rồi.

Thành thành thật thật làm pháo đài tầm xa của ngươi không tốt sao?

Phi phải làm chiến sĩ.

Nếu như lấy sáo lộ võng du giải thích, vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn là Hồng Hoang Tối cường Pháo đài tầm xa, Bàn Cổ Phiên tại thủ, vô số Hỗn Độn chi khí quét qua có thể lấy mạng già, Lão Tử là Tanker tốt nhất, Nữ Oa và Tiếp Dẫn làm Hỗ trợ, Chuẩn Đề và Thông Thiên một cái làm Du hiệp, một cái làm Chủ lực sát thương giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Về phần Tiêu Vân, các phương diện đều biết một chút.

Lão Tử tuy rằng là Tanker trâu nhất, nhưng phản đạn công kích lại là Hỗn Độn Chung.

"Thời gian đảo lưu!

Không gian xuyên qua!!" Tiêu Vân từng chút một xuyên thấu qua Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, Thí Thần Thương hiện ra đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Cẩn thận!!!" Lão Tử giơ tay lên, một giây sau cảm giác bị cuốn vào trong đường hầm thời gian, một trận hoảng nhiên, chỉ mất phiến khắc công phu Lão Tử khôi phục lại, đáng tiếc đã muộn.

Bàn Cổ Phiên rời tay bay ra, đồng dạng bị cuốn vào đường hầm thời gian.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng thu hồi Bàn Cổ Phiên, cảm giác não hải của mình bị châm đâm.

Đốn thì buồn bực hừ một tiếng, ngã xuống, suýt chút nữa đứng không vững.

Nếu ta bị cuốn vào trong đó, có thể nhanh chóng thoát khốn sao?

Nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bị cuốn vào, Thông Thiên nội tâm đầy chấn hám.

Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp tại trước mặt Tiêu Vân và bài thiết (đồ trang trí) không sai biệt lắm, tại dưới Thời gian và Không gian đại đạo pháp tắc chi lực, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp trực tiếp biến thành một cái đệ đệ.

Ngoại trừ phòng ngự cường đại, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp một số năng lực thậm chí không bằng một ít Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trên lý thuyết, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp vừa ra, Lão Tử cơ bản lập vu bất bại chi địa, nhưng Tiêu Vân có thể dễ dàng khắc chế Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, như vậy món đồ này đối với hắn mà nói uy hiếp biến nhỏ.

Tương phản, Thái Cực Đồ mới là tồn tại làm cho Tiêu Vân đau đầu.

"Sư đệ!!" Lão Tử đỡ lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bàn Cổ Phiên bay trở về, vây quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử chuyển hai vòng giống như một đứa bé phạm sai lầm, cảm thấy không bảo hộ tốt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Vô ngại!!!" Bất đắc dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút năng lực, đồng dạng thương thế, Chuẩn Đề suýt chút nữa ngất đi, Tiếp Dẫn trạng thái cũng không tốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cắn răng gánh được.

Thực lực sai biệt ở đây trực tiếp thể hiện ra, đồng vi Thánh nhân, đối mặt đồng dạng thương hại có người muốn sống muốn chết, có người thì gánh được.

Chỉ là không còn tái chiến chi lực mà thôi.

Nguyên thần thụ tổn rồi còn tiếp tục chiến đấu, thương thế sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

"Đến lượt ngươi, lúc này còn ẩn tàng sao?" Tiêu Vân trong tay Thí Thần Thương chỉ vào Lão Tử.

Chèo thuyền nước (lười biếng/giấu nghề) đã vô số năm rồi, Tiêu Vân ta đều mệt mỏi, Lão Tử không mệt sao?

Lão Tử thực lực tự nhiên không cần hoài nghi, cho dù vẫn luôn chèo thuyền nước, vẫn luôn giả bộ không có công kích, chỉ có phòng ngự, nhưng nhân thử xem thường hắn là sai lầm.

Vị trí Đại sư huynh không có dễ ngồi như vậy.

Đồng thời gian, Tử Tiêu Cung bên trong, Hồng Quân nhìn hư không một cái, không biểu thị gì, nhắm mắt lại tiếp tục thanh tu.

Giữa các Thánh nhân tương hỗ tranh đấu là sự tình quá bình thường, chính đại quang minh tranh đấu mà thôi, hà tất đi quản.

Cho dù Nguyên thần nhân thử thụ tổn, tu vi bị tước đi mười vạn năm cũng không sao, sớm muộn có thể khôi phục.

Chỉ cần Tiêu Vân đừng lộng chết các Thánh nhân khác, hoặc đánh đối phương đến mức hồi phục không được, Hồng Quân đều lười quản.

"Yêu Hoàng hà tất khổ khổ tương bức?" Lão Tử thở dài, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp chậm rãi rơi vào trong tay Lão Tử.

Đang bức ta được chưa.

Tiêu Vân nhún nhún vai, giác sắc phản chuyển rồi, hiện tại Tiêu Vân ta phảng phất như một tên người xấu, ta đều có chút ngại ngùng.

Đại huynh có thủ đoạn chưa sử xuất?

Giờ khắc này mọi người đều hiếu kỳ.

Tựa hồ chỉ có Tiêu Vân biết Lão Tử đang giấu nghề, những người khác đều không biết.

Thông Thiên và Nữ Oa nhìn không chớp mắt hai người, thụ thương lui ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhìn về phía Lão Tử, ngay cả trạng thái không tốt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng nhìn sang.

"Cũng được, cũng được." Lão Tử lắc đầu, giơ Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đối diện với Tiêu Vân, "Ngô nãi Thái Thượng Lão Tử!!!" Lão Tử giơ Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, không sai, chỉ

là phương thức giơ có chút cổ quái, không giống giơ một tôn bảo tháp, càng giống hai tay giơ một thanh bảo kiếm.

Tiêu Vân khẽ híp mắt, khí tức Lão Tử thay đổi.

"Yêu Hoàng, thỉnh tiếp chiêu!!!" Nương theo Lão Tử thoại âm rơi xuống, sự tình làm cho người ta mở rộng tầm mắt phát sinh.

Chương 191

Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp tại trong tay Lão Tử một phân thành hai, làm cho Tiêu Vân suýt chút nữa thốt ra một câu: Tử Thanh Song Kiếm?

Không nhìn lầm, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp trong tay Lão Tử trực tiếp một phân làm hai, hóa thành hai thanh kiếm khí tức quỷ dị, một thanh màu xanh (thanh), một thanh màu tím (tử).

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "....." Thông Thiên: "....." Nữ Oa: "....." Tiếp Dẫn: "....." Chuẩn Đề: "....." Nhìn hai thanh kiếm tại trong tay Lão Tử bộ dáng thông thạo kia, không giống một chút nào là không biết dùng kiếm.

Nhưng vấn đề đến rồi, Lão Tử thiện trường Kiếm đạo?

Bọn họ biết không?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa đều triều Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên nhìn lại.

Tại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chú thị hạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Bên kia Thông Thiên cũng không sai biệt lắm.

Lão Tử biết dùng kiếm, đi Kiếm đạo!!!

Chuyện này bọn hắn căn bản không biết!!

Còn có, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp có thể phân thành hai thanh bảo kiếm nhan sắc bất đồng, sự tình này hai người cũng là lần đầu tiên biết.

Có thể nói vô số năm, từ lúc hóa hình đến hiện tại, hai người hôm

nay mới biết được, Lão Tử ẩn tàng lá bài tẩy như thế này.

"Tử Thanh Song Kiếm?" Lão Tử một chiêu này thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Tự hồ Chư Thiên Vạn Giới bên trong, Thục Sơn phái là Nhân Giáo tranh đoạt khí vận kiến lập nên, Lão Tử phân thân nhân thử luân hồi, trở thành Thục Sơn chưởng giáo.

Thục Sơn phái Tử Thanh Song Kiếm chẳng lẽ là lấy cái này làm nguyên hình lộng ra sao?

Lão Tử biết Kiếm đạo, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp chẳng những phòng ngự cường đại, còn có thể phân hóa thành hai thanh bảo kiếm.

Tin tức này truyền đi, tuyệt đối có thể dọa không ít người, bởi vì ai cũng không nghĩ Lão Tử lại biết ẩn tàng những thứ này.

Nếu không phải hôm nay bị Tiêu Vân bức đến nước này, phỏng chừng hắn sẽ tiếp tục ẩn tàng.

"Tử Thanh Song Kiếm?" Lão Tử nghe vậy khẽ nhíu mày, hiển nhiên hai thanh kiếm không gọi tên này.

"Vô Vi, Vô Ngã!!!" Lão Tử trả lời, nói ra tên của hai thanh kiếm.

Tiêu Vân khóe miệng giật một cái, thật phù hợp tính tình Lão Tử, Vô Vi Vô Ngã thì Vô Vi Vô Ngã, rõ ràng là Tử Thanh Song Kiếm được chưa.

Tiêu Vân bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đại Uy Thiên Long là người Phật giáo các ngươi?" "???" Đại Uy Thiên Long, là cái đồ chơi gì?

Vốn đang thụ thương, hai người suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Toàn nói một ít lời chúng ta nghe không hiểu, Phật giáo chúng ta có đệ tử như vậy sao?

Được rồi, Tử Thanh Song Kiếm, gặp quỷ đi thôi, hoặc là chờ Thục Sơn kiến lập thời điểm có thể đi xem, hiện tại Lão Tử cầm chính là Vô Vi Vô Ngã.

"Đắc tội." Lão Tử giơ song kiếm, hai thanh kiếm hợp lại chém xuống về phía Tiêu Vân, thanh thế hạo đãng, một chút cũng không yếu hơn Thông Thiên Tru Tiên Tứ Kiếm hợp tịnh, nhìn đến Thông Thiên cả người đều đang hoài nghi nhân sinh.

Có loại cảm giác Lão Tử tại Kiếm đạo tham ngộ còn mạnh hơn mình, quá cổ quái.

Bình thường Lão Tử đều không để ý sự đời, giờ xách theo hai thanh kiếm đi chém người, hình ảnh thật có chút đặc sắc.

"Ha ha ha, đến hay lắm!!" Tiêu Vân tay cầm Thí Thần Thương ứng chiến, Thí Thần Thương đụng vào trên Tử Thanh Song Kiếm.

Mặc kệ Lão Tử là Vô Vi hay Vô Ngã, tại Tiêu Vân xem ra, quản ngươi Vô Vi, quản ngươi Vô Ngã, tại trong mắt Bản hoàng chính là Tử Thanh Song Kiếm!! (Tử Thanh Song Kiếm tên chính bản, trong điện ảnh Thiên Lôi Song Kiếm là sửa đổi.) Nguyên bản đi Vô Vi Đại Đạo Lão Tử, lúc này phảng phất biến thành một người khác, từ Vô Vi Đại Đạo biến thành tồn tại đi Sát Phạt Chi Đạo, hai tay cầm kiếm, kia gọi là một cái hung hãn.

Tiêu Vân cũng nảy sinh hứng thú, cũng lười dùng các thần thông khác, cứ dùng Thí Thần Thương cùng Lão Tử đánh.

Những người khác nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Nếu như Thông Thiên khiêng kiếm hòa Tiêu Vân đánh tới đánh lui, mọi người có thể tiếp thụ, dù sao Tru Tiên Tứ Kiếm thâm nhập nhân

tâm.

Nhưng Lão Tử đem Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp phân thành hai thanh kiếm, cùng Tiêu Vân chém tới chém lui, hình ảnh làm cho người ta có chút khó mà tiếp thụ.

Cũng giống như Hồng Quân dĩ thân hợp đạo đều không để ý thế sự, hốt nhiên trở nên hoạt bát chạy khắp nơi, chỗ nào cũng đi xem một chút, làm người ta cảm thấy khó mà tiếp thụ.

Vẻn vẹn như vậy mà thôi, Lão Tử sử dụng Vô Vi Vô Ngã, uy lực không kém hơn Thông Thiên Tru Tiên Tứ Kiếm hợp nhất.

Vốn tưởng rằng Lão Tử một lòng chỉ nghiên cứu Vô Vi Đại Đạo, không ngờ hốt nhiên biến thành một cái Kiếm đạo cao thủ, phản chuyển quá lớn!!!

Ly kỳ nhất chính là, Lão Tử càng đánh khí tức càng cường đại, song kiếm trong tay càng phát ra khủng bố, nếu không phải Thí Thần Thương là Chí bảo, e rằng đều có chút khó mà chiêu giá.

Quả nhiên có cổ quái!!!

Tiêu Vân biết hết thảy không có đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy, Lão Tử cầm hai thanh kiếm và đặc biệt Cuồng chiến sĩ giống như nhau, càng đánh càng điên cuồng, càng đánh công kích càng cao, càng đáng sợ.

Cổ quái, quá cổ quái.

Đánh tới đánh lui, nhìn Lão Tử khí tức không ngừng leo thang, Tiêu Vân cũng không còn tâm tư tiếp tục dây dưa.

Trong tay Thí Thần Thương đâm một cái, Thí Thần Thương hóa thân một con hắc long lao về phía Lão Tử.

Tiêu Vân động chân cách.

“Trảm!!!” Lão Tử cả người đều dung nhập vào bên trong Tử Thanh Song Kiếm, phảng phất cùng hai thanh kiếm triệt để dung hợp lại một chỗ, Thanh sắc, Tử sắc cự kiếm chém xuống hắc long.

“Oanh long long!!!!” Thương và Kiếm đụng vào nhau, đáng sợ trùng kích khuếch tán ra.

Dưới va chạm, Thí Thần Thương bay trở về, sát khí ảm đạm không ít.

Trận chiến này Thí Thần Thương đã tận lực rồi, tiếp theo một đoạn thời gian cần tiến vào thời gian tự mình tu phục.

Bên kia Lão Tử từ trong cự kiếm ngã văng ra, trạng thái không ổn định.

Tử sắc, Thanh sắc hai thanh kiếm biến mất không thấy, hóa thành Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp rơi xuống, tình huống so với Thí Thần Thương không sai biệt lắm, thụ tổn rồi, trực tiếp chui vào trong cơ thể Lão Tử.

Bình thường rất để ý bề ngoài Lão Tử, lúc này xõa một đầu tóc dài, vi vi thở hổn hển nhìn Tiêu Vân.

Mi vũ không ngừng nhảy lên.

Nếu không phải khí tức Lão Tử không ổn định, mọi người thậm chí đều sẽ cho rằng hắn không có bị thương.

Đáng tiếc Lão Tử cuối cùng cũng không thể chạy thoát kết cục bị Thí Thần Thương đâm trúng, Nguyên thần thụ tổn, tu vi bị tước đi mười vạn năm.

Chỉ là Lão Tử trạng thái tốt nhất, không chú ý nhìn, thậm chí không biết hắn bị thương.

Nhìn Lão Tử, Tiêu Vân kinh thán nói: “Siêu xuất Bản hoàng dự

liệu, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp có thể phân hóa thành hai thanh bảo kiếm.

Hôm nay nếu không cùng Bản hoàng một trận chiến, người khác sẽ không cảm thấy Thái Thanh Thánh Nhân có Kiếm đạo tham ngộ thâm sâu như thế." "Thua, liền là thua." Lão Tử khí tức khôi phục, dung mạo cũng khôi phục, thật sâu nhìn Tiêu Vân một cái, "Bài xích các pháp tắc khác, tam đại pháp tắc dung nhập một thân, quả nhiên cường đại, bần đạo nhận thua!!

Chư Thiên Vạn Giới Yêu tộc chiếm cứ một nửa lợi ích, ba ngàn chủ thế giới, Thánh nhân cộng đồng gánh chịu." Nói xong, Lão Tử nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ba người tự nhiên sẽ không có ý kiến.

Đều đánh bại rồi, còn mạnh miệng thì quá mất mặt.

Bốn người không có ý kiến, Thông Thiên và Nữ Oa tự nhiên cũng không có ý kiến, sự tình cứ như vậy định ra.

"Không ngại mà nói, bốn vị có thể đi Thiên Đình tu phục thương thế." Tiêu Vân đại độ để bọn hắn đi Thiên Đình, dĩ Tịnh Thế Thanh Liên làm căn cơ tu phục thương thế.

"Như vậy rất tốt, chỉ là lần này không thể bức bách Yêu Hoàng toàn lực xuất kích, thật đáng tiếc." Hốt nhiên, Lão Tử nói một câu không đầu không đuôi, làm cho những người khác đại thất kinh.

Như vậy mà Tiêu Vân còn không có động dụng toàn lực, đang nói đùa sao?

"....." Có muốn như vậy hay không, còn có thể vui vẻ chơi đùa sao?

Ẩn tàng một chút đồ vật, không dễ dàng được chưa.

Tiêu Vân im lặng nhìn Lão Tử, Lão Tử hồn nhiên không sợ, tiếp

tục nói: "Có thể giống như Lão sư lặng yên không một tiếng động tới gần, đủ để chứng minh Thời gian, Không gian pháp tắc của Yêu Hoàng đã đạt tới tình trạng cao thâm mạc trắc.

Đã như vậy, trong chiến đấu vì sao lại thường xuyên ẩn tàng tự thân?" Tiêu Vân không ngừng nói ta ẩn tàng, chẳng lẽ không có?

Lừa gạt được người khác, chẳng lẽ còn có thể lừa gạt ta hay sao.

Lợi hại, các ngươi thắng được chưa.

Tiêu Vân lắc đầu, không có trả lời, mang theo Nữ Oa trực tiếp rời đi, có một số việc không thể nói rõ.

Về phần ta vì sao ẩn tàng đó là chuyện của ta, có bản lĩnh thì bức ta toàn lực xuất kích, không có biện pháp, vậy thì ta tiếp tục giấu thôi, chỉ cần các ngươi biết, ta so với các ngươi cường đại hơn nhiều là được rồi.

Thông Thiên như có điều suy nghĩ, không có cùng những người khác chào hỏi cũng đi theo rời đi.

"Đại huynh, ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn y nguyên cảm thấy có chút khó tin.

Lão Tử thở dài: "Tại thời điểm chúng ta đắc ý tự hỉ, người ta đã đi ở phía trước.

Nhớ kỹ, thiết mạc bất khả tự mãn.

Đi thôi, tiến đến Thiên Đình tu dưỡng, không có Tịnh Thế Thanh Liên kia, thương thế chúng ta rất khó khôi phục, bị tước tu vi từ từ tu bổ lại là được." So với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một bộ sắc mặt khó coi, Lão Tử tương đối nhìn thoáng hơn, thực lực không bằng người mà thôi.

Ngoại trừ tiếp thụ, còn có biện pháp nào?

Đánh, đánh không lại; tranh, tranh không lại, như thế thành thành thật thật nhận mệnh là tốt nhất, nghĩ quá nhiều cũng không có chỗ tốt, cuối cùng khổ não chỉ có mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười khổ gật gật đầu, hôm nay sự tự tin bị gõ cho một gậy, đem sự tự tin Nguyên Thủy Thiên Tôn tích lũy những năm này đánh nát bấy.

Tưởng rằng hòa Tiêu Vân chi gian thực lực có soa cự, cũng không có lớn như vậy, nhưng hiện tại thì sao?

Một cái đánh bốn cái, hoàn thắng, tịnh lại không có xuất toàn lực, làm cho người ta cảm thấy vô lực.

"Đủ để ngộ kiến." Lão Tử ngược lại thản nhiên.

Đừng quên Tiêu Vân chứng đạo như thế nào, phương thức đáng sợ bậc nào.

Ngay cả Lão sư cũng không thể làm được, đem Đại đạo pháp tắc của mình toàn bộ bài xích ra ngoài, chỉ lưu lại Hỏa, Thời gian, Không gian tam đại pháp tắc.

Đẳng sự tình này, ngoại trừ Tiêu Vân có ai làm được?

Phỏng chừng Hồng Quân đều không có.

Lão Tử đã nếm thử, lại nhân thử thụ thương, không thể không buông tha.

Những người khác càng không dám nếm thử, Cực hạn chứng đạo không phải chuyện đùa.

Tam thiên đại đạo điều điều giai khả chứng đạo, ngoại trừ tối cường Dĩ lực chứng đạo, các phương thức chứng đạo khác chưa chắc đã kém.

Tỉ như Tiêu Vân, đồng dạng trảm Tam thi chứng đạo, hắn có thể

làm khác biệt với người khác, sau khi chứng đạo hoạch đắc thực lực càng cường đại.

Đồng dạng, cùng là Dĩ lực chứng đạo, cũng có cực đại soa cự.

Thành nhiên Dĩ lực chứng đạo thực lực mạnh, nhưng cụ thể so sánh thế nào, những người khác Dĩ lực chứng đạo có thể cùng Bàn Cổ so sánh?

"Chớ hỏi, chớ hỏi." Thấy ba người tuân vấn, Lão Tử thở dài, "Các ngươi vì sao không tham thấu tinh túy của Trảm Tam Thi chứng đạo ở đâu?

Chẳng lẽ vi huynh có thể luôn luôn đi tham ngộ đại đạo của hắn?" Trảm Tam Thi chứng đạo tinh túy ở đâu, chẳng lẽ không phải Bản tôn cộng thêm Tam thi sao?

Chương 192

Bản tôn tham ngộ đồ vật căn bản nhất, Tam thi thì sao?

Không thể tham ngộ sao?

Có thể a, không cần thiết đều đi một con đường a, minh hiển Lão Tử là như vậy.

Đương nhiên cũng có thể một đường đi đến đen, ví dụ như Tiêu Vân, Tam thi cơ bản biến thành gia tốc khí tham ngộ, Bản tôn làm chủ.

Bởi vì Tiêu Vân không thích Tam thi nhảy nhót.

Cô gia quả nhân mà thôi, Tam thi nhảy nhót cũng không phải người có lão bà, Tam thi chạy ra nhiều xấu hổ.

Không bằng đem làm công cụ nhân, hiệp trợ Bản tôn tham ngộ là tốt nhất, như vậy cũng có thể làm ít công to.

Đương nhiên, tiền đề là đồ vật tham ngộ có thể thống nhất, tạp niệm quá nhiều, đồ vật tham ngộ quá nhiều, có đôi khi chưa chắc là chuyện tốt.

Tiêu Vân tương đối thuần túy, sau khi chứng đạo thành Thánh vẫn luôn tham ngộ ba loại đại đạo pháp tắc Hỏa, Thời Gian, Không Gian, không hề phân tâm, cứ thế một đường đi tới.

Nhưng các Thánh nhân khác thì không được, pháp tắc dung nhập trong cơ thể quá nhiều, giày vò đủ khổ, càng đừng nói đến việc cần phải lựa chọn đạo để tham ngộ.

Tam thiên đại đạo, Tiêu Vân ngược lại buông xuống, toàn tâm toàn ý nhào vào trên pháp tắc, muốn đi đến cùng một con đường, không làm kẻ nửa mùa.

Sự thật chứng minh con đường của Tiêu Vân không sai, Nữ Oa cũng giống như vậy, mặc kệ những thứ khác, nhất tâm tham ngộ Tạo Hóa chi đạo.

Thay vì cái gì cũng biết một chút nhưng đều không tinh thông, thì thà chọn cái mình am hiểu nhất, tinh thông nhất để tham ngộ, chọn một con đường cứ thế đi mãi, không bị ngã rẽ làm phiền nhiễu.

Đáng tiếc phương diện này thiên phú của Nữ Oa có hạn, cộng thêm việc dùng công đức thành Thánh, so với các Thánh nhân khác, tiên thiên đã kém hơn một chút.

Khi những người khác đang rối rắm lựa chọn, Tiêu Vân ngay cả Tam thiên đại đạo cũng buông xuống, nhất tâm nhào vào trên con đường đại đạo pháp tắc, một phát không thể vãn hồi. "Yêu Hoàng còn có thứ gì chưa lấy ra không?" Trên đường đi, Nữ Oa tò mò nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân cười ha ha: "Ta và nàng vốn là một thể, đã biết Bản hoàng lợi hại, vì sao còn hỏi mấy cái này?" "....." Nói chuyện đàng hoàng coi, lại lái đi đâu rồi!!

Có biết xấu hổ hay không!!

Trên mặt Nữ Oa hiện lên chút ửng đỏ, tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân bật cười, nói: "Có ẩn giấu, được rồi chứ.

Phao bỏ tất cả, theo đuổi cực hạn, nếu như thế mà không thể ẩn giấu một chút đồ vật, vậy chẳng phải là quá yếu sao?" "Vậy Yêu Hoàng vì sao vẫn luôn ẩn giấu?" "Ta sợ một ngày nào đó bị Đại Đạo ý chí giết chết..." "....." Thiên Đạo ý chí đã hoàn thiện, chỉ cần Thánh nhân chúng ta không làm ra chuyện gì khiến Thiên Đạo ý chí bùng nổ, Đại Đạo ý chí vì sao lại giết chàng?

Nữ Oa bị lời nói của Tiêu Vân làm cho cạn lời. "Buồn cười không?

Nhưng có đôi khi ít nhiều cũng phải có chút phòng bị mới được a." Rõ ràng là đa tâm, nhưng có chuyện gì ai nói rõ được đây.

Không cần thiết phải đem toàn bộ thực lực triển hiện ra làm gì.

Không có nửa điểm ý nghĩa.

Bất quá lá bài tẩy Lão Tử xách kiếm chém người, xác thực đã cho Tiêu Vân kinh hỉ không nhỏ, thật sự rất hăng hái a!

Đáng tiếc yếu một chút, dù sao cũng là do Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp phân hóa ra, cũng không phải là hai thanh bảo kiếm cấp bậc Chí bảo, nếu không Tiêu Vân cũng phải cẩn thận mới được, một cái không chú ý bị chém trúng thì cũng đủ nếm mùi đau khổ. "Bất kỳ con đường nào, chỉ cần kiên trì đi xuống, đều có thể đạt được thu hoạch, có đôi khi Chí bảo cũng không thể tả hữu thắng bại một trận chiến đấu." Biết Nữ Oa tò mò vì sao hắn dám đi đụng Chí bảo.

Chí bảo cường đại không sai, nhưng Tiêu Vân lại không đụng trực diện lên, ba loại pháp tắc gia trì vào thân, có gì mà không dám.

Chỉ cần pháp tắc chi lực của ngươi đủ cường đại, chỉ cần bản thể của ngươi đủ cường đại, tay không đối kháng Chí bảo cũng được, đừng va chạm cứng đối cứng, mượn lực đả lực, đem Chí bảo đánh văng ra là được rồi. "Chí bảo tuy mạnh, nhưng Hồng Hoang to lớn, trong các loại Chí bảo Bản hoàng không sợ nhất chính là Bàn Cổ Phiên kia, công kích quá đơn nhất, tuy rằng lăng lệ, cường đại, nhưng đối với Bản hoàng không có ý nghĩa, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp kia cũng giống như vậy, không cách nào ngăn cản Bản hoàng xuyên thấu, hết thảy đều là uổng công.

Nhưng đối với người khác thì lại bất đồng." Thiên Địa Huyền

Hoàng Bảo Tháp vừa ra, Lão Tử đứng ở thế bất bại không phải là nói chơi, cho dù đỉnh đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp tiến vào bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Lão Tử cũng không sợ, bởi vì công kích của Tru Tiên Kiếm Trận không có cách nào xuyên thấu, muốn đánh Lão Tử, còn chưa đủ trình độ.

Lại thêm một cái Thái Cực Đồ, Thông Thiên nhìn thấy đều phải gãi đầu.

Thượng cổ thời kỳ Hồng Quân đã chứng thực điểm này.

Tuy rằng lúc đó hắn và La Hầu đều chỉ có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lại không phải giả, tuy rằng không có Thánh nhân bố trận dọa người như vậy, nhưng cũng không phải người bình thường có thể gánh được, thiên thiên Hồng Quân thân khoác Thái Cực Đồ, tay cầm Bàn Cổ Phiên làm cho La Hầu vô khả nại hà.

Đại chiến kết thúc, Thánh nhân quay về Thiên Đình, y nguyên ở trong lương đình, tiếp tục chủ đề trước đó.

Bất quá hiện tại Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề đều đã không còn tính khí nóng nảy, Thông Thiên vẫn lão dạng, coi ta là người trong suốt là được rồi, không cần để ý ta.

Nữ Oa cũng là người trong suốt. "Bản hoàng cũng không hố người, chỗ tốt của Chư Thiên Vạn Giới Bản hoàng muốn một nửa, Bản hoàng thực lực mạnh nhất, thế giới khai tịch cũng cường đại nhất, Nữ Oa phụ trách luyện chế, Càn Khôn Đỉnh là của Bản hoàng, Ma Châu cũng ở trong tay Bản hoàng, Bản hoàng lại cần điều động Chư Thiên Tinh Thần chi lực để củng cố chủ thế giới.

Do đó Bản hoàng gánh vác kiến tạo tám trăm cái chủ thế giới." Điểm này Tiêu Vân xác thực không có nói sai, lấy sức một mình gánh vác việc khai tịch và kiến tạo tám trăm cái chủ thế giới, thật sự rất

xứng đáng.

Tiêu Vân không xuất lực, thân là kẻ chiến bại, đám người Lão Tử cũng chỉ có thể bóp mũi chấp nhận, làm trâu làm ngựa đem tất cả thế giới đều khai tịch ra mới được. "Ta cùng sư đệ thực lực yếu nhất, Tây Phương ta gánh vác sáu trăm chủ thế giới, ba vị sư huynh có oán ngôn gì không?" Tiếp Dẫn đại biểu Tây Phương nói.

Không có Chí bảo, có thể gánh vác sáu trăm cái chủ thế giới đã không dễ dàng, muốn củng cố lại càng không dễ, đừng tưởng rằng hai cái Thánh nhân đang trốn tránh trách nhiệm, thật sự là không có biện pháp gánh vác thêm nữa.

Càng đừng nói còn đang bị thương, như thế càng thêm cản trở bước chân.

Hai người cộng lại còn không bằng một mình Tiêu Vân nhiều lắm, không có biện pháp, thực lực bày ở đó, pháp bảo bày ở đó, không phục cũng không được.

Bát bách và lục bách, là một ngàn tư, còn lại một ngàn sáu, ba người chia nhau.

Lão Tử nhíu nhíu mày, gật đầu với Tiếp Dẫn, tỏ vẻ không có ý kiến, lấy năng lực của bọn họ khai tịch sáu trăm cái chủ thế giới xác thực không dễ dàng, vậy thì Tam Thanh phải chịu thiệt rồi.

Lão Tử suy nghĩ một chút, nói: "Nguyên Thủy, Thông Thiên, hai người các ngươi mỗi người gánh vác khai tịch năm trăm năm mươi cái chủ thế giới, vi huynh gánh vác sáu trăm thế nào?" Khai tịch năm sáu trăm cái chủ thế giới đối với Tam Thanh mà nói không phải việc khó, dù sao cũng có Chí bảo trong tay, cộng thêm thực lực bản thân cũng cường đại hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, phân phối như vậy cũng không làm khó người, tuy rằng Tây Phương khai tịch thế giới ít, nhưng Tây Phương nhị thánh thực lực có hạn, thương thế nghiêm

trọng, có thể lý giải, cũng có thể tiếp nhận.

Trong Tam Thanh, Lão Tử thực lực mạnh nhất gánh vác sáu trăm cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giống nhau ít hơn một chút, cũng không vấn đề gì, hai người đối với việc này cũng không có ý kiến, gật đầu đồng ý. "Như vậy, liền định ra rồi." Lão Tử nhìn về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân buông chén rượu xuống, nhìn bọn họ nói: "Đã phân phối xong, vậy thì nói thêm một điểm, tất cả thế giới cùng nhau cạnh tranh, tương hỗ phát triển hay là thế giới của ai nấy phát triển?" Điểm này rất quan trọng, mỗi người tự phát triển thì không ai tranh với ai, cộng đồng phát triển thì tương đương với việc thêm vào một cái Ma Giáo sẽ từ từ xuất hiện lớn mạnh, năm cái thế lực đang tranh đoạt.

Chuyện này cần phải nói rõ ràng mới tốt, nếu không hôm nay các ngươi cảm thấy ta cố ý hố, ngày mai ta lại muốn trả thù lại, vậy chẳng phải loạn cào cào sao? "Đã là Chư Thiên Vạn Giới, tự nhiên muốn bách gia tề minh, độc lập phát triển, đoạt được khí vận cũng sẽ không quá nhiều." Bách gia tề minh mới là tốt nhất, ngươi tranh ta đoạt giống như Hồng Hoang, một nhà độc đại, cho dù phân một ít thế giới để phát triển, chỗ tốt đạt được cũng cực ít, mọi người đều không ngốc, rất rõ ràng điểm này.

Vì lẽ đó lời nói của Lão Tử cũng không ai phản đối. "Như vậy rất tốt." Tiêu Vân gật đầu, tiếp tục nói: "Vậy sự tình cứ quyết định như thế, hy vọng các vị không nên đổi ý, ngoài ra, quyền lợi luân hồi của môn phái các ngươi, Bản hoàng cấp cho, người đi luân hồi chỉ cần bẩm rõ thân phận là được, nhưng nhớ kỹ một điểm, không được mang theo ký ức khi còn sống cùng với tất cả hết thảy, nếu không hậu quả tự phụ.

Ngoài ra khách khí một chút, nếu xảy ra vấn đề, va chạm Huyền

Minh cùng Hậu Thổ dẫn đến luân hồi bị đập nát, Bản hoàng một khái không thèm để ý tới." Luân hồi có thể, nhưng đem ký ức cùng pháp bảo mang vào Chư Thiên Vạn Giới thì không được!!!

Nếu không thì loạn cào cào hết.

Tại Chư Thiên Vạn Giới, một kiện Hậu Thiên Linh Bảo đều là bảo bối đỉnh cấp rồi, lộng một ít Linh bảo đi vào, cho dù là Linh bảo bình thường nhất, thế giới còn phát triển cái gì?

Người cầm bảo bối, trực tiếp quét ngang hết thảy là được rồi.

Ký ức cũng thế.

Thấy đám người Lão Tử muốn nói chuyện, Tiêu Vân xua tay cắt ngang: "Bản hoàng biết, không cần nhắc nhở, truyền thừa ở tầng diện ý thức có thể báo mộng truyền xuống, nhưng những cái khác thì không chuẩn, Chủ thế giới không được xuất hiện Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là loại kém cỏi nhất cũng không được, Tiểu thế giới không được xuất hiện bất kỳ Linh bảo nào!!" "Chư vị!!!" Tiêu Vân nhìn Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh: "Có một số lời khó nghe Bản hoàng nói ở phía trước, ai dám vi phạm quy tắc này, Bản hoàng sẽ đích thân đi tới đạo trường các vị thảo một cái thuyết pháp, quy tắc đối với bất kỳ giáo phái, bất kỳ chủng tộc nào, đều giống nhau, Tán tiên luân hồi cũng giống nhau." "Có ai dị nghị không?" Tiêu Vân không phải đang nhắm vào ai, quy tắc này ngay cả hắn cũng nhắm vào, người Yêu tộc luân hồi cũng giống như vậy, tất cả mọi người đều chạy không thoát.

Đương nhiên, Tiêu Vân không có khả năng để cho chính mình đi luân hồi, để cho người dưới đi luân hồi là được rồi, có thời gian đó đi giày vò, chi bằng hảo hảo tu luyện tham ngộ pháp tắc còn hơn.

Thánh nhân liệu có để Tam Thi luân hồi hay không, chuyện đó, chỉ cần đấu tranh trong quy tắc, tùy tiện, thích đi giày vò thì đi đi, ta mặc

kệ, nhưng nếu vi quy, vậy thì xin lỗi, Bản hoàng sẽ đánh tới tận cửa đòi công đạo.

Điểm này nhất định phải nói rõ.

Nếu không diễn biến thành đại chiến Côn Luân - Thục Sơn như kia thì cái vở kịch này hỏng bét rồi.

Vô liêu hay không vô liêu, hai cái Thánh nhân Tam Thi luân hồi kiến lập Thục Sơn, ngã kiến lập Côn Luân, sau đó đánh đến bất khả khai giao, lộng một ít linh bảo đi vào, đánh cho Yêu tộc a, quỷ quỷ quái quái gì đó ngay cả đầu cũng không ngóc lên được, vậy còn chơi cái gì?

Có gan thì mọi người cùng nhau trắng tay đi xuống, mỗi người tự phát triển, sau đó tranh đấu, đó mới gọi là chân bản sự.

Nhìn xem, chính là hai người các ngươi, thích định chế quy tắc, lại thích vi quy nhất!!

Tiêu Vân trừng mắt nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, làm cho hai người cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Ta đều chưa làm gì a, trừng ta làm chi!!

Đương nhiên Phật giáo cũng vô sỉ một phen, dù sao cũng bị bức đến không được, Phật giáo Thánh nhân cũng luân hồi, việc này càng náo nhiệt hơn.

Loại sự tình này kiên quyết không chuẩn phát sinh, Chư Thiên Vạn Giới là để phát triển tranh đoạt khí vận, tranh chỗ tốt, chứ không phải để cho các ngươi luân hồi tự hạ thực lực xuống đi đánh nhau!

Đánh nhau thì đi vào hư không, không sướng thì đi vào Hỗn Độn Chung, tùy tiện đánh, Chủ thế giới và Tiểu thế giới ngay cả cửa cũng không có.

Bại binh chi tướng còn có ngôn ngữ gì?

Đối với lời nói của Tiêu Vân, mấy người đều không có ý kiến.

Cũng tốt, phản chính dựa theo cách của Tiêu Vân thì đối với mọi người đều công bằng, không cần lo lắng một phương nào đó âm thầm giở trò làm chuyện xấu, thực lực đại tăng, làm cho các phương khác mất đi tư cách cạnh tranh.

Thấy đám người Lão Tử đều không có ý kiến, Tiêu Vân nói: "Nếu mọi người đều không có ý kiến, vậy việc này cứ thế định ra, ngày sau ai nếu đổi ý, làm ra một số chuyện vượt quá quy tắc, hậu quả ta không nói nhiều, tự mình gánh chịu đi." Tuy thế giới thượng không có tuyệt đối công bằng, nhưng có quy tắc hạn chế, tranh đấu rõ ràng sẽ không diễn biến đến mức ly kỳ, nếu không Thánh nhân đem Tam Thi từng cái đều đi luân hồi, tiến vào Chủ thế giới và Tiểu thế giới, ai có thể tranh với bọn họ?

Không phải là đang hồ nháo sao?

Những chuyện này để cho người dưới, để cho đệ tử đi làm là được rồi, thân là Thánh nhân còn đi náo loạn?

Không chê mệt đến hoảng.

Nếu cảm thấy không có việc gì để làm, vậy đi khai tịch thêm mấy cái chủ thế giới càng tốt, ngay cả phần ngạch của Tiêu Vân ta cũng cầm đi, ta cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Quả nhiên, có đôi khi phải đánh một trận mới có thể đem ý kiến thống nhất lại, nhìn xem Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại nhìn xem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không đánh một trận tuyệt đối sẽ không hoặc nghe lời, hoặc phối hợp.

Những gì cần đàm đều đã đàm xong, bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưu tại trong lương đình tu

hành, khôi phục thương thế, Tiêu Vân và Nữ Oa ngay lập tức rời đi, Thông Thiên cũng đi theo. "Tu hành đi." Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều nhìn mình, Lão Tử thở dài một hơi.

Đều bị đánh một trận, nguyên thần từng người thụ tổn, tu vi bị tước đi mười vạn năm, còn nghĩ nhiều làm gì?

Thành thành thật thật tu hành khôi phục thương thế, sau đó đi vào Hỗn Độn khai tịch tiểu thiên địa, đó mới là việc nên làm.

Lúc này Lão Tử không nghĩ đến những chuyện khác, chỉ an tĩnh tu hành, để cho thương thế khôi phục, sau đó bắt đầu vì Chư Thiên Vạn Giới làm chuẩn bị, về phần tu vi bị tước đi, chỉ có thể từ từ di bổ lại.

Trong thời gian ngắn không thể tu phục lại được, cần thời gian đi tích lũy.

Hơn nữa đây là địa bàn của Tiêu Vân, cái gì cũng đừng nghĩ, nơi này cũng không phải chỗ để đàm sự.

Thấy Lão Tử nhắm mắt lại không lên tiếng nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo tiến vào trong tu hành, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trạng thái bản thân không tốt nhất cũng giống như vậy.

Thương thế của hai người bọn họ khôi phục phiền toái nhất, thương càng thêm thương, làm cho hai người khổ não, may mà Tiêu Vân không có đem bọn họ ném ra ngoài, cho phép dùng Tịnh Thế Thanh Liên khôi phục thương thế, nếu không có Tịnh Thế Thanh Liên, trời mới biết nguyên thần thụ thương phải mất bao nhiêu năm mới có thể khôi phục, cần tiêu hao bao nhiêu bảo vật. "Không đi tu hành, đi theo Bản hoàng làm gì?" Thông Thiên vẫn cứ đi theo, Tiêu Vân cạn lời.

Chư Thiên Vạn Giới trước mắt chỉ mới đề xuất kế hoạch, phải

đợi Lão Tử khôi phục mới có thể bắt đầu, hiện tại vẫn là kịch trường Tây Du, Chư Thiên Vạn Giới không có biện pháp triển khai hành động.

Đương nhiên Tiêu Vân và Thông Thiên có thể hành động trước, dù sao Thánh nhân đều phân có phần ngạch của mình, sớm chút hoàn thành bộ phận của mình thì sớm chút nghỉ ngơi.

Chương 193

Thánh nhân khác thì không dám, lỡ như chậm trễ sự tình, đến lúc đó không chừng Đạo Tổ Hồng Quân sẽ tìm bọn họ nói chuyện tâm tình. "....." Thông Thiên suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, cạn lời nhìn Tiêu Vân: "Yêu Hoàng, mắt thấy Tiệt Giáo ta y phụ Yêu tộc phát triển, Bản giáo chủ đi theo ngươi làm gì?" "....." "Ngươi sẽ không phải hiện tại đi vào trong Hỗn Độn, bắt đầu khai tịch tân thiên địa, luyện hóa chủ thế giới chứ?" Thấy Thông Thiên có chút bộ dáng nóng lòng muốn thử, Tiêu Vân lập tức cạn lời, có gấp cũng không cần gấp như vậy chứ. "Đó là tự nhiên, Yêu Hoàng phân tám trăm phần ngạch, bần đạo chừng có năm trăm năm mươi, cũng không phải thời gian ngắn là có thể kết thúc, có thể làm trước thì tận khả năng làm trước, đến lúc đó có thể ngồi xuống xem kịch vui." Thông Thiên tính toán, hiện tại cùng Tiêu Vân tiến vào trong Hỗn Độn, khai tịch tiểu thiên địa mới, Nữ Oa phụ trách luyện chế, sau đó đem luyện chế thành chủ thế giới.

Đợi phần ngạch của hắn làm xong, Lão Tử bên kia cũng phải hành động, lúc đó hắn có thể chuyển cái ghế nhỏ, ngồi xem kịch. "Huống chi Yêu Hoàng cần điều động tinh thần chi lực, ngưng tụ tinh không, sử dụng Hỗn Độn Chung ổn cố thế giới thời gian cùng không gian mới được, nếu không luyện hóa rồi, thế giới như vậy cũng chịu không nổi bao nhiêu năm vận chuyển, phải có chư thiên tinh thần kiến lập." Nữ Oa ở một bên cũng đưa ra cách nhìn của nàng, đừng nhìn Tiêu Vân lấy được chỗ tốt nhiều nhất, nhưng chuyện cần làm cũng là nhiều nhất, so với các Thánh nhân khác đều nhiều hơn, thuộc về người công tác bận rộn nhất, hiện tại không bắt đầu thì sau này khả năng đuổi cũng không kịp.

Liên tiếp cần khai tịch tám trăm cái chủ thế giới, còn muốn giày vò một đống chuyện hư hỏng, Tiêu Vân cảm thấy mình quá thiện lương rồi.

Nhìn thoáng qua thầy trò Đường Tăng vẫn đang giãy dụa giày vò trên đường trong Hồng Hoang, Tiêu Vân thở dài một hơi: "Kịch hay cũng không còn ý nghĩa gì, đi thôi, khai công làm việc." Tây Du Ký lúc bắt đầu còn có chút ý tứ, nương theo Tôn Ngộ Không không ngừng bị Kim Cô Chú hạn chế, bỗng nhiên không còn ý nghĩa, tuy rằng Tôn Ngộ Không vẫn luôn nhẫn nại, chỉ sợ đến lúc đó sẽ bùng nổ, nhưng cân nhắc một chút, Tiêu Vân quyết định đi vào trong Hỗn Độn, bắt đầu khai tịch tân thế giới.

Miễn cho đến lúc đó một đống sự tình tích áp lại, làm cho bận đến tối mắt tối mũi.

Đưa ra quyết định, ngay lập tức ba người Tiêu Vân, Nữ Oa, Thông Thiên trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên, tiến vào trong Hỗn Độn.

Tiến vào trong Hỗn Độn, Nữ Oa và Thông Thiên đều cảm giác có chút không quá thoải mái.

Tại nội bộ Hồng Hoang, Thánh nhân có thể tùy thời điều động thiên địa chi lực chiến đấu và bổ sung, nhưng tại trong Hỗn Độn thì không được, cho nên đừng tưởng rằng khai tịch mấy trăm cái tân thế giới là nhẹ nhàng, không chừng còn bị mệt thành chó chết, nhìn xem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ dám lựa chọn sáu trăm cái là biết rồi.

Không có đủ thực lực cường đại, không có đủ pháp bảo cường đại, muốn ở trong Hỗn Độn khai tịch thế giới, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nếu như vẻn vẹn chỉ khai tịch một cái đạo trường thì không sao, nhưng khai tịch từng cái từng cái tân thế giới dùng để luyện chế thành

Chư Thiên Vạn Giới chủ thế giới, lại không dễ dàng như vậy, tiêu hao sẽ rất lớn. "Cũng không biết Hỗn Độn này liệu có tận đầu hay không." Trong Hỗn Độn, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên sẽ tự động đem những Hỗn Độn chi khí đang tràn ngập kia cách ly ở bên ngoài, Nữ Oa đứng trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên, dùng pháp bảo ngăn cản Hỗn Độn chi khí xâm thực, cũng chỉ có Tiêu Vân giống như người không có việc gì đứng trong Hỗn Độn, Hỗn Độn chi khí phảng phất đối với hắn không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đương nhiên chỉ là giả tượng, kỳ thực Hỗn Độn chi khí bị Không Gian Pháp Tắc chi lực dời sang bên cạnh, cũng không phải Tiêu Vân không sợ Hỗn Độn chi khí xâm thực, đồ chơi này trừ phi là tồn tại Dĩ Lực Chứng Đạo, hoặc bản thể cường đại đến tình trạng đáng sợ mới có thể miễn dịch.

Đáng tiếc phương diện bản thể cũng không phải sở trường của Thánh nhân, cho dù là Tiêu Vân, tại phương diện này cũng chỉ mạnh hơn các Thánh nhân khác một chút, nhưng không có biện pháp so sánh với những người Dĩ Lực Chứng Đạo kia. "Ai biết được, dù sao Thánh nhân Hồng Hoang chúng ta cũng khó mà ngao du quá lâu trong Hỗn Độn." Giơ tay than ra, Tiêu Vân nói với Thông Thiên: "Lựa chọn bên nào?" Có khác biệt sao?

Thông Thiên liếc mắt xem thường, Hỗn Độn lớn vô biên vô tế, ai cũng không biết đáy Hỗn Độn có cái gì, chỉ cần không phải ở khu vực tới gần biên duyên Hồng Hoang, thì khai tịch thế giới ở đâu cũng không sao cả, đối với Hồng Hoang đều không có nửa điểm ảnh hưởng.

Đương nhiên, khai tịch cách Hồng Hoang xa một chút cũng có đạo lý, dù sao cũng không giống như khai tịch đạo trường, trực tiếp dính sát vào Hồng Hoang là được.

Bên người Thông Thiên bay Tru Tiên Tứ Kiếm, tùy tiện chọn một cái phương hướng bắt đầu động thủ, Tiêu Vân đứng bên cạnh Nữ Oa, nhìn Thông Thiên động thủ. "!!!!" Tru Tiên Tứ Kiếm sáng lên, bốn loại nhan sắc bất đồng chiếu sáng khu vực rộng lớn xung quanh, uy năng Tru Tiên Tứ Kiếm toàn bộ bùng nổ.

Tại trong Hỗn Độn thực lực Thánh nhân sẽ hạ xuống, cũng sẽ tăng lên.

Hạ xuống là vì ở nơi này không nhận được thiên địa chi lực bổ sung, tiêu hao quá lớn cần phải quay về Hồng Hoang mới được, tăng lên thì là vì, tại trong Hỗn Độn sẽ không chịu Thiên Đạo ý chí áp chế, thực lực có thể phát huy trạng thái mạnh nhất.

Cho nên Thông Thiên bùng nổ Tru Tiên Tứ Kiếm, uy năng so với ở trong Hồng Hoang và hư không càng thêm cường hãn. "Oanh long long!!!!" Tru Tiên Tứ Kiếm đối với Hỗn Độn bổ chém, một kiếm tiếp một kiếm, rất nhanh không gian chung quanh trở nên không ổn định, bị Tru Tiên Tứ Kiếm phá khai, đồng thời càng lúc càng lớn. "Oanh long long!!!" Tiếng nổ mạnh không ngừng truyền ra trong Hỗn Độn, nơi không gian bị phá khai xuất hiện một mảnh thiên địa mới, chỉ là mảnh thiên địa này nho nhỏ, so sánh với Hồng Hoang thì thật sự không có cách nào so.

Đây chỉ là một cái bắt đầu, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên không ngừng rơi xuống, mỗi một lần đều có thể khiến cho tân thiên địa không ngừng khuếch trương, không ngừng mở rộng, hết lần này tới lần khác.

Nhìn thì dễ dàng, thực tế chỉ có người tự mình thể nghiệm mới hiểu được tiêu hao sẽ đáng sợ cỡ nào. "Không đủ, không đủ!!!" Đã muốn làm ba ngàn chủ thế giới, vậy thì phải làm lớn một chút, không cầu những chủ thế giới này trâu bò bao nhiêu, ít nhất phải có thể dung

nạp tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên ở trong đó mới được, nếu không tùy tùy tiện tiện bị đánh vỡ, vậy thì còn gì ý tứ?

Tranh đoạt vị diện sẽ quá vô vị.

Từng cái từng cái luân hồi, cộng thêm dùng dược liệu luyện chế, sau đó sinh vật bản thổ đản sinh dần dần tu hành, từng bước một lấy Kim Đan đại đạo theo thứ tự tăng lên thực lực, đạt tới Địa Tiên, Thiên Tiên cảnh giới, sau đó lại từng bước một tiếp tục leo lên, cuối cùng đạt tới Thái Ất Kim Tiên địa bộ mới phong đỉnh.

Cuối cùng người có thể đánh vỡ giới diện không gian mới có thể tiến vào trong Hồng Hoang.

Phát triển Chư Thiên Vạn Giới còn có thể thuận tiện xúc tiến thế giới Hồng Hoang phát triển, quả thực nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ là cách làm không tệ, nhưng làm đến địa bộ này cũng không dễ dàng.

Bất quá, nghe Tiêu Vân không ngừng thúc giục, Thông Thiên có loại xúc động muốn thổ huyết.

Đừng thúc giục được hay không?

Tân thế giới đã đủ lớn rồi!!

Tiêu Vân rốt cuộc muốn chủ thế giới quy mô thế nào? "Ha ha ha, đạo hữu cố lên, bọn ta tuy rằng không có biện pháp so sánh với Bàn Cổ đại thần, nhưng tốt xấu gì cũng là Thánh nhân, cũng là một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khai tịch chủ thế giới, không cầu có thể đạt tới địa bộ mạnh bao nhiêu, ít nhất phải có thể để cho sinh linh trong đó tu luyện tới cấp bậc Thái Ất Kim Tiên mới được." "....." Nghe lời nói của Tiêu Vân, Thông Thiên suýt chút nữa tắt thở, cấp bậc Thái Ất Kim Tiên?

Sao ngươi không đi chết đi!!!

Thông Thiên vốn tính toán, người ở chủ thế giới tu vi có thể đạt tới Kim Tiên cảnh giới là phong đỉnh, kết quả Tiêu Vân ngạnh sinh sinh thêm một cái cấp bậc.

Kêu gào cái gì?

Tiêu Vân không biết chênh lệch giữa Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên lớn bao nhiêu sao?

Cả cái Hồng Hoang vô số người bị kẹt chết ở nơi này, không có biện pháp tiếp tục tăng lên.

Để cho người của Chư Thiên Vạn Giới đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới?

Phảng phất đang trêu đùa ta, chủ thế giới như vậy phải khai tịch lớn bao nhiêu, mới có thể chứa đựng nổi sự tồn tại của Thái Ất Kim Tiên?

Không mong Đại La Kim Tiên, nhưng tốt nhất phải có thể lộng ra Thái Ất Kim Tiên mới được, nếu không thì quá yếu, đây là cách nghĩ ban đầu của Tiêu Vân.

Tuy rằng nghe có chút làm khó người khác, nhưng Tiêu Vân cảm thấy cũng không sao, cũng không phải mỗi người đều có thể đạt tới cái cảnh giới này, chỉ là số ít mấy cái đỉnh tiêm nhất mà thôi.

Một cái chủ thế giới ngay cả mấy cái Thái Ất Kim Tiên cũng dung nạp không nổi, vậy thì còn gì ý tứ?

Dù sao chỉ cần không đem Tiên Thiên Linh Bảo lộng đi vào, cho dù Thái Ất Kim Tiên ở trong đó đánh chết đi sống lại, ảnh hưởng đối với chủ thế giới cũng sẽ không lớn, trừ phi xuất hiện nhân vật nghịch thiên đem Không Gian Pháp Tắc tu luyện tới địa bộ đáng sợ mới được, chỉ vẻn vẹn ỷ vào Hậu Thiên Linh Bảo, thực lực cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, muốn đánh vỡ chủ thế giới trong lý tưởng của Tiêu Vân,

quả thực nằm mơ.

Đương nhiên khai tịch thế giới như vậy, công phu hao phí rất lớn, nhìn Thông Thiên là biết rồi, sắp thổ huyết.

Dựa theo quy cách của Tiêu Vân, tân thế giới khai tịch phải đủ lớn, đủ ổn cố mới được, như thế sau khi luyện hóa mới có thể sung đương ba ngàn chủ thế giới, nếu không rất dễ dẫn đến thế giới băng tháp, đến một cái vũ trụ đại hủy diệt.

Ta quả thực tin cái tà của ngươi!!!

Thông Thiên cạn lời, nhưng dưới sự thúc giục của Tiêu Vân, đành phải tiếp tục khoách trương phạm vi tân thế giới, hết lần này tới lần khác khoách trương, khiến cho tân thế giới càng ngày càng lớn, tuy rằng tân thế giới xám xịt cái gì cũng không có, nhìn qua giống như một vùng đất chết, bất quá không sao cả.

Đợi sau khi khai tịch ra, ổn cố không gian, sau đó ném vào trong Càn Khôn Đỉnh luyện chế, đem tinh thần chi lực dung nhập trong đó, đem hư không của tân thế giới ổn định lại là xong việc.

Nếu như không trải qua Càn Khôn Đỉnh luyện chế, một phương tân thế giới không biết phải bao lâu mới có thể đản sinh sinh linh, sau khi luyện chế tốc độ sẽ nhanh hơn.

Lão tử bãi công!!!

Khó khăn lắm mới khai tịch ra một cái tân thế giới phù hợp quy cách của Tiêu Vân, Thông Thiên buồn bực bãi công.

Dựa theo quy mô như vậy mà tính, làm trâu làm ngựa không biết phải bao lâu mới có thể đem phần ngạch của hắn khai tịch ra, ông trời ơi, quả thực muốn mạng. "Nhất định phải đạt tới địa bộ có thể dung nạp Thái Ất Kim Tiên?

Làm như vậy, quy mô tranh đấu sẽ tăng lên mấy thứ bậc!!!"

Thông Thiên đang hướng Tiêu Vân kháng nghị.

Tiêu Vân xua tay nói: "An lạp, an lạp, ta biết ngươi đang sợ cái gì, cứ yên tâm đi, một cái chủ thế giới đỉnh đa cũng chỉ đản sinh chừng ba bốn vị Thái Ất Kim Tiên, không biết ngươi đang lo lắng cái gì, không có Tiên Thiên Linh Bảo ngươi cảm thấy mấy cái Thái Ất Kim Tiên này có thể đánh vỡ thế giới?" "Nhưng Hậu Thiên Linh Bảo cũng rất cường đại." "Yên tâm đi, tên Thánh nhân nào dám đem Hậu Thiên Linh Bảo luyện chế bỏ vào trong chủ thế giới, Bản hoàng sẽ đi đánh chết hắn, như vậy được rồi chứ, đương nhiên chính ngươi cũng phải cẩn thận mới được." "....." Nữ Oa liên tục chỉ trỏ một phương tân thế giới, nhìn Thông Thiên và Tiêu Vân tranh luận, không khỏi có chút buồn cười.

May mắn nàng chỉ cần đem nó luyện chế là xong việc, không cần đi khai tịch tân thế giới như vậy, nếu không sẽ mệt chết người.

Lấy trạng thái toàn thịnh của Thông Thiên mà xem, đỉnh đa một lần khai tịch bốn cái tân thế giới, liền cần về Hồng Hoang khôi phục mới được, sau đó chờ khôi phục lại tiến vào trong Hỗn Độn.

Cứ lặp đi lặp lại chạy đi chạy về như thế, có thể biết sau khi hơn năm trăm cái tân thế giới được khai tịch ra, Thông Thiên sẽ bị giày vò thành bộ dáng gì.

Đương nhiên các Thánh nhân khác cũng sẽ không khá hơn chỗ nào.

Cũng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nhẹ nhàng một chút, phá khai Hỗn Độn chi khí, phá khai không gian khai tịch thế giới, Bàn Cổ Phiên thích hợp nhất làm những công việc khổ lực này, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn so với các Thánh nhân khác mà nói sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

Ít nhất so với Thông Thiên và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhẹ nhàng hơn.

Lão Tử nha, thực lực mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, khai tịch cũng càng thêm nhẹ nhàng, có thể di bổ chênh lệch về pháp bảo.

Về phần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Tiêu Vân chỉ có thể vì bọn họ cảm thấy mặc ai, ai bảo yêu cầu của Bản hoàng quá cao, mà bọn họ lại quá yếu a!!! "....." "....." Tại Thiên Đình đang tu luyện khôi phục thương thế, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bỗng nhiên cảm giác có người đang niệm lải nhải mình, không phải chuyện tốt, sư huynh đệ hai người mạnh mẽ mở mắt nhìn về phía đối phương, nhưng lại không biết cảm giác này từ đâu mà đến.

Bấm tay tính một hồi, không có bất kỳ kết quả gì, sư huynh đệ hai người đành phải tiếp tục tu hành, hiện tại ngay cả chuyện Tây Du bọn họ cũng cố cập không đến, chỉ muốn mau chóng khôi phục, sau đó khai tịch tân thế giới, đem Chư Thiên Vạn Giới dựng lên.

Một hơi khai tịch bốn cái tân thế giới quy mô không nhỏ, đạt tới tiêu chuẩn, sau khi ném cho Nữ Oa luyện chế, Thông Thiên cạn lời nhìn Tiêu Vân: "Bản giáo chủ muốn xem Yêu Hoàng làm thế nào khai tịch tân thế giới, tám trăm cái!!

Chậc chậc, còn muốn điều động tinh thần chi lực, còn phải phụ trách ổn cố Chư Thiên Vạn Giới!!" Xem Tiêu Vân ngươi có bị mệt thành chó hay không!!!

Vừa rồi vẫn luôn xem kịch, vẫn luôn thúc giục ta, hiện tại đến phiên Bản giáo chủ thúc giục ngươi rồi chứ.

Thật sự là phong thủy luân chuyển a, rốt cục cũng tới phiên ta.

Thông Thiên học theo Tiêu Vân, bày ra một cái bàn ghế, uống linh tửu, chờ xem kịch.

Tâm mệt. .....

Đường đường là một cái Tiệt Giáo Giáo Chủ, một cái Yêu Tộc Yêu Hoàng, hai người lại lộng đến giống như hài tử vậy?

Đang luyện chế tân thế giới Nữ Oa cảm thấy có chút tâm mệt, người có nhiệm vụ công tác nhẹ nhàng nhất chính là Nữ Oa, đừng nhìn thế giới cần luyện chế không ít, nhưng chỉ cần ném vào Càn Khôn Đỉnh khống chế, chằm chằm nhìn một chút là được rồi, không cần làm thêm cái gì khác.

Như thế muốn không nhẹ nhàng cũng khó.

Bất quá Nữ Oa nhẹ nhàng đến phát hoảng, các Thánh nhân khác tuyệt đối mệt đến muốn chết. "Ha ha ha, muốn xem Bản hoàng xuất xấu, vậy ngươi sẽ phải thất vọng rồi." Tiêu Vân thấy Thông Thiên bày ra tư thế chuẩn bị xem kịch vui, không khỏi cười, tế xuất Thí Thần Thương, tuy rằng Thí Thần Thương trong đại chiến trước đó có chút bị tổn hại, nhưng dùng để khai tịch tân thế giới thì không có vấn đề gì, chỉ cần trong thời gian ngắn không va chạm tranh đấu với các Chí bảo khác là tốt rồi. "Đi!!!" Trong tiếng cười lớn của Tiêu Vân, Thí Thần Thương xuyên thấu Hỗn Độn chi khí, phá khai không gian, trong từng trận tiếng nổ vang, một cái tân thế giới không ngừng bị mở rộng.

Xem ngươi tiếp theo làm sao bây giờ!!

Khai tịch một cái thế giới tương đối lớn không khó, thật sự không khó, cái khó là một bên muốn ổn cố thế giới cho ổn định, một bên còn muốn đi mở rộng mới được, đây mới là phiền toái nhất, thế giới không ổn định lập tức sẽ nổ tung.

Tuy rằng không đến mức sẽ nổ thương Thánh nhân, nhưng ít nhất sẽ làm cho hôi đầu thổ kiểm.

Đang lấy lại tinh thần chuẩn bị xem kịch, Thông Thiên nhìn thấy Hỗn Độn Chung bay ra, cái tân thế giới cực kỳ không ổn định tùy thời đều có khả năng sụp đổ nổ tung lập tức ổn định lại, nhất thời một đôi

mắt trừng lớn, chỉ vào Tiêu Vân, muốn nói Tiêu Vân chơi xấu, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nói Tiêu Vân chơi xấu đi, nhưng Hỗn Độn Chung lại không phải Chí bảo của người khác, chẳng lẽ không cho phép Tiêu Vân sử dụng Hỗn Độn Chung?

Đây là quy định cửa nào?

Mèo trắng hay mèo đen, chỉ cần quản dụng, có thể nhanh chóng khai tịch ra thế giới hợp cách, là được rồi. "Đương!!!!" Hỗn Độn Chung ở trong tay Thánh nhân ngay cả cả không gian Hồng Hoang đều có thể ổn cố, đừng nói chi là một cái tân thế giới nho nhỏ, hoàn toàn không có bất kỳ áp lực gì, Hỗn Độn Chung vừa vang lên, thế giới nguyên bản có chút không ổn định lập tức ổn định lại, không gian ổn cố, không chịu ảnh hưởng của Thí Thần Thương.

Tại tình huống như vậy, Thí Thần Thương bùng nổ, không ngừng đem phạm vi tân thế giới mở rộng, bất luận khoách trương như thế nào, cái thế giới này đều vẫn luôn ở vào trạng thái ổn định, không giống như lúc Thông Thiên khai tịch, cần phải chú ý cả đầu lẫn đuôi mới được, nếu không sẽ xảy ra vấn đề. "....." Tâm mệt, đầu óc ta Thông Thiên rốt cuộc bị làm sao vậy, đi so sánh với Tiêu Vân, đây không phải tự tìm áp lực cho mình sao?

Chương 194

Nhìn xem, hắn khó khăn lắm mới khai tịch một cái thế giới, Tiêu Vân thì sao, nhẹ nhàng khoan khoái làm xong, chỉ cần khống chế tốt hai kiện Chí bảo là được rồi, còn đang vừa nói vừa cười tán gẫu với Nữ Oa kìa, đây là chuyện mà con người làm sao? "Đương!!!" Không bao lâu, khi tiếng chuông Hỗn Độn Chung dừng lại, cái thế giới thứ nhất Tiêu Vân khai tịch đã xong xuôi, chưa dùng hết một phần mười thời gian của Thông Thiên để hoàn thành.

Hơn nữa Tiêu Vân cơ bản không có tiêu hao gì, dựa vào hai kiện Chí bảo đi giày vò, nhất tâm đa dụng khống chế là được rồi.

Kết quả làm cho Thông Thiên tức đến suýt chút nữa ở trong Hỗn Độn thổ huyết ba thăng.

Làm cho Thông Thiên càng thêm buồn bực chính là, Tiêu Vân tại lần đầu tiên tiến vào trong Hỗn Độn, túc túc khai tịch hai mươi cái thế giới mới dừng lại, sau đó giao cho Nữ Oa luyện chế.

Dựa theo tốc độ như vậy, Tiêu Vân không cần bao lâu, là có thể về Thiên Đình xem náo nhiệt, các Thánh nhân khác còn đang nỗ lực làm việc, Thông Thiên cũng sẽ không khá hơn chỗ nào, cũng may lúc này đám người Lão Tử đang tu hành, cũng không biết sự tình phát sinh trong Hỗn Độn, nếu không tuyệt đối bị đả kích.

Mau chóng đem phần ngạch được phân phối khai tịch ra, như thế mới có thể dằng ra thời gian đi làm chuyện khác, đợi Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khôi phục bắt đầu động thủ, Tiêu Vân nếu chưa giải quyết xong vấn đề của mình, đến lúc đó thật sự sẽ bận đến xoay quanh.

Cái khác không nói, chỉ riêng ngưng tụ tinh thần chi lực, cấp ba

ngàn chủ thế giới kiến lập hư không và vô số tinh thần, cũng đủ uống một bầu, may mà Tiêu Vân thân là Yêu Tộc Yêu Hoàng, người chưởng khống Thiên Đình, Chu Thiên Tinh Thần chi lực có thể tùy tiện điều động, nếu Thiên Đình chưởng khống ở trong tay người khác, có thể biết sẽ có bao nhiêu phiền toái.

Thảo nào các Thánh nhân khác đều nhìn chằm chằm Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi thật sự quá quan trọng, tùy thời tùy địa đều có thể dùng nó đập chết người.

Loại tư vị này đổi thành ai, cũng đều không muốn đi thể hội. "Ngộ Không, còn không mau mau dừng tay!!!!" Hỗn Độn trong náo nhiệt, trong Hồng Hoang cũng náo nhiệt, lúc Tiêu Vân phản hồi Hồng Hoang, phát hiện Tây Du đã kết thúc, Phật giáo đại hưng bắt đầu, người các nơi bắt đầu tu kiến tự miếu, cung phụng hương hỏa.

Thật náo nhiệt a!!

Tiêu Vân không nghỉ ngơi, trên đường về Hồng Hoang, lại có thể xem một màn kịch lớn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắp tức chết rồi chứ.

Nhất là khuôn mặt tím đen của hai người kia, Tiêu Vân không khỏi bật cười.

Tôn Ngộ Không bị Kim Cô Chú vây khốn, bị bắt buộc bảo hộ Đường Tăng một đường đi tới Tây Phương thỉnh kinh, nhưng trong lòng Tôn Ngộ Không vẫn luôn chờ sau khi thỉnh kinh kết thúc, phản hồi Hoa Quả Sơn tiếp tục làm Sơn Đại Vương, vô ưu vô lự cùng đám hầu tử hầu tôn cùng một chỗ sinh hoạt.

Nhưng không nghĩ tới, khi một đoàn người đến Tây Phương, thỉnh kinh trở về, đem kinh thư đều đưa về Đông Thổ Đại Đường, mâu thuẫn xuất hiện.

Phật giáo sắc phong hắn làm Phật giáo hộ pháp, Đấu Chiến Thắng

Phật, cần phải đi tới Tây Phương, không thể phản hồi Hoa Quả Sơn.

Tâm thái Tôn Ngộ Không nhất thời nổ tung.

Hiệp trợ Phật giáo đại hưng, chuyển thế trở thành Kim Thiền Tử, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng đều đạt được không ít chỗ tốt, trong đó Tôn Ngộ Không đạt được chỗ tốt nhiều nhất, thực lực trùng phá ngưỡng cửa Thái Ất Kim Tiên, đạt tới Đại La Kim Tiên địa bộ, một đường vọt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới dừng lại.

Có thể thấy được Thiên Đạo ý chí đối với lần Phật giáo đại hưng này coi trọng cỡ nào.

Tôn Ngộ Không có ngu xuẩn mất khôn hay không, Thiên Đạo ý chí cũng không quản, sự tình hoàn thành, đối với Hồng Hoang phát triển có công lao, vậy thì có thưởng.

Có khen thưởng là chuyện tốt, nhưng người của Phật giáo vạn vạn không nghĩ tới, Thiên Đạo ý chí hạ xuống công đức, Tôn Ngộ Không tịnh không có đem tất cả công đức hấp thu, một bộ phận công đức bàn cứ ở trên đỉnh đầu, ngạnh sinh sinh đem Kim Cô Chú đội văng ra. "Còn có thể có thao tác như vậy!!!" Tiêu Vân được đại khai nhãn giới.

Kỳ thực Tôn Ngộ Không muốn lấy xuống Kim Cô Chú tịnh không khó, chỉ cần thực lực mạnh hơn Quan Âm Bồ Tát là được, đáng tiếc lúc đó Từ Hàng Đạo Nhân đã là Chuẩn Thánh, Tôn Ngộ Không dù đạt được công đức khen thưởng, cũng đạt không tới Chuẩn Thánh cảnh giới, chỉ cần đạt không tới Chuẩn Thánh cảnh giới, Kim Cô Chú không có biện pháp lấy xuống, như vậy Tôn Ngộ Không sẽ vẫn luôn chịu Phật giáo khống chế.

Cho dù trở thành Đại La Kim Tiên, đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong cấp bậc thực lực cũng giống như vậy, chạy không thoát.

Thực lực càng mạnh, Tôn Ngộ Không trở thành Phật giáo hộ pháp, Đấu Chiến Thắng Phật, tuyệt đối là một vòng quan trọng của Phật giáo, như thế Phật giáo đương nhiên không có khả năng thả Tôn Ngộ Không thoát ly Phật giáo, phản hồi Hoa Quả Sơn.

Nhưng ai có thể nghĩ đến Tôn Ngộ Không có thể mượn nhờ sức mạnh của công đức, đem Kim Cô Chú lộng xuống.

Cũng không có người dạy hắn.

Vô sư tự thông? "Câm miệng!!!

Kim Thiền Tử, những năm gần đây, ngươi không ngừng niệm Kim Cô Chú khống chế yêm lão Tôn, từng nói sau khi thỉnh kinh liền thả yêm lão Tôn, để cho ta phản hồi Hoa Quả Sơn kia, nhưng hiện tại lại nuốt lời!!!

Người của Phật giáo quả nhiên đều không phải người tốt!!!!" Tôn Ngộ Không xách Kim Cô Bổng, phẫn nộ trừng mắt nhìn Kim Thiền Tử.

Kim Thiền Tử một trận bất đắc dĩ, đó là lời của lúc ta chuyển thế, chẳng lẽ lời nói của tên ngốc kia, cũng muốn tính ở trên đầu ta hay sao?

Thả Tôn Ngộ Không phản hồi Hoa Quả Sơn, có khả năng sao?

Vậy Phật giáo ta làm sao bây giờ?

Trước mắt Tôn Ngộ Không cùng Côn Bằng đã từng giống nhau, Côn Bằng trên người mang theo không ít Yêu tộc khí vận, lại vẫn luôn không muốn tiến vào Thiên Đình, gia nhập cái đại gia đình Yêu tộc này, cho nên sau này Tiêu Vân phái người đi tìm, hoặc là ngoan ngoãn gia nhập Thiên Đình, hoặc là chết!!

Dù sao đã chết rồi, khí vận sẽ quy về.

Tôn Ngộ Không cũng giống như vậy, thân là Phật giáo hộ pháp, Chiến Đấu Thắng Phật, nhân vật quan trọng trong Tây Thiên thỉnh kinh, thậm chí nhân thử đạt được Thiên Đạo ngợi khen, Tôn Ngộ Không đối với Phật giáo quan trọng hay không quan trọng?

Như thế Phật giáo nguyện ý đem Tôn Ngộ Không thả đi mới là lạ.

Thiên thiên Tôn Ngộ Không và Côn Bằng điểm khác biệt lớn nhất ở chỗ, Tiêu Vân có thể trực tiếp làm thịt Côn Bằng, dù sao khí vận quy về Yêu tộc, làm thịt cũng làm thịt rồi, không sao, nhưng Tôn Ngộ Không có thể làm thịt sao?

Khẳng định là không được.

Cho nên Kim Thiền Tử dù cảm thấy không có ý tứ, xấu hổ, cũng phải kiên trì khuyên Tôn Ngộ Không phản hồi Phật giáo, phản hồi Linh Sơn, làm Phật giáo hộ pháp, Đấu Chiến Thắng Phật, không nên chạy về Hoa Quả Sơn, tiếp tục làm cái lao thập tử Mỹ Hầu Vương kia. "A Di Đà Phật, Ngộ Không, ngươi nãi là Phật giáo hộ pháp của ta, Đấu Chiến Thắng Phật, không còn là Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương trước kia nữa, mau mau nghe theo lời vi sư, tùy vi sư về Linh Sơn kia đi." Kim Thiền Tử đầu to như cái đấu, lại không có quá nhiều biện pháp với Tôn Ngộ Không.

Con khỉ này, sau khi Kim Cô Chú bị lấy đi, lại bắt đầu vô pháp vô thiên. "Đánh rắm!!!

Hòa thượng mãn miệng lời quỷ, ai sẽ tin tưởng ngươi?!!" Tôn Ngộ Không trực tiếp chửi ầm lên, trong lòng hắn, cái gọi là sư phụ này, chỉ là một cái người dẫn đường mà thôi.

Sư phụ chân chính Bồ Đề, tuy rằng không dám nói ra, nhưng trong lòng Tôn Ngộ Không sư phụ được hắn nhận khả, chỉ có một người.

Huống chi Kim Thiền Tử đã lừa gạt hắn, hắn làm sao sẽ nghe theo

lời đối phương?

Đã nói xong là ta bảo hộ đi Tây Thiên thỉnh kinh, sau đó mọi người đường ai nấy đi, kết quả lại muốn ta Tôn Ngộ Không gia nhập Phật giáo, làm hòa thượng?

Sao không đi chết đi? "Xem chiêu!!!!" Làm cho Kim Thiền Tử tâm mệt là, Tôn Ngộ Không đang bốc hỏa, cử Kim Cô Bổng đối với hắn đánh tới.

Càng xấu hổ chính là hai thầy trò thực lực đang ở cùng một cái cảnh giới, tương đương với Tôn Ngộ Không rất khó đánh bại Kim Thiền Tử, nhưng Kim Thiền Tử cũng không làm gì được Tôn Ngộ Không. "Đại sư huynh, không thể xúc động a!!!" Trư Bát Giới, Sa Tăng thấy thế vội vàng đứng ra chế chỉ, khuyên nhủ Tôn Ngộ Không.

Nhưng Tôn Ngộ Không lúc này, căn bản không nghe người ta khuyên, ném văng Trư Bát Giới và Sa Tăng, lao vào đánh nhau với Kim Thiền Tử.

Trong lương đình, Tiêu Vân cười nói: "Chuẩn Đề làm sư phụ thật không hậu đạo, năm đó lúc thu đồ đệ cũng không có nói để cho đệ tử đi làm hòa thượng, hiện tại tốt rồi, đồ đệ không nguyện ý liền đại náo." "....." Cứ trêu chọc ta như vậy thú vị sao?

Nếu như không phải ta đánh không lại ngươi, khẳng định phải cho ngươi đẹp mặt mới được!!!

Chuẩn Đề một trận cạn lời, đối với Tôn Ngộ Không, hắn thật không biết nên nói cái gì cho tốt, từ lúc xuất hiện Thất Thải Thần Thạch không có bị luyện hóa ném xuống hóa thành Tôn Ngộ Không về sau, Chuẩn Đề liền cảm thấy Tôn Ngộ Không không có dễ khống chế như vậy, kết quả thật sự là thế.

Cho dù bởi vì Kim Cô Chú, một đường Tây Thiên thỉnh kinh, lại

hộ tống phản hồi Đông Phương chi địa, các loại tật xấu của Tôn Ngộ Không đã bị sửa lại không ít, nhưng y nguyên khó có thể chưởng khống.

Thiên Đạo ý chí ban thưởng là chuyện tốt, nhưng Tôn Ngộ Không lợi dụng công đức đem Kim Cô Chú lộng xuống, vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân đều không nghĩ tới việc này.

Nếu như là có người cố ý tính kế thì thôi, thiên thiên lại không có, đây là Tôn Ngộ Không tự mình làm ra quyết định, lại còn đặc biệt thành công!!!

Quả nhiên ứng chứng câu nói kia, tại Hồng Hoang, công đức là không gì không làm được.

Chuẩn Đề nặn ra một nụ cười, nói: "Yêu Hoàng chê cười, hầu tôn tính tình ngoan liệt, không dễ khống chế, như thế cũng là cử chỉ bất đắc dĩ." Trực tiếp mất mặt thì mất mặt đi, ngoan liệt cái gì, lúc đó là ai không xử lý tốt, mới nháo thành như vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cạn lời nhìn Chuẩn Đề, Thánh nhân bấm tay tính toán liền biết Tôn Ngộ Không xảy ra vấn đề ở đâu, không có trải qua Càn Khôn Đỉnh luyện chế, vấn đề xuất hiện ở chỗ này!!!

Từ đó đủ để nhìn ra tầm quan trọng của Càn Khôn Đỉnh, nhưng lúc đó Chuẩn Đề bị Tiêu Vân hố sợ, sợ Tiêu Vân sẽ đề xuất điều kiện quá phận khác, vội vội vàng vàng rời đi, tùy sau đem Thất Thải Thần Thạch ném xuống, căn bản không nghĩ đến những cái khác, đợi Tôn Ngộ Không phá thạch ra đời, hối hận cũng không kịp.

Tất cả chuẩn bị đã tự, chỉ thiếu mỗi Kim Thiền Tử luân hồi chuyển thế sau đó bắt đầu Tây Du, lúc này đổi người, đâu có kịp?

Có người nói Tôn Ngộ Không sớm đã chết, thay thế thỉnh kinh chính là Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng vấn đề là Lục Nhĩ Mi Hầu trên người có chiếm hữu Phật giáo khí vận sao?

Không nói cái khác.

Cho dù có thể biến thành giống nhau như đúc, nhưng khí vận là thứ có thể tùy tiện chiếm cứ sao?

Sợ là đang nói đùa.

Điển hình vấn đề quan hệ tiên thiên, nửa đường giết ra là có thể lấy đi hết thảy? "Ha ha ha, Phật giáo hộ pháp, Đấu Chiến Thắng Phật muốn chạy trốn, thật là vui." Tiêu Vân cười ha ha, tiếp tục xem kịch: "Lợi hại a, mới đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong thực lực, một đám người bao vây đều bắt không được, không hổ là Đấu Chiến Thắng Phật." "Yêu Hoàng chê cười." Khóe miệng Chuẩn Đề giật giật mấy cái.

Chạy?

Hồng Hoang to lớn, hắn có thể chạy đi nơi nào?

Chạy đi đâu cũng vô dụng, đều sẽ bị bắt về.

Trong Hồng Hoang, Kim Thiền Tử bắt Tôn Ngộ Không không được, chỉ có thể cầu viện, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng không dám vào lúc này đi trêu chọc Tôn Ngộ Không.

Bọn họ rất rõ ràng, lúc này đi lên, không chừng sẽ bị một gậy đánh chết, kẻ ngu mới đi làm chuyện đó.

Tôn Ngộ Không đối với Phật giáo không có cảm giác quy thuộc, bọn họ đồng dạng cũng không có, chỉ là ngại vì không có biện pháp phản kháng, chỉ có thể tiếp nhận, Tôn Ngộ Không dám phản kháng, bọn họ lại không được.

Vì thế biến thành Trư Bát Giới và Sa Tăng đều không dám tham dự vây công Tôn Ngộ Không, chỉ có thể giao cho Kim Thiền Tử giải quyết. "Đem con khỉ này bắt lại!!!" Mắt thấy Phật giáo xuất động không ít người, phi nhưng không có bắt được Tôn Ngộ Không, ngược lại dẫn đến không ít người đều bị thương quải thải, Tôn Ngộ Không Kim Cô Bổng không phải bình thường đáng sợ, thiên thiên Kim Cô Bổng còn là công đức Chí bảo, đánh chết người, Tôn Ngộ Không một điểm nhân quả đều không dính, làm cho người ta không có bất kỳ tính khí gì khả ngôn.

Thấy Tiêu Vân, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều say sưa ngon lành xem kịch, Chuẩn Đề cảm thấy trên mặt không có mặt mũi, lập tức cấp tốc thông tri Như Lai, để cho Như Lai tự mình xuất mã, đem Tôn Ngộ Không tróc nã trở về.

Tây Phương Linh Sơn, Như Lai vốn không muốn ra tay, nhưng sư phó Chuẩn Đề đã ra mệnh lệnh rồi, Như Lai không ra tay cũng không được.

Chạy tới chiến trường, Như Lai nộ đạo: "Hầu tôn, còn không thúc thủ chịu trói!!!" Như Lai một tay hướng về phía Tôn Ngộ Không chộp tới.

Tôn Ngộ Không nhất thời chửi ầm lên: "Như Lai, vô sỉ tiểu nhân, năm đó yêm lão Tôn đã bay ra khỏi lòng bàn tay của ngươi, nhưng ngươi lại lật lọng đem yêm lão Tôn vây khốn tại Ngũ Chỉ Sơn kia!!!

Cưỡng ép yêm lão Tôn bảo hộ cái tên hòa thượng thúi kia đi Tây Thiên thỉnh kinh!!

Hết thảy đều là do Phật giáo các ngươi căn nguyên!!!" Tôn Ngộ Không lớn tiếng lên án Phật giáo là bất lương, tức giận đến mức mặt Như Lai đều biến thành màu xanh.

Phải biết rằng lúc này không biết bao nhiêu người đang nhìn chằm

chằm bên này, Tôn Ngộ Không nói càng nhiều, đối với Phật giáo càng mất mặt. "Không được hồ ngôn loạn ngữ!!!" Như Lai một tay chộp tới, đáng tiếc Tôn Ngộ Không lúc này cánh đã cứng cáp, không giống như lúc trước dễ thu thập như vậy.

Cũng đúng, Thái Ất Kim Tiên đối mặt với Như Lai Chuẩn Thánh hậu kỳ căn bản không có nửa điểm phản lực, nhưng Đại La Kim Tiên đỉnh phong cấp bậc thì lại không giống nhau.

Không chừng phải làm một trận mới có thể bắt được đối phương, thậm chí khả năng bắt không được. "Cấp yêm lão Tôn mở!!!!" Tôn Ngộ Không ở trong tay Như Lai, giống như một con ruồi bọ nhỏ bé, nhưng Tôn Ngộ Không sẽ không cứ thế nhận mệnh, Kim Cô Bổng không ngừng biến to, bùng nổ uy năng công đức Chí bảo nên có, ngạnh sinh sinh đem tay Như Lai chống mở, chạy ra ngoài, cử Kim Cô Bổng hướng về phía những người Phật giáo khác đánh tới.

Ta Tôn Ngộ Không đánh không lại Như Lai, chẳng lẽ ta đánh không lại những người khác?

Đánh được thì ta đánh chết các ngươi, đánh không lại thì ta chạy!!!

Trong lương đình, mấy người xem kịch biểu tình càng ngày càng đặc sắc, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại càng ngày càng khó coi, hận không thể bất chấp thể diện, ra tay đem Tôn Ngộ Không bóp chết.

Cũng may hai người không có xúc động, nếu như đối phó một cái Tôn Ngộ Không cấp bậc Đại La Kim Tiên, đều cần Thánh nhân xuất mã, vậy Phật giáo còn ra thể thống gì?

Chương 195

Nuôi nhiều đệ tử như vậy làm gì dùng. "Hầu tôn, còn không dừng tay!!!" Quan Âm Bồ Tát chạy tới, lấy cành liễu trong bình ra đối với Tôn Ngộ Không quấn tới, năng lực thúc phược của cành liễu so với tay Như Lai cường đại hơn nhiều, nhìn thấy một màn này khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi giật giật mấy cái, coi như cái gì cũng chưa phát sinh.

Nếu không so đo thì thật mất mặt.

Đệ tử phản giáo chạy đi, đối phương tiếp thu, Thánh nhân chạy đi truy cứu, có cần mặt mũi hay không?

Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn không có truy cứu, ngoài ra hắn cũng lười đi quản, chỉ cần mấy cái đệ tử hắn để ý không chạy là được.

Mắt thấy sắp bị vây khốn, Tôn Ngộ Không cũng không biết từ đâu học được, trực tiếp quỳ xuống giữa không trung, hướng về phía Thiên Đình bái lạy, cao thanh hô to: "Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không nguyện ý gia nhập Thiên Đình, vì Yêu Hoàng hiệu lực, khẩn thỉnh Yêu Hoàng vì yêm lão Tôn làm chủ!!!!" "Ngạch....." Trong Hồng Hoang, chính chuẩn bị triệt để khống chế Tôn Ngộ Không, Quan Âm Bồ Tát ngẩn người, Như Lai Phật Tổ ngẩn người, những người Phật giáo khác cũng ngẩn người.

Những người đang xem kịch kia đều giật nảy mình, Tôn Ngộ Không làm gì vậy?

Trực tiếp đem Tiêu Vân kéo vào, giống như tham bái Thánh nhân, dương ngôn muốn tiến vào Thiên Đình, khẳng định Yêu Hoàng vì hắn làm chủ, Tiêu Vân Yêu Hoàng không xuất diện cũng không được.

Dù sao Tôn Ngộ Không xác thực là một trong những thành viên Yêu tộc.

Đáng ghét!!!

Lời nói của Tôn Ngộ Không, làm cho khuôn mặt của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn âm trầm đến mức hầu như muốn chảy ra nước. "Bát hầu....." Cành liễu trong tay Quan Âm Bồ Tát chỉ có thể thu hồi lại, Như Lai và người của Phật giáo đều dừng lại, bởi vì lúc này dính dáng đến Yêu tộc, dính dáng đến Tiêu Vân, tiếp tục ra tay, chính là đang khiêu khích Tiêu Vân.

Khiêu khích Tiêu Vân?

Cho bọn họ một trăm cái lá gan cũng không dám, Thánh nhân giáo phái nhà mình đụng phải Tiêu Vân đều phải đi đường vòng, huống chi là đám đệ tử này.

Hữu dụng!!!

Khi thấy Như Lai bọn họ không dám tiếp tục ra tay, Tôn Ngộ Không kích động.

Về phần một chiêu này học từ đâu, phải quy công cho trên đường đụng phải một số người Yêu tộc, bởi vì mệnh lệnh của Tiêu Vân, những người Yêu tộc này cũng không làm khó thầy trò Tôn Ngộ Không đi Tây Phương, cũng không có động ý niệm gì.

Tôn Ngộ Không cùng đối phương xưng huynh gọi đệ ăn ăn uống uống, trong lúc nói chuyện những người Yêu tộc này cảm khái trò chuyện về tình huống Thiên Đình Yêu tộc, Tôn Ngộ Không mới ý thức được, nguyên lai trong Hồng Hoang người Yêu tộc hoặc là một số tán tu, hoặc là loại hình thực lực không đủ không thể lên Thiên Đình.

Thực lực Yêu tộc cường đại nhất là ở trong Thiên Đình, trong đó

lấy Yêu Hoàng và Yêu Hậu làm đầu.

Điều này làm cho Tôn Ngộ Không may mắn năm đó lúc đại náo Thiên Đình chỉ náo Tinh Thần Điện, nếu chạy ra ngoài náo tiếp, đoán chừng sẽ bị đánh chết.

Đồng thời may mắn, Tôn Ngộ Không cũng bắt đầu đối với Thiên Đình Yêu tộc có hứng thú, đối với vị Yêu Hoàng Tiêu Vân này lưu tâm.

Tại một lần ngẫu nhiên nói đến khả năng sau khi thỉnh kinh bị Phật giáo giữ lại, không thể rời đi, người Yêu tộc cười lớn cho Tôn Ngộ Không xuất chủ ý, nói cho hắn biết, thật sự đến bước kia, tương đương với cùng Phật giáo xé rách da mặt, trong tình huống không có biện pháp có thể tham bái Yêu Hoàng Tiêu Vân, lựa chọn gia nhập Thiên Đình, về với vòng tay Yêu tộc.

Như thế Tiêu Vân không thể không xuất hiện quản chuyện này. "Tôn lão đệ, không sợ nói cho ngươi biết, chỉ cần Yêu Hoàng xuất diện, ai cũng không có biện pháp mang ngươi đi, cư trú tại Thiên Đình nhậm chức, tuy rằng mất đi một chút tự do, nhưng sẽ không hoàn toàn chịu hạn chế, còn có kỳ nghỉ, có vô số chỗ tốt, là chỗ tốt người khác cầu cũng cầu không được." Đáng chết ngô công tinh!!!!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bấm tay tính toán một phen liền biết chuyện gì xảy ra, là do một số tán tu Yêu tộc dẫn đến.

Con bà nó!!

Phật giáo ta bồi dưỡng một tôn hộ pháp, bồi dưỡng một tôn Đấu Chiến Thắng Phật dễ dàng sao?

Cứ như vậy bị mạc danh kỳ diệu đưa đến cửa Thiên Đình rồi.

Bản Phật tất định sẽ không để cho các ngươi được sống tốt!!

Chuẩn Đề âm thầm cắn răng, một khi Tôn Ngộ Không thật sự rời

khỏi Phật giáo, tuyệt đối sẽ không để cho đám người tán tu Yêu tộc này được yên ổn.

Đều tại bọn chúng, nếu không, Tôn Ngộ Không sao lại làm như vậy. "Việc này không quan hệ với Bản hoàng, Bản hoàng năm đó đã hứa hẹn, sẽ không ra tay." Tiêu Vân dang tay tỏ vẻ vô tội, hết thảy không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, phản chính mọi người đều là Thánh nhân, bấm tay tính toán liền biết ta Tiêu Vân có nói dối hay không.

Hoàn toàn đều là ngoài ý muốn.

Xác thực là ngoài ý muốn, cùng Tiêu Vân không có nửa điểm quan hệ.

Nhưng vấn đề trước mắt là, bất quản có phải ngoài ý muốn hay không, Tôn Ngộ Không đều đã làm như vậy, Tiêu Vân không xuất hiện cũng không được. "Yêu Hoàng, khả phủ thả người một lần?" Chuẩn Đề cười khổ, cầu tình, để Tiêu Vân đừng đáp lý Tôn Ngộ Không.

Tiêu Vân hơi hơi lắc đầu: "Xin lỗi, chuyện này Bản hoàng không có biện pháp đáp ứng, Tôn Ngộ Không lấy thân phận Yêu tộc khẩn cầu Bản hoàng, cũng không phải lấy thân phận đệ tử Phật giáo, nếu người của Yêu tộc nguyện ý quay về Thiên Đình Yêu tộc tự liệt, Bản hoàng đoạn nhiên không thể cự tuyệt, nếu như Tôn Ngộ Không chỉ lấy cớ này lừa gạt qua cửa, vậy người Phật giáo có thể trực tiếp mang hắn về." Chỉ cần Tôn Ngộ Không lấy thân phận Yêu tộc biểu minh muốn gia nhập Thiên Đình, vậy Tiêu Vân sẽ thu nhận, bất luận Phật giáo ở trên người hắn bỏ ra bao nhiêu công phu, làm bao nhiêu nỗ lực cũng đều giống nhau.

Nếu Tôn Ngộ Không chỉ dùng cách này để thoát thân, Tiêu Vân cũng sẽ không ngăn cản người của Phật giáo mang hắn về.

Đương nhiên, trừng phạt một phen là chạy không thoát.

Dám đánh lấy cờ hiệu Yêu tộc để thoát thân, thậm chí đem Bản hoàng dính dáng vào, Tôn hầu tử này tặc đảm cũng quá lớn một chút.

Nghe Tiêu Vân nói, Chuẩn Đề ngoại trừ cười khổ còn có thể làm gì?

Tiếp Dẫn hoàn toàn không có ý tứ lên tiếng, bị tức hỏng rồi.

Lão Tử dứt khoát nhắm hai mắt lại, tiếp theo sẽ phát sinh cái gì dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được.

Ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút hả hê nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một cái.

Không sai a, đệ tử của người khác chạy đến Phật giáo, hiện tại đệ tử Phật giáo muốn chạy ra ngoài, ha ha ha thật náo nhiệt. "Các ngươi đi Thiên Đình!" Thanh âm Tiêu Vân xuyên qua Thiên Đình, tiến vào trong Hồng Hoang, đám người Như Lai nghe được thanh âm của Tiêu Vân liền biết, xong rồi.

Yêu tướng canh giữ Nam Thiên Môn tiến vào Hồng Hoang, đích thân đem Tôn Ngộ Không và người của Phật giáo đưa về Thiên Đình, để cho bọn họ ngốc tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhìn trái nhìn phải, thấy đám người Lão Tử không có hứng thú xem kịch, Tiêu Vân dứt khoát một mình đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện. "Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!!" Thấy Tiêu Vân, một đám người vội vàng quỳ bái hành lễ, duy độc Tôn Ngộ Không đang thất thần.

Lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như vậy, Quan Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ cao cao tại thượng trong mắt hắn, toàn bộ đều quỳ xuống tham bái Tiêu Vân.

Một giây này Tôn Ngộ Không mới hiểu được, nguyên lai trong

Hồng Hoang còn có tồn tại đáng sợ như vậy, những người này nhìn thấy hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tham bái hành lễ. "Bát hầu, còn không quỳ xuống!!!" Khổng Tuyên đứng một bên đê hống một tiếng, con khỉ này, đương chân một chút lễ số cũng không có, gặp Thánh nhân sao không mau tham bái!!

Tôn Ngộ Không giật mình, hồi thần vội vàng học theo bộ dáng của những người khác tham bái Tiêu Vân, chỉ bởi vì chưa từng trải qua, dẫn đến có chút cổ quái, nhìn rất buồn cười. "Yêm lão Tôn bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." "Đều đứng lên đi." Trên long ỷ, Tiêu Vân ân một tiếng, để cho mọi người trong đại điện đều đứng dậy. "Tôn Ngộ Không, ngươi thân là Phật giáo hộ pháp, Đấu Chiến Thắng Phật, vì sao lại muốn Bản hoàng vì ngươi làm chủ?

Vì sao lại muốn gia nhập Thiên Đình Yêu tộc, ngươi cũng biết một khi gia nhập Thiên Đình Yêu tộc, sẽ từ đây cùng Phật giáo thoát ly quan hệ, triệt để xác nhập vào trong Yêu tộc." "Ta nguyện ý, yêm lão Tôn nguyện ý!!!" Nghe Tiêu Vân hỏi, lại thấy sắc mặt đám người Như Lai và Quan Âm khó coi đáng sợ, Tôn Ngộ Không đại hỉ, vội vàng nói: "Yêu Hoàng, yêm lão Tôn vốn là người Yêu tộc, là Hầu yêu, không phải người của Phật giáo, yêm lão Tôn cũng không muốn xuất gia làm hòa thượng." "Nga?" Tiêu Vân bị chọc cười, hỏi: "Vì sao như thế?

Chẳng lẽ người của Phật giáo có gì không thỏa đáng?

Hay là Tôn Ngộ Không ngươi không cách nào trảm đoạn hồng trần, quên không được những con khỉ cái ở Hoa Quả Sơn, quên không được đám hầu tử hầu tôn kia?" Vẽ trọng điểm!

Người ta nói Tôn Ngộ Không và cái gì cái gì tiên nữ có quan hệ, nhưng Tiêu Vân chỉ nhớ rõ Tôn Ngộ Không ngay cả Thất tiên nữ cũng không thèm nhìn thẳng, thiên thiên lại ở Hoa Quả Sơn lưu lại vô số

hầu tử hầu tôn, đám hầu tử hầu tôn đó từ đâu mà có?

Đương nhiên là sinh với khỉ cái a.

Chẳng lẽ sinh khỉ con với người hay sao.

Tôn Ngộ Không mạc danh có chút ngượng ngùng, một trận vò đầu bứt tai: "Không, không, không, người của Phật giáo đều là một đám vô sỉ tiểu nhân, yêm lão Tôn khinh thường gia nhập Phật giáo." "Phốc ~~~~" Trong lương đình Chuẩn Đề tức đến phun một ngụm máu già, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu tình nhìn hắn, may mà phản ứng nhanh, nếu không sẽ bị phun đầy máu lên đầu lên mặt.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, một đám người Phật giáo đừng nhắc tới có bao nhiêu tao tâm, lời nói của Tôn Ngộ Không gây ra thương hại cho bọn họ cũng không thấp. "Khụ khụ!!!" Tiêu Vân muốn cười, nhưng lúc này cười ra tiếng không thể nghi ngờ là không thích hợp, chỉ có thể ho khan nhịn xuống, hỏi: "Vậy ngươi cũng biết nếu thoát ly Phật giáo gia nhập Thiên Đình, từ đây là người của Thiên Đình thì không thể lại hồ nháo, nếu không phạm vào thiên quy, sẽ bị chém đầu!!!" "Thiên quy??" Tôn Ngộ Không vẻ mặt mờ mịt.

Tiêu Vân cạn lời, xua tay, Kim Sí Đại Bàng Điêu vẻ mặt khó chịu cầm một cuốn sách nhỏ ném tới.

Tôn Ngộ Không phảng phất không nhìn thấy sắc mặt của Kim Sí Đại Bàng Điêu, không quên nói: "Đa tạ." “Sợ là một kẻ ngốc a!” Kim Sí Đại Bàng cạn lời nhìn Tôn Ngộ Không đang một mặt nghiêm túc nói lời cảm tạ, thực tại không biết nên nói cái gì cho phải.

Tổng cảm giác đầu óc Tôn Ngộ Không không được tốt lắm, ta là Kim Sí Đại Bàng đang bỉ thị ngươi, ngươi lại đi cảm tạ ta?

Nếu như không phải đang ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lại có Tiêu Vân ở đây, Kim Sí Đại Bàng tuyệt đối sẽ hảo hảo giáo dục Tôn Ngộ

Không một trận.

Một điểm quy củ cũng không có, tiến vào Thiên Đình, ngay cả quy tắc Thiên Đình cũng không biết, đáng ghét nhất chính là, thấy Yêu Hoàng không quỳ xuống tham bái, thậm chí người khác đều tham bái, hắn lại sững sờ đứng đó.

Dám ở trước mặt Thánh nhân bày ra vẻ ngây ngốc, Tôn Ngộ Không đúng là nhân vật đầu tiên.

"Hít ~~~~" Khiến Kim Sí Đại Bàng suýt chút nữa ngã nhào xuống đất chính là, Tôn Ngộ Không vò đầu bứt tai mở sách Thiên quy ra xem, không xem thì thôi, vừa xem đã giật mình, quái khiếu liên hồi.

Nhìn Tôn Ngộ Không nhảy lên nhảy xuống, Kim Sí Đại Bàng cảm thấy nên thu hồi suy nghĩ vừa rồi, con khỉ này không phải não tử có chút ngốc, mà là cả người đều ngốc!

Tôn Ngộ Không bị dọa, là thật sự bị dọa.

Từ sau khi mở sách Thiên quy ra xem liền bị dọa sợ.

Đập vào mắt là từng điều Thiên quy, cuối cùng đều kết thúc bằng ba chữ: Trảm lập quyết (Chém ngay lập tức)!!

Nói cách khác, những Thiên quy này Tôn Ngộ Không chỉ cần xúc phạm một điều, như vậy chắc chắn phải chết, ai cầu tình cũng vô dụng.

"Dám hỏi Yêu Hoàng, Thiên quy liệu có phải quá nghiêm khắc rồi không?

Động một chút là giết người." Trong lòng run sợ, Tôn Ngộ Không nhịn không được hỏi.

Tiêu Vân không khỏi trợn trắng mắt, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, đương nhiên hắn không cảm thấy mất mặt, người phải mất

mặt chính là người của Phật giáo, ví dụ như Chuẩn Đề, dù sao trên danh nghĩa hắn mới là lão sư của Tôn Ngộ Không.

Đám Kim Thiền Tử, Như Lai, Quan Âm Bồ Tát đều cảm thấy mất mặt, bởi vì Tôn Ngộ Không từ đầu đến cuối đều trưởng thành dưới sự trợ giúp của Phật giáo, nhưng hiện tại lại không phối hợp, không nguyện ý gia nhập Phật giáo thì thôi, ngay cả những thứ cơ bản nhất cũng không rõ ràng, cứ nhất kinh nhất sạ.

Người khác sẽ không nói Thiên Đình thế này thế nọ, chỉ sẽ nói: Nhìn xem, Hộ pháp Phật giáo do Phật giáo dạy dỗ đấy!

Lợi hại chưa.

Các giáo phái khác có lẽ không có bản sự lớn như vậy đâu.

Vừa hỏi khí người lại vừa không khí người.

"Vậy ngươi cảm thấy nên như thế nào?

Ôn hòa một chút, mặc cho người bên dưới nháo đến long trời lở đất cũng không quản?

Giống như lũ khỉ ở Hoa Quả Sơn, đi khắp nơi gây sự, không tôn trọng người khác cũng là việc nên làm sao?" Tiêu Vân trực tiếp bị chọc cười.

Nói thật nếu không phải Tôn Ngộ Không cứ nói nhảm, hắn mới lười quản những chuyện này, Tôn Ngộ Không gia nhập Thiên Đình của ta?

Ý tưởng không tồi, nhưng không xác định là có chịu nổi hay không?

Với tính cách của Tôn Ngộ Không?

Cho dù đã trở nên có chút âm trầm, không còn nháo hung hăng như trước, nhưng khỉ vẫn là khỉ, từ khi đản sinh đến hiện tại vẫn luôn ở

trong sự hỗ nháo, một con khỉ như vậy, có thể trông cậy hắn tuân thủ Thiên quy?

Sợ là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Bách vu áp lực của Phật giáo mà gia nhập Thiên Đình, Tiêu Vân dám bảo đảm, không quá mười năm, tên này sẽ bắt đầu gây sự, Thiên quy ở trong mắt hắn đều không tính là gì, chỉ cần cơn nóng nảy của khỉ nổi lên, quản ngươi là ai, quản cái gì Thiên quy, trước tiên nháo một trận rồi nói sau.

Tiêu Vân nếu có thuộc hạ như vậy, quản nhiều làm gì, trước tiên một đao chém rồi nói.

"Không không không, Yêm Lão Tôn sẽ đánh cho một trận, dám khiêu khích Đại vương nhà mình!!" Tôn Ngộ Không liên tục lắc đầu, thuộc hạ nháo đằng khẳng định phải bị thu thập, nhưng hắn sẽ không tùy tùy tiện tiện giết khỉ ở Hoa Quả Sơn, cơ bản là giáo huấn một trận, hoặc là mắng vài câu thì thôi.

Chương 196

“.....” Tên này đúng là một kẻ bạch si!

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, một đám người nhìn Tôn Ngộ Không đang cười hi hi ha ha, không biết nên nói cái gì cho tốt, đám người Như Lai đầu đều sắp đụng xuống mặt đất rồi, là ngạnh sinh sinh xấu hổ mà cúi đầu.

“Cho nên...” Tiêu Vân giơ tay, nụ cười trên mặt từ từ biến mất: “Cho nên Tôn Ngộ Không ngươi là đang trêu chọc Bản hoàng?” La lối khóc lóc đòi gia nhập Thiên Đình, muốn Tiêu Vân xuất hiện làm chủ, nhưng hiện tại lại chịu không nổi Thiên quy của Thiên Đình, ý tứ của Tôn Ngộ Không là, cảm thấy người trong thiên hạ đều sẽ thuận theo hắn?

“Không dám, Yêm Lão Tôn không dám, mong Yêu Hoàng minh xét, Yêm chỉ là có chút chịu không nổi Thiên quy của Thiên Đình, thỉnh Yêu Hoàng nể tình mọi người đều là Yêu tộc, giúp ta cầu tình.

Nói đám người Phật giáo này đều đi về đi, ta Tôn Ngộ Không không đi Tây Phương làm hòa thượng, ta chỉ muốn về Hoa Quả Sơn làm Sơn Đại Vương.” Quả thực là đang tìm đường chết.

Một đám Đại yêu đều vô lực phun tào, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn Tôn Ngộ Không, đám người Như Lai trán lại thấp xuống thêm một chút.

Giỏi cho một cái Tôn Ngộ Không.

Tiêu Vân lại một lần nữa bị chọc cười.

Nhưng càng như thế, một đám người Phật giáo càng cảm thấy tâm kinh nhục chiến, có đôi khi người cười so với người lạnh mặt càng

đáng sợ hơn.

Đừng hỏi vì sao, chờ chịu thiệt rồi sẽ biết.

"Nói như vậy, Tôn Ngộ Không ngươi không gia nhập Phật giáo, bởi vì không muốn biến thành hòa thượng.

Hiện tại cũng không gia nhập Thiên Đình, bởi vì Thiên quy Thiên Đình quá nghiêm khắc, cho nên chịu không nổi, muốn tìm một nơi thoải mái, có thể vui đùa ầm ĩ đúng không?" "Hắc hắc, Yêu Hoàng hiểu Yêm Lão Tôn." Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu cười nói.

Khóe miệng Tiêu Vân hơi nhếch lên, nói: "Bản hoàng biết một nơi, có lẽ thích hợp cho ngươi đi, không những mỗi ngày đều có người bồi ngươi đánh nhau, không cần lo lắng những người này bị thương, cũng sẽ không có người quản ngươi, mặc cho ngươi vui vẻ, ngươi có muốn đi hay không?" "Nga?!" Tôn Ngộ Không tới hứng thú, "Thiên hạ to lớn lại có nơi thần kỳ bực này?" "Khụ khụ!!!" Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng từng bị đánh cho tơi bời không khỏi ho khan một tiếng.

Thần kỳ?

Xác thực thần kỳ, chờ ngươi đi rồi sẽ biết, lông khỉ đều có thể bị vặt sạch một tầng, để ngươi biết thế nào gọi là đáng sợ!!

Những người Phật giáo đang nhìn hung thần ác sát này, ở trong mắt đám người kia bất quá chỉ là một đám cừu non ôn thuận mà thôi.

Hồng Hoang xác thực có nơi thần kỳ như vậy, đó chính là Lục Đạo Luân Hồi.

Ở trong Lục Đạo Luân Hồi tùy tiện nháo, một đám lớn người Vu tộc sẽ cùng ngươi tranh đấu, cho dù người Vu tộc bình thường không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không, không sao, còn có không ít Đại Vu, những Đại Vu này rất thích hồ nháo và những kẻ đầu sắt, bảo đảm

đánh cho ngươi tâm mãn ý túc, ký ức khắc sâu, cả đời quên không được thời gian ở chung với bọn họ.

"Tự nhiên là có, bất quá người bình thường vào không được, nếu ngươi muốn đi, Bản hoàng nể mặt Phật giáo một lần, tống ngươi đi vào như thế nào?" Tiêu Vân cười hỏi.

"Được a!!!" Tôn Ngộ Không đều không nghĩ ngợi liền đáp ứng, dù sao hắn cho rằng, hạn chế của Kim Cô Chú không còn, thực lực cũng biến mạnh, chỉ cần không đi Phật giáo làm hòa thượng, chỉ cần không ở Thiên Đình chịu quản hạt là tốt rồi, đến nỗi nơi thần kỳ kia, cầu còn không được, đánh nhau thì đánh nhau, tẩn người thì tẩn người, không ai quản, sướng biết bao!!

Đây chẳng phải là cuộc sống Tôn Ngộ Không mong cầu sao?

"Nhưng là, nơi đó có đối thủ cường đại sao?" "....." Trời ạ, giáng xuống một đạo lôi đánh chết con khỉ não tàn này đi cho rồi, quả thực nhìn không được nữa.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, không ít người đều che mặt, đặc biệt là người của Phật giáo, nhìn không nổi nữa, mất mặt, quá mất mặt.

"Tự nhiên là có, còn không ít, không tin ngươi có thể hỏi Như Lai, người giống như ngươi tiến vào đó, bảo đảm đều có thể bò mà đi ra." "....." Mặt mũi Như Lai co giật, đều trực tiếp nhăn lại một chỗ, Tôn Ngộ Không lại hai mắt sáng ngời: "Vậy thì tốt quá, đợi Yêm Lão Tôn tiến vào đó, thực lực tăng cường xong sẽ lại tìm Như Lai tiểu nhi tính sổ!!" Được rồi, cái xưng hô Ngọc Đế tiểu nhi không thấy đâu, ngược lại biến thành Như Lai tiểu nhi, Như Lai hối hận vạn phần, lúc trước khi vây khốn hắn dưới Ngũ Chỉ Sơn, vì sao không dùng thêm một chút lực trực tiếp bóp chết hắn luôn đi?

"Như vậy rất tốt." Tiêu Vân hài lòng gật gật đầu nói: "Nếu ngươi đã muốn đi, vậy Bản hoàng thành toàn cho ngươi, bất quá ngươi hí sái

Thánh nhân, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!!" "Người đâu, bắt lấy hắn!!!" Cái gì?

Tôn Ngộ Không ngẩn ra, vẻ mặt mộng bức, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha?

Yêm Lão Tôn không có hí sái Thánh nhân a, chuyện khi nào, sao ta không biết?

"Bát hầu, còn không thúc thủ chịu trói!!" Khổng Tuyên bước ra, trong tay xách theo Họa Kích từng bước đi tới.

Kim Sí Đại Bàng thấy huynh trưởng đi ra, tức khắc cảm thấy một trận tiếc nuối, huynh trưởng nhường ta ra tay thì tốt biết mấy, Kim Sí Đại Bàng ta sớm đã nhìn tên này không vừa mắt, đang muốn bạo đánh hắn một trận đây, sao lại bị tranh trước rồi?

Tiêu Vân muốn trừng phạt!

Tôn Ngộ Không trừng lớn đôi mắt, vội vàng cầm lấy Kim Cô Bổng hô: "Yêu Hoàng, Yêm Lão Tôn oan uổng!

Ta không có!!!" "Chớ có hồ ngôn loạn ngữ!!" Khổng Tuyên hướng về phía Tôn Ngộ Không đánh tới, ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện còn dám nói bậy, thật coi nơi đây là Hoa Quả Sơn?

Thật coi nơi đây là Tinh Thần Điện lúc trước bồi ngươi diễn kịch sao?

Quả thực là tìm chết, Đại La Kim Tiên thì như thế nào, cũng bất quá là một con gà mờ, Hộ pháp Phật giáo, Đấu Chiến Thắng Phật, phân phút sẽ để ngươi biến thành Đấu Chiến Bại Phật!!

"Cút ngay!!!" Mắt thấy Khổng Tuyên đánh tới, muốn bắt lấy mình, Tôn Ngộ Không cuống lên, Kim Cô Bổng trong tay nện xuống, cùng Họa Kích của Khổng Tuyên va vào nhau.

“Oanh long long!!!” Hai kiện công đức chí bảo va chạm, tuy rằng Họa Kích hấp thu công đức không có tốt bằng Định Hải Thần Châm, nhưng trải qua Tiêu Vân dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế, phẩm chất Họa Kích so với Kim Cô Bổng còn mạnh hơn, hai bên va chạm, Họa Kích của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng căn bản không sợ Kim Cô Bổng.

“Hừ!!

Điêu trùng tiểu kỹ!!” Khổng Tuyên khẽ hừ một tiếng, sức mạnh trên tay gia đại.

Đồng khổng Tôn Ngộ Không hơi co rụt lại, không ngờ sức mạnh của Khổng Tuyên lại khủng bố như vậy, va chạm chấn đắc khiến hắn ngay cả Kim Cô Bổng cũng cầm không xong, Kim Cô Bổng trong tay bay ra ngoài, bị Ngũ Sắc Thần Quang tràn ngập trên người Khổng Tuyên bao trùm, sau đó thu đi.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên chính là bản mệnh pháp bảo, do Tiêu Vân hỗ trợ luyện chế, uy năng cường đại, cho dù Kim Cô Bổng là công đức chí bảo, cũng giống nhau có thể thu đi.

Cộng thêm thực lực chênh lệch cực đại, Khổng Tuyên cũng sẽ không giống như Như Lai nương tay với Tôn Ngộ Không, nhẹ nhàng bắt lấy đối phương bất quá là vấn đề nhỏ mà thôi.

Kim Cô Bổng mất rồi!

Dẫn đến một thân thực lực của Tôn Ngộ Không trực tiếp hạ xuống không ít, Khổng Tuyên đại bộ tiến lên, Họa Kích trong tay trọng trọng nện lên người Tôn Ngộ Không, Kim Cương Bất Hoại chi thân phát ra một tiếng vang lớn, Tôn Ngộ Không cảm thấy một trận kịch đau, hai mắt đều hoa lên, sau đó bị Khổng Tuyên xách ở trong tay.

“Lôi xuống dưới, dùng roi quất trăm năm!!” Tiêu Vân thản nhiên

nói một câu.

Khổng Tuyên lớn tiếng đáp: "Nhạ!!!" Nói xong xách theo Tôn Ngộ Không đi ra ngoài, đây cũng không phải là cái roi dùng lúc diễn kịch ở Tinh Thần Điện, mà là roi Tiêu Vân đặc ý vì những Đại yêu và Yêu tướng không nghe lời mà luyện chế, một roi quất xuống có thể làm cho ngươi cảm giác linh hồn đều sắp thăng thiên, tuyệt đối mỹ tư tư.

Một trăm năm thời gian, đủ cho Tôn Ngộ Không hưởng thụ.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tôn Ngộ Không bị nhẹ nhàng bắt lấy, một đám người Phật giáo cúi đầu không nói lời nào, Tiêu Vân nhìn bọn hắn chép miệng nói: "Nhìn xem, đệ tử do các ngươi dạy dỗ, thật làm cho Bản hoàng mở rộng tầm mắt." "Toàn bộ cút cho lão tử!!

Như Lai, vạn năm sau đến Lục Đạo Luân Hồi nhận người!!" "Nhạ!!!" Như Lai giật nảy mình, vội vàng hành lễ mang theo những người khác lập tức rời đi, một đám người toàn bộ đều sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, may mà Tiêu Vân không có làm khó dễ, chỉ bảo bọn hắn nhanh chút cút xéo, đỡ phải nhìn thấy tâm phiền.

Người lưu lại, vạn năm sau đi đón, đến nỗi trong một vạn năm này, Tôn Ngộ Không sẽ tao ngộ cái gì, chỉ có trời mới biết.

Có lẽ có thể hảo hảo ước thúc, làm cho Tôn Ngộ Không thu liễm tính tình.

"Ngốc, tên tặc nhân kia dám can đảm tập kích Yêm Lão Tôn, buông ta ra, ta muốn tái chiến ba trăm hiệp!!!" "Ngu xuẩn!!

Như Lai đều không dám nói chuyện với Bản Đại yêu như vậy, Bát hầu ngươi, cũng xứng cùng Bản Đại yêu đại chiến ba trăm hiệp?" Vịt chết mạnh miệng, Tôn Ngộ Không tỉnh lại vẫn đại hảm đại khiếu, làm cho Khổng Tuyên bị chọc cười.

Như Lai đều không dám nói, Tôn Ngộ Không lấy đâu ra tự tin?

Cùng Khổng Tuyên ta đại chiến ba trăm hiệp?

Không sợ không có chỗ chết!!

"A!!!" Không bao lâu tiếng thảm thiết truyền đến, ăn một roi Tôn Ngộ Không kêu đến là thảm, so với giết heo còn khoa trương hơn, vốn dĩ không đem roi kia để vào mắt, lúc này hối hận vạn phần.

Cái ngoạn ý này, đánh lên thân khỉ vì sao lại đau đớn như vậy?

"Hắc hắc, Đả Yêu Tiên, chuyên thiết kế vì những kẻ không nghe lời của Yêu tộc, đừng nói là một tôn nho nhỏ Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cũng giang không được, trăm năm thời gian cứ hảo hảo hưởng thụ đi." "A!!!

Chớ đánh, chớ đánh, Yêm Lão Tôn không dám nữa, chớ đánh." Đả Thần Tiên chuyên vì Yêu tộc luyện chế, chỉ cần là người Yêu tộc, chỉ cần Tiêu Vân cho phép, cho dù là thực lực Chuẩn Thánh, bị roi quất cũng đủ hưởng thụ.

Một roi nhập hồn, hai roi thăng thiên... tư vị kia mới gọi là chua sướng, Tôn Ngộ Không tưởng là roi bình thường, kết quả sai, sai đến thái quá, dẫn đến hiện tại đau đến oa oa đại khiếu, muốn sống muốn chết.

Hừ!

Muốn gia nhập Thiên Đình thì gia nhập Thiên Đình, muốn không gia nhập thì không gia nhập, vậy mặt mũi của Bản hoàng để ở nơi nào?

Nếu không phải Tôn Ngộ Không đối với Phật giáo quan trọng, có Thiên Đạo ý chí che chở, Tiêu Vân đâu sẽ cùng hắn ở nơi này phí lời, một phen bóp chết rồi.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, dùng Đả Yêu Tiên quất một trăm năm rồi nói sau, nhìn xem xương cốt Tôn Ngộ Không

có phải thật sự cứng như vậy không, chờ trừng phạt kết thúc, lại để cho hắn đi Lục Đạo Luân Hồi hưởng thụ.

Tiêu Vân rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện đi tới Linh Đàm.

"Bần đạo tạ ơn Yêu Hoàng!!!" Tiêu Vân không có thu nhận Tôn Ngộ Không, trực tiếp đem Thiên quy bày ra dọa cho Tôn Ngộ Không không dám gia nhập, rõ ràng là hắn thật sự không tiếp thu Tôn Ngộ Không, nếu không cứ để Tôn Ngộ Không gia nhập trước, rồi từ từ thu thập cũng được.

Tuy rằng Tôn Ngộ Không bị đánh thê thảm, nhưng Chuẩn Đề lại không để trong lòng, nho nhỏ trừng phạt mà thôi, đáng đời bị đánh.

Không tôn Thánh nhân, đáng đời bị đánh, hơn nữa tính tình Tôn Ngộ Không xác thực cần phải hảo hảo gõ một chút mới được.

"Đừng cảm ơn ta, Bản hoàng cũng không có tâm tư giúp Phật giáo, quản chuyện Phật giáo các ngươi, nếu không phải Thiên Đạo ý chí không chuẩn, Bản hoàng trực tiếp một phen bóp chết rồi." Tiêu Vân bĩu môi, lười đáp lý Chuẩn Đề.

Tưởng Bản hoàng là nể tình các ngươi sao?

Nghĩ quá nhiều rồi.

Chuẩn Đề cười khan một tiếng, không nói lời nào.

"Bốn vị khi nào thì xuất động?" Tiêu Vân ngồi trên ghế rồng, cười ha hả nhìn bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhắc nhở bọn họ, không sai biệt lắm là phải rời khỏi Thiên Đình, đi Hỗn Độn khai giới rồi đó, đừng có lề mề.

"Yêu Hoàng cùng Thông Thiên không phải đang đi Hỗn Độn khai tịch tân thế giới sao?" Lão Tử mở to mắt hỏi một câu.

Tiêu Vân uống một ngụm linh rượu, gật gật đầu nói: "Đúng vậy,

Thông Thiên đạo hữu đều đã khai tịch được chừng một trăm cái tân thế giới rồi, mấy vị, lạc hậu không ít đâu.” Kháo!!!

Còn dám nói chúng ta lạc hậu?

Nếu không phải vì ngươi, không phải vì ngươi đả thương nguyên thần của ta, tước đi mười vạn năm tu vi của ta, ta sẽ ngốc tại Thiên Đình tu hành, dưỡng thương sao?

Kết quả hiện tại ngươi còn thúc giục ta, kích thích ta, cầu xin ngươi làm chút nhân sự đi có được hay không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe xong đều muốn chửi người.

Lão Tử lại không thèm để ý, hỏi ngược lại: “Không biết Yêu Hoàng đã khai tịch được bao nhiêu thế giới?” Đúng vậy, nhìn chằm chằm Thông Thiên làm gì, Tiêu Vân thực lực mạnh nhất, định mức cũng là nhiều nhất, tốc độ khai tịch thế giới khẳng định nhanh nhất, muốn nhìn chằm chằm thì cũng nên nhìn chằm chằm ngươi mới đúng, nhìn chằm chằm Thông Thiên làm chi.

“Không nhiều lắm, cũng mới hơn ba trăm cái.” Tiêu Vân hời hợt nói: “Tiêu hao quá lớn, nếu không sẽ càng nhanh.” “Phụt ~~~~” Vốn dĩ thương thế không ổn định, cộng thêm bị Tôn Ngộ Không chọc tức, hiện tại lại bị Tiêu Vân kích thích, Chuẩn Đề thật sự một ngụm máu phun ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cạn lời nhìn hắn, lần thứ mấy rồi, Chuẩn Đề ngươi có thể hay không đừng như vậy?

Thân vi Thánh nhân ngươi không cảm thấy mất mặt sao?

Bất quá cũng xác thực kích thích người, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn mỗi người khai tịch ba trăm cái thế giới, Tiêu Vân thì sao, đã khai tịch được hơn ba trăm cái, tốc độ gặp quỷ!!

Đừng nói Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đều rối rắm, tốc độ này a.

Cho dù nhanh nữa thì cũng đỉnh đa cùng Thông Thiên không sai biệt lắm, cùng Tiêu Vân so, căn bản không có cửa so.

Lúc này Thông Thiên đang nỗ lực ở trong Hỗn Độn, đồng thời cảm thán: "Không phải ta Thông Thiên không nỗ lực, là Tiêu Vân tên kia quá biến thái, khai tịch tân thế giới giống như chơi vậy, còn đem quy cách định tặc cao!!" Hy vọng bọn họ sau khi biết những việc này sẽ không bị tức hộc máu mới tốt.

"Cũng không tệ lắm." Lão Tử gật gật đầu không nói lời nào, hơn ba trăm cái thế giới, tốc độ có chút dọa người, nhưng Lão Tử cảm thấy tuyệt đối có thể so với Thông Thiên nhanh hơn không ít, Thông Thiên mới khai tịch một trăm cái tân thế giới, tốc độ quá chậm.

Lão Tử căn bản không biết không phải tốc độ Thông Thiên quá chậm, mà là Tiêu Vân đem tiêu chuẩn tân thế giới định quá cao, dẫn đến tốc độ Thông Thiên chậm lại, đương nhiên bọn họ đi làm cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Bởi vì không có Hỗn Độn Chung, pháp tắc Thời Gian, Không Gian không có khủng bố như Tiêu Vân, chỉ có thể từ từ, phản quan Tiêu Vân, sử dụng Thí Thần Thương cùng Hỗn Độn Chung nhẹ nhàng liền có thể giải quyết, đều không cần chính mình làm, có chí bảo chính là tùy hứng.

Có chí bảo thích hợp, càng thêm tùy hứng.

Nếu không phải cần không ngừng điều động lực lượng Chu Thiên Tinh Thần củng cố Chủ thế giới, tốc độ của Tiêu Vân sẽ càng nhanh.

"Xác thực không tồi." Tiêu Vân cười như không cười nhìn bọn hắn, chờ tiến vào Hỗn Độn ngàn vạn lần đừng mắng người nga, nếu

không Bản hoàng sẽ đánh người.

Tiêu Vân đi rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: “Vì sao Bản tôn tổng cảm giác, Yêu Hoàng làm như vậy có chút không có ý tốt...” Là ảo giác của ta sao?

Chương 197

Nhưng ta thật sự cảm giác được, Tiêu Vân khẳng định đang âm thầm gây sự, tuyệt đối là như vậy, các ngươi cảm thấy thế nào?

Chuẩn Đề không nói lời nào, Tiếp Dẫn hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ tán đồng, đừng nhìn Tiêu Vân cười ha hả, nhưng tổng cảm giác Tiêu Vân như vậy là đang ở sau lưng gây sự, có lẽ bọn họ sắp phải đi theo xui xẻo rồi.

"Những điều này có ý nghĩa gì?

Tiêu Vân không có ý tốt, ta có thể làm sao?

Việc mà Thông Thiên đều chịu được, chẳng lẽ bọn ta lại giang không được hay sao?" Lão Tử ngược lại đạm nhiên, hắn mới mặc kệ Tiêu Vân làm cái quỷ gì.

Chỉ cần nhớ kỹ một điểm là được, nếu Thông Thiên đều có thể làm được, như vậy bọn họ cũng giống nhau có thể.

"Đại huynh nói có lý, như vậy bọn ta tiếp tục tu hành, khôi phục thương thế liền nhanh chóng đi tới Hỗn Độn khai tịch thế giới, đỡ phải bị Yêu Hoàng nhìn chằm chằm xem kịch vui." Một khi thế giới của Tiêu Vân khai tịch xong rồi, lúc bọn họ động thủ hắn lại dọn cái bàn cái ghế ngồi ở một bên xem kịch ăn cái gì, cười ha hả tán gẫu phân tán lực chú ý của ngươi, thỉnh thoảng bình phẩm vài câu, kia tuyệt đối có thể làm cho người ta phát điên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không muốn tao ngộ sự tình bực này.

Cho nên nhanh chóng khôi phục vẫn là tốt hơn, sau đó tiến vào Hỗn Độn đem sự tình xử lý tốt, miễn cho thật sự kéo dài quá lâu, Ma

môn tại Hồng Hoang bộc phát, bắt đầu mọc rễ thì sẽ bị Đạo Tổ tìm phiền toái.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vẫn như cũ nỗ lực tu hành, nỗ lực khôi phục thương thế, Tiêu Vân tắc không ngừng đi lại giữa Thiên Đình cùng Hỗn Độn.

Khai tịch thế giới càng ngày càng nhiều, từng cái Chủ thế giới bị ổn cố xuống, chỉ cần chờ ba ngàn Chủ thế giới toàn bộ khai tịch tốt, ổn định xuống, sau đó đem hai quả tinh thần quan trọng nhất là Thái Âm và Thái Dương ngưng tụ vào trong đó, Thánh nhân liên hợp chế định ý chí Chư Thiên Vạn Giới, hết thảy liền kết thúc.

Đến lúc đó, bên trong những thế giới này sẽ dần dần có một ít sinh linh đản sinh, người luân hồi tiến vào trong đó cũng bắt đầu làm chuẩn bị.

Chờ phát triển đến trình độ nhất định, ba ngàn Chủ thế giới mới có thể tiếp tục phân hóa Tiểu thế giới, từ đó đạt tới trình độ Chư Thiên Vạn Giới, may mà Tiểu thế giới có thể tự phân hóa ổn cố, không cần phải lại một lần nữa đi khai tịch thế giới, luyện chế phiền toái như vậy.

Tiểu thế giới cũng không đáng để Thánh nhân đại động can qua như thế.

Hối hận, vạn phần hối hận, Tôn Ngộ Không cảm giác giống như đã chết vô số lần, dưới sự quất roi của Đả Yêu Tiên, quả thực ném đi hơn nửa cái mạng.

Lúc này Tiêu Vân ở trong mắt Tôn Ngộ Không chính là một cái siêu cấp Đại Ma Vương, quá đáng sợ, trong lòng không ngừng nguyền rủa Khổng Tuyên đánh người, lại không dám đối với Tiêu Vân có bất luận bất kính gì, sợ Tiêu Vân lại nói một câu, thời gian trừng phạt lại thêm một trăm năm, vậy sẽ chết người đó.

Sống không bằng chết!!

Hoặc là còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Tuy rằng Tôn Ngộ Không không biết tử vong là loại trải nghiệm gì, nhưng hiện tại hắn cho rằng còn khó chịu hơn cả chết.

Chung quanh Trừng Phạt Đài không ngừng truyền đến tiếng kêu của Tôn Ngộ Không, đối với việc này người Yêu tộc sớm đã tập mãi thành quen.

Thậm chí có người Yêu tộc còn tổ đoàn tới xem, bị Đả Yêu Tiên quất một trăm năm, đây chính là đại sự khó gặp.

Đại yêu phạm sai lầm quất cái mười năm, đều đã là trừng phạt nghiêm trọng, nhưng Tôn Ngộ Không lại muốn ăn đòn một trăm năm, có thể biết có bao nhiêu đáng sợ.

Có bao nhiêu tao tội.

"Hắc hắc ~~~~" Đại yêu Yêu tộc từng đoàn từng đoàn tổ chức tới xem, nhìn không được thì hắc hắc cười thẳng, vui sướng khi người gặp họa, làm cho Tôn Ngộ Không tức giận đại mạ không thôi.

Nhưng Tôn Ngộ Không không mắng còn tốt, vừa mắng Đại yêu lập tức cùng Khổng Tuyên đổi ca, để bọn hắn quất mấy roi, đánh cho Tôn Ngộ Không một chút tỳ khí đều không có.

Những Đại yêu này cũng sẽ không sợ Tôn Ngộ Không, dám mắng người thì cứ dùng sức đánh.

Người của Phật giáo, lại không phải người Yêu tộc Thiên Đình chúng ta, cho dù là Yêu tộc xuất thân, thì đã làm sao?

Dám mắng người, trực tiếp đánh, cũng không xúc phạm Thiên quy, đó chính là thiếu đánh!!

Yêu Hoàng đều sẽ không giúp ngươi, một con khỉ dám nhảy nhót?

Vì thế một đám Đại yêu thay phiên nhau, tức giận đến Tôn Ngộ Không hộc máu, đáng tiếc vô dụng, mấy roi đi xuống, oán hận lớn đến đâu đều sẽ tiêu tán, ngoan ngoãn cầu tha.

Cứ như vậy Tôn Ngộ Không trải qua một trăm năm thời gian làm cho hắn hầu như cảm thấy tuyệt vọng, một trăm năm thời gian thật vất vả mới qua đi, một bàn tay to túm lấy hắn, đem Tôn Ngộ Không bắt lấy, đưa rời khỏi Thiên Đình, một khối bị mang đi còn có Kim Cô Bổng bị Khổng Tuyên thu đi.

"Yêu Hoàng..." Tôn Ngộ Không nhìn Tiêu Vân, sợ tới mức thân thể đều run lên mấy cái, giờ này khắc này toàn bộ Hồng Hoang, Tiêu Vân hầu như trở thành tồn tại Tôn Ngộ Không sợ hãi nhất, không có một trong.

"Xem ra bát hầu nhà ngươi cũng không phải không thể giáo hóa, chỉ là chưa nếm mùi nước ớt mà thôi, xem ra người của Phật giáo thật sự thương ngươi, không nỡ thu thập!!" Tiêu Vân cười lạnh một tiếng.

Tôn Ngộ Không dục khốc vô lệ, hồi tưởng lại đúng là như vậy, người của Phật giáo thật sự thương ái, hầu như đều không có thu thập hắn, trừ bỏ bị vây khốn mấy trăm năm, bị Kim Cô Chú mài mòn, không có phiền toái gì khác, một trăm năm này, Tôn Ngộ Không đã hiểu ra.

Nguyên lai Yêu tộc tại Thiên Đình thật sự đều chướng mắt hắn, lúc trước có thể ở Tinh Thần Điện nhảy nhót, đại náo Tinh Thần Điện cũng là bởi vì Tinh Thần Điện đang phối hợp Phật giáo diễn kịch, nếu không người có thể nhẹ nhàng bóp chết hắn có quá nhiều.

Còn đi trộm ăn Cửu Chuyển Kim Đan của Thánh nhân!

Chỉ vào mũi Thánh nhân đại mạ, nhớ tới những việc này, Tôn Ngộ Không tâm muốn chết đều có.

Cũng may Lão Tử vì trả nợ, không đi so đo, nếu không Tôn Ngộ Không không biết phải chết bao nhiêu lần.

Giết ngươi rồi cho đi luân hồi, lại giết, giết xong lại luân hồi cứ như thế không ngừng tuần hoàn, ký ức vẫn luôn được bảo lưu, làm cho Tôn Ngộ Không thử xem tư vị chọc giận Thánh nhân.

Mỹ Hầu Vương, Tôn Ngộ Không vì cái xưng hô này mà dám tự ngạo, hiện tại nhìn lại thật buồn cười, trừ bỏ những kẻ không biết thiên số, không thể giáo hóa, tùy thời khả năng sẽ chết tại Hồng Hoang, ai dám tùy tiện tự xưng Yêu Vương?

Phải biết rằng Tiêu Vân chính là Yêu Hoàng, Vương ở dưới Hoàng, nhưng Tiêu Vân không có hài tử, cho nên vị trí này vẫn để trống, nhìn xem Thiên Đình, cái nào người Yêu tộc dám tự xưng Yêu Vương?

Tìm chết cũng không sai biệt lắm.

Cũng là do Tiêu Vân lười thanh lý mà thôi, nếu không những kẻ tự xưng Yêu Vương tại Hồng Hoang mới là những kẻ tiên quyết phải chết.

Vô tri, thực tại quá vô tri.

Tại Thiên Đình chịu phạt trăm năm, làm cho Tôn Ngộ Không hầu như mỗi thời mỗi khắc đều cảm thấy dục tiên dục tử, thống bất dục sinh, cũng làm cho hắn hiểu được chính mình có bao nhiêu vô tri.

Có đôi khi vô tri cũng là một loại hạnh phúc, ít nhất làm cho Tôn Ngộ Không cảm thấy chính mình rất trâu bò, biết càng nhiều, càng đả kích người.

Nhìn xem hiện tại, biết được Hồng Hoang nội tình xong Tôn Ngộ Không liền tự tang.

Đại La Kim Tiên thì như thế nào, mắt thấy tại Hồng Hoang Đại

La Kim Tiên còn thiếu sao?

Không nói đệ tử Thánh nhân, tán tu cường đại, cứ đi xem trong Thiên Đình, sở hữu Yêu tướng đều là Đại La Kim Tiên, sở hữu Đại yêu đều là Chuẩn Thánh, một cái Đại La Kim Tiên cảm thấy chính mình có thể thống phá thiên, là đang nói giỡn sao.

Các loại so sánh xong, Tôn Ngộ Không thật cảm giác người của Phật giáo đối với hắn thật tốt!!

Nhưng ta không muốn làm hòa thượng, không đi Tây Phương Phật giáo, đối tốt với ta cũng vô dụng!!

Người có đôi khi chính là cố chấp như vậy, sự tình đã nhận định thì không thể xoay chuyển, cho dù đối tốt với hắn cũng giống nhau vô dụng, huống chi là một con khỉ.

Một con khỉ không có bảo trì hóa hình.

Kỳ thật Tôn Ngộ Không có thể lựa chọn hóa hình, ít nhất sau khi thỉnh kinh kết thúc có thể lựa chọn, nhưng hắn không có, nếu đã hóa hình khó, như vậy hiện tại hóa hình còn có ý nghĩa gì đâu?

Dứt khoát vẫn luôn làm một con khỉ là tốt rồi.

Hoặc là mọi người đều sẽ đối với việc này cảm thấy nghi hoặc, vì sao người Yêu tộc tu hành đắc đạo đều có thể hóa hình giống như người, Tôn Ngộ Không vì xá vẫn luôn mang một trương mặt khỉ?

Trừ bỏ không muốn lăn lộn ở ngoài, phỏng chừng là do Phật giáo an bài.

Nhìn Tôn Ngộ Không trầm mặc không dám nói lời nào, Tiêu Vân cũng lười tiếp tục đi làm khó hắn, không bao lâu đã đến Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ thấy Tiêu Vân xách theo Tôn Ngộ Không, nói: "Đây

không phải là Tôn Ngộ Không sao?

Con khỉ thỉnh kinh của Phật giáo, ngươi mang tới đây làm chi?" "Hắn muốn trải nghiệm cuộc sống không ai quản, có thể tùy thời chiến đấu, có cường giả nhất chiến, cho nên Bản hoàng mang hắn tới, ngươi an bài đi, để các Đại Vu luân lưu, chỉ cần không đánh chết, còn lại hết thảy đều tốt, khỉ tương đối kháng đánh, cùng Dương Tiễn, Dương Giao giống nhau, tu hành Bát Cửu Huyền Công, bảo các Đại Vu không cần khách khí, một vạn năm sau, Như Lai sẽ tới đón." Tiêu Vân cười ném Tôn Ngộ Không xuống đất, giải thích.

Hy vọng ngươi sẽ không vì thế mà hối hận!

Hậu Thổ vẻ mặt cổ quái nhìn Tôn Ngộ Không.

Tiêu Vân nói: "Bản hoàng muốn đi Hỗn Độn tiếp tục khai tịch thế giới, vì Chư Thiên Vạn Giới làm chuẩn bị, con khỉ này giao cho ngươi." Tiêu Vân cũng không có quá nhiều thời gian ở chỗ này đam ngộ, nếu không phải vì dặn dò Hậu Thổ đừng đem Tôn Ngộ Không đánh chết, hắn mới lười chạy một chuyến, trực tiếp sai người tống tới là được, bất quá muốn đi Hỗn Độn, dứt khoát thuận đường chạy một chuyến.

"Nhĩ đẳng mau tới kiến Bản Tổ vu!!" Hậu Thổ cũng không vô nghĩa, sau khi tiễn Tiêu Vân đi, thông tri một đám Đại Vu tới gặp.

Rất nhanh, các Đại Vu đều tới rồi, từng người thành thành thật thật đứng ở trong đại điện, tò mò nhìn con khỉ mới xuất hiện.

"Tôn Ngộ Không?" Yêm Lão Tôn đại danh đã truyền tới Lục Đạo Luân Hồi sao?

Tôn Ngộ Không có chút lăng thần, Hậu Nghệ tò mò đi lên trước nhìn nhìn, hỏi: "Là Tôn Ngộ Không thật?" "Tự nhiên!

Yêm Lão Tôn..." Tôn Ngộ Không bản năng định nói phét, nhưng

lời chưa nói xong, suýt chút nữa tức đến nổ tung.

"Thật đúng là cái tên Tôn Ngộ Không giống như khỉ làm xiếc, các loại nhảy nhót mà không bị lộng chết kia sao?

Hi kỳ a, Thánh nhân thật phối hợp, Tinh Thần Điện đều để cho hắn đập, nhiều đệ tử Thánh nhân ở đó như vậy mà cũng không có ai đánh chết hắn." Lời Hậu Nghệ nói là phát ra từ nội tâm, nhưng Tôn Ngộ Không nghe xong liền khó chịu.

"Ngươi có ý gì?!" Ta Tôn Ngộ Không có đến mức bất kham như vậy sao?

"Thực lực không ra sao, tỳ khí lại không nhỏ." Hậu Nghệ không khỏi cười, lắc đầu đi sang một bên, dù sao hắn cũng không quá để ý, muốn sửa trị cũng không tới phiên Hậu Nghệ hắn thượng, nhiều người như vậy đâu, lãng phí thời gian mà thôi.

Tôn Ngộ Không tức giận đến chết khiếp, nếu không phải trăm năm ở Thiên Đình bị đánh sợ, phỏng chừng hắn có thể trực tiếp tạc mao, tìm Hậu Nghệ đơn thiêu.

Ngược lại những Đại Vu khác từng người hai mắt tỏa sáng, nhìn Tôn Ngộ Không mạc danh có chút chột dạ, bị một đám Đại Vu nhìn chằm chằm áp lực rất lớn.

Phải biết rằng thực lực của những Đại Vu này cũng không phải Tôn Ngộ Không có thể so sánh, cảnh giới tuy cùng Tôn Ngộ Không giống nhau, đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cần đột phá tới Chuẩn Thánh, nhưng rất khó khăn.

Nếu không cũng sẽ không xuất hiện cục diện trong một đám Đại Vu duy có một mình Hậu Nghệ đột phá, trừ phi có đại lượng Tổ vu tinh huyết mới được, nhưng hiển nhiên là không có khả năng, tổng không thể để Hậu Thổ cùng Huyền Minh vì để Đại Vu tăng lên thực

lực mà phóng huyết đi?

Như vậy Đại Vu thực lực đi lên, tỷ muội các nàng lại đi xuống, được không bù mất.

"Yêu Hoàng đưa tới, nói hắn cũng là một con bát hầu vô pháp vô thiên, rút thăm quyết định đi, chiêu đãi vạn năm, vạn năm sau Như Lai của Phật giáo Tây Phương sẽ tới lãnh người." Hậu Thổ phất phất tay để các Đại Vu đi xuống, đến nỗi Tôn Ngộ Không?

Thao tâm nhiều như vậy làm gì, đều nói vạn năm sau Tôn Ngộ Không sẽ bị lãnh đi, chẳng khác nào đang nói cho Đại Vu, xuống tay có chút nặng nhẹ, đừng đánh chết.

Đắc tội người của Phật giáo, đánh chết rồi Bản Tổ vu khó làm.

Đến nỗi ai làm đối thủ của Tôn Ngộ Không, ai bạo đánh Tôn Ngộ Không, Hậu Thổ mới lười quản, để đám Đại Vu này tự đi quyết định.

"Nhạ!!!" Các Đại Vu ha ha cười, xoay người đi ra, ném xuống Tôn Ngộ Không vẻ mặt mộng bức đứng tại nguyên chỗ, có ý tứ gì?

Còn không đợi hắn phản ứng, Hậu Nghệ một phen túm lấy hắn, đương nhiên trên mặt Hậu Nghệ treo đầy nụ cười vui sướng khi người gặp họa, vô pháp vô thiên?

Đại Vu Vu tộc chúng ta thích nhất là đối thủ vô pháp vô thiên, rất hợp khẩu vị.

"Xem đánh!!!" Tại Thiên Đình bị Khổng Tuyên khi dễ thì thôi, tới nơi này còn muốn bị khi dễ không thành?

Tôn Ngộ Không lập tức nổi giận, cầm Kim Cô Bổng nhắm vào Hậu Nghệ mà đánh, đáng tiếc vô dụng, Kim Cô Bổng đánh vào trên tay Hậu Nghệ, Hậu Nghệ thậm chí không phản ứng, một phen đem hắn bắt ở trong tay, sau đó mang theo rời khỏi đại điện, tiến vào Súc Sinh Đạo.

Tiến vào Súc Sinh Đạo, Hậu Nghệ tùy tay đem Tôn Ngộ Không ném đi, nhàm chán nói: "Các ngươi từ từ quyết định đi, Bản Đại Vu đi tìm Huyền Minh Tổ vu đây, Tổ vu đáp ứng giúp Bản Đại Vu ma luyện tự thân, tăng cường thực lực." Tuy rằng mỗi một lần đều phải bị đánh gần chết, mỗi một lần đều có thể biến thành đầu heo, Hậu Nghệ lại vui vẻ chịu đựng, như thế thực lực mới có thể biến cường a.

Những Đại Vu khác từng người đều hâm mộ, đáng tiếc hâm mộ cũng vô dụng, bọn họ cũng không có thực lực như Hậu Nghệ, muốn Huyền Minh đích thân giúp ma luyện, trước tiên đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới rồi nói sau, nếu không thì đừng hòng.

"Tới tới tới, rút thăm, rút thăm nào!!!" Rút thăm chọn lựa là do Dương Giao cùng Dương Tiễn lộng ra, Đại Vu quá nhiều, hai huynh đệ bọn họ mỗi lần chỉ có thể đánh hai người, thực lực không bằng người, cũng không tiện giống như Khổng Tuyên cùng Kim Sí Đại Bàng, trực tiếp chọn lựa một đối thủ, thấy Đại Vu tranh cãi lợi hại, dứt khoát làm cái rút thăm.

Truyền thống của Vu tộc cứ thế bảo tồn xuống, mỗi lần có người tới lịch luyện, muốn chọn lựa đối thủ thì trước tiên rút thăm, các bằng vận khí.

"Ha ha ha, Lão tử ta vận khí tương đối tốt!!!" Xi Vưu cầm một cây gậy gỗ nhỏ có mang màu đỏ, cao hứng cười to, lại nhảy lại nhót, người không biết khả năng sẽ cảm thấy hắn trúng xổ số mấy tỷ.

Đẩy ra những Đại Vu vẻ mặt khó chịu khác, Xi Vưu cầm 'phẩn xoa' (nĩa xúc phân) đi nhanh lên, đối với Tôn Ngộ Không ngoắc ngoắc ngón tay, đem phẩn xoa ném xuống đất, cười nói: "Là Tôn Ngộ Không đúng không, để cho Bản Đại Vu nhìn xem con khỉ vô pháp vô thiên ngươi có vài phần năng nại, giám vu ngươi lần đầu tiên tới Lục Đạo Luân Hồi, Bản Đại Vu không dùng vũ khí." Phẩn xoa là vũ khí của Xi

Vưu, dùng sát khí dưỡng ra, người Vu tộc dùng vũ khí đều là dùng sát khí nuôi dưỡng, cùng những người tu tâm khác sử dụng bất đồng.

Pháp bảo không có biện pháp sử dụng, chỉ có thể dùng vũ khí, bị người khác đoạt cũng không có biện pháp dùng.

Đến nỗi vì sao là phẩn xoa...

Đều là do Tiêu Vân, khi nhìn vũ khí của Xi Vưu xong nhịn không được nói cái ngoạn ý này rất giống trong Nhân tộc, bá tánh dùng cái nĩa đào phân trâu, thế là cái tên phẩn xoa liền bị định ra, làm cho Xi Vưu nháo không ít lần, nhưng mặc kệ hắn nháo thế nào, những Đại Vu khác đều sẽ nhận định đây là phẩn xoa, lâu dần hắn cũng tập quán.

Chương 198

Bất quá Tiêu Vân cũng không phải nói bừa, là thật sự rất giống!!

Ba cái tiêu tiêu, loan khúc, không phải phẩn xoa thì là cái gì?

Kiếp trước khi còn nhỏ Tiêu Vân về quê rất thích cầm cái này đi vào trong chuồng trâu xoa phân trâu chơi, nhân thử bị con trâu nhà mình nuôi húc cho một cái, kia kêu là ký ức khắc sâu, thẳng đến hiện tại đều không thể quên được, bị trâu húc thì thôi, sau đó còn bị đánh cho nửa tháng đi đường đều khập khiễng.

Đến nỗi nguyên nhân...

Bởi vì con trâu chắn đường hắn xoa phân chơi, tiểu Tiêu Vân lại không biết nên làm thế nào đuổi nó đi, vì thế cầm phẩn xoa đối với con trâu mà chọc, tức giận đến cha và ông nội cầm dây lưng đuổi theo hắn chạy mấy ngọn núi.

Loại sự tình này muốn quên cũng khó a, cho nên Tiêu Vân sau khi nhìn vũ khí của Xi Vưu, mới đặt tên là phẩn xoa.

"Oa nha nha, tức chết ta rồi!!

Xem đánh!!!!" Tôn Ngộ Không tức giận đến thất khiếu sinh yên, quá coi thường người, nếu là cường giả Chuẩn Thánh thì thôi, ngươi cùng ta giống nhau cũng chỉ là một tôn Đại La Kim Tiên, xem thường Yêm Lão Tôn?

Quả thực là khi dễ người!!

Hôm nay phải hảo hảo giáo đạo những Đại Vu này!

Để cho các ngươi biết trời cao bao nhiêu!!

Tôn Ngộ Không giận đến không nhẹ, cử Kim Cô Bổng đánh tới.

Đáng tiếc nghênh đón Tôn Ngộ Không chính là đại bàn tay của Xi Vưu, làm cho Tôn Ngộ Không có chút hoài nghi nhân sinh chính là, chưa đến một giây sau, cả người hắn liền bay ra ngoài, Kim Cô Bổng đều không biết bị bắn đi hướng nào.

"Có chút lực đạo, đáng tiếc so với Dương Tiễn cùng Dương Giao còn kém một chút." Xi Vưu nhìn lòng bàn tay một cái, lầm bầm lầu bầu nói.

Công đức chí bảo quả nhiên lợi hại, so với Linh bảo trong tay huynh đệ Dương Tiễn và Dương Giao uy lực mạnh hơn không ít, có thể cùng Họa Kích của Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng so sánh.

Đồng thời sức mạnh của Tôn Ngộ Không cũng rất cường đại, cũng không so với Dương Tiễn cùng Dương Giao kém bao nhiêu, đều là tu hành cùng dạng công pháp, Bát Cửu Huyền Công.

Đại Vu căn bản sẽ không dùng mắt chính nhìn đồ vật.

Trong lòng bàn tay Xi Vưu bị Kim Cô Bổng đánh ra một cái chấm trắng, có chút đau, đáng tiếc cái cấp bậc đau đớn này đối với Đại Vu mà nói, so với gãi ngứa cường hơn một chút.

Đặc yêu là cái địa phương quỷ quái gì vậy?!!

Tôn Ngộ Không nhảy dựng lên, tro đầu thổ kiểm kinh ngạc nhìn Xi Vưu đang từng bước đi tới, không dám tin tưởng chính mình sẽ bất kham nhất kích như vậy, dùng tay không tiếp Kim Cô Bổng, thuận đái một cái tát phách bay, đây vẫn là người sao?

Từng bước một hướng về phía Tôn Ngộ Không đi đến, Xi Vưu hắc hắc cười nói: "Không tồi, tuy rằng lực đạo nhỏ một chút, cũng là một cái bao cát tương đối tốt, xem ra ngươi không quá lý giải Vu tộc, ta giúp ngươi hiểu rõ." Nói xong đại bàn tay của Xi Vưu lại vung lên hạ xuống, Tôn Ngộ Không lại một lần nữa tao ương.

“Vô số năm qua, từ khi Vu tộc ta đản sinh đến nay, chưa bao giờ có người dám ở dưới cảnh giới ngang hàng cùng người Vu tộc ta tranh phong, Tôn Ngộ Không ngươi muốn chiến thắng Bản Đại Vu còn kém quá xa!!!” “Khi Bản Đại Vu hoành hành Hồng Hoang, những kẻ như Như Lai, Quan Thế Âm, toàn bộ đều chỉ có cái mạng trốn ở trong đạo trường không dám đi ra.” “.....” Tâm thái nổ mạnh, hoàn toàn nổ mạnh.

Trước ở Thiên Đình bị Yêu tộc ngược, sau khi bị ngược xong tới Lục Đạo Luân Hồi, lại bị Đại Vu Vu tộc ngược.

Làm cho Tôn Ngộ Không có một loại xúc động muốn tìm một nơi đâm đầu chết cho xong, nguyên lai ta thật sự yếu như vậy.

Lời của Xi Vưu tuy rằng có vài phần thành phần chém gió, nhưng ít nhất có bảy phần là thật sự, đừng nhìn hiện tại Quan Âm cùng Như Lai mạnh, nhưng đương thời lúc Vu Yêu hoành hành, bọn họ ở đâu?

Ngay cả Chuẩn Thánh đều không phải, ngoan ngoãn trốn ở trong đạo trường tu hành một điểm cũng không sai.

Nhìn xem thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế là biết, Xi Vưu một người đánh cho một đám đệ tử Nhân giáo và Xiển giáo chạy trối chết, Huyền Đô Đại Pháp Sư chính là người còn mãnh hơn cả Như Lai, đụng phải Xi Vưu cũng giống nhau phải chạy, những đệ tử Xiển giáo khác cũng không tốt hơn chỗ nào.

Cuộc sống ăn đòn của Tôn Ngộ Không cứ như vậy bắt đầu ở trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trong Hồng Hoang bởi vì Tây Du kết thúc, Phật gia đại hưng, các nơi đều tu kiến chùa miếu Phật giáo, vô số người đi tới trong chùa miếu tham bái, đốt hương khói, khiến cho Phật giáo nhất thời gian đạt tới đỉnh thịnh phồn vinh, khí vận giáo phái đại tăng.

Làm cho Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo nhìn mà đỏ mắt, đáng tiếc đỏ mắt cũng không có biện pháp, ông trời đều đang giúp Phật giáo đại hưng, ai có thể có biện pháp.

Mấy ngàn năm thời gian trôi qua, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thương thế tổng tính khôi phục không ít, bốn người cũng không có đam ngộ thời gian, trực tiếp đi tới Hỗn Độn chuẩn bị khai tịch tân thế giới.

Cái thời gian này nhiệm vụ của Tiêu Vân sớm đã hoàn thành, Thông Thiên còn kém một chút.

Khi bốn người rời khỏi Thiên Đình, tiến vào trong Hỗn Độn, vừa lúc nhìn thấy Thông Thiên khai tịch ra một cái tân thế giới.

Đương nhìn rõ ràng quy mô cái thế giới này, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có chút trợn tròn mắt, Thông Thiên đem thế giới lộng lớn như vậy làm chi?

Muốn khai tịch cái Hồng Hoang tiếp theo không thành, làm được sao?

Khai tịch ra rồi, ngươi có thể lấy thân hóa vạn vật, học tập Bàn Cổ?

"Loạn thất bát tao, khai tịch tân thế giới hà tất phải phí lực như thế!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút nhìn không được, cảm thấy Thông Thiên đang lãng phí thời gian.

Thế giới từ từ ổn cố xuống, Thông Thiên quay đầu lại nhìn bọn họ, không tức giận nói: "Các ngươi cho rằng Bản giáo chủ muốn làm thế sao?

Nhưng là Yêu Hoàng định ra tiêu chuẩn, ba ngàn Chủ thế giới, cần phải có khả năng dung nạp Thái Ất Kim Tiên tồn tại mới đạt tiêu chuẩn!!!" Nếu không phải do Tiêu Vân, các ngươi cho rằng ta Thông

Thiên ăn no rỗi việc, mệt đến giống như chó chết, không ngừng ở trong Hỗn Độn khai tịch thế giới sao?

Kháo!!!

Rốt cuộc minh bạch vì sao mỗi lần về Thiên Đình, ánh mắt Tiêu Vân nhìn hắn đều có chút mang theo đồng tình, hắn vẫn luôn cảm thấy Tiêu Vân không có ý tốt, nguyên lai vấn đề xuất hiện tại nơi này, khai tịch thế giới như vậy sẽ mệt chết người!

Thánh nhân sẽ không mệt sao?

Nằm mơ đi, Thánh nhân cũng sẽ tiêu hao được không, huống chi nơi này là Hỗn Độn, không phải bên trong Hồng Hoang, tại Hồng Hoang ngươi có thể điều động thiên địa chi lực, tại nơi này nha nằm mơ đi, thành thành thật thật dựa vào tự thân thực lực thôi.

"Cái này cũng thật là..." Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn thổ huyết.

Không có chí bảo nơi tay, khai tịch thế giới như vậy tiêu hao cực đại, tốc độ siêu cấp chậm, Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ mệt một chút, nhưng có chí bảo nơi tay sẽ nhẹ nhàng hơn.

Khó trách mấy ngàn năm qua đi, nhiệm vụ của Thông Thiên còn chưa hoàn thành, cảm tình là do tiêu chuẩn quá cao.

Tiêu Vân tùy tay đem thế giới do Thông Thiên khai tịch ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, cười nói: "Mấy vị đối với việc này có ý kiến?" "Như thế liệu có phải quá mức đại phí chu chương hay không?" Lão Tử nhíu mày, hắn không hiểu, thật sự không hiểu, Tiêu Vân rốt cuộc đang làm gì, ý tưởng của hắn và Thông Thiên không sai biệt lắm, khai tịch ra thế giới đủ để cho người tăng lên Kim Tiên cảnh giới là đủ rồi, nhưng Tiêu Vân ngạnh sinh sinh đề cao một cái tầng thứ, tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Cũng không biết Kim Tiên cùng Thái Ất Kim Tiên có bao nhiêu

chênh lệch?

Có bao nhiêu người kẹt chết ở nơi này lên không được, đây chính là thế giới Hồng Hoang, cũng có thể biết Chư Thiên Vạn Giới người một đường dựa vào Kim Đan Đại Đạo đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới có bao nhiêu khó.

Khó như lên trời, lời này nói một điểm cũng không sai.

Chỉ có Kim Đan Đại Đạo tu hành pháp tắc, siêu việt Thiên Tiên cảnh giới cần tự sáng tạo công pháp, lĩnh ngộ pháp tắc đi đột phá, sẽ đòi mạng đấy.

Phỏng chừng một cái Chủ thế giới có thể có một hai cái nghịch thiên người đạt tới cảnh giới này đã là không tồi, khả năng người từ Hồng Hoang luân hồi xuống dưới mới có thể đạt tới, còn sinh mệnh bản thổ của Chủ thế giới, trong ba ngàn Chủ thế giới có thể ra mấy cái nghịch thiên đã là may rồi.

Như thế có tất yếu sao?

Thật sự có tất yếu sao?

Cũng không sợ Thái Ất Kim Tiên đem thế giới cấp đánh vỡ?

"Sao gọi là đại phí chu chương?" Tiêu Vân cười hỏi: "Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy, chỉ cần dung nạp Huyền Tiên, Kim Tiên cảnh giới là đủ rồi?

Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu, độ khó càng cao, đạt được chỗ tốt càng nhiều, nếu có thể, Bản hoàng còn muốn đem thượng hạn tăng lên tới Đại La Kim Tiên sơ kỳ cảnh giới đây." Điên rồi đi!!!

Lão Tử đều tức đến sắp hộc máu, những người khác từng người nghẹn họng nhìn trân trối nhìn hắn, cảm thấy Tiêu Vân thật sự điên rồi.

“Bất quá Đại La Kim Tiên cảnh giới xác thực không cần thiết, nhưng Thái Ất Kim Tiên vẫn là có thể, mỗi cái Chủ thế giới có như vậy hai ba cái Thái Ất Kim Tiên, chỉ cần không có Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không sợ thế giới bị đánh vỡ, tranh đoạt xuống mới có thể đạt được càng nhiều chỗ tốt, vì sao không thể làm như vậy?” “Các vị đạo hữu cảm thấy không được, không có biện pháp khai tịch ra thế giới như vậy?” Tiêu Vân cười ha hả nhìn bọn họ, nói: “Nếu cảm thấy không được, có thể thối lui, định mức của các ngươi Bản hoàng bao hết, chỗ tốt cũng quy về Bản hoàng.” Khó sao?

Ba ngàn Chủ thế giới mà thôi, một đám Thánh nhân đều làm không xong, như vậy chỉ có thể chứng minh các ngươi là phế vật!!

Đừng tìm cái cớ gì khác, dù sao tiêu chuẩn bày ở nơi đó, Tiêu Vân ta thế giới đều khai hoàn thành rồi, chỉ còn thiếu các ngươi, cảm thấy không được, có thể, thối lui đi, chỗ tốt quy ta, bộ phận thiếu hụt Bản hoàng sẽ giải quyết.

Nằm mơ đi!!

Thật ăn ý.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều tề tề nhìn Tiêu Vân, trong mắt tràn đầy thần sắc cạn lời, đều tỏ vẻ không muốn cùng Tiêu Vân nói chuyện, chỗ tốt nhường cho ngươi?

Có khả năng sao?

Không phải là Thái Ất Kim Tiên cảnh giới dung nạp sao?

Khai!!

Ai không phải là một cái Thánh nhân, cùng lắm thì mệt một chút, ai sợ ai, xem ai có thể cười đến cuối cùng, dù sao người nhiều việc nhất vẫn là Tiêu Vân.

Bị Tiêu Vân kích thích như vậy, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn,

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không nói nữa, trực tiếp tế xuất pháp bảo bắt đầu làm việc.

Chỉ không bao lâu, bốn người nhịn không được ở đáy lòng âm thầm mắng.

Đặc yêu thật đòi mạng a!!

Sẽ mệt chết người, kiên trì được sao?

Tiêu Vân thì thôi, Thông Thiên là chuyện như thế nào?

Hắn kiên trì lâu như vậy, còn chưa nổ?

Đang nghỉ ngơi Thông Thiên cảm ứng được, nhìn Lão Tử đám người bĩu môi cười.

Cho rằng Bản giáo chủ sẽ không nổ?

Bản giáo chủ dám nổ sao?

Đi tìm Tiêu Vân?

Bị độc đánh một trận thì có, thật là ăn no rỗi việc, nếu tiêu chuẩn cao, vậy thì từ từ khai tịch bái, lão sư cũng không yêu cầu phải trong thời gian ngắn nhất đem Chư Thiên Vạn Giới lộng tốt, gấp cái gì?

Dù sao Thông Thiên giáo chủ ta thế giới khai tịch cũng không sai biệt lắm, còn dư lại, cố lên nha!!

Nếu không sợ tức đến hộc máu, Tiêu Vân bảo đảm sẽ giúp các ngươi hô một câu: "Áo Lợi Cấp!!!" Lúc này Tiêu Vân cũng không có việc gì làm, điều động lực lượng Chu Thiên Tinh Thần, chờ Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn cái Thánh nhân khai tịch ra thế giới thích hợp, sau đó ném vào Càn Khôn Đỉnh luyện chế, đem tinh thần chi lực chú nhập trong đó, đem thế giới cấp ổn định xuống, đem nó sắp xếp vào trong ba ngàn Chủ thế giới là được, đồng thời dùng Hỗn Độn Chung đem Chủ thế giới cấp ổn định xuống.

Tiêu Vân thế giới khai tịch xong rồi, Thông Thiên cũng không sai biệt lắm kết thúc, Nữ Oa căn bản không cần phải khai tịch, những ngày tiếp theo liền biến thành ba người bọn họ hoặc là tu luyện, hoặc là ngồi ăn cái gì xem kịch, nhìn Lão Tử bốn người bận rộn, làm cho bọn hắn tức đến hộc máu.

Phi phải như vậy sao?

Không thể tìm chút việc tình làm, đặc biệt là Thông Thiên, ngươi đi tu hành cũng tốt a, ăn cái gì, uống linh rượu nhìn xem kịch, là có mấy cái ý tứ?

Tâm mệt.

Cũng may Tiêu Vân không giống vậy, nếu không lời nói sẽ càng thêm xấu hổ, người khác hoàn công, ngươi còn đang nỗ lực công tác kết quả.

Cũng may Tiêu Vân không có vẫn luôn nhìn chằm chằm, hoặc là hiển hóa bản thể một đầu toản tiến Hỗn Độn chỗ sâu trong, hoặc là chạy ra cấp Chủ thế giới chú nhập tinh thần chi lực, làm cho Chủ thế giới Chu Thiên Tinh Thần đều ngưng tụ ra.

Đương nhiên những tinh thần này đều là dùng Hồng Hoang Chu Thiên Tinh Thần ngưng tụ ra, cũng không phải đem Hồng Hoang Chu Thiên Tinh Thần dọn đến Chủ thế giới, dọn qua đi, Chủ thế giới cũng thừa thụ không nổi.

"Yêu Hoàng làm như vậy không sợ bản thể bị tổn hại?" Tuy rằng Thánh nhân chỉ cần nguyên thần bất diệt, sẽ không chết, nhưng bản thể bị tổn hại tu phục cũng phiền toái đa đa, Tiêu Vân vẫn luôn hướng về phía Hỗn Độn chỗ sâu trong toản, làm cho Thông Thiên có chút nhìn không được, nha gan cũng quá lớn đi thôi!!

Hỗn Độn bên trong ai đều có thể chạy vào, nhưng muốn đi vào,

phải giống như Nữ Oa cái gì cũng không làm, ngồi ở trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, không cần phải suy xét vấn đề Hỗn Độn chi khí.

Nhưng Tiêu Vân thì sao, trực tiếp hiển hóa bản thể, Tam Túc Kim Ô bàng đại, vọt vào trong Hỗn Độn chỗ sâu trong.

Hơn nữa Tiêu Vân đem Hà Đồ Lạc Thư, Hỗn Độn Chung đều để ở chỗ Nữ Oa, dùng để ổn định ba ngàn Chủ thế giới, cũng không có mang theo ở trên người, Thí Thần Thương cũng không phải phòng ngự chí bảo, không có biện pháp ở trong Hỗn Độn hộ trụ Tiêu Vân chu thân, trừ phi Tiêu Vân dùng Thí Thần Thương không ngừng đem chung quanh Hỗn Độn chi khí đánh tan, như thế mới bảo đảm an toàn được.

"Vô ngại." Nữ Oa nhìn thoáng qua Càn Khôn Đỉnh, nói: "Yêu tộc bản thể tuy không bằng Vu tộc, nhưng tại Hồng Hoang vạn tộc, cũng là tồn tại cường đại, huống chi Yêu Hoàng bản thể nãi là Tam Túc Kim Ô, thuận ứng Thiên đạo đản sinh tồn tại, thực lực đủ cường đại, chỉ cần không quanh năm suốt tháng ngốc tại trong Hỗn Độn, cho dù không có mang bất luận cái gì phòng ngự pháp bảo, cũng sẽ không có quá lớn ảnh hưởng." Quanh năm suốt tháng?

Chém gió đi thôi!!

Thông Thiên không khỏi trợn trắng mắt, Tiêu Vân để bản thể tiếp thu Hỗn Độn chi khí tẩy lễ, chính là vì sau này có thể quanh năm suốt tháng ngốc tại trong Hỗn Độn làm tốt chuẩn bị có được hay không.

Chương 199

Phỏng chừng chờ Hồng Hoang không có đại sự gì, Thánh nhân chú ý lực đều chuyển dời đến Chư Thiên Vạn Giới lúc sau, Tiêu Vân sẽ chạy tới trường kỳ ngốc tại trong Hỗn Độn.

"Hỗn Độn chi khí quả nhiên không phải để chơi." Tiêu Vân nhìn trên người nứt toác vết thương, có chút bất đắc dĩ, cho dù thân vi Thánh nhân, bản thể Tam Túc Kim Ô cũng giang không được Hỗn Độn chi khí tẩy lễ, bản thể không ngừng xuất hiện thương chấn, bị tu phục, lại xuất hiện thương chấn, như thế không ngừng tuần hoàn.

Cũng may Tiêu Vân Không Gian pháp tắc lĩnh ngộ đủ cường đại, có thể hữu hiệu đem Hỗn Độn chi khí bài xích bên ngoài, cho dù không mang phòng ngự pháp bảo, cũng có thể nhẹ nhàng chống đỡ Hỗn Độn chi khí, chỉ là tự thân tiêu hao có chút lớn.

Phải biết rằng nếu là vết thương tầm thường, Tiêu Vân bản thể rất nhanh liền có thể khôi phục, nhưng bị Hỗn Độn chi khí làm bị thương thì rất khó tu phục.

Mấy cái Tiên Thiên Ma Thần kia tuyệt đối biến thái, có thể không sợ hãi gì ở trong Hỗn Độn phiêu đãng.

Nghĩ đến Tiên Thiên Ma Thần có thể ở trong Hỗn Độn phiêu tới phiêu lui, Tiêu Vân một trận bất đắc dĩ.

Tiên Thiên Ma Thần có thể làm được, Hồng Hoang sinh linh không thấy được có thể làm, trừ phi Thánh nhân cấp bậc Tổ vu mới được, đáng tiếc Hồng Hoang có thể đản sinh Thánh nhân cấp bậc Tổ vu sao?

Không có khả năng.

Từ khi nguyên thần bị ô nhiễm, đại biểu Vu tộc thánh lộ đã bị chặt

đứt, bất luận cái gì thánh lộ, cho dù đi con đường thân thể cũng không được.

Thân thể giang không được, Tiêu Vân còn một cái kình hướng về phía trong Hỗn Độn chạy, cho nên hành vi này ở trong mắt những Thánh nhân khác chính là điên rồi!!

Nhưng Tiêu Vân điên rồi sao?

Không có.

Tuy rằng không có thiên nhiên ưu thế như Tam Thanh, nhưng bản thân ưu thế cũng không nhỏ, nhất tâm chỉ tham ngộ pháp tắc, tiến vào trong Hỗn Độn tiêu hao là nhỏ nhất, bổ sung cũng dễ dàng, tiếp theo là bản thể Tam Túc Kim Ô của hắn, tuy rằng cường độ không bằng cùng cấp bậc Tổ vu, nhưng tại Hồng Hoang cũng thuộc về một loại bản thể đỉnh tiêm.

Bắt đầu thân thể sẽ không ngừng băng phôi, nhưng chỉ cần Tiêu Vân có thể nhẫn nại, có thể không ngừng tu phục, quanh năm suốt tháng tích lũy xuống, bản thể của hắn sẽ từ từ thích ứng Hỗn Độn chi khí tẩy lễ cùng cọ rửa, cho dù cuối cùng không có biện pháp giống như Tiên Thiên Ma Thần, tùy tâm sở dục ở trong Hỗn Độn sướng du, ít nhất cũng không cần lo lắng ở trong Hỗn Độn hoạt động chịu ảnh hưởng.

Chỉ cần một đoạn thời gian dài đằng đẵng đi tích lũy, đi thích ứng mới được.

Cũng may Tiêu Vân không nóng nảy, tích lũy đồng thời, cũng không quên tiếp tục tham ngộ pháp tắc, ở trong Hỗn Độn tham ngộ Đại Đạo pháp tắc tốc độ so với trong Hồng Hoang nhanh hơn nhiều, sử dụng pháp tắc chi lực, uy lực cũng so tại Hồng Hoang khủng bố hơn.

Cái thời gian này, ưu thế của Tiêu Vân hoàn toàn thể hiện ra.

Có thể không cần pháp bảo ở trong Hỗn Độn ngốc lâu, những Thánh nhân khác lại không được, cho dù đồng vi Yêu tộc xuất thân Nữ Oa.

Tại trong Hỗn Độn chiến đấu, không thể điều động thiên địa chi lực, chịu ảnh hưởng cũng là vi hồ kỳ vi, những Thánh nhân khác thực lực trực tiếp hạ xuống một đoạn dài, lại còn ở trong Hỗn Độn, Tiêu Vân tam đại pháp tắc chi lực lại có thể lấy hình thức khủng bố nhất bộc phát ra, không giống như tại Hồng Hoang sẽ chịu Thiên Đạo ý chí áp chế.

Cẩn thận nghĩ lại Thiên Đạo ý chí giống như một cái đại bảo mẫu thao nát tâm, muốn cấp Thánh nhân mưu hoa chỗ tốt, muốn cho Thánh nhân đại hưng, muốn cho Thánh nhân biến cường, lại vừa sợ Thánh nhân đem Hồng Hoang lộng đến phá diệt, một bên tăng lên thực lực, một bên áp chế thực lực.

Thao nát tâm a.

Dù sao Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khai tịch Chủ thế giới, không có cái mấy ngàn năm kết thúc không được, dứt khoát ở trong Hỗn Độn ma luyện bản thể là tốt rồi.

"Ha ha ha, thật là niềm vui ngoài ý muốn." Hồn thân bao phủ tại Thái Dương Chân Hỏa dưới, Tiêu Vân giống như một tôn hỏa diễm thần điểu, a phi, Tam Túc Kim Ô vốn dĩ chính là hỏa diễm thần điểu, so với hỏa phượng hoàng đều phải đứng sang một bên mới được, Tiêu Vân dưới các loại nếm thử phát hiện, Thái Dương Chân Hỏa có thể đại trình độ chống cự Hỗn Độn chi khí đối với thân thể phá hoại.

Một tầng hừng hực Thái Dương Chân Hỏa bao phủ chu thân, Tiêu Vân không cần lo lắng Hỗn Độn chi khí nhanh chóng thương hại, có thể ngốc tại trong Hỗn Độn từ từ ma luyện, tôi luyện bản thể.

Thái Dương Chân Hỏa thứ này...

Nói thật Tiêu Vân cũng không biết Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể liệu có thể tiêu hao sạch sẽ hay không, bản thể hắn đều là do Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ được rồi, quả thực là một khỏa siêu đại Thái Dương Tinh biết di động khoa trương, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn không ngừng tuần hoàn, trừ phi Tiêu Vân đã chết, nếu không tuyệt đối sẽ không tắt.

Cảm giác tự cấp tự túc.

Tiêu Vân nhịn không được cười, quả nhiên nếm thử nhiều mới là lựa chọn chính xác nhất, nếu không có một cái kình hướng về phía trong Hỗn Độn chạy, Tiêu Vân đâu sẽ chú ý tới những thứ này.

Điều này đại biểu cho dù không phải Tiên Thiên Ma Thần, hắn cũng có thể tự do tự tại ở trong Hỗn Độn hành tẩu.

Đương nhiên, Tiêu Vân sẽ không tìm đường chết một đầu toản tiến trong Hỗn Độn không trở lại, không ngừng ở trong Hỗn Độn chạy loạn như những Tiên Thiên Ma Thần kia, Tiêu Vân cũng sẽ không đi học tập, ma luyện, làm cho chính mình biến đến càng cường có thể, nhưng một đầu toản tiến trong Hỗn Độn, không biết khi nào mới có thể trở về thì thôi đi, lỡ đâu tiến vào trở về không được thì xong.

Vì thâm nhập sau khi vào Hỗn Độn, thậm chí ngay cả phương hướng Hồng Hoang ở đâu đều tìm không thấy, trừ phi đủ cường đại mới được, cứ như vậy chạy loạn tiến vào, đó là đang tìm chết.

"Đại huynh, Tiêu Vân vẫn luôn ngốc tại trong Hỗn Độn là vì cái gì?" Trừ bỏ Tiêu Vân cùng Hồng Quân, những người khác cũng không biết trong Hỗn Độn có Tiên Thiên Ma Thần tồn tại.

Đến nỗi có bao nhiêu cái dấu chấm hỏi, Hồng Quân chỉ đụng phải

một cái Dương Mi Đại Tiên, đến nỗi có hay không những Tiên Thiên Ma Thần khác ở trong Hỗn Độn, ai biết được chứ?

Lúc trước Bàn Cổ khai thiên tích địa, cũng không phải tất cả Tiên Thiên Ma Thần đều tìm đường chết chạy tới đánh giết Bàn Cổ, chạy trốn khẳng định có không ít, ai dám bảo đảm Tiên Thiên Ma Thần số lượng chỉ có ba ngàn cái, vừa lúc đối ứng ba ngàn đại đạo số lượng?

Như vậy vấn đề tới, Dương Mi Đại Tiên là chuyện như thế nào?

Hắn chính là Không Tâm Dương Liễu, trời sinh tiện là Tiên Thiên Ma Thần có Không Gian pháp tắc cường hãn nhất, vậy còn Không Gian pháp tắc trong ba ngàn đại đạo thì sao?

Không thao đản sao?

Do đó có thể thấy được, ba ngàn ma thần cũng không phải thật sự chỉ có ba ngàn cái Tiên Thiên Ma Thần, Bàn Cổ khai thiên tích địa lúc sau, cũng không có đem toàn bộ Tiên Thiên Ma Thần chém giết, những Tiên Thiên Ma Thần trở ngại khai thiên đều chết dưới búa Bàn Cổ, trốn đến xa xa giống như Dương Mi Đại Tiên trực tiếp độn nhập trong Hỗn Độn, chẳng lẽ Bàn Cổ sẽ vứt bỏ việc khai thiên không làm, chạy đi truy sát người khác?

Đều là không có khả năng, Khai Thiên một khi bắt đầu, không có biện pháp lại đình chỉ.

Bàn Cổ khai tịch chính là Hồng Hoang thế giới, không phải Thánh nhân khai tịch loại tiểu thế giới này, cùng lắm thì mặc kệ, để cho cái thế giới tạc là được, khai tịch Hồng Hoang thế giới Bàn Cổ một khi bắt đầu liền không có biện pháp tái đình chỉ xuống dưới.

Nếu như thế, Bàn Cổ lấy đâu ra thời gian và tinh lực đi truy sát những Tiên Thiên Ma Thần này?

Cho nên Tiêu Vân vẫn luôn suy đoán trong Hỗn Độn tất định có

không ít Tiên Thiên Ma Thần đang du đãng, đến nỗi đối phương có bao nhiêu cường là một cái vấn đề, căn bản không biết những Tiên Thiên Ma Thần này có phải một đám đều giống như Dương Mi Đại Tiên dĩ lực chứng đạo, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay không.

Tiêu Vân không nguyện ý quá thâm nhập Hỗn Độn, trừ bỏ sợ tìm không thấy đường về ở ngoài, còn sợ đụng phải mấy thứ quỷ quái này." Hồng Hoang Thánh Nhân nếu ở trong Hỗn Độn gặp phải một tôn Tiên Thiên Ma Thần, ngạch... hình ảnh kia nhất định rất kích thích.

Nếu như đối phương chưa chứng đạo, vậy thì chúc mừng, phát tài rồi; nếu như đối phương đã chứng đạo, vậy thì cũng chúc mừng, là đối phương phát tài rồi.

Hồng Hoang Thánh Nhân cùng Tiên Thiên Ma Thần, giết được đối phương sẽ có vô số chỗ tốt, bị đối phương giết tự nhiên đối phương cũng có chỗ tốt.

Ở một mức độ nào đó, Hồng Hoang Thánh Nhân và Tiên Thiên Ma Thần phiêu đãng trong Hỗn Độn là tử địch trời sinh.

Chí ít thì năm đó Dương Mi Đại Tiên vì sao không làm thịt Hồng Quân, Tiêu Vân cũng không rõ ràng nguyên nhân.

Hoặc hứa là do địa điểm hai người giao thủ quá gần Hồng Hoang, cũng có thể là do Hồng Quân chú định dung hợp với Thiên Đạo ý chí, nếu giết Hồng Quân sẽ dẫn đến Đại Đạo ý chí bạo phát, cho nên mới cho Hồng Quân một bài học nhỏ rồi rời đi.

Thánh Nhân nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt, nhưng cái bất tử bất diệt này còn phải xem gặp tồn tại cấp bậc nào.

Gặp những kẻ dùng lực chứng đạo trong Hỗn Độn như Tiên Thiên Ma Thần, xem Thánh Nhân có còn bất tử bất diệt hay không.

Càng đi sâu vào Hỗn Độn, xác suất gặp Tiên Thiên Ma Thần càng lớn.

Kẻ không biết thì không sao, kẻ biết mà còn không muốn sống chui đầu vào sâu trong Hỗn Độn, đó là đang tìm chết.

Tiêu Vân đương nhiên không phải người muốn chết, cho nên vị trí của hắn từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Hồng Hoang quá xa, có chuyện có thể ngay lập tức quay trở về, tới gần Hồng Hoang thế giới.

Dù sao Hồng Hoang thế giới và vùng biên duyên mới là sân nhà của Thánh Nhân, ngàn vạn lần đừng buông tha sân nhà, chạy vào sâu trong Hỗn Độn tranh đấu với Tiên Thiên Ma Thần, như vậy sẽ rất ngu ngốc, cũng là một đi không trở lại trên con đường tìm chết.

Trong Hỗn Độn có thông tin về sự tồn tại của Tiên Thiên Ma Thần, Hồng Quân cũng chưa từng nói, bởi vậy các Thánh Nhân đều không biết, may là Tiêu Vân là người xuyên việt.

Một năm lại một năm, bản thể Tam Túc Kim Ô khổng lồ cứ như vậy lẳng lặng đứng trong Hỗn Độn, trôi nổi, mặc cho Hỗn Độn chi khí sau khi trải qua Thái Dương Chân Hỏa tẩy lễ, cọ rửa bản thể, khiến cho bản thể từ từ tiếp nhận sự phá hoại của Hỗn Độn chi khí rồi dần dần thích ứng.

Trọn vẹn mấy ngàn năm thời gian, Tiêu Vân đều trôi nổi trong Hỗn Độn như vậy.

Thỉnh thoảng quay trở về Hồng Hoang, điều động Chu Thiên Tinh Thần chi lực, chú nhập vào chủ thế giới, sau đó lại chui vào trong Hỗn Độn, khiến cho các Thánh Nhân khác cảm thấy khó hiểu đối với hành vi này, hoàn toàn là đang tự tìm không thoải mái.

Tân tân khổ khổ mấy ngàn năm, rốt cục cũng hoàn thành việc khai mở toàn bộ hạn ngạch của mình.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề âm thầm thề, sau này một khi gặp chuyện các Thánh Nhân phải liên hợp xử lý, bất luận xảy ra chuyện gì, nhất định phải hành động cùng một lúc, nếu không để Tiêu Vân giày vò mấy lần, cuối cùng xui xẻo vẫn là bọn họ.

Nhìn xem, mấy ngàn năm nay, cho dù là Thánh Nhân cũng mệt đủ sặc.

Đều trách Tiêu Vân đem tiêu chuẩn khai mở thế giới định ra quá cao, dẫn đến mệt thành như vậy.

Nếu như hắn không phải ở Thiên Đình tu dưỡng, khôi phục thương thế, mọi người cùng hành động thì đoán chừng đã khuyên được hắn hạ thấp tiêu chuẩn, tuy Thông Thiên có khuyên, nhưng lời nói của một mình Thông Thiên có tác dụng sao?

Cuối cùng vẫn phải te te đi theo Tiêu Vân cùng hành động.

Hiện tại Tiệt Giáo có thể dựa vào Thiên Đình phát triển, nói khó nghe một chút, hai người bọn họ là một phe, khuyên?

Khuyên cái rắm a, khuyên!!!

Dữ kỳ trông cậy vào người khác, không bằng dựa vào chính mình mạnh lên, sau này tuyệt đối không thể như vậy nữa. "Rốt cục kết thúc rồi sao?

Bản hoàng đều sắp ngủ quên trong Hỗn Độn rồi." Tiêu Vân chui ra, bản thể khổng lồ mang đến áp lực cực lớn cho các Thánh Nhân.

Nữ Oa kinh ngạc nói: "Yêu Hoàng không chịu ảnh hưởng của Hỗn Độn chi khí?" "Ảnh hưởng?

Bao nhiêu cũng có một chút, đừng quên bản thể của Bản hoàng là Tam Túc Kim Ô, Thái Dương Chân Hỏa bao phủ chu thân, có thể suy yếu sự phá hoại của Hỗn Độn chi khí, chịu ảnh hưởng cũng giảm

thấp." Tiêu Vân khôi phục nhân dạng, Tam Túc Kim Ô biến mất trong Hỗn Độn.

Chỉ là lời hắn nói, làm cho Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh trên trán nổi lên không ít hắc tuyến.

Trước đó các Thánh Nhân đều không thèm để ý Tiêu Vân.

Cường đại cũng chỉ là người của Yêu Tộc mà thôi, nhìn xem Tam Thanh bọn họ, cần hâm mộ người khác sao?

Hiện tại nhìn lại, xác thực hâm mộ.

Vì sao chỗ tốt đều để Tiêu Vân chiếm cứ rồi???

Thái Dương Chân Hỏa có thể suy yếu hiệu quả phá hoại của Hỗn Độn khí?

Chờ chút, chỗ tốt này Tam Thanh đều không kiếm được!!

Ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa thì Thánh Nhân có thể làm, nhưng có thể kiên trì bao lâu đây?

Phải biết Tiêu Vân cơ bản tương đương với tồn tại do Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ mà thành, giống như một khỏa Thái Dương Tinh khổng lồ di động, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn không dứt, trừ khi chết, nếu không sẽ không tồn tại vấn đề tiêu hao.

Điểm này Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh làm được sao?

Tam Thanh đều không được, huống chi Tây Phương nhị thánh. "Thâm nhập Hỗn Độn sẽ lạc mất phương hướng, nếu quá xa, khả năng sẽ dẫn đến việc ta không có cách nào quay trở về Hồng Hoang, khi đó sẽ có kết quả gì, ai cũng dự liệu không được." Tiêu Vân cười nhắc nhở những người khác, miễn cho mấy kẻ này thật sự học theo chui vào trong Hỗn Độn, đến lúc đó một đi không trở lại, vậy Hồng Quân đoán chừng sẽ làm thịt Tiêu Vân.

Nữ Oa không khỏi nhíu mày, vốn định khuyên Tiêu Vân đừng tùy tiện tiến vào sâu trong Hỗn Độn, nhưng suy nghĩ lại thấy Tiêu Vân mấy năm nay một mực ngốc tại Hỗn Độn mà thí sự cũng không có, lời nói trong lòng cũng nuốt trở về.

Lại khuyên nữa, Tiêu Vân cũng không chắc sẽ nghe.

Có khả năng sẽ dẫn đến Tiêu Vân không vui.

Biết rõ nguy hiểm mà còn cứ cắm đầu chạy vào?

Thông Thiên im lặng nhìn Tiêu Vân.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì có chút nhíu mày, đều đang suy tư xem lời Tiêu Vân rốt cuộc có dụng ý gì, là hảo tâm nhắc nhở, hay là có nguyên nhân khác kẹp ở trong đó?

Sau khi bị hố đến sợ, không trách Lão Tử bọn người trong lòng sẽ toát ra suy nghĩ như vậy, bởi vì không xác định Tiêu Vân có phải thật sự nhân cơ hội này hố bọn họ một vố hay không, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Tam thiên chủ thế giới, toàn bộ khai mở kết thúc.

Tiêu Vân quay trở về Hồng Hoang, độn nhập hư không điều động đại lượng tinh thần chi lực, quay lại Hỗn Độn đem tinh thần chi lực đều chú nhập vào chủ thế giới mới khai mở. "Chư thiên vạn giới, lập!!!!" "Đương!!!" Dưới sự ổn cố của Hỗn Độn Chung, Chư thiên vạn giới cùng tam thiên chủ thế giới cứ thế sinh ra, phiêu đãng tại các phương hướng biên duyên của Hồng Hoang.

Chỉ là những chủ thế giới này cần một đoạn thời gian dài diễn hóa, mới có thể sinh ra sinh linh.

Chương 200

Đem tam thiên chủ thế giới ổn cố xong, an trí tại biên duyên Hồng Hoang, Tiêu Vân xoay người đối với Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh nói: "Quy tắc trước đó Bản hoàng cũng đã nói, nhưng ý của Bản hoàng là, lần này Chư thiên vạn giới tranh đoạt, Bản hoàng hi vọng các vị Thánh Nhân có thể an tâm ngốc tại Hồng Hoang.

Có thể để môn hạ đệ tử luân hồi, nhưng Thánh Nhân đừng tùy tiện chạy loạn, bất luận là bản tôn hay phân thân.

Đương nhiên, Bản hoàng lấy mình làm gương, ta và Nữ Oa, bất luận bản tôn hay Tam Thi, đều sẽ không luân hồi tiến vào Chư thiên vạn giới, các ngươi cảm thấy thế nào?" Thánh Nhân luân hồi, cho dù là Tam Thi luân hồi, chỉ mang theo Kim Đan Đại Đạo tiến vào tam thiên chủ thế giới, vẫn như cũ là tồn tại đáng sợ, ngộ tính thiên phú gần như đều là đỉnh cấp, một khi luân hồi bắt đầu tu hành, tất định có thể trở thành một trong những người cường đại nhất thế giới đó.

Nếu như thế giới kia có Tam Thi Thánh Nhân khác luân hồi thì còn tốt, có thể cùng nhau tranh đấu; nếu như không có, vậy thì tranh đấu sẽ trở nên không chút huyền niệm.

Đây là một loại biến tướng hạn chế, hạn chế Thánh Nhân tham dự tranh đấu.

Tiêu Vân khẳng định sẽ không luân hồi, Nữ Oa cũng sẽ không, bởi vậy Tiêu Vân cũng muốn đem các Thánh Nhân khác kéo xuống nước, mọi người cứ an an tâm tâm nhìn tam thiên chủ thế giới phát triển là được rồi.

Đừng đích thân chạy đi luân hồi nha, nếu không lỡ bị kẹt chết trong Lục Đạo Luân Hồi thì Bản hoàng cũng không phụ trách.

Điều kiện này của Tiêu Vân khiến Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều có chút nhíu mày, Thông Thiên thì vẻ mặt không sao cả.

Có thể luân hồi hay không cũng không khác biệt, hắn tin tưởng đệ tử Tiệt Giáo tất định sẽ không thua đệ tử Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo.

Đệ tử Tiệt Giáo từng hào xưng Vạn Tiên Lai Triều, sau Phong Thần nhất chiến, đệ tử Tiệt Giáo tử thương không ít, có một bộ phận lên Phong Thần Bảng, tương đương với đem những kẻ thực lực yếu nhỏ, muốn chết đào thải đi, lưu lại một nhóm tinh nhuệ, như thế Thông Thiên tự nhiên không sợ tranh đoạt với giáo phái khác.

Thậm chí hắn còn cầu mong Thánh Nhân không thể luân hồi, như thế giáo phái tranh đấu, Thánh Nhân cũng không thể xuất hiện can thiệp, đối với Tiệt Giáo mà nói chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Tiệt Giáo có thể lần nữa tráng đại hay không, phải xem Chư thiên vạn giới tranh đấu lần này.

Nhưng Thông Thiên vui vẻ, những người khác lại có chút không vui.

Tiêu Vân trước đó đâu có nói như vậy, chỉ nói không được mang theo Tiên Thiên Linh Bảo tiến vào trong đó, không được mang theo bất kỳ ký ức gì tiến vào, ngoại trừ Kim Đan Đại Đạo, nhưng bây giờ thì sao?

Đây không phải là bày rõ ra hố người sao? "Yêu Hoàng, cử động lần này phải chăng có chút không ổn, quy tắc ta cùng các người trước đó thương đàm, cũng không có điều này." Lão Tử nhíu mày hỏi.

Tiêu Vân cười cười, nói: "Kỳ quái sao?

Là Bản hoàng lâm thời thêm vào.

Ngay cả Chư thiên vạn giới tranh đấu, Thánh Nhân đều muốn chạy đi giày vò, Bản hoàng cảm thấy không thích hợp, cho nên mới tăng thêm cái điều kiện này." Nói xong Tiêu Vân giơ tay lắc lắc ngón tay. "Không chỉ có Thánh Nhân đâu nha, Chuẩn Thánh đệ tử cũng không thể tham dự luân hồi, đại yêu của Yêu Tộc ta cũng như thế.

Thánh Nhân ngoại trừ, Chuẩn Thánh ngoại trừ, những người còn lại có thể luân hồi trong đó.

Luân hồi như thế nào, đi cái thế giới nào các ngươi tự mình xem mà làm.

Nếu các ngươi thật sự để Tam Thi luân hồi, vậy thì Bản hoàng cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ." Nếu các Thánh Nhân Tam Thi không luân hồi, Chuẩn Thánh đệ tử không luân hồi, vậy thì Bản hoàng cũng không đi xem vào.

Nhưng nếu cứ muốn luân hồi, vậy thì được thôi.

Ta, Tiêu Vân, không tin, ta lĩnh ngộ ba đại đại đạo pháp tắc, Tam Thi luân hồi lại tranh không lại các ngươi.

Có cá tính thì thử xem, cùng lắm thì hỗ trợ tổn thương nhau a!!!

Càng nói càng quá phận!!!

Thánh Nhân bị quy tắc mới Tiêu Vân đưa ra làm cho khó chịu.

Không cho Thánh Nhân tham dự cũng Thôi, ngay cả Chuẩn Thánh đệ tử cũng không chuẩn?

Tiêu Vân rốt cuộc muốn làm gì?

Không thèm để ý những ánh mắt khó chịu kia, Tiêu Vân tiếp tục nói: "Các vị, khí vận cùng chỗ tốt mà Chư thiên vạn giới tranh đoạt, không phải xem ai ai ai lợi hại, mà là xem đệ tử ai hung hơn, biến tướng suy yếu thực lực rồi xuống dưới đánh nhau đấy, hi vọng các vị

có thể minh bạch khổ tâm của Bản hoàng." Ta tin cái tà của ngươi!!

Dụng tâm lương khổ, sao ngươi không đi chết đi!!! "Các vị, đừng nóng giận, kỳ thật làm như vậy, đối với Bản hoàng hạn chế mới là lớn nhất." Tiêu Vân cười chỉ chỉ mình, nói: "Phải biết, nếu Thánh Nhân có thể luân hồi, Bản hoàng cũng đi theo, các vị làm sao tranh với Bản hoàng?

Tại Chư thiên vạn giới tham ngộ Vô Thượng Đại Đạo thì khó, nhưng tham ngộ Pháp Tắc thì dễ dàng.

Nếu Bản hoàng luân hồi, Hỏa, Thời Gian, Không Gian pháp tắc tuyệt đối bộ bộ cao thăng, các vị làm sao tranh?" Tiêu Vân yêu nghiệt như vậy, sau khi luân hồi, cho dù mỗi người chỉ mang theo Kim Đan Đại Đạo truyền thừa xuống dưới, nhưng trong tu hành hắn có thiên phú lĩnh ngộ siêu cường đối với ba đại pháp tắc, bắt đầu tu hành ba đại pháp tắc, như thế các Thánh Nhân khác lấy cái gì tranh với ta?

Hình như cũng có chút đạo lý.

Nghe vậy Lão Tử nhíu mày giãn ra, vẻ không vui trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến mất, sắc mặt không quá đẹp mắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng từ từ khôi phục.

Lúc Tiêu Vân mới đưa ra điều kiện này, bọn họ có chút không vui, cảm thấy Tiêu Vân đang cố ý trở ngại, kết quả nghe Tiêu Vân phân tích một phen, tinh tế phẩm vị sau phát hiện đúng là như thế.

Tam Thi của bọn họ sau khi luân hồi, cho dù thiên phú tư chất nghịch thiên, có thể trực tiếp bắt đầu tu hành Vô Thượng Đại Đạo sao?

Không thể.

Nhưng Pháp Tắc thì sao?

Pháp Tắc mỗi cái thế giới đều tồn tại, luân hồi xuống dưới không

thể tu luyện Vô Thượng Đại Đạo, Tiêu Vân luân hồi lại bởi vì cảm ngộ thân thiết đối với Hỏa, Thời Gian, Không Gian ba đại pháp tắc, không ngừng tham ngộ, thực lực sẽ giống như ngồi hỏa tiễn tiêu thăng, những người khác có thể chơi lại hắn sao?

Có Tiêu Vân luân hồi chủ thế giới, không có cách nào tranh đấu với hắn.

Một khi hình thành loại hình thức này, cuối cùng chịu thiệt thòi chỉ có thể là bọn họ.

Đừng quên Lục Đạo Luân Hồi chưởng khống tại trong tay Tiêu Vân, Tiêu Vân tùy tiện động tay chân, bọn họ đều phải chờ bị hố. "Đã là như thế, chúng ta đáp ứng là được, nhưng Yêu Hoàng không cho môn hạ Chuẩn Thánh đệ tử tham dự trong đó là đạo lý gì?" Thánh Nhân không được thì thôi, ngay cả Chuẩn Thánh đệ tử cũng không chuẩn xuống dưới, Tiêu Vân rốt cuộc có dụng ý gì?

Bạch si sao?

Thông Thiên dùng ánh mắt quan hoài như nhìn bạch si vọng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không đợi Tiêu Vân giải thích, nhìn thấy ánh mắt Thông Thiên, tức đến nhảy dựng: "Thông Thiên, ngươi có ý gì?!

Muốn cùng Bản tôn làm một trận trong Hỗn Độn hay không?!" "Xuẩn, thật sự là xuẩn!!!" Tru Tiên Tứ Kiếm trôi nổi tại bên người Thông Thiên, Thông Thiên cười lạnh nói: "Các ngươi cũng không nghĩ xem, luận Chuẩn Thánh, Thiên Đình Yêu Tộc là nhiều nhất, một khi xuất hiện tình huống như vậy, Thiên Đình Yêu Tộc đại yêu đem Tam Thi đều tiến hành luân hồi, còn có chuyện của chúng ta sao!!!" Mấy đại giáo phái cộng lại Chuẩn Thánh đệ tử có mấy cái?

Thiên Đình thì sao, mọi người đều biết, mấy chục vị đại yêu, ngươi nói cho ta biết tranh như thế nào?

Nói thật Thông Thiên không phải đứng tại góc độ Yêu Tộc đi hỗ trợ, hắn là vì mình, vì Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo y phụ Yêu Tộc phát triển không sai, nhưng muốn chỗ tốt thì cũng phải đi tranh đoạt mới được, chỉ tranh được chỗ tốt, Thiên Đình sẽ qua phân một bộ phận đi, yêu cầu rất đơn giản.

Tiệt Giáo mượn nhờ Thiên Đình ta trấn trụ giáo phái khí vận, Thiên Đình ta mượn nhờ Tiệt Giáo thu liễm chỗ tốt, mọi người ai cũng không lỗ, chỉ là y phụ nói ra khó nghe mà thôi.

Không thể nói ít đi mấy câu sao?

Thấy Tiêu Vân cười ha hả nhìn mình, giống như xem kịch khỉ, Lão Tử trừng Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nện một chùy định âm: "Đã là như thế, Nhân Giáo và Xiển Giáo ta tiếp nhận, Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đệ tử không được luân hồi, tham dự Chư thiên vạn giới tranh đấu, nhưng Yêu Hoàng phải để Nhân Giáo và Xiển Giáo ta cũng có quyền lợi giám sát luân hồi." Quyền lợi này nhất định phải có, nếu không Tiêu Vân âm thầm cho một chút xíu trợ giúp, đối với bọn hắn đều là trí mạng. "A Di Đà Phật!!" Chuẩn Đề thở dài một tiếng, nói: "Phật Giáo cũng đáp ứng điều kiện này, nhưng Phật Giáo cũng hi vọng có thể được quyền lợi giám sát luân hồi." Dù sao quyền lợi đều nằm trong Lục Đạo Luân Hồi, bọn họ không yên lòng, quá bị động.

Chư thiên vạn giới tranh đấu chỗ tốt tuy nhiên không bằng tại Hồng Hoang, nhưng cũng cực kỳ quan trọng, không thể có bất kỳ chủ quan nào, nếu không cuối cùng người xui xẻo là mình, người khác cười ha hả cầm vô số chỗ tốt, mình lại cái gì cũng không kiếm được, mệt gần chết giày vò, đổi thành ai cũng sẽ không vui.

Thông Thiên đối với việc này nhún nhún vai, biểu thị không sao cả, ngược lại Tiêu Vân sẽ không cố ý hố Tiệt Giáo là được rồi, bởi vì hố Tiệt Giáo, cũng là đang hố chính hắn. "Quyền lợi không thể cho." Tiêu Vân lắc đầu cự tuyệt.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt biến đổi.

Đã nhượng bộ nhiều như vậy, Tiêu Vân ngay cả một điểm quyền lợi giám sát cũng không cho, chỉ là giám sát mà thôi, phòng ngừa có người luân hồi đem đồ vật ngoại trừ Kim Đan Đại Đạo truyền thừa mang vào trong đó.

Còn về phần Hậu Thiên Linh Bảo cường đại, thì xem bản sự người luân hồi, có năng lực thu thập tài nguyên ở chủ thế giới đi luyện chế, không có bản sự thì nhìn người khác luyện chế, sau đó chờ bị đánh là được.

Đừng xàm mấy cái vô dụng khác.

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo không cần tham dự quản lý, chỉ cần phái người nhìn xem là được, xác định mỗi một người luân hồi tiến vào tam thiên chủ thế giới, đều sẽ không lặng lẽ mang một ít Hậu Thiên Linh Bảo chi loại đồ vật xuống dưới là được.

Xác định như vậy sẽ không có ý kiến chứ?

Nữ Oa trát trát con mắt, không quá minh bạch Tiêu Vân vì sao ngay cả yêu cầu quyền lực một điểm này cũng không cho, một mực đem Lục Đạo Luân Hồi nắm chặt trong tay.

Lão Tử bọn người mất hứng, Tiêu Vân cũng không thèm để ý, nhìn qua nói: "Bản hoàng đã nói rồi, Lục Đạo Luân Hồi bất kỳ quyền lực gì đều sẽ không cho, cho dù là giám sát, người của các đại giáo phái đều không thể nhập chủ bên trong Lục Đạo Luân Hồi, cho dù là

Thánh Nhân.

Nhưng Bản hoàng có thể nói cho các vị, vì cam đoan công bằng, vì cam đoan lợi ích mọi người, Bản hoàng có thể dùng nguyên thần đối với Đại Đạo ý chí phát thệ, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, nếu như có, như vậy Bản hoàng sẽ đích thân xuất thủ mẫn diệt đối phương.

Như thế, các vị có thể hài lòng?" Tiêu Vân xác thực không định đi động tay chân, cũng sẽ không để người khác đi động tay chân, bình thường tranh đấu là được rồi, không cần chơi mấy cái hư hư thực thực này.

Đừng quên hắn hoạch thủ một nửa lợi ích, đại biểu cho việc mỗi cái chủ thế giới người Yêu Tộc đều sẽ chiếm cứ một nửa, chiếm cứ một nửa mà còn tranh không lại, vậy Tiêu Vân trực tiếp để Yêu Tộc rời khỏi Chư thiên vạn giới cho xong, tranh cái rắm, làm lão tử mất mặt!!! "Như thế rất tốt!!!" Nghe lời Tiêu Vân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều lộ ra nụ cười, ngay cả Lão Tử cũng không còn tì khí.

Cầm nguyên thần đối với Đại Đạo ý chí lập hạ thệ ngôn, nếu như Tiêu Vân động tay chân, khi đó Đại Đạo ý chí sẽ trực tiếp tìm hắn gây phiền phức, đều không cần Thánh Nhân thao tâm.

So với phái người đi giám sát còn chắc chắn hơn.

Ngay tại chỗ Thánh Nhân tiến vào Hồng Hoang, Tiêu Vân trực tiếp đối với Đại Đạo ý chí lập hạ thệ ngôn: "Bản hoàng nguyện ý dùng nguyên thần đối với Đại Đạo ý chí lập hạ thệ ngôn, Chư thiên vạn giới tranh đấu, tuyệt đối bảo trì công bằng, sẽ không có bất kỳ hành vi tham giả nào." "Oanh long long!!!" Tam Thập Tam Ngoại Thiên, một trận lôi minh vang thật lớn, Đại Đạo ý chí hưởng ứng thệ ngôn của Tiêu Vân.

Tiêu Vân không vi phạm thệ ngôn, hết thảy mạnh khỏe, vi phạm, vậy thì tiếc nuối, Đại Đạo ý chí sẽ tìm hắn.

Đây chính là Đại Đạo ý chí, không phải Thiên Đạo ý chí. "Như thế các vị có thể yên tâm?" Cười?

Cười cái rắm a cười!!

Bản hoàng đang từ từ bóc ra sự móc nối với Thiên Đạo, từ từ treo ở trên Đại Đạo ý chí, các ngươi hiểu cái rắm!!

Lại nói loại tranh đấu này Bản hoàng cần làm giả sao?

Xứng đáng sao?

Bản hoàng một thân khí vận có ai năng hám động?

Bất luận tranh thế nào, Bản hoàng đều là người thắng lớn nhất, cần gì phải đi mưu kế, cùng các ngươi chơi âm?

Thật sự là người không biết không sợ, không giải thích được. "Như thế, bọn ta liền cáo từ." Tiêu Vân đối với Đại Đạo ý chí lập hạ thệ ngôn, Lão Tử bọn người tâm mãn ý túc rời đi, có thệ ngôn ước thúc, Tiêu Vân sẽ không động tay chân, bọn họ có thể an tâm an bài môn hạ đệ tử tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, đi tam thiên chủ thế giới bắt đầu chuẩn bị tranh đấu.

Còn về phần sau đó phân hóa vô số tiểu thế giới, không cần có người luân hồi, người lưu lại truyền thừa tại tam thiên chủ thế giới tiến vào tiểu thế giới tranh đấu là được rồi.

Tiểu thế giới quá yếu ớt, chỉ là do chủ thế giới phân hóa, không chịu nổi người Hồng Hoang luân hồi xuống dưới giày vò.

Người Hồng Hoang luân hồi tiến vào, chỉ ở tại tam thiên chủ thế giới, còn lại bao nhiêu tiểu thế giới thì dựa vào người thừa kế trưởng thành tại bản thổ thế giới tiến vào.

Một tầng lại một tầng phân xuống dưới.

Được Tiêu Vân cam đoan, mọi người đều gấp gáp trở về, phân phối nhiệm vụ cho đệ tử, để đệ tử bắt đầu làm chuẩn bị, chuẩn bị luân hồi tiến vào tam thiên chủ thế giới.

Đừng nhìn tam thiên chủ thế giới hiện tại trống rỗng một mảnh, cần vô số năm mới có thể từ từ có sinh linh sinh ra, hiện tại hành động nhìn như quá sớm, nhưng thời gian tuyến của Chư thiên vạn giới cùng Hồng Hoang không ngang đẳng, tốc độ phát triển sẽ khá nhanh.

Chờ nhân tuyển chọn xong, luân hồi tiến vào trong đó, cũng không sai biệt lắm là thời gian đoạn tam thiên chủ thế giới nhanh chóng phát triển, thời gian vừa vặn đụng phải.

Một cái so với một cái càng nóng vội.

Nhìn xem các Thánh Nhân đều chạy, ngay cả Thông Thiên cũng ngay lập tức cáo từ rời đi, Tiêu Vân nhịn không được cười, cùng Nữ Oa từ từ quay trở về Thiên Đình.

Chương 201

Quay trở về đạo tràng Thánh Nhân, ngay lập tức bắt đầu triệu kiến môn hạ đệ tử. "Đệ tử Tiệt Giáo, mau tới Bích Du Cung kiến vi sư." Cơ hồ cùng một thời gian, đệ tử Tiệt Giáo đang thân tại Thiên Đình, trong đầu đều hồi hưởng thanh âm lão sư Thông Thiên Giáo Chủ, làm cho các đệ tử Tiệt Giáo sững sờ, chuyển thành đại hỉ, từng cái chuẩn bị rời đi Thiên Đình tiến về Hồng Hoang.

Thông Thiên bảo rời đi, tiến đến bái kiến, như vậy bên phía Tiêu Vân liền không tính là vô cớ tự tư hạ Hồng Hoang, cũng sẽ không vì vậy mà cố ý trách phạt, bởi vậy tất cả đệ tử Tiệt Giáo ngay lập tức tiến vào Hồng Hoang, quay trở về Bích Du Cung.

Hạo hạo đãng đãng.

Cho dù đệ tử Tiệt Giáo chết rồi, có một bộ phận lên Phong Thần Bảng, số lượng đệ tử còn lại vẫn như cũ không ít, chí ít so với Nhân Giáo và Xiển Giáo nhiều hơn nhiều, so với Phật Giáo cũng không thiếu.

Bây giờ, trong tứ đại Thánh Nhân giáo phái, đệ tử nhiều nhất phải kể đến Phật Giáo, tiếp theo là Tiệt Giáo, còn Nhân Giáo và Xiển Giáo vẫn bộ dạng cũ, được cái nhị đại đệ tử ít, nhưng tam đại, tứ đại, thậm chí đời thứ năm đệ tử phía dưới không ít.

Thánh Nhân triệu kiến, tự nhiên sẽ không đi gặp những kẻ cách đại các nơi kia, trực tiếp triệu kiến nhị đại đệ tử là được rồi.

Lão Tử so ra thì bớt việc, môn hạ chỉ có một Huyền Đô.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bớt việc, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên sớm đã trở thành lịch sử, còn lại không có mấy cái, triệu kiến mấy người là đủ, đem nhiệm vụ phát bố xuống dưới, những đệ tử

này sẽ xử lý tốt.

Còn về phần Tiệt Giáo và Phật Giáo thì khá khoa trương, không còn cách nào khác, giáo nghĩa Tiệt Giáo bất đồng, cho nên Thông Thiên đệ tử nhiều; Phật Giáo quảng tát võng, đệ tử của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không ít. "Sư tôn!!!" Được triệu kiến Huyền Đô ngay lập tức tới gặp lão sư.

Xiển Giáo đệ tử cũng ngay lập tức quay trở về. "Thiên số biến động, Ma Giáo sẽ bắt đầu phục tô, Chư thiên vạn giới đương lập, vi sư cùng các Thánh Nhân khác đã khai mở chư thiên tam thiên chủ thế giới, ngươi có thể triệu kiến môn hạ đệ tử, chọn lựa người thích hợp, để bọn hắn tiến về Lục Đạo Luân Hồi, luân hồi tiến vào trong đó.

Nhớ kỹ, luân hồi đệ tử chỉ cho phép mang theo Kim Đan Đại Đạo truyền thừa, không thể mang theo người khác và đồ vật, thiết ký, thiết ký!!" Chư thiên vạn giới?

Ma Giáo?

Những từ ngữ này cọ rửa tam quan Thánh Nhân đệ tử.

Ai có thể ngờ trong lúc không ai hay biết, Thánh Nhân đã lộng ra tam thiên chủ thế giới, lại thêm tiểu thế giới cũng đang từ từ phân hóa, hết thảy đều chuẩn bị xong, bọn họ mới được thông báo.

Quả nhiên, Thánh Nhân đều là đại thần thông giả. "Dám hỏi sư tôn, vì sao Ma Giáo sẽ tái hiện?

Sẽ xuất hiện tại Chư thiên vạn giới tranh đấu cùng người giáo phái chúng ta?" "Thử nãi thiên ý." Thông Thiên nhìn những gương mặt quen thuộc của môn hạ đệ tử, giải thích nói: "Ma Giáo hiện, tất định không thể để nó cắm rễ trong Hồng Hoang, bởi vậy Chư thiên vạn giới đương lập, tranh đấu như thế chỉ tồn tại trong Chư thiên vạn giới.

Trước mắt Nhân Giáo, Xiển Giáo, Phật Giáo, Thiên Đình Yêu Tộc đều sẽ phái ra đại lượng nhân thủ, tiến về Lục Đạo Luân Hồi tiến hành luân hồi, tiến vào tam thiên chủ thế giới.

Các ngươi nhớ kỹ, luân hồi chỉ có thể, chỉ được phép mang theo Kim Đan Đại Đạo truyền thừa, không thể mang theo bất kỳ đồ vật nào khác, đây là quy tắc Thánh Nhân định da, một khi có người xúc phạm, hạ tràng tất định thê thảm, ngay cả vi sư cũng bảo không được." Đáng sợ như vậy?

Đều không chuẩn mang?

Ký ức, pháp bảo, bất kỳ đồ vật gì cũng không thể mang, chỉ có Kim Đan Đại Đạo truyền thừa.

Tiệt Giáo đệ tử giật nảy mình, có người thậm chí hít sâu một hơi khí lạnh, một khi bị phát hiện, hậu quả nghiêm trọng, ngay cả lão sư cũng bảo không được. "Sư tôn, người nào có thể nhập luân hồi?

Tiệt Giáo đệ tử ta đều đang nhậm chức tại Thiên Đình, như thế có thể phân thân rời đi?" Đa Bảo Đạo Nhân đang suy tư, ai có thể phù hợp luân hồi tiến vào chư thiên tam thiên chủ thế giới.

Dù sao so với đệ tử giáo phái khác, đệ tử Tiệt Giáo đang nhậm chức tại Thiên Đình, nếu phương diện Thiên Đình áp chế thì từng người đều không thể chạy loạn.

Hân vui nhìn thoáng qua Đa Bảo Đạo Nhân, Thông Thiên nói: "Thánh Nhân không thể nhập, Chuẩn Thánh không thể nhập, Tam Thi cũng đồng dạng như thế, như vậy tranh đấu mới ở trong phạm vi có thể khống chế.

Tam thiên chủ thế giới không thể tồn tại Tiên Thiên Linh Bảo, tiểu thế giới không thể tồn tại Hậu Thiên Linh Bảo." "Tam thiên chủ thế giới bên trong, lấy Thái Ất Kim Tiên làm cao nhất, pháp bảo lấy Hậu

Thiên Linh Bảo làm hạn mức cao nhất, các ngươi không cần lo lắng những cái khác, Yêu Hoàng tất định sẽ thả người.

Lần này tranh đấu, đối với Tiệt Giáo ta có chỗ tốt, đối với Thiên Đình cũng như thế.

Tiệt Giáo có thể đại hưng hay không, phải xem nỗ lực của các ngươi, chớ để vi sư thất vọng." Tiệt Giáo nhất định phải đại hưng!!!

Vô số đệ tử Tiệt Giáo âm thầm nắm chặt nắm đấm, đều muốn vì Thông Thiên phân ưu, giúp giáo phái tráng đại.

Những người không phù hợp điều kiện thì mặt mũi tràn đầy úc muộn, trong đó tứ đại thân truyền đệ tử một cái cũng không chạy thoát, bốn cái đều là Chuẩn Thánh.

Tam Tiêu ngược lại thở dài một hơi, chưa đột phá đến Chuẩn Thánh cảnh giới, như thế luân hồi xuống dưới, cũng không ai trở ngại, chỉ cần Tiêu Vân thả người là được.

Nhìn từng cái đệ tử đều muốn luân hồi, Thông Thiên không khỏi cười to, đây mới là Tiệt Giáo tình cảm!

So với nhị đại đệ tử, giáo phái nào có thể so sánh cùng Tiệt Giáo?

Phật Giáo?

Cao thì cao, thấp thì thấp, làm sao có thể so sánh cùng Tiệt Giáo hiện tại?

So tranh đấu, Thông Thiên một chút cũng không hư, ngoại trừ Yêu Tộc là cái bá chủ lớn nhất, còn có tân sinh Ma Giáo không dễ phòng bị. "Chúng ta tất định sẽ không để lão sư thất vọng!!" Nhìn không ít đệ tử đều hô to, Thông Thiên cười nói: "Người thượng Phong Thần Bảng đừng hô, các ngươi không ở trong đó." "....." "....." Lập tức một đám người lôi kéo đầu, còn tưởng luân hồi tiến vào chư thiên tam thiên chủ thế giới có thể thoát khỏi Phong Thần Bảng khống chế đây,

kết quả suy nghĩ thất bại.

Nhìn không ít đệ tử đều lộ ra thần sắc thất vọng và tiếc nuối, Thông Thiên cười nói: "Các ngươi cũng không cần như thế, Phong Thần kiếp nạn đã qua, Tiệt Giáo đệ tử ta vốn là nhậm chức tại Thiên Đình, như thế cũng không phải là không thể để các ngươi từ trên Phong Thần Bảng thoát ly." Người lên Phong Thần Bảng, có thể rời đi sao?

Đương nhiên có thể, hủy đi Phong Thần Bảng là được, nhưng hủy đi Phong Thần Bảng chỉ có Thánh Nhân có thể làm, không ai dám làm bởi vì đồ chơi này là Hồng Quân lộng ra, không dám loạn động, nhưng có một người có thể làm, đó là Tiêu Vân.

Phong Thần kiếp nạn đã qua, Phật Giáo Tây Du đại hưng kết thúc, Yêu Phi Hi Hòa tiếp nhận Tinh Thần Điện, kỳ thật sau khi Hi Hòa tiếp quản Tinh Thần Điện, có hay không có Phong Thần Bảng đều không sao cả.

Nói không khách khí, Hạo Thiên có Phong Thần Bảng, vẫn như cũ không dám tùy tiện dùng, chỉ biết tìm một ít người đi làm việc.

Hi Hòa không dùng Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cũng có thể khu sử những người này, cho dù là Lão Tử thiện thi - Thái Thượng Lão Quân, chỉ cần có nhu cầu, muốn hắn đi, hắn nhất định phải đi!!!

Hi Hòa thỉnh không được, đến lúc đó Tiêu Vân hàng lâm, hậu quả Tiêu Vân hàng lâm, chậc chậc, đoán chừng thiện thi sẽ bị đánh ra thỉ.

Như thế có ai dám vi kháng mệnh lệnh?

Chỉ là Tiêu Vân sẽ không tùy tiện hủy đi Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, cho nên Thánh Nhân phải đi tiến hành thương nghị mới được, thuyết phục được Tiêu Vân, Tiêu Vân tiến về Tử Tiêu Cung

bẩm báo Hồng Quân, Hồng Quân không có ý kiến thì có thể hủy đi, nếu không thì hết hi vọng.

Kỳ thật bẩm báo Hồng Quân, chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Chỉ cần Tiêu Vân nguyện ý, Phong Thần Bảng không có tất yếu tồn tại.

Bởi vì người lên Thiên Đình ai dám rời đi, không nghe theo Hi Hòa mệnh lệnh?

Thánh Nhân đệ tử?

Thái Thượng Lão Quân là Lão Tử thiện thi đấy, đồng dạng chạy không thoát, huống chi Thánh Nhân đệ tử, là lão mấy?

Nhìn những đệ tử kia từng cái mặt lộ vẻ kinh hỉ, Thông Thiên cười nói: "Nhưng việc này không thể do vi sư bắt đầu, chờ lấy đi, hoặc hứa không cần quá lâu sẽ có người ngồi không yên." Nhân Giáo và Xiển Giáo đệ tử thượng bảng không nhiều, đều là một ít tam đại, tứ đại đệ tử, nhưng không ngoại lệ, những đệ tử thượng bảng này đều là người có thể độc đương một phương, nếu như đem bọn hắn phóng xuất luân hồi tiến vào tam thiên chủ thế giới, tuyệt đối có thể lập công.

Lúc thu đồ đệ thì ngại phiền phức, dạy bảo đệ tử cũng phiền phức, nhưng bây giờ lúc cần dùng người Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút mắt trợn tròn, Nhân Giáo và Xiển Giáo đệ tử cho dù đã phát triển mấy đời, nhưng người vẫn như cũ quá ít, không đủ dùng. "Chúng đệ tử nghe lệnh!!!" "Sư tôn!!!" Tiệt Giáo đệ tử bái đảo, chờ đợi Thông Thiên phát thoại.

Thông Thiên nói: "Các ngươi quay trở về Thiên Đình, cùng tứ đại thân truyền đệ tử thương nghị, xem người nào thích hợp tiến về luân hồi tiến vào tam thiên chủ thế giới, các ngươi có thể tự mình quyết

định.

Ngoại trừ tứ đại thân truyền đệ tử, đệ tử thượng Phong Thần Bảng, những đệ tử còn lại sau khi chọn lựa ra, có thể cùng người Yêu Tộc cùng nhau tiến về Lục Đạo Luân Hồi tiến hành luân hồi." "Dạ!!!" "Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ, sư tôn vạn an!!!" "Gấp gáp, cứ việc gấp gáp, ha ha ha, ngược lại Bản hoàng không vội, tam thiên chủ thế giới Địa Phủ chưa kiến lập, ai cũng không có cách nào luân hồi xuống dưới." Thánh Nhân gấp, nhưng Tiêu Vân không vội, có bó lớn thời gian đi giày vò, từ từ làm.

Cùng Nữ Oa trò chuyện việc Chư thiên vạn giới, hai người cùng nhau quay trở về Thiên Đình. "Cũng không biết Ma Giáo sẽ đản sinh như thế nào." "Đơn giản, cần một vị giáo chủ, một vị thực lực cường đại giáo chủ, dẫn đầu Ma Giáo tráng đại." "Giáo chủ?" Nữ Oa hơi sững sờ, suy nghĩ một hồi gật đầu nói: "Yêu Hoàng nói có lý, chỉ là không biết là người phương nào." Không có một người cường đại dẫn đầu, Ma Giáo làm sao tại tam thiên chủ thế giới cắm rễ?

Làm sao cùng Yêu Tộc, cùng các đại giáo phái tranh đấu?

Dựa vào những người chịu ảnh hưởng độn nhập ma đạo kia?

Vậy Ma Giáo cũng quá gà mờ một chút. "Kẻ này đã sớm xuất hiện." Tiêu Vân ha ha cười một tiếng, hướng về Tây Phương nhìn lại.

Nữ Oa lập tức kinh ngạc ngây người, tại Tây Phương?

Phật Giáo đệ tử?

Người dẫn đầu Ma Giáo tráng đại xác thực đang ở Tây Phương, địa vị không thấp, như vậy, đã làm xong chuẩn bị chưa?

Có phải hay không Vô Thiên nhảy ra?

Thánh Nhân đệ tử, Chuẩn Thánh cảnh giới không thể luân hồi xuống dưới, nhưng có một số ngoại lệ có thể tiếp nhận, ví dụ như Vô

Thiên vị Ma Tôn này, hắn chỉ như là một mặt khác, cũng là chấp niệm trong lòng biến thành, không bằng bản tôn, cũng không bằng Tam Thi, làm như thế lộng sang tam thiên chủ thế giới, không thuộc về vi quy thao tác.

Không vội!

Chờ Bản hoàng an bài xong người Yêu Tộc, an bài xong Lục Đạo Luân Hồi rồi hãy nói.

Trong tay Ma Châu lóe lên, Tiêu Vân cười cùng Nữ Oa về Thiên Đình. "Tất cả yêu tướng, đại yêu buông xuống việc trong tay, đến gặp Bản hoàng!!!!" Thanh âm Tiêu Vân truyền khắp toàn bộ Thiên Đình, nhất thời Yêu Tộc đại yêu và yêu tướng đều ngay lập tức rời đi cương vị, đến Lăng Tiêu Bảo Điện gặp Tiêu Vân, duy chỉ có một người bất đắc dĩ.

Người này là Côn Bằng.

Hắn không biết có nên tiến về Lăng Tiêu Bảo Điện hay không, tuy nhiên là Yêu Sư, nhưng không công nhận là một tôn đại yêu, hiện tại Tiêu Vân muốn triệu kiến tất cả đại yêu và yêu tướng, cũng bao quát hắn ở trong đó, nhưng đi hay không đi khiến người ta khó xử, bởi vì Tiêu Vân đã nói không chuẩn hắn rời đi nửa bước.

Nếu như không đi là kháng mệnh, rời đi cương vị chạy đi cũng là kháng mệnh.

Mẹ đản, ngang dọc đều là tiết tấu muốn chết a!!!

Kháng mệnh là muốn chém đầu!

Nhất thời Côn Bằng gấp không chịu được, ta nên chọn cái gì?

Rốt cuộc có bao quát ta hay không?

Ta, Côn Bằng, rốt cuộc có muốn đi hay không?

Lưu lại sẽ chết, nhưng đi cũng muốn chết a!!! "Yêu Hoàng để tất cả yêu tướng đại yêu tiến về Lăng Tiêu Bảo Điện, Yêu Sư lưu tại nơi này làm cái gì?" Thanh âm Bạch Trạch truyền đến, làm cho Côn Bằng suýt chút nữa kích động quỳ trên mặt đất gào khóc.

Cứu tinh, Bạch Trạch là đại cứu tinh của Côn Bằng ta!!!

Côn Bằng xác thực gấp đến độ sắp khóc, may là Bạch Trạch xuất hiện, nhắc nhở hắn. "Côn Bằng bái tạ Yêu Soái chi ân." Côn Bằng gấp đến mức đầu đầy mồ hôi.

Bạch Trạch nhìn hắn bất đắc dĩ lắc đầu: "Thu hồi mấy cái tâm tư nhỏ kia đi, chỉ cần chăm chú làm việc, Yêu Hoàng ta sẽ tại nhiều năm sau cho ngươi một cái tự do, điều kiện tiên quyết là đừng có tâm tư nhỏ, nếu không tỳ khí Yêu Hoàng ngươi biết rồi đấy, chạy đi đâu cũng vô dụng, chạy đi đâu cũng phải chết." Không thèm để ý Côn Bằng đang cảm nđức một trận, Bạch Trạch đi trước một bước rời đi.

Côn Bằng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo, chỉ là nội tâm xoắn xuýt cực kỳ.

Một lòng một dạ hướng Tiêu Vân hiệu lực, cũng được a, nhưng Tiêu Vân sẽ chăm chú đối đãi Côn Bằng sao?

Nếu như đối tốt, nếu như không, vậy đều không biết sẽ chết thế nào!!!

Kỳ thật Bạch Trạch có câu nói không nói ra, đó là nhiều năm trước một số đại yêu đắc tội Tiêu Vân hiện tại cũng sống rất tốt, cho dù lúc đầu chịu trừng phạt, nhưng sau khi vứt bỏ hết thảy, thành thành thật thật đi theo Tiêu Vân, từ từ Tiêu Vân thu hồi trừng phạt, địa vị đối phương sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, giống như các đại yêu khác.

Côn Bằng cái dạng đang tại các loại xoắn xuýt và suy tư tồn tại, Tiêu Vân căn bản sẽ không đi nhìn nhiều một cái, thân là Thánh Nhân,

Đạo Tổ phía dưới tối cường Thánh Nhân, Côn Bằng có tâm tư nhỏ, Tiêu Vân nhìn không ra?

Đặc yêu, Côn Bằng ngươi ôm tâm tư nhỏ, không chịu thành tín vì Tiêu Vân ta bán mạng, Tiêu Vân ta vì sao phải thành tâm đối đãi ngươi?

Nha đích sợ ngươi ăn cứt chắc.

Chương 202

"Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!!" Rất nhanh đông đảo đại yêu và yêu tướng toàn bộ tề tụ tại Lăng Tiêu Bảo Điện, hướng về Tiêu Vân tham bái.

Trên long ỷ, Tiêu Vân mở miệng nói: "Không cần đa lễ." Yêu Hoàng tìm chúng ta có chuyện gì?

Hồng Hoang bên trong xảy ra đại sự sao?

Tình huống bình thường, Tiêu Vân sẽ không vô duyên vô cớ để tất cả đại yêu và yêu tướng toàn bộ tụ tập, tề tụ tại Thiên Đình như thế này chỉ phát sinh mấy lần mà thôi, ngoại trừ đại hôn và lúc công đánh Vu Tộc, thời gian còn lại đều là ban thưởng mới có thể như thế.

Ngay cả toàn thể giảng đạo, đều không có dạng này.

Trước mắt lại để cho tất cả yêu tướng và đại yêu tụ tập, người không biết thậm chí coi là muốn khai chiến.

Nhìn đông đảo đại yêu và yêu tướng, Tiêu Vân nói: "Trước đó Tinh Thần Điện Điện chủ Hạo Thiên của Thiên Đình ta độn nhập ma đạo, trước mắt bên trong Hồng Hoang xuất hiện Ma Châu, mang ý nghĩa Ma Giáo sắp phục tô.

Bởi vì Đạo Tổ mệnh lệnh bọn ta cùng các Thánh Nhân khai mở Chư thiên vạn giới, đem Ma Giáo dẫn nhập trong đó, Thánh Nhân giáo phái, Yêu Tộc chi nhân cũng có thể tiến vào trong đó, đây là một trận kiếp nạn, cũng là một trận cơ duyên." Ma Giáo muốn phục tô rồi?

Đám người không khỏi giật mình, cũng may mọi người đều an tĩnh nghe, trong lòng chấn kinh quy chấn kinh, từng cái đều thành thành thật thật đứng nghiêm, không có đi tư hạ nghị luận, loạn giảng

thoại. "Lần tranh đấu này, người của Yêu Tộc ta cũng muốn tham dự trong đó, qua nhiều lần mưu kế, nhiều lần tranh đấu, Bản hoàng tranh thủ được phân chia đối bán.

Người Hồng Hoang luân hồi tiến vào Chư thiên vạn giới, Yêu Tộc ta có thể chiếm cứ một nửa." "Ngô đẳng nguyện ý vì Yêu Hoàng hiệu mệnh!!!" Nhất thời tất cả đại yêu và yêu tướng đều hô to, ai cũng không phải đồ dần, ký nhiên là tranh đấu, là cơ duyên, vậy đại biểu có thể lập công.

Lập công lao có thể được ban thưởng, đến lúc đó muốn pháp bảo có pháp bảo, nghe Thánh Nhân giảng đạo có thể nghe Thánh Nhân giảng đạo, giản trực mỹ tư tư.

Ngay cả Côn Bằng đều đi theo hô to, huống chi người khác.

Kẻ ngu mới có thể tồn tại ở Thiên Đình mà không nguyện ý về đâu.

Thuộc hạ đều nguyện ý hiệu lực, Tiêu Vân tự nhiên hài lòng, chỉ tiếc không có khả năng phái nhiều người như vậy tiến về luân hồi, nếu không Thiên Đình muốn loạn sáo.

Tiêu Vân cười cười nói: "Các ngươi không cần kích động như vậy, lần này Bản hoàng cùng các Thánh Nhân khác có quy định, Thánh Nhân không được nhập nội, Chuẩn Thánh không được nhập nội." "....." "....." "....." Nghe Thánh Nhân không được luân hồi tiến vào Chư thiên vạn giới, đám yêu tướng và đại yêu không có phản ứng, chuyện đó hòa bọn hắn vô quan, đó là kết quả tranh đấu giữa các Thánh Nhân, nhưng nghe Chuẩn Thánh cũng không thể nhập nội, đại yêu lập tức úc muộn.

Ta không thể hiệu lực, không thể đi tranh công lao?

Nhất thời từng cái đại yêu đều ủy khuất, bất đắc dĩ nhìn Tiêu Vân,

ánh mắt kia đừng đề cập có bao nhiêu u oán, nhìn Tiêu Vân giản trực da đầu tê dại.

Ngọa tào!!

Cần thiết không?

Từng cái cứ trừng trừng nhìn lão tử như vậy, làm cho lão tử nhìn trong lòng không thoải mái. "Cút đi, từng cái làm cái gì thế hả?

Bản hoàng lời nói còn chưa nói hết, cần thiết không!!!" Tiêu Vân trực tiếp chỉ vào mũi đám đại yêu thối mắng, mắng cho mấy cái đại yêu này xám đầu đất mặt, xấu hổ không chịu được.

Một đám yêu tướng âm thầm cười trộm, lần tranh đấu này có thể là sân nhà của yêu tướng chúng ta, các ngươi đại yêu cứ thành thành thật thật tại Thiên Đình ngốc đi thôi.

Ha ha ha, cảm giác thật sảng khoái!!!

Dĩ vãng chỉ cần có hành động, đều là đại yêu lập công, yêu tướng kiếm canh thừa, lần này không được rồi, trực tiếp biến thành yêu tướng mới là chủ lực, đại yêu chỉ biết giương mắt nhìn, không thể không nói loại cảm giác này thật mỹ diệu, sảng khoái.

Chí ít yêu tướng cảm thấy như vậy.

Đại yêu đều thành thật, Tiêu Vân mới tiếp tục nói: "Tất cả những ai có thực lực đạt Đại La Kim Tiên, có thể tìm thượng chúc đại yêu thân báo, do Bản hoàng đích thân thẩm hạch, người được thẩm hạch mới có thể tiến về Lục Đạo Luân Hồi tiến hành luân hồi.

Đại yêu Tam Thi cũng có thể cùng nhau tiến về." Tuy nhiên đại yêu không thể đi luân hồi, không có nghĩa là đại yêu không có sự tình khả tố.

Tiêu Vân cần Tam Thi đi tọa trấn mỗi cái thế giới Địa Phủ mới

được, Địa Phủ đại biểu Lục Đạo Luân Hồi, không thể để bất kỳ kẻ nào gây sự tình, cho dù là tiểu thế giới cũng không ngoại lệ.

Có Tiêu Vân che chở, cho dù đại yêu Tam Thi tiến vào trong đó, thế giới cũng sẽ không sụp đổ.

Chủ yếu là người Vu Tộc quá dã, Tiêu Vân sợ xảy ra chuyện, nếu không hắn đã lựa chọn người Yêu Tộc tiến vào.

Như thế đại yêu có thể lập được một điểm công lao, tuy nhiên không đặc biệt nhiều, nhưng tổng so với không có thì tốt hơn a. "Hiện tại giải tán đi, Côn Bằng lưu lại." Lập tức đại yêu và yêu tướng toàn bộ rời đi, không tại phạm vi bên trong Khổng Tuyên và Đại Bàng Điểu vẫn như cũ đứng tại Lăng Tiêu Bảo Điện, làm hộ vệ của Tiêu Vân, chỉ cần tại Thiên Đình, trừ phi Tiêu Vân bảo rời đi, nếu không hắn đi đâu, hai người đều sẽ đi theo, cái thời điểm này tự nhiên cũng sẽ lưu tại đại điện.

Vô số yêu tướng, đại phê đại yêu, cuối cùng chỉ lưu lại một mình Côn Bằng.

Côn Bằng cảm thụ không ít người lúc rời đi đều nhìn chằm chằm hắn, da đầu đều sắp nổ tung, một trái tim thảm thắc bất an, không biết Tiêu Vân sẽ xử trí như thế nào.

Dựa vào long ỷ nằm, bắt chéo hai chân, Tiêu Vân nhìn Côn Bằng trán đều là mồ hôi lạnh, cười cười, hỏi: "Côn Bằng, có muốn tự do hay không?" "Thuộc hạ không dám." Côn Bằng sợ đến mức trực tiếp ghé vào trên mặt đất, coi là Tiêu Vân đang gõ hắn.

Tiêu Vân nâng một chén linh tửu uống, nhìn chằm chằm Côn Bằng một hồi, chậc chậc nói: "Không cần khủng hoảng như thế, Bản hoàng cũng không có ý định giết ngươi.

Côn Bằng, Bản hoàng cho ngươi một cái lựa chọn: bản tôn và

trảm khứ thi tiến vào tam thiên chủ thế giới trông coi Địa Phủ, ngoài ra ngưng tụ một tôn tà niệm, độn nhập Ma Giáo, trở thành Ma Giáo hộ pháp, như thế Bản hoàng phóng ngươi tự do." Côn Bằng thủy chung là một cái phiền toái nhỏ, cần xử lý mới được, Tiêu Vân cũng không muốn ở trên người hắn đại động can qua, đã là như thế, vậy thì cắt đứt liên hệ với Yêu Tộc là được rồi, không đúng, là cắt đứt Yêu Tộc khí vận trên người hắn.

Còn về phần làm sao cắt, đơn giản, mượn dùng sức mạnh Ma Châu đem Côn Bằng tà niệm bức bách ra, tiến vào tam thiên chủ thế giới trở thành một trong các Ma Giáo hộ pháp.

Như thế không cần Tiêu Vân động thủ, Đại Đạo ý chí sẽ đem Yêu Tộc khí vận trên người Côn Bằng bác đoạt, quy về Thiên Đình.

Côn Bằng sẽ vì vậy mà thực lực ngã xuống, tương đương với tại trên người đối với Ác Thi chém một đao, đem Ác Thi một phân thành hai.

Côn Bằng Tam Thi đều toàn bộ trảm khứ, xử vu Chuẩn Thánh hậu kỳ thực lực, đạt đỉnh phong cảnh giới là chuyện sớm hay muộn, Ác Thi bị một phân thành hai thực lực sẽ có sở ngã xuống, không rớt cảnh giới, nhưng thực lực biến yếu là khẳng định, nhưng có thể đổi lấy tự do.

Có chuyện tốt như vậy?

Côn Bằng kinh ngạc nhìn Tiêu Vân, tuy nhiên suy đoán yếu tố này đối với thực lực có ảnh hưởng, nhưng nếu như làm vậy có thể đổi lại tự do, hắn sẽ không chút do dự lựa chọn. "Tự nhiên là như thế, có Đại Đạo ý chí ở trên, Bản hoàng sẽ không khi man ngươi, đương nhiên, cũng khinh thường làm vậy.

Ngưng tụ một tôn tà niệm, tương đương với đem Ác Thi của ngươi một phân thành hai, dẫn đến thực lực có sở hạ xuống, cảnh

giới sẽ không rơi xuống, Côn Bằng ngươi vẫn như cũ có thể đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, chỉ vì Ác Thi có sở tàn khuyết, cho nên thực lực sẽ yếu một chút, như thế có nguyện ý hay không?" Còn về phần Côn Bằng có biết nhân cơ hội này cho Ma Giáo đi cửa sau hay không?

A a đát, trừ phi hắn muốn chết.

Địa Phủ chỉ cần có người tọa trấn trong đó phòng ngừa bị phá hoại và đả loạn, cái Địa Phủ nào xuất hiện vấn đề, Tiêu Vân đều có thể ngay lập tức phát hiện.

Cho Ma Giáo đi cửa sau, vậy đại biểu Côn Bằng lựa chọn con đường chết mà đi.

Như thế Tiêu Vân sẽ trực tiếp thành toàn, mạt sát một cái Côn Bằng, không tốn sức chút nào.

Thực lực sẽ ngã xuống, thậm chí sẽ so với người cùng đẳng cấp cảnh giới yếu hơn, thuộc về tiên thiên tàn khuyết, Côn Bằng xoắn xuýt.

Chỉ cần không đáp ứng, sẽ bị một mực phóng trục, trở thành biên duyên nhân, địa vị thậm chí không bằng một cái tiểu yêu cấp bậc tiểu binh.

Một mực tiếp thụ Tiêu Vân giám sát và uy hiếp.

Nếu như đáp ứng Ác Thi xuất hiện tàn khuyết, thực lực ngã xuống, lại có thể đổi lấy tự do chi thân. "Dám hỏi Yêu Hoàng, Côn Bằng nếu đáp ứng, cần tại tam thiên thế giới trông coi bao nhiêu thời gian Địa Phủ, mới có thể hồi quy Hồng Hoang?" Chư thiên vạn giới, đi trông coi Địa Phủ có thể tu hành, có thể tham ngộ, nhưng tu vi tăng lên tốc độ chậm, rất chậm, điểm này Côn Bằng phải đi cân nhắc. "Trông coi trăm vạn năm, liền có thể hồi quy Hồng Hoang, từ đó về

sau cùng Yêu Tộc ta không còn quan hệ, Bản hoàng cũng sẽ không còn làm khó dễ ngươi." "Côn Bằng nguyện ý!!!" Trăm vạn năm thời gian, Ác Thi tàn khuyết, Côn Bằng nguyện ý dùng cái này làm đại giới đổi lại tự do, cho dù Yêu Tộc khí vận trên người không còn, cũng không sao cả.

Côn Bằng không thèm để ý những vật kia.

Chỉ là Côn Bằng chưa từng nghĩ, nếu như không phải chiếm cứ một ít Yêu Tộc khí vận, tu hành sẽ không thuận lợi như vậy; nếu như không phải chiếm cứ một ít Yêu Tộc khí vận, nhân quả trên người hắn dính dáng đầy đủ để chết nhiều lần.

Đến lúc đó khí vận không còn, nhưng nhân quả vẫn còn, không thoát ly Thiên Đình thì còn tốt, thành thành thật thật, có thể bảo đảm bình an.

Thoát ly Thiên Đình, chậc chậc, chờ lấy ngày nào đó vận khí không tốt muốn chết.

Những cái khác không nói, bị Thiên Đạo ý chí mê hoặc thần trí, lộng cái đại thủy yêm một Nhân Tộc tộc địa sự tình, dẫn đến vô số người tại Tam Hoàng Ngũ Đế chu kỳ bên trong tử vong là đủ uống một hồ.

Bất quá chuyện đó thì có quan hệ gì với Tiêu Vân chứ?

Ngược lại không phải Tiêu Vân xuất thủ giết Côn Bằng, cũng sẽ không phải người Yêu Tộc động thủ, hết thảy cùng Yêu Tộc cùng Thiên Đình vô quan. "Như thế rất tốt." Tiêu Vân ngón tay búng một cái, Côn Bằng Ác Thi bay ra, sống sờ sờ bị phách khai, một nửa về thể nội Côn Bằng, một nửa bay về phía Tiêu Vân tiến vào trong Ma Châu. "Xuống dưới đi, chờ nhân tuyển của Yêu Tộc chọn xong, theo họ tiến về Lục Đạo Luân Hồi, khi đó Bản hoàng sẽ an bài tiến vào Chư thiên vạn giới." "Dạ!!!" Ác Thi bị một phân thành hai, Côn Bằng toàn thân

đều là mồ hôi lạnh, một khuôn mặt thương bạch đáng sợ, giống như bị trọng thương, nhiên trạng thái so với bị trọng thương còn đáng sợ hơn.

Thụ thương có thể tu phục, có thể khôi phục, nhưng Ác Thi tàn khuyết làm sao tu phục?

Nhìn Côn Bằng rời đi, Khổng Tuyên - người một mực đối với Côn Bằng không có ấn tượng tốt hỏi: "Yêu Hoàng, vì sao không trực tiếp giết hắn?

Hắn từ đầu đến cuối không thật lòng gia nhập Thiên Đình Yêu Tộc ta, Yêu Hoàng lại nguyện ý thả hắn một con ngựa, khôi phục hắn tự do chi thân." Tại Khổng Tuyên nhìn đến, Côn Bằng loại hàng sắc này, trực tiếp giết, giữ lại làm cái gì?

Chướng mắt.

Thiên Đình nhiều Côn Bằng không nhiều, thiếu Côn Bằng không thiếu, ký nhiên không nguyện ý thì giữ lại làm cái gì?

Trực tiếp làm thịt.

Tiêu Vân nhàn nhạt cười một tiếng, ý vị thâm trường nói: "Dù sao cũng là Yêu Tộc Yêu Sư, sáng tạo ra Yêu Văn, trừ phi tất yếu, nếu không không ứng đương do người Yêu Tộc ta dính dáng Côn Bằng tiên huyết.

Lại nói một người Ác Thi tàn khuyết, trên người Yêu Tộc khí vận biến mất, rời đi Thiên Đình che chở, có thể sống bao lâu?

Đừng quên Côn Bằng nhiều năm tích lũy nhân quả cũng không ít.

Đến lúc đó hắn sẽ hối hận." "Không chết, hạ tràng cũng so với ngốc tại Thiên Đình muốn thê thảm." Thật phiền phức. .....

Khổng Tuyên và Đại Bàng Điểu đều biểu thị không lý giải.

Yêu Tộc đang tuyển người, các giáo phái cũng đang tuyển người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vào lúc này lại đi Thủ Dương Sơn, gặp Lão Tử. "Sư đệ không đi chọn lựa Xiển Giáo đệ tử chuẩn bị luân hồi, đến đạo tràng vi huynh làm gì?" Vô sự bất đăng tam bảo điện, Lão Tử một chút xem thấu Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm tư nhỏ, không có sự tình, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không vào lúc này đến Bát Cảnh Cung.

Tìm Lão Tử đàm tâm luận đạo cũng sẽ không chọn cái thời gian này. "Có một số việc." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không giấu diếm, cũng không có vì vậy mà cảm thấy không có ý tứ, phản chính hiện tại Nhân Giáo và Xiển Giáo quan hệ thân cận, cho dù có tranh đấu, cũng sẽ không tranh đến quá hung, sẽ không ảnh hưởng quan hệ với Lão Tử, cần gì khách khí? "Nói." Lão Tử mở mắt, nhìn hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: "Sư huynh, có hay không phát hiện, Nhân Giáo, cùng Xiển Giáo ta môn hạ đệ tử thưa thớt, có không ít đệ tử xuất sắc cách đại đều lên Phong Thần Bảng, đang ở tại trong Thiên Đình hay không?" "Muốn đem người mang về?" Lão Tử im lặng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi đang nằm mơ sao?

Người lên Phong Thần Bảng làm sao mang về, để bọn hắn luân hồi tiến vào Chư thiên vạn giới?

Trừ phi Tiêu Vân hủy đi Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, nhưng có khả năng sao?

Lão Tử thiện thi còn đang ở trên đó đây này!!! "Phải." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, nói: "Sư huynh, tiểu đệ biết việc này khó khăn, nhưng ta cảm thấy có thể nếm thử một hai, không cần lôi kéo Phật Giáo cùng Tiệt Giáo, dù sao bọn họ cũng có không ít đệ tử tại trong đó, ta nghĩ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên tất nhiên sẽ không

cự tuyệt." "Nhưng làm như thế, Phật Giáo cùng Tiệt Giáo đệ tử sẽ càng nhiều!!

Chư thiên vạn giới tranh đấu, chúng ta có khả năng sẽ vì vậy mà chịu thiệt thòi." "Sư huynh lời ấy sai rồi, chúng ta Thánh Nhân giáo phái tranh càng hung, đại biểu chúng ta thực lực càng mạnh, như thế mới có thể cam đoan lợi ích bản thân, mới có thể cam đoan không bị Yêu Tộc thôn diệt, mới có thể cam đoan Ma Giáo kia xốc không nổi sóng gió." Nguyên Thủy Thiên Tôn phản bác lời Lão Tử.

Lão Tử cẩn thận nghĩ, giống như cũng có đạo lý.

Mấy đại giáo phái càng cường đại, đại biểu sẽ áp súc Yêu Tộc và Ma Giáo thực lực, tương phản mấy đại giáo phái tranh đấu, cũng không có khả năng tùy tiện diệt đối phương, mọi người trong lòng đều minh bạch, diệt một phương đối phương thực lực sẽ giảm thấp, thời điểm diện lâm Yêu Tộc sẽ ăn thiệt thòi lớn, thậm chí nhất cử bị đánh hội.

Có thể nội đấu, nhưng không thể diệt đi đối phương, như vậy mới có thể tiếp tục phát triển.

Còn về phần Ma Giáo, tiên ổn trụ lại nói, chí ít sơ kỳ tranh đấu không có chuyện của Ma Giáo.

Tiệt Giáo tuy nhiên y phụ Yêu Tộc phát triển, nhưng Tiệt Giáo tại trận tranh đấu này đồng dạng là độc lập, sẽ không cùng Yêu Tộc đứng tại một chỗ, cũng không thể đứng tại một chỗ, nếu không Tiệt Giáo làm gì có chỗ tốt mà lấy?

Chương 203

Chư thiên vạn giới tranh đấu, Thánh Nhân giáo phái đem lấy Nhân Tộc làm gốc, Yêu Tộc là ngoại tộc, như thế ở giữa tuy nhiên đang tranh đấu, lại cũng có thể đoàn kết nhất trí đối kháng Yêu Tộc. "Sư huynh, Yêu Tộc chiếm cứ nửa giang sơn cũng không phải đùa giỡn." "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc nào bắt đầu trở nên am hiểu suy tư, không xúc động nữa?

Thật hiếm thấy a!

Lão Tử ngoài ý muốn nhìn hắn, lại không thể không thừa nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn nói có lý.

Yêu Tộc muốn chiếm cứ một nửa chỗ tốt, tương đương với Yêu Tộc có thất bại, cũng có thể cầm một nửa chỗ tốt, tranh được nhiều là do Thánh Nhân giáo phái vô năng, còn lại một nửa mấy đại giáo phái tranh, tứ đại giáo phái tăng thêm một cái Ma Giáo có thể phân chỗ tốt không thể nghi ngờ là biến ít.

Hoặc hứa đối với Tiêu Vân mà nói, trên người hắn hiện tại điệp gia khí vận nhìn vào, Chư thiên vạn giới tranh đoạt khí vận không nhiều, nhưng đối với bọn hắn mà nói lại rất quan trọng.

Năm mươi phần trăm, cái giáo phái nào tranh nhiều được một điểm đều là tốt.

Như thế mà nói, đệ tử ưu lương càng thêm quan trọng.

Tuy nhiên đem Phong Thần Bảng nội người thả ra, Tiệt Giáo và Phật Giáo đệ tử sẽ tăng nhiều, nhưng đệ tử nhiều, đệ tử của bọn hắn có thể toàn bộ đi luân hồi sao?

Có thể sao?

Khẳng định không được, không phải còn phải chọn chọn lựa lựa sao, như thế tính ra Nhân Giáo và Xiển Giáo cũng không liệt thế, ngược lại được một điểm tốt.

Phong Thần Bảng nội ưu tú đệ tử bị thả ra, là chuyện tốt.

Cho dù tranh đoạt hết thảy ổn cố xong, những đệ tử này muốn về Thiên Đình tiếp tục nhậm mệnh, tiếp tục bị Thiên Đình khu sử, nhưng chỗ tốt đã cầm rồi a, những cái khác không trọng yếu. "Lời ấy có lý, bất quá bằng vào hai người chúng ta tất định không thể hám động, cần lôi kéo Thông Thiên cùng Tây Phương nhị thánh mới được." Lão Tử bàn tính một chút, nói: "Vi huynh tiến về Bích Du Cung thuyết phục Thông Thiên, ngươi đi Tây Phương Linh Sơn, thuyết phục Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, năm vị Thánh Nhân chúng ta lại độ lên Thiên Đình tìm Tiêu Vân thương thảo." "Tốt!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cao hứng, lập tức rời đi Bát Cảnh Cung, chỉ cần không để hắn đi thuyết phục Thông Thiên, hết thảy đều dễ nói, muốn hắn đi thuyết phục Thông Thiên đoán chừng sẽ bị đuổi ra, đổi Lão Tử đi liền không đồng dạng.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy tặc nhanh, Lão Tử cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Kỳ thật làm như vậy đối với Xiển Giáo chỗ tốt càng lớn, dù sao Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng người không nhiều, không đem đệ tử thả ra chung quy là tốt, không quan trọng, nhưng Đả Thần Tiên đối với đệ tử thương hại quá lớn.

Phản chính Tinh Thần Điện hồi quy Yêu Tộc quản lý, bất luận là đệ tử hay Lão Tử thiện thi đều nhất định phải thành thành thật thật hiệu mệnh, có hay không có Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đều không khác biệt.

Như thế vì sao không đem đệ tử thả ra?

Còn về phần đi luân hồi sự tình, xin nghỉ phép là được rồi.

Hồng Hoang ổn định, không có đại sự phát sinh, lại nói Tiêu Vân thật sự cần một điểm Thánh Nhân đệ tử ấy giúp đỡ quản lý Hồng Hoang?

Thôi đi, đừng có một mực hướng trên mặt mình thiếp vàng, quản lý Chu Thiên Tinh Thần là được rồi, Hồng Hoang nội nhân hiện tại một cái so với một cái thành thật, đều bị Hạo Thiên giết sợ, ai dám nháo sự?

Cơ bản bộc phát đều là một ít chuyện tiểu đả tiểu nháo, không cần để ý.

Lắc đầu, Lão Tử hướng Bích Du Cung đi, chuẩn bị đi tìm Thông Thiên, thuyết phục Thông Thiên, đồng thời hi vọng Tiêu Vân có thể tại sự kiện này bên trên mở một con mắt nhắm một con mắt để mọi người tùy ý một điểm là được rồi.

Cũng đừng nhân chuyện này mà kéo lấy, hung hăng cắt một đao mới tốt.

Nếu không sẽ rất tắc tim.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn phân biệt tiến về Bích Du Cung và Linh Sơn.

Hai người không có che lấp thiên cơ, cứ như vậy nghênh ngang đi, tin tưởng Thông Thiên và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thể đoán được ý của bọn hắn. "Sư huynh có chuyện xin cứ nói." Bích Du Cung nội, Thông Thiên tiếp kiến Lão Tử.

Dựa vào ghế, Thông Thiên cảm thấy cái tư thế này rất thoải mái, từ Tiêu Vân bên kia học được.

Chỉ là Lão Tử nhìn có chút im lặng, Thông Thiên không thể hảo hảo ngồi đấy sao?

Muốn dựa vào cũng được a, phi phải dựa vào trên ghế như vậy?

Không cần hoài nghi, một chiêu này tuyệt đối là đi theo Tiêu Vân học.

Thông Thiên từ Tiêu Vân bên kia học đồ vật không ít.

Mắng chửi người, tập quán, suýt chút nữa ngay cả Tiêu Vân thỉnh thoảng hừ hừ điệu hát dân gian đều học đi luôn.

Cầu người, Thông Thiên cũng không còn là cái Thông Thiên kia nữa, có thể tùy ý thuyết giáo.

Lão Tử hít sâu một hơi, coi như không nhìn thấy, mở miệng nói: "Không dối gạt sư đệ, vi huynh lần này đến, là vì các giáo phái chúng ta những đệ tử lên Phong Thần Bảng kia." "Có một số việc mọi người trong lòng đều minh bạch, như thế vi huynh cũng không nói nhiều, trước mắt Tinh Thần Điện hồi quy Thiên Đình quản lý, Yêu Phi Hi Hòa tọa trấn không có bất kỳ kẻ nào dám kháng mệnh, dám bất tôn, như thế Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên có cũng được mà không có cũng không sao.

Có thể cho đệ tử một cái tự do, cũng có thể làm cho thượng bảng đệ tử tiếp tục tăng thực lực lên, ngươi cảm thấy thế nào?" Không tự do thì thôi đi, cái muốn mạng nhất là người lên Phong Thần Bảng, thực lực không có cách nào tiếp tục tăng lên, cái này mới muốn mạng.

Có thể tu hành, có thể tham ngộ, nhưng tu vi sẽ không tăng trưởng, có thể cấp tử người.

Nếu không vì sao những người lên Phong Thần Bảng kia, cả ngày không có việc gì làm, không phải đi dạo khắp nơi thì là ăn ăn uống uống, cho là bọn họ muốn sống thành cái dạng này sao?

Còn không phải đều bị Phong Thần Bảng bức ra.

Ngoại trừ ăn ăn uống uống, đi dạo khắp nơi, còn có thể làm cái gì?

Không phải bọn hắn không cố gắng, cố gắng cũng không có nửa

điểm tác dụng, bởi vì tu vi bị kẹt chết rồi, không được tăng lên.

Như thế Tinh Thần Điện bên trong, những Thánh Nhân đệ tử này có ai đi cố gắng tu hành?

Tự nhiên cả ngày vô sở sự sự đi dạo khắp nơi, khắp nơi chơi đùa tống cổ thời gian, vô số năm đều có khả năng không có cách nào rời đi một lần, ai có tâm tư đi tu hành?

Biết ngay sẽ tìm ta!!!

Kỳ thật Thông Thiên đã sớm có ý nghĩ như vậy, từ lúc Hạo Thiên độn nhập ma đạo, Yêu Tộc chính thức chưởng khống Tinh Thần Điện sau đó đã có ý nghĩ như vậy, bất quá cân nhắc đến một mình không làm gì được, dứt khoát lười đi xuất đầu, chờ lấy người khác tìm đến liên thủ.

Quả nhiên, không được bao lâu bọn hắn đã tới.

Đối với loại sự tình này, Thông Thiên tất nhiên sẽ để tâm, bởi vì Tiệt Giáo đệ tử thượng bảng nhiều nhất, có không ít đệ tử thiên phú không sai đều ở phía trên.

Trước mắt Chư thiên vạn giới tranh đấu sắp bắt đầu, mấy đại giáo phái đều đang chuẩn bị, Tiệt Giáo và Phật Giáo đệ tử nhiều, vẫn như cũ muốn chọn lựa, nhân thử đối với những đệ tử này không thèm để ý, nhưng Nhân Giáo và Xiển Giáo không được, môn phái đệ tử quá ít, đệ tử quá ít thì truyền thừa truyền xuống ít, làm sao cùng giáo phái khác tranh đấu?

Chư thiên vạn giới cũng không phải trò đùa, vô số tiểu thế giới có người truyền thừa đi tiếp thế, nhưng tam thiên chủ thế giới thì sao?

Đây chính là chiến trường chính.

Cho nên Nhân Giáo và Xiển Giáo sẽ gấp.

Gấp cũng vô dụng, bởi vì đi tìm Tiêu Vân khẳng định là không thông, chỉ có thể lôi kéo Tiệt Giáo và Phật Giáo cùng một chỗ mới được, như thế tất định muốn chủ động lôi người.

Cho nên Thông Thiên mới không xuất cái đầu này, để Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đi làm. "Sư đệ, thấy thế nào?" Lão Tử hỏi.

Thông Thiên suy nghĩ một hồi, nói: "Sư huynh, việc này sư đệ không có lý do cự tuyệt, nhưng Yêu Hoàng có đáp ứng hay không, sư đệ cũng không dám cam đoan, chỉ có thể thử một lần." "Như thế rất tốt!!!" Tiêu Vân có đáp ứng hay không ai cũng không có cách nào cam đoan, chỉ có chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đem Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều lôi kéo sau đó, mọi người cùng nhau lên Thiên Đình mới biết được.

Lão Tử thuyết phục Thông Thiên quá trình thuận lợi, Nguyên Thủy Thiên Tôn thuyết phục Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề quá trình cũng thuận lợi, không dùng thời gian quá dài, ba người tụ họp, sau đó Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh cùng nhau tiến về Thiên Đình tìm Tiêu Vân, thương đàm quan hệ đến Phong Thần Bảng một chuyện.

Yêu Tộc nhân đô đã động viên, tuyển bạt cũng bắt đầu.

Những chuyện này Tiêu Vân không quản, đại yêu sẽ phụ trách sơ tuyển, hắn chỉ phụ trách tối hậu xem xét là được rồi, nhẹ nhõm bớt việc.

Thuộc hạ nhiều thật sảng khoái, chuyện gì cũng không cần đi xử lý, trực tiếp đem nhiệm vụ phân xuống dưới là được.

Còn về phần Yêu Tộc có thể tranh được mấy đại giáo phái hay không, Tiêu Vân không thèm để ý, bảo để một nửa chỗ tốt, những cái còn lại tranh được một điểm là một điểm, đầy đủ rồi, lại nhiều nữa tuyệt đối có thể bức đến Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn người chó cùng rứt giậu.

Đến lúc đó mọi người đều không được chơi.

Có một số việc vũ lực không có cách nào trấn trụ, trừ phi thực lực đạt đến tình trạng có thể không nhìn Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí, đương nhiên, phía trên còn có một cái Đại Đạo ý chí, cũng đủ hưởng thụ. "Thiên Đình đang làm gì, Yêu Tộc mau tuyển xong người chưa?" Tiêu Vân thấy Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh trực tiếp hướng về Thiên Đình, có chút buồn bực: "Chư vị, trực tiếp tiến đến đi." Trong lương đình, thân ảnh Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh xuất hiện, mọi người dựa theo vị trí trước đó ngồi xuống, Tiêu Vân hỏi: "Các vị có chuyện gì cứ nói rõ, Bản hoàng rất bận." Bận bịu cái rắm!!

Ai không biết Tiêu Vân ngươi nhàn rỗi?

Đều là người phía dưới đang bận bịu được không, đừng gạt chúng ta, coi chúng ta mắt mù không nhìn thấy sao?

Mấy người lập tức nhịn không được ở trong lòng thổ tào, cũng may mọi người đồng vi Thánh Nhân, ở trong lòng thổ tào Tiêu Vân, Tiêu Vân cảm giác không được.

Đương nhiên cự ly quá gần tình huống dưới, mạn mạ đối phương, có khả năng bị phát hiện, không phát hiện thì tốt, bị phát hiện mà nói, đánh một trận là không tránh khỏi.

Sai, bị đánh một trận là không tránh khỏi.

Không hiểu thấu Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều nhìn Thông Thiên, hắn cùng Tiêu Vân quan hệ tốt nhất, Tiệt Giáo và Thiên Đình quan hệ mật thiết nhất, mở miệng là phù hợp nhất.

Kháo!!

Ném lên người ta rồi, không nên là Đại sư huynh phát thoại sao?

Thông Thiên lật ra cái bạch nhãn.

Tiêu Vân nhìn bọn hắn, buồn bực: Làm cái gì, từng cái cùng ta diễn kịch câm sao, các loại ánh mắt, các loại thần sắc biến động, người không biết còn tưởng là đang liếc mắt đưa tình đâu, có thể hay không nghiêm túc một chút?

Thấy mấy người không mở miệng, Tiêu Vân lập tức khó chịu nói: "Có rắm mau thả, không rắm cút đi!!!" Muội, một đám người chạy đến đậu Tiêu Vân ta chơi sao?

Có chuyện tìm ta, lại ấp a ấp úng một cái đều không chịu mở miệng, làm lông gì đây. "....." Có thể ôn hòa một chút được không?

Thông Thiên im lặng, thổ tào hai câu, mới mở miệng: "Yêu Hoàng, chúng ta lần này tới là vì những đệ tử trên Phong Thần Bảng kia." Thân là Thánh Nhân một điểm Thánh Nhân nên có bộ dáng đều không có, lời gì cũng dám nói, có rắm mau thả các loại nói cũng chỉ có Tiêu Vân mới có thể nói ra.

Đương nhiên, Thông Thiên khi bị bức gấp cũng sẽ nói, kỳ dư thời gian sẽ không.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mắng chửi người đều tìm không ra mấy cái từ ngữ mới mẻ, để bọn hắn nói những lời như vậy cơ hồ là không quá khả năng. "Muốn Bản hoàng hủy đi Phong Thần Bảng?" Tiêu Vân lại không ngốc, lập tức biết Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh muốn làm gì.

Trừ phi là vì đệ tử, vì để cho Hạo Thiên khu sử lộng cái Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, nhưng hiện tại Hạo Thiên phế đi, Yêu Tộc quản lý Tinh Thần Điện, như thế có hay không có Phong Thần Bảng đều như nhau.

Cho dù không có Phong Thần Bảng hạn chế, cho dù không có Đả Thần Tiên hầu hạ, những người này cũng không dám có nửa điểm oán ngôn và ý tứ bất tôn hào lệnh, nếu không sẽ chết rất khó coi.

Đắc tội người khác còn có đường sống, đắc tội Hi Hòa... chờ lấy Tiêu Vân từng cái bóp chết là được rồi.

Đối với chuyện này, người đã lên bảng, cho dù biết Phong Thần Bảng không còn, khôi phục tự do, không còn chịu khống chế, nhưng vẫn như cũ không dám rời đi Tinh Thần Điện, vẫn như cũ muốn hỗ trợ quản lý Hồng Hoang, gia tiên quản lý Chu Thiên Tinh Thần mới được.

Trừ phi tự gia Thánh Nhân và Tiêu Vân thương lượng xong, thả bọn họ đi, mới có thể đi, nếu không cứ thành thành thật thật ở lại đó đi, nơi nào cũng không thể đi. "Yêu Hoàng, bây giờ Tinh Thần Điện bị Yêu Tộc tiếp quản, bất luận phải chăng có Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên tồn tại, người thượng bảng tất định đều không dám rời đi Thiên Đình.

Không còn Phong Thần Bảng, những người này mới có thể tiếp tục ổn cố tu hành, mong Yêu Hoàng có thể suy nghĩ lại." Thông Thiên nói xong ý của mình, sau đó không còn mở miệng, ra hiệu những người khác: Được rồi, ta dẫn đầu, đừng nói ta Thông Thiên chỉ biết cản trở.

Thông Thiên nói có đạo lý, Tiêu Vân biểu thị tán đồng: "Có Phong Thần Bảng tại, người trên Phong Thần Bảng không thể tu hành tăng thực lực lên, Phong Thần Bảng đúng là một đại tệ đoan.

Bất quá Bản hoàng vì cái gì muốn hủy đi Phong Thần Bảng đây?

Cần phải tiến về Tử Tiêu Cung hướng Đạo Tổ xin chỉ thị, làm vậy Bản hoàng có chỗ tốt gì?" Có người làm việc tổn nhân lợi kỷ, có người làm việc tổn kỷ lợi nhân, có người làm việc hoàn toàn là đồ điên, tổn hại bất lợi cho người khác hay không cũng không biết, phản chính ta muốn làm như vậy!

Ta cao hứng ta vui lòng.

Đương nhiên hai loại sau, Tiêu Vân đều sẽ không chọn.

Thậm chí loại thứ nhất cũng lười chọn, người lên Phong Thần Bảng lại không phải người Yêu Tộc, Tiêu Vân đi quan tâm nhiều như vậy làm cái gì?

Chương 204

Cho dù có người Yêu Tộc xuất thân, nhưng thân phận là Thánh Nhân giáo phái đệ tử, không đơn thuần là người Yêu Tộc, cũng không đứng tại Yêu Tộc bên này, như thế Tiêu Vân làm gì muốn đi để tâm?

Nhàn rỗi không chuyện gì làm?

Ta não tử có hố mới đi làm.

Thông Thiên bất đắc dĩ đối với những người khác nhún nhún vai, biểu thị ta tận lực, tiếp xuống xem các ngươi.

Lão Tử bất đắc dĩ, đành phải mở miệng nói: "Yêu Hoàng, đệ tử phóng thích, gia nhập Chư thiên vạn giới tranh đấu, cuối cùng thu hoạch được lợi ích cũng càng lớn, như thế đối với ngươi, đối với chúng ta đều tốt." "Được được được, đừng nói nữa." Tiêu Vân phất phất tay, tức giận nói: "Sự thật là như thế, nhưng làm vậy đối với Bản hoàng cũng không có gì tốt, thật đấy, Bản hoàng không thèm để ý một chút xíu được mất kia, tương phản đối với các ngươi chỗ tốt khá nhiều." "Tại trong mắt Bản hoàng, Phong Thần Bảng có cũng được mà không có cũng không sao, Đả Thần Tiên cũng giống như vậy.

Người lên bảng thực lực không thể tăng lên xác thực là một cái thiếu khuyết." Phong Thần Bảng thượng nhân ngoại trừ Lão Tử thiện thi không nhận hạn chế, những người khác thực lực đều không có cách nào được tăng lên, vốn là một cái cự đại thiếu khuyết.

Bất quá đó là chuyện của Thánh Nhân đệ tử, Hồng Quân mới không quản những cái này, chỉ cần có người cung cấp Hạo Thiên khu sử là được rồi, những cái khác một khái không quản. "Nhưng vấn đề là, cho dù Bản hoàng không thèm để ý, cũng không có khả năng vô duyên vô cớ đem đồ vật hủy đi a." Nhìn trầm mặc Tam Thanh và Tây

Phương nhị thánh, Tiêu Vân biết bọn họ sợ bị hung hăng cắt một đao, Thông Thiên thì thôi, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lo lắng nhất cái này.

Nhìn chút tiền đồ của các ngươi đi, hiện tại có cái gì đáng giá để Bản hoàng đi hố?

Thật vô thú.

Tiêu Vân dựa vào trên ghế, lười biếng nói: "Cũng đừng nói Bản hoàng không cận nhân tình, những người này thực lực tăng lên đối với Bản hoàng có chỗ tốt, Bản hoàng cũng lười cùng các ngươi giảo hợp, miễn cho ngày sau có người nói Bản hoàng cầm Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cố ý châm đối Thánh Nhân đệ tử." "Bản hoàng có thể tiến về Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ xin chỉ thị, chỉ cần Đạo Tổ không có bất kỳ cái gì ý kiến, vậy Bản hoàng nguyện ý tiêu hủy Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.

Tiêu hủy những vật này bất quá là việc nhỏ mà thôi, nhưng buôn bán lỗ vốn, Bản hoàng không làm.

Muốn bỏ ra một ít đại giới, đừng nói Bản hoàng hố các ngươi, hiện tại Bản hoàng không có hứng thú kia, chờ ngày nào đó phát hiện trong tay các ngươi có đồ tốt lại nói, đến lúc đó nợ nhân tình thì phải trả, đồ vật muốn hố thì phải hố." "Trước mắt cứ như vậy đi." Ta, Tiêu Vân, nếu thật muốn hố người thì sẽ ngay trước mặt mà hố, bởi vì các ngươi cũng bắt ta không có cách nào.

Hiện tại ta không có tâm tư kia cũng lười làm khó dễ các ngươi.

Chư thiên vạn giới tranh đoạt sắp bắt đầu, Tiêu Vân cũng không muốn vào lúc này gây thêm rắc rối. "Mỗi vị Thánh Nhân luân phiên, từ Tam Thanh bắt đầu, sau đó đến Tây Phương nhị thánh, mỗi vị Thánh Nhân vì Yêu Tộc Thiên Đình ta giảng đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm.

Đáp ứng, Bản hoàng tiến về Tử Tiêu Cung, xin chỉ thị Đạo Tổ; không đáp ứng vậy thì mời về.

Đúng rồi, các ngươi đáp ứng, nếu như Đạo Tổ không đồng ý, vậy Bản hoàng cũng không có cách nào, nhưng nợ thì vẫn phải trả." Mỗi người giảng đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, không phân chia sao?

Từng người từng người luân phiên, ba lần là kết thúc.

Thật đúng là không phân chia!

Giảng đạo mà thôi, không có gì to tát, mỗi vị Thánh nhân đi con đường không giống nhau, người Yêu tộc cũng như thế.

Tiêu Vân và Nữ Oa thường xuyên giảng đạo, cũng không thể nào bao quát phương phương diện diện, có một số thứ phải xem Thánh nhân khác mới được.

Có thời gian để Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh giảng đạo, người Yêu tộc thu hoạch nhất định không ít.

Đến lúc đó thực lực tổng thể của Yêu tộc chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Cường giả càng nhiều, khí vận càng lớn mạnh, người hưởng lợi cuối cùng vẫn là Tiêu Vân, chỉ là cần thời gian dài mới có thể nhìn ra hiệu quả mà thôi.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh nhìn nhau, xem đối phương có ý kiến gì về việc này hay không.

Không thể không nói, Tiêu Vân cái gì cũng không muốn, cũng không đi cắt thịt bọn họ, làm bọn họ cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Chỉ là giảng đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm thời gian, bằng với mỗi người tối đa lãng phí vạn năm thời gian mà thôi, chuyện nhỏ.

Thánh nhân là bất tử bất diệt, cái khác không nhiều, chỉ có thời

gian là nhiều.

Điểm duy nhất không tốt là dưới ba vòng giảng đạo, thực lực Yêu tộc nhất định sẽ tăng lên chỉnh thể không ít, Tiêu Vân quang minh chính đại lấy chỗ tốt cho tộc nhân Yêu tộc.

Như vậy lực gắn kết của Yêu tộc sẽ càng mạnh, cộng thêm cường giả nhiều lên, lực ngưng tụ khí vận cũng có thể trở nên lớn mạnh hơn không ít, người cuối cùng được lợi vẫn là Tiêu Vân, dù sao hắn cũng là Yêu Hoàng, là lão đại của Yêu tộc.

Khả thi!!!

Người gật đầu đầu tiên là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Yêu tộc chỉnh thể có tăng lên thực lực hay không, Tiêu Vân có được thêm chút lợi ích nào hay không, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không quản.

Chỉ cần có thể để đệ tử trên bảng thoát khỏi khống chế, có thể tu hành biến cường, chỉ cần không từ trên người bọn họ cắt thịt, đòi hỏi các loại bảo vật nhân tình, vậy thì những cái khác hết thảy đều dễ nói.

Dù sao Tây Phương Phật giáo cũng không định cùng Yêu tộc làm địch.

Như vậy Yêu tộc biến cường cũng không sao.

Đương nhiên chỉ là trong Hồng Hoang không tranh đấu, nhưng tại Chư Thiên Vạn Giới, cái gì nên tranh thì phải tranh, cái gì nên đấu thì phải đấu!

Tại Chư Thiên Vạn Giới, nếu mấy đại giáo phái là chính phái, vậy thì Ma giáo tương đương với phản phái, Yêu tộc là trung lập phái.

Chính phái ta đánh, phản phái ta cũng đánh, Ma giáo cũng sẽ đánh lại Yêu tộc, đánh người của mấy đại giáo phái, người của mấy đại giáo phái cũng sẽ đánh trả.

Tương hỗ chém giết, tranh đấu truyền bá đạo thống, Yêu tộc lưu lại truyền thừa, bảo đảm ngọn lửa truyền thừa bất diệt.

Sự tranh đấu như vậy là được cho phép, cho nên không tính là kẻ địch.

Nói trắng ra vẫn là một câu, tương hỗ chém giết.

Yêu tộc là cường thế nhất, thích thôn phệ người tu hành, mặc kệ là chính phái hay phản phái cũng thế.

Đối với cái gọi là chính phái và phản phái này, người Yêu tộc có thể hàng phục làm thú cưỡi, làm linh thú, giết thì có thể được dược liệu, huyết nhục, đều là thứ tốt.

Giết ta, ta giết lại, ta ăn ngươi, ngươi lại ăn ta, quy luật chính là như vậy.

Thông Thiên cũng không có ý kiến, như vậy Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể không đồng ý.

Ý kiến nhất trí, đều không có dị nghị, toàn bộ đồng ý. "Như vậy phải làm phiền Yêu Hoàng đi Tử Tiêu Cung một chuyến." "Chuyện nhỏ, các ngươi chờ tin tức của Bản hoàng, Bản hoàng đi rồi về ngay!!" Nói xong Tiêu Vân rời khỏi Thiên Đình, thân là Yêu hậu, Nữ Oa đứng ra chiêu đãi, sau đó mọi người cùng nhau chờ đợi tin tức Tiêu Vân mang về.

Dù sao mấy vị Thánh nhân cũng không dám ở Thiên Đình gây sự, Tiêu Vân cũng lười bắt bọn họ trở về chờ tin, cứ trực tiếp ở Thiên Đình chờ, từ Tử Tiêu Cung trở về sẽ có đáp án chuẩn xác.

Rời khỏi Thiên Đình, xuyên qua Tam Thập Tam Ngoại Thiên không bao lâu, Tiêu Vân đã tới ngoài Tử Tiêu Cung, chỉ thấy đại môn Tử Tiêu Cung đang đóng chặt. "Đạo Tổ, đệ tử có việc bẩm báo." "Vào đi!!" "Chi nha ~~~~" Theo thanh âm của Hồng Quân truyền đến, đại

môn Tử Tiêu Cung mở ra, Tiêu Vân đi vào. "Dao Trì bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Thấy Tiêu Vân đến, Dao Trì vội vàng hành lễ, Tiêu Vân xua tay nói: "Không cần đa lễ, một thời gian nữa Bản hoàng sẽ mang bảy nha đầu kia tới thăm ngươi.

Bảy nha đầu cũng lớn rồi, ở Thiên Đình rất tốt, không cần lo lắng." Dao Trì rất vui vẻ, chỉ cần hài tử hết thảy bình an là tốt rồi, những thứ khác nàng cũng không cầu nhiều, Tiêu Vân có thể mang Thất tiên nữ tới thăm nàng, nàng sẽ càng thêm cao hứng.

Việc này đối với Tiêu Vân mà nói, đều là chuyện nhỏ.

Khách sáo vài câu, Tiêu Vân đi tới bên trong đại điện, nói: "Đệ tử Tiêu Vân bái kiến Đạo Tổ, Đạo Tổ vạn an." Hồng Quân mở mắt, hỏi: "Tiêu Vân, trước mắt việc khai mở Chư Thiên Vạn Giới đã kết thúc, ngươi đến Tử Tiêu Cung là vì chuyện gì?" "Khởi bẩm Đạo Tổ, không lâu nữa Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh nhất trí với Thiên Đình ta, tìm đệ tử thương nghị, thấy môn hạ đệ tử trên bảng Phong Thần không thể tăng tu vi, cảm thấy rất đáng thương.

Trước mắt Tinh Thần Điện đã có Yêu phi Hi Hòa quản lý, người trên bảng không dám bất tôn, không dám không nghe mệnh lệnh, nhân đó Đả Thần Tiên cùng Phong Thần Bảng đã không còn tác dụng.

Vì vậy liền hy vọng đệ tử đem Đả Thần Tiên cùng Phong Thần Bảng phá hủy, trả cho những người này một cái tự do, để bọn họ có thể tự tu hành tăng thực lực." "Chuyện nhỏ như vậy, các ngươi tự mình quyết định là được." "Đệ tử tạ ơn Đạo Tổ." Hồng Quân biến mất, loại chuyện này hắn xác thực không để ý, chỉ cần Tiêu Vân có thể bẩm báo một tiếng là được, những thứ khác không thành vấn đề.

Đi ngang qua sân khấu mà thôi, ta có thể không để ý, nhưng ngươi phải hướng ta thông báo mới được, nếu không chính là đánh vào mặt mũi Hồng Quân ta.

Sự tình giải quyết xong, Tiêu Vân cũng không có lãng phí thời gian, để lại cho Dao Trì một ít thức ăn và linh tửu, miễn cho nàng một mình ở Tử Tiêu Cung nhàm chán, rồi rời khỏi Tử Tiêu Cung, phản hồi Thiên Đình. "Yêu Hoàng, tình huống như thế nào?

Lão sư có đáp ứng không?" Tiêu Vân trở về, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều đứng lên, từng người nhìn chằm chằm hắn, sợ Tiêu Vân mang về một kết quả không tốt. "Đạo Tổ đã đáp ứng, Bản hoàng chờ một chút sẽ đi phá hủy Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên kia.

Nhưng nói lời khó nghe ở phía trước, đồ vật phá hủy rồi, người của Tinh Thần Điện có thể tu hành, có thể xin nghỉ, nhưng lý do phải hợp lý, nếu không thì không được vô cớ hạ Thiên Đình, phạm sai lầm sẽ bị Thiên quy hầu hạ!!!" Đã triệt để trở thành một phần tử của Thiên Đình, vậy thì chạy không thoát phạm vi hạn chế của Thiên quy, ai phạm sai lầm, hậu quả đều phải gánh chịu, trảm lập quyết!!!

Thiên Đình Thiên quy chính là bá đạo như vậy.

Từ khi Thiên Đình thành lập những năm này, Đại Yêu bị chém đầu chưa có, bởi vì không có Đại Yêu nào phạm sai lầm nghiêm trọng, nhưng Yêu Tướng bị chém rớt lại không ít.

Có thời gian Tiêu Vân cũng mặc kệ ngươi có phải đệ tử Thánh nhân hay không, phạm sai lầm giống nhau phải chém đầu.

Thiện thi Thái Thượng Lão Quân của Lão Tử là ngoại lệ, Tiêu Vân không có biện pháp chém, nhưng bạo đánh một trận là có thể, đánh cho hoài nghi nhân sinh, đánh cho gần chết.

Cách vài ngày tìm cớ một lần, xem ngươi làm sao.

Dám chạy tới khiêu khích Tiêu Vân ta, đánh không sướng sao được?

Tin hay không ta có thể cáo lên Tử Tiêu Cung, để Hồng Quân tìm ngươi gây phiền toái! "Đã thân là người của Thiên Đình, tự nhiên phải tuân thủ Thiên quy, nếu ai phạm vào Thiên quy, tự nhiên đáng chém!!!" Lão Tử quả quyết ra hiệu, ai phạm Thiên quy thì chém kẻ đó!!!

Lỗi nhỏ tự nhiên sẽ không đòi chém đầu, chỉ có lỗi lớn mới bị. "Như vậy rất tốt, hy vọng các ngươi rõ ràng, đến lúc đó có ai vì đệ tử phạm sai lầm mà bị chém đầu, lại nhảy ra tìm Bản hoàng cầu tình hoặc gây phiền toái, Bản hoàng nhất khái không khoan dung." Tiêu Vân cảnh cáo, sau đó nói: "Ngoài ra, Đả Thần Tiên Bản hoàng cũng không định phá hủy, sẽ đem luyện chế lại một phen.

Sau này người của Tinh Thần Điện, nếu phạm lỗi nhỏ, cũng phải chịu trách phạt.

Yêu tộc có Đả Yêu Tiên, Tinh Thần Điện sẽ có Đả Thần Tiên hầu hạ." "Có thể!!!" Đối với việc này mấy vị Thánh nhân đều không có ý kiến.

Tiêu Vân giơ tay, Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên bay tới rơi vào trong tay, Tiêu Vân tùy tay đem Đả Thần Tiên ném cho Nữ Oa, để Nữ Oa ném vào trong Càn Khôn Đỉnh luyện chế là được.

Về phần Phong Thần Bảng, tại trên tay Tiêu Vân bị ngân sắc quang mang bao phủ, trong nháy mắt biến thành bột phấn, bá đạo bị Không Gian Pháp Tắc chi lực giảo toái. "Hôm nay tiêu hủy Phong Thần Bảng, cho các ngươi một cái tự do, có hy vọng có thể tu hành.

Nhưng các ngươi vẫn là người Tinh Thần Điện của Thiên Đình, vì Tinh Thần Điện quản lý gia tiên, quản lý Chu Thiên Tinh Thần, vẫn chịu sự quản chế của Thiên quy, mong các ngươi tự giải quyết cho tốt!!!" "Chúng ta bái tạ Yêu Hoàng, Yêu Hoàng từ bi!!!" Nhất thời người bên trong Tinh Thần Điện đều kích động hướng về phía Tiêu

Vân bái lạy.

Trừ thiện thi Thái Thượng Lão Quân của Lão Tử ra, những người còn lại tu vi sẽ không bị tiếp tục phong tỏa, không tiếp tục bị Phong Thần Bảng khống chế, có thể tu hành rồi, có thể tăng thực lực, làm cho một đám đệ tử giáo phái Thánh nhân kích động không thôi.

Có người thậm chí mắt đều đỏ lên.

Trong đó cũng có một số tán tu, nhưng không ai ngoại lệ đều đang hướng Tiêu Vân bái tạ, đối với Tiêu Vân cảm ân đái đức. "Các ngươi đi bế quan tu hành đi, không lâu nữa Thánh nhân sẽ cùng Thiên Đình giảng đạo, các ngươi hãy trân quý cho tốt." "Dạ!!!" Đám người này đều cao cao hứng hứng chạy đi bế quan tu luyện, thậm chí có người kích động phát khóc.

Chỉ tiếc những người này không bao lâu nữa sẽ bị lôi ra, sau đó mang theo nhiệm vụ, tìm Hi Hòa xin nghỉ, đi Lục Đạo Luân Hồi chuẩn bị luân hồi, tiến vào bên trong Ba Ngàn Chủ Thế Giới.

Thánh nhân giảng đạo, cơ bản bọn họ đều không nghe được.

Lần này Thánh nhân giảng đạo chủ yếu người hoạch lợi là những tiểu yêu bình thường và một số Yêu tộc Thiên tướng, cùng với những Yêu tướng, Đại Yêu không được chọn trúng hưởng thụ mà thôi.

Việc Phong Thần Bảng đến đây là kết thúc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nói: "Yêu Hoàng, nếu đệ tử Xiển giáo ta xin nghỉ, tiến về Lục Đạo Luân Hồi, chuẩn bị luân hồi tiến vào Ba Ngàn Chủ Thế Giới, mong Yêu Hoàng có thể thả người." Giày vò, giày vò đi để làm chi?

Không phải vì để đám đệ tử này đi luân hồi hỗ trợ tranh đoạt khí vận, truyền đạo thống sao?

Nếu không Thánh nhân làm gì có nhàn tâm đi chú ý thực lực đệ tử

có thể tăng lên hay không?

Thật sự cho rằng Thánh nhân sẽ tốt bụng như vậy?

Câu nói kia nói thế nào nhỉ?

Dưới Thánh nhân, đều là sâu kiến.

Trong tình huống nhất định, ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng là sâu kiến, cho nên đừng đem mình nhìn quá cao.

Theo đó chiếm chút tiện nghi, đó là vì thế cục bức bách, cho nên nhân cơ hội chiếm chỗ tốt, nếu không thì muốn thoát thân?

Chương 205

Nằm mơ đi, thành thành thật thật ngốc ở đó. "Tự sẽ thả người." Tiêu Vân gật đầu, Phong Thần Bảng đều phá hủy rồi, ta giữ đệ tử các ngươi làm gì, chỉ cần đi trình tự hết thảy là được, "Bản hoàng tự sẽ thả người, nhưng trình tự đáng đi thì không thể thiếu, ai cũng không thể thiếu." "Yêu Hoàng yên tâm, tất định sẽ không làm cho Yêu phi Hi Hòa khó xử." "Như vậy là tốt." "Bất quá tốc độ tốt nhất nhanh một chút, trước mắt nhân tuyển Yêu tộc trong Thiên Đình chọn cũng không sai biệt lắm, đến lúc đó sẽ trực tiếp tiến về Lục Đạo Luân Hồi." "Ngoài ra, Bản hoàng muốn trưng triệu Chuẩn Thánh đệ tử của Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Phật giáo.

Bản tôn cùng Tam Thi của bọn họ nhất tề tiến vào Chủ Thế Giới, tọa trấn Địa Phủ.

Như vậy các vị có ý kiến gì không?" Ba Ngàn Chủ Thế Giới, sau khi vô số tiểu thế giới phân hóa, Tiêu Vân đều sẽ phái khiển người đi xuống tọa trấn bên trong Địa Phủ.

Địa Phủ sẽ trở thành hóa thân của cả Lục Đạo Luân Hồi, trở thành tồn tại không thể lay động, không thể khiêu khích tại các thế giới kia.

Tiêu Vân chịu không nổi những người kia, động một chút là muốn xông vào Địa Phủ cứu người, động một chút là muốn giết vào Địa Phủ, bắt Diêm Vương đem người phục sinh, đều là kỳ tử, mẹ nó một kẻ so với một kẻ càng hiêu trương.

Muốn làm gì?

Dùng Chuẩn Thánh đệ tử của Thánh nhân các ngươi đi trông coi Địa Phủ?

Nghe Tiêu Vân nói, trong lúc nhất thời, Thông Thiên không có

phản ứng.

Dùng thì dùng thôi, chẳng qua là làm trễ nải đám đệ tử một đoạn thời gian tu hành, dù sao đệ tử Thông Thiên ta, Tiêu Vân đều có thể trực tiếp chỉ huy.

Chuẩn Thánh đệ tử lại không thể luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, như vậy tùy hắn vui vẻ.

Chỉ cần không đem đệ tử của ta làm thịt, không có việc gì lôi ra đánh chơi là được rồi.

Tọa trấn Địa Phủ thì tọa trấn Địa Phủ, nói không chừng còn có chỗ tốt để lấy đây.

Thông Thiên có thể nghĩ như vậy, các Thánh nhân khác lại không được, từng người nhíu mày hiển nhiên không vui.

Tiêu Vân cũng không chú ý, tiếp tục nói: "Bản hoàng là đang thông báo, không phải đang thương lượng.

Tất cả đệ tử Thánh nhân đều phải đi, nghe theo Bản hoàng điều khiển, đừng có cái bộ dạng từng người sầu mi khổ kiểm.

Bản hoàng cũng sẽ không giết đám đệ tử này, chỉ là làm trễ nải một ít năm tu hành mà thôi." "Bên trong Chư Thiên Vạn Giới, Địa Phủ là đại biểu cho Lục Đạo Luân Hồi, là tồn tại chí cao vô thượng.

Giúp Bản hoàng trông coi Địa Phủ trăm vạn năm, sẽ không để bọn họ chịu thiệt thòi.

Đợi thời gian kết thúc, Thiên Đạo ý chí tự nhiên sẽ có gia thưởng.

Trước mắt Ba Ngàn Chủ Thế Giới vừa mới khai tịch củng cố, trong đó sinh linh đang dần dần sinh ra, còn chưa ổn cố, cho nên Nguyên Thần của Bản hoàng không có biện pháp phân hóa tiến vào Địa Phủ tọa trấn, cho nên cần đám đệ tử này đi giúp Bản hoàng trông

coi, có vấn đề gì không?" Trăm vạn năm thời gian, sau trăm vạn năm thì Tiêu Vân tiếp nhận.

Nếu không phải suy xét Ba Ngàn Chủ Thế Giới không quá ổn cố, tiểu thế giới đang tại trong sự phân hóa, Tiêu Vân trực tiếp phân hóa ra từng sợi Nguyên Thần tiến vào trong đó tọa trấn là được rồi, đâu cần Đại Yêu và những đệ tử giáo phái kia đi trông coi? "Như vậy có thể." Nếu vẻn vẹn là vì trông coi Địa Phủ, không phải vì chuyện khác, vậy thì không có ý kiến, ít nhất Lão Tử không có ý kiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn y nguyên có chút không yên lòng, nhưng thấy Lão Tử đều đáp ứng, lại thêm bên kia Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng ý động, liền gật đầu đáp ứng.

Ý kiến thống nhất, không ai phản đối, đệ tử Thánh nhân quy về Tiêu Vân điều khiển, chia ra phân biệt tọa trấn bên trong Địa Phủ. "Nói lời khó nghe trước, tọa trấn là phòng ngừa bất luận kẻ nào đến gây sự, không phải để đi cho người ta đi cửa sau.

Những chuyện này một khi phát hiện, Bản hoàng sẽ nghiêm trị!!!

Đến lúc đó bị Đả Thần Tiên hoặc Đả Yêu Tiên hầu hạ mấy trăm năm, tư vị kia, ta liệu các ngươi cũng không muốn nhìn a?" Cấp cho người truyền thừa giáo phái nhà mình đi cửa sau, ta cấp cho người Yêu tộc ta đi cửa sau, thế thì tranh đấu tại Chư Thiên Vạn Giới, có còn muốn tiếp tục hay không?

Dứt khoát làm một màn kịch lớn xem ai càng có thể kéo quan hệ cho rồi, tranh cái gì a, lãng phí thời gian.

Địa Phủ muốn duy trì trung lập, bảo trì địa vị siêu nhiên tuyệt đối, sẽ không có bất kỳ kẻ tham dự nào.

Trừ phi là cơ duyên đặc hữu, nếu không thì các loại tranh đấu, Địa Phủ đều sẽ không quản.

Mặc kệ ai bị ai giết, ai dám xông vào Địa Phủ gây sự, vậy thì trực tiếp giết chết!!!

Đối với việc này Lão Tử đám người không có ý kiến, dù sao nếu thật muốn mở cửa sau loạn lăn lộn, ai dám so sánh cùng Yêu tộc?

Đừng quên người Yêu tộc là nhiều nhất, sinh ra tại Chư Thiên Vạn Giới là nhiều nhất, luân hồi nhiều nhất, trông coi Địa Phủ cũng nhiều nhất.

Cùng bọn hắn chơi, sẽ bị bọn hắn chơi chết.

Như thế, Lão Tử đám người còn có thể có ý kiến?

Tương phản, bọn hắn còn sợ hãi Tiêu Vân ở trong đó làm loạn đây.

Đã Tiêu Vân muốn định ra quy củ như vậy, thế thì tốt nhất bất quá.

Ngươi tốt ta tốt, mọi người đều tốt mà.

Cứ như vậy, quyền chỉ huy một đám Chuẩn Thánh đệ tử của Thánh nhân giao vào tay Tiêu Vân.

Tiêu Vân có thể tùy thời chỉ huy những người này tiến về Địa Phủ trong Ba Ngàn Chủ Thế Giới đi tọa trấn.

Địa Phủ thuộc về tiền thân của Lục Đạo Luân Hồi, là một bộ phận của Lục Đạo Luân Hồi, có nhân vật cấp bậc Chuẩn Thánh đi tọa trấn, cũng sẽ không dẫn đến thế giới sụp đổ, trừ phi bọn họ rời khỏi Địa Phủ, tiến vào trong thế giới ra tay mới được. "Ngoài ra." Tiêu Vân lấy ra Ma Châu nhìn Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh.

Lực chú ý của một đám Thánh nhân lập tức chuyển dời lên trên Ma Châu trong tay Tiêu Vân.

Nhìn bọn họ, Tiêu Vân nói: "Ý tứ của Đạo Tổ tin tưởng mọi

người đều rõ ràng, đem Ma giáo chuyển nhập bên trong Chư Thiên Vạn Giới, khiến cho tranh đấu tại Chư Thiên Vạn Giới bùng nổ, từ đó khiến cho Ma giáo không thể cắm rễ Hồng Hoang.

Nhưng trước mắt Ma giáo thiếu khuyết một vị người thống trị, các vị có cái nhìn như thế nào?" Chư Thiên Vạn Giới đánh hung hăng hơn nữa, không có Thánh nhân đồng ý, người phía dưới cũng không có biện pháp tiến vào Hồng Hoang.

Như thế Ma giáo lớn mạnh, cũng chỉ có thể tung tăng ở Chư Thiên Vạn Giới.

Nếu Thánh nhân triệt để phong tỏa Chư Thiên Vạn Giới, bọn họ cũng giống như cũ không vào được Hồng Hoang, đồng dạng đối với Hồng Hoang không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Thậm chí tung tăng quá lợi hại, có khả năng dẫn đến thế giới sụp đổ, đến lúc đó kẻ xui xẻo, trách không được người khác.

Chỉ cần thế giới sụp đổ không phải do Thánh nhân làm ra, hết thảy đều dễ nói.

Người của Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Phật giáo, Yêu tộc không ngừng luân hồi tiến vào bên trong Ba Ngàn Chủ Thế Giới, tốc độ trưởng thành của những người này sẽ rất kinh người.

Nếu như không có một vị người thống soái thích hợp, Ma giáo xác thực tung tăng không nổi.

Sẽ cùng Hồng Quân có chỗ xung đột.

Sợ Phật giáo cắm rễ Hồng Hoang, tại Chư Thiên Vạn Giới lại cần nâng đỡ Ma giáo một phen, không thể không nói, loại cảm giác này rất thao đản (khốn nạn), làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng khó chịu thì có biện pháp nào?

Có thể đối kháng Hồng Quân sao?

Đã không thể thì đừng lải nhải.

Ngoan ngoãn làm theo.

Nhưng vấn đề là, có thể ngoan ngoãn nghe theo lời Hồng Quân đi làm việc, nhưng vấn đề là người thống soái Ma giáo đi nơi nào tìm?

Hồng Hoang chẳng lẽ sẽ lại nhảy ra một cái La Hầu không thành?

La Hầu cũng sẽ luân hồi chuyển thế tại Chư Thiên Vạn Giới đi tranh bá?

Nghĩ tới đây, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh lập tức cả người đều không tốt.

Tuy rằng đệ tử bọn hắn chiếm cứ ưu thế, nhưng nếu La Hầu thật sự chưa chết, luân hồi tại bên trong Chư Thiên Vạn Giới thì phiền toái rất lớn.

Đã từng có thể cùng Đạo Tổ Hồng Quân tranh đến ngươi chết ta sống, có thể thấy được La Hầu có mấy phần bản lĩnh.

Cho dù hiện tại không theo kịp trào lưu thời đại, không có biện pháp cùng Thánh nhân tranh đấu, chẳng lẽ còn không thể cùng đệ tử giáo phái tranh đấu?

Giản trực là chê cười.

Cho dù luân hồi, cũng thuộc về tồn tại cấp bậc nghịch thiên.

Không có công pháp thì tự sáng tạo, không có vũ khí thì luyện chế, không có thần công thì tham ngộ, từng bước một nhanh chóng bò lên, kinh điệu vô số tròng mắt.

Đừng hoài nghi, nếu La Hầu thật sự chưa chết, tại Hồng Hoang luân hồi, vậy thì thật sự không tạo nổi sóng gió, bởi vì sẽ bị Thánh nhân một mực nhìn chằm chằm.

Nhưng tại Chư Thiên Vạn Giới thì bất đồng, Thánh nhân không thể chạy vào, không nghi ngờ gì là cho La Hầu cơ hội tốt nhất.

Không ngừng trưởng thành, không ngừng lớn mạnh. "Làm gì?" Nhìn biểu tình cổ quái của Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh, lại có chút rối rắm, Tiêu Vân im lặng, "Các ngươi sẽ không phải cho rằng La Hầu chưa chết, có thể tại Chư Thiên Vạn Giới luân hồi chứ?

Dùng não một chút đi được không, cho dù La Hầu luân hồi, cũng không tạo nổi sóng gió.

Tại Hồng Hoang thế giới không được, Chư Thiên Vạn Giới càng không được!!!" Tại nghịch thiên thì lại như thế nào?

Tại Hồng Hoang tối đa trở thành một tôn Chuẩn Thánh, chết cũng chỉ đỉnh điểm đến thế, đồng dạng phải bị Thánh nhân khi dễ.

Cho dù đạt được một ít bảo bối, làm cho Thánh nhân không lấy được đem giết chết, làm ghê tởm Thánh nhân, nhưng giống nhau phải chịu khi dễ.

Trưởng thành khó khăn, nghịch thiên cũng không ngoại lệ.

Tại Chư Thiên Vạn Giới càng không cần nói, tái nghịch thiên thì lại thế nào?

Cho dù La Hầu luân hồi xuống dưới xưng bá Chư Thiên Vạn Giới thì sao?

Đừng quên giới hạn cao nhất của Chư Thiên Vạn Giới là tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, Thánh nhân một ngụm nước bọt đều có thể dìm chết.

Đem thế giới củng cố lại, La Hầu ngay cả Hồng Hoang đều vào không được.

Chọc giận Thánh nhân, trực tiếp đem thế giới hắn đang ở bạo

điệu, xem La Hầu chạy đi đằng nào. "Tại Hồng Hoang một tôn Chuẩn Thánh, có thể làm cho các ngươi bất an như thế?

Tại Chư Thiên Vạn Giới một tôn Thái Ất Kim Tiên, có thể làm cho các ngươi sợ hãi như vậy?

Bản hoàng thật là trường kiến thức, lợi hại, lợi hại." Thông thường thôi, Thánh nhân a, lợi hại đi, lại chỉ có chút gan dạ này.

La Hầu đã là quá khứ thời đại rồi, đừng đem hắn nhìn đến mạnh như vậy được không.

Giơ tay day day huyệt Thái Dương, Tiêu Vân cảm thấy đầu óc có chút đau.

Phục!!

Thật sự phục đám Thánh nhân này.

Cái gì cũng có thể lo lắng, cái gì cũng có thể sợ hãi, thật thú vị.

Lão Tử: "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn: "....." Tiếp Dẫn: "....." Chuẩn Đề: "....." Thông Thiên: "Khụ khụ!!!" Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều náo loạn một cái mặt đỏ bừng, lập tức xấu hổ không thôi.

Cẩn thận đối chiếu một chút, a, mẹ nó lão tử đều là Thánh nhân, còn sợ một cái ngưu nhân La Hầu đã từng sao??

La Hầu dám luân hồi, ta một ngón tay ấn chết hắn, hà tất rối rắm nhiều như vậy.

Tồn tại như La Hầu nếu quả thật chưa chết, thật sự luân hồi, Thánh nhân sẽ ngay lập tức phát hiện.

Thậm chí có thể ngay cả luân hồi cũng khó khăn, nói không chừng trực tiếp bị khốn tại bên trong Lục Đạo Luân Hồi, gặp lúc Huyền Minh hoặc Hậu Thổ tâm tình không tốt, một ba chưởng chụp về Súc

Sinh Đạo, trước tiên luân hồi vô số năm làm súc sinh là được rồi.

Có gì phải lo lắng?

Chương 206

Có gì phải sợ hãi? "Yêu Hoàng, không biết người dẫn dắt Ma giáo nên từ chỗ nào chọn?" Náo loạn cái mặt đỏ bừng, Chuẩn Đề vội vàng mở miệng chuyển sang chuyện khác, miễn cho mọi người đều xấu hổ không thôi.

Kết quả Chuẩn Đề vạn vạn không nghĩ tới, không hỏi thì thôi, vừa hỏi liền xảy ra vấn đề.

Chỉ thấy Tiêu Vân cười ha hả nhìn chằm chằm hắn, nhìn đến mức Chuẩn Đề có chút mạc danh kỳ diệu.

Nói chuyện đi a, nhìn ta làm gì!!!

Nói chuyện, bảo ngươi nói chuyện đấy.

Nhưng Tiêu Vân không nói, cứ như vậy cười ha hả nhìn qua Chuẩn Đề, thậm chí đem Ma Châu ném một cái, trực tiếp ném cho Chuẩn Đề.

Có ý gì?

Tam Thanh ý thức được một vấn đề, giáo chủ của Ma giáo phỏng chừng sẽ tại Phật giáo sinh ra. .....

Khánh hạnh đồng thời, ba người không khỏi cũng có chút vui sướng khi người gặp họa, dù sao xui xẻo là Phật giáo, cùng bọn họ không có quan hệ, như vậy đương nhiên muốn cười ha hả xem kịch. "Yêu Hoàng, đây là ý gì!!

Chẳng lẽ nhân tuyển giáo chủ Ma giáo tại Phật giáo ta không thành!!!" Trong tay cầm Ma Châu, Chuẩn Đề cảm giác món đồ chơi này là một củ khoai lang bỏng tay đáng sợ.

Không đúng, là một quả bom nguyên tử, tùy thời có thể phân phân

chung bạo nổ, loại có thể kiến Linh Sơn san bằng kia.

Đương nhiên ở trên chỉ là hình dung, thật có bom nguyên tử ném qua Tây Phương, phỏng chừng cái rắm dùng cũng không có, cùng thả pháo giống nhau.

Cũng không nhìn xem Hồng Hoang thế giới có bao nhiêu ổn cố, Tiêu Vân có thể so sánh như vầy, trong Hồng Hoang vạn tộc, chủng tộc nào yếu nhất?

Có khả năng người ta sẽ nói là Nhân tộc!!!

Bởi vì so sánh với các chủng tộc khác, Nhân tộc tiên thiên thật sự quá yếu nhỏ, cho dù tu hành nhanh chóng, nhưng tuổi thọ ngắn, thân thể yếu ớt là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng không khách khí mà nói, Tiêu Vân đem người bình thường trong Hồng Hoang ném vào Chư Thiên Vạn Giới, những người này từng cái đều có thể biến thành tồn tại như Đội trưởng Mỹ.

Giống như được tiêm huyết thanh siêu cấp chiến binh vậy, rất ngưu bài.

Hồng Hoang quá ổn cố, có Thiên Đạo ý chí hạn chế, sau khi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới những hạn chế này biến mất, người bình thường yếu nhỏ tự nhiên cũng có thể trở nên vô cùng cường đại.

Đương nhiên chỉ là đối với Nhân tộc tự nhiên diễn hóa trong Chư Thiên Vạn Giới mà nói.

Tuy rằng đều là người, nhưng đến từ Hồng Hoang, chính là có thể tạo thành kết quả như vậy xuất hiện.

Đợi một đoạn thời gian, Tiêu Vân khẳng định muốn chuyển di một đám người tiến vào trong Ba Ngàn Đại Thế Giới, nếu không người giáo phái Thánh nhân luân hồi như thế nào?

Cũng là bởi vì căn bản tranh đấu không lại được.

Có khả năng đối với tiểu thế giới phát triển khoa học kỹ thuật, bức xạ hạt nhân là trí mạng, nhưng đối với người Hồng Hoang trừ phi bị trực tiếp nổ chết, nếu không thì đem bọn họ ném vào khu bức xạ, khả năng không có bất kỳ thay đổi gì, không khác biệt lắm. "Phải hay không phải, thử một chút sẽ biết, đừng nhìn Bản hoàng như vậy, nếu không Bản hoàng có khả năng sẽ nhịn không được lại đánh ngươi một trận." Tiêu Vân nhún nhún vai, mở ra bàn tay, nói: "Để môn hạ đệ tử Như Lai của ngươi, cầm lấy Ma Châu là biết, đến lúc đó còn phải cảm tạ Bản hoàng mới được." Có ý gì?

Chẳng lẽ đệ tử Như Lai của ta sẽ độn nhập ma đạo?

Không có khả năng, hắn chính là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cho dù độn nhập ma đạo, cũng không có khả năng luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới.

Bị Tiêu Vân uy hiếp, Chuẩn Đề không lên tiếng nữa, đừng nói, hắn thật sợ Tiêu Vân mặc kệ không để ý đối với hắn ra tay đánh một trận.

Thương thế còn chưa lành đâu, nếu nhân cơ hội này lại tăng thêm, vậy thì có trò để chơi rồi. "Như Lai. ....." Tam Thanh biểu tình trở nên cổ quái, Tiếp Dẫn một trương mặt âm trầm đáng sợ.

Nếu Như Lai xảy ra chuyện, trở thành người của Ma giáo, vậy thì có kịch hay để nhìn, đối với Phật giáo tổn thất quả thực không thể lớn hơn nữa.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phỏng chừng có thể tức giận đến phát điên, đừng quên Như Lai chính là đệ tử tốt nhất môn hạ bọn hắn, cũng là chưởng giáo Phật giáo, nếu Như Lai xảy ra chuyện, kết quả có thể biết.

Khí vận Phật giáo đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Làm sao bây giờ?

Chuẩn Đề nhìn về phía Tiếp Dẫn, nội tâm Tiếp Dẫn mâu thuẫn, khó chịu vô cùng, nhưng cũng thảm thắc.

Những năm này Ma Châu vẫn luôn tại trong tay Tiêu Vân, vạn nhất hắn thật sự nhìn ra cái gì thì làm sao bây giờ?

Như Lai không thể xảy ra chuyện.

Phật giáo cũng không thể mất đi Như Lai, nếu không hậu quả nghiêm trọng, ảnh hưởng quá lớn.

Thật nháo ra sự tình như vậy, nói không chừng bởi vì Tây Du mà đại hưng Phật giáo, có khả năng sẽ một sớm trở lại trước kia, trở về những ngày tháng khổ sở.

Không phải đang nói đùa, đủ để nhìn ra tầm quan trọng của Như Lai đối với Phật giáo.

Suy nghĩ hồi lâu, Tiếp Dẫn mở miệng hỏi: "Bần đạo không rõ ý tứ của Yêu Hoàng, mong Yêu Hoàng có thể nói rõ, bần đạo cảm kích vô cùng." "Bớt đi." Tiêu Vân tức giận nhìn hai người, nói: "Đừng có chơi mấy thứ giả tạo này, có thành ý thì lấy ra chút chỗ tốt, ví dụ như Phật Tổ Kim Châu kia cho ta mấy viên." Kháo!!!

Còn nhớ thương cái này sao?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trừng mắt thật lớn.

Tam Thanh cũng một trận im lặng, khóe miệng co giật vài cái, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thầm nghĩ trong tay các ngươi có Phật Tổ Kim Châu, trước đó không phải nói không có sao?

Ai không muốn Chuẩn Thánh đệ tử môn hạ nhiều thêm?

Thông Thiên thì thôi, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bọn

hắn hợp tác nhiều lần, hai người sớm đã trong tối ngoài sáng thăm dò, hy vọng có thể lấy ra một ít Phật Tổ Kim Châu.

Đáng tiếc Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn luôn giả ngu, sống chết một mực nghe không hiểu, xem không hiểu, ta không biết.

Đều cho rằng trong tay bọn hắn không còn, hiện tại nghe Tiêu Vân nói như vậy, xem ra là có vấn đề rồi. "Yêu Hoàng hà tất như thế?" Chuẩn Đề cũng không biết nên nói cái gì, nội tâm tràn đầy oán thầm, chỉ là những lời oán thầm này không thể nói ra, bằng không sợ là phải bị Tiêu Vân đánh cho bán sống bán chết. "Vậy Bản hoàng không có biện pháp, dù sao Như Lai kia lại không phải đệ tử Bản hoàng, cũng không phải người Yêu tộc Thiên Đình ta.

Xảy ra chuyện đó là chuyện của Phật giáo, các ngươi tự nhìn mà làm đi.

Ma Châu mang đi là tốt rồi, Bản hoàng cũng không cần." Tiêu Vân vô thú xua tay, không có chỗ tốt ai thèm để ý a.

Nằm mơ đi. "Cho!!!" Tiếp Dẫn đen một cái mặt, cắn răng nói: "Nhưng Phật Tổ Kim Châu ngưng tụ không dễ, nhiều năm như vậy chỉ có đúng một viên!!!

Nếu Yêu Hoàng nguyện ý, ta cùng sư đệ có thể lấy ra, nếu không nguyện ý vậy thì thôi." Lần trước bị Tiêu Vân gõ hai viên, thật vất vả mới ngưng tụ ra một viên, kết quả lại bị Tiêu Vân nhìn trúng.

Tiêu Vân rốt cuộc có bao nhiêu yêu thích món đồ chơi Phật Tổ Kim Châu này?

Xong, xong, ánh mắt Tam Thanh thay đổi.

Chú ý tới ánh mắt Tam Thanh biến hóa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có điểm muốn khóc.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng ám chỉ, suýt chút

nữa mở miệng đòi rồi, nhưng sư huynh đệ bọn hắn không buông khẩu.

Hiện tại tốt rồi đi, bị Tiêu Vân bức bách không thể không đem đồ vật lấy ra, sẽ đắc tội với người.

Nhưng có được lựa chọn sao?

Cho dù sẽ nhân cơ hội này đắc tội người, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng chỉ có ngoan ngoãn lấy ra nhận mệnh, không có con đường thứ hai để lựa chọn.

Úc muộn a!!!

Nếu không phải Như Lai liên quan quá lớn, đối với Phật giáo sự quan trọng yếu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng sẽ không đem đồ vật lấy ra, thậm chí sẽ không thừa nhận là có!

Món đồ chơi này quá dễ dàng dẫn đến hiểu lầm.

Thật lộng thành bộ dạng như vậy, về sau Phật giáo cầu người, đối phương vừa mở miệng liền lấy Phật Tổ Kim Châu ra đổi, làm sao bây giờ?

Đâu ra nhiều Phật Tổ Kim Châu như vậy?

Coi như heo nái sinh con một ổ một ổ sao?

Coi như cây ra quả, mấy trăm trái, cả ngàn trái một lần sao?

Món đồ chơi này thời gian rất lâu mới có thể ngưng tụ ra một viên được không.

Hiện tại lại rơi vào trong tay Tiêu Vân, Chuẩn Đề cảm thấy tâm mệt, Tiếp Dẫn cũng không tốt hơn chỗ nào. "Chỉ có một viên?

Thật keo kiệt." Tiêu Vân bĩu môi, cảm giác Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn quá hẹp hòi, lần trước cho hai viên, lần này chỉ có một viên?

Không hậu đạo. "Phốc ~~~~" Tin hay không ta một ngụm máu tươi phun chết ngươi!!!

Chỉ có một viên, là thật!!!

Lừa gạt ngươi ta không gọi là Chuẩn Đề!!! "Thôi được rồi, thôi được rồi, một viên thì một viên vậy." Tiêu Vân miễn cưỡng đem đồ vật nhận lấy, Nữ Oa thật sự nhịn không được cười khẽ, Tam Thanh một trận im lặng.

Tiêu Vân có thể lại vô sỉ một chút được không?

Ta muốn, vô số năm các loại thủ đoạn đều dùng, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng luyến tiếc lấy một viên, ngươi khen ngược, trước sau được ba viên còn không thỏa mãn.

Bởi vì Tiêu Vân cố ý thổi phồng, dẫn đến việc làm cho Tam Thanh đều cho rằng công hiệu của Phật Tổ Kim Châu đặc biệt ngưu bài, có thể làm cho người ta nhẹ nhõm đột phá cảnh giới, từ Đại La Kim Tiên trở thành Chuẩn Thánh.

Như vậy không nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới là lạ. "Đại huynh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hậu đạo, lần sau hợp tác nhất định không thể tùy tiện buông tha bọn hắn.

Môn hạ chúng ta có không ít đệ tử kẹt tại Đại La Kim Tiên cảnh giới, Phật Tổ Kim Châu tự nhiên đa đa ích thiện (càng nhiều càng tốt) mới được." Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu tình bất biến, ngầm lại cùng Lão Tử truyền âm.

Đã đánh chủ ý, lần sau có cơ hội nhất định phải làm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hung hăng nhả ra mấy viên không thể. "Ân." Lão Tử tuy rằng ân một tiếng, không có nói cái gì khác, nhưng cũng tán đồng lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Thông Thiên đều đang âm thầm tự hỏi, làm sao mới có thể từ trong tay Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lộng

mấy viên Phật Tổ Kim Châu, đây chính là thứ tốt.

Cũng may là lực chú ý của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều ở trên thân Tiêu Vân, nếu để cho bọn hắn biết nội tâm Tam Thanh lúc này, phỏng chừng sẽ tức giận đến thổ huyết.

Loại thổ huyết không ngừng ấy. "Thiên cơ bất khả lộ, các ngươi mang theo Ma Châu về Linh Sơn, đem đồ vật giao cho đệ tử Như Lai là được, những cái khác rất nhanh sẽ biết.

Thiết ký, không được mẫn diệt, người này có đại dụng!!!!" Tiêu Vân nho nhỏ nhắc nhở Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, miễn cho hai người nhịn không được một phen đem Vô Thiên bóp chết thì hết vui.

Vô Thiên cũng coi như một cái kiếp nạn, bất quá có Thánh nhân nhìn, kiếp nạn tự nhiên không đáng kể, không có khả năng diễn biến thành giống như trong phim truyền hình diễn, bao nhiêu xá lợi tử đều mất hết.

Chương 207

Chỉ cần Vô Thiên hiện ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người thân là Thánh nhân, có thể tùy thời diệt đi một mặt phản diện của Như Lai.

Tiêu Vân cũng không hy vọng bọn hắn làm như thế, Vô Thiên không phải chính là nhân tuyển thích hợp nhất cho chức giáo chủ Ma giáo sao?

Trong phim truyền hình hào xưng là La Hầu chuyển thế, có Diệt Thế Hắc Liên. .....

Đáng tiếc La Hầu chuyển thế là không có khả năng, Diệt Thế Hắc Liên cũng là không có khả năng.

Ngoan ngoãn làm phản diện của Như Lai, sau đó bị thu đi ra, thành toàn cho Như Lai, giúp Như Lai độ một kiếp nạn, rồi bị bắt vào trong Ma Châu ngoan ngoãn đi Lục Đạo Luân Hồi luân hồi, chuẩn bị đi Chư Thiên Vạn Giới làm giáo chủ Ma giáo là được rồi.

Vô Thiên chỉ là mặt phản diện của Như Lai, không giống như bản tôn cùng Tam Thi, như vậy luân hồi không chịu hạn chế.

Như thế nào lại không thể?

Thấy Tiêu Vân không giống bộ dạng đang nói đùa, hai người chỉ có thể buồn bực cầm lấy Ma Châu đi, còn tưởng rằng Tiêu Vân có thể nói cho bọn hắn biết một ít bí mật.

Kết quả thì sao, đầu tiên là phải bị Tiêu Vân cảnh cáo, mẹ nó đều là chuyện gì?

Chuyện gì?

Cảm giác một viên Phật Tổ Kim Châu cấp không công rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi rồi, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lựa chọn rời đi, còn có không ít sự tình muốn đi an bài.

Như vậy mới tốt đem đệ tử tống nhập Lục Đạo Luân Hồi, cùng người Yêu tộc cùng nhau luân hồi. "Khụ khụ, Yêu Hoàng!" Thông Thiên muốn nói lại thôi nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân tức giận nhìn hắn một cái, "Sẽ không thật sự cho rằng đồ vật kia lợi hại như vậy chứ?

Đó là dùng để lừa gạt hai vị sư huynh của ngươi!!!" cái gì?

Thông Thiên vẻ mặt mộng bức, Tiêu Vân im lặng nói: "Bản hoàng thừa nhận, Phật Tổ Kim Châu đối với Đại La Kim Tiên đột phá có sự giúp đỡ nhất định, nhưng hiệu quả cũng không có tốt như Bản hoàng nói, chẳng qua là dùng để kích thích Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi.

Đồng thời cũng không muốn Tây Phương nhị nhân không trả giá mà lấy đi Ma Châu, thế nào, có thể hiểu không?" Tiêu Vân thừa nhận, Phật Tổ Kim Châu đối với Đại La Kim Tiên đột phá có sự giúp đỡ nhất định, nhưng đâu có truyền thần như vậy?

Nếu thật sự truyền thần như vậy, Phật giáo đã sớm Chuẩn Thánh đệ tử đầy đất đi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn khẳng định cũng cấp cho môn hạ đệ tử dùng.

Có một điểm Tiêu Vân dám khẳng định, cho dù món đồ chơi này ngưng tụ không dễ dàng, nhưng hai vị Thánh nhân một khi nỗ lực, khẳng định không giống trong tưởng tượng khó khăn như vậy mới đúng.

Kháo!!

Không nói sớm, lãng phí thời gian bản giáo chủ!!!

Thông Thiên há to miệng, im lặng nhìn qua Tiêu Vân, hồi lâu một

câu cũng nói không nên lời, im lặng vung ống tay áo một cái, chuẩn bị rời đi.

Nói sớm một chút, bản giáo chủ nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?

Lãng phí biểu tình a.

Bất quá Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhất định cũng sẽ không dễ chịu, dù sao bọn họ cũng không thể nói Phật Tổ Kim Châu vô dụng, huống chi nói ra Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không tin.

Nói là không có, càng không ai tin tưởng, ngược lại sẽ cảm thấy Chuẩn Đề hư ngụy, Tây Phương Thánh nhân không thành thật.

Không thấy Tam Thanh ta dễ nói chuyện sao?

Tiêu Vân có thể đánh cho gà bay chó sủa, ta cũng được!!!

Không tin thì cứ thử một chút. "Ha ha ha. ....." Hào vô nghi vấn, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, từ trong tay bọn họ hoạch lấy Phật Tổ Kim Châu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đâu, cho lại không được, không cho, trước tiên không nói có hay không, có cũng không thể tùy tiện cho, nếu không người khác mãn tâm hoan hỉ cầm cho đệ tử sử dụng, kết quả lại một chút phản ứng đều không có, vậy thì xong đời.

Vừa nghĩ tới về sau có khả năng sẽ xuất hiện loại đại ô long hài kịch này, Thông Thiên nhịn không được cười to, trong lòng buồn bực cũng theo đó tiêu tán.

Đối với cái gọi là Phật Tổ Kim Châu kia cũng không lại đi để tâm.

Chuẩn bị trở về thông báo, để đệ tử trên Phong Thần Bảng cũng tham dự chọn lựa, chọn lựa người thích hợp, tiến đến Lục Đạo Luân Hồi tiến hành luân hồi, tiến vào Chư Thiên Vạn Giới.

Ba Ngàn Chủ Thế Giới bắt đầu sinh ra sinh linh rất chậm, phân

hóa tiểu thế giới cũng chậm, đáng tiếc thời gian ở Ba Ngàn Chủ Thế Giới và Hồng Hoang không đối đẳng, bên trong đi qua thật lâu thật lâu, tại Hồng Hoang lại không trôi qua bao nhiêu năm, nếu không ai chờ được?

Thánh nhân có thể chờ, chẳng lẽ Hồng Quân cũng có thể chờ?

Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu rất nhanh sẽ mở ra, sớm một chút làm chuẩn bị tương đối tốt.

Mang theo một trái tim ưu tâm xung xung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phản hồi Tây Phương Linh Sơn, đối với việc môn hạ đệ tử từ Phong Thần Bảng thoát khốn, được tự do thân năng tu luyện tăng thực lực cũng một chút xíu đều cao hứng không nổi.

Phải biết rằng những người quản lý Chu Thiên Tinh Thần có thể dựa vào Chu Thiên Tinh Thần chi lực giúp đỡ tu hành, tốc độ tu hành sẽ rất nhanh, cho dù như thế, hai người cũng cao hứng không nổi.

Bởi vì Như Lai đối với Phật giáo thật sự quá quan trọng.

Một khi xuất hiện bất kỳ sai sót nào, Phật giáo đều phải xui xẻo lớn, những đệ tử khác phải xui xẻo, hai vị Thánh nhân cũng phải xui xẻo.

Một vòng khấu một vòng.

Chủ yếu cùng Thánh vị của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không ổn định có quan hệ, dù sao thiếu nợ quá nhiều, đổi thành Tam Thanh sẽ không như vậy, cho dù đệ tử quan trọng xảy ra chuyện, ảnh hưởng đến giáo phái, ảnh hưởng đến khí vận tối đa đê mê một trận mà thôi.

Sẽ không giống Phật giáo, có khả năng đòi cái mạng già. "Sư huynh, lời Tiêu Vân nói là thật hay giả?" Chuẩn Đề có chút không yên lòng, không dám đem Ma Châu tùy tiện giao cho Như Lai, vạn nhất xảy ra chuyện thì sao?

Tục ngữ nói rất hay, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a. "Sư đệ chớ có hoảng trương." So với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bình tĩnh hơn rất nhiều, "Sư đệ, nếu quả thật có chuyện, Tiêu Vân kia liền sẽ không từ trong tay ta hoạch lấy chỗ tốt, chính vì lấy chỗ tốt, ta mới có thể yên tâm đem đồ vật giao cho Như Lai." Tiêu Vân không gõ, không lấy chỗ tốt, ta mới bất an a.

Tuy rằng trong lòng khó chịu loại hành vi cường đạo này của Tiêu Vân, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể cho.

Cho thì cho, nhưng trong lòng ta sẽ không thoải mái.

Đổi góc độ khác, Tiêu Vân dám đòi chỗ tốt ý nghĩa là Như Lai sẽ không xảy ra chuyện, Phật giáo cũng sẽ không xảy ra chuyện, đây là một tin tức tốt.

Chỉ cần xem Như Lai lấy Ma Châu xong sẽ có phản ứng gì.

Cần phải luôn nhìn chằm chằm mới được.

Hình như có chút đạo lý!!!

Chuẩn Đề vốn đang lo lắng, thảm thắc, nghe sư huynh Tiếp Dẫn phân tích như vậy, ánh mắt sáng lên.

Đúng vậy a, nếu quả thật sẽ xảy ra chuyện, Tiêu Vân chạy đều không kịp, nơi nào sẽ tìm bọn hắn đòi chỗ tốt?

Đã lấy chỗ tốt, khẳng định có thể xác định sẽ không xảy ra chuyện gì. .

Có vấn đề, nhưng sẽ không xảy ra đại sự, sẽ không ảnh hưởng Phật giáo.

Chỉ cần sẽ không xảy ra đại sự, sẽ không ảnh hưởng Phật giáo thì có cái gì phải lo lắng?

Chẳng lẽ hai tôn Thánh nhân khống chế không được cục diện hay

sao?

Nếu thật như thế, truyền đi ra ngoài phỏng chừng muốn bị người cười rụng răng hàm.

Thánh nhân đâu, giản trực mất mặt, về sau dứt khoát gọi là mất mặt đi, đừng gọi là Thánh nhân. "Như Lai, đến gặp vi sư." Trong lòng tảng đá lớn treo lơ lửng rơi xuống, Chuẩn Đề mới an tâm triệu hoán Như Lai. "Đệ tử bái kiến sư tôn, sư tôn vạn an." Như Lai không biết Chuẩn Đề tìm hắn làm gì, cung cung kính kính hướng hai vị lão sư hành lễ.

Tại Tây Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hầu như là nhất thể, đệ tử cũng không có phân chia là của ai, Như Lai là đệ tử của cả hai, hai người đều là lão sư của Như Lai, cho nên Như Lai hành lễ trực tiếp một lần là xong, không cần đi cố ý phân chia.

Điểm này khá hơn các giáo phái khác nhiều. "Như Lai, trước mắt Chư Thiên Vạn Giới sắp bắt đầu tranh đấu, đệ tử Phật giáo ta trên Phong Thần Bảng cũng đã thoát khốn.

Nếu có nhân tuyển thích hợp có thể trực tiếp đề xuất, để những đệ tử này cũng tiến về Lục Đạo Luân Hồi, luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới." Chuẩn Đề đem cái tin tức tốt này nói cho Như Lai.

Như Lai sững sờ, kinh hỉ nói: "Như vậy Phật giáo ta tranh đấu càng thêm nắm chắc!!!" Như Lai có lòng tin, như vậy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vì hắn cảm thấy cao hứng.

Những chuyện này đều trực tiếp giao cho Như Lai đi xử lý, bọn hắn không quản.

Dù sao Thánh nhân cũng không có thời gian đi quản lý giáo phái, đều chọn một vị giáo chủ quản lý.

Như Lai là giáo chủ Phật giáo, lại có Nhiên Đăng hiệp trợ, phải

biết rằng Nhiên Đăng nhiều năm trước có thể đem Xiển giáo quản lý tốt, đủ để chứng minh năng lực của hắn.

Hiệp trợ Như Lai cùng nhau quản lý, Phật giáo sẽ không có bất kỳ sai sót nào xuất hiện.

Tôn Ngộ Không là một ngoại lệ.

Kẻ này trời sinh khuyết hãm, không có biện pháp đền bù. "Yêu Hoàng ban tứ chi vật, ngươi thu lấy." "Dạ!!!" Như Lai nhìn qua Ma Châu đang bay tới, cảm thấy có chút kỳ quái, Yêu Hoàng ban tứ đồ vật?

Có khả năng sao?

Tuy rằng Tiêu Vân có thời điểm tùy tính, có thời điểm cao hứng lên Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều có thể tặng ra ngoài, Bích Tiêu chính là minh chứng tốt nhất, làm cho vô số đệ tử Tiệt giáo hâm mộ không thôi.

Trong Hồng Hoang, Tiêu Vân ban tứ đồ vật không nhiều, nhưng cũng không ít, hết thảy xem tâm tình của hắn.

Tâm tình tốt, nhìn thuận mắt, thưởng một điểm đồ vật.

Tâm tình không tốt nhìn không thuận mắt thì... cút ngay!!

Còn dám cản đường, lão tử một cước đạp chết tin hay không?

Lấy tính tình Tiêu Vân, tặng ai đồ vật cũng không có khả năng tặng Tây Phương, bởi vì Tiêu Vân từ đầu đến cuối đều đối với Phật giáo không có hảo cảm quá lớn, điểm này người Phật giáo trong lòng rõ ràng.

Cho nên khi Chuẩn Đề nói Tiêu Vân ban tứ đồ vật, Như Lai có chút lăng thần.

Yêu Hoàng sẽ ban tứ ta đồ vật?

Sợ là trong đó có cổ quái.

Trong lòng buồn bực, Như Lai đem đồ vật nhận lấy, nhưng không dám đi chất vấn, đi tìm tòi nghiên cứu, đi dò hỏi một ít vấn đề không thể hỏi, biết một ít sự tình không thể biết, như thế sẽ rất nguy hiểm.

Náo lớn, hai vị lão sư đều bảo không được hắn.

Cẩn thận nghĩ lại, kỳ thật Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh rất không dễ dàng.

Từ lúc Tử Tiêu Cung bắt đầu giảng đạo, gặp Tiêu Vân cái sát tinh này, sau đó bị một đường đánh. .....

Chương 208

Đừng nhắc tới có bao nhiêu biệt khuất.

Các loại phiên bản lưu truyền tại Hồng Hoang còn thiếu sao?

Người khác không dám nghị luận Thánh nhân là không sai, nhưng trong bóng tối tuyên dương, Thánh nhân có thể làm gì?

Người hiểu quy củ, có năng lực biết những chuyện này đều rõ ràng, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh vẫn luôn bị Tiêu Vân đánh, về phần số lần, ai nhớ được đâu?

Hoặc là rất nhiều lần, chỉ là không ai biết mà thôi.

Giống như lần tranh đấu trước, Thánh nhân tại hư không đại chiến, Tiêu Vân một chấp bốn, đem Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đả thương, thương cập Nguyên Thần, tước đi mười vạn năm tu vi, có mấy người biết?

Có ai đem tin tức này truyền đi ra ngoài?

Không có!!!

Trừ phi tại Hồng Hoang nội tranh đấu, tại địa phương khác bùng nổ chiến đấu, chỉ cần Thánh nhân không nói, người có thể biết cực ít, cực ít.

Mọi người đều trong lòng hiểu rõ, có một số việc biết là được rồi, nhưng ngàn vạn lần không nên đi loạn truyền, nếu không đối với ai cũng không có chỗ tốt.

Áp xuống nghi hoặc trong lòng, Như Lai đem Ma Châu nhận lấy. "Tôn Ngộ Không tình huống như thế nào rồi?" Thấy Như Lai đem Ma Châu nhận lấy, Chuẩn Đề hỏi chuyện Tôn Ngộ Không.

Thời gian vạn năm trôi qua, Tôn Ngộ Không đã sớm được Như Lai từ Lục Đạo Luân Hồi đón về.

So với trải nghiệm chịu tội tại Thiên Đình và Lục Đạo Luân Hồi, Tôn Ngộ Không hẳn là thành thật không ít.

Cái con khỉ này, Chuẩn Đề đầu rất to.

Thất sách a thất sách, năm đó vì sao không thể hơi thôi diễn một phen, rồi hãy đem tảng đá ném xuống chứ?

Lộng thành cái dạng này hiện tại, Chuẩn Đề muốn gánh một hơn nửa cái hắc oa mới được.

Mỗi mỗi nghĩ đến việc này, Chuẩn Đề lại một trận tắc lòng.

Tôn Ngộ Không?

Thấy lão sư hỏi cái này, trên mặt Như Lai lộ ra một tia thần sắc đồng tình, nói: "Khởi bẩm lão sư, Tôn Ngộ Không bị đệ tử từ Lục Đạo Luân Hồi đón về sau đó vẫn luôn thành thật ngốc tại Linh Sơn, cũng không còn đề cập chuyện về Hoa Quả Sơn nữa, chỉ là tính tình trở nên có chút âm trầm.

Kiếp nạn Thiên Đình cùng Lục Đạo Luân Hồi đối với hắn đả kích không nhỏ." Đối với Tôn Ngộ Không đả kích xác thực không nhỏ.

Không biết đủ loại bí mật Hồng Hoang, phát hiện mình vẫn luôn đáng buồn cười như con khỉ làm xiếc, một búa đem tôn nghiêm ngạo khí của Tôn Ngộ Không cấp kích nát.

Sau đó Đả Yêu Tiên trăm năm chiếu cố, làm cho Tôn Ngộ Không sống không bằng chết, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi sau càng là như thế.

Ở đó Tôn Ngộ Không chưa bao giờ được làm bàn thái kê (món ăn trên bàn), tùy tiện cái Đại Vu nào nhảy ra, đều có thể tóm lấy hắn bạo

đánh một trận.

Một đám Đại Vu luân phiên thay nhau chiếu cố Tôn Ngộ Không, một vạn năm, chỉnh chỉnh một vạn năm thời gian, hầu như đem Tôn Ngộ Không đều cấp đánh ra bóng ma tâm lý.

Như Lai nói tính tình hắn trở nên âm trầm, kỳ thật Tôn Ngộ Không hiện tại tính tình là nhất kinh nhất sạ (giật mình thon thót), tuy rằng rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi có một đoạn thời gian, nhưng Tôn Ngộ Không không thể khôi phục.

Đợi hòa hoãn lại, phỏng chừng sẽ có một trận phản đạn.

Như Lai và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thế nào cũng không nghĩ tới, Tôn Ngộ Không bị đánh sợ, cũng đối với người của Phật giáo càng thêm thống hận.

Hắn thiên kích cho rằng nếu không phải Phật giáo lấy hắn làm quân cờ, bảo hộ Kim Thiền Tử đi Tây Phương thỉnh kinh, tự biên tự diễn đại hưng Phật giáo, vận mệnh Tôn Ngộ Không hắn sẽ không bi thảm như vậy, cũng sẽ không đáng buồn cười như vậy.

Tự nhận thiên hạ vô địch, nhưng kỳ thật thì sao?

Chỉ là một con trùng đáng thương cái gì cũng không biết mà vẫn dương dương đắc ý mà thôi.

Như thế, Tôn Ngộ Không không thống hận người của Phật giáo mới là lạ.

Cộng thêm bị bức tiến vào Thiên Đình, khẩn thỉnh Tiêu Vân làm chủ cho hắn, nếu không phải bị người của Phật giáo bức bách, hắn cũng sẽ không xung đột với Tiêu Vân.

Tuy rằng tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, Tôn Ngộ Không cả đời đều không thể quên được, tại Thiên Đình một trăm năm kia vượt qua như thế nào.

Đả Yêu Tiên đánh vào trên người, quả thực có thể làm cho người ta điên cuồng.

Lục Đạo Luân Hồi một vạn năm càng là không cần nói nhiều, Tôn Ngộ Không trừ bỏ bị đòn vẫn là bị đòn. "Đả kích?" Chuẩn Đề không để ý, ngược lại cười nói: "Chịu chút đả kích cũng tốt, rơi vào trong tay Vu tộc, người nào mà không thê thảm như vậy.

Nhìn xem Khổng Tuyên và Đại Bàng Điểu, lại nhìn xem Dương Giao và Dương Tiễn, qua một đoạn thời gian là tốt rồi." Khổng Tuyên, Đại Bàng Điểu. .....

Hai cái người này vốn có cơ duyên khá lớn với Phật giáo lại lưu lại tại Thiên Đình, Chuẩn Đề trong lòng khó chịu!!!

Khó chịu!!!

Nếu Khổng Tuyên và Đại Bàng Điểu ở tại Phật giáo, tuyệt đối cũng là hai tôn Chuẩn Thánh đáng sợ nhất dưới Thánh nhân, làm cho thực lực Phật giáo càng phát ra lớn mạnh, khí vận càng mạnh.

Đáng tiếc, hiện tại hết thảy đã thành định cục, nói cái gì cũng vô dụng.

Khổng Tuyên và Đại Bàng Điểu kia không ai bì nổi, Hồng Hoang trừ Thánh nhân, trừ hai vị Tổ Vu, hầu như không ai trị được.

Hai người bọn họ đối với Tiêu Vân, đó gọi là một cái trung tâm cảnh cảnh.

Tiêu Vân cho dù nói một câu, bảo bọn họ đi diệt những người còn lại của Phượng tộc, hai người cũng sẽ không chút do dự đi làm.

Cho dù là Phượng tộc sinh ra bọn họ cũng không ngoại lệ, có thể thấy được hai người đối với Tiêu Vân sùng kính đã đạt tới một cái tình trạng đáng sợ như thế nào. "Lui xuống làm việc đi." Như Lai nhận lấy Ma Châu xong, Chuẩn Đề ra hiệu hắn có thể đi. "Dạ!!

Đệ tử cáo lui." Như Lai đẩy đầu sương mù rời khỏi, hồn nhiên không phát giác hai vị Thánh nhân, bốn con mắt vẫn luôn đặt ở trên người hắn, chỉ cần có bất kỳ không thích hợp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có thể ngay lập tức phát hiện.

Hoặc là cần thời gian nhất định, nhưng tuyệt đối sẽ không dài dòng, bởi vì Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu sắp bắt đầu rồi. "Thôi được rồi, thôi được rồi, lần sau lại nói cho lão sư biết cũng được." Như Lai lắc đầu rời đi.

Kỳ thật có một số việc hắn chưa nói, Tôn Ngộ Không sau khi trở về Linh Sơn, quả thực biến thành giống như dã thú, bình thường âm trầm mà thôi.

Những năm này, không ít linh thú tại Linh Sơn đều gặp tai ương, trực tiếp bị Tôn Ngộ Không đánh ăn.

Ăn thì ăn, có thể ăn dọa người hơn một chút không?

Cùng dã thú giống nhau, xé xác tử tê, khai bão (mổ bụng), gặm cắn, hình ảnh kia đừng nhắc tới có bao nhiêu dọa người.

Như Lai cảm thấy cứ như vậy đối với Tôn Ngộ Không không tốt lắm, chỉ có thể đem hắn vây khốn, đợi sư phụ khôi phục lại sẽ phát lạc.

Ai biết Chuẩn Đề hồn nhiên không thèm để ý, Như Lai không có biện pháp, đành phải đem lời định nói nuốt trở về.

Dù sao Tôn Ngộ Không ở tại Linh Sơn, cũng không tạo nổi sóng gió.

Chú ý nhiều một chút là được.

Bất quá đây là cái gì?

Trở lại trong điện, Như Lai lấy ra Ma Châu cẩn thận nhìn, nhìn

xem nhìn xem cảm giác có điểm không thích hợp, trong lòng toát ra một ít ý nghĩ kỳ quái.

Đi đánh Tôn Ngộ Không một trận?

Chuyện gì xảy ra?

Như Lai lập tức kinh hãi, nằm mơ cũng không dám tin tưởng sẽ toát ra loại ý nghĩ này.

Đối với Tôn Ngộ Không trừng phạt vẫn luôn là cấm cố, vây khốn, chưa bao giờ động thủ đánh người, hắn cũng sẽ không đi làm như vậy, ai biết trong lòng bỗng nhiên toát ra ý nghĩ đó.

Bởi vì để ý chuyện Tôn Ngộ Không, cộng thêm Ma Châu tồn tại, dẫn đến một mặt khác của nội tâm bắt đầu sinh sôi.

Đi đánh Tôn Ngộ Không một trận, cho hắn thành thật, con khỉ này không đánh không nghe lời.

Trong đầu không ngừng toát ra ý niệm như vậy, làm cho Như Lai ý thức được có khả năng mình bị nhập ma.

Chuyện Hạo Thiên nhập ma, Như Lai biết, chỉ là không nghĩ tới mình cũng sẽ gặp phải phiền toái bực này.

Làm sao bây giờ?

Hẳn là hướng lão sư bẩm báo mới đúng.

Không đúng!!

Yêu Hoàng đã từng nói một câu làm cho lão sư không vui: Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma. .....

Không xong, nghĩ đến câu nói này, Như Lai đầy trong đầu đều chỉ còn lại tám chữ này, không ngừng luân hồi chuyển động, một lần lại một lần, phảng phất như trong đầu có một màn hình LCD, không ngừng lặp lại phát ra câu nói này, thậm chí còn thể thiếp phối hợp âm

thanh trầm thấp, khàn khàn, âm sâm, làm cho Như Lai lún sâu vào trong đó. "Ma ảnh!!!!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rốt cục minh bạch vì sao Tiêu Vân sẽ bảo đem Ma Châu cho Như Lai.

Nguyên lai trong lòng Như Lai đại từ đại bi, trên người sẽ sinh ra ma ảnh.

Mặt khác của Như Lai, khi từ bi đến cùng cực, sẽ biến thành đại ác.

Đây là Như Lai một hồi kiếp nạn.

Đương nhiên kiếp nạn này, chỉ thuộc về một mình Như Lai.

Ma giáo cần một giáo chủ, Ma Châu giao cho Như Lai, lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chân chính minh bạch dụng ý của Tiêu Vân.

Ma Châu có thể giúp Như Lai độ một hồi kiếp nạn, như vậy, chúng ta không lỗ?

Chuẩn Đề quay đầu lại nhìn Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn cũng có chút buồn bực, Tiêu Vân sẽ tốt bụng như vậy?

Cổ quái, quá cổ quái.

Nhưng có Ma Châu tồn tại, kiếp nạn của Như Lai căn bản không tính là gì, đem ma ảnh kia chia cắt ra dung nhập vào bên trong Ma Châu là được, sau đó tống tới Lục Đạo Luân Hồi đi tiến hành luân hồi, như thế hết thảy giải quyết, kiếp của Như Lai đi qua, Ma giáo cũng có nhân tuyển giáo chủ thích hợp. "Ngô nãi Vô Thiên!!!" "Vô pháp vô thiên!!!" Ma ảnh tại trên người Như Lai không ngừng lớn mạnh, thân mặc y phục màu đen, xõa tóc dài, có một khuôn mặt âm trầm, tại tình huống Như Lai không biết, Vô Thiên chậm rãi trưởng thành, chỉ là Vô Thiên nằm mơ cũng không nghĩ tới, Chuẩn Đề lạnh lùng hừ một tiếng, Vô Thiên không chịu khống chế bị hút vào trong Ma Châu.

Ma Châu từ trong tay Như Lai biến mất không thấy.

Thanh âm Chuẩn Đề tại nội tâm Như Lai vang lên: "Như Lai, đây là kiếp nạn của ngươi, như nay an nhiên vượt qua, thật đáng mừng a." Lời nói vừa dứt, sau khi Vô Thiên bị cuốn vào Ma Châu, Như Lai tỉnh ngộ, trên người tràn ngập ra một trận kim quang, thực lực cũng theo đó đột phá, trực tiếp từ Chuẩn Thánh hậu kỳ đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới. "Đệ tử bái tạ sư tôn." Như Lai rõ ràng, nếu Chuẩn Đề không ra tay, không biết hắn sẽ bị dây dưa bao lâu mới có thể đi ra cái kiếp này, nhưng hiện tại vượt qua rồi, cảnh giới bởi vậy đột phá, thực lực đại tăng. "Ha ha ha không cần đa lễ!!!

Lui xuống nghỉ ngơi đi." Đệ tử đột phá, đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, Chuẩn Đề đừng nhắc tới có bao nhiêu vui vẻ, chuyện tốt a, nhiều năm như vậy rốt cục gặp được một kiện chuyện tốt.

Trong lòng khí buồn bực cũng tiêu tán không thấy, Chuẩn Đề cười ha hả để Như Lai lui xuống nghỉ ngơi, thậm chí trong lòng cảm thấy Tiêu Vân có chút ngốc, lại cười ha hả chủ động giúp đệ tử Phật giáo là Như Lai vượt qua kiếp nạn.

Cũng may Tiêu Vân không ở đây, bằng không nhất định sẽ cười to một trận, trào phúng Chuẩn Đề.

Mẹ nó ai mới là ngốc!!!

Chương 209

Kiếp nạn cá nhân phải cá nhân giải quyết, ngươi ra tay hỗ trợ?

Bằng với việc Như Lai trực tiếp vượt qua kiếp nạn, nguyên bản phải có độ khó nay một điểm đều không có, không sợ kiếp nạn rơi xuống trên đầu người khác sao?

Chuẩn Đề giúp Như Lai, nhưng những đệ tử khác thì sao?

Muốn động thủ cũng được, ít nhất phải đợi Như Lai tỉnh ngộ, đem Vô Thiên, một mặt phản diện, hóa thân đại tà ác kia bức ra rồi hãy động thủ a.

Bách bất cập đãi đem Vô Thiên lộng vào trong Ma Châu, làm gì?

Dục tốc bất đạt?

Ngươi làm tắt thì bản thân ngươi không sao, phỏng chừng mạ non khác (các đệ tử khác) phải gặp tai ương, biết không?

Đáng tiếc Chuẩn Đề đâu biết những thứ này, vẫn cứ cười ha hả, âm thầm đắc ý.

Độ một hồi kiếp nạn, Như Lai nhìn qua tâm tình không tệ, hướng về phía địa phương giam giữ Tôn Ngộ Không đi đến.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì sao?

Bởi vì kiếp nạn Như Lai đã qua, không còn quan chú hắn nữa, bắt đầu tu hành khôi phục thương thế.

Thương thế hai người bọn họ còn chưa lành đâu, sự tình còn lại giao cho Như Lai xử lý là được.

Như Lai có năng lực như vậy, có Nhiên Đăng phụ trợ, tin tưởng sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

Như thế tận lực khôi phục thực lực thì tốt hơn. "Cũng không biết trận tranh đấu này, Tam Thanh giáo phái cùng Phật giáo, nhà ai ưu thế càng lớn." Trong Thiên Đình, Tiêu Vân và Nữ Oa ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm.

Bởi vì muốn trông coi Lục Đạo Luân Hồi cộng thêm Chư Thiên Vạn Giới, Tiêu Vân cũng không có biện pháp tại cái thời gian này đi tu hành, dứt khoát kéo Nữ Oa cùng nhau tán gẫu, cũng không tệ. "Mỗi bên có sở trường riêng!" Trừ bỏ Yêu tộc chiếm một nửa giang sơn ra, câu mỗi bên có sở trường riêng nói không sai, "Bất quá Phật giáo ưu thế sẽ lớn hơn một chút đi." Nhưng so sánh tại Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu thì Phật giáo ưu thế càng lớn. "Vì sao?" Tam Thanh giáo phái đấu không lại một cái Phật giáo không thành?

Nữ Oa hơi sửng sốt, tưởng rằng Tiêu Vân đang nói đùa.

Nếu Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo liên hợp lại, Phật giáo sẽ phải khóc.

Đương nhiên Tam Thanh giáo phái không có khả năng liên hợp, cho dù tại Hồng Hoang Nhân giáo và Xiển giáo thường xuyên liên hợp, nhưng tại Chư Thiên Vạn Giới thì không có khả năng.

Trừ phi đối phó Ma giáo và Yêu tộc mới có thể liên hợp, nếu không thì vẫn sẽ chỉ đấu đá lẫn nhau.

Nếu không thì Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu cái gì?

Nhân giáo, Xiển giáo, Phật giáo liên hợp, còn có chuyện của Ma giáo và Phật giáo sao?

Cơ bản cũng chỉ có Yêu tộc có thể cùng kháng tranh.

Dám xuất hiện loại hình thức này, phỏng chừng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngày thứ hai có thể giết lên Tử Tiêu Cung, khẩn thỉnh Hồng Quân làm chủ cho Phật giáo rồi.

Đây cũng không phải chuyện đùa. "So với Tam Thanh giáo phái, giáo nghĩa của Phật giáo như thế nào?" Tiêu Vân cười ha ha một tiếng, hỏi ngược lại.

Nữ Oa lông mày nhướng lên, kinh hô nói: "Chúng sinh bình đẳng!!!" "Không sai." Tiêu Vân cười gật đầu, nói: "Chúng sinh bình đẳng!!!

Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo cần phải xem tạo hóa, xem cơ duyên, xem thiên phú, nhưng Phật giáo không xem.

Như vậy cứ trường niên luy nguyệt (năm dài tháng rộng) tích lũy xuống, cho dù tranh đấu cao cấp không lại, nhưng ở phía dưới Phật giáo sẽ chiếm cứ toàn diện ưu thế, đây là điều Tam Thanh giáo phái không có được." “Bất luận là Hồng Hoang hay Chư Thiên Vạn Giới, môn hạm của Tam Thanh giáo phái đều rất cao, cho dù là Tiệt Giáo hào xưng giáo hóa chúng sinh cũng giống như vậy, không có năng lực nhất định thì căn bản không vào được.

Nhưng Phật giáo lại khác, chỉ cần nguyện ý, cho dù là một phàm nhân bình thường đến mức không thể bình thường hơn, tội nhân, ác nhân đều có thể cải tà quy chính gia nhập Phật giáo.

Trong thời gian ngắn có thể không có ảnh hưởng gì, nhưng thời gian dài, nhất định sẽ chịu ba cập.” “Ngoài ra, hương hỏa truyền thừa càng nhiều thì càng phải dựa vào Nhân tộc mới được, mà trong Nhân tộc có bao nhiêu người có thể bái nhập tiên môn?

Phổ thông nhân có bao nhiêu?” Một trăm vạn người khả năng chỉ có vài người có thể bái nhập tiên môn, nhưng một trăm vạn người này chỉ cần Phật giáo tâm đủ lớn, liền có thể toàn bộ thu nhận.

Đây là khái niệm gì?

Cá thể không bằng, nhưng ta dùng số lượng đè chết ngươi!

Đó chính là điều đáng sợ của Phật giáo.

Đương nhiên, Phật giáo cũng không có khả năng thật sự thu nhiều đệ tử như vậy, chỉ là môn hạm thấp mà thôi.

Dù sao người bình thường cũng không nguyện ý gia nhập Phật giáo, lục căn thanh tịnh có thể đoạn tuyệt ý niệm của vô số người.

Mỗi người đều có thất tình lục dục, thật sự cho rằng trên thế giới này ai cũng muốn làm hòa thượng sao?

Người như vậy, trong mắt thế nhân chính là một đứa con bất hiếu!

Bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất, ngay cả hậu nhân đều không có, không phải bất hiếu tử thì là gì?

Cũng may giáo nghĩa của Phật giáo có thể ngăn cản được không ít người, nhưng các nơi tích lũy lại cũng là một con số khả quan.

Không có bạo phát thì thôi, một khi bạo phát, vậy thì vấn đề sẽ rất lớn.

Đại chiến kịch liệt, tiên môn đệ tử xanh vàng không tiếp (tre già măng mọc không kịp), đệ tử Phật giáo lại hết đợt này đến đợt khác trưởng thành.

Lâu dài xuống, không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Nhìn xem kiếp trước, Đạo giáo còn lại bao nhiêu đạo thống, còn Phật giáo thì sao?

Đó gọi là một sự đáng sợ.

"Trong một trăm người bình thường, chỉ cần có vài người nguyện ý gia nhập Phật giáo, cũng đủ để Phật giáo đứng vững rồi.

Cơ số lớn thì tổng sẽ có một ít người thiên phú không tệ gia nhập, bồi dưỡng lên cũng giống như vậy, có thể cùng Tam Thanh giáo phái

kháng tranh.” Mạch suy nghĩ kia quả là lợi hại.

Nữ Oa lập tức á khẩu không trả lời được.

Đáng tiếc Tam Thanh giáo phái coi trọng nhất là những thứ này, cũng sẽ không vì vậy mà hạ thấp môn hạm, đây là điều đã được chú định.

Tiêu Vân một trận cảm khái: “Kỳ thật tranh đấu như vậy đối với Yêu tộc ta là bất lợi nhất.

Tại Hồng Hoang, nhân khẩu Yêu tộc ta tối đa, đó là xây dựng trên cơ sở phát triển vô số năm.

Yêu tộc lớn mạnh, nhân khẩu bạo tăng, Nhân tộc mới đản sinh bao lâu?

Nhưng tại Chư Thiên Vạn Giới thì không giống vậy, Yêu tộc xuất hiện, Nhân tộc cũng sẽ xuất hiện.

Yêu tộc trưởng thành chậm chạp, so với Nhân tộc mà nói thì quá chậm.

Như vậy đối với Yêu tộc cực kỳ không hữu hảo.

Cũng may Yêu tộc chiếm cứ nửa giang sơn, mới có thể bảo đảm địa vị, không bị nhanh chóng tằm ăn rỗi, không bị kích phá dẫn đến diệt tuyệt.” Chuyện này, Tiêu Vân đã sớm nhìn thấu.

Nếu không hắn cũng sẽ không tử tử giữ lấy không buông.

Tranh đấu như vậy đối với Yêu tộc thật sự bất lợi, trừ phi Thánh Nhân cho phép Tiêu Vân đem lượng lớn Hồng Hoang tiểu yêu ném vào trong Chư Thiên Vạn Giới.

Nhưng điều này có khả năng sao?

Cũng chỉ có thể thả một ít dã thú vừa mới khai khải linh trí, ngay cả tiểu yêu cũng không tính là vào đó mà thôi.

Thả vô số tiểu yêu đi vào?

Nằm mơ đi, nếu thật sự làm như vậy, Thánh Nhân giáo phái không cần tranh đoạt nữa, bởi vì hết hy vọng rồi.

Hóa hình chậm, tu hành càng chậm, đây là điểm yếu của Yêu tộc.

Không giống Nhân tộc, mười tám tuổi thành niên, nếu sớm một chút bái sư học nghệ, mười mấy tuổi đã có thể xách vũ khí đuổi theo những tên Yêu tộc thực lực kém cỏi mà chém rồi.

Công bằng sao?

Khẳng định là không công bằng.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo Yêu tộc trưởng thành quá chậm chứ.

Cho nên muốn san bằng chênh lệch thời gian này, thì số lượng Yêu tộc nhất định phải nhiều.

Như vậy dựa vào số lượng to lớn, kẻ hóa hình nhiều, kẻ trưởng thành nhiều, kẻ biến cường cũng nhiều, cho dù trên đường có lượng lớn chết đi, y nguyên vẫn có không ít kẻ trưởng thành.

Đi theo con đường số lượng, nhất định phải đi theo số lượng, mới có thể bảo đảm Yêu tộc có đủ năng lực đi tranh đấu.

Nếu không Yêu tộc hết hy vọng.

Nếu số lượng không điên cuồng bạo tăng, tại trong Chư Thiên Vạn Giới, chờ Thánh Nhân giáo phái trưởng thành, Yêu tộc chỉ có vận mệnh bị diệt sát.

Tiêu Vân một bên cảm khái, một bên đem lượng lớn dã thú vừa mới khai khải linh trí ném vào trong Chư Thiên Vạn Giới.

Đương nhiên là lấy ba ngàn chủ thế giới làm chủ, tiểu thế giới sẽ từ từ phân chia ra.

Giáo phái khác đang từ từ chờ đợi, Yêu tộc cần phải sớm bắt đầu làm chuẩn bị, nếu không vì sao việc của Tiêu Vân lại nhiều nhất?

Phải sớm vì Yêu tộc làm chuẩn bị, phải sớm đem Địa Phủ bố trí tốt, phải quy hoạch tốt ý chí của Chư Thiên Vạn Giới, phải khống chế tốt Lục Đạo Luân Hồi, bảo đảm luân hồi sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Một đống phiền toái cộng lại cũng đủ hưởng thụ, cũng may là Thánh Nhân, đổi thành người bình thường không mệt chết mới là lạ.

Phiền toái, quá phiền toái.

Nữ Oa vừa nghĩ tới những chuyện Tiêu Vân phải làm liền đau đầu, cũng may nàng không cần đi quan tâm những chuyện này, nếu không Nữ Oa sẽ điên mất!

"Bất quá Chư Thiên Vạn Giới ý chí chi lực do Yêu Hoàng phụ trách, các Thánh Nhân khác liệu có vì vậy mà có ý kiến không?" Chư Thiên Vạn Giới ý chí là do Tiêu Vân bố trí, chẳng khác nào Tiêu Vân là Thần của Chư Thiên Vạn Giới!

Nói không khách khí, Tiêu Vân chỉ cần một ý niệm là có thể làm cho Chư Thiên Vạn Giới toàn bộ hủy diệt cũng không thành vấn đề.

Sự tồn tại của hắn thật giống như Đại Đạo ý chí vậy, Thiên Đạo ý chí cũng phải đứng sang một bên.

Thậm chí so với Đại Đạo ý chí còn đáng sợ hơn.

Đại Đạo ý chí sẽ không làm ra chuyện hủy diệt Hồng Hoang, Tiêu Vân lại có khả năng hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới.

"Có thể có ý kiến gì?

Ta không tìm bọn họ gây phiền toái là không tệ rồi.

Chuyện gì bọn hắn cũng không quản, chuyện gì cũng quy về Bản

hoàng xử lý." Tiêu Vân bĩu môi, im lặng nói: "Lại nói, mấy tên Thánh Nhân kia hận không thể để Bản hoàng đem Chư Thiên Vạn Giới hủy đi đấy chứ.

Như vậy Yêu tộc sẽ phải gánh vác tội nghiệt lớn bao nhiêu?" "Yêu tộc nếu gánh vác tội nghiệt quá lớn, làm sao tranh đoạt khí vận nữa?" Đáng tiếc loại chuyện ngu ngốc này, Tiêu Vân sẽ làm sao?

Đương nhiên sẽ không, chuyện không tổn người lợi mình thì thôi, đằng này hoàn toàn là lấy tảng đá đập vào đầu mình.

Đào hố chôn mình ư?

Đem mình đập thành người thực vật sao?

Không có phiền toái quấn thân, có thể bớt đi không ít rắc rối, lại có khả năng kiếm được không ít chỗ tốt.

Chương 210

Như vậy Thánh Nhân làm gì phải ngăn cản Tiêu Vân trở thành ý chí của Chư Thiên Vạn Giới?

Hoàn toàn không cần thiết được chứ.

Tiêu Vân vui vẻ là tốt rồi, tùy tiện chơi, đem Chư Thiên Vạn Giới biến thành tẩm cung siêu cấp lớn cũng không sao, bên trong toàn bộ đều là nữ nhân xinh đẹp chờ hắn buông xuống cũng không sao, tùy Tiêu Vân vui vẻ, cao hứng là tốt rồi.

"Di!!!" Đang nói chuyện, Tiêu Vân bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên, quay đầu nhìn về phía Tây Phương chi địa.

Nữ Oa nói: "Có chuyện gì xảy ra?" ".....

Có một chút, Chuẩn Đề đem Tôn Ngộ Không chôn rồi." Tiêu Vân giơ tay bấm đốt ngón tay, biểu tình quái dị nói.

"Chôn Tôn Ngộ Không?" Nữ Oa không hiểu ý của Tiêu Vân, bấm tay tính toán một hồi nhưng lại không ra kết quả gì.

Thực lực không đủ, cộng thêm Ma Châu vẫn luôn do Tiêu Vân cầm, dựa vào Ma Châu thôi diễn rất nhanh sẽ biết được chân tướng sự tình, điểm này Nữ Oa lại không làm được.

Nhịn cười, Tiêu Vân giải thích: "Tên đệ tử Như Lai của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kia đã định trước là có một trận kiếp nạn, phản diện cảm xúc sẽ hình thành một tôn Ma, cũng chính là Giáo chủ Ma giáo của Chư Thiên Vạn Giới.

Bất quá Ma này mới bắt đầu nảy sinh, chỉ là ma ảnh, thậm chí còn chưa buông xuống, đã bị Như Lai bức ra ngoài, bị Chuẩn Đề cưỡng ép lộng đi rồi." Không thể nào.

Nữ Oa ngẩn người: "Chuẩn Đề đem kiếp nạn của Như Lai chuyển dịch lên người Tôn Ngộ Không?" Là kẻ ngu sao?

Như Lai nếu có thể giải quyết kiếp nạn thì tốt, đem nó chuyển dịch đi rồi, chẳng lẽ không biết tầm quan trọng của Tôn Ngộ Không đối với Phật giáo?

Làm không tốt sẽ khiến Phật giáo vì vậy mà ngã một cái nhào thật lớn!

Chuẩn Đề nóng nảy!

Không thể nghi ngờ, hắn nóng nảy.

Năm đó không để cho Thất Thải Thần Thạch được luyện chế đã ném ra ngoài, dẫn đến Tôn Ngộ Không biến thành bộ dạng này.

Hiện tại hắn nóng nảy, không kịp chờ đợi đem mặt phản diện của Như Lai, tức là Vô Thiên, ném vào trong Ma Châu, chẳng khác nào một tay đem kiếp nạn của Như Lai chiêu lãm đi.

Nhưng kiếp nạn đã tới rồi, phải có nơi để trút bỏ a.

Muốn Như Lai hóa giải mới được, nhưng Như Lai ngay cả cơ hội gọi điện thoại cầu cứu cũng không có.

Chỗ tốt cầm rồi, nhưng kiếp nạn làm sao bây giờ?

Trực tiếp chuyển dịch lên người đệ tử khác?

Chuyển dịch cho ai? .....

Tự nhiên là Tôn Ngộ Không.

Bởi vì Chuẩn Đề gấp gáp, mà Như Lai lại không biết chuyện, đi tới thăm hỏi Tôn Ngộ Không.

Như vậy Tôn Ngộ Không không trúng chiêu mới là lạ.

"Chậc chậc, Chuẩn Đề a, Bản hoàng cũng chưa từng nóng vội đến

mức độ này, ha ha ha, hy vọng Phật giáo có thể bình yên vượt qua, đừng để Tôn Ngộ Không cho một cái kinh hỉ lớn." Tại một tòa viện lạc nào đó ở Linh Sơn, Tôn Ngộ Không giống như một tôn pho tượng, an tĩnh ngồi trên tảng đá.

Còn về Như Lai đến, hắn trực tiếp coi như không biết.

Dù sao vẫn luôn bị vây khốn ở trong này căn bản không ra được, Như Lai cũng không dám làm gì hắn, như vậy để ý đến Như Lai làm gì?

Tôn Ngộ Không hiện tại ngay cả hai tôn Thánh Nhân của Phật giáo cũng không thèm để ý nữa rồi.

Tùy tiện muốn làm gì thì làm, nhốt Tôn Ngộ Không ta cũng tốt, không cho ta rời đi cũng được, các ngươi vui vẻ là được.

Kiếp nạn không còn, Như Lai thực lực đại tăng, tâm tình đại hảo, không tự chủ được đi tới nơi ở của Tôn Ngộ Không.

Căn bản sẽ không ngờ rằng kiếp nạn vốn cần hắn giải quyết lại chuyển giá lên người Tôn Ngộ Không.

Ngay cả thân là Thánh Nhân như Chuẩn Đề đều không ngờ tới, huống chi là Như Lai.

Như Lai là Chuẩn Thánh, thân là Phật giáo Chưởng giáo, thực lực không cần nghi ngờ, nhưng vấn đề là kiếp nạn mà hắn có thể bình yên vượt qua khi rơi xuống đầu Tôn Ngộ Không sẽ dẫn phát phản ứng gì?

Tôn Ngộ Không cũng không có thực lực cường đại như Như Lai, cũng không có định lực tốt như vậy.

Cảm xúc bạo táo âm ngoan, một khi kiếp nạn bạo phát, hậu quả có thể biết được.

"Hừ!!" Thấy Như Lai hồi lâu không đi, Tôn Ngộ Không hừ một

tiếng, cười lạnh nói: "Như Lai tiểu nhi, vì sao không đi, chẳng lẽ muốn tặng đồ ăn cho lão Tôn ta?

Lần trước đầu tiên lộc kia hương vị không tệ, khi nào lại đưa cho lão Tôn ta thêm một đầu nữa." "Bát hầu." Như Lai trực tiếp cười.

Lắc đầu xoay người rời đi, không thèm để ý lời của Tôn Ngộ Không.

Dù sao cũng sẽ không lại thả Tôn Ngộ Không ra ngoài, vì Phật giáo, cho dù vẫn luôn vây khốn, cũng phải đem Tôn Ngộ Không nhốt tại Linh Sơn mới được.

Kiếp nạn chuyển dịch, Như Lai không chú ý, Chuẩn Đề cũng không chú ý.

Tiêu Vân chú ý tới vấn đề này, nhưng sẽ nói cho Chuẩn Đề sao?

Hình như sẽ không, hắn cũng không có nghĩa vụ này.

Đó là chuyện của Phật giáo, nghiệp do Chuẩn Đề gây ra, quan hệ gì tới Tiêu Vân?

Lại nói Tiêu Vân đối với Phật giáo vốn không có ấn tượng tốt đẹp gì, vì sao phải nhắc nhở?

Tự mình trồng quả đắng thì tự mình ăn, nhân quả tuần hoàn từ từ hưởng thụ đi thôi.

Ha ha ha, Tôn Ngộ Không, Bản hoàng chờ mong ngày ngươi bạo phát.

Tôn Ngộ Không trước mắt không bạo phát thì thôi, một khi bạo phát tuyệt đối kinh người, tuyệt đối có thể làm cho Phật giáo ăn không hết gói đem đi.

Tu luyện tu luyện, thật phiền lòng a!!

Tôn Ngộ Không cảm xúc chuyển biến tốt hơn, bóng ma tâm lý do

bị Yêu Tiên cùng Đại Vu đánh lưu lại cũng tiêu tán không ít.

Tuy nhiên dù là như thế, hắn vẫn thống hận người của Phật giáo như cũ.

Cho rằng hết thảy đều là lỗi của bọn họ.

Mới dẫn đến việc hắn biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ hôm nay.

Không thể tùy tiện đánh giết sinh linh, không thể ăn thịt, không thể đi ra ngoài, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể tu hành.

Tôn Ngộ Không có chút chịu không nổi.

Bản tính xao động, cho dù tính cách trở nên có chút âm trầm cũng giống như vậy.

Muốn một con khỉ giống như rùa đen vẫn luôn ngốc tại một chỗ bất động, cho dù con khỉ này tính cách so với những con khỉ khác tốt hơn, không hiếu động như vậy, nhưng đó cũng là không có khả năng.

Quy cho cùng khỉ vẫn là khỉ, hiếu động là thiên tính, thích chạy khắp nơi, vô câu vô thúc.

Nhưng hiện tại Tôn Ngộ Không ngay cả cái sân nhỏ đều không ra được.

Không thể ăn thịt uống rượu, không thể đi ra ngoài chơi, Tôn Ngộ Không khổ não.

Rõ ràng không cần ăn đồ vật nữa, nhưng thói quen ăn thịt uống rượu không thể sửa đổi.

Giống như Tiêu Vân vậy, ăn chút đồ vật không phải vì chỗ tốt gì, chỉ là thèm ăn mà thôi, chỉ thế thôi.

Trong mắt tràn đầy vẻ âm vụ, Tôn Ngộ Không phiền táo đi tới đi lui trong sân, không ngừng gõ vào vách tường, đá vào tảng đá.

Nhưng mặc kệ hắn làm gì, hết thảy trong sân đều không có nửa điểm tích tượng tổn hại, ngay cả tìm một cây gậy múa may cũng không được.

Kim Cô Bổng đã sớm bị Như Lai lấy đi rồi, Tôn Ngộ Không căn bản không có vũ khí trong tay.

Trừ phi có thể đi ra khỏi cái viện này, mới có thể đem Kim Cô Bổng lấy về.

Giống như một đứa trẻ ba tuổi, lúc bản tính hiếu động, càng hạn chế nó, không cho phép động, không cho phép đi ra ngoài, nó càng muốn làm trái lại.

Phật giáo không cho ăn thịt uống rượu, ta cứ muốn ăn.

Phật giáo không cho sát sinh, ta cứ muốn giết, quản nó là yêu thú hay linh thú Phật giáo, cứ làm thịt trước rồi nói.

Càng không cho đi ra ngoài, ta càng muốn đi ra ngoài.

Sau một hồi đại hống đại khiếu, Tôn Ngộ Không mới từ từ bình tĩnh lại, ngồi ở trên tảng đá khô khan tu luyện.

Nếu đã không thể đi ra ngoài, vậy thì tu luyện đi.

Mặc dù tu luyện cũng không có cách nào làm cho hắn đột phá.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong chính là thượng hạn.

Trừ phi Tôn Ngộ Không có cơ duyên khác, hoặc là kiếp nạn...

Có đôi khi kiếp nạn cũng là một loại cơ duyên, vượt qua được là cơ duyên, không vượt qua được là kiếp nạn.

Bình cảnh Chuẩn Thánh gắt gao kẹt lấy Tôn Ngộ Không, làm cho Tôn Ngộ Không tích lũy vô số năm, y nguyên không có biện pháp đột phá, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng hôm nay Tôn Ngộ Không cảm thấy khiếp sợ là, bình cảnh theo tu luyện thế mà có chút buông lỏng!

Không đợi cao hứng quá lâu, Tôn Ngộ Không phát hiện mình bị kéo vào trong một cái A Tu La Địa Ngục, vô số A Tu La dữ tợn đáng sợ hướng về phía hắn đánh tới.

Đây là một cái thế giới một mảnh huyết hồng, so với Tu La Đạo và Ngạ Quỷ Đạo của Lục Đạo Luân Hồi còn đáng sợ hơn.

Tôn Ngộ Không đại kinh, vội vàng phản kích, nhưng không có Kim Cô Bổng chỉ có thể bị động phản kích.

Chiến đấu bạo phát, Tôn Ngộ Không hung tính đại phát.

Như Lai cơ duyên và cước cân (gốc gác) không cần phải nói nhiều.

Tuy nhiên Tôn Ngộ Không cũng không tệ, đáng tiếc chỉ là một con khỉ.

Một con khỉ đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngươi có thể trông cậy vào định lực của hắn tốt bao nhiêu?

Nếu quả thật định lực tốt, sẽ không diễn biến thành bộ dáng hôm nay.

Tôn Ngộ Không ngay cả năng lực đi ra khỏi huyễn cảnh kiếp nạn đều không có, thật sâu lâm vào trong đó.

Phải biết rằng kiếp nạn này vốn là chuẩn bị cho Như Lai, như hôm nay rơi vào trên đầu Tôn Ngộ Không, có thể biết Tôn Ngộ Không có bao nhiêu bi thảm, sẽ phải trải qua kiếp nạn như thế nào.

Không ai biết Tôn Ngộ Không không thích hợp.

Nơi hắn ở chính là do Chuẩn Đề đích thân hạ cấm chế, vì chính là cách tuyệt hết thảy, nhưng cấm chế này hiện tại lại trở thành một

trong những đầu sỏ gây tội dẫn đến Tôn Ngộ Không trụy nhập vực sâu.

Thời gian trôi qua.

Đại phê đệ tử của Thánh Nhân giáo phái đi tới Lục Đạo Luân Hồi.

Trong Yêu tộc cũng không thiếu kẻ muốn tới nơi này, có một ít tiểu yêu cũng tới, đều chuẩn bị luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới.

Trước mắt Chư Thiên Vạn Giới đã ổn cố, Tiêu Vân lộng không ít người đi vào, có Nhân tộc, có Yêu tộc cũng như một ít chủng tộc kỳ lạ cổ quái trong Hồng Hoang đều tiến nhập trong đó.

Chương 211

Chư Thiên Vạn Giới bên trong rất nhanh liền náo nhiệt.

Đừng nhìn Hồng Hoang chưa qua thời gian quá dài, nhưng trong Chư Thiên Vạn Giới lại thập phần náo nhiệt.

Hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, chờ người luân hồi tiến nhập trong đó, sau đó tranh đấu liền bắt đầu.

Từng tòa Địa Phủ được an trí vào trong Chư Thiên Vạn Giới, phân phối nhiệm vụ cho người tiến nhập trấn thủ Địa Phủ.

Vì những chuyện này, Tiêu Vân không thể không rời khỏi Thiên Đình, đích thân tới Lục Đạo Luân Hồi xử lý.

Sợ xảy ra ngoài ý muốn.

Huyền Minh không đáng tin cậy, Hậu Thổ cũng thế, những người khác của Vu tộc cũng không đáng tin cậy.

Chỉ trông mong bọn họ không bằng đích thân xuất mã thì tốt hơn, miễn cho mắt xích nào đó xuất hiện sai lầm, dẫn đến Yêu tộc bị hố thì vui rồi.

Yêu tộc không bị hố, người của giáo phái khác bị hố, cũng sẽ tới tìm Tiêu Vân đòi công đạo.

Như vậy Tiêu Vân dứt khoát trực tiếp ở tại Lục Đạo Luân Hồi, chờ hết thảy ổn định lại, phân hóa vô số nguyên thần tiến nhập Chư Thiên Vạn Giới tọa trấn Địa Phủ rồi mới rời đi.

Phân hóa vô số nguyên thần tọa trấn Địa Phủ, đối với Tiêu Vân mà nói không phải vấn đề nhỏ, nhưng không cấu thành bất cứ ảnh hưởng gì.

Luân hồi bắt đầu.

Chư Thiên Giới!

Đây là chủ thế giới lớn nhất trong Chư Thiên Vạn Giới, phạm vi so với Tây Phương chi địa còn rộng lớn hơn, là chủ thế giới do Tiêu Vân cố ý khai tịch ra.

Các tộc tranh đấu, giáo phái tranh đấu đều phải từ thế giới này bắt đầu, rồi mới hướng về các thế giới khác lan tràn.

Hiện nay Yêu tộc và Nhân tộc tại Chư Thiên Giới bên trong đã hình thành quy mô nhất định.

Trước mắt Nhân tộc thời gian sống không tốt lắm, chỉnh thể thực lực quá kém, vẫn luôn không dám tiến nhập địa bàn của Yêu tộc.

Người Yêu tộc cũng không có cố ý làm khó người Nhân tộc.

Vốn dĩ bình tĩnh, nhưng Chư Thiên Giới không bao lâu liền náo nhiệt lên.

Trong Yêu tộc đản sinh không ít tồn tại thực lực cường đại, đem Yêu tộc vốn tản mạn phân cắt ra, mỗi người thống trị một phương, lẫn nhau giữa ai cũng không phục ai, đánh ta, ta đánh ngươi trở thành chuyện thường, cũng may là tương đối khắc chế.

Trong Nhân tộc, cũng xuất hiện một nhóm đại năng giả.

Những đại năng giả này trời sinh liền mang theo tu luyện truyền thừa, tu vi một đường bộ bộ cao thăng, cuối cùng siêu phàm thoát tục, tại trong Nhân tộc thành lập môn phái của riêng mình.

Thục Sơn Phái, Côn Luân Phái, Lưỡng Nghi Phái, Phật Âm Tự từ đó đản sinh, phân biệt đối ứng với Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo.

Mấy đại môn phái bắt đầu chiêu thu đệ tử, không ngừng lớn mạnh

thực lực, cùng Yêu tộc tranh đấu cũng dần dần gia kịch.

Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu, Lão Tử y nguyên để đệ tử thành lập Thục Sơn Phái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng trực tiếp, để đệ tử luân hồi thành lập Côn Luân Phái.

Tiệt Giáo thì là Lưỡng Nghi Phái, còn có Phật giáo Phật Âm Tự.

Phật Âm Tự phổ độ chúng sinh, Thục Sơn Phái người am hiểu luyện đan chiếm đa số, Côn Luân Phái người am hiểu luyện khí chiếm đa số, Lưỡng Nghi Phái am hiểu bố trí trận pháp, trận pháp thiên hạ vô song.

Mấy đại môn phái mỗi bên có sở trường riêng, lẫn nhau tranh đấu, thỉnh thoảng liên hợp đối kháng Yêu tộc.

Chém giết, tranh đấu không ngừng trình diễn, từ Chư Thiên Giới lan tràn sang các chủ thế giới khác, lại từ từ lan tràn đến tiểu thế giới.

Nhất thời Chư Thiên Vạn Giới trở nên càng thêm náo nhiệt.

"Phốc!!" "Khụ khụ khụ!!!" Nhìn xem trong Chư Thiên Giới, đệ tử Thục Sơn Phái vác Tử Thanh Song Kiếm giết địch, Tiêu Vân một ngụm linh tửu phun ra thật xa, suýt chút nữa bị sặc chết.

Lão Tử đang làm cái gì vậy?

Thật sự có thị hiếu này sao, đem Tử Thanh Song Kiếm lộng ra rồi?

Đạo kiếm của ngươi không phải là vô vi vô ngã sao?

Con mẹ nó đang đùa ta à.

Thục Sơn Phái hai đại thân truyền đệ tử tay cầm Tử Thanh Song Kiếm, Côn Luân Phái đại đệ tử thì có Hậu Thiên Linh Bảo Phiên Thiên Ấn.

Lưỡng Nghi Phái thủ đồ thanh danh đại chấn, không chỉ vì người này lớn lên mạo mỹ như hoa, mà còn vì có thể bố trí một tôn Thất Sát Tru Tiên Đại Trận, sở hướng vô địch.

Ta đều sắp bị làm cho loạn luôn rồi đây này.

Đầu óc thật loạn.

Nhìn xem người khác, lại nhìn xem nhà mình, Tiêu Vân có chút im lặng, Yêu tộc còn đang nội đấu đây này!

Bất quá Thông Thiên có bao nhiêu yêu nữ đệ tử a, môn hạ nữ đệ tử xinh đẹp không ít, Thất Sát Tru Tiên Đại Trận... ta đi nữu tiền thân, không phải Bích Tiêu sao...

Giày vò lâu như vậy, Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu rốt cục cũng bắt đầu.

Các Thánh Nhân đều đang chằm chằm nhìn vào, Tiêu Vân tự nhiên cũng phải chú ý Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu.

Nhưng Chư Thiên Giới cái đại thế giới này tranh đấu làm cho hắn bị lôi không nhẹ, cũng may cái thế giới này không chạy ra một tên Ngàn Năm Huyết Ma, nếu không càng đặc sắc rồi, giống như xem phim điện ảnh vậy.

Chư Thiên Giới rất lớn, hầu như cùng Tây Phương chi địa không sai biệt lắm.

Địa phương lớn như vậy theo lý thuyết đủ cho mấy đại giáo phái giày vò, đáng tiếc Yêu tộc bá chiếm hai phần ba địa bàn.

Mấy đại phái vì tư nguyên, vì truyền thừa, không thể không triển khai tranh đấu.

Đối ngoại tranh đấu, đối nội cũng đang tranh đấu, cũng chỉ có Phật Âm Tự tương đối phật hệ, ít tham dự nội bộ tranh đấu, vẫn luôn âm

thầm phát triển tăng lên thực lực.

Yêu tộc...

Bất quá không nhắc tới cũng thế, trong Chư Thiên Giới, mấy đại Yêu Vương lẫn nhau chém giết tranh đấu, cướp đoạt địa bàn, so với mấy đại giáo phái tranh đấu càng thêm náo nhiệt.

Chém giết càng thêm thảm liệt.

"Ngươi không hy vọng Chư Thiên Giới bị giết đến huyết vũ tinh phong chứ?" Tiêu Vân không tức giận nhìn về phía Thông Thiên, đem cái ly trong tay đặt xuống.

Thông Thiên tặc đảm quá lớn rồi.

Phải biết rằng toàn bộ Tiệt Giáo đệ tử nào sát tâm nặng nhất có thể không quá dễ bình luận, nhưng luận gan to nhất, chuyện gì cũng dám làm thì tất thuộc về Tam Tiêu.

Kết quả Thông Thiên đem Tam Tiêu phân biệt lộng vào ba cái chủ thế giới bắt đầu tranh đấu sớm nhất, đặc biệt là Chư Thiên Giới.

Nhìn xem Bích Tiêu, được rồi, nhìn xem Lạc Vũ Yên, Thất Sát Tru Tiên Đại Trận vừa mở, giết người khác gà bay chó chạy, ai cũng không dám chọc.

Cái tính tình kia quả thực bạo tạc, đánh một trận, giết một trận, quả thực sắp trở thành phiên bản nữ của Tiêu Vân rồi.

Luân hồi, không có tiền thân ký ức cùng pháp bảo, nhưng đừng quên có một số thứ xóa không được, ví dụ như tính cách, ít nhiều sẽ chịu ảnh hưởng.

Không thể nghi ngờ, tính tình trời không sợ đất không sợ của Bích Tiêu đã ảnh hưởng tới Lạc Vũ Yên sau khi luân hồi.

Toàn bộ Chư Thiên Giới, trừ Lưỡng Nghi Phái cùng Yêu tộc ra,

Thục Sơn Phái, Côn Luân Phái, Phật Âm Tự cái phái hệ nào mà người không gọi Lạc Vũ Yên là nữ ma đầu?

"Chư Thiên Vạn Giới không phải dựa vào tranh đấu sao?" Thông Thiên vô tội nói: "Nếu như không tranh đấu thì Chư Thiên Vạn Giới có ý nghĩa gì...

Khụ khụ, được rồi, hài tử này sát tâm có chút nặng, gan có chút lớn." Vừa nói xong, lập tức bị vả mặt.

Nguyên nhân...

Tiêu Vân cũng không biết nên nói gì cho phải, nhưng câu nói kia đủ bá khí.

"Thục Sơn Phái thân truyền đệ tử cũng xứng với Lạc Vũ Yên ta?

Phu quân của Lạc Vũ Yên ta nhất định phải là người bá khí nhất, cường đại nhất thiên địa gian này!!!" Tuy rằng đồng dạng là thân truyền đệ tử, nhưng Thục Sơn Phái thân truyền đệ tử cũng xứng với Lạc Vũ Yên ta?

Đánh chết!

Đương hạ đại trận vừa ra, ngạnh sinh sinh đem Thục Sơn Phái thân truyền đệ tử lộng chết, sau đó Thục Sơn Phái nổ tung, trực tiếp cùng Lưỡng Nghi Phái khai chiến, đại chiến lại mở ra.

"Bộ dạng này, không phải ngươi muốn tranh đấu sao?" Tiêu Vân trong ánh mắt tràn đầy vẻ trêu tức, nhìn về phía Thông Thiên.

Vừa mới vẻ mặt không cho là đúng, cảm thấy ủy khuất vì mình không làm sai, Thông Thiên hiện tại xấu hổ không chịu được.

Tính tình Bích Tiêu xác thực ngưu bài, cũng xác thực chuyện gì cũng dám làm, cho dù luân hồi cũng to gan lớn mật như vậy.

Nếu không thì danh hiệu nữ ma đầu Lạc Vũ Yên từ đâu mà tới?

Ngay cả Chưởng giáo Lưỡng Nghi Phái, tức là cha ruột của nàng, khi nàng nổi cơn lên thì cũng phải trốn xa một chút.

Huống chi là một tên Thục Sơn Phái đệ tử, thân truyền đệ tử thì như thế nào, lão mấy chứ.

"Khụ khụ, Ma giáo cũng quá thảm rồi!!!" Thông Thiên xấu hổ nói sang chuyện khác, xả lên người Ma giáo.

Trước mắt tại mấy cái chủ thế giới bắt đầu tranh đấu, Ma giáo xác thực có chút thê thảm.

Đừng nói tranh đấu, ngay cả tư cách xách giày cũng không có.

Vô Thiên luân hồi, nại hà người của Ma giáo quá ít, căn bản không tạo nổi sóng gió.

Cũng may Vô Thiên hiểu được ẩn nhẫn, nếu đấu không lại, tranh không lại, vậy thì để mấy đại phái đánh đi, cùng Yêu tộc đánh đi, âm thầm tích lũy thực lực.

Chờ đánh đủ rồi, tiêu hao không sai biệt lắm, mới đến phiên Ma giáo xuất tràng.

Như vậy, tự nhiên dẫn đến Ma giáo nhìn qua có chút thê thảm.

"Được rồi, ẩn nhẫn chờ đợi tương lai bạo phát.

Trì tục xuống dưới, Ma giáo sẽ thu hoạch được thời gian dài đại chiến, chờ sau khi bạo phát, cũng đủ làm cho người ta đau đầu." Tiêu Vân hồn nhiên không thèm để ý, dù sao ngồi vững trên đài câu cá, tùy tiện các ngươi đi tranh đấu, Tiêu Vân ta không sợ, một chút cũng không sợ, là thật sự.

Tiêu Vân có thể nhìn ra, các Thánh Nhân khác muốn tranh, đáng tiếc mọi người đều chỉ có thể nhìn xem, hết thảy dựa vào người phía dưới đi tranh.

Tranh thắng, chứng minh môn hạ giáo phái tuyển người lợi hại, tuyển đúng người thích hợp.

Tranh không thắng, đại biểu môn hạ đệ tử không được, không trách được người khác.

Dù sao Thánh Nhân không được khoa tay múa chân.

Thậm chí nói cũng không thể nói, nếu không là vi quy, vi quy sẽ biến thành công địch!

Hậu quả có thể tưởng tượng.

Lại có Tiêu Vân chằm chằm nhìn vào, các Thánh Nhân khác muốn vi quy cũng không có cơ hội.

Ai dám đem móng vuốt duỗi vào Chư Thiên Vạn Giới, lão tử một đao chặt đứt!

Đã sớm bàn tốt quy tắc và điều kiện, nhìn xem người khác được chỗ tốt, mình không được liền gây chuyện sao?

Không tìm đúng người, chọc nhầm chỗ, sẽ chết rất thảm.

Chương 212

Tiêu Vân ghét nhất loại người lật lọng này.

"Phật Âm Tự lâu dài xuống sẽ là cái vấn đề lớn a." Thục Sơn Phái, Côn Luân Phái, Lưỡng Nghi Phái đánh đến ngươi chết ta sống, đệ tử chi gian tranh đấu hung ác, vì tư nguyên, vì đệ tử, vì lưu lại truyền thừa mà các loại tranh đấu.

Nhưng Phật Âm Tự lại ít tham dự vào trong đó, vẫn luôn ổn định phát triển, làm cho tam phái một chút tỳ khí đều không có.

Vô ngữ nhất chính là, thái độ của tam phái đối đãi với Phật Âm Tự cùng thái độ của Tam Thanh đối với Phật giáo tại Hồng Hoang là giống nhau, không đau không ngứa, chỉ cần không gây chuyện thì lười phản ứng.

Sau đó Phật giáo từ từ phát triển, phát triển lại phát triển, đến bây giờ Phật giáo đại hưng ngăn không được, trợn tròn mắt cũng vô dụng.

Nếu không phải Phật Âm Tự tại vấn đề đối đãi với Yêu tộc đứng cùng một chiến tuyến với tam phái, Thông Thiên đã mắng chửi người rồi.

Không mang theo kiểu hố cha như vậy, chúng ta đánh tới đánh lui các ngươi lại vẫn luôn ổn định phát triển, làm cái gì vậy?

"Người của Phật giáo không phải vẫn luôn như thế sao, tập quen là tốt rồi." Tiêu Vân ha ha cười một tiếng.

Dù sao Tam Thanh nhìn không được, cần gì đi nhắc nhở chứ, nói ra người ta chưa hẳn đã lĩnh tình.

Nhìn xem, thẳng đến hiện tại Tam Thanh vẫn không đem Phật giáo để vào mắt, trong Chư Thiên Giới chướng mắt Phật Âm Tự có gì kỳ

quái đâu.

Chờ lúc chịu thiệt thòi mới biết hối hận, đáng tiếc lúc đó hối hận cũng vô dụng.

Dựa theo cách làm và thói quen của bọn hắn, vẫn giống như cũ đối với Phật giáo, đối với Phật Âm Tự lười phản ứng.

"Yêu Hoàng vì sao lại coi trọng một phương thế giới nhỏ đến đáng thương như vậy?" Tiêu Vân không có quá để ý đối với Chư Thiên Vạn Giới, duy nhất có một cái tiểu thế giới có chút kỳ quái.

Tiêu Vân không cho người luân hồi vào thế giới này thì không nói, ngay cả các loại tu hành truyền thừa đều không lưu lại, ngược lại truyền văn thì có không ít, thậm chí đem linh khí trong đó rút đi toàn bộ, làm cái gì vậy?

Không có linh khí, người của thế giới này làm sao tu hành phát triển?

Tuy nói là vậy, Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh cũng lười đi quản, dù sao chỉ là một phương tiểu thế giới, nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.

Tu hành truyền thừa không lưu lại, nhưng truyền văn còn tại, đạo thống còn tại, là đủ rồi.

Chỉ là thế giới này tranh đấu sẽ biến thành hình thức gà mờ mổ nhau.

Giáo phái đạo thống thì có rồi, nhưng thế giới này không có bất cứ Yêu tộc nào tồn tại, không có linh khí, thậm chí ngay cả Yêu tộc cũng không có biện pháp đản sinh, muốn xuất hiện một con dã thú khai khải linh trí cũng khó.

Cơ bản là đại bản doanh của Nhân tộc, cộng thêm vô số dã thú.

Nhân tộc đại bản doanh thì trực tiếp lộng một ít người vào là được rồi, nhưng hắn lại không làm, ngay cả dã thú cũng không thể đi vào, cứ như vậy bảo trì trạng thái phân hóa, vẫn luôn từ từ biến hóa, từ từ, từ từ.

Như vậy đi xuống tự nhiên có thể đản sinh sinh linh, nhưng tốc độ chậm đến đáng thương.

So với thế giới khác, thế giới này giống như bị vứt bỏ vậy.

"Hứng thú cho phép mà thôi." Tiêu Vân thản nhiên cười, thuận miệng đáp lại một câu.

Đương nhiên hắn sẽ không nói là muốn để cái tiểu thế giới này phát triển thành hình thức của Địa Cầu kiếp trước.

Không có linh khí, không có Yêu tộc, chỉ có Nhân tộc từ từ phát triển, cuối cùng bởi vì nguyên nhân không có linh khí, dẫn đến không thể đi lên con đường tu hành, thiên hướng về phát triển khoa học kỹ thuật.

Không có nguyên nhân gì khác, Tiêu Vân chỉ muốn nhìn một chút, đi một chút, dư vị lại cuộc sống đời trước mà thôi, không có ý tứ gì khác.

Cho nên cái tiểu thế giới này, hắn bảo hộ rất tốt.

Đối với việc này, Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh và Nữ Oa đều cảm thấy kỳ quái.

Bấm đốt ngón tay tính toán một chút, có thể biết được thế giới này về sau phát triển sẽ như thế nào, cùng các thế giới khác hoàn toàn khác biệt, nhiều ra một ít đồ vật loạn thất bát tao do Nhân tộc vì thuận tiện mà lộng ra.

Đáng tiếc là vô dụng, còn về một đinh điểm đạo thống kia, Thánh Nhân cũng lười đi để ý, có cũng không chê ít, không có cũng không

ngại.

Một cái thế giới nhỏ đến đáng thương, có thể ảnh hưởng cái gì?

Hoặc có lẽ Tiêu Vân chỉ là thí nghiệm mà thôi, chờ một ngày nào đó cảm thấy không có ý nghĩa nữa, tùy tiện trảo một nắm linh khí nhét vào, thế giới này y nguyên có thể bị nữu chuyển lại, tiếp tục phát triển tới tu hành chi đạo.

Dù sao thì khoa học kỹ thuật cường đại đến đâu có thể so sánh với trường sinh bất lão, bất tử bất diệt sao?

Khoa học kỹ thuật cường đại đến đâu, có thể làm cho một bàn tay niết bạo tinh cầu?

Khoa học kỹ thuật cường đại đến đâu có thể làm cho hắt hơi một cái cũng khiến thế giới hủy diệt?

Khó.

Tu hành mới là con đường tắt nhanh nhất.

Vì vậy chỉ cần Tiêu Vân tùy tiện nhét chút linh khí vào, liền có thể thay đổi thế giới này.

Đương nhiên hiện tại nói những điều này còn quá sớm, trước mắt cái tiểu thế giới này chỉ có một ít tiểu trùng tử kỳ lạ cổ quái đang bò mà thôi.

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Tiêu Vân dứt khoát xem một bộ phim điện ảnh về sinh vật Địa Cầu phát triển dài đằng đẵng.

Một cái thời kỳ lại một cái thời kỳ phát triển, cuối cùng Nhân tộc quật khởi trở thành bá chủ, sau đó thiên hướng về khoa học kỹ thuật.

Phục rồi!

Nhàn rỗi không có việc gì làm nên gây chuyện đây mà.

Thông Thiên trừng mắt, bất quá bị nhịn xuống, uống một ngụm lớn linh tửu hỏi: "Yêu Hoàng khi nào thì đi tới trong Hỗn Độn tu hành?" Đối với Tiêu Vân mà nói, tu hành ở đâu kết quả đều không sai biệt lắm, nhưng có thể thời gian dài dừng lại ở trong Hỗn Độn, như vậy tự nhiên sẽ lựa chọn đi tới trong Hỗn Độn.

Điểm này Thánh Nhân đều có thể khẳng định, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

"Còn sớm, chờ Chư Thiên Vạn Giới ổn định lại, Bản hoàng phân hóa nguyên thần chưởng khống tất cả Địa Phủ rồi hãy nói." Tiêu Vân thản nhiên nói: "Nếu không ta sợ ta trực tiếp tiến vào Hỗn Độn, sẽ có người gây sự." Trong đó có ngươi là một!

Nói xong, Tiêu Vân không quên cố ý nhìn Thông Thiên một cái, làm cho Thông Thiên cảm thấy oan uổng.

Đại ca, Thánh Nhân cũng muốn mặt mũi có được không, đều đã bàn tốt quy tắc, ai nguyện ý vô duyên vô cớ đi phá hoại?

Mất mặt lắm.

Lại nói Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu tuy rằng quan trọng, nhưng ai sẽ nguyện ý vì chút lợi ích đi đắc tội Tiêu Vân?

Nhưng thế sự vô thường, có đôi khi cảm thấy đối phương sẽ không, ngộ nhỡ đối phương đầu óc chuột rút thật sự làm ra loại chuyện này thì sao?

Có một số việc nói không rõ ràng.

Ngươi là cái phần tử bất an phận, còn cảm thấy oan uổng sao?

Trong các Thánh Nhân, kẻ gây sự nhất lưu, Thông Thiên cũng là một, chẳng qua là hắn không thích ngấm ngầm giở trò.

Người thích ngấm ngầm gây sự thì phải kể đến Nguyên Thủy

Thiên Tôn và Chuẩn Đề, đương nhiên Lão Tử và Tiếp Dẫn cũng không tốt hơn chỗ nào.

Thông thường Lão Tử muốn gây sự đều sẽ để Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất mã.

Tiếp Dẫn thì để Chuẩn Đề xuất mã.

Bao nhiêu năm rồi, hình thức cũ rích rồi, muốn thay đổi cũng khó.

Mau chóng ổn cố, sau đó đi tới trong Hỗn Độn tu hành.

Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhưng ngay lúc này, chí bảo trong Tam Hoa lại xao động, Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương đều có chút không ổn định, làm cho Tiêu Vân cảm thấy ngoài ý muốn.

Tình huống gì?

Nhìn về phía Thông Thiên, Thông Thiên cũng sắc mặt không thích hợp, hiển nhiên cùng Tiêu Vân giống nhau.

Hắn sát giác Tru Tiên Kiếm Trận không ổn định.

Cùng một thời gian, trong Hồng Hoang những người có chí bảo đều như thế, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nãi chí Hồng Quân!

Sau đó, Thiên Đạo ý chí kịch liệt ba động.

Lúc này những người không có chí bảo như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa cũng cảm thấy không thích hợp.

Có đại sự sắp sửa phát sinh sao?

"Các ngươi mau tới Tử Tiêu Cung gặp vi sư." Thanh âm của Hồng Quân xuất hiện trong đầu các Thánh Nhân.

Tất cả mọi người biết, tuyệt đối xảy ra chuyện, nếu không Hồng Quân sẽ không gấp gáp như vậy.

Thiên Đạo ý chí sẽ không có phản ứng lớn như vậy, chí bảo cũng

sẽ không xao động, hận không thể phá thể mà ra, bay ra ngoài chiến đấu.

Loại chuyện này trước đây chưa từng xuất hiện.

"Đi!!!" Một giây sau, thân ảnh Tiêu Vân cùng Thông Thiên biến mất khỏi Thiên Đình, vừa rời đi còn có Nữ Oa.

Tây Phương nhị thánh, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng trước tiên rời khỏi đạo trường, đi tới Tử Tiêu Cung.

Cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, các Thánh Nhân trực tiếp tiến vào trong đó.

Tiêu Vân không thấy Dao Trì và Hạo Thiên, hiển nhiên đã bị Hồng Quân đưa đi nơi khác, sẽ không lại xuất hiện tại tiền điện.

"Chúng ta bái kiến Sư tôn, Sư tôn vạn an!!!" Mọi người các tự ngồi xuống.

Sau khi hành lễ, Lão Tử tiên phong hỏi: "Dám hỏi Sư tôn, vì sao gấp gáp triệu kiến chúng ta Thánh Nhân, vì sao Thiên Đạo ý chí lại có ba động kịch liệt, vì sao chí bảo lại có ý xao động?" Lão Tử liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

Quá quỷ dị, khiến cho Lão Tử đều cảm thấy có chút bất an, cho nên trước tiên đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

Hồng Quân mở mắt, Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện ra trong tay, nhìn phía dưới các Thánh Nhân, Hồng Quân mở miệng nói: "Các ngươi có biết chức trách của Hồng Hoang Thánh Nhân là gì không?" Hồng Hoang Thánh Nhân chức trách?

Mấy người ngẩn ra.

Tiêu Vân hơi nhíu mày, lời này quá có tính bao quát, bởi vì trừ Hồng Quân ra, ai cũng không biết chức trách của Hồng Hoang Thánh

Nhân là gì.

Tranh đoạt thiên địa khí vận?

Bái thác, đó là Thánh Nhân muốn đi tranh, là vì chỗ tốt của bản thân.

Phát triển truyền thừa và đạo thống, là vì bản thân, cũng không phải vì Hồng Quân.

Còn về thúc đẩy Hồng Hoang phát triển càng không cần phải nói.

Từ đầu đến cuối đều là Thánh Nhân đang tranh đấu, tại trong Hồng Hoang tranh đấu, đòi hỏi, nhưng lại không có bỏ ra cái gì khác.

Từ khi Thánh Nhân xuất hiện, cái gọi là bỏ ra, kỳ thật đều là đang tranh chỗ tốt, không tính là bỏ ra theo ý nghĩa thực sự.

Như vậy Thánh Nhân chức trách là gì?

Thiên Đạo ý chí không có khả năng lộng một đống Thánh Nhân ra làm bài trí.

Tất nhiên là có nguyên nhân.

Nếu Thánh Nhân có chức trách, như vậy khả năng chỉ có một cái: Hãn vệ Hồng Hoang!

Bởi vì Hồng Hoang Thánh Nhân và Thiên Đạo ý chí đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, thiếu ai đối phương đều không tốt.

Thiếu Thánh Nhân, Hồng Hoang không ổn định.

Không có Thiên Đạo ý chí, Thánh Nhân thực lực đại giảm, chỉ có thể vĩnh viễn phiêu đãng trong Hỗn Độn.

Chương 213

Trừ phi có thể giống như Bàn Cổ cường đại, khai tịch ra một cái Hồng Hoang mới thì mới được.

Như vậy vấn đề tới, Thánh Nhân làm sao hãn vệ Hồng Hoang, tiềm tại địch nhân là ai?

Thực lực mạnh bao nhiêu?

Vì sao Đại Đạo ý chí không quan tâm?

Trên đây đều là suy đoán của Tiêu Vân.

Tam Thanh nhìn nhau, sau đó nhìn Nữ Oa đang nhíu mày, lại nhìn Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vẻ mặt khó hiểu, cùng Tiêu Vân trầm mặc không nói, tề tề lắc đầu, trả lời: "Đệ tử không biết, mong Sư tôn giải thích nghi hoặc." "Vi sư từng nói, Vô Lượng Lượng Kiếp, vô số kiếp nạn, một lần tiếp theo một lần, có nhắm vào Hồng Hoang chủng tộc, có nhắm vào Thánh Nhân phát triển, cũng có nhắm vào cá nhân, thậm chí nhắm vào Hồng Hoang Thánh Nhân, nhắm vào Thiên Đạo ý chí kiếp nạn, đều có khả năng buông xuống." Không thể nào...

Nghe Hồng Quân nói, Thông Thiên mí mắt giật một cái, theo bản năng nhìn Tiêu Vân một chút, làm cho Tiêu Vân buồn bực.

Nhìn ta làm gì?

Chẳng lẽ kiếp nạn buông xuống là do Tiêu Vân ta dẫn đến hay sao?

Nói đến Thiên Đạo ý chí ba động lớn, chí bảo xao động, lại thêm Hồng Quân nói, chẳng lẽ ý vị lần này Lượng Kiếp là nhắm vào Hồng Hoang Thánh Nhân, và nhắm vào Thiên Đạo ý chí?

Dù sao Thiên Đạo ý chí cùng Hồng Hoang Thánh Nhân chi gian

liên hệ quá lớn.

Ai cũng không thể rời bỏ đối phương.

Động một cái, chẳng khác nào hai cái cùng bị nhắm vào.

Hồng Quân giơ tay, Tạo Hóa Ngọc Điệp sáng lên, một đám mây trôi nổi, hình ảnh trong Hỗn Độn hiển lộ ra.

Tại nơi gần thế giới Hồng Hoang không xa, có một đầu sư tử tướng mạo kỳ quái.

Được rồi, tạm gọi là sư tử đi, ngoại trừ ngoại mạo và bờm lông trên cổ ra, vật này hầu như cùng sư tử không có bất cứ quan hệ gì.

Nó có một khuôn mặt dữ tợn xấu xí, túc túc có tám cái chân, bộ dáng chân cùng Long tộc tương tự, ba cái đuôi dài trọc lóc, nhìn qua dị thường quái dị.

Tại trên lưng nó, mọc đầy rậm rạp chằng chịt con mắt.

Cái quái gì thế này!

Mắt không mọc ở trên đầu, lại mọc ở trên lưng, còn nhiều như vậy.

Đây rốt cuộc là vật gì?

"Tiên Thiên Ma Thần?" Mấy người sắc mặt đại biến, kinh ngạc nhìn Hồng Quân, rõ ràng nghe nói qua Tiên Thiên Ma Thần, chỉ là thực lực mạnh bao nhiêu thì không biết.

Thứ này đang tới gần thế giới Hồng Hoang.

"Đối với Thánh Nhân mà nói là kiếp nạn, đối với Thiên Đạo ý chí mà nói cũng là kiếp nạn, thậm chí đối với Tiên Thiên Ma Thần lưu lạc trong Hỗn Độn mà nói, y nguyên là kiếp nạn." Lời của Hồng Quân dọa mấy cái Thánh Nhân quá sức, từng người đều cảm thấy có chút khó tin.

Ngay cả Tiêu Vân biết trong Hỗn Độn có Tiên Thiên Ma Thần, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hóa ra là Tiên Thiên Ma Thần không sai, vậy nó tới làm gì, công kích thế giới Hồng Hoang sao?

Như vậy là khớp với lời của Hồng Quân rồi, công kích thế giới Hồng Hoang chẳng khác nào đang tập kích Thiên Đạo ý chí, chẳng khác nào đang đào căn cơ của Thánh Nhân.

"Lão sư, năm đó Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa không phải đã chém giết ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khiếp sợ nói: "Vì sao trong Hỗn Độn còn có Tiên Thiên Ma Thần tồn tại?" Hồng Quân nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: "Hồng mông sơ thủy, Tiên Thiên Ma Thần vô số, chém giết, tranh đấu, vô số Tiên Thiên Ma Thần giống như hung thú kia vậy, không có thần trí.

Bàn Cổ dựng dục sinh ra, chém giết ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, khai tịch thế giới Hồng Hoang, vô số Tiên Thiên Ma Thần khác liền độn nhập trong Hỗn Độn." Kháo!

Ai nói Tiên Thiên Ma Thần chỉ có ba ngàn cái, đứng ra ta bảo đảm không đánh chết hắn!

Tiêu Vân vẫn luôn cảm thấy không thích hợp, Dương Mi đại tiên đại biểu Không Gian pháp tắc, vì sao không chết?

Không Gian pháp tắc của Thiên Đạo ý chí đã tu bổ tốt, vậy chuyện này là thế nào?

Cảm tình là có hàng thay thế a, Tiên Thiên Ma Thần số lượng nhiều như vậy.

Sớm tại trước khi Bàn Cổ đản sinh đã tồn tại, vẫn luôn chém giết, tranh đấu, không biết đã chết bao nhiêu.

Bàn Cổ Khai Thiên, ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần thuận ứng Đại

Đạo ý chí ngăn cản Khai Thiên, tao ngộ Bàn Cổ chém giết, khai tịch ra Hồng Hoang thiên địa.

Những Tiên Thiên Ma Thần còn lại thì độn nhập vào trong Hỗn Độn.

Chạy khắp nơi, trôi nổi khắp nơi, lưu lạc khắp nơi.

Không chừng ngày nào đó chạy đến biên duyên thế giới Hồng Hoang, giống như đầu sư tử này vậy, không ngừng tới gần thế giới Hồng Hoang.

Hiện tại Thánh Nhân đã minh bạch chức trách của Hồng Hoang Thánh Nhân là gì rồi: Hãn vệ Hồng Hoang!

Nói trắng ra là, để cho các ngươi đắc đại cơ duyên chứng đạo thành Thánh, sau đó các loại tranh đoạt lấy chỗ tốt, không ngừng biến cường, rồi tại thời điểm có uy hiếp xuất hiện, giải quyết uy hiếp.

Đối với Hồng Hoang, đối với Thiên Đạo ý chí mà nói, tồn tại có uy hiếp chính là những Tiên Thiên Ma Thần này.

Cho các ngươi thành Thánh, chỗ tốt cũng cho rồi, tranh thì cứ tranh tùy tiện, nhưng có phiền toái thì các ngươi phải đi giải quyết mới được.

“.....” Nhất thời Thánh Nhân đều ngẩn người, không biết nên nói cái gì cho phải, ngay cả Tiêu Vân đều cảm thấy tâm mệt.

Vốn cho rằng Tiên Thiên Ma Thần chạy thoát không nhiều, hiện tại nghe Hồng Quân nói như vậy... không ổn a, cái gì mà không nhiều, là một đống lớn mới đúng.

Chỉ là bởi vì Hỗn Độn quá lớn, lớn đến mức ai cũng không biết phạm vi cụ thể, dẫn đến Tiên Thiên Ma Thần tại trong Hỗn Độn chỉ có thể vẫn luôn phiêu đãng.

Vận khí không tốt, Tiên Thiên Ma Thần không chú ý tới gần thế giới Hồng Hoang, sau đó Thiên Đạo ý chí có phản ứng, tiếp theo đến phiên những Thánh Nhân này xuất tràng.

Hồng Quân tiếp tục đem một quả hạch đạn ném ra, tạc đến các Thánh Nhân khác ngoài khét trong non.

Tiêu Vân ngược lại tương đối bình tĩnh, dù sao hắn là người biết chuyện.

"Sớm tại lúc vi sư chứng đạo năm đó, biên duyên Hồng Hoang từng xuất hiện một vị Tiên Thiên Ma Thần, một cây Không Tâm Liễu thụ, thực lực cường đại, thần thông vô biên." Lúc này Hồng Quân không tiếp tục ẩn giấu sự tồn tại của Dương Mi đại tiên nữa, đem hắn nói ra.

"....." "Dám hỏi Lão sư, thực lực người này như thế nào?" Trì nghi một chút, thân là Đại sư huynh, Lão Tử hỏi ra vấn đề các Thánh Nhân quan tâm nhất.

Nếu mỗi một cái Tiên Thiên Ma Thần đều cường đại đáng sợ, vậy Hồng Hoang Thánh Nhân làm sao hãn vệ Hồng Hoang?

Làm sao đánh lui thậm chí giết chết Tiên Thiên Ma Thần xâm phạm?

Dù sao nói đến Tiên Thiên Ma Thần, mọi người dễ dàng liên tưởng đến Bàn Cổ.

Một khi lấy Tiên Thiên Ma Thần và Bàn Cổ so sánh, cho dù là Thánh Nhân, đều không khỏi có chút chột dạ.

Ngàn vạn lần đừng cảm thấy Bàn Cổ có thể nhẹ nhõm chém giết ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần thì thân là Thánh Nhân cũng có thể.

Ôm ý nghĩ như vậy, làm không tốt sẽ chết rất khó coi.

“Cường.” Hồng Quân không có giấu diếm, đơn giản nói: “Người này tên là Dương Mi đại tiên, bản thể là một cây Không Tâm Dương Liễu, Không Gian pháp tắc xuất thần nhập hóa, dị thường đáng sợ.

Vi sư không phải đối thủ của hắn, cũng may người này đối với Hồng Hoang cũng không ác ý.

Hắn cũng không giống như các Tiên Thiên Ma Thần khác, không có thần trí, hồn hồn ngạc ngạc chỉ biết sát lục.” “Tiên Thiên Ma Thần tuy rằng cường đại, nhưng kẻ có thể dùng tự thân sức mạnh Dĩ Lực Chứng Đạo, ít lại càng ít.” Không phải mỗi cái Tiên Thiên Ma Thần đều có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, điểm này có thể yên tâm.

Chỉ là những Tiên Thiên Ma Thần này cho dù không có chứng đạo, cũng không dễ dàng giết chết như vậy đúng không?

Tiêu Vân ở trong lòng âm thầm oán thầm một câu, không đúng, là giúp Hồng Quân bổ sung một câu.

Tiên Thiên Ma Thần dễ giết sao?

Khẳng định khó.

Giống như đầu sư tử mới xuất hiện kia, vừa nhìn liền thuộc về loại hình hồn hồn ngạc ngạc không có thần trí, tồn tại như vậy làm sao chứng đạo?

Con mẹ nó ngay cả thần trí cũng không có, có thực lực chứng đạo cũng không hiểu chứng đạo được chứ.

Nhưng cho rằng như vậy là có thể nhẹ nhõm giết đối phương?

Đâu có dễ dàng như vậy, nếu không Hồng Quân sẽ gấp gáp như thế sao?

Nếu không Thiên Đạo ý chí phản ứng sẽ lớn như vậy sao?

Nếu không chí bảo xao động sẽ rõ ràng như vậy sao?

Tiêu Vân dám khẳng định, đừng nói giết chết, người bình thường ngay cả phòng ngự của Tiên Thiên Ma Thần cũng phá không được.

Có một số lời Hồng Quân không nói, nếu không sẽ đả kích lòng tự tin của Thánh Nhân.

Bất quá nghe hắn nói vậy, Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh đều thở phào nhẹ nhõm, Nữ Oa cũng thế.

Nếu mỗi cái Tiên Thiên Ma Thần đều có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, vậy chơi búa a, tùy tiện một cái đều khó đối phó.

Làm sao hãn vệ Hồng Hoang?

Tìm chết còn không sai biệt lắm.

"Dám hỏi Đạo Tổ, Tiên Thiên Ma Thần có thể đánh lui chăng?" Tiêu Vân mở miệng hỏi.

"Khó." Hồng Quân đưa ra đáp án làm cho người ta không quá hài lòng, chẳng khác nào nói những Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí này sẽ không ngừng tới gần Hồng Hoang, thậm chí sẽ phá khai cấm chế, sau đó tiến vào Hồng Hoang.

Đối phương xuất hiện, chỉ có hai kết quả, hoặc là giết đối phương, hoặc là để cho đối phương tiến vào trong Hồng Hoang, sau đó dẫn đến Hồng Hoang đại loạn, tất cả mọi người đều chịu ảnh hưởng.

"Đản sinh thần trí Tiên Thiên Ma Thần Dĩ Lực Chứng Đạo, xuất hiện tại biên duyên Hồng Hoang cũng sẽ không phá khai cấm chế tiến vào Hồng Hoang.

Nhưng những kẻ hồn hồn ngạc ngạc Tiên Thiên Ma Thần thì khác, đối với bọn chúng mà nói, Hồng Hoang chính là thức ăn." Vấn đề lớn rồi!

Lấy Hồng Hoang làm thức ăn, Tiên Thiên Ma Thần cho dù ăn Hồng Hoang cũng sẽ không có kết quả tốt, nhưng y nguyên vẫn muốn làm như vậy, bởi vì bản năng khu sử.

"Dám hỏi Sư tôn, Tiên Thiên Ma Thần này có chứng đạo chăng?" Chuẩn Đề không thể nhịn được hỏi một câu.

Tuy rằng quan trọng, chỉ là một giây sau, Chuẩn Đề phát hiện có người đang dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc trừng hắn.

Không cần nhìn cũng biết chắc chắn là Tiêu Vân.

Chuẩn Đề không phải đang nói nhảm sao?

Không có thần trí, chứng đạo một cái cho ta xem một chút??

Vô ý thức chứng đạo ư?

Chuẩn Đề chẳng lẽ tưởng tượng nó là tồn tại cao cấp gì đó.

Chuẩn Đề vì sao lại hỏi như vậy?

Không thể nghi ngờ là chột dạ, sợ hãi Tiên Thiên Ma Thần.

Dù sao Hồng Quân nói quá huyền hồ, ai cũng sẽ không ngu ngốc cho rằng Tiên Thiên Ma Thần dễ đối phó.

Thứ này cho dù không có chứng đạo, cũng không dễ đối phó như vậy.

Bất quá không chỉ hắn, những người khác cũng đang tự khảo vấn đề này, chỉ là Chuẩn Đề quá trực tiếp, một miệng hỏi ra.

Như vậy Tiêu Vân khẳng định dùng ánh mắt im lặng nhìn hắn.

Chương 214

Dù sao cũng là Thánh Nhân, sợ hãi đến trình độ này sao?

Chuẩn Đề cũng đủ rồi a, có cần nhát gan như vậy không.

Đối với việc Tiêu Vân dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn mình, Chuẩn Đề trong lòng khó chịu.

Nếu không phải Tiêu Vân đánh ta bị thương, ta sẽ sợ đầu sợ đuôi như vậy sao?

Những người khác cũng nhìn Chuẩn Đề, chỉ là ánh mắt không có trực tiếp như Tiêu Vân.

"Tịnh chưa chứng đạo, chỉ là một cái Tiên Thiên Ma Thần bình thường.

Tiên Thiên Ma Thần không có khai khải thần trí, đều không thể chứng đạo!!!" Hồng Quân cho Chuẩn Đề cùng những người khác uống một viên thuốc an thần.

Không có thần trí Tiên Thiên Ma Thần không thể chứng đạo, cho nên an tâm đi, đừng tự hù dọa mình.

Cho rằng Tiên Thiên Ma Thần giống như Bàn Cổ cường đại, có khả năng sao?

Nếu như những Tiên Thiên Ma Thần chạy thoát không bị ba cập, dẫn đến cuối cùng tiến vào trong Hỗn Độn đều cường đại như vậy, thì Đại Đạo ý chí tuyệt đối sẽ không để cho Bàn Cổ lấy thân hóa vạn vật, bởi vì Hồng Hoang cần thủ hộ, Hồng Hoang cần tồn tại như Bàn Cổ thủ hộ, phòng ngừa Tiên Thiên Ma Thần tới tìm phiền toái.

Ngay cả thần trí cũng không có, tự nhiên không có biện pháp chứng đạo, đây là tất nhiên.

“Loại Tiên Thiên Ma Thần này thực lực cố nhiên cường đại, lại giống như hung thú không có thần trí kia, chỉ biết giết chóc cùng thôn phệ.

Thôn phệ vạn vật cường hóa tự thân, tuy không có thần trí, nhưng bản thể cũng dị thường cường đại, không dung khinh thường.” “Các ngươi đi chém giết Tiên Thiên Ma Thần.

Tiên Thiên Ma Thần tuy rằng khó có thể bị đánh giết, nhưng toàn thân đều là bảo vật, có thể dùng để luyện chế chí bảo, thôn phệ huyết nhục của nó có thể tăng cường bản thể.” Cuối cùng Hồng Quân không quên cho Thánh Nhân ném xuống một cái kẹo, mới khiến cho bọn hắn rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi tới tru sát Tiên Thiên Ma Thần kia.

Thôn phệ huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần có thể làm cho bản thể trở nên càng thêm cường đại.

Tiêu Vân không khỏi một trận ý động, đối với biến cường hắn tuyệt đối hứng thú, chỉ là Tiên Thiên Ma Thần sẽ không dễ giết mới đúng.

Còn về luyện chế chí bảo...

Kháo, thi thể Tiên Thiên Ma Thần có thể đem tinh hoa trong đó đề luyện ra, nhưng cần bao nhiêu mới có thể luyện chế một kiện chí bảo?

Nói đùa cái gì vậy.

Có thể hay không giết chết còn là một dấu chấm hỏi.

Ai cũng không biết thực lực Tiên Thiên Ma Thần mạnh bao nhiêu, đoán chừng Hồng Quân có thể đoán được bao nhiêu, nhưng không có lựa chọn nói rõ, định để cho Thánh Nhân đi giải quyết.

Xem như là dò đường, thực lực khảo thí, có thể hay không giết chết thì phải xem đã.

Giết rồi có vô số chỗ tốt, bản thể Tiên Thiên Ma Thần là chiến lợi phẩm lớn nhất, giết đối phương, Thiên Đạo ý chí cũng sẽ cho ban thưởng.

Hồng Quân rời đi rồi, Thánh Nhân không có biện pháp, chỉ có thể khởi thân rời khỏi Tử Tiêu Cung, hướng về phía sâu trong Hỗn Độn bay đi.

Nơi Tiên Thiên Ma Thần kia ở cũng không phải hướng Tử Tiêu Cung.

"Tiên Thiên Ma Thần xử lý như thế nào?

Lão sư hiển nhiên sẽ không dễ dàng xuất thủ." Trên đường, Chuẩn Đề mở miệng nói, ánh mắt không tự chủ được hướng về phía Tiêu Vân nhìn lại.

Hồng Quân là bảo đảm cuối cùng, chỉ cần Tiêu Vân cùng Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh, Nữ Oa có thể giải quyết vấn đề, hắn sẽ không xuất diện can thiệp hoặc hỗ trợ.

Chỉ có khi giải quyết không được, Thiên Đạo ý chí mới có thể để Hồng Quân xuất mã.

"Nhìn Bản hoàng làm gì?" Tiêu Vân buồn bực, Chuẩn Đề một đôi mắt tặc lưu lưu nhìn chằm chằm Tiêu Vân ta làm cái gì?

Ta lại không phải Tiên Thiên Ma Thần, cho rằng Bản hoàng sẽ một mình đi đối phó Tiên Thiên Ma Thần kia sao?

Đầu óc không có vấn đề đấy chứ.

Nếu như thực lực đủ để đối kháng, Tiêu Vân không ngại một mình đi tới giết Tiên Thiên Ma Thần kia, như vậy sẽ không có người cùng hắn tranh đoạt chỗ tốt.

Nhưng hiện tại ai biết Tiên Thiên Ma Thần thực lực mạnh bao

nhiêu, Chuẩn Đề lại hy vọng Tiêu Vân đi giải quyết đối phương, không phải nói nhảm sao?

Ý nghĩ của Chuẩn Đề rất đơn giản.

Ngươi nhìn xem, Tiêu Vân là Thánh Nhân mạnh nhất dưới Đạo Tổ, khẳng định phải dẫn đầu mới được, thậm chí chủ động đi giết Tiên Thiên Ma Thần kia thì tốt nhất.

Còn về chỗ tốt, ta sẽ không cùng ngươi tranh đâu.

Thôn phệ chi thể của Tiên Thiên Ma Thần có thể làm cho bản thể biến cường, lời này rất có đạo lý, nhưng trong các Thánh Nhân, duy có Tiêu Vân là dễ dàng làm nhất, những người khác...

Thôi đi, ta liêu điểm khác là tốt rồi.

Còn về dùng thi thể Tiên Thiên Ma Thần luyện chế chí bảo, dùng đầu ngón chân cũng biết không dễ dàng.

Nếu thật sự ôm ý nghĩ như vậy, vậy thì thua thật rồi.

Dùng Tiên Thiên Ma Thần luyện chế chí bảo?

Hồng Hoang thu tập dược liệu có thể luyện chế Linh Bảo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng có ai luyện chế ra được?

Ngay cả Tiêu Vân có được Càn Khôn Đỉnh cũng sẽ không đi làm loại chuyện ngốc nghếch này.

Có thể luyện chế ra, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo không khó, Tiêu Vân tùy thời đều có thể luyện chế ra, nhưng muốn đem cấp bậc của Tiên Thiên Linh Bảo tăng lên Cực Phẩm thì khó rồi.

Cần bao nhiêu dược liệu, bao nhiêu đồ tốt, Tiêu Vân không dám xác định.

Luyện chế ra, phẩm giai đoán chừng cũng sẽ không cao.

Giày vò đi giày vò lại, không có nửa điểm ý nghĩa.

Lại nói Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trừ phi là Tịnh Thế Thanh Liên, trừ phi là Càn Khôn Đỉnh dạng này, nếu không đối với Tiêu Vân trợ giúp đều không lớn.

Nhìn xem Hà Đồ Lạc Thư ở trong tay Tiêu Vân cùng vật trang trí không sai biệt lắm, cực ít có lúc dùng đến.

Cho nên ý nghĩ luyện chế chí bảo, nghe một chút là được rồi, ngàn vạn lần đừng coi là thật.

"Chẳng lẽ Chuẩn Đề định để cho Bản hoàng một mình đi giết Tiên Thiên Ma Thần kia?" Tiêu Vân dừng lại một chút, cười như không cười nhìn hắn.

Lần này hành động chính là Thánh Nhân cùng nhau xuất thủ, kết quả mới ra khỏi Tử Tiêu Cung liền muốn ném nồi, không hậu đạo a.

"Khụ khụ!!!" Tâm tư nhỏ bị vạch trần, Chuẩn Đề một trận xấu hổ.

Tam Thanh cùng Nữ Oa đều im lặng nhìn hắn.

Chuẩn Đề đang nghĩ cái gì vậy?

Phân ăn không thành, có năng lực thì một mình đi đem Tiên Thiên Ma Thần kia lộng chết đi, ta đều ủng hộ ngươi.

Ngay cả Tiếp Dẫn cũng không minh bạch vì sao Chuẩn Đề lại toát ra ý nghĩ như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì Tiêu Vân là Thánh Nhân mạnh nhất dưới Đạo Tổ, cho nên Tiêu Vân nên đi giết Tiên Thiên Ma Thần kia?

Quá xàm rồi.

Để Tiêu Vân một mình đi tru sát Tiên Thiên Ma Thần kia, là chuyện đều không có khả năng.

Thần kinh, Chuẩn Đề điên rồi sao, ngươi sao không một mình đi đối phó Tiên Thiên Ma Thần kia?

Tam Thanh đều lười phản ứng hắn, Nữ Oa nhìn Chuẩn Đề càng cảm thấy khó chịu.

Tiêu Vân đảo mắt lười cùng Chuẩn Đề nói nhảm nhiều, hiện tại cũng không phải lúc đánh nhau.

Tiên Thiên Ma Thần chạy tới Hồng Hoang, đem Hồng Hoang làm thức ăn, mọi người đều phải xui xẻo, ai cũng chạy không thoát.

"Đi thôi." Lắc đầu, Tiêu Vân bay ở phía trước, Nữ Oa cùng Thông Thiên đuổi theo.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn im lặng nhìn Chuẩn Đề một cái cũng đuổi theo.

Tiếp Dẫn rơi vào cuối cùng cùng Chuẩn Đề cùng nhau đi tới, bất đắc dĩ nói: "Sư đệ, chúng ta không thể có ý nghĩ như vậy.

Tại thời khắc mấu chốt này, cũng tuyệt đối đừng đi trêu chọc Tiêu Vân kia." "Sư huynh, ta không có, ta chỉ là tâm có chút suy nghĩ, ai biết Tiêu Vân kia sát giác được." Chuẩn Đề đang giảo biện.

Tiếp Dẫn trừng mắt nhìn hắn.

Nhìn chằm chằm người khác nửa ngày, người khác sát giác không được mới là lạ, còn có thể trách người khác sao?

"Thôi, thôi, đi thôi, việc này đối với chúng ta sự quan trọng yếu, không mở nổi nửa điểm nói đùa." "Vâng, sư huynh." Trải qua một cái khúc nhạc đệm nhỏ như vậy, một đoàn người nhanh chóng tiến nhập địa phương Tiên Thiên Ma Thần đang tới gần.

Trong Hỗn Độn tràn ngập hỗn độn chi khí, cho dù tại cự ly gần cũng sẽ bị che chắn tầm mắt.

Thần thức ở trong này có thể khuếch triển tra xét phạm vi rất nhỏ.

Tiêu Vân dừng lại một chút, nhìn Tam Thanh cùng Tây Phương hai người, nói: "Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện sự tình, quan hệ toàn bộ Hồng Hoang, quan hệ căn bản vấn đề của Hồng Hoang Thánh Nhân chúng ta, không mở nổi nửa điểm nói đùa.

Ta hy vọng các vị đừng tại thời điểm này tìm phiền toái, nếu không Bản hoàng sự hậu sẽ không để cho các ngươi sống yên ổn.

Đánh nát nguyên thần, không ngừng tước tu vi, bức bách đi luân hồi, một lần lại một lần luân hồi tu phục nhục thân, Bản hoàng nói được là làm được." Ai dám tại thời điểm này kéo chân sau, Tiêu Vân tuyệt đối sẽ không buông tha.

Thánh Nhân bất tử bất diệt?

Đúng, bất tử bất diệt, ta không có khả năng giết đến hư không nội đi diệt nguyên thần của ngươi, nhưng ta có thể dùng Thí Thần Thương một lần lại một lần làm cho nguyên thần ngươi bị tổn thương, một lần lại một lần tước tu vi của ngươi, làm cho nguyên thần thụ thương không ngừng gia trọng, tu vi không ngừng đi lùi, cuối cùng không thể không lựa chọn phương thức luân hồi để khôi phục.

Luân hồi xong, lại tiếp tục đánh, để cho ngươi tiếp tục đi luân hồi!!!

Xem luân hồi nhiều lần về sau, Thánh Nhân còn có thể còn lại bao nhiêu thực lực.

Không có người gây sự, Tiêu Vân muốn làm như vậy, Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí nhất định sẽ ngăn cản.

Nhưng có người tại thời điểm này gây sự, cho dù Tiêu Vân lựa

chọn thủ đoạn cực đoan, Hồng Quân và Thiên Đạo ý chí cũng tuyệt đối sẽ không có bất cứ trở lan nào.

Đến lúc đó trở lan rồi Tiêu Vân cũng không quan tâm, đại không được cá chết lưới rách.

Có thể ngăn cản Tiêu Vân ta, ta xem khi lại có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện thì các ngươi làm sao đối phó.

Bản hoàng mặc kệ!

Muốn gặp tai ương thì mọi người cùng gặp tai ương, đại không được Bản hoàng khai tịch một phương tiểu thế giới, đem người của ta, đem Yêu tộc nhét vào, đi trong Hỗn Độn lưu lạc.

Kháo!!!

Ác như vậy?

Cùng bất tử bất hưu có gì khác biệt.

Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh đều bị lời của Tiêu Vân dọa nhảy dựng, đặc biệt là Chuẩn Đề, cúi đầu không dám lên tiếng, sợ Tiêu Vân nhận định hắn đang tìm việc.

Nếu thật sự phát sinh loại chuyện đó, đoán chừng Tam Thanh cũng chỉ sẽ lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, không hỗ trợ thu thập hắn là không tệ rồi, hỗ trợ là tuyệt đối không có khả năng.

Đến lúc đó Tây Phương nhị thánh có thể ngăn được Tiêu Vân?

Đánh hai cái đều phải gặp tai ương.

Chương 215

"Nói nhảm không nhiều lời, Bản hoàng tại dưới Đạo Tổ, thực lực mạnh nhất, Bản hoàng sẽ không lựa chọn lùi bước.

Đợi lát nữa gặp Tiên Thiên Ma Thần, Bản hoàng chủ công, Thông Thiên trắc diện công kích, những người khác tùy cơ ứng biến.

Nếu như có người dám trộm gian dùng mánh lới, như vậy xin lỗi, Bản hoàng trực tiếp phản hồi Hồng Hoang, không còn quản sự tình Tiên Thiên Ma Thần nữa." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thương thế chưa lành, để bọn hắn chủ công khẳng định không được, vì vậy Tiêu Vân chủ công, Thông Thiên sách ứng, những người khác tùy cơ ứng biến là tốt rồi.

"Như thế rất tốt." Tiêu Vân nguyện ý dẫn đầu, những người khác sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Lão Tử nhìn thoáng qua các Thánh nhân khác, trầm giọng nói: "Các vị, trước mắt không phải là lúc tính toán tranh đấu, ai nếu không giữ chữ tín, đừng nói Yêu Hoàng không nguyện ý, bần đạo cũng sẽ không cùng kẻ đó thiện bãi cam hưu!" "Bản tôn cũng như thế." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tỏ rõ thái độ, không quên liếc nhìn Chuẩn Đề một cái.

Thánh nhân tranh đấu tại Hồng Hoang là một chuyện, nhưng hiện tại xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần, là kẻ địch mà mọi người cần phải cùng chung đối mặt, vào lúc này mà còn gây chuyện thì chính là công địch của tất cả!

Đến lúc đó Tam Thanh chắc chắn sẽ đứng về phía Tiêu Vân.

Thông Thiên đạm nhiên cười một tiếng, cũng nhìn về phía Chuẩn Đề.

Hắn và Nữ Oa thì không cần phải nói, mọi người đều biết thái độ của họ chắc chắn sẽ đứng về phía Tiêu Vân.

"Đều nhìn ta làm gì?

Chuẩn Đề ta thật không có ý tứ kia, ta oan uổng a!

Ta thật không có ý nghĩ đó!" Chuẩn Đề kêu oan.

Tiếp Dẫn cạn lời, cam đoan nói: "Các vị yên tâm, Tây Phương hai vị Thánh nhân chúng ta cũng sẽ cùng mọi người đứng chung một chiến tuyến, tuyệt đối sẽ không có hai lòng.

Tiên Thiên Ma Thần lấy Hồng Hoang làm thức ăn, nhưng Hồng Hoang nãi là căn bản của chúng ta, vạn vạn không có khả năng để xuất hiện điều gì ngoài ý muốn." Nghe vậy, Tiêu Vân mới hài lòng gật gật đầu.

Có một số lời khó nghe tốt nhất nên nói ở phía trước, nếu không đợi sự tình bộc phát rồi mới truy cứu trách nhiệm thì chẳng còn ý nghĩa gì.

"Yêu Hoàng." Nữ Oa lấy Càn Khôn Đỉnh ra, định giao cho Tiêu Vân, nàng có Nghiệp Hỏa Hồng Liên hộ thân, về phương diện phòng ngự không thành vấn đề.

Càn Khôn Đỉnh ngoại trừ công năng tạo hóa cường đại, thì lực phòng ngự cũng rất không tệ, sẽ không kém hơn Tứ Tôn Liên Đài là bao.

"Không cần." Tiêu Vân lắc đầu, ra hiệu không cần, "Bản hoàng có Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung, dùng không tới Càn Khôn Đỉnh.

Nàng giữ lại phòng thân, đợi khi bản hoàng cần đến tự nhiên sẽ lấy đi, hơn nữa bản thể của bản hoàng cũng không có yếu ớt như vậy." Hai đại chí bảo trong tay, Tiêu Vân thật không sợ Tiên Thiên Ma

Thần chưa chứng đạo, cứ việc song phương chưa đánh, thực lực vẫn ở trạng thái chưa biết.

Hai đại chí bảo, một công một thủ cũng không có gì đáng ngại, dù sao Hỗn Độn Chung là tồn tại công phòng nhất thể, không giống các chí bảo khác cực đoan như vậy.

Nhìn thấy bên cạnh Tiêu Vân trôi nổi Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều một trận đỏ mắt.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì không cần nói, bọn hắn vốn nghèo không có chí bảo gì tốt.

Còn Tam Thanh... tuy rằng có chí bảo nhưng mỗi người đều có khuyết điểm.

Chí bảo của Lão Tử phòng ngự cao độ nhưng công kích không đủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thì lực công kích cao nhưng phòng ngự lại thiếu hụt.

Ba người ở cùng nhau thì có thể bổ trợ, nhưng Tam Thanh phân gia xong thì có chút xấu hổ.

Không trách được Nguyên Thủy Thiên Tôn thích cùng Lão Tử tụ lại một chỗ, hai người bọn họ ở cùng nhau, tương hỗ bù đắp đoản bản, có thể bộc phát ra thực lực càng mạnh hơn.

Cho nên xấu hổ nhất chính là Thông Thiên.

"Cũng không biết thực lực của Tiên Thiên Ma Thần mạnh bao nhiêu." Thông Thiên nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm trôi nổi bên cạnh, tò mò suy đoán.

"Không biết, nhưng tuyệt đối sẽ không yếu, dù cho là Tiên Thiên Ma Thần chưa chứng đạo thì vẫn y như cũ không dễ đối phó, nếu không Đạo Tổ cũng sẽ không để chúng ta đến tru sát, thậm chí sau này

chúng ta đều phải tùy thời trấn thủ tại trong Hỗn Độn mới được." Tiên Thiên Ma Thần bỗng nhiên xuất hiện, điều này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là thời đại Thánh nhân tranh đấu nội bộ tạm thời hạ màn, đã đến lúc Thánh nhân phải thủ hộ thế giới.

Tiên Thiên Ma Thần không chừng sẽ từng cái tiếp nối từng cái xuất hiện tại chu biên Hồng Hoang thế giới, chức trách của Thánh nhân là giết chết đối phương, hoặc bức lui đối phương, không cho chúng lại gần Hồng Hoang.

Tiên Thiên Ma Thần chưa thể chứng đạo, ý nghĩa là đối phương không cách nào sử dụng đại thần thông, tình huống tương tự với tộc nhân Vu Tộc.

Nếu thật sự muốn hình dung, thì hẳn là thuộc về phiên bản cường hóa, cao hơn một đẳng cấp so với Tổ Vu mới đúng.

Bầu không khí trở nên ngưng trọng.

Đừng nhìn chung quanh một mảnh tĩnh lặng, đây chẳng qua chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp mà thôi.

Một khi Tiên Thiên Ma Thần tới, đại chiến sẽ lập tức bộc phát.

"Đến rồi!" Tiêu Vân híp mắt, Thí Thần Thương trong tay táo động, Hỗn Độn Chung cũng vậy.

Thái Cực Đồ của Lão Tử, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có phản ứng tương tự, duy chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên là hơi ổn định một chút.

Có lẽ việc này có quan hệ với Bàn Cổ.

Sự tồn tại của Bàn Cổ hầu như đồng nghĩa với mối quan hệ thù địch với tất cả Tiên Thiên Ma Thần.

Những chí bảo này đều có quan hệ không thể tách rời với Bàn Cổ,

kẻ địch xuất hiện, chí bảo tự nhiên sẽ có táo động.

“Hống!!!” Một tiếng sư hống không giống sư hống, hổ gầm không giống hổ gầm từ trong Hỗn Độn truyền ra, phá khai từng tầng Hỗn Độn chi khí, một đạo thân ảnh to lớn chậm rãi tới gần.

Bản thể thật cường đại!

Nhìn bản thể Tiên Thiên Ma Thần đang từ từ tiến đến, sắc mặt của Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh và Nữ Oa đều không quá đẹp mắt.

Khí tức cường đại mang theo trên người Tiên Thiên Ma Thần rất khác biệt so với Thánh nhân, lại mạnh hơn Chuẩn Thánh rất nhiều.

Nếu quả thật muốn phân chia một cái cảnh giới, vậy thì Tiêu Vân cảm thấy những Tiên Thiên Ma Thần này cơ bản đều là một chân đã đạp lên ngưỡng cửa chứng đạo, chỉ vì không có thần trí dẫn đến không cách nào chứng đạo, hầu như có thể dùng từ "Bán Thánh" để hình dung.

Đương nhiên cái "Thánh" này không phải là Hồng Hoang Thánh nhân, mà là cái "Thánh" của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Có sự khác biệt về bản chất.

“Hống!!!

Hống!!!” Tiếng gào thét trầm thấp không ngừng truyền đến, tựa hồ Tiên Thiên Ma Thần đã ngửi thấy khí tức của Thánh nhân, trong tiếng gầm mang theo cảm xúc kích động, nhanh chóng lao tới.

“Bản thể của tên này không nhỏ hơn Yêu Hoàng đâu.” Thông Thiên nói.

Tiêu Vân tức giận trả lời một câu: “Nhưng bản thể của hắn mạnh hơn ta!” Đây là sự thật không thể chối cãi, Tiêu Vân bắt buộc phải

thừa nhận, từ một điểm có thể phán đoán ra: Tiêu Vân cần phải dùng một số biện pháp mới có thể ngao du trong Hỗn Độn, còn đối phương không cần, điều này đủ để chứng minh bản thể Tiên Thiên Ma Thần mạnh hơn Tiêu Vân.

"Cẩn thận một chút, khí tức của tên này rất đáng ghét, hẳn là Tiên Thiên Ma Thần đại biểu cho Thủy Chi Pháp Tắc." Tiên Thiên Ma Thần phân biệt đại biểu cho hóa thân của một loại Đại Đạo pháp tắc, ngoại lệ như Bàn Cổ không tính, các Tiên Thiên Ma Thần khác đều như thế, ví như Dương Mi đại tiên đại biểu cho hóa thân của Không Gian Pháp Tắc.

Dùng xưng hô trong tiểu thuyết huyền huyễn thì gọi là "Pháp Tắc Chi Tử", tịnh đối ứng với Đại Đạo pháp tắc, không phải Thiên Đạo pháp tắc.

Thiên Đạo pháp tắc không có năng lực cường đại như vậy.

Tam Túc Kim Ô nãi là do Thái Dương Chân Hỏa dựng dục, Tiên Thiên Ma Thần này vừa tới gần, Tiêu Vân liền cảm thấy không thoải mái.

Thủy hỏa bất tương dung, pháp tắc bài xích, cho nên Tiêu Vân có thể ngay lập tức phán đoán ra đối phương thuộc về pháp tắc chi thân gì.

Thủy!

Cường đại thì có cường đại, bất quá trong Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, bài danh của nó không cao, không bằng Không Gian, Thời Gian, ngay cả Hỏa pháp tắc bài danh cũng cao hơn Thủy pháp tắc.

Nhưng hai bên đối lập, thuộc về lập trường khắc chế.

Hỏa pháp tắc có thể phá Thủy pháp tắc, nhưng cũng dễ bị Thủy pháp tắc khắc chế.

“Hống!!!” Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện.

Ngoại hình trừ cái cổ giống một con sư tử ra, các bộ phận khác nhìn rất mâu thuẫn, giống như một quái vật tổng hợp, tuyệt đại bộ phận Tiên Thiên Ma Thần đều lớn lên kỳ hình quái trạng, xuất hiện loại dạng này cũng không kỳ quái.

Bất quá thứ này thật sự xấu!

Tiêu Vân từng cho rằng Yêu tộc hóa hình không triệt để đã là xấu xí khó coi, nhưng so với hàng trước mắt này, những Yêu tộc kia quả thực có thể gọi là mi thanh mục tú.

Dùng một chữ để hình dung: Xấu!

Hai chữ: Rất xấu!

Ba chữ...

Thôi bỏ đi, dù sao cũng đã đạt tới trình độ cay mắt rồi.

Kẻ địch xuất hiện, Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương nhị thánh đều khẩn trương, khống chế pháp bảo chuẩn bị chiến đấu, hiển nhiên cũng bị bộ dáng của Tiên Thiên Ma Thần hù dọa, xấu đến mức làm người ta nhìn mà trong lòng phát mao.

“Tí tách ~~~ Tí tách ~~~~” Xấu thì thôi đi, Tiên Thiên Ma Thần nhìn Tiêu Vân và Nữ Oa, cái miệng rộng mở ra chảy nước miếng ròng ròng, nhỏ xuống trên Hỗn Độn chi khí, lập tức bị tiêu dung.

Điều mẹ nó khó chịu nhất là, nước miếng này hôi thối không giống bình thường!

Đặc biệt xấu thì thôi, còn hôi nữa thì ai mà chịu nổi?

Tiêu Vân cảm thấy nếu giết con hàng này, liệu mình có thể nuốt trôi không?

Ước chừng sẽ bị hun chết mất!

Nếu bay lên vị trí cao hơn, sẽ thấy trong đôi mắt mọc trên lưng của Tiên Thiên Ma Thần đang lưu lộ ra thần sắc mê luyến.

Hiển nhiên nó cho rằng Tiêu Vân và Nữ Oa rất mỹ vị, rất muốn ăn, còn về phần Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh thì trực tiếp bị nó coi thường.

"Phá!!!" Thí Thần Thương trong nháy mắt xuyên thấu hư không, gần như chỉ trong tích tắc đã đến trước người Tiên Thiên Ma Thần, nhắm ngay vào khuôn mặt xấu xí dữ tợn chỉ có mặt mà không có mắt kia đâm xuống.

Ta biết ngay Tiêu Vân nhất định tàng trữ thực lực mà!

Không Gian Pháp Tắc khủng bố cỡ nào?

Cự ly xa như vậy mà nháy mắt xuyên qua, nếu lúc tranh đấu mà bộc phát ra, ai đỡ được?

Ai mẹ nó phản ứng kịp?

"Oanh long long!!!" Thí Thần Thương đâm vào trên mặt Tiên Thiên Ma Thần, phảng phất như đâm vào Bất Chu Sơn, ầm ầm bạo tạc.

Thân thể to lớn của Tiên Thiên Ma Thần bị đâm đến liên tục lui về phía sau, tiến nhập vào trong màn sương Hỗn Độn, tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra.

Tự nhiên là bị thương rồi.

Chí bảo có thể phá khai phòng ngự của Tiên Thiên Ma Thần!

Đối với Thánh nhân mà nói, đây là một tin tức tốt.

"Ngẩn ra đó làm gì?!" Tiêu Vân đều đã vọt lên, kết quả phát hiện có chút không đúng, quay đầu nhìn lại thấy đám Thánh nhân kia đang đứng ngây ra tại chỗ, tựa hồ bị một kích vừa rồi làm kinh ngạc, mũi

đều sắp lệch, nhịn không được chửi ầm lên: "Lão tử cùng đối phương đánh rồi, các ngươi ở đó xem kịch hả?

Ta xem đại gia các ngươi!!!" "Khụ khụ!!!" Thông Thiên một trận xấu hổ, vội vàng cầm Tru Tiên Tứ Kiếm đi theo, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy không đúng, Tam Hoa một trận chấn động, "Hợp!!!

Trảm!!!" Tru Tiên Tứ Kiếm nhanh chóng khép lại, hình thành một thanh cự kiếm chém xuống phía trước.

Một cột nước đen nhánh còn khoa trương hơn cả dòng sông thời gian của Chuẩn Đề từ trong Hỗn Độn phun ra, xuyên qua thân thể Tiêu Vân, đánh về phía Thông Thiên.

Đi đại gia nhà ngươi, ta Thông Thiên dễ bắt nạt lắm sao?

Thật ra cột nước này là đánh về phía Tiêu Vân, chỉ là Thông Thiên ở sau lưng Tiêu Vân, cho nên Tiêu Vân xuyên thấu không gian tránh đi, biến thành công kích đánh tới hắn.

Thông Thiên hâm mộ Tiêu Vân đồng thời cũng có chút tức giận, bất kể có phải là đang công kích ta hay không, tóm lại hiện tại công kích đang nhắm vào ta, tên Tiên Thiên Ma Thần này xem thường Thông Thiên ta quá rồi!

Chương 216

“Oanh!!!” Chuẩn bị đem cột nước phá vỡ, Thông Thiên dùng Tru Tiên Tứ Kiếm chém xuống.

Lúc này thanh âm Tiêu Vân mới truyền đến: “Cẩn thận một chút, cột nước uẩn hàm pháp tắc chi lực đáng sợ, có tính ăn mòn rất lớn.” Khốn kiếp!

Không nói sớm!!

Tru Tiên Tứ Kiếm chém xuống, Thông Thiên cảm giác không phải chém vào cột nước, mà là chém lên một kiện chí bảo, kiên cố đáng sợ, rất khó phá khai.

“Vi huynh trợ ngươi!!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không cố kỵ gì nữa, trực tiếp bay lên, Bàn Cổ Phiên trong tay vung ra, một đạo Hỗn Độn kiếm khí sắc bén phá không, đem cột nước triệt để phá tan.

Hai người liên hợp, nhẹ nhõm hóa giải công kích của Tiên Thiên Ma Thần.

“.....” Giết Tiên Thiên Ma Thần quan trọng hơn, Thông Thiên cũng lười đi so đo với Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyện tự xưng "vi huynh".

Thật không biết xấu hổ!

Bất quá Tiên Thiên Ma Thần này thật mạnh a, Thủy Chi Pháp Tắc lúc nào lại hung hãn như vậy rồi?

Nước luôn cho người ta cảm giác nhu hòa, dù là pháp tắc, so với các pháp tắc khác vẫn y nguyên có chút nhu nhược.

Nhưng đụng phải Tiên Thiên Ma Thần, hết thảy đều thay đổi.

Hai đại chí bảo một lần liên hợp công kích mới nhẹ nhõm hóa giải, đủ để thấy thứ này không đơn giản.

"Tránh ra!!!" "Toàn bộ cút!

Cút cho xa, ngàn vạn lần đừng tới gần!!!" Bỗng nhiên, từ trong Hỗn Độn bộc phát ra tiếng hét của Tiêu Vân, làm cho các Thánh nhân đang tới gần sững sờ, ngay lập tức nhanh chóng lui lại.

Còn việc Tiêu Vân hét "cút", cái đó không quan trọng nữa, dù sao ý tứ chính là mau lui lại, có nguy hiểm.

"Ngang!!!!" Lời vừa dứt, một trận gào thét bộc phát ra, vô số chất lỏng như hạt mưa bay ra, hướng về bốn phương tám hướng lan tràn.

Lão Tử vung tay lên, Thái Cực Đồ đem mọi người đều bao vây ở trong đó.

"Oanh!!" "Oanh!!" Bạo tạc không ngừng phát ra trên Thái Cực Đồ, sắc mặt Lão Tử chấn động.

Đừng nhìn chỉ là những hạt mưa nhỏ, khi đập vào Thái Cực Đồ lại phảng phất như từng tòa sơn nhạc va chạm, uy lực đáng sợ, tịnh lại còn có tính ăn mòn cực mạnh... ngay cả Hỗn Độn chi khí cũng chiêu giá không nổi.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng ai cũng không ngờ Tiên Thiên Ma Thần lại khó chơi như vậy.

May mà Tiêu Vân nhắc nhở nhanh.

Nhưng Tiêu Vân có vấn đề gì không?

Trong Hỗn Độn, mặt Tiên Thiên Ma Thần bị Thí Thần Thương đâm ra một cái lỗ lớn, Tiêu Vân nhanh chóng tiếp cận.

Tiên Thiên Ma Thần gào thét há miệng, phun ra cột nước đánh về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân thí sự không có, xuyên thấu không gian đi qua, xuất hiện bên cạnh Tiên Thiên Ma Thần, Thí Thần Thương trong tay hung hăng nện xuống.

Lỗ thủng trên mặt Tiên Thiên Ma Thần càng lớn hơn, lúc này đáng lẽ phải phun ra lượng lớn tiên huyết mới đúng, đáng tiếc không có, ngược lại bắn ra một ít giọt nước.

"Đương!!!" Hỗn Độn Chung hộ vệ Tiêu Vân không ngừng vang lên, không ngừng có tiếng bạo tạc nổ tung, từng trận khói mù ăn mòn tràn ngập ra, thay thế những luồng Hỗn Độn chi khí bị chấn khai.

Máu của Tiên Thiên Ma Thần lại có công dụng như vậy sao?

Lấy huyết dịch làm công kích, lại còn là công kích đáng sợ.

Nhìn tình huống của Hỗn Độn Chung, pháp bảo tầm thường căn bản chịu không nổi mấy lần.

Ngay lập tức Tiêu Vân nhanh chóng thối lui, lớn tiếng hô lên, bảo các Thánh nhân khác đừng tới gần.

Chỉ rớt trúng một chút đã như thế, cho nên trực tiếp hô mau cút ngay, miễn cho bị ba cập gặp tai ương, xa một chút thì tốt hơn, khoảng cách gần quá dễ trúng chiêu.

Cái móng vuốt khổng lồ có thể so với Bất Chu Sơn, liếc mắt nhìn không thấy biên giới hướng về phía Tiêu Vân chộp tới, từng đạo Thủy Chi Pháp Tắc bao phủ trên người Tiên Thiên Ma Thần.

"Oanh!!!!" Móng vuốt của Tiên Thiên Ma Thần bị phá khai, xuất hiện một cái lỗ lớn, vô số tiên huyết như hạt mưa phun ra, cả người Tiêu Vân bị chấn bay ra ngoài, sau đó bị một mảng lớn vũ tích bao phủ.

"Khốn kiếp!!!" Hỗn Độn Chung không ngừng phòng ngự, Tiêu Vân nhịn không được mắng, "Khó trách chỉ một con Tiên Thiên Ma

Thần chưa chứng đạo xuất hiện, Hồng Quân đã bắt ta phải xuất động, chó má này thật khó đối phó." Huyền Minh thân là Vũ Chi Tổ Vu, nước nàng điều khiển cũng mang tính ăn mòn, nhưng so với Tiên Thiên Ma Thần thì còn kém xa.

Hơn nữa bản thể Tiên Thiên Ma Thần quá mức cường đại, không có chí bảo trong tay, muốn phá vỡ phòng ngự cũng khó khăn, nếu đổi thành Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai người kia tuyệt đối phải đứng trơ mắt nhìn.

Cũng may Thí Thần Thương đủ lực, Tiêu Vân công kích mười phần, lại có Hỗn Độn Chung bao phủ, cộng thêm Thời Gian Pháp Tắc quỷ dị và Không Gian Pháp Tắc thần xuất quỷ một, nên cũng không rơi vào cảnh nan kham.

Thử nghĩ, đám huyết dịch nhìn như hạt mưa kia bao phủ lấy các Thánh nhân khác thì sẽ xảy ra tình huống gì?

Lúc đó ngoại trừ Lão Tử có thể thong dong đối phó, những người khác đều phải gặp tai ương.

Có công kích chí bảo nhưng không có phòng ngự chí bảo thì cũng phải chịu thiệt thòi lớn, rơi vài giọt trên người đều phải tróc tầng da.

"Hống!!!" Trên mặt bị đâm một lỗ lớn, lại bị Tiêu Vân hung hăng nện thêm, vết thương đang khuếch đại, Tiên Thiên Ma Thần đau đớn đại hống đại khiếu, móng vuốt khổng lồ không ngừng hướng về Tiêu Vân chộp tới.

Đáng ăn mừng là Tiên Thiên Ma Thần quá mức to lớn, hành động không quá thuận tiện, dù cho nó có thuộc tính "phản sát thương" như con nhím, Tiêu Vân cũng không sợ đối phương.

Chỉ cần có thể phá vỡ phòng ngự của nó, chỉ cần nó hành động không linh hoạt, chỉ cần nó không có cách nào sử dụng đại thần thông

kỳ lạ, chiến đấu theo kiểu nhất bản nhất nhãn như Tổ Vu, vậy thì nó chết chắc rồi!

Tiêu Vân trốn dưới thân thể Tiên Thiên Ma Thần, làm cho Tiên Thiên Ma Thần tức giận dùng móng vuốt không ngừng cào cấu.

Đáng tiếc mỗi một lần đều bị Thời Gian Pháp Tắc bao phủ, giúp Tiêu Vân có thể thong dong rời đi.

"Tiêu Vân, chúng ta tới trợ ngươi!!!" Tránh thoát đợt bộc phát huyết dịch của Tiên Thiên Ma Thần, các Thánh nhân chạy tới.

Chuẩn Đề vung Thất Bảo Diệu Thụ, một đạo thời gian trường hà quét tới.

Chỉ là hắn nhanh chóng trợn tròn mắt, Tiên Thiên Ma Thần lập tức biểu diễn cho hắn một màn gọi là "Nhất lực phá vạn pháp".

"Hống!!!" Thiên hà cuồn cuộn quét tới, Tiên Thiên Ma Thần đang bị thương không lo được Tiêu Vân, gào thét một tiếng, thân thể to lớn bao phủ trong pháp tắc đem vô số Hỗn Độn chi khí chấn tán, móng vuốt khổng lồ đối với thời gian trường hà chộp tới.

"Oanh long long!!!" Móng vuốt khổng lồ phảng phất như một con dao sắc bén, đem thời gian trường hà của Chuẩn Đề ngạnh sinh sinh phá vỡ, làm cho Chuẩn Đề có chút ngẩn người.

Người khác dựa vào chí bảo bổ ra thì ta nhận, đằng này mẹ nó Tiên Thiên Ma Thần trực tiếp dùng sức mạnh phá vỡ, ta chơi thế nào?

"Nhất lực phá vạn pháp!!!" Không nghi ngờ gì, đây là thứ Tiên Thiên Ma Thần am hiểu nhất.

"Chư vị cẩn thận, tiên huyết của thứ này có thể bộc phát ra ngoài." Tiêu Vân thân ảnh không ngừng lấp lóe, chọc cho ba cái đuôi dài của Tiên Thiên Ma Thần không ngừng quất tới, đáng tiếc mỗi lần đều đánh vào không khí, làm cho Tiên Thiên Ma Thần không có thần

trí tức giận đại hống đại khiếu.

Thực lực mạnh mà đánh không trúng người khác thì cũng bằng thừa.

"Ta tới trợ ngươi!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn huy động Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn chi khí chung quanh bị Bàn Cổ Phiên toàn bộ hút đi, từng đạo hỗn độn khí lưu bay ra, va vào trên người Tiên Thiên Ma Thần, lưu lại từng đạo vết thương.

Chỉ là vết thương không đáng sợ như do Thí Thần Thương gây ra, dù sao Bàn Cổ Phiên công kích phân tán, không tập trung như Thí Thần Thương.

Do đó sát thương tạo thành cũng không khủng khiếp bằng.

Tiên Thiên Ma Thần thì sao chứ?

Không có chứng đạo mà dám chạy đến biên duyên Hồng Hoang nháo sự?

Chơi không chết ngươi!

Tiêu Vân xuất hiện trên lưng Tiên Thiên Ma Thần, trong đôi mắt to lớn của nó lưu lộ ra một tia kinh khủng, đang gào thét cũng không lo được Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, hướng về Tiêu Vân chộp tới.

"Phá!!!" Tốc độ của nó nhanh, đáng tiếc Tiêu Vân càng nhanh hơn!

Thí Thần Thương phảng phất như một tia chớp đen, nhắm vào một con mắt của nó đâm xuống, trong nháy mắt biến mất, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Tiên Thiên Ma Thần.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng Tiên Thiên Ma Thần phát ra, hiển nhiên một kích này tạo thành thương tổn cực lớn.

Lượng lớn tiên huyết phun ra phảng phất như trong Hỗn Độn hạ một trận mưa to, chỉ là hạt mưa có chút dọa người, mỗi một giọt đều

không nhỏ hơn một ngọn núi.

Tiêu Vân không quản Thí Thần Thương, nhanh chóng rời đi, ôm lấy Nữ Oa biến mất tại chỗ.

"???" Tình huống gì?

Tiêu Vân chạy?

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh sững sờ, không hiểu Tiêu Vân chạy cái gì, nhưng rất nhanh liền ý thức được vấn đề không đúng, đám mưa kia có chút quen mắt...

"Lui!!!" Lão Tử đen mặt hô to một tiếng, Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp đem năm người bao phủ ở trong đó.

Tại trong Hỗn Độn muốn nhanh chóng chạy trốn cũng không dễ dàng, vô số Hỗn Độn chi khí đều là trở ngại, trừ phi Không Gian Pháp Tắc cường đại tương đương Tiêu Vân mới được.

Nếu không thì ráng mà đỡ đòn đi.

Tiêu Vân ôm Nữ Oa chạy mất, còn lại các Thánh nhân thì dựa vào Lão Tử chống đỡ, dù sao Lão Tử phòng ngự mạnh nhất, ta tin tưởng hắn có thể.

"Ngao!!!!" Lượng lớn tiên huyết phun tung tóe, toàn thân Tiên Thiên Ma Thần bị bao phủ trong màn lam quang, vô số vũ tích ngưng tụ từ huyết dịch hiện ra, nhìn thấy cảnh này sắc mặt Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh biến đổi, tâm tư chửi má nó cũng có rồi.

Tiêu Vân!

Cái tên khốn nạn này!!

Rõ ràng biết trong Hỗn Độn thực lực Thánh nhân sẽ bị suy yếu, chúng ta hành động bất tiện, vừa phải chiến đấu, vừa phải né tránh, lại phải phòng bị Hỗn Độn chi khí xâm thực.

Kết quả đối phương mở đại chiêu nguy hiểm cũng không thông báo một tiếng, ôm bà nương chạy mất, quá không phúc hậu rồi!!!

Tiên Thiên Ma Thần bị bức gấp, Tiêu Vân khẳng định sẽ không ngu ngốc ở lại chờ đối phương bộc phát.

Đối phương sẽ bộc phát như thế nào, ai cũng không biết.

Đối với Tiên Thiên Ma Thần, sự hiểu biết của mọi người đều ở vạch xuất phát như nhau, không minh bạch rõ ràng.

Vào lúc này thà rằng trốn xa một chút, cũng ngàn vạn lần đừng ngu ngốc đứng chờ đối phương bộc phát rồi mới phòng ngự.

"Oanh!!!!" Một tràng kinh thiên đại bạo tạc bộc phát, từng giọt từng giọt vũ tích to như ngọn núi hướng về bốn phương tám hướng bay ra.

Tiên Thiên Ma Thần giống như một con nhím phóng gai nhọn trên người ra đâm người, triệt để bùng nổ.

Chủ yếu là do Thí Thần Thương của Tiêu Vân đem lại thương tổn tuyệt đối, Tiên Thiên Ma Thần bị bức đến đường cùng.

Thí Thần Thương đang ở trong cơ thể phá hoại thân thể nó, đau đớn nan nại, cảm giác được nguy hiểm tử vong, Tiên Thiên Ma Thần tự nhiên muốn liều mạng.

Công kích mạnh nhất, chính là dùng công kích tự sát.

Hào xưng Hồng Hoang phòng ngự mạnh nhất - Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp trong vụ nổ hiển nhiên có chút cảm giác lung lay sắp đổ.

Sắc mặt Lão Tử đều trắng bệch, không ngừng gánh chịu từng đợt lại từng đợt bạo tạc tập kích.

Việc này làm Lão Tử uất ức muốn thổ huyết, sớm biết thế thì cứ

trốn tại chỗ cho rồi, để Tiêu Vân tự đi giải quyết Tiên Thiên Ma Thần.

Hiện tại thì hay rồi, bận không giúp được, lại đem bản thân hãm vào nguy hiểm chi địa, mẹ nó đúng là không dứt.

Cũng may vũ tích trùng kích và bạo tạc không giống Hỗn Độn Chung mang theo uy năng xuyên thấu và chấn động truyền lại, nếu không Lão Tử chưa chắc đỡ nổi.

"A di đà phật!!!" Thấy Lão Tử đỡ đến vất vả, Tiếp Dẫn vội vàng đem Công Đức Kim Liên thả ra, Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lấy ra hai mặt cờ nhỏ hiệp trợ phòng ngự.

Lúc này mọi người cũng không lo được việc tàng tư nữa, có gì dùng nấy, sợ Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp gánh không nổi thì bọn họ cũng đi theo gặp tai ương.

Chương 217

Lão Tử nhìn mấy người lấy ra đủ loại đồ vật loạn thất bát tao, lập tức có xúc động muốn thổ huyết, cắn răng nói: "Không cần như thế, Thánh nhân tại trong Hỗn Độn không thể điều động thiên địa chi lực, nhưng vi huynh cũng không có bất kham như vậy, các ngươi an tâm là được." Nói sớm chứ, làm ta giật mình!!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trùng điệp thở dài một hơi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng nói: "Yêu Hoàng thật không phúc hậu, ném chúng ta xuống, trực tiếp chạy." "Nếu không thì có thể làm sao?

Chẳng lẽ bảo hắn ở lại bảo hộ chúng ta?" Lão Tử vốn không muốn nói chuyện, nhưng nghe được lời này, nhịn không được đốp lại một câu.

Người ta chủ công kích, chẳng lẽ còn muốn người ta chủ phòng ngự?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng họng.

Trách các Thánh nhân khác không biết tùy cơ ứng biến, Tiêu Vân chủ công, lại thêm vừa rồi Tiêu Vân đã bảo cút cho xa, bọn họ tưởng không có nguy hiểm nên tiến lên hỗ trợ, kết quả bận không giúp được, ngược lại gặp tai ương, cũng may Lão Tử gánh được.

Công kích không ngừng bị cản lại, Lão Tử cũng không dễ chịu, trùng kích quá mạnh, Tiên Thiên Ma Thần huyết dịch đều bưu hãn như thế sao?

Là bởi vì tên này chưởng khống Thủy Chi Pháp Tắc mới có năng

lực như vậy?

Lão Tử không biết, các Thánh nhân khác cũng không biết, đối với Tiên Thiên Ma Thần bọn họ biết cũng không nhiều hơn Tiêu Vân.

"Hống!!!" Trong màn bụi mù tràn ngập tính ăn mòn, không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tiên Thiên Ma Thần, khí tức của nó đang biến yếu.

Thông Thiên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đi thôi, chúng ta lui lại, Thí Thần Thương tiến vào trong cơ thể thứ này, tuyệt đối có thể phá hủy sinh cơ, giảo toái nguyên thần, làm cho nó chết đi, chúng ta không giúp được gì." Nói xong, nhìn những người khác một cái, đạm nhiên cười: "Đương nhiên, đợi chút nữa nếu nó lưu lại một phần thi thể Tiên Thiên Ma Thần, vậy thì lưu lại là được." Chuyện chia chỗ tốt phải cân nhắc trước, xem ai xuất bao nhiêu lực, nếu không nháo đến mặt đỏ tía tai thì đối với ai cũng không tốt.

Lão Tử xuất thủ phòng ngự, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngược lại có xuất thủ đánh Tiên Thiên Ma Thần mấy cái, nhưng ý nghĩa không lớn.

Chuẩn Đề thời gian trường hà không đề cập tới cũng được, Tiếp Dẫn...

được rồi, còn chưa kịp xuất thủ đâu.

Cơ bản đều bị Tiêu Vân một người bao lo, còn mặt mũi nào chia chỗ tốt sao?

Tiêu Vân nguyện ý cho, vậy thì cả nhà cùng vui, không nguyện ý cũng không thể trách người khác.

Lúc cần xuất lực thì không có năng lực, lúc chia đồ vật lại nhảy ra, vậy thì quá mất mặt.

"Khụ khụ!!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có chút không tự nhiên, dứt

khoát không nói lời nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi híp mắt, nói: "Bản tôn cũng không cầu chia chỗ tốt, chỉ cần được một chút đồ vật, mang về nghiên cứu một phen Tiên Thiên Ma Thần, hoặc hứa có thể có sở thu hoạch." Tiên Thiên Ma Thần chết chắc rồi!

Thí Thần Thương không ngừng phá hoại sinh cơ, công kích nguyên thần, như vậy mà không chết, Tiêu Vân có thể đem đầu của mình chặt xuống cho nó gặm.

Chỉ bị thương ngoài da thôi thì còn đỡ, chứ bị Thí Thần Thương chui vào trong cơ thể mà còn sống được, vậy tên Tiêu Vân ta viết ngược, ta không gọi là Tiêu Vân, từ nay về sau bản hoàng tên là Vân Tiêu!

À phi, Vân Tiêu cái gì!

Nữ Oa biểu tình có chút kinh ngạc, trực tiếp bị Tiêu Vân ôm rời đi, còn chưa lộng rõ ràng chuyện gì xảy ra, đại chiến nhìn bộ dạng sắp kết thúc rồi, nhưng nàng còn chưa làm gì cả.

"Tiên Thiên Ma Thần phản phác rất nguy hiểm, tin tưởng Lão Tử có thể gánh được, thứ này chết chắc rồi." Tiêu Vân buông Nữ Oa xuống, chắp tay sau lưng nói: "Tiên Thiên Ma Thần dù chưa chứng đạo, bản thể lại mạnh hơn so với Thánh nhân, cũng may chí bảo có thể phá vỡ phòng ngự bản thể của nó, chỉ hy vọng lần này chỉ là ngẫu nhiên, sẽ không tiếp nhị liên tam có Tiên Thiên Ma Thần tới." Tiên Thiên Ma Thần chưa chứng đạo dù bản thể mạnh hơn Thánh nhân, cũng có thể đối phó, dù sao có chí bảo hiệp trợ.

Nhưng nếu là loại đã chứng đạo thì sao?

Những Tiên Thiên Ma Thần này đều đi theo lộ tuyến Dĩ Lực Chứng Đạo, tuy rằng Dĩ Lực Chứng Đạo không chắc có thể so sánh

với Bàn Cổ, nhưng chỉ cần biết đối phương Dĩ Lực Chứng Đạo là đủ rồi, sự cường đại không cần phải nghi ngờ.

Cho dù sẽ chịu ảnh hưởng của bản thể và pháp tắc, làm cho những Tiên Thiên Ma Thần chứng đạo này thực lực có mạnh có yếu, giống như Hồng Hoang Thánh nhân vậy, Tiêu Vân mạnh hơn xa các Thánh nhân khác, nhưng Dĩ Lực Chứng Đạo Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, chung quy vẫn là một đại phiền toái.

"Hống!!!" Trong Hỗn Độn y nguyên không ngừng truyền đến tiếng gào thét của Tiên Thiên Ma Thần, thứ này không dễ chết như vậy, dù Thí Thần Thương đem sinh cơ và nguyên thần của nó lộng đến rách nát, nó vẫn y nguyên ngoan cường sống sót.

Thật khó tưởng tượng Bàn Cổ năm đó làm thế nào tùy tiện chém giết ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần.

"Ngao....." Bỗng nhiên tiếng kêu của Tiên Thiên Ma Thần trở nên vi nhược, Tiêu Vân thân là chủ nhân Thí Thần Thương, tự nhiên biết đại cục đã định.

Tiên Thiên Ma Thần nguyên thần bị mẫn diệt, uy năng thương tổn nguyên thần của Thí Thần Thương không phải là để đùa.

Tiêu Vân không mang theo Nữ Oa, biến mất tại chỗ.

Nhìn không gian xuất hiện ba động, Nữ Oa bất đắc dĩ cười một tiếng, không gian trong Hỗn Độn không giống như tại Hồng Hoang, Thánh nhân muốn phá vỡ đều phải tốn chút sức lực mới được, nhưng Tiêu Vân thì sao, giống như đi xuyên qua một màn nước, không có bất kỳ khác biệt nào.

Muốn độn tẩu liền độn tẩu, hào vô trở ngại.

Nữ Oa hâm mộ, đáng tiếc hâm mộ cũng không có biện pháp.

Giống như các Thánh nhân khác, lúc chứng đạo hấp thu pháp tắc

quá hỗn tạp, muốn đem Không Gian Pháp Tắc tu hành đến địa bộ như Tiêu Vân thì quá gian nan.

Tam Thanh đều làm không được, Nữ Oa càng làm không được.

Trừ phi tề đầu tịnh tiến, nhưng tu luyện tất cả các pháp tắc cùng lúc với tiến độ như nhau...

Thôi bỏ đi, nói ra cũng là nói nhảm.

"Hô ~~~" Lão Tử trùng điệp thở ra một ngụm trọc khí, thu hồi Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp.

Lão Tử đang định kiểm tra, lại phát hiện Tiêu Vân đã xuất hiện trước người, khóe miệng lập tức giật giật mấy cái.

Tại trong Hỗn Độn, Tiêu Vân quả thực cùng Hồng Quân giống nhau thần xuất quỷ một, làm sao xuất hiện, làm sao biến mất, hắn đều chú ý không tới.

Quả thực hố cha!

Cùng là Hồng Hoang Thánh nhân, vì sao Tiêu Vân lại mạnh như vậy, bật hack rồi sao?

Quả thực giống như gian lận.

"Các vị, kết thúc rồi.

Bất quá mọi người xuất lực không đồng đều, có người thậm chí không xuất lực, cho nên đồ vật phân chia sẽ không giống nhau." Tiêu Vân nhìn mọi người rồi nâng tay, Thí Thần Thương đỡ lấy thi thể Tiên Thiên Ma Thần bay tới, mặc cho thi thể rơi xuống trôi nổi trong Hỗn Độn, hóa thành một đạo hắc khí nhập vào cơ thể Tiêu Vân.

Ngạnh sinh sinh đem Tiên Thiên Ma Thần lộng chết, Thí Thần Thương tiêu hao cũng rất lớn, cần phải hưu dưỡng một thời gian mới được.

“Bản hoàng cũng không phải kẻ tham lam vô độ, thi thể Tiên Thiên Ma Thần có đại dụng, đối với Thánh nhân chúng ta mà nói rất quan trọng, các ngươi xuất lực không nhiều, nhưng bản hoàng cũng sẽ không nuốt trọn toàn bộ.” Tiêu Vân chộp một cái về phía Thông Thiên, Thông Thiên sững sờ, Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay biến mất, bị Tiêu Vân cầm đi.

Thông Thiên lập tức muốn mắng người, không thể nói trước một tiếng sao?

Nhìn xem Tru Tiên Tứ Kiếm đang giãy dụa kìa.

Bị người không phải chủ nhân cầm lấy, không được chủ nhân cho phép, đương nhiên sẽ giãy dụa.

“Thành thật chút!!!” Tiêu Vân cầm bốn thanh kiếm khép lại làm một, trở thành một thanh tứ sắc bảo kiếm.

Hắn hừ một tiếng, giơ tay búng một cái, bạch sắc quang mang lóe lên, Tru Tiên Tứ Kiếm lập tức thành thật lại.

Bảo kiếm nơi tay, Tiêu Vân cũng không nói nhảm, nhắm vào thi thể Tiên Thiên Ma Thần chém xuống.

Thi thể bị tách ra, trong đó một bộ phận được Tiêu Vân chia thành năm khối, không quá lớn, phân biệt bay về phía Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân.

Lão Tử được nhiều nhất, tiếp theo là Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề cũng được một khối nhỏ, còn Tiếp Dẫn - kẻ lực đều không xuất, cuối cùng chỉ lăn lộn một chút thì được ít nhất.

“Các vị đối với việc này có dị nghị không?” Ta Tiêu Vân không độc chiếm, nhưng người xuất lực nhiều phân nhiều, người xuất lực ít phân ít, không có ý kiến chứ?

Đừng nói công bằng với ta, Tiên Thiên Ma Thần hầu như do một mình bản hoàng đánh, cũng là bản hoàng giết chết, các ngươi cùng đi đánh xì dầu cũng không khác biệt mấy, chia cho một ít là đủ ý tứ rồi.

"Ha ha ha, không có, không có." Thông Thiên không ngờ mình cũng được chia một phần, cười đem phần kia thu lại, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không lo tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng kinh ngạc nhìn Tiêu Vân, vốn tưởng rằng Tiêu Vân sẽ một mình nuốt trọn, ai ngờ lại chia cho bọn hắn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút xấu hổ, nhưng nhanh chóng đem phần kia thu lại, ít một chút thì ít một chút, tổng so với không có thì tốt hơn, thứ này mang về nghiên cứu mới được, tuyệt đối là đồ tốt a.

Thực ra Tiêu Vân thật sự muốn độc chiếm, bất quá nghĩ lại thì thôi.

Thi thể Tiên Thiên Ma Thần lớn như vậy, chia một ít ra ngoài cũng không sao, quá tham lam dẫn đến người khác khó chịu, sau này xuất công không xuất lực cũng không tốt, người tham dự có phần, như vậy mới công bằng.

Sau này nếu xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần, bất luận có chứng đạo hay không, bọn họ đều sẽ tề tâm hiệp trợ.

Tru Tiên Tứ Kiếm lại động, Tiêu Vân đem một khối thi thể lớn cắt xuống ném vào trong Hỗn Độn Chung, sau đó hiển hóa bản thể, há cái miệng rộng đem toàn bộ phần thi thể còn lại cuốn vào trong miệng, nuốt xuống.

Kháo!!!

Thật sự nuốt chửng?

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một mặt mộng bức nhìn Tiêu

Vân.

Tiên Thiên Ma Thần lớn như vậy, bị một ngụm nuốt?

Hay là chúng ta thương lượng một chút, lưu lại một khối thì thế nào?

Đừng ăn nhiều như vậy a, chừa một ít được không.

Nói nuốt là nuốt, Tiêu Vân một điểm nói nhảm cũng không có, chỉ là sau khi nuốt Tiên Thiên Ma Thần, ánh mắt Tam Túc Kim Ô khổng lồ biến đổi, liên tiếp phi một tràng: "Phi phi phi, khó ăn chết đi được." Điên rồi sao!!!

Cứ thế ăn?

Ăn xong rồi còn ghét bỏ khó ăn?

Nữ Oa im lặng nhìn trời, những người khác nhìn ta, ta nhìn ngươi, thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Bất quá lớn như vậy một cái thi thể Tiên Thiên Ma Thần bị Tiêu Vân một ngụm nuốt mất, không cảm thấy đáng tiếc sao?

Hẳn là nên lưu lại nhiều một chút, cụ thể nghiên cứu xem có công hiệu gì mới đúng.

Công hiệu chó má gì, thi thể Tiên Thiên Ma Thần ngoại trừ nuốt chửng để tăng cường bản thể hoặc làm dược liệu luyện chế chí bảo ra, thì có thể làm gì?

Luyện đan cũng có thể a, nhưng quá xa xỉ, huống hồ luyện chế ra rồi ban thưởng cho ai?

Tới tình trạng như Tiêu Vân, thực lực tăng lên một chút đều thiên nan vạn nan, như hôm nay có biện pháp tăng thực lực, hắn tuyệt đối không do dự, trực tiếp làm.

Không nỡ dùng, đem đồ tốt lưu lại cho người khác sử dụng, Tiêu

Vân lại không ngốc.

Hơn nữa phần của Nữ Oa, Tiêu Vân cũng giữ lại rồi, Nữ Oa muốn dùng làm gì cũng được.

Để Nữ Oa nuốt chửng...

Thôi được rồi, nhìn ánh mắt ghét bỏ của nàng là biết khó, làm chút việc khác thì tốt hơn.

Bất quá Tiêu Vân không phải làm màu, cũng không phải cố ý ghét bỏ, thứ này thật sự rất khó ăn.

So với thịt rồng thì quả thực là cặn bã.

Không được, quá buồn nôn, bản hoàng muốn ăn chút đồ vật áp chế!

Tiêu Vân hồi vị lại mùi vị của thi thể Tiên Thiên Ma Thần, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng lấy ra linh tửu uống mấy ngụm, gặm hai khối thịt rồng mới cảm giác thoải mái hơn không ít.

Màn này làm cho các Thánh nhân khác nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Có lẽ thứ này thật sự khó ăn, nhưng Tiêu Vân có cần phải khoa trương như vậy không?

"Nhìn cái gì, ta nói khó ăn chính là khó ăn, không tin các ngươi có thể đem phần kia ăn thử, xem sẽ biến thành cái dạng gì!!!" Tiêu Vân thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình, lập tức khó chịu, tức giận đốp lại.

Ta nếu bản thể không phải Yêu tộc, có thể điên cuồng cường hóa nhục thân, khiến cho nhục thân càng thêm cường đại, thì rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi ăn Tiên Thiên Ma Thần làm chi?

Thứ này vừa nhìn đã biết không ngon, Tiêu Vân khó chịu, còn

muốn kéo ta cùng khó chịu?

Chương 218

Quỷ mới mắc lừa!

Được rồi, không ai mắc lừa, Tiêu Vân đành phải buồn bực tiếp tục ăn thịt rồng.

Mùi vị thịt rồng mỹ vị lan tỏa, cuối cùng cũng xua tan đi cảm giác khó chịu trong lòng.

Cảm giác buồn nôn tiêu tán, nhưng thứ này hình như không quá dễ tiêu hóa.

Tiêu Vân cũng không biết muốn tiêu hóa hết Tiên Thiên Ma Thần cần bao lâu, ước chừng sẽ rất dài.

"Tuy rằng trực tiếp nuốt chửng hiệu quả tốt hơn, bất quá giả như dùng làm dược liệu luyện chế thành đan dược thì hẳn là không tệ." Lão Tử am hiểu luyện đan, cẩn thận phân biện một chút, cảm thấy thi thể Tiên Thiên Ma Thần dùng luyện đan cực tốt.

Còn việc luyện chế chí bảo, không ai dám có cái ý nghĩ này, mẹ nó phải cần bao nhiêu Tiên Thiên Ma Thần mới có thể luyện chế một kiện chí bảo?

Điên rồi mới làm thế.

"Như thế ngược lại có thể cho môn hạ đệ tử một chút chỗ tốt." Chuẩn Đề nghe Lão Tử nói, không khỏi hai mắt tỏa sáng, "Chỉ tiếc phân lượng ít đi một chút." "Cũng không biết lão sư vì sao gọi chúng ta toàn bộ tới Hỗn Độn đối phó Tiên Thiên Ma Thần." Ý tứ trong lời nói là không cần thiết!

Nhìn xem, Tiêu Vân một mình đều đã đem quỷ này lộng chết, thật không cần thiết!

Sớm biết như vậy lão sư nên trực tiếp phái Tiêu Vân đi là được rồi.

Không biết xấu hổ!!

Được tiện nghi còn khoe mẽ!!

Thông Thiên bỉ thị nhìn Chuẩn Đề, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đã như vậy, vậy lần sau dựa vào Tây Phương nhị thánh, chúng ta không tham dự, được không?" Lời của Thông Thiên làm những người khác cũng nhìn sang, Chuẩn Đề một trận chột dạ: "Sư huynh chớ nói lung tung, bần đạo cũng không có cách nghĩ buồn cười như vậy." "Hừ!!!" Không có mới là lạ.

Có bản lĩnh thì Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thử xem, ước chừng muốn phá phòng ngự đều phải hao phí một phen công phu.

Tiêu Vân làm chủ lực, các ngươi trộm cười là tốt rồi, nếu không tới gần trung tâm điểm, không biết sẽ bị nổ thành cái dạng gì.

Trong lòng khinh thường cười một tiếng, Thông Thiên lười đáp lý, bắt đầu suy nghĩ vấn đề của chính mình, đáng tiếc vẫn thiếu một chút đồ vật.

Nếu có một kiện pháp bảo phòng ngự cường đại thì tốt biết mấy.

Công kích có thừa, phòng ngự không đủ, quả thực có chút đau đầu.

Ngũ Hành Kỳ tuy rằng không tệ, nhưng đơn độc một mặt cờ thì không có tác dụng tốt như trong tưởng tượng.

Trừ phi có thể tề tụ mới được, nhưng những người khác sẽ đưa sao?

Nhìn thoáng qua Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề...

Thông Thiên cảm thấy tâm mệt.

Mắt thấy mọi người đều trầm mặc, một đám Thánh nhân đều trôi nổi trong Hỗn Độn, dùng pháp bảo đem Hỗn Độn chi khí cách ly ra ngoài.

Lão Tử nhíu mày, lại giãn ra, hồi lâu thở dài một hơi, đành phải hỏi: "Dám hỏi sư tôn, liệu sẽ còn có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, tới gần Hồng Hoang thế giới hay không?" "Nên làm như thế." Những người khác gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Đúng lúc này, một đạo lục sắc quang bay tới, không ngừng phá khai Hỗn Độn chi khí đi đến trước mặt các Thánh nhân.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Đây không phải đồ vật của Hồng Quân sao?

Vì sao lại xuất hiện tại trong Hỗn Độn?

Phải biết Hồng Quân đối với Tạo Hóa Ngọc Điệp quý như bảo bối, dù cho Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ là một mảnh vỡ nhỏ, cũng đủ để Hồng Quân coi như bảo bối mà cung phụng.

Các chí bảo khác đều có thể phân ra ngoài, duy độc Tạo Hóa Ngọc Điệp thì không được.

Có thể thấy được tầm quan trọng của vật này, chỉ là một mảnh vỡ đã như thế, nếu là Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh thì cai có bao nhiêu ngưu bài?

"Các ngươi tới Tử Tiêu Cung gặp vi sư, Tiêu Vân bản tôn lưu lại, có thể để Tam Thi tiến về Tử Tiêu Cung." Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền ra thanh âm của Hồng Quân.

Dĩ thân hợp đạo, Hồng Quân có thể mượn nhờ Thiên Đạo ý chí đem thanh âm truyền khắp bất kỳ ngóc ngách nào của Hồng Hoang.

Nhưng tại trong Hỗn Độn lại không được, chỉ có thể ỷ vào ngoại vật mới được.

Bất quá Tạo Hóa Ngọc Điệp đến rồi, bị Hồng Quân dùng làm vật phẩm truyền âm.

"Tuân mệnh!!!" Các Thánh nhân đáp ứng, Tạo Hóa Ngọc Điệp nhanh chóng rời đi, trong chớp mắt liền biến mất không thấy, phản hồi Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên ý thức được không đúng.

Vì sao bảo bọn họ tiến về Tử Tiêu Cung, nhưng Tiêu Vân bản tôn lại phải lưu tại nơi này, chỉ cho phân thân đi Tử Tiêu Cung?

Chẳng lẽ ý nghĩa là sẽ có Tiên Thiên Ma Thần khác xuất hiện tại biên duyên Hồng Hoang?

Tiêu Vân bản tôn thực lực cường đại nhất, lưu tại nơi này cũng là để trông coi môn hộ Hồng Hoang, để phòng vạn nhất?

Đặc biệt, quả thực là hành hạ người ta!

Nếu như không ngừng có Tiên Thiên Ma Thần tìm đến nơi này, muốn tiến vào Hồng Hoang thì làm sao?

Nhất thời, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều nhịn không được trong lòng mắng mẹ.

Tam Thanh còn đỡ, chỉ cảm thấy vướng tay, phiền toái, dù sao thứ này cũng không dễ đối phó.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì thuần túy là khó chịu.

Thà rằng không có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, thà rằng không cần chút chỗ tốt kia, chỉ muốn an an ổn ổn tại Hồng Hoang tranh đoạt khí vận là đủ rồi, những chuyện khác mặc kệ.

Nếu như không ngừng có Tiên Thiên Ma Thần tới gần Hồng Hoang, vậy thì đám Thánh nhân này có cái để bận rộn rồi.

Nếu không thì vì sao muốn Tiêu Vân bản tôn lưu lại đây?

Không phải là sợ sau khi Thánh nhân rời đi, bỗng nhiên nhảy ra một đầu Tiên Thiên Ma Thần sao?

Xem ra sau này không có thời gian nhàn rỗi tiêu sái rồi!

Tiêu Vân cười cười, cũng không để ý những thứ này.

Lưu lại thì lưu lại, xem ý tứ Hồng Quân, khả năng sau này các Thánh nhân đều sẽ luân phiên tọa trấn nơi này, phòng ngừa có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện.

Mọi người đều phải thay phiên tọa trấn, ai cũng chạy không thoát.

Ngay lập tức, Tiêu Vân đem Ác Thi lộng ra, bản tôn trực tiếp hiển hóa chi phí thể, nằm sấp trong Hỗn Độn nhắm mắt lại.

Làm như vậy, Tiên Thiên Ma Thần bị nuốt vào trong cơ thể sẽ tiêu hóa nhanh hơn một chút.

Ác Thi khí tức toàn thân băng lãnh, vẫn luôn bày ra một bộ mặt như cả thế giới nợ hắn mấy trăm ức, đi theo các Thánh nhân tiến về Tử Tiêu Cung.

Ác Thi cũng đại biểu cho Tiêu Vân, chỉ cần Ác Thi đi là được rồi, phát sinh chuyện gì, Tiêu Vân bản tôn cũng có thể biết.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Vân để Tam Thi tách ra hành động, dĩ vãng hắn sẽ không đem Tam Thi thả chạy lung tung.

Trảm Tam Thi chứng đạo, Tam Thi hợp nhất, cũng không phải là Tam Thi đều không còn, đó chỉ là một cái cảnh giới mà thôi.

Nếu thích, có thể để Tam Thi và bản tôn chơi trốn tìm cũng không sao.

Ác Thi một thân băng lãnh đầy sát khí bao phủ, làm cho bọn người Lão Tử cảm giác có chút là lạ.

Sẽ còn có Tiên Thiên Ma Thần khác sao?

Hoặc là có đi.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua Hỗn Độn thâm sâu, lắc đầu, nhắm mắt lại bắt đầu tu hành, thuận tiện tiêu hóa Tiên Thiên Ma Thần trong cơ thể.

Tuy rằng Ác Thi rời đi, thực lực sẽ có sở hạ hàng, nhưng hạ cũng không quá lợi hại, dù có tái xuất hiện một đầu Tiên Thiên Ma Thần, chỉ cần chưa chứng đạo, Tiêu Vân đều có nắm chắc lộng chết đối phương.

Chứng đạo và chưa chứng đạo, khác biệt quá lớn.

Chưa chứng đạo, với công kích pháp tắc quỷ dị, bản thể cường đại, cũng đủ làm cho Thánh nhân có chút đau đầu.

Theo lý mà nói, Thánh nhân có thể coi là cùng một cấp bậc với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng hiện tại thì sao?

Ngay cả Tiên Thiên Ma Thần chưa chứng đạo, không não tử đều không dễ giết, cần phải mượn nhờ uy năng của chí bảo mới được.

Cũng nói lên rằng, trong các Thánh nhân, ngoại trừ Tiêu Vân, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, còn lại Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề muốn giết chết Tiên Thiên Ma Thần là vô cùng khó khăn.

Có thể đuổi theo Tiên Thiên Ma Thần mà đánh, nhưng không có chí bảo nơi tay, không có pháp tắc chi lực đủ đáng sợ, rất khó quả đoán giết chết đối phương.

Hy vọng sẽ không nháo ra đại loạn gì thì tốt.

Nhắm mắt lại, Tiêu Vân không còn động tĩnh, xa xa nhìn lại chỉ

thấy một đầu Tam Túc Kim Ô khổng lồ nằm sấp trong Hỗn Độn.

Chu thân thiêu đốt hừng hực Thái Dương Chân Hỏa, đem Hỗn Độn chi khí tới gần thiêu đốt, xua tan.

Chỉ có một bộ phận nhỏ năng lượng tiếp cận được bản thể, nhưng lại không có cách nào thương tổn, ngược lại không ngừng bị Tam Túc Kim Ô dùng để ma luyện cường độ bản thể.

"Bái kiến sư tôn, sư tôn vạn an!!!" Hành lễ xong, các Thánh nhân phân phân ngồi xuống, chờ Hồng Quân phát thoại.

Ác Thi ngồi rất xa, thậm chí nhắm mắt lại, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Hồng Quân lấy một cái.

Mọi người cũng đều không thèm để ý, Ác Thi cơ bản chính là cái bộ dạng chim kia, đừng trông cậy hắn có bao nhiêu khách sáo, bao nhiêu lễ phép.

Hồng Quân mở mắt nhìn các Thánh nhân một chút, bao quát cả Tiêu Vân Ác Thi, mở miệng nói: "Uy của Tiên Thiên Ma Thần chắc hẳn các ngươi cũng đã biết, dù cho chưa chứng đạo, Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí cũng không dễ đối phó." "Lão sư, chúng ta không có chí bảo, cộng thêm tiến vào trong Hỗn Độn thực lực hạ xuống, đối phó Tiên Thiên Ma Thần cực kỳ gian nan, việc này phải làm thế nào cho tốt?" Chuẩn Đề vừa bắt đầu đã kể khổ, ngược lại hy vọng Hồng Quân có thể tha cho Tây Phương hai người bọn hắn, để bọn hắn không phải thay phiên tiến vào trong Hỗn Độn tọa trấn.

Tiêu Vân bản tôn đều lưu lại rồi, có thể biết điều đó đại biểu cho cái gì, mọi người đều không ngốc, liếc mắt liền nhìn ra.

"Thánh nhân có thể là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là Thánh nhân, các ngươi có thể minh bạch?" Câu nói này, lúc Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung

đã từng nói qua.

Đáng tiếc lúc đó không có bao nhiêu người để ý.

Bởi vì mọi người đều cảm thấy trong Hồng Hoang thế giới không có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, để ý như vậy làm gì.

Chỉ tiếc ai cũng không ngờ, Hồng Hoang không có, không đại biểu trong Hỗn Độn không có.

"Lão sư, nếu Thánh nhân đối ứng với Thiên Đạo ý chí mà sinh, vậy Tiên Thiên Ma Thần đối ứng với Đại Đạo ý chí đản sinh, sau khi chứng đạo sẽ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chúng ta làm sao có thể phòng bị đối phương tập kích?" Thông Thiên không hiểu.

Thánh nhân đối ứng Thiên Đạo ý chí, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đối ứng Đại Đạo ý chí, bản thân Tiên Thiên Ma Thần Dĩ Lực Chứng Đạo, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên yếu mạnh hơn Thánh nhân một cái đẳng cấp.

Như thế lại để cho bọn họ đi đối phó những Tiên Thiên Ma Thần này, không phải có chút không cân sức sao?

Giống như Chuẩn Thánh đối phó Thánh nhân vậy, Chuẩn Thánh thực lực cường đại có thực lực tự vệ, có thể phản kích, nhưng đánh thắng được Thánh nhân sao?

Khẳng định là không được, dù cho Thánh nhân yếu nhất cũng mạnh hơn Chuẩn Thánh, sự thật chính là tàn khốc như vậy.

Ánh mắt trống rỗng vô thần nhìn chằm chằm Thông Thiên một lúc, Hồng Quân mới mở miệng: "Tiên Thiên Ma Thần đối ứng Đại Đạo ý chí, Bàn Cổ đại thần cũng như thế, chứng đạo tự nhiên cũng đối ứng Đại Đạo ý chí mà ra.

Khác biệt ở chỗ, Thánh nhân tiến vào Hỗn Độn, không có gông xiềng, nhưng Tiên Thiên Ma Thần thì không được." Tiên Thiên Ma Thần cường đại, đặc biệt là loại Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng trên người y nguyên có gông xiềng của Đại Đạo ý chí, giống như Thánh nhân tại Hồng Hoang, trên người có gông xiềng của Thiên Đạo ý chí.

Nhưng sau khi Thánh nhân tiến vào trong Hỗn Độn, gông xiềng biến mất.

Điều này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là chỉ cần có thể kháng trụ, có thể tại trong Hỗn Độn không ngừng biến cường, không ngừng leo cao.

Chương 219

Chỉ cần lúc tiến vào Hồng Hoang biết thu liễm một chút là được, như thế gông xiềng Thiên Đạo ý chí sẽ không quản.

Dù sao Thiên Đạo ý chí cũng thuận ứng Đại Đạo ý chí mà sinh.

Thật cổ quái, nhưng hết thảy đều là thật.

“.....” Lời Hồng Quân nói làm cho Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều cảm thấy cạn lời, ngay cả Nữ Oa cũng dở khóc dở cười.

Lão sư, chúng ta biết những thứ này thì có ý nghĩa gì?

Thánh nhân tiến vào trong Hỗn Độn thực lực đại giảm, cũng chỉ có Yêu Hoàng Tiêu Vân là không chịu ảnh hưởng bao lớn.

Chúng ta có thể tại trong Hỗn Độn không ngừng tăng cường thực lực, nhưng tăng lên gian nan a!!!

Lời nói nghe thì không sai, Thánh nhân tại trong Hỗn Độn có thể không ngừng tăng cường thực lực, hạn mức cao nhất so với Tiên Thiên Ma Thần đều cao hơn.

Nhưng vấn đề là làm sao tăng lên?

Giải quyết việc không chịu ảnh hưởng của Hỗn Độn chi khí đều khó, tiến vào Hỗn Độn cần phải dùng pháp bảo hộ thân, không cho Hỗn Độn chi khí tới gần thân thể mới được.

Trừ phi giống như Tiêu Vân, chẳng những không sợ, ngược lại còn mượn Hỗn Độn chi khí ma luyện bản thể, khiến cho bản thể không ngừng cường đại, thích ứng Hỗn Độn chi khí.

Mạc danh, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều có chút hâm mộ, vì sao Tiêu Vân xuất thân Yêu tộc có thể, bọn họ lại không được?

Nữ Oa thì yếu hơn một chút, nếu không Nữ Oa cũng có thể thử nghiệm lăn lộn giống như Tiêu Vân.

Nguyên bản Yêu tộc xuất thân không có gì đáng để khoe khoang, giờ lại biến thành bánh bao thơm, không thể không nói, tạo hóa thật trêu ngươi.

Nói cũng bằng thừa!!

Thánh nhân cảm thấy tắc nghẹn trong lòng, cũng chỉ có Tiêu Vân Ác Thi vẫn bộ dáng cũ, nhắm mắt lại không nhúc nhích tí nào, phảng phất hết thảy đều cùng hắn không có nửa điểm quan hệ.

Lão Tử không ngừng nhíu mày, lại giãn ra, hồi lâu thở dài một hơi, đành phải hỏi: "Dám hỏi sư tôn, liệu sẽ còn có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, tới gần Hồng Hoang thế giới hay không?" "Vi sư không biết." Hồng Quân ngẩng đầu nói, "Có một liền có hai, trong Hồng Hoang thiên địa khí vận ổn cố, lao không thể phá, tự nhiên sẽ có thiên địa đại kiếp giáng lâm, Tiên Thiên Ma Thần chính là một trong những kiếp nạn đó." "....." Đau lòng a!

Tiêu Vân hại chết người rồi!!

Thiên địa khí vận lao cố không thể phá, dẫn đến hết thảy những chuyện này phát sinh là do ai?

Là Tiêu Vân a!

Nhìn xem một thân khí vận đáng sợ kia, ai có thể dao động, chỉ là Thánh nhân không có cách nào đi trách hắn.

Bởi vì bọn họ cũng đang tranh đoạt a, Tiêu Vân không tranh, trong bọn họ có người khí vận đạt tới trình độ nhất định, kiếp nạn cũng sẽ giáng lâm.

Chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Lại lấy loại sự tình này đi oán trách Tiêu Vân, chẳng phải là tự đánh mặt mình sao?

Lúc tranh thì cảm thấy tốt, có phiền toái liền khó chịu, bắt đầu ném đá giấu tay, trên đời đâu có chuyện tốt như vậy.

"Về sau các ngươi Thánh nhân chia làm mấy tổ, luân phiên thủ hộ tại trong Hỗn Độn, phòng ngừa có Tiên Thiên Ma Thần tới gần Hồng Hoang.

Thánh nhân trú thủ Hồng Hoang thì lưu lại một tôn phân thân với Hồng Hoang, như thế trong Hỗn Độn có bất kỳ biến động nào, Thánh nhân đều có thể lập tức biết được." "Yêu Hoàng Tiêu Vân thực lực vi tôn, đơn độc luân một tổ, các ngươi tự hành phân chia làm ba tổ là được, Thánh nhân đi đến Hỗn Độn thì lưu lại một tôn phân thân, các ngươi tự mình thương nghị." Không cho Thánh nhân cơ hội nói nhiều, Hồng Quân đã rời đi.

Mấy vị Thánh nhân tại Tử Tiêu Cung nhìn ta, ta nhìn ngươi, chỉ có thể âm thầm cười khổ.

Tiêu Vân Ác Thi đứng lên, cũng không cùng những người khác chào hỏi, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, tiến vào Hồng Hoang, trôi nổi tại không trung, đem tự thân ẩn tàng trong tầng mây.

Một khi trong Hỗn Độn có tình huống, Ác Thi sẽ đem tin tức truyền đạt cho các Thánh nhân khác.

Tuy rằng Ác Thi là do bản tôn phân hóa ra, nhưng có tư duy độc lập, cho nên Thánh nhân không để ý cử động vô lễ của Tiêu Vân Ác Thi.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưu lại trong Tử Tiêu Cung, nhìn nhau, âm thầm suy tính xem liên hợp với ai thì tốt hơn.

Lão Tử tự nhiên muốn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn liên hợp,

cường cường liên hợp, hai người bọn họ tụ lại một chỗ, ngoại trừ Tiêu Vân ra, chính là tổ hợp mạnh nhất.

Đáng tiếc cũng vô dụng, những người khác sẽ không đáp ứng.

Bởi vì không có chí bảo đối kháng Tiên Thiên Ma Thần rất khó, phá phòng đều phiền toái, như thế Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể tụ lại một chỗ.

"Mỗi người tách ra đi." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn nói lại thôi, sợ đắc tội người.

Thông Thiên thấy thế thở dài một hơi, nói: "Bản giáo chủ cùng Nữ Oa sư muội một tổ, sư muội có ý kiến gì không?" "Tiểu muội không có ý kiến, sau này phải làm phiền sư huynh chiếu khán nhiều hơn." Nữ Oa khẳng định không có ý kiến, nàng cũng muốn cùng Thông Thiên một tổ.

Thật ra tốt nhất là cùng Tiêu Vân một tổ, nhưng Hồng Quân sẽ không cho phép.

Tiêu Vân đủ cường đại, có Nữ Oa hay không cũng như nhau, như thế để nàng cùng những người khác tụ lại một chỗ cũng có thể giúp đỡ đôi chút.

Không thể cùng Tiêu Vân thành một tiểu tổ, vậy thì cùng Thông Thiên là thích hợp nhất.

Quan hệ tốt nhất, xong phương lợi ích khổn bảng cùng một chỗ, Thông Thiên so với các Thánh nhân khác dễ ở chung hơn, sẽ không ở sau lưng tùy tiện gây sự.

"Như thế rất tốt." Gật gật đầu, Thông Thiên đứng lên, đối với những người khác nói: "Như thế, các ngươi tự mình quyết định, bản giáo chủ đi trước một bước." "Tiểu muội cáo từ, hai vị sư huynh, hai vị đạo hữu cứ từ từ thương nghị." Nữ Oa cũng đứng dậy rời đi, phản

hồi Thiên Đình.

Tử Tiêu Cung bên trong chỉ còn lại Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người.

Bốn người nhìn nhau.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn hai người một tổ, nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không chịu.

Nhưng Hồng Quân đã ra lệnh rồi, không còn cách nào khác.

Nữ Oa và Thông Thiên thành một tổ, đại biểu bọn họ không thể tụ lại một chỗ.

Nếu không đến phiên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trấn thủ, chạy ra một đầu Tiên Thiên Ma Thần, bọn hắn khó mà đối kháng.

Đau đầu!!

Có một giây Lão Tử hận không thể xông vào trong Hỗn Độn, dùng Thái Cực Đồ hoặc Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp cùng Tiêu Vân trao đổi, dùng chí bảo đổi chí bảo.

Phòng ngự chí bảo đổi một kiện công kích chí bảo!

Đáng tiếc không có hy vọng.

"Như thế, Chuẩn Đề sư đệ cùng vi huynh một tổ như thế nào?" Trong các Thánh nhân, Chuẩn Đề xử cảnh cũng tương đối xấu hổ, phòng ngự bình thường, công kích so với Nữ Oa tốt hơn một chút, trước mắt thương thế còn khá nặng, cần thời gian để khôi phục.

Để hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tụ lại một chỗ, không biết sẽ dẫn phát chuyện đáng sợ gì, như vậy không bằng để hắn cùng mình một tổ thì tốt hơn.

Để Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy Thiên Tôn một tổ, Tiếp Dẫn nhẫn nại tính cường, Nguyên Thủy Thiên Tôn có không cẩn thận nói lời

không nên nói, Tiếp Dẫn cũng sẽ không tùy tiện bộc phát.

Hai người bù đắp cho nhau cũng là một tổ hợp không tệ.

Đều như vậy rồi còn có thể làm gì?

Ta có thể cự tuyệt sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ, đành phải gật gật đầu, đồng ý.

"Như thế, mọi người trở về tu hành, khôi phục thương thế đi.

Đợi một đoạn thời gian, chúng ta lại tìm Nữ Oa sư muội và Thông Thiên sư đệ thương nghị thời gian trấn thủ." Lão Tử đứng dậy dẫn đầu rời đi Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi theo.

Hồng Quân không nói mỗi tổ trấn thủ bao lâu, đại biểu cần Thánh nhân tự đi thương lượng.

Nhưng Thông Thiên và Nữ Oa đã đi, Tiêu Vân lại đang ở trong Hỗn Độn, như thế đành phải để sáu vị Thánh nhân thương nghị, sau đó thông báo cho Tiêu Vân Ác Thi là được, như vậy Tiêu Vân sẽ lập tức biết được.

Làm tốt thời gian luân chuyển.

"Không có Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu, chuyện Ma Giáo không giải quyết, Tiên Thiên Ma Thần kiếp nạn lại chạy ra, Tiêu Vân một thân khí vận quả thực đáng sợ." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đi, vừa oán trách.

Đợi ta đem Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu xử lý tốt rồi hãy nói a, làm gì mà gấp gáp, làm cho người ta muốn để mắt đến một đầu cũng không xong, phiền toái muốn chết.

Còn có công lao của ta nữa!

Không có ta, Thông Thiên sẽ không cực đoan lựa chọn đem Tiệt Giáo y phụ Thiên Đình.

Như thế, Tiêu Vân một thân khí vận đáng sợ, cũng sẽ không đạt tới tình trạng như ngày hôm nay.

Hai người bọn họ liên hợp Tây Phương nhị thánh, cấp cho Tiêu Vân một cái siêu cấp đại trợ công.

Đáng tiếc a, hiện tại đều đã muộn, cũng không còn ý nghĩa.

"Sư đệ, đến phiên ta và ngươi trấn thủ, nếu thật sự có Tiên Thiên Ma Thần, thiết mạc không thể lỗ mãng, có thể ngay lập tức hướng người khác cầu viện, đặc biệt là Tiêu Vân." Lão Tử dặn dò Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể lỗ mãng, có địch nhân thì cầu viện, ngàn vạn lần đừng cảm thấy ngại.

Quan hệ đến căn bản của mọi người, cầu viện không mất mặt.

"Nhưng Tiêu Vân sẽ vui lòng tới giúp sao?" Tình huống trước mắt cho thấy, Tiên Thiên Ma Thần chưa chứng đạo thì Thánh nhân hợp tác có thể đánh giết, không đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ cần cẩn thận phòng bị là được.

Nhưng phàm sự không thể quá mĩ hảo, vạn nhất nhảy ra một cái Tiên Thiên Ma Thần không pháp đối phó thì sao?

Cầu viện là tất yếu, nhưng sau khi cầu viện, Tiêu Vân có đi giúp hay không, Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám khẳng định.

Tiêu Vân hoặc hứa sẽ đi, hoặc hứa sẽ không.

Nếu đi thì tốt!

Nhưng nếu cầu viện mà đối phương không đi, thì có chút xấu hổ và nguy hiểm.

Nếu không ai đi, có khả năng dẫn đến bị thương.

Tử vong thì không đến mức, Hồng Hoang Thánh Nhân cũng không giống như Tiên Thiên Ma Thần phiêu dạt trong Hỗn Độn, thuộc loại

bèo trôi không rễ.

Thân thể bị đánh nát cũng sẽ không chết, đỉnh điểm là luân hồi tu phục nhục thân mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cái khác không sợ, chỉ sợ Tiêu Vân đến lúc đó không đi. "Sẽ đi." Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, thản nhiên nói: "Hồng Hoang là căn bản của Thánh Nhân chúng ta, Hồng Hoang xảy ra chuyện, đối với ai cũng không tốt.

Không cần lý do gì khác, Tiêu Vân cũng sẽ vui vẻ đi tới, thậm chí là chủ động, bởi vì hắn muốn biến cường, không ngừng biến cường.

Khí vận điệp gia có thể làm cho Thánh Nhân tu hành tốc độ gia tăng, tham ngộ pháp tắc càng thêm dễ dàng, nhưng bản thể tăng cường lại gian nan.

Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện đối với Tiêu Vân mà nói, là một con đường hoàn toàn mới." Cái gọi là kiếp nạn, đương nhiên cũng là cơ duyên, cho nên Lão Tử dám đoán chắc Tiêu Vân sẽ vui vẻ hỗ trợ, thậm chí chủ động hỗ trợ cũng không kỳ quái.

Đương nhiên, sự tình kết thúc thì đồ tốt đại bộ phận đều phải quy về hắn mới được.

Thánh Nhân muốn tăng thực lực lên rất khó, các Thánh Nhân khác khó học được như Tiêu Vân trực tiếp hiển hóa bản thể, đem thi thể Tiên Thiên Ma Thần thôn phệ, sau đó từ từ tiêu hóa tăng cường thực lực.

Chỉ có thể lựa chọn dùng biện pháp khác, ví dụ như luyện đan, luyện chế pháp bảo các loại thủ đoạn. "Như vậy, thực lực của Tiêu Vân nhất định sẽ nâng cao một bước, vượt xa chúng ta." Tiêu Vân đã đủ cường đại rồi, nhưng còn có thể biến cường hơn, đem bọn hắn vứt bỏ lại phía sau thật xa, chênh lệch giữa mọi người càng lúc càng

lớn, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn không dễ chịu.

Lão Tử nhìn thoáng qua không nói gì, trở về Thủ Dương Sơn.

Loại chuyện này Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu, hắn cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, nhưng so bì thì có biện pháp gì?

Cường giả càng mạnh, kẻ yếu càng yếu!

Tiêu Vân cường đại, các loại đồ tốt đều có thể tranh thủ, bởi vì hắn đủ mạnh, cứ thế tuần hoàn không ngừng sẽ làm cho thực lực Tiêu Vân viễn siêu các Thánh Nhân khác.

Chương 220

Giả dụ như Chuẩn Đề, tranh đấu tùy thời chịu thiệt, từ từ hình thành một cái vòng tuần hoàn, cũng sẽ cùng các Thánh Nhân khác kéo giãn khoảng cách thực lực.

Chuyện không có cách nào, Tây Phương có Thánh vị đã là không tệ rồi, Hồng Quân không thể nào lại lấy ra các loại đồ tốt để bù đắp.

Dù có lấy, cũng chưa chắc có bao nhiêu đồ tốt.

Đừng quên, cả Hồng Hoang tốt nhất cũng chỉ có mấy kiện Chí bảo và Linh bảo kia, mắt thấy những thứ kia đều đã phân ra, còn đâu nữa?

Chẳng lẽ để Hồng Quân đem Tạo Hóa Ngọc Điệp cho hắn?

Vậy sẽ bị đánh chết mất.

Biết rõ Tiêu Vân sẽ không ngừng biến cường, biết rõ khoảng cách giữa bọn hắn sẽ càng kéo càng lớn, nhưng không có biện pháp a!

Con đường biến cường của Tiêu Vân, bọn hắn không thể đi, chỉ có thể lựa chọn đi con đường khác để bù đắp chênh lệch.

Tỷ như Lão Tử, sẽ không đi oán giận, chỉ yên lặng tìm biện pháp biến cường, Tiếp Dẫn cũng như thế, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề là tương đối thích oán giận. "Lão sư để chúng ta phân thành mấy tiểu tổ, phụ trách trấn thủ Hồng Hoang, luân lưu tại trong Hỗn Độn canh giữ một đoạn thời gian, ta cùng Thông Thiên sư huynh là một tổ, ngày giờ trấn thủ sẽ thương nghị sau." Nữ Oa về Thiên Đình trước, nhắc nhở Ác thi của Tiêu Vân.

Tiêu Vân thông qua Ác thi biết được việc này, đối với cái này không có ý kiến, y nguyên nằm trong Hỗn Độn, cùng một tôn pho tượng không có gì khác biệt.

Nếu không phải trên thân thiêu đốt lên hừng hực Thái Dương Chân Hỏa, có khả năng sẽ bị lầm tưởng là đã chết.

Lấy bản thể đáng sợ của Tiêu Vân, rất dễ làm cho người ta lầm tưởng là một tôn Tiên Thiên Ma Thần, chứ không phải sinh linh trong Hồng Hoang.

Thánh Nhân đều bận rộn trở về nghiên cứu thi thể Tiên Thiên Ma Thần, Nữ Oa thì ở trong lương đình, chuẩn bị nhìn xem thi thể Tiên Thiên Ma Thần có diệu dụng gì.

Thuận tiện giúp Tiêu Vân nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới, có tình huống thì thông báo cho Ác thi của Tiêu Vân.

Hồng Hoang cần trấn thủ, nhưng Chư Thiên Vạn Giới cũng không thể xuất hiện bất cứ sai lầm gì. "Di?" Nữ Oa khẽ ồ lên, lấy ra thi thể Tiên Thiên Ma Thần mà Tiêu Vân lưu lại, đang chuẩn bị đem ra luyện chế một ít đan dược.

Bất quá Tịnh Thế Thanh Liên vẫn luôn ở trong linh đàm, không có bất kỳ động tĩnh gì bỗng nhiên chuyển động.

Không sai, đồ vật chuyển động.

Hoa sen đang nở rộ quay đầu!

Nữ Oa dám khẳng định, đóa hoa của Tịnh Thế Thanh Liên này đối chuẩn một cái phương hướng khác, trừ phi là Tiêu Vân trở về, nó mới có thể quay lại.

Người khác đến, dù là Thánh Nhân, dù là Nữ Oa đến, nó cũng sẽ không có nửa điểm động tĩnh, nhưng hôm nay lại chuyển động. "Muốn cái này?" Linh bảo có linh, huống chi thân là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cấp bậc, một trong Thập đại Tiên Thiên Linh Căn - Tịnh Thế Thanh Liên chứ!

Vật này không luyện chế thành cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, thì

cũng luyện chế thành cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiêu Vân không thiếu một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nữ Oa cũng có Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhân thử Tịnh Thế Thanh Liên vẫn luôn bảo trì bộ dáng hoa sen nở rộ.

Tuy nhiên đều là Thanh Liên, nhưng Tịnh Thế Thanh Liên cùng Hỗn Độn Thanh Liên khác biệt ở chỗ, Tịnh Thế Thanh Liên chỉ có rễ và đài sen màu xanh, cánh hoa thuần màu trắng.

Hỗn Độn Thanh Liên thì cánh hoa màu xanh do đa trọng nhan sắc tạo thành.

Rất dễ nhận biết, bởi vậy sẽ không có người đem Tịnh Thế Thanh Liên cùng Hỗn Độn Thanh Liên lầm lẫn.

Đương nhiên trong tiểu thuyết, cũng có người đem Tịnh Thế Thanh Liên đóa hoa luyện hóa, gọi là Tịnh Thế Bạch Liên.

Nữ Oa chú ý tới Tịnh Thế Thanh Liên giống như hài tử, đang đòi đồ ăn.

Phải biết Tịnh Thế Thanh Liên chỉ hấp thu thiên địa linh khí và tinh thần chi lực, chưa bao giờ ăn bất cứ thứ gì, nhưng hiện tại lại phát ra tín hiệu như vậy, có chút cổ quái.

Linh căn sẽ hấp thu một ít đồ vật có lợi cho trưởng thành, cho nên Tịnh Thế Thanh Liên muốn thi thể Tiên Thiên Ma Thần một chút cũng không kỳ quái.

Nữ Oa đánh giá Tịnh Thế Thanh Liên, do dự nên ném ở đâu, cũng không thể ném trong Long Đàm đi. "Yêu Hoàng, Tịnh Thế Thanh Liên muốn thi thể Tiên Thiên Ma Thần." Nữ Oa nghĩ nghĩ, quyết định trước tiên cùng Tiêu Vân câu thông.

Lập tức đem tin tức truyền cho Ác thi, lúc này Ác thi chính là trạm trung chuyển tin tức.

Trong Hỗn Độn, Tiêu Vân bỗng nhiên mở mắt, cảm thấy nạp muộn.

Tịnh Thế Thanh Liên là một gốc linh căn, muốn thi thể Tiên Thiên Ma Thần làm gì?

Tăng thêm dinh dưỡng sao?

Nghĩ nghĩ, Tiêu Vân thông qua Thiện thi nói với Nữ Oa: "Cho nó một ít, xem tình huống thế nào." Tiên Thiên Ma Thần còn sống muốn phá vỡ nhục thân thì khó, nhưng sau khi chết, nhục thân không còn mạnh mẽ như vậy, cộng thêm về trong Hồng Hoang có thể mượn nhờ thiên địa chi lực, phân cắt cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hơn nữa, phân cắt vật chết viễn không gian nan như hoạt thể, Nữ Oa phân ra một khối nhỏ ném qua.

Làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên là, những cánh hoa màu trắng xinh đẹp của Tịnh Thế Thanh Liên lại đem nó tiếp được.

Sau đó tất cả cánh hoa đều thu long lại, Tịnh Thế Thanh Liên vốn đang nở rộ, lúc này giống như một đóa nụ hoa chưa nở.

Tịnh Thế Thanh Liên đứng ở trong linh đàm, không còn bất kỳ động tĩnh gì, Nữ Oa đành phải buông xuống suy nghĩ cổ quái trong lòng.

Cắt xuống một bộ phận huyết nhục của Tiên Thiên Ma Thần, cộng thêm một bộ phận dược liệu bắt đầu luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Cũng không biết gia nhập huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, hiệu quả sẽ như thế nào.

Các Thánh Nhân khác cũng không sai biệt lắm đang làm chuyện giống vậy.

Cũng không phải Lão Tử mới am hiểu luyện đan, chỉ có hắn mới có thể luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, người khác cũng có thể luyện chế, chỉ là không có tâm tư đi giày vò thôi, dù sao dược liệu luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan quá nhiều, không dễ tìm.

Nhưng thân là Thánh Nhân, ai không có một chút tồn kho?

Bình thường luyến tiếc dùng, lúc này ai còn sẽ gắt gao giữ lấy không buông?

Luyện chế, nhất định phải luyện chế!

Thoải mái nhất là Nữ Oa, dù là không am hiểu luyện đan, nhưng có Càn Khôn Đỉnh trong tay.

Nữ Oa luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan rất nhẹ nhàng, huống chi Thiên Đình cũng không thiếu chút dược liệu kia.

Các phương thế lực, ai có thể so với Thiên Đình càng thêm tài đại khí thô?

Không bao lâu, đan dược luyện chế ra lò, Nữ Oa nhìn từng khỏa Cửu Chuyển Kim Đan tinh oánh thấu lượng, đan dược khẳng định là đan dược tốt, nhưng Thánh Nhân ăn chưa chắc có hiệu quả, cần tìm người nếm thử mới được.

Nghĩ nghĩ Nữ Oa mở miệng nói: "Gọi Dương Giao, Dương Tiễn hai người tới." Đang bế quan tìm kiếm đột phá, mong đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới, Dương Giao cùng Dương Tiễn nhận được Nữ Oa thông báo, lập tức xuất quan chạy tới.

Giống như Tôn Ngộ Không, muốn đột phá, tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới không dễ dàng.

Rất khó khăn, sinh linh ra đời càng về sau sẽ càng khó khăn, trừ phi bản thân là người có đại cơ duyên, đại tạo hóa mới được. "Dương Tiễn, Dương Giao bái kiến Yêu Hậu, Yêu Hậu vạn an." Hai người ở

ngoài lương đình cung kính hướng Nữ Oa hành lễ. "Không cần đa lễ." Nữ Oa để hai người tiến vào, huynh đệ hai người đầy đầu sương mù, ngoan ngoãn đứng thẳng, chờ Nữ Oa phân phó.

Nữ Oa nhấc tay, hai khỏa Cửu Chuyển Kim Đan bay về phía hai người, tịnh nói: "Đây là Cửu Chuyển Kim Đan, khác biệt với Cửu Chuyển Kim Đan vãng lai, nhiều thêm một ít dược liệu, hai người các ngươi thử xem dược lực đan dược như thế nào." Khổng Tuyên, Đại Bàng, Dương Tiễn, Dương Giao đều là một đường ăn Cửu Chuyển Kim Đan đi lên, tìm bọn hắn khảo thí là thích hợp nhất, Thánh Nhân bởi vì thực lực quá mạnh, thân thể cường đại, ngược lại không dễ khảo thí. "Vâng!!!" Hai người không có chần chờ, cầm Cửu Chuyển Kim Đan ném vào miệng.

Đừng nói là Nữ Oa cho Cửu Chuyển Kim Đan, dù là thuốc độc, bọn hắn cũng sẽ không chút do dự ăn hết.

Đan dược xuống bụng, rất nhanh dược hiệu phát huy ra.

Dương Giao cùng Dương Tiễn nhắm mắt lại, cẩn thận đi cảm thụ, làm cho huynh đệ hai người cảm thấy khiếp sợ là, dược hiệu của Cửu Chuyển Kim Đan này lớn hơn so với Tiêu Vân cho ăn lúc trước.

Nhất là làm cho huynh đệ hai người cảm thấy khiếp sợ chính là, bình cảnh vẫn luôn không có buông lỏng, xuất hiện buông lỏng!

Điều này mang ý nghĩa, những viên Cửu Chuyển Kim Đan này ngoại trừ dược hiệu lớn, ăn tốt hơn so với Cửu Chuyển Kim Đan tầm thường, còn có thể giúp trợ người ta từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhanh chóng trùng kích bình cảnh đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới.

Phàm sự không tuyệt đối, nhưng Chuẩn Thánh cơ bản mạnh hơn so với Đại La Kim Tiên, đây là tất nhiên, dù là xuất hiện ngoài ý muốn, đại đa số cũng là nhân tố bên ngoài dẫn đến.

Giống như Thánh Nhân mạnh hơn Chuẩn Thánh là một cái đạo lý.

Dù là Chuẩn Thánh có Chí bảo tại thân, có thể cùng Thánh Nhân đối kháng, nhưng Thánh Nhân pháp lực mạnh hơn ngươi, có thể hao tổn chết ngươi, chênh lệch to lớn thủy chung tồn tại, khó mà san bằng.

Trước mắt Hồng Hoang nhìn như bình tĩnh, không có đại kiếp nạn giáng lâm, nhưng vô số người vẫn luôn kẹt tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới không lên được, có người bế quan vô số năm, đáng tiếc không có nửa điểm thu hoạch.

Yêu tộc Yêu Tướng bị khốn nhiễu, vô số tán tu bị khốn nhiễu, đệ tử mấy đại giáo phái đồng dạng bị vấn đề này vây khốn.

Nhưng không lên được chính là không lên được, có biện pháp nào?

Thế nhưng hiện tại Cửu Chuyển Kim Đan này đủ để giúp bọn hắn trùng kích cảnh giới, làm cho tỷ lệ đột phá tăng lên vài phần.

Đổi lời nói, loại Cửu Chuyển Kim Đan này đối với Đại La Kim Tiên mà nói, đơn giản là thần dược.

Dược hiệu mãnh liệt, có thể trợ giúp đột phá bình cảnh sao?

Nữ Oa nhìn qua Dương Giao cùng Dương Tiễn đang một mặt kích động chưa mở mắt, trực tiếp nhìn thấu hết thảy.

Tại lúc hai người kinh hỉ mở mắt, chưa kịp nói chuyện, nàng nhấc tay ngăn lại: "Mỗi người khen thưởng năm khỏa đan dược, huynh đệ hai người lui xuống bế quan đi, một lần hành động, đột phá cảnh giới, chớ để Yêu Hoàng thất vọng." "Vâng!!!" Huynh đệ hai người thu đồ vật, vội vàng trở về bế quan, có năm khỏa Cửu Chuyển Kim Đan trợ giúp, bọn hắn kiên tin mình có thể đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới.

Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục có công hiệu bực này, vậy tương đương ý nghĩa Tiên Thiên Ma Thần không còn là Hồng Hoang đại

kiếp, ngược lại sẽ trở thành một đại cơ duyên của Hồng Hoang.

Chỉ cần có đầy đủ huyết nhục Ma Thần, vô số người sẽ đắc dĩ trùng kích cảnh giới, tiến vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Yêu tộc bị kẹt tại cảnh giới này, Yêu Tướng nhiều vô số kể.

Nghĩ đến Tiêu Vân một ngụm ăn hết vô số cái Chuẩn Thánh, biểu tình của Nữ Oa trở nên cổ quái. "Yêu Hoàng, Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, đối với Đại La Kim Tiên đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới có tác dụng lớn, Dương Giao cùng Dương Tiễn nhất định trở thành Chuẩn Thánh." Tin tức trọng yếu bực này, Nữ Oa khẳng định trước tiên đi thông báo cho Tiêu Vân.

Trong Hỗn Độn, Tiêu Vân lại lần nữa mở mắt, kinh ngạc nói: "Không ngờ thi thể Tiên Thiên Ma Thần lại trâu bò như vậy." Thứ đồ chơi này cộng thêm dược liệu, luyện chế thành Cửu Chuyển Kim Đan thế mà có thể để Đại La Kim Tiên nhanh chóng đột phá, lại còn là...

Tiêu Vân thu hồi Thái Dương Chân Hỏa trên người, phát hiện Hỗn Độn chi khí ăn mòn đối với bản thể, không còn nghiêm trọng như đã từng.

Hiện tại hoàn toàn có thể dựa vào bản thể đi ngạnh kháng, không cần lại mượn nhờ Thái Dương Chân Hỏa.

Tuy nhiên tiêu hao rất nhỏ, nhưng chung quy vẫn có tiêu hao, nếu bản thể có thể thích ứng, có thể kháng trụ mới là tốt nhất.

Đáng tiếc to lớn một cái Tiên Thiên Ma Thần như vậy đều bị Tiêu Vân thôn phệ ăn, hiện tại tiêu hóa không ít, không có khả năng nhổ ra.

May mắn cho Nữ Oa phân một khối không nhỏ, có thể dùng một đoạn thời gian, lập tức mượn Ác thi truyền âm cho Nữ Oa: "Đã như vậy, đem huyết nhục kia giữ lại." Mặc dù Hồng Quân cảm thấy Tiên Thiên Ma Thần sẽ còn xuất hiện, nhưng có một số việc phải chuẩn bị

trước cho tốt mới được.

Xuất hiện thì tốt, nếu như không có xuất hiện thì sao?

Một khối huyết nhục này chính là Thiên Đình đại bảo tàng, tuyệt đối có thể để vô số người đỏ mắt.

Huống chi xuất hiện rồi, có đánh được hay không, còn là vấn đề đây.

Thật coi là mỗi một cái Tiên Thiên Ma Thần thực lực đều giống nhau, bản thể cũng giống nhau sao?

Nằm mơ đi!

Tiên Thiên Ma Thần thiên biến vạn hóa, bản thể loạn thất bát tao, dạng gì cũng có, thực lực có cao lại có thấp, sợ là lần sau xuất hiện, cũng khó đối phó.

Có Tiêu Vân thông báo, Nữ Oa đem đồ vật lưu lại, không định lại đi làm nếm thử khác.

Chương 221

Chỉ là Nữ Oa không ngờ tới, Tịnh Thế Thanh Liên lại khôi phục bộ dáng trước đó, hướng nàng đòi hỏi Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục.

Đối với cái này Nữ Oa dở khóc dở cười, chỉ có thể hỏi thăm Tiêu Vân nên cự tuyệt hay tiếp tục nuôi dưỡng. "Lưu lại một nửa, còn lại một nửa cắt nhỏ, một đoạn thời gian cho ăn một lần." Nghĩ nghĩ, Tiêu Vân quyết định cho Tịnh Thế Thanh Liên ăn chút Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục.

Có lẽ Tịnh Thế Thanh Liên sẽ mang đến cho mình một điểm kinh hỉ nhỏ cũng không chừng.

Tiêu Vân không biết là, Tịnh Thế Thanh Liên thôn phệ Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục, phẩm giai đang hướng về Thập Tam phẩm tới gần.

Tịnh Thế Thanh Liên chính là Tịnh Thế Thanh Liên, sẽ không biến thành Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng phẩm giai xác thực đang tăng trưởng. "Đệ tử cảm tạ Chí Tôn ban thưởng!!!" Tại Bích Du Cung, Ô Vân Tiên kích động quỳ bái tại địa, cảm tạ lão sư Thông Thiên ban tặng Cửu Chuyển Kim Đan.

Thông Thiên đâu, kỳ thật có chút mộng, hắn chỉ để cho đệ tử nếm thử, nhìn xem dược hiệu Cửu Chuyển Kim Đan thế nào.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Ô Vân Tiên nhiều năm vẫn luôn kẹt tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau khi ăn Cửu Chuyển Kim Đan, thuận lợi trảm thi, tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới.

Gia nhập Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, có công hiệu trợ giúp Đại La Kim Tiên đột phá cảnh giới,

trở thành Chuẩn Thánh, là hàng thật giá thật.

Không giống Phật Giáo cái gọi là Phật Tổ Kim Đan hù dọa người như vậy. "Không cần đa lễ, lui xuống tu hành củng cố cảnh giới." Mỗi cái giáo phái đều chọn lựa không ít đệ tử tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, cũng lưu lại không ít, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo đều như thế.

Bất quá, Thông Thiên gọi Ô Vân Tiên làm thí nghiệm, ai biết đột phá, thuận lợi đến không được!

Ô Vân Tiên đản sinh thời gian tương đối sớm, bởi vậy đột phá không có khó khăn như Dương Tiễn, nếu tài nguyên đầy đủ, đã sớm đột phá.

Đáng tiếc Tiệt Giáo đệ tử quá nhiều, Thông Thiên giàu có hơn nữa cũng lấy không ra nhiều tài nguyên như vậy.

Hiện tại một khỏa Cửu Chuyển Kim Đan xuống dưới, có thể thấy được diệu dụng của Cửu Chuyển Kim Đan.

Tiếp xuống, Hồng Hoang chỉ sợ sẽ dư ra một đám Chuẩn Thánh mới đúng.

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo đều sẽ như vậy, đáng sợ nhất là Yêu tộc!

Tuy nhiên Tiên Thiên Ma Thần đại bộ phận bị Tiêu Vân một ngụm nuốt, nhưng Tiêu Vân phân cho Nữ Oa bộ phận kia là nhiều nhất.

So với mấy vị Thánh Nhân cộng lại còn nhiều hơn, nếu luyện chế trở thành Cửu Chuyển Kim Đan phân xuống dưới...

Trời ơi, Yêu tộc muốn nổ!

Một khi Yêu tộc dư ra mấy trăm cái Chuẩn Thánh, Thông Thiên một trận da đầu tê dại.

Trong Thiên Đình Yêu tộc, Yêu Tướng cảnh giới Đại La Kim Tiên, Phó Tướng một trảo một nắm lớn.

Những người này chỉ cần có một phần mười trở thành Chuẩn Thánh, đều sẽ xuất hiện một màn cực kỳ đáng sợ.

Động một tí là mấy trăm Chuẩn Thánh Đại Yêu giết ra, hỏi ngươi sợ hay không!

Huống chi Yêu tộc không thiếu một ít tài nguyên phổ thông.

Bởi vậy, Yêu tộc Chuẩn Thánh chỉ cần không hố cha giống như chín con tọa kỵ của Tiêu Vân, đại đa số đều có thể tại tài nguyên chồng chất phía dưới từ từ đột phá.

Cước căn tốt, thiên tư tốt, có thể đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, không tốt thì dừng lại ở trung kỳ cùng hậu kỳ.

Nhiêu là như thế, cũng quá đáng sợ rồi a.

Mấy trăm cái!

Cũng may Tiêu Vân đem Tiên Thiên Ma Thần nuốt mất rồi!

Nếu không có nuốt mất, toàn bộ lấy ra luyện thành đan dược, vậy Yêu tộc thật sự nổ tung!

Toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ biến thành độc đoán của Yêu tộc.

Đáng sợ!

Quả nhiên, Lão sư nói đúng, đại kiếp nạn phía sau đại biểu cho đại cơ duyên.

Chỉ cần có bản lĩnh, kiếp nạn đều có thể biến thành cơ duyên.

Chỉ là như vậy, Yêu tộc khí vận bạo trướng, không biết có thể chọc tới Tiên Thiên Ma Thần càng mạnh mẽ hơn hay không?

Lời của Hồng Quân, Thông Thiên vẫn luôn không quên được,

cũng không dám quên.

Nghĩ nghĩ, Thông Thiên bỗng nhiên một trận đau lòng.

Tiêu Vân a!

Cái tên phá gia chi tử này!

Thông Thiên nếu có thể chia nhiều hơn một ít Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục, tuyệt đối có thể bồi dưỡng được một nhóm đệ tử Chuẩn Thánh.

Trong đệ tử Tiệt Giáo, có thể đạt tiêu chuẩn không ít, chỉ cần Cửu Chuyển Kim Đan đầy đủ, nhất định sẽ đột phá.

Đáng tiếc không chia được bao nhiêu, tuy nhiên Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sẽ càng ít.

Nhưng Thông Thiên cảm thấy mình hoàn toàn bỏ lỡ cả một trăm triệu!

Không được!

Phải đi tìm Nữ Oa sư muội chia một điểm mới được!

Thông Thiên lập tức rời Bích Du Cung, hướng về Thiên Đình mà đi.

Cùng thời gian, trong đạo tràng các Thánh Nhân khác, não các Thánh Nhân cũng có chút lộn xộn.

Con mẹ nó Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục luyện chế thành đan dược hiệu quả cũng quá bá đạo đi!

Môn hạ có đệ tử trở thành Chuẩn Thánh, hẳn là nên cao hứng mới đúng.

Nhưng nghĩ đến Tiêu Vân ăn nhiều như vậy, Nữ Oa phân đi một khối lớn như vậy, bọn họ cao hứng không nổi.

Từng cái đều có ý nghĩ không sai biệt lắm với Thông Thiên, hận không thể vọt tới trong Hỗn Độn, đi cạy miệng Tiêu Vân đem thứ chưa tiêu hóa điệu móc ra.

Thông Thiên đi Thiên Đình!

Chú ý tới Thông Thiên tiến về Thiên Đình, các Thánh Nhân lập tức không bình tĩnh.

Biết Thông Thiên tiến về Thiên Đình, nhất định là vì Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục mà đi, lập tức rời đạo tràng của mình tiến về Thiên Đình.

Nếu như Nữ Oa không chia thì thôi, chỉ cần phân ra, mình cũng muốn chiếm một điểm mới được.

Không thể để chỗ tốt quang nhượng Thông Thiên chiếm hết.

Nữ Oa không chia thì thôi, nếu muốn chia, mọi người đều chia, chỉ chia cho Thông Thiên tất nhiên là không được.

Cho nên, các Thánh Nhân trước tiên hướng về Thiên Đình mà chạy.

Thiên Đình.

Nữ Oa cũng không nghĩ tới một đám Thánh Nhân trực tiếp chạy tới Thiên Đình tìm nàng.

Nhìn từng cái tư thế gấp gáp, Nữ Oa mắt choáng váng.

Tình huống gì, từng cái hướng về phía ta mà chạy, Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục là tốt, nhưng cũng không cần thiết như thế chứ.

Ta còn hiểm không đủ dùng đây.

Khả năng phân ra sao?

Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh đều đến, mọi người ngồi tại

trong lương đình nhìn qua Nữ Oa, Nữ Oa im lặng: "Các vị, không phải Nữ Oa ta keo kiệt, đồ vật thật không thể phân cắt, lần này, Nữ Oa hỏi thăm Yêu Hoàng, Yêu Hoàng mệnh ta đem Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục lưu lại nuôi dưỡng Tịnh Thế Thanh Liên." Tiêu Vân có nói lời này, nhưng nói là cho ăn một nửa, lưu một nửa.

Nhưng lời này chỉ cần Nữ Oa không nói rõ, ai biết chứ?

Phản chính là mệnh lệnh của Tiêu Vân, Nữ Oa ta cũng không có biện pháp đi cải biến!

Các vị đừng làm khó ta, nếu không ta chỉ có thể tìm Tiêu Vân cáo trạng đi.

Kháo!

Tiêu Vân có cần xa xỉ như vậy hay không, đầu óc có vấn đề a!

Tịnh Thế Thanh Liên có gì tốt mà nuôi dưỡng, chẳng lẽ cho ăn huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần, có thể cho nó biến thành Hỗn Độn Thanh Liên hay sao?

Lãng phí, giản trực là lãng phí!

Thật tốt một cái Tịnh Thế Thanh Liên không luyện chế trở thành pháp bảo, cứ xem như hoa mà nuôi, thôi.

Tuy nhiên Tịnh Thế Thanh Liên có rất nhiều diệu dụng, nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, pháp bảo vẫn trực tiếp hơn một chút.

Càng đừng nói Tiêu Vân dùng Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục nuôi dưỡng Tịnh Thế Thanh Liên, giản trực là hành vi siêu cấp xa xỉ cùng lãng phí.

Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh lập tức im lặng.

Muốn phân một điểm thi thể Tiên Thiên Ma Thần, nhưng Nữ Oa đều nói như vậy, có thể làm sao bây giờ?

Đi cướp đoạt hay sao?

Vậy chờ Tiêu Vân từ trong Hỗn Độn giết trở lại đánh chết cho rồi.

Trước đó lưu lại tổn thương còn chưa tốt đây, lại một lần nữa thụ thương, xem muốn tu dưỡng đến khi nào mới có thể kết thúc, mới có thể khôi phục.

Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục, Nữ Oa ta có, nhưng dù có, ta cũng sẽ không cho.

Lời nói bày ở chỗ này, các ngươi có thể thế nào?

Dám ngạnh đoạt sao?

Chạy không một chuyến, Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh đều minh bạch, hôm nay từ trong tay Nữ Oa đắc được Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục là không có khả năng.

Trong đó Thông Thiên là khó chịu nhất, nếu như các Thánh Nhân khác không đến, một mình hắn mà nói, Nữ Oa dù có giấu, cũng bao nhiêu sẽ chia một chút ra.

Nhưng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến rồi, ý nghĩa liền khác biệt.

Hoặc là không cho, hoặc là mọi người đều cho, nếu không sẽ đắc tội người.

Nữ Oa dứt khoát cái gì cũng không cho ai!

Nuôi dưỡng Tịnh Thế Thanh Liên, là ý của Tiêu Vân, không phục khí tìm Tiêu Vân đi, Nữ Oa ta mặc kệ những cái này.

Thông Thiên tức giận không nhẹ, trừng mắt mấy người kia, đáng tiếc không ai chú ý.

Thậm chí tại trong lòng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thầm cảm thấy may mắn, Nữ Oa cũng không có chia

cho Thông Thiên.

Nếu không Thông Thiên có, bọn hắn không có, giản trực hố cha mà.

Chúng sinh bình đẳng, mọi người cũng không có, mới công bằng, về phần Thông Thiên có thể vì vậy mà mắng chửi người hay không, bọn hắn mới mặc kệ!

Chương 222

Tại trong lòng mắng vài câu, lại sẽ không chết người.

Trước mắt muốn đắc được Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục là không có khả năng, Nữ Oa thà rằng cầm đi nuôi dưỡng Tịnh Thế Thanh Liên, cũng sẽ không chia cho bọn hắn, lưu lại cũng không còn ý nghĩa.

Tại lúc Lão Tử định đứng dậy rời đi, Nữ Oa mở miệng nói: "Vốn cho rằng mọi người sẽ mấy năm nữa mới tề tụ, đã tề tụ, vậy thì vừa vặn cùng đi Hỗn Độn, cùng Yêu Hoàng thương nghị một phen, mỗi cái tiểu tổ trấn thủ thời gian như thế nào?" "Chư Thiên Vạn Giới cần Yêu Hoàng nhìn chằm chằm, lần đầu trấn thủ, Yêu Hoàng nhất định sẽ không ngốc thời gian quá dài." Đã người đều đến, vậy dứt khoát đem thời gian định ra.

Miễn cho đến lúc đó ta muốn tìm các ngươi, các ngươi tìm ta, quá phiền toái.

Lão Tử dừng lại một chút, nghĩ nghĩ cảm thấy có đạo lý, lập tức nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta tiến về Hỗn Độn, cùng Yêu Hoàng thương nghị việc này là được.

Yêu Hoàng cần nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới, lần đầu xác thực không thể trấn thủ thời gian quá dài." Chư Thiên Vạn Giới nhìn chằm chằm chỉ có Tiêu Vân mới ổn thỏa, như vậy các Thánh Nhân mới sẽ không có ý kiến.

Đổi thành người khác, ai cũng không được.

Dù là Lão Tử nhìn xem, người khác đều sẽ phản đối.

Đến lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sẽ không đứng tại bên

phía hắn.

Trừ phi hai người bọn họ cùng một chỗ!

Nhưng cái này không thực tế, ai bảo mọi người đều là Thánh Nhân đâu, ai bảo mọi người đều vì tranh đoạt chỗ tốt đâu.

Chẳng lẽ Nhân Giáo cùng Xiển Giáo không tranh rồi?

Nhìn xem trong Hồng Hoang, hai cái giáo phái vì tranh đoạt đạo thống truyền thừa, tranh đến mặt đỏ tía tai, tùy thời đại đả xuất thủ, chẳng qua Thánh Nhân không để trong lòng mà thôi.

Nhưng Chư Thiên Vạn Giới cùng Hồng Hoang không giống nhau, Chư Thiên Vạn Giới ai động tay chân, đều sẽ dẫn đến một phương hoạch lợi, những người khác bị nghiền ép cục diện xuất hiện.

Như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không cùng Lão Tử đứng tại cùng một chỗ.

Côn Luân cùng Thục Sơn đánh đến không thể tách rời đây, tuy nhiên hai phái cũng cùng Lưỡng Nghi Phái đánh. "Có thể." Mọi người đều không có ý kiến, đều đáp ứng, sau đó một đám Thánh Nhân mới rời khỏi Thiên Đình, hướng về trong Hỗn Độn mà đi.

Hỗn Độn chi trung, Tiêu Vân mở mắt, cũng không có biến đổi trở về, lấy bản thể phiêu phù ở trong Hỗn Độn.

Nữ Oa đám người đứng ở trước mặt hắn, cùng một hạt trần ai nho nhỏ không khác biệt, may mắn không phải vấn đề lớn.

Mọi người giao lưu dùng Nguyên Thần là được rồi, không nhất định phải trừng trừng nhìn đối phương.

Tiêu Vân cũng lười biến trở về, bản thể càng thuận tiện tiêu hóa Tiên Thiên Ma Thần kia.

Chỉ là theo các Thánh Nhân đến, trên người Tiêu Vân Thái Dương

Chân Hỏa lại tràn ngập ra, bao vây lấy toàn thân, để Thánh Nhân tưởng rằng Tiêu Vân bản thể cơ hồ không có biến hóa quá lớn. "Yêu Hoàng, Lão sư tịnh vị định ra tiểu tổ trấn thủ thời gian dài ngắn, bởi vậy chúng ta nhân cơ hội đến trong Hỗn Độn, cùng nhau thương nghị một chút, cảm thấy thời gian nên định ra như thế nào." Nguyên Thần quét Lão Tử, Tiêu Vân suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Mười vạn năm như thế nào, mỗi cái tiểu tổ trấn thủ mười vạn năm thời gian, nếu có sự tình xử lý, có thể cùng người khác luân hoán." Tiêu Vân thanh âm không lớn, lại chấn động không gian chung quanh đều đang run rẩy, vô số Hỗn Độn chi khí mẫn diệt, nhao nhao tiêu tán.

Dẫn đến bản thể Tiêu Vân chung quanh xuất hiện một cái khu vực chân không cự đại.

Kháo!

Càng ngày càng biến thái!

Thôn phệ Tiên Thiên Ma Thần, Tiêu Vân khẳng định được vô số chỗ tốt!

Các Thánh Nhân tại trong lòng thầm mắng, lại hâm mộ.

Đáng tiếc hâm mộ cũng vô dụng.

Để cho bọn hắn thôn phệ cũng vô dụng, khó tiêu hóa mất không nói, cũng nuốt không trôi.

Cũng may là bản thể Tiêu Vân đủ cường đại, Yêu tộc tại phương diện thôn phệ, có thuộc về chủng tộc ưu thế.

Không giống sinh linh chủng tộc khác, thôn phệ, tiêu hóa rất phiền toái.

Dù là có thể nuốt mất, tiêu hóa tốc độ nhanh sao? "Trước đó, Đạo Tổ để Bản hoàng trấn thủ nơi này, nhưng vòng thứ nhất không nên do Bản hoàng trấn thủ, Bản hoàng cần nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn

Giới kia mới được, không bằng như vậy đi." Tiêu Vân đầu lâu to lớn động động, để một đám Thánh Nhân nhanh chóng lui lại.

Mọi người đều nhắc nhở Tiêu Vân: Con mẹ nó đừng nhúc nhích có được hay không, không gian đều không ổn định! "Nữ Oa cùng Thông Thiên đạo hữu trấn thủ mười vạn năm, sau đó đổi người khác, Bản hoàng luân phiên tại cuối cùng, nếu như Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu hạ màn, bình ổn về sau, Bản hoàng cũng có thể trước tiên đến tiếp ban." "Các ngươi có dị nghị gì không?" Tiên Thiên Ma Thần rất trọng yếu, nhưng Chư Thiên Vạn Giới cũng trọng yếu.

Quan trọng nhất là mười vạn năm thời gian, không sai biệt lắm đủ Tiêu Vân đem Tiên Thiên Ma Thần trong cơ thể triệt để tiêu hóa hết.

Trực tiếp để người khác tiếp thủ, khẳng định có oán ngôn, dứt khoát để Nữ Oa cùng Thông Thiên tốt rồi, có Tiêu Vân nhìn chằm chằm, Tiệt Giáo cũng sẽ không có vấn đề.

Dù sao Tiệt Giáo xảy ra vấn đề, đối với Tiêu Vân cũng có ảnh hưởng, bởi vậy Thông Thiên có thể yên tâm to gan lưu tại trong Hỗn Độn, đến lúc đó Nữ Oa một tôn phân thân tiến vào Hồng Hoang, làm trạm trung chuyển tin tức là đủ. "Không dị nghị." Thông Thiên cùng Nữ Oa liếc nhau, đều biểu thị không có ý kiến, có thể trấn thủ cái mười vạn năm đầu tiên.

Tiêu Vân nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới, Thông Thiên yên tâm.

Trong Thánh Nhân, duy có hắn sẽ không tùy tiện động tay chân, dù sao đối với hắn liên lụy quá lớn.

Đổi thành các Thánh Nhân khác, Thông Thiên không yên lòng. "Thứ tự về sau, bốn người các ngươi tự nhìn xem là được, Nữ Oa Thiện thi theo Bản hoàng tiến vào Hồng Hoang." Đã Thông Thiên cùng Nữ Oa lưu lại trước, vậy Tiêu Vân không cần thiết tiếp tục nằm tại

nơi này.

Lập tức biến đổi trở về Tiên Thiên Đạo Thể, Nữ Oa Thiện thi cũng xuất hiện, đi theo Tiêu Vân cùng một chỗ, tiến vào trong Hồng Hoang.

Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chuẩn Đề một cái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ nghĩ nói: "Vậy Bản tôn cùng Tiếp Dẫn vòng thứ hai đi." Chuyện sớm hay muộn, ai cũng chạy không thoát, thống khoái một điểm tiếp hạ vòng thứ hai là được.

Phản chính Tiêu Vân trở về Hồng Hoang, nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới, cũng không sợ Chư Thiên Vạn Giới sẽ xảy ra vấn đề.

Lại nói mười vạn năm sau khả năng ổn định rồi, Chư Thiên Vạn Giới thời gian cùng Hồng Hoang cũng không ngang bằng.

Đến lúc đó có vấn đề, Lão Tử cũng sẽ thông báo.

Bất quá lưu lại phân thân thời điểm, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ để Tiếp Dẫn lưu, thực lực yếu thì lưu lại.

Thông Thiên cùng Nữ Oa chính là như thế.

Nữ Oa thực lực yếu, lưu lại một tôn phân thân, Thông Thiên Tam Thi bất động, để cam đoan thực lực có thể bộc phát ra.

Tam Thi rời đi, sẽ có ảnh hưởng, tuy nhiên không lớn, nhưng thủy chung có ảnh hưởng.

Nữ Oa cùng Thông Thiên không bị thương, tiên phong vòng thứ nhất cũng hợp tình hợp lý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngay cả Nguyên Thần thương thế đều chưa khôi phục, càng đừng nói bị Tiêu Vân gọt đi mười vạn năm tu vi. "Như vậy rất tốt." Lão Tử gật gật

đầu, đã làm ra quyết định, vậy mọi người các về các nhà, các tìm các mẹ đi. "Ngày sau làm phiền sư huynh, nhiệm vụ chống cự Hỗn Độn chi khí, có thể giao cho Nữ Oa." Nữ Oa có tự biết rõ, cũng không có bởi vì dựa vào Tiêu Vân mà bày phổ, chủ động gánh vác nhiệm vụ cách ly Hỗn Độn chi khí, để Thông Thiên sẽ không vì vậy tiêu hao, tùy thời có thể bộc phát toàn lực.

Ai cũng không dám xác định, đến lúc đó sẽ chạy ra cái Tiên Thiên Ma Thần thứ hai hay không.

Cũng không xác định Tiên Thiên Ma Thần thực lực có bao nhiêu mạnh.

Cẩn thận tổng không sai lầm lớn. "Ha ha ha, tốt." Thông Thiên cười to rơi vào trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Nữ Oa, Nghiệp Hỏa Hồng Liên trở nên cực lớn, hai người riêng phần mình ngồi tại một phương, đều đang luyện đan.

Chỉ là Thông Thiên thỉnh thoảng hướng về phía Nữ Oa bên này xem, một lần, hai lần...

Nhìn đến Nữ Oa đều im lặng. "Sư huynh nếu cảm thấy phiền phức, có thể đem dược liệu giao cho tiểu muội, tiểu muội sẽ giúp sư huynh cùng nhau luyện chế." Luyện chế nhiều thêm một phần hoàn toàn là việc nhỏ, Càn Khôn Đỉnh căn bản không thèm để ý, cũng tiêu hao không được bao nhiêu, cho nên Nữ Oa không thèm để ý. "Ha ha ha, vậy thì tốt quá." Thông Thiên cũng không khách khí, đem dược liệu cùng Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục đều lấy ra giao cho Nữ Oa.

Nữ Oa thuận tay ném vào Càn Khôn Đỉnh bên trong cùng một chỗ luyện chế.

Vô sự có thể làm Thông Thiên, cũng không có trước tiên tu luyện, ngược lại nhìn xem Hỗn Độn bị Hỗn Độn chi khí bao phủ, cảm khái: "Không từng nghĩ trong Hỗn Độn ẩn tàng không ít Tiên Thiên Ma

Thần, quả nhiên đáng sợ, cũng may đại bộ phận Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí, không có cách nào chứng đạo.

Nếu không Hồng Hoang nguy rồi!" "Sư huynh chớ có nghĩ nhiều, tu hành đi, đã là kiếp nạn, cũng là cơ duyên, đối với Thánh Nhân là tốt, đối với Hồng Hoang sinh linh cũng tốt, phàm sự giai có tính hai mặt." "Sư muội nói đúng." Thông Thiên cười cười, không nói chuyện nữa, nhắm mắt lại tiếp tục tu hành.

Tại trong Hỗn Độn không có việc gì làm, ngoại trừ tu hành còn có thể làm gì?

Nữ Oa Thiện thi dừng lại ở Hồng Hoang thượng không, chỗ tiếp cận Tam Thập Tam Ngoại Thiên, Tiêu Vân thu Ác thi, trở về trong Thiên Đình.

Chư Thiên Vạn Giới hết thảy y nguyên như cũ, các phái đang phát triển, đang tranh đấu, chỉ là lúc này Ma Giáo bộc phát ra, nhân viên không ít, tuy nhiên bị Thục Sơn, Côn Luân, Lưỡng Nghi, Phật Âm Tự đuổi theo đánh, lại không thể đem diệt đi, tổng lặp đi lặp lại.

Trầm tịch một đoạn thời gian, nhân lúc mấy phái không chú ý bộc phát một lần, giết không ít đệ tử, sau đó trốn đi.

Một đoạn thời gian lại tới, bất quá mấy đại phái đối với cái này rất đau đầu, ngay cả người Yêu tộc đều đối với người Ma Giáo không có bất kỳ hảo cảm nào.

Đáng tiếc, Yêu tộc không thể thống nhất.

Cũng đúng, những kẻ kia từng cái kiệt ngạo bất tuần, thực lực đều không sai biệt lắm là Yêu Tướng, luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới.

Dưới tình huống không có mệnh lệnh, tình huống thực lực sai biệt không lớn, tự nhiên ai cũng không phục ai.

Bất quá không liên hợp, không thống nhất cũng tốt, nếu không mấy phái khác không còn hí để hát.

Yêu tộc vốn chiếm cứ tiếp cận hai phần ba địa bàn, tất cả người Yêu tộc liên hợp, tuyệt đối có thể hình thành cục diện nghiêng về một bên.

Tuy nhiên có thế giới xuất hiện nghiêng về một bên, Yêu tộc tuyệt đối thắng lợi, nhưng các phái khác cũng có lúc hưng thịnh.

Chư Thiên Vạn Giới, thế giới quá nhiều, không nhất định một hai cái thế giới đắc thắng lợi, là có thể có kết quả, tranh đấu thời gian dằng dặc, Lão Tử hoa mắt rồi?

Trong Thiên Đình, Tiêu Vân nhìn qua Tịnh Thế Thanh Liên, cảm giác có chút hoa mắt.

Hóa chẳng phải là thập nhị phẩm Tịnh Thế Thanh Liên sao?

Nhiều hơn nhất phẩm là chuyện gì xảy ra?

Bởi vì cho ăn một ít Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục?

Đại biểu Tịnh Thế Thanh Liên đang trưởng thành, nếu như có thể vẫn luôn trưởng thành tiếp, như vậy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cấp bậc, nói không chừng có thể đạt tới Tiên Thiên Chí Bảo cấp bậc.

Bất quá kia cần nhị thập tứ phẩm mới được, tam thập lục phẩm kia là Hỗn Độn Chí Bảo cấp bậc rồi.

Tịnh Thế Thanh Liên chỉ cần trưởng thành đến nhị thập tứ phẩm, là có thể đạt Chí bảo cấp bậc.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo cùng Hỗn Độn Chí Bảo chênh lệch, cũng rất lớn.

Còn có một khả năng, Tiêu Vân nhớ trước đó có chú ý, trong tiểu thuyết kia có người đem Tịnh Thế Thanh Liên biến thành tam thập lục

phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Tuyệt đối không có khả năng!

Tiêu Vân dám khẳng định, cho nên không nghĩ theo phương hướng này, bởi vậy Tiêu Vân vạn vạn không nghĩ tới, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên hấp thu, Tịnh Thế Thanh Liên một dạng có thể trưởng thành đến Chí bảo cấp bậc.

Đầu tiên nó chưa bị luyện hóa, y nguyên thuộc về chủng loại Linh căn, đã là chủng loại Linh căn, vậy đại biểu có thể trưởng thành.

Không giống Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên như thế, bị luyện hóa xong trở thành triệt triệt để để liên đài, trở thành pháp bảo, không được tính là Linh căn.

Muốn biến trở về, cũng không có khả năng.

Chương 223

Không có bị luyện chế, vậy Tịnh Thế Thanh Liên có thể không ngừng trưởng thành.

Chẳng lẽ thật sự có thể không ngừng trưởng thành tiến giai, đến nhị thập tứ phẩm Chí bảo cấp bậc?

Tiêu Vân bỗng nhiên có một loại xúc động muốn đem Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục chưa tiêu hóa hết móc một ít ra.

Bất quá làm như thế quá buồn nôn, dứt khoát chặt đứt cái ý niệm này, nói với Nữ Oa Thiện thi: "Đi trong Hỗn Độn, đem phần huyết nhục còn lại của Nữ Oa mang về, Bản hoàng hữu dụng." "Vâng!!!" Phiêu phù ở không trung tu hành Thiện thi mở mắt, mang theo mệnh lệnh của Tiêu Vân tiến về trong Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, Nữ Oa biết được việc này xong, đem huyết nhục thặng dư chuẩn bị luyện đan dùng và những cái chưa giao cho Tiêu Vân, đều nhất nhất đưa cho Thiện thi, để Thiện thi mang về cho Tiêu Vân. "Ăn đi, ăn đi, chỉ cần có thể trưởng thành, Bản hoàng đi trong Hỗn Độn giết Tiên Thiên Ma Thần, cấp cho ngươi làm chất dinh dưỡng đều được." Chỉ cần Tịnh Thế Thanh Liên có thể trưởng thành, Tiêu Vân dám bồi dưỡng.

Mặc dù lúc này trong tay còn lại huyết nhục không nhiều như vậy, không biết liệu sẽ có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện hay không.

Nếu thật sẽ không xuất hiện, Tiêu Vân định tiến vào Hỗn Độn chỗ sâu, đi chủ động tìm kiếm.

Thôn phệ Tiên Thiên Ma Thần huyết nhục, Tịnh Thế Thanh Liên an tĩnh lại bất động.

Tiêu Vân mặc cho thân thể từ từ hấp thu Tiên Thiên Ma Thần, một bên hướng về Chư Thiên Vạn Giới nhìn lại.

Chỉ nhìn một cái liền có chút không bình tĩnh, trước đó vẫn êm đẹp, kết quả lập tức xảy ra vấn đề.

Trong Chư Thiên Giới, Thục Sơn, Côn Luân, Phật Âm Tự tam đại phái đang vây công Lưỡng Nghi Phái, nguyên nhân vây công Lưỡng Nghi Phái...

Bích Tiêu luân hồi chi nhân lại gây sự tình, một trận tranh đấu, giết không ít đệ tử tam phái, làm cho chưởng giáo tam phái suýt chút nữa phát điên.

Thế là có một màn tam phái liên hợp vây công Lưỡng Nghi Phái.

Đi nơi nào, cũng đều có thể gây sự tình.

Tiêu Vân nhu nhu thái dương huyệt ẩn ẩn làm đau, Tam Tiêu bởi vì bị cải biến, từ rất sớm đã lên Thiên Đình, không có thu được xưng hào Tiệt Giáo Nữ Ma Đầu.

Nhưng hiện tại luân hồi xuống dưới, cũng không tốt hơn chỗ nào, sát tâm quá nặng không nói, gan cũng lớn, sự tình gì cũng dám làm.

Ở hai cái thế giới khác trong đó Vân Tiêu cùng Quỳnh Tiêu cũng không tốt hơn chỗ nào, Vân Tiêu hơi tốt một chút.

Quỳnh Tiêu chiếm cứ vị trí trung gian, Bích Tiêu...

Không đề cập tới cũng được, may mắn Kim Giao Tiễn cùng Hỗn Nguyên Kim Đấu không thể tiến vào chủ thế giới, nếu không không biết sẽ dấy lên bao nhiêu phong lang. "Đại huynh, Bích Tiêu luân hồi Lạc Vũ Yên, quả thực quá phận!!!" Tại Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến mức chén rượu đều suất phấn vụn, mạch máu trên trán đều phồng lên, có thể thấy được bản sự chọc tức người của Bích Tiêu lớn cỡ nào.

Thánh Nhân đều có thể bị chọc cho tức giận đến nhảy dựng.

Lão Tử cũng một trận im lặng, vốn mấy đại phái phát triển thật tốt, tuy nhiên tranh đấu không ngừng, mọi người đều tương đối khắc chế, duy có Lạc Vũ Yên hòa nữ nhân điên đồng dạng.

Ai chọc nàng, trực tiếp giết kẻ đó, mặc kệ là đệ tử môn phái nào, người khác đến đề cái thân, đều có thể trực tiếp đi làm thịt đối phương.

Cho rằng người khác không xứng có thể cự tuyệt a, giản trực đừng quá hung ác.

Bất quá, làm lớn chuyện rồi đi, Lưỡng Nghi Phái bị vây công, các đại phái tử thương thảm trọng.

Lưỡng Nghi Phái tuy nhiên bị vây công, nhưng am hiểu trận pháp, đặc biệt là bày một đống đại trận tại trong môn phái, đánh!

Xem ai muốn trả cái giá lớn bao nhiêu. "Trước mắt môn hạ đệ tử chúng ta hẳn là nên liên hợp đối phó Ma Giáo cùng Yêu tộc, nhưng nàng thì hay rồi, một lần lại một lần, giết đệ tử tam phái, giản trực vô pháp vô thiên!!!" Hiện tại mới biết được vô pháp vô thiên?

Trước khi Tam Tiêu lên Thiên Đình, chẳng lẽ người bị tỷ muội ba người thu thập còn thiếu sao?

Lão Tử thản nhiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, mở miệng nói: "Hết thảy phù hợp Chư Thiên Vạn Giới phát triển, cũng không có người đi trong bóng tối mưu kế, để Lạc Vũ Yên đại khai sát giới, hà tất phải tức giận như thế?" Tức giận hữu dụng?

Không phải Thông Thiên chỉ điểm, cũng không phải Tiêu Vân trong bóng tối làm, ngươi có thể làm sao?

Chỉ có thể nói bản tính Bích Tiêu chính là như vậy!

Không đúng, Tam Tiêu đều không sai biệt lắm, một cái so một cái hung, một cái so một cái mãnh!

Thật gặp quỷ là đệ tử giáo phái khác luân hồi xuống dưới, chuyển thế làm người, mọi người thực lực không sai biệt lắm, át chủ bài không sai biệt lắm, thế mà có thể đuổi theo đối phương đánh!

Đánh cho đối phương cửa cũng không dám ra!

Tà môn hay không tà môn. "Hô ~~ Để đại huynh chê cười, tiểu đệ nuốt không trôi khẩu khí này!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ý thức được không nên tức giận.

Đã nói xong rồi, các bằng bản sự tranh đấu, dù là trong Chư Thiên Giới, Lưỡng Nghi Phái bị diệt, mấy đại phái bị Yêu tộc làm thịt hết, cũng không có gì đáng nói, tranh không lại là do bản lĩnh không được, trách không được người khác. "Sư đệ chớ có lưu lại chấp niệm quá sâu, Tam Tiêu hành sự tác phong cùng Tiêu Vân kia rất tương tự, nhưng hai bên không thể đánh đồng thì tốt hơn, chớ quên Hạo Thiên kia!!" Cuối cùng, Lão Tử không quên cáo giới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đừng quá chấp nhất, đến lúc đó mình không có việc gì, môn hạ đệ tử gặp nạn, có khả năng không biết là chuyện gì xảy ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn âm thầm kinh hãi!

Đúng a.

Bản tôn vì sao lại như thế này.

Bởi vì Tam Tiêu tức giận?

Không đến mức, chỉ sợ càng nhiều là bởi vì Tam Tiêu hành sự phong cách cùng Yêu Hoàng Tiêu Vân tương tự, bởi vậy nhìn không khỏi một trận hỏa đại mới là thật.

Hô ~~~ Quả nhiên chấp niệm quá sâu.

Xem ra cần tỉnh táo mới được!

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, không sợ tâm ma, càng không khả năng độn nhập ma đạo, nhưng môn hạ đệ tử thì không, có khả năng bởi vì chịu ảnh hưởng của hắn mà xảy ra chuyện. "Đa Bảo, Triệu Công Minh đang ở đâu?" Tiêu Vân trực tiếp gọi Đa Bảo Đạo Nhân, hỏi thăm Triệu Công Minh ở đâu. "Sư đệ đang bế quan tu hành, không biết Yêu Hoàng tìm sư đệ sở vi hạ sự?" Huynh muội mấy người, đừng nhìn Triệu Công Minh là huynh trưởng, nhưng tu vi so với Tam Tiêu đều kém rất xa.

Duy nhất tương đối thú vị chính là, quan hệ giữa huynh muội rất tốt, Tam Tiêu cũng tương đối nghe lời Triệu Công Minh.

Cùng là Tiệt Giáo đệ tử, Tam Tiêu là nội môn đệ tử, Triệu Công Minh chỉ là một cái ngoại môn đệ tử, nhìn cũng nhìn ra được vấn đề nằm ở đâu. "Tại là tốt rồi, để hắn đến gặp Bản hoàng, còn có những đệ tử khác nữa." Tiêu Vân phất phất tay, Đa Bảo Đạo Nhân ngơ ngác rời đi, sau đó triệu tập mọi người đến.

Một đám Tiệt Giáo đệ tử tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, đều có chút nạp muộn, Yêu Hoàng tìm bọn hắn làm gì?

Đặc biệt là Triệu Công Minh, phải biết Tiêu Vân chưa bao giờ phản ứng đến hắn, không ngờ lần này trực tiếp triệu kiến, cũng không biết vì chuyện gì.

Để tất cả Tiệt Giáo đệ tử đều tới. "Ngô đẳng bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an!!!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiệt Giáo đệ tử quỳ thành một mảnh hướng Tiêu Vân hành lễ, dù là quan hệ cùng Tiêu Vân thân mật như Quy Linh Thánh Mẫu cùng Kim Linh Thánh Mẫu cũng ở trong đó.

So với các đệ tử khác, hai người càng nạp muộn không thôi, nếu như có quan hệ đến vấn đề Tiệt Giáo, lão sư Thông Thiên Giáo Chủ không tại, Tiêu Vân khẳng định sẽ tìm các nàng thông khí mới đúng, nhưng lần này đều không có.

Một chút nhắc nhở cũng không. "Triệu Công Minh." "Thuộc hạ tại!!" Triệu Công Minh nhanh chân đi ra, thành thành thật thật đứng thẳng, mọi người đều nhìn xem, muốn biết Tiêu Vân lần này để Tiệt Giáo đệ tử tề tụ là vì chuyện gì.

Dựa vào trên Long ỷ, Tiêu Vân hỏi: "Lần này Tam Tiêu luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới làm những sự tình kia, ngươi có biết rõ?" Tiệt Giáo đệ tử nhao nhao gật đầu, tuy nhiên không có bị chọn trúng, nhưng Chư Thiên Vạn Giới thủy chung là do bọn hắn khai tịch ra tiểu thế giới, phát sinh cái gì vẫn có thể biết được kết quả.

Tuy nhiên không ít người trong bóng tối đều đang cười ha ha, vì Tam Tiêu cố lên, nhưng loại lời này khẳng định không thể nói ra, nếu không sẽ đắc tội người giáo phái khác. "Giản trực hồ nháo!!!" Tiêu Vân vỗ bàn một cái làm tất cả mọi người giật nảy mình, Kim Linh Thánh Mẫu cùng Quy Linh Thánh Mẫu càng cúi thấp đầu, duy độc Triệu Công Minh có chút mắt choáng váng.

Chỉ vào những đệ tử này, Tiêu Vân nộ đạo: "Các ngươi lén lút nói những lời kia, Bản hoàng không đề cập tới nữa, chẳng lẽ muốn dấy lên một trận Phong Thần đại chiến hay sao?" Không có nghiêm trọng như vậy chứ...

Chúng ta chỉ xem kịch, hả hê một chút mà thôi. "Tam Tiêu khiếm khuyết quản giáo, là Bản hoàng cùng Thông Thiên đạo hữu sai lầm, nhưng chuyện quản giáo chỉ có thể chờ luân hồi kết thúc mới được, Bản hoàng thân là Thiên Đình chi chủ, cũng không tiện quá nghiêm khắc.

Thông Thiên đạo hữu tại trong Hỗn Độn, thời gian ngắn khó về Hồng Hoang.

Như vậy Triệu Công Minh, thân là huynh trưởng, có phải là chuyện của ngươi rồi hay không." Nhà mình muội tử khiếm khuyết quản giáo, làm huynh trưởng phải chăng cần giáo dục?

Luân hồi cũng là sống lại một đời, tất cả sự tình đều có thể nhớ được rõ ràng rành mạch, Tam Tiêu luân hồi xuống dưới triệt để phóng túng bản thân.

Chờ luân hồi kết thúc, trở về Hồng Hoang, Tiêu Vân sợ từng cái thế giới đều biến thành hình thức trời không sợ, đất không sợ. "Yêu Hoàng nói rất đúng, thuộc hạ nhất định tại lúc ba vị muội muội trở về, hảo sinh dạy bảo, không để Yêu Hoàng cùng sư tôn thất vọng!!!" Triệu Công Minh minh bạch, nồi này hắn phải cõng, huống chi cõng một chút cũng không oan uổng.

Ai bảo Tam Tiêu là muội muội Triệu Công Minh hắn đâu.

Tiêu Vân nhìn Triệu Công Minh đang thề son sắt cười nói: "Dạy bảo như thế nào đây?" Người khác không biết, Tiêu Vân lại rõ ràng.

Tam Tiêu áp căn không sợ Triệu Công Minh, chỉ là sẽ không quét mặt mũi huynh trưởng mà thôi.

Chủng sự tình này, một lần hai lần còn tốt, số lần nhiều, nhất định sẽ dẫn đến phản đạn.

Đến lúc đó, có khả năng quan hệ huynh muội giữa Tam Tiêu và Triệu Công Minh đều sẽ biến kém.

Thậm chí trở nên già chết không qua lại với nhau.

Vô pháp vô thiên chủ đều chán ghét bị người huấn xích, nói giáo điều.

Vốn nhất thể Tam Thanh đều có thể phân gia, huống chi Triệu Công Minh cùng Tam Tiêu. "....." Triệu Công Minh có chút ngẩn ra, có chút cứng họng, nhất thời trả lời không được.

Đúng a, giáo đạo như thế nào?

Ba cái muội muội tính cách...

Một cái phạm sai lầm còn tốt, ba cái cùng một chỗ mà nói, hoặc là sẽ bị phản giáo huấn một trận, cũng không nhất định.

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, trên trán Triệu Công Minh hiện ra không ít mồ hôi lạnh.

Thôi, không trông cậy được rồi.

Tiêu Vân xem xét bộ dáng Triệu Công Minh, liền biết Triệu Công Minh không trông cậy được.

Hóa ra không bị phản huấn xích đã là chuyện tốt rồi, còn trông cậy vào hắn đi giáo đạo Tam Tiêu?

Thôi đi, ai giáo dục ai còn không nhất định đâu.

Thà rằng trông cậy vào Triệu Công Minh không bằng trông cậy vào Kim Linh Thánh Mẫu cùng Quy Linh Thánh Mẫu còn hơn!

Nhưng cũng không phải kế lâu dài!

Tiêu Vân nhìn qua Triệu Công Minh, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười, để một đám Tiệt Giáo đệ tử có chút mộng: "Triệu Công Minh, Bản hoàng ngược lại có biện pháp có thể giáo dục Tam Tiêu thật tốt, chỉ là các ngươi sẽ có chút chịu tội, không biết có nguyện ý hay không?" "Chịu tội?" Triệu Công Minh ngẩn người, vội vàng nói: "Khởi bẩm Yêu Hoàng, nếu có thể làm cho ba vị muội muội an phận một ít, thân là huynh trưởng, thuộc hạ tiện chịu tội một phen, thì có làm sao." "Không sai, có giác ngộ." Tiêu Vân hài lòng gật gật đầu, khóe miệng

có chút giương lên: "Đã như vậy, như vậy tất cả Tiệt Giáo đệ tử nghe lệnh!!!" "Tiệt Giáo đệ tử tại đây, thỉnh Yêu Hoàng hạ mệnh lệnh!!!" Tiệt Giáo đệ tử cùng kêu lên hô to.

Tiêu Vân nhấc tay chỉ vào Triệu Công Minh, nói: "Không cho phép sử dụng thần thông, không cho phép sử dụng pháp bảo, bạo đánh Triệu Công Minh một trận, ngày sau Tam Tiêu phạm sai lầm không nghe dạy bảo, liền đánh Triệu Công Minh một trận, các ngươi có biết rõ." "Vâng!!!" Một tiếng hô to, Tiệt Giáo đệ tử đáp ứng xong, mới phát hiện có chút không đúng.

Không đúng, ý gì?

Đánh Triệu Công Minh một trận?

Chương 224

Không dùng thần thông, không dùng pháp bảo, nhiều người như vậy mỗi người một bàn tay, mỗi người một cước cũng đủ hưởng thụ rồi, thật đánh?

Nhất thời Tiệt Giáo đệ tử đều mộng, khó mà tin nổi ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân nụ cười trên mặt biến mất, thản nhiên nói: "Thế nào?

Muốn Bản hoàng tự mình động thủ hay sao?

Các ngươi đánh Triệu Công Minh một trận, là ý của Bản hoàng, hoặc là Bản hoàng đánh một trận, Tiệt Giáo đệ tử nguyện ý gánh chịu, vậy thì cùng nhau tốt rồi, Tam Tiêu phạm sai lầm, tất cả Tiệt Giáo đệ tử cùng một chỗ bị thu thập." Tam Tiêu tì khí không tốt, xúc động, gan lớn, nhưng có một cái ưu điểm là trọng tình cảm.

Trực tiếp đi giáo dục, huấn xích, khả năng hiệu quả bình thường, nhưng nếu như dắt lên người khác, vậy liền không giống nhau.

Bởi vì ba người các nàng phạm sai lầm, dẫn đến huynh trưởng bị đánh, dẫn đến toàn thể Tiệt Giáo đệ tử bị đánh, tuyệt đối có thể đạt được hiệu quả tốt nhất, xem Tam Tiêu sau này còn dám loạn lai hay không.

Bị đánh mấy lần về sau, đoán chừng các nàng đều hận không thể tìm cái lỗ để chui vào. "Ai da, không sai a, có chút ý tứ." Nhìn xem Tiệt Giáo đệ tử từng cái trừng lớn mắt, không biết nên làm biểu tình gì, Tiêu Vân cười: "Khổng Tuyên, Đại Bàng, đều lôi xuống, dùng Đả Thần Tiên cùng Đả Yêu Tiên mỗi người rút mười roi.

Đã các ngươi đều không nỡ động thủ, vậy thì cùng nhau bị đánh

tốt rồi." "Vâng!!!" Khổng Tuyên cùng Đại Bàng mới mặc kệ những thứ lộn xộn kia, tiến lên kéo người đi, gấp đến độ Triệu Công Minh hô to: "Yêu Hoàng chậm đã, đều là gia muội phạm sai lầm, Yêu Hoàng trách phạt, trách phạt thuộc hạ là được, thỉnh Yêu Hoàng đừng làm khó các sư huynh đệ khác!!!" "Sư đệ, không thể vô lễ!!" Đa Bảo Đạo Nhân đem Triệu Công Minh ngăn lại, kéo hắn hướng về phía ngoài đi.

Những người khác xem xét, đành phải đều đi theo.

Mỗi người mười roi, một cái cũng chạy không thoát, bao quát Kim Linh Thánh Mẫu cùng Quy Linh Thánh Mẫu.

Chỉ là đánh người là Thường Hi, Thường Hi bất đắc dĩ dùng ánh mắt nói cho hai người: Hai vị muội muội a, đừng trách tỷ tỷ tâm ngoan, Yêu Hoàng có lệnh, tỷ tỷ ta cũng ủy khuất a, ta cũng khó xử a.

Đa đa tha thứ.

Ngay cả Quy Linh Thánh Mẫu cùng Kim Linh Thánh Mẫu đều bị roi, những người khác còn có gì tốt để nói.

Hiện tại ai không biết hai nàng cùng Tiêu Vân quan hệ, như thế đều bị đánh, những người khác càng một điểm tì khí đều không có.

Đánh đi, đánh đi, giúp ba vị sư muội gánh thôi. "Vì sao ba vị sư muội làm sai sự tình, chúng ta cũng muốn bị trừng phạt?" "Ngay cả hai vị sư tỷ cũng không thể chạy trốn, quá độc ác." "....." Một đám người nhìn qua Kim Linh Thánh Mẫu cùng Quy Linh Thánh Mẫu!

Thế nhưng là người của Yêu Hoàng, ngay cả các nàng đều bị đánh!

Có chút đáng sợ!

Quả nhiên Yêu Hoàng phát hỏa về sau, lục thân bất nhận.

Không phải ngốc!

Quy Linh Thánh Mẫu im lặng: "Tam Tiêu sư muội trọng tình cảm, Yêu Hoàng giáo dục như vậy, hợp tình hợp lý, đã quản không được, như vậy cùng nhau chịu phạt tốt rồi, chờ sự tình phát sinh chỉ có một lần, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Tuy nhiên cũng bị roi, Quy Linh Thánh Mẫu cùng Kim Linh Thánh Mẫu ảnh hưởng lại không lớn, những người khác nhưng gặp nạn.

Khổng Tuyên cùng Đại Bàng hạ thủ cũng không nhẹ. "Vì sao?" Triệu Công Minh bị đánh đến nhe răng trợn mắt. "Có lần sau, sư tỷ ta sẽ trước tiên động thủ đánh ngươi một trận, để Tam Tiêu đi đau lòng, đánh nhiều mấy lần các nàng liền ngoan ngoãn." Quy Linh Thánh Mẫu liếc xéo Triệu Công Minh một cái.

Triệu Công Minh sợ đến mức nhảy ra thật xa.

Sư tỷ nói đùa sao?

Thật đánh ta?

Các đệ tử khác cũng bị hù dọa.

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài một hơi: "Lần sau tự nhiên muốn động thủ, chư vị sư đệ, sư muội tự giải quyết cho tốt đi!

Nếu không nghe Yêu Hoàng hiệu lệnh, rất dễ dàng bị chụp mũ không tuân mệnh lệnh, hậu quả các ngươi tự nghĩ đi." Đa Bảo Đạo Nhân cùng người không việc gì đồng dạng, trở về địa phương nghỉ ngơi, bị rút mười roi đối với hắn mà nói, không tính là gì.

Hắn minh bạch Tiêu Vân dụng ý, nhân cơ hội giáo dục Tam Tiêu, thuận tiện gõ các đệ tử khác một cái, miễn cho từng cái làm loạn.

Không có người phạm sai lầm lớn, nhưng tiểu động tác nhiều cũng có thể làm cho người ta tâm phiền.

Về phần Tam Tiêu...

Chờ luân hồi kết thúc, về Thiên Đình sau tự nhiên sẽ biết rõ những chuyện này, đến lúc đó xem các nàng còn dám hồ nháo hay không.

Tiếp tục hồ nháo, mọi người cùng nhau gặp nạn, hoặc là Triệu Công Minh gặp nạn, xem mà làm đi. "Được rồi." Lương đình bên trong, Tiêu Vân nhìn qua bất động Tịnh Thế Thanh Liên, Quy Linh Thánh Mẫu cùng Kim Linh Thánh Mẫu đi vào đình, dựa vào Tiêu Vân ngồi xuống. "Không ngại, Thường Hi tỷ tỷ ra tay cũng không nặng." Kim Linh Thánh Mẫu mỉm cười, lắc đầu biểu thị không có việc gì.

Các đệ tử khác có lẽ sẽ có chút gặp nạn, hai nàng thì còn tốt, đi cái hình thức mà thôi. "Cần gõ một phen mới được, nếu không chơi dã, Bản hoàng cũng không dám để Tiệt Giáo đệ tử luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới.

Thông Thiên mặc kệ, Bản hoàng chỉ có thể quản, ai bảo Tiệt Giáo đệ tử trước mắt tại Thiên Đình nhậm chức đâu." Tiêu Vân cười nâng chén rượu uống một ngụm linh tửu, chậc chậc nói: "Không nghe lời là tật xấu, thời gian lâu dài, dễ dàng dưỡng thành kháng mệnh tập quán, thật đến cái kia thời điểm, Bản hoàng bảo nhảy núi, hạ đao, các ngươi chọn xem hay không?" Tính cách không có dễ dàng như vậy bị uốn nắn, lúc trước người Yêu tộc chính là như thế, giết một nhóm lại một nhóm, trừng phạt một nhóm lại một nhóm, hao tốn không ít thời gian mới đi đến bộ dáng hôm nay.

Đối mặt tình huống này, Tiêu Vân có tâm đắc cùng kinh nghiệm.

Một đám Tiệt Giáo đệ tử thôi, mài không xong góc cạnh?

Vậy thì cứ giày vò đi, Bản hoàng mặc kệ, phản chính tại Thiên Đình, vậy thì thành thật một chút.

Không có xúc phạm thiên quy, Bản hoàng y nguyên có lý do tìm phiền toái, y nguyên có thể trừng phạt, cho đến khi từng cái trở nên giống như người Yêu tộc ngoan ngoãn mới thôi.

Tam Tiêu lúc này cũng không biết, bởi vì các nàng, Tiệt Giáo đệ tử bị Tiêu Vân thu thập trừng phạt một trận.

Tịnh thả đây chỉ là lần thứ nhất, không phải lần cuối cùng.

Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu y nguyên đang tiếp tục, Ma Giáo theo lúc đầu ẩn nhẫn, từ từ phát triển.

Ma Giáo vết tích dần dần trải rộng và thẩm thấu trong Chư Thiên Vạn Giới.

Mặc dù đại bộ phận thời gian, người của Ma Giáo đều đang kẹp lấy cái đuôi làm người, nhưng quật khởi là chuyện sớm hay muộn.

Dù sao Ma Giáo tình cảnh quá mỏng, không giống giáo phái khác, có đệ tử luân hồi xuống dưới, rất nhanh liền có thể trưởng thành, mang theo giáo phái nhất phi trùng thiên, không ngừng lớn mạnh.

Ma Giáo không có cái tình cảnh này, chỉ có thể ẩn nhẫn, cũng may Vô Thiên có thể nhẫn, không để cho Tiêu Vân thất vọng.

Thậm chí có tiểu thế giới, trực tiếp phát triển đến tình trạng Ma Giáo một nhà độc đại.

Vô số thế giới vô số người đi vào, chung quy sẽ có mấy cái người không tệ tiến vào trong Ma Giáo, những người này nhanh chóng quật khởi, cũng có thể mang theo cái thế giới kia Ma Giáo lớn mạnh.

Đối với cái này, Thánh Nhân đều không có đem để ở trong lòng, mấy cái tiểu thế giới mà thôi, trừ phi Ma Giáo có thể tại tất cả thế giới đều một nhà độc đại, mới có thể dẫn tới Thánh Nhân coi trọng, nếu không y nguyên vẫn là tại quy tắc bên trong tranh đấu.

Không có căn cơ Ma Giáo, muốn tại tất cả thế giới đều độc đại, đó là không có khả năng, như vậy có gì phải lo lắng?

Nên tu hành thì tu hành, nên khôi phục thương thế thì khôi phục

thương thế.

Tiên Thiên Ma Thần tùy thời có thể sẽ xuất hiện, chiến đấu tùy thời đều sẽ bộc phát.

Nguyên bản không nóng nảy như Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng nóng nảy.

Dù sao thương thế không khôi phục, thực lực sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt là Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề hai người.

Tại trong Thánh Nhân, tình cảnh của bọn hắn là xấu hổ nhất.

Tuy nhiên hai vị Thánh Nhân liên hợp nhìn không tệ, kỳ thật khó chịu nhất ngược lại là bọn hắn.

Nữ Oa tuy nhiên thực lực so ra yếu hơn, nhưng Nữ Oa là Thiên Đình Yêu Hậu, có Tiêu Vân một tôn đại thần này dựa vào, Nữ Oa không cần đi tranh đoạt khí vận, đây mới là quan trọng nhất.

Nhưng bọn hắn không được, bọn hắn muốn tranh, cái gì cũng muốn tranh.

Nhưng thực lực không bằng người, thậm chí trong tay không có Chí bảo dẫn đến mỗi một lần tranh đấu đều sẽ rơi vào tình cảnh lúng túng.

Hồng Hoang bên trong khí vận tranh đấu cơ bản không đụng, không chạm đến ranh giới cuối cùng, mọi người trên cơ bản đều không sai biệt lắm là được rồi.

Nhưng hiện tại Thánh Nhân cần đối mặt chính là tùy thời có thể xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần.

Những Tiên Thiên Ma Thần này cũng sẽ không cùng ngươi giảng quy củ, cùng ngươi giảng đạo nghĩa, trong từ điển của bọn hắn, không có điểm đến là dừng.

Tình huống thương thế chưa khôi phục, ngạnh bính Tiên Thiên Ma Thần kết quả có thể biết.

Cầu viện, cũng cần thời gian nhất định mới được, dù là Tiêu Vân từ Thiên Đình chạy tới trong Hỗn Độn, cũng cần thời gian nhất định.

Như vậy tại đoạn thời gian này, cần kháng trụ Tiên Thiên Ma Thần công kích mới được.

Giang được, hết thảy dễ nói, giang không được thì xui xẻo.

Về phần đánh giết...

Nói đơn giản, nhưng đánh giết Tiên Thiên Ma Thần, thật có dễ dàng như vậy sao?

Tiêu Vân nhanh chóng đem cái Tiên Thiên Ma Thần chạy ra đầu tiên giết chết, nhưng bọn hắn cùng Tiêu Vân thực lực chênh lệch rất lớn.

Huống chi Tiêu Vân có hai đại Chí bảo bạn thân, đổi thành người khác, tuyệt đối làm không được.

Cũng may mọi người các tự tách ra, hai người một tổ, tổ hợp cùng một chỗ, cũng bao nhiêu bù đắp một ít đoản bản.

Đoản bản bị bù đắp, nhưng nhược điểm vẫn phải nhanh chóng bù lại, nếu không một cái không cẩn thận cuối cùng xui xẻo chịu thiệt vẫn là bọn hắn.

Thánh Nhân đều đang bận rộn tu hành, khôi phục thương thế, môn hạ một ít đệ tử nhìn xem tình huống Chư Thiên Vạn Giới.

Tây Phương Linh Sơn, Như Lai vẫn luôn nhìn chằm chằm tình huống Chư Thiên Vạn Giới.

Tuy nhiên không thể nhúng tay, nhưng nếu xuất hiện tình huống trọng đại, cũng tốt trước tiên đi hướng Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn hai

vị lão sư bẩm báo.

Như vậy, hai vị Thánh Nhân mới có thể nhanh nhất triển khai ứng đối.

Bởi vì cần vẫn luôn nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới, tịnh thỉnh thoảng xử lý giáo phái nội sự vụ, dẫn đến Như Lai nhiều năm không có đi Tôn Ngộ Không bên kia.

Như Lai không đi, người khác càng không nguyện ý đi xem Tôn Ngộ Không.

Phản chính bị Thánh Nhân quan, xem cùng không xem có khác biệt gì?

Hiện tại Tôn Ngộ Không chỉ cần người ở Phật Giáo là được rồi, cái khác còn quan trọng sao?

Không quan trọng, như vậy có gì đáng xem, trực tiếp quan là được rồi, thuận tiện bớt việc.

Miễn cho đi xem, bị chỉ vào cái mũi mắng cho một trận, nhiều khó chịu!

Làm người ta khó chịu nhất là, bị con khỉ mắng, còn không thể đi đánh hắn, có chút đản đau.

Nếu không Phật Giáo bên trong trực tiếp thu thập Tôn Ngộ Không một trận người có không ít, bao quát Như Lai.

Chỉ là không có biểu hiện ra mà thôi.

Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không vẫn luôn bị nhốt tại tiểu viện tử, không có người đến thăm hỏi, không có người tới đưa đồ ăn.

Mọi người đều minh bạch để con khỉ ăn chay là tuyệt đối không có khả năng, trừ phi đưa trân quý linh quả.

Nhưng ai vui lòng lấy linh quả thật vất vả mới đắc được, đi cho

Tôn Ngộ Không ăn?

Chương 225

Đói một đoạn thời gian lại sẽ không chết người, đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong tồn tại.

Đói không chết, đỉnh điểm là để hắn thèm một trận thôi, việc nhỏ.

Từ từ, nơi Tôn Ngộ Không ở trở nên càng thêm vắng vẻ, thậm chí bị xem như cấm địa đồng dạng tồn tại.

Cả người Linh Sơn, đều không nguyện ý đến nơi này.

Có thể áp chế Tôn Ngộ Không thì không nguyện ý tới, áp chế không nổi thì không dám tới.

Tôn Ngộ Không không có Kim Cô Bổng trong tay, nhưng chỉ vào cái mũi mắng ngươi một trận, một điểm biện pháp đều không có.

Có bao nhiêu khó nghe thì mắng bao nhiêu hung.

Ngươi dám đi vào, hắn dám trực tiếp đánh ngươi một trận.

Thậm chí phải cẩn thận con khỉ này bả ngươi gặm ăn.

Phật gia đệ tử trong đó có không ít đều là người Yêu tộc, những người này càng thêm không nguyện ý tới gần Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhìn bọn hắn ánh mắt, căn bản không giống nhìn đồng môn, mà là nhìn thực vật...

Tiểu viện tử yên tĩnh, Tôn Ngộ Không một mình ngồi tại trên tảng đá nhìn lên bầu trời, một trận hắc khí đem Tôn Ngộ Không bao khỏa.

Hắc khí cũng không phải ma khí, yêu khí, chỉ là Tôn Ngộ Không thích đem mình lộng đến yêu khí ngất trời mà thôi, cũng không phải độn nhập ma đạo.

Tôn Ngộ Không tuy nhiên vô pháp vô thiên, xưng là Ma Hầu

Vương, thích gây sự tình, độn nhập ma đạo lại có chút khó khăn.

Dữ xuất thân của hắn có quan hệ, Thất Thải Thần Thạch chính là bảo vật có thể dùng để Bổ Thiên.

Từ Thất Thải Thần Thạch đản sinh ra Tôn Ngộ Không, không dễ dàng bị tâm ma ảnh hưởng, bởi vậy cũng nói không lên nhập ma.

Chỉ là nhập ma nói không lên, chịu ảnh hưởng lại là có thể.

Nguyên bản kiếp nạn thuộc về Như Lai, bởi vì Tiếp Dẫn nhịn không được xuất thủ, đem kiếp nạn hóa giải, dẫn đến kiếp nạn chuyển dời đến trên đầu Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vẫn luôn bị nhốt, kiếp nạn không cách nào bộc phát, cứ như vậy sẽ từ từ hình thành một loại tiềm ý thức dẫn đạo.

Bao phủ tại một thân hắc sắc yêu khí đáng sợ, Tôn Ngộ Không thích làm sự tình.

Dù là có Phật Giáo đệ tử nhìn thấy, cũng chỉ sẽ lắc đầu, xoay người rời đi, cũng sẽ không nói thêm cái gì.

Chỉ là ai cũng không ngờ tới, lúc này bị yêu khí bao phủ Tôn Ngộ Không, một đôi mắt triệt để biến thành màu đỏ, giống như huyết dịch tinh hồng nhan sắc.

Khốn trụ Tôn Ngộ Không, làm cho hắn không có biện pháp đột phá đến Chuẩn Thánh cảnh giới bình cảnh đang từ từ phá toái, trước mắt Tôn Ngộ Không chỉ kém một chút thời gian, liền có thể tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới, hết thảy không ai phát giác.

Đừng nói Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ngay cả Tiêu Vân đều sắp quên đi con khỉ Tôn Ngộ Không mạc danh kỳ diệu cõng một phần kiếp nạn này.

Tiêu Vân trước mắt để ý là Chư Thiên Vạn Giới ổn định, và tùy

thời có thể xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần, sự tình khác đều có thể để sang một bên.

Lại nói Tôn Ngộ Không xảy ra chuyện cũng là chuyện của Phật Giáo, Tiêu Vân quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Chờ lấy xem kịch là đủ rồi, không cần thiết vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Vẫn luôn nhìn chằm chằm, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề còn không vui đây, tưởng rằng Tiêu Vân đang có mưu đồ với Phật Giáo.

Thời gian trôi qua, Thông Thiên cùng Nữ Oa lần thứ nhất luân hoán thời gian đến rồi.

Mười vạn năm thời gian không có xuất hiện bất cứ sai lầm gì, cũng không có Tiên Thiên Ma Thần tới gần Hồng Hoang thế giới.

Tiếp xuống đến phiên Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn tiến đến tiếp ban, hai người cũng không có nói nhảm.

Tiếp Dẫn lưu lại Thiện thi làm trạm trung chuyển thông tin, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng một chỗ tiến vào trong Hỗn Độn. "Ực ực ực ~~~~" Tiến vào Thiên Đình, Thông Thiên cùng quỷ đói đồng dạng, miệng lớn uống linh tửu, ăn loại thịt rồng mà hắn vốn không thích, cái tư thế kia, giống như mười vạn năm thời gian cái gì cũng chưa ăn đồng dạng.

Đến mức đó sao?

Thông Thiên Giáo Chủ không phải không thích ăn thịt rồng sao?

Hiện tại khẳng định so với Bản hoàng còn lợi hại hơn.

Nhìn qua một trận ăn uống thả cửa của Thông Thiên Giáo Chủ, trên trán Tiêu Vân đều bay ra mấy vạch hắc tuyến.

Nhìn về phía Nữ Oa, muốn biết Thông Thiên làm sao, bị đả kích gì

à?

Mười vạn năm thời gian mà thôi, có pháp bảo hộ lấy, coi như một lần bế quan tu hành, rất nhanh liền kết thúc, không đến mức đạt tới tình trạng này chứ?

Vốn đối với mấy thứ này không có hứng thú Nữ Oa, cũng không nhịn được ăn một điểm đồ vật, uống một ít linh tửu: "Sư huynh áp lực quá lớn, không có biện pháp định tâm tu hành, cần tùy thời phòng bị có khả năng sẽ xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần." Nữ Oa giải thích.

Tiêu Vân lập tức cảm thấy hãn nhan, ta đi, cần phải ngạc nhiên như vậy sao?

Thông Thiên mười vạn năm thời gian đều là như thế vượt qua? "Đừng nhìn ta như vậy, loại thời điểm này tại trong Hỗn Độn có thể an tâm tu luyện, duy có Yêu Hoàng ngươi, không tin có thể nhìn xem, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn kia tuyệt đối cũng không dễ chịu!!!" Thông Thiên chịu không được ánh mắt im lặng của Tiêu Vân, nhả rãnh nói: "Chúng ta cũng không có thực lực mạnh như Yêu Hoàng, cũng không có biện pháp tại trong Hỗn Độn tự do xuyên qua, di động cần mượn nhờ pháp bảo mới được.

Nếu không cẩn thận một điểm, có khả năng Tiên Thiên Ma Thần tới, chúng ta còn không biết phát sinh cái gì." Tại dưới tình huống như vậy, ai đặc biệt sao dám tĩnh tâm tu luyện?

Ai đặc biệt sao dám thô tâm đại ý?

Bị Tiên Thiên Ma Thần đánh lén, da đều phải lột một tầng.

Thông Thiên nói không sai.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn đến trong Hỗn Độn, Tiếp Dẫn có tự biết rõ đem Công Đức Kim Liên tế ra, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng một chỗ ngồi ở phía trên.

Chống cự Hỗn Độn chi khí, để Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo trì toàn thịnh trạng thái, như vậy có Tiên Thiên Ma Thần đến, cũng có thể trước tiên triển khai phản kích. "Sư huynh tu hành đi, nếu như có tình huống, sư đệ sẽ trước tiên gọi sư huynh tỉnh lại." Mười vạn năm thời gian, để Thánh Nhân tổn thương khôi phục, dù sao bọn hắn thương thế tại Thiên Đình đã ổn định lại, còn lại chỉ là vấn đề nhỏ và tu phục.

Mười vạn năm thời gian đủ để khôi phục, chỉ là bị gọt đi mười vạn năm tu vi, cần thật lâu mới có thể khôi phục lại. "Ân." Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp một tiếng, nhắm mắt lại bắt đầu tu hành, nhưng không bao lâu lại mở hai mắt ra.

Nhắm mắt lại tu hành Nguyên Thủy Thiên Tôn, tổng cảm giác có chút không nỡ.

Tiên Thiên Ma Thần khi nào sẽ xuất hiện, ai cũng không biết.

Bộ dáng gì, cũng không biết.

Thậm chí ngay cả thực lực, cũng không biết.

Hoặc là nghênh ngang xuất hiện, hoặc là bỗng nhiên xuất hiện, có khả năng thực lực bình thường Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn có thể đối phó, có thể chém giết đối phương.

Hoặc là thực lực mạnh đáng sợ, cần tất cả Thánh Nhân liên hợp, mới có thể đem chém giết.

Nghĩ tới những thứ này, Nguyên Thủy Thiên Tôn nào có tâm tư đi tu hành?

Nhắm mắt lại cảm giác không an tâm, dù sao đây là trong Hỗn Độn, không phải bên trong Hồng Hoang.

Ở chỗ này Nguyên Thần chi linh chỉ có thể quét chung quanh không xa, khó mà xâm nhập bên trong Hỗn Độn, như vậy ai dám an tâm tu hành?

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn mới tu hành một trận, không thể không từ bỏ.

Dạng này nơm nớp lo sợ miễn cưỡng tu hành, không bằng từ bỏ tu hành còn hơn, tỉnh lại giày vò đi giày vò lại, cuối cùng phiền muộn vẫn là mình. "Không cần, sư đệ tu hành đi, vi huynh nhìn xem là được, có tình huống vi huynh sẽ nhắc nhở." Cảm thấy tĩnh không được tâm, không có biện pháp tu hành, Nguyên Thủy Thiên Tôn dứt khoát đứng lên, đứng tại trên Công Đức Kim Liên nhìn xem trong Hỗn Độn.

Tiếp Dẫn thấy thế có thể nói gì, đành phải nhắm mắt lại bắt đầu tu hành.

Chỉ là làm cho Tiếp Dẫn khó chịu là, giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới bắt đầu không bao lâu, còn chưa tiến vào trạng thái đây, không thể không dừng lại.

Không an tâm a.

Xám xịt một mảnh khắp nơi đều là Hỗn Độn chi khí, giống như bị sương mù bao phủ, hai cái Thánh Nhân thân tại trong Hỗn Độn, như thế nào tĩnh tâm được tu hành?

Cần phòng bị tùy thời có khả năng xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần a.

Vạn nhất không chú ý, dẫn đến Tiên Thiên Ma Thần bỗng nhiên đánh tới, phiền phức nhưng lớn rồi.

Trong lòng ôm ý nghĩ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn lập tức bất đắc dĩ, xem ra mười vạn năm thời gian sẽ không nhanh chóng trôi qua, khó chịu đựng.

Bất quá, hai người hoặc là đứng tại trên Công Đức Kim Liên nhìn xem Hỗn Độn chỗ sâu, hoặc là mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Thời gian chờ đợi đằng đẵng đã bắt đầu, tròn mười vạn năm, đây

không phải chuyện đùa.

Nếu là bế quan tu hành thì mười vạn năm trôi qua rất nhanh.

Nhưng nếu không làm gì, chỉ trân trân nhìn chằm chằm vào khoảng không thì mười vạn năm sẽ trở nên vô cùng gian nan.

Dần dần, cả người sẽ cảm thấy muốn phát điên.

Giống như trong thế giới loài người, đem một số kẻ chịu trừng phạt ném vào trong phòng tối đen kịt, hiệu quả cũng tương tự như vậy.

Nó khiến người ta nhàm chán, tim đập nhanh, phát điên.

Cho nên sau khi Thông Thiên trở về Thiên Đình, liền ăn uống thả cửa một trận.

Cũng may Nữ Oa là người tương đối thực tế, Thông Thiên không có cách nào tu hành, nhưng nàng tham ngộ Đạo Tạo Hóa là được rồi, những chuyện khác không quan tâm.

Tương đối vô ngôn...

Ban đầu còn có thể nói chuyện vài câu, nói một chút về sự tình giáo phái, luận đạo một phen, nhưng về sau...

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "..." Tiếp Dẫn: "..." "Phốc ~ Ha ha ha, cười chết mất, xin lỗi, Bản hoàng nhịn không được, xin lỗi, xin lỗi." Nghe Thông Thiên kể lại mười vạn năm trải qua như thế nào, chọc cho Tiêu Vân trực tiếp cười lớn.

Thật sự nhịn không được, quá buồn cười rồi.

Còn cười được sao?

Định ra thời gian là mười vạn năm!

Sớm biết vậy thì một vạn năm là được rồi, mọi người luân phiên

tốc độ nhanh một chút cũng được.

Mười vạn năm, lạy trời, Thông Thiên Giáo Chủ cũng sắp quên mất mười vạn năm thời gian ngao du như thế nào.

Ở trong Hồng Hoang, mười vạn năm chỉ là cái búng tay.

Nhưng ở trong Hỗn Độn, cần phải tùy thời đề phòng khả năng sẽ xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần, thần kinh vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng, có thể thả lỏng mới là chuyện lạ!

Tu luyện?

Nằm mơ đi, thành thành thật thật trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào trong Hỗn Độn mới là tốt nhất.

Nữ Oa bận rộn tham ngộ Đạo Tạo Hóa, tự nhiên sẽ không cùng Thông Thiên vẫn luôn luận đạo, nói chuyện phiếm.

Cứ như vậy, Thông Thiên không buồn chán mới là lạ.

Thế nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn cũng chẳng khá hơn chút nào.

Chương 226

Nguyên Thủy Thiên Tôn là người không trầm được khí, tính tình tương đối cấp táo.

Tiếp Dẫn thì sao, hòa thượng này có vài phần tương tự Lão Tử, tuy rằng không nghiêm trọng như Lão Tử, nhưng những lúc không có việc gì, Tiếp Dẫn cũng là kẻ không thích nói chuyện.

Một kẻ tính tình nóng nảy, thích nói chuyện, một kẻ tính tình đạm nhiên, không thích nói chuyện tổ hợp lại cùng nhau, trở thành đội hữu, căng thẳng thần kinh trấn thủ tại một chỗ suốt mười vạn năm.

Loại tư vị kia, thật là "sướng" muốn chết.

Đương nhiên Lão Tử cùng Chuẩn Đề cũng sẽ không khá hơn chút nào.

Lão Tử thì còn đỡ, bản thân tu hành Vô Vi chi đạo, cho dù ngồi ở trong Hỗn Độn không tu hành, vẫn luôn nhìn chằm chằm nơi sâu thẳm của Hỗn Độn, mười vạn năm hay trăm vạn năm đều không có phản ứng.

Nhưng Chuẩn Đề thì sao?

Chuẩn Đề lại là một kẻ nói nhiều (thoại lao).

Lão Tử không sợ yên tĩnh, không sợ cô độc, nhưng lại ghét nhất có người lải nhải không ngừng bên tai.

Chuẩn Đề lại thuộc về loại hình thích lải nhải không ngừng, không thích không có việc gì làm mà cứ ngẩn người ra đó, hai người này đi vào trong Hỗn Độn, tuyệt đối thú vị. "Được rồi, đừng buồn bực nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng sẽ không khá hơn chút nào đâu." Tiêu Vân cười ha hả, không tim không phổi an

ủi Thông Thiên, "Trấn thủ mười vạn năm, không đại biểu Tiên Thiên Ma Thần sẽ thật sự nhảy ra, lo lắng nhiều như vậy làm gì, nhảy ra thì đánh thôi, nên tu hành thì cứ tu hành.

Giống như Bản hoàng, một mình ở trong Hỗn Độn, không phải cũng rất tốt sao?" Trong mấy tiểu tổ, lúc Tiêu Vân trấn thủ là thoải mái nhất, cái gì cũng không bận tâm, trực tiếp tu hành, tham ngộ pháp tắc, thuận tiện mượn dùng Hỗn Độn Khí ma luyện bản thể là được.

Dù sao thực lực đủ cường đại, cũng không sợ có Tiên Thiên Ma Thần bỗng nhiên nhảy ra đánh lén.

Chỉ sợ Tiên Thiên Ma Thần sẽ coi hắn cũng là một Tiên Thiên Ma Thần ấy chứ.

Dù sao bản thể Tiêu Vân cũng quá đáng sợ. "Lại chém gió!!" Thông Thiên liếc mắt xem thường.

Bất quá lời nói của Tiêu Vân cũng có hiệu quả!

Lúc xui xẻo, đừng chỉ nghĩ mình xui xẻo, nếu biết có người cùng mình ở trong hoàn cảnh tương tự, như vậy tâm tình tuyệt đối sẽ tốt hơn nhiều.

Lại không chỉ một mình mình xui xẻo, khó chịu cái gì?

Mình xui xẻo, người khác cũng xui xẻo a.

Không, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn khẳng định ở trong Hỗn Độn còn đang khó chịu hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, tâm tình Thông Thiên tốt hơn không ít.

Lập tức linh tửu không uống, thịt rồng cũng không ăn, hướng về phía Chư Thiên Vạn Giới nhìn lại.

Chỉ là không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Thông Thiên kinh ngạc đến mức cả người đều từ trên ghế nhảy dựng lên: "Yêu Hoàng, đây là tình

huống gì?" Trong mấy cái chủ thế giới, Lưỡng Nghi Phái đều sắp diệt vong rồi!

Không đúng a!

Tại các thế giới khác, Lưỡng Nghi Phái đều truy đuổi các môn phái khác mà đánh, tuy không phải một nhà độc đại, nhưng ít nhất cũng cường thế.

Am hiểu gia trì trận pháp, trời sinh lập ở thế bất bại, đánh không phá sơn môn của môn phái ta, ngươi có thể làm gì ta?

Nhưng ở trong mấy chủ thế giới tương đối lớn này, là tình huống gì?

Đặc biệt là Chư Thiên Giới, người của Lưỡng Nghi Phái thiếu đi không ít, sơn môn rách nát, chỉ còn lại hai ba con mèo nhỏ, đừng nhắc tới có bao nhiêu đáng thương.

Phải biết rằng trước khi tiến vào Hỗn Độn, Lưỡng Nghi Phái chính là cường thế nhất.

Thục Sơn cùng Côn Luân, Phật Âm Tự đều không dám tùy tiện trêu chọc, sao giờ lại biến thành cái dạng quỷ này rồi. "Nhìn Bản hoàng làm gì, đi hỏi mấy bảo bối đồ đệ của ngươi ấy." Tiêu Vân trừng mắt, khó chịu nói: "Nếu không phải có Yêu Tộc áp chế, thì Chư Thiên Giới cùng mấy đại thế giới kia đều sắp biến thành Ma Giáo một nhà độc đại rồi.

Xem bảo bối đệ tử của ngươi làm chuyện tốt kìa." "Tình huống gì?" Thông Thiên nhất thời mờ mịt, lập tức bấm tay tính toán một phen, Tiêu Vân tức giận phất phất tay, nói: "Được rồi, đừng tính nữa, Ma Giáo không nhảy nhót nổi đâu, mấy đại giáo phái vẫn còn vốn liếng, chỉ cần đệ tử mới luân hồi xuống dưới chống đỡ là được rồi, không phải vấn đề lớn." "....." Đầu óc Thông Thiên vẫn còn chút mờ

mịt.

Tiêu Vân cạn lời, nói: "Khổng Tuyên, đi mang Tam Tiêu tới đây." "Tuân mệnh!!!" Khổng Tuyên lĩnh mệnh rời đi.

Tiêu Vân nói: "Đạo hữu thật biết chọn, đem Tam Tiêu nhét vào trong ba cái thế giới kia, cũng may các giáo phái khác cũng không dễ chịu, nếu không Tiệt Giáo lỗ to rồi." Lập tức, Tiêu Vân đem sự tình phát sinh trong mấy thế giới kia nói cho Thông Thiên, Thông Thiên tức giận đến mặt đều xanh mét.

Đừng nói, gan Tam Tiêu lớn như vậy, cũng cùng sự giáo đạo của Thông Thiên thoát không khỏi quan hệ.

Trong đông đảo đệ tử, Tam Tiêu là một trong những người được sủng ái nhất, dần dần, tính tình sẽ chịu ảnh hưởng. "Đệ tử bái kiến Sư tôn, bái kiến Yêu Hoàng, bái kiến Yêu Hậu." Không bao lâu sau, Tam Tiêu - những người biết mình đã làm sai chuyện, thành thành thật thật hướng ba người hành lễ, đầu cũng không dám ngẩng lên. "Hừ, quỳ làm gì?" Thông Thiên trực tiếp bị chọc cười, tuy rằng tức giận nhưng cũng có chút không thể nại hà.

Dù sao Tam Tiêu luân hồi xuống dưới cũng không có ký ức tiền thân, hơn nữa là chuyện làm sau khi luân hồi, bản tôn cũng không biết tình.

Chỉ là người luân hồi sẽ chịu ảnh hưởng bởi tính cách bản tôn. "Không tệ." Tiêu Vân nhìn Bích Tiêu, mỉm cười nói: "Lạc Vũ Yên, trời không sợ, đất không sợ, nữ ma đầu của Lưỡng Nghi Phái, không ai dám trêu chọc, thậm chí dám trực tiếp sát phạt đến đại bản doanh Ma Giáo, đáng giá kính bội." "....." Bích Tiêu cực kỳ xấu hổ, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, cúi đầu không dám lên tiếng.

Đều do sau khi luân hồi lại hung tàn như vậy.

Ở một bên Vân Tiêu cùng Quỳnh Tiêu cũng không khá hơn chút nào, hai người tuy rằng không khoa trương như Bích Tiêu, nhưng cũng chỉ là "không khoa trương bằng" mà thôi.

Nhìn ba cái đệ tử, Thông Thiên một trận rối rắm, nên xử lý như thế nào đây.

Hồ nháo đi, xác thực là đang hồ nháo.

Đem cả thế giới quấy đến long trời lở đất, mấy đại phái đều chịu ảnh hưởng.

Hôm nay ngươi đánh ta, ngày mai ta đánh ngươi, ngày kia ta và ngươi cùng vây công hắn, các loại hỗn loạn, làm cho Lưỡng Nghi Phái cùng mấy phái khác tổn thất thảm trọng.

Lỗ!!

Lỗ to!!

Lỗ máu!!!

Nếu muốn trách cứ, lại cảm giác không cần thiết, dù sao cũng không phải bản ý muốn làm như vậy.

Mặc dù đem thế giới quấy đến long trời lở đất, mấy đại phái đều loạn thành một đoàn, tổn thất thảm trọng, nhưng Ma Giáo cũng bị đánh cho gà bay chó sủa.

Nhìn xem trong thế giới mà Tam Tiêu ở, Ma Giáo còn dám kiêu ngạo sao?

Đặc biệt là Chư Thiên Giới, cho dù Vô Thiên (Ma La) luân hồi tại thế giới này, cũng phải kẹp chặt cái đuôi làm người.

Đụng phải một kẻ như Bích Tiêu, cứ đánh không lại là tự sát, động một chút là bày ra đại trận vô sở úy cụ, Vô Thiên cũng tỏ vẻ đã cố gắng hết sức rồi.

Không phải ta không nỗ lực, là địch nhân quá mạnh mẽ.

Cũng may những thế giới khác không biến thành cái dạng này, nếu tất cả thế giới đều như vậy, đám Thánh Nhân tuyệt đối ngồi không yên.

Một đám Thánh Nhân tuyệt đối sẽ chạy tới tìm Tiêu Vân tham thảo vấn đề, chạy tới chất vấn Thông Thiên xem rốt cuộc là có ý gì.

Trừ bỏ Tam Tiêu, những đệ tử luân hồi khác đều rất không tồi.

Kỳ thực Tam Tiêu cũng không tệ, nhìn xem giai đoạn sơ kỳ, Lưỡng Nghi Phái dưới sự thống soái của các nàng không ngừng bùng nổ, không ngừng lớn mạnh.

Chỉ là tì khí bạo táo một chút, thích một lời không hợp liền động thủ, mới dẫn đến diễn biến thành dạng này.

Đánh tới cuối cùng, lôi kéo địch nhân cùng nhau tự bạo, ngươi dám tin tưởng?

Dẫn đến mấy đại phái không thể không tiếp tục từ cơ sở phát triển lại một lần nữa.

Một chiêu tự bạo này, ngược lại học theo người Vu Tộc rất da dáng.

Tiêu Vân buồn bực, các nàng đều chưa từng cùng người Vu Tộc tiếp xúc, vì sao lại học tương tự như vậy. "Haiz ~~~ Là lỗi của vi sư, sau khi luân hồi chớ nên xúc động, dễ giận, sau này các ngươi ở lại Thiên Đình cố gắng tu hành là được." Thông Thiên vốn định giáo huấn một trận, nhưng nhìn ba đệ tử cúi đầu, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, Thông Thiên lại có chút không đành lòng.

Chỉ có thể giơ cao đánh khẽ. "Giám vu các ngươi lần này phạm sai lầm sự tình không lớn, vi sư cũng không trừng phạt, ít nhất không làm mất mặt mũi Tiệt Giáo ta.

Cho dù có chịu thiệt, thì các giáo phái khác cũng không yên ổn!

Cầm lấy, sau khi phục dụng thì cố gắng tu hành, mau chóng đột phá tới Chuẩn Thánh cảnh giới đi." Thông Thiên không trách phạt Tam Tiêu, ngược lại còn chia cho ba người một ít Cửu Chuyển Kim Đan.

Dùng huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, phục dụng hai ba khỏa, tin tưởng lấy cước căn cùng thiên phú của Tam Tiêu, tuyệt đối có thể tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới. "Đệ tử bái tạ sư tôn!!!" Tỷ muội ba người vội vàng tiếp nhận đan dược, Nữ Oa cười lắc lắc đầu.

Ai nói chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn bao che khuyết điểm?

Nhìn xem Thông Thiên có bao che hay không?

Đệ tử không chịu thiệt là tốt rồi, những cái khác đều dễ nói, thảo nào từng người một đều vô pháp vô thiên. "Vui mừng cái rắm!!!" Tiêu Vân lại dội một gáo nước lạnh xuống, dội cho Tam Tiêu mát lạnh từ đầu đến chân.

Ba người bị giật nảy mình, tim nhỏ xém chút nữa từ cổ họng nhảy ra ngoài, vội vàng thu hồi đan dược.

Cúi thấp đầu, thành thành thật thật chờ bị mắng.

Tiêu Vân vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ lão sư các ngươi không trách cứ thì coi như không có việc gì rồi sao?

Gan cũng không nhỏ a, lôi kéo mấy cái Thái Ất Kim Tiên tự bạo, thế giới đều sắp bị nổ banh xác rồi, biết không?

Các ngươi ngược lại thoải mái rồi, Bản hoàng còn phải đi chùi đít cho các ngươi, cái cổ của ta..." "Khụ!!" Nữ Oa ho nhẹ một tiếng, lời nói không sai, có đạo lý, chỉ là dùng ở trên người ba nữ nhân thì có chút không thích hợp. "Nói nhầm!" Tiêu Vân sửa lại, "Tự bạo thoải mái rồi, hại Bản hoàng chạy tới thu thập đống lộn xộn, không ngừng

đi khôi phục, đi ổn định.

Cả một cái đại thế giới, cũng chỉ có vài vị Thái Ất Kim Tiên, vậy mà bởi vì Bích Tiêu, ngươi lôi kéo ba cái Thái Ất Kim Tiên cùng nhau tự bạo, lợi hại a." "Còn có các ngươi, cũng không khá hơn chút nào." Nói xong, đầu mâu lại nhắm ngay Vân Tiêu cùng Quỳnh Tiêu.

Lần này, đến phiên Thông Thiên xấu hổ.

Dù sao hắn chỉ nhìn kết quả, chưa đi thôi diễn quá trình.

Kết quả không nghĩ tới đệ tử nhà mình chơi lớn như vậy, lôi kéo Thái Ất Kim Tiên tự bạo?

Cũng may là Chư Thiên Giới do Tiêu Vân đặc ý khai mở đại thế giới.

Nếu đổi thành chủ thế giới khác, cả thế giới cho dù không sụp đổ, cũng đều sẽ từng bước đi tới cục diện linh khí thiếu hụt.

Đến lúc đó tu luyện cái rắm, tranh đấu cái rắm.

Chủ thế giới chỉ có thể dung nạp vài vị Thái Ất Kim Tiên, Chư Thiên Giới tương đối lớn một chút, cho nên dung nạp số lượng nhiều hơn một điểm.

Nhưng Bích Tiêu luân hồi thành Lạc Vũ Yên bị bức gấp, lôi kéo Thái Ất Kim Tiên của môn phái khác cùng nhau tự bạo, kia gọi là một cái đặc sắc.

Cả thế giới đều sắp bị nổ tan tành. "Về sau luân hồi loại chuyện này, không có phần của Tam Tiêu nữa, trở về tu hành đi, thành thật một chút, nếu không trừng phạt thế nào các ngươi biết rồi đấy." Tiêu Vân đau đầu, phất phất tay, ra ý bảo các nàng có thể lăn. "Yêu Hoàng, một người làm việc, một người chịu, Bích Tiêu đều nhận, có thể hay không đừng làm khó huynh trưởng, huynh trưởng thật đáng thương." Bích Tiêu vì Triệu Công Minh cầu tình.

Chương 227

Vân Tiêu cùng Quỳnh Tiêu há miệng, vốn định hỗ trợ cầu tình, chỉ thấy lão sư Thông Thiên Giáo Chủ liếc mắt nhìn sang, vội vàng câm miệng. "Huynh trưởng?" Thông Thiên sửng sốt, theo bản năng hỏi: "Việc này cùng Triệu Công Minh có quan hệ gì?" "Ba cái nha đầu này vô pháp vô thiên, không tốt giáo đạo, cho nên Bản hoàng để Triệu Công Minh đi giáo đạo.

Đương nhiên, Bản hoàng lựa chọn biện pháp tương đối độc đáo.

Các nàng phạm sai lầm, để đệ tử Tiệt Giáo khác xông lên, cùng nhau bạo đánh Triệu Công Minh một trận." Tiêu Vân lơ đãng nói. "....." Ta thèm vào!

Thông Thiên ngây ra như phỗng, mắt trừng lớn, nhìn xem Tiêu Vân, lại nhìn xem Tam Tiêu.

Thảo nào Bích Tiêu sẽ nói huynh trưởng thật đáng thương, xác thực có chút đáng thương, muội muội phạm sai lầm, Triệu Công Minh bị đòn.

Đánh xong về sau, thân là huynh trưởng Triệu Công Minh lại quay về giáo dục các nàng.

Tam Tiêu tự biết đuối lý, có lỗi với huynh trưởng, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thông Thiên kinh ngạc đồng thời, không khỏi cảm thán chiêu này của Tiêu Vân thật tuyệt!!!

Tam Tiêu vô pháp vô thiên là thiên tính, nhưng bản tính không xấu, chỉ là tì khí không tốt, xúc động mà thôi, cộng thêm trọng tình cảm.

Tiêu Vân không trực tiếp trừng phạt các nàng, mà nhắm ngay

Triệu Công Minh, như vậy Tam Tiêu không phục Triệu Công Minh cũng chỉ có nước bị mắng.

Một lần hai lần về sau, không dám tái phạm nữa, bởi vì phạm sự xong, xui xẻo chính là huynh trưởng.

Không thấy sao, từ lúc Tam Tiêu luân hồi kết thúc, sau khi phản hồi Hồng Hoang, Triệu Công Minh bị thu thập mấy lần, tỷ muội ba người liền an phận xuống.

Người cũng trở nên nghe lời hơn.

Biện pháp này thật có hiệu quả. "Được rồi, lui xuống đi, về sau Triệu Công Minh sẽ không phải chịu trừng phạt nữa, nếu các ngươi không nghe lời, vi sư tự nhiên sẽ thu thập, đi đi." Thông Thiên phất phất tay, để các nàng chạy nhanh lăn, bệnh tim đều sắp tức giận mà ra rồi.

Sau khi Tam Tiêu rời đi, Thông Thiên lải nhải một hồi, rồi rời khỏi Thiên Đình, phản hồi Bích Du Cung.

Thần kinh căng thẳng nhiều năm như vậy, hắn cũng cần tu hành một trận để củng cố. "Lần này ở trong Hỗn Độn trấn thủ mười vạn năm, cảm giác như thế nào?" Không có người ngoài, Tiêu Vân ôm lấy Nữ Oa.

Nữ Oa bất đắc dĩ, liếc hắn một cái, ngoan ngoãn ngồi xuống, trả lời: "Có chút khô khan, ta thì còn tốt, Thông Thiên sư huynh tĩnh không nổi tâm để tu hành, Hỗn Độn đối với Hồng Hoang Thánh Nhân chúng ta không thân thiện." Tiên Thiên Ma Thần có thể tùy ý lưu đạt trong Hỗn Độn, cho dù chưa chứng đạo cũng không ảnh hưởng.

Nhưng Hồng Hoang Thánh Nhân thì không được, tiến vào trong Hỗn Độn chịu ảnh hưởng quá lớn.

Tham ngộ pháp tắc sức mạnh tăng cường, tốc độ tham ngộ pháp

tắc biến nhanh, nhưng có mấy cái Thánh Nhân trong tình huống biết rõ có thể sẽ có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện mà có thể tĩnh tâm tham ngộ tu luyện?

Thần kinh vẫn luôn căng thẳng.

Hơn nữa ở trong Hỗn Độn, Thánh Nhân không thể điều động Hồng Hoang Thiên Địa chi lực tác chiến, bổ sung tiêu hao, lại cần thời thời khắc khắc phòng bị Hỗn Độn Khí hủ thực.

Lại không ngừng tiêu hao, thời gian quá lâu, ai cũng không chịu nổi. "Tiên Thiên Ma Thần đản sinh từ trong Hồng Mông, đối ứng Đại Đạo ý chí, tự nhiên không sợ hãi Hỗn Độn Khí, có thể tự do tự tại hành tẩu trong Hỗn Độn.

Chúng ta Hồng Hoang Thánh Nhân đản sinh trong Hồng Hoang, đối ứng Thiên Đạo ý chí, tất định sẽ chịu áp chế, ngay cả Bản hoàng cũng sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ, cũng may ảnh hưởng này đang tại tiêu trừ." Tiêu Vân đều có ảnh hưởng, càng đừng nói các Thánh Nhân khác.

Chuyện không có cách nào.

Nữ Oa gật gật đầu, tiếp tục nói: "Chỉ không biết tiếp theo Tiên Thiên Ma Thần sẽ xuất hiện khi nào, tịnh tiếp cận Hồng Hoang thế giới, cứ như vậy vẫn luôn đề phòng, cũng không phải biện pháp." Bị động phòng thủ là biện pháp ngốc nhất, nhưng mọi người không có lựa chọn.

Căn bản của Hồng Hoang Thiên Địa Thánh Nhân ở chỗ này, chỉ có thể bị động đi phòng thủ mới được.

Chui vào trong Hỗn Độn khắp nơi tìm Tiên Thiên Ma Thần gây phiền toái, căn bản không hiện thực.

Không chừng chui vào tìm được một cái Tiên Thiên Ma Thần đã

chứng đạo.

Như vậy phải chúc mừng rồi.

Trực tiếp trúng giải độc đắc.

Huống hồ còn phải có khả năng tiến vào Hỗn Độn thâm xử, rồi có thể tìm được vị trí Hồng Hoang để quay về mới được.

Nếu không chui vào rồi lạc mất phương hướng, thì đủ nếm mùi đau khổ.

Tin tức tốt duy nhất là những Tiên Thiên Ma Thần có thần trí, đã chứng đạo thì đối với Hồng Hoang không có hứng thú.

Không giống những Tiên Thiên Ma Thần khác muốn ăn luôn Hồng Hoang, coi Hồng Hoang là đồ ăn.

Đám Thánh Nhân bọn họ, cũng là mỹ vị bữa tiệc lớn trong mắt Tiên Thiên Ma Thần. "Chờ đi, đây cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, nếu có thể, ai cũng không muốn bị động ở trong Hỗn Độn chờ Tiên Thiên Ma Thần tìm tới cửa.

Tuy rằng ta tịnh không hy vọng những thứ này tiếp cận Hồng Hoang thế giới, nhưng ta biệt vô tuyển trạch.

Tiên Thiên Ma Thần tồn tại cùng chúng ta Thánh Nhân, nãi là thiên sinh đối lập." Không có ai đúng ai sai, bỉ thử là thiên sinh đối lập, thiên sinh địch nhân.

Căn bản của Hồng Hoang Thánh Nhân ở đây, Tiên Thiên Ma Thần muốn hủy đi Hồng Hoang, ăn luôn Hồng Hoang.

Như vậy Thánh Nhân tất định sẽ không đáp ứng, tranh đấu một khi xuất hiện, sẽ không còn đình chỉ.

Trừ phi giống như Dương Mi Đại Tiên kia, sau khi chứng đạo du đãng tại trong Hỗn Độn, sẽ không tiếp cận Hồng Hoang, cũng sẽ

không nghĩ tiến vào Hồng Hoang.

Còn những kẻ chỉ muốn đánh chủ ý lên Hồng Hoang thì chính là địch đối với Thánh Nhân.

Ai cũng không có biện pháp phiên chuyển cục diện như vậy, song phương chạm mặt tất định là một hồi tranh đấu.

Tương đối phiền toái chính là, Hồng Hoang Thánh Nhân không biết Tiên Thiên Ma Thần có bao nhiêu, khi nào sẽ tiếp cận Hồng Hoang, thực lực mạnh bao nhiêu.

Tam Thanh không biết, Tây Phương Nhị Thánh không biết, Nữ Oa cũng không biết, ngay cả Tiêu Vân cùng Hồng Quân đều không rõ ràng.

Như vậy, trừ bỏ bị động phòng bị, không có biện pháp nào khác.

Cũng may số lượng Hồng Hoang Thánh Nhân tịnh không ít, luân phiên phòng bị, có thể cam đoan sẽ không có Tiên Thiên Ma Thần trong tình huống mạc danh kỳ diệu vọt vào trong Hồng Hoang thế giới. "Kháo!!!

Muốn chửi thề!!!!" Trong Hỗn Độn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa cùng Tiếp Dẫn luận đạo kết thúc, sau đó hai người lại khôi phục hình thức mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiếp Dẫn thì tốt rồi, ngồi im không lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút chịu không nổi.

Tu hành tĩnh không nổi tâm, cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Không tu hành mà cứ đứng ngốc lăng lăng nhìn, cũng không phải biện pháp, trong lòng có chút phiền táo, Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng đi tới đi lui, phảng phất như vậy sẽ tốt hơn một chút.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút hối hận, hối hận đáp ứng đem

thời gian định tại mười vạn năm một lần luân hồi.

Một vạn năm, ba vạn năm hay năm vạn năm, không thơm sao?

Mười vạn năm, quả thực là một đạo khảm (ngưỡng cửa) cực lớn!!!

Cái gì cũng không làm, ngốc ở trong Hỗn Độn ba vạn năm, năm vạn năm không thành vấn đề.

Một khi vượt qua thời gian này, sẽ cảm thấy phiền táo.

Dù sao Thánh Nhân cũng là người, cũng có cảm xúc, chỉ là Thánh Nhân tương đối cường đại mà thôi.

Nên có cảm xúc đều sẽ có, như vậy dưới tình huống thần kinh căng thẳng, thời gian lâu, ai cũng chịu không nổi.

Chờ lần luân hoán thứ nhất kết thúc, phải tìm Tiêu Vân hảo hảo thương nghị.

Trước mắt Thông Thiên và Nữ Oa đã kết thúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn trấn thủ mười vạn năm, đã qua năm vạn năm, còn một nửa.

Lão Tử cùng Chuẩn Đề chưa luân phiên, cộng thêm người cuối cùng là Tiêu Vân, nếu trực tiếp đi sửa lại quy tắc ngay bây giờ, chẳng khác nào chịu thiệt.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn ráng chịu đựng, chờ lần này qua đi, đợi Tiêu Vân luân hoán kết thúc, sẽ nhắc lại việc này.

Đem thời gian rút ngắn một chút, không cần một vạn năm một lần luân hoán, nhưng năm vạn năm là niên hạn tối đa.

Nhiều hơn nữa thì có chút chịu không nổi, khó chịu!!!

Buồn chán đến mức muốn cào tường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn không chú ý tới, tại nơi sâu thẳm trong Hỗn Độn có một đạo hắc ảnh cực lớn từ từ phiêu phù.

Hắc ảnh ẩn tàng bên trong Hỗn Độn Khí, chậm rãi tiếp cận, phảng phất cùng Hỗn Độn Khí dung hợp làm một thể, khiến người ta khó có thể sát giác ra.

Thần thức Thánh Nhân ở trong Hỗn Độn sẽ bị áp chế, suy yếu, quan sát không được tình huống quá xa.

Cộng thêm hắc ảnh này cơ hồ cùng Hỗn Độn Khí dung hợp làm một thể, có thể tránh được thần thức quét qua.

Trừ phi vẫn luôn nhìn chằm chằm, nếu không rất khó phát hiện hắc ảnh đang cuốn theo Hỗn Độn Khí mà tiếp cận.

Một lượng lớn Hỗn Độn Khí tiếp cận, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn đều không để ý.

Tại trong Hỗn Độn, những thứ khác không nhiều, Hỗn Độn Khí là nhiều nhất.

Bàn Cổ Phiên có thể đánh ra luồng khí Hỗn Độn, có thể hấp thu Hỗn Độn Khí, nhưng ở nơi này, hút không hết.

Cho dù đem Hỗn Độn Khí chung quanh toàn bộ thanh trừ, không cần bao lâu, Hỗn Độn Khí lại một lần nữa tràn ngập.

Cho nên việc có thể làm chỉ có dùng pháp bảo đỉnh lấy, đem Hỗn Độn Khí cách ly ở bên ngoài.

Cũng may có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể đem Hỗn Độn Khí cách ly.

Làm như vậy tuy rằng sẽ có sở tiêu hao, nhưng chút tiêu hao này, Thánh Nhân có thể tiếp thu.

Mười vạn năm thời gian sau có thể luân hoán, đến lúc đó tiến vào

Hồng Hoang tu chỉnh là được.

Không cần thiết vẫn luôn ngốc ở chỗ này, vô cùng vô tận tiêu hao. "Tâm phiền!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn luận đạo ba lần, mỗi lần một vạn năm, nhưng cứ luận đạo mãi cũng không phải biện pháp a, tổng có lúc kết thúc!

Luận đạo ý nghĩa cũng không lớn, dám yên tâm to gan tu hành sao?

Không dám, nếu không Tiên Thiên Ma Thần tới lúc nào đều không biết.

Nếu bị đánh lén, vui vui vẻ vẻ liền to chuyện.

Đối mặt địch nhân như Tiên Thiên Ma Thần, Thánh Nhân không có quá nhiều kinh nghiệm đối chiến, vạn nhất một số Tiên Thiên Ma Thần giỏi về ẩn tàng dựa vào hốt nhiên tập kích, có khả năng sẽ vì thế mà xui xẻo lớn.

Do đó ai cũng không dám tĩnh tâm, đem giới bị thả lỏng, sau đó tu hành.

Đi tới đi lui trên Công Đức Kim Liên, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nhìn Hỗn Độn Khí cơ hồ bao vây lấy Công Đức Kim Liên, có loại xúc động muốn chửi người.

Những Hỗn Độn Khí này quá đáng ghét, nếu không phải vì Hỗn Độn Khí vĩnh viễn không có cách nào tiêu tán, sao có thể biến thành phiền toái như vậy? "Từ từ!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Hỗn Độn Khí, nhíu nhíu mày.

Vì sao Hỗn Độn Khí này có hình dạng hình thành từng khỏa răng nanh tích tụ?

Chương 228

Hỗn Độn Khí, sẽ ngưng tụ lại cùng một chỗ như vậy sao?

Thứ này cùng mây mù không khác lắm, tuy rằng có đôi khi sẽ biến thành các loại hình dạng, nhưng tinh tế thì khẳng định không được, dù sao cũng chỉ là thể khí mà thôi.

Không ngừng phiêu phiêu đi đi, đám mây trên trời cũng chốc lát hình dạng này, chốc lát hình dạng kia.

Muốn hoàn mỹ hình thành mô dạng một số động vật hoặc đồ vật, tuyệt đối không có khả năng!

Đỉnh đa là nhìn từ xa tương đối tương tự mà thôi.

Nhưng hàm răng này, rậm rạp chằng chịt có chút dọa người. "Không ổn!!!" Bỗng nhiên, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhảy dựng.

Mẹ kiếp, cái gì Hỗn Độn Khí gặp quỷ, là Tiên Thiên Ma Thần!

Một con Tiên Thiên Ma Thần am hiểu ẩn tàng, trốn ở bên trong Hỗn Độn Khí, chậm rãi tiếp cận.

Vừa rồi nó há to miệng lớn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn còn ngu ngốc tưởng là tự nhiên hình thành. "Cấp bản tôn phá!!!" Thừng khỏa răng nanh sắc bén cắn tới.

Tuy rằng có Công Đức Kim Liên bảo hộ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy có chút không an tâm.

Thứ này thủ đoạn ẩn tàng quá mạnh mẽ.

Bàn Cổ Phiên vung lên, Hỗn Độn Khí chung quanh nhanh chóng tiêu tán.

Mấy đạo luồng khí Hỗn Độn sắc bén ngưng tụ ra, hướng về phía cái miệng khổng lồ như trời xanh kia đánh tới.

Oanh long long!!!

Luồng khí Hỗn Độn chưa chạm vào đối phương, một cái miệng máu khổng lồ đã cắn lên trên Công Đức Kim Liên, làm Tiếp Dẫn giật nảy mình.

Sau tiếng hét lớn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn cảm giác vấn đề không đúng.

Quả nhiên, Tiên Thiên Ma Thần có năng lực ẩn tàng cường đại, trực tiếp tiếp cận rồi đều không bị phát hiện!!!

Công Đức Kim Liên một trận chấn động, Tiếp Dẫn khánh hạnh là vẫn luôn ở trong Công Đức Kim Liên.

Tiên Thiên Ma Thần cho dù am hiểu ẩn tàng và tập kích, có Công Đức Kim Liên bảo hộ, Tiên Thiên Ma Thần cũng không có cách nào trong thời gian đầu tiên gây thương hại.

Có thể có một chút dư địa để xoay chuyển. "Oanh!!!" Công Đức Kim Liên không ngừng chấn động, quầng sáng màu vàng sáng lên, gắt gao đem Tiên Thiên Ma Thần ngăn cản ở bên ngoài.

Tiên Thiên Ma Thần tập kích thất bại.

Hỗn Độn Khí xuyên thấu ra ngoài, đánh lên trên người Tiên Thiên Ma Thần, một trận tiếng nộ hống truyền ra.

Hỗn Độn Khí xung quanh đều bị chấn khai, thân thể Tiên Thiên Ma Thần hiển lộ ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mà nhíu mày.

Không phải vì bản thể Tiên Thiên Ma Thần này quá xấu, mà là vì công kích của hắn không có đạt được thành quả quá lớn.

Rõ ràng, con Tiên Thiên Ma Thần này so với con trước đó càng

cường đại hơn.

Cánh giống như một con dơi khổng lồ, không ngừng vỗ, thân thể lại giống như cá, trên người mọc đầy chân rậm rạp, giống như con rết, mỗi một cái chân ở đoạn trước đều là một cái kìm.

Hai con mắt to giống như đèn lồng treo ở bên ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung ngoại mạo của Tiên Thiên Ma Thần.

Đặc yêu, có một số tộc nhân Yêu Tộc bản thể đã đủ khó coi rồi, nhưng so sánh với Tiên Thiên Ma Thần, quả thực là trò trẻ con.

Những tên này mới thật sự là khó coi, khó coi đến mức không có cách nào đi hình dung ngoại mạo. "Chư vị, Tiên Thiên Ma Tiên hiện thân, thỉnh chư vị tiến vào Hỗn Độn, trợ giúp chúng ta một tay!!!" Cùng thời gian, Thiện thi của Tiếp Dẫn cũng đem tin tức này truyền đạt cho các Thánh Nhân khác. "Tiên Thiên Ma Thần tới rồi?" Tiêu Vân tưởng rằng sẽ gián cách một thời gian dài, thời gian Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn trấn thủ chưa kết thúc thì Tiên Thiên Ma Thần mới tới.

Ngẩng đầu nhìn Hỗn Độn, Tiêu Vân cũng không lãng phí thời gian, mang theo Nữ Oa trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trong Hỗn Độn.

Lão Tử, Thông Thiên, Chuẩn Đề cũng rời khỏi đạo trường, tiến vào trong Hỗn Độn.

Một khi tiến vào Hỗn Độn, còn có Thiện thi của Tiếp Dẫn.

Lúc này, Thiện thi tốt nhất là về bên cạnh bản tôn, nếu không thực lực Tiếp Dẫn sẽ có một chút hạ thấp. "A Di Đà Phật!!!" Một tiếng than dài, trong Hỗn Độn vang lên từng trận phạm âm, Phật Tổ Kim Thân của Tiếp Dẫn hiện ra, ngồi ở trên Công Đức Kim Liên, hiệp trợ

Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng nhau đối phó Tiên Thiên Ma Thần. "Nghiệt súc, chịu chết!!!" Bàn Cổ Phiên bay ra ngoài, đụng vào trên người Tiên Thiên Ma Thần, chỗ tiêm duệ trực tiếp rạch ra thân thể Tiên Thiên Ma Thần, khiến Tiên Thiên Ma Thần đau đớn kêu to.

Cũng giống như trước đó, Tiên Thiên Ma Thần này vẫn thuộc về loại không có thần trí, không có chứng đạo.

Chỉ là Tiên Thiên Ma Thần này so với con trước đó cường đại hơn không ít, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh lên người, mang đến thương hại có hạn.

Tiên Thiên Ma Thần bị thương, Nguyên Thủy Thiên Tôn theo bản năng nhanh chóng tránh xa.

Lần tao ngộ thượng một lần đã lưu lại cho các Thánh Nhân ký ức sâu sắc.

Những Tiên Thiên Ma Thần này không chừng ngay cả máu cũng có vấn đề, trốn xa một chút là biện pháp tốt nhất.

Chỉ là lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn thất sách rồi, máu của Tiên Thiên Ma Thần này sẽ không bạo tạc, nhan sắc phản phất màu đỏ, chỉ đơn thuần từ miệng vết thương dật xuất, sau đó bị một trận hắc khí bao phủ, miệng vết thương nhanh chóng khôi phục. "Hống!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh nó bị thương, Tiên Thiên Ma Thần căn bản không có thần trí bất quản bất cố, vô số cái chân giống như cái kìm hướng về phía hắn chộp tới. "A Di Đà Phật!!!" Phạm âm của Tiếp Dẫn không ngừng bao trùm tới, hình thành một bức tường, đem Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn cản ở phía sau, mấy cánh tay của Phật Tổ Kim Thân khổng lồ cùng nhau hướng về phía Tiên Thiên Ma Thần chộp tới. "Đông!!!" Cái kìm của Tiên Thiên Ma Thần đụng vào trên tường vách phạm âm, đẩy ra một trận gợn sóng màu vàng, cánh tay của Phật Tổ Kim Thân cũng vừa lúc chộp xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ tay, Bàn Cổ Phiên bay trở về, đang chuẩn bị động thủ, nhưng lại thấy cảnh tượng làm Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ tới.

Tường vách do phạm văn chi âm của Tiếp Dẫn đôi tích chấn động từng vòng gợn sóng, sau đó bị đâm thủng.

Từng cái kìm sắc bén vọt tới, tiếp tục hướng về phía hắn kẹp, ngay cả Phật Tổ Kim Thân của Tiếp Dẫn đều không thể kháng trụ mấy cái, sắp bị chân thật đẩy lùi về.

Nhất lực phá vạn pháp!!!

Cho dù không có thần trí, cho dù không có chứng đạo, dựa vào bản thể man hoành chiến đấu, Tiên Thiên Ma Thần cũng dị thường đáng sợ.

Quỷ dị nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn chưa làm rõ nó đối ứng với pháp tắc hóa thân gì! "Tìm chết!!!" Tên Tiêu Vân kia có thể dùng Chí bảo giết Tiên Thiên Ma Thần, bản tôn lại không được?

Thật coi Bàn Cổ Phiên của bản tôn kém hơn Thí Thần Thương kia chắc?

Thấy Tiên Thiên Ma Thần truy đuổi không buông, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Vung ra Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị cho Tiên Thiên Ma Thần một bài học.

Phật Tổ Kim Thân của Tiếp Dẫn dao động vài cái, quang mang màu vàng ảm đạm rất nhiều, không có bất luận do dự gì, tiếp tục hướng về phía Tiên Thiên Ma Thần công kích.

Tuy không có hiệu quả quá lớn, ít nhất có thể giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, kiềm chế hành động của Tiên Thiên Ma Thần.

"Ngao!!!!" Bàn Cổ Phiên tập kích, cảm giác được nguy hiểm, Tiên Thiên Ma Thần đề khiếu một tiếng, khí thể màu đen bao phủ toàn thân.

Cánh khổng lồ hướng về phía Bàn Cổ Phiên đụng lên.

Bàn Cổ Phiên man hoành phá khai khí thể màu đen kia, rạch ra trên cánh Tiên Thiên Ma Thần một vết thương to lớn, vô số máu tươi phi bắn, làm Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi lộ ra nụ cười.

Dùng bản thể đi ngạnh kháng công kích của Chí bảo, cẩu đông tây, thật là ngu xuẩn!!!

Chỉ là một giây sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây ngẩn cả người, nụ cười trên mặt cũng theo đó cứng lại.

Bởi vì Tiên Thiên Ma Thần căn bản không để ý cánh bị thương, cái miệng lớn mọc đầy răng nanh sắc bén hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn một cái.

Một cái cánh khác đem Phật Tổ Kim Thân của Tiếp Dẫn ngăn cản lại. "....." Hàng này thật sự không có thần trí, hay là cố ý ngụy trang?

Mẹ kiếp, thanh đông kích tây, hiểu được sử dụng sách lược rồi!

Hai cái cánh, một cái ngăn cản thương hại, cái kia ngăn cản Tiếp Dẫn, sau đó hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn tới.

Thiên thiên vào lúc này, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa bay trở về.

Một mặt Ngũ Hành Kỳ xuất hiện tại trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiên Thiên Ma Thần cắn tới, đáng tiếc chỉ có thể cắn Ngũ Hành Kỳ, thương hại không được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dễ chịu, lực trùng

kích quá cường đại, cường đại đến mức không có cách nào hóa giải.

Đem Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như quả bóng chày bị gậy đánh trúng bay ra ngoài.

Ngũ Hành Kỳ quang mang ảm đạm không ít, trực tiếp rơi xuống nơi nào cũng không biết, phải chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về triệu hồi mới được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại ý chịu thiệt rồi!!!

Tiếp Dẫn tránh thoát cánh dây dưa, muốn đi hỗ trợ, chỉ là chưa đợi hắn động, hai con mắt giống như đèn lồng treo ở trên đầu kia đã chăm chú nhìn hắn. "....." Khí tức màu đen bao phủ hai cái cánh, miệng vết thương trên cánh nhanh chóng bị bịt kín, máu tươi không còn lưu thảng.

Tiếp Dẫn nhịn không được ở trong lòng chửi má nó.

Đáng tiếc chửi người cũng vô dụng, tuyệt đại bộ phận Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí, là thật sự.

Nhưng người khác không có thần trí, không đại biểu người khác sẽ không biết dựa vào bản năng chiến đấu.

Từ thời kỳ Hồng Mông đản sinh, vẫn luôn sống đến bây giờ, Tiên Thiên Ma Thần, ngươi cho rằng là gà mờ sao?

Là gà mờ, dễ dàng bị giết chết như vậy thì đã sớm bị Tiên Thiên Ma Thần khác làm thịt rồi ăn luôn.

Con sư tử lớn trước đó, nếu không phải Tiêu Vân dùng Thí Thần Thương chui vào trong cơ thể, mẫn diệt nguyên thần, ngươi cho rằng nó sẽ dễ dàng chết như vậy?

Ngươi cho rằng xưng hô Tiên Thiên Ma Thần là gọi chơi sao, đúng không?

Ngươi cho rằng người ta cơ hồ có thể một chân đạp lên ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là đùa giỡn sao?

Chỉ cần có thần trí, chứng đạo tuyệt đối không thành vấn đề.

Đối với người trong Hồng Hoang mà nói, Dĩ Lực Chứng Đạo cơ hồ là không có khả năng.

Nhưng đối với Tiên Thiên Ma Thần, không có áp lực, dù sao bọn họ đản sinh là đối ứng Đại Đạo ý chí, Dĩ Lực Chứng Đạo tự nhiên không có khó khăn như vậy.

Chỉ đáng tiếc tuyệt đại bộ phận Tiên Thiên Ma Thần đều không có thần trí, hồn hồn ngạc ngạc giống như hung thú.

Nhưng người ta không có chứng đạo, người ta đầu óc không tốt, cũng không thấy được là phải đi theo tiết tấu chiến đấu của ngươi a.

Chiến đấu đánh như thế nào, người ta cũng biết, không có thần trí, đầu óc hồn hồn ngạc ngạc, nhưng vẫn sẽ đi theo ý thức chiến đấu mà chiến đấu.

Đó là một loại bản năng, một loại bản năng trời sinh.

Chương 229

Nếu cho rằng đối phương sẽ giống như con rối gỗ, ngoan ngoãn đi theo ngươi, vậy thì sai lầm lớn rồi.

Đáng tiếc, sai cũng vô dụng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì thế mà ăn cái thiệt thòi lớn.

Cho dù có Ngũ Hành Kỳ ngăn cản, trùng kích do cú va chạm đem lại cũng không dung khinh thường.

Lực trùng kích cũng sẽ không bởi vì ngươi là Thánh Nhân mà đối với ngươi võng khai một mặt, sẽ không khiến ngươi bị thương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc nhìn Tiên Thiên Ma Thần, cảm giác khí huyết trong cơ thể một trận quay cuồng, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Bàn Cổ Phiên nhanh chóng bay trở về, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi.

Hiện tại hắn có loại cảm giác cầm không vững Bàn Cổ Phiên!

Tuy rằng Bàn Cổ Phiên không cần chân chính dùng tay cầm, cũng có thể tùy tâm sở dục khống chế chiến đấu.

Nhưng việc có cầm vững hay không, rất quan trọng. "Ngao!!!" Một tiếng đề minh, Tiên Thiên Ma Thần đụng bay Nguyên Thủy Thiên Tôn, rậm rạp chằng chịt cái kìm đối với Phật Tổ Kim Thân của Tiếp Dẫn chộp tới.

Hai cái cánh khổng lồ không quên hướng về phía Phật Tổ Kim Thân vỗ, cánh dơi khổng lồ che khuất bầu trời, đem Phật Tổ Kim Thân của Tiếp Dẫn bao phủ ở bên trong.

Công Đức Kim Liên bộc phát ra một trận kim quang cường đại,

đem Phật Tổ Kim Thân bao phủ ở trong đó. "Oanh!!!" Nhưng làm Tiếp Dẫn khó có thể tiếp thu chính là, kim quang của Công Đức Kim Liên và Phật Tổ Kim Thân song trọng dung hợp, lại có loại cảm giác giang không nổi.

Phải biết rằng Tiếp Dẫn cùng Công Đức Kim Liên hai giả điệp gia, tuy rằng phòng ngự không có khả năng kham so với Chí bảo, nhưng cũng không phải người bình thường có thể tùy tiện đánh vỡ.

Nhưng hiện tại, lại bị man hoành phá khai.

Có thứ gì đó đang nhanh chóng phá hoại quang tráo phòng ngự, làm cho phòng ngự không ngừng suy bại. "Nghiệt súc!!!!" Cũng may Tiếp Dẫn không phải một người đang chiến đấu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên bay lên, học theo Tiêu Vân cho Tiên Thiên Ma Thần một đòn độc ác.

Mặt tiêm duệ của cán cờ Bàn Cổ Phiên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm ngay đầu Tiên Thiên Ma Thần, đâm xuống. "Ngao!!!" Nguy hiểm tập kích, Tiên Thiên Ma Thần buông tha Tiếp Dẫn, hai cái cánh khổng lồ cùng vô số cái kìm thu hồi, bao phủ dưới khí thể màu đen, nhắm ngay Bàn Cổ Phiên.

Từng đạo pháp tắc chi lực quỷ dị màu đen ngưng tụ tại một chỗ, oanh tại trên Bàn Cổ Phiên.

Giống như một cỗ pháo kích quang màu đen, bắn chính trúng Bàn Cổ Phiên. "Phá hoại!!!" Làm Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy kinh tâm chính là, pháp tắc sức mạnh này ngạnh sinh sinh ngăn cản Bàn Cổ Phiên công kích.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới làm rõ bản thể Tiên Thiên Ma Thần thuộc về pháp tắc gì.

Phá Hoại!!!

Ba ngàn đại đạo pháp tắc, trừ bỏ Thời Gian, Không Gian là vương ở ngoài, có không ít pháp tắc thuộc về đỉnh cấp.

Tỷ như Phá Hoại, Hủy Diệt chi loại, đều thuộc về tồn tại cực kỳ khó có thể lĩnh ngộ, lại thập phần cường đại và man hoành.

Hào vô nghi vấn, Tiên Thiên Ma Thần trước mắt tương đương với hóa thân của Phá Hoại Pháp Tắc.

Thảo nào công kích của quỷ đông tây này lại đáng sợ như vậy, thảo nào có thể nhanh chóng phá khai phòng ngự của pháp bảo phòng ngự, nguyên lai là vì Phá Hoại Pháp Tắc.

Thứ này tính xuyên thấu quá mạnh mẽ. "Oanh!!!!" Cuối cùng Bàn Cổ Phiên không thể công kích đến Tiên Thiên Ma Thần, một trận bạo tạc kịch liệt truyền đến, chấn đắc Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn không ngừng lui về phía sau.

Bàn Cổ Phiên cũng bay ra, rơi vào trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Làm Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu chính là, Bàn Cổ Phiên có chút bị hao tổn. "Sư đệ cẩn thận, pháp tắc của thứ này nãi là Phá Hoại Pháp Tắc có tính xuyên thấu cực mạnh, tầm thường pháp bảo đụng phải pháp tắc chi lực này, dễ dàng tạo thành bị hao tổn nãi chí phá tổn." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắc nhở Tiếp Dẫn phải cẩn thận, đồng thời cũng ở trong lòng thầm mắng: Chết tiệt!!!

Phát ra thông báo đã lâu như vậy, các Thánh Nhân khác còn chưa tới chi viện.

Thật là đủ chậm.

Phá Hoại Pháp Tắc, thảo nào lại nhẹ nhàng xuyên thấu Công Đức Kim Liên và Phật Tổ Kim Thân phòng ngự của hắn như vậy.

Tính xuyên thấu của Phá Hoại Pháp Tắc thật đáng sợ. "Ngao!!!!"

Một trận tiếng kêu đáng sợ không ngừng truyền đến, làm Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn cạn lời là, thân thể Tiên Thiên Ma Thần cùng Hỗn Độn Khí hỗn hợp tại một chỗ, sau đó lại không thấy đâu nữa.

Hào vô nghi vấn, thứ này trốn ở bên trong Hỗn Độn Khí. "Cuối cùng cũng tới." Một trái tim đang treo của Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề chú ý tới động tĩnh phía sau, nhẹ nhàng thở ra.

Một khắc sau, Thí Thần Thương xuyên thấu Hỗn Độn Khí, xuất hiện ở trước người hai người, Tiêu Vân theo sau, về phần Nữ Oa thì ở phía sau chậm rãi bay, Tiêu Vân vì tranh thủ thời gian nên chạy tới trước.

Đại chiến kịch liệt, nếu tốc độ chậm, Tiếp Dẫn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không chừng sẽ bị thương. "Người đâu?" Tiêu Vân nắm chặt Thí Thần Thương nhìn nhìn chung quanh, thần thức quét qua, không có tìm được tung tích Tiên Thiên Ma Thần, không khỏi hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn nhìn lại, "Hai người không tồi a, Tiên Thiên Ma Thần đều bị đánh chạy rồi." "....." Tiếp Dẫn há miệng, cuối cùng bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, không biết nên giải thích như thế nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cả khuôn mặt đều trướng đỏ, gầm thét nói: "Đánh chạy cái rắm!!

Thứ đó có thể cùng Hỗn Độn Khí ẩn tàng tại một chỗ, trốn đi rồi, rất khó bị phát hiện, thần thức đều tìm không thấy!!!" "Ha ha ha, thảo nào, thảo nào." Tiêu Vân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang khí cấp bại phôi, nhìn hắn có chút chật vật, biết ngay hàng này đã chịu thiệt trong tay Tiên Thiên Ma Thần. "Yêu Hoàng chớ nên đại ý, Tiên Thiên Ma Thần này cụ hữu Phá Hoại Pháp Tắc chi lực, phi thường cường đại, xuyên thấu lực cực mạnh, bần đạo Phật Tổ Kim Thân cùng Công

Đức Kim Liên vô pháp để kháng trụ." Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chọc tức không nói nên lời, Tiếp Dẫn đành phải mở miệng nói: "Trước mắt Tiên Thiên Ma Thần đã trốn đi, cũng không biết là rời đi rồi hay vẫn ẩn tàng tại địa phương khác, hoặc hứa sẽ tùy thời phát động tập..." "Ra đi!!!" Tiếp Dẫn lời còn chưa nói hết, trước mắt đã không còn tung tích Tiêu Vân.

Chỉ thấy Tiêu Vân xuất hiện tại nơi rất xa, Thí Thần Thương trong tay đâm xuống. "Ngao!!!!" Tiên Thiên Ma Thần trốn ở bên trong Hỗn Độn Khí, không nghĩ tới Tiêu Vân có thể tìm được nó, càng không nghĩ tới Tiêu Vân có thể trực tiếp phát động tập kích.

Nháy mắt bị Thí Thần Thương đâm trúng, tức thì kêu thảm một tiếng, thân thể khổng lồ vung động, đem Hỗn Độn Khí chung quanh đều chấn cho toàn bộ tản ra, bản thể hiển lộ ra. "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc nhìn Tiêu Vân cùng con Tiên Thiên Ma Thần đang đại hống đại khiếu kia, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Hắn tìm được như thế nào?" Tìm được như thế nào?

Tiêu Vân làm sao tìm được Tiên Thiên Ma Thần?

Tìm cái con khỉ!

Hắn cùng Tiếp Dẫn trân trân nhìn hồi lâu, ngạnh là nhìn không ra đối phương tàng ở nơi nào.

Nhưng Tiêu Vân thì sao?

Mới đến đã phát hiện đối phương, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phát động công kích, trực tiếp làm cho Tiên Thiên Ma Thần ăn cái thiệt thòi lớn, bị Thí Thần Thương hung hăng đâm một cái. "Bần đạo không biết..." Tiếp Dẫn bối rối, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng lắm.

Thật không biết Tiêu Vân làm sao tìm được nơi ẩn thân của Tiên

Thiên Ma Thần, phải biết rằng hắn đang định nhắc nhở Tiêu Vân phải cẩn thận, kết quả Tiêu Vân đã giết đi lên.

Hắn rời đi lúc nào, bọn họ đều không biết. "Ngao!!!" Bị thương, Tiên Thiên Ma Thần kêu to hướng Tiêu Vân đánh tới, từng cái chân giống như cái kìm công hướng Tiêu Vân.

Trên cái kìm tràn ngập Phá Hoại Pháp Tắc chi lực màu đen. "Phá Hoại Pháp Tắc, rất cường đại pháp tắc, đáng tiếc đối với Bản hoàng vô dụng, chấn!!!" Con dơi lớn này thực lực mạnh hơn con sư tử trước đó, nhưng ở trong mắt Tiêu Vân, con dơi lớn này càng dễ đối phó hơn.

Năng lực ẩn tàng đối với Tiêu Vân mà nói là vô dụng, Phá Hoại Pháp Tắc đối với Tiêu Vân cũng không ăn thua.

Phá Hoại Pháp Tắc cường đại, nhưng phải đánh trúng ta mới được.

Về phần làm sao tìm được đối phương, rất đơn giản a.

Thần thức tìm không thấy, vậy dùng phương pháp khác, bản thể Tiên Thiên Ma Thần đều cực đại, không giống Tiêu Vân, bản thể cường đến đáng sợ, bản thể cường đại có ưu thế, nhưng cũng có chỗ không tốt, đó là bản thể quá lớn, quá cường đại, sẽ dẫn đến không gian nơi nó xuất hiện biến thành không ổn định.

Cho dù dao động rất nhỏ, nhưng loại người có tham ngộ Không Gian Pháp Tắc cường đại như Tiêu Vân, có thể phát hiện không gian không ổn định, sau đó tìm ra vị trí đối phương, trực tiếp công kích, đánh đối phương một cái trở tay không kịp.

Không gian chấn động, làm cho cái kìm và cánh của Tiên Thiên Ma Thần đại biên bức không ngừng run rẩy, tốc độ biến thành dị thường chậm chạp, cả thân thể đều theo không gian chấn động mà chấn động.

Không gian chấn động, Thời gian hoãn mạn, ngươi chết chắc rồi!!!

Trong mắt Tiêu Vân hiện lên một tia hàn quang, Thí Thần Thương nhắm ngay cái trán của nó hung hăng đâm vào.

Cùng là Chí bảo, so xuyên thấu lực, so sức mạnh tập trung công kích, Thí Thần Thương còn cường đại hơn nhiều so với Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Con sư tử lớn trước đó chỉ cần bị thương, vô số huyết dịch liền giống như siêu cấp bom nổ tung, làm cho Tiêu Vân cũng không thể không tránh ra.

Nhưng con dơi lớn này không có năng lực như vậy, bị Tiêu Vân chiếm tiên cơ, như vậy chờ đợi nó sẽ là tử vong. "Oanh!!!" Một tiếng vang thật lớn, đầu con dơi lớn trực tiếp nổ tung, nguyên thần câu diệt, sinh cơ bị hủy.

Đã có một lần kinh nghiệm, lần thứ hai đánh giết Tiên Thiên Ma Thần đối với Tiêu Vân mà nói không có độ khó lớn như vậy.

Trừ phi đối phương mạnh hơn hẳn, nhưng Tiên Thiên Ma Thần mạnh hơn Tiêu Vân, trừ phi chứng đạo mới được.

Bán cước đạp lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên môn hạm cũng vô dụng.

Thân thể Tiên Thiên Ma Thần đình chỉ động đậy, phiêu phù tại trong Hỗn Độn, Tiêu Vân tay cầm Thí Thần Thương, đứng ở trên người nó, nhìn Tiếp Dẫn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đang vẻ mặt mộng bức.

Xong việc rồi?

Ngọa tào!!

Tiêu Vân ngươi là cá nhân sao?

Sau đó chạy tới Nữ Oa, Thông Thiên, Lão Tử, Chuẩn Đề cũng ngạc nhiên nhìn Tiêu Vân đang đứng trên thi thể, bọn họ mới vừa vặn đến nơi, chiến đấu đã kết thúc rồi.

Trước sau có đến một khắc đồng hồ không?

Tìm được vị trí Tiên Thiên Ma Thần, sau đó công kích, Không Gian Thời Gian Pháp Tắc cường thế nghiền áp, sau đó Tiên Thiên Ma Thần chết, đơn giản như vậy sao.

Quá đáng a!!!

Tiêu Vân ngươi là bật hack sao!!

Chúng ta ở chỗ này bận rộn nửa ngày, một cọng lông phản ứng cũng không có, còn làm cho hôi đầu thổ kiểm.

Kết quả ngươi tới, một kích tất sát, có cần phải như vậy không?

Cùng là Thánh Nhân, chúng ta không cần mặt mũi sao?

Nhìn Tiên Thiên Ma Thần đã không còn động tĩnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác mặt mình đang bốc khói, cảm giác có chút mất mặt.

Cùng dạng cầm Chí bảo, người ta Tiêu Vân ba hai cái đã giải quyết Tiên Thiên Ma Thần, còn hắn cùng Tiếp Dẫn thì sao?

Nói nhiều đều là nước mắt... "Chư vị, chậm một bước rồi." Tiêu Vân thu hồi Thí Thần Thương, nhìn Lão Tử, Thông Thiên, Chuẩn Đề ba người vừa chạy tới.

Về phần Nữ Oa, làm sao có thể trách nàng, nữ nhân chậm một chút thì sao, ta Tiêu Vân có thể giải quyết là được rồi. "....." Thật không muốn nói chuyện với hắn.

Lão Tử, Thông Thiên, Tiếp Dẫn một trận tức tối.

Chương 230

"Nói cụ thể tình huống đi." Thấy Lão Tử đám người một trận tức tối, Tiêu Vân cũng không đi kích thích nữa, hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn dò hỏi chi tiết.

Việc này hữu trợ cho các Thánh Nhân khác lúc trấn thủ phòng bị.

Tiêu Vân chủ động chuyển đề tài, Lão Tử đám người cũng phối hợp theo, quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn hai người.

Thấy mọi người đều nhìn hai người bọn họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói: "Thứ này so với cái trước càng thêm cường đại, am hiểu ẩn tàng, có thể trốn trong Hỗn Độn Khí, chậm rãi tiếp cận, thần thức Thánh Nhân chúng ta ở trong Hỗn Độn chịu hạn chế, vô pháp phát hiện nó.

Cũng may sư đệ có Công Đức Kim Liên, kịp thời ngăn cản công kích." Một màn Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cả đời này không muốn trải qua lần thứ hai.

Quá dọa người, đều chạy đến trước mặt rồi mà hào vô sát giác!

Cũng may là cần phòng bị Hỗn Độn Khí xâm thực, cho nên vẫn luôn ở trong Công Đức Kim Liên.

Nếu không có ở trong pháp bảo trốn, cứ như vậy phiêu phù trong Hỗn Độn, không chừng đã trúng chiêu rồi.

Theo Nguyên Thủy Thiên Tôn kể lại quá trình một lần, tất cả Thánh Nhân kể cả Tiêu Vân sắc mặt đều không đẹp mắt.

Vô sở vị, các Thánh Nhân khác cũng rất dễ dàng trúng chiêu.

Nguyên bản cho rằng Thánh Nhân sau khi tiến vào Hỗn Độn, chịu

áp chế lớn nhất là bởi vì không thể điều động Thiên Địa chi lực, dẫn đến thực lực biến yếu, hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Còn có vấn đề nghiêm trọng hơn, đó là thần thức không có cách nào bao phủ nơi quá rộng lớn.

Nếu lại xuất hiện loại Tiên Thiên Ma Thần am hiểu ẩn tàng này, một cái không cẩn thận là phải chịu thiệt. "Mỗi một cái Tiên Thiên Ma Thần đều giống như Tổ Vu, bản thân đại biểu cho một loại pháp tắc hóa thân, có không ít pháp tắc đều am hiểu ẩn tàng." Lão Tử nhíu mày, cảm thấy sự tình càng ngày càng không dễ xử lý.

Tiên Thiên Ma Thần trực tiếp chạy đến bên người, cho dù là Thánh Nhân, sơ sẩy không chú ý, dưới tình huống không có pháp bảo bảo hộ bỗng nhiên bị công kích, không có cách nào giết chết ngươi, cũng đủ cho ngươi nếm mùi đau khổ.

Một khi nhục thân tổn hại nghiêm trọng, nguyên thần tổn hại nghiêm trọng, như vậy tiếc nuối báo cho ngươi biết, ngoan ngoãn trở về luân hồi trọng sinh đi, chậm rãi tu phục nhục thân cùng nguyên thần đi.

Một lần tu phục, không biết phải bao nhiêu năm mới có thể khôi phục.

Trong ba ngàn đại đạo pháp tắc, pháp tắc am hiểu ẩn tàng không ít, nếu đối ứng Tiên Thiên Ma Thần, nên phòng bị như thế nào?

Vấn đề này nhất định phải giải quyết mới được, cũng may vấn đề phối hợp của tiểu tổ cũng phải giải quyết.

Cũng may phân phối của mấy tiểu tổ không có tật xấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn có Chí bảo có thể đả thương Tiên Thiên Ma Thần.

Thông Thiên cùng Nữ Oa tiểu tổ, Thông Thiên có Tru Tiên Tứ Kiếm cũng có thể đả thương Tiên Thiên Ma Thần.

Lão Tử bên này Thái Cực Đồ tuy rằng không phải loại hình công kích Chí bảo, nhưng cũng có thể bảo đảm tiểu tổ bình yên vô sự.

Một tiếng thông tri, các Thánh Nhân khác có thể tới chi viện, không chừng Lão Tử đều có thể dùng hai đại Chí bảo đem Tiên Thiên Ma Thần gắt gao vây khốn. "Kỳ thực, hết thảy không có đáng sợ như trong tưởng tượng." Bỗng nhiên, Chuẩn Đề mở miệng, mọi người đều nhìn hắn, tò mò: Chuẩn Đề chẳng lẽ có cao kiến gì không thành? "Chư vị, hai vị sư huynh trấn thủ trong Hỗn Độn, tao ngộ Tiên Thiên Ma Thần tập kích, nhưng loại Tiên Thiên Ma Thần như vậy nhiều sao?" Không phải lời nói nhảm sao?

Hoặc hứa ở thời kỳ Hồng Mông thì Tiên Thiên Ma Thần nhiều, nhưng hiện tại Tiên Thiên Ma Thần chết thì chết, chạy thì chạy, còn lại đều ở trong Hỗn Độn, không biết bao nhiêu năm mới có thể có một cái xuất hiện tại biên duyên Hồng Hoang thế giới.

Khả năng nhiều sao, nếu nhiều giống như Hồng Hoang sinh linh, vậy thì xong đời rồi.

Chuẩn Đề đúng là nói nhảm!!!

Thấy mọi người trong lòng đều có chút khó chịu, Chuẩn Đề cũng không thèm để ý, cười tiếp tục nói: "Số lượng Tiên Thiên Ma Thần khẳng định không nhiều như trong tưởng tượng, có thể xuất hiện tại biên duyên Hồng Hoang thế giới chúng ta càng là thiếu chi lại thiếu, vậy xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần am hiểu ẩn tàng, có thể có mấy cái?" Có phòng bị chi tâm cố nhiên là tốt, nhưng quá vu cảnh giác thì không mỹ diệu.

Các loại đề phòng, làm cho giống như trời sắp sập xuống, cuối cùng khó chịu nhất, vẫn luôn đề tâm điếu đảm, khẳng định không dễ

chịu.

Có chút đạo lý.

Chuẩn Đề tóm lại cũng nói được một số lời hay, thật khó có được a.

Tam Thanh cùng Nữ Oa đều kinh ngạc nhìn Chuẩn Đề, Tiêu Vân tắc có chút buồn cười.

Để xem Chuẩn Đề chém gió đi đâu, cuối cùng có thể chém ra chút đồ vật gì. "Như vậy, có Tiên Thiên Ma Thần am hiểu ẩn tàng, phát động tập kích, Thánh Nhân chúng ta cần phải phòng bị, nhưng cũng không cần phòng bị quá mức, đã có sư huynh Công Đức Kim Liên có thể ngăn cản công kích, vậy các pháp bảo phòng ngự khác cũng có thể.

Các vị, có phải cái lý này không?" Chuẩn Đề cười a a nhìn mọi người, vì gia tăng độ khả tín, đem Hồng Quân ra lôi kéo, "Lão sư từng nói, những Tiên Thiên Ma Thần khai mở thần trí, chứng đạo thì đối với Hồng Hoang không có hứng thú, chỉ có những Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí uyển như hung thú, mới có thể tiếp cận Hồng Hoang, muốn lấy Hồng Hoang làm đồ ăn ăn luôn.

Như vậy phạm vi địch nhân của Thánh Nhân chúng ta có thể thu nhỏ lại, đương nhiên, cũng không thể không phòng bị, không đi tìm chúng ta không đại biểu người khác thật sự sẽ không tới Hồng Hoang." "Mặt khác nếu chúng ta giải quyết không được, tin tất lão sư sẽ không tọa thị bất lý." Có đạo lý đi, mau khen ngợi ta!!! "Lời ấy hữu lý." Mấy cái Thánh Nhân nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều tìm không ra tật xấu, lời Chuẩn Đề xác thực có đạo lý.

Tại tình huống những Tiên Thiên Ma Thần có thần trí sẽ không chủ động phạm ta, địch nhân tiềm tàng của Thánh Nhân chỉ là những Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí, chỉ biết giết chóc và ăn.

Lập tức giảm thiểu không ít địch nhân tiềm tàng.

Ám ám đề phòng là đủ rồi, không cần đại động can qua, làm cho tất cả mọi người giật mình thon thót, nếu không ngày tháng sao mà qua?

Nhân thử, mọi người đều cảm thấy Chuẩn Đề nói có đạo lý.

Thấy Lão Tử dẫn đầu tỏ vẻ lời hắn nói có đạo lý, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề càng thịnh, theo bản năng hướng về phía thi thể Tiên Thiên Ma Thần nhìn lại, "Bất quá thứ này xử lý như thế nào?" Gặp quỷ cái gì tiềm tàng uy hiếp!

Chuẩn Đề mục tiền để ý nhất chính là quả tử phân như thế nào!!!

Về sau xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần, về sau rồi nói, có thể hay không xuất hiện, đều là dấu chấm hỏi ni!

Huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần là bảo bối, điểm này trong lòng mọi người đều rõ ràng, nhưng phân như thế nào mới là vấn đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn trấn thủ ở chỗ này, xuất thủ trước nhất và cùng Tiên Thiên Ma Thần bạo phát chiến đấu.

Sau đó Tiêu Vân nhanh nhất chạy tới, lấy lôi đình chi thế chém giết Tiên Thiên Ma Thần.

Cũng dẫn đến người tới sau đừng nói giúp đỡ, ngay cả bộ dạng Tiên Thiên Ma Thần còn sống đều không thể nhìn thấy.

Như vậy nhất lai, đồ vật phân như thế nào?

Tiêu Vân cũng không phải là người dễ dàng buông tay, dựa theo xuất lực mà phân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn khẳng định có thể được một phần, như vậy các Thánh Nhân khác thì sao?

Tới chậm, chiến đấu kết thúc, chẳng lẽ đại biểu cho không thể chia phần?

Tiếp Dẫn có phần, nhưng những thứ tốt này có lại nhiều đều hiếm thiếu, Chuẩn Đề tự nhiên muốn qua phân một khối.

Kháo!!!

Ta nói Chuẩn Đề sao lôi ra nhiều đại đạo lý như vậy, cảm tình vòng vo tam quốc, là nhìn chằm chằm Tiên Thiên Ma Thần không buông, muốn phân một chén canh.

Chúng nhân nhất thời cạn lời, bất quá vô ngữ đồng thời cũng cảm thấy dụng ý của Chuẩn Đề có chút đạo lý.

Bất quản thế nào, người đều tới rồi!

Kiến giả hữu phần, tổng muốn cho một điểm đi, Tiêu Vân chẳng lẽ có thể toàn bộ nuốt hết?

Vì thế mọi người đều hướng về phía Tiêu Vân nhìn lại, Tiên Thiên Ma Thần là do Tiêu Vân chém giết, muốn phân hay không, mọi người có thể hay không chia được chỗ tốt, phải xem Tiêu Vân mới được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn khẳng định có một phần, Nữ Oa có hay không không sao cả, dù sao nàng cùng Tiêu Vân là một thể, về phần những người khác...

Huyền lắm!

Nhìn ta như vậy làm gì, mọi người nhìn ta như vậy, ta cũng không biết Tiêu Vân nên xử lý như thế nào.

Phục rồi!!!

Vì có thể phân chút đồ vật, có đến mức này không?

Tiêu Vân không cấm thất tiếu, mục quang từ trên mặt Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh quét qua, cười gật gật đầu, nói: "Được, không thành vấn đề, kiến giả hữu phần, là Bản hoàng giết, cho nên mọi

người đều có phần, chỉ là lượng không lớn, Chuẩn Đề trừ ra." Nghe kiến giả hữu phần, vài vị Thánh Nhân yên tâm, có phần là tốt rồi, không thể phân nhiều ít, cũng không có việc gì.

Tổng so với một điểm đều không có thì tốt hơn.

Chuẩn Đề...

Thôi xong, hàng này sắp xui xẻo rồi. "Yêu Hoàng, vì sao?

Người khác có, ta Chuẩn Đề không có!!!" Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề chậm rãi ngưng cố, đầu óc đều có chút lăng loạn.

Không đúng a, Tiêu Vân hoặc là không cho, hoặc là toàn bộ đều cho, cho người khác, không cho ta Chuẩn Đề, là có mấy cái ý tứ? "Bởi vì Bản hoàng ghét nhất có người tính kế ta!!!" Tiêu Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Chuẩn Đề liên hợp các Thánh Nhân khác muốn đòi chỗ tốt, Bản hoàng tự nhiên muốn đem ngươi cách ly ở bên ngoài.

Đừng quên Tiên Thiên Ma Thần là ta giết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn có công lao, có thể được một phần, Thánh Nhân đến chi viện cũng có thể được một phần, thiên không nên, vạn không nên chính là tính kế Bản hoàng." "Cho nên ngươi không có phần chia, nên cảm thấy may mắn, Bản hoàng tâm tình không tồi, cho nên không cùng ngươi so đo, nếu không nhất định bắt Chuẩn Đề ngươi cút trở về tiếp tục dưỡng thương!!!!" Đại gia nó chứ, lão tử nói kiến giả hữu phần đi, Thánh Nhân chỉ cần tới chi viện, đều có phần, Chuẩn Đề ngươi có ý tứ gì?

Sợ ta Tiêu Vân không chia cho ngươi, cho nên loanh quanh đi gây sự tình?

Được thôi, đã ngươi nguyện ý gây sự, vậy ta thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.

Không chia!

Tiêu Vân vốn cũng không định toàn bộ nuốt xuống, Tiếp Dẫn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn chia, các Thánh Nhân khác cũng muốn chia, Chuẩn Đề không có, đơn giản như vậy.

Tư vị bê đá đập chân mình, dễ chịu không?

Thông Thiên nhịn không được cười phì.

Nhìn Chuẩn Đề vẻ mặt nghẹn khuất, dám giận không dám ngôn, thực tại nhịn không được cười.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Nữ Oa đều âm thầm cười, Lão Tử mặt vô biểu tình, chỉ là nhìn ánh mắt Chuẩn Đề nhiều hơn vài phần bất đắc dĩ.

Hà tất phải vậy chứ? "Sư đệ chớ nên xúc động, việc này vốn không nên do ngươi ra mặt, thiết mạc chọc Tiêu Vân phát nộ.

Phật Giáo ta cũng có một phần, lần sau chú ý là được." Sợ Chuẩn Đề nói ra lời kinh người kích thích Tiêu Vân, Tiếp Dẫn vội vàng ám trung truyền âm.

Tiêu Vân không đến mức đem phần của Tiếp Dẫn cũng lấy mất, nhưng đánh Chuẩn Đề một trận là không thành vấn đề.

Đến lúc đó thật sự để hắn cút trở về tiếp tục dưỡng thương.

Chuẩn Đề không phải thương thế mới vừa khôi phục, da lại ngứa muốn nhảy nhót vài cái?

Không chia là không chia, mượn dùng Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên, Tiêu Vân nhanh chóng đem thi thể Tiên Thiên Ma Thần phân khai, Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa đều được một phần, chỉ là lượng không lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn được chia tương đối nhiều, còn lại đều là của Tiêu Vân.

Về phần Chuẩn Đề, sang một bên chơi trứng đi!

Bản hoàng đã nói không chia, là không chia!

Ai nói lý đều vô dụng.

Không đánh hắn một trận, còn muốn cho mặt mũi, chia đồ vật?

Nằm mơ đi.

Chương 231

Lần này Tiêu Vân không có đem phần kia toàn bộ nuốt hết, mà thu hồi.

Hắn quyết định thôn phệ một bộ phận, lưu lại một bộ phận luyện đan, một bộ phận cấp Tịnh Thế Thanh Liên làm dinh dưỡng phẩm dùng.

Xem Tịnh Thế Thanh Liên có thể trưởng thành đến giai đoạn nào.

Giai đại hoan hỉ, duy có Chuẩn Đề cảm thấy dị thường nghẹn khuất, hận không thể trực tiếp cùng Tiêu Vân liều mạng.

Đương nhiên, hắn không dám, nếu không lời Tiêu Vân nói bắt hắn cút về dưỡng thương sẽ không còn là uy hiếp, sẽ biến thành sự thật.

Tuy rằng Tiếp Dẫn được một phần lượng không nhỏ, nhưng hắn một đinh điểm đều không có, làm cho Chuẩn Đề buồn bực muốn thổ huyết.

Sớm biết như vậy, ngoan ngoãn chờ Tiêu Vân chia là được rồi, lắm mồm, giờ thì tốt rồi đi, đem phần kia chơi mất tiêu rồi. "Chư vị, các ngươi có phải hay không nghĩ quá mỹ hảo?" Chờ đồ vật chia xong, Tiêu Vân cố ý nhìn Chuẩn Đề một cái.

Ta Tiêu Vân muốn bắt đầu dỡ cái đài của ngươi xuống, chuẩn bị tốt chưa? "Hừ!!" Chuẩn Đề ở trong lòng hừ nhẹ một tiếng, khó chịu quay đầu sang một bên.

Ý tứ gì?

Thánh Nhân đem đồ vật thu hồi, đang định rời đi, Tiêu Vân hốt nhiên mở miệng, không khỏi dừng lại, nhìn hắn.

Không rõ ràng Tiêu Vân có ý tứ gì, nghĩ quá mỹ hảo?

Tiêu Vân nói chuyện, có thể hay không đừng không đầu không đuôi như vậy.

Tựa hồ bị Chuẩn Đề một phen nói xong, mọi người đối với Tiêu Vân cảnh giác chi tâm tùng giải không ít, đây cũng không phải chuyện tốt.

Nhân thử Tiêu Vân muốn cấp mọi người tiêm một mũi dự phòng châm mới được. "Pháp bảo của chúng ta từ đâu mà đến?" "Pháp bảo từ đâu?" Chia được không ít đồ vật, tâm tình tốt hơn rất nhiều Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói: "Tự nhiên là theo Hồng Hoang thiên địa diễn hóa trục tiệm đản sinh, cùng với bộ phận Tiên Thiên vốn có." "Vậy pháp bảo trong tay Thánh Nhân chúng ta từ đâu mà đến?" "Tự nhiên là từ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa trả lời, ý thức được không thích hợp.

Vấn đề này không tốt trả lời, nói từ Hồng Quân kia, có chút không thích hợp, dù sao pháp bảo cũng không thuộc về Hồng Quân, là hắn thu thập hoặc đoạt được.

Không phải Hồng Quân cấp, nhưng pháp bảo đều là từ chỗ Hồng Quân mà được a.

Vấn đề này nói không rõ ràng, hố quá lớn, không thể nói lung tung mới được.

Có Chuẩn Đề cái tên xui xẻo này ở phía trước làm gương, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lựa chọn không lên tiếng.

Biến thông minh rồi.

Tiêu Vân ý ngoại nhìn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Trừ bỏ không ít phân pháp bảo, kỳ dư pháp bảo đại đa số từ Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ mà được, nhưng vấn đề là những pháp bảo này lai lịch thế nào?" Phế thoại, dùng đầu ngón chân cũng biết?

Tiếp tục truy tố, có thể truy đến trên người Bàn Cổ. "Hồng Hoang bên trong, Chí bảo, Cực Phẩm Linh Bảo, đại đa số đều cùng Bàn Cổ đại thần có quan hệ, Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn Đỉnh đẳng đẳng..." Những thứ này trong lòng mọi người đều rõ ràng, chỉ là không ai đi để ý mà thôi.

Tỉ mỉ phân loại, có thể được kết quả, Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân không cần nói, Bàn Cổ Tạo Hóa Ngọc Điệp, chỉ thuộc về một mảnh nhỏ bị vỡ mà thôi.

Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên tắc tựa hồ từ Bàn Cổ Phủ phân hóa, sau khi phân hóa, xuất hiện ba kiện Chí bảo.

Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp là sau khi Bàn Cổ khai thiên, không ít công đức ngưng tụ ra.

Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh, Tứ Đại Liên Đài, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, Ngũ Hành Kỳ đều từ trên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên phân hóa.

Có thể nói cả Hồng Hoang, tuyệt đại bộ phận pháp bảo ngưu bài đều cùng Bàn Cổ có quan hệ.

Nhưng cũng không tuyệt đối, tỷ như Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên.

Bộ kiếm trận này từng là pháp bảo của một vị Tiên Thiên Ma Thần, cũng là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, bởi vì ngăn cản Bàn Cổ khai thiên, bị Bàn Cổ chém giết, pháp bảo cũng phá toái, phân hóa thành Tru Tiên Kiếm Trận.

Bỗng nhiên có một loại dự cảm bất diệu.

Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa trong lòng lộp bộp một tiếng, cảm giác không ổn.

Tiêu Vân khả năng tức tương muốn ném ra một quả bom nước

sâu. "Tru Tiên Kiếm Trận do đâu mà đến, các ngươi sẽ không không rõ ràng chứ?" Tiêu Vân cười hỏi một câu, lời nói trực tiếp tại trong đầu Thánh Nhân nổ tung.

Đúng vậy, Tiên Thiên Ma Thần cũng có pháp bảo.

Mặc dù không phải mỗi một cái Tiên Thiên Ma Thần đều có pháp bảo tại thân, nhưng có pháp bảo khẳng định không ít.

Bởi vì trong Hồng Hoang, pháp bảo đều là một số mảnh vỡ pháp bảo cùng thi thể Tiên Thiên Ma Thần, thi thể Bàn Cổ dung hợp chậm rãi diễn hóa ra.

Ngươi dám nói Tiên Thiên Ma Thần không có pháp bảo?

Tru Tiên Kiếm Trận là chứng minh tốt nhất, còn một số pháp bảo loạn thất bát tao không xếp hạng được thì không nói.

Tuy rằng xuất hiện hai cái Tiên Thiên Ma Thần tiếp cận Hồng Hoang thế giới, nhưng hai cái Tiên Thiên Ma Thần đều bị chém giết.

Trên người tịnh không có pháp bảo tồn tại, nhưng không đại biểu những Tiên Thiên Ma Thần khác cũng không có a.

Không chừng ngày nào đó chạy ra một cái Tiên Thiên Ma Thần, cầm một kiện Chí bảo nện tới.

Thậm chí khả năng bị nện rồi, còn không biết chuyện gì xảy ra, không biết đã phát sinh cái gì.

Cho nên thính tín lời nói của Chuẩn Đề, thả lỏng cảnh giác là sai lầm!!!

Sai lầm lớn!!!

Đối với việc Tiên Thiên Ma Thần sẽ xuất hiện, tiếp cận Hồng Hoang, một chút cũng không thể thả lỏng, phi đãn không thể thả lỏng, ngược lại còn phải gia đại phòng bị mới được. "Hồng Mông thời kỳ

rốt cuộc có những Tiên Thiên Ma Thần hi kỳ cổ quái nào, ta không biết.

Rốt cuộc có bao nhiêu pháp bảo, ta cũng không biết, ta sở năng làm duy có phòng bị, không thể lơi lỏng mới được.

Nếu các ngươi cảm thấy lời nói của Chuẩn Đề có đạo lý, muốn thả lỏng, Bản hoàng cũng không có ý kiến, bất quá đến lúc đó Bản hoàng có hay không có thể kịp thời chi viện, thì không dám bảo đảm rồi." "Các ngươi tự mình liệu mà làm, về phần rút ngắn thời gian sự tình, chờ một vòng kết thúc sau đó lại đàm." Nhìn ra được Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn ngốc ở chỗ này nữa.

Nhưng không muốn ngốc cũng không có biện pháp, Tiêu Vân sẽ không cho phép hắn lúc này tiến vào Hồng Hoang, tiên trấn thủ mãn mười vạn năm rồi nói.

Tiêu Vân trực tiếp mang theo Nữ Oa rời khỏi Hỗn Độn, phản hồi Thiên Đình, về phần các Thánh Nhân khác thương lượng như thế nào, hắn mới lười quản, tùy bọn hắn đi. "Hai vị sư đệ, Tiêu Vân kia sở ngôn không sai, chúng ta phi đãn không thể thả lỏng cảnh giác, ngược lại còn phải tập trung thần kinh phòng bị mới được." Trong Hỗn Độn, Lão Tử cùng Chuẩn Đề nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không kiên nhẫn, tác tính đình lưu lại, bồi hai người nói chuyện, tán gẫu một chút cũng tốt.

Lời nói của Tiêu Vân, mang đến trùng kích quá lớn, Thánh Nhân đều cần một chút thời gian đi hòa hoãn mới được. "Chư vị cứ tự nhiên, Bản giáo chủ đi trước một bước." Phản chính thời gian mười vạn năm trấn thủ đã qua, hiện tại người khác khó chịu, cùng hắn có quan hệ gì?

Bản giáo chủ lúc trước thừa thụ, hiện tại mới được hưởng thụ mà thôi.

Mọi người bỉ thử bỉ thử, ai cũng không khá hơn ai chút nào.

Ở chỗ này chậm rãi ngốc đi.

Nhìn bộ dạng Nguyên Thủy Thiên Tôn buồn chán đến phát hoảng, muốn cào tường, Thông Thiên nhịn không được cười.

Quả nhiên a, phong thuỷ luân lưu chuyển, tổng hội có lúc chuyển tới bên người khác.

Tiêu Vân nói chuyện dọa người, nhưng dọa người đồng thời, khó chịu nhất là những người đang trấn thủ.

Luân đến Thông Thiên lần sau luân hoán còn sớm lắm, hai mươi mấy vạn năm nếu không xuất hiện ý ngoại, cũng đủ hắn tu hành một trận rồi. "Ba vị sư huynh, lời Tiêu Vân nói kia có vài phần có thể tin?" Tiêu Vân cùng Nữ Oa đi trước, Thông Thiên theo sau cũng đi theo rời đi.

Bất đắc dĩ, một bụng không sảng khoái Chuẩn Đề bắt đầu oán giận.

Lần này người lỗ nhất chính là hắn, nguyên nhân là không thể quản được cái miệng của mình, dẫn đến Tiêu Vân khó chịu, cho nên không chia chỗ tốt.

Người khác đều có, Chuẩn Đề không có.

Quả nhiên, muốn cho Chuẩn Đề đem sự tình vừa rồi buông xuống là không dễ dàng như vậy, Tiếp Dẫn ở đáy lòng than một tiếng.

Lão Tử nhìn hắn một cái, nói: "Thà tin là có, không thể tin là không, nếu như không có, hết thảy đều tốt, nếu như thật có, như vậy chúng ta liền phiền toái." Đừng nói Tiên Thiên Ma Thần đã chứng đạo, ngay cả những kẻ không có thần trí không thể chứng đạo, một chân đạp tại ngưỡng cửa chứng đạo như Tiên Thiên Ma Thần kia đều không dễ đối phó.

Những Tiên Thiên Ma Thần này nếu có pháp bảo bạn thân, kết quả có thể biết, nguy hiểm hệ số tuyệt đối thành bội gia tăng.

Càng thêm khó có thể đối phó và đánh giết. "Sư huynh lời ấy hữu lý, sư đệ cũng cảm thấy cần phải phòng bị mới được, chỉ là Hỗn Độn bên trong không có cách nào tĩnh tâm tu hành, thực số khó chịu!!!" Khó chịu, thật sự khó chịu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đừng nhắc tới có bao nhiêu buồn bực.

Trước đó không dám đại ý, bị tập kích một lần sau, cộng thêm Tiêu Vân tiêm cho một mũi dự phòng châm, ai đặc yêu dám thô tâm đại ý.

Vạn nhất chạy ra một cái Tiên Thiên Ma Thần, am hiểu ẩn tàng, cùng con dơi lớn trước đó giống nhau lẳng lặng tiếp cận không ai biết, sau đó có pháp bảo tại thân, hốt nhiên ra tay tập kích, vậy không chết cũng phải thoát tầng da mới được.

Ai cũng không muốn bình bạch vô cố bị thương, nãi chí nhục thân phá tổn, nguyên thần bị tổn thương.

Cái này là đại phiền toái, Lão Tử nhíu mày, nói: "Chú ý nhiều đến không gian ba động đi, đây mới là phương pháp biện biệt tốt nhất, Tiêu Vân nói đúng, không gian ba động không có cách nào ẩn tàng." Trừ phi đụng phải loại Tiên Thiên Ma Thần như Dương Mi đại tiên, bằng không bản thể Tiên Thiên Ma Thần quá mạnh, thân thể lại khổng lồ, đi tới chỗ nào không gian cũng sẽ lâm vào trạng thái bất ổn định, sẽ có dao động truyền ra.

Chỉ cần căn cứ điểm ấy thôi đoạn, cho dù đối phương am hiểu ẩn tàng, cũng có thể nhẹ nhõm phát hiện.

Nếu đụng phải Dương Mi đại tiên, vậy tự nhận xui xẻo là được.

Cũng may Dương Mi đại tiên đối với Hồng Hoang không có hứng

thú, người ta đang yên đang lành đi dạo trong Hỗn Độn, nào có tâm tư tới Hồng Hoang nhảy nhót?

Tiêu Vân tuy rằng bá đạo, nhưng biện pháp dùng cũng không tệ.

Tiên Thiên Ma Thần có một khuyết điểm tương đối rõ ràng, bản thể quá cường đại, nếu không thể hóa hình thì đi đến đâu không gian dao động cũng sẽ kịch liệt đến đó.

Giống như Tiêu Vân vậy, nếu Tiêu Vân hiển hóa ra bản thể thì cũng là cái dạng này.

Đáng tiếc Chuẩn Đề cũng không quản những cái này, cứ một mực oán giận.

Nếu đổi lại thành bình thường, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mới lười đáp lý.

Nhưng lúc này vừa vặn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang mất kiên nhẫn, đang cần có người nói chuyện để phân tán sự chú ý, thả lỏng thần kinh, cho nên Chuẩn Đề cứ việc oán giận đi, ở nơi này ca hát nhảy múa cũng không có ai quản.

Tiêu Vân và Nữ Oa về tới trong Hồng Hoang, trực tiếp trở về Thiên Đình, Thông Thiên thì về đạo trường của mình.

Đối với chuyện Chuẩn Đề khó chịu, ba người đều không để ý, cũng không sợ Chuẩn Đề sẽ bởi vậy tâm mang oán hận mà âm thầm tính kế.

Tiêu Vân bá đạo khấu trừ phần của hắn, một chút cũng không cho, hắn cũng không có nửa điểm tỳ khí.

Tiên thiên động lệch não cân, trách không được người khác, ai bảo thực lực không bằng người đâu?

Thực lực không bằng người thì thành thật mà ngốc, phạm sai lầm

rồi thì bị đánh, bị đánh phải nghiêm túc một chút.

Thứ hai, Tiêu Vân chỉ không chia cho Chuẩn Đề, lại không có đem phần của Tiếp Dẫn nuốt mất, Chuẩn Đề có thể nháo được sao?

Cho dù nháo, Tiếp Dẫn cũng sẽ khuyên bảo, bảo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Đến nỗi Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm chỗ tốt, khẳng định sẽ không đi theo dính líu vào.

Như thế, Chuẩn Đề còn có thể nhảy nhót?

Giày vò đến cuối cùng cũng chỉ là một mình hắn nháo đằng thôi, như thế có gì vui mà nháo?

Chương 232

Cuối cùng nếu bị phát hiện, người xui xẻo vẫn là hắn.

Trên thực tế, Chuẩn Đề cũng chỉ oán giận một trận mà thôi, cũng không có đi nhân cơ hội này tính kế Tiêu Vân, hắn không muốn lại bị thương một lần nữa.

Mùi vị Nguyên Thần bị hao tổn cũng không dễ chịu, mùi vị tu vi bị tước đi càng không dễ chịu, trừ phi bị bức gấp, bằng không cũng chỉ đánh võ mồm mà thôi.

Lại nói Tiêu Vân cũng không sợ Chuẩn Đề tính kế, hắn rất có cá tính, cứ nhìn xem cuối cùng ai chịu thiệt.

Đừng tính kế nữa, Chuẩn Đề không tham hợp, Tiêu Vân cũng sẽ không sợ hãi.

Không tham hợp thì không tham hợp, dù sao căn bản của Thánh Nhân ở thế giới Hồng Hoang, nếu Chuẩn Đề muốn rời khỏi, ta Tiêu Vân cũng rời khỏi, xem ai tổn thất lớn hơn.

Cùng lắm thì ta Tiêu Vân khai tịch một cái thế giới, đem người Yêu tộc ném vào, mang theo thế giới tiến vào trong Hỗn Độn, xem ai chơi lại ai.

Về tới Thiên Đình, Tiêu Vân phát hiện Tịnh Thế Thanh Liên lại muốn ăn, Tiêu Vân không khỏi bật cười.

Một gốc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn cũng biết đòi đồ ăn.

Cười cười, Tiêu Vân ném một khối huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần qua.

Tịnh Thế Thanh Liên mở ra cánh hoa giống như một cây thực nhân hoa, đem huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần cắn lấy, sau đó co lại thành

một cái nụ hoa.

Nhìn Tịnh Thế Thanh Liên không còn động tĩnh, Tiêu Vân chờ mong nó trưởng thành: "Khá lắm, đừng để Bản hoàng thất vọng mới tốt, khẩu phần lương thực có rất nhiều, ăn nhiều một chút, trưởng thành nhanh một chút." Đầu Tiên Thiên Ma Thần thứ hai xuất hiện, phải chăng ý nghĩa về sau sẽ không ngừng có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện tại địa phương tới gần Hồng Hoang đây?

Tiêu Vân âm thầm trầm tư.

Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện là tất nhiên, có lần một lần hai, thì có khả năng có lần thứ ba, lần thứ tư...

Chỉ là trước mắt tin tức Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện chỉ truyền bá trong vòng tròn Thánh Nhân, cũng chưa lưu truyền ra trong Hồng Hoang, nếu không mà nói, tuyệt đối có thể dẫn tới một mảnh chấn động.

Đối với người Hồng Hoang mà nói, Chư Thiên Vạn Giới đã là một quả dưa lớn rồi, huống chi là Tiên Thiên Ma Thần?

Tin tức này trong thời gian ngắn rất khó truyền ra trong Hồng Hoang.

Trước mắt trong Hồng Hoang không ít người đều tiến về Lục Đạo Luân Hồi chuẩn bị luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, luân hồi ma luyện tự thân.

Cá nhân không tranh đoạt khí vận, luân hồi ma luyện cũng có không ít chỗ tốt.

Luân hồi Chư Thiên Vạn Giới, đã trở thành một trong những sự tình hot nhất trong Hồng Hoang.

Sự chú ý của đại bộ phận người trong Hồng Hoang đều đặt tại Chư Thiên Vạn Giới, đối với dạng biến hóa này, Thánh Nhân tự nhiên

vui vẻ nhìn thấy.

Bởi vì người luân hồi càng nhiều, đại biểu tranh đấu ở Chư Thiên Vạn Giới càng kịch liệt, như vậy đến cuối cùng, chỗ tốt mọi người đạt được cũng sẽ càng nhiều. "Nếu lấy một ít thi thể Tiên Thiên Ma Thần xem như dược liệu, sau khi luyện chế dung nhập vào bên trong Chủ thế giới, như vậy phải chăng đại biểu Thánh Nhân cũng có thể tiến vào trong đó luân hồi đây?" Vậy một vòng tranh đấu mới lại muốn bắt đầu rồi.

Có lẽ có chút khả năng.

Bất quá thi thể Tiên Thiên Ma Thần quá trân quý, hiện tại cái Thánh Nhân nào nỡ đem thi thể Tiên Thiên Ma Thần dùng làm dược liệu luyện chế, sau đó dung nhập vào bên trong ba ngàn Chủ thế giới đây?

Trừ phi có thể liệp sát được rất nhiều Tiên Thiên Ma Thần mới được, bằng không loại sự tình này tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

Hiện giai đoạn, dù đạt được lượng lớn thi thể Tiên Thiên Ma Thần, Tiêu Vân cũng sẽ không lấy làm dược liệu dung nhập vào Chư Thiên Vạn Giới.

Ưu tiên cầm thôn phệ tăng cường bản thể, tăng lên thực lực, thứ hai xem như chất dinh dưỡng tự dưỡng Tịnh Thế Thanh Liên, về phần ngạch số dùng cho luyện đan kỳ thật rất ít.

Hồng Hoang sẽ dư ra một nhóm Chuẩn Thánh là tất nhiên, chờ một đợt tiết tấu này qua đi, những người còn lại muốn trở thành Chuẩn Thánh sẽ rất khó.

Bùn loãng có gia nhập xi măng thì cũng giống vậy, không trát lên tường được!

Người như vậy, đừng nói dùng Cửu Chuyển Kim Đan luyện chế từ huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần, cho dù trực tiếp lấy huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần hầm canh cho ăn, cũng không có cách nào đột phá.

Bởi vì huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần sẽ dẫn đến việc Hồng Hoang dư ra một nhóm Chuẩn Thánh, thực lực của các giáo phái Thánh Nhân và Yêu tộc đều sẽ không ngừng leo thang, kéo ra cự ly với vô số tán tu.

Từ đó có thể nhìn ra tầm quan trọng của Thánh Nhân.

Có Thánh Nhân chống lưng, cho dù yếu hơn Thánh Nhân, nhưng những chỗ tốt nên có cũng có thể chia một ít, đi theo người tài có cơm ăn.

Ngược lại không thuộc về bất luận môn phái gì, không thuộc về bất luận thế lực gì, tuy rằng phiền toái ít, nhưng muốn lấy chỗ tốt thì khó như lên trời.

Nếu Chư Thiên Vạn Giới đạt tới mức Thánh Nhân đều có thể luân hồi trong đó, vậy sẽ càng thêm đặc sắc, chỉ tiếc trước mắt làm không được.

Tiêu Vân nhìn nhìn Chư Thiên Vạn Giới, phát triển bình thường, mấy cái Chủ thế giới bị Tam Tiêu làm cho nguyên khí đại thương cũng đang dần dần khôi phục.

Trong các thế giới, nhân số Ma Giáo dần dần tăng nhiều, địa vị chiếm hữu cũng càng ngày càng lớn.

Quan sát một phen xong, Tiêu Vân thu hồi ánh mắt, sau đó rời khỏi Thiên Đình tiến về Lục Đạo Luân Hồi.

Bởi vì Chư Thiên Vạn Giới phát triển, Lục Đạo Luân Hồi trở nên vô cùng náo nhiệt, cũng may đối với Vu tộc không ảnh hưởng gì.

Dù sao người Vu tộc không làm việc, Ngưu Đầu Mã Diện cùng những chủng tộc này thì không xong rồi, từng cái mệt muốn chết.

Đáng tiếc không còn cách nào, trước mắt thuộc về chủng tộc nương tựa Vu tộc sinh tồn, thuộc về người quản lý, Lục Đạo Luân Hồi chuyện lớn chuyện nhỏ đều cần xử lý.

Không mệt người cũng không được, cũng may người của hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện không ít, bằng không quản lý tầng cơ sở của cả cái Lục Đạo Luân Hồi thật đúng là có chút không dễ dàng. "Di!!!" Tiêu Vân buông xuống trong Lục Đạo Luân Hồi, dựa vào cái ghế, nhàm chán kiều chân bắt chéo.

Huyền Minh cùng Hậu Thổ đang ngồi ở một bên an tĩnh uống trà kinh nghi nhìn hắn: "Yêu Hoàng không phải đi Hỗn Độn sao?

Vì sao nhanh như vậy đã về rồi?" Hai chị em cho rằng Tiêu Vân sẽ ở trong Hỗn Độn vài năm, kết quả không bao lâu đã về, cứ như đi dạo một vòng vậy.

Gần đây hành tung của Thánh Nhân trong Hồng Hoang không ổn định, cứ chạy tới chạy lui, rốt cuộc là vì sao, Huyền Minh cùng Hậu Thổ cũng không rõ ràng.

Dù sao tin tức Tiên Thiên Ma Thần chỉ truyền bá trong vòng tròn Thánh Nhân. "Đi kiếm một chút đồ tốt, cho nên sớm trở về, gần đây Lục Đạo Luân Hồi không xảy ra vấn đề gì chứ?" Tiêu Vân cười cười chen vào chỗ Huyền Minh, bảo nàng nhường vị trí.

Huyền Minh im lặng trợn trắng mắt, ngồi xích ra, đem vị trí nhường cho Tiêu Vân một ít, tức giận trả lời: "Có thể xảy ra vấn đề gì, cũng chỉ có mấy tên xui xẻo, bởi vì Ngưu Đầu Mã Diện không cẩn thận dẫn đến luân hồi sai địa phương, luân hồi sai chủng tộc mà thôi, còn lại hết thảy mạnh khỏe." Luân hồi xảy ra sai sót, loại sự tình này có khả năng sẽ phát sinh, nhìn xem Trư Bát Giới sẽ biết, cũng không

biết là cố ý hay vô ý, tạo hóa trực tiếp luân hồi vào trong chuồng heo.

Nghĩ tới những thứ này, Tiêu Vân không khỏi mặc niệm ba giây đồng hồ cho những kẻ luân hồi sai sót kia.

Những người này cũng quá xui xẻo, cũng may sau khi luân hồi kết thúc là có thể trở về, không nói đến chuyện sau khi luân hồi chết là thật sự chết, đáng tiếc xảy ra sai sót cũng không còn cách nào.

Ngưu Đầu Mã Diện bận rộn như vậy, xuất hiện một chút sai lầm nhỏ cũng có thể lý giải, nói lời xin lỗi, vài câu nói tốt là xong việc.

Bằng không làm gì?

Gây sự?

Nghĩ quá nhiều rồi, Ngưu Đầu Mã Diện hai tộc chúng ta không rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi và Địa Phủ, dám làm gì chúng ta?

Có ngon thì đập Địa Phủ và Lục Đạo Luân Hồi đi, chúng ta làm việc xuất hiện sai lầm, đã xin lỗi, đã bồi thường, muốn nhiều hơn nữa là không được.

Không chấp nhận, ta cũng không còn cách nào.

Trong đại điện chỉ có ba người Tiêu Vân, Hậu Thổ, Huyền Minh, Tiêu Vân thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, biết Tiên Thiên Ma Thần không?" Xác định không phải đang nói nhảm chứ?

Huyền Minh cùng Hậu Thổ tề tề nhìn Tiêu Vân.

Mười hai Tổ Vu chúng ta nãi là Bàn Cổ tinh huyết sở hóa, Bàn Cổ cùng các Tiên Thiên Ma Thần khác hầu như là cừu địch, kỳ thật Bàn Cổ cũng là một tôn Tiên Thiên Ma Thần, chỉ là tương đối đặc thù mà thôi.

Như thế, Tiêu Vân còn hỏi ta có biết Tiên Thiên Ma Thần hay không.

Chẳng lẽ đi Hỗn Độn một chuyến, dẫn đến hít khí Hỗn Độn nhiều quá, đầu óc có chút chậm chạp rồi a.

Thấy hai người nhìn mình như nhìn kẻ thần kinh, Tiêu Vân không khỏi đầy đầu hắc tuyến.

Giơ tay đặt lên trán một điểm, hình ảnh chiến đấu với Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện trong đầu các nàng. "Hư!!!" Một giây sau, Hậu Thổ cùng Huyền Minh mạnh mẽ đứng lên, Tiêu Vân giơ tay ra hiệu, ý bảo đừng thanh trương, hai người mới chậm rãi ngồi xuống.

Chỉ là vẻ mặt giật mình khó tránh khỏi.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tiêu Vân cảm khái nói: "Kỳ thật những năm này Thánh Nhân chúng ta không ngừng tiến vào trong Hỗn Độn, chính là bởi vì có Tiên Thiên Ma Thần tới gần thế giới Hồng Hoang, cho nên phải luân phiên trấn thủ trong Hỗn Độn, hôm nay xuất hiện hai cái.

Một cái ngoại quan cổ quái lớn lên giống sư tử, một cái giống con dơi lại giống cá.

Tuy chưa thể chứng đạo, nhưng một chân đã bước lên cánh cửa chứng đạo, nếu có linh trí, chứng đạo tuyệt đối có thể thành công." "Không nên a." Huyền Minh cùng Hậu Thổ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tiên Thiên Ma Thần lúc trước ngăn cản Khai Thiên không phải đều bị Phụ thần Bàn Cổ chém giết hết rồi sao?

Những Tiên Thiên Ma Thần này từ chỗ nào chạy ra. "Kỳ thật, Thánh Nhân chúng ta lúc bắt đầu cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng người Hồng Hoang chỉ nhiều ít đạt được một ít truyền thừa, cũng không phải có thể đạt được ký ức truyền thừa của Bàn Cổ đại thần hoặc Tiên Thiên Ma Thần khác, cho nên đối với một

số việc không biết rõ tình hình cũng có thể lý giải." Huyền Minh cùng Hậu Thổ gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Giống như mười hai Tổ Vu, đạt được một ít truyền thừa của Bàn Cổ, nhưng ký ức đoạn ngắn của Bàn Cổ cực ít, đều đứt gãy.

Tam Thanh cũng là tình huống giống vậy.

Dựa vào những ký ức này, không có cách nào khẳng định trong Hỗn Độn không có Tiên Thiên Ma Thần chưa chết.

Bất quá chuyện này cũng quá kinh người, biên duyên thế giới Hồng Hoang xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần, bị chém giết hai cái.

Quá không thể tưởng tượng nổi. "Mấy chục vạn năm trước, Đạo Tổ để cho Thánh Nhân chúng ta tiến về Tử Tiêu Cung, chính là vì chuyện Tiên Thiên Ma Thần.

Tại trong Hỗn Độn đã từng xuất hiện Tiên Thiên Ma Thần dùng lực chứng đạo giống như Bàn Cổ đại thần, tên là Dương Mi đại tiên, bản thể là một gốc Không Tâm Dương Liễu, thực lực cực mạnh, Đạo Tổ hoàn toàn không phải đối thủ." "Chuyện này Đạo Tổ vẫn chưa đề cập, mãi đến khi những Tiên Thiên Ma Thần khác xuất hiện mới nói.

Cũng may Tiên Thiên Ma Thần đại đa số không có thần trí, không có thần trí liền không có chứng đạo, như thế Hồng Hoang Thánh Nhân chúng ta còn có thể đối phó, nếu đụng phải Tiên Thiên Ma Thần dùng lực chứng đạo, kết quả sẽ ra sao, ai cũng không rõ ràng." "Tiên Thiên Ma Thần vì sao tới gần Hồng Hoang?" Hậu Thổ hỏi.

Tiêu Vân trả lời: "Dương Mi đại tiên là vô ý tới gần, nhưng hai kẻ vừa rồi nhìn thấy thì lại muốn tiến vào Hồng Hoang, lấy Hồng Hoang làm thức ăn.

Có thể nói Tiên Thiên Ma Thần là công địch của sinh linh Hồng Hoang, một khi xuất hiện, nhất định phải đem nó đuổi đi và chém giết

mới được, bằng không sẽ mang đến nguy hại nghiêm trọng cho Hồng Hoang." Ngọa tào!!!

Huyền Minh trừng lớn mắt, những Tiên Thiên Ma Thần này trâu bò như vậy sao?

Lấy Hồng Hoang làm thức ăn, vậy chẳng khác nào tất cả sinh linh trong Hồng Hoang cũng đều là thức ăn, bao quát người Vu tộc cũng chạy không thoát, thảo nào lại bị Tiêu Vân hình dung là công địch.

Hoàn toàn là tử địch được không. "Cho nên Thánh Nhân chia làm mấy tổ, luân phiên trấn thủ tại trong Hỗn Độn, là vì phòng ngừa Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, tai họa Hồng Hoang.

Đạo Tổ nói đây là một trường kiếp nạn, quan hệ đến kiếp nạn của cả Hồng Hoang." "..." "..." Có loại cảm giác thật vô lực, Tiên Thiên Ma Thần đều nhảy ra, cũng may là loại không chứng đạo, bằng không phiền toái lớn. "Những chuyện này, các nàng biết là được rồi, đừng nói ra ngoài, trước mắt tin tức Tiên Thiên Ma Thần không tốt truyền ra, đi gọi Tổ Vu tới một chuyến, Hậu Nghệ trừ ngoại, ta cho các ngươi một ít đồ tốt." Huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần cộng thêm dược liệu luyện chế đan dược đối với Đại La Kim Tiên mà nói, có thể gia tăng tỷ lệ đột phá, như vậy huyết nhục đối với người Vu tộc, nhất định cũng có hiệu quả.

Nhiều Đại Vu kẹt tại cảnh giới Đại La Kim Tiên như vậy, Tiêu Vân muốn thử xem Đại Vu ăn huyết nhục, có thể đột phá hay không.

Nếu đều đột phá, vậy Lục Đạo Luân Hồi sẽ càng thêm củng cố.

Ai muốn động não cân, đều phải suy nghĩ trước một chút, sẽ có một đám Đại Vu Chuẩn Thánh lao ra mới được.

Một khi xông phá quan ải Chuẩn Thánh, cảnh giới phía sau đối với Đại Vu hoàn toàn không có vấn đề.

Trực tiếp hấp thu đầy đủ sát khí tu luyện, là có thể đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong giống như Huyền Minh, Hậu Thổ.

Đương nhiên, cho dù Đại Vu đạt tới cảnh giới này, thực lực cũng không có cách nào so sánh với Tổ Vu.

Chương 233

Tổ Vu, Đại Vu kém nhau một cái đẳng cấp lớn, có một số liệt thế tiên thiên khó di bổ lại. "Vì sao triệu kiến Đại Vu?" Huyền Minh khó hiểu hỏi.

Tiêu Vân cười giải thích: "Bởi vì huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần có công hiệu giúp người đột phá, trong Hồng Hoang không ít người đều bởi vì phục dụng Cửu Chuyển Kim Đan luyện chế từ dược liệu gia nhập huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần, đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đại Vu nếu đều đột phá, đối với Vu tộc có chỗ tốt, Lục Đạo Luân Hồi cũng sẽ càng thêm củng cố." Còn có chuyện tốt bực này?

Mắt Huyền Minh sáng lên.

Phải biết rằng vì để cho Đại Vu đột phá, Huyền Minh gấp đến độ hận không thể rút tinh huyết Tổ Vu ra, trước mắt huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần có công hiệu, đối với Vu tộc tự nhiên là một kiện đại hảo sự. "Chờ ta đi gọi bọn hắn." Huyền Minh không thể chờ đợi được đi thông báo Đại Vu.

Hậu Thổ vội vàng đưa tay ngăn lại: "Tỷ tỷ chậm đã!!" Huyền Minh xoay người, nhìn Hậu Thổ, không biết vì sao Hậu Thổ ngăn cản.

Ngăn cản Huyền Minh, Hậu Thổ nói: "Tỷ tỷ, trước mắt sự việc Tiên Thiên Ma Thần không nên truyền ra ngoài, cho nên trực tiếp gọi tất cả Đại Vu đến cũng không tốt, không bằng chọn trước một Đại Vu đến nếm thử một phen, nếu chứng minh huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần có trợ giúp đối với Vu tộc ta, lại để cho các Đại Vu khác dùng thì như thế nào?" Vu tộc ăn, không cần luyện chế đan dược, vẽ vời cho thêm chuyện, trực tiếp cho ăn huyết nhục sống là được, đương

nhiên gia công cũng được.

Dù sao không phải ai cũng đều thích ăn lông ở lỗ. "Vậy được rồi, chờ ta trở về." Huyền Minh vội vàng rời đi, Tiêu Vân lấy ra một khối thịt lớn, Thái Dương Chân Hỏa bao phủ ở phía trên, không bao lâu, trong đại điện tản mát ra một trận mùi thơm. "Hắc hắc!!" Trong Tu La Đạo, Hình Thiên đang nhàn rỗi vô liêu, đang xem người Tu La tộc đánh nhau.

Không ít Đại Vu đều có yêu thích này, xem phim đại chiến miễn phí, những kẻ hung thần ác sát luân hồi tiến vào Tu La giới đều là một ít sát thần, người Tu La tộc cũng trời sinh thị sát, song phương gặp mặt tuyệt đối đánh tới ngươi chết ta sống mới chịu bỏ qua.

Cho nên lúc không có việc gì làm, các Đại Vu thích xem kịch vui.

Bất quá, Hình Thiên xem rất hăng say. "Cút ngay cho lão nương!!!" Đang xem say sưa, bỗng nhiên đầu óc suýt chút nữa nổ tung, một tiếng gầm rú vang lên bên tai.

Sau đó Hình Thiên phát hiện mình bị tóm rời khỏi Tu La Đạo, xuất hiện ở bên ngoài, người đang tóm hắn, xách hắn giống như xách một con gà con chính là Huyền Minh. "..." Nhìn sắc mặt Huyền Minh, Hình Thiên lập tức không còn tỳ khí, bồi cười nói: "Không biết Tổ Vu tìm Hình Thiên có chuyện quan trọng gì?" "Không có việc gì, chỉ là Yêu Hoàng kiếm được một ít đồ tốt, sợ có độc, cho nên tìm ngươi thử xem, có thể ăn chết người hay không." Huyền Minh nhàn nhạt trả lời một câu. "..." Khuôn mặt Hình Thiên lập tức biến thành màu xanh.

Kiếm được một ít đồ tốt, nhưng không xác định ngoạn ý này có độc hay không, cho nên để cho ta thử xem?

Hình Thiên cảm giác đầu óc có chút lộn xộn, Tiêu Vân là Yêu Hoàng, là Thánh Nhân, cũng sợ độc?

Thử hỏi Hồng Hoang có độc dịch gì có thể độc chết Thánh Nhân?

Đừng nói Thánh Nhân, phỏng chừng cầm những độc đó đối phó Đại Vu đều không có biện pháp, cái Hình Thiên chân chính cảm thấy khó chịu chính là, mình biến thành tồn tại thử độc rồi.

Bản Đại Vu không cần mặt mũi sao?

A!!

Bản Đại Vu cũng là người cần mặt mũi, Tổ Vu mau buông tay. ...

Trong đầu đang não bổ, Hình Thiên bỗng nhiên phát hiện Huyền Minh đang nhìn chằm chằm mình.

Thì ra Huyền Minh xách Hình Thiên đi, bỗng nhiên chú ý biểu tình Hình Thiên biến hóa cực nhanh, giống như hát tuồng vậy.

Chỉ cần không ngốc, liền có thể đoán được tiểu tử này trong lòng khẳng định đang oán giận, lập tức cho ăn vả hầu hạ. "Tổ Vu tha mạng, tiểu nhân không dám, đừng đánh mặt, đừng đánh mặt!!!" "A!!!!" Một trận kêu thảm thiết tập kích tới, đối với việc này người Vu tộc đều đã quen, nếu có một đoạn thời gian Tổ Vu không có ra tay giáo huấn đám Đại Vu này, mới gọi là kỳ quái!

Ngay cả những người của chủng tộc tiến vào Lục Đạo Luân Hồi giúp đỡ làm việc kia, đều đã tập quán rồi.

Những Đại Vu này từng cái trời không sợ đất không sợ, đụng tới Tổ Vu liền lập tức ỉu xìu.

Đánh không đánh lại, mắng không dám mắng, tùy tiện đánh, tùy tiện mắng, còn ngoan hơn gà con.

Không bao lâu, Huyền Minh trở về, mang theo Hình Thiên đang vác cái đầu heo.

Đối với thuộc tính đầu heo của Đại Vu, Tiêu Vân đã sớm tập

quán.

Lần nào mà không nhìn thấy có Đại Vu biến thành đầu heo chứ?

Quen là tốt rồi, không có gì kỳ quái, Vu tộc truyền thống. "Hình Thiên, đây là đồ tốt Yêu Hoàng cố ý mang đến cho người Vu tộc ta, ăn đi, có lẽ có trợ giúp đối với đột phá." Hậu Thổ nhìn Hình Thiên một cái, không thèm để ý, hiện tại khó coi một chút, chờ một lúc là tiêu tán thôi.

Đồ tốt?

Không phải có độc sao?

Hình Thiên theo bản năng nhìn về phía Huyền Minh, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể thành thật đem thịt toàn bộ ăn hết, hài lòng ợ một cái, nhìn Tiêu Vân, tựa hồ chưa ăn no. "..." Bản hoàng nhìn ra, Hình Thiên lúc này không những giống heo, ngay cả khẩu vị cũng biến thành heo, một khối thịt lớn như vậy, mấy miếng đã ăn hết rồi?

Chờ chút... lời nói không đúng lắm, chẳng lẽ Bản hoàng một ngụm nuốt?

Lập tức Tiêu Vân nhìn Hình Thiên nói: "Có một số đồ vật cũng không thể tùy tiện ăn, ăn nhiều cũng không tốt, đi xuống tu hành đi, nỗ lực tranh thủ đột phá, bất quá trước tiên phải ẩn giấu tin tức, đừng nói cho các Đại Vu khác biết chưa?

Bằng không Huyền Minh cùng Hậu Thổ mỗi ngày đều sẽ tìm ngươi nói chuyện tâm tình." "Hắc hắc, tiểu nhân biết, Hình Thiên bái tạ Yêu Hoàng, bái tạ hai vị Tổ Vu ân tứ." Hình Thiên hắc hắc cười xoay người chạy đi, đồ tốt có thể giúp đột phá cảnh giới, sao có thể tùy tiện truyền ra ngoài?

Chờ mình đột phá trước rồi nói sau, đến lúc đó cũng giống như Hậu Nghệ, tìm các Đại Vu khác đánh một trận đã.

Không đúng!!

Đánh các Đại Vu khác thì có gì vui?

Không có tiền đồ, muốn đánh thì phải đánh Hậu Nghệ!!!

Sớm nhìn hắn không thuận mắt, sau khi đột phá Chuẩn Thánh lại không thèm để ý tới ta, nhất định phải đánh hắn một trận mới được, không đúng, mười trận!!

Mới có thể xả được cơn tức trong lòng. "Đột phá sao?" Hình Thiên rời khỏi đại điện, Tiêu Vân lại bỗng nhiên nhìn về phía đất Tây Phương Linh Sơn.

Hậu Thổ cùng Huyền Minh cũng đi theo nhìn lại, đáng tiếc đều nhìn không thấy.

Tôn Ngộ Không đột phá tới cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!!!

Phật giáo không ai hay biết, hai vị Thánh Nhân đang ở trong Hỗn Độn, cấm chế hạn chế Tôn Ngộ Không kia sau khi hắn đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh liền vô dụng.

Tôn Ngộ Không không có khả năng đột phá, cho nên Chuẩn Đề thiết trí cấm chế mới có thể kềm chế hắn.

Trừ phi Tôn Ngộ Không có thể trở thành Chuẩn Thánh, nhưng có khả năng sao?

Nhưng sự tình cảm thấy không có khả năng lại cố tình phát sinh.

Tôn Ngộ Không thật sự đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!!!

Linh Sơn sắp náo nhiệt rồi.

Lúc này bên Linh Sơn hoàn toàn không có ý thức được một tràng đại nạn sắp sửa buông xuống.

Phật giáo tại Chư Thiên Vạn Giới đang ngày càng lớn mạnh, pha

chút ý tứ như cá gặp nước, lại thêm như hôm nay Phật giáo đại hưng, Như Lai cách đây không lâu vì duyên cớ Ma Châu mà thực lực đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, Phật giáo trên dưới thập phần phấn chấn, đang chuẩn bị đại triển quyền cước.

Trên Linh Sơn, tại cái viện lạc hầu như bị lãng quên kia, trong thi sơn huyết hải của kiếp nạn huyễn cảnh ngạnh sinh sinh giết ra một con đường máu, Tôn Ngộ Không vào giờ khắc này mở ra đôi mắt huyết hồng!

Hận!

Hận!

Hận!

Hận!

Hận!

Vô tận cừu hận để cho Tôn Ngộ Không tại một khắc đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh kia, khí thế rốt cuộc áp chế không nổi, thao thiên hung diễm thăng đằng, trong lúc nhất thời, cấm chế đặc ý bố trí dùng để vây khốn viện lạc nháy mắt hóa thành bột mịn, Linh Sơn cũng theo đó chấn động.

Cừu hận trong lòng Tôn Ngộ Không tại vô số lần chém giết trong kiếp nạn huyễn cảnh đã nồng đậm đến mức không gì có thể so sánh nổi.

Nếu không phải Phật giáo tính kế, hắn làm sao sẽ luân vi trò cười?

Nếu không phải Phật giáo tính kế, hắn làm sao sẽ đi Tây Thiên thỉnh kinh?

Kết quả Phật giáo lại nói lời không giữ lời, Tây Du kết thúc vẫn không thả hắn về.

Nếu không phải Phật giáo bội tín khí nghĩa, hắn lại làm sao sẽ chịu đủ cha tấn, tại Thiên Đình chịu trăm năm roi quất, lại nhập Lục Đạo Luân Hồi ngày ngày bị đánh vạn năm không nghỉ?

Cho dù về tới Linh Sơn, y nguyên vẫn không thả hắn.

Thời gian trong kiếp nạn huyễn cảnh cùng thời gian Hồng Hoang không thể so sánh, tại trong Hồng Hoang có khả năng trôi qua không bao lâu, nhưng tại trong kiếp nạn huyễn cảnh, Tôn Ngộ Không lại chém giết ức vạn năm không nghỉ, thống khổ trong đó càng vô pháp dùng ngôn ngữ miêu tả.

Cho nên, Tôn Ngộ Không vừa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, từ trong kiếp nạn huyễn cảnh kia đi ra, hồng quang trong mắt so với Tiên Thiên Ma Thần hào vô ý thức chỉ biết giết chóc kia càng thêm khủng bố.

Cấm chế Chuẩn Đề bố hạ triệt để mất hiệu lực, Kim Cô Bổng trong nháy mắt chuyển về trong tay Tôn Ngộ Không.

Như Lai tọa trấn Linh Sơn đại kinh thất sắc, căn bản không có ngờ tới Tôn Ngộ Không sẽ phá khai cấm chế.

Tôn Ngộ Không trong mắt chỉ còn huyết quang, hầu như không có cho bên Linh Sơn thời gian phản ứng, cừu hận của hắn kinh qua ức vạn năm thời gian trong kiếp nạn huyễn cảnh gia trì hết lần này tới lần khác, phẳng phất như lạc ấn vào trong xương cốt, Kim Cô Bổng trong tay đón gió mà lớn, căn bản không có đi nhìn, một kích đánh xuống, đi thẳng đến chỗ Kim Thiền Tử.

Năm đó Kim Thiền Tử chuyển thế thành Đường Tăng lừa gạt Tôn Ngộ Không rằng Tây Du kết thúc sau đó sẽ thả về Hoa Quả Sơn, khi đó hắn ngu ngốc tin, như hôm nay nộ diễm không tắt, Kim Thiền Tử giành trước xui xẻo.

Nếu Tôn Ngộ Không không có đột phá, Kim Thiền Tử đảo không sợ, ngạnh tiếp Tôn Ngộ Không một gậy cũng thương không được.

Nhưng, khi Tôn Ngộ Không mang theo vô tận hận ý một gậy rơi xuống, Kim Thiền Tử triệt để luống cuống tay chân, cảm giác căn bản ngăn không được kinh thiên nhất kích này.

Kim Thiền Tử lớn tiếng hô to: "Cứu..." Đáng tiếc hô cứu không kịp, đã bị Tôn Ngộ Không một côn đánh chết, hình thần câu diệt!

Quan Âm vội vàng chuẩn bị ra tay cứu viện, nhìn thấy Kim Thiền Tử bị Tôn Ngộ Không một kích xóa đi, Linh Sơn chịu chấn động, cung điện liên phiến sụp đổ, kinh cụ nộ quát: "Yêu hầu làm càn!

Ngươi lại dám..." Kết quả không đợi tiếng mắng của Quan Âm rơi xuống, Tôn Ngộ Không nói cũng không nói liền đánh về phía Quan Âm.

Linh Sơn một mảnh hỗn loạn, đông đảo Phật giáo đệ tử chưa đi Chư Thiên Vạn Giới luân hồi kinh nghi bất định, luôn có một loại cảm giác nơm nớp lo sợ.

Như Lai phát giác Kim Thiền Tử bị Tôn Ngộ Không đánh chết, nguyên bản tâm cảnh bình hòa giờ đây bột nhiên đại nộ.

Năm đó Tôn Ngộ Không trực hô "Như Lai tiểu nhi" hắn cũng chỉ cười một tiếng, hiện tại nhìn Tôn Ngộ Không mạc danh đột phá sau đó vừa ra liền giết Kim Thiền Tử, Như Lai sát na gian làm ra quyết đoạn, chuẩn bị đem Tôn Ngộ Không trấn sát đương trường!

Đông đảo Phật giáo đệ tử hồi thần phát hiện Tôn Ngộ Không tạo hạ sát nghiệt xong không những không chạy, còn giết hướng Quan Âm, phân phân ra tay.

Quan Âm nguyên bản cũng không sợ Tôn Ngộ Không, nhưng khi công kích của nàng bị Tôn Ngộ Không trực tiếp kháng trụ, không

muốn sống địa cùng nàng liều mạng chém giết, dù cho thực lực cao cường, nàng cũng không khỏi hoảng thần, bị Tôn Ngộ Không một côn đánh bay ra ngoài, trong miệng máu tươi cuồng phún, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Những đệ tử Phật giáo thực lực không tế kia càng khỏi phải nói, một khắc Tôn Ngộ Không tạp hạ Kim Cô Bổng kia, toàn bộ thân tử đạo tiêu.

Cung điện Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vất vả kiến tạo sụp đổ vô số, mạch núi Linh Sơn đều suýt chút nữa bị Tôn Ngộ Không đánh gãy.

Chương 234

Nhiên Đăng Chuyển Thế Phật tự thị thực lực, cùng Như Lai hầu như đồng thời hướng Tôn Ngộ Không đánh tới, cả tòa Linh Sơn bởi vì Tôn Ngộ Không mà tiếng la giết không ngừng.

Tiêu Vân đều nhịn không được muốn thay Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặc niệm, chỉ bấm tay tính toán, liền biết tiền căn hậu quả.

Nguyên bản kiếp nạn thuộc về Như Lai lại rơi vào trên đầu Tôn Ngộ Không, đợi đại kiếp qua đi lại là cơ duyên, làm cho thực lực Tôn Ngộ Không đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, thiện trường sát phạt, cùng phong hào "Đấu Chiến Thắng Phật" kia đảo có vài phần tương xứng.

Nhưng phàm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có một người lưu tại Linh Sơn, Linh Sơn sẽ không tao ngộ kiếp nạn này.

Thật vất vả Phật giáo mới đại hưng, cho đệ tử Phật giáo Tây Phương hưng vượng, kết quả bị Tôn Ngộ Không đánh chết một mảng lớn.

Chỉ là, làm cho Tiêu Vân ý không tới chính là, bởi vì kiếp nạn biến động, khí vận trên người Tôn Ngộ Không cũng đã xảy ra biến hóa, tựa hồ có dấu hiệu nghiêng về hướng Yêu tộc.

Tiêu Vân mặt lộ vẻ cổ quái, Phật giáo Tây Phương, trên có Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, dưới có Như Lai Quan Âm, từng người vắt hết óc nghĩ phương thiết pháp muốn đem Tôn Ngộ Không trói tại Phật giáo, vì Tôn Ngộ Không có thể nói là phí tận tâm tư, kết quả đầu phản lại dẫn phát một tràng đại nạn.

Bất quá khí vận trên người Tôn Ngộ Không vì sao lại nghiêng về hướng Yêu tộc?

Tiêu Vân nghĩ không thông, năm đó vì trừng phạt Tôn Ngộ Không, hắn hạ thủ cũng không nhẹ, lại roi quất lại "Đại Vu bồi luyện", Tôn Ngộ Không nội tâm ký hận cũng không kỳ quái.

Nói Tôn Ngộ Không muốn đầu kháo Thiên Đình, hắn cũng không tin a.

Thiên Đình Chuẩn Thánh Đại Yêu một trảo một nắm, muốn Tôn Ngộ Không có tác dụng gì!

Tiêu Vân tiếp tục quan khán, Tôn Ngộ Không đại sát tứ phương gây cho Linh Sơn một tràng đại nạn, cùng Nhiên Đăng, Như Lai đánh đến bất khả khai giao, cuối cùng đánh đến sơn băng địa liệt, Tôn Ngộ Không bị ngạnh sinh sinh đánh rớt một cái cảnh giới, chật vật đào tẩu.

Phương hướng đào vong, thật khéo hay không, lại hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi, cũng chính là chỗ Tiêu Vân.

Tiêu Vân đột nhiên có chút dở khóc dở cười, muốn Tôn Ngộ Không thật sự chạy đến nơi này, làm không tốt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại tưởng là bị hắn tính kế.

Trời xanh chứng giám, hiện tại tâm tư hắn đều đặt tại Tiên Thiên Ma Thần và tu luyện, căn bản không có tâm tư đi tính kế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dù sao Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện tại cộng lại cũng không đủ cho hắn đánh một trận.

Mắt thấy Tôn Ngộ Không càng ngày càng gần, Như Lai ở phía sau đuổi sát không buông, Tiêu Vân tiệt thủ một đoạn thiên cơ, phát hiện Tôn Ngộ Không lại hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Năm đó Tôn Ngộ Không bị những Đại Vu kia luân lưu tấu một vạn năm, đương nhiên cũng biết không ít sự tình, ví dụ như thông qua luân hồi tiến vào Chư Thiên Vạn Giới.

Vừa khéo Tôn Ngộ Không bị đánh rớt một cái cảnh giới, tiến vào

Chư Thiên Vạn Giới cũng không phá vỡ quy củ Chuẩn Thánh không được nhập mà Tiêu Vân định ra.

Tiêu Vân thần sắc khẽ động, trực tiếp rời khỏi nơi này, miễn cho Như Lai đuổi tới phía sau trông thấy hắn ở chỗ này lại dẫn tới hiểu lầm.

Không biết Tôn Ngộ Không đã trải qua kiếp nạn tiến vào Chư Thiên Vạn Giới sẽ có biến hóa gì, trước mắt nhìn lại, đối với Tiêu Vân mà nói, hẳn là không có tổn hại.

Trong Hỗn Độn, khi Tôn Ngộ Không xuất hồ dự liệu phá khai cấm chế, Chuẩn Đề lòng biết không ổn, bấm tay tính toán, biết được Linh Sơn gặp kiếp nạn, lập tức lòng nóng như lửa đốt hướng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cáo tội một tiếng muốn chạy về: "Hai vị sư huynh, Linh Sơn ta tao phùng kiếp nạn, dung ta về Hồng Hoang trước, lần sau lại ôn chuyện." Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, biết sự tình không nhỏ, trong lòng tính toán, lập tức cũng đại kinh thất sắc.

Kim Thiền Tử thân vẫn, Quan Âm trọng thương, đông đảo Phật giáo đệ tử bất hạnh bị cuốn vào trong đó tổng mạng, cung điện bị hủy, Linh Sơn đều hầu như bị đánh nát, hậu quả bực này hắn làm sao ngồi yên được, lập tức đi theo Chuẩn Đề chạy về, không quên ủy thác Lão Tử thế hắn ở trong Hỗn Độn đỉnh một chút: "Hai vị sư huynh, Linh Sơn ta có đại nạn, đệ tử tử thương thảm trọng, lòng ta rất lo, thỉnh Đại sư huynh thay ta chiếu khán một trận, Tiếp Dẫn ta cảm kích bất tận." Tiếp Dẫn lo lắng Chuẩn Đề nộ hỏa công tâm xử lý không tốt tràng tai bay vạ gió này, cho nên thà rằng mở miệng nợ Lão Tử một cái nhân tình, cũng phải lòng nóng như lửa đốt trở về một chuyến.

Lão Tử vốn đang bồi Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàm chán đến sắp điên rồi nói hai câu, kết quả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng cáo từ,

đảo không ngại thu hạ cái thuận thủy nhân tình này, bất quá hắn và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều tò mò, hôm nay chính là lúc Phật giáo đại hưng, ở đâu ra kiếp nạn?

Hiếu kỳ dưới sự thúc đẩy, hai người bấm đốt ngón tay tính toán một phen, tiền căn hậu quả lập tức hiểu rõ tại tâm.

Lão Tử một trận im lặng, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng đối với tràng kiếp nạn của Phật giáo có chút hả hê, lập tức cảm giác thủ tại trong Hỗn Độn cũng không cảm thấy nhàm chán nữa, thậm chí ôm tâm thái xem kịch vui.

Lão Tử nhìn thoáng qua thần sắc trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng một trận thở dài.

Lần này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có xử lý tốt vấn đề Tôn Ngộ Không, kiếp nạn nguyên bản thuộc về Như Lai lại vô tình chuyển dịch lên đầu Tôn Ngộ Không, mới ủ thành đại họa.

Bất luận thủ đoạn quản lý môn hạ đệ tử thế nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề so sánh, cũng không tốt hơn chỗ nào.

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy về Hồng Hoang, Tôn Ngộ Không bị đánh về cảnh giới Đại La Kim Tiên đã an nhiên đào tiến vào trong Luân Hồi.

Mấy tên Vu tộc Đại Vu kia từng cái giống như chùy gỗ, có tâm tư hướng hắn chào hỏi: "Tôn Ngộ Không, lại bị ai đánh rồi?" "Hầu đầu, những năm này một điểm tiến bộ cũng không có, nhìn ngươi tựa hồ bị người một đường truy sát tới đây, có muốn hay không bản Đại Vu vì ngươi chống lưng?" "Yêu hầu quả nhiên đi đâu cũng bị đánh, dù sao đều phải bị đánh, không bằng bồi ta luyện luyện tay?" ...

Những Đại Vu này tại trong luân hồi cũng nhàn đến hoảng, nhìn

thấy người quen cũ Tôn Ngộ Không lại tới nữa, từng cái tinh thần phấn chấn, ma quyền sát chưởng muốn cùng Tôn Ngộ Không luyện lại, dù sao một ngày không đánh, cả người không thoải mái.

Tôn Ngộ Không bị Như Lai và Nhiên Đăng một đường truy sát tỏ ra có chút chật vật, nhất là bị đánh rớt cảnh giới, huyết quang trong mắt cũng tiêu tán không ít.

Tuy rằng Như Lai và Nhiên Đăng cũng không dễ chịu, nhưng Tôn Ngộ Không rõ ràng thương nặng hơn một ít.

Nghe những Đại Vu kia không tim không phổi ôn chuyện với mình, hắn mang theo một ít ngạo khí nói: "Yêm Lão Tôn bị nhốt tại Linh Sơn đã lâu, sau khi tránh thoát đại chiến một trận, tru sát Kim Thiền Tử, đệ tử Phật giáo bị yêm đánh chết đếm không xuể, nếu không phải Như Lai và tên Nhiên Đăng kia liên thủ đả thương yêm, yêm Lão Tôn có thể giết cái Linh Sơn kia đến thiên phiên địa phúc!" Nghe Tôn Ngộ Không khoác lác về chiến tích huy hoàng đại náo Linh Sơn, đông đảo Đại Vu hai mắt tỏa sáng, hận không thể cũng cùng Tôn Ngộ Không đại chiến một trận tại Linh Sơn, đem những đệ tử Thánh Nhân kia giết đến máu chảy thành sông, như thế mới sướng khoái.

Xi Vưu nhìn Tôn Ngộ Không tuy rằng khóe miệng chảy máu, thương không nhẹ, nhưng đối với chiến tích thập phần đắc ý, nhịn không được khích bác Tôn Ngộ Không: "Hầu đầu nói dối, Như Lai và Nhiên Đăng liên thủ giết ngươi, còn có thể để ngươi chạy thoát?" Không đợi Tôn Ngộ Không biện giải, bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi, Như Lai đang cùng thủ vệ Vu tộc thương lượng thông báo, muốn cho Vu tộc giao ra Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lập tức đại gấp, lòng biết sấm hạ đại họa như thế, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhất định tha không được hắn.

Kế sách hiện nay, duy có luân hồi tiến vào trong Chư Thiên Vạn

Giới, mới có thể tạm thời tị họa.

Dù sao Yêu Hoàng định ra quy củ, Chuẩn Thánh phía trên không được nhập luân hồi, Tôn Ngộ Không tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, cũng không sợ đệ tử Phật giáo truy sát.

Hậu Thổ sớm tại trước khi Tôn Ngộ Không chạy tới Lục Đạo Luân Hồi đã được Tiêu Vân giao đại, tự nhiên sẽ không ngăn cản, thậm chí cảm giác nhìn Tôn Ngộ Không thuận mắt hơn vài phần, dù sao Tôn Ngộ Không cũng đánh chết không ít đệ tử Thánh Nhân, làm cho nàng tâm tình thập phần thư sướng.

Vì vậy, khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chạy tới, Tôn Ngộ Không đã tiến vào trong Chư Thiên Vạn Giới, mặc cho bọn hắn nộ hỏa thao thiên, cũng cầm Hậu Thổ và Huyền Minh hào vô biện pháp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mang theo Như Lai phản hồi Linh Sơn, nhìn Linh Sơn đầy đất bừa bộn, thật sự dục khóc vô lệ.

Linh Sơn tác vi đạo trường của hắn, hắn đã trút xuống vô số tâm huyết, bị Tôn Ngộ Không đột phá Chuẩn Thánh xong đại náo một trận, đánh đến sơn băng địa liệt.

Nếu Tôn Ngộ Không hiện tại xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề, Chuẩn Đề có thể đem Tôn Ngộ Không tỏa cốt dương hôi!

Chuẩn Đề nội tâm khổ muộn, nhất là tràng kiếp nạn này hoàn toàn là do hắn làm việc không chu toàn dẫn tới, lại càng thêm khó chịu.

Nhưng phàm là sau khi lấy Ma Châu hắn bỏ thêm chút tâm tư lên trên người Như Lai, hay hoặc là sớm một chút giải quyết vấn đề Tôn Ngộ Không ngoan cố không chịu thay đổi, lại bất tế thì cấm chế gia cường thêm một ít, tràng tai họa này cũng không đến mức phát sinh.

Lại một cái nữa, nếu hắn không lưu lại trong Hỗn Độn oán giận, có hắn tọa trấn tại Linh Sơn, Tôn Ngộ Không cho dù đột phá cảnh

giới Chuẩn Thánh cũng không lật lên được sóng gió gì.

Cho nên nhìn Linh Sơn mãn mục sang di, Chuẩn Đề đấm ngực giậm chân, gào khóc thảm thiết, hoàn toàn không để ý hình tượng Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn không đành lòng nhìn Chuẩn Đề mất mặt trước đệ tử, dùng Công Đức Kim Liên che chở hắn, nín nhịn đau lòng trong tim nhỏ máu thu thập tàn cục.

Tiêu Vân nhìn Chuẩn Đề khóc, cũng một trận im lặng, đến mức đó sao, chẳng phải bị đánh chết một Kim Thiền Tử, liên đới chết một ít đệ tử vô tội, Phật giáo khí vận mất một khối thôi sao...

Kết quả Chuẩn Đề cư nhiên khóc...

Cũng may Chuẩn Đề không có đem sự tình trách lên đầu Tiêu Vân.

Tiêu Vân thấy hắn khóc thương tâm như vậy, cư nhiên có chút đồng tình với Chuẩn Đề, dù sao sự tình cùng hắn thật có vài phần liên lụy, nếu không phải ngay từ đầu không lấy Càn Khôn Đỉnh luyện chế Ngũ Thải Thần Thạch, khả năng cũng sẽ không tạo thành kết quả hôm nay.

Tùy tay lấy một ít trong vô số dược liệu tại Thiên Đình, Tiêu Vân đi tới Linh Sơn thăm hỏi Chuẩn Đề đang suy sụp tinh thần.

Hắn cho rằng đi đến nơi này, Chuẩn Đề khả năng sẽ mai oán vài câu, dù sao năng lực oán giận ném nồi của Chuẩn Đề tại trong các Thánh Nhân là không ai bằng.

Kết quả Chuẩn Đề lại một câu mai oán cũng không có, thời điểm nhìn thấy Tiêu Vân, khóc đến kêu là một cái thương tâm, hướng Tiêu Vân khóc kể nói: "Yêu Hoàng, ta khổ oa!

Ta thật khổ oa!

Vì sao sẽ như vậy!

Vì sao Chuẩn Đề ta nơi nào cũng không bằng người, nơi nào cũng không như ý!

Luận xuất thân, người nào cũng tốt hơn ta, khi sư tôn thu đồ ta cũng chỉ là cái ký danh đệ tử, khi phân bảo, các sư huynh có thể chia Tiên Thiên Chí Bảo, ta lại chỉ có Tiên Thiên Linh Bảo, khi lập giáo, ta lại nợ vô tận công đức, thực lực không bằng người, cùng người tranh đấu lần nào cũng chịu thiệt, đánh rớt răng nuốt vào trong bụng, ta biết, trong lòng các ngươi đều xem thường ta.

Ta Chuẩn Đề thiên phú không bằng người, thiên tư ngu độn, ta nơi chốn tính kế, nhưng ta không tính kế thì có thể được sao?

Phương Tây ta nghèo rớt mùng tơi, mỗi lần đều chỉ có thể nhặt cái còn thừa, uống cái còn thừa, lấy một chút, môn hạ đệ tử đa số ngay cả một kiện pháp bảo dạng ra hồn cũng không có, ta chỗ nào cũng tranh, lại chỗ nào cũng rơi vào khoảng không..." Chuẩn Đề khóc đến chỗ thương tâm, hoãn khẩu khí tiếp tục đại thổ nước đắng: "Ta biết, ta ở trong mắt các ngươi khả năng giống như một kẻ ngu ngốc, người các ngươi không thu, ta muốn, đệ tử các ngươi chướng mắt, ta muốn, mỗi lần có chỗ tốt ta đều chiếm nhiều một chút...

Ta khổ oa!

Ta ngày đêm nỗ lực, vẫn không đuổi kịp bước chân các ngươi, thời điểm nên xuất lực Chuẩn Đề ta chưa từng chối từ.

Khi khai tịch Ba ngàn thế giới, Yêu Hoàng muốn nâng cao tiêu chuẩn, ta tuy rằng thực lực thấp kém, nhưng đã từng có oán ngôn?

Gặp Tiên Thiên Ma Thần, Chuẩn Đề ta đã từng có lùi bước?

Ta tới chậm, đó cũng là do ta thực lực không tế, tốc độ không nhanh...

Vì sao ta căng căng nghiệp nghiệp lại đổi lấy kết quả như vậy, ta thật khổ oa!" Tiêu Vân choáng váng, tên Chuẩn Đề này đặc biệt thích chiếm tiện nghi, chỗ nào cũng thích tính kế người, trước đó ở trong Hỗn Độn, Chuẩn Đề không đuổi giết nổi một tôn Tiên Thiên Ma Thần, Chuẩn Đề lo lắng chia không được chỗ tốt, kéo những người khác muốn gặp giả có phần, kết quả bị Tiêu Vân đương trường đánh mặt, người khác đều được chia, Chuẩn Đề không có phần.

Hiện tại Linh Sơn đột nhiên gặp nạn, Chuẩn Đề luôn mồm oán giận cư nhiên hướng hắn khóc kể...

Cái này Tiêu Vân vạn vạn không nghĩ tới.

Trước đó cùng Chuẩn Đề đấu rất vui vẻ, đương nhiên nhìn kết quả mà nói, hắn không chịu thiệt, dù sao biết được cục thế Hồng Hoang phát triển, ánh mắt so với Chuẩn Đề khẳng định nhìn xa hơn, Chuẩn Đề đấu không lại hắn cũng là bình thường.

Muốn nói thì, Chuẩn Đề kỳ thật thật sự rất thảm.

Nếu không có Tiêu Vân xuất hiện, dựa theo kịch tình bình thường mà đi, Thông Thiên Giáo Chủ là người đầu tiên xui xẻo, Tiệt giáo cũng sẽ ầm ầm sụp đổ, Chuẩn Đề có thể lăn lộn đến thuận buồm xuôi gió.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của hắn, Chuẩn Đề hiện tại phí tận tâm cơ, cùng tận hết thảy nỗ lực, cũng lăn lộn đến bình thường.

Quá thảm.

Tiêu Vân không khỏi hướng Chuẩn Đề ném ra ánh mắt đồng tình, ai bảo Chuẩn Đề gặp được hắn đâu.

Mở miệng khoan ủi nói: "Thời vận hay thay đổi, như hôm nay Càn Khôn chưa định, vị lai như thế nào còn chưa biết, đạo hữu không cần nản lòng thoái chí." Chuẩn Đề gượng gạo nặn ra một chút tươi cười,

kết quả so với khóc còn khó coi hơn, khổ cáp cáp mở miệng nói: "Ta nhìn rõ ràng, kỳ thật cũng không phải ta khí vận không tốt, biến số Hồng Hoang, ức vạn sinh linh, ta dù sao cũng chứng được Thánh vị, bất tử bất diệt, lão sư cũng chưa từng bạc đãi ta, chỉ là ta năng lực không bằng Yêu Hoàng, ngay cả một con khỉ cũng dạy không tốt..." Tiêu Vân nguyên bản nghe Chuẩn Đề nói dù sao cũng thành Thánh Nhân, so với Hồng Hoang ức vạn sinh linh mạnh hơn nhiều, còn tưởng rằng Chuẩn Đề được cổ vũ khôi phục một chút lòng tin, kết quả thần đặc sao ngay cả một con khỉ cũng dạy không tốt!

Xem ra Chuẩn Đề lần này thật sự bị Tôn Ngộ Không làm cho tâm thái hỏng mất.

Từ khi Chuẩn Đề bắt đầu mưu đồ Tôn Ngộ Không đản sinh, vẫn luôn bị Tôn Ngộ Không làm cho tức giận đến không còn tỳ khí, cuối cùng ủ thành khổ quả.

Tràng kiếp nạn này vốn có vô số cơ hội có thể tránh miễn, kết quả cố tình phát sinh, làm cho Chuẩn Đề phỏng chừng hoài nghi nhân sinh.

Tiêu Vân thậm chí hoài nghi, nếu hiện tại có thể cho Chuẩn Đề nhập luân hồi, Chuẩn Đề có thể hay không thật sự tức giận đi truy sát Tôn Ngộ Không.

Đáng tiếc Ba ngàn đại thế giới kia hiện tại khẳng định dung không nổi Thánh Nhân tiến vào, cho nên Tiêu Vân cũng không có biện pháp thử xem.

Chuẩn Đề đối với Tôn Ngộ Không u oán, đều sắp thành tâm bệnh rồi.

Thở dài một hơi, hướng Tiêu Vân phục nhuyễn nói: "Ta nhìn thông suốt rồi, tại trong Hồng Hoang, không ai là đối thủ của Yêu Hoàng, vô luận thực lực hay trí tuệ, Yêu Hoàng đi một bước xem mười bước, năng lực viễn siêu chúng ta.

Cho dù là Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chung quy không phải đối thủ của Yêu Hoàng.

Được mất nhất thời không tính là gì, chỉ có giống như Yêu Hoàng có thể mắt nhìn toàn cục, mới là đường hoàng chính đạo." Ân???

Tên Chuẩn Đề này cư nhiên lúc này hướng hắn phục nhuyễn?

Thậm chí phá thiên hoang địa xưng tụng Tiêu Vân.

Bất quá Tiêu Vân biết chuyện nhà mình, hắn cũng là biết hướng đi phát triển của Hồng Hoang, mới có thể liệu địch tiên cơ, mỗi lần đều có thể hoạch đắc chỗ tốt lớn nhất.

Đương nhiên, thực lực cũng là nguyên nhân quan trọng để đạt được chỗ tốt lớn nhất.

Nói trắng ra, tại trong Hồng Hoang, nếu không có thực lực, cho dù túc trí đa mưu liệu sự như thần, vận khí không tốt bị một chưởng đập chết.

Nhưng nếu thực lực siêu quần, có thể giống như Bàn Cổ đại thần dùng lực chứng đạo, vậy đều không cần quản, ai ngăn cản trực tiếp giết là được.

Năm đó khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, chính là chém giết ba ngàn Ma Thần, hiện tại giết mấy cái Tiên Thiên Ma Thần chưa chứng đạo không có thần trí lại có chút bó tay bó chân, con đường phía trước còn dài.

Cho nên, Tiêu Vân trong lòng cảm khái một phen, đảo không có mở miệng châm chọc Chuẩn Đề, dù sao người ta Chuẩn Đề đều phục nhuyễn, nếu lại đi xát muối vào tim một phen, vậy có chút quá băn khoăn.

Tiêu Vân vỗ vỗ vai Chuẩn Đề, thổn thức nói: "Con đường phía trước từ từ, chúng ta hiện tại nguy cơ chưa hết, trong vô tận Hỗn Độn

còn có không biết bao nhiêu Tiên Thiên Ma Thần, Hồng Hoang cần chúng ta cộng đồng thủ hộ mới được." Chuẩn Đề vội vàng nói: "Yêu Hoàng nói đúng, như hôm nay đại kiếp sợ là nhắm vào Thánh Nhân chúng ta, xưng là Ma Thần Lượng Kiếp cũng không quá đáng, nhân dịp Ma Thần Lượng Kiếp này, Chuẩn Đề ta nguyện cùng Yêu Hoàng cộng đồng vượt qua." Tiêu Vân trợn trắng mắt, Chuẩn Đề cho dù hướng hắn phục nhuyễn, có một số bản tính vẫn không đổi được, cái gì mà hòa Tiêu Vân nhất độ Ma Thần Lượng Kiếp, phân minh là chiếm tiện nghi Tiêu Vân!

Với sức chiến đấu hiện tại của Chuẩn Đề, cũng chỉ có tác dụng đánh đấm trợ thủ, đối kháng Tiên Thiên Ma Thần, áp căn trông cậy không được vào Chuẩn Đề.

Chương 235

Trách không được bị chút đả kích liền lải nhải một đống lớn, lại gào khóc thảm thiết lại phục nhuyễn, Tiêu Vân lập tức nhìn thấu chút tâm tư nhỏ của Chuẩn Đề, sợ Chuẩn Đề hiện tại bình tĩnh lại phát hiện khi đối phó Tiên Thiên Ma Thần sẽ bị hư, cho nên thừa dịp bán thảm, trước ôm đùi Tiêu Vân rồi nói sau.

Tiêu Vân và Chuẩn Đề ở trong Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nói một đống lời, Tiếp Dẫn ở bên ngoài cũng không biết bọn hắn nói những gì, chỉ biết Chuẩn Đề sau khi khóc lớn một trận, tựa hồ ổn trọng rất nhiều, không còn giống như trước kia phong phong hỏa hỏa, làm cho Tiếp Dẫn an ủi.

Linh Sơn lần này tuy rằng gặp kiếp, nhưng do hắn và Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân tọa trấn, rất nhanh sẽ khôi phục.

Tuy rằng chết Kim Thiền Tử và có một ít đệ tử vô tội, nhưng cũng không đến nỗi nguyên khí đại thương, căn cơ Phật giáo vẫn chưa bị tổn hại, chỉ tiếc phần khí vận kia trên người Tôn Ngộ Không, cũng theo tràng kiếp nạn này rời bỏ Phật giáo mà đi.

Tiếp Dẫn mắt thấy nhân tâm Linh Sơn ổn định, cũng yên lòng, giao đại Chuẩn Đề thiết mạc mao táo, đừng để đệ tử Phật giáo cuốn vào thị phi của Tôn Ngộ Không, để tránh bị tổn thất lớn hơn.

Dù sao Tôn Ngộ Không trước khi nhập luân hồi, cảnh giới đột phá Chuẩn Thánh, lại là Thiên Sinh Thạch Hầu, luân hồi trong Chư Thiên Vạn Giới, rất khó đối phó, cho dù là đám Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên Thánh Nhân đệ tử gặp phải cũng thảo không được tốt.

Tiếp Dẫn chuẩn bị đi vào trong Hỗn Độn thế hoán Lão Tử, dù sao mười vạn năm chi kỳ chưa tới, chỉ bởi vì Linh Sơn xảy ra biến cố

mới khẩn thỉnh Lão Tử thế một trận.

Đương nhiên hắn cũng ngại để cho Lão Tử làm không công, chuẩn bị tại mấy vạn năm còn lại, xem thử có thể ngưng tụ hai khỏa Phật Tổ Kim Châu cho Lão Tử hay không.

Dù sao sau khi bị Tiêu Vân lừa dối một trận, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhớ thương Phật Tổ Kim Châu kia đã lâu.

Phật Tổ Kim Châu xác thực đối với đột phá bình cảnh có nhất định bang trợ, đối với giáo phái đệ tử mà nói là đồ tốt không thể đa cầu.

Thời kỳ ngắn ngủi, trong Chư Thiên Vạn Giới bởi vì thời gian lưu tốc bất đồng với Hồng Hoang, Tôn Ngộ Không kia luân hồi xuất thế.

So sánh với trước kia bởi vì thiếu khuyết công đoạn Tiêu Vân dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế một phen dẫn đến kết quả, Tôn Ngộ Không sau một lần luân hồi bởi vì lịch kinh ma nạn, rốt cuộc có biến hóa lớn.

Một đời này biến thành Tôn Ngộ Không ghen ghét như cừu tại một phương đại thế giới do Ma Giáo chiếm thế lớn, suất lĩnh Yêu tộc phấn khởi phản kháng, giết đến Ma Giáo liên tiếp bại lui, nguyên bản tại cái thế giới này ngập ngừng khả nguy Côn Luân, Thục Sơn, Lưỡng Nghi cùng với Lôi Âm Tự rốt cuộc có một tia cơ hội để thở dốc.

Không biết có phải Tôn Ngộ Không trời sinh có khí chất suất chúng phản kháng hay không, Yêu tộc của thế giới kia vốn như một bàn tán sa bị hắn chỉnh hợp lại, trong thời gian ngắn cùng thế lực Ma Giáo nguyên bản sắp triệt để chiếm cứ phương thế giới này phân đình kháng lễ!

Tiêu Vân cũng theo đó phát hiện, Yêu tộc khí vận gia tăng!

Xem ra con khỉ này có chút tác dụng!

Tiêu Vân nhịn không được gật gật đầu, đối với Nữ Oa ngồi bên cạnh chậc chậc xưng kỳ nói: "Chư Thiên Vạn Giới quả nhiên thần kỳ, Thạch Hầu thất thải thần thạch hoá hình kia, trải qua luân hồi chuyển thế xong, giống như thoát thai hoán cốt, đánh cho Ma Giáo kia không ngóc đầu lên được." Nữ Oa vốn đối với tranh đấu trong Chư Thiên Vạn Giới không có hứng thú, bất quá nghe Tiêu Vân nói về Tôn Ngộ Không, cũng tình bất tự cấm nhìn thoáng qua.

Tôn Ngộ Không sau khi luân hồi chuyển thế, thực lực tiến triển cực nhanh, lại thêm bản thể đao thương bất nhập, gặp người Ma Giáo, quả thực thế như chẻ tre, dùng sức một mình áp đến Ma Giáo sĩ không ngóc đầu lên được.

Nhất là lợi hại chính là, Tôn Ngộ Không không biết mệt mỏi, lại ghen ghét như cừu, Ma Giáo làm cho phương thế giới kia sinh linh đồ thán, cho nên bị Tôn Ngộ Không cùng truy mãnh đánh, ngày đêm không nghỉ.

Người Ma Giáo gặp phải loại nhân vật chuyên tinh đánh nhau lại một khắc cũng không nguyện dừng lại nghỉ ngơi như Tôn Ngộ Không, ai có thể chịu nổi a?

Nhất là Tôn Ngộ Không đánh mãi đánh mãi thực lực lại tiến bộ, càng đánh càng mạnh, càng mạnh càng khó chơi.

Các giáo phái Thánh Nhân được hoãn khí, càng sẽ không buông tha cơ hội, tại thời điểm Tôn Ngộ Không dẫn Yêu tộc đả kích Ma Giáo, quả đoán gia nhập vào, làm Ma Giáo càng giật gấu vá vai.

Nữ Oa nhìn Ma Giáo bị chèn ép xuống, cảm thấy thập phần hài lòng, bởi vì nàng cảm thụ được, theo phương thế giới này Ma Giáo suy nhược, Nhân tộc khí vận cũng đang tăng trưởng.

Yêu tộc khí vận tăng trưởng, Nhân tộc khí vận tăng trưởng, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo đều có tăng trưởng, duy có Ma Giáo khí vận suy bại, cho nên Tiêu Vân đối với Tôn Ngộ Không có chút lau mắt mà nhìn.

Nếu Tôn Ngộ Không dựa theo kịch tình nguyên bản bị Phật giáo hủ thực thành Đấu Chiến Thắng Phật, Tiêu Vân nhìn cũng lười nhìn một cái.

Bất quá một đời này bởi vì duyên cớ của hắn, Tây Du xuất hiện thiên sai, vận mệnh Tôn Ngộ Không cũng theo đó xuất hiện thiên sai, cuối cùng đi một bước này.

Tiêu Vân nại tính tình tiếp tục xem tiếp, Tôn Ngộ Không thực lực ngày càng tăng trưởng, dùng đột phi mãnh tiến hình dung cũng không quá đáng.

Bất quá cái thế giới này lúc đầu Ma Giáo có thể phát triển nhanh như vậy cũng có nguyên nhân, Ma Giáo Giáo Chủ của phương thế giới kia thực lực cường hoành, có thể nói mạnh nhất thử giới, tuy rằng thực lực Ma Giáo không ngừng bị suy yếu, nhưng chỉ cần tên Ma Giáo Giáo Chủ kia không trừ, Ma Giáo có thể đông sơn tái khởi.

Huống chi, Ma Giáo còn chưa đến thời khắc sơn cùng thủy tận đâu, Tiêu Vân biết, cuối cùng phải xem Tôn Ngộ Không có thể đấu lại Ma Giáo Giáo Chủ hay không.

Từ trên thực lực mà xem, Tôn Ngộ Không tuy rằng tu vi tiến triển cực nhanh, nhưng so với Ma Giáo Giáo Chủ vẫn có một chút chênh lệch.

Vô luận tại Hồng Hoang hay tại trong Chư Thiên Vạn Giới, đều phải dựa vào thực lực nói chuyện, nếu Tôn Ngộ Không bị Ma Giáo Giáo Chủ đánh chết, phương thế giới kia cuối cùng phỏng chừng sẽ bị Ma Giáo độc chiếm. "Khá lắm, đừng để cho ta thất vọng." Tiêu Vân

lẩm bẩm một câu.

Trong lúc nói chuyện, Tôn Ngộ Không dẫn dắt Yêu tộc cùng Ma Giáo triển khai chém giết cuối cùng, giáo phái Thánh Nhân cũng đi theo phía sau trợ lực.

Đáng tiếc Tôn Ngộ Không tu luyện thời gian so với tên Ma Giáo Giáo Chủ kia ngắn hơn, cảnh giới kém một bậc, tuy rằng đánh Ma Giáo Giáo Chủ hộc máu, nhưng Tôn Ngộ Không bị đánh thảm hơn.

Cứ theo đà này, tình hình không ổn a.

Kết quả, tại lúc Tiêu Vân cho rằng Tôn Ngộ Không sắp kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Tôn Ngộ Không mạnh mẽ ôm lấy Ma Giáo Giáo Chủ tự bạo!

Ngọa tào!

Tiêu Vân nhìn đến ngây người, chiêu này chẳng lẽ Tôn Ngộ Không học từ mấy tên hàm hàm Vu tộc sao?

Bất quá hiệu quả cũng rất mạnh, Tôn Ngộ Không tác vi Thiên Sinh Thạch Hầu, uy lực tự bạo cũng không bình thường, tên Ma Giáo Giáo Chủ kia nguyên bản cho rằng thắng chắc rồi, đến chết cũng không dám tin tưởng lại bị một con khỉ thấp hơn một cảnh giới cấp tạc chết!

Theo Ma Giáo Giáo Chủ vẫn lạc, Tiêu Vân phát hiện, Yêu tộc khí vận lại gia tăng một ít, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng khí vận xác thực gia tăng.

Thông qua tự bạo diệt sát Ma Giáo Giáo Chủ, Tôn Ngộ Không lần nữa xuất hiện tại Lục Đạo Luân Hồi, hai đời ký ức điệp gia, Tôn Ngộ Không ngẩn ngủi kinh ngạc sau đó, lập tức lại nghị nhiên quyết nhiên lần nữa bước vào trong luân hồi. "Tốt!

Nếu con khỉ này có thể đem từng cái Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới đều diệt, vậy ta thu hắn nhập Thiên Đình thì đã sao, đến lúc

đó trong Hồng Hoang sẽ thiếu một cái Phật giáo Đấu Chiến Thắng Phật, nhiều một cái Thiên Đình Đấu Chiến Thần rồi!" Tiêu Vân cười ha hả một tiếng, đối với Tôn Ngộ Không có một chút cải quan, nhất là tín niệm ghen ghét như cừu dũng vãng trực tiền của Tôn Ngộ Không trong luân hồi, làm hắn đại vi tán thưởng, thậm chí ngay trước mặt Nữ Oa, nói ra nếu Tôn Ngộ Không có thể thanh trừ Ma Giáo, sẽ phong làm Thiên Đình Đấu Chiến Thần.

Nếu thật sự như thế, phỏng chừng những Đại Yêu Thiên Đình kia từng cái đều sẽ hâm mộ đến đỏ mắt.

Nữ Oa cũng nhàn nhạt cười, theo phương thế giới này Ma Giáo bị tiêu diệt, Nhân tộc khí vận có sở gia tăng, cộng thêm tình nghị Yêu tộc và Nhân tộc liên thủ đối phó Ma Giáo, phương thế giới trải qua ma nạn này rốt cuộc thiếu đi rất nhiều tranh đấu, bắt đầu bồng bột phát triển.

Giờ phút này, trong Hỗn Độn, Tiếp Dẫn mới vừa vặn thế hoán Lão Tử, Lão Tử vẫn còn đang trên đường trở về Hồng Hoang.

Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang toàn thần đề phòng cảm thụ phía trước có dị động, hầu như tại một cái chớp mắt tiếp theo, một cái hắc ảnh cự đại mạnh mẽ lao tới. "Không tốt!

Tiên Thiên Ma Thần!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hô ra tiếng, vội không ngừng tế ra Bàn Cổ Phiên, trong nhất thời tâm tình thập phần phức tạp.

Vì sao lúc Thông Thiên và Nữ Oa trú thủ Hỗn Độn thì Tiên Thiên Ma Thần không đến, đến phiên hắn trú thủ thì Tiên Thiên Ma Thần nối liền không dứt đánh tới!

Tiếp Dẫn cũng đại kinh thất sắc, tên Tiên Thiên Ma Thần này đến quá nhanh, đều không kịp nhìn rõ diện mạo tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, vội vàng tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đem hắn và

Nguyên Thủy Thiên Tôn hộ trụ. "Oanh!" Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻn vẹn trở nạo một chớp mắt, liền bị hắc ảnh cự đại kia đụng ra, tên Tiên Thiên Ma Thần kia ngạnh kháng một kích của Bàn Cổ Phiên, lại thế đi không giảm đụng vào trên Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn. "Phốc!" Hầu như tại sát na va chạm, Tiếp Dẫn một ngụm máu tươi cuồng phún ra, Công Đức Kim Liên dưới một cú va chạm này cũng ảm nhiên thất sắc, hiển nhiên bị thương cực lớn. "Tiên Thiên Chí Bảo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng cũng chịu chấn động, nhưng chung quy không nghiêm trọng, trong tiếng va chạm ầm vang, nghiễm nhiên nhìn rõ trạng huống.

Tiêu Vân trước đây suy đoán quả nhiên không sai, trong tay Tiên Thiên Ma Thần kia, thật có một kiện pháp bảo, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cùng đẳng cấp với Bàn Cổ Phiên! "Lui!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngốc, tuy rằng Tiên Thiên Ma Thần chưa chứng đạo, không có thần trí chỉ dựa vào bản năng chiến đấu, nhưng trong lúc va chạm với Tiếp Dẫn đã đánh Tiếp Dẫn đến mức hầu như không có sức hoàn thủ.

Chờ viện binh Thánh Nhân khác cũng cần thời gian, nếu hắn và Tiếp Dẫn cưỡng ép ngăn cản, sợ rằng không phải đối thủ của tôn Tiên Thiên Ma Thần này.

Một cái không tốt có khả năng sẽ nghiêm trọng thụ thương, dù sao tại trong Hỗn Độn, thực lực sẽ chịu áp chế.

Cùng với việc mạo hiểm bị trọng thương, không bằng trực tiếp lui về Hồng Hoang, mượn nhờ thiên địa chi lực diệt sát nó tại môn hộ Hồng Hoang!

Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực đã tính sai một nước.

Tên Tiên Thiên Ma Thần kia tuy rằng khó chơi, nhưng chỉ cần chưa chứng đạo thì vẫn có thể đối phó được.

Hiện tại chịu thiệt thòi cũng chỉ vì không ngờ đối phương lại sở hữu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo hình cây búa.

Cây búa kia có lẽ không mạnh bằng Bàn Cổ Phiên, nhưng khi va chạm trực diện lại dị thường mạnh mẽ.

Nhìn xem Bàn Cổ Phiên, chỉ trong một lần va chạm đã bị đánh bật ra, Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn càng suýt chút nữa thì bị hủy hoại.

Theo cách nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ cần dẫn tên Tiên Thiên Ma Thần kia vào trong môn hộ Hồng Hoang, do Lão Tử chế trụ kiện Tiên Thiên Chí Bảo kia, lại mượn dùng thiên địa chi lực đem Tiên Thiên Ma Thần diệt sát, biện pháp này là ổn thỏa nhất, lại có thể kiếm thêm được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Hắn thèm muốn Tiêu Vân đã lâu rồi, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo có thể nhanh chóng nâng cao chiến lực lên một đoạn dài, đại đại thu nhỏ lại chênh lệch thực lực giữa hắn và Tiêu Vân.

Tiếp Dẫn đối với việc này cũng không có ý kiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi va chạm chỉ bị khí tức bất ổn một chút, không có gì đáng ngại, nhưng hắn lại trực tiếp bị thương.

Nếu cứ ngạnh kháng như vậy, trước khi các Thánh nhân khác đến viện trợ, hắn có khả năng sẽ bị thương nặng hơn.

Vạn nhất Công Đức Kim Liên đã bị tổn hại nay lại trực tiếp bị đánh nát, vậy thì còn khó chịu hơn cả giết hắn.

Cho nên Tiếp Dẫn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ăn nhịp với nhau, hai người vừa mới tiếp xúc liền lập tức hướng về phía Hồng Hoang bỏ chạy.

Tên Tiên Thiên Ma Thần mọc ra ba cánh tay, bốn con mắt kia bởi vì không có thần trí, lực hấp dẫn của thế giới Hồng Hoang đối với

hắn vượt qua tất cả.

Không có Tiếp Dẫn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn trở ngại, hắn tất nhiên mặc kệ tất cả mà một đầu lao thẳng về phía thế giới Hồng Hoang.

Trong Tử Tiêu Cung tại Tam Thập Tam Ngoại Thiên, Hồng Quân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại không có ra tay, ngược lại còn gia tốc thúc đẩy một chút, tựa hồ đã sớm liệu trước được điểm này.

Cũng bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn tính toán sai lầm, dẫn đến thời điểm Tiêu Vân cùng Nữ Oa chuẩn bị đi tới viện thủ, tên Tiên Thiên Ma Thần kia đã tiến vào Hồng Hoang.

Tiêu Vân trong lòng giận dữ mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng phế vật, thế nhưng một khắc cũng không dám chậm trễ.

Nếu động tác chậm, Hồng Hoang bên trong sợ là muốn sinh linh đồ thán, không khéo bị Tiên Thiên Ma Thần một ngụm nuốt mất trăm vạn sinh linh.

Lão Tử kỳ thật ở gần nhất.

Khi Tiên Thiên Ma Thần đánh tới, hắn không có về Thủ Dương Sơn.

Nếu lúc ấy hắn ở trong Hỗn Độn nán lại một lát, khả năng vừa vặn đụng phải Tiên Thiên Ma Thần.

Nếu có hắn ở đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn ước chừng cũng sẽ không mạo hiểm dẫn Tiên Thiên Ma Thần tiến vào Hồng Hoang.

Chỉ tiếc Lão Tử hấp thu bài học của Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề, lo lắng không ở Hồng Hoang tọa trấn sẽ xảy ra biến cố, cho nên Tiếp Dẫn vừa đi, hắn lập tức cũng đi theo.

Vì vậy, dưới sự nhân duyên xảo hợp, Tiên Thiên Ma Thần mượn

uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo, ngạnh sinh sinh sấm nhập vào trong Hồng Hoang.

Điều Nguyên Thủy Thiên Tôn không có dự liệu được chính là, tôn Tiên Thiên Ma Thần này sau khi tiến vào Hồng Hoang lại toàn nhiên không để ý đến công kích của bọn hắn, giống như điên cuồng bất chấp tất cả mà lao về phía Bất Chu Sơn! "Tiên Thiên Ma Thần muốn làm gì?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa sợ, mượn nhờ thiên địa chi lực lưu lại từng vết thương khổng lồ trên bản thể Tiên Thiên Ma Thần, máu tươi hầu như nhuộm đỏ cả bầu trời.

Tiếp Dẫn tựa hồ nhìn ra mục đích của tên Tiên Thiên Ma Thần kia, không khỏi sắc mặt trắng nhợt, không màng pháp bảo bị tổn hại, tế ra Công Đức Kim Liên muốn ngăn cản Tiên Thiên Ma Thần.

Thế nhưng, Công Đức Kim Liên khi chưa bị tổn hại đều ngăn không được tên Tiên Thiên Ma Thần này, hiện tại dưới trạng thái bị tổn hại lại càng vô dụng.

Dưới một cú va chạm, nó càng suýt chút nữa bị hủy hoại.

Tiếp Dẫn lại phun ra một ngụm máu tươi, nhìn xem Công Đức Kim Liên đang rơi xuống, tâm hắn đau đến nhỏ máu.

Công Đức Kim Liên thương thành cái dạng này, muốn tu phục không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu dược liệu. "Oanh long!" Khi Tiêu Vân chạy đến, tôn Tiên Thiên Ma Thần kia mang theo kiện Tiên Thiên Chí Bảo một đầu húc vào trên Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn thừa nhận toàn bộ công kích của Tiên Thiên Chí Bảo, bị đâm gãy! "....." Tiêu Vân dừng ở giữa không trung, nhìn Bất Chu Sơn đứt gãy sụp đổ, nhất thời tâm tình phức tạp.

Dưới sự can thiệp của hắn, Cộng Công không có đâm sập Bất Chu Sơn, lại bị Tiên Thiên Ma Thần đâm sập!

Liếc mắt nhìn Nữ Oa cũng vừa dừng lại, lần này tốt rồi, công đức Nữ Oa Bổ Thiên chung quy vẫn phải rơi vào trên đầu Nữ Oa.

Chương 236

.....

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quá không đáng tin cậy rồi!

Đã nói là trú thủ Hỗn Độn mười vạn năm, ngăn cản Tiên Thiên Ma Thần xâm nhập, kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ bị thương, lại đánh chủ ý lên kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Tiên Thiên Ma Thần kia, cứ thế thả Tiên Thiên Ma Thần vào Hồng Hoang!

Tiêu Vân đều không nhẫn tâm để Bất Chu Sơn gãy tại trong Vu Yêu Lượng Kiếp, kết quả lại bị cái tên "hố hàng" Nguyên Thủy Thiên Tôn này làm gãy.

Tiêu Vân nhịn không được nộ mạ Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng: "Nguyên Thủy Thiên Tôn cái đồ hố hàng!" Lúc này mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đều xanh mét.

Ai có thể ngờ được Tiên Thiên Ma Thần sau khi tiến vào Hồng Hoang căn bản đều không để ý tới bọn hắn, tùy tiện bọn hắn công kích, cũng một lòng một dạ đâm về phía Bất Chu Sơn.

Sau đó bởi vì bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trọng thương, cho nên khi đâm vào Bất Chu Sơn, Tiên Thiên Ma Thần đã là nỏ mạnh hết đà, trực tiếp đâm chết tại trên Bất Chu Sơn.

Tiên Thiên Ma Thần tuy rằng chết, nhưng Bất Chu Sơn vừa đứt, tất nhiên muốn xảy ra loạn lớn.

Hảo tại vì đối phó Tiên Thiên Ma Thần, tất cả mọi người đều ở chung quanh Bất Chu Sơn.

Thất vị Thánh nhân vừa ra tay, đảo cũng không để tai nạn phát sinh, bằng không Bất Chu Sơn vừa đổ, sinh linh cư trú tại chung

quanh Bất Chu Sơn từng người một đều phải xui xẻo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa giận vừa gấp, nhất là khi Bất Chu Sơn hoàn toàn nghiêng đổ, bầu trời xuất hiện một cái lỗ thủng, trong lòng hắn hối hận vô cùng.

Sớm biết như vậy thì cứ ở trong Hỗn Độn ngạnh kháng một trận, đem Tiên Thiên Ma Thần ngăn cản ở bên ngoài Hồng Hoang thì sẽ không xảy ra tai họa này.

Tuy rằng sẽ bị thương nghiêm trọng, nhưng có xác suất lớn có thể đạt được kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Tiên Thiên Ma Thần kia làm bồi thường.

Đúng là bị mỡ heo làm mờ tâm, não bị úng nước mới thả Tiên Thiên Ma Thần tiến vào Hồng Hoang, cho nên bị Tiêu Vân chỉ vào mũi mắng "hố hàng" cũng vô pháp phản bác, bởi vì xác thực là hố quá lớn!

Càng thêm khả khí chính là, kiện Tiên Thiên Chí Bảo hình cái búa kia, sau khi đâm sập Bất Chu Sơn thì gãy thành hai đoạn, biến thành hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo ở trạng thái bị tổn hại. .....

Tuy rằng Tiên Thiên Linh Bảo cũng không tệ, nhưng chung quy chênh lệch rất xa so với Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ cần nhìn Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề bởi vì trong tay không có Tiên Thiên Chí Bảo nên luôn bị đè lên đánh là biết chênh lệch to lớn giữa Tiên Thiên Linh Bảo cùng Tiên Thiên Chí Bảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngàn vạn lần đều không ngờ sẽ là một cái kết quả như vậy.

Tiêu Vân nhìn kiện Tiên Thiên Chí Bảo kia biến thành hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng càng xác nhận suy đoán của mình: Những Tiên Thiên Ma Thần này quả nhiên có pháp bảo!

Hỗn Độn không biết có bao nhiêu lớn, Tiên Thiên Pháp Bảo lại

đản sinh từ trong Hỗn Độn.

Những Tiên Thiên Ma Thần này không biết phiêu đãng trong Hỗn Độn bao lâu, cầm được pháp bảo cũng không có gì lạ.

Sau khi đâm gãy Bất Chu Sơn, Tiên Thiên Chí Bảo biến thành Tiên Thiên Linh Bảo bị tổn hại, cũng giải thích rất tốt nguyên nhân sau khi Cộng Công giận dữ húc vào Bất Chu Sơn thì Bàn Cổ Thần Điện biến mất không thấy.

Lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn thật đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nhân quả Bất Chu Sơn đứt gãy hơn phân nửa đều tính lên đầu hắn, cũng khó trách hắn tức giận đến nộ hỏa công tâm.

Thất vị Thánh nhân hợp lực cản lại tai họa do Bất Chu Sơn đổ xuống, nhưng vấn đề Bất Chu Sơn sụp đổ dẫn phát không chỉ là vấn đề đè chết vô số sinh linh.

Theo Bất Chu Sơn sụp đổ, phía trên thương khung cũng xuất hiện một cái lỗ thủng lớn.

Hỗn Độn chi khí không ngừng thông qua cái lỗ thủng lớn kia tiến vào trong Hồng Hoang.

Nữ Oa không ngừng đem Hỗn Độn chi khí tiến vào Hồng Hoang đánh tan, bằng không mà nói, tùy ý một đạo Hỗn Độn chi khí đều sẽ đối với sinh linh Hồng Hoang tạo thành nguy hại to lớn.

Đến lúc đó Hồng Hoang thế giới sẽ hồng thủy tràn lan, liệt hỏa đốt núi, ức vạn vạn sinh linh sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, kẻ thực lực không đủ đều sẽ bỏ mạng trong tràng kiếp nạn này.

Cho nên nhìn thấy bầu trời xuất hiện một cái lỗ thủng lớn, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng dục khóc vô lệ, cũng không ngừng ra tay đem Hỗn Độn chi khí càng ngày càng nhiều dũng mãnh lao vào Hồng

Hoang đánh tan, nhưng cứ như vậy chung quy không phải là biện pháp.

Tất cả sinh linh sinh hoạt tại trong Hồng Hoang giờ khắc này đều kinh ngây người.

Đã bao nhiêu năm tháng, Bất Chu Sơn vẫn luôn êm đẹp, kết quả đột nhiên cứ như vậy đứt gãy.

Bất Chu Sơn đứt gãy cũng Thôi đi, bầu trời còn xuất hiện một cái lỗ thủng lớn, kẻ ngu đều biết đây không phải chuyện tốt.

Cho nên, sinh linh Hồng Hoang từng cái nhìn xem lỗ thủng lớn trên bầu trời mà lo âu bất an, nơm nớp lo sợ đại tai sắp sửa giáng lâm trên đầu mình.

Lão Tử nhíu mày gấp đến độ xoay quanh, muốn dùng Thái Cực Đồ đi ngăn một chút, tuy rằng có chút tác dụng, nhưng vẫn như cũ vô pháp ngăn cản Hỗn Độn chi khí dũng mãnh lao vào.

Chuẩn Đề bày ra một bộ dáng nghẹn họng nhìn trân trối, hiển nhiên chưa làm tốt chuẩn bị cho việc Bất Chu Sơn đứt gãy.

Hắn nhìn rồi lại nhìn, đột nhiên cảm giác Linh Sơn sơn mạch bị đánh nát cũng không tính là gì. .....

Thông Thiên ghé đến trước mặt Tiêu Vân, theo bản năng hỏi: "Làm sao bây giờ?" Hiển nhiên, Thông Thiên cảm thấy thời điểm này cũng chỉ có Tiêu Vân là có biện pháp.

Tiêu Vân quan sát cái lỗ thủng lớn kia một trận, cảm giác lại cảm ngộ được một chút Không Gian Pháp Tắc càng thêm thâm ảo, nghe Thông Thiên hỏi làm sao bây giờ, hắn ngược lại là biết. "Nguyên Thủy Thiên Tôn, đừng thả đám Hỗn Độn chi khí đó tiến vào, bằng không tạo thành nhân quả đều tính trên đầu ngươi!

Nữ Oa, dùng Ngũ Thải Thần Thạch đem lỗ thủng bịt lại!" Nguyên

Thủy Thiên Tôn quay đầu nộ thị Tiêu Vân một cái.

Dù sao Hỗn Độn chi khí dũng mãnh lao vào trong Hồng Hoang càng ngày càng nhiều, hắn cùng Nữ Oa, Lão Tử liên thủ cũng có chút cố hết sức, kết quả Tiêu Vân phảng phất như đang trách cứ hắn không xuất lực vậy, làm hắn tức giận đến nghẹn họng.

Cũng may, Tiêu Vân không chỉ mắng một trận mà còn đưa ra một biện pháp: Dùng Ngũ Thải Thần Thạch đem lỗ thủng bịt lại.

Chỉ là, biện pháp này có được không?

Trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đang lầm bầm, kiên trì liều mạng đánh tan Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn không dứt dũng mãnh lao vào, hiện tại một chút biện pháp đều không có, chỉ có thể thử xem rồi.

Nữ Oa nghe biện pháp của Tiêu Vân, cũng không quản biện pháp có đáng tin cậy hay không, lập tức lấy ra Ngũ Thải Thần Thạch.

Chỉ là Ngũ Thải Thần Thạch hình dạng cùng lỗ thủng không nhất trí, nàng cân nhắc một chút, lấy ra Càn Khôn Đỉnh, đem Ngũ Thải Thần Thạch lần nữa luyện chế một phen, sau đó tại dưới sự phối hợp của Tiêu Vân, đem Ngũ Thải Thần Thạch lấp tại trong cái lỗ thủng kia.

Trong nháy mắt, đám Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn không dứt dũng mãnh lao vào kia rốt cục dừng lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên không ngừng đánh tan Hỗn Độn chi khí mệt đến nỗi giống như con chó chết, công việc này quả thực không phải cho người làm, từng đạo Hỗn Độn chi khí vừa rồi giống như có thù với Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy, không muốn sống mà tràn vào, cảm giác giống như đang cùng vô số địch nhân chiến đấu.

Theo Ngũ Thải Thần Thạch cùng thương khung hòa làm một thể, công đức chi lực hạ xuống, Nữ Oa trong nháy mắt thu được đại lượng công đức.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bận bịu mệt gần chết, vẻn vẹn chỉ thu được một điểm công đức cực kỳ bé nhỏ, còn không thu hoạch được nhiều bằng Tiêu Vân.

Không ngờ Nữ Oa Bổ Thiên công đức cuối cùng không có rơi xuống, trì hoãn lâu như vậy, cuối cùng vẫn rơi vào trên đầu Nữ Oa, làm cho Tiêu Vân nhịn không được ở trong lòng cảm khái nhân quả tạo hóa.

Theo việc vá trời hoàn thành, Tiêu Vân phát giác bầu trời đang chậm chạp trụy lạc xuống phía dưới, ánh mắt của hắn cũng theo đó nhìn về phía Bắc Hải.

Con Huyền Quy tham lam không biết đủ lại ngu muội vô tri kia đang ở tại Bắc Hải.

Hiện tại Bất Chu Sơn sập, chỉ có thể đi chém con Huyền Quy kia, lấy tứ chi của nó làm thiên trụ.

Bất quá, giết con Huyền Quy kia nghiệp lực không nhỏ, chuyện này Tiêu Vân cũng không chuẩn bị đi làm, tuy rằng hắn đối với con Huyền Quy kia không thích.

Tiêu Vân đem ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đang còn sợ hãi trong lòng.

Thầm nghĩ ai gây họa thì người đó đi chùi đít, nhân quả nghiệp lực này hắn cảm thấy ném lên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn là vừa vặn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trông thấy Tiêu Vân vẫn luôn nhìn chằm chằm mình, nhìn đến mức trong lòng hắn sợ hãi, nhịn không được lên tiếng nói: "Sự tình đến nông nỗi này, cũng không phải bần đạo mong

muốn.

Nếu biết sẽ như vậy, ta thà vẫn lạc trong Hỗn Độn, cũng sẽ không thả Tiên Thiên Ma Thần kia tiến vào, cũng không thể đem sai lầm đều quái tại trên đầu ta a.

Ai biết Tiên Thiên Ma Thần thật sự có pháp bảo, còn là Tiên Thiên Chí Bảo, ta cùng Tiếp Dẫn sư đệ trở tay không kịp, mới bị Ma Thần kia gây thương tích....." Lải nhải một hồi, phản chính là cái sai lầm này không thể đều trách tại trên đầu hắn, bản ý hắn không phải như thế.

Điểm ấy Tiêu Vân cùng các Thánh nhân khác đều tin tưởng, dù sao Chuẩn Đề lần này cũng ngã một cái té ngã thật lớn.

Tiêu Vân nhàn nhạt nhìn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu diễn, ánh mắt hất lên bầu trời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức sát giác được vấn đề: Thương khung đang chậm rãi trụy lạc.

Đậu má!

Có hết hay không!

Tâm thái Nguyên Thủy Thiên Tôn nổ tung!

Tên Tiên Thiên Ma Thần đáng chết kia gây ra bao nhiêu là tai họa, một đợt vừa yên, một đợt lại tới, quả thực là muốn đem Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉnh chết a.

Nhưng lại không thể mặc kệ, trời mà thật sự sập, vậy thì so với Bất Chu Sơn sụp đổ càng thêm nghiêm trọng.

Bầu trời Bàn Cổ đại thần thật vất vả mới chống lên được, nếu bởi vì hắn mà làm sập, vậy hắn không chết thì về sau cũng không có ngày lành.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt thành con kiến trên chảo nóng, nóng lòng như lửa đốt, nhưng làm thế nào cho phải!

Lão Tử đứng ở một bên cũng thay hắn nóng vội, trời mà sập, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng trên cơ bản đi đời nhà ma.

Chỉ là nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp.

Muốn lấp kín cái lỗ thủng lớn kia thì đã không còn Ngũ Thải Thần Thạch của Nữ Oa.

Có khả năng còn có biện pháp khác, không chừng cuối cùng cũng có thể giải quyết, nhưng trời sắp sập xuống rồi, kêu hắn xử lý làm sao?

Cho dù Thánh nhân thần thông quảng đại, ở trong Hồng Hoang có thể mượn nhờ thiên địa chi lực hầu như không gì làm không được, nhưng trời sắp sập, còn mượn nhờ cái thiên địa chi lực khỉ gì a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ không ra biện pháp, đành phải lại nhìn về phía Tiêu Vân, chỉ mong Tiêu Vân đưa ra cái chủ ý.

Hiện tại ngay cả tâm tư chia chác thi thể Tiên Thiên Ma Thần hắn cũng không có, chỉ cầu nhanh chóng đem tai họa sấm ra này đền bù lại.

Tiêu Vân đang chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng hắn cầu giáo đây, bằng không công tác giết Huyền Quy giao cho ai đi làm?

Hắn không nhanh không chậm nhắc nhở: "Ta từng tại Bắc Hải phát hiện một đầu Huyền Quy, tứ chi của nó, như kình thiên chi trụ." Nga?

Còn có loại tồn tại này?

Bọn hắn làm sao không biết?

Mấy vị Thánh nhân còn lại tất cả đều nghẹn họng nhìn trân trối,

hoàn toàn không dám tin tưởng trong Bắc Hải có loại Cự Quy này tồn tại.

Nếu thật có, vì sao có khả năng đến nay không có phát hiện?

Nhưng lời là do Tiêu Vân nói, bọn hắn biết Tiêu Vân từ trước tới giờ không bắn tên không đích, cho nên Tiêu Vân nói, chín thành chín là thật!

Nguyên Thủy Thiên Tôn linh thông một chút, lập tức lòng nóng như lửa đốt vội vã chạy tới Bắc Hải, sinh sợ lại chậm một chút thì trời triệt để sập xuống.

Trong Bắc Hải, con Huyền Quy kia hoàn toàn không biết tử kiếp sắp đến, nhàm chán một mình tu luyện, ảo tưởng có một ngày hóa hình thành công, nhất phi trùng thiên, thậm chí có hoài bão càng thêm to lớn, nghĩ đến tương lai một ngày nào đó đem Yêu Hoàng giẫm tại dưới chân.

Dù sao lúc trước Tiêu Vân tìm nó, không chỉ không giúp nó, cư nhiên còn muốn chém đứt tứ chi của nó.

Huyền Quy cho rằng Tiêu Vân sợ nó sau khi hóa hình thực lực phản siêu Tiêu Vân, cho nên mới không chịu hỗ trợ, cố ý muốn chém đứt tứ chi mới được.

Nếu để cho Tiêu Vân biết cách nghĩ của con Huyền Quy này, sợ là muốn cười chết.

Lúc trước hắn cảm thấy Cộng Công vẫn lạc, thiên số bởi vì hắn tồn tại mà có biến hóa, cho nên Bất Chu Sơn sẽ không sụp đổ nữa, vì thế cũng không dùng được tứ chi Huyền Quy làm thiên trụ.

Chỉ cần lúc ấy nó chịu giúp đỡ chém đứt tứ chi, vậy sau đó ở trong Hỗn Độn hóa hình thành công, Huyền Quy không cần vây chết tại Bắc Hải.

Buồn cười con Huyền Quy kia giống như ếch ngồi đáy giếng, toàn nhiên không biết khổ tâm của Tiêu Vân, lại mắc chứng hoang tưởng bị hại, nhất là sau khi bị Tiêu Vân ra tay gõ một phen, thậm chí bởi vậy mà ghi hận Tiêu Vân.

Chương 237

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng chạy đến Bắc Hải, bởi vì thời cơ đã tới, chính là thời điểm Huyền Quy phái thượng dụng tràng, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc mắt liền thấy được Huyền Quy. "Bắc Hải thật sự có Cự Quy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra.

Con Huyền Quy này to lớn, hầu như chiếm cứ một phần ba Bắc Hải, tứ chi kia cũng như Tiêu Vân nói, giống như kình thiên chi trụ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn tức đại hỉ, có tứ chi Huyền Quy, định năng chống lên bầu trời, như vậy trời sẽ không sập xuống, phen nhân quả này cũng có thể giải quyết xong.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn hứng chí bừng bừng chạy đến trước mặt Huyền Quy, không chút khách khí nói: "Huyền Quy!

Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay ngô muốn mượn tứ chi ngươi luyện thành thiên trụ, ngươi có nguyện ý?" Đang ảo tưởng mình là nhân vật chính thiên địa, Huyền Quy đột nhiên nghe thấy có người chạy đến đòi tứ chi của mình, lập tức giận tím mặt.

Trong lòng đại khái đang nghĩ "Tổng có điêu dân muốn hại Trẫm", trước có Tiêu Vân khuyên chém đứt tứ chi, hiện tại có Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy đến đòi tứ chi của nó, rõ ràng là không muốn nó sống tốt, muốn hại nó!

Cho nên Huyền Quy, kẻ từ lúc sinh ra đến nay vẫn luôn bị cầm tù tại nơi này không cách nào ra ngoài, dưới cơn thịnh nộ đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn gào thét nói: "Cút!

Nguyên Thủy Thiên Tôn là cái thứ gì!" Hô!

Hô!

Hô!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nguyên bản trong lòng não hỏa, kết quả một con Huyền Quy nhỏ bé không nghe pháp lệnh thì cũng thôi, còn dám bảo hắn cút, thậm chí khẩu xuất cuồng ngôn Nguyên Thủy Thiên Tôn là cái thứ gì!

Tức chết ta rồi!

Nộ hỏa trùng thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn hàm nộ ra tay.

Bàn Cổ Phiên hóa thành vô song lợi nhận trong nháy mắt chém đứt tứ chi Huyền Quy, một kích mạnh nhất càng rơi vào trên đầu con Huyền Quy kia: "Cho ta chết!" Con Huyền Quy kia làm sao là đối thủ của Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa ra tay, Huyền Quy một điểm dư lực phản kháng đều không có, cả cái đầu nổ tung ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó chịu thu lấy tứ chi Huyền Quy, bởi vì gấp gáp muốn chống trời, nhìn cũng không nhìn thi thể Huyền Quy một cái, quay đầu liền đi.

Con Huyền Quy kia mất đi tứ chi, lại bị đánh nổ đầu, thân thể khổng lồ trong nháy mắt mất đi chèo chống, ầm vang nện xuống Bắc Hải.

Trong nháy mắt, vô tận sinh linh trong Bắc Hải bị đè chết.

Tại chỗ đứt gãy của đầu và tứ chi Huyền Quy, máu tươi như hồng thủy tuôn ra ngoài, trong nháy mắt nhuộm đỏ Bắc Hải.

Thể hình Huyền Quy to lớn chiếm cứ một phần ba Bắc Hải, khi có tứ chi chống đỡ thì còn tốt, hiện tại thi thể nện xuống biển, trừ bỏ đè chết vô tận sinh linh, huyết dịch ô nhiễm Bắc Hải ra, còn dấy lên sóng to gió lớn.

Lục địa quanh Bắc Hải trực tiếp bị hải khiếu nhấn chìm, lại tạo thành vô số nhân quả nghiệp lực. .....

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang lấy tứ chi Huyền Quy làm thiên trụ chống trời cảm nhận được vô số nhân quả nghiệp lực đột nhiên gia thân, suýt chút nữa tức đến thổ huyết.

Vừa rồi bị con Huyền Quy xuất ngôn bất tốn kia làm tức điên, lại thêm thương xúc khẩn cấp, căn bản không có nghĩ nhiều, nguyên bản tưởng rằng chỉ là chuyện giết một con Huyền Quy, vạn vạn không nghĩ tới sẽ có nhiều nhân quả như vậy quấn quanh trên người con Huyền Quy này.

Bất quá sự đã đến nước này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mặc kệ, trực tiếp "phá quán tử phá suất" (đâm lao thì phải theo lao), trước tiên đem bốn cây thiên trụ an trí tốt rồi nói sau.

Nhân quả nghiệp lực kia từ từ trả, phản chính nếu làm lại một lần nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy vẫn nhịn không được, tuyệt đối trước tiên giết chết con Huyền Quy não thiếu dây thần kinh kia.

Trong Hồng Hoang, vô số đại năng đều đang quan chú phản ứng tiếp theo sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ.

Khi bầu trời phá khai một cái động lớn, bọn hắn nhíu mày lo lắng khôn nguôi.

Thật vất vả mới được Nữ Oa vá lại cái lỗ thủng kia, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện trời sắp sập. .....

Hạnh hảo Nguyên Thủy Thiên Tôn kịp thời bổ cứu, lấy tứ chi Huyền Quy làm thiên trụ chống lên thương khung.

Chỉ là, đại đa số người vẫn như cũ không rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù muốn bấm độn tính toán, cũng phát hiện thiên cơ bị che

khuất, không chiếm được tin tức hữu dụng.

Lúc này trừ bỏ nhóm Thánh nhân Tiêu Vân, cũng chỉ có Hồng Quân rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hàm chứa một bụng nộ hỏa trở về nơi Bất Chu Sơn, đảo cũng không có đi oán trách Tiêu Vân.

Nhược phi Tiêu Vân nhắc nhở dùng tứ chi Huyền Quy luyện thành thiên trụ có thể bổ cứu, thì hậu quả càng nghiêm trọng.

Nếu trời thật sự sập, vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn khủng bố phải thảm hơn gấp trăm lần không chỉ.

Hiện tại tạo thành hậu quả như vậy, cũng là do hắn tự làm tự chịu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lười đi để ý tới những cái kia, phản chính đều như vậy rồi, có thể làm sao bây giờ, tranh thủ thời gian trở về trước tiên đem thi thể Tiên Thiên Ma Thần cùng hai kiện linh bảo phân hóa từ Tiên Thiên Chí Bảo kia chia chác đã.

Toàn nhiên không đề cập tới chuyện xui xẻo kia, miễn cho bị người khác chê cười, hắn chắp tay nói: "Chư vị đạo hữu, họa sự đã bình ổn, thi thể Tiên Thiên Ma Thần cùng với pháp bảo, ta muốn chiếm đầu to." Hắn vừa mở miệng, Lão Tử tuy rằng vì da mặt dày của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà cảm thấy có chút đỏ mặt, nhưng tự nhiên sẽ không phản bác, nhất là biết Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này tổn thất thảm trọng, muốn nhiều điểm chỗ tốt đền bù tổn thất cũng là tình lý bên trong.

Bất quá, Lão Tử không phản đối, không đại biểu người khác sẽ không phản đối.

Thông Thiên trước tiên nhảy ra: "Còn không biết xấu hổ đòi chiếm đầu to?

Nếu không phải ngươi thả Tiên Thiên Ma Thần tiến vào Hồng Hoang, làm sao sẽ có nhiều sự đoan như vậy!" Tiếp Dẫn lúc này cũng pha có oán ngôn, nặc nặc mở miệng nói: "Bần đạo lần này cũng tổn thất thảm trọng, đáng thương ta cái Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên kia hầu như bị hủy, hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo kia lý ứng chia cho ta một kiện." Chuẩn Đề tuy rằng hướng Tiêu Vân phục nhuyễn, nhưng lúc này vì Phật giáo tranh thủ lợi ích, nhất là đối tượng lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên sẽ không túng.

Tiếp Dẫn vừa nói xong, hắn thuận theo lời nói tiếp: "Nguyên Thủy Thiên Tôn còn muốn thể diện sao?

Sư huynh ta vì hộ ngươi, Công Đức Kim Liên đều suýt chút nữa hủy, nhất định phải cấp sư huynh ta nhiều một điểm bồi thường mới được!" Tiêu Vân ngược lại là không muốn chia nhiều, dù sao lần này hắn không xuất bao nhiêu lực, Tiên Thiên Ma Thần kia cũng là đâm vào trên Bất Chu Sơn mà chết.

Bất quá đã nhiên mọi người đều phản đối, đương nhiên hắn cũng muốn đứng ra nói vài câu: "Bản hoàng cũng cảm thấy không thỏa.

Nếu Tiên Thiên Ma Thần ở trong Hỗn Độn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tru sát, ngươi chiếm đầu to cũng là phải đạo.

Hiện tại Tiên Thiên Ma Thần đâm chết tại trên Bất Chu Sơn, nhất là rước lấy thêm nhiều phiền toái như vậy, ngươi còn không biết xấu hổ chiếm đầu to?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tự biết đuối lý, bị nói đến á khẩu không trả lời được, nghẹn nửa ngày, đành phải thỏa hiệp: "Vậy chia như thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thỏa hiệp, chư vị Thánh nhân nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Nếu chỉ có một cỗ thi thể Tiên Thiên Ma Thần, vậy thì dễ nói.

Quan trọng là tôn Tiên Thiên Ma Thần này mang theo pháp bảo,

tuy rằng hiện tại phân hóa thành hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo rách nát, nhưng cũng là đồ tốt không thể đa đắc.

Nhất là Tiên Thiên Ma Thần đâm gãy Bất Chu Sơn, dẫn phát một loạt phản ứng, chúng nhân giai có xuất lực.

Ai xuất lực nhiều, ai xuất lực ít, cũng không dễ nói.

Tỷ như, Tiêu Vân tuy động thủ không nhiều, nhưng Bổ Thiên cùng tìm tứ chi Huyền Quy làm thiên trụ đều là Tiêu Vân xuất chủ ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy lăn qua lộn lại mệt đến không nhẹ, nhưng muốn nói hắn xuất lực nhiều cũng không tốt, dù sao chuyện xấu chung quy là bởi vì hắn dẫn ra.

Tiếp Dẫn mắt ba ba nhìn xem hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo phân hóa thành kia.

Tuy rằng cần tu phục, nhưng so với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị tổn hại mười phần nghiêm trọng kia thì vẫn tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, tại trước khi phân hóa thành hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nó chính là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Bất Chu Sơn đều bị đâm gãy, túc kiến uy lực của nó.

Cho nên Tiếp Dẫn mười phần khát vọng, nhưng lại không dám nói nhất định phải có một kiện, sợ như vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí Tiêu Vân đều trở mặt, cho nên bày ra một bộ tư thái đáng thương, trên mặt viết đầy cảm xúc "Không chia cho ta thì ta khóc cho các ngươi xem".

Đừng nói, chiêu này của Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề rất hữu dụng.

Sớm tại thời điểm Hồng Quân giảng đạo thưởng chỗ ngồi, bọn hắn chính là dựa vào chiêu này đoạt chỗ ngồi của Hồng Vận cùng Côn Bằng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Tiếp Dẫn bộ dáng đáng thương ba ba, trong lòng ngán ngẩm đến không chịu được.

Dù sao Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn rách nát thành cái dạng kia, hắn cũng có trách nhiệm rất lớn, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn vạn phần nan đắc, vì Tiếp Dẫn nói câu: "Trong đó một kiện Tiên Thiên Linh Bảo chia cho Tiếp Dẫn đi, chư vị ý hạ như thế nào?" Tiêu Vân không nói gì, hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải đồ tốt gì, tuy rằng uy năng không nhỏ, nhưng công kích đơn nhất, kém xa Thí Thần Thương cùng Hỗn Độn Chung.

Tiêu Vân không có ý kiến, chẳng khác nào Nữ Oa không có ý kiến.

Thông Thiên cũng là tâm thái xem náo nhiệt, nếu là phòng ngự hình Tiên Thiên Linh Bảo, Thông Thiên khả năng sẽ nghĩ mọi cách vác cái mặt già đi tranh, nhưng công kích hình pháp bảo thì so với Tru Tiên Kiếm Trận còn kém xa.

Chuẩn Đề càng không cần phải nói, mắt thấy không ai phản đối, cái tâm thái yêu chiếm tiện nghi kia trong nháy mắt tràn đầy, cảm giác giống như chiếm được đại tiện nghi, trong lòng có chút thiết hỉ.

Lão Tử cũng không nói gì, chẳng khác nào chấp nhận.

Thế là, một trong hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo rơi vào trong tay Tiếp Dẫn.

Tiêu Vân nhìn nhìn vô số mảnh vỡ Bất Chu Sơn tán lạc, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Bất Chu Sơn tuy rằng nát, nhưng cũng là dược liệu luyện khí thượng hạng.

Nếu ngươi nguyện ý đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn toàn bộ luyện chế thành pháp bảo, vậy còn lại một kiện Tiên Thiên Linh Bảo chia cho ngươi, dược liệu phụ trợ dùng cho việc luyện chế do ta xuất." Lời vừa nói ra, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên nhao nhao nhãn

tiền sáng lên.

Đệ tử bọn hắn đông đảo, pháp bảo căn bản không đủ chia, có đôi khi thưởng tứ điểm pháp bảo xuống dưới, trên tay đều không có, khó chịu cực kỳ.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn nguyện ý đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn luyện chế thành từng kiện pháp bảo, vậy Tiên Thiên Linh Bảo chia cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không dám tin tưởng nhìn về phía Tiêu Vân, cả khuôn mặt đều thay đổi.

Đậu má, mảnh vỡ Bất Chu Sơn nhiều đến mức căn bản đếm không hết, muốn đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn thống thống luyện chế thành pháp bảo, phải luyện chế bao nhiêu kiện pháp bảo a!

Hơn nữa, hiện tại ai không biết Thiên Đình giàu nhất, dược liệu luyện khí nhiều nhất.

Nếu thật muốn đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn toàn bộ luyện chế thành pháp bảo, dược liệu cần thiết càng là đếm không hết, Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí Lão Tử căn bản lấy không ra bao nhiêu dược liệu phụ trợ, cuối cùng khẳng định Tiêu Vân được chia nhiều nhất.

Nhưng Tiên Thiên Linh Bảo cũng xác thực dụ người, đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn luyện chế thành pháp bảo xác thực là một cái chủ ý cực tốt, thậm chí năng triệt tiêu đi không ít nghiệp lực trên người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng tính toán một phen, cùng Lão Tử trao đổi ánh mắt, cắn răng một cái, đáp ứng!

Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo phân phối hoàn tất, còn lại thì dễ nói.

Tiêu Vân thuận tay lại cầm Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo

Chủ, soạt soạt soạt đem thi thể Tiên Thiên Ma Thần phân thành năm phần không sai biệt lắm, đánh nhịp nói: "Thi thể Tiên Thiên Ma Thần do năm người chúng ta chia đều." Chúng nhân đều không có ý kiến, mỗi người đều nhận được chỗ tốt, kết quả này cũng có thể tiếp nhận.

Điều Tiêu Vân mong chờ nhất chính là lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn mệt gần chết làm khổ lực luyện chế pháp bảo cho hắn.

Mảnh vỡ Bất Chu Sơn số lượng nhiều như vậy, ước chừng có thể đem Nguyên Thủy Thiên Tôn giày vò đến nghẹn họng.

Tam Thập Tam Ngoại Thiên, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang không ngừng thôi diễn.

Tiếp liền ba lần có Tiên Thiên Ma Thần tới gần Hồng Hoang, hắn đều không có ra tay, một lần thậm chí phóng túng Tiên Thiên Ma Thần tiến vào Hồng Hoang.

Không sai, chính là phóng túng.

Bất Chu Sơn đứt gãy, Nữ Oa Bổ Thiên, chém giết Huyền Quy lấy tứ chi làm thiên trụ đều tại trong Thiên Đạo ý chí diễn hóa, Hồng Quân tất nhiên sẽ không đi quản.

Nếu hắn muốn ra tay, tôn Tiên Thiên Ma Thần kia áp căn tiến không được Hồng Hoang.

Hồng Quân mục đích cuối cùng là muốn thôi diễn ra thiên cơ, những Tiên Thiên Ma Thần này từ đâu tới, lại vì sao mà đến, Hỗn Độn bên trong có bao nhiêu Tiên Thiên Ma Thần, những thứ này hắn đều không biết.

Tuy rằng hiện tại lấy thân hợp đạo, nhưng Hỗn Độn to lớn, vẫn có những thứ hắn vô pháp biết được.

Hảo tại, trải qua nhiều lần nếm thử, rốt cục đã có một chút manh mối.

Chờ Tiêu Vân phân phối xong xuôi chỗ tốt, hắn lập tức triệu Tiêu Vân đến Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân tương triệu, thất vị Thánh nhân biết, khẳng định không phải chuyện nhỏ.

Ngay cả Tiên Thiên Ma Thần đâm gãy Bất Chu Sơn mà Hồng Quân đều không quản, có thể biết, chuyện Hồng Quân tìm bọn hắn có bao nhiêu trọng yếu.

Vừa vặn mới phân xong chỗ tốt, bọn hắn lập tức cùng nhau tiến về Tử Tiêu Cung. "Đệ tử bái kiến sư tôn!" "Bái kiến Đạo Tổ!" Tiêu Vân cùng Lão Tử, Thông Thiên cùng nhau ngồi xuống trước mặt Hồng Quân.

Chương 238

Hồng Quân không vui không buồn nhìn thoáng qua, trước mắt cũng không giấu diếm, đem kết quả thôi diễn cáo tri: "Vi sư từ lúc có Tiên Thiên Ma Thần tiếp cận Hồng Hoang, liền một mực tại thôi diễn duyên do, trải qua vi sư phản phục thôi diễn, rốt cục tìm được nguyên nhân Tiên Thiên Ma Thần đến đây." Nga?

Hồng Quân có thể diễn toán ra nguyên nhân Tiên Thiên Ma Thần đến Hồng Hoang?

Tiêu Vân đối với duyên do Hồng Quân tiếp theo muốn nói lập tức cảm thấy hứng thú.

Nếu biết Tiên Thiên Ma Thần vì sao mà đến, liền có thể có biện pháp nhằm vào.

Sợ nhất là loại tình huống trước mắt không biết Tiên Thiên Ma Thần khi nào đến, làm hại bọn hắn phải luân phiên trú thủ Hỗn Độn, thời khắc không dám buông lỏng, cứ như vậy mãi chung quy không phải là một chuyện tốt.

Cho nên lời Hồng Quân nói mười phần trọng yếu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên tất cả đều rướn người về phía trước, không kịp chờ đợi muốn biết nguyên nhân, những ngày tháng trú thủ tại trong Hỗn Độn bọn hắn đã chịu đủ rồi. "Từ lúc vi sư giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, khí vận Hồng Hoang ngày càng tăng, cuối cùng khi Ma Châu hiện thế, khai tịch Chư Thiên Vạn Giới tranh đoạt khí vận, liền mở ra tràng Ma Thần Lượng Kiếp này.

Vi sư cùng các ngươi giai là Hồng Hoang Thánh nhân, đều ở trong lượng kiếp." Thật sự là Ma Thần Lượng Kiếp?!

Tam Thanh lập tức sắc mặt nghiêm lại, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn càng mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Phải biết, trước đó vô luận Vu Yêu Lượng Kiếp, Phong Thần Lượng Kiếp, Hồng Quân đều không có xuất hiện, thậm chí có thể nói sau lưng là Hồng Quân đang chủ đạo.

Nhưng hiện tại, Hồng Quân lại nói là Ma Thần Lượng Kiếp, làm Hồng Hoang Thánh nhân, một người đều trốn không thoát, thân tại trong lượng kiếp liền có nguy cơ vẫn lạc.

Tuy nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt, nhưng cũng không có nghĩa là thật sự không có việc gì.

Ứng đối lượng kiếp bình thường tự nhiên không có nguy hiểm, nhưng ngay cả Hồng Quân đều thân hãm trong đó thì Ma Thần Lượng Kiếp này cũng không tốt lắm.

Vạn nhất ngay cả thế giới Hồng Hoang đều tại trong tràng Ma Thần Lượng Kiếp này hủy diệt, đoán chừng không một ai có thể có kết cục tốt.

Tiêu Vân như có điều suy nghĩ, khó trách Hồng Quân muốn triệu kiến đến Tử Tiêu Cung, tràng Ma Thần Lượng Kiếp này khả năng Hồng Quân đều không có nắm chắc tuyệt đối.

Hồng Quân tiếp tục mở miệng nói: "Bất quá tràng lượng kiếp này, vốn nằm trong dự liệu, tránh không khỏi, trốn không thoát, cái gì nên tới chung quy sẽ tới.

Thế giới Hồng Hoang phát triển đến nay, khí vận chi thịnh, đã viễn siêu lúc trước.

Theo vi sư thôi diễn, tràng Ma Thần Lượng Kiếp này lại có quan hệ cùng Ma Châu kia.

Tại trong Chư Thiên Vạn Giới, mỗi tranh đoạt một phần Ma Giáo

khí vận, Hồng Hoang khí vận liền tăng cường một phần, mà khí vận của Tiên Thiên Ma Thần trong Hỗn Độn lại tương liên cùng Ma Giáo khí vận." Lúc trước khai tịch Chư Thiên Vạn Giới, một phương diện là vì tránh tai họa, đem Ma Châu ném vào Chư Thiên Vạn Giới, miễn cho lượng kiếp tại trong Hồng Hoang bộc phát.

Ma Châu ở trong Chư Thiên Vạn Giới do thân thủ bọn hắn khai tịch, lượng kiếp vẫn còn trong tầm kiểm soát.

Chỉ là không nghĩ tới, Ma Giáo khí vận lại tương liên cùng Tiên Thiên Ma Thần trong Hỗn Độn, khó trách tiếp liền có Tiên Thiên Ma Thần đánh tới.

Đây là tin tức phi thường trọng yếu, Hồng Quân phản phục thôi diễn mới ra được cái kết luận này.

Biết được điểm này, ứng phó Tiên Thiên Ma Thần sẽ không đến mức giống như trước đó hào vô chương pháp.

Chỉ cần nhìn chằm chằm Chư Thiên Vạn Giới là được, chỉ cần Ma Giáo khí vận bị tranh đoạt thì có thể phòng bị.

Giống như trước đó, Tôn Ngộ Không chuyển thế đến một phương thế giới, đem Ma Giáo tại phương thế giới kia phúc diệt, lược đoạt một phần Ma Giáo khí vận, bên này lập tức có Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa cùng với Tiêu Vân, nắm giữ được điểm này, đều trong lòng thở dài một hơi.

Trước đó luân phiên trú thủ Hỗn Độn, phòng bị Tiên Thiên Ma Thần đến đánh lén, nơm nớp lo sợ căn bản không biết Tiên Thiên Ma Thần khi nào đến.

Hiện tại có thể thôi diễn ra quy luật của Tiên Thiên Ma Thần,

thậm chí có thể thông qua can dự để khống chế Tiên Thiên Ma Thần đến, như vậy ngược lại có thể đem tràng lượng kiếp này hóa thành một tràng cơ duyên.

Phải biết, những Tiên Thiên Ma Thần kia cũng đều là đồ tốt.

Nếu chuẩn bị đúng thời cơ, làm tốt bố trí, sau đó chờ những Tiên Thiên Ma Thần kia đến, giành trước động thủ, vậy Tiên Thiên Ma Thần giống như tới tặng chỗ tốt, vận khí tốt có thể đạt được Tiên Thiên Chí Bảo cũng không chừng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng đã nắm chắc, cảm giác lại làm được rồi, miệng đầy đáp ứng: "Đệ tử cẩn tuân sư tôn giáo hối." Hồng Quân nhắm mắt, cũng không nói gì thêm.

Tam Thanh thành Thánh, đều là Thiên Đạo ý chí, hiện tại hắn lấy thân hợp đạo, sự tình muốn để cho Tiêu Vân đi làm, nếu sự sự đều muốn Hồng Quân đi an bài, vậy hắn đâu có bận rộn nổi, không có thời gian đi tham ngộ Đại Đạo.

Hồng Quân sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn không đủ coi trọng, lần nữa nhắc nhở một phen: "Các ngươi thiết mạc coi thường Ma Giáo, tràng lượng kiếp này sẽ không dễ dàng kết thúc." Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng run lên, cảm giác lời Hồng Quân nói là nhắm vào hắn, không khỏi tại trong lòng càng coi trọng thêm vài phần, âm thầm thề nhất định phải đem sự tình làm thỏa đáng, miễn cho lại ở trước mặt sư tôn mất mặt.

Hơn nữa, việc này quan hệ đến tự thân khí vận cùng với Xiển Giáo khí vận, tự nhiên càng thêm không thể buông lỏng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng so tính một phen, chuẩn bị sau khi trở về an bài những đệ tử đắc ý kia toàn bộ tiến vào Chư Thiên Vạn Giới đi ứng kiếp.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề càng không dám chủ quan.

Hồng Quân đều nói đến cái nước này, nếu còn nghe không hiểu thì thật là quá xuẩn.

Bản thân bọn hắn là ký danh đệ tử, chỉ là Thiên Đạo ý chí vì đền bù Tây Phương mới cho bọn hắn vận khí tốt bổ khuyết Thánh vị, chỉ có tại trong tràng Ma Thần Lượng Kiếp này biểu hiện tốt mới có cơ hội được sư tôn tán thành.

Tiêu Vân cùng Thông Thiên trao đổi ánh mắt, hai người trong nháy mắt đạt thành ý kiến nhất trí: Đem môn hạ đệ tử, Thiên Đình tướng tài toàn bộ phái đi ra, toàn lực làm, thanh chước Ma Giáo, tranh đoạt khí vận!

Lập tức tất cả mọi người trong lòng đều có quyết định.

Hồng Quân đem những gì có thể nói cũng đều nói, chúng nhân đối với Ma Thần Lượng Kiếp cũng đã có nhận tri, không còn như lọt vào trong sương mù, đồng thời rời đi Tử Tiêu Cung, rất ăn ý cùng nhau về Bất Chu Sơn sở tại để lại tư hạ thương nghị một phen.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết trường lượng kiếp này không dễ chơi, cho nên đối với đề nghị vừa rồi của Tiêu Vân về việc đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn toàn bộ luyện thành pháp bảo cũng không còn một tia mâu thuẫn.

Muốn phái khiển đại phê đệ tử đến trong Chư Thiên Vạn Giới đi, nếu có thể có một hai kiện pháp bảo hộ thân thì càng có thể phát huy tác dụng.

Tuy rằng trước đó mấy vị Thánh nhân nói xong trừ Kim Đan Đại Đạo truyền thừa ra thì không thể mang pháp bảo tiến vào, nhưng hôm nay sự thái có biến, Chư Thiên Vạn Giới không còn là sự tình riêng mình tranh đoạt lợi ích, mà dính dáng đến Ma Thần Lượng Kiếp, vậy

cho môn hạ đệ tử an bài mấy kiện pháp bảo mang vào cũng không quá phận a?

Bằng không đến lúc đó lỡ không chơi lại Ma Giáo thì tính sao?

Cho nên, hiện tại cho phép mang pháp bảo, chính là thể hiện sự coi trọng đối với việc này.

Bất quá pháp bảo quá mạnh cũng không thể mang vào.

Ba ngàn đại thế giới tối đa cũng chỉ có thể dung nạp Tiên Thiên Linh Bảo, nếu đem Tiên Thiên Chí Bảo mang vào, sợ thế giới kia cấm không được Tiên Thiên Chí Bảo giày vò.

Huống hồ, Tiêu Vân hiện tại cũng không có khả năng đem Tiên Thiên Chí Bảo trong tay đưa cho thủ hạ đệ tử, hắn còn muốn ứng phó Tiên Thiên Ma Thần từ trong Hỗn Độn tới đây này.

Nếu thật cho, vạn nhất Tiên Thiên Chí Bảo rơi vào trong tay Ma Giáo, vậy càng là bê đá đập chân mình.

Cho nên, biện pháp tốt nhất là luyện chế một ít pháp bảo phổ thông, thực huệ lại dễ dùng.

Lão Tử tương đối ổn trọng, trực tiếp mở miệng nói: "Sự tình đến nước này, không chỉ là chuyện chúng ta tranh đoạt khí vận.

Ma Giáo nãi là tâm phúc đại hoạn của chúng ta, không thể không trừ, nhưng cũng không thể thao chi quá vội, nếu không sẽ dẫn đến phản đạn.

Nếu tới quá nhiều Tiên Thiên Ma Thần, chúng ta một khi ứng phó không được, đây cũng là một tràng đại nạn." Tiêu Vân gật gật đầu, Lão Tử nói xác thực không sai.

Nếu an bài không đúng chỗ, Ma Giáo tại nhiều thế giới trong thời gian xấp xỉ nhau tiếp liền phúc diệt, vậy khả năng sẽ dẫn đến Tiên

Thiên Ma Thần trong Hỗn Độn tới cả một bầy, đến lúc đó không dễ chơi.

Vạn nhất nếu dẫn tới Tiên Thiên Ma Thần Dĩ Lực Chứng Đạo, vậy khả năng càng thêm bất diệu.

Cho nên, biện pháp tốt nhất là từng cái một, tại trong Chư Thiên Vạn Giới làm tốt bố cục, đến lúc đó những Tiên Thiên Ma Thần hoàn toàn không có thần trí kia một cái tiếp một cái tới tặng đồ ăn, vậy chỗ tốt tuyệt đối kiếm mỏi tay. "Chí phải!

Chí phải!

Đại sư huynh nói rất đúng!" Chuẩn Đề phảng phất nhìn thấy Tiên Thiên Ma Thần một cái tiếp một cái mang theo Tiên Thiên Chí Bảo đến chịu chết, đến lúc đó nói không chừng hắn cũng có thể chia được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Nghèo vô số năm tháng, hắn đều nghèo đến sợ rồi, thật có một ngày như vậy, Chuẩn Đề có thể hào phóng, vừa nghĩ đến đây, Chuẩn Đề trong lòng sinh ra hướng vãng.

Tiêu Vân về Thiên Đình, lập tức triệu kiến Bạch Trạch, Quỷ Xa chờ đại yêu. "An bài xuống dưới, trừ bỏ nhân thủ tất yếu, Chuẩn Thánh phía dưới, rút điều toàn bộ tinh nhuệ luân hồi chuyển thế đến trong Chư Thiên Vạn Giới, mục đích cuối cùng là vì phúc diệt Ma Giáo." "Thuộc hạ tuân mệnh!" Bạch Trạch quen thuộc hoàn toàn nghe lệnh Tiêu Vân, thời gian đã chứng minh hết thảy, mỗi một quyết đoán Tiêu Vân làm đều là chính xác.

Tiêu Vân thuận tiện đề cập: "Chờ chút thời gian, bản hoàng cùng các Thánh nhân khác sẽ gia cường ba ngàn đại thế giới kia, giới thì các ngươi Chuẩn Thánh đại yêu, cũng có thể luân hồi chuyển thế vào trong Chư Thiên Vạn Giới đại triển quyền cước." Hiện tại Tiêu Vân không có lập tức thả Chuẩn Thánh tiến vào, một phương diện bởi vì

ba ngàn đại thế giới kia cần gia cường, một phương diện khác thì là nguyên nhân chủ yếu: Cho dù là bây giờ, Chuẩn Thánh vẫn như cũ là chủ yếu chiến lực bên trong Hồng Hoang, nhất là Thiên Đình Chuẩn Thánh số lượng quá nhiều, nếu một mạch thả vào, dễ dàng làm loạn bố cục.

Đến lúc đó cho dù tại Chư Thiên Vạn Giới tranh đấu thắng Ma Giáo, nhưng thế giới Hồng Hoang bị Tiên Thiên Ma Thần công hạ, vậy thì là thất bại thảm hại.

Cho nên, trước mắt, Chư Thiên Vạn Giới kia nãi là chiến trường của Thiên Đình cùng đệ tử các giáo phái đánh với Ma Giáo, còn bên ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn, tắc là Hồng Hoang Thánh nhân cùng Tiên Thiên Ma Thần giao phong.

Chư Thiên Vạn Giới bên trong nhất thời thất lợi không sao cả, một cái làm không được có thể thả hai cái tiến vào, hai cái làm không được có thể thả mười cái tiến vào, nhưng chiến trường Hỗn Độn, một khi thất lợi, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều muốn đi theo gặp tai ương.

Chư Thiên Vạn Giới do Tiêu Vân liên thủ tạo ra, kỳ thật hoàn toàn cột cùng một chỗ với Hồng Hoang, nói là sự duyên thân của thế giới Hồng Hoang cũng không quá đáng, tương tự như lấp biển tạo lục địa vậy, nãi là thủ đoạn khuếch trương hướng về phía Hỗn Độn sau khi thế giới Hồng Hoang phát triển đến cực hạn.

Bạch Trạch cùng Quỷ Xa nghe vậy chấn phấn.

Trấn thủ Thiên Đình nhiều năm, tu vi thực lực vẫn luôn tại tinh tiến, nhưng bởi vì Tiêu Vân cường thế, dẫn đến Thiên Đình chúng đa đại yêu cực ít có đất dụng võ.

Nếu có thể đi trong Chư Thiên Vạn Giới đại sát tứ phương, khẳng định thập phân sướng khoái.

Tiêu Vân nhìn xem bọn hắn lòng tin tràn đầy đi xuống làm việc, lại truyền mệnh triệu kiến Dương Giao cùng Dương Tiễn hai huynh đệ.

Tại Vu Tộc bị ăn đòn hàng ngày cũng coi như thân kinh bách chiến, đến lúc đó ném vào trong Chư Thiên Vạn Giới là vừa vặn.

Dương Giao cùng Dương Tiễn đối với Tiêu Vân duy mệnh là tùng, hai người ẩn ẩn có chút chờ mong.

Đánh không lại những đại yêu Vu Tộc kia, chẳng lẽ còn đánh không lại người Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới?

Tiêu Vân an bài thỏa đáng xong, dạo bước đến bên cạnh linh đàm.

Tịnh Thế Thanh Liên kia phẩm giai đã là Thập Tam Phẩm, nhìn bộ dáng cách tiến giai Thập Tứ Phẩm cũng không xa.

Lần này lại chia được không ít huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần, cho nên ngược lại không thiếu đồ ăn cho Tịnh Thế Thanh Liên, hắn ẩn ẩn cảm giác được Tịnh Thế Thanh Liên sớm muộn gì cũng có thể phát huy đại dụng.

Cho Tịnh Thế Thanh Liên ăn xong, liếc mắt nhìn chín con Ngũ Trảo Kim Long trong linh đàm đang nỗ lực tu luyện nhưng hiện tại tiến triển không nhanh, trong lòng hắn làm xong tính toán: Đến lúc đó chín con Ngũ Trảo Kim Long này cũng thống thống ném vào Chư Thiên Vạn Giới đi!

Nữ Oa đi đến bên cạnh hắn, thấy Tiêu Vân nhìn qua linh đàm xuất thần, nhu thanh hỏi một câu: "Nhân tuyển tống đi Chư Thiên Vạn Giới đều an bài xong rồi?" Tiêu Vân gật gật đầu, triển nhan cười một tiếng.

Hiện tại chỉ làm sơ bộ bố trí, những nhân tuyển này cụ thể là con cờ nào, cứ một mạch đổ vào bàn cờ là được rồi.

Bất quá, bị Nữ Oa hỏi, Tiêu Vân đột nhiên nhớ ra, lúc trước chỉnh đốn Hồng Hoang, hắn tương Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cũng nạp

vào trong Thiên Đình.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc vốn thập phân nghèo túng bởi vì đầu hàng Thiên Đình cũng đổi lấy cơ hội hưu dưỡng sinh tức, như hôm nay tựa hồ là lúc có thể phái thượng dụng tràng. "Khổng Tuyên!" "Có mặt!" Tiêu Vân hô một tiếng, Khổng Tuyên lập tức hiện thân, nghe lệnh Tiêu Vân phân phó. "Truyền pháp chỉ của ta, lệnh Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Chuẩn Thánh phía dưới, cử tộc tiến nhập Chư Thiên Vạn Giới, không được có sai sót!" "Tuân mệnh!" Khổng Tuyên lập tức lĩnh mệnh.

Tuy rằng Tiêu Vân nói là Chuẩn Thánh phía dưới, nhưng trong Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cảnh giới Chuẩn Thánh không bàn cũng được, chín con Ngũ Trảo Kim Long trong linh đàm kia là dựa vào Tiêu Vân cho vô số tài nguyên mới thành Chuẩn Thánh.

Tiêu Vân trước mắt tình trạng và nội tình, một tiếng lệnh hạ hầu như có thể điều động nửa cái Hồng Hoang, pháp chỉ đi đến nơi nào, không ai dám không theo.

Cho dù Long Phượng Kỳ Lân tam tộc không biết dụng ý Tiêu Vân để bọn hắn tiến nhập Chư Thiên Vạn Giới, nhưng cũng hoàn toàn không dám phản kháng pháp chỉ của Tiêu Vân.

Hơn nữa, tiến nhập Chư Thiên Vạn Giới lịch luyện, đối với bọn hắn cũng là một chuyện tốt.

Tuy rằng hiện tại dưới sự che chở của Thiên Đình tháng ngày tốt hơn một chút, nhưng chung quy vẫn nghèo túng, sở hữu thượng hữu sở hiếu, hạ tất thậm yên (người trên có sở thích gì thì kẻ dưới nhất định sẽ bắt chước và làm quá lên).

Thiên Đình đại yêu đều biết Tiêu Vân thích ăn thịt rồng, cho nên người người đều lấy việc ăn thịt rồng làm vinh, làm hại Long tộc nơm nớp lo sợ hoàn toàn không dám ngẩng đầu.

Nếu tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, ngược lại có thể buông tay chân, nói không chừng có cơ hội giải khai thiên địa gông xiềng trên người.

Khi Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh đang ban bẻ ngón tay kiểm kê môn hạ đệ tử, Tiêu Vân đã điều động vô số nhân thủ, nhất thời trong Hồng Hoang phong vân dũng động, náo nhiệt phi phàm.

Tiêu Vân chắp hai tay sau lưng cùng Nữ Oa cùng đi dạo trong Thiên Đình đã vắng đi không ít người.

Chương 239

Những năm gần đây, bọn hắn hoặc là tại riêng phần mình tu luyện, hoặc là có việc mới tụ tại một chỗ, rất ít có thời gian tản bộ như thế này.

Dù sao Tiêu Vân làm Thiên Đình chi chủ, Hồng Hoang ức vạn sinh linh sát đoạt dư đều tận tại một ý niệm, ngày bình thường trừ bỏ tu luyện, sự tình cần quan tâm định đoạt cũng không ít.

Tiêu Vân nhìn nhìn Nữ Oa, giả vờ thở dài một hơi.

Nữ Oa thấy thế, không khỏi hỏi: "Làm sao vậy?" Tiêu Vân khóe miệng khẽ nhếch, nghiêm trang nói: "Không có gì, chỉ là bản hoàng đang nghĩ, hay là hai ta sinh một ổ Tiểu Kim Ô đi, san bằng cái Ma Giáo không thủ quy củ kia." Nữ Oa mặt đỏ lên, có chút trở tay không kịp.

Hồng Hoang không biết tuế nguyệt, áp căn đều sắp quên mất việc này, như hôm nay Tiêu Vân lại nhắc đến Tiểu Kim Ô, nàng yên lặng ghi tạc ở trong lòng.

Tại lúc Tiêu Vân cùng Nữ Oa cười nói, Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng an bài xong xuôi môn hạ đệ tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đem mảnh vỡ Bất Chu Sơn toàn bộ thu lại, kiểm kê tích súc của Côn Luân Sơn, dứt khoát trực tiếp đi tới Thiên Đình.

Muốn đem những mảnh vỡ Bất Chu Sơn này toàn bộ luyện thành pháp bảo, cũng chỉ có Thiên Đình mới có thực lực cung cấp nhiều dược liệu như vậy.

Vì thuận tiện thương nghị, tùy thời chưởng khống Chư Thiên Vạn

Giới phát triển, bọn hắn toàn bộ đều động thân tiến về Thiên Đình.

Theo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng Thông Thiên lần lượt đến, bên trong Chư Thiên Vạn Giới cũng bắt đầu phong vân biến hóa, nhất là dưới đại thủ bút của Tiêu Vân, bố cục Chư Thiên Vạn Giới thậm chí đều có biến hóa.

Ma Giáo nguyên bản dần dần hình thành thế tịch quyển thiên hạ, tuy rằng huyên náo xôn xao, nhưng trong lòng bọn hắn đều biết, đây là huy hoàng cuối cùng của Ma Giáo.

Cái gọi là thịnh cực tất suy, nếu bố trí do thất vị Thánh nhân liên thủ làm ra mà ngăn không được một cái Ma Giáo, vậy bọn hắn cũng đừng cùng Tiên Thiên Ma Thần tranh phong làm gì, trực tiếp đâm đầu chết đi cho rồi.

Chỉ là, lệnh Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh đều không nghĩ tới chính là, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, mới vừa luân hồi chuyển thế tiến nhập Chư Thiên Vạn Giới, liền cấp tốc dị quân đột khởi, bộc lộ tài năng.

Là nhân vật chính của Long Hán Sơ Kiếp, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tại cái đoạn tuế nguyệt Hỗn Độn sơ khai kia có thể tại thế giới Hồng Hoang xưng vương xưng bá.

Thánh nhân đệ tử nãi chí chúng đa yêu tướng đều muốn dựa vào Kim Đan Đại Đạo tăng thực lực lên, nhưng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc lại căn bản không cần Kim Đan Đại Đạo, thực lực tự nhiên tăng trưởng, sở hữu thể phách cường đại.

Tại bên trong Chư Thiên Vạn Giới, nơi mạnh nhất bất quá là Thái Ất Kim Tiên, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc lập tức lại phất lên!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang hì hục sai sử kình lực luyện khí, nhìn thấy một màn này, trực tiếp trợn tròn mắt.

Hắn nhìn Tiêu Vân một chút lại một chút, vẫn như cũ nín không được nghi hoặc trong lòng, một mặt chấn kinh hỏi: "Yêu Hoàng sẽ không phải đã sớm liệu được sẽ có tràng lượng kiếp này a?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lời này vừa nói ra, những người khác cũng nhao nhao nhìn về phía Tiêu Vân.

Tự sau Long Hán Đại Kiếp, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc kia thật sự là phượng hoàng rụng lông không bằng gà, toàn bộ Hồng Hoang ai cũng chướng mắt, mặc cho ai thấy được đều có thể giẫm tam tộc một cước, long can phượng tủy càng bị coi là mỹ vị giai hào, lăn lộn cực kỳ thê thảm.

Nhưng Tiêu Vân sau khi làm Yêu Hoàng, đối với Hồng Hoang vạn tộc cơ bản không có quản thúc, thiên thiên lại hạ lệnh để Long Phượng Kỳ Lân tam tộc quy phụ Yêu Tộc.

Lúc ấy trong Thiên Đình có đại yêu không lý giải Tiêu Vân vì sao muốn làm như thế, cũng may Tiêu Vân lúc ấy tại trong Yêu Tộc thành lập uy vọng tuyệt đối, cho nên những đại yêu kia dù cho trong lòng nghi hoặc cũng kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của Tiêu Vân.

Sau đó tiếp theo lại là tuế nguyệt dài dằng dặc, trừ bỏ Long tộc cống hiến chín con Ngũ Trảo Kim Long cho Tiêu Vân kéo xe liễn ra, Phượng tộc cùng Kỳ Lân tộc càng là một điểm tồn tại cảm đều không có.

Thiên Đình Yêu Tộc chỉ biết là Tiêu Vân thích ăn thịt rồng, vẫn luôn không hiểu rõ Tiêu Vân muốn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc làm gì.

Ở trong mắt bọn hắn, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều là những kẻ "chiến ngũ tra" (cặn bã sức chiến đấu bằng 5), tùy tiện một cái đại yêu đều có thể đơn đấu một đám lớn.

Thậm chí Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh cũng vẫn luôn

không hiểu rõ Tiêu Vân thả Hồng Hoang vạn tộc mặc kệ, thiên thiên muốn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc có ích lợi gì.

Sau đó, kim thời kim nhật, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc thật sự phái thượng dụng tràng!

Tại trong Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La Kim Tiên không bằng chó, nhưng tại bên trong Chư Thiên Vạn Giới, nơi Thái Ất Kim Tiên có thể xưng hùng, ưu thế của Long Phượng Kỳ Lân giản trực không nên quá lớn, vừa chuyển thế xuất sinh liền có thể đi ngang.

Như thế tưởng tượng, quả thực tế tư cực khủng (nghĩ kỹ thì rất kinh khủng), cự ly Tiêu Vân hạ lệnh cưỡng ép thu phục Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đã qua bao lâu rồi?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tròng mắt đều sắp trừng ra ngoài.

Nếu Tiêu Vân không đoán trước được Long Phượng Kỳ Lân tam tộc sẽ có đất dụng võ, lúc trước làm chi đại phí chu chương đi khắp thế giới sưu tầm bọn hắn?

Nguyên Thủy Thiên Tôn một đường đi tới, đều chỉ lo được mất lợi ích trước mắt, kết quả Tiêu Vân đã dẫn trước bao nhiêu?

Lão Tử cảm giác nói không ra lời.

Nữ Oa đối với sự lợi hại của Tiêu Vân lại có hiểu biết càng thêm khắc sâu.

Thông Thiên nếu biết ngôn ngữ mạng, lúc này nhất chuẩn muốn hô một cái 666!

Chuẩn Đề chép chép miệng, trong lòng nghĩ: Tam Thanh đều kiến thức được cách cục của Tiêu Vân rồi chứ?

Chuẩn Đề ta sớm biết đấu không lại Tiêu Vân.

Tiếp Dẫn cúi đầu, yên lặng tu phục Công Đức Kim Liên, đừng nói

nữa, tự ti!

Tiêu Vân nhún nhún vai.

Lúc trước cưỡng ép thu nhận Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đảo xác thực là chuẩn bị phái thượng dụng tràng, nhưng nói là sớm liệu được Ma Thần Lượng Kiếp thì cái này có chút khoa trương.

Nhiên nhi, hiển nhiên, hiện tại hắn có nói không có, người khác cũng không tin.

Thái nan liễu (quá khó khăn), ngày xưa tùy thủ làm bố cục, bị ngộ cho là thần cơ diệu toán, có thể cách vô tận tuế nguyệt liệu định tràng Ma Thần Lượng Kiếp nguy cập Hồng Hoang này.

Bất quá, không thể không nói, trông thấy từng người một kinh ngạc, Tiêu Vân cảm giác rất sướng, nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn, giống như đang hoài nghi nhân sinh, ngay cả tay cầm dược liệu luyện khí đều có chút cầm không vững.

Lão Tử yên lặng lấy ra huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần được chia lúc trước, ngồi xuống luyện đan.

Môn hạ đệ tử của hắn ít nhất, chỉ có một cái Huyền Đô Đại Pháp Sư là lấy ra được, cho nên hiện tại sự tình có thể làm hữu hạn, chỉ có thể ở công tác hậu cần hạ nhiều công phu một chút, luyện nhiều điểm Cửu Chuyển Kim Đan.

Tiêu Vân đem phần huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần mình được chia giao cho Lão Tử, ý tứ rất rõ ràng.

Lão Tử buồn bực không lên tiếng tiếp tục luyện đan.

Dù sao trước đó thời điểm Tam Hoàng Ngũ Đế, Lão Tử cấp Tiêu Vân luyện đan túc túc luyện trăm năm.

Hiện tại Lão Tử đối với cục thế Chư Thiên Vạn Giới xuất không

được đại lực, vậy chỉ có thể ở công tác hậu cần hạ nhiều công phu.

Lúc này, cục thế trong Chư Thiên Vạn Giới chớp mắt vạn biến.

Bố trí Tiêu Vân hạ xuống có tác dụng tiên quyết nhất chính là Long Phượng Kỳ Lân tam tộc.

Chuyển thế về sau, bởi vì ưu thế vô cùng to lớn, phảng phất như trở lại cái đoạn tuế nguyệt Hỗn Độn sơ khai kia, chỉ cần vận khí không quá kém, tác oai tác phúc đều không có vấn đề.

Tại một ít tiểu thế giới, dựa vào tiên thiên ưu thế, bọn hắn nhanh chóng trở thành thực lực mạnh nhất.

Vô luận Côn Luân, Thục Sơn, Lưỡng Nghi, Lôi Âm Tự... những giáo phái này đều bị đè đến không ngóc đầu lên được, càng đừng đề cập tới Ma Giáo.

Hào xưng Ma Giáo, luận bản sự vô pháp vô thiên, hiển nhiên cách Long Phượng Kỳ Lân tam tộc kém rất xa, bị khi áp địa sai điểm chạy đi cấp Long Phượng Kỳ Lân làm chó săn!

Tiêu Vân mắt thấy tại trong một cái tiểu thế giới, bộ phận khí vận Ma Giáo bị Long Phượng Kỳ Lân tam tộc lược đoạt, lập tức đứng dậy: "Dựa theo Hồng Quân Đạo Tổ thôi diễn, Ma Giáo khí vận bị đoạt liền sẽ dẫn tới Tiên Thiên Ma Thần.

Thông Thiên, tùy ta đi Hỗn Độn bên trong liệp sát Tiên Thiên Ma Thần!" Nếu Hồng Quân tính không sai, loại trình độ khí vận chuyển di này dẫn tới Tiên Thiên Ma Thần tất nhiên sẽ không mạnh đi nơi nào, Tiêu Vân một người liền có thể nhẹ nhõm đối phó.

Bất quá vì bảo hiểm, Tiêu Vân gọi thêm Thông Thiên.

Nếu thật sự dẫn tới Tiên Thiên Ma Thần mà thực lực không mạnh, vậy liền ấn chứng Hồng Quân thôi diễn, đến lúc đó ứng phó Ma Thần Lượng Kiếp sẽ càng nắm chắc hơn.

Nữ Oa nhìn Tiêu Vân một cái, hiểu ý, để thiện thi đi theo xem một chút, nếu có biến cố cũng có thể truyền lại tin tức.

Bản tôn tắc lưu tại Thiên Đình, thời khắc quan trắc biến hóa của Chư Thiên Vạn Giới, sinh sợ lơ là một cái thì cục thế trong Chư Thiên Vạn Giới siêu xuất sự chưởng khống của nàng.

Tiêu Vân cùng Thông Thiên tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài Hồng Hoang.

Tiêu Vân một bên tiếp tục thôi diễn biến hóa do Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tiến nhập Chư Thiên Vạn Giới dẫn tới, Thông Thiên tắc hứng chí bừng bừng đi theo, một bên hướng Tiêu Vân hỏi: "Nếu thật như sư tôn thôi diễn, vậy ta chẳng phải là phát tài rồi sao?" Tiêu Vân thủ tại bên ngoài môn hộ Hồng Hoang, cảnh giác quan sát giả biến hóa trong Hỗn Độn.

Tuy rằng kết quả Hồng Quân thôi diễn hắn cảm thấy khả năng là thật, nhưng dù sao đối với Tiêu Vân mà nói, sự hiểu biết về Tiên Thiên Ma Thần rất ít, hắn cảm thấy cẩn thận một chút vẫn hơn.

Thông Thiên còn muốn nói thêm hai câu, Tiêu Vân lại phát giác được không gian ba động, ngữ khí lập tức nghiêm lại: "Đến rồi!" Tiêu Vân cầm Thí Thần Thương nơi tay, Thông Thiên cũng đi theo Tiêu Vân chuẩn bị ngự địch.

Rất nhanh, con Tiên Thiên Ma Thần bị hấp dẫn tới lộ ra chân diện mục.

Nó lớn lên có điểm giống gấu, lại chỉ có ba cái bàn chân, mọc ra một cái đuôi thật dài, cuối đuôi nhiên thiêu hỏa diễm.

Tiêu Vân lông mày nhướng lên, đảo không phải cảm thấy cái tên Tiên Thiên Ma Thần này lớn lên kinh kỳ, hắn cảm thấy cái tên Tiên Thiên Ma Thần này lớn lên thuộc loại "mi thanh mục tú", nhướng mày

là bởi vì tên Tiên Thiên Ma Thần này thực lực quả nhiên yếu.

Nếu đại trí bình cổ (ước lượng), thực lực ước chừng bằng một cái Chuẩn Đề. .....

Thông Thiên ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận đều lấy ra, kết quả phát hiện cái tên Tiên Thiên Ma Thần này yếu như vậy, cổ mạc (đoán chừng) căn bản không dùng được.

Đối phó với loại "chiến ngũ tra" không có thần trí này, Tiêu Vân một thương là có thể đâm chết.

Tiêu Vân mắt thấy tôn Tiên Thiên Ma Thần này, mạc danh cảm thấy thập phân ngon miệng, nhất là thực lực lại yếu như vậy, rõ ràng là tới tặng đồ ăn.

Hắn ngay cả xuất thương đánh đều không có, trực tiếp triển hiện bản thể, thể hình vô cùng to lớn triển khai tại trong Hỗn Độn.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần kia so sánh dưới giống như một miếng thịt đặt tại trước mặt Tiêu Vân.

Tiêu Vân há miệng ra, con Tiên Thiên Ma Thần đang bay tới kia giống như chủ động đưa vào trong miệng hắn vậy.

Tiên Thiên Ma Thần có thực lực ước chừng bằng một cái Chuẩn Đề, một điểm phản kháng chi lực đều không có, bị Tiêu Vân một ngụm nuốt trọn!

Một ngụm nuốt trọn!

Tiên Thiên Ma Thần bị Tiêu Vân một ngụm nuốt trọn!

Thông Thiên đi cùng Tiêu Vân nhất thời đều ngây người, tuy rằng tên Tiên Thiên Ma Thần kia cũng giống Yêu Hoàng, mọc ba chân, trên người mang theo lửa, nhưng cũng không cần trực tiếp một ngụm nuốt trọn chứ?

Một đầu Tiên Thiên Ma Thần tốt biết bao nhiêu a!

Bao nhiêu là huyết nhục, bao nhiêu là dược liệu tốt a!

Vạn thiên đệ tử Tiệt Giáo đều đang chờ mong mỏi, kết quả Tiêu Vân một ngụm ăn sạch sẽ, Thông Thiên ngay cả cọng lông cũng không vớt được.

Thiện thi của Nữ Oa đi theo phía sau, tận mắt chứng kiến một màn Tiêu Vân nuốt chửng Tiên Thiên Ma Thần, cũng đồng dạng trợn mắt há hốc mồm.

Nữ Oa nhìn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bận rộn cầm mảnh vỡ Bất Chu Sơn luyện khí, cùng với Lão Tử đang bận rộn luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, lại nhìn Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đang toàn thần quán chú quan sát biến hóa của Chư Thiên Vạn Giới, nhất thời không biết nên thông báo kết quả thế nào.

Lão Tử ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng, thiện giải nhân ý hỏi: "Sư muội làm sao vậy?

Thật sự dẫn Tiên Thiên Ma Thần tới rồi sao?" Nữ Oa có chút ngượng ngùng gật đầu, thấy bốn vị Thánh Nhân đều ôm vẻ chờ mong nhìn mình, đành kiên trì nói: "Xác thực là có Tiên Thiên Ma Thần tới, thực lực không mạnh, sau đó..." Nói được một nửa lại thôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không được truy vấn: "Sau đó thì sao?

Nếu thực lực không mạnh thì Yêu Hoàng hẳn là có thể thuận tay tru sát chứ?" Nữ Oa bị truy vấn, dứt khoát mặc kệ, trực tiếp thông báo hung tin: "Sau đó Tiên Thiên Ma Thần bị Tiêu Vân hiện ra bản thể một ngụm nuốt trọn!" "....." Động tác trên tay Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đồng thời khựng lại.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề cũng hồi lâu không lấy lại tinh thần, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, kết quả Tiêu Vân lại

đem Tiên Thiên Ma Thần kia một ngụm nuốt chửng.

Lần trước nghe Tiêu Vân nói thịt Tiên Thiên Ma Thần không ngon, lần này thì hay rồi, trực tiếp một ngụm nuốt sạch!

Thật đúng là tin vào cái tà của Tiêu Vân!

Chẳng lẽ lần trước Tiêu Vân lừa gạt bọn hắn?

Chẳng lẽ thịt Tiên Thiên Ma Thần rất ngon?

Hoặc là ăn xong sẽ có hiệu quả tốt?

Lão Tử nhìn nhìn huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần dùng để luyện đan trên tay, ngẩn người nửa ngày, sau đó nhìn thấy Chuẩn Đề cũng đang nhìn chằm chằm huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần trước mặt đến phát ngốc, Lão Tử liền đưa cho Chuẩn Đề một khối nhỏ: "Hay là, Chuẩn Đề sư đệ nếm thử xem?" Chuẩn Đề nhìn huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần máu chảy đầm đìa, thật sự hạ miệng không nổi a, cũng chỉ có bản thể Tam Túc Kim Ô của Tiêu Vân, thể hình vô cùng to lớn, mới có thể một ngụm ăn luôn một tôn Tiên Thiên Ma Thần.

Chương 240

Quá đáng tiếc!

Trong lòng Chuẩn Đề thầm than đáng tiếc, nếu tôn Tiên Thiên Ma Thần kia không bị Tiêu Vân một ngụm nuốt mất, chỉ cần hắn kêu gào người gặp có phần, Tiêu Vân có khả năng sẽ lấy ra một bộ phận nhỏ chia cho bọn hắn mấy cái.

Hiện tại thì hay rồi, Tiên Thiên Ma Thần đều nằm trong bụng Tiêu Vân, Chuẩn Đề cũng không có bản lĩnh mổ bụng Tiêu Vân để lấy Tiên Thiên Ma Thần ra.

Bất quá, phương pháp của Hồng Quân Đạo Tổ đã được nghiệm chứng, Tiên Thiên Ma Thần quả nhiên có liên quan với khí vận Ma Giáo.

Bị Long Phượng Kỳ Lân tam tộc một phen lăn lộn, cướp đoạt một chút khí vận Ma Giáo, trong Hỗn Độn quả nhiên liền tới một cái Tiên Thiên Ma Thần thực lực không mạnh.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn liếc nhau, ánh mắt lập tức nhìn về phía một cái đại thế giới mà bọn hắn vừa rồi vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Nhìn chằm chằm cái đại thế giới này, không phải bởi vì đại thế giới này có sự tình trọng đại gì phát sinh, mà là bởi vì Tôn Ngộ Không luân hồi chuyển thế đi vào đại thế giới này.

Chuẩn Đề nhìn thấy Tôn Ngộ Không, đó là kẻ thù gặp nhau đỏ mắt, hận không thể đem Tôn Ngộ Không từ trong phương đại thế giới kia bắt ra hung hăng đánh một trận, nhưng cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, không làm gì được, Tiêu Vân cũng đa phần sẽ không nhượng bộ, rốt cuộc trên người Tôn Ngộ Không ngưng tụ chính là khí vận Yêu tộc.

Tuy rằng Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề có thù oán với Tôn Ngộ Không, hận không thể thiên đao vạn quả hắn, nhưng quan sát hồi lâu, cũng không thể không thừa nhận, Thạch Hầu này thật sự có thể đánh.

Ngắn ngủi thời gian từ nam diện phương đại thế giới kia giết tới bắc diện, nơi đi qua, giáo chúng Ma Giáo kia kêu thảm thiết không thôi, quả thực bị Tôn Ngộ Không giết đến khóc cha gọi mẹ.

Có người Ma Giáo hướng Tôn Ngộ Không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng Tôn Ngộ Không lại chút nào không lĩnh tình, gặp một cái giết một cái, giết đến mức Ma Giáo trong phương đại thế giới kia đều sắp sợ hãi! "Hít!" Mắt thấy Tôn Ngộ Không càng đánh càng mạnh, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đột nhiên ý thức được, cứ theo đà này, Ma Giáo trong phương đại thế giới kia sớm muộn gì cũng phải bị Tôn Ngộ Không dùng sức một mình diệt sạch a!

Đặc biệt mắt thấy Ma Giáo khuynh tẫn toàn lực tổ chức một lần vây tiễu, lại bị Tôn Ngộ Không ngạnh sinh sinh giết tan tác, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đỏ mắt: Con khỉ chết tiệt này, an tâm ở Phật giáo làm Đấu Chiến Thắng Phật không tốt sao?

Cảm giác bọn hắn đối với Tôn Ngộ Không cũng đủ tốt rồi, Tôn Ngộ Không vừa xuất thế liền an bài tốt con đường, Chuẩn Đề đích thân dạy dỗ Tôn Ngộ Không, chờ hắn học được chút bản lĩnh liền đem Định Hải Thần Châm cho Tôn Ngộ Không làm vũ khí, quả thực giống như nuôi con trai đem Tôn Ngộ Không nuôi lớn.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không lại phản bội Phật giáo, đánh giết Kim Thiền Tử cùng một đám đệ tử Phật giáo, thật là càng nghĩ càng giận, thiếu chút nữa bị cái "nghịch tử" Tôn Ngộ Không này chọc tức chết.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề không chớp mắt nhìn chằm chằm phương đại thế giới kia, nhìn Tôn Ngộ Không đơn đả độc đấu, từ nam giết tới bắc, lại từ đông giết tới tây, lại từ tây giết tới đông, cuối

cùng từ bắc giết tới nam, gần như dựa vào sức một mình đem Ma Giáo tại phương đại thế giới kia đánh xuyên!

Ma Giáo vốn dĩ đã thành khí hậu tại phương đại thế giới kia bị Tôn Ngộ Không đánh đến chia năm xẻ bảy, lại bị các giáo phái Thánh Nhân khác khắp nơi truy sát, nhất thời giống như chuột chạy qua đường.

Khí vận Ma Giáo kia cũng từ lúc bắt đầu như mặt trời ban trưa, nay như ngày sắp tàn.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề lập tức ý thức được: Ma Giáo khí vận tại phương đại thế giới tổn thương nhiều như vậy, chẳng phải là lập tức sẽ có Tiên Thiên Ma Thần thực lực cường kình tới sao?

Không chừng là loại mang theo Tiên Thiên Chí Bảo tới tặng trang bị!

Chuẩn Đề lập tức trong lòng nóng như lửa đốt đứng lên: "Nhanh!

Chư vị sư huynh, lập tức sắp có Tiên Thiên Ma Thần thực lực cường kình tới rồi!" Vốn dĩ đang luyện đan luyện khí, Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức đứng lên, chút nào không dám chậm trễ.

Tiên Thiên Ma Thần trước dùng tính mạng nghiệm chứng kết quả suy đoán của Hồng Quân, hiện tại căn cứ Ma Giáo khí vận biến hóa suy đoán, lập tức sẽ có Tiên Thiên Ma Thần thực lực cường kình tới, tuyệt đối không thể đại ý.

Vạn nhất bởi vì chậm trễ dẫn tới Tiêu Vân cùng Thông Thiên bị thương, trận Ma Thần Lượng Kiếp này khẳng định sẽ không tốt lành gì.

Hiện giờ chư Thánh Hồng Hoang đều buộc trên một sợi dây thừng, Tiêu Vân cùng Thông Thiên mà xui xẻo, bọn hắn bất đắc dĩ

cũng phải đi theo xui xẻo.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng cái này, nhưng Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề lo lắng lại là một chuyện khác.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đang nghĩ Tiên Thiên Ma Thần lần này tới có mang theo Tiên Thiên Pháp Bảo hay không.

Nếu Tiên Thiên Ma Thần kia thật sự mang theo pháp bảo, vậy bọn hắn rốt cuộc cũng sắp sang lên rồi!

Trong Hỗn Độn, Tiêu Vân hiện ra bản thể một ngụm nuốt trọn Tiên Thiên Ma Thần kia xong, lập tức cảm nhận được ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong bụng.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần kia tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng lại đại biểu cho Hỏa chi pháp tắc, cũng sở hữu pháp tắc chi lực thuần túy nhất, không thể bởi vì đối phương thực lực ước chừng bằng một cái Chuẩn Đề mà khinh thị.

Thật khéo, bản thể Tiêu Vân là Tam Túc Kim Ô, năm đó lúc chứng đạo thành Thánh, lại lựa chọn Thời Gian pháp tắc, Không Gian pháp tắc cùng với Hỏa chi pháp tắc.

Một tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu cho Hỏa chi pháp tắc chui vào trong bụng Tiêu Vân, kia quả thực là mỹ vị nhân gian, cũng khó trách Tiêu Vân ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy tôn Tiên Thiên Ma Thần này, liền cảm giác thập phần ngon miệng.

Ngọn lửa thăng đằng bên ngoài thân thể Tiêu Vân, bản thể khổng lồ của hắn trong Hỗn Độn trở nên càng ngày càng chói mắt.

Những đạo Hỗn Độn chi khí kia vốn sẽ không ngừng lưu lại từng vết thương cực kỳ nhỏ bé trên người Tiêu Vân, hiện tại, khi Hỏa chi pháp tắc trào dâng, từng đạo Hỗn Độn chi khí chỉ vừa tiếp xúc ngọn lửa dật ra ngoài cơ thể, lập tức bị thiêu đốt thành hư vô.

Tiêu Vân chưa từng có cơ duyên như thế, trọn vẹn ba ngàn đại đạo, hắn lại gặp được một tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu cho Hỏa chi pháp tắc, loại khí vận này, cho dù đặt tại trong vô tận Hỗn Độn, cũng là độc nhất vô nhị.

Hắn trầm hạ tâm, không hề quản ngoại giới biến hóa, tiềm tâm luyện hóa Hỏa chi pháp tắc, dù sao cũng biết Thông Thiên ở bên cạnh, thiện thi của Nữ Oa cũng ở đó, nếu phát hiện nguy cơ, bọn họ cũng có thể lập tức đánh thức hắn.

Rất nhanh, khi Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy tới, ngọn lửa bên ngoài thân thể Tiêu Vân phảng phất như đang thiêu đốt cả Hỗn Độn, ngay cả những Hỗn Độn chi khí kia đều không thể tới gần.

Từ xa nhìn lại, hắn giống như một vầng thái dương treo trong Hỗn Độn. "Yêu Hoàng đang luyện hóa Hỏa chi pháp tắc, vừa rồi đầu Tiên Thiên Ma Thần mà Yêu Hoàng nuốt vào vừa vặn đại biểu cho Hỏa chi pháp tắc, chờ Yêu Hoàng đem hoàn toàn luyện hóa, thực lực tất nhiên tiến thêm một bước." Thông Thiên nhìn những người khác, cảm giác mình biết rõ ràng nhất, lập tức giải thích một phen, trong mắt có sắc thái hâm mộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác lại có chút ghen ghét, vì sao khí vận của Tiêu Vân lại thịnh vượng như thế?

Nhiều Tiên Thiên Ma Thần như vậy, cố tình một tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Hỏa chi pháp tắc lại trông mong chạy tới đưa vào miệng Yêu Hoàng, làm cho Yêu Hoàng tăng cường thực lực...

Chuẩn Đề cũng có chút đã hiểu, vì sao lần trước Tiêu Vân nói huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần một chút đều không ngon, hiện tại lại như ăn tươi nuốt sống đem cả đầu Tiên Thiên Ma Thần đều nuốt, hóa ra không phải huyết nhục đầu Tiên Thiên Ma Thần trước đó không

ngon, mà là đầu Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Hỏa chi pháp tắc này vừa lúc phù hợp khẩu vị Tiêu Vân, vừa lúc có thể để Tiêu Vân luyện hóa.

Nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể trông mong nhìn, biết rõ chính mình không có khả năng giống như Tiêu Vân nuốt chửng luyện hóa Tiên Thiên Ma Thần.

Một là vì không giống Tiêu Vân có bản thể khổng lồ như thế, cái còn lại, cũng là nguyên nhân căn bản nhất, năm đó lúc thành Thánh, bọn hắn không có giống như Tiêu Vân theo đuổi phương thức chứng đạo cực hạn, đem các pháp tắc khác đều bài xuất ra ngoài cơ thể.

Lão Tử đảo có học một tay, nại hà làm không được a, cho nên cuối cùng không thể một mạch toàn bàn tiếp thu sở hữu pháp tắc.

Lão Tử thèm thuồng a, năm đó thất bại rồi mà!

Nếu không thì về sau gặp được Tiên Thiên Ma Thần có pháp tắc tương đồng, tuy rằng không thể cùng Tiêu Vân giống nhau trực tiếp nuốt chửng luyện hóa, nhưng có thể luyện đan a!

Đem Tiên Thiên Ma Thần kia luyện thành đan dược rồi ăn vào, vậy đối với lĩnh ngộ pháp tắc chi lực chẳng phải là bạo trướng vùn vụt?

Thực lực chẳng phải cũng đi theo đại trướng?

Tới tình trạng này, thực lực muốn dâng lên đã không đơn giản như vậy, đối với tham ngộ Đại Đạo pháp tắc là cực kỳ thong thả.

So sánh ra, loại phương thức này của Tiêu Vân hiện tại quả thực giống như bật hack.

Ngay khi bọn hắn không chớp mắt nhìn Tiêu Vân, tôn Tiên Thiên Ma Thần có liên hệ với khí vận Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới quả nhiên tới rồi!

Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh cập Nữ Oa, đều không phải lần đầu tiên tiếp xúc Tiên Thiên Ma Thần, ngay khi phát hiện không gian dị động rõ ràng kia, liền làm tốt chuẩn bị.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần kia vừa từ trong Hỗn Độn toát ra đầu, lập tức nếm mùi lợi hại của Tru Tiên Kiếm Trận mà Thông Thiên sớm đã chuẩn bị tốt.

Công kích của những người khác cũng đồng thời dừng ở trên cái đầu to lớn của đối phương.

Dưới tình huống hữu tâm tính vô tâm, lại vừa ra tay liền cấp cho đả kích lăng lệ nhất, tôn Tiên Thiên Ma Thần uổng có một thân thực lực nhưng lại hào vô thần trí kia trong nháy mắt liền mất mạng. "Pháp bảo đâu?

Có pháp bảo không?" Chuẩn Đề nghèo đến sợ, mắt thấy một vòng vây công trực tiếp đem tôn Tiên Thiên Ma Thần kia giết chết, liền hứng thú bừng bừng muốn đi lục lọi pháp bảo.

Thông Thiên kỳ thật xuất lực lớn nhất, cũng đứng gần nhất, đương nhiên sẽ không để Chuẩn Đề đem pháp bảo cướp đi.

Trong đó một thanh Tru Tiên Kiếm kích xạ ra, đem đầu Tiên Thiên Ma Thần lớn lên giống như quái thai đầu to kia bổ làm hai nửa.

Một kiện pháp bảo dạng vòng cổ treo một chiếc chuông nhỏ, tức khắc dừng ở trong tay hắn. "Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!" Chuẩn Đề tuy rằng động tác chậm, nhưng đôi mắt lại sắc bén.

Tiên Thiên Ma Thần dạng oa nhi đầu to, một cái đầu so với thân thể lớn hơn vài lần, cổ lại nhỏ, cho nên treo một chiếc vòng cổ chuông nhỏ cũng không lớn đi nơi nào.

Nhưng làm Tiên Thiên Linh Bảo, tự nhiên có thể biến ảo lớn nhỏ, cho nên khi tới tay Thông Thiên, liền biến thành cỡ một cái vòng cổ

bình thường.

Mọi người đều vây lại, một khi có trảm hoạch, nội tâm tự nhiên đều là phấn chấn, không biết pháp bảo này có diệu dụng gì.

Thông Thiên lật bàn tay, chiếc chuông nhỏ trên vòng cổ kia tức khắc phát ra thanh âm thanh thúy, như từng vòng gợn sóng tại trong Hỗn Độn hướng bốn phía khuếch tán.

Thông Thiên chỉ cảm thấy đầu trầm xuống, kiện pháp bảo trong tay thiếu chút nữa cầm không được, những người khác cũng không có phòng bị, chịu pháp bảo ảnh hưởng đầu óc đều choáng váng.

Tuy rằng chuyển nháy mắt liền khôi phục, nhưng ánh mắt một đám người nhìn kiện pháp bảo kia đã thay đổi.

Kiện pháp bảo này tuy rằng không như Thí Thần Thương có thể thương tổn nguyên thần, nhưng lại có thể phát ra tinh thần công kích, nếu đem luyện hóa, uy năng định nhiên không nhỏ, tại trong chiến đấu tác dụng rất lớn, so với hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo rách nát do Bất Chu Sơn phân hóa lần trước mạnh hơn không chỉ một bậc.

Đồ tốt bực này, ai cũng đều muốn a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không tiện trực tiếp đòi, rốt cuộc đây cũng là pháp bảo loại công kích, trong tay hắn có Bàn Cổ Phiên, nếu đòi, người khác khẳng định sẽ lấy chuyện Bàn Cổ Phiên ra nói, cho nên lập tức đem môn hạ đệ tử dọn ra: "Môn hạ đệ tử của ta là Thái Ất Chân Nhân có một đồ đệ, tên gọi Na Tra, nãi là Linh Châu Tử chuyển thế, thiên phú trác nhiên, cùng kiện pháp bảo này có duyên." Tuy rằng lấy Na Tra ra nói chuyện, nhưng pháp bảo thật sự phân đến trong tay, chẳng phải hắn sẽ cầm dùng trước sao?

Người khác hỏi, hắn cũng có thể nói Na Tra hiện tại thực lực không đủ, giá ngự không nổi pháp bảo, hắn thay Na Tra tế luyện một

phen.

Thấy bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, Nữ Oa cũng đi theo nói: "Tọa kỵ Băng Phượng của ta, thiếu một cái vòng cổ, cùng pháp bảo này có duyên." Mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mũi cũng không cần, muốn lấy kiện pháp bảo này, Nữ Oa cũng mở miệng, Chuẩn Đề tự nhiên không cam lòng yếu thế, trương mồm nói: "Pháp bảo này cùng Tây Phương ta có duyên." Ngược lại Tiếp Dẫn, bởi vì phía trước tại Bất Chu Sơn đã bỏ thể diện ra chia một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cho nên không có mở miệng tranh đoạt.

Thông Thiên mắt thấy pháp bảo đang ở trong tay mình, kết quả người khác tranh trước, đang muốn mở miệng, không ngờ Lão Tử thưởng tiên nói: "Nguyên Thủy, phía trước ngươi đã chia một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, kiện này không cần lại tranh.

Nữ Oa, Chuẩn Đề, ta xem kiện pháp bảo này cùng ta có duyên, không bằng kiện pháp bảo này tạm cho ta, kiện pháp bảo tiếp theo, cho dù là Tiên Thiên Chí Bảo, ta cũng không cùng các ngươi tranh, như vậy có được không?" Người khác đều nói cùng đệ tử có duyên, cùng tọa kỵ có duyên, da mặt dày như Chuẩn Đề, cũng nói là cùng Tây Phương có duyên, kết quả Lão Tử vừa mở miệng, liền nói kiện pháp bảo này cùng Lão Tử có duyên.

Nếu lại cùng Lão Tử tranh, liền có vẻ hoàn toàn không nể mặt Lão Tử, đặc biệt Lão Tử ngay từ đầu đã làm Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi tranh đoạt, hứa hẹn kiện pháp bảo tiếp theo không tham dự tranh đoạt, cho nên mấy người chỉ đành đồng ý.

Lão Tử cười ha hả nhìn về phía Thông Thiên, thái độ hòa hoãn nói: "Tiểu đệ, kiện pháp bảo này ở trên tay đại huynh có thể phát huy tác dụng lớn nhất, nhường cho đại huynh được không?" Thông Thiên chần chờ, hắn cùng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã nháo

phiên, bình thường hoàn toàn không xem sắc mặt bọn hắn, nhưng hiện tại dưới thái độ mềm mỏng của Lão Tử, hảo ngôn hảo ngữ cùng hắn thương lượng, chung quy hắn vẫn chiếu cố mặt mũi Lão Tử, đem kiện pháp bảo này giao cho Lão Tử.

Pháp bảo phân phối xong, mọi người lại đem ánh mắt nhìn về phía thi thể Tiên Thiên Ma Thần, đặc biệt liếc mắt nhìn Tiêu Vân đang luyện hóa Hỏa chi pháp tắc, sợ Tiêu Vân lại mở to mắt đem Tiên Thiên Ma Thần kia một ngụm nuốt mất.

Cũng may Tiêu Vân đang trong quá trình luyện hóa, hỏa quang thiêu đốt bất tận đang dần dần thu liễm, phỏng chừng không bao lâu nữa là có thể hoàn thành.

Thi thể Tiên Thiên Ma Thần chính là đồ tốt, bất quá hiện tại trong tay bọn họ có một ít huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần còn chưa dùng hết, không có Tiêu Vân chủ trì phân phối, Lão Tử làm đại sư huynh, cân nhắc một chút, mở miệng kiến nghị nói: "Huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần ta trước mắt có chút dư dả, mà Chư Thiên Vạn Giới lại là trọng trung chi trọng của Ma Thần Lượng Kiếp lần này.

Ta xem không bằng đem thi thể tôn Tiên Thiên Ma Thần này dung hợp với một phương đại thế giới bị Ma Giáo thống trị kia, sau đó phái khiển Chuẩn Thánh đệ tử tọa hạ của chúng ta tiến vào trong đó, cùng Ma Giáo tranh phong, có được hay không?" Ý của Lão Tử là, dù sao thi thể tôn Tiên Thiên Ma Thần này hiện tại dùng không hết, không bằng dung hợp với cái đại thế giới mà khí vận Ma Giáo hưng thịnh nhất kia.

Như vậy là có thể dung nạp Chuẩn Thánh đệ tử luân hồi tiến vào trong đó ra sức lăn lộn, cho dù không thể trực tiếp tiễu diệt Ma Giáo đang như mặt trời ban trưa tại phương đại thế giới kia, ít nhất cũng có thể đánh loạn bố cục của đối phương, làm cho bọn hắn vô lực đem

lực ảnh hưởng thẩm thấu vào càng nhiều tiểu thế giới khác.

Sự tình liên quan đến Ma Thần Lượng Kiếp, những người khác tự nhiên sẽ không phản đối.

Lão Tử lại vừa cầm một kiện Tiên Thiên Linh Bảo vừa tay, cho nên loại việc nặng nhọc dung hợp thi thể Tiên Thiên Ma Thần khẳng định dừng ở trên đầu hắn.

Không chỉ có như thế, Lão Tử đối phó Ma Giáo, càng sẽ không lưu có dư lực, trực tiếp an bài môn hạ duy nhất lấy ra được là Huyền Đô Đại sư huynh luân hồi tiến vào trong đó.

Thông Thiên đối với việc chèn ép Ma Giáo cũng thập phần để bụng: "Như thế, ta liền để Đa Bảo đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn ho nhẹ một tiếng: "Ta đã an bài Quảng Thành Tử đi." Huyền Đô Đại sư huynh cộng thêm Đa Bảo Đạo Nhân lại cộng thêm Quảng Thành Tử, đều là đệ tử chủ yếu chống đỡ mặt mũi tọa hạ Tam Thanh, đủ để thấy Tam Thanh coi trọng việc này.

Có ba vị này xuất mã, không cần Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn phái đệ tử đi, người quá nhiều cũng không tốt.

Thảy đều an bài thỏa đáng, mấy vị Thánh Nhân thương nghị một phen, cảm thấy hiện tại đã thất thất bát bát nắm rõ quy luật Tiên Thiên Ma Thần xuất hiện, như vậy không cần qua lại bôn ba, đồng thời canh giữ ở môn hộ Hồng Hoang, một bên có thể chưởng khống cục thế trong Chư Thiên Vạn Giới, chờ có Tiên Thiên Ma Thần tới, cũng phương tiện tùy thời hành động.

Càng huống chi, Tiêu Vân giờ phút này giống như một tôn cự nhật treo ngang bên ngoài môn hộ Hồng Hoang, những Tiên Thiên Ma Thần kia muốn tiến vào Hồng Hoang, khẳng định sẽ kinh động Tiêu Vân, cho nên mấy vị Thánh Nhân đều phi thường yên tâm.

Chăm chú quan tâm phát triển trong Chư Thiên Vạn Giới, những tiểu thế giới kia, đa số bị Long Phượng Kỳ Lân tam tộc do Tiêu Vân thả vào chiếm cứ, tại trong tiểu thế giới xưng vương xưng bá, thật là sảng khoái, so với hình tượng bó tay bó chân trong Hồng Hoang hình thành sự đối lập rõ ràng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một bên luyện khí một bên bình phẩm một phen: "Long Phượng Kỳ Lân tam tộc thật là ngu xuẩn, chỉ biết tranh đấu hưởng lạc, uổng có ưu thế to lớn, lại luân lạc tới tình trạng như ngày hôm nay, chỉ có thể tại những tiểu thế giới kia sính uy.

Tại đại thế giới, có chút lực bất tòng tâm, bị môn hạ đệ tử chúng ta cùng với người trong Ma Giáo trước sau áp một đầu." Tiếp Dẫn có cầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ mong Nguyên Thủy Thiên Tôn cho Phật giáo luyện thêm mấy kiện pháp bảo, cho nên thuận tay đưa lên một cái nịnh nọt: "Sư huynh nói cực phải, tam tộc chỉ có thể giúp chúng ta ổn định cục thế, không kham nổi trọng dụng." Thông Thiên trợn trắng mắt, trong lòng thầm nghĩ hiện tại các ngươi nói mát, phân minh là cảm thấy Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tại trong vô số tiểu thế giới kia, mặc kệ là đệ tử Thánh Nhân hay đệ tử Ma Giáo, gặp một cái đánh một cái, cho nên nhìn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc không sướng.

Thật muốn nói, chính là nhờ có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, vạn thiên tiểu thế giới mới không đến mức bị Ma Giáo tọa đại.

Hơn nữa, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc sau Long Hán Đại Kiếp bị đeo gông xiềng thiên địa, dưới sự áp chế của Thiên Đạo ý chí, có thể có biểu hiện kinh diễm mới là lạ.

Thật muốn nói, đệ tử Xiển Giáo cùng Phật giáo đệ nhất phê tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, lăn lộn còn không có tác dụng như Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đâu.

Chương 241

Dùng tôn vị Thánh Nhân nhìn xuống chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới, nhưng lại một lần nữa bị Tôn Ngộ Không hấp dẫn sự chú ý.

Tôn Ngộ Không sau khi liên tiếp đánh xuyên hai cái đại thế giới, khả năng là đánh nghiện rồi, cũng không chịu từ luân hồi thoát ra tiềm tâm tu luyện, cũng có khả năng kiêng kị Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tới báo thù, cho nên ngựa không dừng vó lại tiến vào cái đại thế giới thứ ba.

Tôn Ngộ Không tại trong Hồng Hoang, bởi vì xuất thế quá muộn, cơ duyên gì cũng đều không có, bỏ lỡ quá nhiều đại cơ duyên, cho nên không làm được gì.

Nhưng, tại trong Chư Thiên Vạn Giới, hắn lại như cá gặp nước.

Lại lần nữa chuyển thế, Tôn Ngộ Không ngắn ngủi thời gian, lại lăn lộn ra danh tiếng.

Người Ma Giáo ngay từ đầu lôi kéo, muốn cho hắn nhập giáo, kết quả Tôn Ngộ Không căn bản không nghe, không sướng là đánh, đánh thắng muốn đánh, đánh không lại cũng muốn đánh, bị đánh cho không tìm thấy bắc cũng đánh.

Chỉ cần không bị đương trường đánh chết, tĩnh dưỡng không lâu lại nhảy nhót lung tung chạy ra làm sự tình, làm cho Ma Giáo kêu khổ không ngừng, hận không thể bóp chết Tôn Ngộ Không.

Tam Thanh cùng Nữ Oa lại xem đến sướng, so với đệ tử của Tam Thanh sau khi luân hồi, nguyên một đám đều vùi đầu tiềm tâm tu luyện, Tôn Ngộ Không thống khoái hơn nhiều: Không phục thì làm, không sướng thì đánh, thấy Ma Giáo là giết.

Cố tình Tôn Ngộ Không thuộc về loại thiên phú càng chiến đấu càng dễ dàng đột phá, một đường đánh giết dưới tu vi tiến triển bay nhanh, ẩn ẩn lại muốn đứng vững gót chân tại phương đại thế giới kia rồi.

Thông Thiên xem đến mỉm cười: "Con khỉ này rất dùng được, mỗi lần đều nhìn chằm chằm Ma Giáo mà làm!" Thông Thiên vừa cười xong, lập tức lại cười không nổi.

Thậm chí có một loại cảm giác khá là đau trứng.

Ngay cả con khỉ sau khi luân hồi đều biết nhìn chằm chằm Ma Giáo mà đánh, kết quả Tam Tiêu sau khi luân hồi lại phóng phi tự ngã, thấy ai cũng đánh, cùng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc kia quả thực không khác gì nhau!

Đánh thì thôi, nếu Tam Tiêu năng đem Côn Luân, Thục Sơn, Lôi Âm Tự toàn bộ đánh bạo, Thông Thiên cũng sẽ ha ha cười to, cảm thấy vạn phần sướng khoái.

Cố tình Tam Tiêu lại không có cái thực lực kia, nháo đến gà bay chó sủa, kết quả tiện nghi gì cũng không chiếm được.

Thông Thiên càng xem càng nghẹn lòng, đệ tử Tiệt Giáo lung tung rối loạn, sau khi tiến vào luân hồi, có kẻ còn bị lôi kéo tiến vào Ma Giáo, quả thực đem mặt mũi đều vứt sạch.

Tôn Ngộ Không tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, từ nơi Ma Giáo tranh đoạt không ít khí vận mang lên trên người, kết quả đám hố hàng Tiệt Giáo kia, thời gian dài như vậy rồi, không có kiến thụ gì lớn.

Hạnh phúc là Xiển Giáo cùng Phật giáo cũng hố, mọi người hiện tại đều kẻ tám lạng người nửa cân, Tiệt Giáo có hố nữa cũng lạc hậu không đi nơi nào, cho nên trong lòng Thông Thiên nhiều ít có điểm an ủi.

Lão Tử nghe Thông Thiên nói con khỉ rất dùng được, có ý hòa hoãn quan hệ cương ngạnh, phụ họa nói: "Bát hầu này tuy rằng rất ngoan liệt, lại cũng thiện ác phân minh, ghét cái ác như kẻ thù, Ma Giáo kia tác ác đa đoan, gặp gỡ bát hầu này cũng là tội nghiệt..." Lão Tử vốn là thuận theo lời Thông Thiên tùy tiện nói tiếp, kết quả nghe vào trong tai Thông Thiên lại phá lệ chói tai, phảng phất cảm giác Lão Tử đang nói hắn dạy đồ vô phương, ngay cả con khỉ cũng không bằng, đương trường không nói chuyện nữa.

Nữ Oa cười không nói, lại cũng đối với Tôn Ngộ Không có nhiều quan chú, rốt cuộc Tôn Ngộ Không là Ngũ Thải Thần Thạch của nàng sở hóa.

Duy có Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề là buồn bực nhất, bất quá lúc này cũng không có lại đi đem Tôn Ngộ Không tỏa cốt dương hôi, rốt cuộc Tôn Ngộ Không hiện tại sở tác sở vi, đối với bọn hắn cũng có lợi.

Cho dù hai người bọn hắn muốn nhắm vào Tôn Ngộ Không, chỉ sợ những người khác đều sẽ không đồng ý, thậm chí khả năng ngay cả Hồng Quân đều sẽ không đồng ý, rốt cuộc con khỉ hiện tại hữu dụng.

Năng lực gây sự của Tôn Ngộ Không, ngay cả Tiêu Vân đều tán thưởng.

Bất quá, hắn mới nhìn mấy vị Chuẩn Thánh đệ tử tiến triển, vừa quay đầu lại, Tôn Ngộ Không không biết từ đâu thu phục một con Cầu Long làm tọa kỵ, truy sát Ma Giáo càng hăng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức khắc có chút buồn bực, Quảng Thành Tử sau khi luân hồi tuy rằng làm chút động tác nhỏ, cấp cho Ma Giáo bên kia tạo thành chút ít hỗn loạn, nhưng cách cục Ma Giáo một nhà độc đại tại phương đại thế giới kia không có bất luận cái gì thay đổi.

Ngay cả hắn đều thay Quảng Thành Tử cảm thấy cố hết sức, cứ

theo đà này, Tôn Ngộ Không đánh bạo cái thế giới Ma Giáo kia, Quảng Thành Tử khả năng còn đang ổi tỏa phát dục bế quan tu luyện đâu...

Có chút giận không chỗ phát tiết, hắn truyền lệnh nói: "Khương Tử Nha, Thân Công Báo ở đâu?" Hai cái đại hố hàng Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo lập tức cung kính đáp lại: "Đệ tử ở!

Cẩn nghe sư tôn pháp chỉ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với độ hố của hai người Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo khá là hiểu biết, cũng không phải bảo Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo đi giúp đỡ Quảng Thành Tử, mà là đem hai cái cây gậy quấy phân này phái đi gây sự.

Hiện tại Ma Giáo trong phương đại thế giới kia bền chắc như thép, không có người đi vào gây chuyện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy Quảng Thành Tử không có biện pháp đục nước béo cò.

Lão Tử đảo mắt sửng sốt, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn giao lưu nói: "Đem Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo phái đi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thành thật trả lời: "Dù sao cũng rảnh rỗi, phái đi nói không chừng hứng thú có thể có chút kinh hỉ." Lão Tử cũng nghĩ, dù sao Ma Giáo trong đó hiện tại một nhà độc đại, Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo đi, hẳn là cũng không có đại sự gì.

Nữ Oa nhìn Tôn Ngộ Không đại sát tứ phương, lại nhìn đông đảo Yêu tướng tại các đại thế giới hùng cứ một phương, đối với bố trí của Tiêu Vân phi thường yên tâm.

Có một cái làm nàng quan tâm, là hai huynh đệ Dương Giao cùng Dương Tiễn.

Hai người tại một phương đại thế giới lập ra Mai Sơn Phái, đảo so với Côn Luân cùng Thục Sơn còn muốn cường thế hơn, ngắn ngủi thời gian đã có thể cùng Ma Giáo trong thế giới kia chính diện đối

kháng.

Thiên phú chiến đấu của Dương Tiễn kinh qua Vu tộc những Đại Vu kia khai phá, đã quật khởi, bất quá cùng Đại Vu đối luyện, chung quy không phải sinh tử tư sát.

Ngược lại tại trong đại thế giới, cùng Ma Giáo công phạt không ngừng, mỗi lần đại chiến đều máu chảy thành sông, tốc độ trưởng thành của Dương Tiễn cực nhanh, làm Nữ Oa lau mắt mà nhìn.

Dương Tiễn càng trưởng thành, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không đi quan tâm, nếu không sẽ cảm thấy đau lòng.

Loại đệ tử năng đánh năng giết, lại tâm trí hơn người này, đúng là cái hắn cần nhất.

Hai người Dương Giao Dương Tiễn, cướp đoạt không ít khí vận cho Thiên Đình. "Con khỉ lại sắp đánh thắng." Lão Tử vừa mở miệng, đem sự chú ý của mọi người lại hấp dẫn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không trong tay có Như Ý Kim Cô Bổng, đánh đệ tử Ma Giáo kia kêu là một cái nhanh nhẹn, một gậy đi xuống quét ngang một mảnh, đệ tử Ma Giáo chết dưới gậy số đều số không hết.

Chờ tinh nhuệ cuối cùng của Ma Giáo cùng Tôn Ngộ Không quyết một tử chiến, Tôn Ngộ Không đánh đến sơn băng địa liệt, nước biển đảo quyển, càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng hăng, Ma Giáo lại càng đánh càng vô lực, cuối cùng giáo chủ Ma Giáo thậm chí lực kiệt mà chết. "Thật bị con khỉ cấp đánh chết!" "Con khỉ này đúng là có đại nghị lực, mấy lần đều sắp bị đánh gục, đứng lên lại có thể tiếp tục đánh!" "Mọi người làm tốt chuẩn bị, sợ là lại có Tiên Thiên Ma Thần muốn tới!" Mấy người vừa dứt lời, trong Hỗn Độn nơi xa, một tôn Tiên Thiên Ma Thần giống như một ngọn núi lấy tốc độ cực nhanh, mang lôi đình chi thế nện xuống môn hộ Hồng Hoang, bản năng chi phối nó muốn cắn nuốt Hồng Hoang.

Mọi người đang thời khắc chiến ý cao ngang, Thái Cực Đồ của Lão Tử hướng Tiên Thiên Ma Thần quấn đi, ý đồ ngăn cản thế tới của nó, đồng thời, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp cũng bị Lão Tử tế xuất. "Trấn cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phóng ra kiện Tiên Thiên Linh Bảo chia được trước đó, hắn phân được nửa đoạn trước cây búa, nói đúng hơn là một thanh búa.

Cây búa chuyển thuấn biến thành lớn như một ngọn núi nhỏ, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng về phía Tiên Thiên Ma Thần đánh tới, trên tay hắn cầm Bàn Cổ Phiên, đối với trận chiến đấu này tin tâm tràn đầy.

Thông Thiên dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận chiến đấu, Nữ Oa cũng đánh ra Hồng Tú Cầu, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề các tự sách ứng, mọi người giai chuẩn bị lấy thủ đoạn lôi đình đương trường diệt sát Tiên Thiên Ma Thần.

Nhưng mà, Tiên Thiên Ma Thần không phải mỗi một cái đều dễ đối phó.

Tiên Thiên Ma Thần lần này bôn tập tới, nhục thân vô cùng cường đại, hơn nữa thế tới kinh người, ầm ầm va chạm, song phương đều triều hướng tương phản bay đi.

Lúc này, Tiêu Vân giống như diệu nhật tĩnh mặc tại trong Hỗn Độn, mở bừng đôi mắt màu vàng, ngọn lửa phảng phất cùng huyết dịch của hắn hòa tan thành nhất thể, bôn đằng tại trong kinh mạch.

Luyện hóa tôn Tiên Thiên Ma Thần tự mang Hỏa chi pháp tắc kia xong, Tiêu Vân giờ phút này thực lực đại trướng.

Mắt thấy lại có một tôn Tiên Thiên Ma Thần triều bên người bay tới, Tiêu Vân huy động cánh, ngọn lửa vốn dĩ thập phần văn tĩnh, lập tức trở nên bạo liệt đáng sợ, triều Tiên Thiên Ma Thần kia tịch quyển mà đi.

Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa mới kham kham ổn trụ thân hình, liền thấy Tiêu Vân tỉnh lại, huy động vũ dực gian, lửa đốt Hỗn Độn mười vạn dặm, những Hỗn Độn chi khí vô tận kia đều sát na gian bị thiêu thành hư vô, Tiên Thiên Ma Thần giống như núi nhỏ kia trực tiếp bị bao phủ tại trong một mảnh biển lửa màu vàng!

Yêu Hoàng lại biến cường!

Tiêu Vân vừa ra tay, lục vị Thánh Nhân nhìn một màn này liền biết, Tiêu Vân tại sau khi luyện hóa tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, thực lực tăng cường, năng lực ngự hỏa đại vi tăng trưởng, gần như cùng ngọn lửa hòa tan thành nhất thể.

Hỏa chi cực hạn, không có gì không thể thiêu.

Tiên Thiên Ma Thần kia tuy rằng đi Luyện Thể đại đạo, luyện tới cực hạn tự nhiên cũng có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng rốt cuộc tôn Tiên Thiên Ma Thần này không có thần trí, muốn Dĩ Lực Chứng Đạo không khác gì người si nói mộng.

Tuy rằng ngạnh kháng công kích của lục vị Thánh Nhân không có bị thương, nhưng gặp được ngọn lửa của Tiêu Vân, lập tức tao ương.

Trong ngọn lửa cuồn cuộn, Tiên Thiên Ma Thần giống như bị nung đỏ, độ ấm trong thời gian ngắn cấp kịch bay lên.

Tuy rằng vô cụ pháp bảo công kích, lại bị Tiêu Vân một mồi lửa sống sờ sờ thiêu chết!

Ngay cả khi chết rồi, nhục thân tôn Tiên Thiên Ma Thần vẫn bảo tồn hoàn hảo.

Lửa này cũng quá bá đạo, lục vị Thánh Nhân nhìn một màn này, toàn bộ nhận lấy thị giác trùng kích.

Huyết dịch của tôn Tiên Thiên Ma Thần này bị đốt khô mà chết, từ

bề ngoài nhìn lại, một chút vết thương cũng đều không có!

Tiêu Vân hồi vị uy lực Kim Ô Chân Hỏa biến cường gấp mười, hóa thành hình người, một tay xách theo tôn Tiên Thiên Ma Thần thể hình to lớn kia hướng mọi người tới gần.

Hai mắt Chuẩn Đề nhìn qua nhìn lại trên người Tiên Thiên Ma Thần kia, Tiêu Vân liếc mắt một cái liền biết Chuẩn Đề đang tìm cái gì: "Đừng tìm, trên người tôn Tiên Thiên Ma Thần này không có pháp bảo." Chuẩn Đề nghe không có pháp bảo, tức khắc thất vọng to lớn.

Hắn cùng Tiếp Dẫn đối với những Tiên Thiên Ma Thần này để tâm như thế, vô phi là nhớ thương pháp bảo của Tiên Thiên Ma Thần, so sánh ra, lực hấp dẫn của huyết nhục Tiên Thiên Ma Thần phải nhỏ hơn nhiều.

Thông Thiên cũng có chút thất vọng, tuy rằng có pháp bảo cũng chưa chắc sẽ dừng ở trong tay hắn, nhưng chỉ cần pháp bảo đủ nhiều, tổng sẽ phân được mấy kiện, hiện tại một kiện pháp bảo cũng đều không có, phân đều không có cơ hội phân.

Bất quá không có pháp bảo cũng là chuyện trong dự liệu, không có khả năng mỗi cái Tiên Thiên Ma Thần đều mang theo pháp bảo.

Những Tiên Thiên pháp bảo này, trưởng thành trong Hỗn Độn, đoạt tạo hóa của thiên địa, mỗi một kiện đều có uy năng độc đáo, tung quan sở hữu Tiên Thiên pháp bảo tự nhiên sinh trưởng, không có hai kiện giống nhau như đúc.

Tiêu Vân tuy rằng phía trước đang luyện hóa Hỏa chi pháp tắc, nhưng đối với sự tình phát sinh bên người cũng không phải hoàn toàn không biết, hắn biết lần trước Tiên Thiên Ma Thần đánh tới, pháp bảo mang theo bị Lão Tử chia đi rồi, cho nên những người khác đều trông mong chờ chia bảo, ngay cả Nữ Oa cũng không ngoại lệ.

Hắn hơi hơi mỉm cười, mở miệng nói: "Tôn Tiên Thiên Ma Thần này tuy rằng không có mang theo pháp bảo, nhưng ta cảm thấy, bản thân nó chính là một kiện pháp bảo." Hắn vừa mở miệng, những người khác toàn bộ định tình hướng tôn Tiên Thiên Ma Thần đã bị đốt khô huyết dịch kia nhìn lại.

Ngoại hình như ngọn núi, mắt mũi tai đều nhìn không thấy, cũng không có tay và chân, thập phần kỳ quái, nhưng nhục thân cường hãn của nó, lại làm bọn hắn cũng vì đó mà kinh thán.

Ngọn lửa uy lực vô cùng kia của Tiêu Vân, không có đem da nó thiêu cháy, ngược lại ẩn ẩn thấu ra một tầng kim sắc.

Tiêu Vân cũng không lề mề, lại lần nữa phóng xuất Kim Ô Chân Hỏa: "Chúng ta cùng nhau ra tay, đem nó luyện chế!" Những người khác tự nhiên sẽ không cự tuyệt, sôi nổi ra tay tương trợ, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không có làm bậy, nhìn chuẩn thời cơ, cấp Tiêu Vân gia nhập dược liệu phụ trợ, dù sao phía trước vì lấy mảnh vỡ Bất Chu Sơn luyện khí, Tiêu Vân đã đưa cho hắn không ít dược liệu.

Tiêu Vân làm chủ lực, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Lão Tử đánh hạ thủ, lại có Càn Khôn Đỉnh tương trợ, thi thể tôn Tiên Thiên Ma Thần này càng ngày càng biến nhỏ, nhưng kim quang lại càng ngày càng thịnh.

Nhìn cái dạng này, chỉ cần thất thất tứ thập cửu thiên, là có thể hoàn toàn luyện thành.

Đối với Thánh Nhân, mấy chục ngày thời gian chỉ là thời gian búng tay một cái.

Trong lúc đó, hai kẻ Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phái đi khuấy gió đảo vũ, sau khi chuyển thế, dưới cơ duyên lại một lần nữa thành sư huynh đệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngàn vạn lần không nghĩ tới, Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo cư nhiên cùng Xiển Giáo lại có duyên như thế, hai cái hố hàng toàn bộ bái tiến môn hạ Quảng Thành Tử, bị Quảng Thành Tử sau khi chuyển thế thập phần coi trọng.

Không lâu lúc sau, hai người tu vi có sở tiểu thành, sôi nổi xuất quan tìm kiếm cơ duyên.

Thân Công Báo cái hố hàng kia, cho dù sau khi chuyển thế, y nhiên bản tính khó dời, làm người cũng không phân tốt xấu, chỉ cần thấy tu luyện chi sĩ, lập tức thấu đi lên.

Không, Thân Công Báo ngày nọ thấy một đệ tử Ma Giáo, người khác khả năng sẽ e sợ tránh không kịp, hắn lại hứng thú bừng bừng chạy lên phía trước: "Đạo hữu xin dừng bước!" Tên đệ tử Ma Giáo kia cũng sửng sốt, nhìn Thân Công Báo hình tựa tán tu, đảo không có trực tiếp cùng Thân Công Báo đánh.

Thân Công Báo cực thiện xem mặt đoán ý, kéo bè kết đảng, dăm ba câu liền cùng tên đệ tử Ma Giáo kia đánh thành một mảnh.

Sau khi hướng tên đệ tử Ma Giáo kia nghe ngóng một phen, hắn lại bị nói đến khá là tâm động, cầu chứng nói: "Ma Giáo quả thực sảng khoái như vậy?" Tên đệ tử Ma Giáo kia khó được tìm được một kẻ nói chuyện hợp, tự nhiên nói thoải mái: "Kia còn không phải sao?

Ma Giáo ta chú trọng tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, một lời không hợp tức khắc có thể đại khai sát giới, nếu có không phục, sẽ có trưởng lão Ma Giáo xuất đầu chống lưng, thiên hạ cùng Ma Giáo ta đối đầu không có một cái nào có kết cục tốt!" Hai mắt Thân Công Báo đều sáng, tít lưu lưu xoay chuyển, thầm nghĩ Ma Giáo cảm tình tốt a, chính thích hợp nhân tài như hắn!

Hắn vội vàng nói: "Ma Giáo tốt như thế, đại huynh có thể hay không thay ta dẫn tiến một phen?

Tiểu đệ trong lòng sinh hướng tới, muốn đi theo đại huynh tại trong Ma Giáo hỗn xuất một phen thành tựu." Tả một câu đại huynh, hữu một câu tiểu đệ, hống đến tên đệ tử Ma Giáo kia trong lòng sảng khoái, đặc biệt Thân Công Báo bày rõ thái độ muốn đi theo hắn lăn lộn, hống đến tên đệ tử Ma Giáo kia trong lòng đều có chút bành trướng, đương trường khoe khoang khoác lác: "Được được, cứ việc đi theo đại huynh, về sau ăn sung mặc sướng hạ đẳng sảng khoái!" Thân Công Báo đại hỉ, đã quên cố cập thực lực cường đại của Quảng Thành Tử, sợ phản giáo sẽ bị Quảng Thành Tử truy sát, cho nên trộm tu thư một phong, nói rõ tìm được môn lộ, hỗn tiến vào trong Ma Giáo làm nằm vùng.

Đừng nói, Thân Công Báo tuy rằng tại Phong Thần Lượng Kiếp hỗn đến chẳng da gì, đó là bởi vì có mấy vị Thánh Nhân đang thao túng cục diện, cho nên Thân Công Báo một thân tài hoa căn bản không chỗ thi triển.

Hiện tại tới Chư Thiên Vạn Giới, không còn Thánh Nhân thời khắc can dự, Thân Công Báo vừa vào Ma Giáo, liền hỗn đến phong sinh thủy khởi.

Ngắn ngủi thời gian, Thân Công Báo tại trong Ma Giáo kéo bè kết đảng, quát tháo ra lệnh, mới không bao lâu liền tại trong Ma Giáo lăn lộn quen mặt, sự tình gì cũng đều có thể thấu đi lên xen vào một chân.

Cố tình những người Ma Giáo kia phi thường tín nhiệm hắn, căn bản không nghĩ tới Thân Công Báo sẽ là nằm vùng.

Tại trong mắt bọn hắn, Thân Công Báo quả thực là tinh anh Ma Giáo a, nhìn một cọc lại một cọc chuyện thiếu đạo đức kia xem, làm được xinh đẹp bao nhiêu!

Ngay cả giáo chủ Ma Giáo nhìn thấy Thân Công Báo, đều phải khen một câu mẹ nó thật là một nhân tài!

Ngược lại Khương Tử Nha, lần này trong tay không có Phong Thần Bảng, sau lưng lại không có Thánh Nhân duy trì, sau khi xuất sơn nơi nơi đụng phải vách tường, nghe nói Thân Công Báo lăn lộn phi thường tốt, hướng Quảng Thành Tử hội báo xong, dứt khoát đi đầu quân cho Thân Công Báo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không nghĩ tới, hắn an bài hai cái cây gậy quấy phân tiến vào gây sự, mới qua thời gian giúp đỡ luyện cái pháp bảo, bọn hắn liền lăn lộn chạy sang Ma Giáo...

Kim Ô Chân Hỏa của Tiêu Vân tại trong Càn Khôn Đỉnh tàn phá, tôn Tiên Thiên Ma Thần bàng đại như núi nhạc kia, tại gia nhập đông đảo dược liệu luyện khí, trải qua thất thất tứ thập cửu thiên luyện chế, biến thành một khối sơn ấn lớn cỡ một phương ngọc tỷ.

Mới nhìn qua thông thể trong suốt, nhìn kỹ lại phát hiện như núi như vực sâu, hoàn toàn nhìn không thấu hạch tâm.

Chương 242

"Sắp thành!" Mọi người đều hân hỉ, vốn dĩ tưởng rằng Tiên Thiên Ma Thần không có mang theo pháp bảo, không ngờ bị Tiêu Vân trực tiếp đem thi thể luyện thành pháp bảo. "Thu!" Tiêu Vân khẽ quát một tiếng, Kim Ô Chân Hỏa biến mất tại trong Càn Khôn Đỉnh.

Khối sơn ấn vốn dĩ đang huyền phù kia, ầm ầm rơi xuống trong Càn Khôn Đỉnh, kim quang chói mắt rút đi, biến thành màu ám kim, lại càng hiện ra thâm trầm nội liễm.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Hô hấp Chuẩn Đề đều gia trọng, kiện pháp bảo này nếu có thể chia cho hắn, bảo hắn gọi Tiêu Vân là đại ca hắn cũng vui lòng!

Tiêu Vân phất tay một chiêu, khối sơn ấn dừng ở trong tay hắn, nhìn nho nhỏ như vậy, lại so với một ngọn núi lớn còn muốn trầm trọng hơn.

Lợi hại nhất chính là phương sơn ấn này có thể to có thể nhỏ, có thể công có thể thủ có thể trấn, kiên không thể phá, cho dù dùng Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ chém, cũng khó lưu lại vết thương ở mặt trên. "Ấn này đương mệnh danh là Kim Cương Bất Hoại Ấn!" Tiêu Vân không chút khách khí đặt tên cho nó.

Khối đại ấn này chủ yếu dựa vào hắn luyện thành, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Lão Tử cũng chỉ cấp đánh đánh hạ thủ.

Tam vị Thánh Nhân thông lực hợp tác, lại lấy thi thể Tiên Thiên Ma Thần làm dược liệu, phụ dĩ Hỏa chi pháp tắc luyện hóa, lại có Càn Khôn Đỉnh Hậu Thiên chuyển Tiên Thiên, mới vừa rồi tạo ra khối Kim Cương Bất Hoại Ấn này. "Diệu thay!

Ấn này kiên không thể phá, đương là Kim Cương Bất Hoại!" Lão Tử vuốt râu, cười nói.

Tiêu Vân biết Lão Tử cũng là khen trình độ kiên cố của Kim Cương Bất Hoại Ấn.

Trên đời không có gì là không thể phá, mạnh như Tiên Thiên Chí Bảo, nãi chí Hỗn Độn Chí Bảo, cũng sẽ tổn hại, càng đừng nói Kim Cương Bất Hoại Ấn chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Tiêu Vân nhìn Chuẩn Đề trông mong nhìn, Thông Thiên cũng có chút ý động, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn nhưng lại ngượng ngùng mở miệng, hắn đương làm bộ không có nhìn thấy, trở tay đem Kim Cương Bất Hoại Ấn đưa cho Nữ Oa, lại học Lão Tử nói: "Khối Kim Cương Bất Hoại Ấn này giao cho Nữ Oa, kiện pháp bảo tiếp theo, Nữ Oa không cùng những người khác tranh, như vậy có được không?" Thần tình Lão Tử cứng đờ, tưởng rằng Tiêu Vân phía trước đang luyện hóa Hỏa chi pháp tắc không có tâm tư chú ý, không ngờ Tiêu Vân biết được rõ như ban ngày, văn mẫu trực tiếp bị Tiêu Vân bê nguyên xi.

Tiêu Vân đều nói như vậy rồi, Chuẩn Đề cũng chỉ có thể lưu luyến không rời nhìn một cái lại một cái, trơ mắt nhìn Nữ Oa đem nó nhận lấy, bắt đầu luyện hóa. "Yêu Hoàng, luyện hóa Hỏa chi pháp tắc xong có thu hoạch gì không?" Sự tình phân chia chỗ tốt đã xác định, Lão Tử nhịn vấn đề này đã nhiều ngày rốt cuộc nhịn không nổi, trực tiếp hỏi ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên cũng dựng lỗ tai lên, việc này thiệp cập Đại Đạo quy tắc, nãi là trọng trung chi trọng trong tu luyện, cho nên phá lệ quan tâm, cho dù cùng Tiêu Vân chứng đạo phương thức có sở bất đồng, nhưng Đại Đạo biến hóa vạn thiên, hoặc là có địa phương có thể tham khảo cũng không chừng.

Vấn đề này, Tiêu Vân đảo không có ý tứ giấu giếm, nói cho bọn hắn cũng không sao, dù sao con đường này, Tam Thanh đều đi không thông, tối đa cũng chỉ là tham khảo tham khảo. "Ta mới gặp tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, liền cảm thấy thoạt nhìn thập phần ngon miệng, một ngụm nuốt vào lúc sau, liền phát hiện nó đại biểu nãi là Hỏa chi pháp tắc.

Luyện hóa lúc sau, ẩn ẩn có chút cảm ứng, đối với Hỏa chi pháp tắc lĩnh ngộ, gần như đạt tới một phần ba, nếu có thêm hai đầu Tiên Thiên Ma Thần nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, hoặc hứa ta có thể hoàn toàn lĩnh ngộ chân lý của Hỏa chi pháp tắc." Hít!

Tuy rằng Tiêu Vân nói chỉ lĩnh ngộ một phần ba Hỏa chi pháp tắc, nhưng Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh đều ở trong lòng hít ngược một hơi khí lạnh, Tiêu Vân lại đi trước bọn họ rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí có chút hối hận, năm đó lúc chứng đạo, nếu nghĩ nhiều biện pháp, trì hoãn một ít thời gian, không chừng cũng có thể cùng Tiêu Vân lấy phương thức giống nhau để chứng đạo.

Chỉ tiếc sự đã đến nước này, nói nhiều vô ích, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có thể ở trong lòng hâm mộ.

Tiêu Vân nói xong, đem ánh mắt đầu chú vào trong Chư Thiên Vạn Giới.

Chư Thiên Vạn Giới tuy rằng không có cùng Hồng Hoang dung hợp tại nhất thể, lại y phụ tại chung quanh Hồng Hoang.

Tiêu Vân phát hiện mới ngắn ngủi thời gian không có chú ý, trong Chư Thiên Vạn Giới dĩ nhiên đã xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Tôn Ngộ Không kia cũng không cần phải nói, liên tiếp đánh xuyên ba cái đại thế giới, tổng cộng ba ngàn cái đại thế giới, con khỉ đã lấy

sức một mình đánh xuyên một phần nghìn, hiện tại càng ngưng tụ không ít khí vận tại thân.

Chuyển thế chi thời, có dị tượng mà nhân vật chính thiên địa xuất thế mới có, chờ triệt để phúc diệt Ma Giáo, Tôn Ngộ Không phỏng chừng cũng sẽ trở thành chiến lực đỉnh phong nhất dưới Thánh Nhân.

Làm Tiêu Vân cảm thấy vui mừng chính là, hai huynh đệ Dương Giao Dương Tiễn cũng không tồi, đặc biệt Nhị Lang Thần Dương Tiễn, trải qua vô số tràng tư sát, đã có một tia phong thái của Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, chỉ tiếc bên người thiếu một con Hao Thiên Khuyển.

Làm Tiêu Vân chú ý nhất, lại là phương đại thế giới mà Tam Thanh phái ba vị Chuẩn Thánh đệ tử tiến vào.

Tại sau khi dung hợp một tôn Tiên Thiên Ma Thần thi thể, phương thế giới này đã có biến hóa rất lớn, linh khí cùng sát khí tăng cường không ít không nói, ngay cả khí vận đều mạnh hơn rất nhiều.

Có điểm tương đối thú vị, Tiêu Vân phát hiện, Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tùy tay thả vào gây sự, so với Quảng Thành Tử đang vùi đầu tu luyện hoàn toàn không dám mạo đầu kia thú vị hơn nhiều.

Hắn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chuyên tâm trí chí tọa hạ luyện khí nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử Xiển Giáo có thể a, cái tên Thân Công Báo kia ta cảm giác rất có tiền đồ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác nghe vậy toàn bộ chú ý tới Thân Công Báo, lại phát hiện tên kia đã tiến vào Ma Giáo, không phải bị lừa dối đi vào, mà là chủ động đưa tới cửa.

Cố tình Thân Công Báo làm việc một bộ lại một bộ, Khương Tử Nha đều bị mang xuống hố.

Có tu sĩ chỉ trích Thân Công Báo thảo gian nhân mệnh, Thân Công Báo chấn chấn hữu từ: "Vị đạo hữu này, không thể ngậm máu phun người, ta là đang độ hóa chúng sinh, dù sao những người này sống cũng chịu khổ, hạ gì không sớm điểm giải thoát?

Đạo hữu chớ hoảng, ta biết ngươi trong lòng cũng tật khổ, bần đạo đây liền giúp ngươi giải thoát!" Nói xong liền tiếp đón người Ma Giáo xông lên, đem cái tu sĩ đầu óc một cây gân kia tống nhập luân hồi.

Thân Công Báo nhìn lại một cái tu sĩ thích lải nhải bị xử lý, nội tâm hào vô dao động.

Không chỉ giết loại tán tu này, ngay cả người trong Ma Giáo nếu cùng hắn bất hòa cũng giết, bản sự lạp bang kết phái quan tuyệt Chư Thiên Vạn Giới, có thể xưng là mạnh nhất.

Cho nên, khi Tiêu Vân chú ý tới Thân Công Báo, tên kia cư nhiên đều đã làm Phó giáo chủ Ma Giáo!

Thân Công Báo có điểm hoảng, làm sao bây giờ?

Đều thành Phó giáo chủ Ma Giáo, lại cứ thế này, đệ tử Ma Giáo phía dưới nhất trí đề cử hắn làm Giáo chủ Ma Giáo thì làm sao bây giờ?

Thân Công Báo lo lắng cũng không phải không có đạo lý, giáo chủ Ma Giáo cái đại thế giới kia tuổi tác đã lớn, gần đây càng muốn tiềm tâm tu luyện, đến lúc đó vạn nhất giáo chủ Ma Giáo thật sự thoái vị, một lòng làm cái Thái Thượng trưởng lão, chẳng phải là phải một lần nữa tuyển cái giáo chủ sao?

Thân Công Báo bởi vì tính cách sử nhiên, minh lí ám lí cùng người Ma Giáo câu đáp thành gian, người không biết chỉ tưởng rằng hắn hiện tại tại Ma Giáo có điểm danh khí, thực tế thượng, Thân Công

Báo lạp bang kết phái thực lực quá mạnh, rất nhiều trưởng lão Ma Giáo đều cùng hắn trên một con thuyền.

Trong lòng ưu lự, Thân Công Báo gọi tới tâm phúc đầu sỏ trước mắt là Khương Tử Nha, hai người tư hạ giao lưu nói: "Chuyện này nên làm thế nào cho phải?

Năm đó đã nói với sư tôn là làm nằm vùng Ma Giáo, ta chờ sư tôn tu vi đột phá lúc sau nhất cử phúc diệt Ma Giáo.

Nhưng mà ba năm lại ba năm, sư tôn thực lực đến nay không có siêu việt giáo chủ Ma Giáo, lại cứ thế này, giáo chủ Ma Giáo vạn nhất thoái vị đi làm Thái Thượng trưởng lão, vị trí giáo chủ này chẳng phải dừng ở trên đầu ta?" Khương Tử Nha đi theo Thân Công Báo, như kim cũng lăn lộn không tồi.

Ở cái thế giới này trước mắt Ma Giáo một tay che trời, chiếm hữu vô số tài nguyên, làm tâm phúc của hồng nhân Ma Giáo Thân Công Báo, đan dược pháp bảo kia khẳng định sẽ không thiếu, khá hơn so với lúc đi theo Quảng Thành Tử nhiều.

Khương Tử Nha cân nhắc một chút, hướng Thân Công Báo kiến nghị nói: "Sư đệ chớ hoảng, làm giáo chủ chẳng phải càng tốt sao?

Đến lúc đó tài nguyên Ma Giáo chẳng phải mặc cho sư đệ điều dụng?

Sư đệ tẫn có thể ngồi trên vị trí giáo chủ, sau đó chỉ cần tại trong tối đẩy sóng trợ lan, những cái trưởng lão Ma Giáo kia vốn đa số đều có hiềm khích, hơi chút châm ngòi một phen là có thể đấu đến thiên phiên địa phúc, gọi là từ bên trong tan rã địch thủ.

Đãi ta bẩm báo với sư tôn một phen, sư tôn tất nhiên sẽ chi trì chúng ta." "Nga?" Thân Công Báo vừa nghe, cảm thấy Khương Tử Nha nói có lý, đem đan dược Ma Giáo ăn nhiều một chút, tài nguyên

Ma Giáo huy hoắc nhiều một chút, chẳng phải là tương đương với đang suy yếu thực lực Ma Giáo sao?

Hắn có thể ổn tọa điếu ngư đài, cắn đan dược xem người Ma Giáo gà nhà đá nhau, chẳng phải mỹ tư tư?

Thân Công Báo nói làm liền làm, cùng những gia hỏa âm thầm giao hảo và phần lớn trưởng lão Ma Giáo toàn bộ hứa hẹn, chỉ cần Thân Công Báo ngồi trên vị trí giáo chủ Ma Giáo, chỗ tốt định nhiên thiếu không được vân vân, nói đến những trưởng lão Ma Giáo kia toàn bộ đều pha vi tâm động.

Tiêu Vân vẫn luôn quan chú nhất cử nhất động của Thân Công Báo, lại nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Mau nhìn, Thân Công Báo sắp làm Giáo chủ Ma Giáo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn: "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại hận không thể đem Thân Công Báo lôi ra quất một trận, chỉ phái Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo đi làm cây gậy quấy phân, kết quả Thân Công Báo làm tới làm lui đều phải làm giáo chủ Ma Giáo.

Mà đệ tử hắn yêu thích nhất là Quảng Thành Tử, lại đang hì hục khổ tâm tu luyện, một lòng một dạ nghĩ tu vi siêu việt giáo chủ Ma Giáo lúc sau nhất cử san bằng Ma Giáo...

Lão Tử cùng Thông Thiên cũng không nói lời nào, lăn lộn lâu như vậy, nguyên một đám đều bị Ma Giáo áp đến không ngẩng đầu lên được.

Nhìn xem nhân gia Tiêu Vân, những Yêu tướng Thiên Đình kia, sau khi luân hồi chuyển thế tại ba ngàn đại thế giới cùng Ma Giáo cơ bản đều đánh đến hữu thanh hữu sắc, đại đa số đều không rơi xuống hạ phong.

Kết quả Tam Thanh phái ra ba vị Chuẩn Thánh đệ tử, lại không một cái có tác dụng lớn bằng Thân Công Báo được phái đi làm cây

gậy quấy phân.

Thông Thiên càng nghĩ càng giận, đặc biệt lại nghĩ tới Tam Tiêu, biết lăn lộn như vậy, sao không hỗn nhập Ma Giáo làm cái giáo chủ gì đó!

Nhân gia Long Phượng Kỳ Lân tam tộc còn biết chèn ép Ma Giáo, lại bất tế cũng đem người Ma Giáo coi như chó săn sai sử, tại từng cái tiểu thế giới lăn lộn đến thoải mái dễ chịu.

Tam Tiêu thật không biết cố gắng, rõ ràng chiếm cứ đại hảo cục thế, lại có thể bị làm cho rối tinh rối mù.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên âm thầm cấp Quy Linh Thánh Mẫu hạ một đạo pháp chỉ: "Đi, đem Triệu Công Minh đánh một trận!

Bởi vì Tam Tiêu không biết cố gắng!" Nữ Oa cùng Tây Phương Nhị Thánh đều cười xem náo nhiệt, Ma Giáo bị đệ tử đắc ý của Tam Thanh coi làm bình sinh đại địch, hiện tại giáo chủ sắp thành Thân Công Báo!

Tiêu Vân nhìn dáng vẻ không nói lời nào của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghẹn cười an ủi nói: "Chớ hoảng, theo ta thấy, chờ Thân Công Báo kia ngồi trên vị trí giáo chủ, Ma Giáo không bao lâu nữa sẽ chia năm xẻ bảy." Tiêu Vân vừa dứt lời, bên kia trong đại điện Ma Giáo, đang bắt đầu tuyển cử tân nhất nhậm giáo chủ, lão giáo chủ muốn bế quan tìm kiếm đột phá, mặc kệ sự tình rồi.

Đối thủ cạnh tranh của Thân Công Báo đảo cũng không thiếu, kết quả đông đảo trưởng lão trong Ma Giáo, nghiêng về một phía duy trì Thân Công Báo, thật sự để Thân Công Báo làm giáo chủ!

Sau khi Thân Công Báo thượng vị, lại thủ đoạn chồng chất, chèn ép dị kỷ, châm ngòi ly gián, nội đấu trong Ma Giáo một ngày so với một ngày càng lợi hại.

Rõ ràng có thể nhìn thấy khí vận Ma Giáo giống như xả lũ điên cuồng trôi đi, toàn bộ trong Ma Giáo, phong khí lạp bang kết phái, tác oai tác phúc ngăn cũng ngăn không được. "Ma Giáo không được rồi, khí vận trôi đi quá nhanh, không đủ gây sợ hãi, đảo không biết có thể hay không bởi vì vậy mà hấp dẫn Tiên Thiên Ma Thần." Tiêu Vân tùy ý nói.

Bất quá vừa nhắc tới Tiên Thiên Ma Thần, Chuẩn Đề liền để tâm, bôn phân pháp bảo chia chỗ tốt mà đến, không đến phiên ta?

Chạy nhanh đến phiên nha!

Thông Thiên càng bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm hư không Hỗn Độn, chờ Tiên Thiên Ma Thần tới cửa.

Bởi vì liên tục xử lý mấy cái Tiên Thiên Ma Thần, một trái tim đang hỏa nhiệt đâu.

Tại trong mắt hắn, những Tiên Thiên Ma Thần sắp tới kia giống như Đồng Tử Tống Tài giống nhau.

Thông Thiên chờ Tiên Thiên Ma Thần chạy nhanh đến, sau đó chạy nhanh xử lý, sau đó chạy nhanh chia chỗ tốt!

Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ, hận không thể Tiên Thiên Ma Thần xếp thành một hàng ai cái chịu chết, sau đó hắn cầm Thất Bảo Diệu Thụ, một xoát một kiện pháp bảo, một xoát một kiện pháp bảo...

Ngày đó mới gọi là ngày lành a!

Đột nhiên, Chuẩn Đề cảm giác trước mắt sáng ngời, một điểm đỏ xuất hiện tại trong Hỗn Độn hắc ám khô tịch, lại kết hợp dao động không gian quen thuộc kia, Chuẩn Đề cảm giác cơ hội của hắn tới rồi, lập tức hô to một tiếng: "Có Tiên Thiên Ma Thần tới!" Tiêu Vân lúc này cũng phát hiện tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, pháp bảo màu đỏ kia

phá lệ bắt mắt, có điểm giống áo choàng, lại có điểm giống khăn quàng cổ. "Giết!" Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã chờ đợi quát bạo một tiếng, trùng sát tại phía trước nhất, pháp bảo màu đỏ kia tự động hướng hắn cuốn tới.

Thông Thiên Giáo Chủ đang chuẩn bị dùng Tru Tiên Kiếm Trận phá pháp bảo, Chuẩn Đề nóng nảy: "Thông Thiên sư huynh thiết mạc thương pháp bảo của ta!" Tay Thông Thiên khựng lại, bị Chuẩn Đề gào một cổ họng làm cho thiếu chút nữa lảo đảo.

Thật sự Chuẩn Đề quá vô sỉ, mới vừa nhìn thấy cái dáng vẻ, ngay cả là pháp bảo gì, phẩm cấp gì cũng không biết, liền ở đó gào thiết mạc thương pháp bảo.

Bất quá Thông Thiên cảm thấy Chuẩn Đề nói cũng có vài phần đạo lý, pháp bảo bộ dáng áo choàng màu đỏ kia, nhìn cũng không giống bộ dáng chịu nổi Tru Tiên Kiếm Trận lăn lộn.

Hắn đành trút toàn bộ lửa giận lên trên người Tiên Thiên Ma Thần phía sau pháp bảo.

Thông Thiên lao tới giết Tiên Thiên Ma Thần, Chuẩn Đề nhìn thấy pháp bảo thì cũng dị thường dũng mãnh, hào không sợ hãi cầm Thất Bảo Diệu Thụ vọt lên.

Chuẩn Đề ôm tâm thái thử một lần xem sao, đối với kiện pháp bảo có hình dạng áo choàng đỏ rực kia quét một cái, hét lớn một tiếng: “Pháp bảo!” Vốn tưởng rằng sẽ không có hiệu quả, dù sao cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cùng đẳng cấp với Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề, nhưng không ngờ Chuẩn Đề vừa quét một cái, thật sự đã đem kiện pháp bảo kia quét rơi!

Vốn dĩ pháp bảo to lớn phô thiên cái địa, trong nháy mắt đã nằm trong tay Chuẩn Đề, hạnh phúc đến quá đột ngột, Chuẩn Đề nhất thời ngây ra một lúc.

Tiêu Vân vốn định ra tay, kết quả chỉ trong một cái đối mặt, pháp bảo tự mang theo của Tiên Thiên Ma Thần kia đã bị Chuẩn Đề đoạt mất, bản thể lại có chiến lực không mạnh, bị Thông Thiên áp chế gắt gao.

Tiếp Dẫn chỉ xông lên trợ giúp một tay, liền đem tôn Tiên Thiên Ma Thần kia tru sát ngay tại chỗ.

Quá yếu!

Giống như đi tặng mạng vậy, những người khác đều không có cơ hội ra tay.

Bất quá, Chuẩn Đề lại sướng rồi, kiện pháp bảo kia bị hắn nhanh chân đến trước, thừa dịp bị Thất Bảo Diệu Thụ quét rơi trấn áp, hắn đã sơ bộ luyện hóa, đảo mắt hóa thành một chiếc cà sa màu đỏ thẫm khoác lên người.

Thông Thiên vừa quay đầu, trông thấy Chuẩn Đề khoác kiện pháp bảo kia lên người, trong lòng thầm mắng Chuẩn Đề vô sỉ.

Chuẩn Đề thấy Thông Thiên nhìn chằm chằm mình, chột dạ cười khan nói: "Kiện pháp bảo này hữu duyên với bần đạo, là một chiếc cà sa." Tiêu Vân nghe Chuẩn Đề nói pháp bảo này hữu duyên, lại còn là cà sa, suýt chút nữa thì bật cười.

Hắn nhìn rất rõ ràng, đó là một kiện pháp bảo thiên về phòng ngự, chỉ là Chuẩn Đề đã luyện hóa nó nên mới biến thành hình dạng cà sa.

Nếu người khác luyện hóa cũng có thể biến đổi ngoại hình, Thông Thiên luyện thành áo choàng cũng không phải không thể, nếu là Tiêu Vân, hắn thậm chí có thể luyện thành một cái khăn quàng đỏ!

Chương 243

Mắt thấy Chuẩn Đề đã bất chấp mặt mũi, Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Dù sao cũng chỉ là một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Chuẩn Đề lần này đã chia được pháp bảo, lần sau sẽ không còn mặt mũi nào tranh giành nữa.

Nếu Chuẩn Đề còn chút lương tâm, lần sau lúc chia lợi ích phải giúp đỡ nói đỡ vài câu mới được.

Mọi người nhìn thoáng qua thi thể Tiên Thiên Ma Thần bị Thông Thiên chém giết, ngoại hình vẫn kỳ lạ cổ quái, thậm chí có chút giống loài nhuyễn thể động vật, Thông Thiên vừa rồi chém ra rất nhiều kiếm, đều không chém trúng xương cốt.

Có pháp bảo làm so sánh, thi thể Tiên Thiên Ma Thần lập tức cảm thấy không còn thơm nữa, nhất là tôn Tiên Thiên Ma Thần này thực lực khá yếu, huyết nhục luyện chế thành Cửu Chuyển Kim Đan hiệu quả cũng sẽ kém hơn một bậc.

Cho nên mấy người thương nghị một hồi, Tiêu Vân quyết đoán nói: "Lần lượt dụ Tiên Thiên Ma Thần đến giết mới là trọng trung chi trọng.

Lượng kiếp lần này, càng về sau càng nguy cơ trùng trùng, ngã đẳng giết thêm một tôn Tiên Thiên Ma Thần, liền bớt đi một địch thủ, càng huống hồ còn có cơ hội đoạt pháp bảo.

Ta đoạt được pháp bảo có thể tăng cường thực lực, kẻ này tiêu người kia trưởng, mới có cơ hội an nhiên vượt qua Ma Thần Lượng Kiếp lần này." Tam Thanh đều thập phần tán đồng cách nói của Tiêu Vân.

Lần này tất cả Hồng Hoang Thánh Nhân đều ở trong lượng kiếp, cho nên lập trường cao độ nhất trí.

Lão Tử mở miệng nói: "Yêu Hoàng nói rất đúng, đem thi thể Tiên Thiên Ma Thần kia dung hợp vào phương đại thế giới đó, ngã đẳng lại phái khiển Chuẩn Thánh tiến vào, tranh đoạt khí vận!" Chuẩn Đề tự biết đã chiếm món hời lớn, nghe nói lại muốn thăng cấp một phương đại thế giới, liền đề nghị: "Đã như vậy, vậy liền do Ác thi của bần đạo luân hồi tiến vào trong đó, biết đâu có thể thu được hiệu quả bất ngờ." Tiếp Dẫn nghe vậy muốn mở miệng ngăn cản, dù sao hiện tại Ma Thần Lượng Kiếp đã bắt đầu, phân ra một cỗ Ác thi tiến vào chư thiên vạn giới, thực lực sẽ giảm xuống một phần, nếu xuất hiện biến cố ngoài dự liệu, bản thể bị trọng thương thì phiền toái to, đến lúc đó có khả năng Ma Thần Lượng Kiếp cũng kết thúc rồi, Chuẩn Đề cũng khôi phục không lại.

Bất quá Tiếp Dẫn chuyển niệm nghĩ lại, thực lực của bọn họ kém Tiêu Vân không chỉ một bậc, bảy vị Thánh Nhân đều tụ tập cùng một chỗ, sau lưng còn có Hồng Quân nhìn chằm chằm, thật muốn bị trọng thương, thì đoán chừng Chuẩn Đề dù không phân ra một cỗ Ác thi, chiếu dạng cũng chạy không thoát vận mệnh bị trọng thương.

Cũng có thể thử một lần.

Chúng nhân đều suy tư một phen, cảm thấy đề nghị này của Chuẩn Đề có chút giá trị, vừa vặn có thể nhìn xem Tam thi của Thánh Nhân sau khi luân hồi có thể đánh nổ phương đại thế giới Ma Giáo kia hay không.

Tiêu Vân gật đầu đồng ý: "Đã như vậy, liền vất vả đạo hữu!" Chuẩn Đề thấy đề nghị của mình được mọi người nhất trí đồng ý, lập tức cũng không lề mề nữa, đem Ác thi phái đi Lục Đạo Luân Hồi.

Mắt thấy tranh đấu trong chư thiên vạn giới đang ở thế giằng co,

Tiêu Vân hóa thành Kim Ô, tu luyện trong Hỗn Độn.

Từng đạo Hỗn Độn chi khí vẫn vô quy tắc chạy loạn khắp nơi, có cái chôn vùi trong hỏa diễm quanh quẩn bản thể Tiêu Vân, có cái lại lưu lại vết thương nhỏ xíu trên bản thể to lớn, nhưng trong chuyển sấn liền được tu phục.

Tiêu Vân mượn việc này không ngừng rèn giũa bản thân.

Tất sẽ không cần bao lâu nữa, Kim Ô bản thể liền có thể giống như những Tiên Thiên Ma Thần kia, hoàn toàn không nhìn những Hỗn Độn chi khí này, tùy ý bay lượn trong Hỗn Độn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa ngồi xuống luyện chế pháp bảo, khối vụn Bất Chu Sơn kia đã bị luyện đi không ít, lại đợi thêm một ít thời gian, là có thể phân phát một đợt pháp bảo xuống dưới.

Lão Tử cũng trầm hạ tâm tiếp tục luyện đan, Thông Thiên tiếp tục tham ngộ Tru Tiên Kiếm Trận, Nữ Oa đang tiến thêm một bước luyện hóa khối Kim Cương Bất Hoại Ấn kia, Tiếp Dẫn vùi đầu tu phục hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Chuẩn Đề càng là vuốt ve pháp bảo cà sa mới đạt được đến yêu thích không buông tay, mọi người đều có việc để làm.

Lại nói Ác thi của Chuẩn Đề, luân hồi tiến vào phương đại thế giới kia, vừa mới sinh ra đã gặp đại nạn, phụ mẫu bị ác nhân hãm hại, gia đình lương thiện đang yên đang lành một triều bị hủy, Ác thi Chuẩn Đề lập tức điên phái lưu ly, vận mệnh thê thảm.

Chuẩn Đề thời thời khắc khắc chăm chú nhìn tiến triển của Ác thi sau khi chuyển thế, nhìn thấy Ác thi luân hồi xong thảm như vậy, suýt chút nữa rơi một nắm nước mắt chua xót.

Nội tâm hắn giờ phút này thập phần sụp đổ.

Con mẹ nó, lăn lộn cũng quá thảm đi, dựa vào cái gì Thiện thi luân hồi chuyển thế xong còn thảm như vậy?

Dù sao cũng là Thánh Nhân chi tôn a!

Là Thánh Nhân a!

Hồng Hoang ức vạn sinh linh, vô tận tuế nguyệt, tính cả Hồng Quân thì tổng cộng cũng chỉ có tám vị Thánh Nhân.

Theo lý thuyết, Chuẩn Đề cảm thấy Ác thi sau khi chuyển thế hẳn là phải khí vận như hồng, trấn áp hết thảy không phục, đánh cho Ma Giáo hoa rơi đầy đất mới đúng, kết quả vừa bắt đầu game đã lăn lộn thành bộ dạng thê thảm này, Chuẩn Đề đều cảm giác lão kiểm đang nóng lên.

Cũng may thời gian lưu tốc không đồng nhất, trong nháy mắt, Ác thi Chuẩn Đề tại phương đại thế giới kia đã thành một thiếu niên, quỳ gối trong một gian chùa miếu, một lão hòa thượng đang thế độ cho hắn: "Từ nay về sau, tục thế hồng trần đều như mây khói thoảng qua, vi sư thế độ cho con, truyền con vô biên Phật pháp, ban pháp hào 【Pháp Hải】!" Chuẩn Đề thấy một màn này thì nội tâm hào vô ba động, thế nhưng, Tiêu Vân đang hóa thành Kim Ô lẳng lặng tu luyện lại đột nhiên mở mắt ra!

Ngọa tào!

Pháp Hải là Chuẩn Đề chuyển thế!

Tiêu Vân chấn kinh!

Sao lại thế này!

Nếu Pháp Hải là Ác thi Chuẩn Đề sở hóa, vậy đánh Như Lai cũng là bình thường a.

Chậc chậc, Chuẩn Đề muốn đánh Như Lai, Như Lai đoán chừng

cũng không dám hoàn thủ.

Tiêu Vân nhịn không được thấu lại gần quan sát, những người khác không có chút nào phát giác.

Ngay cả Chuẩn Đề cũng cảm thấy Ác thi sau khi chuyển thế là cái phế vật, uổng công mong đợi lâu như vậy, còn tưởng rằng sẽ giống như thiên địa nhân vật chính vừa giáng thế liền trấn áp hết thảy địch nhân, kết quả là hắn nghĩ nhiều rồi.

Nhưng mà, bước ngoặt ở ngay chỗ này.

Chuẩn Đề thân là Thánh Nhân chi tôn, người khai sáng Phật giáo, Pháp Hải sau khi thế độ, tu hành vô thượng Phật pháp, tu vi một ngày ngàn dặm, tốc độ đột phá cảnh giới thậm chí viễn siêu Tôn Ngộ Không, trong nháy mắt đã sở hữu pháp lực cường đại.

Đến rồi!

Đến rồi!

Pháp Hải muốn xuống núi!

Tiêu Vân nhịn không được mở miệng nói với Chuẩn Đề: "Chuẩn Đề, Ác thi kia của ngươi sắp vô địch rồi!" Chuẩn Đề bị câu nói mạc danh kỳ diệu của Tiêu Vân làm cho phát mộng, thậm chí hồ nghi nhìn Tiêu Vân một cái, thầm nghĩ Tiêu Vân không phải đang trào phúng chứ, Ác thi sau khi chuyển thế cái gì cũng không làm thành, sau khi thế độ làm hòa thượng tuy rằng có chút tu vi, nhưng cách vô địch còn kém xa lắm a?

Chuẩn Đề đối với tốc độ tăng lên thực lực của Pháp Hải cũng không cảm thấy có gì dị thường, dù yếu thì cũng là Thánh Nhân, tốc độ chuyển thế trùng tu khẳng định phải nhanh a.

Bất quá, bị Tiêu Vân nhắc nhở như vậy, mọi người vốn đang buông lỏng cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy Pháp Hải kia, sau khi tu luyện, cả người như thoát thai hoán cốt, khí thế hoàn toàn thay đổi.

Sau khi xuống núi, Pháp Hải lập tức kiến thức nhân gian tật khổ, Ma Giáo tứ ngược tàn hại vô tội, cho nên khi Pháp Hải gặp người của Ma Giáo, lập tức ra tay: "Nghiệt chướng!

Còn không quỳ xuống đất chờ chết!" Tam Thanh cùng Nữ Oa toàn bộ đều dùng ánh mắt dị dạng nhìn Chuẩn Đề một cái, ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng: Không nhìn ra Chuẩn Đề trong xương cốt là người như vậy nha, cư nhiên kêu người khác quỳ xuống đất chờ chết, coi người khác là kẻ ngu sao?

Không phải là ép người khác phản kháng sao?

"Khụ khụ!" Chuẩn Đề có chút ngượng ngùng ho nhẹ hai tiếng, ẩn ẩn có chút hối hận phái Ác thi vào luân hồi, mất mặt hay không chứ, làm cho Chuẩn Đề cứ như thiểu năng trí tuệ vậy.

Chậc chậc, đó là Ác thi chuyển thế, không phải Chuẩn Đề bần đạo!

Chuẩn Đề bần đạo dữ nhân vi thiện, sao có thể làm ra loại sự tình này chứ!

Người Ma Giáo thấy Pháp Hải, đương nhiên sẽ không dẫn cảnh chịu chém, ngược lại vây lại, chuẩn bị thuận tay xử lý tên trọc đầu não có bệnh này.

Pháp Hải giận tím mặt: "Lớn mật!

Đại Uy Thiên Long!" Đại Uy Thiên Long!

Đám đệ tử Ma Giáo bị Pháp Hải đụng phải hào không có lực phản kháng, trong nháy mắt bị tru sát!

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề lại thất kinh, không phải bởi vì bị thực

lực của Pháp Hải làm chấn kinh, mà là kinh hãi nói: "Tiêu Vân tại sao lại biết, hắn đã từng hỏi Đại Uy Thiên Long có phải là người của Phật giáo hay không!" Chuẩn Đề chịu chấn động lớn nhất, phái ra Ác thi luân hồi chuyển thế hoàn toàn là ý tưởng lâm thời, trước đó căn bản không có nói qua, vậy Yêu Hoàng làm sao biết được Ác thi sau khi luân hồi chuyển thế sẽ biết Đại Uy Thiên Long?

Hắn vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía Tiêu Vân, kinh hô ra tiếng: "Yêu Hoàng, vì sao ngươi lại biết?!" Trong lòng Chuẩn Đề cuồng chấn, giờ khắc này hắn thậm chí hoài nghi Tiêu Vân có năng lực dự tri tương lai, nếu không vì sao mỗi một lần lượng kiếp Tiêu Vân đều có thể hoạch đắc chỗ tốt lớn nhất?

Những người khác cũng nhìn chằm chằm về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân tỏ vẻ hắn cũng bất đắc dĩ a, làm sao hắn biết Chuẩn Đề Ác thi luân hồi chuyển thế chính là Pháp Hải, lúc ấy hắn cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, vạn lần không nghĩ tới, nhân quả luân hồi, tự có thiên cơ.

Tuy rằng Hồng Hoang Thánh Nhân có thể dùng Tiên Thiên Chí Bảo chặn được một ít thiên cơ, nhưng loại chặn được thiên cơ này cũng không phải là như trước mắt.

Cách lâu như vậy, năng lực bói toán có mạnh hơn nữa cũng làm không được.

Bất quá, đại đạo biến hóa, lại có ai có thể dự liệu, bọn hắn có nghĩ nát óc cũng sẽ không biết Tiêu Vân là người xuyên việt, điểm này ngay cả Hồng Quân cũng không nhìn ra, chỉ cần Tiêu Vân không nói, không ai sẽ biết.

Tiêu Vân thở dài một hơi, thuận miệng nói: "Lúc ấy ta cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, ai có thể nghĩ là thật chứ.

Ta còn tưởng rằng Phật giáo vốn dĩ có Đại Uy Thiên Long đấy, nhìn xem đi, Ma Giáo ở phương đại thế giới kia sắp bị Ác thi của ngươi phúc diệt rồi." Chuẩn Đề bán tín bán nghi, ngay cả Nữ Oa cũng cảm giác Tiêu Vân không có hoàn toàn nói ra tình thật, nhưng Tiêu Vân đều nói như vậy rồi, không tin cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Ngược lại Ác thi chuyển thế của Chuẩn Đề, xác thực đã cho bọn hắn một cái ngạc nhiên mừng rỡ lớn a.

Chỉ thấy Pháp Hải kia chiến lực siêu quần, thấy đồ tử Ma Giáo cả ngày làm chuyện thương thiên hại lý, đó là gặp một cái giết một cái, gặp một đám giết một đám.

"Làm càn!

Dám ngay trước mặt bản tọa sát sinh!

Đại Uy Thiên Long!" "Lớn mật!

Còn không mau chóng bó tay chịu trói!

Đại Uy Thiên Long!" "Hỗn trướng!

Hạt gạo cũng dám tranh huy với trăng sáng!

Chết cho ta!

Đại Uy Thiên Long!" Chỉ thấy trong phương đại thế giới kia, Pháp Hải bá khí trắc lậu, giết đến mức Ma Giáo nghe danh táng đảm, chiêu Đại Uy Thiên Long kia càng làm cho người ta vừa nghe đã da đầu tê dại, trong thời gian ngắn ngủi, ma đầu hầu như đã bị uy danh của Pháp Hải hù vỡ mật.

Pháp Hải kia lời rác rưởi cũng một bộ tiếp một bộ: "Hôm nay bần tăng muốn thay trời hành đạo, siêu độ các ngươi, các ngươi có phục hay không?" "Hôm nay nếu bần tăng không giết các ngươi, các ngươi sẽ không biết cái gì gọi là thần uy tựa hải, cái gì gọi là thần uy như

ngục!" "Còn không quỳ xuống chịu chết!

Đại Uy Thiên Long!" Tiêu Vân chậc chậc có tiếng nhìn Pháp Hải đại sát tứ phương, đánh đến gọi là kịch liệt, so với Tôn Ngộ Không còn lợi hại hơn, một lời không hợp là Đại Uy Thiên Long, đánh giết đệ tử Ma Giáo vô số.

Những người khác lại một lần nữa toàn bộ dùng ánh mắt tràn ngập dị dạng nhìn về phía Chuẩn Đề: Không nghĩ tới ngươi là loại Chuẩn Đề này!

Chuẩn Đề ngược lại xem đến nhiệt huyết sôi trào.

Tại Hồng Hoang quá mức nghẹn khuất, mỗi lần đấu pháp không thổ hai ngụm lão huyết thì phảng phất như không biết mình yếu gà cỡ nào.

Hiện tại, Ác thi kia chuyển thế, tại trong đại thế giới Ma Giáo tứ ngược đại sát tứ phương, vô địch vu thế gian, đại nhập cảm quá mạnh, mỗi một lần Pháp Hải ra tay, hắn đều cảm thấy trong lòng vô cùng sướng khoái.

Sau đó, đột nhiên phát giác những người khác lại dùng ánh mắt dị dạng nhìn về phía mình, hắn lập tức nhảy dựng lên biện giải nói: "Ta không phải!

Ta không có!

Đó không phải là ta!

Đó là Ác thi của bần đạo sở hóa, cho nên sát tâm mới nặng như vậy, Chuẩn Đề ta không phải người như thế!" Chỉ bất quá lời biện giải này hiển nhiên có vẻ vô lực, có thấy Pháp Hải kia cứ một cái không sướng là đại đánh ra tay hay không?

Chuẩn Đề là bởi vì không có thực lực, nếu Chuẩn Đề có thể đánh được, bảo không chừng còn muốn kiêu ngạo hơn Tiêu Vân, động một

chút là Đại Uy Thiên Long gì đó!

Chuẩn Đề dục khóc vô lệ, mới có vài câu công phu, Pháp Hải lại diệt sát một đám đệ tử Ma Giáo, trong miệng chấn chấn hữu từ: "Phật viết chúng sinh bình đẳng, các ngươi không nghe giáo hóa, tàn hại vô tội, đáng chết!

Đại Uy Thiên Long!" Chuẩn Đề không nói, thôi được rồi, đáy lòng hắn kỳ thật cũng muốn như vậy...

Cảm giác đều bị Ác thi chuyển thế kia nói ra hết rồi, bị hố lớn rồi!

Tiêu Vân nhìn đến đang sướng, dùng thủ đoạn Thánh Nhân quan sát biến hóa trong chư thiên vạn giới, chỉ cần tâm chi sở chí, liền có thể nhìn đến nhất thanh nhị sở, so với kiếp trước xem phim điện ảnh còn muốn mạnh hơn gấp mười lần, từng màn hình ảnh phảng phất như gần ngay trước mắt.

Hắn cũng sẽ không bởi vì Ác thi Chuẩn Đề chuyển thế bộc lộ tài năng như vậy mà kiêng kị Chuẩn Đề.

Thời gian dài như vậy, chư vị Thánh Nhân đối với tính tình của nhau cơ bản đã sớm nắm rõ, Chuẩn Đề chỉ cần có tiện nghi để chiếm, cái gì cũng tốt, bị Tiêu Vân hố cũng sẽ không nói gì.

Cho nên Tiêu Vân nhìn tiến trình đánh nhau của Pháp Hải, trong lòng khẽ động, muốn nhìn xem Pháp Hải gặp Như Lai sẽ như thế nào, bèn nói với Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn bên cạnh: "Hai vị hãy phái Như Lai đi vào thử xem." Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đều vẻ mặt mộng bức, làm không rõ Tiêu Vân muốn làm gì.

Bất quá hai người liếc mắt nhìn nhau, vẫn theo lời Tiêu Vân, truyền pháp chỉ cho Như Lai, lệnh cho Như Lai mau chóng giao đại tốt công việc Phật giáo, sau đó tiến vào phương đại thế giới nơi Ác thi Chuẩn Đề đang ở.

Như Lai đối với hai vị Phật giáo Thánh Nhân tự nhiên là nói gì nghe nấy, lập tức gọi Quan Âm cùng Nhiên Đăng đám người tới, giao đại một phen, sau đó ngựa không dừng vó tiến về Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 244

Tam Thanh cũng đoán không ra dụng ý của Tiêu Vân.

Mắt thấy Ác thi Chuẩn Đề đã đi lên con đường của nhân vật chính thiên địa, không ngừng lược đoạt khí vận thuộc về Ma Giáo, pha có loại cảm giác thế như chẻ tre, chỉ cần lại cho Pháp Hải một chút thời gian, san bằng ma khí thế gian không thành vấn đề, Tiêu Vân lại đột nhiên để Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề phái Như Lai đi vào lúc này.

Thông Thiên cùng Tiêu Vân quan hệ tốt hơn chút, không hiểu hỏi: "Yêu Hoàng chẳng lẽ dự liệu được tiếp theo sẽ có biến cố, cho nên để Như Lai đi trước cấp Ác thi Chuẩn Đề làm bang thủ?" Tiêu Vân nhìn hắn một cái, nói thật: "Không có a, ta chỉ muốn nhìn xem bọn hắn có thể đánh nhau hay không." Thông Thiên: "....." Lão Tử: "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn: "....." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa: "....." Toàn bộ đều choáng váng.

Vốn tưởng rằng ánh mắt Tiêu Vân nhìn xa trông rộng, nhìn ra sẽ xuất hiện biến cố, cho nên kịp thời phái Như Lai đi cứu tràng, dù sao có đôi khi song quyền nan địch tứ thủ, Ác thi Chuẩn Đề tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không đại biểu sẽ không gặp kiếp nạn.

Hơn nữa, Tiêu Vân đã sớm nhắc tới Đại Uy Thiên Long, cho nên Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đều cảm giác Tiêu Vân biết được một ít thiên cơ.

Kết quả, Tiêu Vân cư nhiên nói cho bọn hắn biết, hắn chỉ muốn nhìn xem Ác thi Chuẩn Đề có thể cùng Như Lai đánh nhau hay không...

Nữ Oa đã lâu mới tặng cho Tiêu Vân một cái xem thường, đã bao nhiêu năm, Tiêu Vân vẫn không đứng đắn giống như lúc nói chuyện

phiếm ban đầu, cố tình cho tới nay bọn hắn đều không nắm bắt được câu nào là thật câu nào là giả của Tiêu Vân.

Trực giác nói cho bọn hắn biết lời Tiêu Vân là giả, lúc này phái Như Lai đi trước khẳng định có mục đích đặc thù, nhưng thời gian ở chung với Tiêu Vân dài như vậy, lại cảm giác lời Tiêu Vân là thật, Tiêu Vân thật sự muốn nhìn xem Như Lai cùng Ác thi Chuẩn Đề có đánh nhau hay không.

Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng nháy mắt câm miệng, nên làm gì thì làm, Tiêu Vân rốt cuộc là vì cái gì, rất nhanh sẽ rõ ràng.

Vì thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn nên chuyên tâm luyện chế pháp bảo, cùng Lão Tử vốn nên chuyên tâm luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, đều phân ra một tia tâm thần lặng lẽ quan chú.

Tiếp Dẫn sợ Ác thi Chuẩn Đề có điều sơ thất, càng là cách ngoại quan chú.

Như Lai sau khi chuyển thế, từ nhỏ bởi vì có tuệ căn nên được đưa vào trong chùa miếu, chuyên tu Phật pháp, lại bởi vì tu vi tiến triển cực nhanh, Phật duyên thâm hậu, cho nên chịu người tôn kính, trong thời gian ngắn đã trở thành một phương Phật môn đại lão, so với tao ngộ bi thảm cùng thời của Pháp Hải thì không thể so sánh nổi.

Chậc chậc, Như Lai có năng lực quản lý lãnh đạo rất mạnh, cho dù ở trong cái thế giới Ma Giáo tứ ngược này, sau khi kế thừa y bát trụ trì, càng mang theo cái chùa miếu kia nhanh chóng phát triển, che chở một phương.

Lại thêm danh vọng của Pháp Hải tại cái thế giới này càng lúc càng lớn, thanh thế Phật giáo một ngày so với một ngày càng vượng, thậm chí có cả Yêu tộc đều bái nhập Phật môn, từ đây thanh đăng cổ phật, tĩnh tâm tu luyện.

Tiêu Vân đợi a đợi, mãi vẫn chưa thấy Pháp Hải cùng Như Lai chạm mặt.

Những người khác cũng đang chờ đợi biến cố phát sinh, bởi vì bọn hắn tổng cảm giác bố trí của Tiêu Vân khẳng định sẽ có tác dụng.

Không lâu sau, Ma Giáo đối với Phật giáo ngày càng hưng thịnh đã nhịn không thể nhịn, lại tiếp tục như vậy thì căn cơ thống trị phương thế giới này của Ma Giáo sắp bị Phật giáo hủy diệt, thế là liền tổ chức, muốn một lần diệt Phật hành động.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn, nhìn thoáng qua Tiêu Vân, cảm giác Tiêu Vân để bọn hắn phái Như Lai đi hẳn là vì một kiếp này.

Bởi vì bọn hắn thấy, Pháp Hải tuy rằng thực lực cường hoành, nhưng Ma Giáo dù sao cũng thế đại, toàn bộ Ma Giáo phát động thanh trừng, không chừng có thể đem Pháp Hải trực tiếp trấn áp.

Nếu là như vậy thì lỗ lớn, nếu Pháp Hải bị giết, Ác thi Chuẩn Đề sẽ về Lục Đạo Luân Hồi, nhưng nếu Pháp Hải chỉ bị trấn áp tù cấm, vậy Ác thi Chuẩn Đề sẽ vẫn luôn bị vây ở thế giới kia, khả năng cần phải phái khiển vô số nhân thủ mới có thể cứu Pháp Hải ra.

Tiếp Dẫn đối với Chuẩn Đề đều tại nội tâm kinh thán: Yêu Hoàng quả nhiên liệu sự như thần.

Hiện giờ Như Lai đã kéo được một nhóm nhân thủ, chỉ cần Pháp Hải cùng Như Lai hợp binh một chỗ, cùng Ma Giáo liều chết đánh một trận, hi vọng phúc diệt Ma Giáo không nhỏ, dù sao Pháp Hải cùng Như Lai thực lực đều rất mạnh.

Theo tin tức Ma Giáo đại tứ diệt Phật truyền ra, Pháp Hải quả nhiên đi tới địa bàn của Như Lai, hắn cũng không phải muốn mượn lực của Như Lai đối kháng Ma Giáo, mà là chỗ của Như Lai đã biến

thành Phật giáo đại bản doanh, hắn không muốn Phật giáo đại bản doanh bị Ma Giáo tồi hủy thôi.

Pháp Hải bởi vì thanh danh ở bên ngoài, được truyền là để nhất nhân của Phật giáo thế giới này, cho nên Pháp Hải rất nhanh đã gặp được Như Lai.

Khoảnh khắc Như Lai gặp Pháp Hải, có vài phần không vui, nguyên nhân liền là trên người Pháp Hải dính dáng quá nhiều huyết tinh cùng nghiệp lực.

Như Lai liếc mắt một cái liền nhìn ra Pháp Hải sát lục vô số, quả thực giống như từ trong núi thây biển máu đi ra vậy.

Cho nên Như Lai với tư cách là người cầm lái Phật môn đại bản doanh hiện nay, đã quen tư thái cao cao tại thượng, thấy Pháp Hải như thế, lập tức phê bình nói: "Pháp Hải, sát tâm quá nặng!" Như Lai nói Pháp Hải một câu sát tâm quá nặng, khuyên bảo Pháp Hải từ bi vi hoài, cảm hóa chúng sinh các loại, kết quả, lại xúc phạm kỵ húy của Pháp Hải.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề nhìn sắc mặt Pháp Hải biến hóa, biết sự tình không ổn.

Pháp Hải kia là Ác thi Chuẩn Đề sở hóa, đã gọi là Ác thi, sát tâm không nặng thì có thể gọi là Ác thi sao?

Từ bi vi hoài đó là Thiện thi.

Muốn hỏng!

Quả nhiên, Pháp Hải ghét nhất người khác khoa tay múa chân với mình, càng huống hồ là dùng ngữ khí giáo huấn nói chuyện, lập tức trở mặt: "Lớn mật yêu nghiệt!

Cánh cảm khẩu xuất cuồng ngôn!

Còn không mau chóng hiện ra nguyên hình!

Đại Uy Thiên Long!" Tiêu Vân trong nháy mắt, sắc mặt cũng đặc sắc cực kỳ, trong lòng hết thảy cảm xúc ngưng kết cuối cùng chỉ có hai chữ: Ngọa tào!

Lớn mật yêu nghiệt!

Cánh cảm khẩu xuất cuồng ngôn!

Pháp Hải một lời không hợp, trực tiếp phá khẩu đại mạ, nói động thủ là động thủ.

Như Lai chỉ lo tu luyện cực ít đấu pháp, đâu thể là đối thủ của Pháp Hải, một chiêu Đại Uy Thiên Long, cái Đại Hùng Bảo Điện kia cũng suýt chút nữa bị Pháp Hải dỡ bỏ.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tức giận đến hận không thể trực tiếp giậm chân.

Trước đó trong lòng còn thập phần vui mừng, thậm chí cảm thấy giáo nghĩa Phật giáo tiên tiến hơn Đạo giáo, nếu không vì sao đắc ý đệ tử của Tam Thanh nguyên một đám đều gãy cánh chìm cát, mà Phật giáo lại có thể cùng Ma Giáo chính diện ngạnh kháng?

Kết quả mới được bao lâu, Ma Giáo còn chưa diệt, Pháp Hải cùng Như Lai đã đánh nhau trước rồi!

Tiếp Dẫn ở trong lòng buồn bực sinh khí, cảm thấy là do bình thường đối với Phật giáo sơ vu quản lý, mọi việc đều giao do Như Lai đi làm, dẫn đến Như Lai dưỡng thành loại thói quen xấu cao cao tại thượng sai khiến người khác này.

Pháp Hải sát tâm nặng thì sát tâm nặng đi, quan hệ gì tới chuyện của Như Lai, cứ phải ngứa mồm đi phê bình, lần này bị đánh rồi chứ gì!

Tiếp Dẫn thậm chí đang nghĩ, chờ tranh đấu tại phương đại thế giới kia kết thúc, sau khi Như Lai trở về, biết được bởi vì phê bình Ác thi Chuẩn Đề mà bị đánh, sẽ là một loại tâm tình gì, đến lúc đó biểu tình của Như Lai khẳng định so với đám người vây xem hiện tại còn muốn đặc sắc hơn nhiều.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề thân ở trong đó, chỉ có thể nhìn thấy thế cục trước mắt, cái gọi là người trong cuộc mơ hồ người ngoài cuộc tỉnh táo.

Tam Thanh thân ở ngoài cục, lúc này lại kinh nghi bất định nhìn Tiêu Vân, trong lòng càng hiện lên một cái dấu chấm hỏi to đùng: Tiêu Vân làm sao biết Như Lai sẽ cùng Ác thi Chuẩn Đề đánh nhau?

Tiêu Vân a a cười một tiếng, hắn chỉ là tùy tiện nói thôi, dù sao Như Lai đi cũng sẽ không ảnh hưởng đại cục, ai có thể biết Pháp Hải thật sự động thủ đánh Như Lai!

Nhưng mà Tiêu Vân cảm thấy Như Lai bị trận đòn này một chút cũng không oan, ai bảo Như Lai sau khi chuyển thế lại bành trướng như vậy, ngay cả Chuẩn Đề cũng dám phê bình.

Nếu không phải mọi người đều rõ ràng sau khi luân hồi chuyển thế không mang theo ký ức kiếp trước, bằng không Chuẩn Đề khẳng định phải đem Như Lai xách ra bạo đánh một trận.

Pháp Hải trong thời gian ngắn ngủi đem Như Lai đánh cho hào không có lực chống đỡ, mũi sưng mặt sưng đầy đầu bao.

Bất quá, đánh thì đánh thống khoái, nhưng Ma Giáo kia cũng đã hạo hạo đãng đãng kéo tới.

Đệ tử Ma Giáo toàn bộ một thân hắc y, đông đảo trưởng lão Ma Giáo hoặc ngồi kiệu lớn, hoặc ngồi xe liễn, khí thế cực thịnh, quả thực che khuất bầu trời, số lượng rất đông, hoặc đạt đến mấy chục

vạn.

Vì tiễu diệt Phật giáo, Ma Giáo tại phương thế giới này có thể nói là khuynh sào xuất động, dưới thế hợp vây, bách tính trong thành trì được Như Lai che chở càng bị Ma Giáo đồ lục không còn một mống.

Nữ Oa hơi hơi nhíu mày, những bách tính trong thành trì kia, cũng đều là Nhân tộc.

Lão Tử cũng nhíu mày, thầm nghĩ Ma Giáo may mắn là đi vào chư thiên vạn giới, nếu không lưu tại Hồng Hoang mà nói, càng là hậu hoạn vô cùng.

Chỉ là Ma Giáo tập hợp mấy chục vạn người, Ác thi Chuẩn Đề không biết có đỉnh được hay không a.

Trong mọi người, duy chỉ có Tiêu Vân thần thái buông lỏng.

Pháp Hải ngay cả Như Lai đều có thể đánh, còn có thể sợ những người Ma Giáo này?

Thực lực cá nhân có thể đền bù hết thảy chênh lệch số lượng, nếu để Tiêu Vân bản tôn đi đánh Ma Giáo, đừng nói mấy chục vạn đệ tử Ma Giáo, cho dù là mấy chục ức đệ tử Ma Giáo cũng chỉ có kết cục tan thành mây khói trong nháy mắt.

Nếu không phải những đại thế giới kia dung nạp không nổi vĩ lực của Thánh Nhân, Tiêu Vân trực tiếp động thủ là được, hà tất làm đến phiền toái như vậy.

Tiêu Vân vỗ vỗ vai Chuẩn Đề, ý cười dạt dào nói: "Chuẩn Đề, học tập Ác thi đi a, phải có khí phách của Ác thi, đơn thủ trấn áp Tiên Thiên Ma Thần cũng không nói chơi." Chuẩn Đề khóe miệng co giật, thầm nghĩ Yêu Hoàng thật sự quá đề cao Chuẩn Đề ta, đơn thủ trấn áp Tiên Thiên Ma Thần, lại cho thêm mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo nữa thì còn tạm được.

Bên kia Pháp Hải, sau khi đánh xong Như Lai, chỉ cảm giác thần thanh khí sảng, ý niệm thông đạt, một cỗ khí cơ du nhiên bính phát, Pháp Hải lại đột phá!

Đi ra khỏi Đại Hùng Bảo Điện gần như sụp đổ, làm lơ những đệ tử Phật giáo đang như lâm đại địch, hắn lạnh lùng nhìn những đệ tử Ma Giáo đen kịt như một đám kiến đang dũng mãnh lao tới, tung người nhảy một cái, tay bấm Phật môn pháp quyết: "Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng, Bàn Nhược Chư Phật, Bàn Nhược Ba Ma Oanh!" Pháp Hải toàn lực một kích đánh vào sườn núi, đá vụn tạc liệt, ầm ầm vang dội, nửa ngọn núi trực tiếp bị hắn đánh gãy, từng khối đá vụn như tên rời cung, hướng về phía vô số đệ tử Ma Giáo phía dưới kích xạ đi ra.

Những trưởng lão Ma Giáo kia có người phi thân lên, muốn ngăn cản đá rơi, Pháp Hải phiêu nhiên buông xuống, hãn nhiên ra tay với những trưởng lão Ma Giáo muốn xuất đầu kia: "Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!

Đại Uy Thiên Long!" Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Hầu như mỗi chưởng một cái, những trưởng lão Ma Giáo có bài tràng không nhỏ kia không ai là đối thủ của hắn, bị Pháp Hải một chưởng đánh trúng, lập tức liền miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài, sinh tử không biết.

Tiếp Dẫn lại nhìn Chuẩn Đề một cái, ánh mắt kia phảng phất đang nói: Lúc đấu pháp sao không thấy ngươi có thể đánh như vậy chứ!

Tiêu Vân nhìn ở trong mắt, biết đại thế của Ma Giáo đã mất.

Sau khi Pháp Hải đột phá, đã tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, tại thời điểm những người khác tối cao bất quá chỉ là Thái Ất Kim Tiên, tuyệt đối là vô địch, nhân số có nhiều hơn nữa cũng không san bằng được chênh lệch trên cảnh giới.

Chậc chậc, xem ra đem Như Lai phái đi giống như rất có tác dụng a.

Nếu Như Lai không ngứa mồm phê bình Pháp Hải một trận, Pháp Hải cũng sẽ không giận tím mặt trực tiếp bạo đánh Như Lai, cũng sẽ không phúc linh tâm chí mà đột phá cảnh giới ngay thời cơ này.

Không đột phá cảnh giới thì vô pháp nghiền ép mấy chục vạn đệ tử Ma Giáo.

Nói ra có khả năng không ai tin, mục đích phái Như Lai đi luân hồi chính là để bị Pháp Hải bạo đánh một trận!

Quả nhiên, nhất ẩm nhất trác, đều có nhân quả.

Trong lòng Tiêu Vân đối với Đại Đạo lại nhiều thêm một tia cảm ngộ, cũng có điều thu hoạch.

Hắn xoay người, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Hỗn Độn hư không.

Pháp Hải phúc diệt Ma Giáo ngay trước mắt, khí vận Ma Giáo tại phương thế giới kia tất nhiên bị đoạt, Tiên Thiên Ma Thần kia cũng sắp tới rồi.

Thông Thiên không tin tà nhìn thêm hai lần, lại thấy Pháp Hải sát nhập trong đám đệ tử Ma Giáo, giống như hổ nhập bầy dê, giơ tay nhấc chân là máu chảy thành sông.

Những đệ tử Ma Giáo ác quán mãn doanh kia ở trước mặt sát thần

Pháp Hải, nguyên một đám giống như bé ngoan, bị hoàn toàn áp chế.

Pháp Hải tùy tiện một ánh mắt, liền có thể chấn nhiếp những đệ tử Ma Giáo kia tâm ma tùng sinh, dọa đến tè ra quần.

Cái dáng vẻ uy phong bát diện kia làm cho Chuẩn Đề đều xem đến ngây người.

Chuẩn Đề nếu có một nửa uy mãnh của Ác thi, lúc trước khi bị bộ lạc Vu tộc chặn ở cửa thì đã có thể đem bộ lạc Vu tộc giết cho máu chảy thành sông.

Chuẩn Đề lập tức cảm giác pháp bảo cà sa trên người đột nhiên không thơm nữa.

Yêu Hoàng nói đúng, nên đi theo Ác thi học tập cho tốt, muốn cái gì pháp bảo phòng ngự hình, nên muốn pháp bảo công kích hình mới đúng!

Chuẩn Đề cảm giác ngộ ra rồi, hắn nhắm mắt lại hồi tưởng tràng diện Pháp Hải đánh nhau giết địch, xoay người nhìn về phía Hỗn Độn hư không, nhìn Pháp Hải đại sát tứ phương, nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, cảm giác có chút bành trướng, trong lòng cư nhiên nghĩ đến có một ngày đơn thủ trấn áp Tiên Thiên Ma Thần...

Điều này dọa hắn vội vàng ở trong lòng cảnh cáo: "Ổn định!

Ổn định!

Nhất định phải ổn định tâm thái, không thể học theo Yêu Hoàng, không thể bị Yêu Hoàng làm cho lệch lạc, não bị rút mới đi đối nghịch với Tiên Thiên Ma Thần, trốn ở phía sau nhặt nhạnh chỗ tốt vẫn tương đối tốt hơn..." "Giết!" Mắt thấy Pháp Hải trấn áp một phương đại thế giới, một tôn Tiên Thiên Ma Thần lộ ra thân hình trong Hỗn Độn hư không.

Hai cái đầu to lớn đang vô ý thức gào thét, trong tay cầm một thanh

cự phủ dài đến mấy trăm mét, nhìn bộ dáng vô cùng hung hãn.

Tiêu Vân hét lớn một tiếng, xách theo Thí Thần Thương trùng sát đi ra.

Chương 245

Thông Thiên liếc mắt nhìn thấy thanh cự phủ mà tôn Tiên Thiên Ma Thần kia mang theo, trong lòng hơi có chút thất vọng, thầm nghĩ lộng kiện pháp bảo phòng ngự hình, kết quả cự phủ vừa nhìn đã biết là loại vũ khí, nhưng chuyện trùng sát ngự địch, Thông Thiên chưa từng lạc hậu, gắt gao đi theo sau lưng Tiêu Vân, hướng về phía tôn Tiên Thiên Ma Thần kia giết tới.

Những người còn lại mỗi người tản ra, chia nhau từ phương hướng khác nhau tiếp ứng Tiêu Vân cùng Thông Thiên.

Tuy tôn Tiên Thiên Ma Thần này nhìn thực lực không yếu, nhưng bảy vị Thánh Nhân liên thủ, Tiên Thiên Ma Thần chỉ có bản năng chiến đấu cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lúc Tiêu Vân trùng sát, một đoàn Kim Ô Chân Hỏa từ dưới chân một đường thiêu chí trên người Tiên Thiên Ma Thần.

Hỏa diễm chỉ cần không chủ động thu hồi thì hầu như sẽ không tắt, có thể vẫn luôn thiêu đốt, uy lực cực lớn.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần kia lập tức bị hỏa diễm gây thương tích, biểu bì bị thiêu cháy đen.

"Hống!" "Ngao!" Tôn Tiên Thiên Ma Thần kia hai cái đầu đồng thời phát ra tiếng gào thét như dã thú, dưới sự đau đớn, thanh cự phủ trong tay lăng không bổ về phía Tiêu Vân.

Thanh cự phủ kia bản thân đã dài mấy trăm mét, nhìn qua thập phần to lớn, thế nhưng khi cự phủ bổ xuống, nháy mắt huyễn hóa ra ba đạo hư ảnh cái rìu, sát na gian rơi xuống, hư ảnh dài đến mấy trăm dặm.

Tiêu Vân dùng Thí Thần Thương đánh văng một đạo hư ảnh cái rìu ở giữa, một cỗ cự lực mênh mông từ trên Thí Thần Thương truyền đến, nếu không phải Tiêu Vân thực lực cường kình, Thí Thần Thương dưới cú chấn động này đều muốn cầm không chắc.

Thông Thiên thấy một kích của Tiêu Vân không có đánh tan hư ảnh cái rìu, vội vàng giá khởi Tru Tiên Kiếm Trận phòng ngự.

Khi hư ảnh cái rìu rơi xuống, Thông Thiên lập tức bị kích lui, cả người bắn ngược ra ngoài, may mắn không có bị thương.

"Tiên Thiên Chí Bảo!" Hầu như tất cả mọi người đều hai mắt tỏa sáng, cái rìu đen sì thô kệch nhìn qua thường thường không có gì lạ này lại là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Tiêu Vân một kích dĩ nhiên đã thăm dò ra thực lực của Tiên Thiên Ma Thần, lúc này không lùi mà tiến tới, Thí Thần Thương trực tiếp nhắm ngay đầu tôn Tiên Thiên Ma Thần kia đâm tới, hiện ra Kim Ô bản thể, hừng hực liệt diễm hầu như thiêu đỏ phiến Hỗn Độn hư không này.

Lửa trợ thế thương, tốc độ Thí Thần Thương vốn dĩ bắn đi càng lên cao một tầng lầu, điện quang hỏa thạch chi gian, ngay lúc Tiêu Vân vỗ cánh, một thương đâm nổ một cái đầu của Tiên Thiên Ma Thần.

Tiêu Vân Kim Ô bản thể huy trảo, cái đầu còn lại của Tiên Thiên Ma Thần bị ngạnh sinh sinh dùng móng vuốt bóp nổ!

Cường đại!

Thực lực của Tiêu Vân làm Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh lần nữa chấn hám.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần mạnh như vậy, nhìn một cái là biết cần cẩn thận đối phó, lại trong một cái đối mặt đã bị Tiêu Vân đánh nổ, ngoại trừ huy ra ba đạo hư ảnh cái rìu kia ra thì một chiêu đều không

có cơ hội xuất.

Chiến đấu vừa mới bắt đầu đã kết thúc.

Tiêu Vân tiếp lấy thanh rìu trình hình dáng lưu tuyến kia, chỉ nhẹ nhàng nhoáng một cái, cự phủ dài đến mấy trăm mét lập tức thu nhỏ lại một vòng, cả thanh rìu hiện ra màu đen kịt, phảng phất như có thể hấp thu ánh sáng vậy.

"Thanh rìu này ta muốn." Tiêu Vân trực tiếp tuyên bố chủ quyền.

Những người khác đều không nói gì, dù sao Tiên Thiên Ma Thần hầu như là do Tiêu Vân lấy sức một mình tru sát, trước đó cũng đều chia một ít pháp bảo rồi, duy nhất chưa chia pháp bảo là Thông Thiên, nhưng hắn lại thiếu một kiện pháp bảo phòng ngự hình, rìu lại là công kích hình.

Chuẩn Đề ngược lại rất muốn, dù sao cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo a.

Đừng nhìn Tiên Thiên Chí Bảo ở trong tay Tiên Thiên Ma Thần không có uy lực, đó là bởi vì những Tiên Thiên Ma Thần kia không có thần trí, không có đem nó luyện hóa, cũng vô pháp phát huy thực lực Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu rơi vào trong tay đám Thánh Nhân bọn họ, sau khi hoàn toàn luyện hóa nắm giữ, phát huy ra thực lực gấp mười lần cũng không chỉ.

Bất quá Chuẩn Đề thèm thì thèm, lại không mặt mũi mở miệng.

Chuyện trước đó hướng Tiêu Vân phục nhuyễn là một chuyện, trước đó phát một kiện pháp bảo lại là một chuyện khác, cũng đành phải vạn phần hâm mộ nhìn Tiêu Vân thu hồi Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại chân chân thiết thiết có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo nhập thủ, tất cả mọi người đều pha vi phấn chấn, minh bạch hiện tại

kế hoạch là khả thi, thu hoạch vô cùng phong phú, những Tiên Thiên Ma Thần này giống như đại bảo khố đang phiêu đãng tại Hỗn Độn hư không vậy.

Nếu nhân thủ có vài kiện Tiên Thiên Chí Bảo, vậy giết Tiên Thiên Ma Thần chẳng phải giống như chặt dưa thái rau sao?

Tiêu Vân đích thân động thủ, đem tôn Tiên Thiên Ma Thần bị chém giết dung hợp vào một phương đại thế giới, sau đó tiến vào trong Hồng Hoang, đi tới Thiên Đình, triệu tập Thiên Đình chúng vị đại yêu.

"Tham kiến Yêu Hoàng!" Thiên Đình mấy trăm vị Chuẩn Thánh đại yêu tề xoát xoát bái kiến Tiêu Vân.

Bởi vì sự tồn tại của Tiêu Vân, Thiên Đình là thế lực mạnh nhất trong các phương, Thánh Nhân giáo phái khác cộng tất cả đệ tử Chuẩn Thánh lại cũng chỉ bằng số lẻ của Thiên Đình.

Tiêu Vân triệu kiến những đại yêu này, tự nhiên là vì chuyện chư thiên vạn giới, sự tình Tiên Thiên Ma Thần cách quá xa, không cần thiết nói cho bọn hắn, Tiêu Vân mở miệng nói: "Chư vị chắc hẳn đối với chư thiên vạn giới kia thập phần quen thuộc, hiện giờ trong chư thiên vạn giới, Ma Giáo tứ ngược, Bản hoàng quyết ý san bằng Ma Giáo, Bản hoàng sẽ bắt tay vào lần lượt gia cố những đại thế giới kia, đến lúc đó các ngươi cũng có thể tiến vào trong đó, người lập hạ công lao, thưởng Cực phẩm Linh Bảo!" Thoại âm rơi xuống, rất nhiều Chuẩn Thánh đại yêu đều đang ma quyền sát chưởng, hận không thể lập tức tiến vào chư thiên vạn giới chém giết một phen, đã có thể ma luyện tự thân, lại có cơ hội được Tiêu Vân thưởng thức, vận khí tốt có thể được chia Cực phẩm Linh Bảo, thử hỏi ai không tâm động?

Tiêu Vân nhìn bộ dáng toàn bộ đều thập phần ý động của bọn hắn, lại trực tiếp điểm danh Khổng Tuyên cùng Đại Bàng: "Khổng Tuyên, Đại Bàng, hai người các ngươi đi trước đánh đầu trận!" Khổng Tuyên

cùng Đại Bàng lập tức quỳ xuống: "Cẩn tuân Yêu Hoàng pháp chỉ!" Các đại yêu khác sôi nổi lộ ra vẻ hâm mộ, bất quá cũng biết Khổng Tuyên cùng Đại Bàng thực lực phi phàm, ngược lại không có ghen ghét.

Dù sao Yêu Hoàng đã triệu kiến, chứng minh về sau cơ hội loại này còn nhiều lắm.

Chờ những Chuẩn Thánh đại yêu này toàn bộ lui xuống, Tiêu Vân quay đầu nhìn thoáng qua Tây Vương Mẫu đang thị lập bên cạnh hầu như không có cảm giác tồn tại, cảm khái nói: "Tây Vương Mẫu, ngươi đi theo Bản hoàng cũng đã vô số tuế nguyệt, lần luân hồi lịch luyện này, ngươi cũng đi đi." Hiện tại thủ hạ nhân thủ đông đảo, cũng không cần Tây Vương Mẫu làm việc gì, Tây Vương Mẫu thực lực không có tăng trưởng, chi bằng đi lịch luyện một phen cũng tốt.

Cảm niệm Tây Vương Mẫu đi theo ngày lâu, Tiêu Vân lại ban cho Tây Vương Mẫu một kiện Cực phẩm Linh Bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới luyện chế ra.

"Tạ lão gia ân điển!" Tây Vương Mẫu không khỏi có chút cảm động, những năm tháng này, Tiêu Vân cũng chưa từng bạc đãi nàng, nhất là sau khi Tiêu Vân trở thành Thiên Đình chi chủ, trong Thiên Đình cho dù là những Chuẩn Thánh đại yêu kia, cũng đối với nàng khách khách khí khí.

Tây Vương Mẫu ở trong lòng âm thầm thề, phen này luân hồi lịch luyện, tất đương kiệt tẫn toàn lực, vì lão gia lập hạ công lao, không thể làm mất thể diện của lão gia.

Tiêu Vân an bài thỏa đáng xong xuôi, tả hữu vô sự, bèn đi thăm Thường Hi cùng Hi Hòa hai chị em.

Gả nhập Thiên Đình hậu cung, Tiêu Vân lại làm bạn không nhiều, ngay cả cơ hội tạo tiểu Kim Ô cũng ít, phen này về Thiên Đình, tự

nhiên không thể vắng vẻ các nàng.

Trong Thiên Đình hậu cung, Thường Hi cùng Hi Hòa hai vị Yêu phi không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ trở về, biết đoạn thời gian này Tiêu Vân đều không ở trong Thiên Đình, Yêu Hậu Nữ Oa cũng không có ở đây.

Chậc chậc, không chỉ Tiêu Vân cùng Nữ Oa, các Thánh Nhân khác tựa hồ cũng đều không có mặt, cho nên tất nhiên là Thánh Nhân đều có việc đi ra ngoài rồi.

"Bái kiến Yêu Hoàng, Yêu Hoàng vạn an." Tiêu Vân một tay ôm một người, ngăn cản Thường Hi cùng Hi Hòa hai chị em hành lễ: "Không cần đa lễ, hai vị ái phi chiếu khán Thiên Đình vất vả rồi." Thường Hi cùng Hi Hòa sắc mặt hơi đỏ lên, bị Tiêu Vân mang đi tẩm cung.

Tác vi Thái Âm Tinh nữ thần, đối với Tiêu Vân tự nhiên không có một tia lực đề kháng, hiện giờ Tiêu Vân càng quý vi Thiên Đình chi chủ, có thể nói toàn bộ Hồng Hoang hầu như đều nằm dưới sự thống trị của Tiêu Vân, tác vi Yêu phi, càng là địa vị tôn sùng, cho dù thực lực cao hơn Chuẩn Thánh đại yêu, gặp mặt cũng đều phải khách khách khí khí hướng các nàng hành lễ.

Thường Hi cùng Hi Hòa hai chị em đồng dạng đối với Tiêu Vân có lực hấp dẫn cực lớn, Thái Dương cùng Thái Âm vốn tương phụ tương sinh, hơn nữa Tiêu Vân trước đó lại luyện hóa một bộ phận Hỏa chi Pháp tắc, huyệt dịch bôn đằng như hỏa diễm tịch quyển, kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thắng khước nhân gian vô số.

Nếu có thể sinh một ổ tiểu Kim Ô ra, vừa vặn có thể đem tiểu Kim Ô đều ném vào trong Lục Đạo Luân Hồi hảo hảo lịch luyện một chút.

Hồng Hoang chư vị Thánh Nhân bố cục hiện tại càng ngày càng rõ ràng: Tranh đoạt khí vận Ma Giáo dụ Tiên Thiên Ma Thần, sau đó đem

Tiên Thiên Ma Thần dung hợp với từng phương đại thế giới kia, khiến cho những đại thế giới kia có thể dung nạp cấp bậc sức mạnh cao hơn, sau đó phái ra Chuẩn Thánh luân hồi tiến vào trong đó, tiếp tục tranh đoạt khí vận Ma Giáo, rồi lại dụ Tiên Thiên Ma Thần...

Cứ như thế bộ bộ vi doanh, mấy người vây công Tiên Thiên Ma Thần, pháp bảo trong tay tất nhiên càng đánh càng nhiều, pháp bảo càng nhiều, tự nhiên lực chiến đấu càng mạnh.

Tiêu Vân càng tin tưởng, cho dù Hỗn Độn hư không lớn đến vô biên vô tế, Tiên Thiên Ma Thần cũng sẽ không nhiều đến mức đếm không xuể.

Nếu số lượng Tiên Thiên Ma Thần thật sự phiếm lạm như vậy, thì Hồng Hoang đản sinh vô số tuế nguyệt, thật sự có nhiều Tiên Thiên Ma Thần như vậy, khoảng thời gian hắn chưa thành thánh kia làm sao đỉnh được a.

Có Hồng Quân ở đó, nhưng nếu Hồng Quân phải phòng bị Tiên Thiên Ma Thần, vậy lấy đâu ra thời gian ở Tử Tiêu Cung giảng đạo cho bọn hắn.

Cho nên, số lượng Tiên Thiên Ma Thần khẳng định là có hạn, đã như vậy, vậy giết một cái thiếu một cái, chờ giết hơn phân nửa Tiên Thiên Ma Thần, cho dù phía sau Tiên Thiên Ma Thần thành quần kết đội, áp lực của hắn cũng nhỏ đi nhiều.

Tiêu Vân nhanh chóng quay về trong Hỗn Độn, cùng những người khác canh giữ bên ngoài môn hộ Hồng Hoang.

Hiện giờ Ma Thần Lượng Kiếp, cần thiết phải kiệt tẫn toàn lực đem Tiên Thiên Ma Thần ngăn ở ngoài Hồng Hoang, lần trước vẻn vẹn Nguyên Thủy Thiên Tôn phóng nhậm một chút, suýt chút nữa nhưỡng thành đại họa, phí hết một phen công phu mới giải quyết xong sự tình.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua cục thế trong chư thiên vạn giới, Khổng Tuyên, Đại Bàng cùng Tây Vương Mẫu đều dựa theo an bài của hắn tiến vào một phương đại thế giới đi đối kháng với Ma Giáo kia.

Làm hắn nhìn nhiều thêm một cái, lại là Dương Giao cùng Dương Tiễn hai huynh đệ.

Hai người sáng tạo Mai Sơn Phái cùng Ma Giáo chống lại, trải qua vô số tràng chém giết, một đường tinh phong huyết vũ, dần dần đem Mai Sơn Phái phát triển hưng thịnh.

Nhất là tu vi của Dương Tiễn, một ngày nọ lần nữa đột phá, hoàn toàn cái áp cường giả Ma Giáo, vì thế, Dương Tiễn cùng Dương Giao mượn cơ hội cảnh giới đột phá lần này có thể áp chế cường giả Ma Giáo, hãn nhiên phát động tổng công kích đối với Ma Giáo.

Dưới một phen đại chiến, Dương Tiễn giết địch vô số, giết đến cường giả Ma Giáo tận giai đảm hàn, uy danh Nhị Lang Thần cái áp một thế, Ma Giáo tích nhật cường cực nhất thời ầm ầm sụp đổ, khí vận vốn thuộc về Ma Giáo kia, tất số bị Thiên Đình tranh đoạt, làm cho khí vận của Tiêu Vân lại gia tăng không ít.

Bên này phúc diệt Ma Giáo của một cái thế giới, trong Hỗn Độn lại có một tôn Tiên Thiên Ma Thần tới tặng mạng, lần này, Thông Thiên Giáo Chủ suýt chút nữa nhiệt lệ doanh khuông, pháp bảo phòng ngự tâm tâm niệm niệm rốt cuộc đã tới rồi!

Tiêu Vân cũng không cùng Thông Thiên tranh, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, tuy rằng có chút tác dụng, nhưng công dụng cũng không lớn, theo hắn thấy, đối phó những Tiên Thiên Ma Thần này, kỳ thật nhiều thêm chút thủ đoạn công kích vẫn tương đối tốt hơn, dù sao cũng là vây công Tiên Thiên Ma Thần, nếu một vòng công kích có thể trực tiếp đem Tiên Thiên Ma Thần xử lý, vậy đều không cần phòng ngự.

Lại có thêm một tôn thi thể Tiên Thiên Ma Thần, lại có thể tăng lên một cái đại thế giới, Tiêu Vân tác vi Thiên Đình chi chủ, thủ hạ số lượng Chuẩn Thánh nhiều nhất, trực tiếp phái Bạch Trạch, Quỷ Xa hai vị đại yêu đi vào trong đó.

Có kinh nghiệm phía trước, làm những an bài này càng thêm giá khinh thục.

Chờ thân công báo các loại lăn lộn các loại gây sự tình đem Ma Giáo triệt để làm sụp đổ, lại bị Huyền Đô Đại Pháp Sư, Quảng Thành Tử cùng Đa Bảo Đạo Nhân liên thủ đem Ma Giáo từ cái đại thế giới kia xóa đi, lập tức lại dụ được một tôn Tiên Thiên Ma Thần.

Tiêu Vân đang luyện hóa thanh rìu Tiên Thiên Chí Bảo đoạt được trước đó, pháp bảo này có tên, gọi là "Cửu Âm Tam Dương Phủ", luyện hóa đến cực hạn, một rìu chém ra, có thể hóa xuất Cửu Âm Tam Dương thập nhị đạo hư ảnh cái rìu, mang theo vô thượng uy năng, âm dương trùng kích phía dưới, khó có thể ngăn cản.

Giờ phút này lại tới Tiên Thiên Ma Thần, mọi người phối hợp ăn ý, Lão Tử dùng Thái Cực Đồ ngăn cản thế công của Tiên Thiên Ma Thần, Thông Thiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận công kích, chờ Tiên Thiên Ma Thần thật vất vả vọt tới trước mặt Tiêu Vân, trực tiếp bị Tiêu Vân mặt vô biểu tình một thương đâm chết.

Hào không có lực phản kháng, lần nữa hóa thành dược liệu dùng để dung hợp đại thế giới.

Thi thể Tiên Thiên Ma Thần dung hợp vào trong đại thế giới, kỳ thật không chỉ có thể làm cho Chuẩn Thánh chuyển thế tiến vào, còn có một cái công hiệu là làm cho cái đại thế giới kia có thể dung nạp càng nhiều sinh linh, có càng nhiều sinh linh thì có thể sở hữu càng nhiều khí vận.

Thế giới Hồng Hoang phát triển một đường đi tới như thế, trong

mỗi một tràng lượng kiếp, đều sẽ nghênh đón số lượng sinh linh Hồng Hoang tăng trưởng trên diện rộng, mãi cho đến tận bây giờ, thế giới Hồng Hoang vạn tộc lâm lập, Nhân tộc, Yêu tộc đếm không hết, khí vận hầu như đã đạt tới cực hạn, chỉ có thể dựa vào chư thiên vạn giới để gia tăng chỉnh thể khí vận của Hồng Hoang.

Tiêu Vân lần nữa phái ra một ít Chuẩn Thánh đại yêu tiến vào trong đó.

Những bố trí đã làm tiếp tục phát lực, Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn Dương Giao, Khổng Tuyên, Đại Bàng, Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Quỷ Xa, Ác thi Chuẩn Đề đều là đại sát khí.

Ma Giáo trong chư thiên vạn giới, dưới mưu kế liên thủ của các vị Thánh Nhân, từng bước một bị suy yếu.

Một tôn lại một tôn Tiên Thiên Ma Thần bởi vì khí vận Ma Giáo trôi đi mà giết tới Hồng Hoang, sau đó bị Tiêu Vân dẫn đầu đánh hội đồng, kết cục thê thảm, cuối cùng toàn bộ đều thành dược liệu dung hợp đại thế giới.

Tiêu Vân đem một nhóm lớn Chuẩn Thánh của Thiên Đình toàn bộ đều ném hết vào trong chư thiên vạn giới, ngay cả chín con Ngũ Trảo Kim Long dùng để kéo xe kia cũng không buông tha, toàn bộ ném vào.

Những người khác càng sẽ không luyến tiếc đệ tử của mình, sôi nổi truyền xuống pháp chỉ để bọn hắn luân hồi chuyển thế vào trong chư thiên vạn giới cống hiến sức mạnh, tranh đoạt khí vận Ma Giáo.

Nhất thời gian, Hồng Hoang thế giới, Chuẩn Thánh tề xuất.

Hồng Hoang không biết năm tháng, trong chư thiên vạn giới càng là thương hải tang điền.

Trong Hỗn Độn, lại một tôn Tiên Thiên Ma Thần bay tới, Tiêu Vân tế ra Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Âm Tam Dương Phủ đã hoàn toàn bị

luyện hóa, một rìu bổ ra, một mảng bóng ma khủng bố trong nháy mắt đem tôn Tiên Thiên Ma Thần đang bay tới kia bao phủ, làm cho tôn Tiên Thiên Ma Thần kia tránh cũng không thể tránh.

Ngay sau đó, liền là chỉnh chỉnh tề tề mười hai đạo hư ảnh cái rìu tung hoành giao thác rơi xuống, tiếp liền mười hai đạo công kích toàn bộ rơi trên người tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, tôn Tiên Thiên Ma Thần kia chưa kịp tới gần, đã bị Tiêu Vân chém thành mấy khúc.

So với Thí Thần Thương thì phương thức công kích này càng thêm đơn giản thô bạo, phạm vi bao phủ cực rộng, dùng để đối phó Tiên Thiên Ma Thần thực lực thấp hơn mình, quả thực đánh đâu thắng đó.

Tiêu Vân bay về phía thi thể Tiên Thiên Ma Thần kia, một cỗ cảm giác đã lâu có chút quen thuộc dâng lên trong lòng, Tiêu Vân đột nhiên cảm thấy huyết nhục của tôn Tiên Thiên Ma Thần kia thập phần tươi ngon ngon miệng, đầu mày nhướng lên, nhìn hỏa diễm thê mỹ đang thiêu đốt trên huyết nhục bị chém thành mấy khúc của Tiên Thiên Ma Thần kia, lập tức trong lòng hiểu rõ: Lại một tôn Tiên Thiên Ma Thần chưởng khống Hỏa chi Pháp tắc!

Tiêu Vân vốn đang chờ có thêm Tiên Thiên Ma Thần chưởng khống Hỏa chi Pháp tắc dâng tới cửa, hiện tại đã bị cách không chém giết, tự nhiên sẽ không bỏ qua, trong nháy mắt hóa thành Kim Ô, một ngụm đem nó cắn nuốt.

Sáu vị Thánh Nhân còn lại thấy tình hình này, lại hâm mộ không thôi, khí vận của Tiêu Vân thật sự quá mạnh mẽ, Tiên Thiên Ma Thần đại biểu 3000 đại đạo, mới qua bao lâu, Tiêu Vân cư nhiên lại gặp được một tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Hỏa chi Pháp tắc.

Tiêu Vân chỉ cần đem nó hoàn toàn luyện hóa, vậy đối với sự chưởng khống Hỏa chi Pháp tắc sẽ càng lên cao một tầng lầu, thực

lực lần nữa tiêu thăng một đoạn.

Tam Thanh thậm chí hoài nghi, chờ Tiêu Vân lần này luyện hóa kết thúc, Tiêu Vân không cần pháp bảo, bọn hắn đều không phải đối thủ, bản thể Tiêu Vân thật sự quá cường đại.

Cũng hứa là Yêu Hoàng khí vận đi, sáu vị Thánh Nhân thậm chí cảm thấy tôn Tiên Thiên Ma Thần này là do Đại Đạo ý chí cố ý đưa tới cho Tiêu Vân vậy.

So không được a!

Chuẩn Đề mắt thấy một tôn Tiên Thiên Ma Thần tiến vào bụng Tiêu Vân, Tiên Thiên Ma Thần tiếp theo dự tính phải mất một ít thời gian, bèn ngồi xuống mỹ tư tư tiếp tục luyện hóa một thanh Tiên Thiên Linh Bảo thiền trượng được chia trong lúc đó.

Đoạn thời gian này có thể nói là thu hoạch tràn đầy, từng cái lại từng cái Tiên Thiên Ma Thần giống như kẻ ngu bị kế hoạch dụ dỗ lần lượt dâng tới cửa, làm cho bọn hắn đều cảm giác Đại Đạo ý chí giống như đang cố ý phóng thủy cho bọn hắn vậy, thật sự quá thuận lợi.

Ma Thần Lượng Kiếp nếu cứ vẫn luôn phát triển như vậy, chờ lượng kiếp kết thúc, nguyên một đám toàn bộ đều phải kiếm được đầy bồn đầy bát.

Dù sao Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn cảm giác tiền sở vị hữu khoát xước, Chuẩn Đề hiện tại trong tay cộng thêm Thất Bảo Diệu Thụ tổng cộng có ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Tiếp Dẫn càng là có đủ bốn kiện, tuy rằng không có được chia Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đối với tương lai cảm giác tràn ngập hi vọng a, chờ những Tiên Thiên Linh Bảo này bị hoàn toàn luyện hóa chưởng khống, vậy sức chiến đấu đã không thể so sánh nổi.

Nhiều Tiên Thiên Ma Thần bị giết như vậy, cũng chỉ có Tiêu Vân

lấy được một kiện Cửu Âm Tam Dương Phủ, Lão Tử lấy được một kiện Hỗn Độn Âm Dương Linh, Nữ Oa lấy được một kiện Thủy Hỏa Thái Cực Cầu, tổng cộng ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn lại đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiêu Vân bản thể ở bên cạnh luyện hóa Hỏa chi Pháp tắc, ngoài thân thể liệt diễm thiêu đốt không tắt, tu vi dưới Chuẩn Thánh muốn tới gần bản thể Tiêu Vân đều khó, cho dù đạt tới Chuẩn Thánh tu vi, một khi dính phải đinh điểm Kim Ô Chân Hỏa tản mát ra từ Tiêu Vân, cơ bản cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thánh Nhân phía dưới đều là con kiến, theo thực lực Tiêu Vân càng phát ra cường đại, đối với câu nói này cảm ngộ càng sâu.

Chương 246

Đừng nhìn Thiên Đình Chuẩn Thánh đại yêu chừng mấy trăm cái, nhìn thanh thế to lớn, nhưng trên thực tế, mấy trăm cái Chuẩn Thánh đại yêu cộng lại một chỗ cũng so ra kém Tiêu Vân.

Chuẩn Đề lại luyện hóa một tầng cấm chế, mắt thấy Tiêu Vân đang luyện hóa Hỏa chi Pháp tắc, tạm thời nghỉ ngơi một chút, lấy ra một ít dược liệu toàn hạ trong đoạn thời gian này, cọ lấy hỏa diễm tản mát ra từ Tiêu Vân để luyện đan.

Tiêu Vân quả thực vô lực thổ tào, cái thói quen chiếm tiện nghi nhỏ của Chuẩn Đề chỉ sợ đã dung nhập vào trong nguyên thần rồi, ngay cả chút tiện nghi này cũng muốn chiếm!

Cố tình Chuẩn Đề còn vui vẻ chịu đựng, bởi vì Kim Ô Chân Hỏa của Tiêu Vân thập phần cường đại, cho nên phẩm chất đan dược luyện chế ra cực cao, đáng tiếc xác suất thất bại cũng sẽ gia tăng rất nhiều, nếu không Chuẩn Đề còn có thể hăng hái hơn.

Trong Hỗn Độn cũng không có khái niệm thời gian, Tiêu Vân đối với cảm ngộ Hỏa chi Pháp tắc càng ngày càng sâu, hỏa diễm quay cuồng, không còn chỉ giới hạn hòa cùng huyết dịch thành một thể, bắt đầu cùng bản thể Tiêu Vân dung hợp, một khi dung hợp hoàn thành, bản thể Tiêu Vân chính là một đoàn vô biên liệt diễm, hỏa diễm bất diệt, Tiêu Vân sẽ không bị trọng thương.

Tiêu Vân bản thể Tam Túc Kim Ô, thể hình to lớn, căn bản không cách nào dùng công kích ra dáng để trực tiếp làm Tiêu Vân bị thương, dù sao Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh khẳng định làm không được.

Hỏa diễm phun ra nuốt vào, Tiêu Vân đối với Hỏa chi Pháp tắc

chưởng khống ngày càng sâu sắc.

Những Chuẩn Thánh đại yêu khuynh sào xuất động kia, kết quả một đoạn thời gian tu luyện trưởng thành, dần dần bộc lộ tài năng trong chư thiên vạn giới, vì Thiên Đình tranh đoạt khí vận.

Khi Tiêu Vân đem sự chưởng khống sơ bộ đối với Hỏa chi Pháp tắc đẩy mạnh đến hai phần ba, lại một tôn Tiên Thiên Ma Thần toàn thân thiêu đốt hỏa diễm bay về phía Hồng Hoang.

Tiêu Vân đột nhiên mở hai mắt ra, lúc này kỳ thật có chút mộng, nơi nào có loại chuyện Tiên Thiên Ma Thần chưởng khống Hỏa chi Pháp tắc tiếp nhị liên tam chủ động đưa tới trước mặt chứ?

Sợ không phải là con ruột của Đại Đạo ý chí đi!

Hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sáu vị Thánh Nhân khác càng khó có thể tin, tuy nói khí vận Tiêu Vân càng ngày càng thịnh, nhưng không đến mức đạt tới loại trình độ này chứ?

Ngay cả trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân giờ khắc này đều mở ra đôi mắt hào không có tình cảm, Hồng Quân hơi hơi nhíu mày, thiên cơ này, vô luận như thế nào cũng trắc không ra.

Tiêu Vân không minh bạch nguyên do, cũng không đi quản nữa, nghênh diện bay về phía tôn Tiên Thiên Ma Thần toàn thân thiêu đốt hỏa diễm kia.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần hồn hồn ngạc ngạc toàn dựa vào bản năng hành động kia, khi Tiêu Vân tới gần nó, lại phảng phất như đột nhiên bị kinh động, quay đầu bỏ chạy.

Ngọa tào!

Mắt thấy miếng thịt mỡ bỏ chạy, Tiêu Vân gia tốc đuổi theo về phía trước.

Sáu vị Thánh Nhân khác cũng choáng váng, thời gian dài như vậy rồi, lần đầu tiên thấy tình huống Tiên Thiên Ma Thần bỏ chạy.

"Khả năng do Yêu Hoàng đối với Hỏa chi Pháp tắc cảm ngộ quá sâu, kinh động đến tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, làm cho tôn Tiên Thiên Ma Thần kia bản năng muốn đào ly." Lão Tử không thể giống như Tiêu Vân hành động tự như trong Hỗn Độn, cân nhắc đưa ra một cái lý do như vậy, những người khác cũng sôi nổi gật đầu, cảm thấy Lão Tử nói có đạo lý.

Tiêu Vân vỗ cánh, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đuổi ra khoảng cách vô số, cách tôn Tiên Thiên Ma Thần kia càng ngày càng gần.

Lúc này, một đạo thân ảnh mà Tiêu Vân hào không có sát giác lại như bằng không xuất hiện, một cước đạp lên trên người Tiên Thiên Ma Thần kia.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần vốn đang bỏ chạy trong nháy mắt như bị định trụ, hoàn toàn vô pháp động đậy, ngay cả hỏa diễm thiêu đốt trên người nó cũng trong một nháy mắt bị hình ảnh ngắt quãng.

Chỉ thấy người nọ lộ ra nụ cười hữu thiện với Tiêu Vân, hướng Tiêu Vân hành lễ nói: "Tiêu Vân tiểu hữu hữu lễ, bần đạo Dương Mi Đại Tiên!" Dương Mi Đại Tiên!

Tiêu Vân trong lòng giật mình.

Vị này chính là Hỗn Nguyên Thánh Nhân chứng đạo bằng lực, so với đám Hồng Hoang Thánh Nhân bọn hắn chỉ dựa vào ý chí Thiên Đạo mới chứng đạo thì thực lực hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy bản thân còn lâu mới là đối thủ của Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên rốt cuộc cản đường có ý gì?

Mặc dù trong lòng Tiêu Vân suy nghĩ nhiều, nhưng hắn không hề dám đãi chậm Dương Mi Đại Tiên, lập tức hóa thành hình người, hướng Dương Mi Đại Tiên đáp lễ.

Dương Mi Đại Tiên phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của Tiêu Vân, bình dị gần gũi nói: "Không sai, kỳ thật bần đạo cố ý chặn đường tiểu hữu là để tặng tôn Tiên Thiên Ma Thần mang Hỏa chi pháp tắc này cho tiểu hữu.

Đây cũng là do bần đạo bắt được trong Hỗn Độn hư không." Tê!

Tôn Tiên Thiên Ma Thần này là do Dương Mi Đại Tiên tự mình bắt được từ trong Hỗn Độn hư không?

Trong lòng Tiêu Vân lập tức có lời giải đáp.

Khó trách lại trùng hợp như vậy, đang lúc hắn sầu muộn tìm kiếm thì tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu cho Hỏa chi pháp tắc lại được đưa tới trước mặt, hóa ra là Dương Mi Đại Tiên làm.

Cũng chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới có thể làm được a.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân đi lại tự do trong Hỗn Độn hư không, không chịu sự hạn chế của không gian, không bị Hỗn Độn chi khí quấy nhiễu.

Tiêu Vân làm Hồng Hoang Thánh Nhân, kỳ thật chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi, cách Dương Mi Đại Tiên còn kém một đại cảnh giới.

Bất quá, Dương Mi Đại Tiên tìm hắn có chuyện gì?

Thái độ của Dương Mi Đại Tiên đối với Tiêu Vân rất hòa thiện, nhìn ánh mắt Tiêu Vân, lão trực tiếp mở miệng nói: "Bần đạo đến đây, chỉ là vì muốn kết một cái thiện duyên với tiểu hữu.

Nếu tiểu hữu có vấn đề gì, đều có thể hỏi bần đạo, bần đạo tất

biết gì nói nấy, nói gì cũng nói hết." Tiêu Vân từ khi xuyên việt đến nay, xác thực có nhiều nghi vấn chưa tìm được đáp án, hiện giờ Dương Mi Đại Tiên nguyện ý giải đáp, Tiêu Vân đương nhiên liền hỏi: "Thế nào là Tiên Thiên Ma Thần?" Đây là điều hắn cấp thiết muốn biết nhất, bởi vì hiện tại đang ở trong Ma Thần Lượng Kiếp.

Tuy rằng hiện tại nhìn như thuận buồm xuôi gió, nhưng trời có gió mưa bất trắc, lỡ như lượng kiếp xảy ra biến cố, một cái không cẩn thận liền có nguy cơ vẫn lạc.

Dương Mi Đại Tiên trả lời: "Đại Đạo sơ khai, liền đản sinh vô số sinh linh, đây chính là Tiên Thiên Ma Thần." Lão dừng một chút, lại nói: "Bàn Cổ kia tức là Tiên Thiên Ma Thần.

Bần đạo, cũng là Tiên Thiên Ma Thần." Dương Mi Đại Tiên nói xong, lại sái nhiên cười một tiếng: "Đương nhiên, Tiên Thiên Ma Thần có mạnh có yếu.

Hỗn Độn to lớn, viễn siêu tưởng tượng, phi Hỗn Nguyên Thánh Nhân không thể nhìn thấy toàn bộ.

Cái gọi là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, kỳ thật chính là lấy lực chứng đạo, từ Tiên Thiên Ma Thần tấn thăng làm Đại Đạo Chính Thần, được Đại Đạo ý chí nhận khả, xưng là Đại Đạo Thánh Nhân cũng không sai.

Bàn Cổ cùng bần đạo đều là Đại Đạo Thánh Nhân." "Tiểu hữu có phải đang tò mò vì sao mình có thể đi đến ngày hôm nay?

Trong đó có từng bước quyết trạch của tiểu hữu, cũng có khí vận của tiểu hữu, lại càng kiêm thêm sự che chở từ ý chí Bàn Cổ.

Hồng Hoang nãi do Bàn Cổ sở hóa, Bàn Cổ vứt bỏ nhục thân, hóa thành vạn vật, ý chí của hắn, chính là Hồng Hoang Thiên Đạo ý chí!" Ngọa tào!

Thiên Đạo ý chí chính là Bàn Cổ ý chí?

Tiêu Vân trong nháy mắt liên tưởng đến vô số sự tình, rất nhiều nghi vấn trong lòng cũng nháy mắt có lời giải đáp.

Dương Mi Đại Tiên tung ra tin tức động trời xong cũng không dừng lại, thậm chí có khả năng trong khái niệm của Dương Mi, đây cũng không phải tin tức gì kinh người: "Tiểu hữu nãi do nhãn mâu Bàn Cổ sở hóa, tự nhiên chịu Bàn Cổ ý chí yêu thích.

Tiểu hữu có thể có thành tựu như ngày hôm nay, cũng không thể rời bỏ sự nỗ lực của bản thân.

Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, chính là một loại lựa chọn sau khi thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Chỉ cần Hồng Hoang bất diệt, tắc Thiên Đạo bất diệt; Thiên Đạo bất diệt, tắc Bàn Cổ bất diệt.

Tiểu hữu làm Hồng Hoang Thánh Nhân, cái gọi là Nguyên Thần ký thác hư không, bất quá là Nguyên Thần được Bàn Cổ ý chí bảo hộ mà thôi.

Chỉ cần Bàn Cổ bất diệt, tắc Hồng Hoang Thánh Nhân bất diệt." Hóa ra là như vậy.

Tiêu Vân đối với việc Thánh Nhân vì sao bất tử bất diệt rốt cục cũng có hiểu biết rõ ràng hơn.

Nói cách khác, chỉ cần Hồng Hoang không diệt, như vậy Tiêu Vân sẽ không chết.

Đồng thời, hắn cũng hiểu được vì sao Hồng Quân lại đối đãi với hắn như vậy.

Hồng Quân tuy rằng dĩ thân hợp đạo, nhưng Hồng Hoang thế giới phát triển rốt cuộc vẫn là Bàn Cổ định đoạt.

Tiêu Vân là đôi mắt của Bàn Cổ biến thành, việc Tiêu Vân làm phù hợp với ý chí Bàn Cổ, vậy Bàn Cổ tất nhiên thiên hướng về hắn.

Vì sao Tam Thanh đãi ngộ lại tốt như vậy?

Rốt cuộc chẳng phải vì Tam Thanh là do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, được Bàn Cổ ý chí yêu thích sao!

Những Hồng Hoang Thánh Nhân này, mọi việc làm kỳ thật đều đang thuận ứng Thiên Đạo ý chí, cũng tức là Bàn Cổ ý chí.

Sau đó Tiêu Vân cẩn thận xử lý lại lịch trình phát triển của Hồng Hoang, quy nạp tổng kết ra kết luận: Thiên Đạo ý chí, từ đầu đến cuối đều đang thúc đẩy Hồng Hoang tranh đoạt càng nhiều khí vận!

Dương Mi Đại Tiên thấy Tiêu Vân tựa hồ đã minh bạch rất nhiều thứ, cười mà không nói.

Những việc này nếu không điểm phá, Tiêu Vân dù có suy đoán cũng không cách nào được chứng thực.

Tiêu Vân trong lòng còn nghi vấn, hướng Dương Mi Đại Tiên thỉnh giáo: "Dám hỏi Bàn Cổ đại thần vì sao muốn tranh đoạt khí vận?

Đạo hữu có phải hay không cũng muốn tranh đoạt khí vận?" Dương Mi Đại Tiên từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười, tâm cảnh của lão là như thế.

Có người trời sinh thích cười, có người trời sinh sầu mi khổ kiểm, Dương Mi Đại Tiên lại thuộc về loại trời sinh thích cười kia.

Lão mở miệng nói: "Đại Đạo vô tình, không tranh chung quy cũng chỉ có một đường chết, bần đạo tự nhiên cũng muốn tranh đoạt khí vận.

Chỉ là bần đạo cùng Bàn Cổ lựa chọn một con đường hoàn toàn khác biệt.

Chờ Hồng Hoang Thánh Nhân các ngươi hiện nay thân hãm Ma Thần Lượng Kiếp, Hồng Hoang mỗi khi nhiều thêm một phần khí vận, sẽ nhiều thêm một phần hấp dẫn lực, lượng kiếp sẽ không dễ dàng kết thúc.

Trừ bỏ những Tiên Thiên Ma Thần phiêu đãng trong Hỗn Độn không có thần trí ra, đại nguy hiểm chân chính đến từ những tồn tại lựa chọn cùng một con đường với Bàn Cổ.

Theo bần đạo biết, trong Hỗn Độn nãi có Bát Hoang Lục Hợp, Cửu Thiên Thập Địa!" Bát Hoang Lục Hợp, Cửu Thiên Thập Địa!

Tiêu Vân lần đầu tiên có một cái hiểu biết sơ bộ đối với vô tận Hỗn Độn.

Tại trong Hỗn Độn, có rất nhiều tồn tại giống như Hồng Hoang.

Một cỗ nguy cơ cảm du nhiên sinh ra trong lòng Tiêu Vân.

Rốt cuộc hắn đã cùng Bàn Cổ ý chí cột vào trên một chiếc thuyền, có thể biết Hồng Hoang thế giới đang tranh đoạt khí vận, thì những thế giới kia đồng dạng cũng đang tranh đoạt khí vận.

Một khi lạc bại, khó thoát cái chết, giới thời Hồng Hoang cũng không còn tồn tại, tất cả những gì Tiêu Vân sở hữu đều sẽ hôi phi yên diệt.

Tiêu Vân cũng đại khái nghe hiểu ý tứ của Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên cùng Bàn Cổ lựa chọn con đường khác nhau, Bàn Cổ lựa chọn thân hóa thế giới, Dương Mi Đại Tiên lại không có, cho nên Dương Mi Đại Tiên trước mắt cùng Hồng Hoang thế giới không có xung đột, thậm chí còn có khả năng liên thủ.

Tiêu Vân có một nghi vấn lớn nhất: "Đại Tiên vì sao lại coi trọng ta như thế?

Trong Hồng Hoang Thánh Nhân, thực lực Hồng Quân còn ở trên ta..." Dương Mi Đại Tiên cười như không cười nhìn Tiêu Vân một hồi, vui vẻ trả lời: "Đại Đạo vô tình, chút ít thực lực sai biệt không đáng nhắc tới.

Càng huống chi Hồng Quân kia tư chất ngu độn, lại khí vận không tốt, bần đạo hà tất cùng hắn kết thiện duyên!" Phốc!

Tiêu Vân suýt chút nữa phun!

Ni mã!

Hồng Quân tư chất ngu độn?

Khí vận không tốt?

Lời này nếu là người khác nói, Tiêu Vân khẳng định sẽ phun vào mặt đối phương, thuận tiện gọi Hồng Quân ra cùng đối phương tâm sự nhân sinh, thảo luận một phen cái gì gọi là thực lực vi tôn.

Nhưng lời này xuất ra từ miệng Dương Mi Đại Tiên, tuy rằng Tiêu Vân trong lòng có chút không cho là đúng, nhưng cũng không có phản bác.

Nếu Hồng Quân tư chất ngu độn, Hồng Hoang ức vạn sinh linh sợ là không có mấy người có tư chất.

Nếu Hồng Quân khí vận không tốt, lại làm sao ngồi được vị trí Đạo Tổ?

Trong Hồng Hoang cho tới nay đều là Hồng Quân thực lực mạnh nhất.

Dương Mi Đại Tiên trông thấy Tiêu Vân tựa hồ không có lý giải, thoải mái cười một tiếng: "Tiểu hữu khẳng định cảm thấy bần đạo nói khoác không biết ngượng, trong lòng cũng không tán đồng.

Bất quá bần đạo kỳ thật nói không sai, Hồng Quân tiểu nhi, đừng

nhìn hắn dĩ thân hợp đạo, lúc nguy cấp có thể mượn Bàn Cổ chi lực kháng địch, có thể phát huy thực lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng chung quy bất quá là 'tọa khốn vi thành' (ngồi khốn trong thành) mà thôi!" Hồng Quân tọa khốn vi thành?

Chương 247

Tiêu Vân trong lòng kinh hãi, biết lời Dương Mi Đại Tiên nói tất nhiên là tin tức trọng yếu.

Cảnh giới của hắn không đủ, cho nên nhìn sự việc không có được cái nhìn bao quát như Hỗn Nguyên Thánh Nhân Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên nói Hồng Quân tọa khốn vi thành, tất nhiên là có căn cứ.

Dương Mi Đại Tiên thật sâu nhìn Tiêu Vân một cái, kiên nhẫn giải thích cho Tiêu Vân: "Ngươi xem, tiểu hữu tái gia ma luyện, ngao du Hỗn Độn hư không không khó đi?

Vậy ngươi ngẫm lại xem, vì sao Hồng Quân không dám rời đi Hồng Hoang thế giới?

Lựa chọn dĩ thân hợp đạo, kỳ thật là hạn chết khả năng đột phá, kiếp này vô vọng thành Đại Đạo Thánh Nhân, đây không phải là tọa khốn vi thành thì là gì?" "Tương phản, tiểu hữu lúc trước chứng đắc Hồng Hoang Thánh Nhân chi vị, lựa chọn phương thức chứng đạo tương đồng với bần đạo.

Tiểu hữu lựa chọn ba loại pháp tắc, làm tương ba loại pháp tắc hoàn toàn nắm giữ, đó chính là lúc tiểu hữu lấy lực chứng đạo, thành tựu Đại Đạo Thánh Nhân!

Những Hồng Hoang Thánh Nhân khác ngược lại cũng muốn dùng phương thức này chứng đạo, thiên thiên thiên tư không bằng tiểu hữu, cho nên không có thành công." Lấy lực chứng đạo!

Thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Tiêu Vân trước đó cũng chỉ có một cái khái niệm mơ hồ đối với

việc tăng lên thực lực, Dương Mi Đại Tiên lại trực tiếp chỉ rõ con đường cho hắn.

Chỉ riêng ơn chỉ đường này đã khiến Dương Mi Đại Tiên cùng Tiêu Vân có nhân quả khiên liên.

Lúc trước lựa chọn phương thức chứng đạo xem ra là chính xác.

Loại phương thức truy cầu cực hạn này không chỉ làm cho Tiêu Vân sau khi trở thành Thánh Nhân có thực lực mạnh hơn người khác, mà còn làm cho hắn có cơ hội nâng cao một bước.

Như thế xem ra, Dương Mi Đại Tiên nói Hồng Quân tọa khốn vi thành kỳ thật cũng không sai.

Cho dù Hồng Quân cùng tận hết thảy tâm tư, bước không qua ngưỡng cửa kia, chung quy vô pháp lấy lực chứng đạo, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Tiêu Vân tiếp nhận ơn truyền đạo thụ nghiệp của Dương Mi Đại Tiên, ngay sau đó lại truy vấn: "Tích nhật Hồng Hoang Đạo Tổ từng ngôn, Hồng Hoang có thể có chín vị Thánh Nhân, hiện giờ mới có tám vị, vì sao Hồng Hoang không thể có càng nhiều Thánh Nhân?" Nếu Hồng Hoang có thể có càng nhiều Thánh Nhân, dưới trướng Tiêu Vân Chuẩn Thánh có thể nhiều vô kể.

Thánh Nhân càng nhiều, Hồng Hoang thế giới cùng các thế giới khác tranh phong, phần thắng càng lớn.

Dương Mi Đại Tiên ha ha cười to, nói thẳng không kiêng kỵ: "Bởi vì Bàn Cổ đạo hữu chỉ có chút thực lực ấy a!" Dương Mi Đại Tiên cười đến vui vẻ, Tiêu Vân lại suýt chút nữa mắt tròn mắt dẹt.

Hắn còn tưởng rằng là nguyên nhân đặc thù gì, kết quả là bởi vì Bàn Cổ thực lực chỉ có thể chống đỡ chín vị Thánh Nhân tồn tại!

Dương Mi Đại Tiên cười xong, mới nói: "Bàn Cổ đạo hữu ngược

lại là muốn có càng nhiều Thánh Nhân, nhưng thực lực không cho phép a.

Sở dĩ hiện tại chỉ có tám vị Thánh Nhân, tất nhiên là Bàn Cổ đạo hữu vì lưu cái vị trí để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào." Được rồi, Tiêu Vân hiểu.

Đạo lý nói toạc ra kỳ thật rất đơn giản, lúc trước đại gia thực lực đều không được, Hồng Quân giảng đạo làm cho đại gia đều lĩnh ngộ đồ vật, thế là thực lực đại trướng.

Hạn chế thực lực tăng trưởng, thường thường chính là loại lĩnh ngộ này.

Tổng hợp những tin tức này, Tiêu Vân dĩ nhiên minh bạch vì sao Dương Mi Đại Tiên lại tìm hắn kết thiện duyên mà không tìm người khác, cũng không tìm Hồng Quân.

Bởi vì những người khác đã không còn cơ hội tiến thêm một bước, chỉ có hắn, Tiêu Vân, có cơ hội lấy lực chứng đạo, thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Tiêu Vân về mặt tin tức đã dẫn trước người khác một bước, ngay cả con đường phía trước cũng bỗng nhiên rộng mở.

Hắn hướng Dương Mi Đại Tiên thỉnh giáo vấn đề cuối cùng: "Như vậy dám hỏi Đại Tiên, trị thử Ma Thần Lượng Kiếp, ngã ứng đương tố ta (ta nên làm gì)?" Đạo lý đều hiểu, con đường cũng thông, vấn đề quan trọng nhất là: Tiếp theo nên làm gì?

Hiện tại có Dương Mi Đại Tiên chỉ điểm sai lầm, vấn đề này Tiêu Vân khẳng định phải hỏi.

Hỏi xong có lẽ có thể đi ít đi rất nhiều đường vòng.

Dương Mi Đại Tiên lộ ra ánh mắt "trẻ nhỏ dễ dạy".

Lão tìm Tiêu Vân khả không đơn giản chỉ là kết cái thiện duyên, tốt nhất là muốn cùng Tiêu Vân kết làm minh hữu.

Tiêu Vân thực lực tiến bộ càng nhanh, đến lúc đó phát huy tác dụng càng lớn. "Tiểu hữu tự nhiên không cần nóng vội, nên tu luyện thì tu luyện, nên tranh đoạt pháp bảo thì tranh đoạt, nên bồi dưỡng thủ hạ thế lực thì bồi dưỡng.

Đại Đạo tranh phong tịnh không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ cần tại trên con đường tham ngộ pháp tắc tuần tự đi tới, chờ đạo hữu lấy lực chứng đạo thành Đại Đạo Thánh Nhân thời khắc, Ma Thần Lượng Kiếp tự nhiên lạc mạc." 23333...

Tiêu Vân dở khóc dở cười, còn tưởng rằng Dương Mi Đại Tiên có kế hoạch hùng vĩ gì, không ngờ Dương Mi Đại Tiên cũng Phật hệ như vậy.

Tổng kết một câu: Nên làm cái gì thì làm cái đó.

Bất quá, Dương Mi Đại Tiên cũng không hoàn toàn không có kế hoạch.

Lão cước hạ nhất động, đem tôn Tiên Thiên Ma Thần bị định trụ kia giao cho Tiêu Vân: "Tiểu hữu tự đi luyện hóa Hỏa hệ pháp tắc, chờ hoàn toàn luyện hóa xong, nếu có thể hoàn toàn tham ngộ chưởng khống Hỏa hệ pháp tắc, thực lực tiểu hữu sẽ siêu việt Hồng Quân tiểu nhi kia, giới thời bần đạo sẽ lại tìm tiểu hữu." Nói xong, Dương Mi Đại Tiên không thấy bóng dáng, phảng phất như từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện.

Tiêu Vân tuy rằng đối với Không Gian pháp tắc có nhiều tham ngộ, nhưng ngay cả một tia không gian ba động cũng không cảm thụ được.

Thậm chí, Dương Mi Đại Tiên vừa rồi xuất hiện trước mặt hắn

có phải là chân thân của đối phương hay không hắn cũng không biết.

Đại Đạo Thánh Nhân thực lực, quả nhiên thâm sâu khó lường.

Tiêu Vân giờ phút này suy nghĩ rõ ràng chưa từng có, một lần nữa hiện ra bản thể, đem tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Hỏa chi pháp tắc kia một ngụm nuốt vào.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần này bị Dương Mi Đại Tiên định trụ, từ đầu đến cuối đều không có động đậy.

Sau khi nuốt Tiên Thiên Ma Thần, trong lòng dâng lên một tia cảm ngộ đối với Không Gian pháp tắc.

Thế là Tiêu Vân không có lập tức trở về, lưu tại nguyên địa đem luyện hóa. *** Ngoài cửa ngõ Hồng Hoang, sáu vị Thánh Nhân khác ngay từ đầu thấy Tiêu Vân đuổi theo cũng tịnh chưa nghĩ nhiều.

Bọn họ đối với thực lực Tiên Thiên Ma Thần đã trải qua thời gian dài thử thăm dò, có hiểu biết rõ ràng.

Hiện tại ngay cả Chuẩn Đề đều dám nói một câu hoàn toàn không sợ mấy tên Tiên Thiên Ma Thần này, Tiêu Vân thực lực mạnh nhất, đối phó Tiên Thiên Ma Thần lại càng dễ dàng.

Chỉ là, Tiêu Vân chậm chạp chưa về, bọn họ lại có chút nóng nảy.

Nhất là Nữ Oa, lo lắng nói: "Tiêu Vân sẽ không trúng kế chứ?

Khả năng không có Tiên Thiên Ma Thần nào lại biết bỏ chạy như vậy." Nàng nói thế, Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh trong tay mỗi người đều khựng lại.

Trước đó đối với Tiêu Vân yên tâm là bởi vì tin tưởng thực lực Tiêu Vân, nhưng Tiêu Vân đến nay chưa về, trong lòng bọn họ liền nhiều thêm vài phần nghi lự.

Lão Tử thân là Đại sư huynh, tuy rằng cũng có chút dự cảm không

tốt, nhưng y nguyên an ủi nói: "Sư muội không cần lo lắng, Thánh Nhân bất tử bất diệt, Yêu Hoàng thực lực viễn siêu ngã đẳng, tất nhiên là truy kích tôn Tiên Thiên Ma Thần kia đi xa rồi.

Hỗn Độn hư không lại vô biên vô tế, lộ trình diêu viễn, chờ Yêu Hoàng tru sát tôn Tiên Thiên Ma Thần kia tự nhiên sẽ trở về." Thông Thiên cũng an ủi: "Không sai, Yêu Hoàng trí kế vô song, không phải hạng người hữu dũng vô mưu.

Cho dù thật sự có lừa dối, Yêu Hoàng cũng tất nhiên có thể thuận lợi thoát thân." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Nữ Oa một cái, từ tâm mà luận, Tiêu Vân nếu thật trúng kế vẫn lạc, trong lòng hắn sẽ sảng khoái, nhưng sau đó ngay lập tức sẽ lâm vào vô tận lo lắng.

Chúng Thánh Nhân hiện tại tề tâm hiệp lực cộng độ Ma Thần Lượng Kiếp, Tiêu Vân giống như người dẫn đầu, có Tiêu Vân ở đó, bọn hắn chỉ cần đi theo phía sau xuất lực sau đó chia chỗ tốt là được.

Nếu Tiêu Vân đột nhiên không còn, bọn hắn sẽ hoảng thần.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng tích nhật cùng Tiêu Vân có chút hiềm khích, nhưng thời điểm này lại một điểm cũng không hy vọng Tiêu Vân vẫn lạc, ngược lại hy vọng Tiêu Vân bình an vô sự.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, nháy mắt từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra một tia lo lắng.

Hiện tại thời gian trôi qua thư phục khoát chước, thực lực tuy rằng yếu đi một chút, nhưng cũng là tương đối, bảo bọn hắn đi đánh những Chuẩn Thánh kia thì chiếu dạng một cái đánh mười cái nhẹ nhàng.

Nếu Tiêu Vân xảy ra chuyện, đối với Tây Phương Nhị Thánh ảnh hưởng rất lớn, chí ít đối với tín tâm đều là một đả kích trọng đại, đến

lúc đó đối phó Tiêu Thiên Ma Thần khủng sợ đều phải bó tay bó chân.

Còn có một điểm, lo lắng Tiêu Vân nếu thật vẫn lạc, cái tổ đội lâm thời do mấy vị Thánh Nhân tạo thành này khả năng cũng sẽ trực tiếp tan rã, vậy những ngày tháng tốt đẹp vừa mới bắt đầu chẳng phải cũng đi tong sao?

Nhất thời sáu vị Thánh Nhân đều đang vì Tiêu Vân lo lắng.

Tại Hồng Hoang Thiên Đình, khoảng cách lần trước Tiêu Vân về đã có một thời gian dài.

Vì tranh đoạt Ma Giáo khí vận, Tiêu Vân lục tục đem Chuẩn Thánh đại yêu trong Thiên Đình phái vãng Lục Đạo Luân Hồi.

Cho nên giờ phút này trong Thiên Đình đều là những yêu tướng cảnh giới Đại La Kim Tiên phụ trách sự vụ cụ thể.

Thường Hi cùng Hi Hòa làm Yêu phi, cơ bản cũng mặc kệ sự nghi Thiên Đình.

Thế là, trong đoạn thời gian Tiêu Vân bặt vô âm tín, trong Thiên Đình dần dần truyền ra một ít lưu ngôn: "Nghe nói chưa?

Yêu Hoàng, Yêu Hậu cùng các Thánh Nhân khác tại trong Hỗn Độn đại chiến một trận, đồng quy vu tận rồi!

Ta tìm người nghe ngóng, các Thánh Nhân khác cũng đã lâu không có động tĩnh!" "Sẽ không đâu?

Chẳng lẽ những Chuẩn Thánh đại yêu kia không phải đi Lục Đạo Luân Hồi, mà ngược lại là tham dự đại chiến đi?" "Ngươi xem, Thiên Đình ta trừ bỏ hai vị Yêu phi, Chuẩn Thánh một cái đều không còn, nếu không phải xảy ra đại sự, làm sao lại như vậy?" "Vậy phải làm thế nào cho phải?

Nếu để Hồng Hoang vạn tộc biết Thiên Đình ta trống rỗng, chẳng

phải chúng ta đều phải xong đời?" "Nếu quả thật như thế, những Thánh Nhân giáo phái kia sợ là cũng phải xong đời.

Không có Thánh Nhân tọa trấn, lại không có Chuẩn Thánh trấn áp động loạn, khẳng định phải xảy ra chuyện!" ...

Những lời này nguyên bản chỉ lưu truyền số lượng ít trong Thiên Đình, dù sao thời gian cách quá lâu, Thánh Nhân đều tại trong Hỗn Độn hư không săn giết Tiên Thiên Ma Thần, thời gian rỗi cũng đều dùng để luyện hóa pháp bảo, luyện chế đan dược tăng cường thực lực.

Dù cho phái khiển Chuẩn Thánh tiến vào luân hồi cũng đều dùng phương thức trực tiếp ban pháp chỉ cho Chuẩn Thánh, không có trực tiếp xuất hiện, người khác cũng không quá rõ ràng.

Loại tin tức không đáng tin cậy này, theo thời gian trôi qua, lại có càng ngày càng nhiều người tin.

Từ quy mô nhỏ trong Thiên Đình truyền bá, dần dần khuếch tán ra Hồng Hoang thế giới.

Hồng Hoang vạn tộc cũng cẩn thận từng li từng tí thảo luận.

Loại lưu ngôn hoang đường này, mấy vị Thánh Nhân dù thân tại Hỗn Độn nhưng vẫn luôn quan chú biến hóa trong chư thiên vạn giới, cũng sẽ thỉnh thoảng lưu ý Hồng Hoang thế giới, cho nên khi lời đồn bắt đầu truyền bá, mấy vị Thánh Nhân đã biết được.

Chỉ là ngay từ đầu không có để ở trong lòng, ngược lại bọn hắn lo lắng cho an nguy của Tiêu Vân, cho nên không ai đi quản.

Theo loại lưu ngôn này càng truyền càng rộng, thậm chí đệ tử Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo đều đang lén lút bàn tán, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn ngồi không yên, chuẩn bị tiến vào Hồng Hoang trừng thanh dao ngôn.

Bất quá, Nữ Oa lại ở thời điểm này ngăn cản: "Trước tiên đừng đi, vừa vặn nhìn xem tiếp theo sẽ thế nào, không phải muốn nhìn xem phẩm tính đám đệ tử kia tột cùng ra sao ư?" Tại thời điểm Tiêu Vân mất tích, Nữ Oa phảng phất trưởng thành không ít.

Đối với đề nghị như thế, Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh đều gật đầu, ngầm thừa nhận.

Dù cho hiện tại Hồng Hoang nháo đến loạn hơn nữa, chỉ cần Thánh Nhân vừa xuất hiện, lập tức có thể bát loạn phản chính.

Đây chính là uy lực Thánh Nhân.

Dù chỉ có một Thánh Nhân ở đây cũng có thể trấn áp toàn bộ Hồng Hoang.

Dưới sự ngầm đồng ý của sáu vị Thánh Nhân, loại dao ngôn này dần dần đại hành kỳ đạo.

Mọi người phát hiện, nghị luận đạo Thánh Nhân quy mô lớn như vậy mà vẫn không có Thánh Nhân xuất hiện, trong mắt bọn hắn, những Thánh Nhân kia khẳng định xảy ra vấn đề rồi, dù cho không có vẫn lạc thì cũng đều trọng thương.

Cho nên, một ít Chuẩn Thánh từng bị Thánh Nhân áp chế, nguyên một đám tâm tư bắt đầu hoạt lạc.

Dựa vào cái gì phải nghe Thiên Đình?

Dựa vào cái gì chỗ tốt và tài nguyên đều bị Thiên Đình cùng các Thánh Nhân giáo phái chiếm giữ?

Ngay cả một ít yêu binh yêu tướng trong Thiên Đình dần dần cũng nảy sinh một ít tâm tư.

Vì sao phải tuân thủ nghiêm ngặt thiên quy do Yêu Hoàng định ra?

Yêu Hoàng khả năng đều đã vẫn lạc!

Những Chuẩn Thánh đại yêu quản lý bọn hắn cũng không thấy đâu, không chừng đều bồi táng theo Yêu Hoàng rồi!

Chương 248

Đương nhiên, trong Thiên Đình có loại người tâm tư thâm trầm, tự nhiên cũng có kẻ trung thành với Tiêu Vân.

Cho nên Thường Hi cùng Hi Hòa thân tại hậu cung rất nhanh đã được bẩm báo: Trong Thiên Đình có một số yêu tướng mật mưu tạo phản!

Thường Hi cùng Hi Hòa lập tức kinh hãi.

Trước đây các nàng cũng không nghĩ tới khả năng Tiêu Vân xảy ra chuyện, người khác không biết nhưng các nàng lại rõ ràng, những Chuẩn Thánh đại yêu trong Thiên Đình kia kỳ thật đều tiến vào Lục Đạo Luân Hồi trấn áp Ma Giáo.

Nhưng xác thực đã lâu không liên hệ với Tiêu Vân, ngay cả Nữ Oa cũng đã lâu không truyền tin tức, cho nên trong lòng các nàng cũng có chút lo lắng.

Nhưng hiện tại sự thái khẩn cấp, các nàng vội vàng điều động Thiên Đình khố tàng (kho tàng), đem toàn bộ khố tàng chuyển vào trong hậu cung.

Những thứ này đều là tích lũy của Thiên Đình, không dung có thất.

Sau đó các nàng nhanh chóng si tuyển người đáng tin cậy củng vệ hậu cung để tránh sinh loạn; mặt khác tắc hướng Đại Vu Huyền Minh cùng Hậu Thổ trong Lục Đạo Luân Hồi truyền tin.

Nhiên, hành động này của Thường Hi cùng Hi Hòa, trong mắt những kẻ có tâm lại càng giống như đã xác thực những lời đồn đại kia.

Những kẻ nguyên bản còn đang tả hữu dao động, dã tâm trong

lòng bỗng nhiên bành trướng.

Không lâu sau khi Thường Hi cùng Hi Hòa đem Thiên Đình khố tàng chuyển vào hậu cung, Hồng Hoang vạn tộc, một ít chủng tộc bất an phận dưới sự dẫn dắt của Chuẩn Thánh trong tộc, liên hợp công đánh Thiên Đình!

Những Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang vạn tộc này sở dĩ thủ tiên công đánh Thiên Đình là vì Thiên Đình giàu có nhất.

Đánh hạ Thiên Đình có thể đạt được số lượng chỗ tốt không đếm xuể: pháp bảo, đan dược, thiên tài địa bảo... giới thời mặc sức lấy dùng.

Hơn nữa trong Thiên Đình có yêu tướng nguyện ý cùng những Chuẩn Thánh này nội ứng ngoại hợp, muốn trong lửa lấy hạt dẻ mưu đoạt chỗ tốt.

Không thể không nói, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Vân, Thiên Đình thực tại quá giàu có.

Cả Hồng Hoang thế giới, phỏng chừng có một nửa đồ tốt nằm tại Thiên Đình.

Dù cho tất cả mọi người đều biết phong hiểm rất lớn, nhưng lợi ích động nhân tâm, trên đời luôn có kẻ to gan làm bậy. "Hừ!" Lão Tử thấy chỉ bất quá hơi buông lỏng một chút đã có hạng người lòng lang dạ thú trực tiếp công đánh Thiên Đình, hừ lạnh một tiếng, trong lòng đã phán tử hình cho đám người này.

Chờ nháo đằng không sai biệt lắm, những Chuẩn Thánh công đánh Thiên Đình này, có một cái tính một cái, toàn bộ đều chạy không thoát, thậm chí ngay cả chủng tộc sau lưng bọn hắn cũng sẽ bị thanh tẩy.

Phải biết rằng, Tiêu Vân trị hạ Thiên Đình nhưng xưa nay chưa từng hà đãi Hồng Hoang vạn tộc.

Tức tiện như thế, những kẻ lợi ích hun tâm này, vẻn vẹn bằng vào một ít suy đoán hào vô căn cứ liền dám công đánh Thiên Đình.

Nếu bọn hắn những Thánh Nhân này ngày nào đó thật sự lâm vào nguy cơ, đám gia hỏa này chẳng phải muốn từ sau lưng đâm dao sao?

Cho nên, bất quản phía sau phát sinh cái gì, sáu vị Thánh Nhân đối với điểm này hoàn toàn nhất trí: Có một cái tính một cái, toàn bộ sẽ bị thanh tẩy.

Giờ phút này, những Chuẩn Thánh kia tập trung công đánh Thiên Đình, lực lượng thủ vệ Thiên Đình trước mắt tự nhiên khó mà ngăn cản.

Hơn nữa có một số yêu binh yêu tướng nảy sinh tâm tư khác biệt, mắt thấy đại biến sắp tới, lập tức lâm trận phản chiến.

Nam Thiên Môn cơ hồ không có sự phản kháng ra hồn nào, trong thời gian ngắn đã luân hãm.

Những yêu binh yêu tướng y nguyên trung thành với Thiên Đình mắt thấy địch phương thế đại, đành phải lui thủ.

Thường Hi cùng Hi Hòa biết tin Hồng Hoang vạn tộc Chuẩn Thánh công nhập Nam Thiên Môn, lâm nguy không loạn, kịp thời đứng ra. "Các ngươi muốn tạo phản sao?

Thiên Đình ta mấy trăm Chuẩn Thánh đại yêu giờ phút này đang tại Lục Đạo Luân Hồi cùng Ma Giáo tư sát.

Đại Vu Huyền Minh cùng Hậu Thổ nếu thu được tin tức tất nhiên sẽ đến chi viện.

Chờ Yêu Hoàng trở về, các ngươi không chỉ sẽ thừa thụ lửa giận của Yêu Hoàng, ngay cả tộc nhân cũng sẽ bị thanh tẩy.

Hiện tại tức khắc hối ngộ, còn có thể từ nhẹ phát lạc; nếu chấp

mê bất ngộ, ngày họa cập tộc nhân, cũng đừng kêu oan!" Thường Hi cùng Hi Hòa tuy rằng hiện tại từ thực lực đối bỉ mà xem là ở vào thế yếu, nhưng lại không có kinh hoảng thất thố, khí độ Yêu phi vẫn phải có.

Có một số Chuẩn Thánh nghe xong lời ấy, trong lòng có chút dao động.

Dù sao Thiên Đình tích uy đã lâu, nếu hai vị Yêu phi không có hoảng, như vậy bằng vào lần này công đánh Thiên Đình, tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Vô luận Yêu Hoàng còn sống hay là những Chuẩn Thánh đại yêu trong Lục Đạo Luân Hồi chưa chết, bọn hắn đều tuyệt vô hạnh lý.

Nhiên, phú quý hiểm trung cầu (phú quý cầu trong nguy hiểm).

Có người khiếp đảm, tự nhiên có kẻ to gan.

Một vị Chuẩn Thánh xuy tiếu nói: "A a, hai vị Yêu phi ngược lại là mồm miệng lanh lợi.

Nếu sở ngôn phi hư, vì sao chúng ta đều đánh vào Nam Thiên Môn cũng không thấy Yêu Hoàng hiện thân?

Càng không thấy những Chuẩn Thánh đại yêu kia, chi bằng tranh thủ thời gian gọi bọn hắn ra, để cho chúng ta kiến thức một chút a!" "Ha ha ha ha!" "Đúng vậy!

Gọi ra để cho chúng ta nhìn xem!" Một ít Chuẩn Thánh phóng túng cũng đi theo ồn ào.

Nữ Oa tại ngoài cửa ngõ Hồng Hoang lạnh lùng nhìn những Chuẩn Thánh kia ra sức nhảy nhót.

Nàng ngược lại muốn nhìn xem Thiên Đình bên trong có bao nhiêu người sẽ trung với chức thủ, lại có bao nhiêu người sẽ thông đồng

làm bậy.

Hết thảy cục thế đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Bất thành Thánh Nhân giai lâu nghĩ (đều là kiến hôi), hiện tại muốn bóp chết đám Chuẩn Thánh này dễ như trở bàn tay.

Hậu Thổ cùng Huyền Minh hai vị Đại Vu tiếp được truyền tin cũng giận tím mặt.

Các nàng vẫn luôn co lại trong Lục Đạo Luân Hồi, tại khắc này bước ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi, lao thẳng đến Thiên Đình. *** Trong Hỗn Độn, một đầu Kim Ô thể hình vô cùng to lớn, hỏa diễm trên thân hừng hực thiêu đốt như muốn phần thiêu hư không.

Bất luận Hỗn Độn chi khí nào tới gần đều sẽ lập tức tiêu tán vô hình từ xa xa, độ ấm khủng bố phảng phất có thể đem hết thảy thiêu thành tro tàn.

Tiêu Vân huy động vũ dực.

Bản thể của hắn sau khi luyện hóa tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Hỏa chi pháp tắc kia, rõ ràng lại lớn hơn một vòng.

Thu hoạch giờ phút này không thể nghi ngờ là phi thường to lớn.

Tiêu Vân có thể phi thường trực quan cảm nhận được, lúc này hắn đối với việc chưởng khống Hỏa chi pháp tắc đã đạt đến 99%.

Chỉ kém một điểm cảm ngộ nữa là có thể hoàn toàn chưởng khống Hỏa chi pháp tắc.

Giới thời, hoàn toàn nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, thực lực sẽ vô cùng cường đại, thậm chí sẽ siêu việt thực lực bản thân Hồng Quân.

Hắn tùy tùy tiện tiện phun ra một ngụm hỏa diễm, đem phương viên trăm vạn dặm Hỗn Độn hư không thiêu thành một biển lửa, sau đó cả người thư sảng huy động cánh, hướng về Hồng Hoang trở lại.

Không bao lâu, Tiêu Vân tới gần cửa ngõ Hồng Hoang, kinh ngạc phát hiện sáu Thánh Nhân còn lại toàn bộ đều mặt sắc âm trầm nhìn vào bên trong Hồng Hoang.

Chẳng lẽ xảy ra biến cố?

Ma Giáo chẳng lẽ đột nhiên bạo phát?

Đem Chuẩn Thánh phái đi treo lên đánh?

Hẳn là không đến mức đó chứ?

Tiêu Vân trong nháy mắt vượt qua một đoạn cự ly, hóa thành hình người đứng bên cạnh Nữ Oa, mục quang hướng Hồng Hoang thế giới nhìn lại.

Nữ Oa cảm thụ được khí tức Tiêu Vân xuất hiện bên cạnh mình, thân tử mãnh liệt run lên, thậm chí có một loại xúc động muốn khóc.

Lúc Tiêu Vân luôn ở bên cạnh thì không cảm thấy gì, nhưng Tiêu Vân chỉ rời đi một đoạn thời gian liền cảm thấy trong lòng trống rỗng, nhất là liên tưởng đến một ít kết quả không tốt thì càng tâm như đao giảo.

Vạn hạnh chính là sự kỳ vọng của nàng không có thất vọng, Tiêu Vân đã về!

Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh cũng bỗng nhiên giật mình.

Tiêu Vân đều đứng ở bên cạnh bọn hắn mới phản ứng được, nếu vừa rồi Tiêu Vân muốn đối bọn hắn xuất thủ, e rằng ngay cả cơ hội phản kích đều không có.

Xem ra Yêu Hoàng biến mất một đoạn thời gian, thực lực lại đại trướng.

Càng quan trọng hơn là Tiêu Vân vừa về, bọn hắn giống như có

chủ tâm cốt, không hoảng hốt nữa.

Hơn nữa bọn hắn biết, Tiêu Vân vừa trở về, trong Hồng Hoang những kẻ nhảy nhót tưng bừng đoạn thời gian này phải xui xẻo, là loại xui xẻo lớn, thần hồn câu diệt họa cập chủng tộc!

Mấy vị Thánh Nhân nguyên bản định xuất thủ, toàn bộ đều nhìn Tiêu Vân, chờ Tiêu Vân đi xử lý sự tình.

Dù cho Tiêu Vân đem Hồng Hoang thế giới giết tới sơn băng địa liệt, máu chảy thành sông, bọn hắn cũng sẽ không đi ngăn cản, tin tưởng Hồng Quân cũng sẽ không đi ngăn cản.

Ai bảo một số con kiến hôi cứ nhất định phải tìm đường chết đây.

Tiêu Vân chỉ nhìn thoáng qua Hồng Hoang giờ phút này đang loạn cào cào, tiền nhân hậu quả nhất ứng sự nghi đều suy diễn ra được.

Đối với cách làm của sáu vị Thánh Nhân hắn không cảm thấy có gì không ổn, nhưng, đám Chuẩn Thánh đánh lên Thiên Đình cùng những yêu binh yêu tướng phản bội Thiên Đình kia lại triệt để chọc giận hắn!

E là Tiêu Vân hắn đối với bọn chúng quá nhân từ, đến mức để bọn chúng cảm thấy Yêu Hoàng nhu nhược dễ bắt nạt, chỉ bằng vào một chút lời đồn căn bản không đứng vững cũng dám làm ra loại sự tình này!

Như vậy, Tiêu Vân hắn hôm nay phải cho bọn chúng biết, cái gì gọi là: Yêu Hoàng nhất nộ, phục thi ức vạn! "Phóng tứ!" Tiêu Vân dưới cơn bạo nộ tiến vào Hồng Hoang, một tiếng nộ quát, thiên địa chấn chiến.

Những Chuẩn Thánh công đánh Thiên Đình kia, khi bị thần niệm Tiêu Vân tỏa định liền cảm giác như bị một ngọn núi lớn áp tại trên thân, không cách nào động đậy.

Lúc Tiêu Vân nộ quát "phóng tứ", bọn hắn tề xoát xoát thổ ra một ngụm máu tươi.

Đồng thời, một cái ý niệm khủng bố từ đầu tim dâng lên, một loại sợ hãi cùng tuyệt vọng chưa từng có trong nháy mắt đem những Chuẩn Thánh dã tâm bừng bừng này dọa vỡ mật, từng người như bùn nhão than nhuyễn trên mặt đất. "Xong..." Cho dù đến lúc đó mấy trăm Chuẩn Thánh đại yêu của Thiên Đình trở về cũng không đến mức làm bọn hắn sợ thành dạng này.

Nhiên, Yêu Hoàng sống sờ sờ trở về, loại hậu quả này căn bản không cách nào thừa thụ.

Hiện tại không phải là sự tình thân gia tính mệnh nữa rồi, mà là quan hệ đến chủng tộc tồn vong.

Vô tận nội cứu cùng tội ác cảm nãi là gánh nặng không thể chịu đựng nổi, so với khí cơ Tiêu Vân thi gia tại trên người áp chế còn muốn trầm trọng gấp một trăm lần, một vạn lần.

Những yêu binh yêu tướng lâm trận phản chiến kia, thấy Yêu Hoàng trở về, sợ hãi cùng hối hận trong nháy mắt đánh tan tinh thần của bọn hắn.

Không có người nào dám đào ly, cũng không có người nào dám phản kháng.

Tiêu Vân thánh nhân chi uy cái áp Hồng Hoang thế giới vô số tuế nguyệt.

Chuẩn Thánh nào có nhận thức thanh tỉnh đều điên cuồng dập đầu khóc lóc kể lể nhận sai: "Cầu Yêu Hoàng buông tha tộc nhân của ta!

Như nay về sau ta làm một con chó của Yêu Hoàng, mặc cho Yêu Hoàng khu sử.

Yêu Hoàng để ta sinh thì sinh, để ta tử thì tử, dù cho Yêu Hoàng

muốn đem ta rút gân lột da cũng tuyệt không phản kháng.

Hết thảy hành vi đều là do ta tự tác chủ trương, bị ma quỷ ám ảnh, khẩn thỉnh Yêu Hoàng không cần liên lụy tộc nhân của ta..." "Tộc nhân của ta đều vô tội, hết thảy sai lầm đều do ta một tay gây nên, cầu Yêu Hoàng lưu cho tộc nhân ta một con đường sống.

Dù cho thừa thụ lại nhiều khổ nạn đều là Yêu Hoàng ân điển, cầu Yêu Hoàng khai ân!" "Cầu Yêu Hoàng chớ giận chó đánh mèo tộc ta, hết thảy hậu quả do ta độc tự gánh chịu, mặc cho thiên đao vạn quả, chỉ cầu Yêu Hoàng võng khai nhất diện..." Những Chuẩn Thánh này minh bạch, giờ phút này không phải vấn đề sinh tử tồn vong của bản thân nữa, hậu quả khi Yêu Hoàng phát nộ, bọn hắn căn bản không cách nào gánh chịu.

Chương 249

"Hừ!" Tiêu Vân hừ lạnh một tiếng, chỉ lăng không vung tay lên, những yêu binh yêu tướng lâm trận phản qua Thiên Đình kia liền bị ném vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trực tiếp giết bọn hắn thì quá tiện nghi, phải để bọn hắn vĩnh sinh vĩnh thế tại Tu La Đạo và Súc Sinh Đạo chịu đựng vô tận thống khổ, phương năng bình tức lửa giận trong lòng Tiêu Vân.

Chỉ tùy ý vừa ra tay, số lượng hàng trăm vạn yêu binh yêu tướng biến mất tại trong Thiên Đình, loại uy năng Thánh Nhân này không phải những Chuẩn Thánh này có khả năng tưởng tượng.

Ánh mắt hắn quét qua những Chuẩn Thánh kia, trong lòng lại không có một tia đồng tình.

Tiêu Vân từ khi trở thành Yêu Hoàng, đối với Hồng Hoang vạn tộc có thể nói là nhân từ khoan hậu, mặc cho bọn hắn tự do phát triển, thậm chí ước thúc Yêu tộc, lưu cho Hồng Hoang vạn tộc không gian sinh tồn càng thêm ưu việt.

Kết quả, vẻn vẹn chỉ biến mất một đoạn thời gian, những Chuẩn Thánh Hồng Hoang vạn tộc này liền dám công đánh Thiên Đình.

Nếu Thánh Nhân thật sự không tại, chẳng phải để bọn hắn thực hiện được rồi sao?

Giới thời Thiên Đình vất vả thành lập phân băng ly tích, Yêu phi chịu đủ lăng nhục!

Không giết không đủ để bình tức lửa giận trong lòng, không giết không đủ để uy hiếp Hồng Hoang vạn tộc, không giết không đủ để hiển lộ uy nghi của Tiêu Vân.

Tiêu Vân muốn để những Chuẩn Thánh này nhìn xem hậu quả!

Muốn để Hồng Hoang vạn tộc kia nhìn xem hậu quả! "Truyền pháp lệnh của ta!

Chủng tộc nào có tham dự trong đó, thanh trừ hết thảy huyết mạch, từ Hồng Hoang thế giới triệt để xóa bỏ!" Tiêu Vân một tiếng lệnh hạ, Thiên Đình vô số binh mã oanh nhiên ứng nặc.

Bọn hắn sớm đã bị dọa xuất một thân mồ hôi lạnh, vô số yêu binh yêu tướng vạn phần khánh hạnh mình không có đi sai đường, nếu trước đó chọn sai trận doanh, vậy sẽ là vạn kiếp bất phục. "Đừng!" "Yêu Hoàng, thật ngoan tâm!" "Yêu Hoàng sao dám như thế!

Không sợ nghiệp lực quấn thân sao?" ...

Pháp lệnh của Tiêu Vân truyền khắp Thiên Đình.

Những Chuẩn Thánh đang vô cùng thảm thắc chờ đợi Tiêu Vân phát lạc kia nghe được kết quả không thể thừa thụ nhưng lại nằm trong dự liệu này, thống khổ kêu rên.

Những Chuẩn Thánh này làm sai sự tình, liền phải gánh chịu hậu quả!

Thiên Đình binh mã nhanh chóng điều động, vô số đội ngũ từ Thiên Đình hướng Hồng Hoang dũng mãnh lao tới.

Tiêu Vân trở tay trấn áp những Chuẩn Thánh này, mang theo bọn hắn trừng to mắt nhìn thật kỹ hậu quả do chính mình gây ra!

Giờ phút này Hồng Hoang hoàn toàn nằm dưới uy áp của Tiêu Vân, bất cứ phản kháng nào cũng là đồ lao.

Những Chuẩn Thánh kia trơ mắt nhìn xem Thiên Đình yêu binh yêu tướng đồ sát tộc nhân của mình, tâm như đao cắt, khóe mắt muốn nứt ra nhưng lại đối với Tiêu Vân không thể làm gì.

Tuy rằng Tiêu Vân trước đó chưa từng đối với Hồng Hoang vạn tộc ra tay, nhưng cũng không đại biểu Tiêu Vân sẽ mặc cho bọn hắn làm càn.

Lần này nếu không dùng lôi đình thủ đoạn trừng phạt cực hình, làm sao ngăn chặn loại sự tình này lần nữa phát sinh?!

Tổng cộng bốn mươi mốt vị Chuẩn Thánh, liên lụy ba mươi bốn cái chủng tộc, Tiêu Vân một cái cũng không buông tha.

Thường Hi cùng Hi Hòa trong lòng có chút không đành lòng, nhưng nhìn sở tác sở vi của một số người, cảm thấy làm như thế mới giải hận, các nàng mới sẽ không làm thánh mẫu biểu đi khuyên can Tiêu Vân lúc này.

Lôi đình vũ lộ câu quân ân, Tiêu Vân lần đại thanh tẩy này là vì để cho về sau sẽ không bao giờ phát sinh loại sự tình này nữa.

Uy nghiêm Thiên Đình, cần dùng vô số máu tươi để đúc thành.

Những Hồng Hoang vạn tộc không có tham dự trong đó toàn bộ đều đang khánh hạnh.

Lúc trước những kẻ truyền bá dao ngôn càng là bị mắng đến máu chó đầy đầu, nếu lúc ấy bọn hắn cũng tham dự vào, kim thời kim nhật cũng sẽ không còn tồn tại.

Những việc này Tiêu Vân không có động thủ.

Thiên Đình đã lâu không có kinh lịch chiến đấu, tràng thanh tẩy này toàn bộ giao cho những yêu binh yêu tướng kia đi làm.

Thiên Đình phát triển đến hôm nay, nếu ngay cả chút thực lực ấy cũng không có, vậy cũng không có tất yếu tồn tại.

Trên thực tế, nếu mấy trăm Chuẩn Thánh đại yêu kia không có tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đình thực lực cũng đủ để đem

Hồng Hoang vạn tộc toàn bộ từ Hồng Hoang thế giới xóa bỏ.

Tiếng khóc, tiếng đánh nhau, tiếng chém giết...

Cả Hồng Hoang bởi vì một đầu pháp lệnh của Tiêu Vân mà sôi trào không dứt.

Máu tươi nhuộm đỏ vô số thổ địa.

Ba mươi bốn cái chủng tộc, ức vạn sinh linh, từ nay về sau sẽ không còn tồn tại.

Tiêu Vân lạnh lùng nhìn hết thảy, sáu vị Thánh Nhân trong Hỗn Độn đồng dạng cũng đang lạnh lùng bàng quan.

Hết thảy đều là gieo gió gặt bão, xúc phạm ranh giới cuối cùng của Yêu Hoàng, vạn tử nan từ.

Nhất là Nữ Oa, nếu Tiêu Vân không có kịp thời trở về, nàng đồng dạng cũng sẽ làm như vậy, lấy thân phận Yêu Hậu đi làm như vậy.

Máu không chảy khô, ân oán không dứt.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không có bất kỳ biểu thị gì.

Nhân quả nghiệp lực tùy theo chủng tộc diệt tuyệt mà tan thành mây khói, nghiệp lực mà những Chuẩn Thánh kia một sương tình nguyện cho rằng sẽ giáng xuống, căn bản không có thi gia lên đầu Tiêu Vân.

Tiêu Vân tận mắt nhìn từng cái chủng tộc liên lụy trong đó bị phúc diệt.

Mỗi khi một cái chủng tộc tiêu vong, hắn liền giết một cái Chuẩn Thánh, để cho hắn đi bồi táng cùng chủng tộc của mình.

Một ngày này, Hồng Hoang vì chi tịch nhiên.

Yêu Hoàng nhất nộ, phục thi ức vạn.

Tiêu Vân vì để chấn nhiếp vạn tộc, dĩ tuyệt hậu hoạn, đại khai sát giới.

Trong Hồng Hoang, những kẻ như Trấn Nguyên Tử chi lưu đều run lẩy bẩy.

Tác vi Chuẩn Thánh, từ lúc Hồng Quân giảng đạo sống đến bây giờ, cũng coi là tồn tại đứng ở đỉnh đoan Hồng Hoang.

Nhưng Tiêu Vân chỉ một phen lửa giận đã dọa bọn hắn cảm giác cái mạng nhỏ tùy thời khó giữ nổi.

Chênh lệch thực lực giữa bọn hắn cùng Tiêu Vân dĩ nhiên đã có một cái hồng câu không thể vượt qua.

Thậm chí ngay cả Hậu Thổ cùng Huyền Minh cũng cảm thụ được loại chênh lệch thực lực này.

Các nàng trước kia chỉ cảm thấy Tiêu Vân mạnh hơn các nàng, lúc Thập Nhị Tổ Vu còn đầy đủ thì dám cùng Thánh Nhân đánh một trận.

Nhưng hiện tại, Tiêu Vân nhất nộ, các nàng có thể cảm giác thiên địa chi địa phảng phất đều bị ý chí Tiêu Vân nhuộm đẫm, cùng Tiêu Vân đối đầu giống như cùng thế giới là địch.

Áp lực khủng bố kia làm các nàng biết, Tiêu Vân thực lực càng mạnh hơn, một mình Tiêu Vân có thể trấn áp cả Hồng Hoang.

Đoạn thời gian Thánh Nhân không xuất hiện, đều tại trong Hỗn Độn đối phó Tiên Thiên Ma Thần, cho nên trong Hồng Hoang có một số Chuẩn Thánh cảm thấy mình là một phương đại lão, tâm thái cũng có chút bành trướng, lúc gặp Thánh Nhân đệ tử cũng hoàn toàn không sợ, có đôi khi còn hoàn toàn không nể mặt Thánh Nhân đệ tử.

Hiện giờ Tiêu Vân vừa trở về lại lập tức làm bọn hắn nhận rõ hiện thực: Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ!

Thông Thiên tại ngoài cửa ngõ Hồng Hoang cảm khái nói: "Sau lần này, trong Hồng Hoang lại có thể an định một đoạn thời gian." Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi gật đầu.

Hiện tại bọn hắn bận rộn ứng phó Ma Thần Lượng Kiếp, cũng không có nhiều thời gian như vậy để lặp đi lặp lại thao tâm tranh đấu nội bộ Hồng Hoang.

Tiêu Vân dùng lôi đình thủ đoạn trấn áp Hồng Hoang, cổ kế có thể an ổn một đoạn thời gian dài.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn tắc có chút hâm mộ.

Khả năng Hồng Hoang vạn tộc sau tao ngộ lần này kiến thức được uy lực Thánh Nhân sẽ đối với Thánh Nhân vô cùng kính sợ, nhưng Thánh Nhân cùng Thánh Nhân ở giữa cũng có chênh lệch.

Tiêu Vân sau khi truy kích tôn Tiên Thiên Ma Thần kia trở về, thực lực rõ ràng lần nữa đại trướng.

Bọn hắn tuy rằng đoạn thời gian này thu hoạch cũng không nhỏ, nhưng so với Tiêu Vân, tiến triển thực lực quả thực như rùa bò.

Tiêu Vân chờ sự thái xử lý hoàn tất, về Thiên Đình an ủi hai vị Yêu phi một phen.

Hồng Hoang vạn tộc lúc này mới được thở dốc, bằng không lúc Tiêu Vân ở đó, như mặt trời lơ lửng giữa trời, áp lực mang đến cho bọn hắn quá lớn.

Huyền Minh cùng Hậu Thổ về Lục Đạo Luân Hồi, đem những Đại Vu kia toàn bộ đánh một trận, để tránh những Đại Vu này ở trong Lục Đạo Luân Hồi hưởng thụ ngày tháng quá lâu không biết mình nặng bao nhiêu cân lượng.

Xi Vưu, Hình Thiên... mấy Đại Vu bình bạch vô cố bị một trận đòn, tự nhiên lại sẽ đi tìm kẻ yếu hơn để bắt nạt.

Những yêu binh yêu tướng phản bội Thiên Đình kia không chỉ phải thừa thụ nỗi khổ Lục Đạo Luân Hồi, mỗi lần luân hồi đi ra lại phải bị những Đại Vu này điên cuồng đấm đá, vĩnh vô thiên nhật...

Tiêu Vân đem Thiên Đình một lần nữa chỉnh đốn một phen, cho hai vị Yêu Hậu một ít pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế.

Trước khi những Chuẩn Thánh đại yêu kia trở về Thiên Đình, việc nhà Thiên Đình muốn hai vị Yêu Hậu đại vi quản lý, muốn chưởng ngự Thiên Đình vô số binh mã cũng không thể một mực trừng phạt, phải ân uy tịnh tế mới được, cho nên khẳng định phải có một ít đồ tốt lấy ra khao thưởng.

Tiêu Vân về ngoài Hỗn Độn, sáu vị Thánh Nhân đều không có rảnh rỗi, ngay cả Nữ Oa cũng đang luyện hóa pháp bảo tăng cường thực lực.

Bọn hắn bị Tiêu Vân kích thích rồi.

Tam Thanh thậm chí hoài nghi ba người bọn hắn liên thủ giờ phút này cũng chưa chắc đánh lại Tiêu Vân.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề dứt khoát hơn nhiều, đều không cần hoài nghi, hai tên này khẳng định đánh không lại Tiêu Vân!

Cho nên Chuẩn Đề đối với phòng ngự pháp bảo càng để tâm hơn một chút, ra sức luyện hóa, bộ dạng như thể muốn kháng đòn giỏi hơn một chút. ...

Tiêu Vân lại nhìn thoáng qua hình thế Chư Thiên Vạn Giới.

Sau khi những Chuẩn Thánh đại yêu kia khuynh sào xuất động tiến vào Chư Thiên Vạn Giới, rõ ràng đem thế đầu Ma Giáo toàn diện áp chế.

Ưu thế của Yêu tộc là dù cho sau khi chuyển thế, tu vi cũng sẽ nhanh chóng bay lên, sẽ không giống Huyền Đô Đại Sư Huynh, Quảng

Thành Tử cùng Đa Bảo Đạo Nhân phải tốn thời gian dài cảnh giới mới lên được.

Còn có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, tuy rằng tại ba ngàn đại thế giới y nguyên lăn lộn không ra gì, nhưng tại hơn vạn tiểu thế giới lại triệt để ngồi vững vị trí lão đại, dựa vào nhục thân cường hoành, có thể tại trong tiểu thế giới đi ngang, trừ phi có thể đem tiểu thế giới đánh nát, bằng không tại trong tiểu thế giới chính là vô địch.

Tiêu Vân nhìn Long Phượng Kỳ Lân tại trong tiểu thế giới tác oai tác quái hưởng thụ ngày tháng, suy nghĩ chờ Ma Thần Lượng Kiếp qua đi sẽ đem tam tộc toàn bộ kéo về Hồng Hoang.

Nếu lại để bọn hắn tiếp tục ngốc ở đó, lấy bỉnh tính tam tộc, tất nhiên sẽ đem thanh danh Thiên Đình bại quang.

Hắn lần nữa hiện ra bản thể, lần này tới gần sáu vị Thánh Nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tại lúc Tiêu Vân hiện ra bản thể theo bản năng đi che chắn hỏa quang mãnh liệt kia.

Bản thể Kim Ô của Tiêu Vân sau khi liên tục ba lần luyện hóa Hỏa chi pháp tắc, so với Thái Dương Tinh còn muốn khủng bố hơn.

Nhiệt độ nóng rực thậm chí làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác được "nóng"!

Sau khi trở thành Thánh Nhân, thực lực siêu quần, hàn thử bất xâm, hỏa diễm bình thường căn bản sẽ không làm bọn hắn có bất kỳ cảm giác gì.

Nhưng Tiêu Vân giờ phút này lại làm cho mấy vị Thánh Nhân toàn bộ cảm nhận được nhiệt lãng cuồn cuộn.

Đây mới chỉ là tới gần thôi, nếu để hỏa diễm trực tiếp thiêu trên người, kia mới gọi là khủng bố.

Tiêu Vân phát hiện Nữ Oa cư nhiên lau mồ hôi trán li ti, bỗng nhiên ý thức được nhiệt lượng mình vô ý phóng thích đối với Thánh Nhân đều có thể sản sinh ảnh hưởng, liền vỗ cánh bay về phía xa.

Chương 250

Bất quá dù bay xa, sáu vị Thánh Nhân dùng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy.

Vô tận hỏa diễm quay cuồng đem Hỗn Độn hư không lãnh tịch nướng đến phát nhiệt.

Lần trước sau khi luyện hóa tôn Tiên Thiên Ma Thần do Dương Mi Đại Tiên bắt cho, Tiêu Vân còn chưa kịp tế tế cảm ngộ.

Giờ phút này, hắn khống chế hỏa diễm hướng bốn phía duỗi ra, bao trùm phạm vi cực kỳ rộng lớn.

Nếu trượng lượng cự ly, phạm vi hỏa diễm bao trùm thậm chí siêu việt lớn nhỏ của Hồng Hoang thế giới!

Tiêu Vân cảm thấy vạn phần sướng khoái.

Giờ phút này hắn cùng hỏa diễm hòa làm một thể.

Hỏa diễm chính là hắn, hắn chính là hỏa diễm.

Hỏa chi cực hạn, như Tiêu Vân vậy, tại trong Hỗn Độn hư không cũng có thể thiêu đốt không tắt, không có vật dẫn cháy cũng không có dưỡng khí, chỉ đơn thuần lấy hình thức hỏa diễm tồn tại.

Sau khi thư triển lại bắt đầu thu long (thu lại).

Một con Tam Túc Kim Ô hình tượng dần dần thành hình, sau đó gia tốc thu súc, từng đám hỏa diễm phảng phất như đang điệp gia.

Rất nhanh, phạm vi Tiêu Vân bao trùm thu nhỏ một nửa; lại trong nháy mắt, kích thước Tam Túc Kim Ô lần nữa thu nhỏ một nửa...

Loại tốc độ thu súc này nhanh đến cực hạn.

Nếu lưu tâm quan sát, thậm chí có thể nhìn thấy phiến khu vực

Tiêu Vân bao trùm trước đó bị hỏa diễm hoàn toàn thiêu thành chân không, tốc độ Hỗn Độn chi khí tràn vào xa xa đuổi không kịp tốc độ Tiêu Vân thu súc.

Đương sáu Thánh Nhân khác chú ý tới Tiêu Vân, hắn đã thu súc thành một tôn Tam Túc Kim Ô chỉ có to cỡ ngọn núi nhỏ.

Hỏa diễm trên người hắn nhìn qua kim quang chói lọi, nhìn xa thậm chí tưởng rằng do hoàng kim tạo thành mà không phải hỏa diễm.

Nồng độ đến cực hạn.

Sáu vị Thánh Nhân tưởng rằng Tiêu Vân đang trui luyện nhục thân, kết quả một giây sau, một phiến hỏa quang hạo nhiên suýt chút nữa làm mù mắt bọn hắn.

Bản thể Tam Túc Kim Ô của Tiêu Vân giống như nổ tung, quét sạch Hỗn Độn hư không, hỏa quang bao trùm khu vực vô biên vô tế, thậm chí siêu việt phạm vi quan trắc của Thánh Nhân!

Mắt nhìn thấy nơi nào, nơi đó toàn là hỏa diễm.

Tại thời khắc bọn hắn đang mộng bức, vô biên hỏa diễm lại chuyển thuấn tiêu thất, Tiêu Vân hóa thành hình người đứng tại bên cạnh bọn hắn, không có một ti một hào nhiệt lượng tiết lộ.

Hoàn toàn chưởng khống rồi!

Dương Mi Đại Tiên nói chờ Tiêu Vân hoàn toàn tham ngộ chưởng khống Hỏa chi pháp tắc sẽ tới tìm hắn, tuyệt đối không nghĩ tới Tiêu Vân lại nhanh như vậy đã hoàn toàn chưởng khống!

Tiêu Vân là người có thể cảm nhận rõ ràng nhất thực lực tăng lên.

Đối với pháp tắc chưởng khống độ 99% và hoàn toàn chưởng khống là hoàn toàn hai loại khái niệm.

Chênh lệch thực lực nếu phi muốn định lượng, thì sau khi hoàn

toàn chưởng khống Hỏa chi pháp tắc, thực lực so với lúc chưởng khống 99% mạnh gấp mười lần không chỉ!

Loại Tiên Thiên Ma Thần như trước đó tìm tới cửa, Tiêu Vân hiện tại có thể không khách khí chút nào nói: Hiện tại giết Tiên Thiên Ma Thần như giết gà!

Thông Thiên nhìn Tiêu Vân khí tức nội liễm đứng ở trước mặt, nhưng tại trong thức hải của hắn, Tiêu Vân không thấy đâu, mà biến thành một đám hỏa diễm.

Đám hỏa diễm này thập phần nguy hiểm, thậm chí làm cho Thông Thiên cảm giác hỏa diễm có thể thiêu đốt Nguyên Thần.

Nói cách khác, Tiêu Vân như hôm nay không cần dùng pháp bảo cũng có thể làm bị thương Nguyên Thần người khác.

Ngay cả Nguyên Thần đều có thể thương cập, vậy nhục thân càng không cần phải nói.

Thông Thiên thậm chí hoài nghi hiện tại hắn cùng Tiêu Vân đánh nhau thì có thể chống đỡ mấy cái hiệp?

Hắn u u hỏi: "Yêu Hoàng, như nay thực lực đạt tới tầng thứ nào rồi?" Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng một cái trong tay đang luyện đan, một cái trong tay đang luyện khí, nhưng Thông Thiên vừa hỏi như vậy, toàn bộ đều vểnh tai nghe.

Con đường Thánh Nhân cảnh giới, Tiêu Vân rõ ràng đi ở phía trước bọn hắn, bọn hắn khẳng định đối với thực lực Tiêu Vân tràn đầy tò mò.

Dù sao thực lực đến tầng thứ này, vãng tiền bước ra một bước nhỏ cũng thiên nan vạn nan, nếu có sở tham khảo, khả năng sẽ dễ dàng rất nhiều.

Tiêu Vân hồi vị lại sự lĩnh ngộ đối với Hỏa chi pháp tắc, nghe

Thông Thiên nghe ngóng thực lực, Tiêu Vân cũng không có cố ý giấu diếm.

Dù sao từ lúc chứng đạo đã chú định lộ tuyến về sau khác biệt, Tiêu Vân chỉ cần hoàn toàn nắm giữ ba loại pháp tắc lưu lại lúc chứng đạo Hồng Hoang Thánh Nhân là có thể lấy lực chứng đạo, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Thông Thiên con đường này rõ ràng đi không được. "Ta như nay hoàn toàn nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, thực lực so với lúc trước chứng đạo thành Thánh mạnh hơn vô số lần.

E rằng...

đã siêu việt vị trong Tử Tiêu Cung kia..." Tiêu Vân chắp tay đứng, thực lực cường đại làm hắn lúc nhìn về phía Hỗn Độn hư không không còn kiêng kị mê mang.

Hiện tại lại có Tiên Thiên Ma Thần tới, căn bản không cần những người khác xuất thủ, hắn đơn thủ liền có thể trấn áp. "Siêu việt vị trong Tử Tiêu Cung kia..." Thông Thiên ngây ra như phỏng, khẽ nói lặp lại câu nói của Tiêu Vân, rõ ràng bị kinh ngốc.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng run tay một cái.

Lão Tử luyện phế một lò đan dược, Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện phế một kiện pháp bảo.

Tác vi Thánh Nhân, theo lý không có khả năng xuất hiện loại sai lầm này.

Nhiên, tin tức này của Tiêu Vân thực tại quá kinh người, làm bọn hắn căn bản thu liễm không được tâm thần.

Dù sao, vị kia chính là Hồng Quân Đạo Tổ a!

Tam Thanh đều là thân truyền đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân thực lực viễn viễn siêu việt bọn hắn.

Nhiên, Tiêu Vân lại nói siêu việt Hồng Quân.

Bọn hắn biết Tiêu Vân tất nhiên sẽ không tại loại sự tình này nói khoác, cho nên Tiêu Vân khủng sợ thật sự có thực lực siêu việt Hồng Quân!

Chuẩn Đề nhìn Tam Thanh một cái, tâm lý nói: Mộng bức đi?

Ta sớm biết đấu không lại Tiêu Vân.

Luận mưu kế, luận bố cục, lần nào cũng lạc hậu Tiêu Vân; luận thực lực, a, cái đó càng không cần nói, từ đầu đến cuối đều bị Tiêu Vân đè ép đánh.

Hiện tại tốt rồi, Tiêu Vân thực lực siêu việt Sư tôn, đấu cái rắm a?

Chuẩn Đề lại trong lòng khánh hạnh một phen, may mắn mình sớm thấy rõ hình thế, hướng Tiêu Vân đầu thành phục nhuyễn (chịu thua), đi theo Tiêu Vân lăn lộn một đoạn thời gian, trong tay cũng nhiều hơn hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, thời gian trôi qua thư phục cực kỳ.

Hiện tại lại đang trị Ma Thần Lượng Kiếp, Tiêu Vân thực lực càng mạnh, ôm đùi Tiêu Vân thì cơ hội an nhiên vượt qua Ma Thần Lượng Kiếp càng lớn.

Trong Tử Tiêu Cung, thời điểm Tiêu Vân nói xong câu đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân lại liệt khai thêm một tia khe hở.

Hồng Hoang hờ hững mở to mắt, nhìn về phía Hỗn Độn hư không bên ngoài cửa ngõ Hồng Hoang, trên mặt nhiều hơn một tia kinh ngạc cùng không hiểu.

Nữ Oa nhìn bộ dáng Tiêu Vân ý khí phong phát, mỉm cười.

Thực lực của nàng trong mấy vị Thánh Nhân vẫn luôn bồi hồi ở

hạ du, bất quá nàng cũng lười đi tranh, bản tính nàng là như thế.

Chỉ cần Tiêu Vân càng ngày càng mạnh, nàng đi theo phía sau Tiêu Vân cũng không cần đi lo lắng.

Trong Hỗn Độn hư không, lại có một tôn Tiên Thiên Ma Thần hướng về Hồng Hoang bay tới.

Lúc những người khác không phát hiện, Tiêu Vân đã cảm ứng được.

Hắn vừa lúc nhìn Chư Thiên Vạn Giới, thấy một màn Tôn Ngộ Không đánh nổ đầu chó Ma Giáo giáo chủ, khóe miệng nhếch lên.

Tên Tiên Thiên Ma Thần này tới thật đúng lúc, vừa vặn để hắn thử một chút uy lực của Hỏa chi pháp tắc.

Hắn khuất chỉ bắn ra, một đóa hỏa miêu từ đầu ngón tay bay ra, trong nháy mắt hóa thành một con hỏa long, cực tốc hướng trong Hỗn Độn hư không bay đi. "Ân?" Các Thánh Nhân khác kinh hãi, ngưng thần quan sát lập tức phát hiện hướng Tiêu Vân công kích ẩn ẩn có một tia không gian ba động ẩn hối.

Giết nhiều Tiên Thiên Ma Thần như vậy, bọn hắn đối với loại không gian ba động này không thể quen thuộc hơn.

Tiên Thiên Ma Thần này nếu lại tới gần một chút, bọn hắn thiết định có thể phát hiện, nhưng Tiêu Vân lại có thể cách một khoảng cách xa như vậy phát hiện ra, chờ Tiêu Vân phát động công kích bọn hắn mới phản ứng được.

Hỏa long kia tiếp cận tôn Tiên Thiên Ma Thần đang ngốc nghếch xông về Hồng Hoang, sát na gian bành trướng gấp trăm lần, mở ra miệng rồng khổng lồ trong nháy mắt đem tôn Tiên Thiên Ma Thần kia dìm ngập.

Sáu Thánh Nhân lập tức mất đi tung tích tôn Tiên Thiên Ma Thần

kia, chờ hỏa long quay trở lại mới kinh hãi phát hiện, tôn Tiên Thiên Ma Thần kia bị đoàn hỏa diễm của Tiêu Vân hoàn toàn bao khỏa tại trong đó, căn bản không cách nào động đậy.

Hơn nữa, tôn Tiên Thiên Ma Thần kia còn sống.

Bắt sống, không phải giết chết.

Tiêu Vân không có vận dụng bất kỳ pháp bảo nào, người cũng đứng tại nguyên địa không nhúc nhích, chỉ đầu ngón tay bắn ra một đóa hỏa miêu liền bắt sống một tôn Tiên Thiên Ma Thần.

Loại thực lực khủng bố này làm các Thánh Nhân khác lần nữa động dung.

Khó trách Yêu Hoàng lại có lòng tin siêu việt Hồng Quân, thực lực này thật sự đáng sợ.

Bọn hắn đều da đầu tê dại, thậm chí hoài nghi Tiên Thiên Linh Bảo có thể đỡ nổi một kích của Yêu Hoàng hay không, e rằng phải là Tiên Thiên Chí Bảo mới có thể miễn cưỡng ngăn cản đi?

Tiêu Vân ở thời điểm này cũng có lĩnh ngộ sâu sắc hơn.

Khó trách lúc trước Hồng Quân đem những pháp bảo kia toàn bộ phân phát xuống.

Đến cấp bậc thực lực như hiện nay, Tiêu Vân mới biết được Hồng Quân cảm thấy ở Hồng Hoang căn bản dùng không đến những pháp bảo kia.

Dương Mi Đại Tiên cũng nói, Hồng Quân sẽ không ra khỏi Hồng Hoang, cho nên những pháp bảo kia đối với Hồng Quân mà nói, giữ lại cũng là để không, không bằng phát xuống.

Cho nên Hồng Quân chỉ giữ lại Tạo Hóa Ngọc Điệp dùng để thôi diễn, còn lại đều chia hết.

Thông Thiên nhìn hỏa diễm đem Tiên Thiên Ma Thần giam cầm đến hoàn toàn không cách nào động đậy kia, đầu óc y nguyên mộng.

Chỉ là một đoàn hỏa diễm, có thể làm cho tôn Tiên Thiên Ma Thần kia hoàn toàn bị áp chế?

Không có khả năng a!

Hỏa diễm lại không phải Tiên Thiên Chí Bảo.

Lại nói, Tiên Thiên Chí Bảo muốn đem Tiên Thiên Ma Thần áp chế đến không cách nào động đậy cũng khó làm được.

Quá thần kỳ.

Chẳng lẽ đây là Pháp tắc chi lực?

Thông Thiên lần thứ nhất chân chính cảm thấy hối hận.

Lúc trước chứng đạo vì sao không nỗ lực nhiều hơn chút nữa chứ!

Hắn cảm thấy hai loại phương thức chứng đạo khác biệt không lớn, Tiêu Vân tuy rằng so với hắn mạnh hơn một chút, nhưng cũng mạnh có hạn.

Hiện tại mới biết được, đây không phải vấn đề mạnh hơn một chút, mà là quả thực đem hắn treo lên đánh, là vấn đề không biết bị đánh ra sao!

Chương 251

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đi theo đau trứng một hồi.

Lúc ấy bọn hắn cũng đều học qua, kết quả gặp một chút trở ngại lập tức liền buông tha.

Hối hận a!

Sớm biết Pháp tắc chi lực mạnh như vậy, nói gì cũng muốn đi theo Tiêu Vân học.

Lão Tử lập tức cảm giác đan dược luyện chế ra đều không thơm nữa...

"Tiêu Vân tiểu hữu, mời đến gặp mặt một lần." Tiêu Vân vừa bắt sống tên Tiên Thiên Ma Thần kia, trong tai đột nhiên truyền đến thanh âm của Dương Mi đại tiên.

Thanh âm phảng phất như trực tiếp xuất hiện trong tai Tiêu Vân, sáu vị Thánh Nhân còn lại hoàn toàn không hề hay biết.

Tiêu Vân tùy tay ném tên Tiên Thiên Ma Thần kia cho Thông Thiên, sau đó động thân tiến vào Hỗn Độn hư không để hội kiến Dương Mi đại tiên.

Lục Thánh đều tưởng rằng Tiêu Vân đi vào sâu trong Hỗn Độn để tu luyện thêm một bước nên cũng không nghĩ nhiều.

Tam Thanh đặc biệt hâm mộ, bởi vì Tiêu Vân hiện nay có thể đi lại tự như trong Hỗn Độn hư không, căn bản không cần kiêng kị Hỗn Độn chi khí.

Tiêu Vân độn vào hư không, rất nhanh đã nhìn thấy thân ảnh Dương Mi đại tiên.

Dương Mi đại tiên đang cười tủm tỉm đứng chờ, thấy Tiêu Vân đến liền chắp tay chúc mừng trước một phen: "Chúc mừng tiểu hữu đã nhanh chóng nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, thực lực lại tiến thêm một bước." Tiêu Vân cùng Dương Mi đại tiên hàn huyên vài câu, Dương Mi đại tiên mới nói vào chính sự.

Chỉ thấy từ trong tay áo, ông lấy ra một hạt châu đen kịt như mực, nhìn qua chẳng có gì bắt mắt, đưa về phía Tiêu Vân nói: "Tiêu Vân tiểu hữu, đây là mảnh vỡ của Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn Châu!" Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu!

Đây chính là một trong tứ đại Hỗn Độn Chí Bảo, bên trong chứa đựng một cái Hồng Mông thế giới, có thể che giấu thiên cơ.

Cho dù chỉ là một mảnh vỡ, nó cũng là sự tồn tại vô cùng cường đại, ít nhất cũng tương đương với đẳng cấp Tiên Thiên Chí Bảo, không ngờ thứ này lại nằm trong tay Dương Mi đại tiên.

Tiêu Vân kinh ngạc nhìn Dương Mi đại tiên, không biết ông lấy mảnh vỡ Hỗn Độn Châu ra làm gì, chắc không phải để khoe khoang chứ?

Dương Mi đại tiên hẳn không vô liêu đến mức đó.

Kết quả, Dương Mi đại tiên trực tiếp ném mảnh vỡ Hỗn Độn Châu cho Tiêu Vân.

"Hồng Mông thế giới nằm ở một mảnh vỡ khác, mảnh vỡ này chỉ có tác dụng che giấu thiên cơ.

Tiểu hữu cầm lấy, đem luyện hóa dung hợp với Lục Đạo Luân Hồi.

Sau khi thành công, liền có thể mang theo ký ức và pháp bảo tiến vào luân hồi, hết thảy bắt đầu lại từ đầu, tương đương với sống lại một đời!" Mang theo ký ức và pháp bảo tiến vào luân hồi sống lại một

đời!

Chuyện này khủng bố đến mức nào?

Như vậy cho dù đi sai đường cũng có thể thông qua chuyển thế để bù đắp.

Thánh Nhân luân hồi chuyển thế kiểu này chẳng khác gì bật hack.

"Đại tiên vì sao lại đem trọng bảo bực này cho ta?" Tiêu Vân nghi hoặc trong lòng.

Tuy rằng Lục Đạo Luân Hồi hiện nay gần như nằm trong tay hắn, nhưng không có nghĩa là Dương Mi đại tiên bắt buộc phải đưa mảnh vỡ Hỗn Độn Châu cho hắn.

Đồ tốt giữ lại không tốt sao?

Nếu không có mục đích, hà tất phải tặng không cho người khác.

Dương Mi đại tiên sớm dự liệu Tiêu Vân sẽ có câu hỏi này, cười ha hả nói: "Đem mảnh vỡ Hỗn Độn Châu giao cho tiểu hữu là để lưu lại một con đường lui.

Tiểu hữu có thể dùng Hỏa chi pháp tắc dung hợp nó với Lục Đạo Luân Hồi, đến khi vạn bất đắc dĩ, bần đạo cũng có thể mượn nó để tránh họa." Tiêu Vân gật đầu, chừa lại đường lui cũng là lẽ thường tình.

Nếu thật sự đến tình cảnh sơn cùng thủy tận, mang theo ký ức sống lại một đời cũng là một loại lựa chọn.

Dương Mi đại tiên đã sống vô số tuế nguyệt, tất nhiên sớm đã có bố cục.

Tiêu Vân tin tưởng trí tuệ của Dương Mi đại tiên chắc chắn không thấp.

Việc dung hợp Lục Đạo Luân Hồi có thể thử một lần.

Bất kể Ma Thần Lượng Kiếp phát triển ra sao, Lục Đạo Luân Hồi sau khi dung hợp mảnh vỡ Hỗn Độn Châu sẽ trở thành một lá bài tẩy trong tay Tiêu Vân, vào thời khắc mấu chốt có lẽ sẽ phát huy tác dụng không ngờ.

Sau khi giao mảnh vỡ Hỗn Độn Châu cho Tiêu Vân, Dương Mi đại tiên yên tâm rời đi.

Tuy rằng ông và Tiêu Vân không có hứa hẹn gì, nhưng về cơ bản đã đạt thành quan hệ minh hữu.

Dương Mi đại tiên hiện tại không chỉ đang nâng đỡ minh hữu một tay, mà cũng là đang tính toán cho chính mình.

Tiêu Vân trở lại bên ngoài môn hộ Hồng Hoang, nhìn sáu vị Thánh Nhân đang ai nấy bận rộn, nói rõ hướng đi: "Ta vào Hồng Hoang luyện chế Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi về sau khẳng định sẽ có đại dụng." Mấy vị Thánh Nhân đối với sự sắp xếp của Tiêu Vân tự nhiên không có ý kiến.

Lục Đạo Luân Hồi hiện tại là chỗ dựa quan trọng, vạn nhất sau này có bất trắc, khả năng bọn họ đều phải tiến vào trong luân hồi.

Tiêu Vân không nói rõ mình mang theo mảnh vỡ Hỗn Độn Châu.

Nếu bọn họ biết sau khi luyện chế dung hợp, Lục Đạo Luân Hồi có thể mang theo ký ức và pháp bảo chuyển thế, tất nhiên hô hấp đều sẽ trở nên dồn dập.

Trong Hồng Hoang, trải qua cuộc huyết tẩy của Tiêu Vân, một số loạn tượng không cần dẹp cũng tự tan.

Một số chủng tộc Hồng Hoang vạn tộc đang bành trướng lập tức trở nên thành thật.

Tiêu Vân nhìn lướt qua, cư nhiên cảm thấy Hồng Hoang giờ phút này một phái tường hòa.

Quả nhiên có đôi khi phải dùng thiết huyết thủ đoạn để trị lý.

Trước kia chỉ ước thúc Yêu tộc, đối với sinh linh Hồng Hoang vạn tộc quá khoan dung, gần như mặc kệ sự phát triển của bọn họ, dẫn đến việc bọn họ làm xằng làm bậy.

Chỉ có như hiện nay, vạch ra một lằn ranh giới hạn, Hồng Hoang thế giới mới có thể trật tự đâu ra đấy.

Hắn không hiện thân, sau khi vào Hồng Hoang liền chuyển mình tiến vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Những Đại Vu của Vu tộc kia nhìn thấy hắn chẳng khác nào chuột thấy mèo, sợ Tiêu Vân tìm bọn họ luyện tập.

Huyền Minh và Hậu Thổ sau khi trở về Lục Đạo Luân Hồi thì đang tiềm tâm tu luyện.

Lục Đạo Luân Hồi tọa lạc trên Huyết Hải, sát khí cuồn cuộn không dứt, không ngừng hấp thu sát khí thì thực lực mới có thể tiến bộ.

Nhưng muốn trở thành Hồng Hoang Thánh Nhân lại không dễ dàng như vậy, Thiên Đạo có hạn chế, chỉ cần Thiên Đạo không cho phép thì không cách nào thành Thánh.

Bất quá có thể dùng mảnh vỡ Hỗn Độn Châu để che giấu thiên cơ, như vậy cũng có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ là không được ý chí Thiên Đạo tán thành, sẽ bị Thiên Đạo đả kích.

Cho nên Tiêu Vân nghĩ lại, cũng không vội vã để các nàng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hiện tại an an ổn ổn tu luyện tích lũy nội hàm cũng tốt.

Tiêu Vân thương nghị với các nàng: "Ta chuẩn bị luyện chế Lục

Đạo Luân Hồi, gia cường nó, các ngươi có ý kiến gì không?" Huyền Minh và Hậu Thổ tất nhiên sẽ không phản đối Tiêu Vân, để Tiêu Vân cứ việc làm, chỉ cần đừng làm hỏng Lục Đạo Luân Hồi là được.

Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi đã thành nơi cư trú của Vu tộc, tộc nhân Vu tộc ở trong đó sống rất khoái hoạt.

Tiêu Vân được sự đồng ý, lấy ra mảnh vỡ Hỗn Độn Châu, chuẩn bị dùng Hỏa chi pháp tắc để luyện hóa nó.

Bất quá mảnh vỡ Hỗn Độn Châu tương đương với bảo vật cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ riêng việc luyện hóa nó cũng không phải chuyện dễ dàng, trọn vẹn ba mươi sáu đạo cấm chế không thiếu một đạo nào.

Cho dù Tiêu Vân đã nắm giữ Hỏa chi pháp tắc cũng cần một chút thời gian.

Đồng thời, Bàn Cổ Thần Điện đang gánh chịu Lục Đạo Luân Hồi cũng nằm dưới sự bao phủ của ngọn lửa Tiêu Vân.

Đợi sau khi luyện hóa mảnh vỡ Hỗn Độn Châu, Tiêu Vân muốn dung hợp nó với Bàn Cổ Thần Điện.

Một khi thành công, Lục Đạo Luân Hồi sẽ trở nên càng thêm cường đại và kiên cố.

Huyền Minh và Hậu Thổ vốn tưởng rằng Tiêu Vân chỉ đơn giản luyện chế gia cường Lục Đạo Luân Hồi, không ngờ Tiêu Vân luyện chế cả ngàn năm vẫn chưa kết thúc.

Chỉ biết rằng, những chỗ hư hại của Bàn Cổ Thần Điện dường như đang dần được tu phục theo quá trình luyện chế của Tiêu Vân.

Thông đạo Lục Đạo Luân Hồi cũng không ngừng mở rộng và gia cố, thậm chí ẩn ẩn truyền ra một loại khí tức cổ phác thâm thúy.

Dưới sự luyện hóa bằng Hỏa chi pháp tắc của Tiêu Vân, mảnh vỡ Hỗn Độn Châu dần dần hóa thành từng điểm sáng dung nhập vào trong Bàn Cổ Thần Điện.

Bàn Cổ Thần Điện vốn đã được coi là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, sau khi dung nhập mảnh vỡ Hỗn Độn Châu lại càng trở nên vô cùng cường đại.

Đợi đến khi mảnh vỡ Hỗn Độn Châu hoàn toàn dung hợp với Lục Đạo Luân Hồi, tinh thần Tiêu Vân chấn động, Lục Đạo Luân Hồi rốt cuộc đã được luyện hóa!

Giờ khắc này, tâm niệm của hắn tương thông với Lục Đạo Luân Hồi.

Chua ngọt đắng cay, ái hận tình cừu của chúng sinh trong lục đạo đều thoáng qua trong đầu trong sát na.

Nếu không phải đã chứng đạo thành Thánh, ức vạn tình cảm này có thể đánh tan tinh thần của hắn.

Nhắm mắt lại, chỉ cần tỉ mỉ cảm nhận, phảng phất có thể nhìn thấy mỗi một sinh linh chuyển thế thông qua Lục Đạo Luân Hồi.

Cục diện Chư Thiên Vạn Giới không cần cố ý đi xem cũng rõ như lòng bàn tay.

Tác dụng của Lục Đạo Luân Hồi quá lớn!

Luân hồi chi lực là thứ vượt ra ngoài Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, không chịu sự trói buộc của đại đạo pháp tắc, cho dù là Thánh Nhân cũng có thể tiến vào trong đó.

Tiêu Vân có thể cảm nhận được, bất kể cách Lục Đạo Luân Hồi bao xa, chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể nháy mắt trở về.

Không chỉ có thế, cho dù thân ở trong Chư Thiên Vạn Giới, những

Chuẩn Thánh đại yêu hay đệ tử Thánh Nhân kia, chỉ cần hắn động tâm niệm cũng có thể lôi bọn họ từ Chư Thiên Vạn Giới vào trong luân hồi.

Tiêu Vân nhìn thấy một con Ngũ Trảo Kim Long đang tác oai tác quái trong một tiểu thế giới, tâm niệm vừa động, con Ngũ Trảo Kim Long kia nháy mắt xuất hiện trước mặt Tiêu Vân, bị Tiêu Vân ngạnh sinh lôi ra từ Chư Thiên Vạn Giới.

Con Ngũ Trảo Kim Long kia rõ ràng chưa phản ứng kịp.

Sau khi thoát ly khỏi Lục Đạo Luân Hồi, ký ức hai đời bắt đầu dung hợp.

So sánh dưới, nó phát hiện ngày tháng ở tiểu thế giới kia mới gọi là sướng, ngày tháng ở Hồng Hoang khổ hơn nhiều.

Bất quá thấy Tiêu Vân đứng ngay trước mắt, nó hoàn toàn không dám phóng túng, lập tức phủ phục tại đất hành lễ với Tiêu Vân: "Ngao Viễn bái kiến Yêu Hoàng!" Tiêu Vân chỉ đang thử nghiệm lực chưởng khống đối với Lục Đạo Luân Hồi, mắt thấy đã được kiểm chứng, hắn khẽ gật đầu với con Ngũ Trảo Kim Long đang quỳ dưới chân, phất phất tay: "Ta lại đưa ngươi trở về, ngươi có thể mang theo tất cả ký ức trở về." Lời còn chưa dứt, con Ngũ Trảo Kim Long Ngao Viễn kia lại bị tống về tiểu thế giới trước đó, lại một lần nữa luân hồi chuyển thế.

Ngao Viễn nháy mắt choáng váng, thần thông thủ đoạn của Yêu Hoàng đã vượt xa sự hiểu biết của hắn.

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều, trong mắt hắn, Tiêu Vân là Thánh Nhân, có loại năng lực này cũng là lẽ đương nhiên.

Bởi vì mang theo ký ức, lại quen thuộc với tiểu thế giới này, hắn tu luyện lại càng đắc tâm ứng thủ, trong lòng sướng rơn.

Lần này, cảm giác có được ánh mắt của hai đời, hắn có thể trèo cao hơn, đi xa hơn, đến lúc đó tác oai tác quái càng thêm thoải mái.

Huyền Minh và Hậu Thổ cảm nhận được sự biến hóa của Lục Đạo Luân Hồi, bất quá loại biến hóa này rõ ràng là chuyện tốt.

Thấy Tiêu Vân đi tới, các nàng tò mò hỏi: "Tiêu Vân, ngươi đã hoàn toàn luyện hóa Lục Đạo Luân Hồi rồi sao?

Ta cảm giác biến hóa rất lớn." Tiêu Vân mỉm cười, chuyện này không cần thiết phải giấu các nàng: "Ta đem một kiện chí bảo dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi, gia cường công năng của nó.

Hiện tại có thể mang theo ký ức tiến vào luân hồi chuyển thế, sống lại một đời." Huyền Minh và Hậu Thổ há to miệng.

Các nàng chỉ phát hiện Lục Đạo Luân Hồi phát sinh biến hóa không nhỏ, không ngờ lại là kinh hỉ lớn như vậy.

Mang theo ký ức chuyển thế, ưu thế quá lớn, đây mới gọi là chân chính sống lại một đời, loại chuyển thế trước kia chỉ có thể gọi là luân hồi.

Thậm chí các nàng cũng có chút ý động.

Chương 252

Nếu mang theo ký ức luân hồi chuyển thế đến Chư Thiên Vạn Giới, chắc chắn là một chuyện rất thú vị, đột nhiên cả hai đều cảm giác có chút ngứa tay.

Huyền Minh đưa mắt nhìn Hậu Thổ: *Nhìn đám đệ tử Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới kia có giống bao cát không?* Hậu Thổ đáp lại ánh mắt: *Ta cảm thấy số lượng đệ tử Ma Giáo kia đủ nhiều, có thể đánh một trận thống khoái!* Tiêu Vân vừa nhìn thần sắc hai người liền biết các nàng đang nghĩ gì.

Từ sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Huyền Minh và Hậu Thổ mang theo tất cả tộc nhân Vu tộc tiến vào Lục Đạo Luân Hồi cũng khá buồn khổ.

Gần như vẫn luôn ở trong Lục Đạo Luân Hồi, rúc ở một chỗ cố định, trừ tu luyện thì là tìm Đại Vu đánh nhau.

Nhưng làm Tổ Vu lại không thể thường xuyên đi đánh những Đại Vu kia, nếu không sẽ giống như người lớn bắt nạt trẻ con, đều không bỏ được cái sĩ diện đó.

Như vậy cũng tốt, đi Chư Thiên Vạn Giới dạo chơi một chút đi.

Dù sao cũng có một số đại thế giới đã dung hợp huyết nhục của Tiên Thiên Ma Thần, có năng lực thừa tải các nàng tiến vào.

Các nàng tuy rằng mạnh nhưng vẫn là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chuẩn Đề ngay cả Ác thi cũng ném vào luân hồi, hiện tại Lục Đạo Luân Hồi lại được Tiêu Vân luyện hóa một phen, đi vào đánh đấm đệ tử Ma Giáo một chút cũng không có vấn đề gì.

Tiêu Vân trực tiếp điểm phá tâm tư nhỏ của các nàng: “Muốn đi

thì đi, những đại thế giới kia đều có thể đi vào.

Bất quá hai người các ngươi phải luân phiên nhau đi vào, lưu lại một người tọa trấn tại Lục Đạo Luân Hồi." Để hai người lưu một người tọa trấn, thứ nhất là để Vu tộc an ổn, tránh náo loạn; thứ hai là phòng bị hạng người tiêu tiểu.

Có Tổ Vu tọa trấn, Lục Đạo Luân Hồi trong Hồng Hoang mới vạn vô nhất thất.

Huyền Minh và Hậu Thổ được Tiêu Vân thủ khẳng, hai người cư nhiên có chút hỉ duyệt.

Tiêu Vân hơi hơi đau lòng, xem ra các nàng xác thực bị nghẹn lâu rồi.

Đồng thời hắn cũng đau lòng cho đám đệ tử Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới kia, bị Tôn Ngộ Không, Pháp Hải, bao nhiêu Chuẩn Thánh đại yêu bạo đánh cũng thôi, đợi Huyền Minh và Hậu Thổ hai vị Tổ Vu tiến vào, sợ rằng càng thêm khủng bố. ...

Tiêu Vân lại bồi hai vị Tổ Vu trò chuyện một hồi, nói về những chuyện phát sinh của Vu tộc trong khoảng thời gian này.

Đây cũng là thời gian nhàn rỗi hiếm có của Tiêu Vân.

Năm xưa Vu Yêu lượng kiếp, có thể hạ màn với kết quả như vậy đã là kết quả tốt nhất.

Huyền Minh và Hậu Thổ hiện nay cũng là đối tượng hiếm hoi trong Hồng Hoang thế giới có thể cùng Tiêu Vân buông lỏng nhàn rỗi trò chuyện.

Nói không ít chuyện thú vị, Tiêu Vân cùng các nàng uống rất nhiều linh tửu, ăn linh quả, lại ăn không ít thịt rồng, lại là rất thích ý.

Đợi trò chuyện được kha khá, Tiêu Vân lại đột nhiên nghe được

Hồng Quân truyền âm, mời hắn đến Tử Tiêu Cung một lần.

Nga?

Hồng Quân lúc này tìm hắn làm gì?

Tiêu Vân trong lòng khẽ động, đối với việc Hồng Quân tìm hắn trong lòng đã có một chút suy đoán, thậm chí có chút thổn thức.

Năm xưa khi Hồng Quân lần đầu tiên tìm hắn đơn độc, đã cho hắn Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương.

Khi đó hắn còn chưa thành Thánh, vô số tuế nguyệt trôi qua, thương hải tang điền, lúc này đây, thực lực của hắn đã siêu việt Hồng Quân.

Tiêu Vân rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, động thân đi tới Tử Tiêu Cung.

Hắn vừa động, sáu vị Thánh Nhân đang canh giữ trong Hỗn Độn hư không đều nhìn thấy.

Mắt thấy Tiêu Vân chạy thẳng tới Tử Tiêu Cung, ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Yêu Hoàng lúc này đi Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân sư tôn làm gì?

Nhất thời, Tam Thanh cảm giác trong lòng chua chua.

Rõ ràng bọn họ mới là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, kết quả Hồng Quân đối với Tiêu Vân còn tốt hơn đối với bọn họ.

Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh đều chia cho Tiêu Vân, hiện tại Tiêu Vân lại một mình đi gặp Hồng Quân, trong lòng bọn họ ngứa ngáy, rất muốn biết Tiêu Vân đi làm cái gì.

Bất quá lúc này lại không tiện đi ngăn cản Tiêu Vân, chỉ có thể chờ Tiêu Vân từ Tử Tiêu Cung đi ra, chạm mặt với hắn mới có thể thăm dò khẩu phong của Tiêu Vân.

Giờ khắc này, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp lặp đi lặp lại thôi diễn, lại không được đáp án xác thực, thở dài một tiếng, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Tiêu Vân đã tới.

Dao Trì thủ ở ngoài cửa, thấy Tiêu Vân đến, lược mang cảm kích hành lễ với Tiêu Vân, cảm tạ sự chiếu cố của Tiêu Vân những năm này.

Tiêu Vân gật đầu với nàng, ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn chờ ở phía trước, vấn an Hồng Quân: "Đạo Tổ hết thảy vẫn mạnh khỏe chứ?" Hồng Quân cảm ứng thực lực cường đại của Tiêu Vân lúc này, trên mặt lộ ra một chút nụ cười, cũng không đến mức kiêng kỵ Tiêu Vân.

Hiện nay ông có thể mượn ý chí Bàn Cổ phát huy ra chiến lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ cần không rời khỏi Hồng Hoang thế giới, Hồng Quân không sợ.

Hồng Quân phất phất tay, hai cánh cửa lớn của Tử Tiêu Cung tự động khép lại, đại điện và ngoại giới bị cách tuyệt.

Cho dù Tiêu Vân biết Dao Trì đang ở ngoài cửa, nhưng sau khi cách tuyệt cũng không nghe thấy thanh âm.

Tương tự, lời hắn nói với Hồng Quân cũng sẽ không bị ai nghe trộm.

Tiêu Vân ngồi xuống cái bồ đoàn trống không đối diện Hồng Quân.

Hiện nay thực lực của hắn và Hồng Quân tương đương, hoàn toàn là cùng một tầng thứ.

Gọi một tiếng Đạo Tổ cũng là nể mặt Hồng Quân.

Có thực lực chống đỡ, lần này Tiêu Vân đối mặt Hồng Quân càng thêm thản nhiên và buông lỏng hơn.

Sau khi ngồi định, Hồng Quân bằng không biến ra một ly linh trà cho hắn.

Tiêu Vân uống một chút, trực tiếp hỏi: "Đạo Tổ lần này gọi ta đến, có phải có yếu sự muốn thương lượng?" Hồng Quân cười gật đầu, cái này không có gì phải ngại ngùng, thực lực Tiêu Vân hiện tại không thua gì ông, cùng Tiêu Vân giao lưu tâm đắc tu luyện là chuyện quá bình thường: "Cũng không phải việc gấp, chỉ là trên con đường tu luyện của ta, càng về sau càng cảm thấy gian nan trắc trở.

Càng đi về phía trước càng tốn sức, đến nay gần như thốn bộ nan hành.

Lần này kẹt tại bình cảnh thời gian đã lâu, cho nên tìm ngươi giao lưu một phen tâm đắc trên phương diện tu luyện." Hồng Quân đã nói rõ ràng, Tiêu Vân lập tức hiểu ra.

Hồng Quân phỏng chừng đã quá lâu không có đột phá, thực lực đình trệ, thốn bộ nan hành, cho nên tìm hắn nói chuyện phiếm, giao lưu một chút, xem có thể tìm được thời cơ đột phá hay không, cũng tương đương với mở rộng tư duy, dù sao cũng tốt hơn một mình bế môn tạo xe trong Tử Tiêu Cung.

Đặc biệt là thực lực Tiêu Vân tiến bộ cực nhanh, ngay cả Hồng Quân cũng nhịn không được cảm thán trong lòng.

Tuế nguyệt như thoi đưa, hình ảnh Tiêu Vân năm xưa cùng những người khác nghe giảng đạo vẫn lịch lịch tại mục, nhoáng cái, thực lực Tiêu Vân đã có thể ngồi ngang hàng với ông.

Bất quá, Hồng Quân không biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng Tiêu Vân biết a.

Trước đó Dương Mi đại tiên đã giao lưu với hắn, Hồng Quân hiện tại tuy rằng nhìn như cường đại, dùng phương pháp đi lối tắt để sở hữu thực lực đồng đẳng với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thế nhưng đồng thời với việc sở hữu thực lực, cũng là tọa khốn thành sầu.

Muốn thực lực tiến bộ là thiên nan vạn nan, càng đừng nói dựa vào tu luyện đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân, gần như là không thể nào.

Con đường của Hồng Quân đi sai rồi.

Nhưng Tiêu Vân lại không biết nói với Hồng Quân như thế nào.

Dù sao hiện tại hắn cũng cùng cảnh giới với Hồng Quân, thời gian Hồng Quân tu luyện dài hơn hắn nhiều.

Hiện tại nói với Hồng Quân là con đường của ngài đi sai rồi, Hồng Quân phỏng chừng cũng không tiếp thu được.

Dù sao Hồng Quân thông qua phương thức lấy thân hợp đạo, từ góc độ nào đó xác thực đã tăng cường thực lực, đi đường tắt.

Hơi do dự một chút, Hồng Quân cảm giác Tiêu Vân dường như có lời muốn nói, lập tức truy vấn: "Yêu Hoàng có phải đã có chút manh mối?" Tiêu Vân cười khổ nói: "Cũng không phải manh mối gì, dù sao ta hiện tại cách cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân còn kém xa, ngược lại trên phương diện tu luyện có một chút tâm đắc.

Năm xưa khi ta chứng đạo cảnh giới Hồng Hoang Thánh Nhân, ta chỉ giữ lại ba loại pháp tắc chi lực, sau đó thông qua luyện hóa Tiên Thiên Ma Thần có cùng loại pháp tắc để lĩnh ngộ pháp tắc chi lực, thực lực tiến triển cực nhanh." Hồng Quân nghe rất nghiêm túc, thậm chí thân mình ngồi trên bồ đoàn cũng hơi nghiêng về phía trước.

Dù sao quan hệ đến đại sự tu luyện, những ngày tháng độc tự khô tọa tu luyện mà không tìm thấy con đường tiến lên thập phần buồn

khổ, Tiêu Vân có thể nói với ông chuyện phương diện tu luyện, Hồng Quân tất nhiên thập phần để tâm.

Nghe xong phương thức tu luyện mà Tiêu Vân nói, ông đăm chiêu gật đầu, lẩm bẩm nói: "Thì ra là thế." Hồng Quân cũng không biết Tiêu Vân đã gặp Dương Mi đại tiên.

Dù sao Hỗn Độn hư không quy về đại đạo ý chí quản hạt, vượt ra khỏi phạm vi giám sát của ông.

Cũng chỉ khi Tiêu Vân lượn lờ gần môn hộ Hồng Hoang, Hồng Quân mới có thể chú ý tới.

Hồng Quân nhắm mắt ngưng tư một hồi, mở mắt ra lại nói lên nghi hoặc trong lòng: "Tam Thiên Đại Đạo, đối ứng ba ngàn pháp tắc.

Vì sao ngươi chọn ba loại pháp tắc mà không phải chọn một loại, hoặc là chọn chín loại?" Trong mắt Hồng Quân, nếu loại phương thức tu luyện này của Tiêu Vân là khả thi, vậy tại sao lại chọn ba loại pháp tắc?

Chẳng lẽ chỉ chọn một loại không được sao?

Đem một loại pháp tắc luyện hóa nắm giữ đến trình độ vô dĩ phục gia, theo lý thuyết chẳng phải là một lực phá vạn pháp sao?

Lại nói, nếu ta chọn chín loại pháp tắc, đem cả chín loại pháp tắc đều luyện hóa, chín loại pháp tắc phối hợp lẫn nhau, thực lực chẳng phải càng mạnh sao?

Tiêu Vân buông tay: "Cái này ta không biết, lúc ấy khi chứng đạo cảnh giới Hồng Hoang Thánh Nhân cũng không nghĩ nhiều.

Lượng sức mà làm, giữ lại ba loại pháp tắc khế hợp với bản thân ta.

Hiện nay ta đã nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, hai loại pháp tắc còn lại

thì vẫn đang chờ tham ngộ.

E rằng phải đợi ta hoàn toàn nắm giữ ba loại pháp tắc mới có thể biết kết quả." Đồng thời, Tiêu Vân nói thầm trong lòng: *Đợi ta hoàn toàn nắm giữ ba loại pháp tắc chi lực, sẽ dĩ lực chứng đạo thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân!* Hồng Quân khổ sở suy nghĩ, ẩn ẩn cảm giác nắm bắt được cái gì đó, nhưng lại có chút không rõ ràng.

Ông đang rối rắm chuyện giữ lại một loại pháp tắc hay giữ lại chín loại pháp tắc, hoặc là nhiều loại pháp tắc, ảo diệu trong đó dường như ám tàng huyền cơ.

Đến chỗ quan trọng, Hồng Quân thậm chí lại lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, không ngừng thôi diễn.

Tiêu Vân nhìn dáng vẻ thập phần nghiêm túc chuyên chú của Hồng Quân, không quấy rầy ông, lẳng lặng thưởng thức linh trà của Hồng Quân.

Tiêu Vân uống xong linh trà, Hồng Quân vẫn đang thôi diễn, thần tình có chút ngưng trọng.

Tiêu Vân đành phải lấy ra linh tửu, ăn linh quả, uống rượu.

Đừng nói, ngồi trong Tử Tiêu Cung uống chút rượu nhỏ cũng là một phen trải nghiệm đặc biệt.

Người khác đến Tử Tiêu Cung đều quy quy củ củ không dám có chút vượt rào, chỉ có Tiêu Vân là tự tại như vậy.

Hồng Quân thôi diễn tiếp, càng muốn làm rõ nguyên do trong đó thì càng như một mớ hỗn độn, mày hơi nhíu lại, hoàn toàn trầm tẩm trong đó, đều không có tâm tư đi quản Tiêu Vân đang làm gì.

Lúc này Tiêu Vân có dỡ Tử Tiêu Cung thì Hồng Quân e rằng cũng không rảnh để ý tới.

Tiêu Vân đem một vò linh tửu trân tàng uống cạn sạch, kết quả Hồng Quân ngồi trên bồ đoàn vẫn không nhúc nhích.

"Ưm!" Đột nhiên, Hồng Quân kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Tiêu Vân có chút choáng váng, Hồng Quân cư nhiên thôi diễn đến mức thổ huyết?

Cũng may cũng không nghiêm trọng, Hồng Quân mở mắt ra, thở dài một tiếng, thương thế trong nháy mắt biến mất vô tung, áy náy nhìn về phía Tiêu Vân: "Để Yêu Hoàng chê cười, là ta quá chấp nhất, phi phải thôi diễn đại đạo huyền cơ." Tiêu Vân lại lấy ra một vò linh tửu, rót cho Hồng Quân một ly, do dự một chút rồi ngả bài nói: "Đạo Tổ, kỳ thật ngài đã đi sai đường rồi." Tay cầm chén rượu của Hồng Quân run lên, phương tài thổ huyết chính là bởi vì một tia huyền cơ kia, nay bị Tiêu Vân một lời nói toạc ra, vội vàng truy vấn: "Mời Yêu Hoàng nói thẳng cho!" Tiêu Vân lắc đầu, có chút tiếc nuối nhìn Hồng Quân một cái.

Năm xưa Hồng Quân bị Dương Mi đại tiên đánh cho một trận, một lòng muốn tăng thực lực báo thù rửa hận, kết quả đi vào một con đường sai.

Dù sao hiện tại lời đã nói ra, vậy cũng không có gì phải giấu giếm, Tiêu Vân nói thẳng: "Đạo Tổ lấy thân hợp đạo, cố nhiên có thể mượn nhờ ý chí Bàn Cổ phát huy ra thực lực cường đại, nhưng lại không còn hy vọng đột phá, vĩnh viễn đều dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Hồng Quân ngẩn ra, bởi vì Tiêu Vân dùng từ "ý chí Bàn Cổ" chứ không phải "ý chí Thiên Đạo", chứng tỏ Tiêu Vân đã hiểu rõ ý chí Thiên Đạo thực chất chính là ý chí Bàn Cổ.

Hồng Quân không khỏi cảm thán trong lòng về sự thông tuệ của Tiêu Vân.

Tiêu Vân tiếp tục đề điểm: “Muốn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, liền phải dĩ lực chứng đạo.

Theo ta thấy, ý nghĩa của dĩ lực chứng đạo là thực lực đạt tới trình độ nhất định, từ đó được đại đạo ý chí tán thành.

Chương 253

Chúng ta tu luyện trong Hồng Hoang, tăng thực lực chẳng qua là tranh đoạt khí vận, hoạch thu công đức.

Thế nhưng, khí vận có hạn, công đức có hạn, làm sao có thể dĩ lực chứng đạo!" Một lời đánh thức người trong mộng, Hồng Quân như bị sét đánh.

Khí vận Hồng Hoang có hạn, công đức cũng có hạn, vậy thì tu luyện trong Hồng Hoang, thực lực sao có thể vô hạn tăng lên?

Tình huống trước mắt chính là như vậy, hiện nay thực lực đình trệ, cách việc đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân lại xa xa không hẹn, thậm chí Tiêu Vân người đã nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, thực lực bản thân đã siêu việt Hồng Quân.

Ông thở dài một tiếng: "Uổng cho ta chấp nhất vào việc lưu lại mấy loại pháp tắc, nhưng bất kể lưu lại mấy loại, đại đạo kỳ thật chưa có định số.

Ta đã đi sai đường, nay thông minh phản bị thông minh hại, thân hãm trong đó không cách nào thoát thân.

Trừ phi Hồng Hoang có thể tranh đoạt càng nhiều khí vận, nếu không thực lực của ta khó có thể tiến thêm." Ông đứng lên, chắp tay sau lưng.

Bị Tiêu Vân nói một hồi, ông đã hiểu ra.

Kỳ thật không phải tu vi khó có thể tăng lên, mà là khí vận của Hồng Hoang thế giới hiện nay chỉ có thể chống đỡ ông đi đến bước này.

Muốn lại tiến về phía trước, trừ phi Hồng Hoang thế giới có thể

chỉnh thể lại có đại phát triển.

Chỉ là, hiện tại trải qua nhiều lượng kiếp như vậy, đến Ma Thần Lượng Kiếp, Hồng Hoang khai thác Chư Thiên Vạn Giới, tức thì đem Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới diệt sạch sẽ thì cũng chỉ thêm được chút khí vận, tuy rằng tương đối khả quan nhưng cũng không tính là đại phát triển.

Cho nên, Hồng Quân nhất thời lại lâm vào mê mang, tiền lộ mịt mờ, lại nên đi như thế nào.

Ngược lại có một biện pháp ngốc, đó là đợi sau khi diệt đi Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới, từ từ khai thác thế giới, đến lúc đó đại tiểu thế giới y phụ vào Hồng Hoang càng ngày càng nhiều, khí vận cũng có thể từ từ tăng trưởng.

Chỉ là biện pháp này thật sự là hạ sách, bởi vì tốc độ quá chậm, cần hao phí vô tận tuế nguyệt.

Nếu giữa đường xảy ra chút sai sót, vậy nỗ lực bỏ ra lại đổ sông đổ biển.

Tiêu Vân trong lòng biết rõ muốn tranh đoạt càng nhiều khí vận thì phải làm sao.

Nếu Dương Mi đại tiên không nói dối, trong Hỗn Độn hư không nếu thật sự có Bát Hoang Lục Hợp, Cửu Thiên Thập Địa, vậy thì Hồng Hoang thế giới chỉ cần đi tranh đoạt khí vận của những thế giới này là được.

Chỉ là đến lúc đó hai phương thế giới chinh chiến, e rằng lại phải máu chảy thành sông.

Hắn không trực tiếp nói cho Hồng Quân sự tồn tại của Bát Hoang Lục Hợp Cửu Thiên Thập Địa, dù sao cái này chưa được kiểm chứng, là Dương Mi đại tiên nói cho hắn.

Hồng Quân nếu biết Tiêu Vân và Dương Mi đại tiên có qua lại, giận quá hóa rồ đòi đại chiến với Tiêu Vân một trận thì không vui, cho nên Tiêu Vân tạm thời không nói.

Đợi khi nào Dương Mi đại tiên cùng Hồng Hoang thế giới thông lực hợp tác, chút mâu thuẫn nhỏ giữa Hồng Quân và Dương Mi đại tiên tự nhiên sẽ như băng tuyết tan rã mà hóa giải.

Hắn mở miệng an ủi Hồng Quân: "Đạo Tổ kỳ thật không cần lo lắng, cái gọi là sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Đại đạo gian nan, chúng ta chỉ cần phấn lực hướng về phía trước, chung quy sẽ có ngày xuất đầu." Hồng Quân bị Tiêu Vân an ủi một phen, lắc đầu bật cười, tâm thái còn không bằng Tiêu Vân nhìn đến thoáng.

Như hôm nay tuy rằng đang ở Ma Thần Lượng Kiếp nhưng đã dần dần nắm giữ quyền chủ động, khí vận Hồng Hoang thế giới đang ổn bộ đi tới, đại không được thì đi từng bước một vậy.

Tiêu Vân sợ Hồng Quân sẽ rối rắm, lại cho Hồng Quân một cái ý kiến tồi: "Nếu sự không thể làm, Đạo Tổ đại không được thì tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, mang theo pháp bảo và ký ức trọng tu một đời, lại có gì khó!" Hồng Quân hai mắt tỏa sáng, đây cũng không thất là một con đường lui, trong lòng khoan khoái vài phần, pha chút hứng thú hỏi: "Ta thấy trước đó ngươi đang luyện hóa Lục Đạo Luân Hồi, luyện hóa xong hiện nay có thể mang theo pháp bảo ký ức chuyển thế rồi?" Nếu có thể mang theo Tạo Hóa Ngọc Điệp chuyển thế trọng tu, vậy tự nhiên có thể đi lại con đường tu hành, đem cái sai sửa lại là được.

Tiêu Vân gật đầu, cái này cũng không phải bí mật gì ghê gớm.

Muốn triệt để phúc diệt Ma Giáo thì phải dựa vào việc mang theo ký ức chuyển thế mới được, bằng không sẽ giống như Long Phượng

Kỳ Lân tam tộc, tiến vào Chư Thiên Vạn Giới chỉ biết tác oai tác quái, còn có kẻ đem đồ đệ Ma Giáo làm chó săn sai bảo.

Được rồi, có mấy tên hố hàng chuyển thế xong, Ma Giáo chưa đi đánh mà người mình đã đánh nhau trước rồi.

Có kẻ tâm trí không kiên định, trực tiếp bị lôi kéo gia nhập Ma Giáo.

Bên trong nháo ra những chuyện dở khóc dở cười không biết có bao nhiêu, nói đều nói không hết.

Nhưng nếu mang theo ký ức chuyển thế, căn bản sẽ không xuất hiện loại vấn đề này.

Hơn nữa có kinh nghiệm phong phú, lúc chuyển thế trọng tu tốc độ tu luyện khẳng định không thể so sánh nổi, đệ tử Tam Thanh sẽ không lề mề dây dưa lâu như vậy mà chưa đột phá cảnh giới.

Tiêu Vân và Hồng Quân đem những khốn hoặc cùng biện pháp giải quyết trên tu luyện nói ra hết, Hồng Quân không khỏi cảm thấy rộng mở trong sáng, có loại cảm giác sảng khoái như vén mây mù thấy trời xanh.

Nếu không phải Tiêu Vân điểm rõ nguyên nhân tu vi không cách nào tiến bộ, Hồng Quân còn muốn khổ sở tiếp tục ngao du, cuối cùng nếu thực lực vẫn luôn không có tiến triển, Hồng Quân làm không tốt sẽ trầm cảm mất.

Hiện tại Hồng Quân đã biết duyên do, lại có thêm một con đường lui, lập tức liền cùng Tiêu Vân thương lượng Ma Thần Lượng Kiếp: "Ta thấy Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới kia đã bị áp chế rồi, ta chỉ cần đẩy thêm một cái là có thể tất kỳ công vu nhất dịch.

Ta định làm một cái đại động tác, ta khống chế Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới bị tồi hủy trong thời gian xấp xỉ nhau, như vậy có

khả năng dẫn dụ một tôn dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần tới.

Đến lúc đó, ta mượn nhờ sức mạnh của ý chí Bàn Cổ, tru giết kẻ địch!" Tê!

Hồng Quân vừa nói xong kế hoạch, Tiêu Vân hoắc nhiên kinh hãi.

Quá điên cuồng rồi!

Hồng Quân muốn mượn sự lôi kéo khí vận giữa Ma Giáo và Tiên Thiên Ma Thần, hấp dẫn một tôn dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần!

Phải biết rằng đó không phải là đám Tiên Thiên Ma Thần bình thường không có thần trí.

Loại Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí kia tất nhiên sẽ không được đại đạo ý chí thừa nhận, cũng không có khả năng thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cho nên tối đa cũng chỉ là thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là loại mà ngay cả Chuẩn Đề cũng có thể lên đánh một trận.

Nhưng dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thực lực và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không cùng một tầng thứ.

Tiêu Vân hiện tại đã biết, ngay cả Bàn Cổ và Dương Mi đại tiên cũng chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hồng Quân cư nhiên to gan lớn mật muốn giết một tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Nếu Tiêu Vân cái gì cũng không biết, khẳng định sẽ cho rằng Hồng Quân điên rồi.

Thế nhưng, ngẫm nghĩ kỹ lại, Tiêu Vân cảm thấy thật sự có khả năng thành công.

Thực lực Bàn Cổ trong đám Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng tương

đương cường đại.

Năm xưa khi Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang thế giới đã chém giết ba ngàn ma thần, con số này khủng bố cỡ nào!

Trọn vẹn bảy vị Thánh Nhân, thời gian dài như vậy, ngày đêm mưu hoa, hấp dẫn đám Tiên Thiên Ma Thần đến chịu chết cũng bất quá chỉ một trăm tên, toàn là những Tiên Thiên Ma Thần thực lực tương đối yếu.

Còn ba ngàn tên mà Bàn Cổ giết kia cũng chưa chắc đều yếu, trong đó có Tiên Thiên Ma Thần cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không chừng.

Cho nên, Hồng Quân mượn nhờ sức mạnh ý chí Bàn Cổ, có thể phát huy ra thực lực cực mạnh, điểm này không thể nghi ngờ, hoàn toàn không ngán dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần.

Rủi ro lớn, nhưng nếu kế hoạch thành công, thu hoạch cũng rất lớn.

Dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần trên người mang theo đồ tốt xác suất tương đối lớn, thậm chí vận khí tốt kiếm được hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng không chừng.

Huyết nhục của hắn cũng là dược liệu tốt để luyện đan, không chừng thôn phệ huyết nhục của hắn có thể có hiệu quả bất ngờ, dù sao sự tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Tiêu Vân trong lòng tính toán một phen, gật đầu khẳng định với Hồng Quân: "Ta cảm thấy khả thi!

Không ngại thử một lần!

Nếu có thể tru sát một tôn dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần, cũng hứa trong trận Ma Thần Lượng Kiếp này, chúng ta sẽ bớt đi một

đối thủ.” Hồng Quân vuốt vuốt chòm râu dài, tán đồng lời Tiêu Vân nói.

Phải biết rằng, những Tiên Thiên Ma Thần này đều muốn thôn phệ Hồng Hoang thế giới, có thể giết một cái thì bớt một cái, nhất là có thể lược đoạt khí vận của hắn, tăng cường khí vận Hồng Hoang, xác thực đáng giá thử một lần.

Tiêu Vân và Hồng Quân đạt thành nhất trí ý kiến.

Hồng Quân đi chuẩn bị đối phó dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần, Tiêu Vân cũng muốn đi làm tốt bố cục.

Dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần ở trong Hỗn Độn hư không cũng sẽ không nhiều, đặc biệt là những Tiên Thiên Ma Thần chuẩn bị gây bất lợi cho Hồng Hoang.

Nhân lúc địch ngoài sáng ta trong tối, xử lý trước một tên là rất cần thiết.

Tiêu Vân ra khỏi Tử Tiêu Cung, chạy thẳng tới Hỗn Độn hư không.

Hiện tại cục diện Chư Thiên Vạn Giới do sáu vị Thánh Nhân chưởng khống, hắn muốn đi thương nghị với bọn họ một phen.

Ở cửa ải này, nhất định phải thống nhất ý kiến trước, sau đó mới đồng tâm hiệp lực cùng đi đạt thành mục tiêu.

Lục Thánh sớm đã chú ý tới Tử Tiêu Cung, thấy Tiêu Vân rốt cục từ bên trong đi ra, càng thêm tâm ngứa khó nhịn.

Đợi Tiêu Vân tới gần, Thông Thiên không kịp chờ đợi hỏi: “Yêu Hoàng, ngươi đi Tử Tiêu Cung tìm sư tôn làm gì thế?

Thương nghị yếu sự sao?” Các Thánh Nhân khác tuy rằng không nói chuyện nhưng đều mong mỏi nhìn Tiêu Vân, ngay cả Nữ Oa cũng

tò mò, tổng cảm giác Tiêu Vân cùng Hồng Quân đi thương lượng chuyện gì đó rất lớn.

Tiêu Vân mỉm cười, trước mặt mọi người nói ra kế hoạch của Hồng Quân: "Không sai, lần này Đạo Tổ gọi ta đi tới Tử Tiêu Cung thương nghị chuyện Ma Thần Lượng Kiếp.

Đạo Tổ muốn lấy Chư Thiên Vạn Giới làm bàn cờ, hấp dẫn một tôn dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần, sau đó tru sát hắn." Thông Thiên nghe được kế hoạch này, không khỏi lùi lại một bước, những người khác cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Hồng Quân sư tôn cư nhiên muốn giết Tiên Thiên Ma Thần cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Chuẩn Đề có chút túng, ấp úng mở miệng nói: "Cái kia, Yêu Hoàng, sư tôn có nắm chắc không?" Lời nói uyển chuyển, bởi vì bọn họ đều biết, thực lực Hồng Quân tuy rằng mạnh hơn bọn họ, nhưng cũng chỉ bất quá là cùng tầng thứ với Tiêu Vân như bây giờ, cách cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân còn kém một đoạn.

Nếu thật sự dẫn dụ Hỗn Nguyên Thánh Nhân đến, nếu kế hoạch thất bại, vậy bọn họ thiết định đi theo xui xẻo, một cái không tốt khả năng sẽ có kết cục vạn kiếp bất phục.

Lần này Tam Thanh đều có chút sợ, chênh lệch thực lực lớn như vậy, vừa lên e rằng đều không phải đối thủ.

Thật sự muốn hấp dẫn loại tồn tại này, chẳng khác nào đang tìm chết.

Tiêu Vân sớm liệu bọn họ sẽ sợ, nói thật, nếu hắn không biết Hồng Quân có thể mượn lực Bàn Cổ đối địch, khẳng định cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Hắn lượng ra lá bài tẩy để bọn họ trọng thập tin tưởng: "Đạo Tổ

tất nhiên có chút nắm chắc.

Việc này quan hệ đến sự tồn vong của Hồng Hoang, nếu không có chút nắm chắc nào, sao dám tùy tiện nếm thử?

Không ngại nói rõ cho các ngươi biết, Đạo Tổ lấy thân hợp đạo, có thể phát huy ra thực lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" Sáu vị Thánh Nhân đều tinh thần chấn động.

Hồng Quân sư tôn có thể phát huy thực lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vậy thì xác thực có thể tính kế một phen, dưới tình huống hữu tâm tính vô tâm, chưa chắc không thể xử lý một tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Thu hoạch thường tỉ lệ thuận với rủi ro, nếu nắm chắc lớn thì bọn họ đều nguyện ý đánh cược một lần.

Không chừng xử lý xong một tôn dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần, Ma Thần Lượng Kiếp sẽ thuận lợi vượt qua thì sao?

Mỗi khi vượt qua một lần lượng kiếp đều ý vị đại lượng khí vận.

Lão Tử lão thành trì trọng hỏi: "Vậy hiện tại chỉ còn một vấn đề, chúng ta làm thế nào để hấp dẫn dĩ lực chứng đạo Tiên Thiên Ma Thần?" Tiêu Vân sớm biết bọn họ sẽ hỏi vấn đề này, mỉm cười nói: "Vậy không thể không nói tới Lục Đạo Luân Hồi.

Kinh qua ta luyện hóa, nó có thể mang theo ký ức và pháp bảo luân hồi chuyển thế!" Chấn kinh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang ngồi cũng kinh ngạc đến mức đứng dậy.

Nếu có thể mang theo ký ức và pháp bảo chuyển thế thì quá mạnh mẽ.

Nếu quả thật là như thế, việc khống chế cục diện Chư Thiên Vạn

Giới sẽ dễ dàng hơn hiện tại nhiều.

Tiêu Vân khẳng định sẽ không lừa gạt bọn họ ở vấn đề này.

Tiêu Vân nói có thể mang pháp bảo ký ức chuyển thế, nhất định là có thể!

"Đã như vậy, đợi những Chuẩn Thánh đã tiến vào Chư Thiên Vạn Giới kia trở về Lục Đạo Luân Hồi, không cần để bọn họ lập tức chuyển thế, hãy tập trung mang theo ký ức tổ đội đi vào, phúc diệt Ma Giáo, chỉ nhật khả đãi." Lão Tử tinh thần phấn chấn, đối với Chư Thiên Vạn Giới chỉ điểm giang sơn.

Nếu không phải muốn lưu lại đối phó Tiên Thiên Ma Thần, Lão Tử cũng muốn ném Tam Thi vào trong Lục Đạo Luân Hồi ma luyện một phen.

Đáng tiếc a, đối phó Tiên Thiên Ma Thần không dung đại ý, cho nên Lão Tử liếc nhìn Chuẩn Đề một cái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đi theo liếc nhìn Chuẩn Đề một cái.

Sau đó, Thông Thiên cũng liếc nhìn Chuẩn Đề một cái.

Chương 254

Chuẩn Đề lập tức trong lòng nổ tung.

Ni mã, không phải là thực lực ta yếu sao?

Có cần thiết nguyên một đám đều dùng ánh mắt đó nhìn ta không?

Đợi Ác thi của ta trở về, pháp bảo đều luyện hóa, một người một phát Đại Uy Thiên Long hầu hạ!

Chuẩn Đề ở trong lòng hung tợn nghĩ.

Nào biết Tam Thanh đều đang hâm mộ, đi Chư Thiên Vạn Giới đánh đệ tử Ma Giáo còn sảng khoái hơn nhiều so với việc thủ ở bên ngoài môn hộ Hồng Hoang khổ sở chờ đợi Tiên Thiên Ma Thần.

Thấy ai không sướng liền cho một ký Đại Uy Thiên Long, tiêu sái sảng khoái biết bao.

Tiêu Vân gật đầu, nhận khả đề nghị của Lão Tử.

Hiện tại trong Chư Thiên Vạn Giới, bởi vì phái nhiều Chuẩn Thánh đại yêu đi vào như vậy, thế đầu phát triển ồ ạt của Ma Giáo đã bị át chế.

Chỉ cần đem Ma Giáo triệt để sạn trừ, Chư Thiên Vạn Giới sẽ cùng Hồng Hoang thế giới hòa thành một khối, triệt để dung làm một thể với Hồng Hoang.

"Ta đi Lục Đạo Luân Hồi tọa trấn, các ngươi ở bên này thủ." Tiêu Vân giao đại một tiếng, một mình đi tới Lục Đạo Luân Hồi.

Lúc đi còn mang theo một đống pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế, cùng với một đống Cửu Chuyển Kim Đan do Lão Tử luyện chế.

Những thứ này hiện nay đối với Thánh Nhân có cũng được mà không có cũng không sao.

Bất quá pháp bảo phẩm cấp Tiên Thiên Linh Bảo thì Tiêu Vân căn bản dùng không tới, còn đống Cửu Chuyển Kim Đan kia, Tiêu Vân coi như kẹo đường ăn cũng khó tăng cường thực lực, nhưng những thứ này đối với thủ hạ lại có tác dụng lớn.

Như Tiêu Vân hôm nay, chỉ có tham ngộ pháp tắc chi lực mới có thể cách dĩ lực chứng đạo càng ngày càng gần.

Pháp tắc chi lực mới là căn bản của hắn.

Nếu Tiêu Vân thấy có Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Thời Gian pháp tắc hoặc là Không Gian pháp tắc, khẳng định sẽ lập tức giết tới, đem pháp tắc chi lực của đối phương lược đoạt luyện hóa.

Hình như Dương Mi đại tiên có nắm giữ Không Gian pháp tắc, đáng tiếc cảnh giới Dương Mi đại tiên cao hơn Tiêu Vân, đánh không lại.

Tiêu Vân lại một lần nữa vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Huyền Minh lúc này đã mang theo ký ức chuyển thế trọng tu đi rồi.

Lấy thân phận Vu tộc Tổ Vu chuyển thế luân hồi, thực lực tăng trưởng quả thực giống như gian lận, ngay cả kế mưu cũng chưa từng sử dụng, đánh cho Ma Giáo ở phương đại thế giới kia sắp phải gọi mẹ.

Tiêu Vân chào hỏi Hậu Thổ đang tĩnh tọa tu luyện, nhìn thoáng qua không gian Lục Đạo Luân Hồi, phát hiện không ít Đại Vu đều đã tiến vào Lục Đạo Luân Hồi đi hành hạ Ma Giáo.

Khả năng trong mắt đám bổng chùy này, lấy sức một mình đơn đấu Ma Giáo sẽ rất sướng, dù sao khắp nơi đều là địch nhân, không sợ không có giá đánh.

Ánh mắt hắn xuyên thấu Lục Đạo Luân Hồi, nhìn về phía Chư Thiên Vạn Giới.

Tôn Ngộ Không trước đó phúc diệt một cái Ma Giáo ở đại thế giới nhưng lại không ngộm, cho nên đang khổ tu tại phương thế giới kia.

Muốn từ thế giới đó đi ra, hoặc là chết, hoặc là tu luyện tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, còn có phương pháp thứ ba.

Đó là bị Tiêu Vân lôi ra.

Tiêu Vân thân thủ vẫy một cái, Tôn Ngộ Không đang khổ tu trực tiếp từ đại thế giới trở về không gian Lục Đạo Luân Hồi.

Trong sát na, ký ức mấy kiếp luân hồi tất cả đều dung hợp.

Tôn Ngộ Không tìm lại được ký ức mấy kiếp, khí thế cũng theo đó đổi đổi.

Tiêu Vân nhìn Tôn Ngộ Không đang đứng cách đó không xa, mở miệng hô: "Tôn Ngộ Không!" Tôn Ngộ Không đột nhiên kinh hãi.

Hắn hiện tại thực lực đã khôi phục lại Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhưng lại hoàn toàn không phát giác ra sự tồn tại của Tiêu Vân.

Nếu không phải Tiêu Vân mở miệng gọi, khả năng hắn có đứng thêm bao lâu nữa cũng sẽ không phát hiện ra Tiêu Vân.

Trải qua mấy kiếp phù trầm, Tôn Ngộ Không rõ ràng đã thành thục hơn.

Đặc biệt giờ phút này Tiêu Vân đang gọi, Tôn Ngộ Không càng thêm không dám đãi mạn, vội vàng hành lễ với Tiêu Vân: "Ngộ Không bái kiến Yêu Hoàng!" Trong ngữ khí Tôn Ngộ Không lộ ra sự tôn trọng đối với Tiêu Vân, một loại tôn trọng đối với cường giả.

Đương nhiên, khả năng bên trong cũng có sự kính trọng của Tôn

Ngộ Không đối với Tiêu Vân, dù sao Tiêu Vân cũng là Thiên Đình chi chủ, vốn có uy nghiêm.

Đồng thời Tôn Ngộ Không cũng thầm suy nghĩ trong lòng vì sao Tiêu Vân lại ở chỗ này, lại vì sao gọi hắn.

Tiêu Vân một khắc sau nói: "Tôn Ngộ Không, có nguyện hiệu mệnh cho Thiên Đình ta?

Bản hoàng doãn nặc, đợi phúc diệt Ma Giáo trong Chư Thiên Vạn Giới, phong ngươi làm Thiên Đình Đấu Chiến Thần!" Tim Tôn Ngộ Không đột nhiên gia tốc.

Tiêu Vân làm Thánh Nhân chi tôn, Thiên Đình chi chủ, lời hắn hứa tuyệt đối nhất ngôn cửu đỉnh.

Phong làm Đấu Chiến Thần, khẳng định sẽ không nuốt lời.

Tôn Ngộ Không vốn dĩ muốn đầu quân Thiên Đình, chỉ là lúc đó Tiêu Vân chướng mắt.

Hiện tại hắn có sự lột xác, Tiêu Vân cho một cơ hội, tự nhiên không nguyện ý bỏ lỡ: "Tôn Ngộ Không nguyện ý gia nhập Thiên Đình, nguyện vì Yêu Hoàng khu trì!" Tiêu Vân hài lòng gật đầu.

Theo Tôn Ngộ Không miệng đầy đáp ứng, khí vận trên người Tôn Ngộ Không cũng theo đó dung nhập vào khí vận Thiên Đình, làm cho khí vận Thiên Đình càng thêm tráng đại một phần.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang thủ ở bên ngoài môn hộ Hồng Hoang giờ khắc này đau trứng.

Những nỗ lực bọn họ làm trước kia, tất cả đều làm may áo cưới cho Thiên Đình của Tiêu Vân.

Bất quá bọn họ cũng không vì thế mà ký hận.

Nhân quả tuần hoàn, như hôm nay Tôn Ngộ Không gia nhập Thiên

Đình, cũng là thiên số mà thôi.

Tiêu Vân đối với đại tướng mới gia nhập tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt, tùy tay ban cho một hồ Cửu Chuyển Kim Đan do Lão Tử thân thủ luyện chế.

Tôn Ngộ Không lập tức mắt đều thẳng, trong lòng cảm khái đi theo Thiên Đình tài đại khí thô quả nhiên sảng khoái.

Yêu Hoàng đại khí, đi theo Yêu Hoàng lăn lộn có ngày lành!

Tiêu Vân đối với Tôn Ngộ Không có sự kỳ vọng, thay vì để hắn nhàn rỗi, chi bằng phái Tôn Ngộ Không đi làm chút chuyện: "Ngộ Không, ta hiện tại đưa ngươi tiến vào những tiểu thế giới trong Chư Thiên Vạn Giới kia.

Ngươi hãy đem đám Ma Giáo chi đồ đang kéo dài hơi tàn trong những tiểu thế giới đó một lưới bắt hết.

Nếu có kẻ trở lan, nhất khái tru sát." Loại việc này giao cho Tôn Ngộ Không là thích hợp nhất.

Đám đệ tử Ma Giáo trong chúng đa tiểu thế giới kia đa phần y phụ dưới trướng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc để kéo dài hơi tàn, làm chó săn ngư thịt một phương.

Để Tôn Ngộ Không đi đánh giết là vừa vặn, thuận tiện cho đám Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đang tác oai tác quái kia tăng thêm trí nhớ.

Tôn Ngộ Không lập tức lĩnh mệnh: "Nặc!

Cẩn tuân pháp chỉ Yêu Hoàng!" Tiêu Vân phất tay, trực tiếp ném Tôn Ngộ Không vào trong Lục Đạo Luân Hồi, chuyển thế đến một cái tiểu thế giới.

Sau đó nhìn thấy Tôn Ngộ Không vừa xuất thế đã đối với đệ tử

Ma Giáo hô đánh hô giết: “Thái!

Ma đồ chớ chạy!

Ăn lão Tôn một gậy!” Mang theo ký ức và pháp bảo, Tôn Ngộ Không mạnh mẽ vô cùng, đánh đệ tử Ma Giáo giống như ông nội đánh cháu trai vậy.

Tiêu Vân không khỏi chuyển ánh mắt về phía Pháp Hải đang bằng vào sức một mình giết đến mức Ma Giáo văn phong tang đảm.

Hắn không kịp chờ đợi muốn lôi Pháp Hải và Như Lai ra, đợi lát nữa nhất định phải hỏi xem Pháp Hải và Như Lai có gì muốn nói, cùng bọn họ hảo hảo giao lưu một chút. ...

Tiêu Vân muốn lôi Pháp Hải và Như Lai ra, bất quá trong đại thế giới kia vẫn còn dư nghiệt Ma Giáo chưa thanh lý, Pháp Hải đang đầy thế giới truy sát đám ma đồ này, cho nên phải chờ một chút.

Tiêu Vân lôi Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng ra trước.

Là tướng tài đắc lực dưới trướng Tiêu Vân, giờ phút này bọn họ đã bình định một phương Ma Giáo.

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng lúc bị Tiêu Vân lôi ra từ Chư Thiên Vạn Giới hiển nhiên có chút mộng.

Ký ức hai đời dung hợp quy nhất, mãnh nhiên tỉnh ngộ, thấy Tiêu Vân đứng trước mặt liền lập tức hành lễ với Tiêu Vân: “Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bằng bái kiến Yêu Hoàng!” “Làm tốt lắm, bình định Ma Giáo có công, hai kiện pháp bảo này phân biệt ban thưởng cho các ngươi.

Về Thiên Đình tọa trấn một thời gian, chờ đợi bản hoàng triệu hoán!” Tiêu Vân vung tay lên, ban xuống hai kiện pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng mảnh vụn Bất Chu Sơn luyện thành.

Tuy rằng là Hậu Thiên chuyển Tiên Thiên Linh Bảo nhưng cũng là bảo bối hiếm có.

Khổng Tuyên nhận được một pháp bảo giống như cái lồng, có thể vây khốn địch nhân; Kim Sí Đại Bằng nhận được một pháp bảo hình trạng tấm chắn, có thể phản lại một bộ phận công kích.

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng tự nhiên trong lòng vui sướng.

Tại Chư Thiên Vạn Giới lịch luyện một phen, ma luyện tâm trí, lại được Tiêu Vân gia thưởng.

Tiêu Vân ban thưởng pháp bảo, có thể nói thu hoạch pha phong.

Hai người đồng thời bái tạ Tiêu Vân: "Tạ Yêu Hoàng ban thưởng!" Sau khi bái tạ, hai người lập tức chạy về hướng Thiên Đình.

Tuy rằng Tiêu Vân chỉ nói một câu bảo bọn họ về Thiên Đình tọa trấn, nhưng lời Tiêu Vân nói chính là pháp chỉ, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng tự nhiên không dám đãi mạn.

Nếu trong lúc này Thiên Đình xảy ra chuyện gì, vậy là làm việc bất lợi, cho nên trở về tọa trấn Thiên Đình tất nhiên sẽ tận trung chức thủ.

Thiên Đình hiện tại vốn có Thường Hi và Hi Hòa hai vị yêu phi quản lý, hiện tại lại có Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng đi tọa trấn, Tiêu Vân yên tâm.

Những tên yêu binh yêu tướng kia nếu có kẻ đầu sỏ nào gây sự, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng khẳng định sẽ thu thập rõ ràng rành mạch.

Tiêu Vân ngồi xuống tại chỗ, cùng Hậu Thổ ăn chút linh quả.

Mắt thấy Bạch Trạch bình định xong một cái đại thế giới, lập tức lôi Bạch Trạch ra.

Bạch Trạch rùng mình một cái, lập tức bái kiến Tiêu Vân: "Thuộc

hạ tham kiến Yêu Hoàng!" Tiêu Vân phất phất tay, ý bảo Bạch Trạch không cần đa lễ: "Ở bên cạnh ta tĩnh tâm tu luyện, đợi lát nữa ta lôi một số đại yêu ra, kiện pháp bảo này cho ngươi, thời gian này vừa lúc luyện hóa một phen." Trong lòng Bạch Trạch cảm thấy phấn chấn.

Yêu Hoàng ban thưởng một kiện Hậu Thiên chuyển Tiên Thiên Linh Bảo, là loại hình công kích, hình trạng như một cây thương nhọn, hàn quang lấp lóe, tất nhiên uy lực bất phàm, vội vàng bái tạ.

Tiêu Vân cũng không nói nhiều, tiếp liền đem Cửu Anh, Quỷ Xa, Kế Mông... những Chuẩn Thánh đại yêu này từ Chư Thiên Vạn Giới lôi về Lục Đạo Luân Hồi.

Bạch Trạch ngồi bên cạnh Tiêu Vân, tận mắt nhìn thấy Tiêu Vân dễ như trở bàn tay lôi đám Chuẩn Thánh đại yêu này ra từ Chư Thiên Vạn Giới, loại thủ đoạn thần hồ kỳ thần này làm cho Bạch Trạch trong lòng lại hâm mộ vĩ lực của Thánh Nhân một phen.

Những Chuẩn Thánh đại yêu này từ Chư Thiên Vạn Giới đi ra, phàm là lập hạ công lao, Tiêu Vân đều có ban thưởng.

Bởi vì quan hệ lưu tốc thời gian, Tiêu Vân trong thời gian ngắn ngủi đã tụ tập được một nhóm Chuẩn Thánh đại yêu.

Lục Thánh tọa trấn Hỗn Độn hư không cũng liên tiếp chém giết ba tôn Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí, thu hoạch không nhỏ.

Tiêu Vân mắt thấy Huyền Đô đại sư huynh môn hạ Lão Tử và Quảng Thành Tử môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc đột phá cảnh giới.

Hai người gọi Đa Bảo đạo nhân đang bế quan tu luyện, phối hợp với Thân Công Báo, trong ngoài hợp nhất rốt cuộc diệt sạch cái thế lực Ma Giáo to lớn kia.

Hắn vươn tay, đem một đám người bọn họ toàn bộ lôi ra.

Huyền Đô đại sư huynh, Quảng Thành Tử còn có Đa Bảo đạo nhân, sau khi đi ra, biểu tình trên mặt thập phần đặc sắc.

Chương 255

Đặc biệt là những Chuẩn Thánh đại yêu đi ra trước đó, trong lúc đả tọa chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Tiêu Vân, đã nhìn thấy ba vị Thánh Nhân đệ tử này làm trò cười.

Cho nên vừa thấy bọn họ đi ra, ai nấy đều nháy mắt ra hiệu, làm cho ba vị đệ tử đắc ý của Tam Thanh mặt đỏ bừng, nhất tề trừng mắt nhìn Thân Công Báo một cái.

Thân Công Báo rụt đầu lại, trong lòng ủy khuất. *Ni mã có thể trách ta sao?

Rõ ràng là các ngươi vô dụng, tu luyện tới tu luyện lui, ta đều làm lên chức Ma Giáo giáo chủ rồi các ngươi còn chưa đột phá!

Nếu không phải ta trong ngoài hợp nhất phối hợp, cái thế giới Ma Giáo kia chưa chắc đã có thể sạn trừ đâu.* Bất quá tế tế hồi ức lại, Thân Công Báo có chút hoài niệm ngày tháng làm Ma Giáo giáo chủ, kia thật sự là sướng a.

Đặc biệt có thể quanh minh chính đại hưởng thụ các loại tư nguyên, ngay cả Khương Tử Nha cũng đi theo hắn lăn lộn.

Loại hưởng thụ về mặt tâm lý này làm cho hắn dư vị vô cùng.

Tiêu Vân kịp thời điểm tỉnh: "Thân Công Báo!

Khá lắm, đừng để loạn bản tâm!" Bị Tiêu Vân trực tiếp điểm tỉnh, Thân Công Báo lập tức rùng mình một cái.

Vừa rồi dung hợp ký ức hai đời, thiếu chút nữa nhập ma.

Thực sự là ngày tháng làm Ma Giáo giáo chủ quá sướng, làm cho hắn không thể tự thoát ra được, cũng may Tiêu Vân nhắc nhở kịp thời, lập tức giữ vững bản tâm.

“Bái kiến Yêu Hoàng!” Tam Thanh đệ tử cùng nhau hành lễ với Tiêu Vân.

Tuy rằng sư tòng Tam Thanh, nhưng khi đối mặt Tiêu Vân, bọn họ một chút cũng không dám phóng túng, thái độ đối với Tiêu Vân cung kính có thừa.

Đồng thời, ba người cũng xấu hổ.

May mắn hiện tại đứng trước mặt là Tiêu Vân, nếu là Tam Thanh ở chỗ này, e rằng bọn họ không còn mặt mũi diện kiến sư tôn.

Thực tại lần này biểu hiện quá kém, thậm chí không có tác dụng lớn bằng Thân Công Báo.

Tiêu Vân khẽ gật đầu, ban thưởng cho Thân Công Báo một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo, khích lệ vài câu, làm cho Thân Công Báo kích động không thôi.

Tiêu Vân khí định thần nhàn uống một ly linh tửu, lúc đặt chén xuống, Hậu Thổ lại thập phần hiền huệ rót đầy cho hắn.

Hắn nhìn Hậu Thổ đang tỏ ra ôn nhu, lại liếc mắt nhìn Huyền Minh đang đại sát tứ phương trong Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng cảm thán rất nhiều.

Hậu Thổ sát giác biểu tình vi diệu của Tiêu Vân, nhịn không được đỏ mặt tía tai.

Thực tại là Huyền Minh sau khi chuyển thế biểu hiện quá bưu hãn, khả năng là giết đến nghiện rồi, nhìn ai không vừa mắt là xông lên đánh một trận tơi bời, ai mà chọc nàng không vui thì kết cục càng thảm không nỡ nhìn, gần như lấy sức một mình trấn áp một phương đại thế giới, còn ngưu bức hơn cả Pháp Hải do Ác thi của Chuẩn Đề biến thành.

Tiêu Vân đương nhiên sẽ không đi đề cập cái này, Thập Nhị Tổ

Vu vốn dĩ là tính cách như vậy, hắn sớm liệu sẽ có bộ dáng này.

Cho nên hắn chỉ liếc mắt một cái rồi không nhìn nữa, hứng thú nhìn về phía Pháp Hải và Như Lai.

Bởi vì Pháp Hải ép tới mức đệ tử Ma Giáo không dám ngẩng đầu, cho nên Phật giáo đại hưng.

Như Lai thu đồ đệ, trong lúc thanh tiễu dư nghiệt Ma Giáo cũng bỏ ra không ít sức lực.

Bất quá trong lòng Như Lai đối với Pháp Hải vẫn có pha đa oán ngôn, thậm chí tư hạ nói với đệ tử rằng Pháp Hải thân là người của Phật môn nhưng hành sự lại không khác gì Ma Giáo.

Tiêu Vân thiếu chút nữa cười chết, nhìn về phía Hỗn Độn hư không một cái, không biết Chuẩn Đề lát nữa có bạo đánh Như Lai một trận hay không.

Trong Hồng Hoang, cảnh giới Thánh Nhân chí cao vô thượng, bất cứ sự việc gì phát sinh trong nội bộ Hồng Hoang đều có liên quan mật thiết đến họ.

Chỉ cần có chút biến động, Thánh Nhân đều sẽ ẩn ẩn sát giác được, cho nên nếu có kẻ lén lút chửi bới hay sỉ nhục Thánh Nhân, lập tức sẽ bị phát hiện.

Tiêu Vân nhìn về phía Hỗn Độn hư không một cái, nhưng bởi vì Lục Đạo Luân Hồi đã được kinh qua luyện hóa, lại dung hợp mảnh vỡ Hỗn Độn Châu có khả năng che giấu thiên cơ, nên Chuẩn Đề chỉ cảm thấy có chút không tự nhiên mà vặn vẹo thân mình.

Không đúng, Chuẩn Đề cảm thấy dường như mình đã bị Như Lai ghi hận rồi.

Kẻ khi sư diệt tổ này, cư nhiên dám nói hành sự của hắn không khác gì Ma Giáo, quả thực làm người ta tức chết!

Đó gọi là hành sự giống Ma Giáo sao?

Đó gọi là sát tâm quá nặng sao?

Đó là túc thanh Ma Giáo, trả lại cho thiên địa một cái lãng lãng càn khôn!

Đây nãi là lấy sát chỉ sát, là vô thượng đại đạo!

Xem ra Như Lai tiểu tử này Phật pháp chưa đủ tinh thâm, quay về phải bắt hắn diện bích tư quá, hảo hảo nghiên cứu Phật pháp mới được!

Chuẩn Đề trong lòng hung hăng nghĩ.

Tiêu Vân thì lại rất kiên nhẫn xem toàn bộ quá trình Pháp Hải chém giết.

Nếu là một người bình thường mà sát lục nhiều như vậy, nhân quả nghiệp lực quấn thân, sớm đã mê thất tâm trí đọa nhập ma đạo.

Thế nhưng Pháp Hải nãi là Ác thi của Chuẩn Đề chuyển thế, không chịu ảnh hưởng của sát lục, thậm chí còn thu được khá nhiều chỗ tốt.

Đợi đến khi Ma Giáo ở thế giới kia triệt để bị phúc diệt, nhìn thấy Như Lai vẫn đang một mặt không hay biết gì, miệng lẩm bẩm oán trách "ác hành" của Pháp Hải, Tiêu Vân cười, vung tay lên.

Pháp Hải và Như Lai trực tiếp vượt qua khoảng cách diêu viễn, hiện thân trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề đang ngồi ngoài Hỗn Độn hư không liền khôi phục tâm ý tương thông với Ác thi.

Một loại minh ngộ dâng lên trong lòng, trước đó chỉ nhìn Pháp Hải chém giết trong chư thiên vạn giới với thân phận bàng quan, hiện tại tâm ý tương thông, hắn chính là Pháp Hải!

Chuẩn Đề đột nhiên cảm thấy hơi ngứa tay, nhìn nhìn Tam Thanh, có loại xúc động muốn cho mỗi người bọn họ một phát Đại Uy Thiên Long.

Nhưng sau khi so sánh thực lực, Chuẩn Đề yên lặng đè xuống sự xúc động này.

Tuy rằng thời gian qua thu hoạch rất lớn, pháp bảo nhiều lên, thực lực cũng tiến bộ, nhưng nếu động thủ đánh Tam Thanh, cổ kế sẽ bị đánh đến khóc cha gọi mẹ, cho nên tốt nhất không nên tìm đường chết.

Trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tiêu Vân nhìn Ác thi của Chuẩn Đề đang nhắm mắt bất động, lại cười tủm tỉm nhìn sang Như Lai đang đứng bên cạnh.

Chỉ thấy Như Lai sau khi bị lôi ra, dung hợp ký ức hai đời, sắc mặt lập tức đại biến!

Như Lai choáng váng!

Hắn cư nhiên to gan lớn mật phê bình Chuẩn Đề!

Phê bình Chuẩn Đề thì cũng thôi đi, sau khi bị Chuẩn Đề đánh một trận, cư nhiên còn ở sau lưng nói xấu đủ điều, chỉ trích Chuẩn Đề lạm sát vô cô, sát nghiệt thâm trọng, hành sự không khác gì Ma Giáo vân vân...

Giờ khắc này, biểu tình trên mặt Như Lai đặc sắc cực kỳ, hận không thể tự vả cho mình một cái tát.

Vạn vạn không ngờ sau khi chuyển thế lại "cảnh trực" (thẳng thắn) như vậy, thực lực không bằng người mà cứ lải nhải không dứt, thảo nào lúc đó bị Pháp Hải bạo đánh một trận cũng đáng đời!

Nhưng quan trọng nhất là, Pháp Hải lại chính là Chuẩn Đề chuyển

thế, hắn cư nhiên ở sau lưng vọng nghị sư tôn...

Như Lai chột dạ.

Người như sư tôn hắn còn lạ gì, Chuẩn Đề làm sai thì đệ tử cũng không được nói, nếu không Chuẩn Đề nhất định sẽ cho hắn đi giày nhỏ.

Huống chi hiện tại nhìn lại, Chuẩn Đề áp căn bản không làm sai, Pháp Hải nãi là Ác thi của Chuẩn Đề chuyển thế, vốn đại biểu cho ác nghiệp, tru sát Ma Giáo thì có gì sai?

Cho nên Như Lai cảm giác có chút hoảng, trong lòng run rẩy: "Sư tôn sẽ không thanh lý môn hộ chứ?" Như Lai sợ, lúc đầu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phái hắn đi chư thiên vạn giới giúp đỡ, kết quả giúp chẳng được bao nhiêu, màn phê bình Pháp Hải sát tâm quá nặng kia cứ không ngừng hiện lên trong đầu, khiến hắn xấu hổ đến mức hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Tuy nhiên Chuẩn Đề lúc này lại có chút đâm lao phải theo lao.

Muốn nói Như Lai làm sai thì đúng là có sai, nhưng dù sao Như Lai sau khi chuyển thế cũng không biết Pháp Hải là Chuẩn Đề chuyển thế.

Nếu không xét đến thân phận cá nhân, thì Như Lai phạm lỗi cũng không lớn, chẳng qua là cái mặt mũi này có chút mất hết mà thôi.

Sở dĩ Chuẩn Đề nhất thời không biết nên xử lý việc này thế nào, nhất là khi Tiêu Vân cùng đông đảo Thiên Đình Chuẩn Thánh đại yêu đang ở bên cạnh nhìn, thậm chí người của Vu tộc cũng đang xem náo nhiệt, cho nên Pháp Hải vẫn cứ nhắm mắt.

Tiêu Vân xem náo nhiệt xong, nội tâm cảm thấy sướng khoái, lúc này cũng phải cho Chuẩn Đề một cái bậc thang đi xuống, tổng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà để Chuẩn Đề trực tiếp thanh lý môn

hộ.

Hắn mở miệng hướng về phía Ác thi của Chuẩn Đề nói: "Pháp Hải, Như Lai ở sau lưng nói xấu ngươi, không thu thập hắn một trận sao?

Bản hoàng cảm thấy cái miệng hắn nợ đòn, đáng đánh!" Không gọi "Chuẩn Đề" mà gọi "Pháp Hải", vậy thì không phải là vấn đề khi sư diệt tổ, mà là vấn đề Như Lai nói xấu "Pháp Hải", do Pháp Hải thu thập Như Lai một trận, chuyện này coi như bỏ qua.

Quả nhiên, vừa nghe xong, Pháp Hải mãnh liệt mở mắt, như ác hổ rình mồi nhìn về phía tiểu cừu non Như Lai, dọa Như Lai tim đập chân run.

Pháp Hải đại quát một tiếng: "Đại Uy Thiên Long!" Như Lai lập tức thảm, Chuẩn Đề Ác thi vốn dĩ đã có thể điếu đánh hắn, dù sao Chuẩn Đề nãi là cảnh giới Thánh Nhân, so với một cái Chuẩn Thánh đỉnh phong thì mạnh hơn quá nhiều.

Hiện tại Như Lai lại chột dạ hoàn toàn không dám phản kháng, cho nên bị Ác thi của Chuẩn Đề đánh cho một trận tơi bời, đầu đầy u cục.

Tiêu Vân và đám Chuẩn Thánh đại yêu đều đang xem kịch vui.

Tiêu Vân thậm chí trong lòng thầm nghĩ: "Như Lai đầu đầy u cục kia, sẽ không phải là bị đánh ra chứ?

Sau đó cố ý đem tóc búi thành cái dạng kia để che giấu đầu đầy u cục?" Nhìn Như Lai bị bạo đánh, Tiêu Vân cũng vui vẻ.

Ở Tây Du, Như Lai trâu bò lắm, trở bàn tay trấn áp Tôn Ngộ Không, nhưng nói cho cùng, Như Lai cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi, không thành Thánh Nhân thì chung quy vẫn là sâu kiến.

Không chừng sau này có biến cố, Tôn Ngộ Không thực lực mạnh

hơn hẳn, Như Lai lại bị Tôn Ngộ Không bạo đánh một trận cũng nên...

Quá thảm.

Nếu Như Lai cứ thỉnh thoảng bị bạo đánh thì thật vui.

Tiêu Vân mắt thấy đánh cũng sắp xong rồi, bèn đem hai huynh đệ Dương Giao Dương Tiễn lôi ra.

Hai người trải qua ma luyện, khí thế đại bất tương đồng, vừa về Lục Đạo Luân Hồi dung hợp hai đời ký ức, lập tức đột phá cảnh giới. "Tốt!" Tiêu Vân không tiếc lời tán thưởng.

Huynh đệ Dương Giao Dương Tiễn lập tức hồi thần bái kiến Tiêu Vân: "Tham kiến Yêu Hoàng!" Tiêu Vân cười ha hả ban thưởng cho hai kiện pháp bảo.

Dương Giao Dương Tiễn thiên phú đều không tồi, sau này tất nhiên sẽ là đắc lực tướng tài.

Như Lai thừa cơ rụt rè trốn sau lưng Ác thi Chuẩn Đề, tràng nháo kịch này coi như hạ màn.

Hiện nay đại thế đã thành, chỉ cần Hồng Quân chuẩn bị tốt, Tiêu Vân đem những Chuẩn Thánh này tống nhập chư thiên vạn giới, sảo tác bố cục là có thể triệt để phúc diệt Ma Giáo, có cơ hội dẫn dụ Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo tới.

Chỉ cần diệt đi một tôn Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo, cơ hội để Hồng Hoang thế giới độ qua Ma Thần Lượng Kiếp sẽ lớn hơn một phần.

Tiêu Vân ở Lục Đạo Luân Hồi đợi hơn trăm ngày, đợt Chuẩn Thánh đầu tiên tiến vào chư thiên vạn giới cơ bản đã hồi quy.

Tiêu Vân vung tay lên, đám tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân tam

tộc trước đó bị phái đi chư thiên vạn giới cũng đều được lôi ra.

May mà Lục Đạo Luân Hồi nhìn từ bên ngoài chỉ là một tòa thần điện, nhưng không gian bên trong cực lớn, nếu không cũng chứa không nổi nhiều người Vu tộc như vậy.

Đám Long Phượng Kỳ Lân tam tộc bị Tiêu Vân lôi ra, ban đầu còn mộng bức: Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Đã xảy ra chuyện gì?

Sau đó khi dung hợp ký ức hai đời, hiểu rõ sự tình, từng cái đều có chút túng.

Những kẻ luân hồi vào ba ngàn đại thế giới thì còn đỡ, bởi vì thực lực đối phương mạnh nên bọn họ còn biết thu liễm.

Chương 256

Còn những kẻ đi vào tiểu thế giới, lúc ở Hồng Hoang phải kẹp chặt đuôi làm người, kết quả đi tiểu thế giới lại tác oai tác phúc, nhất thời lão kiểm đỏ bừng, không dám ngẩng đầu, sinh sợ bị Yêu Hoàng nhìn thấy.

Tiêu Vân sẽ không đi quan tâm tâm lý bọn họ, đứng dậy, mục quang quét qua tất cả mọi người, lời nói như sấm rền: "Túc tĩnh!" Những người đang đả tọa tu luyện hoặc luyện hóa pháp bảo đều lập tức buông xuống việc trong tay, chăm chú nhìn về phía Tiêu Vân.

Tất cả đều đang đợi chỉ thị tiếp theo.

Tiêu Vân bước lên một bước, hoàng hoàng thánh nhân chi uy tỏa ra, mỗi người đều có thể cảm nhận rõ ràng sự chênh lệch thực lực cực lớn giữa bọn họ và Tiêu Vân, ngay cả đệ tử Thánh Nhân cũng đều biểu hiện cung kính thuận tòng. "Hiện nay trong chư thiên vạn giới, Ma Giáo đã là nỏ mạnh hết đà.

Sảo hậu Bản hoàng sẽ phái khiển các ngươi mang theo ký ức và pháp bảo luân hồi chuyển thế đến thế giới tương ứng.

Các ngươi tụ tại nơi này, ngăn chặn thế thượng hỗn loạn sát lục.

Trẫm tất phải trấn áp chư thiên vạn giới, tuyệt diệt Ma Giáo hậu hoạn, duy mong các ngươi quảng thi ý của Trẫm cho thiên hạ, để Hồng Hoang một phiến thanh ninh!" Tiêu Vân đích thân huấn thoại, đem ý đồ nói rõ.

Đám Chuẩn Thánh đại yêu, đệ tử Thánh Nhân cùng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tự nhiên thính mệnh, sơn hô hải khiếu ứng nặc: "Cẩn tuân Yêu Hoàng pháp chỉ!" Hậu Thổ đứng sau lưng Tiêu Vân nhìn, lần đầu tiên thấy Tiêu Vân có dáng vẻ uy nghi như vậy.

Một tiếng lệnh hạ, bao nhiêu Chuẩn Thánh tâm cam tình nguyện tiến về chư thiên vạn giới hiệu mệnh, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc từng xưng bá một thời nay chỉ biết nghe Tiêu Vân khu trì.

Tiêu Vân hiện nay quyền thế ngập trời, xứng danh Yêu Tộc chi hoàng, Thiên Đình chi chủ.

Tiêu Vân lại vung tay, đem những Chuẩn Thánh này căn cứ vào thực lực và các nhân tố tổng hợp phái về các thế giới khác nhau.

Khoảng thời gian này hắn đã cẩn thận suy tính thực lực giữa Ma Giáo và các Chuẩn Thánh trong chư thiên vạn giới, hiện tại ra lệnh rõ ràng.

Với thực lực của Tiêu Vân hiện giờ, tình hình Ma Giáo ở các giới không thoát khỏi mắt hắn.

Hắn hoàn toàn có thể an bài rõ ràng để Ma Giáo ở các thế giới kia bị tiêu diệt cùng lúc, đặc biệt là có thể thi gia can nhiễu trong Lục Đạo Luân Hồi, đạt được hiệu quả phúc diệt diện rộng trong thời gian ngắn như Hồng Quân mong muốn.

Đám Chuẩn Thánh đại yêu bị Tiêu Vân ném vào chư thiên vạn giới, khi phát hiện hoàn cảnh biến hóa, lại thấy pháp bảo cũng đi theo, đối với Tiêu Vân càng thêm kính sợ.

Yêu Hoàng có thể khinh tùng tự do khống chế Lục Đạo Luân Hồi, nói cách khác, chỉ cần không phải thần hồn câu diệt, Yêu Hoàng có thể dễ dàng để bọn họ chuyển thế, sống lại một đời!

Đám Thiên Đình Chuẩn Thánh đại yêu lại một trận cuồng nhiệt sùng bái, sau lưng có Tiêu Vân chống lưng, bọn họ tùy tiện lăn lộn cũng không sợ.

Chuẩn Thánh đại yêu cùng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc rất nhanh đã được phái đi hết.

Quay đầu nhìn lại, Chuẩn Đề từ Hỗn Độn hư không chuyên trình chạy về một chuyến, cùng Tiếp Dẫn phát chút pháp bảo cho môn hạ đệ tử.

Tam Thanh tự nhiên cũng có ý này, Tiêu Vân đã ban pháp bảo cho thuộc hạ, bọn họ tự nhiên cũng không thể tỏ ra keo kiệt.

Điểm này Tiêu Vân sớm đã liệu đến, cho nên mới lưu lại các đệ tử Thánh Nhân vào luân hồi sau cùng.

Chuẩn Đề buồn bực không lên tiếng đem pháp bảo phát xuống, cuối cùng nhìn Ác thi một cái, đem kiện cà sa trên người chia cho Ác thi.

Đợi Tiêu Vân đưa tất cả vào chư thiên vạn giới xong, mới cùng Chuẩn Đề giao lưu: "Ta cảm thấy Ác thi của ngươi còn mạnh hơn ngươi?

Chia cả pháp bảo sao!" Chuẩn Đề muốn thổ huyết, Tiêu Vân thuần túy là đang trêu chọc.

Hắn đáp: "Dù sao cà sa đó ta cũng không dùng đến.

Hiện nay bố cục đã định, Hồng Hoang đến lúc sinh tử tồn vong, ngươi làm lớn như vậy đa phần sẽ dẫn dụ Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo tới.

Ma Thần Lượng Kiếp này chưa kết thúc, nếu không buông tay đánh cược một lần, phía sau có khả năng càng thêm gian nan.

Hiện tại địch minh ngã ám, ta cùng mấy vị sư huynh thương nghị một phen, cảm thấy có chút nắm chắc, chỉ là trong lòng hơi không yên tâm, cho nên nhân lúc tặng pháp bảo cho đệ tử liền về xem một chút.

Hiện tại nhìn thấy Yêu Hoàng, trong lòng ta đột nhiên không hoảng nữa." Tiêu Vân bị thần logic của Chuẩn Đề đánh bại.

Tên này trước đó biết Tiêu Vân và Hồng Quân dùng kế dẫn dụ Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo, vì chênh lệch cảnh giới quá lớn nên hoảng sợ, thậm chí cảm thấy cà sa cấp Tiên Thiên Linh Bảo cũng chẳng có tác dụng gì, bèn ném cho Ác thi.

Bởi vì đối mặt với đối thủ cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, phòng ngự của Tiên Thiên Linh Bảo cũng mỏng manh như giấy.

Không ngờ bị Tiêu Vân trêu chọc một trận, Chuẩn Đề cư nhiên hết hoảng, logic này cũng không ai bằng.

Tiêu Vân cười, vỗ vỗ vai Chuẩn Đề: "Lưu lại cùng xem đi, Ta đều đã tính toán tốt rồi.

Chư thiên vạn giới trung Ma Giáo sẽ bị nhổ tận gốc vào khoảng thời gian xấp xỉ nhau.

Đến lúc đó Ma Giáo phúc diệt, Hồng Hoang ta sẽ như một khối sắt, ứng đối Đại Đạo Lượng Kiếp cũng có nắm chắc không nhỏ." Chuẩn Đề ngẫm lại cũng đúng, hắn chiếm nhiều tiện nghi như vậy, pháp bảo cũng kiếm không ít.

Kế hoạch của Tiêu Vân và Hồng Quân xa hơn bọn họ nhiều, dù sao cũng chỉ cần đứng sau hò reo trợ uy, có gì đáng sợ, xảy ra chuyện cũng có Tiêu Vân và Hồng Quân đỉnh trước.

Hắn không biết Dương Mi Đại Tiên thực ra cũng sớm đã ngầm qua lại với Tiêu Vân.

Tiêu Vân trong Lục Đạo Luân Hồi dung nhập mảnh vỡ Hỗn Độn Châu, cho nên hiện tại muốn thực lực có thực lực, muốn bang thủ có bang thủ, muốn đường lui có đường lui, hoàn toàn không hoảng. "Nếm thử linh tửu Thiên Đình mới ủ xem." Tiêu Vân tâm thái phóng tùng, ngồi xuống rót cho Chuẩn Đề một chén linh tửu.

Chuẩn Đề thụ sủng nhược kinh, lập tức nâng chén uống cạn.

Hậu Thổ hiền huệ rót đầy linh tửu cho Tiêu Vân và Chuẩn Đề, dáng vẻ ôn nhu đó khiến Tiêu Vân nhịn không được liếc nhìn, rồi thực sự nhịn không nổi, hỏi: "Hậu Thổ, muốn đi chư thiên vạn giới chơi không?

Lục Đạo Luân Hồi để ta tọa trấn." Hậu Thổ hờn dỗi lườm Tiêu Vân một cái, nàng lại không phải trẻ con ba tuổi, đi chư thiên vạn giới chơi cái gì.

Sau đó sực nhớ ra Huyền Minh đang chơi rất vui vẻ ở chư thiên vạn giới, nàng lại có chút ngại ngùng, nói một tiếng đi lấy linh quả cho Tiêu Vân nhắm rượu rồi vội vàng chạy đi.

Tiêu Vân a a cười một tiếng, đại chiến đang ở trước mắt, hiện tại là thời gian nhàn hạ hiếm có.

Chuẩn Đề lần thứ hai tế tế phẩm thường linh tửu, loại mới này do hai vị yêu phi Thường Hi và Hi Hòa thân thủ ủ, hương vị thanh sảng biệt dạng.

Hắn tâm thái bình tĩnh nhìn thoáng qua Ác thi, ánh mắt hơi lóe lên.

Nếu có thể, hắn thà sống tiêu sái như Ác thi, một lời không hợp là đại đánh xuất thủ, khoái ý ân cừu.

Tiêu Vân thuận theo ánh mắt Chuẩn Đề nhìn lại, thấy Pháp Hải đang truy sát mấy nữ đệ tử Ma Giáo, bèn ném cho Chuẩn Đề một ánh mắt đồng tình, thầm nghĩ đáng đời Chuẩn Đề độc thân cả đời!

Chuẩn Đề bị Tiêu Vân nhìn, cảm giác cả người quái quái, không biết ý của Tiêu Vân là gì, nhưng tổng cảm giác Tiêu Vân đang nghĩ chuyện không tốt.

Tam Thanh, Nữ Oa cùng Tiếp Dẫn giờ phút này đều thủ ở ngoài môn hộ Hồng Hoang.

Tuy rằng trên lý thuyết thời điểm này sẽ không có Tiên Thiên Ma

Thần, nhưng phàm sự đều phải lưu tâm, vạn nhất thật sự có cũng không đến mức luống cuống tay chân.

Hồng Hoang hiện tại phát triển hân hân hướng vinh, nếu để Tiên Thiên Ma Thần xâm nhập, một cái không tốt sẽ tổn thương không ít khí vận.

Lão Tử nhìn cục thế trong chư thiên vạn giới, chậc chậc cảm thán: "Yêu Hoàng quả nhiên tính vô di sách, đồ đệ Ma Giáo trong chư thiên vạn giới không còn nhảy nhót được bao lâu nữa, cự ly triệt để phúc diệt cũng chỉ trong nháy mắt." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc sau khi tiến vào chư thiên vạn giới lần hai liền phấn lực thanh tiễu Ma Giáo, tuy ngoài miệng không phục thua, nhưng trong lòng cũng bội phục Tiêu Vân không thôi.

Theo tiến độ này, hiển nhiên Tiêu Vân đều đã tính kế.

Rõ ràng Tiêu Vân một câu hứa hẹn cũng không cho tam tộc, lại chuẩn xác tính được tâm thái đái tội lập công của bọn họ sau khi mang ký ức chuyển thế, cho nên mới vô cùng bán mạng.

Phần tâm kế này, hắn xác thực kém hơn một bậc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự hỏi, nếu để hắn an bài, hắn sẽ gõ đầu tam tộc một phen, nhưng hiệu quả chưa chắc đã tốt bằng.

Thông Thiên thì bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, tĩnh đợi địch nhân.

Tiêu Vân đã bố trí như vậy, Hồng Quân sư tôn cũng tham dự, một trận ác chiến cổ kế khó tránh khỏi.

Tuy chủ lực là Hồng Quân, nhưng hắn cũng phải chuẩn bị tốt để ứng đối ý ngoại.

Tiếp Dẫn cũng thuận theo lời Lão Tử nói: "Đại sư huynh sở ngôn thậm thị, Ma Giáo chỉ có con đường chết.

Thử phiên phúc diệt tất tương lược đoạt đại lượng khí vận, không biết lượng kiếp lần này có thể thuận lợi độ qua không.

Nhược ta và Chuẩn Đề sư đệ bất hạnh vẫn lạc, mong mấy vị sư huynh chiếu khán Tây Phương Phật Giáo một hai." Tiếp Dẫn đã lo liệu hậu sự xong, nhờ Tam Thanh chiếu phật (chăm sóc) Phật Giáo.

Kỳ thực nếu chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chiến tử thì đó đều là chuyện nhỏ, phản chính Thánh Nhân nguyên thần ký thác hư không, chết rồi cũng có thể ngóc đầu trở lại.

Cho nên trận đại chiến tiếp theo, dù có chiến tử cũng không sao, chỉ cần Hồng Hoang bất diệt là được.

Nữ Oa lạc quan hơn, nhìn yêu tộc và nhân tộc hợp lực thanh tiễu Ma Giáo trong chư thiên vạn giới, thập phần hân úy nói: "Xem kìa, môn hạ đệ tử còn đang phi kinh trảm cức dũng vãng trực tiền, chúng ta thân là Thánh Nhân chí tôn, nếu có địch nhân, liều chết đánh một trận mà thôi." Tiếp Dẫn cáo tội một tiếng: "Là ta chấp tướng rồi.

Yêu Hoàng đang cùng Chuẩn Đề sư đệ khai hoài ẩm tửu, sư tôn càng ổn tọa Tử Tiêu Cung, ta lại trong lòng sinh khiếp." Tam Thanh mặc mặc vô ngôn, mỗi người tự nhủ: Ta cũng hoảng a, chỉ là nhìn Tiêu Vân một chút cũng không hoảng, cảm giác như nắm chắc thắng lợi, cho nên không tiện tỏ ra hoảng hốt thôi.

Trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tiêu Vân lại uống cạn một chén quả tửu.

Đến địa bộ như hôm nay, uống bao nhiêu quả tửu cũng không say, đỉnh đa cũng chỉ nếm mùi vị mà thôi.

Hắn vung tay, Tôn Ngộ Không vừa hoàn thành nhiệm vụ lại bị điều phối sang một đại thế giới khác.

Nếu tiến độ có chút sai lệch, Tiêu Vân có thể ném đám đại vu Hình

Thiên, Xi Vưu vào để điều tiết, bất quá nhìn tình hình này, tựa hồ không cần dùng đến hậu thủ đó.

Tiêu Vân chỉ vào Pháp Hải nói với Chuẩn Đề: "Chuẩn Đề, kiện cà sa kia ở trong tay Ác thi so với ở trong tay ngươi mạnh hơn gấp trăm lần a!" Chuẩn Đề lúc này hoàn toàn không nói nên lời.

Tại đại thế giới kia, kiện cà sa đỏ thẫm của Pháp Hải phô thiên cái địa, phong tỏa tất cả đường lui của hơn vạn đệ tử Ma Giáo, một tên cũng không thể đào thoát.

Cà sa là Tiên Thiên Linh Bảo, đệ tử Ma Giáo dù công kích thế nào cũng không thể phá vỡ, khi cả kiện cà sa áp xuống, giống như có thiên quân trọng lực đè lên người.

Pháp Hải đạp trên cà sa, thần uy như uyên như ngục, lấy sức một người trấn áp hơn vạn tên Ma Giáo.

Tiêu Vân vừa dứt lời, liền thấy Vô Thiên xuất hiện!

Vô Thiên đắc đạo từ chân chính Ma Giáo trong chư thiên vạn giới, nãi là Ma Châu hóa thân, ác niệm của Như Lai.

Trước đó Vô Thiên chưa từng lộ diện, giờ phút này đệ tử Ma Giáo bị cà sa của Pháp Hải trấn áp, hắn mới hiện thân.

Chuẩn Đề kinh hãi: "..." Hắn không sợ Vô Thiên có thể lật bàn, chỉ lo Ác thi đối phó không được Vô Thiên, tiến độ phúc diệt Ma Giáo sẽ bị ảnh hưởng.

Tiêu Vân an ủi Chuẩn Đề đang định đứng dậy, đạm đạm mở miệng: "Vô phương, đến Như Lai thật hắn còn đánh được, chẳng lẽ lại sợ cái Như Lai giả này hay sao?" Thoại âm vừa dứt, Pháp Hải khoát nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như ưng chuẩn trừng trừng nhìn Vô Thiên. "Cho ta trấn!" Pháp Hải đại thủ ấn xuống, kiện cà sa pháp bảo như vô tận hải lãng áp xuống, vô số đệ tử Ma Giáo dưới trọng áp hóa

thành huyết vụ, thi cốt vô tồn. "Ngươi dám!" Vô Thiên bột nhiên đại nộ, vô số đệ tử chết trong tay Pháp Hải khiến hắn nộ hỏa công tâm.

Pháp Hải giờ khắc này giống như Kim Cương nộ mục, vô biên cà sa phục gian, tay bắt phật ấn, huyết vụ của đám đệ tử Ma Giáo hóa thành một con Cực Ác Huyết Long: "Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng, Bàn Nhược Chư Phật, Bàn Nhược Ba Ma Oanh!" Chuẩn Đề nhìn đến trợn mắt há mồm.

Kiện cà sa pháp bảo kia hắn tế luyện đã lâu nhưng chỉ dùng làm phòng ngự, kết quả vào tay Ác thi lại trực tiếp chơi ra hoa, uy lực lớn đến mức Chuẩn Đề cũng không dám tưởng tượng!

Đáng thương cho Vô Thiên kia, làm sao chịu nổi một kích hội tụ ác niệm tiên huyết của hơn vạn đệ tử Ma Giáo, bị Pháp Hải tung một cú Đại Uy Thiên Long đánh tan tại chỗ, trực tiếp thần hồn câu diệt!

Cùng lúc đó, như phản ứng dây chuyền, Ma Giáo trong chư thiên vạn giới phân phân phúc diệt như trăm hoa đua nở, vô số khí vận bị khiên xả lược đoạt, dung nhập làm một thể với khí vận Hồng Hoang.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sớm đã chuẩn bị tốt, giờ khắc này, mở bừng đôi mắt. "Đi!" Tiêu Vân mắt thấy khí vận Ma Giáo như cái phễu dũng hướng Hồng Hoang, lập tức kéo Chuẩn Đề tiến về Hỗn Độn hư không ngự địch.

Tâm niệm vừa động, các Chuẩn Thánh lập đại công trong chư thiên vạn giới phân phân hồi quy Hồng Hoang.

Hồng Hoang hiện nay sinh linh vô số, Tiêu Vân lôi hết đám Chuẩn Thánh ra để miễn cho nội bộ sinh loạn, có nhiều Chuẩn Thánh tọa trấn như vậy, khi đối phó Tiên Thiên Ma Thần ở Hỗn Độn hư không, nội bộ Hồng Hoang sẽ không xảy ra yêu nga tử.

Chuẩn Đề ngưng thần tĩnh khí, khẩn trương đi theo Tiêu Vân.

Ma Giáo phúc diệt, nếu không hấp dẫn được Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo thì cũng sẽ hấp dẫn một đàn Tiên Thiên Ma Thần không có thần trí, dù thế nào một trận đại chiến cũng khó tránh khỏi.

Khi Tiêu Vân đi được nửa đường, Hồng Quân truyền âm: "Ta đã chuẩn bị thỏa đáng, tĩnh hậu địch nhân, tùy thời liên hệ." Hồng Quân đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy tự nhiên là Bàn Cổ đã chuẩn bị tốt.

Chương 257

Tiêu Vân cũng không sợ, Hồng Hoang Thiên Đạo kỳ thực chính là Bàn Cổ, có Bàn Cổ chống lưng, nếu còn thua thì thân tử đạo tiêu cũng đáng đời.

Khi Tiêu Vân và Chuẩn Đề về đến Hỗn Độn hư không, Tam Thanh như lâm đại địch, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ khắc này hô hấp cũng có chút gia trọng.

Đây có khả năng là trận đại chiến nguy hiểm nhất từ khi thành Thánh.

Tiêu Vân nắm lấy tay Nữ Oa, vỗ vỗ mu bàn tay nàng để giải tỏa áp lực: "Phóng tùng một chút, Hồng Quân Đạo Tổ đang nhìn chằm chằm, sẽ không có việc gì đâu." Nữ Oa gật đầu, trong lòng hồi ức lại từng chút một chuyện quen biết Tiêu Vân, mi mục nhu hòa đi nhiều.

Hiện nay có sư huynh đệ tả hữu, có phu quân bên cạnh, có Hồng Quân sư tôn áp trận, nội tâm nàng bình tĩnh lại.

Thông Thiên có chút khẩn trương, giao lưu với Tiêu Vân: "Đợi lát nữa ta dùng Tru Tiên Kiếm Trận thăm dò trước, nếu địch nhân không thể địch nổi, ta lập tức lui lại do sư tôn xuất thủ, ta ở một bên sách ứng.

Nếu có thể ứng phó, ta sẽ cùng đối phương làm một trận trước rồi tái quyết đoạn." Tiêu Vân miệng đầy đáp ứng: "Cứ làm như vậy." Sự thực là trận chiến này bọn họ không phải chủ lực, Hồng Quân, hoặc nói đúng hơn là Bàn Cổ mới là quan kiện quyết định thắng phụ.

Cho nên chiến thuật của bọn họ tịnh không quan trọng, tùy cơ ứng biến mới là vương đạo.

Tiêu Vân nhìn Hỗn Độn hư không, mi đầu nhướng lên, lệ thanh nói: "Đến rồi!" Xa xa, thân ảnh bàng đại đang nhanh chóng phiêu đãng tới, không gian ba động tuy có sở che giấu nhưng vẫn bị Tiêu Vân sát giác.

Dưới sự nhắc nhở của Tiêu Vân, chúng nhân cũng phát hiện ra tôn Tiên Thiên Ma Thần đang phi tốc lao đến. "Tru Tiên Kiếm Trận, xuất!

Sát!" Thông Thiên bạo quát một tiếng, khi Tiên Thiên Ma Thần kia tiến vào phạm vi công kích, lập tức phát động. "Ông!" Khi cái hư ảnh bàng đại kia lướt qua, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên phát ra trận trận chấn chiến, công kích lăng lệ nguyên bản muốn phát động đột nhiên dừng lại tại chỗ, thời gian dường như bị đóng băng. "Thời Gian Pháp Tắc!" Tiêu Vân thần tình khẽ động.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần này lại nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, nếu có thể thôn phệ luyện hóa, thực lực lại có thể bạo trướng một đoạn lớn!

Những người khác chỉ thấy công kích của Tru Tiên Kiếm Trận dễ dàng bị đánh vào khoảng không, thần tình ngưng trọng.

Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo quả thực vô cùng cường đại, công kích mạnh nhất của Thông Thiên lại bị hóa giải khinh miêu đạm tả như vậy.

Sau lưng Hồng Hoang thế giới, phong vân biến huyễn, Hồng Quân bên kia sắp sửa xuất thủ.

Nhưng Tiêu Vân lại cảm giác mi tâm giật giật, mục quang tử tử khóa chặt hư ảnh bàng đại kia.

Trực giác mách bảo hắn tôn Tiên Thiên Ma Thần này tịnh không có cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Một màn Dương Mi Đại Tiên cước đạp Tiên Thiên Ma Thần năm

xưa vẫn in sâu trong não hải, tôn Tiên Thiên Ma Thần này có khả năng chỉ là mồi nhử!

Tiêu Vân lập tức truyền tin cho Hồng Quân: "Đừng động!

Có trá!" Sự thái khẩn cấp, Tiêu Vân cũng không có thời gian giải thích cho người khác.

Hiện nay đã là thời cơ bính tử tương bác, hắn hào không do dự hiện ra bản thể, một đầu Tam Túc Kim Ô to lớn không kém gì tôn ma thần kia xuất hiện trong Hỗn Độn hư không.

Tiêu Vân cuồng bạo lao thẳng vào tôn Tiên Thiên Ma Thần đang nghênh diện tới.

Hùng hùng liệt diễm thể tích bạo trướng, vô số hỏa diễm sát na thôn một đối phương.

Tam Thanh toàn bộ đều nhìn đến sỏa nhãn.

Yêu Hoàng cũng quá mãnh rồi đi?

Nhị thoại bất thuyết liền đem tôn Tiên Thiên Ma Thần kia nhận chìm, cước bộ nguyên bản định lui ra cũng kìm không được mà dừng lại.

Thực tại cử động của Tiêu Vân quá lỗ mãng, nào có ai trực tiếp cứng đối cứng với Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo, đây không phải là vượt cấp chiến đấu sao!

Tiêu Vân nhìn như lỗ mãng, thực tắc tại sát na tiếp xúc kia đã nghiệm chứng suy đoán của mình.

Đây tịnh không phải mục tiêu chân chính!

Đây là vật thí nghiệm do Tiên Thiên Ma Thần cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân phái tới dò đường!

Nếu vừa rồi Hồng Quân không nhịn được mà xuất thủ, khả năng

ngộ phán thời cơ sẽ dẫn đến vạn kiếp bất phục.

Tuy nhiên giờ phút này Tiêu Vân cũng không dễ chịu, lợi dụng sức mạnh Hỏa Chi Pháp Tắc, đẳng vu một ngụm đem Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Thời Gian Pháp Tắc nuốt vào.

Nhưng tôn Tiên Thiên Ma Thần này dụ nhị là thật, nhưng thực lực lại mạnh hơn Tiêu Vân!

Tiêu Vân rõ ràng cảm giác hỏa diễm dưới sự can nhiễu của Thời Gian Pháp Tắc lâm vào ngưng trệ, bản thể hắn đang dùng Hỏa Chi Pháp Tắc đối kháng với Thời Gian Pháp Tắc của con ma thần kia.

Thời gian một khi ngưng cố, đồng nghĩa với lục phủ ngũ tạng của Tiêu Vân bị cự lực xé rách, thống khổ cực đại khiến hỏa diễm trên người hắn điên cuồng thiêu đốt huy vũ.

Nhưng Tiêu Vân dù chịu đựng thống khổ cực đại cũng không buông tha, hiện tại một khi lui lại, chỉ có Hồng Quân xuất thủ mới hàng phục được tôn ma thần này.

Hồng Quân một khi xuất thủ, Tiên Thiên Ma Thần cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân nấp trong bóng tối sẽ nhìn thấu bài tẩy của bọn họ.

Có thể nói, sinh tử của Hồng Hoang hiện tại buộc chặt trên người Tiêu Vân.

Tiêu Vân cảm giác tư duy của mình đang dần chậm lại, uy lực của Thời Gian Pháp Tắc đang trục tiệm xâm thực, tôn Tiên Thiên Ma Thần kia giãy dụa càng phát lợi hại, hư ảnh cực đại phiên cổn trong hỏa diễm.

Tiêu Vân lệ thanh gào thét: "Công kích ta!" Sáu vị Thánh Nhân đang lăng tại một bên lập tức hồi thần.

Nữ Oa canh chuẩn hư ảnh Tiên Thiên Ma Thần mà công kích, nhất

thời gian ra tay hơi chậm, còn Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh thì tại quan đầu nguy cấp hào không do dự nghe lời Tiêu Vân, hào không bảo lưu công kích thẳng vào bản thể Tiêu Vân.

Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp... một đống pháp bảo không cần mạng nện vào bản thể Tiêu Vân.

Nhất thời gian thanh thế hạo đại.

Tiêu Vân tử tử khốn trụ tôn Tiên Thiên Ma Thần kia, bởi vì đặc tính của hỏa diễm, dưới sự khống chế của Hỏa Chi Pháp Tắc, tất cả công kích bên ngoài đều đẳng vu quân bình công kích lên cả hắn và tôn Tiên Thiên Ma Thần kia.

Phản chính Tiêu Vân không dễ chịu, tôn ma thần kia cũng đồng dạng không dễ chịu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiêu Vân thật sự có cơ hội mài chết đối thủ.

Thế nhưng không ai sát giác, Hồng Quân thời khắc cảnh tỉnh lại nghiễm nhiên phát hiện, Hỗn Độn hư không vốn đã tất hắc nhất phiến, trong nháy mắt lại trở nên càng đen hơn, phảng phất như bị một cái hố đen thôn phệ tất cả...

Chân chính Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo đã hiện thân!

Hồng Quân phát hiện ra Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo, giờ khắc này không còn nghi lự, hãn nhiên xuất thủ.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang vào khoảnh khắc này đều phát hiện mình không thể cử động, đám Chuẩn Thánh có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của mình phảng phất bị thiên địa mượn đi.

Một đạo hư ảnh đồng dạng cự đại vô thất từ Hồng Hoang thế giới thò ra.

Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa trong nháy mắt đều ngốc trệ, hư ảnh thò ra từ nội bộ Hồng Hoang kia đem bọn họ khỏa hiệp vào trong. "Ngô nãi Bàn Cổ!" "Ngô nãi Hồng Quân!" Hai đạo thanh âm một cường một nhược đồng thời vang lên bên tai sáu vị Thánh Nhân.

Một khắc sau, bọn họ cảm giác sức mạnh của mình dung hợp làm một thể với hư ảnh kia.

Sáu vị Thánh Nhân lập tức ý thức được bài tẩy của Hồng Quân sư tôn!

Bàn Cổ đại thần chưa chết!

Tam Thanh lập tức kích động, bọn họ nãi là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, khi dung hợp với hư ảnh liền có một loại cảm giác thiết hợp bẩm sinh, có thể cảm thụ rõ ràng sự cường đại của Bàn Cổ hư ảnh!

Viễn siêu cảnh giới Hồng Hoang Thánh Nhân vô số lần.

Tuyệt đối là sức mạnh của cảnh giới cao hơn!

Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi cảnh!

Ngay sau đó, Bàn Cổ hư ảnh cũng đem bản thể Tiêu Vân yêm một, tôn Tiên Thiên Ma Thần đại biểu Thời Gian Pháp Tắc đang điên cuồng đối kháng với Tiêu Vân trong nháy mắt mất đi động tĩnh.

Không phải Thánh Nhân chung quy là sâu kiến, tại Hồng Hoang thế giới là chân lý, tại Hỗn Độn hư không y nhiên là chân lý!

Không đạt Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi cảnh, không có tư cách phản kháng Đại Đạo Thánh Nhân chi uy!

Cho nên tôn Tiên Thiên Ma Thần kia khoảnh khắc liền bị ý chí Bàn Cổ áp chế, không có tí ti dư địa phản kháng.

Tiêu Vân cũng có chỗ trống để thở dốc, cảm thụ sức mạnh của

mình dung nhập cùng Bàn Cổ hư ảnh.

Tất cả Hồng Hoang Thánh Nhân, tất cả Hồng Hoang sinh linh, tất cả sức mạnh tương quan liên với Hồng Hoang giờ khắc này toàn bộ buộc trên cùng một chiếc chiến xa.

Cái hắc ảnh cự đại suất tiên lộ diện kia phảng phất đình trệ lại.

Nó vốn định một ngụm nuốt trọn bản thể Tiêu Vân rồi đem Hồng Hoang thế giới thôn phệ luyện hóa, kết quả Bàn Cổ hư ảnh vừa xuất hiện, lực lượng kinh khủng kia khiến nó cảm thấy tâm quý.

Thực lực của Bàn Cổ ở trên nó!

Hầu như ngay khi phán đoán ra thực lực cao thấp, cái Tiên Thiên Ma Thần cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân dĩ lực chứng đạo kia lập mã muốn triệt thoái.

Khí vận và thực lực Hồng Hoang bởi vì sự tồn tại của Tiêu Vân, bất cận không suy yếu mà phản đảo thập phân cường thịnh.

Nói cách khác, ý chí Bàn Cổ hiện nay có thể điều động sức mạnh còn mạnh hơn cả trước khi khai thiên tích địa kiến lập Hồng Hoang!

Tiên Thiên Ma Thần kia muốn chạy, Bàn Cổ căn bản sẽ không cho cơ hội.

Chỉ thấy Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ cùng Hỗn Độn Chung trong chuyển thuấn gian dưới sự điều động của ý chí Bàn Cổ dung hợp làm một, hóa thành một kiện vũ khí vô cùng khủng bố - Khai Thiên Thần Phủ!

Tiêu Vân cảm giác cảm quan giờ khắc này cách ngoại thanh tích, phảng phất có thể nhìn rõ toàn mạo đối phương, thậm chí ẩn ẩn cảm thụ được thực lực đối phương, cũng như toàn thân tâm đang bạo phát một loại tự tin cực độ mãnh liệt! "Trảm!" Tiêu Vân trong lòng bạo hát.

Tâm thần của các Thánh Nhân khác cũng chấn động theo một kích của Bàn Cổ.

Đại đạo chí giản, cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân công kích biến thành bình bình vô kỳ.

Bàn Cổ chỉ phổ phổ thông thông chém xuống một búa, nhưng uy lực lại không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Quá mạnh!

Tuyệt đối không có bất kỳ khả năng nào né tránh!

Một kích tất trúng!

Tiêu Vân trong lòng chấn hám, đồng thời có chút kích động, cảm giác mình cũng tham dự vào một kích này, toàn thân sức mạnh đều đang phối hợp với nó. "Oanh long!" Một búa bổ xuống, cái hắc cầu to hơn bản thể Tiêu Vân hai vòng kia trong nháy mắt bị chém thành hai đoạn!

Cái hắc cầu cự đại này chính là bản thể của Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo!

Chết rồi?

Một kích đem hắc cầu chém thành hai đoạn một lớn một nhỏ.

Tiêu Vân trong lòng tự hỏi, trực giác cho hắn biết Bàn Cổ khuynh lực nhất kích, đối phương tuyệt vô hạnh lý bởi vì thực lực nghiền ép, nhưng cái hắc cầu bị chém thành hai đoạn kia nhìn có chút cổ quái.

Một khắc sau, cái hắc cầu nhỏ hơn sát na gian xẹp xuống, sau đó từ xa xa một cái hắc ảnh càng nhỏ hơn nhảy ra ngoài...

Người khác đoạn tí cầu sinh, đoạn vĩ cầu sinh, cái hắc cầu này đào thoát ra một bộ phận nhỏ?

Tiêu Vân có chút sỏa nhãn.

Chương 258

Nhưng ý chí Bàn Cổ không dừng lại, một búa chém xong, một bàn tay khổng lồ khác của Bàn Cổ hư ảnh chộp lấy khối thân thể lớn hơn của hắc cầu bản thể.

Ánh mắt Bàn Cổ nhìn về phía xa, lại không truy kích.

Khi Tiêu Vân còn chưa rõ vì sao Bàn Cổ không truy kích, cái tiểu hắc cầu đào tẩu ra xa kia vạn phần kinh khủng phát hiện, bốn phía Hỗn Độn hư không đột nhiên xuất hiện vô số liễu chi!

Những cành liễu như sinh trưởng trong Hỗn Độn hư không khiến người ta nhìn một cái liền cảm thấy da đầu tê dại.

Tiểu hắc cầu căn bản không có bất kỳ khả năng đào thoát nào, bị những liễu chi kia dễ dàng giảo sát.

Dương Mi Đại Tiên!

Tiêu Vân và Hồng Quân đều chấn động trong lòng, bất quá Tiêu Vân sớm đoán trận đại chiến này Dương Mi Đại Tiên có khả năng sẽ ở gần quan chiến, cho nên tịnh không quá kinh ngạc.

Hồng Quân thì bất nhất dạng, hiện tại hắn và ý chí Bàn Cổ hầu như nhất thể, tuy Bàn Cổ ý chí chiếm chủ đạo nhưng Hồng Quân y nhiên có ý thức của mình.

Vạn vạn không ngờ Dương Mi Đại Tiên lại đột nhiên hiện thân, cho nên có chút khẩn trương.

Phản đảo ý chí Bàn Cổ đại khái sớm đã sát giác sự tồn tại của Dương Mi Đại Tiên nên không truy kích.

Dương Mi Đại Tiên giảo sát cái hắc cầu đào thoát, thu hồi bản thể, hướng về phía Bàn Cổ hư ảnh dao dao hành lễ: "Bản tọa Dương

Mi, Bàn Cổ đạo hữu dạo này khá không?

Tiêu Vân tiểu hữu, Hồng Quân tiểu hữu dạo này thế nào?" Hắn hướng Bàn Cổ thích phóng thiện ý.

Bàn Cổ không có khả năng giao đạo cùng Dương Mi, cho nên Dương Mi vấn hầu một tiếng xong, hư ảnh liền thu về.

Bàn Cổ Thần Phủ hư ảnh cũng tùy chi tiêu tán, trọng tân biến về Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung về tay mỗi người.

Hồng Hoang thế giới nguyên bản cận hồ ngưng trệ lại khôi phục bình thường, tất cả sinh linh lại có thể cử động, chỉ có điều sinh linh yếu nhỏ hoàn toàn không ý thức được vừa rồi cả thế giới đã ngưng trệ trong phiến khắc, chỉ có tồn tại thực lực cường đại mới sát giác được.

Bàn Cổ một khắc này như chưa từng xuất hiện, sau khi chém giết Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo kia xong liền biến mất.

Tiêu Vân lại có thể rõ ràng cảm ngộ sự xuất hiện của Bàn Cổ, bởi vì tôn Tiên Thiên Ma Thần Thời Gian Pháp Tắc bị hắn nuốt vào giờ khắc này không động đậy nữa!

Cũng không biết là bị Bàn Cổ thuận tay giết hay bị phong ấn, phản chính là không có bất kỳ phản kháng nào.

Thậm chí Tiêu Vân cảm thấy chỉ cần tốn thời gian ngắn là có thể đem Thời Gian Pháp Tắc của nó luyện hóa, đại đại tăng cường thực lực.

Hồng Quân thì sắc mặt biến huyễn bất định, câu "Hồng Quân tiểu hữu" kia của Dương Mi Đại Tiên làm hắn bách vị tạp trần.

Hồng Quân lại nhìn Tiêu Vân một cái, càng thêm không ngờ Dương Mi Đại Tiên cư nhiên quen biết Tiêu Vân, vừa rồi gọi "Tiêu Vân tiểu hữu" so với lúc chào hỏi hắn còn thân thiết hơn nhiều!

Cho nên Hồng Quân trong nháy mắt cảm giác tâm tình càng phức tạp!

Tiêu Vân không rõ Tiên Thiên Ma Thần trong bụng hiện tại rốt cuộc đã chết hay bị phong ấn, sấn nhiệt rèn sắt, trực tiếp bắt đầu luyện hóa.

Sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc và Hỏa Chi Pháp Tắc hoàn toàn bất đồng, so với Hỏa Chi Pháp Tắc càng thêm huyền ảo.

Tiêu Vân trong khi luyện hóa rõ ràng cảm thụ được sự khác biệt này, từng chút từng chút minh ngộ về Thời Gian Pháp Tắc dâng lên trong lòng, sự tham ngộ của hắn đối với Thời Gian Pháp Tắc trước đây thái quá phu thiển.

Tiêu Vân không biết là, khi hắn luyện hóa Thời Gian Pháp Tắc, thời gian phảng phất như đình chỉ, cảm giác đã trôi qua rất lâu nhưng kỳ thực chỉ mới một cái chớp mắt mà thôi.

Tôn Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo kia vẫn lạc, trừ việc để Bàn Cổ hấp thu một chút khí vận ra, mọi người mạnh mẽ phát hiện hắn lưu lại hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Là hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo có chút tương tự nhau, ngoại hình một đen một trắng, là hai cái tiểu cầu.

Hắc sắc tiểu cầu hấp thu tất cả xung quanh, ngay cả hỗn độn chi khí cũng không tha; bạch sắc tiểu cầu lại chuyển hóa tất cả xung quanh, hỗn độn chi khí đi qua bên cạnh nó liền bị chuyển hóa thành linh khí tinh thuần!

Sáu vị Thánh Nhân thảy đều nhìn trúng hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, tuy rằng chưa nghiên cứu ra nhiều tác dụng hơn, nhưng hiệu quả trước mắt triển kỳ cũng đủ làm người ta tâm động.

Vưu kỳ là hình như thật sự có cơ hội qua phân hai kiện chí bảo

này, ý chí Bàn Cổ đã lui về, đơn độc lưu lại hai kiện chí bảo, rõ ràng là để lại cho bọn họ.

Hồng Quân cũng sẽ không tranh giành Tiên Thiên Chí Bảo với bọn họ, dù sao những thứ như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm Trận Hồng Quân đều đã phân phát rồi.

Không hẹn mà cùng, sáu vị Thánh Nhân toàn bộ đều nhìn về hướng Tiêu Vân.

Dù sao sáu người mà chí bảo chỉ có hai, rất khó phân phối.

Quỷ mới biết Tiêu Vân có muốn một kiện hay không, cho nên chuẩn bị xem ý tứ của Tiêu Vân trước.

Tiêu Vân lúc này cảm giác luyện hóa Thời Gian Pháp Tắc đã được một đoạn thời gian, cảm giác Thời Gian Pháp Tắc Tiên Thiên Ma Thần xác thực dễ dàng luyện hóa, so với lúc trước luyện hóa Hỏa Chi Pháp Tắc Tiên Thiên Ma Thần còn dễ hơn. "Hô!" Tiêu Vân khẽ thở ra một hơi, thu hồi bản thể, lại phát hiện sáu vị Thánh Nhân đều đang nhìn mình, không chỉ vậy, ngay cả Hồng Quân cũng đang nhìn mình.

Hắn ngẩn người, hỏi: "Đều nhìn ta làm gì?

Không đúng, đây là đâu?

Không phải đã qua nửa năm rồi sao?" Lời vừa thốt ra, đến lượt mấy vị Thánh Nhân mộng bức.

Đâu ra nửa năm?

Không phải mới vừa qua một cái chớp mắt thôi sao?

Chẳng lẽ còn chưa chia xong đồ tốt, Yêu Hoàng đã ngốc rồi?

Hồng Quân lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra thao diễn, diện sắc cổ quái nhìn Tiêu Vân một cái.

Những thứ thiệp cập đến Thời Gian Pháp Tắc, ngay cả Hồng

Quân cũng cảm thấy thần kỳ.

Tiêu Vân không nói dối, cảm giác mới qua một cái chớp mắt cũng là sự thật.

Điều làm Hồng Quân hâm mộ hơn là Tiêu Vân đã luyện hóa một tôn Thời Gian Pháp Tắc Tiên Thiên Ma Thần, thực lực đại trướng, hiện tại luận tự thân thực lực đã bỏ xa Hồng Quân!

Uy lực của Thời Gian Pháp Tắc và Hỏa Chi Pháp Tắc hoàn toàn khác nhau.

Tiêu Vân tuy rằng lúc chứng đạo chỉ lưu lại ba loại pháp tắc Thời Gian, Không Gian và Hỏa, nhưng lúc đó chỉ nắm giữ một chút bì mao.

Như hôm nay luyện hóa đại khái một phần ba Thời Gian Pháp Tắc, sự vận dụng đối với Thời Gian Pháp Tắc đã ở đẳng cấp hoàn toàn khác.

Hồng Quân hiện tại nếu đơn thiêu với Tiêu Vân, sợ sẽ bị đánh cho hoa rơi đầy đất.

Nhưng mà, nắm giữ một phần ba Thời Gian Pháp Tắc tịnh không phải thu hoạch lớn nhất của Tiêu Vân!

Tiêu Vân kinh ngạc phát hiện tôn Thời Gian Pháp Tắc Tiên Thiên Ma Thần kia đã bị hoàn toàn luyện hóa, nhưng trong bụng cư nhiên lưu lại một cái kim sắc tiểu cầu.

Cái kim sắc tiểu cầu này đang không ngừng thích phóng ra các loại pháp tắc chi lực bất đồng!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Trong đó bao hàm Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, mỗi thời mỗi khắc đều thích phóng pháp tắc chi lực.

Nếu Tiêu Vân sảo gia chân biệt (chút phân biệt), khi kim sắc tiểu

cầu phóng ra Thời Gian và Không Gian pháp tắc chi lực thì lập tức hấp thu, như vậy hai loại pháp tắc chi lực này sẽ hoãn mạn tăng trưởng.

Dù là dựa vào thời gian để mài, cũng có thể không ngừng thôi cao độ nắm giữ đối với hai loại pháp tắc này, cho đến khi hoàn toàn nắm giữ!

Còn những pháp tắc chi lực khác không dùng đến thì chỉ cần dịch trừ đi là được.

Tiêu Vân cảm giác lời to rồi, cái kim sắc tiểu cầu này hẳn là ý chí Bàn Cổ để lại cho hắn!

Có lẽ bởi vì chỉ khi ở trong bụng Tiêu Vân nó mới phát huy tác dụng chân chính.

Mục quang nhìn về vị trí trung tâm, một đen một trắng hai cái tiểu cầu huyền phù trong Hỗn Độn hư không, nghiễm nhiên cũng là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo!

Nói cách khác, tôn Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo kia đã cống hiến cho bọn họ túc túc ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Quá giàu có!

Quá thổ hào!

Không hổ là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, dù nhìn thực lực không mạnh nhưng gia để phong hậu khiến Tiêu Vân cũng phải hâm mộ.

Tiêu Vân nhìn ra được Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh cùng Nữ Oa đều phi thường muốn hai kiện chí bảo này.

Đừng nói bọn họ, ngay cả Tiêu Vân cầm lấy nghiên cứu một phen cũng được, có lẽ Hồng Quân đối với chúng hứng thú không lớn.

Lúc này Hồng Quân nhắc nhở Tiêu Vân một câu: "Hiện tại chỉ mới một cái chớp mắt mà thôi, chỉ là do Yêu Hoàng luyện hóa Thời Gian Pháp Tắc nên không sát giác được sự ảo diệu của thời gian.

Hiện tại Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo đã bị chém giết, khí vận Hồng Hoang tùy chi đại trướng, có càng nhiều chỗ tốt chưa thể biết được, nhưng chỗ tốt đặt ngay trước mắt thì có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo." Được Hồng Quân nhắc nhở, Tiêu Vân đốn thời hiểu ra, thời gian mới trôi qua một cái chớp mắt chứ không phải nửa năm như hắn cảm giác, cho nên sáu vị Thánh Nhân kia đều đang nhìn hắn, chắc là muốn trưng tuần ý kiến.

Nói cách khác, Hồng Quân tựa hồ tịnh không biết Tiêu Vân đã đơn độc nuốt một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Ý chí Bàn Cổ làm việc, Hồng Quân tịnh không thể toàn nhiên biết rõ, cũng chính là "Hồng Quân nãi vi Thiên Đạo, Thiên Đạo bất vi Hồng Quân", cho nên cái kim sắc tiểu cầu trong bụng Tiêu Vân, Hồng Quân lại không phát hiện ra.

Tiêu Vân hoàn toàn minh bạch hình thế trước mắt, trác ma một chút rồi mở miệng: "Chúng ta nhiều người như vậy mà chỉ có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo thì cũng không dễ chia.

Chi bằng thế này, chúng ta mỗi người luân lưu sử dụng hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mỗi một vạn năm giao hoán một lần, thấy thế nào?" Đã đơn độc có một kiện trong bụng, lại là kiện hữu dụng nhất đối với mình, Tiêu Vân cũng không quá tham lam.

Một đen một trắng hai cái tiểu cầu kia hắn chỉ có chút hứng thú chứ đối với hắn ý nghĩa thực tế tịnh không lớn, cho nên Tiêu Vân mở miệng đề xuất một phương án phân phối tương đối công bình.

Đã ai cũng muốn thì luân lưu, mỗi người trì hữu sử dụng một vạn năm.

Phương án này trong mắt mấy vị Thánh Nhân là phi thường công doãn, ngay cả Hồng Quân cũng thấy không có tật xấu gì.

Tam Thanh vừa rồi sợ Tiêu Vân đòi một cái, còn lại một cái để bọn họ tự chia, hiện tại Tiêu Vân không đơn độc chiếm hữu, đại gia luân lưu sử dụng, tự nhiên có thể tiếp thụ.

Sở dĩ Lão Tử lập tức đáp ứng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tùy thanh phụ họa, Thông Thiên tự vô bất khả, Nữ Oa phu xướng phụ tùy, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề càng giống như nhặt được món hời, mãn khẩu đáp ứng.

Vấn đề phân phối nguyên bản thập phần vi nan, Tiêu Vân vừa mở miệng liền khinh tùng giải quyết.

Mấy vị Thánh Nhân thương lượng thỏa đáng, liền do Lão Tử cầm hắc sắc tiểu cầu, Nữ Oa cầm bạch sắc tiểu cầu, đợi một vạn năm sau lại luân hoán nghiên cứu, tương hỗ trao đổi tâm đắc, nếu khai phát ra cách dùng, đối với tất cả đều có lợi.

Dương Mi Đại Tiên đợi một bên, mắt thấy phân phối xong xuôi, liền đồng thời truyền âm cho Tiêu Vân và Hồng Quân: "Tiêu Vân tiểu hữu, Hồng Quân tiểu hữu, có thể nhất tụ hay không?

Ta có đại sự muốn thương lượng." Hồng Quân diện sắc cứng lại.

Tại Hồng Hoang thế giới, vô số người đều tôn xưng hắn là Đạo Tổ, Hồng Hoang Thánh Nhân đều phải gọi một tiếng sư tôn, kết quả Dương Mi Đại Tiên tả một câu "Hồng Quân tiểu hữu", hữu một câu "Hồng Quân tiểu hữu", làm hắn suýt hoài nghi nhân sinh.

May mà Dương Mi Đại Tiên không ngay trước mặt mọi người gọi một tiếng "Hồng Quân tiểu nhi", nếu không thì dù biết đánh không lại, Hồng Quân cũng phải làm một trận với lão.

Tiêu Vân gật đầu với Hồng Quân, hai người cùng đi về phía Hỗn

Độn hư không.

Sáu vị Thánh Nhân kia thấy Tiêu Vân cùng Hồng Quân sư tôn liên mệ rời đi, cổ mạc là có việc, tự nhiên sẽ không sấn lại gần.

Tam Thanh thử thời có chút hưng phấn, nhất là khi Tiêu Vân và Hồng Quân đã đi xa, bọn họ cũng có thể phóng khai giao đàm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn phấn: "Không ngờ Bàn Cổ đại thần còn sống!

Ta rốt cuộc đã hiểu vì sao năm xưa ta có thể thành Thánh!" Hắn giống như tìm được chỗ dựa, thậm chí du nhiên sinh ra một loại cảm giác ưu việt.

Thông Thiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt thư sướng đắc ý, nhướng mày lên nhỏ thuốc cho nhị huynh: "Ta thấy Yêu Hoàng so với chúng ta càng được thiên độc hậu hơn a~" Nụ cười của Nguyên Thủy Thiên Tôn ngưng cố trong một thoáng.

So với Tiêu Vân, đãi ngộ của bọn họ hình như đúng là có chỗ không bằng.

Ni mã, ta nãi là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, vì sao không bằng Tiêu Vân?

Chẳng lẽ nguyên thần không quan trọng bằng con mắt (Tiêu Vân có Hỗn Độn Chung - con mắt Bàn Cổ) sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có chút khánh hạnh, hai người có thể thành Thánh đúng là dựa vào vận khí, Thiên Đạo ý chí muốn bù đắp Tây Phương mới để bọn họ nhặt được tiện nghi.

Chương 259

Lão Tử và Nữ Oa đồng thời nhìn Hồng Hoang thế giới hân hân hướng vinh, nội tâm an ổn hơn nhiều.

Trước đó Tiêu Vân nói Hồng Quân sư tôn có bài tẩy, có thể phát huy sức mạnh cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bọn họ tò mò bài tẩy đó là gì, vạn vạn không ngờ là Thiên Đạo ý chí - Bàn Cổ ý chí.

Cho nên, đẳng vu sau lưng bọn họ có Bàn Cổ chống lưng!

Năm xưa thành Thánh đắc được sự nhận khả của Bàn Cổ ý chí, đắc được Bàn Cổ đại thần nhận khả, Lão Tử cảm thấy kiêu ngạo.

Tiêu Vân và Hồng Quân đi trong Hỗn Độn hư không một đoạn, hốt nhiên tiến nhập một phiến tiên cảnh, không hề sát giác được tí ti không gian ba động nào, cứ thế một đầu đâm vào.

Dương Mi Đại Tiên đang cười tủm tỉm chờ sẵn. "Hai vị tiểu hữu, mời!" Dương Mi Đại Tiên nâng tay, mời Tiêu Vân và Hồng Quân nhập tọa, đồng thời thập phần khách khí rót cho mỗi người một chén tiên lộ.

Tuy Dương Mi Đại Tiên thích phóng thiện ý cực lớn, nhưng Hồng Quân đối với lão có chút kỵ đạn, dù sao lần đầu tiên giao đạo cũng không mấy vui vẻ, cho nên nụ cười trên mặt không tự nhiên được như Tiêu Vân.

Hồng Quân ngồi xuống không lập tức uống tiên lộ, trực tiếp tuân vấn: "Không biết Đại Tiên mời chúng ta đến thương nghị chuyện gì?" Dương Mi Đại Tiên và Tiêu Vân đều đang thưởng thức tiên lộ, nghe Hồng Quân trầm không được khí vội vàng hỏi, Dương Mi Đại Tiên cũng không não nộ.

Mời Hồng Quân đến kỳ thực chỉ là nể mặt Bàn Cổ, nếu không thì chỉ cần tìm một mình Tiêu Vân là được.

Đồng thời lão cũng thập phần nhận khả thực lực của Bàn Cổ.

Bàn Cổ thân hóa thế giới diễn hóa Hồng Hoang, vốn dĩ thực lực sẽ điệt lạc, kết quả không những không giảm mà còn mạnh hơn.

Tất cả chuyện này Tiêu Vân có công lao rất lớn, nếu không phải Tiêu Vân xuyên việt cải biến sự thái phát triển, Hồng Hoang sẽ không có được sự phồn vinh như hôm nay.

Dương Mi Đại Tiên uống cạn chén tiên lộ, cùng Tiêu Vân đối thị cười một cái, làm Hồng Quân nhìn đến ngẩn người, tổng cảm giác quan hệ giữa hai người này tốt đến mức không tưởng được. "Hồng Quân tiểu hữu khả năng có chỗ không biết, trong Hỗn Độn hư không có Bát Hoang Lục Hợp, Cửu Thiên Thập Địa, mỗi nơi là một phương thế giới, đều giống như Bàn Cổ đạo hữu, thân hóa thế giới, tranh đoạt Đại Đạo khí vận." Dương Mi Đại Tiên vừa mở miệng liền tiết lộ tin tức động trời cho Hồng Quân.

Hồng Quân quả nhiên trợn mắt há mồm.

Tin tức này nếu để Tam Thanh biết tất nhiên cũng sẽ thập phần chấn kinh.

Khi mấy tên Hồng Hoang Thánh Nhân đang hì hục tranh đoạt Thiên Đạo khí vận, thì Hỗn Nguyên Thánh Nhân lại đang tranh đoạt Đại Đạo khí vận.

Nói cách khác, Hỗn Độn hư không rộng lớn viễn siêu Hồng Hoang thế giới vô số lần.

Tuy Dương Mi Đại Tiên có thể báo ra Bát Hoang Lục Hợp Cửu Thiên Thập Địa nhiều thế giới như vậy, nhưng những thế giới này dù sao cũng trôi nổi chậm chạp trong Hỗn Độn hư không, đều là mục tiêu

cố định nên mới có thể nắm rõ.

Còn những kẻ giống như lão, du đãng trong Hỗn Độn hư không, không có thân hóa thế giới như Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Dương Mi Đại Tiên cũng không rõ rốt cuộc có bao nhiêu.

Nói cách khác, vừa rồi Bàn Cổ ý chí xuất động chém giết tôn Tiên Thiên Ma Thần dĩ lực chứng đạo kia, Dương Mi Đại Tiên cũng nhặt được đại tiện nghi, trực tiếp bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

Hồng Quân tiêu hóa tin tức chấn hám này xong, lập tức tiến nhập giác sắc, quyền hành lợi tệ.

Tuy Dương Mi Đại Tiên từng nói Tiêu Vân và Hồng Quân tư chất ngu độn, nhưng tư chất ngu độn tịnh không đại biểu trí tuệ thấp, chỉ là Hồng Quân trên con đường tu luyện không quá xuất sắc mà thôi.

Dưới trí tuệ của Hồng Quân, Dương Mi Đại Tiên chỉ thổ lộ một tin tức, hắn liền đoán được ý đồ của lão.

Sở liệu không sai thì Dương Mi Đại Tiên tất nhiên muốn kết minh cùng Hồng Hoang thế giới.

Đã Dương Mi Đại Tiên chuẩn bị kết minh với Hồng Hoang, cũng chính là chuẩn bị kết minh với Bàn Cổ, vậy thì Hồng Quân thân là một phần tử của Hồng Hoang, tự nhiên phải mưu cầu chỗ tốt cho thế giới của mình.

Hắn nhìn Dương Mi Đại Tiên trực ngôn bất húy: "Vậy Đại Tiên phủ là có mưu hoạch gì, có thể giúp đỡ chúng ta tranh đoạt Đại Đạo khí vận?" Dương Mi Đại Tiên mời Tiêu Vân và Hồng Quân đến chính là vì thương lượng chuyện này.

Hồng Quân đã hỏi đến nước này, lão đương tức hòa bàn thác xuất kế hoạch: "Cự ly Hồng Hoang thế giới gần nhất có một thế giới, nãi là Ma Hợp trong Bát Hoang Lục Hợp.

Thế giới này thực lực không bằng Hồng Hoang, nhưng không thích hợp trực tiếp tiến công, nếu không sẽ dẫn dụ Thiên Đạo ý chí của Ma Hợp thế giới phản kháng, phản đắc bất thường thất.

Chi bằng thông qua Lục Đạo Luân Hồi, thần không biết quỷ không hay chuyển thế tiến nhập Ma Hợp thế giới, lược đoạt khí vận, thiết thủ thần chi quyền hành!" Thông qua Lục Đạo Luân Hồi tiến nhập Ma Hợp thế giới, lược đoạt khí vận, thiết thủ thần chi quyền hành!

Khi Tiêu Vân nghe kế hoạch của Dương Mi Đại Tiên, cũng không cấm trong lòng tán thán.

Dương Mi Đại Tiên thật sự dám nghĩ, trác ma cường công không được thì dùng biện pháp từ nội bộ ngõa giải địch nhân, một chiêu thâu lương hoán trụ (trộm rường đổi cột).

Nói cách khác, từ lúc Dương Mi Đại Tiên đưa mảnh vỡ Hỗn Độn Châu cho hắn, cổ kế lão đã mưu hoạch việc này rồi.

Thiên thiên Tiêu Vân cảm thấy kế hoạch này của Dương Mi Đại Tiên thập phần khả hành!

Kế hoạch đã xác định là khả thi, vậy thì vấn đề tiếp theo, Tiêu Vân mở miệng hỏi: "Mượn nhờ lực lượng Lục Đạo Luân Hồi để chuyển thế trọng tu thì không thành vấn đề, nhưng hiện tại ta đối với thế giới Ma Hợp kia hoàn toàn không biết gì cả, làm thế nào để đưa người thâm nhập vào đó?" Dương Mi đại tiên mỉm cười nói: "Việc này không khó." Dứt lời, ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm vào mi tâm Tiêu Vân.

Lập tức, một luồng tin tức tràn vào não hải Tiêu Vân.

Thế giới Ma Hợp trong khoảnh khắc phảng phất như hiện ra ngay trước mắt hắn, đại địa rộng lớn vô ngân, vạn thiên chủng tộc, ức vạn sinh linh, tất cả đều thu hết vào tầm mắt.

Trong lòng Tiêu Vân chấn động, không phải bị thủ đoạn nhỏ của Dương Mi đại tiên làm cho chấn động, cũng không phải bị sinh linh trong thế giới Ma Hợp chấn động.

Nói thật, sinh linh trong thế giới Ma Hợp tuy rằng thực lực không yếu, nhưng so với thế giới Hồng Hoang thì cũng chỉ là tiểu vu gặp đại vu mà thôi.

Điều thực sự khiến Tiêu Vân cảm thấy chấn động chính là, cái thế giới Ma Hợp này mang lại cho hắn một loại cảm giác từng quen biết.

Khi từng cái chủng tộc quen thuộc xuất hiện trước mắt, Tiêu Vân càng xác định suy đoán của mình!

Chỉ thấy trong thế giới Ma Hợp, Cự long (Rồng phương Tây) đang gào thét trên bầu trời, Tinh linh (Elf) hoạt động trong rừng rậm, Cự nhân giẫm đạp đại địa, Người lùn (Dwarf) xuyên qua giữa các gò núi, Địa tinh (Goblin/Gnome) tìm kiếm thức ăn trên bình nguyên, Thú nhân (Orc) sinh tồn dã man, Ngư nhân nhảy nhót trong dòng sông, Ác ma đi lại trong ngọn lửa...

Hoàn toàn giống hệt với nhận thức của Tiêu Vân về thế giới phép thuật phương Tây trước khi xuyên không!

Thậm chí hình tượng các chủng tộc này cũng không có bao nhiêu sai biệt so với ấn tượng của Tiêu Vân.

Giờ khắc này, hắn thậm chí có trong nháy mắt hoảng hốt.

Dương Mi đại tiên không biết Tiêu Vân có hiểu biết về thế giới Ma Hợp, chỉ nghĩ rằng Tiêu Vân nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác biệt nên có chút giật mình.

Loại phản ứng này của Tiêu Vân trong mắt hắn là hoàn toàn bình thường.

Dù sao đứng tại góc độ của Dương Mi đại tiên, Tiêu Vân vẫn luôn

sinh hoạt trong thế giới Hồng Hoang, chợt nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác lạ, khẳng định sẽ có chút phản ứng, thập phần trùng kích tâm linh cùng thị giác.

Tiêu Vân rất nhanh thu liễm tâm thần.

Tin tức Dương Mi đại tiên truyền lại hoàn toàn đủ để hắn khóa chặt liên hệ với thế giới Ma Hợp.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua hướng bên phải, thế giới Ma Hợp đang nằm ở phương hướng đó.

Hồng Quân ném cho Tiêu Vân một ánh mắt dò hỏi, Tiêu Vân gật đầu, khẳng định đáp: "Ta đã xác nhận phương vị của thế giới Ma Hợp.

Dùng lực lượng Luân Hồi tiến vào thế giới Ma Hợp không khó.

Thực lực thế giới phương đó không bằng Hồng Hoang ta, việc này khả thi!" Hồng Quân biết Tiêu Vân sẽ không nói khoác.

Kể từ khi Tiêu Vân nói khả thi, vậy thì thật sự khả thi.

Trước đó không biết những chuyện này, nhưng hiện nay Dương Mi đại tiên đã tiết lộ một ít tin tức, lấy trí tuệ của Hồng Quân, suy nghĩ một chút liền thông suốt.

Tự nhiên lão minh bạch việc lược đoạt khí vận thế giới Ma Hợp đối với Hồng Hoang có lợi, đối với lão càng có lợi!

Trước đó Bàn Cổ chém giết tôn Tiên thiên ma thần Dĩ lực chứng đạo kia, lược đoạt không ít khí vận, tu vi bình cảnh của Hồng Quân đã có chút buông lỏng.

Cho nên đối mặt với hai kiện Tiên thiên chí bảo, kỳ thật lão không quá hứng thú, bởi vì hai kiện chí bảo kia đối với việc đột phá cảnh giới là vô dụng.

Chỉ có lược đoạt khí vận, khiến thế giới Hồng Hoang biến cường, thì tu vi thượng hạn của lão mới có thể không ngừng bị phá vỡ, Hồng Quân mới có cơ hội đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Hồng Quân thế nào cũng phải mượn tay san bằng Ma giáo trong chư thiên vạn giới, dẫn dụ tôn Tiên thiên ma thần Dĩ lực chứng đạo kia ra.

Hồng Quân cũng có tư tâm.

Cố nhiên việc mượn lực lượng Bàn Cổ diệt sát đối thủ là có nắm chắc, nhưng lược đoạt càng nhiều đại đạo khí vận để bản thân có thể đột phá cảnh giới cao hơn mới là mục đích chủ yếu của Hồng Quân.

Hiện tại mục đích của Hồng Quân đã đạt được, sau đó Dương Mi đại tiên lại đề xuất kế hoạch lược đoạt khí vận thế giới Ma Hợp.

Hồng Quân tuy rằng biểu hiện ra dáng vẻ hứng thú không lớn, kỳ thật trong lòng sớm đã có quyết đoán, khẳng định nguyện ý đi làm.

Cho nên, Hồng Quân giả bộ trầm ngâm một phen sau đó nói: "Đã là như thế, vậy bần đạo cùng Tiêu Vân đạo hữu trở về trù bị một phen, thương nghị chế định kế hoạch chi tiết, sau đó sẽ hành động." Dương Mi đại tiên thật sâu nhìn Hồng Quân một cái, nhìn đến mức Hồng Quân đều sắp tưởng rằng tâm tư của mình bị Dương Mi nhìn thấu, Dương Mi đại tiên mới triển nhan cười, gật đầu nói: "Như thế rất tốt." Nói xong, nhiệt tình tiễn Tiêu Vân rời khỏi phiến tiên cảnh này.

Xoát!

Tiêu Vân chỉ bước về phía trước vài bước, một chân đã đạp vào trong hỗn độn hư không.

Hồng Quân ở bên cạnh lại trao đổi ánh mắt, nhìn thân chu (quanh người) hào vô dị thường, hoàn toàn không có cảm thụ được chút nào

không gian ba động.

Dương Mi đại tiên đối với Không gian pháp tắc chưởng khống quả nhiên đáng sợ.

Hai người nhanh chóng quay lại thế giới Hồng Hoang.

Lúc đi qua môn hộ Hồng Hoang, Hồng Quân truyền âm cho sáu vị Thánh nhân đang lưu lại: "Các ngươi theo vi sư về Tử Tiêu Cung, có chuyện quan trọng cần thương lượng." Tuy rằng vừa rồi nói không nhiều, nhưng dù sao tiến công một phương thế giới là đại sự.

Đây cũng không giống như chư thiên vạn giới tự hành khai tịch phụ thuộc vào thế giới Hồng Hoang, mà là thế giới Ma Hợp do một tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân thân hóa thế giới hình thành, hai bên không thể đánh đồng.

Một cái không cẩn thận, có khả năng sẽ dẫn tới đại biến cố.

Tiến công thế giới Ma Hợp, cho dù là thông qua phương thức Lục Đạo Luân Hồi cũng sẽ cần dùng lượng lớn nhân thủ, thậm chí cần sáu vị Thánh nhân tham dự trong đó.

Cho nên Hồng Quân lúc quay lại thế giới Hồng Hoang, tự nhiên gọi cả Tam Thanh và Nữ Oa đi theo.

Sáu vị Thánh nhân đối với lời của sư tôn Hồng Quân tự nhiên là răm rắp nghe theo.

Hồng Quân về Tử Tiêu Cung thương nghị yếu sự, bọn họ lập tức đi theo sau lưng Hồng Quân.

Lần thứ hai trở lại Tử Tiêu Cung, Tiêu Vân cảm giác như đã trải qua rất nhiều chuyện.

Tùy ý tìm một cái bồ đoàn ngồi xuống, Hồng Quân ngồi ở bên cạnh hắn, sáu vị Thánh nhân cũng lục tục đến nơi.

Hồng Quân nhắm mắt dưỡng thần, ý tứ rất rõ ràng, nhường cho Tiêu Vân nói chuyện.

Dù sao thông qua Lục Đạo Luân Hồi tiến vào một thế giới khác, Hồng Quân khẳng định không tham dự được, bởi vì Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo, trên người chẳng khác nào có ấn ký ý chí của Bàn Cổ, nếu muốn tiến vào thế giới Ma Hợp sẽ dẫn tới Thiên đạo thế giới Ma Hợp chú ý.

Cho nên, việc này cũng chỉ có thể do Tiêu Vân chủ trì, Hồng Quân chỉ có thể ở các phương diện khác toàn lực chi trì Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua sáu vị Thánh nhân.

Hiện tại thực lực của hắn đã xa xa dẫn đầu, cùng Hồng Quân ngồi ngang hàng, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh ở trước mặt hắn chẳng khác nào đệ tử.

Hắn cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp ngả bài, một năm một mười nói rõ: "Các ngươi có biết, trong Hỗn độn hư không kia, trừ thế giới Hồng Hoang ra, còn có những thế giới khác?" Sáu vị Thánh nhân đồng loạt dựng lỗ tai lên nghe Tiêu Vân nói. "Ta muốn trở nên mạnh mẽ, muốn sống sót trong Ma thần lượng kiếp, muốn tranh đoạt đại đạo khí vận.

Cách thế giới Hồng Hoang ta gần nhất có một thế giới gọi là thế giới Ma Hợp.

Nhưng trực tiếp đại cử tiến công thế giới Ma Hợp là không thể, hai cái thế giới chi gian cự ly diêu viễn, ở giữa càng có lượng lớn Hỗn độn chi khí.

Tức tiện có thể vượt qua cự ly, cũng dễ dàng dẫn tới ý chí Thiên đạo thế giới Ma Hợp cảnh giác, thậm chí dẫn tới tai họa.

Cho nên ta và Hồng Quân đạo tổ quyết định, ta sẽ thông qua Lục

Đạo Luân Hồi, để các ngươi chuyển thế tiến vào thế giới Ma Hợp, trộm lấy khí vận thế giới Ma Hợp!" Trong Hỗn độn hư không có thế giới khác, chuyện này rất dễ dàng bị sáu vị Thánh nhân tiếp thu.

Dù sao Hỗn độn hư không vô biên vô tế, đã có thế giới Hồng Hoang tồn tại, thì có những thế giới khác tồn tại cũng là phi thường hợp lý.

Trọng điểm là tranh đoạt Đại đạo khí vận.

Khi thực lực không mạnh thì tranh đoạt Thiên đạo khí vận.

Chương 260

Hiện tại thế giới Hồng Hoang càn khôn đã định, Tiêu Vân một nhà độc đại, các Thánh nhân khác phát triển cũng tạm được, địa vị Thánh nhân hầu như không thể lay động.

Vậy thì tự nhiên phải tranh đoạt Đại đạo khí vận, bằng không thì làm sao tăng lên thực lực?

Cho nên, khi Tiêu Vân nói thế giới gần Hồng Hoang nhất gọi là thế giới Ma Hợp, sáu vị Thánh nhân đều ghi tạc trong lòng.

Bất quá trong Hỗn độn hư không, Hỗn độn chi khí tàn phá bừa bãi, lấy cảnh giới Hồng Hoang Thánh nhân (tức Hỗn Nguyên Thánh Nhân) xuyên qua Hỗn độn hư không thượng còn có chút cố sức, những Chuẩn Thánh kia càng miễn bàn, không khéo chưa tới được thế giới Ma Hợp thì đã dầu hết đèn tắt chết giữa đường.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đối với việc lược đoạt khí vận phi thường để tâm.

Nếu không phải lược đoạt được nhiều khí vận như vậy thì thực lực bọn họ cũng sẽ không tăng lên nhanh như thế.

Hiện tại, có một thế giới Ma Hợp cùng đẳng cấp với thế giới Hồng Hoang bày ra trước mặt, bảo bọn họ làm sao không động tâm?

Chỉ cần có thể lược đoạt khí vận, dù Tiêu Vân muốn phát động toàn diện chiến tranh, Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh cũng sẽ vô điều kiện phối hợp.

Tiêu Vân bảo bọn họ tự mình xuất mã cũng không thành vấn đề.

Một câu thôi: Chỉ cần có chỗ tốt, làm!

Tiêu Vân hiện tại đề xuất một phương án: Thông qua phương

thức Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế để đi vào thế giới Ma Hợp, trộm lấy khí vận.

Sáu vị Thánh nhân không hẹn mà cùng tán đồng trong lòng.

Làm như vậy thập phần ổn thỏa!

Tiêu Vân mắt thấy không có ý kiến phản đối, cười hỏi: "Bất quá, thế giới Ma Hợp kia dù sao ta và Hồng Quân đạo tổ đều chưa từng đi, cụ thể như thế nào còn đợi ngã đẳng tra nghiệm.

Không biết có ai nguyện ý đi đầu trận hay không?" Ánh mắt Tiêu Vân lơ đãng liếc về phía Chuẩn Đề.

Các Thánh nhân khác lúc này cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lập tức giật mình.

Chuyện lớn như vậy, mọi người cùng làm mới đúng chứ, sao đột nhiên đều nhìn ta?

Chẳng lẽ muốn ta đi đầu trận?

Chuẩn Đề mãn nhãn không thể tin, đặc biệt là Tiếp Dẫn cũng đang nhìn hắn, phảng phất nhận định hắn là nhân tuyển tốt nhất.

Chuẩn Đề lập tức cảm thấy không ổn, ngay tức khắc "vung nồi" (đổ vỏ) nói: "Theo ta thấy, phái Nguyên Thủy sư huynh đi trước dò xét là ổn thỏa nhất!" Tất cả mọi người lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay cả Tiêu Vân cũng cảm thấy phái Nguyên Thủy Thiên Tôn đi dường như cũng được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy Chuẩn Đề muốn họa thủy đông dẫn, lập tức nhảy dựng lên, ném cái nồi trở về: "Chuẩn Đề sư đệ lời ấy sai rồi!

Thế giới Ma Hợp kia cũng có ý chí Thiên đạo, vì để tránh cho bị phát giác, Chuẩn Đề sư đệ đi trước mới là ổn thỏa nhất." Chúng nhân lại đem ánh mắt phóng về trên người Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lập tức tức giận.

Nghe xem!

Nguyên Thủy sư huynh nói tiếng người sao!

Làm cứ như thể thực lực yếu một chút sẽ không bị ý chí Thiên đạo phát hiện vậy!

Ai biết được sẽ phát sinh cái gì, hiện tại không có kinh nghiệm, phản chính là người đầu tiên đi trước dò xét, phong hiểm không nhỏ.

Chuẩn Đề lớn tiếng quát Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Sư huynh vì sao lại khinh thường ta như thế!

Thỉnh sư huynh không tiếc chỉ giáo, cùng sư đệ ta làm một trận!" Chuẩn Đề cảm thấy hiện tại hòa Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể đánh một trận, dù sao hắn cũng được vài món Tiên thiên linh bảo, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có Bàn Cổ Phiên, nhưng mấy món Tiên thiên linh bảo của hắn cũng không yếu.

Hồng Quân nhắm mắt lại phảng phất như không nghe thấy tiếng tranh cãi.

Tiêu Vân nhìn Chuẩn Đề gấp gáp muốn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn khô một trận, lập tức trấn an nói: "Yên tâm, lần đầu tiên tiến vào thế giới Ma Hợp dò xét, ta tự nhiên sẽ tọa trấn tại Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu gặp sinh tử nguy cơ, chỉ cần trong lòng hô hoán tên của ta, ta lập tức sẽ kéo ngươi về Lục Đạo Luân Hồi, sẽ không để ngươi chết tại thế giới Ma Hợp." "Thêm nữa, thực lực thế giới Ma Hợp kém hơn thế giới Hồng Hoang một bậc.

Tại thế giới đó, thực lực Chuẩn Thánh đều cực kỳ thưa thớt, ngươi chỉ đi trước dò xét, sẽ không có nguy hiểm lớn." Chuẩn Đề nghe Tiêu Vân nói xong, tâm niệm vừa động, cảm thấy Tiêu Vân nói không có vấn đề.

Gặp nguy hiểm có Tiêu Vân tại Lục Đạo Luân Hồi tiếp ứng, hơn nữa thế giới Ma Hợp thực lực không bằng Hồng Hoang, nếu là người đầu tiên đi, nói không chừng có thể vớt được chút chỗ tốt.

Sở vị phú quý hiểm trung cầu (phú quý tìm trong nguy hiểm), Chuẩn Đề suy nghĩ một phen, cộng thêm tất cả mọi người đều nhất trí quyết định để hắn đi, liền cắn răng một cái, quyết định mạo hiểm: "Thừa mông chư vị đều xem trọng Chuẩn Đề ta, vậy ta tự nhiên không thể lùi bước.

Dung ta về Linh Sơn trù bị một phen rồi sẽ đi thế giới Ma Hợp." Chuẩn Đề hiện tại nguyện ý đi trước, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ cần có được tình báo xác thực, sẽ có thể làm tốt chuẩn bị càng thêm sung túc, giới thời làm ít công to.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh mỗi người đều có sự tình muốn an bài.

Chư thiên vạn giới vừa mới hạ màn, môn hạ đệ tử đều trở về, phải luận công hành thưởng, đề điểm một phen, lại giảng đạo, làm tốt chuẩn bị đi thế giới Ma Hợp.

Bọn họ phân phân khom người cáo từ.

Hồng Quân lúc này mới mở mắt ra, gật đầu để mọi người ai về nhà nấy.

Tiêu Vân cũng chuẩn bị cùng Nữ Oa về Thiên Đình khao thưởng thủ hạ lập công.

Lúc bước qua ngạch cửa, nhìn thấy Dao Trì một mình cô linh linh

ngồi ở trên bậc thang, Tiêu Vân nhất thời không đành lòng.

Dù sao Hạo Thiên năm đó cũng là bị lợi dụng, bằng không cũng sẽ không từng bước một luân lạc đến hạ tràng này, biến thành một khối ngọc thạch vĩnh viễn không được rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hắn quay đầu mở miệng nói với Hồng Quân: "Hồng Quân đạo tổ, như hôm nay Ma giáo đã trừ, Hạo Thiên cũng đã chịu trừng phạt, không ngại lại cho Hạo Thiên một cơ hội, để hắn lập công chuộc tội được không?" Hồng Quân nâng mí mắt, không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ cầu tình cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ là đồng tử tọa hạ, căn bản vô túc khinh trọng.

Tiêu Vân đều đã mở miệng, Hồng Quân tự nhiên nguyện ý làm cái thuận nước giong thuyền: "Đã là Yêu Hoàng cầu tình cho Hạo Thiên, đó là phúc phận của Hạo Thiên.

Hạo Thiên, còn không bái tạ Yêu Hoàng!" Hồng Quân giơ tay chỉ một cái, Hạo Thiên đang là ngọc thạch lập tức được giải cấm, hóa thành hình người quỳ gối trước mặt Tiêu Vân, đối với Tiêu Vân cảm kích quả thực hận không thể gọi Tiêu Vân là ba ba.

Bị Hồng Quân biến thành ngọc thạch chi hậu mới biết được cái gì gọi là thống khổ, như hôm nay Tiêu Vân chuyên trình vì hắn hướng Hồng Quân cầu tình, hắn tự nhiên đối với Tiêu Vân cảm ân đái đức. "Hạo Thiên bái tạ Yêu Hoàng!

Tạ Yêu Hoàng long ân!" Tiêu Vân nhìn Hạo Thiên phanh phanh phanh dập đầu tạ ơn, trong lòng có chút ngượng ngùng.

Hạo Thiên điển hình là bị bán còn giúp đếm tiền a!

Dao Trì cũng kích động cảm tạ Tiêu Vân.

Hồng Quân hiện tại không có tâm tư đi quản bọn họ, bình cảnh buông lỏng, tu vi lại có thể tăng trưởng, cho nên cái lúc này toàn bộ đi

hết mới tốt, lưu lại một mình lão tại Tử Tiêu Cung trầm mê tu luyện là được.

Cho nên Hồng Quân vung tay lên, trực tiếp thả Hạo Thiên cùng Dao Trì tự do: "Các ngươi có thể tùy Yêu Hoàng đi Thiên Đình thăm hỏi con cái, nghe theo Yêu Hoàng chỉ thị.

Giới kiêu giới táo (chớ kiêu ngạo nóng nảy), thiết không thể trương dương bạt hỗ, nếu có xuất cách, quyết không khinh tha!" Hạo Thiên nghe Hồng Quân nói quyết không khinh tha, lập tức sợ tới mức tè ra quần, bị dọa sợ rồi.

Nếu lại bị Hồng Quân biến thành ngọc thạch nhốt tại Tử Tiêu Cung nhẫn chịu vô biên tịch liêu, tuyệt đối sẽ điên mất.

Cho nên Hạo Thiên tạ ơn xong, lập tức trong lòng quyết định ở Thiên Đình thành thành thật thật lăn lộn qua ngày, rốt cuộc không dám giống như trước kia làm loạn nữa.

Trên đường Tiêu Vân và Nữ Oa phản hồi Thiên Đình, Tiêu Vân nói với Hạo Thiên: "Chuyến này về Thiên Đình, Bản hoàng sẽ không an bài chức vụ cho ngươi nữa.

Ngươi hãy đoàn tụ với con cái, tĩnh tâm tu luyện.

Còn nữa, hai đứa cháu ngoại Dương Tiễn và Dương Giao của ngươi hiện giờ đã thành Thiên Đình đại tướng.

Nếu Bản hoàng không ở Thiên Đình, có việc có thể tìm hai vị cháu ngoại này.

Bản hoàng vì ngươi cầu tình, cũng có nhân tố của Dương Tiễn và Dương Giao ở trong đó." Hạo Thiên đối với an bài của Tiêu Vân tự nhiên không có ý kiến, thậm chí trong lòng ngược lại còn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dù sao hắn ở Thiên Đình cũng lăn lộn một đoạn thời gian, quen

biết rất nhiều người.

Nếu đảm nhiệm chức vụ, ngược lại có chút ngượng ngùng.

Nếu không đảm nhiệm chức vụ, không cần tiếp xúc với đám Chuẩn Thánh đại yêu kia, an tâm tu luyện là được.

Đồng thời, Hạo Thiên cũng ở trong lòng cảm khái thế sự vô thường, không nghĩ tới hai đứa cháu ngoại này bây giờ thành thủ hạ đắc lực của Tiêu Vân.

Tiêu Vân có thể mở miệng cầu tình vì hắn, cũng có một bộ phận nguyên nhân là nể mặt Dương Tiễn và Dương Giao.

Cho nên, Hạo Thiên trải qua nhân sinh đại khởi đại lạc, rốt cục thành thục rất nhiều, âm thầm nắm chặt tay Dao Trì, quyết định sau này an hưởng niềm vui tình thân, chuyên tâm tu luyện, khi cần thiết thì vì Yêu Hoàng phất cờ hò reo một phen, cũng không uổng phí kiếp này.

Về tới Thiên Đình, Tiêu Vân triệu tập tất cả Chuẩn Thánh đại yêu đến yết kiến.

Đám Chuẩn Thánh đại yêu trong lòng biết chuyến này Yêu Hoàng trở về tất nhiên sẽ luận công hành thưởng, nguyên một đám đều mặt mang sắc hỉ, hưng phấn chạy tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chờ khi Tiêu Vân ngồi lên bảo tọa Yêu Hoàng, phía dưới đã chỉnh tề đứng thẳng một đám đen kịt Chuẩn Thánh đại yêu.

Tiêu Vân trông thấy Tôn Ngộ Không nhập gia tùy tục hóa đi lông tóc trên người, nghiêm trang đứng giữa một đám Chuẩn Thánh đại yêu, học ra dáng ra hình.

Có Tiêu Vân ngồi ở phía trên, ngay cả Tôn Ngộ Không bát hầu (con khỉ ngang ngược) cũng thành thành thật thật không dám càn rỡ, cúi đầu lắng nghe Tiêu Vân nói chuyện, sự kiệt ngạo bất tuân ngày xưa ở trước mặt Yêu Hoàng quét sạch sành sanh.

Tiêu Vân cũng không có gì nhiều lời.

Trước đây Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng mảnh vỡ Bất Chu Sơn luyện chế pháp bảo còn giữ lại không ít, Lão Tử càng lấy huyết nhục Tiên thiên ma thần luyện một đống lớn Cửu Chuyển Kim Đan, Tiêu Vân cũng được chia một phần.

Lại thêm Thiên Đình tích lũy, Tiêu Vân hiện tại đồ vật trong tay có thể ban thưởng thật sự quá nhiều!

Tiêu Vân tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt.

Pháp bảo lấy từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Cửu Chuyển Kim Đan lấy từ chỗ Lão Tử, một chút cũng không giữ lại, toàn bộ ban thưởng xuống dưới. "Tạ Yêu Hoàng ban thưởng!" "Tạ Yêu Hoàng ân tứ!" Toàn bộ Thiên Đình một mảnh vui mừng.

Tiêu Vân làm Yêu Hoàng điểm này rất tốt, lúc nên ban thưởng thì hào không hàm hồ, cho nên đám Chuẩn Thánh đại yêu kia đều có thu hoạch.

Vô luận Bạch Trạch, Quỷ Xa, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng, hay là Dương Giao, Dương Tiễn, Tôn Ngộ Không, thậm chí Tây Vương Mẫu, đều thu hoạch rất phong phú.

Tiêu Vân luận công hành thưởng xong xuôi liền vào trong hậu cung.

Khó có được như hôm nay có chút hứa không nhàn, Tiêu Vân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đặc biệt hắn chưởng khống Hỏa chi pháp tắc, hiện tại Thời gian pháp tắc cũng đại có tinh tiến, cho nên lúc sủng hạnh Yêu hậu Yêu phi, tự nhiên diệu không thể tả.

Đặc biệt Tiêu Vân tùy thời tùy khắc đều đang loại bỏ pháp tắc chi lực vô dụng, sau đó hấp thu ba loại pháp tắc chi lực.

Tuy rằng pháp tắc chi lực thập phần vi nhược, nhưng tích tiểu thành đại, Tiêu Vân thiếu nhất không phải là thời gian.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh sau khi về đạo tràng của mình cũng luận công hành thưởng, thuận tiện dạy bảo đệ tử một phen.

Trước mắt không biết lúc nào phải toàn diện tiến quân thế giới Ma Hợp, chính là lúc dùng người, cho nên môn hạ đệ tử khẳng định phải cấp đủ chỗ tốt, như vậy đệ tử mới có thể càng thêm nỗ lực.

Cũng chính lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều cảm thấy đệ tử quá ít, pháp bảo trong tay đều chia không hết.

Đặc biệt là Lão Tử, nhìn môn hạ Huyền Đô đại sư huynh, hai hàng lông mày đều sắp nhíu vào một chỗ.

Chuẩn Đề an bài thỏa đáng, lại tìm Như Lai nói chuyện tâm tình, để Như Lai minh bạch "dụng tâm lương khổ" của hắn, miễn cho trong lòng Như Lai có cái mụn nhọt.

Từ điểm này mà xem, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương diện làm công tác tư tưởng cho đệ tử so với Tam Thanh muốn mạnh hơn một chút.

Chương 261

Hết thảy thỏa đáng, Chuẩn Đề mới liên hệ với Tiêu Vân, cùng nhau đi tới Lục Đạo Luân Hồi.

Chuẩn Đề trực tiếp chuyển thế tiến vào thế giới Ma Hợp dò xét địch tình.

Tiêu Vân nửa đùa nửa thật hỏi: "Chuẩn Đề, hay là phái ác thi chuyển thế?

Như vậy phong hiểm càng nhỏ." Chuẩn Đề sắc mặt tối sầm, tổng cảm giác Tiêu Vân đang trêu chọc, kiên định nói: "Thế giới Ma Hợp kia cùng chư thiên vạn giới do ta khai tịch bất đồng.

Chư thiên vạn giới ta khai tịch, Chuẩn Thánh đều khó mà dung nạp.

Còn thế giới Ma Hợp đã cùng đẳng cấp với thế giới Hồng Hoang, vậy tất nhiên cũng tồn tại Thánh nhân.

Ác thi của ta đi vào, tu hành chung quy không có tốc độ nhanh bằng ta trực tiếp lấy tư thái Thánh nhân luân hồi chuyển thế." Về điểm này, Chuẩn Đề nói cũng là sự thật.

Đừng nhìn ác thi sở hóa Pháp Hải dường như mạnh vô địch, nhưng cũng phải xem cảnh giới.

Pháp Hải hiển nhiên mạnh vì đối thủ của Pháp Hải yếu.

Chuẩn Đề hiển nhiên yếu vì Tiêu Vân quá mạnh.

Hậu Thổ và Huyền Minh nhìn Tiêu Vân dường như chuẩn bị trợ giúp Chuẩn Đề chuyển thế đi nơi nào đó, trước đây tại chư thiên vạn giới chơi đủ nghiện, Huyền Minh đại đại liệt liệt mở miệng nói: "Lại tìm được chỗ tốt sao?

Cho lão nương cũng đi chơi một chút đi ~" Tiêu Vân lập tức trợn trắng mắt, thản nhiên mở miệng nói: "Có khả năng sẽ chết đó, Thánh nhân cũng chưa chắc có thể tự vệ, ngươi đi sao?" Huyền Minh lập tức rụt rụt đầu.

Thánh nhân đều chưa chắc có thể tự vệ, nàng tuy rằng tự nhận Thánh nhân chi hạ vô địch, nhưng tâm thái bành trướng cũng có hạn độ, thật sự đi chịu chết thì không có nhiều khoái lạc như bây giờ.

Cho nên túng (hèn) một chút vẫn hơn, thà rằng trộm đi chư thiên vạn giới xưng vương xưng bá.

Chuẩn Đề việc đã đến nước này, cũng không có gì để nói, bảo với Tiêu Vân: "Nếu ta vẫn lạc tại thế giới Ma Hợp, lúc trọng tu nhất thế, mong Yêu Hoàng giúp ta một tay." Tiêu Vân tự nhiên miệng đầy đáp ứng: "Yên tâm, nếu ngươi thật sự vẫn lạc, ta khẳng định sẽ chiếu cố ngươi nhiều hơn.

Bảo khố Thiên Đình của ta lúc đó đối với ngươi mở rộng cung ứng!" Chuẩn Đề không còn cố kỵ, dưới sự thao túng của Tiêu Vân, thuận lợi tiến vào thế giới Ma Hợp.

Chỉ là, vừa mới đi vào, Chuẩn Đề liền ngẩn ngơ.

Con bà nó, trong thế giới Ma Hợp này không có linh khí, ngược lại là Ma lực tràn ngập trong cả thế giới.

Hiện tại chỉ có hai loại lựa chọn: Một là nghĩ biện pháp đem ma lực chuyển hóa thành linh khí sau đó tu luyện; Hai là trực tiếp thôi diễn công pháp dựa vào ma lực để tu luyện.

Chuẩn Đề quyết đoán lựa chọn loại thứ hai.

Tuy rằng trong tất cả Thánh nhân hắn thực lực kém nhất, nhưng tốt xấu gì cũng là Thánh nhân, năng lực thôi diễn sẽ không kém.

Ma lực từ bản chất mà nói, cùng linh khí thế giới Hồng Hoang hẳn

là giống nhau.

Thế là, Chuẩn Đề thôi diễn một phen, hùng hục tu luyện.

Dù sao có cảnh giới làm nền tảng, tu luyện tốc độ tiến triển cực nhanh, chuẩn bị trước "cẩu" (núp) một chút, có chút thực lực rồi mới bắt đầu thăm dò cái thế giới Ma Hợp này.

Chuẩn Đề lấy thân phận Thánh nhân chuyển thế, tu luyện phi thường nhanh.

Tuy rằng lúc đầu đối với ma lực có chút không thích ứng, nhưng Chuẩn Đề rất nhanh nghiên cứu ra một bộ tu luyện pháp, trong lúc hô hấp thổ nạp, cảnh giới phi thăng, rất nhanh đã đạt tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Hiện tại chỉ có Chuẩn Đề một mình đi tới thế giới Ma Hợp dò đường, cho nên Tiêu Vân trong tình huống một đối một hoàn toàn có thể làm được việc tùy thời giao lưu cùng Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tuy rằng không có báo cáo với Tiêu Vân là hắn đào một cái động chui xuống đất khổ tâm tu luyện, nhưng Tiêu Vân cũng đoán được Chuẩn Đề đang "cẩu".

Hôm nay Chuẩn Đề có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, lại phối hợp pháp bảo mang theo, đã không còn quá hư, đủ để xuất quan dò xét rồi. "Yêu Hoàng, ta chuẩn bị xuất quan.

Nếu gặp sinh tử nguy cơ, ta sẽ hướng ngài cầu cứu." Chuẩn Đề cố ý nhắn nhủ Tiêu Vân một phen, dù sao ở địa bàn của người khác, có chút run.

Tiêu Vân tự nhiên gật đầu đáp ứng.

Nếu Chuẩn Đề không gượng dậy nổi, hắn sẽ kịp thời kéo Chuẩn Đề về thế giới Hồng Hoang.

Chỉ cần về thế giới Hồng Hoang, dưới Thiên đạo quy tắc, Chuẩn Đề sẽ lập tức khôi phục thực lực Thánh nhân.

Hắn cũng có thể lý giải Chuẩn Đề cẩn thận từng li từng tí.

Thế giới Ma Hợp khẳng định tồn tại những kẻ cùng cảnh giới với hắn, hơn nữa ý chí Thiên đạo nơi đó nãi là thực lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân giống như Bàn Cổ, Chuẩn Đề nếu bất cẩn, nói không chừng sẽ lật thuyền trong mương.

Chuẩn Đề từ lòng đất xuất quan, nhìn thấy chính là một mảnh rừng rậm.

Tiêu Vân nhắc nhở có khả năng đang ở địa bàn tộc Elf (Tinh linh), đương nhiên rừng rậm đông đảo, cũng có khả năng gặp chủng tộc khác.

Chuẩn Đề tin lời Tiêu Vân, cũng không dám bay cao, sợ bị từ trên bầu trời bắn xuống.

Mới đi vài bước, phát hiện một cây linh quả, đều đã thành thục cũng không có người hái, Chuẩn Đề vốn thích chiếm món lời nhỏ, thấy tả hữu không người, lập tức đem bỏ vào trong túi.

Lại đi vài bước, Chuẩn Đề lại phát hiện một cây tiên chủng, đáng tiếc bên trên không có quả, làm cho Chuẩn Đề đại cảm tiếc hận, thuận tay lại thu lấy. "Oanh long!" "Oanh long!" Tiếng bước chân trầm trọng từ xa truyền đến, Chuẩn Đề rùng mình một cái, tưởng rằng bị phát hiện, vội vàng nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy mấy cái Sâm lâm cự ma (Forest Troll) thân cao hơn mười mét đang đi về hướng này, hẳn là đang đi săn tìm kiếm thức ăn.

Chuẩn Đề nhìn rõ đối tượng, phát hiện mấy cái Sâm lâm cự ma kia thực lực so với hắn kém xa, lập tức lo lắng không còn, chuẩn bị chờ đối phương đến gần sẽ thử thăm dò một phen.

Nhưng mà, Chuẩn Đề đợi mãi, đám cự ma kia cư nhiên từ cách đó không xa trực tiếp đi qua, ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy hắn.

Chuẩn Đề lập tức tức giận, cư nhiên bị trực tiếp xem nhẹ làm lơ?

Có thể nhẫn sao?

Đặc biệt đối tượng là một đám gà mờ!

Cho nên, Chuẩn Đề lập tức hóa xuất Pháp tướng kim thân cao vài chục trượng, chuẩn bị đem mấy sinh linh ngu như heo này bắt lại khảo vấn một phen.

Kết quả cái Pháp tướng kim thân này vừa ra, hình thể to lớn nháy mắt dẫn tới những cự ma kia chú ý.

So với Pháp tướng kim thân cao vài chục trượng, bọn cự ma cao mười mấy mét này chẳng khác gì trẻ nhỏ.

Nhưng mà, những cự ma này thấy Pháp tướng kim thân của Chuẩn Đề, không chỉ không có chạy trốn, ngược lại thập phần cuồng nhiệt hướng về Chuẩn Đề triều bái.

Chuẩn Đề nguyên bản vươn tay ra chuẩn bị đem mấy cái cự ma tóm lại có chút ngẩn ngơ.

Nhìn bộ dạng sùng bái cuồng nhiệt kia, hắn đều không có ý tứ ra tay nữa.

Trong lòng thầm nghĩ Phật giáo đệ tử nếu có thể có loại giác ngộ này, Phật giáo đã sớm phát triển lớn mạnh rồi.

Đáng tiếc như hôm nay gặp một đám đầu óc ngu si, một đám sinh linh đầu óc không tốt dùng thì sẽ hỏng việc.

Chuẩn Đề làm Thánh nhân, cùng Hồng Hoang vạn tộc cũng có kinh nghiệm câu thông.

Hắn dùng nguyên thần cùng đối phương câu thông, những Sâm

lâm cự ma kia cư nhiên toàn bộ xưng hắn là Tiên tổ (Tổ tiên), trong lời nói đều có ý tứ muốn truy tùy hắn.

Chuẩn Đề tuy rằng cảm thấy bọn chúng thực lực tương đối yếu, nhưng hiện nay tại thế giới Ma Hợp thế đơn lực cô, thông qua nguyên thần giao lưu, đám cự ma này cũng lừa gạt không được hắn, cho nên Chuẩn Đề rụt rè một phen rồi đương trường thu nhận mấy cái Sâm lâm cự ma.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của mấy Sâm lâm cự ma, Chuẩn Đề tới nơi cư trú của tộc quần Sâm lâm cự ma.

Hàng trăm Sâm lâm cự ma đối với hắn đỉnh lễ mô bái, làm cho Chuẩn Đề trong lòng mỹ tư tư (sướng rơn), càng ở trong lòng vì sự cơ trí của mình mà like một cái.

Cũng may là linh cơ nhất động hóa xuất Pháp tướng kim thân, mới thu hoạch được một bang tiểu đệ.

Nhưng mà, đây không phải là điểm quan trọng nhất.

Chuẩn Đề phát hiện, những Sâm lâm cự ma này tiến cống đồ ăn cho hắn, trừ bỏ một ít thú nhục vô dụng đối với hắn ra, còn lại đều là linh quả tiên thảo!

Con bà nó, nhiều linh quả tiên thảo như vậy, Chuẩn Đề cũng chỉ từng thấy ở chỗ Tiêu Vân.

Thiên Đình thập phần giàu có nên không coi linh quả tiên thảo là chuyện to tát gì, không nghĩ tới tại thế giới Ma Hợp, một đám gà mờ tùy tùy tiện tiện cũng có thể lấy ra nhiều như vậy.

Những linh quả tiên thảo này đối với tu luyện cũng có tác dụng, chỉ tiếc những Sâm lâm cự ma này không hiểu luyện chế đan dược, bằng không chỉnh chút kim đan ra, ăn xong cảnh giới chẳng phải cọ cọ cọ dâng lên sao?

Chuẩn Đề đại vi hối hận.

Nếu gan lớn một chút, đi dò xét tìm chút dược liệu luyện đan, tu vi khả năng tăng lên càng nhanh.

Bất quá hiện tại cũng không tính là quá muộn, đương trường bắt đầu luyện đan dược.

Đối với đám Sâm lâm cự ma nói gì nghe nấy này, Chuẩn Đề cũng tương đối hào phóng, thuận tay ban thưởng mấy viên đan dược, làm cho những cự ma này ăn vào thực lực đại tăng, đối với Chuẩn Đề sùng bái càng là vô dĩ phục gia (không gì sánh được).

Cũng chỉ ngắn ngủi hai ngày thời gian, Chuẩn Đề dựa vào thiên tài địa bảo mà cái bộ lạc cự ma này tích lũy, tăng lên một cái tiểu cảnh giới, đạt tới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Tu vi trướng tặc nhanh, nguyên nhân là vì ma lực dữ hắn cũng không quá khế hợp.

Hai ngày thời gian, cự ma thính mệnh vu Chuẩn Đề nhiều hơn không ít, cự ma phụ cận đều đến đây nương nhờ, đi theo vị "Tiên tổ" này lăn lộn, làm cho Chuẩn Đề cảm khái những cự ma này quả nhiên tâm địa ngay thẳng, nếu như Hồng Hoang vạn tộc cũng đều như vậy, Yêu Hoàng cũng sẽ càng thêm bớt lo.

Bất quá, mới an ổn được hai ngày, vừa đem thiên tài địa bảo mà cái bộ lạc cự ma này tích lũy tiêu hao hết, liền nghe thủ hạ cự ma hồi báo, có một chi bộ lạc Thú nhân (Orc) ngoài rừng rậm trên thảo nguyên đang giết tới, muốn chiếm lĩnh khối nơi cư trú này.

Chuẩn Đề tuy rằng đối với phiến nơi cư trú này không xem trọng, nhưng những cự ma gọi hắn là Tiên tổ này nhìn tương đối thuận mắt, đặc biệt theo quan sát, những cự ma này hoàn toàn không có tàng tư, đem tất cả trân tàng thiên tài địa bảo toàn bộ hiến cho hắn, cho nên

Chuẩn Đề tự nhiên phải xuất đầu.

Thế là, khi một đám Trư thân nhân (người thân heo - Orc) giết tới, Pháp tướng kim thân của Chuẩn Đề nghênh phong kiến trường (đón gió mà lớn), hóa thành độ cao trăm trượng.

Sĩ khí bộ lạc cự ma cao trướng, đám Trư thân nhân chỉ có độ cao chừng ba mét kia nhìn thấy Chuẩn Đề trực tiếp sững sờ.

Thật muốn đánh, Chuẩn Đề một cước có thể giẫm chết một mảng lớn.

Cho nên đám Trư thân nhân ngu xuẩn lập tức thay đổi lập trường, quỳ xuống đất cao hô "Tổ tiên"!

Chuẩn Đề đều chưa ra tay, kết quả đám Trư thân nhân này cũng giống như cự ma, cuồng nhiệt quỳ lạy hắn.

Chuẩn Đề tuy rằng thích xưng tiên tác tổ (làm tổ tiên), nhưng bị một đám người lợn gọi là tổ tiên, làm cho hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn lại không phải Trư Bát Giới, nơi nào lớn lên giống heo rồi?

Con bà nó ai cũng có thể gọi tổ tiên!

Nhưng, khi hàng ngàn hàng vạn Trư thân nhân vạn phần ân cần hiến xuất bảo vật, Chuẩn Đề lập tức mày dạn mặt cười.

Phi thường tốt!

Đám xuẩn ngốc này nhìn cũng rất đáng yêu mà, uổng công hắn sợ tới mức trốn dưới lòng đất tu luyện tới Thái Ất Kim Tiên mới dám ra, sớm biết thì đã ra sớm hơn rồi.

Tâm thái có chút tiểu bành trướng, Chuẩn Đề mỹ tư tư hưởng thụ thiên tài địa bảo do Trư thân nhân dâng lên, truyền tin cho Tiêu Vân: "Nơi này người ngốc bảo vật nhiều, tốc (đến mau)!" Bởi vì thế giới

Ma Hợp quan hệ đến sự phát triển khí vận Hồng Hoang, Tiêu Vân chủ động hướng ngoại thăm dò.

Trước đây cho dù mưu tính khí vận Ma giáo, hắn cũng chỉ thủ tại ngoài môn hộ Hồng Hoang chờ Tiên thiên ma thần đến, cho nên Tiêu Vân thời khắc đều chú ý động tĩnh của Chuẩn Đề.

Đều đã chuẩn bị kỹ càng xem lúc nào Chuẩn Đề hướng hắn cầu cứu, lập tức động dụng lực lượng Luân Hồi đem Chuẩn Đề từ trong thế giới Ma Hợp cứu ra.

Kết quả Chuẩn Đề lúc này cư nhiên truyền tin tới: "Nơi này người ngốc bảo vật nhiều, tốc!" Tiêu Vân suýt chút nữa hoài nghi Chuẩn Đề bị ý chí Thiên đạo thế giới Ma Hợp khống chế.

Cùng Chuẩn Đề giao lưu một phen, biết được tình huống trước mắt của Chuẩn Đề, trong lòng không khỏi cảm thán.

Bởi vì thế giới Ma Hợp phát triển không bằng thế giới Hồng Hoang, số lượng sinh linh cũng xa không bằng Hồng Hoang, cho nên thế giới Ma Hợp có đại lượng tài nguyên chưa bị ngắt lấy.

Nếu đổi thành thế giới Hồng Hoang, chỉ cần Thiên Đình nhìn trúng đồ tốt, đã sớm bị Yêu binh Yêu tướng Thiên Đình vơ vét đi rồi.

Chỉ là hôm nay Chuẩn Đề cũng chỉ thô sơ giản lược thăm dò một tiểu phiến khu vực, đối với thế giới Ma Hợp vẫn còn trong trạng thái biết một chút.

Chương 262

Tiêu Vân khẳng định sẽ không bởi vì một câu của Chuẩn Đề mà khuynh sào xuất động (dốc toàn bộ lực lượng), việc này cần thiết hòa các Thánh nhân khác thương nghị một phen.

Bởi vì Tiêu Vân muốn thời khắc làm tốt chuẩn bị giải cứu Chuẩn Đề, cho nên không thể rời đi Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể truyền tin cho các Thánh nhân khác, mời đến thương nghị.

Tiêu Vân không chỉ gọi Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Nữ Oa, ngay cả Hồng Quân cũng gọi tới.

Nếu đặt tại trước kia, Hồng Quân khẳng định sẽ không ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Nhưng hiện tại thực lực Tiêu Vân tiến triển áp lão một đầu, đặc biệt là việc tiến công thế giới Ma Hợp đối với Hồng Quân chỗ tốt lớn nhất.

Con đường Tiêu Vân đi, chỉ cần chưởng khống thêm Thời gian pháp tắc và Không gian pháp tắc là có thể Dĩ lực chứng đạo.

Còn Hồng Quân, cần thiết phải nghĩ biện pháp đem khí vận thế giới Hồng Hoang tăng lên đến tình trạng có thể dung nạp Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới được.

Cho nên Hồng Quân đến, lại còn đến rất nhanh.

Thông Thiên mới đến không bao lâu, Hồng Quân, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều tới sớm hơn cả Hồng Quân, Nữ Oa đến sau đó, Tiếp Dẫn là người đến muộn nhất.

Bất quá Tam Thanh, Nữ Oa và Tiếp Dẫn đối với Hồng Quân vẫn bảo trì kính trọng, dù sao cũng là quan hệ sư đồ đứng đắn, khi gặp

Hồng Quân đều hô một tiếng "Sư tôn", làm cho Hồng Quân bội cảm vui mừng.

Tiêu Vân mắt thấy trong thời gian ngắn mọi người đều đã đến, cũng không dài dòng, đem tình huống tìm hiểu được bên phía Chuẩn Đề nói rõ với tất cả mọi người: "Chuẩn Đề trước mắt tại thế giới Ma Hợp đã mở ra một chút cục diện, có một số tin tức đối với chúng ta mà nói rất quan trọng.

Thế giới Ma Hợp kia cùng thế giới Hồng Hoang quy tắc Thiên đạo đại hữu bất đồng.

Thế giới Ma Hợp xung doanh ma lực, có sự khác biệt với linh khí, cho nên tại thế giới Ma Hợp, cần thiết phải giải quyết vấn đề này trước tiên." Lão Tử tư duy rõ ràng, nghe Tiêu Vân nói vậy, lập tức hỏi: "Đã là thế giới Ma Hợp không có linh khí, vậy có linh dược linh thảo hay không?

Nếu có dược liệu luyện đan, chúng ta cũng có thể mượn đan dược để tăng lên tu vi." Tiêu Vân chấn kinh nhìn Lão Tử một cái.

Lão Tử não hồi lộ (mạch suy nghĩ) thật cứng a.

Hắn và Chuẩn Đề đều nghĩ đến việc đem ma lực chuyển hóa thành linh khí, hoặc là thích ứng trực tiếp tu luyện ma lực, kết quả Lão Tử trực tiếp nghĩ ra một cái "hạp dược lưu" (phái cắn thuốc), cứng rắn chuẩn bị ăn đan dược tăng lên tu vi.

Nếu bị lão thành công, làm một cái Hạp Dược Thành Thánh, hình ảnh kia quả thực không dám tưởng tượng.

Đặc biệt theo lời Chuẩn Đề, dược liệu luyện đan ở đó thật sự nhiều đến dọa người, biện pháp của Lão Tử thật đúng là khả thi! "Đừng nói, thế giới Ma Hợp kia dược liệu luyện đan thật đúng là có, hầu như khắp nơi đều có.

Các ngươi có biết vừa rồi Chuẩn Đề truyền tin gì cho ta không?" Tiêu Vân thừa nước đục thả câu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn lập tức truy vấn: "Nói gì?" Tiêu Vân ho nhẹ một tiếng: "Chuẩn Đề truyền tin: Nơi này người ngốc bảo vật nhiều, tốc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn: "..." Tiếp Dẫn: "..." Lão Tử, Thông Thiên và Nữ Oa cũng vẻ mặt mộng bức.

Ngay cả Hồng Quân nhất thời cũng nói không ra lời.

Thực sự là trong câu nói của Chuẩn Đề bao hàm ý tứ vạn thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc xong, trong lòng nhiệt thiết thêm vài phần.

Ngay cả Chuẩn Đề đều nói nơi đó người ngốc bảo vật nhiều, hắn tự nhận so với Chuẩn Đề cường hơn một chút, đi nơi đó chẳng phải càng mạnh hơn sao?

Tiếp Dẫn là vô ngữ nhất, thầm nghĩ Chuẩn Đề sư đệ có chút phiêu rồi, loại lời này cũng nói ra khỏi miệng, chỉ cần để cho những đệ tử kia biết được, hình tượng tất nhiên sụp đổ a.

Bất quá Tiếp Dẫn cũng tương đối vui mừng, bởi vì Chuẩn Đề đã nói như vậy, chứng minh Chuẩn Đề lăn lộn ở đó hẳn là xác thực không tồi.

Lão Tử gật đầu, trong lòng nắm chắc.

Đã là trong thế giới Ma Hợp dược liệu luyện đan đông đảo, vậy thì có thể dựa vào đan dược tăng lên tu vi.

Thông Thiên lại không thích luyện đan, ngẫu nhiên luyện chút đan thì có thể, nếu như muốn ngày ngày luyện đan, dựa vào đan dược tăng lên tu vi, vậy chẳng phải là muốn làm khó chết hắn?

Hắn hướng Tiêu Vân nghe ngóng: "Chuẩn Đề sư đệ đã đứng vững

gót chân tại thế giới Ma Hợp, vậy Chuẩn Đề sư đệ giải quyết vấn đề ma lực như thế nào?" Tại ý nghĩ của Thông Thiên, Chuẩn Đề đã sơ bộ dò xét một phen, hẳn là đã có phương án giải quyết.

Trực tiếp áp dụng phương án của Chuẩn Đề, giới thời hơi chút ưu hóa, là có thể bớt đi không ít công phu mày mò.

Tiêu Vân vốn gọi bọn họ đến thương nghị giao lưu, tình huống bên phía Chuẩn Đề cũng không cần thiết phải giấu giếm, ăn ngay nói thật: "Chuẩn Đề thôi diễn công pháp, trực tiếp đem ma lực coi như linh khí để tu luyện.

Tuy rằng hiệu quả kém một chút, nhưng tu vi tiến triển cũng rất nhanh.

Hôm nay Chuẩn Đề đã là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nếu lại phụ dĩ đại lượng đan dược, đột phá Đại La Kim Tiên cũng rất nhanh." Tiêu Vân nói rõ tình huống của Chuẩn Đề, Hồng Quân không khỏi ở trong lòng gật đầu.

Sợ nhất là không có tiến triển, hiện tại tuy rằng có chút vấn đề nhỏ, nhưng biện pháp giải quyết không ít, chút khó khăn nhỏ trước mắt không đủ nhắc tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ bản đã hiểu rõ, Chuẩn Đề mới đi không bao lâu đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, hiện tại lại có tình báo tường tận, nếu hắn xuất mã, chẳng phải càng nhanh hơn?

Bất quá Nguyên Thủy Thiên Tôn trong vài phen tranh đấu, tổng chịu thiệt trong tay Tiêu Vân, cho nên hiện tại đã trường ký tính (nhớ lâu), hỏi ý kiến Tiêu Vân trước: "Vậy theo ý kiến Yêu Hoàng, chúng ta bây giờ nên triển khai bước tiếp theo như thế nào?" Những người khác cũng đều nhìn Tiêu Vân.

Hồng Quân cũng mặc nhận việc này do Tiêu Vân toàn quyền an

bài, nguyên một đám toàn bộ lắng nghe Tiêu Vân nói.

Tiêu Vân nhìn ý tứ của bọn họ, nhún vai: "Hiện tại khu vực Chuẩn Đề thăm dò có hạn, tin tức ta biết được quá ít.

Theo cách nghĩ của ta, ta sẽ phái vài vị Chuẩn Thánh đi vào, phân tán thăm dò tình huống.

Đối mặt thế giới Ma Hợp, chúng ta thiết ký không thể sơ ý, có khả năng trong bình thản ẩn chứa sát cơ." Tiêu Vân thoại âm rơi xuống, những người khác đều rùng mình trong lòng.

Vừa rồi bị câu "người ngốc bảo vật nhiều tốc" của Chuẩn Đề làm cho pha vi tâm động, nhưng chính như Tiêu Vân nói, có khả năng trong bình thản ẩn chứa sát cơ.

Những vân vân chúng sinh kia cũng không tạo thành bao nhiêu uy hiếp đối với bọn họ, cái có thể chân chính uy hiếp Thánh nhân, chỉ có Thánh nhân khác!

Tiêu Vân cùng vài vị Thánh nhân giao đàm một phen, ý kiến của mọi người đối với thế giới Ma Hợp cơ bản đã đạt thành nhất trí, cho nên tiếp theo là thương nghị nên phái nhân tuyển nào đi trước.

Lão Tử đề cử: "Đệ tử môn hạ của ta là Huyền Đô đắc chân truyền của ta, có thể đi thế giới Ma Hợp thử một lần." Lão Tử nói một câu "đắc chân truyền của ta", mọi người nghe hiểu ý tứ của Lão Tử, xem ra Lão Tử thật sự chuẩn bị để Huyền Đô đi thế giới Ma Hợp thử xem cái "Luyện đan hạp dược lưu".

Tiếp Dẫn cũng có một nhân tuyển: "Tịnh Đàn Sứ Giả Trư Bát Giới của Phật giáo ta có thể đi thế giới Ma Hợp phò tá Chuẩn Đề sư đệ, thống lĩnh bộ lạc Trư thân nhân." Phốc!

Tiêu Vân suýt chút nữa phun.

Nếu không phải Tiếp Dẫn nhắc tới, hắn đều sẽ không nhớ tới Trư

Bát Giới.

Từ sau Tây Du lượng kiếp, Trư Bát Giới thụ phong Phật giáo Tịnh Đàn Sứ Giả, hầu như không có tồn tại cảm.

Trư Bát Giới ở Phật giáo so với Tôn Ngộ Không an phận hơn nhiều, đến nay đều đang thanh tâm quả dục cắm đầu tu luyện, người không biết thật đúng là tưởng rằng Trư Bát Giới tứ đại giai không.

Buồn cười nhất là, Tiếp Dẫn cư nhiên nghiêm trang phái Trư Bát Giới đi phò tá Chuẩn Đề, thần đặc biệt thống lĩnh bộ lạc Trư thân nhân...

Chẳng lẽ Tiếp Dẫn muốn để Trư Bát Giới đi thế giới Ma Hợp hiện thân thuyết pháp cho đám Trư thân nhân kia, bảo bọn chúng phải nghe lời Chuẩn Đề?

Dùng khí tràng của Trư Bát Giới, vừa chuyển thế chính là khí chất Tộc trưởng bộ lạc Trư thân nhân a.

Nữ Oa che miệng cười khẽ, cảm thấy phái Trư Bát Giới đi hỗ trợ Chuẩn Đề khẳng định là một chuyện rất thú vị.

Thông Thiên suy nghĩ, nhất thời không có nhân tuyển thích hợp, chuẩn bị lại chờ một chút.

Hiện tại tin tức nắm giữ quá ít, không tiện ra quyết định: "Bên phía Tiệt giáo ta đệ tử đảo không ít, chỉ là nhất thời không biết phái ai đi, ta chờ đợt sau vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn mày vốn đang nhíu chặt, cũng giống như Thông Thiên, không biết phái ai đi.

Chủ yếu là Quảng Thành Tử làm việc bất lợi, mấy lần xuất mã biểu hiện đều không tốt.

Hiện tại Thông Thiên mở miệng xin hoãn, hắn lập tức đi theo: "Bên phía Xiển giáo ta cũng vậy, rất nhiều đệ tử bế quan tu luyện, cần sảo đẳng (chờ một chút) thời gian mới có thể tiêu hóa thu hoạch gần

đây." Nữ Oa cũng không có nhân tuyển tốt.

Quy căn kết để, lần này lại là bên phía Tiêu Vân sung đương chủ lực, ai bảo Chuẩn Thánh ở Thiên Đình nhiều như chó đây.

Tiêu Vân suy tư một phen.

Chuẩn Đề tại thế giới Ma Hợp thu một đống tiểu đệ, làm cho Tiêu Vân mở ra một chút mạch suy nghĩ.

Đã là Chuẩn Đề có thể dễ dàng thu phục một ít thủ hạ, vậy tự nhiên cũng có thể mưu tính một phen.

Tỷ như, chín con Ngũ Trảo Kim Long kéo xe kia có thể ném qua xem sao.

Thế giới Ma Hợp có Cự long tồn tại, nói không chừng Ngũ Trảo Kim Long đi qua cũng có thể thu phục một ít thủ hạ.

Còn có Tôn Ngộ Không.

Tiêu Vân tổng cảm giác để Tôn Ngộ Không an tĩnh ngốc tại Thiên Đình tu luyện cứ quái quái.

Thạch hầu này đi gây sự mới cảm thấy bình thường, tốt xấu gì cũng là Thiên Đình Đấu Chiến Thần do hắn thân tự sắc phong, không đi thế giới Ma Hợp đánh đánh giết giết thật là đáng tiếc.

Đặc biệt trong thế giới Ma Hợp Thú nhân đông đảo, tộc quần phồn tạp.

Trong nhận thức của Tiêu Vân, Thú nhân tộc trừ bỏ Trư thân nhân (người lợn), còn có Sư thân nhân (người sư tử), Hùng thân nhân (người gấu), Ngưu đầu nhân, Lang nhân (người sói), Hồ nhân (người cáo), Miêu nhân (người mèo)...

Quỷ mới biết có Hầu thân nhân (người khỉ) hay không, nếu có, Tôn Ngộ Không nói không chừng lại có thể làm Đại vương.

Trong lòng đã định liệu, Tiêu Vân liền hướng mọi người nói ra nhân tuyển: "Bên phía Thiên Đình ta, ta chuẩn bị phái chín con Ngũ Trảo Kim Long đi, thế giới Ma Hợp kia có Cự long tồn tại, đa phần sẽ có chúng đa Á long và Long duệ, nói không chừng có thể có hiệu quả bất ngờ.

Sau đó lại phái Tôn Ngộ Không cũng cùng đi, để hắn đi lăn qua lộn lại một chút." Tiếp Dẫn nghe thấy tên Tôn Ngộ Không, khóe miệng hơi co giật.

Tuy rằng hiện tại không còn ý nghĩ báo thục Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không năm đó đại náo Linh Sơn khiến trong lòng hắn thủy chung có cái khúc mắc.

Đặc biệt lần này hắn phái Trư Bát Giới đi, kết quả Tiêu Vân phái Tôn Ngộ Không, nếu không phải Tiếp Dẫn biết Tiêu Vân sẽ không có loại ý nghĩ đó, hắn đều phải tưởng rằng Tiêu Vân đang gõ hắn.

Bên này đang suy nghĩ nhân tuyển, trong thế giới Ma Hợp, Chuẩn Đề lại tìm được niềm vui mới.

Hắn phát hiện văn hóa truyền thừa bên này ở vào trạng thái thập phần nguyên thủy, cho nên chủ động tuyên dương Phật pháp.

Những Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân kia đối với Chuẩn Đề răm rắp nghe theo.

Chuẩn Đề truyền thụ pháp môn tu luyện "La Cẩu Kim Thân", bọn chúng thật sự thập phần cuồng nhiệt tu luyện, thậm chí ngay cả tộc quần Trư thân nhân chung quanh cũng nghe tin mà đến, trông mong nghe Chuẩn Đề truyền đạo.

Càng làm cho Chuẩn Đề cảm động chính là, những Trư thân nhân này thật sự quá hiểu chuyện.

Đến nghe truyền đạo, đem tất cả đồ tốt đều mang theo, phàm là có

thiên tài địa bảo, thống thống tiến cống cho hắn, đối với hắn thập phần cung kính.

Tại loại đối lập mãnh liệt này, Chuẩn Đề trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tại thế giới Hồng Hoang truyền đạo thu đệ tử, đó gọi là một cái gian nan a, lúc đầu cơ bản toàn dựa vào lừa dối (hốt du), thật vất vả mới kiếm được đệ tử thì toàn bộ làm phản, giống như Tôn Ngộ Không nghịch đồ như vậy!

Những Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân này, đều bởi vì trí tuệ thấp kém, khó lợi dụng ma lực.

Chuẩn Đề tuy rằng dạy cho bọn chúng pháp môn La Cẩu Kim Thân hào không thu hút tại thế giới Hồng Hoang, nhưng lại thích hợp cho bọn chúng tu luyện.

Đơn giản vừa học, tại dưới sự ma lực cọ rửa, sức mạnh đại trướng, phòng ngự càng là thẳng tuyến bay lên.

Sự biến hóa cự đại làm cho những Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân này thâm tín bất nghi: Không sai, tuyệt đối là Tiên tổ của chúng ta!

Bằng không thì vì cái gì đối tốt với chúng ta như vậy?

Lại ban thưởng đan dược có thể tăng thực lực, lại dạy phương pháp biến cường.

Những Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân này đều phấn chấn, cảm giác có Chuẩn Đề tại, tự tin tâm bạo lều.

Trước kia tại thế giới Ma Hợp sinh hoạt cẩn thận từng li từng tí, sinh sợ chọc phải cường địch, hiện tại thực lực tăng lên, tin tâm tăng cường, vạn nhất chọc phải cường địch, có thể hô gọi Lão tổ làm chủ cho chúng ta!

Cho nên, Chuẩn Đề hưởng thụ một phen cảm giác sướng khi được coi như Lão tổ tông cung phụng, đám Trư thân nhân kia rất nhanh chọc phải một đám Cự nhân. "Bẩm báo Lão tổ, đám Cự nhân kia ngày xưa thường xuyên ỷ trượng thực lực bọn chúng, tứ ý ngược sát tộc ta, coi tộc ta như đồ ăn..." Tế tư của bộ lạc Trư thân nhân thông qua nguyên thần giao lưu, một năm một mười đem ác hành của đám Cự nhân kia hướng Chuẩn Đề huyết lệ khống tố.

Nguyên bản tưởng rằng sau khi biến cường có thể đối phó đám Cự nhân kia, không nghĩ tới chênh lệch cự đại về thể hình trực tiếp làm vô dụng việc tu luyện La Cẩu Kim Thân.

Dù sao mới chỉ nắm giữ một chút da lông, nhưng phàm là có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, phối hợp La Cẩu Kim Thân, cho dù đánh không lại những Cự nhân kia thì cũng sẽ không bị đánh chết.

Chương 263

Chuẩn Đề nghe xong bẩm báo, hắn luôn luôn tương đối bao che khuyết điểm (hộ đoản), lập tức đại nộ.

Khu khu Cự nhân cũng dám càn rỡ.

Hắn chuẩn bị đi đánh cho đám Cự nhân kia phải gọi ba ba, sau đó đem thiên tài địa bảo trân tàng toàn bộ hiến cho hắn...

Mỗi một thế giới tại diễn hóa, đều sẽ có một số chủng tộc được trời ưu ái, sinh ra đã có thể phách cường đại.

Tỷ như thế giới Hồng Hoang có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, lại tỷ như Vu tộc.

Tại thế giới Ma Hợp, Cự nhân tộc thuộc về loại chủng tộc cường đại này.

Trư thân nhân thân cao ba mét đã tính là cao lớn, Sâm lâm cự ma thân cao mười mấy mét càng hiển hách, nhưng ở trước mặt Cự nhân tộc lại hiển đến có chút lùn.

Cự nhân sau khi trưởng thành thân cao có thể đạt tới trăm mét, thực lực cường đại.

Chuẩn Đề vì để xuất đầu cho Trư thân nhân, đồng dạng cũng là vì vơ vét trân tàng của Cự nhân tộc, Pháp tướng kim thân cao đến trăm trượng đứng lên, tương đương với hơn ba trăm mét, đám Cự nhân kia thuộc về Thảo nguyên cự nhân trong Cự nhân tộc, ở trước mặt Pháp tướng kim thân của Chuẩn Đề cũng giống như trẻ nhỏ.

Chuẩn Đề biết hiện tại thiên cư nhất ngung (ở một góc), chung quanh không có tồn tại đặc biệt cường đại, cho nên tự tin mười phần.

Bất quá khi nhìn thấy những Thảo nguyên cự nhân này phổ biến

có thực lực Thái Ất Kim Tiên, trong lòng hắn giật thót một cái.

Nếu không phải mang theo vài món Tiên thiên linh bảo, thật đúng là không nhất định dám chính diện ngạnh kháng.

Đám Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân đều ở sau lưng Chuẩn Đề hò reo trợ uy.

Chuẩn Đề lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, đang chuẩn bị ra tay, ai ngờ những Thảo nguyên cự nhân kia nhìn thấy Pháp tướng kim thân của hắn, sau một trận xôn xao lại đỉnh lễ mô bái, phân phân quỳ rạp xuống đất nguyện ý hướng Chuẩn Đề thần phục.

Chuẩn Đề một hơi trong lòng suýt chút nữa không đề lên được, mắt đều nhìn ngây người.

Con bà nó, thao tác gì đây?

Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân thực lực kém xa hắn, nhận hắn làm Lão tổ tông cũng thôi, vì sao đám Thảo nguyên cự nhân cùng cảnh giới với hắn cũng quỳ rạp xuống đất???

Đầy đầu dấu chấm hỏi làm cho Chuẩn Đề ngẩn ngơ.

Chẳng lẽ thế giới Ma Hợp thật sự là nơi tốt "người ngốc bảo vật nhiều"?

Chỉ cần lượng xuất Pháp tướng kim thân là có thể ở bên này làm Lão tổ tông?

Vậy nếu thực lực mạnh hơn, ngưng tụ ra Pháp tướng kim thân vạn trượng thân cao, chẳng phải vạn thiên chủng tộc thế giới Ma Hợp đều phải gọi Lão tổ tông?

Chuẩn Đề hồi này thật sự có chút phiêu.

Án chiếu cái tiết tấu này, chẳng phải một mình hắn có thể giải quyết thế giới Ma Hợp?

Toàn bộ thiên tài địa bảo thế giới Ma Hợp đến lúc đó mặc hắn lấy dùng, quả thực sướng méo mặt.

Dùng nguyên thần hòa những Thảo nguyên cự nhân kia giao lưu một phen, Chuẩn Đề rất nhanh đã hiểu nguyên nhân đám Thảo nguyên cự nhân này thần phục: Cái chủng tộc Thảo nguyên cự nhân vẫn luôn chưa từng rời khỏi phiến cương vực này, đã coi Pháp tướng kim thân của Chuẩn Đề thành Titan (Thái Thản Cự Nhân)!

Căn cứ theo tri thức truyền thừa ghi lại trong huyết mạch Cự nhân tộc: Thái Thản Cự Nhân thông thể kim sắc, thân hình vô cùng cao lớn, thực lực so với thần linh, nãi là Cự nhân chi vương.

Cho nên bọn chúng ngộ nhận Chuẩn Đề là Thái Thản Cự Nhân, thập phần cuồng nhiệt muốn đầu nhập dưới trướng Chuẩn Đề.

Nội tâm Chuẩn Đề đang điên cuồng gào thét: Con bà nó như thế cũng được?

Nguyên bản tưởng rằng lượng xuất Pháp tướng kim thân là một kiện quyết định anh minh, hiện tại Chuẩn Đề cảm thấy, đây quả thực là quyết định anh minh nhất trong cuộc đời hắn!

Nóng lòng muốn chia sẻ với người khác, Chuẩn Đề hưng phấn lại liên hệ với Tiêu Vân, truyền tin: "Nói ra ngươi có khả năng không tin, có một đám Cự nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất khóc lóc cầu xin làm tùy tùng cho ta!" Thế giới Hồng Hoang, trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tiêu Vân cùng những người khác vừa thương nghị xong danh sách đợt thứ hai phái đến thế giới Ma Hợp, lại nhận được truyền tin của Chuẩn Đề.

Tiêu Vân lông mày nhướn lên, đột nhiên có một loại xúc động muốn đánh Chuẩn Đề một trận.

Hắn có thể rõ ràng cảm thụ được: Chuẩn Đề tuyệt đối đang khoe khoang.

Tại thế giới Hồng Hoang vẫn luôn ở vào thế yếu, Chuẩn Đề như hôm nay đến thế giới Ma Hợp có chút phóng bay tự ngã, đặc biệt là tiếp liên thu nhận nhiều tiểu đệ như vậy, làm Lão tổ tông, quả thực có chút bành trướng.

Tiêu Vân nhìn thoáng qua những người khác, đặc biệt nhìn thêm một cái vào Tiếp Dẫn, làm cho Tiếp Dẫn cảm giác trong lòng nhảy dựng, tưởng rằng có chuyện xấu, vội vàng hỏi: "Yêu Hoàng, chẳng lẽ bên phía Chuẩn Đề sư đệ phát sinh ngoài ý muốn?" Những người khác cũng toàn bộ nhìn Tiêu Vân.

Dù sao Chuẩn Đề trước đó truyền tin nói bên kia người ngốc bảo vật nhiều, tổng cho người ta một loại cảm giác không đáng tin cậy.

Nếu quả thật hiện tại phát sinh một chút ngoài ý muốn, mới là ở trong tình lý.

Tiêu Vân gật đầu.

Tiếp Dẫn một trái tim hơi trầm xuống, sinh sợ Tiêu Vân nói cho hắn biết Chuẩn Đề đột nhiên vẫn lạc.

Hồng Quân cũng nắm Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, nhưng không có động tác.

Chuẩn Đề đều đã đi thế giới Ma Hợp, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi thôi diễn.

Lão nhíu mày, nếu Chuẩn Đề nhanh như vậy xảy ra chuyện, thì lần hành động này không sai biệt lắm coi như là xuất sư bất lợi.

Tiêu Vân vẻ mặt trầm trọng thuật lại: "Vừa rồi, Chuẩn Đề truyền tin cho ta, xuất hiện một đám Cự nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên..." Tiếp Dẫn nhắm mắt lại.

Chuẩn Đề như hôm nay mới đi thế giới Ma Hợp không lâu, cũng chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, gặp được một đám Thái Ất Kim Tiên, vậy hậu quả...

Hắn có dự cảm không tốt, e rằng tình huống tốt nhất cũng là bị thương đào thoát.

Tiêu Vân nhíu mày, tiếp tục nói hết: "Chuẩn Đề nói, đám Cự nhân Thái Ất Kim Tiên kia khóc lóc cầu xin muốn làm tùy tùng cho hắn!" Đi cái mẹ gì!

Nguyên bản chuẩn bị nghe tin dữ của Chuẩn Đề, kết quả cư nhiên là một đám Thái Ất Kim Tiên khóc lóc cầu xin làm tiểu đệ cho Chuẩn Đề!

Nếu không phải mọi người đều biết Chuẩn Đề hắn là sẽ không nói dối trên loại sự tình này, bọn họ đều phải nghiêm trọng hoài nghi Chuẩn Đề đang lừa người!

Trong tình huống cùng cảnh giới, làm gì có ai nguyện ý làm tiểu đệ?

Thiên Đình nhiều Chuẩn Thánh đại yêu như vậy, thực lực có mạnh có yếu, cũng chưa từng nghe qua cái Chuẩn Thánh nào đi làm tùy tùng cho Chuẩn Thánh khác!

Chẳng lẽ thế giới Ma Hợp thật sự giống như lời Chuẩn Đề, là nơi người ngốc bảo vật nhiều?

Mấy vị Thánh nhân đều bị Chuẩn Đề làm cho mộng bức.

Tiêu Vân nhận được truyền tin của Chuẩn Đề, tự nhiên muốn hồi tin cho Chuẩn Đề, đem kế hoạch bên này vừa thương thảo báo cho Chuẩn Đề: "Ta giờ phút này đều đang ở Lục Đạo Luân Hồi cùng mọi người thương nghị.

Tiếp Dẫn phái Trư Bát Giới đi phò tá ngươi, thống soái bộ lạc Trư

thân nhân.

Lão Tử muốn phái đắc ý đệ tử Huyền Đô đi thế giới Ma Hợp thử xem Dĩ đan chứng đạo, thông qua luyện chế đan dược tăng lên tu vi.

Bên ta chuẩn bị đem chín con Ngũ Trảo Kim Long và Tôn Ngộ Không phái đi, ngươi ý hạ như thế nào?" Bên kia, Chuẩn Đề vừa thu nhận một đám Cự nhân tiểu đệ, thu hoạch sự sùng bái cuồng nhiệt càng thêm khoa trương của Sâm lâm cự ma và Trư thân nhân, khi tận mắt nhìn thấy Cự nhân tộc thực lực cường đại đối mặt với Chuẩn Đề không dám chút nào phản kháng, quỳ rạp xuống đất thần phục.

Nhận được hồi đáp của Tiêu Vân, có chút đáng tiếc vì không nghe thấy Tiêu Vân khen ngợi, bất quá nghe nói Tiêu Vân sẽ phái Trư Bát Giới tới thay hắn thống soái Trư thân nhân, hắn cảm thấy cách làm này không tồi.

Hiện tại dưới trướng Trư thân nhân đông đảo, chính là thiếu một nhân thủ đáng tin cậy giúp đỡ.

Tịnh Đàn Sứ Giả Trư Bát Giới tuy rằng có chút tật xấu nhỏ, nhưng dù sao cũng là Phật giáo đệ tử, sau Tây Du biểu hiện không tồi, lại là do Tiếp Dẫn đề cử, vậy khẳng định là tốt a.

Hắn lập tức không chút do dự đáp lại: "Tốc!" Tiêu Vân nhận được câu trả lời chắc chắn từ Chuẩn Đề, bèn gật đầu với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn lập tức truyền tin gọi Trư Bát Giới, Lão Tử cũng không chậm trễ, gọi Huyền Đô Đại Pháp Sư đến.

Tiếp Dẫn và Lão Tử mỗi người dặn dò một hồi, Tiêu Vân lại đặc biệt dặn thêm một câu: "Gặp sinh tử đại kiếp có thể hướng ta cầu trợ", sau đó một mạch tống cả hai vào luân hồi chuyển thế đến thế giới Ma Hợp.

Sau đó, Tiêu Vân lại triệu kiến Tôn Ngộ Không, an bài nói: "Tôn

Ngộ Không, hiện nay ngươi đã là Chuẩn Thánh cảnh giới, cự ly trảm thi cũng chỉ còn một bước ngắn.

Bản hoàng phái ngươi đến thế giới Ma Hợp, nơi đó khác biệt rất lớn với thế giới Hồng Hoang, không có linh khí, chỉ có ma lực.

Sau khi đến đó, hãy tùy cơ hành sự, dương danh thần uy Thiên Đình ta, vì Thiên Đình khai cương mở cõi.

Nhược bằng gặp nguy cơ sinh tử, có thể trong lòng tụng niệm chân danh của ta, Bản hoàng tự sẽ cảm ứng, ra tay cứu giúp." Tôn Ngộ Không hiện tại đã trải qua nhiều ma nạn, lời nói ít đi, trước khi được Tiêu Vân triệu kiến vẫn luôn kiên nhẫn an ổn tu luyện, củng cố cảnh giới.

Nghe Tiêu Vân phái đi thế giới Ma Hợp, hắn không có bất kỳ dị nghị gì, nội tâm thậm chí có chút kỳ vọng.

Nhất là Tiêu Vân đãi ngộ hắn không bạc, nếu có thể lập công, Tiêu Vân khẳng định sẽ không tiếc ban thưởng.

Hơn nữa, Tôn Ngộ Không cũng cấp thiết muốn đạt được sự công nhận của đông đảo Đại yêu Chuẩn Thánh tại Thiên Đình, bằng không mang danh hiệu Đấu Chiến Thần của Thiên Đình mà không lập được công lao gì, hắn cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Sở dĩ, Tôn Ngộ Không lập tức hướng Tiêu Vân lĩnh mệnh: "Thỉnh Yêu Hoàng yên tâm, Lão Tôn ta định sẽ không phụ kỳ vọng của Yêu Hoàng!" Tiêu Vân hài lòng phất tay, đưa Tôn Ngộ Không vào luân hồi, sau đó lại gọi chín con Ngũ Trảo Kim Long đến, nói đơn giản tình huống, rồi cũng cùng đưa đến thế giới Ma Hợp.

Tiếp Dẫn lúc này cùng các Thánh nhân khác đều ở bên cạnh, chỉ là ẩn nặc thân hình, cho nên Tôn Ngộ Không và Ngũ Trảo Kim Long đều không nhìn thấy.

Tiếp Dẫn nhìn bộ dáng Tôn Ngộ Không nguyện ý vì Tiêu Vân can trường làm việc, trong lòng đặc biệt khó chịu, buồn bực không thôi.

Bất quá, Tiếp Dẫn vẫn tương đối quan tâm tình huống thế giới Ma Hợp, dù sao Chuẩn Đề đang ở đó, bèn hỏi: "Yêu Hoàng, luân hồi chuyển thế liệu có sai lệch gì không?" Lão lo lắng thế giới Ma Hợp cách quá xa, một khi Lục Đạo Luân Hồi có một chút sai lệch, có khả năng Trư Bát Giới sẽ bị tống đi nơi khác.

Bất quá, Tiêu Vân đối với Không Gian pháp tắc thô thông da lông, Lục Đạo Luân Hồi lại bị hắn hoàn toàn luyện hóa, trong quá trình luyện hóa còn gia nhập mảnh vỡ Hỗn Độn Châu để che giấu thiên cơ, cho nên Trư Bát Giới luân hồi chuyển thế thập phần thuận lợi.

Trư Bát Giới vừa sinh ra, đã nằm ngay trong bộ lạc Trư Nhân (người lợn) dưới trướng Chuẩn Đề.

Tiêu Vân cùng Chuẩn Đề liên hệ, Chuẩn Đề tìm kiếm một phen, rất nhanh đã tìm được Trư Bát Giới vừa chuyển thế.

Vừa khéo, giờ phút này đám Trư Nhân đang vây quanh Trư Bát Giới mới sinh ra để xem, trí tuệ thấp kém chỉ khiến chúng cảm giác Trư Bát Giới lớn lên có chút quái dị, nhưng cũng không có hoài nghi thân phận của hắn.

Mỗi tên Trư Nhân lớn lên đều bất đồng, cao thấp mập ốm đều tính là bình thường, cho nên Trư Bát Giới có chút kỳ quái cũng là trong hợp lý, chúng chỉ vây quanh xem náo nhiệt mà thôi.

Khi Chuẩn Đề tìm được Trư Bát Giới, trong lòng đã có một bài văn mẫu, dùng phương thức Nguyên thần giao lưu truyền xuống ý chỉ, khoan úy đám Trư Nhân kia: "Kẻ này trời sinh thần dị, là hiện tượng phản tổ, tiềm lực siêu quần, sau này thực lực tất nhiên bất phàm!" Đám Trư Nhân xem náo nhiệt kia lập tức hâm mộ không thôi, bởi vì Chuẩn Đề mượn cớ này, đem Trư Bát Giới lĩnh về bên cạnh,

muốn tận tâm bồi dưỡng.

Trư Bát Giới đi theo Chuẩn Đề rời đi, lập tức bái kiến: "Đệ tử Ngộ Năng, bái kiến Thánh nhân." Chuẩn Đề phất phất tay, vui vẻ nói: "Bát Giới không cần đa lễ, an tâm theo Bản tọa tu luyện, ta tại thế giới Ma Hợp thế đơn lực mỏng, tăng lên thực lực mới là chuyện quan trọng nhất." Chuẩn Đề bởi vì trong lòng đối với Tôn Ngộ Không có khúc mắc, cho nên đều không gọi Trư Bát Giới là Ngộ Năng, mà thân thiết gọi một tiếng "Bát Giới".

Trư Bát Giới cảm nhận được ý thân cận của Chuẩn Đề, trong lòng vui mừng.

Trước đó Tây Du kết thúc, hắn chỉ được phong cái danh hiệu "Tịnh Đàn Sứ Giả", tại Linh Sơn hầu như là nhân vật ngồi ghế lạnh, có chỗ tốt cũng không tới lượt, hiện tại một khi đi theo bên cạnh Chuẩn Đề, chỗ tốt tự nhiên nhiều hơn.

Lại nói Tôn Ngộ Không sau khi luân hồi, lại một lần nữa từ trong tảng đá nứt ra, hắn nãi là trời sinh Thạch hầu, khi luân hồi có ưu thế mà người khác không có.

Tỷ như hiện tại, chuyển thế đến thế giới Ma Hợp, từ trong đá nhảy ra, liền cảm nhận được sự thân hòa đối với ma lực.

Những ma lực kia đều đang chui vào trong cơ thể hắn, chỉ cần không ngừng hấp thu ma lực, liền có thể cường đại bản thân.

Tôn Ngộ Không vui sướng không kềm chế được, nguyên bản tưởng rằng muốn thích ứng thứ ma lực trong miệng Tiêu Vân phải tốn một phen công phu, không ngờ ma lực đối với hắn mà nói cũng không khác gì linh khí, hoàn toàn không ảnh hưởng tu luyện.

Tôn Ngộ Không ngay lập tức đem tin vui truyền tin cho Tiêu Vân biết.

Tiêu Vân biết được tin tức này, vừa vặn các Thánh nhân khác đều ở đây chưa đi, liền cười nói: "Con khỉ kia thật thích hợp vào luân hồi, bởi vì trời sinh đất dưỡng, ngày đêm hấp thu ma lực mà sinh, cho nên ma lực trong thế giới Ma Hợp, đối với con khỉ kia mà nói, cùng linh khí không khác biệt gì." Đám người lại một phen tán thán, nhưng Tôn Ngộ Không nãi là thạch thai sở hóa, không có giá trị tham khảo, cũng chỉ có thể kỳ vọng Tôn Ngộ Không tại thế giới Ma Hợp có thể có sở thành, vì kế hoạch hậu tục mở đường.

Chín con Ngũ Trảo Kim Long kia, thuần túy là Tiêu Vân ném qua thử một chút.

Những con rồng này đều là dùng đan dược, bảo vật các loại chồng chất mà hóa hình, trong hàng ngũ Chuẩn Thánh thuộc về nhân vật đội sổ.

Chỉ bất quá, một lần luân hồi đến thế giới Ma Hợp này, lại đại có bất đồng.

Bởi vì thế giới Ma Hợp không có trải qua Long Hán đại kiếp, cho nên càng nói không đến cái gì Thiên đạo gông xiềng.

Chín con Ngũ Trảo Kim Long vừa đến thế giới Ma Hợp, lập tức cảm giác toàn thân buông lỏng, thiên địa ma lực điên cuồng dũng động rót vào, thực lực lập tức một đường cuồng bạo tăng lên, cản cũng cản không được!

Đợi đến khi dừng lại, từng con kinh ngạc phát hiện, vừa sinh ra đã sở hữu thực lực Thái Ất Kim Tiên!

Thiên đạo ý chí thiên ái?

Chương 264

Đây chính là Thiên đạo ý chí thiên ái!

Vừa sinh ra đã là Thái Ất Kim Tiên, đợi trưởng thành, chí ít cũng là Đại La Kim Tiên a!

Khả năng lại nỗ lực một chút, liền khôi phục tu vi Chuẩn Thánh rồi!

Năm đó liều mạng cắn thuốc, ngày đêm nghe Tiêu Vân giảng đạo, tốn vô số công phu mà thực lực tiến bộ y nguyên chậm như rùa, chín con Ngũ Trảo Kim Long lập tức nhiệt lệ doanh tròng (nước mắt nóng tràn mi).

Bọn chúng đều không muốn về thế giới Hồng Hoang nữa, so sánh dưới, Thiên đạo ý chí của Hồng Hoang đối với bọn chúng quả thực tràn đầy đều là ác ý.

Bất quá chúng cũng không vì thế mà bành trướng, dù sao cũng chịu ơn của Tiêu Vân.

Tiêu Vân đối với chúng, nãi chí đối với toàn bộ Long tộc đều có đại ân, cho nên sau khi ổn định, lập tức liên hệ Tiêu Vân, báo tin tức.

Tiêu Vân tọa trấn tại Lục Đạo Luân Hồi, vừa mới xử lý xong chuyện Tôn Ngộ Không hấp thu ma lực hào vô chướng ngại, lập tức nhận được tin tức của chín con Ngũ Trảo Kim Long.

Khi nghe được đám rồng này vừa sinh ra đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, hắn đều không lo được nói với các Thánh nhân khác, vội vàng gửi tin tức cho Chuẩn Đề: "Nói ra có thể ngươi không tin, mấy con Ngũ Trảo Kim Long tọa kỵ của ta, vừa sinh ra đã là Thái Ất Kim Tiên cảnh giới rồi!" Tin tức của Tiêu Vân vừa truyền đi, Chuẩn Đề

ngây ngẩn cả người.

Vạn vạn không nghĩ tới, đường đường là Thánh nhân cảnh giới luân hồi chuyển thế, lại so không bằng mấy con Ngũ Trảo Kim Long dưới trướng Tiêu Vân!

Hắn vừa tới thế giới Ma Hợp, trốn ở dưới lòng đất tu luyện lâu như vậy, mới thật vất vả đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Kết quả mấy con rồng kia vừa sinh ra đã là Thái Ất Kim Tiên, Chuẩn Đề cảm giác nội tâm có chút bành trướng của mình chịu phải tổn thương nặng nề.

Nếu như Tiêu Vân đích thân đến, vừa sinh ra đã là Đại La Kim Tiên cảnh giới thì hắn cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Thiên thiên lại là mấy con Ngũ Trảo Kim Long dưới trướng Tiêu Vân vốn hay bị lên án, vẫn luôn bị người coi thường, giờ lại cùng Chuẩn Đề đồng cảnh giới, làm cho Chuẩn Đề rất khó chịu.

Chuẩn Đề liếc mắt nhìn Trư Bát Giới đang ngồi bên cạnh cắn thuốc cắm đầu tu luyện, tâm tình càng phức tạp.

Nếu như không phải vì đối với Thiên đạo ý chí của thế giới Ma Hợp có chút chột dạ, lúc này hắn khẳng định phải đứng ra đại mạ Thiên đạo bất công.

Tiêu Vân thấy Chuẩn Đề không có động tĩnh, biết Chuẩn Đề bị đả kích, cười khẽ đem tin tức tương đối hữu dụng tiết lộ ra: "Ta vừa mới nhận được truyền tin, chín con Ngũ Trảo Kim Long kia sau khi tiến vào thế giới Ma Hợp, vừa sinh ra đã đạt tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên." Mấy vị Thánh nhân nghe được tin tức này, đều ngạc nhiên, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, rõ ràng bị kinh động.

Tiếp Dẫn không dám tin nói: "Chuẩn Đề sư đệ nãi là Thánh nhân cảnh giới, sau khi chuyển thế còn tu luyện không ít ngày tháng mới đạt

tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Những con Ngũ Trảo Kim Long dưới trướng Yêu Hoàng trước khi chuyển thế bất quá là tu vi Chuẩn Thánh, duyên cớ gì vừa sinh ra đã có Thái Ất Kim Tiên cảnh giới?" Nữ Oa mang theo suy đoán nói: "Chẳng lẽ Thiên đạo ý chí của thế giới Ma Hợp kia chung ái Long tộc?" Thông Thiên như có điều suy nghĩ nói: "E rằng mấy con Ngũ Trảo Kim Long kia thoát ly Hồng Hoang, mất đi sự trói buộc của Thiên đạo ý chí, trên thân không còn gông xiềng Thiên đạo.

Long tộc trời sinh cường đại, xuất thế là Thái Ất Kim Tiên cũng không phải không có khả năng." Nguyên Thủy Thiên Tôn hậm hực nhìn Tiêu Vân một cái, nếu quả thật là như vậy, Tiêu Vân lại kiếm lớn rồi.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc hiện nay đều ở dưới trướng Tiêu Vân, ai cũng đừng hòng nhúng chàm.

Long tộc sau khi chuyển thế cường đại như thế, mang ý nghĩa trận tranh đoạt khí vận tại thế giới Ma Hợp này, vừa mới bắt đầu, Tiêu Vân đã thắng một hơn nửa.

Lão Tử trầm mặc, không có nói chuyện, đem ánh mắt tìm đến người của Vu tộc, đã Long tộc vừa chuyển thế đã mạnh như vậy, có khả năng Vu tộc sau khi chuyển thế cũng sẽ rất mạnh.

Hồng Quân trước đó cơ bản đều nhắm mắt, không có tham dự đề tài, liệu sự như thần, lại mở mắt, gật đầu khẳng định nói: "Đoán không sai, sự thật xác thực như thế.

Bởi vì Long tộc tiềm lực có hạn, tính tình bạo lệ, cho nên bị Bàn Cổ ý chí cấm cố, tròng lên gông xiềng Thiên đạo.

Tại thế giới Hồng Hoang, Long tộc có thể đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới đã là cực hạn, muốn thành Thánh, lại là si tâm vọng tưởng.

Nhưng thế giới Ma Hợp kia thì bất đồng, Long tộc tại thế giới Ma Hợp, có thể thành Thánh cũng không chừng." Tê!

Long tộc tại thế giới Ma Hợp cư nhiên có cơ hội thành Thánh!

Tin tức này nếu như truyền đi, để cho những Long tộc tại thế giới Hồng Hoang kia biết được, dù cho phía trước là thi sơn huyết hải, cũng nhất định sẽ đi xông vào một lần.

Tiêu Vân trong lòng âm thầm gật đầu, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc trước mắt xem như là một lá bài tốt trong tay, nhưng hiện tại cục thế thế giới Ma Hợp chưa sáng tỏ, không nghi làm ra động tác lớn.

Nhất là Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đi thế giới Ma Hợp, có một số kẻ dã tâm bừng bừng, có khả năng sẽ nỗ lực thoát ly Tiêu Vân chưởng khống, tại thế giới Ma Hợp xưng vương xưng bá.

Bất quá, Tiêu Vân đảo cũng không sợ phản kháng, hiện tại hắn nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, tương đương với nắm giữ sát thủ giản.

Có kẻ nào muốn phản bội, một ý niệm liền có thể đem kéo về Lục Đạo Luân Hồi, đến lúc đó Tiêu Vân đánh giết đều tùy ý.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Ta cảm thấy, trong thế giới Ma Hợp, sát cơ chưa hiện, giờ phút này không nên đại cử xuất động.

Thế giới Ma Hợp đã cùng thế giới Hồng Hoang chúng ta nãi là tồn tại cùng đẳng cấp, tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Mấy con Ngũ Trảo Kim Long tư chất ngu độn kia vừa đến thế giới Ma Hợp đã sinh ra là Thái Ất Kim Tiên, thế giới Ma Hợp ức vạn sinh linh, hứng thú là có những chủng tộc càng thêm cường đại còn chưa hiện thân." Lời nói của Tiêu Vân rất trúng khẩn.

Kỳ thật, tại Hồng Quân xem ra, không phải hứng thú là có hiện thân hay không, mà là khẳng định có tồn tại cường đại.

Dưới sự thiên vị của Thiên đạo ý chí, một con heo cũng có thể thành Thánh!

Chỗ cường đại của Thiên đạo ý chí là ở đó, Tam Thanh năm đó chỉ lập cái giáo liền thành Thánh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng bắt chước, hứa hẹn đại hoành nguyện cũng thành Thánh, dù cho nợ lượng lớn công đức, chỉ cần Thiên đạo ý chí đồng ý, chiếu dạng có thể để cho ngươi thành Thánh.

Để cho ai thành Thánh, bất quá là thực lực có mạnh có yếu, năng lực có cao có thấp mà thôi.

Thánh vị có hạn, cho nên Thiên đạo ý chí bình thường sẽ đem Thánh vị lưu cho người đối với mình có trợ giúp nhất, giống như Tiêu Vân.

Sở dĩ, trong thế giới Ma Hợp, khẳng định cũng có Thánh nhân, chỉ là Chuẩn Đề hiện tại mới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tiếp xúc không tới những tồn tại cảnh giới Thánh nhân của thế giới đó.

Mọi người tụ tại một chỗ, mỗi người đều đang suy nghĩ, ai cũng không có rời đi.

Dù sao trong Hồng Hoang hiện tại thiết định không có đại sự, nếu thật có việc, trong chớp mắt cũng có thể đến nơi.

Lại nói Chuẩn Đề, sau khi bị mấy con Ngũ Trảo Kim Long đả kích một hồi, liền tiềm tâm tu luyện, mong sớm ngày tấn thăng tu vi Đại La Kim Tiên.

Cho nên hắn phái ra đám Sâm Lâm Cự Ma (Troll rừng rậm), Trư Nhân cùng với đám Thảo Nguyên Cự Nhân mới đầu quân đi săn bắn, đồng thời thay hắn vơ vét thiên tài địa bảo trở về, để luyện chế thành đan dược, tăng lên tốc độ tu luyện của mình.

Tuy nhiên, chính ý chỉ này đã chọc giận tộc Elf (Tinh linh) tê tức

tại sâu trong rừng rậm.

Nguyên bản trong rừng rậm, cũng chỉ có Sâm Lâm Cự Ma tê tức tại ngoại vi, tộc Elf đối với chủng tộc sinh hoạt tại ngoại vi rừng rậm từ trước tới giờ không can thiệp.

Nhưng hiện tại sau khi Chuẩn Đề đến, Trư Nhân sinh hoạt tại bên ngoài cùng Thảo Nguyên Cự Nhân toàn bộ đạp nhập vào trong rừng rậm, phạm vi sưu tầm săn bắn không ngừng mở rộng, rốt cục chọc giận chúa tể của khu rừng này.

Thế là, khi Chuẩn Đề và Trư Bát Giới đang tính toán mở rộng địa bàn, một chi quân đội Tinh linh hạo hạo đãng đãng, kỷ luật nghiêm minh đã đạp ra khỏi rừng rậm sâu thẳm.

Chuẩn Đề dù sao cũng đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, lại duy trì trạng thái Pháp tướng kim thân, thân cao trăm trượng, ở trước mặt quân đội Tộc Elf kia, tự nhiên sẽ không thể không bị nhìn thấy.

Chính vì Chuẩn Đề bị nhìn thấy, cho nên Chuẩn Đề mới hoảng.

Trước đó hắn suýt chút nữa tưởng rằng sinh linh của thế giới Ma Hợp toàn bộ đều trí tuệ thấp kém, ngay cả thiên tài địa bảo cũng không biết lợi dụng, tối đa chỉ như lợn rừng ăn táo, trực tiếp nuốt chửng, lợi dụng suất cực thấp.

Kết quả hiện tại, quân đoàn Tinh linh xuất hiện dưới mí mắt Chuẩn Đề nhìn qua đều không phải kẻ ngu, hơn nữa khí tức cường đại của bọn họ làm cho mí mắt Chuẩn Đề cuồng nhảy.

Chủng tộc dáng dấp cực kỳ tinh xảo này lại làm cho hắn cảm thụ được uy hiếp cực lớn.

Khi quân đoàn Tinh linh tới gần, Chuẩn Đề vội vàng gọi lũ tiểu đệ quay về.

Ngay khi đang chuẩn bị ứng đối, trong quân đoàn Tinh linh, từng

tôn từng tôn tồn tại cường đại bay lên trời, khí tức triển lộ ra khi vũ dực huy vũ làm cho Chuẩn Đề suýt chút nữa dọa tiểu!

Khốn kiếp!

Những kẻ bay trên không trung kia toàn bộ đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Những Đại Tinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên kia vừa hiện thân, cảm giác đầu tiên của Chuẩn Đề là: Mạng ta xong rồi!

Nếu như chỉ một cái hai cái, hắn đảo cũng không sợ, dù sao cũng có Tiên Thiên Linh Bảo bàng thân.

Nhưng đối diện, trong quân đoàn Tinh linh thoáng cái bay ra mấy chục cái Đại Tinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên, quỷ mới biết bên trong có tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh hay không.

Chuẩn Đề trước đó cảm thấy tao ngộ không quá chân thực, cảm giác giống như nhân vật chính của thiên địa, người khác gặp sẽ lập tức dập đầu bái tạ đi theo.

Hiện tại, hắn có chút tỉnh ngộ, không phải trong thế giới Ma Hợp không có tồn tại cường đại, mà là những tồn tại cường đại này đều không có tâm tư quản hắn.

Giống như lúc ở thế giới Hồng Hoang, các Thánh nhân cơ bản cũng mặc kệ Hồng Hoang vạn tộc, trừ khi vạn tộc làm chuyện quá phận chọc giận bọn họ.

Như ngày nay, đánh lại đánh không lại, trốn cũng không dễ trốn, cho nên sắc mặt Chuẩn Đề khó coi.

Nếu như hiện tại để Tiêu Vân đem hắn kéo về thế giới Hồng Hoang, mất mặt không nói, một phen nỗ lực tại thế giới Ma Hợp cũng sẽ đổ sông đổ biển.

Đám tộc Elf kia căn bản không đem đám ô hợp dưới trướng Chuẩn Đề để vào mắt.

Trong những Đại Tinh linh bay lên trời kia, có một vị di chuyển về phía trước một đoạn, cư cao lâm hạ cúi nhìn xuống phía dưới, mục quang khinh miệt quét qua người Chuẩn Đề, di chỉ khí sử (sai khiến hống hách) tuyên bố: "Lũ chủng tộc ngu xuẩn đê tiện kia, lập tức cút khỏi Tinh Linh Chi Sâm!" Không có chút ý tứ thương lượng nào, hoàn toàn là thông báo đơn phương. "Hỗn trướng!" Chuẩn Đề giận tím mặt.

Đường đường là Thánh nhân chi tôn, tại thế giới Hồng Hoang, ngay cả Tiêu Vân cũng chưa từng mắng hắn như vậy.

Tên Đại Tinh linh này, bất quá chỉ là khu khu Đại La Kim Tiên cảnh giới, nếu là ở Hồng Hoang, Chuẩn Đề phút chốc có thể bóp chết toàn bộ bọn chúng, để cho chúng biết cái gì gọi là Thánh nhân không thể nhục!

Nhưng mà, hiện tại dù có thao thiên nộ hỏa, lại đối phó không được quân đoàn Tinh linh hạo hạo đãng đãng.

Khi hắn phẫn nộ quát lên, tên Đại Tinh linh kia cũng ném ánh mắt tới, chỉ là tên đó không nghe hiểu ý tứ của hắn, cho nên chỉ bỉ di quét mắt nhìn Chuẩn Đề, ánh mắt nhìn Chuẩn Đề như nhìn sâu kiến.

Đám Trư Nhân dưới trướng Chuẩn Đề phẫn nộ ngao ngao kêu to, muốn cùng quân đoàn Tinh linh đại chiến một trận.

Sâm Lâm Cự Ma và đám Thảo Nguyên Cự Nhân thì tắc có chút sợ hãi, Sâm Lâm Cự Ma vốn tê tức tại trong rừng rậm, đối với chủ nhân rừng rậm có bản năng sợ hãi.

Thảo Nguyên Cự Nhân thì biết, hiện tại khai chiến, chính là đơn phương đồ sát.

Sắc mặt Chuẩn Đề biến ảo không định, thậm chí nghĩ liều mạng một trận đánh cho máu chảy thành sông, cùng lắm thì tiền công tận khí, khi không gượng dậy nổi thì để Tiêu Vân cứu về thế giới Hồng Hoang.

Trư Bát Giới lúc này tử tử giữ chặt hắn, khóc ròng ngăn cản nói: "Sư tôn vạn vạn không thể, lưu được núi xanh không sợ không có củi đốt, chúng ta hôm nay chịu nỗi khuất nhục này, ngày khác tất báo thù này, đồ diệt toàn tộc bọn chúng!" Chuẩn Đề hận hận dậm chân một cái, lại không có lộ ra cảm xúc cừu hận, để tránh bị Tinh linh nhìn ra, truyền lệnh xuống: "Đi!" Đám Trư Nhân dưới trướng toàn bộ đều nghe hắn, Sâm Lâm Cự Ma cùng Thảo Nguyên Cự Nhân ước gì tranh thủ thời gian đi mau.

Chuẩn Đề trước đó không lâu còn xuân phong đắc ý, giờ phút này lại mang theo một đám tiểu đệ xám xịt rút lui khỏi rừng rậm.

Đi thẳng ra khỏi rừng rậm, di cư trên thảo nguyên một đoạn cự ly rất dài, Chuẩn Đề mới có chút ảm đạm hỏi: "Bát Giới, thầy trò ta hiện nay, có giống chó nhà có tang không?

Buồn cười ta trước đó không lâu còn cùng Yêu Hoàng khoe khoang..." Trư Bát Giới ánh mắt kiên định nói: "Đệ tử tin tưởng Sư tôn, đợi Sư tôn chứng đạo, chính là ngày diệt tộc bọn chúng!" Chuẩn Đề cắn răng, đã từng cao cao tại thượng, vô pháp nhẫn thụ bị người đạp ở dưới chân.

Chuẩn Đề trong lòng âm thầm thề, tất báo thù này!

Năm đó thành Thánh, tốn vô tận tuế nguyệt, như ngày nay luân hồi tại thế giới Ma Hợp mới đi qua không bao lâu, tin tưởng trọng tu một đời, tiến triển khẳng định sẽ rất nhanh.

Đúng, đột phá cảnh giới lúc này bình cảnh hầu như không tồn tại, có thể một hơi tu luyện tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Men theo dòng sông hành tiến trên đại thảo nguyên vô tận, tìm kiếm địa bàn thích hợp tê tức, Chuẩn Đề thì liều mạng tu luyện, cần phấn chưa từng có, ngay cả Trư Bát Giới cũng nghẹn một hơi, tu vi tiến triển bay nhanh.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân đang hiếu kỳ, Chuẩn Đề đột nhiên không có động tĩnh, bèn đặc ý truyền tin cho Chuẩn Đề dò hỏi tình huống.

Trong cảm ứng, Chuẩn Đề hẳn là không có việc gì, nếu như gặp nguy cơ sinh tử, bên này cũng sẽ có sở cảm ứng.

Chuẩn Đề nhận được truyền tin của Tiêu Vân, trong lòng không dễ chịu, có một loại cảm giác chưa hỗn xuất đầu đã thẹn với kỳ vọng của người khác, nhưng cũng không có giấu diếm, đem tao ngộ thực tình bẩm báo: "Ta bên này gặp một chút tỏa chiết, bị tộc Elf đuổi ra khỏi rừng rậm, hiện nay đang di cư trên thảo nguyên, Bát Giới đều đói gầy đi rồi..." Tiêu Vân ngẩn ra.

Trước đó Chuẩn Đề mỗi lần đều báo tin vui, tại thế giới Ma Hợp đại triển thần uy, tiểu đệ khóc lóc cầu thu lưu, kết quả bên này mới chớp mắt thời gian, Chuẩn Đề tựa hồ gặp đả kích trọng đại, thời gian trôi qua có bao nhiêu thảm, một câu "Bát Giới đều đói gầy đi rồi" quả thực nói hết sự chua xót.

Thực sự quá thảm.

Bất quá, qua sự kiện này, Tiêu Vân cũng nhận được một ít tin tức hữu dụng, chứng minh thế giới Ma Hợp cũng không nhỏ yếu như vậy.

Chuẩn Đề trước đó nói "người ngu bảo vật nhiều" cũng chỉ là ảo giác nhất thời, chỉ bởi vì địa bàn Chuẩn Đề tìm tòi quá nhỏ, mới dẫn đến ngộ phán như vậy.

Dù sao thế giới Ma Hợp có nhỏ nữa, cũng phải lớn hơn nhiều so với Chư Thiên Vạn Giới do đích thân hắn khai thác.

Tiêu Vân đem tin tức chân thực này nói cho các Thánh nhân khác: "Chuẩn Đề bên kia gặp một ít biến cố, khả năng cùng tộc Elf trong thế giới Ma Hợp nảy sinh xung đột, hiện tại sống không được tốt lắm." Tiếp Dẫn nghe được tin tức, quan tâm nhất, vội vàng hỏi: "Vậy Chuẩn Đề sư đệ thế nào?

Chương 265

Có bị thương không?" Tiêu Vân đáp: "Hẳn là không có bị thương, bất quá chịu đả kích hẳn là rất lớn.

Hiện tại đang di cư trên thảo nguyên, vật tư khẳng định không dư dả, nghe nói Trư Bát Giới đều đói gầy đi rồi." Tiếp Dẫn nghe Tiêu Vân nói Chuẩn Đề hẳn là không bị thương, trong lòng khoan khoái một chút, nhưng lại nghe Tiêu Vân nói Trư Bát Giới đều đói gầy, câu này vốn nên là lời nói đùa, lại làm cho Tiếp Dẫn nóng ruột như lửa đốt.

Trư Bát Giới có yếu nữa, tịch cốc cũng không thành vấn đề, không có khả năng sẽ đói gầy.

Hiện tại Chuẩn Đề sư đệ nói Trư Bát Giới đói gầy, tắc chứng minh hiện tại thời gian trôi qua gian nan.

Tiếp Dẫn giờ khắc này phảng phất cảm đồng thân thụ, nộ hỏa trùng trùng nói: "Khả hận!

Tộc Elf kia lại dám khi dễ ta như thế!

Xin làm phiền Yêu Hoàng đem Ác thi của ta luân hồi chuyển thế đến thế giới Ma Hợp, đi trợ giúp Chuẩn Đề sư đệ một chút sức lực!" Hồng Quân yên lặng không nói, ngài sẽ không cảm tình dụng sự, bất quá cũng có thể lý giải nộ hỏa của Tiếp Dẫn, cho nên Tiếp Dẫn phái Ác thi tiến về thế giới Ma Hợp, ngài cũng sẽ không có ý kiến.

Tam Thanh tắc đồng tình Chuẩn Đề.

Đường đường Thánh nhân, luân hồi chuyển thế đến thế giới Ma Hợp đi làm tiên phong, thám thính tình huống cụ thể, kết quả bị người đuổi đến không nhà để về, xác thực có chút đáng thương.

Thông Thiên trầm mặc một chốc nói: "Môn hạ đệ tử của ta cũng tiêu hóa gần xong thu hoạch từ Chư Thiên Vạn Giới, tức nhật tiến phát thế giới Ma Hợp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thoáng qua Thông Thiên, tựa hồ đem Thông Thiên làm đối tượng tham chiếu, nghe Thông Thiên phái khiển môn hạ đệ tử tiến về thế giới Ma Hợp, cũng không cam chịu lạc hậu: "Môn hạ đệ tử của ta cũng hưu chỉnh không sai biệt lắm, đến lúc phái đi thế giới Ma Hợp ma luyện rồi." Nữ Oa không có lập giáo, cho nên loại sự tình này chỉ có thể phái tọa kỵ Băng Phượng đi tham dự.

Lão Tử không lên tiếng, môn hạ đệ tử ít một chút, trừ khi hiện tại toàn bộ thế giới Hồng Hoang khuynh sào xuất động, bằng không mà nói, hiện tại môn hạ mấy cái đệ tử kia đi cùng không đi cũng giống nhau.

Hiện tại không nên toàn diện xuất kích, chưa sờ rõ tình huống cụ thể thế giới Ma Hợp, ngay cả thế giới Ma Hợp có mấy cái Thánh nhân đều không biết.

Thông Thiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn phái môn hạ đệ tử tiến về thế giới Ma Hợp, nhưng cũng sẽ không phái đi toàn bộ, chỉ phái chút ít đệ tử đi giúp đỡ Chuẩn Đề.

Tiêu Vân đối với quyết định này không có dị nghị, dù sao hiện tại chưa tới lúc quyết định đại cục.

Bất quá hắn đối với thế giới Ma Hợp đảo có mấy phần hứng thú, ngay trước mặt mọi người phân xuất Ác thi, chuẩn bị đem Ác thi ném vào thế giới Ma Hợp.

Mấy vị Thánh nhân đều kinh hãi, Tiêu Vân lúc này phân xuất Ác thi, chẳng lẽ muốn cho Ác thi nhập luân hồi?

Ngay cả Hồng Quân cũng đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân gật đầu, nói: "Tuy rằng hiện tại tiến triển không lớn, nhưng cũng sơ bộ tham minh được một ít tình huống.

Ta muốn trộm lấy khí vận thế giới Ma Hợp, tịnh không phải chuyện dễ, ta đưa Ác thi tiến vào thế giới Ma Hợp, làm tốt chuẩn bị." Tiêu Vân ý tứ minh xác, trước đưa Ác thi đi vào làm chuẩn bị, đến lúc thế cục sáng tỏ sẽ lại đánh.

Yêu Hoàng đã nói, những người khác tất nhiên không có ý kiến.

Tam Thanh suy nghĩ muốn hay không cũng phân xuất Ác thi tiến vào thế giới Ma Hợp, chỉ là nghĩ lại, hiện tại làm sao trộm lấy khí vận đều chưa có biện pháp, đành phải thôi, dù sao Tiêu Vân đích thân phái Ác thi tiến về, tất sẽ rất nhanh có tin tức.

Hiện tại nhận chuẩn năng lực Tiêu Vân mạnh nhất, cho nên cảm thấy Tiêu Vân vừa xuất mã, tất nhiên sẽ có thành quả.

Chuẩn Đề nếu biết Tam Thanh đều nghĩ như vậy, khẳng định sẽ thổ huyết.

Tiêu Vân không có nói nhảm, tâm ý đã quyết, lập tức đưa Ác thi vào luân hồi thế giới Ma Hợp, không có lựa chọn đem Ác thi chuyển thế đến bên cạnh Chuẩn Đề hỗ trợ, mà để Ác thi tùy cơ xuất sinh tại một nơi nào đó trong thế giới Ma Hợp.

Hắn muốn xem thử, Ác thi sẽ tại thế giới Ma Hợp lấy hình thức gì đản sinh.

Chí vu vì sao chọn Ác thi, đó là bởi vì trong Tam thi, Ác thi thiện sát phạt nhất, trực giác nói cho Tiêu Vân, Ác thi tiến vào thế giới Ma Hợp, tranh đấu khẳng định sẽ không thiếu.

Tại thế giới Ma Hợp, khi Ác thi Tiêu Vân luân hồi chuyển thế, tại tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu (Abyss), phảng phất có ác ma quân chủ sắp sửa giáng thế.

Những tồn tại cường đại trong Vực sâu, nhao nhao từ trong giấc mộng bừng tỉnh, một cỗ cảm giác tim đập nhanh bao trùm đầu, nhưng rất nhanh lại biến mất vô ảnh vô tung.

Tại tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu, một đoàn hỏa diễm thăng đẳng, trục tiệm hình thành một hình người, nham thạch nóng chảy đang sôi trào bắn ra, ẩn ẩn có một loại cảm giác áp bách trước khi núi lửa bạo phát.

Tiêu Vân mở mắt.

Ác thi chuyển thế về sau, tâm niệm tương thông, cũng giống như hắn chuyển thế vậy, chỉ bất quá Ác thi chuyển thế và bản thể chuyển thế, thực lực sẽ có một ít chênh lệch.

Nhưng tịnh không đại biểu Tiêu Vân yếu, hiện tại vừa chuyển thế, đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Nguyên bản còn đang suy đoán luân hồi đến thế giới Ma Hợp sẽ biến thành loại sinh linh nào, kết quả không ngờ lại thành một tôn ác ma trong Vực sâu, hoàn toàn lấy hỏa diễm cấu thành: Một tôn Viêm Ma (Balrog)!

Nhìn xem chung quanh là những Tiểu Liệt Ma đang nằm rạp trên mặt đất, hắn khẽ hừ một tiếng, nham tương trong nháy mắt thôn phệ mấy chục con Tiểu Liệt Ma, nhưng trong nham tương quay cuồng, lại có Tiểu Liệt Ma mới đản sinh.

Loại Tiểu Liệt Ma sơ cấp nhất này, thậm chí đều không xưng được là ác ma, thực lực cùng nhân tộc tại thế giới Hồng Hoang tương đương nhau.

Đối với sự chưởng khống Hỏa diễm pháp tắc, hắn chỉ cần phất tay liền khiến nham tương nổ tung, Tiểu Liệt Ma tân sinh chưa kịp hô hấp một ngụm không khí hỗn trọc nóng rực trong Vực sâu, đã táng

thân tại trong nham tương.

Ác ma Lãnh chúa trong các tầng Vực sâu, toàn bộ đều nhìn về phía phương hướng này, một cỗ sức mạnh cường đại tại phương hướng Tiêu Vân đang thăng đằng.

Tiêu Vân chỉ mượn nhờ nham tương hỏa diễm chi lực, đã trùng phá cảnh giới, trong nháy mắt bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tại thế giới Hồng Hoang, trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân sắc mặt không vui không buồn, nói: "Ác thi của ta luân hồi chuyển thế vào Vực sâu thế giới Ma Hợp, trong tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu có vô số ác ma, ác ma trong Vực sâu hàng năm đều sẽ tổ kiến đại quân tiến công các chủng tộc khác của thế giới Ma Hợp.

Ác thi ta chuyển thế về sau thành một tôn Viêm Ma, hiện nay đã là Đại La Kim Tiên cảnh giới." Tiếp Dẫn trực tiếp kinh ngây người.

Thánh nhân cùng Thánh nhân chênh lệch lớn như vậy sao?

Chuẩn Đề sư đệ, phí hết thiên tân vạn khổ, trốn ở dưới lòng đất tu luyện, mới được tu vi Thái Ất Kim Tiên, như hôm nay cách cảnh giới Đại La Kim Tiên còn kém một đoạn, kết quả Tiêu Vân vừa xuất thế đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Con mẹ nó Tiêu Vân mới là nhân vật chính của thiên địa đi!

Chẳng lẽ Thiên đạo ý chí thế giới Ma Hợp mắt mù coi trọng tiềm lực Tiêu Vân, Tiêu Vân vừa đi liền nâng đỡ Tiêu Vân thành Thánh?

Tiếp Dẫn cảm giác chua xót.

Tại thế giới Hồng Hoang, Tiêu Vân bị Bàn Cổ ý chí coi trọng thì cũng thôi, đến thế giới Ma Hợp thế mà cũng như thế!

Hắn sinh sợ một lát nữa, Tiêu Vân báo lại thành Chuẩn Thánh...

Thông Thiên hô hấp cứng lại, môn hạ đệ tử còn chưa đi đâu, kết

quả Tiêu Vân tiên hạ thủ vi cường đem Ác thi ném qua thế giới Ma Hợp.

Ném qua thì thôi đi, kết quả mới vừa ném qua, Tiêu Vân đã báo là Đại La Kim Tiên!

Thông Thiên sợ môn hạ đệ tử vừa tới nơi, Tiêu Vân báo lại là đã thành Thánh!

Vậy thì thật sự quá khôi hài rồi.

Hồng Hoang Thánh nhân tùy tiện một cỗ Ác thi, luân hồi sang một cái thế giới khác liền chứng đạo thành Thánh, đây là tiết tấu gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì mí mắt hơi nhảy một cái, cũng có chút túng.

Tuy rằng cảm thấy khẳng định không thua Chuẩn Đề, nhưng so với Chuẩn Đề cũng chỉ mạnh hơn một chút, đỉnh đa cũng bằng hai cái Chuẩn Đề mà thôi.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy nếu mình luân hồi sang thế giới Ma Hợp, cũng chỉ sẽ so với Chuẩn Đề mạnh hơn một chút, cùng Tiêu Vân loại nghiệt chủng này quả thực không có cách nào so a!

Đồng thời, hắn cũng thập phần hiếu kỳ, vì sao Chuẩn Đề đi lâu như vậy mới là Thái Ất Kim Tiên, Tiêu Vân khu khu Ác thi chuyển thế, liền là Đại La Kim Tiên, cũng quá ly phổ.

Chuyện này làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không được nhớ lại năm đó Hồng Quân sư tôn giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Tiêu Vân là kẻ cuối cùng chạy đến, lúc ấy Tiêu Vân cũng là Đại La Kim Tiên cảnh giới...

Đó thật đúng là một đoạn hồi ức không tốt đẹp gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạnh sinh sinh cắt đứt hồi ức, nhìn thoáng qua Tiêu Vân đang đạm nhiên tự nhược đứng bên cạnh, cảm giác Tiêu Vân lần này phái khiển Ác thi đích thân tiến về thế giới Ma Hợp, không chừng thế giới Ma Hợp sắp bị Tiêu Vân đánh nổ...

Hồng Quân tắc lộ ra thần sắc như có điều suy nghĩ.

Tiêu Vân tại thế giới Ma Hợp, vừa xuất thế đã là Đại La Kim Tiên, cùng năm đó Tiêu Vân hóa hình là Đại La Kim Tiên như đúc, Lục Đạo Luân Hồi quả nhiên thần dị như thế, trong cõi u minh phảng phất có một loại tất nhiên nào đó.

Bất quá, Tiêu Vân vừa đi, Hồng Quân yên tâm hơn nhiều, tin tưởng rất nhanh sẽ thủ đắc thành quả.

Dựa vào Chuẩn Đề quả nhiên có chút không đáng tin cậy, hiện tại ngài có chút lý giải vì sao năm đó Bàn Cổ ý chí nhất định phải để Tiêu Vân thành Thánh.

Tiêu Vân tại tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu tấn thăng Đại La Kim Tiên cảnh giới về sau, từ trong nham tương đi ra, nhưng hỏa diễm cùng nhiệt lượng lại không có rời đi, hắn đi đến đâu, nham tương đi theo chảy đến đó, hỏa diễm nhảy múa trên nham tương lưu động.

Từ ngoại hình mà xem, sau khi chuyển thế Tiêu Vân, hoàn mỹ phù hợp hình tượng Viêm Ma.

Những con Tiểu Liệt Ma sống thời gian tương đối lâu, ít nhiều có chút thực lực, tại lúc Tiêu Vân đi ra, toàn bộ đều nằm rạp trên mặt đất, biểu thị sự thần phục đối với Tiêu Vân, đồng thời tham lam ăn nham tương đang chảy xuôi bên chân hắn, hấp thu hỏa diễm chi lực do Tiêu Vân tán dật ra.

Rất nhanh, nham tương bên chân Tiêu Vân chảy qua địa bàn vô

cùng rộng lớn, trên mỗi một tấc thổ địa quanh người, đều chen đầy Tiểu Liệt Ma.

Tiêu Vân nhìn cũng không nhìn một cái, lũ Tiểu Liệt Ma thực lực thấp kém này, so với đám Trư Nhân dưới trướng Chuẩn Đề đều không bằng, làm pháo hôi đều coi là cất nhắc.

Bất quá, Ác ma tộc chưa bao giờ có sự trung thành, ai cường đại, kẻ đó là lão đại.

Tiêu Vân đưa mắt quét một vòng trong Vực sâu u ám, hoàn cảnh sinh tồn nơi đây kỳ thật thập phần ác liệt, cho nên Ác ma tộc hàng năm đều sẽ phát động tiến công.

Túc túc bảy mươi hai tầng Vực sâu, mỗi một tầng đều có thông đạo với ngoại giới, mỗi một tầng Vực sâu cũng đều có liên tiếp với tầng lân cận.

Một tôn Giác Ma (ác ma có sừng) mọc ra vũ dực sau khi Tiêu Vân xuất thế, liền hướng hắn bay tới, thanh âm bạo ngược hùng hồn hướng Tiêu Vân truyền lại: "Đại lãnh chúa có lệnh, phong Viêm Ma làm Lãnh chúa dưới trướng, thống soái Viêm tộc, tùy thời chuẩn bị tiến công địa biểu thế giới!" Tiêu Vân nghe xong tin tức, liếc xéo tôn Giác Ma đang bay giữa không trung kia một cái, giơ tay bắn một đóa hỏa diễm hướng hắn tập kích.

Hỏa diễm tiếp xúc Giác Ma trong nháy mắt, hóa thành một biển lửa, tên Giác Ma kia còn chưa kịp thảm khiếu một tiếng, đã hôi phi yên diệt.

Tại các nơi trong tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu, nhao nhao thu hồi ánh mắt dòm ngó.

Tiểu Liệt Ma nằm rạp bên chân Tiêu Vân run rẩy không thôi, cũng không biết là sợ hãi hay hưng phấn, hoặc giả là cả hai đều có.

Tiêu Vân căn bản không sợ Đại lãnh chúa sẽ vì thế mà nổi giận, Ác ma tộc trong Vực sâu toàn bộ đều thập phần bạo ngược, coi nhẹ tình cảm, chết mất một chút thủ hạ cũng giống như chết mất vài con kiến.

Ngược lại Tiêu Vân triển hiện ra thực lực cường đại, Đại lãnh chúa sẽ thập phần tán thưởng Tiêu Vân, đem Tiêu Vân coi như đại tướng dưới trướng.

Tiêu Vân không ngừng phóng túng nham tương dưới chân hướng tứ phương tám hướng chảy xuôi, nơi nào nham tương đi qua, đều là địa bàn của hắn.

Các Lãnh chúa chung quanh, nhao nhao lui bước, nếu không phải cùng Tiêu Vân đi đánh một trận, thua chính là chết.

Thế nhưng, các Ác ma Lãnh chúa chung quanh tịnh không có ai chủ động khiêu chiến Tiêu Vân, làm cho Tiêu Vân có chút thất vọng.

Ngửi khí tức độc đặc trong Vực sâu, trong đôi mắt màu vàng của hắn hơi hơi lấp lóe.

Toàn bộ tầng Vực sâu này lúc này cũng lộ ra phá lệ yên tĩnh.

Tiêu Vân trực tiếp nằm xuống, hấp thu hỏa diễm chi lực nhanh chóng tăng lên thực lực, tu luyện không có bất kỳ bình cảnh nào, chỉ cần thời gian đầy đủ, hắn có thể rất nhanh khôi phục cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên chuẩn bị phái đệ tử đến thế giới Ma Hợp đều đã tề tựu, riêng phần mình tuyển mấy chục môn hạ đệ tử.

Quảng Thành Tử và Đa Bảo Đạo Nhân đều xám xịt lẫn trong đó.

Tiêu Vân mở mắt, nhìn thoáng qua, không có nhìn thấy Tam Tiêu, cổ kế Thông Thiên cũng không yên lòng mấy cái hố hàng kia, ngược

lại Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu đều có trong đó, xem ra sự ủng hộ của Thông Thiên đối với Chuẩn Đề là rất lớn.

Tiêu Vân lại liếc mắt nhìn Băng Phượng tọa kỵ của Nữ Oa, lại nhìn thoáng qua Ác thi của Tiếp Dẫn, gật đầu, mở miệng nói: "Chuyến này đi thế giới Ma Hợp, nguy hiểm trùng điệp, nhược có nguy cơ sinh tử, trong lòng hô hoán chân danh ta.

Kẻ tụng chân danh ta, trong luân hồi được thấy vĩnh sinh!" Thoại âm rơi xuống, Đại đạo ý chí xuyên qua thế giới Hồng Hoang, hóa thành một đạo hà quang chiếu rọi trên Lục Đạo Luân Hồi.

Hồng Quân toàn thân run lên, không thể tin được ngẩng đầu nhìn trời.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn nhao nhao cảm nhận được biến hóa to lớn xuất hiện.

Chỉ thấy Lục Đạo Luân Hồi dưới sự gia trì của Đại đạo ý chí, một cỗ cảm giác khôi hoằng du nhiên nhi sinh, thời gian cùng không gian tại giờ khắc này tung hoành giao thác, vô tận công đức rơi xuống, dung nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tiêu Vân tâm có sở cảm, hắn luyện hóa Lục Đạo Luân Hồi, cho nên cảm xúc về biến hóa phát sinh trên Lục Đạo Luân Hồi là sâu nhất.

Khi hắn nói ra câu "Kẻ tụng chân danh ta, trong luân hồi được thấy vĩnh sinh!" kia, Lục Đạo Luân Hồi tựa hồ nhận được sự tán thành của Đại đạo ý chí, phẩm giai được tăng lên.

Một khắc này, Lục Đạo Luân Hồi hầu như đã thành Hỗn Độn Chí Bảo đỉnh cấp nhất!

Hơn nữa, Tiêu Vân có thể cảm nhận được, Lục Đạo Luân Hồi tựa hồ vẫn còn không gian hướng lên tăng lên, nếu như có thể hoàn toàn

khai phát ra uy năng khủng bố của Lục Đạo Luân Hồi, giới thời e rằng có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi vị.

Chương 266

Lúc này nhìn như vô hại, nhưng Lục Đạo Luân Hồi đến lúc đó e rằng sẽ trong nháy mắt biến thành đại sát khí trong tay hắn.

Bất quá hắn một câu đều không nói, dù cho Lục Đạo Luân Hồi phát sinh biến hóa to lớn như thế, hắn cũng coi như đều không có phát sinh.

Phất tay đem đám môn hạ đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cùng với Băng Phượng và Ác thi của Tiếp Dẫn, toàn bộ đầu nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi, phái vãng đến bên cạnh Chuẩn Đề, trợ giúp Chuẩn Đề một chút sức lực.

Trong thế giới Ma Hợp, Chuẩn Đề dọc đường lại kiêm tính một chi bộ lạc Trư Nhân nhỏ, đang vì tiền lộ phát sầu.

Thảo nguyên tuy rằng khoáng đạt, nhưng cũng tê tức đông đảo chủng tộc, nhất là một ít bộ lạc Thú nhân cường đại, tỷ như bộ lạc Lang nhân (người sói), bộ lạc Sư nhân (người sư tử), đều không dễ chọc.

Cho nên hắn chuẩn bị tránh đi những bộ lạc Thú nhân kia, tìm kiếm một chỗ tài nguyên phong phú làm địa bàn, hảo hảo tăng lên tu vi rồi hãy đi báo thù rửa hận.

Lúc này, đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên tập trung chuyển thế, Chuẩn Đề tiên là kinh hãi, kế đó thu được truyền tin của Tiêu Vân, biết được thế giới Hồng Hoang phái viện thủ, trong lòng buông lỏng.

Quảng Thành Tử, Đa Bảo Đạo Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu trước đó đều đã đi Chư

Thiên Vạn Giới lịch luyện, đối với luân hồi chuyển thế tịnh không lạ lẫm, sau khi xuất hiện tại thế giới Ma Hợp, cảm ứng được, nhao nhao hướng về phía đại bộ đội Chuẩn Đề tập trung lại. "Bái kiến Sư thúc!" Chuẩn Đề tinh thần chấn động, trong lòng cảm động không thôi, khổ vì dưới trướng không có nhân thủ đắc lực, mọi việc đều phải thân lực thân vi.

Trư Bát Giới tối đa chỉ giúp hắn thống soái Trư Nhân, khi cần xuất chủ ý, chút trí tuệ ấy của Trư Bát Giới còn không bằng Chuẩn Đề đâu.

Hiện tại đạt được chi viện, Chuẩn Đề biết cơ hội lật bàn đến rồi.

Ánh mắt liếc qua, thấy một đầu Băng Phượng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên cũng hướng bên này bay tới, làm tọa kỵ của Nữ Oa, Chuẩn Đề tự nhiên nhận thức, Chuẩn Đề càng thêm vui mừng.

Tùy theo đông đảo Thánh nhân đệ tử tề tụ, Chuẩn Đề đại hỉ quá đỗi, còn chưa kịp điều chỉnh kế hoạch, Ác thi của Tiếp Dẫn lược đới chật vật xuất hiện tại trước mặt Chuẩn Đề, phí sức hô một tiếng "Chuẩn Đề sư đệ", lúc này mới buông lỏng một ít.

Cũng giống như lúc Chuẩn Đề mới luân hồi đến thế giới Ma Hợp, thực lực có chút thấp kém.

Chuẩn Đề thấy Tiếp Dẫn, Pháp tướng kim thân tranh thủ thời gian thò tay ra, đem Tiếp Dẫn mang về bên cạnh, Chuẩn Đề đột nhiên cảm thấy bên này tiềm lực vô cùng.

Chuẩn Đề vì được cường viện mà vui vẻ, kỳ thật nội tâm chỗ sâu có một tia trộm vui, bởi vì Thiên đạo ý chí thế giới Ma Hợp rõ ràng không có phát giác được dị thường của bọn họ, bằng không mà nói, Thiên đạo ý chí thế giới Ma Hợp đã sớm bắt đầu nhằm vào.

Lấy thực lực của hắn như hiện tại, ngay cả Đại La Kim Tiên cảnh

giới đều không có, đừng nói trộm lấy khí vận thế giới Ma Hợp, Thiên đạo ý chí hàng một đạo lôi đình xuống cũng đều có thể đem hắn đánh thành tro bụi.

Vưu vi trọng yếu là, Tiếp Dẫn cũng tới.

Những đệ tử Thánh nhân kia tuy rằng thiên phú xuất chúng, rất nhanh sẽ hình thành chiến lực, nhưng ở phương diện chiến lược, vẫn là thương lượng với Tiếp Dẫn tương đối ổn thỏa.

Chuẩn Đề đưa cho Tiếp Dẫn một ít đan dược còn sót lại, nói: "Sư huynh, trước tiên đem tu vi tăng lên đã, thế giới Ma Hợp đất rộng người thưa, vị trí ta đang ở càng là khu vực hẻo lánh, cho nên tạm thời không có nguy hiểm." Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tụ hợp về sau, trong lòng khoan khoái rất nhiều.

Nếu vừa đến thế giới Ma Hợp đã bị đánh về, vậy thì mất mặt quá rồi.

Nghe Chuẩn Đề nói bên này tạm thời không có phong hiểm, Tiếp Dẫn cũng yên tâm rất nhiều, nhẹ nhàng thở ra gật gật đầu nói: "Như thế rất tốt, chúng ta chân ướt chân ráo, mau chóng tăng lên tu vi mới là trọng trung chi trọng, dù cho hiện tại chịu chút khổ, cũng không sao." Chuẩn Đề trong lòng khổ sở, lại nói không nên lời.

Hắn vốn ở trong rừng, thiên tài địa bảo nhiều vô số, mỗi ngày đều có không ít thu hoạch.

Hiện tại bị đám Tinh linh kia đuổi ra, di cư trên đại thảo nguyên, thời gian trôi qua khổ a.

Trong tay vẻn vẹn còn lại một ít đan dược đưa cho Tiếp Dẫn xong, cũng chỉ có thể từ từ tu luyện.

Cảm giác có lỗi với môn hạ đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên, tới bên này lại phải cùng chịu khổ.

Bên này chưa vạch ra đường lối, Tôn Ngộ Không sau khi giáng thế, ngược lại tu vi tiến triển cực nhanh.

Hắn có thể hấp thu ma lực tu luyện, lại thêm kinh nghiệm đánh nhau phong phú, mấy phen tranh đấu đều không có chịu thiệt, chỉ là không tìm thấy tộc quần, lại càng không dung nhập được vào các bộ lạc Thú nhân, cho nên vẫn đang ở giai đoạn vừa đánh vừa đi, tăng lên thực lực.

Lại có chín con Ngũ Trảo Kim Long, bởi vì ngoại hình cùng Cự long của thế giới Ma Hợp chênh lệch quá lớn, cho nên không được Cự long tộc tiếp nạp.

May mà Long tộc bản thân sống một mình chiếm đa số, cho nên cũng không lộ ra đột ngột.

Nhất là Long uy trên thân, so với Cự long bên này chỉ có hơn chứ không kém, cho nên dưới trướng mỗi con Ngũ Trảo Kim Long đều thu phục được một ít quyến tộc, có Địa tinh (Goblin), có Cẩu đầu nhân (Kobold), lại có các loại Á long, thời gian trôi qua tốt hơn Chuẩn Đề nhiều.

Chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư môn hạ Lão Tử, sau khi đến thế giới Ma Hợp vẫn một lòng phát dương lộ tử của Lão Tử, không phải đang luyện đan thì là đang tìm kiếm dược liệu, tốc độ tu luyện tăng lên cũng không chậm.

Trong Vực sâu, Tiêu Vân nguyên bản tưởng rằng sẽ buồn tẻ tiếp tục tu luyện, nhưng tại bên này tu luyện, Tiêu Vân năng cảm thụ được thể nghiệm hoàn toàn khác biệt, một loại cảm giác thập phần huyền ảo, vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung, nhưng có thể khẳng định, cùng lúc tu luyện tại thế giới Hồng Hoang là hoàn toàn bất đồng.

Hắn một bên đang lợi dụng kim sắc tiểu cầu (quả cầu vàng nhỏ) nuốt vào trong bụng, không ngừng loại bỏ pháp tắc chi lực vô dụng,

chậm rãi hấp thu Hỏa chi pháp tắc, Thời Gian pháp tắc cùng Không Gian pháp tắc mà kim sắc tiểu cầu phóng thích ra, thỉnh thoảng lại có thể có sở thu hoạch.

Đến cảnh giới này, muốn thôi tiến pháp tắc chi lực, trừ phi vừa khéo gặp được Tiên thiên ma thần nắm giữ pháp tắc đó, đem thôn phệ luyện hóa, còn lại có thể nói là thiên nan vạn nan.

Cho nên Tiêu Vân sẽ không bởi vì thu hoạch nhỏ mà ghét bỏ, phải biết, người khác muốn có còn không được đâu, kim sắc tiểu cầu tốt xấu gì cũng là Tiên Thiên Chí Bảo! "Ô ~~~" Đang tu luyện tham ngộ, tại tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu nơi hắn ở lại vang lên tiếng tù và du dương.

Tiêu Vân hóa thân Viêm Ma bỗng nhiên mở mắt.

Tùy theo tiếng tù và đệ nhất thanh, tứ phương tám hướng đều truyền đến tiếng hô ứng.

Đám Tiểu Liệt Ma nguyên bản nằm rạp trên mặt đất tham lam hấp thu hỏa diễm chi lực tán dật ra, hưng phấn đứng lên.

Ngay cả Hỏa Ma trước đó chưa từng lộ diện cũng không biết từ cái xó xỉnh nào chui ra, tự giác gia nhập vào trong đội liệt của Tiêu Vân.

Lệnh binh của Vực sâu Đại lãnh chúa xuyên qua truyền lại ý chí: "Toàn diện tiến công địa biểu thế giới!" Tiêu Vân nhãn thần khẽ động, phát hiện nơi xa, tận cùng Vực sâu, ba động không gian mãnh liệt đang vặn vẹo xé rách hết thảy, lại kết hợp mệnh lệnh tiến công địa biểu, hiển nhiên, thông đạo Vực sâu liên tiếp địa biểu sắp mở ra!

Hắn đứng lên, hỏa diễm dần dần có chút thu liễm cũng theo đó hừng hực thiêu đốt.

Vô luận là Hỏa Ma, hay là đám Tiểu Liệt Ma thực lực ngay cả

pháo hôi cũng không bằng nhưng số lượng lại khổng lồ, toàn bộ đều kích động gào thét.

Tiêu Vân hơi có chút ngoài ý muốn, tuy rằng hoàn cảnh sinh tồn Vực sâu tương đối ác liệt, tài nguyên càng không cần bàn tới, nhưng trình độ hưng phấn của những ác ma này, siêu hồ hắn tưởng tượng.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy thân ảnh Đại lãnh chúa của tầng thứ bảy mươi hai Vực sâu.

Lệnh hắn kinh sá chính là, Đại lãnh chúa tầng này lại là một tôn Mị Ma (Succubus)!

Một tôn Mị Ma có được thực lực Chuẩn Thánh, làm cho Tiêu Vân cảm thấy một tia không thể tưởng tượng nổi.

Trong ý thức của hắn, Mị Ma tại trong ác ma thuộc về tồn tại thực lực thấp kém, không ngờ lại có một tôn Mị Ma có được thực lực Chuẩn Thánh.

Khi hắn đang chăm chú nhìn tôn Mị Ma kia, đối phương cũng chú ý tới ánh mắt của hắn, quay đầu lộ ra một nụ cười tà mị, hành động có chút cảm giác anh tư táp sảng.

Tiêu Vân sau khi hóa thân Viêm Ma vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như trước, đi về hướng không gian thông đạo.

Vô số ác ma đang tranh tiên khủng hậu lao đi, Tiêu Vân cùng đám Hỏa Ma và Tiểu Liệt Ma dưới trướng bị cuốn theo đại quân, dũng mãnh lao về phía không gian thông đạo.

Nguyên bản tưởng rằng sẽ có con đường rất dài, không ngờ trong nháy mắt đã đi hết.

Sau một trận ba động không gian thập phần tự nhiên, hắn đã tùy đại quân đến thế giới địa biểu.

Ác ma bên cạnh toàn bộ tham lam hô hấp không khí mới mẻ, sau đó như nạn châu chấu hướng về phía trước dũng mãnh lao tới.

Tiêu Vân hồi ức lại ba động không gian tối nghĩa kia, tựa hồ tại một sát na vừa rồi, khi bọn hắn hướng không gian thông đạo dũng mãnh lao tới, không gian thông đạo cũng đang hướng bọn hắn nghênh đón, cho nên thời gian ngắn ngủi liền toàn bộ đến được thế giới địa biểu.

Phía trước rất nhanh truyền đến thanh âm giao chiến, ánh mắt Tiêu Vân xuyên qua một đoạn cự ly không dài, nhìn thấy tình huống phía trước: Ác ma đại quân vừa tới thế giới địa biểu, gặp một chi bộ lạc Lang nhân sinh hoạt tại nơi này, bộ lạc Lang nhân tao ngộ tập kích sau đang phấn khởi phản kháng.

Hắn vung tay lên, sải bước vượt lên trước.

Đám Hỏa Ma cùng Tiểu Liệt Ma dưới trướng càng điên cuồng đi theo tiến lên.

Tiêu Vân vẻn vẹn mấy bước, liền vượt qua đoạn cự ly kia, tùy thủ một biển lửa dìm ngập hơn trăm tên Lang nhân!

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được đại lượng khí vận nương theo công đức chi lực quán chú vào trong cơ thể, thực lực tăng lên một đoạn nhỏ!

Tiêu Vân đột nhiên thể hồ quán đỉnh, trong nháy mắt minh bạch một thứ.

Thiên đạo ý chí thế giới Ma Hợp đang "dưỡng cổ" a!

Trong Vực sâu ma lực hi bạc, không khí hỗn trọc, thiên tài địa bảo càng ít đến đáng thương, cho nên sinh hoạt tại trong Vực sâu, muốn tăng lên thực lực cực khó, dù cho là Tiêu Vân, thực lực tiến triển cũng không phải đặc biệt nhanh.

Cho nên Tiêu Vân mới có thể hiểu kỳ, vì sao Vực sâu Đại lãnh chúa, cũng chính là tôn Mị Ma kia, sẽ có thực lực Chuẩn Thánh.

Hiện tại, hắn hiểu rồi!

Khi Vực sâu tiến công địa biểu thế giới, giết chết sinh vật địa biểu có thể nhanh chóng tăng lên thực lực!

Loại phương thức tăng lên hầu như không giảng đạo lý này, làm cho sinh vật Vực sâu thập phần si mê, cho nên mỗi lần tiến công địa biểu thế giới đều vô cùng hưng phấn.

Tại trong loại chiến tranh tàn khốc này, sẽ có cường giả trổ hết tài năng.

Tiêu Vân trong nháy mắt hiểu ra rất nhiều thứ, thế giới Ma Hợp rõ ràng yếu hơn thế giới Hồng Hoang, nhưng tịnh không đại biểu Thánh nhân trong thế giới Ma Hợp thực lực yếu hơn Hồng Hoang Thánh nhân.

Nếu như Thánh nhân thế giới Ma Hợp đều là thông qua loại phương thức tư sát cận hồ thảm liệt này không ngừng tăng lên Thánh nhân cảnh giới, vậy thì kinh nghiệm chiến đấu của bọn hắn e rằng so với Tiêu Vân còn phong phú hơn.

Thiên đạo ý chí thế giới Ma Hợp tựa hồ dùng chủng phương thức tương tự với "dưỡng cổ", bồi dưỡng cường giả.

Cùng thế giới Hồng Hoang hoàn toàn khác biệt, năm đó Bàn Cổ ý chí thế giới Hồng Hoang muốn bồi dưỡng Thánh nhân, là thông qua phương thức để Hồng Quân giảng đạo, tăng lên thực lực đám người.

Ngày nay xem ra, Hồng Quân giảng đạo, mỗi giảng một lần mọi người thực lực đại tăng, chẳng phải cũng giống như phương thức tăng lên thực lực không giảng đạo lý tại thế giới Ma Hợp hiện tại hay sao?

Thiên đạo ý chí cho cơ hội, chỉ cần ngươi đi cố gắng tranh thủ, tại trong vân vân chúng sinh mà ngoi đầu lên, liền có thể được Thiên đạo ý chí tán thành, từ đó ngồi lên vị trí Thánh nhân.

Tiêu Vân đột nhiên có chút hiếu kỳ, nếu như hắn hóa thân Viêm Ma, tại thế giới Ma Hợp chứng đạo, sẽ như thế nào?

Bất quản sẽ như thế nào, Tiêu Vân giờ phút này đối với việc giết địch đã có hứng thú.

Bàn chân khổng lồ đạp xuống, trong nháy mắt giẫm chết bảy tám tên Lang nhân, hỏa diễm nóng bỏng trên thân càng làm cho Lang nhân không dám tới gần, linh tinh tán tán mũi tên bắn lên người hắn còn chưa tới gần đã bị dung hóa.

Thể hình khổng lồ ưu thế để Tiêu Vân không chút kiêng kỵ, đối với Lang nhân tiến hành đồ sát.

Nham tương lưu động bên người, để các ác ma khác không dám xúc bính, lại mang cho Viêm tộc dưới trướng Tiêu Vân tiện lợi cực lớn.

Những Tiểu Liệt Ma cùng Hỏa Ma kia tranh tiên khủng hậu trùng sát ngay gót chân Tiêu Vân, tre già măng mọc, hãn không sợ chết.

Dù cho có bị Lang nhân chém chết, một giây sau lại có càng nhiều Tiểu Liệt Ma dũng mãnh lao tới, may mắn giết chết Lang nhân thì Tiểu Liệt Ma sẽ lập tức thu được Thiên đạo công đức, thực lực đại tăng.

Tiêu Vân sau khi trở thành Viêm Ma, đám Hỏa Ma cùng Tiểu Liệt Ma phảng phất đón lấy mùa xuân.

Đặt ở trước kia, căn bản không có cơ hội trùng sát tại phía trước yêu quái, cũng không có dễ dàng giết chết địch nhân như vậy.

Hiện tại đi theo Tiêu Vân, những tên Lang nhân bị đánh loạn trận

hình, thưa thưa thớt thớt kia, bọn chúng có năng lực đối phó, cho nên đám Hỏa Ma cùng Tiểu Liệt Ma đặc biệt hưng phấn.

Tiêu Vân dùng hỏa diễm chi lực đối phó Lang nhân, lực sát thương cự đại, so với những ác ma chỉ biết sử dụng man lực kia ưu thế cự đại, thu hoạch phá lệ phong hậu, thời gian ngắn ngủi đã tăng lên tới Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Cái này mới ngắn ngủi mười mấy hơi thở thời gian mà thôi, đã tăng lên một cái tiểu cảnh giới.

Nếu như cho hắn giết càng nhiều Lang nhân, một trận chiến đấu xuống nói không chừng đột phá Chuẩn Thánh, vậy thì thú vị rồi.

Tiêu Vân lại một cước trùng điệp dậm xuống, nham tương bắn ra thiêu đốt Lang nhân phía trước, Lang nhân bị nhiệt độ cao làm bỏng, Tiêu Vân tùy thủ một kích liền có thể giết chết không ít Lang nhân.

Bên này rất nhanh dẫn tới sự chú ý của cường giả trong bộ lạc Lang nhân, ba cái Lang nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên vọng tưởng tập kích hắn.

Bất quá Tiêu Vân đối với Hỏa chi pháp tắc nắm giữ có thể nói lô hỏa thuần thanh, ba cái Lang nhân kia chưa tới gần người, đã bị hỏa diễm hóa thành tro tàn.

Các ác ma Lãnh chúa khác tần tần hướng Tiêu Vân ném ánh mắt dòm ngó, càng nhiều là bao hàm một loại hâm mộ.

Đại đa số ác ma còn lại không am hiểu công kích phạm vi lớn, bao quát Mị Ma cũng như thế.

Tôn Mị Ma Lãnh chúa kia mang theo cái đuôi có gai nhọn trong nháy mắt xuyên thủng mười mấy tên Lang nhân, một roi xuống dưới lại có thể giết chết rất nhiều Lang nhân, nhưng tốc độ đuổi không kịp Tiêu Vân.

Tiêu Vân giơ tay chính là một biển lửa, đem Lang nhân trong chớp mắt thiêu thành tiêu thi (xác khô).

Chương 267

Mị Ma tiếp liên nhìn Tiêu Vân hai lần, nhìn sắc mặt rõ ràng đối với tướng tài mới sinh đắc lực này của mình thập phần hài lòng.

Tiêu Vân lại không có bất kỳ hồi ứng nào, bất quá là khu khu một tôn Mị Ma mà thôi, không đáng đi kết giao nịnh nọt.

Hắn có lòng tin khi đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể đem tôn Mị Ma cảnh giới Chuẩn Thánh này điếu đánh.

Chi bộ lạc Lang nhân này không lớn, chỉ có khoảng năm sáu vạn Lang nhân.

Ác ma đại quân từ trong Vực sâu vọt ra, ít cũng có mấy trăm vạn, tuy rằng trong đó xen lẫn số lượng cực lớn những chiến ngũ tra (kẻ yếu) như Tiểu Liệt Ma, nhưng số lượng thật sự đáng sợ, cho nên chút Lang nhân này, căn bản không đủ nhét kẽ răng, nhất là có ác ma Lãnh chúa như Tiêu Vân, chi bộ lạc Lang nhân này căn bản không phải đối thủ.

Số lượng ít ỏi Lang nhân hướng sơn cốc phía sau bỏ chạy.

Đại lãnh chúa Mị Ma huy động roi da, để ác ma đại quân toàn quân truy kích, căn bản không có chiến thuật gì, cứ thế quét ngang.

Những ác ma tử vong kia, ả ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, hoặc hứa, ác ma đại quân chết hết ả cũng sẽ không đau lòng.

Cũng giống như Tiêu Vân, dù cho Tiểu Liệt Ma cùng Hỏa Ma dưới trướng chết sạch, nội tâm hắn cũng sẽ không có bất kỳ ba động nào.

Tiêu Vân truy kích tại tuyến đầu, nham tương dưới chân giống như dòng sông lao nhanh nhanh chóng hướng về phía trước lan tràn.

Thảo địa, cây cối, nham thạch, thi thể... tại nhiệt độ cao bị thiêu đốt đến một mảnh đen kịt.

Hắn là kẻ sớm nhất vượt lên đỉnh núi, nhìn về phía bên kia núi, con ngươi nguyên bản bình tĩnh lập tức lấp lóe.

Phóng tầm mắt nhìn tới, vô số doanh trướng nhìn không thấy bờ, thú nhân đại quân nghiêm chỉnh huấn luyện đang nhanh chóng tập kết.

Thú vị rồi.

Tiêu Vân phản ứng rất nhanh, chi bộ lạc Lang nhân trú đóng ở trong sơn cốc kia chỉ là một cái tiền tiêu của bộ lạc Thú nhân mà thôi.

Giờ phút này trên bình nguyên sau núi, bộ lạc Thú nhân hiển nhiên đã tiếp thu được tin tức, từng mặt lệnh kỳ bay lên chỉ huy thú nhân đại quân tập kết.

Ác ma đại quân thì giống như đám ô hợp, mạnh ai nấy chạy đang vọt lên sườn núi trùng sát.

Tất nhiên thống soái của thú nhân đại quân kia giờ phút này đang cười lạnh muốn cho ác ma đại quân đòn cảnh cáo.

Tiêu Vân tức thì nhìn thấy một màn này cũng không có phát ra bất kỳ cảnh báo gì, bởi vì hắn nhìn thấy, Đại lãnh chúa Mị Ma cũng đã leo lên đầu núi, nhìn thú nhân đại quân tập kết chỉ lộ ra một tia cười lạnh.

Đại lãnh chúa quả nhiên không quan tâm ác ma đại quân dưới trướng sống chết, những thú nhân kia cũng sẽ không lý giải được sự máu lạnh của ác ma.

Roi da của Mị Ma chỉ về phía trước.

Những ác ma vừa mới leo lên đầu núi nhìn thấy thú nhân đại quân chỉnh tề sắp xếp, sau khi hơi kinh ngạc, trong chuyển nháy mắt liền biến thành hưng phấn cùng khát máu, ngao ngao kêu to hướng phía

dưới trùng sát, tựa như hải lãng tịch quyển.

Tiêu Vân không có chút chần chờ nào.

Thiên đạo ý chí thế giới Ma Hợp đã muốn dưỡng cổ, vậy đương nhiên phải phối hợp, giết cái máu chảy thành sông!

Một khắc sau, nham tương như núi lửa bạo phát từ dưới chân Tiêu Vân trút xuống, uyển như một tràng tai nạn.

"Đông!

Đông!

Đông!" Tiếng trống chiến trận của bộ lạc Thú nhân vang lên như sấm rền, từng hàng từng hàng đại quân Thú nhân ép về phía trước.

Tuy rằng ác ma đại quân trong Vực Sâu xuất hiện tại địa phương hoàn toàn ngẫu nhiên, nhưng các chủng tộc trên mặt đất của Ma Hợp thế giới đều có kinh nghiệm tác chiến với ác ma, dù sao mỗi năm ác ma đại quân đều sẽ tiến công.

Bảy mươi hai tầng Vực Sâu mang ý nghĩa bảy mươi hai quân đoàn ác ma, tại Ma Hợp thế giới cơ bản mỗi một khu vực đều sẽ có bóng dáng của ác ma đại quân.

Trước đó tiêu diệt bộ lạc Lang nhân chỉ có năm sáu vạn tên, nhưng bộ lạc Thú nhân phía sau ngọn núi này bao quát mấy chục chủng tộc, cũng là trăm vạn đại quân.

Trong đó bao gồm Sư thân nhân (người thân sư tử), Ngưu đầu nhân (người đầu trâu), Lang nhân... những chủng tộc cường lực, cũng có Cẩu đầu nhân, Thử nhân (người chuột) sung làm pháo hôi nhược tiểu.

Tiêu Vân xung phong đi đầu, đám Tiểu Liệt Ma và Hỏa Ma dưới trướng tranh tiên khủng hậu đi theo phía sau.

Đi theo bên cạnh Tiêu Vân rủi ro lớn nhưng thu hoạch cũng lớn, có những Thú nhân bị Tiêu Vân đánh trọng thương, rất dễ dàng bị thu gặt, nhưng rủi ro lớn nhất lại đến từ chính Tiêu Vân, có khả năng hắn tùy tiện giẫm một cái cũng sẽ đạp chết mấy đầu Tiểu Liệt Ma.

Tôn Chuẩn Thánh Đại lãnh chúa Mị Ma kia nhìn Viêm Ma do Tiêu Vân hóa thân vọt ở phía trước nhất, trong mắt lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Tuy rằng ác ma đối với sinh tử của thủ hạ đều hờ hững, nhưng thủ hạ cường đại vẫn sẽ được coi trọng.

"Giết!" Lang kỵ binh xung kích ở phía trước duy trì trận hình chỉnh tề lao về phía Tiêu Vân.

Đám Lang kỵ binh này trên người có khôi giáp kim loại chế tạo, có vũ khí thống nhất theo quy chuẩn, so với đám Trư thân nhân dưới trướng Chuẩn Đề không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Tiêu Vân nhìn chủng tộc tinh nhuệ này, lại nhìn đám Tiểu Liệt Ma và Hỏa Ma lộn xộn chen thành một đoàn thực lực thấp kém dưới trướng mình, trong lòng "hừ" một tiếng.

Hỏa diễm hóa thành hai sợi roi dài, hướng về phía đội ngũ Lang kỵ binh đang xung kích quất xuống.

"Oanh!" Hỏa diễm cuồn cuộn nương theo khí lãng cường kính, nháy mắt đánh ra hai cái khe rãnh cực lớn trên trận hình chỉnh tề của Lang kỵ binh.

Những Lang kỵ binh bị roi lửa chạm vào ngay cả thi thể cũng không còn, trong nháy mắt tiếp xúc đã hóa thành tro bụi.

Tôn Mị Ma kia nhìn thấy Tiêu Vân hóa xuất hai sợi roi lửa lại hai mắt sáng ngời, đồng thời thập phần hâm mộ, bởi vì hai sợi roi trong tay Tiêu Vân dài hơn roi trong tay ả gấp mấy trăm lần.

Hai roi đồng thời quất xuống, trừ bỏ Lang kỵ binh xung kích phía trước, ngay cả đám Ngưu đầu nhân ở trung quân cũng bị Tiêu Vân đánh chết mấy trăm tên.

Thủ lĩnh bộ lạc Thú nhân rõ ràng cũng chú ý tới Tiêu Vân.

Ác ma lãnh chúa bình thường rất dễ phân biệt vì thể hình to lớn, loại tồn tại rõ ràng khác biệt với ác ma lãnh chúa thông thường như Tiêu Vân tất nhiên càng dễ dàng chịu sự chú ý.

"Tên ác ma kia thập phần cường đại, ta có thể cảm nhận được khí tức hỏa diễm bành trướng, thỉnh Tát Mãn tế ti chúc phúc, để cho ta đi chém giết tên ác ma kia!" Một gã dũng sĩ Sư thân nhân có thể cách cường đại hơn Sư thân nhân bình thường, nguyên bản thủ vệ tại hậu phương bảo hộ Tát Mãn tế ti trong bộ lạc, nhìn thấy Tiêu Vân một kích tru sát nhiều Thú nhân như vậy, lập tức hướng Tát Mãn tế ti lĩnh mệnh.

"Tốt!

Tiên tổ chúc phúc!" Tát Mãn tế ti cắm xuống một mặt đồ đằng, thi triển Tiên tổ chúc phúc cho gã dũng sĩ Sư thân nhân kia.

Thể hình gã dũng sĩ Sư thân nhân nháy mắt bạo trướng, trên người lượn lờ quang hoàn chúc phúc màu đỏ, thực lực cũng theo đó đại trướng, dựa theo đẳng cấp thực lực Hồng Hoang phân chia, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ nháy mắt tăng lên tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Bởi vì thực lực bạo trướng, cho nên gã dũng sĩ Sư thân nhân này lòng tin mười phần, nhảy lên một cái, lao thẳng về phía Tiêu Vân.

Đại lãnh chúa Mị Ma có thực lực Chuẩn Thánh nhìn thấy một gã dũng sĩ Sư thân nhân bộc phát thực lực giết về phía "tâm phúc ái tướng" của mình, chuẩn bị ra tay diệt sát, bất quá tốc độ của Tiêu Vân còn nhanh hơn ả.

Tại thời điểm gã dũng sĩ Sư thân nhân kia được Tiên tổ chúc phúc, Tiêu Vân đã chú ý tới, loại lực lượng chúc phúc này khiến Tiêu Vân nhìn thêm vài lần, bởi vì hắn phát hiện loại lực lượng này cũng không phải do Tát Mãn tế ti ban cho, mà là được kích phát ra từ trong cơ thể gã Sư thân nhân kia.

Hiện tượng này khá thú vị, giống như kích phát tiềm năng vậy.

Nếu ở Hồng Hoang thế giới, sử dụng bí thuật thiêu đốt tinh huyết cũng có thể đạt được hiệu quả này.

Tiên tổ quang hoàn có loại hiệu quả dị khúc đồng công, nhưng lại có điểm bất đồng, chỉ là Tiêu Vân trong lúc vội vàng không cách nào phân biệt kỹ lưỡng.

Đối mặt với gã dũng sĩ Sư thân nhân bộc phát sức mạnh này, Tiêu Vân thần tình đạm bạc há miệng phun ra một đạo hỏa diễm, chính diện nghênh đón.

Dũng sĩ Sư thân nhân đang lơ lửng giữa không trung gần như không thể tránh né, một đầu đâm sầm vào, sau đó bị hỏa diễm của Tiêu Vân thiêu thành tro tàn.

Giết chết một tôn Sư thân nhân dũng sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nội tâm Tiêu Vân gần như không hề dao động.

Loại hàng thùng rỗng kêu to kích phát tiềm năng này, hắn giơ tay là có thể bóp chết, sử dụng hỏa diễm chi lực chỉ là so ra thuận tiện hơn mà thôi.

Mị Ma đại lãnh chúa thấy Tiêu Vân khinh miêu đạm tả giải quyết một gã Sư thân nhân Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong đôi mắt tràn ngập mị hoặc lóe lên sự tò mò đối với Tiêu Vân.

Kinh nghiệm chiến đấu và thực lực mà Tiêu Vân thể hiện ra đã vượt quá dự liệu của ả.

Theo việc Tiêu Vân chém giết dũng sĩ Sư thân nhân, vô biên vô tận đại quân Thú nhân cùng ác ma đại quân rốt cuộc toàn tuyến va chạm.

Những pháo hôi thực lực nhược tiểu trong nháy mắt va chạm liền tử vong, Tiêu Vân cảm giác thời gian một cái chớp mắt có thể chết đi hàng trăm hàng ngàn tên Tiểu Liệt Ma, bất quá việc này không liên quan tới hắn.

Hắn tự mình thu gặt đại quân Thú nhân, quân đoàn Lang kỵ binh vọt ở đằng trước nhất đã bị đập xuyên, những tên Ngưu đầu nhân cao lớn vọng tưởng nhảy lên công kích đầu gối của hắn, nhưng còn chưa tới gần đã bị nhiệt độ cực cao thiêu đốt.

Tiêu Vân thậm chí cảm giác đều không cần cận thân chiến đấu, tùy tiện phóng ra ngọn lửa là có thể thiêu chết một mảng lớn Thú nhân.

Ngưu đầu nhân và Sư thân nhân chiếm cứ vị trí trung quân, phía sau đi theo hứa hứa đa đa Trư thân nhân.

Tiêu Vân đối với đám Trư thân nhân này chú ý nhiều hơn một chút, bởi vì theo lời Chuẩn Đề nói, dưới trướng Chuẩn Đề cũng có một đám Trư thân nhân.

Hắn ngưng tụ dung nham dưới chân, làm cho nó hình thành một bức tường lửa, sau đó càng thăng càng cao, đại quân Thú nhân bị bức tường lửa này chia cắt thành hai bộ phận.

Tôn Mị Ma đại lãnh chúa kia đối với Tiêu Vân càng phát ra tán thưởng.

Tiêu Vân làm như vậy, đại quân Thú nhân vọt ở phía trước chẳng khác nào mất đi chi viện, lâm vào trong biển người của ác ma đại quân, tất nhiên là tử lộ một con đường.

Đại quân Thú nhân nháy mắt đại loạn.

Ác ma sức chiến đấu mạnh, nhưng phương thức chiến đấu lại tương đối đơn nhất, khả năng khống chế hỏa diễm cường đại của Tiêu Vân làm cho đại quân Thú nhân trở tay không kịp.

Tát Mãn tế ti nguyên bản tọa trấn hậu phương giận dữ nhìn bức tường lửa, lúc này không thể không đứng ra, nếu không trận đại chiến này thua chắc rồi.

Đồng dạng có thực lực Chuẩn Thánh, Tát Mãn tế ti y phục phồng lên, cả thân thể nhẹ bỗng bay lên, đại địa chấn động nhè nhẹ, đất bùn dưới chân bay lên, chuẩn bị dùng đất bùn đem tường lửa của Tiêu Vân áp xuống, thuận tiện lại trấn áp luôn Tiêu Vân.

Mị Ma đại lãnh chúa nãy giờ gần như không phát huy tác dụng gì, lúc này xa xa đối với tên Tát Mãn tế ti kia cười yên nhiên một cái, trong con ngươi tử quang lóe lên.

Tên Tát Mãn tế ti thực lực không yếu kia nháy mắt ngã xuống đất, bất động. ...

Tiêu Vân vốn chuẩn bị xem thử có thể vượt cấp chém giết hay không, ngược lại cũng không hề lo lắng về vấn đề an toàn của mình, với sự chưởng khống Hỏa chi pháp tắc hiện nay, thực lực Chuẩn Thánh bình thường thương tổn không được hắn.

Không nghĩ tới tên Mị Ma lãnh chúa nhìn như nhân súc vô hại kia lại ra tay vào lúc này, gần như một kích lấy mạng.

Tiêu Vân ánh mắt lóe lên, như có điều suy nghĩ, đối với thủ đoạn công kích của Ma Hợp thế giới đã có sự hiểu biết sâu hơn, cùng Hồng Hoang thế giới gần như là hai loại hệ thống bất đồng.

Tiêu Vân dừng lại nhìn Mị Ma một cái, thân đoạn yêu nhiêu quả thật bất phàm, càng khó được là trên người ả thời thời khắc khắc đều đang phóng thích khí tức mị hoặc.

Các lãnh chúa khác trong ác ma đại quân gần như đều không dám nhìn chằm chằm ả, sợ nhìn nhiều một cái linh hồn sẽ trầm luân trong đó.

Tiêu Vân thì không có kiêng kị này.

Mị Ma lãnh chúa dùng tâm thái của cảnh giới Chuẩn Thánh để nhìn Viêm Ma cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng nội tâm sâu thẳm của Tiêu Vân lại dùng tư thái của Thánh Nhân để phủ khám tên Mị Ma lãnh chúa này.

Nếu hoàn toàn dùng thực lực đánh giá, những đại yêu Thiên Đình dưới trướng Tiêu Vân thực lực đều ở trên tên Mị Ma lãnh chúa này.

Cho dù thủ đoạn công kích của Mị Ma có kỳ dị đến đâu, Bạch Trạch, Quỷ Xa, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bằng, Dương Giao, Dương Tiễn cũng ổn thắng, ước chừng chín con Ngũ Trảo Kim Long kia cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận.

Nếu chín con Ngũ Trảo Kim Long kia biết được trong lòng Tiêu Vân thực lực bọn hắn bất kham như thế, phỏng chừng sẽ xấu hổ đến chết.

Tốt xấu gì cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, những hậu bối Long tộc kia gặp được đều phải cung cung kính kính, cho dù kéo xe liễn cho Tiêu Vân, đó cũng là vinh diệu vô thượng.

Bên kia Tát Mãn tế ti bị Mị Ma lãnh chúa khinh miêu đạm tả đánh giết, đại quân Thú nhân xuất hiện xáo trộn ngắn ngủi.

Tiêu Vân không đi quản đám Thú nhân bên trong tường lửa, mà tần tần ra tay, từng chùm hỏa diễm như đạn pháo nện về phía đại quân Thú nhân ở hậu phương.

Đám Thú nhân phía sau vốn là những tộc đàn thực lực không đủ, bị Tiêu Vân đánh như vậy, lập tức tử thương vô số.

Đại địa đang thiêu đốt, hỏa diễm gần như cắn nuốt toàn bộ tầm mắt của đại quân Thú nhân.

Chương 268

Trong thời gian ngắn ngủi, khắp nơi đều là hỏa quang nồng đậm, những Thú nhân kia cảm giác như đang ở địa ngục, tiếng kêu rên thống khổ vang lên tứ phía.

Chiến đấu cùng ác ma đại quân tuy rằng cũng thập phần thảm liệt, nhưng chưa từng tuyệt vọng như hôm nay.

Tôn Viêm Ma kia thực lực cường đại đến mức vượt quá tưởng tượng.

Bọn họ từng gặp qua Viêm Ma, tuy rằng cũng có thể ngự hỏa, nhưng sát thương tạo thành có hạn, dính phải hỏa diễm cũng có thể dập tắt, nhưng tên Viêm Ma này gần như đem cả chiến trường hóa thành một biển lửa.

Đáng tiếc, chiến đấu giữa Thú nhân và ác ma không có chuyện đầu hàng.

Cho dù quỳ xuống đầu hàng, những tên ác ma ti liệt kia cũng sẽ giết chết bọn họ, cho nên Thú nhân tộc dưới áp lực cực lớn vẫn hãn không sợ chết mà lao về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân dựng lên từng mặt tường lửa trên chiến trường, lấy sức một người gần như bì được với cả một quân đoàn ác ma.

Tùy theo đó, hải lượng công đức cùng khí vận giáng xuống, khí thế trên người Tiêu Vân bạo trướng, trước tiên đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sau đó không bao lâu, tấn thăng Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Bễ nghễ nhìn quanh, số lượng Thú nhân bị hắn giết chết tính bằng hàng chục vạn.

Nếu là ở Hồng Hoang thế giới, đây là một khoản nghiệp lực cực lớn, phải làm không biết bao nhiêu việc thiện mới có thể tiêu trừ số nghiệp lực này.

Kết quả, tại Ma Hợp thế giới, không những không có nghiệp lực, ngược lại còn có công đức và khí vận giáng xuống.

Tại Hồng Hoang thế giới, trong Lục Đạo Luân Hồi, bản tôn của Tiêu Vân cùng Hồng Quân giống nhau nhắm mắt ngồi đả tọa, các Thánh Nhân khác cũng đều đang tự tu luyện.

Tiêu Vân đột nhiên thản nhiên nói một câu: "Ác thi của bần đạo đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong." Tiếp Dẫn đang ngồi đả tọa ở một bên toàn thân run lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Tiêu Vân, không cần suy nghĩ liền hỏi: "Thật sự?" Thông Thiên giống như nhìn kẻ ngốc liếc Tiếp Dẫn một cái, ý tứ trong mắt thập phần minh xác: Yêu Hoàng còn có thể lừa ngươi không thành?

Tiêu Vân đã nói là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy khẳng định là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mặc kệ hắn làm thế nào, dù sao hiện tại giả thiết chính là Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Thông Thiên bất tri bất giác đều sắp trở thành "liếm chó" của Tiêu Vân, dù sao Tiêu Vân rất mạnh, không chấp nhận bất luận kẻ nào phản bác!

Có ý kiến trực tiếp đi tìm Tiêu Vân đánh một trận!

Nữ Oa thì hàm tình mạch mạch nhìn Tiêu Vân vẫn đang tiếp tục thản nhiên đả tọa.

Tham gia nhiều lượng kiếp như vậy, nếu không có Tiêu Vân xuất hiện, nguyên bản bọn họ căn bản tránh không khỏi, nhưng sau khi Tiêu Vân xuất hiện, hoàn toàn thay đổi quỹ tích, các loại lượng kiếp bọn họ đều sẽ không chịu thiệt, cho nên Nữ Oa hiện tại cũng dưỡng

thành thói quen manh mục tin tưởng đối với Tiêu Vân.

Cho dù ác thi của Tiêu Vân hiện tại chứng đạo thành Thánh tại Ma Hợp thế giới, Nữ Oa cũng sẽ tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì trong mắt nàng, Tiêu Vân chính là lợi hại như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc cứng đờ, lại san san nhìn Tiêu Vân một cái, đột nhiên dâng lên một cái ý niệm hoang đường: Không phải đến lúc đó ngay cả một tôn ác thi của Tiêu Vân cũng có thể điếu đả hắn chứ?

Vậy thì cũng quá mất mặt rồi!

Thật sự là thực lực Tiêu Vân tấn thăng quá nhanh, quả thực vi phạm nguyên lý.

Nghe Hồng Quân giảng đạo cũng không có nhanh như vậy a, Hồng Quân lúc ban đầu giảng đạo ba lần, mỗi lần khá là một ngàn năm, Tiêu Vân đi Ma Hợp thế giới mới được bao lâu?

Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí hoài nghi môn hạ đệ tử của mình hiện tại đang đi theo Chuẩn Đề "ăn đất", kết quả Tiêu Vân nói cho hắn biết đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn tò mò, chẳng lẽ Ma Hợp thế giới có phương thức tăng lên thực lực độc đáo?

Hắn thăm dò hướng Tiếp Dẫn hỏi: "Tiếp Dẫn sư đệ, ác thi của ngươi như thế nào tu vi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ thuận miệng hỏi một câu, kết quả Tiếp Dẫn lại bị hỏi đến lão mặt đỏ bừng, hận không thể tìm cái kẽ đất chui vào.

Ác thi của hắn cùng ác thi của Tiêu Vân một trước một sau luân hồi chuyển thế sang Ma Hợp thế giới, lại được Chuẩn Đề sư đệ trợ giúp, Chuẩn Đề đem số đan dược ít ỏi còn lại đều cho Tiếp Dẫn, kết quả thực xấu hổ, Tiếp Dẫn hiện tại cách Thái Ất Kim Tiên còn kém

một chút điểm. ...

Khá là xấu hổ.

Tiếp Dẫn đành phải giả điếc, ngậm miệng không nói.

Tại Ma Hợp thế giới, hắn lại lập tức đem tin tức này nói cho Chuẩn Đề: "Chuẩn Đề sư đệ, phương tài Yêu Hoàng nói tại Lục Đạo Luân Hồi hắn đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong." Chuẩn Đề hiện tại tâm tình không tệ, tại đại thảo nguyên lại tìm được một chi bộ lạc Trư thân nhân, thuận lợi thu phục bọn họ, đồng thời cũng chiếm lĩnh địa bàn của bộ lạc Trư thân nhân này, thiên tỷ nhật cửu (tích lũy lâu dài), tổng lại cũng có căn cứ địa.

Kết quả Tiếp Dẫn đột nhiên nói cho hắn biết, Yêu Hoàng đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chuẩn Đề vui vẻ cười, không chút để ý nói: "Yêu Hoàng khẳng định là đang nói đùa, sư huynh cư nhiên tin là thật.

Tăng lên cảnh giới thật sự dễ dàng như vậy mà nói, bần đạo hiện tại sớm đã là Đại La Kim Tiên." Nói xong, sắc mặt hắn cứng đờ.

Tiêu Vân giống như chưa bao giờ nói giỡn về loại chuyện này.

Hắn nụ cười cương ngạnh quay đầu lại, thần sắc cực kỳ không tự nhiên hỏi: "Yêu Hoàng quả nhiên nói như vậy?" Hắn hiện tại thà tin rằng Tiếp Dẫn đang nói đùa với mình.

Tiếp Dẫn bất đắc dĩ gật gật đầu: "Xác thực như thế, ta xem Yêu Hoàng không có nói dối, cũng không cần thiết phải nói dối." Chuẩn Đề sắc mặt biến ảo.

Trước đó Tiêu Vân vừa xuất thế đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên, hắn tâm thái đã có điểm nổ tung, nhưng Tiêu Vân dù sao cũng là Tam Túc Kim Ô, trời sinh cường hãn, cho nên cũng không có gì để nói, là trời sinh, ghen ghét không được, chỉ có thể hâm mộ.

Nhưng mà, Tiêu Vân chỉ trong một cái chớp mắt từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ thăng lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, việc này khá là quá phận!

Chuẩn Đề đi qua thời gian dài như vậy, thực lực vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đây này.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đồng thời lâm vào trầm mặc.

Kết quả, trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân lại gần như cùng một thời khắc thu được truyền tin của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề: Tiếp Dẫn: Yêu Hoàng, thực lực vì sao tăng nhanh như vậy?

Chuẩn Đề: Yêu Hoàng, thực lực vì sao tăng nhanh như vậy?

Tiêu Vân mở mắt liếc Tiếp Dẫn một cái, bất quá Tiếp Dẫn lại không có nhìn hắn, một bộ nhãn quan tị tị quan tâm (mắt nhìn mũi mũi nhìn tim) đạm định, cùng tư thái truyền tin cho Tiêu Vân kém quá xa.

Tiêu Vân a a cười, cũng không điểm phá, nói toạc ra trước mặt mọi người thì Tiếp Dẫn không có đài giai hạ (bậc thang để xuống/lối thoát).

Hắn trực tiếp tại Lục Đạo Luân Hồi mở miệng nói: "Nếu dựa vào tu luyện bình thường thì khẳng định sẽ không nhanh như vậy.

Ác thi của ta luân hồi thành một tôn Viêm Ma trong Vực Sâu, hôm nay thông đạo mở ra, Vực Sâu cùng mặt đất liên thông, ác ma đại quân tiến công mặt đất.

Ta phát hiện, chỉ cần giết chết Thú nhân, Ma Hợp thế giới Thiên Đạo sẽ giáng xuống công đức cùng khí vận, cho nên thực lực mới có thể bạo trướng." Mấy vị Thánh Nhân toàn bộ đều bừng tỉnh đại ngộ.

Theo lý mà nói Tiêu Vân thiên tư viễn thắng bọn họ, thực lực cũng sẽ không tăng nhanh đến mức đó.

Hiện tại nghe Tiêu Vân nói là bởi vì giết Thú nhân, được Ma Hợp thế giới Thiên Đạo giáng xuống công đức và khí vận, vậy thì nói thông được rồi.

Tới tình trạng này, cái gì Tiêu Vân biết, bọn họ cơ bản cũng biết, có Thiên Đạo ý chí trợ giúp, tăng lên thực lực tự nhiên phi khoái.

Tiếp Dẫn nghe được vưu vi cẩn thận, biết được duyên cớ, lập tức nói cho Chuẩn Đề: "Sư đệ, ta nghe Yêu Hoàng nói, thực lực hắn tăng lên nhanh như vậy là bởi vì giết Thú nhân, Thiên Đạo giáng xuống công đức và khí vận." Chuẩn Đề nghe được tin tức này, tức thì trừng lớn đôi mắt: "Nga?

Còn có thể như vậy?

Đây là đạo lý gì?

Chẳng lẽ Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí muốn Thú nhân tộc diệt vong?" Giết địch lược đoạt khí vận thì có thể lý giải, nhưng dính sát nghiệp chẳng những không có nghiệp lực, Thiên Đạo còn giáng xuống công đức, đây là thao tác gì?

Chuẩn Đề nghĩ nát óc cũng chỉ có thể phỏng đoán là Thiên Đạo ý chí muốn đả áp Thú nhân tộc.

Chuẩn Đề đối với việc tăng lên thực lực tương đối để bụng, lập tức nói: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thử một lần liền biết!" Hắn vẫy tay gọi Trư Bát Giới, an bài nói: "Bát Giới, trong tộc có hay không có Trư thân nhân không phục quản giáo?

Đem bọn nó lôi ra, vi sư đích thân ra tay diệt sát, lấy đó răn đe!" Trư Bát Giới thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều ở đây, tự nhiên hết thảy nghe Chuẩn Đề phân phó, lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh áp giải hai cái Trư thân nhân thường xuyên dẫn đầu gây chuyện tới.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn liếc mắt nhìn nhau, Chuẩn Đề trực tiếp

động thủ, pháp tướng kim thân giơ tay, một chưởng áp xuống.

Nhìn như một chưởng nhẹ nhàng, kỳ thật có ngàn vạn cân sức mạnh.

Hai tên Trư thân nhân kia không kịp tranh biện, đã bị Chuẩn Đề một chưởng hóa thành huyết vụ.

Giết hai cái Trư thân nhân không phục quản giáo, Chuẩn Đề mặt đều đen lại.

Chẳng những không có được công đức khí vận, ngược lại còn gia tăng một tia nghiệp lực, quả thực là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Tiếp Dẫn đối với vị sư đệ này quá hiểu biết, chỉ cần nhìn sắc mặt Chuẩn Đề là biết kết quả.

Hắn vẻ mặt mộng bức, theo lý mà nói Yêu Hoàng sẽ không lừa gạt bọn họ, vậy hiện tại lại là tình huống gì?

Hoàn toàn nghĩ không thông, vì thế hắn trực tiếp tại trong Lục Đạo Luân Hồi cấp thiết hướng Tiêu Vân nói: "Yêu Hoàng, phương tài Chuẩn Đề sư đệ giết hai cái Trư thân nhân thường xuyên tác loạn, lại không có được công đức cùng khí vận, ngược lại nghiệp lực quấn thân, là chuyện gì xảy ra?" Tiêu Vân sửng sốt, thầm nghĩ động tác của Chuẩn Đề đảo nhanh, hắn vừa mới nói phương pháp nhanh chóng tăng tu vi, Chuẩn Đề đã làm xong thực nghiệm rồi.

Chỉ là kết quả thực nghiệm lại xảy ra một chút sai lệch, Chuẩn Đề giết hai cái Trư thân nhân chẳng những không được công đức khí vận, ngược lại nghiệp lực quấn thân, là chuyện như thế nào?

Chẳng lẽ, trước đó phỏng đoán về ý đồ của Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí là sai lầm?

Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí cũng không phải đang dưỡng

cổ?

Vậy cũng không thông a, rõ ràng hắn công đức khí vận đại trướng, một cọng lông nghiệp lực cũng chưa thấy.

Nếu nói Chuẩn Đề mặt đen, vậy cũng không đến mức đó.

Bất quá Tiêu Vân cũng coi thường Chuẩn Đề, Chuẩn Đề như hôm nay cũng chỉ là một cái Thái Ất Kim Tiên thực lực, tại trong mắt Thiên Đạo ý chí, chính là một con sâu kiến nhỏ bé không đáng kể, Thiên Đạo ý chí gần như không có khả năng sẽ đối với Chuẩn Đề đầu hạ sự chú ý.

Cho nên trong đó khẳng định có quan khiếu.

Các Thánh Nhân khác cũng mộng bức, Tiêu Vân khẳng định không có nói dối, Tiếp Dẫn hắn là cũng sẽ không nói dối.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nột nột mở miệng nói: "Chẳng lẽ Yêu Hoàng vừa xuất thế đã được Thiên Đạo ý chí thùy thanh, cho nên cử thủ đầu túc chi gian đều sẽ đạt được công đức cùng khí vận?" Lão Tử cũng mắt trông mong nhìn Tiêu Vân, ánh mắt thập phần phức tạp.

Tác vi Hồng Quân tọa hạ đại sư huynh, thực lực bị Tiêu Vân bỏ xa mấy chục con phố, hắn thường xuyên suy nghĩ vì sao chênh lệch với Tiêu Vân lại kéo giãn lớn như vậy, rõ ràng lúc bắt đầu hắn cùng Tiêu Vân ở cùng một vạch xuất phát.

Như hôm nay Nguyên Thủy Thiên Tôn nói Tiêu Vân được Thiên Đạo ý chí thùy thanh, hắn thâm dĩ vi nhiên (cho là đúng), nếu không mà nói, vì sao Tiêu Vân giết Thú nhân cũng có thể được công đức khí vận, Chuẩn Đề sư đệ giết hai cái Trư thân nhân lại nghiệp lực quấn thân, đãi ngộ khác biệt thực sự quá đáng!

Thông Thiên gật gật đầu, hóa thân thành "liếm chó số 1" của Tiêu Vân, sát hữu giới sự (như đúng rồi) tán đồng nói: "Có khả năng!

Yêu Hoàng khí vận như hồng, ngã đẳng thâm hữu thể hội.

Tại Hồng Hoang thế giới như thế, Ma Hợp thế giới diệc như thế, tại Ma Hợp thế giới chứng đạo thành Thánh chỉ nhật khả đãi!" Nữ Oa liếc Thông Thiên một cái, nhìn Thông Thiên một bộ đứng đắn thổi phồng cho Tiêu Vân, nàng đều cảm thấy có chút ngượng ngùng, chứng đạo thành Thánh bị Thông Thiên nói giống như một chuyện dễ dàng vậy.

Tiêu Vân vô ngữ, hắn còn đang suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, kết quả Tam Thanh tam ngôn lưỡng ngữ đã đem sự tình nói thành khí vận như hồng, bị Ma Hợp thế giới thùy thanh...

Nếu không phải hắn biết rõ không phải chuyện như vậy, xém chút nữa hắn cũng tin!

Hắn phân tích phản bác nói: "Giết chết Thú nhân đạt được công đức khí vận cũng không phải chỉ có ta như vậy, ác ma dưới trướng ta giết chết Thú nhân đều có được công đức cùng khí vận.

Tầng Vực Sâu này Đại lãnh chúa càng là có thực lực Chuẩn Thánh, trong Vực Sâu tài nguyên bần phạp, muốn tấn thăng Chuẩn Thánh ta thấy chỉ có một con đường này." Lời nói vừa dứt, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn lại mãnh liệt nhìn hắn hai mắt.

Không nghĩ tới Tiêu Vân mới vừa đi không bao lâu, dưới trướng đã có ác ma đi theo rồi, nếu nói không được Thiên Đạo ý chí thùy thanh, bọn họ đều không tin!

Bất quá Tiêu Vân nói, xác thực đã lật đổ phán đoán trước đó, những ác ma khác giết chết Thú nhân cũng có thể đạt được công đức khí vận, vậy thì không phải là cá biệt, trong đó tất nhiên có quy luật bọn họ không biết.

Lúc này, Hồng Quân vẫn luôn nhắm mắt ngồi đả tọa tu luyện ở

một bên mở miệng nói: "Nếu Ngô không đoán sai, đây hẳn là một hồi Lượng Kiếp của Ma Hợp thế giới, Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí đang thúc đẩy Vực Sâu nhất tộc cùng chủng tộc mặt đất đối kháng.

Trong Lượng Kiếp, tử thương vô số, đồng thời cũng cơ duyên vô số, cho nên Yêu Hoàng lúc giết chết Thú nhân mới có thể đạt được công đức khí vận." Hồng Quân vừa mở miệng, thiết trúng yếu hại.

Bởi vì dĩ thân hợp đạo, đối với từng hồi Lượng Kiếp sáo lộ ở Hồng Hoang thế giới hắn rõ như lòng bàn tay, cho nên chỉ nghe Tiêu Vân cùng Tiếp Dẫn nói một chút, liền biết Ma Hợp thế giới đang có một hồi Lượng Kiếp.

Giống như Vu Yêu lượng kiếp, Thiên Đạo ý chí thúc đẩy Vu tộc và Yêu tộc đối kháng, kỳ thật cũng là đang thúc đẩy Hồng Hoang thế giới phát triển.

Tiêu Vân cùng các Thánh Nhân bị Hồng Quân điểm một câu, nháy mắt đã minh bạch vấn đề mấu chốt.

Chủ yếu là Tiêu Vân trước đó đều chưa nghĩ về phương diện Lượng Kiếp, dù sao mới vừa tới Ma Hợp thế giới, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị cuốn vào trong Lượng Kiếp.

Tiếp Dẫn minh bạch sau đó, trong lòng ảo não, hối hận phương tài quá lỗ mãng, kỳ thật áp căn không cần Chuẩn Đề tự mình động thủ, để cho Trư Bát Giới giết một cái thử xem cũng có thể mà.

Nhưng mà, so với nghiệp lực càng làm cho hắn nhói lòng chính là, bên hắn áp căn không thấy ác ma đại quân trong Vực Sâu, cho nên cũng không có cơ hội giết ác ma thử xem có thể được công đức hay không.

Sau đó, vạn nhất thật sự có ác ma đại quân xuất hiện, làm không tốt sẽ bị hốt trọn ổ, vậy càng trát tâm (đau lòng), cho nên Tiếp Dẫn

nhất thời vô cùng rối rắm.

Chương 269

Trầm ngâm một lát, hắn mặt dày hướng Tiêu Vân cầu giáo: "Yêu Hoàng, không biết những Thú nhân kia giết chết ác ma có được công đức khí vận hay không?" Các Thánh Nhân nghe vậy cũng nhìn về phía Tiêu Vân.

Hiện tại xác định ác ma giết chết Thú nhân có thể được công đức cùng khí vận, như vậy làm ngược lại, Thú nhân giết chết ác ma nhất tộc trong Vực Sâu hay không cũng được công đức khí vận?

Đây là một tin tức trọng yếu.

Nếu chủng tộc mặt đất giết chết chủng tộc Vực Sâu có thể được công đức khí vận, vậy có nghĩa là trận Lượng Kiếp này Thiên Đạo ý chí không có khuynh hướng, song phương tự do bác sát.

Nếu chủng tộc mặt đất giết chết chủng tộc Vực Sâu vô pháp được công đức khí vận, vậy rõ ràng có thể nhìn ra, Thiên Đạo ý chí đang thiên bang chủng tộc Vực Sâu.

Tiêu Vân trầm ngâm nói: "Bần đạo sẽ xác nhận lại một phen." Tại Ma Hợp thế giới trên chiến trường, hắn chủ động thả hai tên Sư thân nhân thực lực không tồi tới gần.

Tiểu Liệt Ma cùng Hỏa Ma dưới trướng hoàn toàn không có ý thức được ý đồ của Tiêu Vân, vẫn tranh tiên khủng hậu giết lên, sung làm vai diễn pháo hôi bị hai cái Sư thân nhân liên tiếp giết chết.

Hai tên Sư thân nhân giết đỏ cả mắt tưởng rằng thực lực mình cường đại, cho nên giết tới tiền duyên, ngắn ngủn thời gian giết chết mười mấy cái Tiểu Liệt Ma cùng hai cái Hỏa Ma.

Báo thù sốt ruột, bọn chúng đối với Tiểu Liệt Ma đại tứ đồ sát,

dưới trướng Tiêu Vân những pháo hôi thực lực thấp kém này chỉ có thể dựa vào số lượng ưu thế vây công.

Tiêu Vân ánh mắt lóe lên, qua một cái đối mặt thời gian, hắn đã thăm dò được kết quả: Hai tên Sư thân nhân giết chết Tiểu Liệt Ma xong thực lực có chút ít tăng lên!

Tất nhiên là được công đức cùng khí vận.

Hắn không có ra tay, trơ mắt nhìn hai tên Sư thân nhân lâm vào trùng trùng bao vây sau đó bị vây công đến chết.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân mở mắt, gật gật đầu, báo cho biết: "Hữu hiệu, Thú nhân tộc giết chết ác ma tộc xong, cũng có được công đức khí vận." Tiếp Dẫn nghe được kết quả, lương một nửa tâm lại hơi hơi nhiệt thiết.

Giết chết ác ma tộc có thể nhanh chóng tăng lên thực lực, so với khổ khổ tu luyện thì nhanh hơn nhiều.

Hồng Quân nhận được Tiêu Vân đáp phục, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Thiên Đạo ý chí nếu thiên bang chủng tộc Vực Sâu mới có thể lệnh hắn cảm thấy kỳ quái, hiện tại không thiên vị, vậy là quá bình thường.

Chỉ là trong lòng hắn có một cái phỏng đoán trong thời gian ngắn khó có thể nghiệm chứng, cho nên lại nhắm mắt lại, không có mở miệng nói chuyện nữa.

Thông Thiên lúc này hóa thân thành hảo hữu nhiệt tình, cấp Tiêu Vân cùng Tiếp Dẫn ra cái chủ ý cùi bắp (tối kiến): "Ký nhiên Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí định ra loại quy tắc này, vậy chẳng phải là có thể tương hỗ xoát (cày/farm) công đức khí vận sao?" Tiếp Dẫn đang cân nhắc làm sao kiếm lời trong Lượng Kiếp này, nghe Thông Thiên

nói hỗ xoát công đức khí vận, thập phần để tâm truy vấn: "Thông Thiên sư huynh, lời này giải thích thế nào?

Công đức khí vận làm sao xoát?" Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn bộ đều ngẩng đầu liếc Tiếp Dẫn một cái, tự nhiên sinh ra một loại ưu việt cảm về chỉ số thông minh.

Thông Thiên ha hả cười, Tiếp Dẫn sư đệ hỏi rất hay, đặc biệt tiếng "Thông Thiên sư huynh" kêu đến thư tâm, hắn không tiếc rẻ chỉ giáo nói: "Việc này cần cùng Yêu Hoàng phối hợp.

Lấy thiên tư của Yêu Hoàng, tin tưởng thực nhanh sẽ tấn thăng Chuẩn Thánh, trở thành Đại lãnh chúa trong Vực Sâu, nắm giữ quyền chỉ huy ác ma đại quân, các ngươi tắc đa đa thu phục chủng tộc mặt đất, thực lực mạnh yếu không quan trọng, dù sao có thể thu bao nhiêu thì thu bấy nhiêu.

Sau đó các ngươi giết ác ma đại quân dưới trướng Yêu Hoàng, Yêu Hoàng giết thủ hạ của các ngươi, công đức khí vận há không phải trướng đến bay nhanh?" Nữ Oa liếc Thông Thiên một cái, cảm giác Thông Thiên ra cái chủ ý cùi bắp này thật sự không đáng tin cậy.

Ở cái nơi quỷ quái này, thủ hạ tự nhiên là càng nhiều càng tốt, nào có chuyện chủ động đi tặng đầu người, muốn làm như vậy, thực nhanh sẽ thành cô gia quả nhân rồi.

Tiêu Vân trong lòng tính toán một phen, ngẩng đầu cùng Tiếp Dẫn liếc mắt nhìn nhau, hai người hỗ tương đọc hiểu ý tứ.

Thông Thiên ra cái chủ ý này xác thực cùi bắp, nhưng tư duy thì không tồi, xác thực tồn tại tính khả thi, khủng bố đến lúc đó những thủ hạ kia nằm mơ cũng không nghĩ đến lão đại song phương là cùng một bọn, đem bọn họ toàn bộ bán sạch.

Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, trước mắt thời cơ chưa tới.

Một là Tiêu Vân chưa tấn thăng Chuẩn Thánh, hai là bên Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cũng chưa làm tốt chuẩn bị, hiện tại thủ hạ Chuẩn Đề chỉ có chút tôm tép nhãi nhép, Tiêu Vân đều chướng mắt, toàn diệt cũng cung cấp không được bao nhiêu công đức khí vận.

Hơn nữa, Tiêu Vân cũng không quang áp chú lên Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, hắn còn phái Tôn Ngộ Không cùng chín con Ngũ Trảo Kim Long tiến vào Ma Hợp thế giới, chỉ cần mưu tính một phen, Tôn Ngộ Không cùng Ngũ Trảo Kim Long cũng có thể cống hiến cho hắn.

Như thế, chờ thời cơ chín muồi, Tiêu Vân lại có thể thu gặt một đợt, nếu thao tác thoả đáng, ngay cả chứng đạo thành Thánh cũng chưa biết chừng.

Vì thế, Tiêu Vân đối với Thông Thiên khen ngợi: "Thông Thiên cái chủ ý này thật không tồi, nếu bố cục thoả đáng, hưng hứa chính là khế cơ chứng đạo thành Thánh." Thông Thiên nghe Tiêu Vân khen, chủ động tại trong lòng mỹ hóa ba chữ "chủ ý cùi bắp", rụt rè cười nói: "Đúng không!

Ta cái chủ ý này không tồi đi?

Nhìn như chuyện không thể nào, lại đại hữu khả vi, có thể thấy được ta ánh mắt trường viễn, thâm mưu viễn lự!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười đến có điểm xấu hổ, muốn xuất ngôn châm chọc Thông Thiên vài câu, lại sợ nói sai đắc tội Tiêu Vân, san san đem lời nói đều nghẹn vào trong bụng.

Thật sự muốn đả kích Thông Thiên, chủ ý cùi bắp như vậy mà Thông Thiên cũng nghĩ ra được, rõ ràng là buôn bán một lần lỗ vốn, những thủ hạ kia sống sót mới càng có giá trị được không!

Vô luận là tiến công ngoại địch hay thu thập tài nguyên, đều đại hữu khả vi, kết quả cư nhiên lại thảo luận hỗ tương tặng đầu người!

Thiên thiên (lại cứ) Tiêu Vân giống như đĩnh nhận khả kế hoạch này, còn nói có khả năng là khế cơ chứng đạo thành Thánh!

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh không lại Tiêu Vân, nhất định phải đứng ra hảo hảo phun hắn một trận.

Lão Tử nhìn Tiêu Vân cười ý vị sâu xa, cảm giác Tiêu Vân còn có thâm ý khác, nhíu mày khổ tư minh tưởng, lại vẫn không minh bạch vì sao Thông Thiên tùy miệng nói một loại chủ ý hỗ tương tặng đầu người mà Tiêu Vân lại cảm thấy hứng thú như vậy. ...

Càng không rõ, Lão Tử càng cảm thấy Tiêu Vân mưu tính thậm đại, khẳng định là năng lực chính mình không đủ, cho nên nhìn không rõ Tiêu Vân muốn làm cái gì.

Kỳ thật bọn họ lại tiến nhập vào tư duy lầm lẫn, Tiêu Vân từ đầu đến cuối đều không đem ác ma tộc Vực Sâu làm thủ hạ của mình.

Nói trắng ra là, ác ma trong Vực Sâu chết hết cũng không sao cả, bọn họ đều lo nâng cao tu vi, phát triển thế lực, lại quên mất mục đích ban đầu, bọn họ chính là bôn (chạy) tới việc lược đoạt khí vận Ma Hợp thế giới!

Tiêu Vân hiện tại cùng mấy vị Thánh Nhân thương nghị một phen, mạch suy nghĩ thập phần rõ ràng.

Tại Ma Hợp thế giới trên chiến trường, hắn bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Mị Ma đang áp trận tại hậu phương.

Chờ tấn thăng Chuẩn Thánh xong, sẽ thay thế ả!

Tiêu Vân trong lòng đã có quyết định.

Trong Vực Sâu, thực lực vi tôn, chỉ cần thực lực vượt qua Mị Ma, hắn có thể làm Đại lãnh chúa, các lãnh chúa khác sẽ chủ động quy phụ, không tồn tại cái gì trung thành đạo nghĩa.

Mị Ma đại lãnh chúa căn bản không biết Tiêu Vân đang mơ tưởng vị trí Đại lãnh chúa của mình, đối với Viêm Ma do Tiêu Vân hóa thân còn rất hài lòng, thực lực cường đại, lại xung kích phía trước, chút nào không bảo lưu sức chiến đấu của bộ hạ, vừa thấy liền biết là hảo thủ hạ.

Có chiến lược phương châm, Tiêu Vân giết Thú nhân không còn cố kỵ, thân thể Viêm Ma vốn cao lớn lại lần nữa bạt cao, khí thế Đại La Kim Tiên đỉnh phong bộc phát ra.

Những Thú nhân thực lực thấp kém bị khí thế áp chế, trong lòng sợ hãi.

Tiêu Vân một chưởng đẩy ra, một con rồng lửa dài hiện ra, Thú nhân bị hỏa diễm liếm phải phi tử tức thương.

Trong đại quân Thú nhân chỉ có mấy cái Đại La Kim Tiên, nhìn Tiêu Vân hỏa lực toàn khai đại tứ thu gặt, liều mạng hướng Tiêu Vân giết tới.

Nhưng mà, giữa Đại La Kim Tiên và Đại La Kim Tiên cũng có khác biệt, càng huống chi Tiêu Vân lấy cảnh giới và kinh nghiệm của Thánh Nhân Hồng Hoang để ngự địch, lại thêm chưởng khống Hỏa chi pháp tắc, kia quả thực giống như bật hack, sức chiến đấu không thể so sánh nổi.

Người khác thông qua công đức khí vận tấn thăng cảnh giới sẽ có vấn đề cảnh giới không xong, không cách nào khống chế thực lực, nhưng Tiêu Vân không tồn tại vấn đề này.

So với thực lực cảnh giới Thánh Nhân Hồng Hoang, hiện tại lực lượng Đại La Kim Tiên đỉnh phong kỳ thật không đáng nhắc tới, hắn có thể hoàn toàn chưởng khống.

Công kích của những Thú nhân kia trong mắt hắn cũng hào vô

chương pháp, dù sao công pháp của những Thú nhân này cùng công pháp tu luyện của Hồng Hoang thế giới cũng chênh lệch rất lớn.

Chỉ một cái đối mặt, mấy cái Đại La Kim Tiên trong đại quân Thú nhân đã bị Tiêu Vân miểu sát!

Ngay cả tiếng thảm thiết kêu rên cũng chưa kịp phát ra, đã bị Tiêu Vân coi như con kiến bóp chết.

Ác ma đại quân phía sau phát ra từng trận gầm rú, sĩ khí vô cùng cường thịnh.

Bởi vì Tiêu Vân tại phía trước xung kích hãm trận, trăm vạn đại quân Thú nhân giống như bị ác ma đại quân toàn diện áp chế.

Trong ác ma đại quân không thiếu những ác ma đã nhiều lần tiến công mặt đất, nhưng lần chiến đấu này là đánh đến thuận lợi nhất.

Ngay cả những ác ma lãnh chúa trước đó tại Vực Sâu đối với Tiêu Vân có chút bất mãn, sau khi Tiêu Vân thể hiện ra thực lực cường đại, cũng đối với Tiêu Vân hảo cảm đại tăng.

Thú nhân đang tre già măng mọc vọt lên phía trước trong lòng vô cùng bi lương.

Lang nhân tộc, Ngưu đầu nhân tộc, Sư thân nhân tộc thực lực cường đại toàn bộ đều tử thương thảm trọng, đám Trư thân nhân, Dương đầu nhân (người đầu dê), Mã đầu nhân (người đầu ngựa) ở hậu phương kia cũng khẳng định gánh không nổi.

Hồ nhân (người hồ ly), Miêu nhân (người mèo), Thử nhân chờ đợi xông lên phỏng chừng sẽ chết càng thảm.

Tuy rằng trước mắt song phương tử thương cộng lại mới mấy chục vạn, nhưng thắng bại gần như đã phân ra.

Đám Hồ nhân, Miêu nhân, Thử nhân... gan nhỏ khiếp nhược thậm

chí đang tính toán lâm trận bỏ chạy.

Tuy rằng làm như vậy sẽ chịu các Thú nhân tộc khác truy sát, nhưng tổng so với hiện tại mất mạng vẫn hơn.

Cũng vào lúc này, Tiêu Vân đột nhiên đem ánh mắt đầu hướng về một khu rừng trên ngọn núi phía xa, bên kia có từng luồng khí tức cường đại không hề che giấu đang thăng lên.

Mị Ma đại lãnh chúa cùng với các ác ma lãnh chúa khác toàn bộ đều nhíu mày, trong lòng giận mắng.

Đại quân Thú nhân bên này còn chưa thu gặt xong, đám tiện nhân Tộc Tinh Linh (Elf) kia lại toát ra tới.

Khi Tộc Tinh Linh cưỡi báo gấm, nai sừng tấm từ trên ngọn núi nhảy xuống, Tiêu Vân cũng nhìn rõ.

Hai tôn Đại Tinh Linh thực lực Chuẩn Thánh từ không trung bay tới, quát to: "Dừng tay!" Tiêu Vân mặt vô biểu tình nhìn thoáng qua Tộc Tinh Linh trước mặt ngăn cản, trong lòng cân nhắc thực lực song phương, tại Lục Đạo Luân Hồi cùng Chuẩn Đề truyền tin: Tiêu Vân: Chuẩn Đề, bên ta cũng gặp Tộc Tinh Linh, muốn ta báo thù cho ngươi không?

Chuẩn Đề đang cẩu tại khu vực đại thảo nguyên khiếm khuyết tài nguyên, vừa nhận được truyền tin của Tiêu Vân, nghe được ba chữ Tộc Tinh Linh, hai mắt xém chút phun lửa, đó là kỳ sỉ đại nhục (nỗi nhục lớn), lập tức truyền tin: SÁT!

Rất nhanh, Tiếp Dẫn cũng biết được Tiêu Vân gặp Tộc Tinh Linh, không cần truyền tin, trực tiếp tại Lục Đạo Luân Hồi dùng bản thể cùng Tiêu Vân giao lưu nói: "Yêu Hoàng, Tộc Tinh Linh kia thực lực mạnh không?

Có phải hay không cũng bá đạo như Vu tộc?" Tuy rằng thanh âm

không lớn, nhưng Hậu Thổ cùng Huyền Minh đang tu luyện một bên lại cũng nghe thấy được.

Hai vị Tổ Vu tức thì nộ hỏa trùng trùng trừng mắt nhìn Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn đốn giác lỡ lời, bên cạnh còn có hai vị Tổ Vu, tuy rằng hắn nói đều là lời nói thật, nhưng ngay trước mặt Vu tộc mà nói như vậy thì thực không tốt, vội vàng đổi giọng nói: "Tộc Tinh Linh kia làm chuyện gì?" Tiêu Vân nghe Tiếp Dẫn dò hỏi, cũng không để ý: "Tộc Tinh Linh kia xác thực bá đạo, Vực Sâu chủng tộc của ta đang cùng đại quân Thú nhân khai chiến, bọn họ đột nhiên chạy tới kêu ta dừng tay..." Hắn xém chút nữa hỏi đám Tộc Tinh Linh kia "có bị thiểu năng không?".

Tam Thanh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Vực Sâu ác ma đại quân và đại quân Thú nhân đang chiến đấu, Tộc Tinh Linh lúc này nếu gia nhập trận doanh Thú nhân thì còn cảm thấy bình thường, dù sao Tộc Tinh Linh theo nhận thức hiện tại cũng thuộc về chủng tộc mặt đất, kết quả Tộc Tinh Linh chạy ra kêu dừng tay?

Đây là thao tác gì?

Đánh giặc còn phải nghe Tộc Tinh Linh chỉ huy?

Tộc Tinh Linh cho đánh mới có thể đánh, không cho đánh thì không thể đánh?

Thiên Đình của Tiêu Vân tại Hồng Hoang gần như một tay che trời đều chưa từng can dự loại sự tình này, quản cũng quá rộng đi?

Tiếp Dẫn cũng vô ngữ: "..." Nhất thời nghẹn lời, hắn biết Chuẩn Đề sư đệ hiện tại đem Tộc Tinh Linh coi như đầu đẳng đại địch.

Tiêu Vân như hôm nay cũng gặp Tộc Tinh Linh, tuy rằng Tộc Tinh Linh song phương gặp được khả năng là hai nhóm khác nhau, địa vực

song phương phỏng chừng cũng cách khá xa, nhưng không ngại Tiếp Dẫn nghe ngóng tin tức có liên quan đến Tộc Tinh Linh, kết quả nghe được cái này.

Hắn cân nhắc, lăng là không biết nên bình phán cách làm của Tộc Tinh Linh như thế nào, đành phải ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân hỏi: "Vậy Yêu Hoàng lại đương xử trí như thế nào?" Tiêu Vân mở mắt, chém đinh chặt sắt nói: "Sát!" Hoàn mỹ thực hiện nguyện vọng của Chuẩn Đề.

Hai cái Đại Tinh Linh cũng bất quá là thực lực Chuẩn Thánh, tuy rằng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng hắn cũng có nắm chắc không nhỏ sẽ đánh giết được.

Khu khu hai cái Chuẩn Thánh, còn dạy hắn làm việc?

Đầy đất công đức khí vận Tộc Tinh Linh chạy tới nói khinh phiêu phiêu một câu là từ bỏ sao?

Lại nói, Tộc Tinh Linh cũng thuộc về chủng tộc mặt đất, nếu phân tích không sai, giết chết Tộc Tinh Linh hẳn là cũng có thể đạt được công đức khí vận!

Lúc Mị Ma lãnh chúa còn chưa phản ứng lại, Tiêu Vân đã nhảy lên, hỏa diễm làm thương, trực chỉ hai tôn Đại Tinh Linh.

Một khắc này, vô luận ác ma đại quân, đại quân Thú nhân, hay là Tộc Tinh Linh, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Ai cũng không nghĩ tới Tiêu Vân một lời không hợp liền bùng nổ, vừa ra tay chính là thế lôi đình vạn quân!

Hai cái Đại Tinh Linh kia hiển nhiên cũng không có phản ứng kịp.

Chương 270

Tộc Tinh Linh trước mắt tại Ma Hợp thế giới thực lực mạnh nhất, chủng tộc khác rất ít có kẻ dám cùng bọn họ phát sinh xung đột, đặc biệt Viêm Ma do Tiêu Vân hóa thân trước mắt chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, không phải cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên áp căn không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ đột nhiên bùng nổ.

Tại hậu quân tọa trấn, Mị Ma đại lãnh chúa thấy Tiêu Vân ra tay, trong lòng giận mắng.

Nếu không thể một kích xử lý hai cái Đại Tinh Linh, đám Tinh Linh ngạo mạn kia khẳng định xoay người sẽ chế tài bọn họ.

Cho nên giờ phút này bị Tiêu Vân bức hiếp, tên đã trên dây không thể không bắn.

Nàng trước tiên phản ứng lại, trong con ngươi tử quang lóe lên, hai cái Đại Tinh Linh đang muốn né tránh thân mình cứng đờ.

Một giây tiếp theo, thương lửa của Tiêu Vân đã giết tới.

Hai vị Đại Tinh Linh kinh sợ phát hiện, chính mình đang bị hỏa diễm cắn nuốt, thực lực Chuẩn Thánh không chống đỡ được hỏa diễm xâm thực, ngắn ngủn trong nháy mắt, đã tại trong hỏa diễm hóa thành tro tàn.

Đại lượng công đức cùng khí vận rơi xuống, Tiêu Vân lấy Đại La Kim Tiên đỉnh phong vượt cấp miểu sát hai vị Chuẩn Thánh Đại Tinh Linh, đương trường tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Không có bất luận gợn sóng gì, không có bất luận bình cảnh đột phá gì, hết thảy đều nước chảy thành sông tự nhiên như vậy, Tiêu Vân nhẹ nhàng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Phối hợp Tiêu Vân ra tay, Mị Ma đại lãnh chúa chỉ đạt được một bộ phận nhỏ công đức cùng khí vận.

Giờ phút này ả đang thần sắc phức tạp nhìn tên Viêm Ma dưới trướng dũng mãnh đến có điểm quá phận này.

Vừa rồi Tiêu Vân gần như không có nửa điểm do dự trực tiếp tập sát hai vị Chuẩn Thánh Đại Tinh Linh, làm cho ả cảm thấy một trận tê dại da đầu.

Một cái không tốt, Tiêu Vân thủ đương kỳ trùng (đứng mũi chịu sào), lập tức sẽ đón nhận hai tôn Chuẩn Thánh hàm nộ báo phục, ngay cả ác ma đại quân cũng sẽ chịu liên lụy.

Lại nhìn thoáng qua Tộc Tinh Linh đang phẫn nộ hướng bên này xung kích, trong lòng ả thầm tự khánh hạnh, may mắn hai vị Đại Tinh Linh có thực lực Chuẩn Thánh kia thốt bất cập phòng (trở tay không kịp) dưới tình huống đó ngã xuống, nếu không hôm nay ả chết chắc rồi.

Tiêu Vân thuận lợi giết chết hai cái Đại Tinh Linh, một hơi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cư cao lâm hạ quay đầu nhìn Mị Ma đại lãnh chúa một cái.

Vừa rồi Mị Ma ra tay, nếu không... phỏng chừng phải hai thương mới có thể giải quyết được đi.

Tin tức tốt này khẳng định phải chia sẻ cho Chuẩn Đề, hắn trực tiếp tại Lục Đạo Luân Hồi mở miệng nói: "Tộc Tinh Linh kia ngạo mạn tự đại, ta đột nhiên làm khó dễ, chém giết hai vị Chuẩn Thánh Đại Tinh Linh." Tiếp Dẫn khiếp sợ.

Trước đó hắn tưởng Tiêu Vân nói giết Tộc Tinh Linh là giết cảnh giới Đại La Kim Tiên, không nghĩ tới Tiêu Vân vừa ra tay là giết hai vị Chuẩn Thánh.

Hắn lăng lăng mở miệng nói: “Yêu Hoàng không phải mới cảnh giới Đại La Kim Tiên sao?” Cũng không phải Tiếp Dẫn hoài nghi thực lực Tiêu Vân, chỉ là theo bản năng hỏi như vậy, dù sao chênh lệch cảnh giới càng lên cao càng không thể vượt qua.

Thánh Nhân cảnh giới có thể nói một câu Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ (dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến), là có thể biết chênh lệch cảnh giới lớn bao nhiêu.

Thông Thiên xuy cười một tiếng, tác vi đầu sỏ "liếm chó" của Tiêu Vân hiện tại hào không hoài nghi, chém đinh chặt sắt nói: “Ai nói Đại La không thể giết Chuẩn Thánh?” Tiếp Dẫn á khẩu không trả lời được.

Người khác lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên giết Chuẩn Thánh hắn khả năng sẽ nghi ngờ, nhưng nếu là Tiêu Vân, hắn một trăm cái tin tưởng.

Các Thánh Nhân khác cũng nhìn Tiêu Vân, trong lòng tính toán nếu chính mình trở về cảnh giới Đại La Kim Tiên mà nói, muốn giết Chuẩn Thánh cũng không khó, tiền đề là mang theo pháp bảo.

Chỉ cần có pháp bảo tại tay, vượt cấp giết người có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bởi vì môn hạ không ít đệ tử cũng tiến vào Ma Hợp thế giới, cho nên đối với tình báo Ma Hợp thế giới cũng tương đối quan tâm, truy vấn: “Yêu Hoàng ra tay giết hai cái Chuẩn Thánh của Tộc Tinh Linh, Tộc Tinh Linh kia há không phải sẽ gia nhập trận doanh Thú nhân?” Hắn không có nói thẳng, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết: Tiêu Vân trực tiếp ra tay giết hai cái Chuẩn Thánh Tinh Linh ngạo mạn vô lễ, cái này không vấn đề, nhưng hậu quả cũng rõ ràng, trực tiếp đem Tộc Tinh Linh nguyên bản không tham chiến đẩy về phía trận doanh Thú nhân.

Tiêu Vân nhìn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chấp nhất quyền hành lợi hại, hơi hơi cười, đạm nhiên mở miệng nói: "Thật xấu hổ, Bần đạo lại đột phá." "Ách..." Nguyên Thủy Thiên Tôn há hốc mồm, nhất thời cảm giác cổ họng bị chặn lại!

Chỉ lo quyền hành lợi hại, đều quên mất một vụ này!

Tiêu Vân giết chết chủng tộc mặt đất sẽ đạt được công đức khí vận, có công đức khí vận giống như bật hack, sẽ rất dễ dàng đột phá.

Tiêu Vân đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, những Tộc Tinh Linh kia nháy mắt từ uy hiếp chuyển hóa thành thịt trên thớt, Tiêu Vân ba bất đắc (cầu còn không được) đám Tộc Tinh Linh kia tới tặng đồ ăn.

Tiêu Vân cảnh giới Chuẩn Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là thật đáng sợ, rõ ràng hồi ức lại sự sợ hãi lúc trước bị Tiêu Vân chi phối...

Lão Tử cũng chết lặng.

Nguyên bản hắn muốn nói hai câu, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Trong lòng tự hỏi, nếu chính mình gặp phải loại tình huống này, chỉ sợ cũng sẽ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn giống nhau, quyền hành lợi hại sau đó lựa chọn tạm thời lùi bước, từ từ mưu tính.

Nhưng làm như vậy nhất định tiến triển sẽ chậm.

Giống như lúc trước, ngày tấn thăng Thánh Nhân, hắn vốn cũng muốn học phương thức đột phá của Tiêu Vân, kết quả gặp phải khó khăn nên tạm thời lùi bước, sự tình đến nước này, từng bước lạc hậu, thực lực lạc hậu Tiêu Vân quá nhiều quá nhiều.

"Ai..." Lão Tử thở dài một hơi, một lần nữa thu thập tâm cảnh, không thể để chút chuyện này ảnh hưởng tâm cảnh của mình, hình

thành tâm ma thì không tốt.

Nhìn thoáng qua Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng bệnh tương liên, tâm tình hắn dễ chịu hơn nhiều.

Tiếp Dẫn tại Ma Hợp thế giới đem tin tức truyền lại cho Chuẩn Đề đang nỗ lực tu luyện.

Chuẩn Đề nghe nói Tiêu Vân giết hai cái Chuẩn Thánh Đại Tinh Linh, đốn giác đại khoái nhân tâm, hận mình không ở hiện trường, nếu hắn ở hiện trường, khẳng định sẽ cỗ vũ hò reo cho Tiêu Vân.

Kết quả, nghe Tiếp Dẫn nói Tiêu Vân lại đột phá, như hôm nay đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, Chuẩn Đề tức thì cảm giác cả người đều không xong.

Ni mã!

Hắn còn chưa đột phá Đại La Kim Tiên, Tiêu Vân đã trước tiên đột phá Chuẩn Thánh!

Sự thật này biết nói lý lẽ ở đâu?

Thiên đạo bất công a!

Thiên đạo bất công a!

Chuẩn Đề đấm ngực dậm chân, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng, sợ họa từ miệng mà ra, bị Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí chú ý.

Bất quá Tiêu Vân tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, Chuẩn Đề trừ bỏ cực độ hâm mộ ở ngoài, sẽ không có bất mãn.

Dù sao cùng một trận doanh, Tiêu Vân thực lực càng mạnh càng tốt, hận không thể Tiêu Vân trực tiếp thay thế được Ma Hợp thế giới Thiên Đạo ý chí đây này.

Nói câu đại bất kính, nếu điều kiện cho phép, Chuẩn Đề thậm chí

cầu còn không được Tiêu Vân thay thế được Đại Đạo ý chí!

Đến lúc đó hắn quỳ liếm Tiêu Vân một phen, Tiêu Vân cấp hắn giáng xuống công đức khí vận, Chuẩn Đề há không phải phân phân chung (trong phút chốc) lắc mình biến hoá, tấn thăng Hỗn Nguyên Thánh Nhân?

Đáng tiếc a, cũng chỉ có thể ngẫm lại.

Trong bọn họ thực lực mạnh nhất là Tiêu Vân, cách cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng còn kém xa, vẫn là phải mưu tính đương hạ.

Chuẩn Đề cảm giác có điểm ngồi không yên, cân nhắc cũng phải nghĩ biện pháp nhanh chóng tăng tu vi mới được, cứ rập khuôn theo quy củ khổ khổ tu luyện như vậy, ngày tháng năm nào mới có thể ngao xuất đầu a!

Tiêu Vân đem tin tức tốt đột phá Chuẩn Thánh chia sẻ cho các Thánh Nhân xong, tâm tình càng thêm thư sướng.

Nhìn về phía đám Tộc Tinh Linh đang phẫn nộ xông tới, hắn một bước bước ra, chủ động chắn trước mặt ác ma đại quân, đôi tay ấn xuống mặt đất, mặt đất nháy mắt hóa thành một biển lửa.

Những Tộc Tinh Linh kia ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh đều không có, tại thời điểm Tiêu Vân đột phá Chuẩn Thánh vận mệnh đã chú định rồi.

Thực lực nghiền áp, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hắn nháy mắt phá hỏng đường lui của bọn họ.

Báo săn cùng nai sừng tấm tọa thú kinh hoảng chạy loạn khắp nơi, đội liệt nguyên bản chỉnh tề triệt để hỗn loạn.

Tiêu Vân nhìn đám Tộc Tinh Linh diện mạo tuấn mỹ giờ khắc này lộ ra biểu tình kinh hoảng thất thố, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đám Tộc Tinh Linh này mới có chút thực lực ấy đã dám kiêu ngạo vô lễ như thế, nếu để cho bọn họ giống như Vu tộc lúc trước tại Hồng Hoang thế giới chiếm cứ thiên địa đại thế, còn không phải muốn lên trời sao?

Vọng đám Tộc Tinh Linh đang bị hỏa diễm bao vây, hắn lăng không nắm chặt tay, hỏa diễm lập tức bạo trướng, trong nháy mắt đem hơn hai ngàn Tinh Linh cắn nuốt.

Công đức khí vận lần nữa như nước lũ vỡ đê hướng hắn trút xuống, hơn hai ngàn Tinh Linh mang lại cảm giác tăng lên còn mạnh hơn so với giết hai vạn Thú nhân.

Ác ma đại quân nhìn thấy Tiêu Vân đại phát thần uy, trước chém giết hai cái Chuẩn Thánh Đại Tinh Linh, kế tiếp trảm thảo trừ căn tiêu diệt sở hữu Tộc Tinh Linh có ý đồ gia nhập chiến trường, sở hữu ác ma toàn bộ đều gầm rú phát tiết khoái ý.

Tiêu Vân tại trong chi ác ma đại quân này đã dùng thực lực kiến lập uy vọng.

Những Thú nhân kia thấy Tộc Tinh Linh tới điều đình đã toàn quân bị diệt, cũng hoảng sợ.

Tuy rằng bọn họ cũng chán ghét đám Tộc Tinh Linh kiêu ngạo kia, đổi làm bình thường nhìn thấy Tộc Tinh Linh xui xẻo, bọn họ sẽ trầm trồ khen ngợi, nhưng hiện tại đám Tộc Tinh Linh này tới kêu đình chỉ chiến tranh là có lợi đối với bọn họ.

Bọn họ còn hy vọng Tộc Tinh Linh xuất hiện xong chiến đấu có thể chấm dứt, nhưng sự tình phát triển vượt quá dự kỳ, tôn Viêm Ma cao lớn kia hào không sợ hãi Tộc Tinh Linh cường thế, một lời không hợp liền đem Tộc Tinh Linh tới đây toàn bộ diệt sát.

Cho nên, Thú nhân tộc tại ngắn ngủi giằng co sau đó, trận tuyến

hỏng mất.

Đám Hồ nhân, Miêu nhân, Thử nhân trốn ở phía sau bị dọa đến tè ra quần, chưa đầu nhập chiến đấu đã chạy trước.

Bọn họ vừa chạy, các Thú nhân khác tuy rằng ngoài miệng giận mắng, nhưng chạy cũng không chậm.

Thú nhân chỉ số thông minh thấp không đại biểu hoàn toàn không có não, tôn Viêm Ma kia thật sự quá cường đại, hoàn toàn không phải đối thủ, lưu lại chỉ có một con đường chết.

Tiêu Vân nhìn đại quân Thú nhân tứ tán bôn đào, bay lên giữa không trung, hỏa diễm kéo cái đuôi dài nện xuống bình nguyên, giống như từng phát đạn pháo thu gặt sinh mệnh đại quân Thú nhân.

Đứng ở hậu phương, Mị Ma đại lãnh chúa ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Vân hào không cố kỵ thăng lâm giữa không trung đại phát thần uy, trong lòng tò mò vô cùng.

Hỏa diễm chi lực của Tiêu Vân viễn siêu nhận thức của ả đối với Viêm Ma, hỏa diễm trên người Tiêu Vân phảng phất như vô cùng vô tận.

Cứ đà phát triển này, Tiêu Vân sớm hay muộn sẽ trở thành Viêm Ma cường đại nhất từ khi Vực Sâu đản sinh tới nay.

Quan trọng nhất là, ả lo lắng Tiêu Vân sẽ ở sau chiến tranh đoạt vị trí Đại lãnh chúa.

Đừng nhìn bên trong Vực Sâu không có vật tư, nhưng có thể đi cướp a.

Giống như hiện tại đại quân Thú nhân chiến bại, có thể thu hoạch vật tư.

Tác vi Đại lãnh chúa, có thể đạt được thiên tài địa bảo nhiều nhất,

đồ tốt cơ bản đều phải do Đại lãnh chúa chọn xong, mới đến phiên thủ hạ lãnh chúa chọn.

Cho nên, thống suất một tầng Vực Sâu kỳ thật rất có chỗ tốt.

Nếu Tiêu Vân chỉ bảo ả nhường ngôi, ả hơn phân nửa sẽ đáp ứng, nhưng ả lo lắng nhất chính là Tiêu Vân trực tiếp trừ khử ả.

Chỉ cần cái Đại lãnh chúa này chết đi, Tiêu Vân thực lực mạnh nhất, có thể danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị Đại lãnh chúa, đám ác ma bên dưới cũng sẽ không có bất mãn.

Thậm chí những ác ma lãnh chúa kiệt ngạo bất tuần kia sẽ càng thêm duy trì một Tiêu Vân bá khí trắc lậu (bá khí lộ ra ngoài), còn ả là Mị Ma muốn áp phục đông đảo ác ma lãnh chúa cũng không dễ dàng.

Trong lòng đang lo lắng cái này, kết quả Tiêu Vân thu gặt một đám lớn Thú nhân xong, Thú nhân còn lại tứ tán bôn đào, hiện tại truy kích cũng cố hết sức, huống chi còn phải lưu chút canh cho ác ma đại quân phía dưới uống một chút, cho nên hắn đem ánh mắt đầu hướng về phía Mị Ma đại lãnh chúa.

Muốn tại Ma Hợp thế giới lược đoạt khí vận, cái Đại lãnh chúa này là không thể không xử lý.

Hiện tại cơ sở đã đánh hạ, thực lực cũng đủ rồi, đoạt lấy ngôi vị Đại lãnh chúa cũng là sự tình nước chảy thành sông.

Bất quá Tiêu Vân không dám coi thường Mị Ma này, sau khi lên Chuẩn Thánh, lấy lĩnh ngộ của hắn đối với cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực viễn không phải cái Mị Ma này có thể so sánh.

Nếu muốn ngay cả một cái Mị Ma cũng đánh không lại, Tiêu Vân đều không có mặt mũi lăn lộn nữa.

Mị Ma đại lãnh chúa trong lòng căng thẳng.

Một khắc này, ả cảm nhận được sự tim đập nhanh chưa từng có, sát cơ mãnh liệt gần như làm cho ả thở không nổi.

Viêm Ma do Tiêu Vân hóa thân rõ ràng chỉ vừa mới đột phá Chuẩn Thánh, nhưng lại cho ả một loại áp bách cảm chỉ có ở Chuẩn Thánh đỉnh phong mới có, phảng phất đứng ở trước mắt ả là một tôn Thánh Nhân.

Cầu sinh dục mãnh liệt làm cho ả không màng tôn nghiêm, thân vi Đại lãnh chúa, lại chủ động cong đầu gối, khuất tất quỳ rạp xuống đất chủ động thần phục nói: "Ngã nguyện phụng nâm vi tôn (tôn ngài làm chủ), nghe theo ngài hết thảy chỉ thị, ngôi vị Đại lãnh chúa đương nhiên quy thuộc về tồn tại thực lực mạnh nhất!" Hiện tại quỳ xuống cầu xin tha thứ tuy rằng mất mặt, nhưng tổng so với việc để Viêm Ma ra tay xong mất mạng vẫn hơn.

Tiêu Vân nhìn Mị Ma đại lãnh chúa quỳ trên mặt đất đang hơi hơi phát run, cân nhắc rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắn mới vừa động sát tâm, tôn Mị Ma đồng dạng cảnh giới Chuẩn Thánh này ngay cả mặt mũi cũng không cần, đương trường quỳ xuống cầu xin tha thứ...

Bất đắc dĩ phải nói, cái dáng vẻ quỳ một chân của Mị Ma đại lãnh chúa này, xác thực tràn ngập khí tức mị hoặc.

Chương 271

Tuy rằng khí chất nhan trị so không được với Nữ Oa, cũng so không được với Thường Hi cùng Hi Hòa hai chị em, nhưng lại có một phen phong vị khác.

Hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm Mị Ma, lại cho Mị Ma áp lực tâm lý cực lớn, hoàn toàn đoán không ra Tiêu Vân đang suy nghĩ cái gì, cảm giác sinh tử của mình giờ khắc này bị bóp chặt trong tay Tiêu Vân, một cái không cẩn thận, sẽ bị Tiêu Vân dùng lôi đình thủ đoạn đánh giết.

Tiêu Vân đoán không ra Mị Ma này vì sao lại túng (nhát gan) như vậy, tại trong Lục Đạo Luân Hồi chủ động nhắc tới cái này: "Chư vị, Bần đạo vừa đem nhân mã Tộc Tinh Linh diệt, tàn dư đại quân Thú nhân cũng tứ tán bôn đào.

Kỳ quái chính là, đồng dạng là cảnh giới Chuẩn Thánh, Đại lãnh chúa kia lại tại một khắc Bần đạo động sát tâm liền lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Bần đạo cảm thấy không hợp thường lý, ta mới vừa tấn thăng Chuẩn Thánh, Đại lãnh chúa kia đã sớm ở cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu nói nhường ngôi ta có thể miễn cưỡng lý giải, nhưng quỳ xuống cầu xin tha thứ thì lại không có đạo lý a..." Nguyên Thủy Thiên Tôn: "..." Lão Tử: "..." Tiếp Dẫn: "..." Nghe xem!

Nghe xem!

Đây là tiếng người sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Tiêu Vân một bộ đứng đắn nói những lời này, tâm thái đều sắp nứt ra rồi.

Bởi vì hắn nhớ tới đoạn vãng sự bi thảm lúc trước bị Thập Nhị Tổ Vu đánh tới tận cửa, đặc yêu (đệt mợ) hợp lại cảnh giới chiếm ưu thế thì bị đánh, sau đó Tiêu Vân cảnh giới y hệt thì đối phương lại quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Quan trọng là người ta quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng thôi đi, Tiêu Vân còn cảm thấy không hợp lý?

Sau đó còn tìm bọn họ phân tích phân tích!

Đây là việc người làm sao?! "Truyền lệnh!

Từ hôm nay, tầng thứ bảy mươi hai Vực Sâu do Viêm Ma đại nhân chấp chưởng!

Viêm Ma đại nhân là Vực Sâu Đại Lãnh Chúa nhiệm kỳ mới, ta, Mị Ma, sẽ tuân theo hết thảy chỉ lệnh của Viêm Ma đại nhân, trở thành nữ bộc trung thành nhất của ngài!" Mị Ma run rẩy quỳ trước mặt Tiêu Vân, hạ đạt mệnh lệnh cuối cùng với tư cách là người phát ngôn của Vực Sâu Đại Lãnh Chúa.

Theo tiếng ra lệnh của Mị Ma, vô số Truyền Lệnh Bức Ma mọc cánh nhanh chóng bay về tứ phía bát phương.

Trong khoảnh khắc, tin tức Mị Ma nhường ngôi cho Viêm Ma, Tiêu Vân trở thành tân Vực Sâu Đại Lãnh Chúa liền truyền khắp toàn bộ đại quân Ác ma.

Ác ma tộc vốn dĩ cường giả vi tôn, chỉ cần thực lực đủ cường đại, ai làm Đại Lãnh Chúa cũng đều không quan trọng.

Huống chi Tiêu Vân vừa rồi trên chiến trường biểu hiện thần dũng như vậy, đánh giết hai tôn Chuẩn Thánh của tộc Tinh Linh (Elf), đại quân Ác ma biết được Tiêu Vân trở thành tân Vực Sâu Đại Lãnh Chúa, cao hứng còn không kịp nữa là.

Không ít Ác ma thậm chí vì chuyện Viêm Ma trở thành tân Đại

Lãnh Chúa mà hoan hô không ngớt.

Trong nháy mắt, trăm vạn đại quân Ác ma đã trở thành tiểu đệ dưới trướng Tiêu Vân.

Nhìn trăm vạn đại quân Ác ma trong nháy mắt quy thuận dưới trướng, Tiêu Vân gật đầu với Mị Ma. "Không tệ, rất thức thời." "Đa tạ Viêm Ma đại nhân tha mạng!" Mị Ma đứng dậy thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ cái mạng nhỏ này rốt cuộc cũng giữ được rồi, nếu đổi lại là tên tiền nhiệm Đại Lãnh Chúa thực lực bạo tăng, tuyệt đối sẽ không lưu lại kẻ tiền nhiệm. "Khởi bẩm Viêm Ma đại nhân, phụ thân của ta là Đại Lãnh Chúa tầng thứ sáu mươi sáu của Vực Sâu, nếu như Viêm Ma đại nhân ngài có nhu cầu, ta có thể giúp ngài liên hệ với phụ thân ta, sáp nhập dòng chảy, toàn quyền nghe đại nhân phân phó." Ác ma tộc không có vinh nhục hay thân tình đáng nói, Mị Ma sau khi trở thành thủ hạ của Tiêu Vân, việc đầu tiên là hướng Tiêu Vân hiến mị, thậm chí bán đứng luôn cả người cha Đại Lãnh Chúa của mình.

Bất quá Tiêu Vân đối với việc này cũng không cảm thấy hứng thú, hiện tại cái hắn cần là mở rộng thế lực tại Ma Hợp thế giới, để âm thầm lược đoạt càng nhiều thiên đạo khí vận của thế giới này.

Hiện tại xem ra, có thể lôi toàn bộ Hồng Hoang Long tộc vào làm tay sai.

Tiêu Vân ở trong Lục Đạo Luân Hồi dò hỏi mấy vị Hồng Hoang Thánh Nhân: "Đem toàn bộ Hồng Hoang Long tộc ném vào Ma Hợp thế giới thấy thế nào?" Hồng Hoang Long tộc hiện tại vốn dĩ toàn quyền nghe Tiêu Vân, Lão Tử tự nhiên không có ý kiến: "Hồng Hoang Long tộc cao không tới thấp không xong, đưa đến Ma Hợp thế giới ma luyện cũng là một chuyện tốt." Tiếp Dẫn thì lại có chút hướng mong: "Long tộc hiện tại chiến lực tuy rằng yếu một chút, nhưng thắng ở chỗ điểm xuất phát sau khi luân hồi chuyển thế cao a, vừa sinh ra đã là

Thái Ất Kim Tiên, ở tại Ma Hợp thế giới cũng là tay sai tốt!

Yêu Hoàng nếu không để ý thì có thể thả nhiều một chút ở bốn phía ta và Chuẩn Đề, đến lúc đó ngộ nhỡ có chuyện gì cũng có người chiếu ứng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói thầm: "Long tộc như hôm nay đều ở dưới trướng Yêu Hoàng, tự nhiên là phái đi đâu thì đi đó, bất quá nếu phái toàn bộ đi, xác thực là một cỗ lực lượng không tồi." Thông Thiên nhiệt tình kiến nghị: "Đảo lại có thể để Đông Hải Long Vương mang theo Thí Thần Thương đi, đến lúc đó khi Yêu Hoàng chinh phạt Ma Hợp thế giới có thể phái thượng dụng tràng." Tiêu Vân gật gật đầu: "Ân, đã như vậy, truyền lệnh Hồng Hoang Long tộc, lập tức cử tộc luân hồi tiến vào bên trong Ma Hợp thế giới, không được sai sót!" Theo Tiêu Vân vung tay lên, mặc kệ là Long tộc trong Hồng Hoang hay Long tộc di lưu tại chư thiên vạn giới, bao gồm cả Đông Hải Long Vương, toàn bộ tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Tiêu Vân tùy tay chỉ một cái, Hồng Hoang Long tộc liền tứ tán sinh ra tại Ma Hợp thế giới, Đông Hải Long Vương mang theo Thí Thần Thương trực tiếp chuyển thế thành một tôn Ma Long dưới trướng Tiêu Vân.

Đông Hải Long Vương có hạnh hiệu mệnh dưới trướng Tiêu Vân, sau khi dâng lên Thí Thần Thương cho Tiêu Vân liền lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vàng vuốt mông ngựa Tiêu Vân, cân nhắc lần này phải biểu hiện cho thật tốt, nhất định phải làm cho Tiêu Vân hài lòng, như vậy Long tộc mới có cơ hội triệt để xoay người.

Có không ít Hồng Hoang Long tộc sinh ra tại một vùng thảo nguyên cách bộ lạc của Chuẩn Đề không xa.

Chuẩn Đề sau khi biết chuyện, cười đến ngoác cả mồm, lập tức đối với Tiêu Vân ngàn ân vạn tạ: "Đa tạ Yêu Hoàng!

Ta cùng Long tộc thủ vọng tương trợ, nhất định có thể đánh hạ

một mảnh cơ nghiệp!" Sau khi đưa toàn bộ Hồng Hoang Long tộc nhập vào Ma Hợp thế giới, Tiêu Vân lại nhớ tới con khỉ kia.

Như hôm nay Tôn Ngộ Không đã tiến vào Ma Hợp thế giới, với tính cách đội trời đạp đất, cổ quái lại thêm thực lực cũng không yếu, triệu hồi về cũng là một phần chiến lực.

Tiêu Vân liền thông qua Lục Đạo Luân Hồi liên hệ với Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Tôn Ngộ Không vẫn đang đơn đả độc đấu, giờ phút này đang cùng một bộ lạc Thú nhân (Orc) trong Ma Hợp thế giới sống mái với nhau.

Đó là một bộ lạc Hầu nhân (người khỉ).

Thủ lĩnh của bộ lạc Hầu nhân này vừa mới thống nhất một trăm ba mươi bảy bộ lạc Hầu nhân trong khu rừng, chính thức tại trung tâm rừng rậm cử hành nghi thức xưng vương, tự xưng là Hầu Vương.

Tôn Ngộ Không đi ngang qua nơi này, thấy tên thủ lĩnh Hầu nhân kia tự xưng Hầu Vương, nhớ tới những ngày tháng khoái hoạt tại Hoa Quả Sơn, không kìm được bi từ trong tâm, nộ hướng gan biên sinh.

Lại thêm tên thủ lĩnh Hầu nhân này vừa mới xưng vương, tính tình cũng thập phần hiêu trương.

Thế là, đánh nhau.

Toàn bộ quá trình có thể tổng kết bằng bốn câu thoại sau: "Nhìn cái gì?" "Nhìn mày đấy!" "Nhìn thử xem!" "Thử thì thử!" Thủ lĩnh bộ lạc Hầu nhân này có thể thống nhất một trăm ba mươi bảy bộ lạc, thống trị dưới trướng trăm vạn Hầu nhân, thực lực cũng không phải dạng vừa, lập tức cùng Tôn Ngộ Không đánh đến nan giải nan phân.

Tiêu Vân bấm ngón tay tính toán, sau khi biết được tiền nhân hậu

quả cũng dở khóc dở cười.

Cái tên Tôn Ngộ Không này vẫn xúc động lỗ mãng như vậy.

Tiêu Vân lập tức truyền âm cho Tôn Ngộ Không: "Tôn Ngộ Không!

Khoan hãy đánh!

Lập tức đến dưới trướng Bản hoàng nghe lệnh!

Bộ lạc Hầu nhân kia ta sẽ tự trợ giúp ngươi bắt lấy, đến lúc đó để ngươi làm Hầu Vương." Tôn Ngộ Không tuy rằng hành sự mãng tràng, nhưng đối mặt với Tiêu Vân lại không dám có chút nào vi kháng, nghe Tiêu Vân truyền âm, liền lập tức vứt bỏ tên Hầu Vương đang ngơ ngác, triều phương hướng đại quân Viêm Ma cực tốc bay đi.

Tiêu Vân sau khi truyền âm cho Tôn Ngộ Không, liền chỉ huy thủ hạ trăm vạn đại quân Ác ma truy kích đám Thú nhân đang tứ tán đào tẩu, đồng thời phái ra Ác ma có thể phi hành trinh sát phân bố thế lực địa biểu, ngay cả Đông Hải Long Vương chuyển thế thành Ma Long cũng thí điên thí điên chạy ra ngoài thám thính.

Hiệp giao chiến đầu tiên, bởi vì có sự tồn tại của Tiêu Vân, phe cánh Ác ma Vực Sâu ở tầng này đã đánh thắng đại quân Thú nhân, đại hoạch toàn thắng.

Trăm vạn đại quân Ác ma chiến tổn không nhiều, Tiêu Vân giết chết hai tôn Đại Tinh Linh cảnh giới Chuẩn Thánh, thuận lợi tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bất quá bấy nhiêu vẫn chưa đủ, thật vất vả mới mở ra được một cái thông đạo không gian lên địa biểu, chỉ cần giết chết sinh vật địa biểu là có thể hoạch đắc công đức khí vận, nhanh chóng biến cường, cơ hội này sở hữu Ác ma Vực Sâu đều sẽ không bỏ qua.

Tiêu Vân càng định đem Ma Hợp thế giới giết đến long trời lở đất,

hảo hảo dò xét cái đáy của Ma Hợp thế giới một chút, phản chính dù chọc trời thủng một lỗ cũng không sao, cùng lắm thì rút về Lục Đạo Luân Hồi, lần sau đổi cái thân phận khác lại tới.

Muốn biết càng nhiều tình báo về Ma Hợp thế giới, phải tìm biện pháp thiết thủ khí vận của thế giới này, hoặc hứa có thể từ Ma Hợp thế giới thu hoạch được không ít chỗ tốt.

Đám Ác ma Vực Sâu thủ hạ của Tiêu Vân, giờ phút này hô hấp không khí ngọt ngào của thế giới mặt đất, tứ ý làm phá hoại, nơi đi qua là một mảnh bừa bộn, dù là một cái cây chắn ở phía trước cũng phân phân chung bị chém thành vụn gỗ.

Những sinh vật địa biểu co rúc trốn tránh trong góc, bị Ác ma Vực Sâu với dung mạo khả bố tìm được liền xé thành mảnh nhỏ.

Trận chiến trước đó, đại quân Thú nhân bị đánh gãy xương sống lưng, những Thú nhân này chưa từng trải qua loại đồ sát nghiêng về một bên như thế, cho nên hoàn toàn mất đi cốt khí đối kháng với Ác ma Vực Sâu, từng cái bị tìm ra rồi biến thành tư lương để đám Ác ma Vực Sâu tăng thực lực.

Bởi vì Vực Sâu và Địa Biểu hoàn toàn đối lập, cho nên giết chết bất kỳ sinh vật địa biểu nào, Ác ma Vực Sâu đều có thể hoạch đắc công đức khí vận, không ngoại hồ là nhiều hay ít mà thôi, cho nên nơi đại quân Ác ma của Tiêu Vân đi qua, ngay cả con chó cũng không lưu lại.

Tôn Ngộ Không sau khi nhận được triệu hoán của Tiêu Vân, toàn tốc chạy tới, đến gần chỗ Tiêu Vân cũng không có lập tức hiện thân, bởi vì quanh Tiêu Vân có quá nhiều Ác ma Vực Sâu, Tôn Ngộ Không sợ bại lộ, làm hỏng đại sự của Yêu Hoàng.

Tiêu Vân phát giác Tôn Ngộ Không đã đến, giờ phút này trong lòng cũng có kế hoạch, lập tức truyền âm nói: "Tôn Ngộ Không, đợi lát

nữa ngươi lộ diện, một kích đánh chết mấy tên Ác ma Vực Sâu, sau đó lập tức chạy, nhưng cũng không cần chạy xa, ta chốc lát sẽ chỉ thị một số Ác ma Vực Sâu đi truy kích, đến lúc đó ngươi đem đám Ác ma Vực Sâu truy kích này giết sạch toàn bộ." Tôn Ngộ Không giờ phút này đối với Tiêu Vân sớm đã nói gì nghe nấy, Tiêu Vân an bài đơn giản, Tôn Ngộ Không tự nhiên miệng đầy đáp ứng: "Ngộ Không tuân mệnh!" Đáp ứng xong, hắn lập tức nhảy ra, Kim Cô Bổng trong tay đón gió mà lớn, dưới sự đánh lén, một gậy đập chết mười mấy tên Ác ma Vực Sâu.

Tôn Ngộ Không lập tức cảm ứng được có công đức khí vận hàng hạ, bình cảnh tu vi của hắn lập tức nới lỏng vài phần.

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi, thảo nào Yêu Hoàng kêu hắn giết Ác ma Vực Sâu, thì ra là có chỗ tốt bực này!

Sau khi tới Ma Hợp thế giới, hắn cần cù tu luyện, đánh nhau càng là không ngừng nghỉ, thực lực tiến triển chưa bao giờ nhẹ nhàng như lần này, thậm chí so với lúc luân hồi chư thiên vạn giới còn muốn dễ dàng hơn, giống như Thiên Đạo ý chí đang cưỡng ép đề cao thực lực vậy.

Đừng nói, loại cảm giác này thật sảng khoái.

Tôn Ngộ Không cũng không tự tác chủ trương ham chiến, thành thật nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Vân, đánh lén một đợt liền lập tức xoay người bỏ chạy.

Tiêu Vân thì chỉ thị một đội Cốt Ma (Ma xương) tiến đến truy kích Tôn Ngộ Không, thực tế là để đám Cốt Ma này đi "tặng đồ ăn", giúp đỡ Tôn Ngộ Không tăng thực lực.

Dù sao hiện tại Tôn Ngộ Không mới chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, không thể giúp được đại ân, tối thiểu cũng phải đem Tôn Ngộ Không nâng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tôn Ngộ Không cẩn tuân pháp chỉ của Tiêu Vân, không có chạy xa, ngồi chờ một lát, nhìn thấy một đội Ác ma Vực Sâu toàn thân bạch cốt tỏa ra lục quang đang truy kích, nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có Ác ma nào khác sách ứng, chỉ có mấy trăm Cốt Ma ngu ngốc đang đuổi theo, lập tức không hề do dự, xông lên chém giết, đem mấy trăm Cốt Ma tận số tru sát.

Đốn thời, một lượng lớn công đức khí vận từ trên trời giáng xuống, Tôn Ngộ Không chỉ cảm giác bình cảnh sát na bị trùng khai, trong nháy mắt từ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong thăng lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Sảng!

Loại cảm giác thực lực tăng lên nhanh chóng này thật sự quá sảng khoái rồi.

Tôn Ngộ Không giờ phút này cũng ẩn ẩn đoán được dụng ý của Tiêu Vân, Yêu Hoàng là đang giúp hắn tăng thực lực a, hiện tại thực lực của hắn xác thực không được, nhất định phải biểu hiện cho tốt một phen, quyết không thể để Yêu Hoàng thất vọng!

Tiêu Vân đối với hết thảy đều nắm trong lòng bàn tay, mắt thấy Tôn Ngộ Không giết sạch đội Cốt Ma bị phái đi "tặng đồ ăn", Tiêu Vân giả bộ giận dữ, sai khiến một vị Ác ma thống lĩnh nhìn không thuận mắt tiến đến truy kích Tôn Ngộ Không.

Vị Ác ma thống lĩnh kia mắt thấy Tiêu Vân phát nộ, không dám vi nghịch mệnh lệnh, ngao ngao kêu to suất lĩnh thủ hạ Ác ma triều phương hướng Tôn Ngộ Không sát phạt.

Không tiêu bao lâu, Ác ma thống lĩnh và thủ hạ tận số bị Tôn Ngộ Không đánh giết, thực lực Tôn Ngộ Không tiêu thăng lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Loại tốc độ tấn thăng này, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng đều không dám tin, Tiêu Vân dùng chiến thuật thêm dầu vào lửa này, khắc ý nâng đỡ hắn.

Tôn Ngộ Không trong lòng thập phần nhiệt thiết, biết Tiêu Vân khẳng định hoàn toàn nắm giữ phương pháp thăng cấp này, nếu như giết càng nhiều Ác ma Vực Sâu, chẳng phải là có thể nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh?

Thậm chí, biết đâu có cơ hội tại cái Ma Hợp thế giới này tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân?

Trước đó Tôn Ngộ Không cao nhất cũng chỉ đạp nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng chính vì từng đạp nhập Chuẩn Thánh mới biết được Chuẩn Thánh cường đại, so với Đại La Kim Tiên cao hơn không chỉ một bậc, Thánh Nhân chi hạ giai lâu kiến, có thể biết cảnh giới Thánh Nhân cường đại bực nào.

Tôn Ngộ Không cũng nhịn không được tâm sinh hướng vãng, nếu có thể tại Ma Hợp thế giới tấn thăng Thánh Nhân, vậy Lão Tôn cũng đáng giá!

Trong lòng hắn đối với Tiêu Vân kính ngưỡng khâm phục càng thêm nồng hậu, biết rõ Tiêu Vân cũng vừa mới luân hồi đến Ma Hợp thế giới, chỉ phái ra một cỗ Ác thi, hiện tại trong thời gian ngắn ngủi, Tiêu Vân đã chưởng khống trăm vạn đại quân không nói, thực lực càng viễn thắng hơn hắn, xem ra đã sớm sờ rõ ràng quy luật của Ma Hợp thế giới, không hổ là Thánh Nhân mạnh nhất.

Tôn Ngộ Không giờ khắc này đều sắp trở thành fan cuồng của Tiêu Vân, đối với Tiêu Vân kính bội như nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt, Tiêu Vân hiện tại chỉ đông, tuyệt không đi tây, kêu bắt chó, tuyệt không đuổi gà!

Tiêu Vân không biết biến hóa tâm lý của Tôn Ngộ Không, tiếp tục

phái ra đại quân Ác ma vãng hướng Tôn Ngộ Không bên kia để "tặng đồ ăn", phản chính thủ hạ như hôm nay Ác ma đông đảo, phái một ít Ác ma nhìn không thuận mắt đi chịu chết thì ngay cả đầu mày hắn cũng sẽ không nhíu một cái.

Đám Ác ma kia, giờ phút này căn bản không nhìn ra Tiêu Vân đang để cho bọn chúng đi chịu chết, thậm chí bởi vì giải quyết không được một con Thú nhân nho nhỏ mà cảm thấy vạn phần não nộ.

Tiêu Vân dồn dập đem những Ác ma Vực Sâu nhìn không thuận mắt phái đi cấp Tôn Ngộ Không tăng thực lực, Mị Ma đang đê mi thuận nhãn theo hầu bên cạnh lúc đầu không có phát giác chỗ dị thường, nhưng tiếp liền mấy nhóm Ác ma Vực Sâu phái đi đều như đá chìm đáy biển không có hồi âm, ả ẩn ẩn đoán được hạ tràng của đám Ác ma kia.

Nhịn không được trộm nhìn thoáng qua Tiêu Vân đang đứng im lìm như núi, nỗi sợ hãi đối với Tiêu Vân lại gia tăng thêm vài phần.

Tôn Ngộ Không cũng không có cô phụ kỳ vọng của Tiêu Vân, liên tiếp giết hơn vạn Ác ma Vực Sâu, thực lực dĩ nhiên đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cự ly cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một bước ngắn.

Tiêu Vân khẽ gật đầu, đối với tiến triển thực lực này của Tôn Ngộ Không cũng pha chút hài lòng, tại trong Lục Đạo Luân Hồi hắn vẫn đang quan chú cục thế, thuận miệng hỏi Tiếp Dẫn đang ngồi bên cạnh: "Tiếp Dẫn, ngươi và Chuẩn Đề hiện tại thực lực thế nào rồi?

Ta vừa rồi trợ lực cho Tôn Ngộ Không một phen, như hôm nay Tôn Ngộ Không dĩ nhiên đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong." Tiếp Dẫn đang cần phấn tu luyện nghe được lời của Tiêu Vân, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, đốn thời có chút không giữ được bình tĩnh.

Con bà nó!

Tiêu Vân vừa vào Ma Hợp thế giới đã xông lên Chuẩn Thánh thì cũng thôi, dù sao Tiêu Vân xác thực mạnh hơn bọn họ một đoạn dài, đối với pháp tắc lĩnh ngộ cũng xuất thần nhập hóa, thực lực xa xa bỏ xa bọn họ, cho nên Tiêu Vân đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, ngoại trừ cảm thấy quá nhanh ra thì bọn họ cũng không có gì ngoài ý muốn.

Kết quả Tiêu Vân cư nhiên nói cho hắn biết, Tôn Ngộ Không đều đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Tiếp Dẫn giờ khắc này đều sắp hoài nghi nhân sinh, chúng ta đi cùng một thế giới sao?

Chênh lệch lớn như vậy?

Hắn cùng Chuẩn Đề hì hục bận rộn lâu như vậy mới dừng lại ở cấp độ Thái Ất Kim Tiên, Tôn Ngộ Không con khỉ kia đều đã dẫn trước một đoạn dài!

Chương 272

Giản trực không có thiên lý a!

Bất quá Tiếp Dẫn hiện tại cũng sớm đã nằm ngửa, trực tiếp hướng Tiêu Vân cầu viện: "Cầu Yêu Hoàng trợ lực một phen, ta và Chuẩn Đề tiến triển thực sự có chút chậm a." Tâm lý pháp của hắn cũng đơn giản, Tiêu Vân chỉ bất quá đề huề Tôn Ngộ Không một chút, con khỉ kia đã lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nếu Tiêu Vân chịu đề huề hắn và Chuẩn Đề, chẳng phải lập tức lên cảnh giới Chuẩn Thánh rồi sao?

Dĩ thân phận hai cái Thánh Nhân, đối với thực lực cảnh giới lĩnh ngộ, không có đạo lý nào lại không bằng Tôn Ngộ Không!

Chỉ cần lên tới Chuẩn Thánh, tại cái Ma Hợp thế giới này khẳng định thuộc về chiến lực cao cấp, không cần phải chịu khổ nữa, hắn cùng Chuẩn Đề liên thủ, cơ bản cũng có thể tại thế giới này đi ngang, lại thêm chung quanh có nhiều Long tộc chuyển thế làm tay sai như vậy, đại thù của Chuẩn Đề cũng có thể báo!

Tiêu Vân gật đầu, nhiều người như vậy tề tụ tại đây, tiến quân Ma Hợp thế giới, lý ứng thủ vọng tương trợ, vả lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện tại đối với hắn mười phần tôn trọng, hầu như duy mã thủ chiêm, đề huề một chút cũng là việc nên làm.

Hắn trầm ngâm mở miệng nói: "Ta hiện tại đang thôi tiến, bất quá ta và các ngươi cách nhau khá xa, đợi ta đến được bên đó cần một chút thời gian, các ngươi tranh thủ thời gian phát triển, đặc biệt chú ý khu vực chung quanh có hay không thông đạo Vực Sâu mở ra, nếu có, tùy cơ hành sự, nguy cũng là cơ." Đối với an bài của Tiêu Vân, Tiếp Dẫn tự nhiên là tán thành, lập tức hướng Chuẩn Đề báo tin, chuẩn bị

hành động.

Chuẩn Đề nghe Tiếp Dẫn nói Tôn Ngộ Không con khỉ kia được Tiêu Vân nâng đỡ một chút đã vọt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không khỏi trợn tròn mắt.

Đặc biệt là trước đó hắn còn khoe khoang thế giới này người ngốc bảo vật nhiều, sau lưng lại chịu kỳ sỉ đại nhục, hiện tại cuộc sống tạm bợ không tốt, kết quả Tôn Ngộ Không cư nhiên đều đã cưỡi lên đầu, cảm giác cả người đều không xong rồi.

Quá đặc biệt khuất nhục!

Đường đường là Hồng Hoang Thánh Nhân, hỗn không bằng Tiêu Vân thì thôi, hiện tại cư nhiên nói cho hắn biết, hỗn không bằng một con khỉ?

Ta Chuẩn Đề đến lúc nào mới có thể đứng lên đây!

Chuẩn Đề nín một bụng tức, hạ lệnh cho thủ hạ mở rộng phạm vi tra tham.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, bởi vì nhiều người đều đã tiến vào Ma Hợp thế giới, cho nên hiện tại tin tức thu được cũng không ít, Hồng Quân cũng dùng những tin tức thu được này tiến hành thôi diễn, cân nhắc làm thế nào thiết thủ khí vận Ma Hợp thế giới.

Thông Thiên Giáo Chủ giờ phút này cũng có chút ngồi không yên, hiện tại đối với Ma Hợp thế giới đã có sơ bộ hiểu rõ, thậm chí Tiêu Vân vừa đi dường như đã đứng vững gót chân, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng trong nháy mắt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, làm cho Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút tâm dương nan nại.

Hắn đồng dạng phân xuất một cỗ Ác thi, đối với Tiêu Vân nói: "Ma Hợp thế giới đã sơ kiến đoan nghê, không ngại để Ác thi của ta cũng luân hồi đi sấm đãng một phen, cũng có thể giúp chúng ta nắm

giữ thêm một chút tin tức." Thông Thiên Giáo Chủ đã yêu cầu, Tiêu Vân đương nhiên cũng sẽ không ngăn cản, vả lại cho đến nay cũng không gặp vấn đề gì, cũng chỉ có Chuẩn Đề bị tộc Tinh Linh khi áp một trận, nếu Tiêu Vân hiện tại có thể chạy tới chỗ Chuẩn Đề, tay nắm Thí Thần Thương, hắn có tuyệt đối nắm chắc san bằng những Tinh Linh khi áp Chuẩn Đề kia, cho nên Thông Thiên hiện tại đi, thời cơ cũng không sai biệt lắm, sẽ không có vấn đề.

Thông Thiên Giáo Chủ đồng dạng cũng sát phạt quả quyết, Ác thi trực tiếp mang theo Tru Tiên Kiếm Trận, cùng Tiêu Vân ánh mắt đối thị, Tiêu Vân minh bạch ý tứ của Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp đem Ác thi của hắn tùy cơ luân hồi vào trong Ma Hợp thế giới.

Phản chính Tiêu Vân có thể đại khái cảm ứng được vị trí của tất cả mọi người, cũng không sợ xuất hiện ý ngoại.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ phút này đảo lại không vội, một người bận rộn tiếp tục luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, một người bận rộn luyện chế pháp bảo, Nữ Oa cũng ở một bên hỗ trợ, hiện tại không phải thời khắc toàn quân xuất kích, có thể quan sát thêm một chút.

Đợi đụng phải Thiên Đạo Thánh Nhân của Ma Hợp thế giới, lại giết đi vào cũng không muộn.

Hiện tại ngay cả manh mối thiết thủ khí vận Ma Hợp thế giới cũng không có, phải chờ nắm giữ được càng nhiều tin tức, lại cùng nhau thôi diễn thương nghị, Tiêu Vân đảo lại có chút biện pháp, nhưng cũng không biết có thể thành công hay không, đến lúc đó có thể thử nghiệm một phen.

Tiêu Vân lúc này, nhìn thủ hạ trăm vạn đại quân Ác ma đem đại quân Thú nhân phụ cận thu thập được không sai biệt lắm, vật tư của đám Thú nhân kia cũng một dạng không rơi, toàn bộ bị tẩy kiếp không

còn gì, đám Ác ma này định đem nộp lên cho Tiêu Vân, sau đó lại do Tiêu Vân tưởng thưởng phân phối.

Bất quá Tiêu Vân hiện tại đối với những tài nguyên này hoàn toàn đề không nổi hứng thú, Hồng Hoang thế giới so với Ma Hợp thế giới càng mạnh hơn, tài nguyên càng nhiều, tồn kho bên trong Thiên Đình bảo khố viễn siêu những thu hoạch hiện tại ở đây, hắn trực tiếp vung tay lên, để đám Ác ma Vực Sâu cứ giữ lấy mà dùng, hắn hoàn toàn không cần.

Trong nháy mắt, đám Ác ma Vực Sâu toàn bộ sôi trào, sĩ khí sát na bạo tăng!

Những Vực Sâu Đại Lãnh Chúa khác đều hận không thể đem tất cả chỗ tốt toàn bộ tư thôn, Tiêu Vân không chỉ thực lực cường đại, mà còn đem những chỗ tốt này toàn bộ lưu lại cho bọn hắn!

Việc này khiến đám đại quân Ác ma thủ hạ của Tiêu Vân toàn bộ hưng phấn, động lực trực tiếp kéo căng, cướp bóc quá sướng rồi!

Mị Ma đứng ở một bên cũng vô cùng kinh ngạc, trước đó bởi vì không phục chúng nên mới sẽ cho thủ hạ chia thêm một ít tài nguyên, nhưng chiếm đầu to thì vẫn là Lãnh Chúa, vạn vạn không ngờ Tiêu Vân hoàn toàn chướng mắt những tài nguyên này, trực tiếp để cho đám Ác ma Vực Sâu thủ hạ qua phân.

Nhìn thoáng qua những Ác ma Vực Sâu đang cực độ cuồng nhiệt kia, ả cảm giác càng ngày càng nhìn không thấu Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn Ác ma tiền phương đi thám thính đang quay về hối báo tình huống chu vi, tâm niệm nhất động, hướng Tôn Ngộ Không truyền âm nói: "Ngộ Không, hiện tại đi thu phục cái bộ lạc Hầu nhân kia, ta sẽ chỉ huy đại quân hướng về phương hướng đó tiền tiến, đến lúc đó sai những Hầu nhân kia đi dò xét tình báo chung quanh, sau đó đem tin tức hồi báo cho ta." Tôn Ngộ Không nhận mệnh lệnh của Tiêu

Vân, lập tức đáp ứng, đồng thời trong lòng cũng nhiệt thiết.

Trước đó cùng cái tên Hầu Vương kia đánh đến bất phân thắng bại, đánh đến một bụng hỏa khí, nhưng hiện tại đã khác, dưới sự trợ giúp của Tiêu Vân, trong thời gian ngắn ngủi thực lực đã viễn siêu tên Hầu Vương kia.

Hiện tại trở về, Tôn Ngộ Không có lòng tin đem hắn một gậy đánh chết.

Theo thực lực tăng lên, tốc độ của Tôn Ngộ Không cũng tăng vọt gấp mười lần không chỉ, Tiêu Vân chỉ phân phó một câu, Tôn Ngộ Không liền cực tốc hướng về phương hướng bộ lạc Hầu nhân bay đi.

Lúc này, tên thủ lĩnh Hầu nhân đang chí đắc ý mãn mà hưởng thụ, Tôn Ngộ Không trước đó bị Tiêu Vân triệu đi, làm hắn tưởng rằng thực lực Tôn Ngộ Không không bằng mình nên bỏ chạy, những Hầu nhân thủ hạ kia cũng vuốt mông ngựa như triều, khen ngợi hắn thực lực cao cường.

Trăm vạn Hầu nhân tại một khu vực xưng vương xưng bá, làm thủ lĩnh Hầu nhân, cuộc sống kia tương đương hưởng thụ, tiên quả rượu ngon quản đủ, có vũ đạo trợ hứng, tuy so với bài tràng bên Hồng Hoang thì hiển nhiên lạc hậu, giống như nhà quê, nhưng Tôn Ngộ Không phong phong hỏa hỏa đuổi tới đúng lúc nhìn thấy tên thủ lĩnh Hầu nhân đang thập phần hưởng thụ, vắt chân ung dung tự tại, khiếp ý vô cùng.

Tôn Ngộ Không cũng không nói nhảm, trực tiếp nhảy lên, Như Ý Kim Cô Bổng trong tay trực tiếp đập xuống!

Thủ lĩnh Hầu nhân trong lòng đại hãi, nại hà hiện tại Tôn Ngộ Không vương giả quy lai, thực lực trực tiếp nghiền ép, hắn bị Tôn Ngộ Không định tại nguyên địa, trơ mắt nhìn Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không nện xuống.

Oanh long một tiếng, sát na gian địa động sơn dao, bộ lạc Hầu nhân kinh hoảng không thôi, nhìn Tôn Ngộ Không giữa không trung giống như thần linh, sợ đến mức toàn bộ nằm rạp trên mặt đất chút nào không dám động đậy.

Tên thủ lĩnh Hầu nhân kia dưới một kích của Tôn Ngộ Không, trực tiếp hình thần câu diệt.

Tôn Ngộ Không dù sao cũng là từ Hồng Hoang một đường giết ra, dù là đồng đẳng cảnh giới, sức chiến đấu phát huy ra cũng xa không phải những Hầu nhân của Ma Hợp thế giới có thể so sánh.

Cho nên thủ lĩnh Hầu nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ngay cả một kích của Tôn Ngộ Không cũng không đỡ được, triệt để chấn hám vạn thiên Hầu nhân bên dưới.

Những Hầu nhân chưa được giáo hóa này, thấy Tôn Ngộ Không giờ phút này uy phong hách hách, trực tiếp đỉnh lễ mô bái, đâu còn quản tới tên thủ lĩnh Hầu nhân đã chết kia, lập tức nhận rõ hình thế, tôn Tôn Ngộ Không làm tân Hầu Vương.

Tôn Ngộ Không vốn có kinh nghiệm thống suất bầy khỉ tại Hoa Quả Sơn, giờ phút này nhận được sự hiệu trung của đám Hầu nhân này, lập tức phân phó những tên Hầu nhân nhìn có vẻ cơ linh truyền lệnh xuống, để trăm vạn Hầu nhân phát động, tứ xứ dò xét tình huống chung quanh, còn mình thì hưởng dụng tiên quả mỹ tửu mà tên thủ lĩnh Hầu nhân kia lưu lại.

Đã lâu không làm Hầu Vương, cuộc sống này thật đáng hoài niệm a.

Chỉ bất quá như hôm nay thương hải tang điền, sớm đã cảnh còn người mất, không biết đã qua bao nhiêu năm, những Hầu nhân này cũng không phải bầy khỉ trong Hoa Quả Sơn năm xưa, Tôn Ngộ Không đối với những Hầu nhân này đảo lại không có tình cảm gì.

Tiêu Vân nhận được Tôn Ngộ Không hối báo, đã bắt được thủ lĩnh Hầu nhân, càng phái ra trăm vạn Hầu nhân dò xét tình báo, khẽ gật đầu.

Ma Hợp thế giới so với Hồng Hoang thế giới nhỏ hơn một chút, nhưng cũng sẽ không nhỏ đi nơi nào, trừ phi hiện tại có thể đạt tới cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân tại Ma Hợp thế giới, bằng không dò xét toàn bộ Ma Hợp thế giới vẫn có chút quá sức.

Cho nên những thủ hạ thực lực thấp kém này cũng có đất dụng võ.

Trăm vạn đại quân Ác ma dưới sự suất lĩnh của Tiêu Vân, giống như phong quyển tàn vân hoành đẩy tới.

Những tên Ác ma thô lỗ ác liệt này, lúc đi qua thực sự ngay cả cái cây cũng không buông tha, tất cả thảm thực vật đều bị giẫm đạp thành vụn gỗ, những tên Tiểu Liệt Ma và Hỏa Ma đi qua còn sẽ đem chúng châm lửa, cho nên nơi đại quân Ác ma đi qua, thật sự là đất chết ngàn dặm, lưu lại từng mảnh tiêu thổ.

Tiêu Vân hoàn toàn không có ước thúc, bản tính đám Ác ma này là như vậy, Ác ma không làm việc ác thì còn gọi là Ác ma sao?

Trên đường đi đụng phải một số thôn lạc linh tinh, có Địa Tinh tộc, cũng có Thú Nhân tộc, thậm chí ở trong sông còn gặp một số Ngư nhân, bởi vì số lượng quá ít cho nên hắn không có đích thân động thủ, để cho đám Ác ma Vực Sâu thủ hạ xé thành mảnh nhỏ.

Tiêu Vân lúc này cũng đối với hình thế có đại khái hiểu rõ, trước đó thông đạo Vực Sâu mở ra, trực tiếp mở ngay cạnh đại quân Thú nhân, hiển nhiên là dưới sự chưởng khống của Thiên Đạo ý chí Ma Hợp thế giới, vì để cho Ác ma Vực Sâu và đại quân Thú nhân huyết bính, người chiến thắng sống sót cuối cùng thực lực cũng sẽ trong giết chóc mà tiêu thăng một đoạn dài.

Thực lực Ác ma tầng thứ bảy mươi hai của Vực Sâu mà Tiêu Vân thống soái, trên lý thuyết cùng trăm vạn đại quân Thú nhân kia là không phân cao thấp, chỉ vì sự tồn tại của Tiêu Vân mới đánh vỡ cái cân bằng này, biến trận đối kháng thế lực ngang nhau thành một cuộc đồ sát nghiêng về một phía.

Cho nên, sau khi đánh bại đại quân Thú nhân, phương viên mười vạn dặm đã không còn thế lực nào có thể đối kháng với Ác ma Vực Sâu, hiện tại gặp phải những thôn lạc linh tinh, thực lực quá yếu nhỏ, căn bản không đủ nhét kẽ răng.

Tiêu Vân lược đới thất vọng thầm than một tiếng trong lòng, nghĩ thầm một chút đại quân Thú nhân kia căn bản không đủ giết, hắn nắm giữ Hỏa chi pháp tắc, tinh nhuệ Thú nhân có nhiều hơn nữa cũng có thể một mồi lửa thiêu chết sạch.

Hiện tại phải trông cậy vào trăm vạn Hầu nhân dưới trướng Tôn Ngộ Không có thể đem chủ lực chủng tộc địa biểu tìm ra, tốt nhất là nhiều Tinh Linh một chút.

Thực lực Tinh Linh phổ biến cao hơn, nếu như có trăm vạn đại quân Tinh Linh, Tiêu Vân cảm giác khả năng có hi vọng trực tiếp trùng kích cảnh giới Thánh Nhân của Ma Hợp thế giới.

Những Hồng Hoang Long tộc kia, lúc này cũng không có tiến triển, dù sao địa bàn Chuẩn Đề hiện tại chiếm cứ quá cằn cỗi, xa không bằng khu rừng rậm tài nguyên phong phú nơi họ hàng lâm lúc đầu.

Quan trọng là giờ phút này nếu giết trở về, không chắc đã làm gì được những Tinh Linh kia, cho nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ổn thỏa lý kiến, đang "cẩu" (trốn) để tu luyện.

Đa bán là chờ Tiêu Vân một đường giết tới, sau đó song phương phối hợp, cổ kế bắt lấy bộ lạc Tinh Linh trong khu rừng kia sẽ không thành vấn đề.

Khả năng trong tiềm ý thức của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hiện tại phải đợi Tiêu Vân tới mới có mười phần nắm chắc.

Bên phía bộ lạc Hầu nhân, những Hầu nhân kia tuy rằng thực lực không ra gì, nhưng dò xét thế lực chung quanh thì không thành vấn đề, đặc biệt là vốn dĩ đã có xung đột, giờ phút này đám Hầu nhân cho rằng có Tôn Ngộ Không chống lưng, có thể báo thù rửa hận, cho nên dò xét cực kỳ tỉ mỉ, đem sào huyệt Cự Long, mỏ quặng Người lùn, bộ lạc Địa tinh chung quanh bộ lạc Hầu nhân dò xét đến nhất thanh nhị sở.

Tôn Ngộ Không nhận được tin tức, cũng không giấu giếm, lập tức hướng Tiêu Vân hối báo. "Nga?

Bên phía Tôn Ngộ Không có một sào huyệt Cự Long cường thịnh, bên trong có không ít Cự Long thực lực bất tục, Người lùn và Địa tinh chung quanh phỏng chừng đều là quyến tộc của đám Cự Long này, cũng xưng bá một phương." Tiêu Vân không kìm được gật đầu, bưng một ổ Cự Long sào huyệt này, hẳn là có thể tăng lên không ít.

Bộ lạc Hầu nhân mà Tôn Ngộ Không thu phục chỉ là một đám cát vụn, thực lực cũng không được, Tiêu Vân đều lười lấy đám Hầu nhân đó ra cày công đức khí vận. "Truyền lệnh xuống, toàn tốc tiến lên!" Truyền Lệnh Bức Ma nhận chỉ thị của Tiêu Vân, lập tức phập phồng cánh hướng Ác ma khắp núi đồi tứ phương truyền đạt mệnh lệnh.

Những Ác ma Vực Sâu kia nhận lệnh toàn bộ hưng phấn, hiện tại bảo toàn tốc tiến lên, tất nhiên là đã tìm được mục tiêu.

Giết địch có thể tăng thực lực, còn có thể vơ vét lược đoạt tài nguyên, không có Ác ma nào sẽ giải đãi. "Đông Hải Long Vương, suất lĩnh Ma Long đi trước mở đường." Tiêu Vân tùy miệng phân phó một câu, để Đông Hải Long Vương đã chuyển thế thành Ma Long đi trước mở đường.

Đây là một công việc béo bở, đặc biệt là trận doanh Vực Sâu đánh

giết trận doanh địa biểu có thể tăng thực lực, Đông Hải Long Vương đi trước mở đường, gặp phải những chủng tộc địa biểu kia toàn bộ sẽ trở thành tư lương tăng thực lực.

Đông Hải Long Vương tự nhiên biết Tiêu Vân đang quan chiếu hắn, giờ phút này muốn biểu hiện một phen trước mặt Tiêu Vân, có thể nói là lập công tâm thiết, bất quá hiện tại thực lực bất tế, chỉ mới là tu vi Thái Ất Kim Tiên, hiện tại đi phía trước mở đường, không chừng có thể đem thực lực tăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên, như vậy mới có tư cách lập công.

Cho nên Đông Hải Long Vương tạ ơn Tiêu Vân xong, lập tức dẫn theo thủ hạ Ma Long lao thẳng về phía trước.

Giờ phút này, cái sào huyệt Cự Long cách bộ lạc Hầu nhân không xa đang chìm trong một mảnh tường hòa.

Những Cự Long này sinh ra liền sở hữu thực lực cường đại, giống như Hồng Hoang Long tộc lúc ban đầu, trăm vạn dặm chung quanh đều là khu vực săn mồi, thậm chí những Hầu nhân kia cũng nằm trên thực đơn, chỉ bất quá Hầu nhân thể hình quá nhỏ, khẩu cảm cũng không tốt, cho nên ăn ít, mới để cho những Hầu nhân kia có cơ hội sinh tồn.

Bằng không mà nói, căn bản không đến lượt Tôn Ngộ Không tới, đám Hầu nhân này phỏng chừng đã bị ăn sạch.

Những Cự Long này có lượng lớn Người lùn và Địa tinh phục vụ, tại sào huyệt to lớn vô cùng, chế tạo ra cung điện tinh mỹ, thành bảo, lại khảm lên các loại đồ vật sáng lấp lánh, trong cả cái sào huyệt Cự Long, chồng chất vô số bảo vật.

Cự Long chìm đắm trong thực lực cường đại của bản thân, hoàn toàn không có làm mảy may phòng phạm, dù cho trăm vạn đại quân Ác ma Vực Sâu dưới trướng Tiêu Vân đang thanh thế hạo đãng tiếp cận

cũng không hề hay biết, thậm chí rất nhiều Cự Long còn đang ngủ say.

Tôn Ngộ Không nhận được tin của Tiêu Vân, biết trăm vạn đại quân Ác ma của Tiêu Vân sắp tới, chỉ huy Hầu nhân toàn bộ rút lui, căn cứ theo chỉ dẫn của Tiêu Vân, hướng về phương vị Chuẩn Đề đang ở mà thiên di.

Trăm vạn Hầu nhân khuynh sào xuất động, thoạt nhìn thanh thế cũng lớn, nhưng lại không gây ra sóng gió gì, trước mặt sinh vật cường đại, những Hầu nhân này cũng giống như sâu kiến, dù có đi qua bên cạnh cũng sẽ không gây sự chú ý.

Tôn Ngộ Không đứng ở nơi cao cách đó rất xa, nhìn ra xa một chút, chỉ thấy trăm vạn đại quân Ác ma dưới trướng Tiêu Vân giống như thủy triều màu đen, thôn phệ hết thảy sinh mệnh.

Tiêu Vân hóa thân thành Viêm Ma, cách cự ly xa xôi đều có thể cảm thụ được nhiệt lượng bàng bạc phát ra trên người hắn.

Đó là một cỗ lực lượng làm người ta cảm thấy tim đập nhanh.

Tiếp xúc đầu tiên với đại quân Ác ma là bộ lạc Địa tinh tán bố tại ngoại vi sào huyệt Cự Long.

Những Địa tinh này ỷ vào có Cự Long chống lưng, cũng thập phần hiêu trương, thường xuyên tứ ý vơ vét tài nguyên chung quanh, những bộ lạc Hầu nhân cách đó không xa trước kia cũng chịu đủ sự ức hiếp của đám Địa tinh.

Đám Địa tinh này kỳ thật thực lực không mạnh, hoàn toàn dựa vào sau lưng có Cự Long nên mới có thể tại vùng đồi núi này hoành hành bá đạo.

Khi nhìn thấy đại quân Ác ma, chúng tiên là sững sờ, sau đó theo quán tính đối với Ác ma Vực Sâu chỉ cao khí dương mà lớn tiếng hô

quát, chút nào cũng không sợ, hoàn toàn không để Ác ma Vực Sâu vào mắt.

Nhưng mà, Ác ma Vực Sâu phổ biến tính tình bạo ngược hoàn toàn sẽ không để những Địa tinh thực lực yếu nhỏ này vào mắt, hưng phấn vọt tới, tứ ý đồ sát những Địa tinh da xanh thân hình thấp bé này.

Địa tinh trực tiếp bị giết đến khóc cha gọi mẹ, thực lực quá mức yếu nhỏ, đến mức hoàn toàn không có lực đề kháng.

Chúng cũng đánh giá thấp số lượng Ác ma Vực Sâu, đại quân Ác ma càng ngày càng nhiều dũng nhập bộ lạc Địa tinh, nơi đi qua, một cái cũng không chừa.

Tiêu Vân cũng đã tới gần, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, tùy tay châm lửa một số kiến trúc đơn sơ của bộ lạc Địa tinh, ngọn lửa ngút trời đem những kiến trúc thấp bé kia trong nháy mắt thôn phệ.

Địa tinh bên trong kiến trúc ngay cả tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, đã bị nhiệt độ cực hạn kia hóa thành hư vô.

Một chút công đức khí vận linh tinh hàng xuống, Tiêu Vân mặt không biểu tình, chút công đức khí vận này đối với cảnh giới Chuẩn Thánh vô dị với muối bỏ biển, đem ánh mắt nhìn về phía khu tụ cư của Người lùn bên cạnh, những Người lùn này vẫn chưa phát giác biến cố bên này, đang uống rượu rèn sắt.

Tiêu Vân vung tay lên, Đông Hải Long Vương mang theo Ma Long và Ác ma biết bay lao tới, Tiêu Vân thì nhảy lên, thăng lâm giữa không trung, phủ khám sào huyệt Cự Long ở khu vực hạch tâm đang nằm rạp trên mặt đất như một con cự thú.

Nơi đó, có đại lượng Cự Long, thậm chí trong đó tồn tại Cự Long cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nếu là Chuẩn Thánh bình thường, tuyệt đối không dám tiến công

cái sào huyệt Cự Long này.

Chương 273

Dưới Thiên Đạo ý chí, Cự Long trưởng thành phổ biến có thể đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, được trời ưu ái, vô luận là thân thể cường đại hay độ thân hòa với lực lượng ma pháp, đều khiến Cự Long trở thành kẻ săn mồi đỉnh tiêm của Ma Hợp thế giới.

Bất quá Tiêu Vân không phải là Chuẩn Thánh bình thường, dù chỉ chuyển thế thành Viêm Ma, nhưng với sự chưởng khống đối với Hỏa chi pháp tắc, sức chiến đấu cũng không thể dùng cảnh giới Chuẩn Thánh để đo lường, lại thêm Thí Thần Thương, Tiêu Vân cảm giác hiện tại đụng phải Thánh Nhân của Ma Hợp thế giới cũng dám đấu một trận.

Cho nên Tiêu Vân trực tiếp xuất thủ, người ở giữa không trung, Thí Thần Thương triều về phía Cự Long Chuẩn Thánh trong sào huyệt ầm vang xuất kích, uy lực khủng bố làm cho không gian bên người một trận vặn vẹo.

Cường độ công kích này, căn bản không phải Chuẩn Thánh bình thường có thể ngăn cản, Cự Long Chuẩn Thánh hào vô phòng bị dưới một kích, trực tiếp bị oanh mất nửa cái thân thể, chết đến không thể chết lại. "Hống!" Cự Long trong lúc ngủ say bị công kích khủng bố làm kinh tỉnh, phát ra tiếng gầm giận dữ chấn thiên, Tiêu Vân thì cảm thụ đại lượng công đức khí vận sái lạc, không vui không buồn trực tiếp triều sào huyệt Cự Long giết vào!

Hỏa diễm trên người giờ khắc này hào vô cố kỵ nở rộ, trong nháy mắt châm lửa tòa sào huyệt Cự Long tốn hao vô số tuế nguyệt mới chú tạo thành.

Khắp nơi đều là hỏa diễm, Cự Long niên ấu trực tiếp bị ánh lửa

thôn một, Cự Long trưởng thành cũng ở trong hỏa diễm thống khổ ai hào.

Tiêu Vân giờ phút này giống như một tôn Hỏa Thần, hàng lâm tại bên trong sào huyệt Cự Long này.

Tiêu Vân điên cuồng đồ lục Long tộc của Ma Hợp thế giới, khí vận trên người tăng vọt, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của Thiên Đạo ý chí Ma Hợp thế giới.

Thiên Đạo ý chí hướng hắn truyền đạt một thứ không có liệu đến: Luân Hồi Thế Giới Thiên Thê Khiêu Chiến! "Không hạn chế đề thăng thực lực, còn có thể mang đồng đội?" Tiêu Vân nhìn câu nói này, trong nháy mắt đối với Thiên Thê Khiêu Chiến sinh ra hứng thú.

Hiện tại mục tiêu chủ yếu của hắn là phải nhanh chóng đề thăng thực lực.

Trước đó Tiêu Vân kiếm được hơn ba trăm vạn điểm khí vận, thậm chí có mười vạn điểm công đức.

Đem toàn bộ số công đức khí vận này đầu nhập vào Luân Hồi thương thành, tối đa cũng chỉ có thể đem đánh giá thực lực kéo lên một đẳng cấp.

Cự ly tới cảnh giới Thánh Nhân mà Tiêu Vân muốn còn kém xa tít tắp.

Nhưng không còn cách nào, tại trong Luân Hồi thế giới, Luân Hồi giả chỉ có thể ỷ lại vào Luân Hồi thương thành để đề cao thực lực.

Đánh giá thực lực mỗi khi đề cao một đẳng cấp, khí vận công đức cần thiết đều sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Hơn ba trăm vạn điểm khí vận, mười vạn điểm công đức, nhìn thì nhiều, nhưng đối với đánh giá thực lực hiện tại của Tiêu Vân, chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Vốn dĩ Tiêu Vân đang chuẩn bị tìm biện pháp khác nhanh chóng đề thăng thực lực, không ngờ Thiên Đạo ý chí Ma Hợp thế giới cư nhiên chủ động đưa tới một cái cơ hội.

Tiêu Vân lập tức lựa chọn tiếp nhận Thiên Thê Khiêu Chiến, cũng truyền tin báo cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Một giờ sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa tới nơi Tiêu Vân tập hợp để thương lượng làm thế nào cường hóa ứng đối Thiên Thê Khiêu Chiến.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đoạn thời gian này mỗi người cũng đơn xoát được trên trăm vạn công đức, chỉ là trên phương diện cường hóa thì dốt đặc cán mai, chỉ có thể chờ Tiêu Vân chỉ điểm.

Tiêu Vân nói: "Đầu tiên, ta cần các ngươi đi tìm tình báo, liên quan tới tình báo về thế giới Thiên Thê, ta đã tìm được một ít, thế giới tầng thứ nhất của Thiên Thê gọi là Biến Hình Kim Cương (Transformers), truyện tranh, hoạt hình, điện ảnh chỗ ta đều có, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề một lát nhớ xem hết." Tiếp Dẫn: "Yêu Hoàng nói có lý." Chuẩn Đề: "Yêu Hoàng toán vô di lậu, ta cùng sư huynh tự nhiên ngôn thính kế tòng." Tiêu Vân: "Liên quan tới cường hóa, ta có kế hoạch thế này, ta có phương pháp nhanh chóng đề thăng thực lực, không cần ỷ lại vào Luân Hồi thương thành để thăng cấp.

Trong thế giới Thiên Thê lại không hạn chế đề thăng thực lực, có thể tùy thời sử dụng Luân Hồi thương thành, cho nên ta kiến nghị mua thêm một ít thiên tài địa bảo có năng lực nhanh chóng đề thăng thực lực." Tiếp Dẫn: "Ta cùng sư đệ cái gì cũng không hiểu, cứ theo Yêu Hoàng mà làm." Chuẩn Đề: "Nghe Yêu Hoàng chuẩn không sai." Tiêu Vân: "Vậy quyết định như thế đi." Mấy ngày trước khi tiến vào thế giới Thiên Thê, Tiêu Vân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người cấu mua đại lượng thiên tài địa bảo, bắt đầu điên cuồng bế quan tu luyện.

Rất nhanh, thực lực Tiêu Vân liền đề cao đến cấp độ Đại La Kim Tiên.

Thực lực Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đề thăng lên cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

Không gian nghỉ ngơi có hạn chế đối với việc tự hành tu luyện đề thăng thực lực, lại tiếp tục tu luyện nữa thực lực cũng vô pháp đề cao, Tiêu Vân liền gọi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, cùng nhau tiến vào thế giới Biến Hình Kim Cương.

Thế giới Biến Hình Kim Cương.

Tiêu Vân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người vừa hàng lâm tại một cái bãi đỗ xe cũ (Second-hand).

Thời gian là năm 2007, sau khi Bác Phái Biến Hình Kim Cương (Autobot) Đại Hoàng Phong (Bumblebee) tại bãi xe cũ tìm được nam nhân vật chính Sam. "Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến thế giới Thiên Thê: Trong vòng một tháng công chiếm Tái Bác Thản tinh (Cybertron)!" "?

Ta rõ ràng hàng lâm tại Địa Cầu, lại muốn ta trong vòng một tháng công chiếm Tái Bác Thản tinh ở đầu bên kia vũ trụ?

Sao có thể!

Nhiệm vụ cũng quá biến thái rồi đi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhiệm vụ chính tuyến, không khỏi phát ra một trận kinh hô khó có thể tin. "Không biến thái thì sao gọi là nhiệm vụ Thiên Thê?

Một bước lên trời đâu có dễ dàng như vậy?" Tiêu Vân trước đó đã tìm hiểu qua.

Tại trong Luân Hồi thế giới chỉ có những thiên tài Luân Hồi giả đủ gan to, tâm tế, không biết xấu hổ, sở hữu vô thượng trí tuệ và vô

tận dũng khí mới có thể hoàn thành loại nhiệm vụ Thiên Thê biến thái này.

Thực lực không mạnh, não động không đủ, lựa chọn khiêu chiến Thiên Thê, đó thuần túy là tìm chết.

Cũng may Tiêu Vân rõ ràng là loại thứ ba, thuộc về dạng bật hack.

Tiêu Vân mặt lộ vi tiếu, phất phất tay ra hiệu cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bình tĩnh chớ nóng, trong lòng đã có kế sách.

Bấm ngón tay tính toán, hiện tại Hỏa Chủng Nguyên (AllSpark) hẳn là đang ở trong tay Kình Thiên Trụ (Optimus Prime).

Tiêu Vân lập tức mang theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bay khỏi nguyên địa, tại bãi đỗ xe gần nhà nam nhân vật chính Sam tìm được Kình Thiên Trụ.

Kình Thiên Trụ trước khi biến hình là một chiếc xe tải lớn, phát giác ba người Tiêu Vân kẻ đến không thiện, liền lập tức biến hình thành hình thái chiến đấu. "Mau chóng rời đi!

Mặc kệ các ngươi muốn cái gì!

Ta đều sẽ không cho!" Kình Thiên Trụ lên tiếng cảnh cáo. "Ta tới lấy Hỏa Chủng Nguyên, ngươi cho hay không cho, cũng không do ngươi quyết định." Tiêu Vân cười lạnh một tiếng, móc ra Thí Thần Thương, liền kích nát trái tim của Kình Thiên Trụ.

Ca sát!

Thuận tiện vặn đầu Kình Thiên Trụ xuống. "Đinh!

Đánh giết thủ lĩnh robot Bác Phái Kình Thiên Trụ!

Thưởng một trăm vạn điểm khí vận!

Mười vạn điểm công đức!" Tại trong thi thể Kình Thiên Trụ, Tiêu Vân tìm được Hỏa Chủng Nguyên. "Đinh!

Hoạch đắc kịch tình vật phẩm Hỏa Chủng Nguyên!

Thưởng mười vạn điểm khí vận!" Nhìn Hỏa Chủng Nguyên trong tay, khóe miệng Tiêu Vân chậm rãi nhếch lên.

Ba người bọn họ muốn công chiếm Tái Bác Thản tinh ở đầu bên kia vũ trụ cần cái gì?

Đáp án rất đơn giản, chỉ cần ba thứ.

Đầu tiên, cần một phương tiện giao thông có thể tiến hành hàng hành vũ trụ cự ly xa, bằng không ngay cả Địa Cầu cũng không ra được.

Thứ hai, cần một kẻ dẫn đường biết tọa độ vị trí của Tái Bác Thản tinh, bằng không vũ trụ lớn như vậy, muốn đi đâu tìm Tái Bác Thản tinh?

Cuối cùng, cần một đại quân có thể công chiếm Tái Bác Thản tinh.

Vừa khéo, tại trên Địa Cầu, ba điều kiện này đều có thể thỏa mãn.

Hỏa Chủng Nguyên liền là đạo cụ quan trọng thỏa mãn những điều kiện này.

Chỉ cần Hỏa Chủng Nguyên tới tay, kế hoạch tiến công Tái Bác Thản tinh liền hoàn thành một nửa.

Tiếp theo, Tiêu Vân muốn đi hoàn thành một nửa còn lại.

Bấm ngón tay tính toán, Tiêu Vân liền tìm được vị trí của thủ lĩnh Cuồng Phái Biến Hình Kim Cương (Decepticon) Uy Chấn Thiên (Megatron).

Một cái đằng vân giá vũ, Tiêu Vân mang theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hàng lâm trước mặt Uy Chấn Thiên.

Hoa lạp lạp.

Tiêu Vân đem cái đầu của Kình Thiên Trụ ném xuống dưới chân Uy Chấn Thiên.

Nhìn đầu lâu của túc địch nhiều năm, Uy Chấn Thiên đốn thời trong lòng cuồng hỉ, trong đôi mắt phóng xạ ra từng trận hồng quang.

Đồng thời, hắn cũng cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Vân. "Ngươi muốn cái gì?" Uy Chấn Thiên dò hỏi. "Ta muốn ngươi đưa ta đi Tái Bác Thản." Tiêu Vân cười lạnh một tiếng nói. "Hả?

Ta vì sao phải đưa ngươi đi?" Uy Chấn Thiên ngữ khí thập phần hiêu trương. "Bởi vì ngươi không thể không đưa." Tiêu Vân vừa nói, Thí Thần Thương đã đỉnh tại trên trái tim của Uy Chấn Thiên.

Liếc nhìn đầu lâu Kình Thiên Trụ trên mặt đất, lại cảm giác Thí Thần Thương đang đỉnh ở tim, Uy Chấn Thiên quả đoán cúi đầu nhận túng (nhận thua). "Tốt, ta đưa ngươi đi, thế nhưng, đánh thắng được sao?" Tiêu Vân mỉm cười. "Đương nhiên, trước khi đi ta phải làm chút chuẩn bị." Ba ngày sau, Tiêu Vân mang theo Uy Chấn Thiên và thủ hạ Cuồng Phái Biến Hình Kim Cương, công chiếm nhà máy sản xuất ô tô lớn nhất thế giới.

Khi Tiêu Vân lấy ra Hỏa Chủng Nguyên, Uy Chấn Thiên nhìn đến một trận đỏ mắt.

Nhưng vừa nhìn thấy tử trạng của Kình Thiên Trụ, Uy Chấn Thiên liền kìm nén lại những ý nghĩ không nên có trong lòng.

Một ngày sau, mười vạn chiếc Biến Hình Kim Cương bị Tiêu Vân chế tạo ra.

Tiếp theo, liền là vô tận tuần hoàn, vô hạn sáo oa (búp bê Nga).

Uy Chấn Thiên suất lĩnh Biến Hình Kim Cương, mỗi công chiếm một nhà máy ô tô, nhà máy điện tử, nhà máy cơ khí, dưới trướng Tiêu Vân liền sẽ toát ra thêm mấy chục vạn đại quân Biến Hình Kim

Cương.

Lại thêm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hành động khống chế lãnh đạo các quốc gia.

Không đến một tuần lễ, Địa Cầu liền rơi vào trong sự chưởng khống của Tiêu Vân.

Tiêu Vân đem tất cả tên lửa và phi cơ hàng không trên Địa Cầu toàn bộ chồng chất lại thành một đống, tiếp đó lấy ra Hỏa Chủng Nguyên, đem đống sắt vụn này biến thành một chiếc Biến Hình Kim Cương.

Đặt tên là Viễn Chinh.

Dưới sự gia trì của Hỏa Chủng Nguyên, Viễn Chinh trùng phục biến hình mấy lần, rất nhanh biến thành một chiếc chiến hạm tinh tế bằng thép to lớn vô cùng.

Lúc này, dưới trướng Tiêu Vân đã có thượng ức (hơn trăm triệu) chiếc Biến Hình Kim Cương tổ thành đại quân.

Tiếp đó, Tiêu Vân lấy Viễn Chinh làm hạch tâm, để thượng ức chiếc Biến Hình Kim Cương tổ thành các bộ phận, thành công lắp ráp ra một cái Tinh Không Bảo Lũy.

Bên ngoài tầng khí quyển Địa Cầu, Tinh Không Bảo Lũy phiêu phù trong hư không vũ trụ.

Dưới sự chỉ dẫn của tên dẫn đường Uy Chấn Thiên, Tiêu Vân hạ lệnh khởi động động cơ nhảy vọt không gian, thuận lợi sát hướng cố hương của Biến Hình Kim Cương.

Tái Bác Thản tinh."